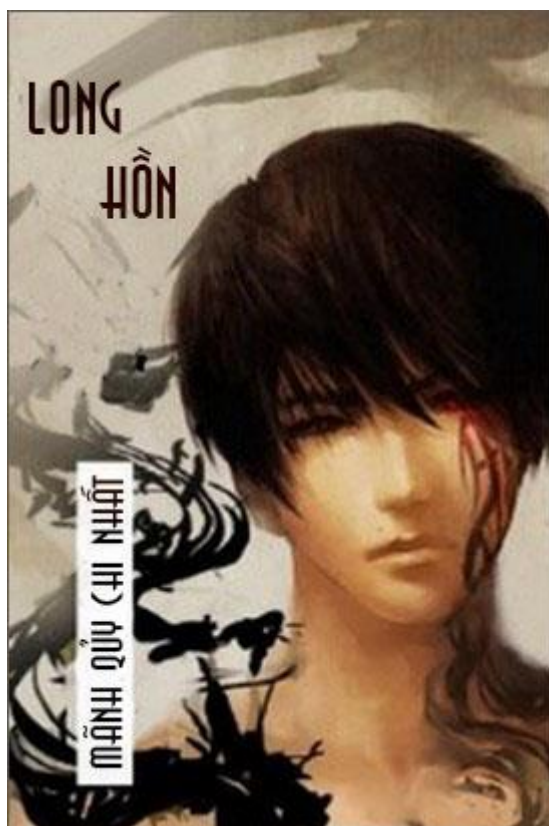

Mãnh Quỷ Hệ Liệt

Mãnh Quỷ Chi Nhất - Long Hồn

Tác giả: Hoàn Thành U Hỏa

Quyển 1 Truyền Thế Cửu Đỉnh

Giới Thiệu

Tác phẩm này viết rất tốt, tiểu thuyết trộm mộ tổng hợp rất nhiều tư liệu, những thông tin trong nội dung câu chuyện chuẩn xác không sai sót, tình tiết rất thoải mái phập phồng, trung gian xen kẽ nhưng tình huống đùa giỡn vui cười của nhân vật để giảm bớt tâm tình khẩn trương, phong phú mà đặc sắc.

Trước tiên nói Vô Tranh và Khiêm Tử đi, hai người bọn họ không cách nào tách ra. Vô Tranh là một người rất đáng yêu, tên cơ hồ hoàn toàn trái ngược tính cách trong nữ vương táo bạo mang theo ôn nhu. Mặc dù ta còn chưa rõ Vô Tranh tại sao bắt đầu yêu Khiêm Tử, nhưng có lẽ là sự hấp dẫn giữa những kẻ mạnh. Khiêm Tử là cường hãn đến thế, nhưng đối đãi với Vô Tranh ôn nhu, ra vẻ lạnh lùng vô tình thực tế nội tâm đơn thuần chấp nhất, ít nói mà lại thông minh. Các loại nhân tố

cùng đối nghịch.

Khiêm Tử là một người rất cường đại, thiện võ, thông thạo các loại vũ khí, giống như vũ khí giết người siêu cấp có thể hành tẩu. Cảm giác có thể một người tiêu diệt 10 vạn âm binh...

Mục lục

Mãnh Quỷ Chi Nhất - Long Hồn..... 1

Quyển 1 Truyền Thế Cửu Đỉnh 1

Tiết Tử: Quỷ hộc..... 4

Chương 1 - Vương Tử Khiêm 9

Chương 2 - Hồi ức 15

Chương 3 - Công việc ngầm 20

Chương 3 - Công việc ngầm 26

Chương 4 31

Chương 5 - Liều lão gia tử 36

Chương 6 - Đại ca trở về 42

Chương 7 - Đụng quỷ 47

Chương 8 - Khuôn mặt quái dị 52

Chương 9 - Đầu người chết..... 57

Chương 10 - Cơ quan ẩn tàng 62

Chương 11 - Ngọc Quỷ 67

Chương 12 - Tà Thần Ngàn Tay 71

Mãnh Quỷ Hệ Liệt

Chương 13 - Hung anh hộ mộ.....	76	Chương 12 - Sự nguy hiểm của Lão Hồ.....	253
Chương 14 - Trong mộ có mộ	80	Chương 13 - Không Hành Mẫu năm cánh	258
Chương 15 - Ngọc hoàng Thanh Long.....	85	Chương 14 - Quỷ xây tường.....	262
Chương 16 - Cánh tay trùng.....	90	Chương 15 - Cung điện thủy tinh	266
Chương 17 - Người thứ 12	96	Chương 16 - Hỗn loạn	270
Chương 18 - Chuyển động vô cực	101	Chương 17 - Thật giả khó phân	274
Chương 19 - Gợi ý Rubik lập phương	105	Chương 18 - Thi quỷ áo đỏ.....	279
Chương 20 - Âm binh	110	Chương 19 - Huyền Vũ hiện thân	284
Chương 21 - Hắc long trong truyền thuyết.....	115	Chương 20 - Chín tầng yêu tháp.....	289
Chương 22 - Hai người trong bóng tối	119	Chương 21 - Vô gian đạo.....	294
Chương 23 - Hồ tinh lông trắng	124	Chương 22 - Chia nhau hành động	298
Chương 24 - Dịch chuột trăm năm trước.....	128	Chương 23 - Lạc địa thần	303
Chương 25 - Đoạn long thạch	132	Chương 24 - Khiêm khiêm quân tử dữ thế vô tranh.....	307
Chương 26 - Thạch động hắc ảnh	137	Chương 25 - Y Tát Na Da	312
Chương 27 - Bàn tay sau lưng.....	142	Chương 26 - Oán Nhân Diện	316
Chương 28 - Thi trấn lăng	146	Chương 27 - Chuột hang cao nguyên.....	320
Chương 29 - Hội hợp	150	Chương 28 - Đài trong nước	324
Chương 30 - Áo giáp quần thân	155	Chương 29 - Long Trắc Mẫu	328
Chương 31 - Mộc điều tê vân thú	159	Chương 30 - Trở về Bắc Kinh	333
Chương 32 - Đảo đấu tìm vàng	163	Phiên ngoại	339
Chương 33 - Cửu châu thần đỉnh.....	167	Quyển 3 Quỷ Tế (Lạc Đấu Biến Sáu).....	349
Chương 34 - Hắc giáp tướng quân.....	171	Chương 1 - Đàm phán	351
Chương 35 - Đào xuất sinh thiên	175	Chương 2 - Bức ảnh	355
Chương 36 - Trở lại thôn Lư gia	182	Chương 3 - Tên thôn kỳ quái	359
Phiên ngoại 1 - Trúc mã trúc mã.....	187	Chương 4 - Thôn quỷ	364
Phiên ngoại 2 - Thuở nhỏ vô tư	192	Chương 5 - Rừng hoang	368
Phiên ngoại 3 - Năm mới happy.....	197	Chương 6 - Kẻ lừa đảo	373
Quyển 2: Tạng Yêu Thiên Lăng	200	Chương 7 - Lôi công quỷ.....	379
Chương 1 - Bạch Hồ.....	201	Chương 8 - Quái ảnh trong xó	384
Chương 2 - Oán sát thượng cổ	205	Chương 9 - Quỷ khóc	388
Chương 3 - Xâm nhập Kekexili	211	Chương 10 - Âm dương song bích.....	394
Chương 4 - Vận tốc sinh tử	216	Chương 11 - Ra khơi	398
Chương 5 - Sa vào khe nứt	220	Chương 12 - Gặp lại	403
Chương 6 - Nửa đêm kinh hồn	224	Chương 13 - Lời nguyện tứ tuần	407
Chương 7 - Trộm bị trộm ngược	230	Chương 14 - Quỷ thịt người.....	412
Chương 8 - Ngôi đền trong băng tuyết.....	235	Chương 15 - Vây đánh.....	416
Chương 9 - Đồi trần đực cái.....	239	Chương 16 - Xông lên vây chặt.....	420
Chương 10 - Kẻ thù lăng	243	Chương 17 - Hồ anh.....	424
Chương 11 - Thanh Long vs Bạch Hồ.....	249		

Mãnh Quỷ Hệ Liệt

Chương 18 - Quan tài treo.....	428	Chương 30.....	598
Chương 19 - Vu tế mắt mù	433	Chương 31.....	602
Chương 20 - Khu vực chết	438	Chương 32.....	606
Chương 21 - Hai người ở lại ngoài cửa	442	Chương 33.....	611
Chương 22 - Vô diện nữ	447	Chương 34.....	615
Chương 23 - Chỉ còn ba người	451	Chương 35.....	620
Chương 24 - Vô đề.....	455	Chương 36.....	624
Chương 25 - Từ đó về sau.....	459	Chương 37.....	628
Phiên ngoại	466	Chương 38.....	633
Mãnh Quỷ Chi Nhị - Cổ Thuật Phong Quỷ.....	475	Chương 39.....	637
Chương 1	476	Chương 40.....	641
Chương 2	480	Chương 41.....	645
Chương 3	484	Chương 42.....	649
Chương 4	488	Chương 43.....	653
Chương 5	492	Chương 44.....	658
Chương 6	496	Chương 45.....	662
Chương 7	501	Chương 46.....	666
Chương 8	504	Chương 47.....	670
Chương 9	508	Chương 48.....	675
Chương 10	513	Chương 49.....	679
Chương 11	517	Chương 50.....	684
Chương 12	522	Chương 51.....	688
Chương 13	526	Chương 52.....	692
Chương 14	530	Chương 53.....	696
Chương 15	535	Chương 54.....	701
Chương 16	539	Chương 55.....	705
Chương 17	544	Chương 56.....	710
Chương 18	548	Chương 57.....	714
Chương 19	552	Chương 58.....	720
Chương 20	556	Chương 59.....	725
Chương 21	561	Chương 60.....	733
Chương 22	565	Chương 61.....	739
Chương 23	569	Chương 62.....	746
Chương 24	573	Chương 63.....	752
Chương 25	577	Chương 64.....	757
Chương 26	581	Chương 65.....	762
Chương 27	585	Chương 66.....	768
Chương 28	589	Chương 67.....	776
Chương 29	594	Chương 68.....	781

Mạnh Quý Hệ Liệt

Chương 69	785	Chương 91	888
Chương 70	790	Chương 92	893
Chương 71	797	Chương 93	897
Chương 72	801	Chương 94	901
Chương 73	808	Chương 95	906
Chương 74	813	Chương 96	911
Chương 75	816	Chương 97	915
Chương 76	820	Chương 98	919
Chương 77	825	Chương 99	923
Chương 78	829	Chương 100	927
Chương 79	834	Chương 101	931
Chương 80	839	Chương 102	936
Chương 81	843	Chương 103	940
Chương 82	848	Chương 104	943
Chương 83	853	Chương 105	948
Chương 84	858	Chương 106	952
Chương 85	862	Chương 107	956
Chương 86	867	Chương 108	958
Chương 87	871	Chương 109	963
Chương 88	875	Chương 110	967
Chương 89	879	Chương 111	970
Chương 90	884	Chương 112	976

Tiết Túc Quý hộc

Trong một khe núi nhỏ không ai biết đến sâu bên trong huyện Kỳ Sơn biên giới Bửu Kê tỉnh Thiểm Tây, một nhóm người tay cầm khẩu Đại Bàng Sa Mạc, mỗi một lần đi qua miệng hố súng tiểu liên hạn chế vì phạm lệnh cấm vũ khí trong tay từng người lại càng siết chặt hơn, cảnh giác chú ý hết thảy bốn phía. Bên cạnh miệng hố nọ đặt tán loạn dây thừng, thuốc nổ, đèn pha xenon và xẻng Lạc Dương, còn có một vài dụng cụ không biết tên khác.

Chung quanh một mảnh đen nghịt, đưa tay không thấy rõ năm ngón, đám người này lại không cần đến đèn pha xenon, chỉ mở một đèn pin mắt sói. Trong núi nổi lên sương mù kèm theo hơi nước trong không khí, có người chịu không nổi sự ẩm ướt, nhỏ giọng đánh mấy cái hắt hơi.

Tựa hồ nghe được thanh âm gì đó, một gã đàn ông tóc cắt sát đầu bật người chạy đến cạnh cửa động, hạ giọng hướng phía dưới quát: “Tam Nhi, xảy ra chuyện gì?”

Trong động một trận thanh âm hỗn loạn của khí giới và cước bộ lẫn lộn cùng một chỗ, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng người gầm nhẹ và tiếng súng vang.

“Mau! Lôi Tử, mau đỡ Nhị Gia lên!” Gã đàn ông được gọi là Tam Nhi ở phía dưới vội hô rống.

Một cánh tay đen gầy mạnh mẽ từ trong động lộ ra, Ngũ Lôi vội vàng vứt bỏ súng tiểu liên trong tay tóm cánh tay kia đem người kéo lên, vừa kéo vừa hướng mấy thằng em một bên rống: “Còn mẹ nó ngây người làm quái gì! Lại đây giúp một tay, ném sợi dây xuống cho người bên dưới nhanh lên, nhanh!”

Lúc này cũng bất chấp cảnh vệ cái gì nữa, vài người đứng gác bên cạnh vừa thấy bộ dáng này vội vàng ném thứ trong tay sang một bên, người giúp Ngũ Lôi nâng người thì nâng người kẻ ném dây thì ném dây, sau khi bận bịu một trận, người rút cuộc đã được kéo lên.

“Nhị gia, anh thế này là...” Ngũ Lôi nhìn thấy hắc ấn rõ ràng trên cánh tay Giản Tam Sinh không nhận được lấy làm kinh hãi, trong động này rút cuộc có thứ gì có thể biến Nhị gia nhà mình thành như vậy?

“Đừng hỏi.” Giản Tam Sinh thở hổn hển một hơi, lấy tay chỉ chỉ cửa động, “Nhanh lên, kéo bọn họ lên hết, con mẹ nó hôm nay thật sự là đụng một một chủ nhân không thể chọc vào rồi.”

Ngũ Lôi lên tiếng, gọi người đỡ Nhị gia đến bên cạnh nghỉ ngơi, mình và mấy huynh đệ thủ hạ tiếp tục tóm người lên. Mọi người lần lần lượt lượt lên trên mặt đất, Giản Tam Sinh nhìn quét một vòng nhất thời cảm thấy không ổn.

Hắn bùm cánh tay bị thương bước nhanh tới cửa động liếc xuống phía dưới, sau đó quay đầu hỏi vài người mới vừa lên: “Khiêm Tử bọn họ đâu? Sao còn chưa lên?!”

“Anh Khiêm bảo chúng tôi bảo hộ ngài đi trước, nói bên trong quá nguy hiểm, nếu anh ấy không lên ngài cứ nhanh chóng mang người rời đi.” Một đại hán trọc đầu lau mặt, vẻ mặt thành thật nói.

“Đánh con mẹ nó rầm! Cậu ta còn đang phía dưới ta sao có thể mang người đi như vậy?!” Giản Tam Sinh hung ác mắng một câu, như đang suy nghĩ gì đó mà tới lui vài bước, liền sau đó quát: “Đám các người là gấu diễn xiếc hả? Ta cần các người làm ăn cái gì không biết, đều theo ta xuống đó, không tìm được bọn họ mẹ nó ai cũng đừng hòng muốn ta đi!”

Dứt lời, hắn xoay người ném sợi dây xuống. Ngũ Lôi thấy thế vội vàng tiến lên đoạt lấy sợi dây, nói với Giản Tam Sinh: “Nhị gia ngài chờ trước, muốn đi xuống thì để chúng tôi xuống trước, không có lý gì để ngài là chủ nhân lại phải đi đầu.”

(Tiêu: Chương Nhân là chỉ người giám định đồ cổ, ở đây chỉ người dẫn đầu tìm kiếm cổ vật)

Giản Tam Sinh cũng không phản đối, chẳng qua nhìn mấy huynh đệ Ngũ Lôi trước sau xuống đạo động (là động mà những kẻ trộm mộ đào)

, mảy càng nhẩn lại thay Khiêm Từ còn đang bên trong lo lắng.

Mà lúc này Vương Tử Khiêm sâu bên trong mộ thất, đang mang theo hai huynh đệ hướng về phía cửa động vừa đánh vừa lui, phía sau truyền đến từng đợt kêu khóc quỷ dị mà thê lương cùng thanh âm bô sát sần sật, nhưng từng băng đạn bắn qua lại như biệt tăm biệt tích, căn bản không biết tới cùng đã bắn vào trên vật gì.

Vương Tử Khiêm buông súng tiểu liên trong tay, ổn định tinh thần, đột nhiên quay đầu lại hai huynh đệ phía sau nói: “Các người đi trước, vô luận nghe được cái gì cũng không được quay đầu lại, “Thanh âm của y lãnh ngạnh khàn khàn, tựa như hé miệng cực nhỏ mà nói chuyện: “Đi ra bên ngoài nếu Nhị gia còn chưa rời đi, cũng tuyệt đối đừng để anh ấy xuống.”

Khi toàn bộ nghe được Vương Tử Khiêm nói lập tức hiểu được ý tứ của y, khẩu súng đặt ngang, lắc đầu nói: “Có thể nào như vậy, việc này nếu để cho chương nhần biết, chúng tôi đi ra ngoài cũng chết, không thể để anh một mình ở đây...”

Chưa kịp để đối phương nói xong, Vương Tử Khiêm làm một động tác “Dừng nhiều lời”, chỉ một mình đi về hướng trong mộ thất chính sâu không lường được, mà sâu bên trong mộ thất, thanh âm quỷ dị vô cùng nọ còn chưa dứt, tiếng kêu khóc mỗi lúc một cao hơn giống như lệ quỷ xuất thế, chấn động tâm hồn.

Hai người còn lại rất nhanh đã không nhìn thấy bóng dáng Vương Tử Khiêm đâu, hai người liếc nhau, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

“Anh Toàn, này...” Ngô Tiểu Lâu ít tuổi nhất tay cầm súng đã ra một bó lớn mồ hôi, nhìn phương hướng Vương Tử Khiêm vừa ly khai một chút lại nhìn Thời Toàn trước mặt cũng đồng dạng không biết làm sao, hắn cũng không biết nên nói gì. Vừa rồi thứ làm bị thương Nhị gia thật sự khiến người ta quá mức sợ hãi, rõ ràng là đồ vật đã chết mấy ngàn năm, bộ phận trên người cũng đã hư thối héo tàn, dưới lòng đất âm hồi này lại như cũ có thể hoạt động, và lại khí lực còn vô cùng lớn.

Đây căn bản không phải là thứ người bình thường có thể đối phó.

“Chúng ta ra ngoài trước rồi nói sau.” Thời Toàn cũng hướng vào trong nhìn vài lần, nhú nhú mảy, “Một mực chờ ở đây cũng không phải cách, ra ngoài cùng Nhị gia thương lượng một chút, nếu anh Khiêm đã sống chết không cho đi theo, vậy khẳng định có đạo lý của anh ấy.”

Ngô Tiểu Lâu ngẩn người, sau đó đồng ý gật gật đầu.

Hai người cứ như vậy cân nhắc suy nghĩ chậm rãi đi ra ngoài, như vậy vạn nhất Vương Tử Khiêm có thay đổi chủ ý muốn cùng đi ra ngoài cũng có thể đuổi kịp bọn họ. Thế nhưng không ngờ tới trong khoảnh khắc vừa quay đầu, lại làm cho người trước mặt càng hoảng sợ.

“Nhị gia? Này... Sao ngài lại xuống?” Thời Toàn bị tình hình trước mắt làm cho hoàn toàn mất chủ ý, nhưng hắn lập tức nhớ tới lời Vương Tử Khiêm vừa nói, liền xụ mặt nói: “Ngài vẫn nên mau chóng đi lên thôi, anh Khiêm vừa mới dặn dò không cho ngài xuống mạo hiểm, việc này nếu chờ anh Khiêm trở về... Chúng tôi sẽ không biết ăn nói thế nào.”

Nghe được mấy thằng em dưới quyền nói như vậy, Giản Tam Sinh vừa muốn trợn mắt mắng chửi, lập tức lại nghĩ đến nếu thật sự chọc Khiêm Tử tức giận đến lúc đó cũng không dễ đối phó, vì vậy mạnh mẽ đè xuống lửa giận cứng rắn nói: “Các người con mẹ nó là nghe lời nó hay nghe lời ta, ta không quản được các người nữa?!”

Hiểu được Giản Tam Sinh đang tìm bậc thang leo xuống, tất cả mọi người đều thành thật cúi đầu tỏ vẻ “Đương nhiên là nghe sếp rồi, lão ngài nói cái gì thì là cái đó.”

Dur quang khỏe mắt Giản Tam Sinh đảo qua, thấy mấy thằng em dưới quyền coi như nghe lời, cũng không tiếp tục bắt bẻ nữa. Hắn lấy tay đỡ trán, chậm rãi lâm vào trầm tư.

Nếu như nói trong mấy thằng em dưới quyền hẳn ai có thể lực cực mạnh, vậy không thể nghi ngờ là Vương Tử Khiêm từ nhỏ đã theo hắn vào nam ra bắc, không, có lẽ nên nói cho dù xuyên sơn quỷ trung của toàn bộ Trung Quốc, năng lực của Vương Tử Khiêm cũng là số một số hai. Thân thủ của y cường hãn cùng tính cách nói năng thận trọng khiến tất cả mọi người đều theo thói quen gọi y là anh Khiêm, cho dù tuổi tác của y nhỏ nhất trong đám người. Cho dù đụng phải cương thi khó chơi, với thân thủ của Vương Tử Khiêm cũng có thể cùng độ sức một phen.

Nhưng thứ trong ngôi mộ này vô cùng bất thường, nếu Giản Tam Sinh không nhớ lầm, thứ giống như con người, mềm mại không xương lại có thể dựa vào chi trước bò cực nhanh đó tên là “Hòe”, lấy ý từ “Hỏa” của chân.

Thời Tây Chu, bách tính nếu phạm pháp, ít nhất phải chịu năm loại cách thức xử phạt, năm loại hình phạt này trong lịch sử gọi là “Ngũ hình”. Theo thứ tự là: khắc chữ, cắt mũi, khoét mắt, chặt tay, chém chân. Mà trấn thủ giữa mộ thất và hành lang là “Hòe”, tức đại biểu cho chém chân trong ngũ hình.

Bọn họ đi chuyến này xác thực là vì tìm một tòa cổ mộ Tây Chu, sự xuất hiện của “Hòe” đã chứng thật ngôi mộ này xây vào thời Tây Chu, nhưng về chủ nhân của mộ đến tột cùng là ai, bây giờ còn chưa thể xác định.

Đang lúc Giản Tam Sinh suy tư, sâu bên trong mộ thất đột ngột truyền đến một tiếng thét chói tai làm người kinh sợ, âm điệu cao không giống bình thường, cũng không phải thứ người thường có thể phát ra. Không đợi Giản Tam Sinh và mấy thằng em thủ hạ kịp phản ứng, ngay sau đó lại truyền đến một trận tiếng vang của vật nặng nện trên tường, loại âm sắc đặc thù này, e rằng nghe qua một lần sẽ không bao giờ quên.

Giản Tam Sinh cả người trong nháy mắt kia đều đông cứng, toàn thân cao thẳng mỗi một chỗ đều chú ý đến sinh vật chưa biết rõ làm người ta khủng hoảng sâu bên trong mộ thất. Những người khác không cần Giản Tam Sinh nhắc nhở, đều tự động tiến vào trạng thái cảnh giới cao nhất, nấp toàn bộ đạn vào, nòng súng nhất loạt nhắm ngay hành lang nơi bị hắc ám bao phủ.

Mỗi người ở đây đều thả chậm hô hấp, mồ hôi trên trán tí tách rơi trên bàn tay nắm chặt súng, như sợ bỏ sót cái gì đó ngay cả mắt cũng không dám nháy một chút nào.

Loại thời khắc này cho dù là thanh âm thật nhỏ của muỗi bay đều có thể nghe rõ ràng.

“Cộp” “Cộp” “Cộp”...

Tựa hồ có thứ gì đó đang chậm rãi di chuyển về hướng này, quy luật của tiếng bước chân nọ khiến Giản Tam Sinh không nhận ra được nó đến tột cùng là người hay quỷ.

Trong bầu không khí giăng co lan tràn vô tận, tinh thần mọi người đều đã tập trung tới một độ cao nhất định. Tất cả mọi người hiểu được thanh âm vừa rồi kia bất thường, mọi người cũng đều biết anh Khiêm vừa mới đi vào không bao lâu. Tiếng bước chân này nếu như là anh Khiêm thì hoàn hảo rồi, nếu không phải, đó không chỉ đại biểu cho việc Vương Tử Khiêm sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, mà còn đại biểu hôm nay đám người bọn họ e rằng đều phải ngã xuống ở nơi này.

Tiếng bước chân “Cộp cộp” càng gần, trống ngực của mọi người càng nhanh.

“Khiêm Tử, có phải cậu đó không?” Giản Tam Sinh rốt cuộc chịu không nổi loại cảm giác áp bức phảng phất như sẽ cắt đứt cổ người này, lên tiếng đầu tiên. Song đáp lại hắn, vẫn là từng tiếng từng tiếng bước chân quỷ dị.

Ngay khi Giản Tam Sinh quyết định để cho mọi người cùng nhau hướng trong bóng tối nổ súng, tên phát ra tiếng bước chân nọ cuối cùng cũng chịu mở miệng nói chuyện.

Thanh âm như trước lãnh ngạnh khàn khàn, nhưng vào loại thời điểm này lại làm người ta cảm thấy dị thường êm tai.

“Nhị gia.” Vương Tử Khiêm từ trong bóng tối hiện thân, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Khiêm Tử!” Giản Tam Sinh thấy Vương Tử Khiêm từ nhỏ được mình xem như con trai nuôi lớn còn sống trở về, nhất thời lại kích động không biết nói gì cho phải. Hắn vội vàng hai bước chạy tới trước mặt Vương Tử Khiêm, nhưng khi nhìn thấy rõ bộ dáng đối phương thì đột nhiên ngừng lại.

“Khiêm Tử, cậu con mẹ nó đây là...”

Trên người Vương Tử Khiêm không có chỗ nào lành lặn, vết thương nứt ra nghiêm trọng khiến cho cả cánh tay phải y đều bị máu tươi nhuộm thắm, có nơi thậm chí còn sâu có thể thấy được xương, quần áo sớm đã không thấy bóng dáng. Ấn theo tình huống này đến xem, trên đùi phỏng chừng cũng chẳng khá hơn. Càng đáng sợ chính là mặt của y, khuôn mặt vốn tuần lã đến có thể tính là xinh đẹp, hiện tại lại dữ tợn dị thường, trán che kín gân xanh, hai mắt đỏ bừng tràn ngập tơ máu, một đạo hoa văn hình sét từ bụng kéo dài tới má trái, khiến cả người y nhìn qua tràn ngập sát khí.

“Nhị gia, đồ đã lấy được.” Phảng phất như không cảm giác được nỗi khiếp sợ của những người khác, Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi nói.

Từ trong tay Vương Tử Khiêm tiếp nhận đồ vật, Giản Tam Sinh sửng sờ.

Ngôi mộ này cũng không phải ngôi mộ bọn họ muốn tìm, thế nhưng...

Chương 1 - Hương Tử Khiêm

Giản Vô Tranh lái xe trên đường vành đai đông nghẹt, một bụng lửa giận nộ thật sự không chỗ phát tiết.

Vừa tảng sáng đã bị Nhị ca nhà mình gọi điện đánh thức, bảo cậu nhanh chóng đến bệnh viện một chuyến, về phần nguyên nhân, Nhị ca lớn già đầu kia ở trong điện thoại ấp úng mãi không chịu nói rõ, bắt cậu phải đến bệnh viện nhìn xem.

Giản Vô Tranh không phải người có tính tình dễ chịu gì, càng không phải người tốt, ghét nhất bị loại sự tình phải đoán tới đoán lui này làm phiền, nhưng lần này cậu lại ngoài ý muốn nghe xong lời Nhị ca Giản Tam Sinh nói, cơm cũng chưa ăn đã vội vàng từ trong nhà lái xe ra. Bởi vì từ lúc bắt đầu nhận được điện thoại, cậu đã có một loại cảm giác xấu, loại cảm giác này phẳng phất như tảng đá lớn đặt trên ngực cậu, khiến cậu trở nên nôn nóng bất an, thậm chí miên man suy nghĩ.

Trong lòng Giản Vô Tranh hiểu rõ, Nhị ca vội vã gọi cậu đến như vậy, nhưng lại không phải bản thân Nhị ca bị thương ngã bệnh, vậy chỉ có một loại khả năng, xảy ra chuyện chính là tên kia...

Tên kia...

Cái tên chết tiệt đó!

Hung hăng đập vô lăng một cái, Giản Vô Tranh hận không thể một cước giẫm lên chân ga đạp bay tất cả đám xe cộ chắn đường phía trước vội tới bệnh viện. Lúc này đèn giao thông màu đỏ tượng trưng cho xe ngừng chạy đúng là có vẻ đỏ tươi chói mắt vô cùng...Không rõ.

Thiên Triều Hoàng đô không hổ là thành thị giao thông kém cõi nhất trên thế giới, tắc đường có thể kẹt đến thâm thâm như thế cũng coi như hiếm thấy.

Chờ khi Giản Vô Tranh tới bãi đỗ xe ở cửa bệnh viện, đã là chuyện của nửa giờ sau. Cậu đơn giản mua chút trái cây, lập tức đến trước bàn y tá xác thực xem có bệnh nhân nào tên là Giản Tam Sinh nằm viện không, sau đó liền hít sâu một hơi, bấm số điện thoại của Nhị ca nhà mình.

“Alo, Tiểu Tranh à, đến đâu rồi?” Không biết là vì trong điện thoại hay sao đó, Giản Vô Tranh chung quy cảm thấy thanh âm của Nhị ca nghe có chút chột dạ.

“Đến quầy tiếp tân bệnh viện rồi, anh đang ở đâu.” Nhíu nhíu mày, Giản Vô Tranh nhìn bốn phía, cố gắng từ trong đám người lui tới bệnh viện tìm được khuôn mặt đáng ghét của Nhị ca.

“Em ở đó đợi chút nữa đi, anh để Lôi Tử xuống đón em.” Không cho Giản Vô Tranh có thời gian hỏi nữa, Giản Tam Sinh nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn bốn chữ cuộc gọi kết thúc hiển thị trên màn ảnh, Giản Vô Tranh cảm thấy tính tình nóng nảy của mình rất có xu thế tăng vọt.

Không biết tên chết tiệt kia thế nào rồi, là ngã bệnh hay bị thương gì, nghiêm trọng tới mức nào. Nói đi cũng phải nói lại, hai người bọn họ đã bao lâu rồi không gặp nhau, nửa năm hay một năm? Tên chết tiệt kia đã béo hay gầy, Nhị ca trả tiền lương làm việc nhiều hay ít. Lát nữa gặp mặt nên nói gì, đã lâu không gặp?

Đẹp mẹ nó đi, cảm giác quái quỷ gì thế này. Giản Vô Tranh cúi kính chào tặc, bắt mình ngừng suy nghĩ miên man.

“Tiểu Tranh gia, Tiểu Tranh gia?”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Giản Vô Tranh mới hoàn toàn từ trong tư lự tỉnh táo lại, cậu quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Ngũ Lô, “Nhị ca ở đâu.”

“Hắc...Nhị gia,” Ngũ Lô gãi gãi đầu, ánh mắt lảng tránh: “...Việc này, ngài biết... chuyện anh Khiêm lái xe gây họa chứ?”

“Tại nạn xe?!” Thanh âm thoáng đề cao, giữa đồng tử đen láy trong vắt chứa đầy tức giận, Giản Vô Tranh túm áo Ngũ Lô, “Sao lại xảy ra tai nạn xe, Khiêm Tử không phải ở Lạc Dương giúp Nhị ca trông coi cửa hàng sao, làm thế nào lại xảy ra tai nạn xe?!”

Má ơi, Nhị gia sao ngài đem nan đề này giao cho tiểu nhân...Ngũ Lô vẻ mặt khóc tang trong lòng gào thét.

“Phải...Là như thế này, anh Khiêm thay Nhị gia chuyển chuyển hàng, việc này...việc này ai ngờ vừa vận đi đường núi, hoàn hảo không có lật xe gì gì đó, hiện giờ cũng vừa cấp cứu ra, bác sĩ cũng nói tuy ngoại thương có chút nghiêm trọng, nhưng không nguy hiểm tính mạng...” Lau mồ hôi, Ngũ Lô cẩn thận giải thích.

“Được rồi được rồi... “Giản Vô Tranh thở dài, biết không nên phát hết hỏa lên người Ngũ Lô, chân chính nên giáo huấn chính là cái tên Nhị ca dở hơi này, vì vậy liền làm một động tác dẫn đường, hỏi: “Phòng bệnh ở đâu.”

Trước khi tới bệnh viện Giản Vô Tranh ở trong xe đã tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng lúc gặp mặt Vương Tử Khiêm, nhưng cậu không ngờ tới, lúc chân chính nhìn thấy sẽ là như vậy.

Nhìn thấy tên luôn trầm mặc mà cường thế kia an tĩnh nằm trên giường bệnh, trên người đầy băng vải và bầm tím nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước đều khiến Giản Vô Tranh không thể ức chế được mà đau lòng. Ngồi bên giường bệnh, lại cẩn thận đánh giá Vương Tử Khiêm từ đầu đến chân một lần nữa, trên khuôn mặt nọ mặc dù có rất nhiều vết thương, nhưng vẫn không nhiều so với hơn nửa năm trước, chỉ thêm chút sắc sảo và góc cạnh, bớt chút ngây thơ và non trẻ. Nhẹ nhàng cầm cổ tay tên kia, quả nhiên, đã gầy đi rất nhiều, đầu khớp xương nhô ra như cắt vào lòng Giản Vô Tranh, rất đau, đau đến nỗi cậu có chút run rẩy.

“Tiểu, Tiểu Tranh? Tiểu Tranh à...” Nhìn ra sắc mặt Giản Vô Tranh có điểm gì là lạ, Giản Tam Sinh vội vàng tiến lên nhắc nhở cậu, Nhị ca này này giờ vẫn đứng sờ sờ đó, có cái gì khó chịu xoay chuyển trong lòng, sẵn sàng giận cá chém thớt ngay tại chỗ...

“Nhị ca, thương thế của cậu ấy thế nào.” Như cũ nhìn cánh tay rắn chắc mạnh mẽ nọ, Giản Vô Tranh cũng không quay đầu lại hỏi.

Toi, đời, rồi.....

Lúc này trong lòng Giản Tam Sinh cứ như tắm nước lạnh trong mùa đông giá, mồ hôi lạnh chảy rào rào, nếu để cho tiểu tổ tông này biết thằng nhóc Khiêm này gãy đứt ba cái xương sườn còn chưa tính, cánh tay thiếu chút nữa thì bị phế mất một cái, toàn thân cao thấp không có chỗ nào lành lặn, đến nông nổi này đã không còn cách nào cứu vãn rồi. Dựa vào tính tình của tiểu tổ tông này, nó không lột sạch da cái thân già này thì không xong đâu.

Phải nói anh là một trong những đứa con ở đại viện Giản gia (Tứ hợp viện là kiểu nhà gồm 4 căn nhà ghép thành hình vuông, mà Đại Viện là khu nhà gồm nhiều tứ hợp viện trong đó)... muốn nói chuyện đều phải cân nhắc kỹ càng cư nhiên lại sợ đứa út kín đáo nhất trong nhà, chuyện này nói ra sẽ khiến nửa người của toàn thành Bắc Kinh này cười rụng răng, nhưng đành chịu, tính tình nóng nảy của tiểu tổ tông cũng không phải ngày một ngày hai, thật sự rất dễ nổi nóng, cả nhà từ trên xuống dưới già trẻ lớn bé thật sự không ai không sợ.

Lại nói tiếp tính tình thành thế này cũng là do đám lão sơn quỷ bọn họ nuông chiều, biến thành đức hạnh hiện tại này chẳng khác nào tự nâng tảng đá đập vào chân mình.

Giản gia ở thành Bắc Kinh xem như gia đình có máu mặt, nhắc tới đại viện Giản gia, từ trong ra ngoài đều phải nể mặt. Giản gia từ đời lão tổ tông bắt đầu kiếm tiền chính là dựa vào người chết, theo gia phả viết, lão tổ tông vốn là mở một cửa hàng nhỏ kinh doanh quan tài, nhưng cơ duyên xảo hợp có dính líu với mấy tên trộm mộ, vì vậy thuận nước đẩy thuyền, thường xuyên qua lại, cũng liền chuyển nghề làm việc trộm mộ. Thế nhưng cứ như vậy, Giản gia mới từ trong những chuyến trộm mộ này dần dần có nơi sống yên ổn, thế cho nên đến giờ phát dương quang đại.

Trải qua nhiều năm đời đời truyền thừa như vậy, người nhà họ Giản chẳng những không ngừng tinh giản cải tiến thủ đoạn và công cụ trộm mộ, còn không ngừng vì hoàn cảnh của hậu bối mà cân nhắc, dù sao, trộm mộ không phải chuyện gì vinh quang nở mày nở mặt, không có khả năng lúc nào cũng dựa vào mấy thứ bám mùi người chết lấy được từ trong mộ, tựa như thời dân quốc kia, thậm chí là thế kỷ 21 hiện tại quốc gia này nghiêm khắc chống đối việc phá hoại di sản trân quý...

Do đó tới thời ông nội của Giản Vô Tranh Giản Du Giang, Giản gia cũng đã thu liễm rất nhiều rồi, về sau tất cả sự tình đều giao cho con trai lớn Giản Thế Nhân, lão gia tử (Người Bắc Kinh gọi ông nội là lão gia tử) dứt khoát rửa tay gác kiếm, không bao giờ quản chuyện giang hồ nữa, ở đại viện Giản gia nuôi chó chơi chim, an hưởng tuổi già. Giản Thế Nhân hiển nhiên hiểu được suy nghĩ của lão gia tử, sau khi trở thành người đứng đầu gia đình mới, liền quyết định vào thế hệ của Giản Vô Tranh chấm dứt sự nghiệp trộm mộ mấy trăm năm của Giản gia. Nhưng

muốn hoàn toàn từ đen tầy trắng, cũng không phải dễ dàng như vậy, thay đổi phải từng bước một, mọi việc đều phải từ từ mới đến.

Kết quả liền trở thành như bây giờ, đại ca Giản Vô Tranh Giản Thiên Hằng đảm nhiệm Chi Oa (một ông chủ nhỏ trong đội trộm mộ, phụ trách giai đoạn dụng cụ và tài chính, và lo tiền lương cho mỗi người sau đó) một công việc đơn giản, phụ trách chuyên môn tìm kiếm đầu mối Sinh Khanh (Mộ chưa từng bị trộm), hoặc Thục Khanh (đã bị trộm) có thể có lợi. Mà Nhị ca Giản Tam Sinh, hiển nhiên cũng nhận công việc Chuởng Nhân, phụ trách mang đội thăm dò mộ tìm bảo vật. Giản gia rất ít hợp tác với người ngoài, do đó bình thường cần chân chạy vật và lao dịch cũng đều từ trong nhà mình chọn ra.

Về phần Giản Vô Tranh, cậu có thể nói là một ngoại lệ của nhà họ Giản, đối với tình hình trong nhà hoàn toàn không hay biết, sống 20 năm trên đời rồi vẫn bị mọi người qua mắt, đến giờ còn tưởng rằng nhà mình chỉ là một gia tộc nhỏ làm ăn nghiêm chỉnh, mà ngay cả trong nhà tới cùng có bao nhiêu miệng ăn cũng không rõ ràng lắm.

Hiển nhiên, cả nhà già trẻ lớn bé từ ông nội đến bà nội từ ba đến mẹ từ anh đến chị thậm chí là thím Lưu mợ Lý bảo mẫu cũng không nhận được muốn thương yêu cung chầu, đây chính là bảo bối duy nhất sạch sẽ đen trắng gì cũng chưa từng chạm qua...

Ồi.....Giản Tam Sinh thở dài, lại cảm giác mình già. Nheo mắt xem xét tiểu tổ tông, ra vẻ không có dấu hiệu bùng nổ gì, hoàn hảo trên người quần chắc băng vải, hẳn là nhìn không ra cái gì, soạn một câu nói dối phỏng chừng bụng bít được.

Vì vậy Giản Tam Sinh giả vờ già dặn ho khan một tiếng, nói: “Tông xe còn có thể thương tổn được chỗ nào, cậu em hỏi, đơn giản chỉ là cánh tay căng chân gãy xương trật khớp gì gì đó thôi, không phải bác sĩ cũng nói không nguy hiểm đến tính mạng...”

Giản Tam Sinh còn chưa dứt lời, chợt nghe “Rầm!” Một tiếng, liền theo sau là một tiếng gầm nhẹ của tiểu tổ tông.

“Được! Đại gia Giản Tam Sinh anh, lúc anh bảo Khiêm Tử đến Lạc Dương hỗ trợ anh đã cam đoan với em thế nào?! Hừm?! Anh khẳng định sẽ để cậu ấy ở bên đó sống dễ chịu nuôi béo trắng, có đúng hay không!”

“Việc này, Tiểu Tranh à...”

“Nhưng anh nhìn xem anh làm cho người thành cái dạng gì rồi? Một thân thương tích còn chưa nói còn hôn mê bất tỉnh, gãy đến con mẹ nó sắp thành cây gậy rồi!”

“Đừng, đừng kích động, xúc động là ma quỷ...”

“Anh không phải nói anh xem cậu ấy như con trai ruột sao, mẹ nó anh đối xử với con trai ruột như vậy sao, anh ấy à đây là ngược đãi trẻ em hiểu hay không!”

“Nghe Nhị ca nói...”

“Giản...Tam gia.”

Thình lình xen vào tiếng gào nóng nảy của Giản Vô Tranh cùng lời khuyên can không hề có tác dụng của Giản Tam Sinh, là một giọng nam trầm thấp dễ nghe, lại có chút băng lãnh.

Chỉ một thanh âm không cao không thấp, hơi có vẻ đột ngột này, lại thành công khiến cả người Giản Vô Tranh an tĩnh lại.

Đã bao nhiêu lâu chưa được nghe thanh âm của cậu ấy rồi, nỗi nhớ sâu đậm đối với tên chết tiệt này, hiện tại miếng thịt trong lòng Giản Vô Tranh lại đau hơn. Từng nghe một cậu bạn nói, địa cầu có cách ai cũng sẽ cứ xoay, nhưng có những người cách xa một ai đó thật sự sẽ không thể tự xoay nữa. Giản Vô Tranh nghĩ những lời này quá đúng, bởi vì cảm giác của anh hiện tại chính là như thế. Không thể nói anh trong hơn nửa năm không có Vương Tử Khiêm này hoàn toàn ngừng xoay, nhưng cho dù tự xoay chuyển, cũng là xoay vào ngõ cụt, tìm không ra quỹ đạo...

Giản Tam gia, ha, đùa nhau à, mẹ nó đang gọi ai đó, Giản Tam gia...

Giản Vô Tranh xoay người, nhìn người chậm rãi miễn cưỡng chống người ngồi dậy, tựa hồ đã động đau vết thương nào đó, mày có chút nhú vào, sau đó, đôi mắt đen nhánh kia liền thẳng tắp nhìn về phía mình. Giản Vô Tranh từ trong ánh mắt đen thẳm thẳm của tên kia tựa hồ thấy được cùng loại cảm tình nhưng nhớ, nhưng anh không dám khẳng định, người này từ nhỏ đã cho anh rất nhiều thứ không thể xác định, mỗi lần đều khiến Giản Vô Tranh đau đến mức muốn tự thiêu. Ánh mắt này có đôi khi thâm thúy như đáy biển, làm người ta sờ không tới xem không rõ, có đôi khi lại như một đầm nước trong, đơn giản làm cho người ta vừa nhìn liền thấu. Nói trắng ra Giản Vô Tranh thật sự sợ, sợ đến không dám tí mĩ cân nhắc nữa, chỉ có thể cùng tên này cứ như vậy chậm chậm dây dưa.

Có lẽ chính mình cho tới bây giờ vẫn chưa từng chân chính hiểu rõ cậu ấy, Giản Vô Tranh nghĩ, từ khi cậu ấy mới được Nhị ca mang về, chính mình đã chưa từng hiểu được cậu, chỉ biết cậu ấy là một đứa nhóc xấu xa không thích nói chuyện, thậm chí muốn buộc chặt cậu ấy mãi mãi bên cạnh mình...

Cùng Vương Tử Khiêm không để ý đến ai bên cạnh lẳng lẳng đối mặt, Giản Vô Tranh cảm thấy những cảnh tượng khi còn bé đều tua qua trước mắt.

Đứa bé kia từ khi được Nhị ca mang về đại viện nhà họ Giản vẫn im lặng, không bảo cậu ta làm chuyện gì cậu ta tuyệt đối sẽ không đi làm, bảo cậu ta làm chuyện gì cậu ta nhất định sẽ thành thành thật thật mà hoàn thành, cho dù người khác làm khó dễ cậu ấy hoặc đối xử không tốt với cậu ấy, cậu ấy cũng không có một chút phản ứng đặc biệt nào, tựa như đầy tớ trung thành nhất, không lắm miệng, không nhiều chuyện, an an phận phận mà sống.

Nghe Nhị ca nói, đứa trẻ này không nói chuyện, không phải vì dây thanh quản có vấn đề gì gì đó, mà vì cậu ấy từ khi sinh ra chưa từng theo người ta nói chuyện, càng chưa từng học làm thế nào để nói. Trên đường trở về đại viện Giản gia, Nhị ca đơn giản dạy cậu ấy một ít câu trả lời, cậu ấy nghiêm túc học, như vậy sẽ không đến nỗi không cách nào giao tiếp với mọi người trong đại viện. Thế nhưng mấy đứa trẻ nhàm chán trong viện cũng không ít, thấy đối phương không nói lời nào cũng không biết phản kháng liền xem cậu ấy như người câm đàn độn mà trêu chọc, cười nhạo.

Mãi đến ngày đó, một đứa trẻ thân thích trong đại viện bắt nạt cậu ấy rất ghê, cậu ấy mới lần đầu tiên có phản ứng. Chuyện ngày đó khiến Nhị ca, cha thậm chí ông nội bọn họ đều hiểu được nội tâm thật sự của thằng bé vẫn trầm mặc này là đã tính, tựa như sư tử ngủ say, một khi bị người đánh thức, nhất định sẽ làm cho đối phương máu tươi tung tóe tại chỗ. Khi đó Nhị ca vừa ngoài 20 tuổi không tỏ vẻ gì, chỉ xuất tiền cho đứa trẻ thân thích kia đi bệnh viện phẫu thuật nối xương, sau đó Giản Vô Tranh không còn gặp lại một nhà thân thích đó nữa. Đứa trẻ trầm mặc khi đó còn chưa có tên, mọi người khi sai bảo cậu ấy không phải gọi ê, này, thì cũng gọi thằng kia.

Nhưng sự tình này qua đi, rốt cuộc không ai dám xem nhẹ đứa trẻ nhìn qua gầy gò không chút thu hút này nữa. Nhị ca cũng theo dõi cậu ấy thật lâu, sau đó quyết định để cậu ấy sau này đi theo mình làm việc, hơn nữa còn không quản đường xa chạy đến xưởng Lưu Ly tìm Thích lão gia tử, đặc biệt vì đứa nhóc này đặt tên.

Thích lão gia tử là thầy địa lý nổi danh của xưởng Lưu Ly, theo cách nói của Nhị ca lúc đó, Thích lão gia tử thần cơ diệu toán, chỉ tiện tay bấm một chút, liền tính ra đứa trẻ này bề ngoài mềm yếu kỳ thực tính cách cường hãn, sau đó thì một loạt thiên thời địa lợi nhân hòa, vũ trụ vạn vật sinh sôi không ngừng, mỗi người có mệnh của riêng mình gì gì đó cùng Nhị ca tham thảo sâu sắc cả một buổi chiều. Thế cho nên Nhị ca khi trở về liền đặt cho đứa trẻ cái tên Vương Tử Khiêm này. Nguyên nhân cụ thể ra sao... Lão gia tử nói tới nói lui nhiều như vậy, Nhị ca y chỉ nhớ kỹ một câu Khiêm khiêm quân tử, ti dĩ tự mục dã...

Bất luận cái tên này cùng tính cách của bản thân không hợp cỡ nào, việc chung thân đại sự này cứ như vậy được quyết định trong cái đầu không não của Nhị gia nhà họ Giản rồi.

Vương Tử Khiêm...

Nhắm mắt cam chịu, Giản Vô Tranh dùng sức kiềm chế xúc động muốn xông lên hỏi cho rõ ràng, nhàn nhạt nói: “Tĩnh rồi?”

“Ừ.” Đáp nhẹ một tiếng, Vương Tử Khiêm trước sau như một trầm mặc, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không hỏi.

“... Cậu hiện tại ở Bắc Kinh.” Kỳ thật không muốn nói việc này, muốn hỏi một chút cậu ấy còn đau không, có cảm thấy khó chịu chỗ nào không, choáng đầu không chóng mặt không, có muốn ăn chút gì không, thế nhưng rồi rầm nửa ngày, vẫn chỉ nói một câu như thế, Giản Vô Tranh cảm thấy mình có đôi khi cũng thật sự rất nhàm chán.

“Ừ.” Vẫn là phản ứng kia, Giản Vô Tranh cảm thấy chính mình có chút xu hướng bị bức điên.

“Chờ cậu có thể xuất viện rồi, thì theo tôi về nhà.” Thở dài hết cách, Giản Vô Tranh buông tha cái cớ nói.

“Chờ một chút,” Lúc này không đợi bản thân Vương Tử Khiêm có phản ứng, vẫn bị bỏ quên bên cạnh Giản Tam Sinh nhin không được nói trước: “Tiểu Tranh à, việc Khiêm Tử cùng anh làm ở đó còn chưa xong đâu, em sao có thể gọi cậu ấy theo em về nhà...”

“Vậy anh muốn thế nào.” Giản Vô Tranh nhíu mày, ngữ khí có chút không kiên nhẫn.

“Ít nhất cũng phải để cậu ấy giúp anh giải quyết xong chuyện này.” Cười cười chột dạ, Giản Tam Sinh cẩn thận sợ châm trúng kíp nổ.

“Anh đây là chưa tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định phải không? Lần này là lái xe gây họa, lần sau thì sao? Chuẩn bị trực tiếp dùng quan tài nâng người về?!” Giản Vô Tranh hung hăng trừng mắt liếc Nhị ca nhà mình, tăng thêm ngữ khí nói: “Chờ cậu ấy xuất viện em sẽ dẫn cậu ấy đi.”

“Hắc...” Thấy tiểu tử tông đã quyết tâm, Giản Tam Sinh lúc này thật sự sốt ruột: “Tranh à, anh đâu phải là kiểu người đó, một lần thất bại em sao có thể phủ định toàn bộ chứ, đến cả Obama cũng phải có lúc phạm sai lầm mà, lại nói em không cho Khiêm Tử theo anh làm việc, vậy cuộc sống sau này của cậu ấy làm sao đây, một đại nam nhân dù sao cũng phải tự mình kiếm tiền nuôi gia đình chứ, bằng không sau này khó...”

“Àm!” Một quyền thật mạnh nện trên tường, cắt ngang Nhị gia lải nhải cảm ràm, Giản Vô Tranh trừng mắt nhìn khuôn mặt đáng đánh đòn của Nhị ca nhà mình, nặn từng chữ nói: “Tôi, nuôi, cậu ấy!”

Dứt lời, liền đá cửa rời đi.

Lưu lại bên trong một già một trẻ, một trọn mắt há mồm, một cúi đầu trầm mặc không nói.

Nửa ngày sau, Vương Tử Khiêm trầm mặc hồi lâu rốt cuộc mở miệng: “Nhị gia, Tam gia ở đâu tôi đi nói chuyện với anh ấy.”

Giản Tam Sinh quay đầu nhìn Vương Tử Khiêm một chút, sau đó thở dài thườn thượt: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Chương 2 - Hồi ức

Đậu xe vào bãi đỗ của tiểu khu, Giản Vô Tranh mặt không chút biểu tình trở về chỗ ở cá nhân của mình. Vào nhà rót trước cho mình một ly nước, hung hăng uống một ngụm xong, cậu nhìn ly nước trong tay lâm vào trầm tư.

Khi học lớp 11, Giản Vô Tranh liền cùng Vương Tử Khiêm phát sinh quan hệ. Hiện tại ngẫm lại, khi đó thật đúng là ngây thơ không biết gì, cái gì cũng không rõ ràng, cái gì cũng không làm rõ, cứ hồ đồ dùng phương pháp hèn hạ ép buộc Vương Tử Khiêm cùng mình lên giường.

Hơn nữa chính mình còn là người bị đặt phía dưới...

Làm thế nào thích, tại sao thích, Giản Vô Tranh đã lười suy nghĩ. Lúc bị Vương Tử Khiêm nổi cơn điên ôm lấy hung hăng xỏ xuyên qua ấy, đối phương cứ một mực hỏi không ngừng: “Tại sao... Tại sao làm vậy... Anh tới cùng muốn tôi làm thế nào...” Thanh âm trúc trắc nọ lại bởi kích tình mà càng lộ vẻ êm tai khiến ký ức Giản Vô Tranh hãy còn mới mẻ.

Mà cậu trong thống khổ kịch liệt chỉ có thể cắn chặt răng ôm siết đối phương, sau đó theo tiết tấu của y một lần lại một lần nói: “Lão tử thích cậu, lão tử con mẹ nó coi trọng cậu đấy...”

Mấy ngày sau đó hết thấy quả thực chính là cơn ác mộng, Giản Vô Tranh liên tục phát sốt hơn mấy ngày, không xuống giường được còn chưa tỉnh, còn một mực trong mộng gọi tên Vương Tử Khiêm. Về mặt thống khổ nọ, thanh âm bất lực nọ, người sáng suốt vừa nhìn liền biết là bị người ta ngược rồi. Quản sự trong đại viện Giản gia nói với bề trên thoáng cái đều đã vây quanh trong phòng Giản Vô Tranh, lão gia tử vừa liếc mắt nhìn liền hiểu được hết thấy, lập tức nổi giận, chỉ vào mũi Giản Tam Sinh mắng: “Mẹ nó xem người mang về thứ tốt đẹp gì!”

“Con...” Giản Tam Sinh đứng phải loại tình huống này thoáng cái cũng sửng sốt, kịp phản ứng chỉ có thể chửi một tiếng má nó, sau đó liền ảo não cúi đầu rồi xông ra ngoài.

Lão thái thái Giản gia nhìn lướt qua người trong phòng, không nói gì thêm nữa, chỉ huy mấy đứa con dâu bùng nước nóng thì bùng nước nóng, dứt thuốc thì dứt thuốc. Lăn qua lăn lại mấy lần cuối cùng mới ổn định lại tiểu tử tông.

Đang lúc lão gia tử mặt cau mày cố suy nghĩ chuyện này nên làm thế nào, Giản Tam Sinh liền tóm người gây họa kiêm kẻ tình nghi Vương Tử Khiêm vào cửa.

Nhìn thấy tên khốn thượng cháu trai nhà mình, cơn tức này của lão gia tử lại lên không nổi, cánh tay cầm đầu thuốc khô gầy nhưng vẫn mạnh mẽ như trước, dùng sức gõ mép bàn, trầm giọng nói: “Quỳ xuống.”

Vương Tử Khiêm sống lưng thẳng tắp, thân thể rắn chắc cao gầy mà tràn ngập sức mạnh không chút nào lung lay, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn chằm chằm ông cụ ngồi ở vị trí cao nhất kia. Mãi đến khi Giản Tam Sinh quát khê câu: “Khiêm Tử!” Y mới như vừa chú ý đến cái gì đó, quay đầu nhìn phía người sốt cao nằm trên giường còn đang nói sáng.

Y còn nhớ rõ cậu đã nói cái gì thích, cái gì coi trọng, y mơ hồ nghĩ đây không phải cảm tình bình thường, y cũng biết mình đã làm gì, mặc dù y là bị ép buộc, nhưng y sẽ không trốn tránh, tựa như lần đầu tiên trước khi xuống đất đã nói với Giản Tam Sinh: “Nhị gia đã cứu tôi một mạng, tôi dùng cả đời mình để trả.”

Vương Tử Khiêm như nghĩ tới điều gì đó, lại quay đầu liếc mắt nhìn lại lão gia tử, sau đó không nói hai lời quỳ xuống.

Nhìn thấy Vương Tử Khiêm quỳ xuống, lão gia tử mới miễn cưỡng ngăn chặn cơn tức sắp bộc phát, mà Giản Tam Sinh cũng không nhìn được âm thầm lau mồ hôi lạnh.

“Đi đem người bên ngoài viện đuổi về phòng hết, nói với bọn họ ta không lên tiếng không ai được phép đi ra.” Lão gia tử chỉ chỉ con trai mình, sau đó lại chỉ chỉ em trai mình: “Lão Tam em dẫn người đi lấy gia pháp.”

Ông cụ vừa nói ra lời này, người trong phòng nháy mắt đều hoàn toàn an tĩnh, gia pháp nhà họ Giản, nói trắng ra đó chính là một chữ, đánh. Một cây gậy thô lớn dài hơn một thước, trực tiếp nhắc tới hơn mấy cái, đánh gãy một cái lập tức cái thứ hai lên sân khấu.

Cả một nhà lúc này không ai dám lên tiếng, mấy người phụ nữ mềm lòng muốn thay Vương Tử Khiêm cầu tình cũng đều đem lời nuốt xuống bụng, chỉ còn chờ người ngồi trên chủ vị nói chuyện.

Lão gia tử chăm chú nhìn Vương Tử Khiêm mặt vẫn không chút biểu cảm, liền hút một ngụm thuốc từ cái bầu bạch ngọc bàn long, chậm rãi nói: “Ta biết ngươi là đứa giỏi giang xuất chúng nhất trong đám thủ hạ đồng lứa của Tam Sinh, hai năm nay cũng giúp cho nhà họ Giản không ít việc, ta hôm nay cho ngươi hai lựa chọn, một ngươi tiếp tục đi theo Tam Sinh làm việc của ngươi, không bao giờ tiếp xúc với Vô Tranh nữa, lâu dài rồi nó tự nhiên cũng sẽ quên ngươi. Một là ngươi tiếp nhận gia pháp, xong cùng thím Lưu lĩnh tiền lập tức rút xéo, từ nay về sau Vương Tử Khiêm ngươi cùng nhà họ Giản chúng ta không còn quan hệ gì nữa.”

Nói xong, lão gia tử lại hút thuốc, mà những người khác đều lẳng lặng chờ Vương Tử Khiêm đưa ra lựa chọn.

Tất cả mọi người đều hiểu ý của lão gia tử, nếu đã tạo thành tổn thất, vậy hô đánh hô giết cũng không phải cách làm sáng suốt gì. Vương Tử Khiêm từ sau khi theo Tam Sinh xuống đất, mấy nam nhân chủ sự trong nhà cũng biết thằng nhóc này lợi hại, đừng thấy thằng nhóc này trên mặt đất luôn bộ dáng mặt không chút biểu cảm cái gì cũng đều không sao cả, thật sự xuống tới dưới đất rồi, liền thân thủ nhanh nhẹn, lực lớn vô cùng. Về cơ bản không có thứ gì có thể làm cho cậu ta sợ hãi hoặc bó tay.

Người như vậy, Giản gia không có khả năng buông tha đơn giản thế. Thế kỷ 21 thiếu nhất chính là gì? Nhân tài, nghề nào nghiệp nào cũng vậy. Vương Tử Khiêm, cậu ta chính là một nhân tài trộm mộ.

Trong phòng an tĩnh lúc này chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của Giản Vô Tranh lúc gấp gấp lúc hòa hoãn, qua một hồi lâu, vẫn quỳ trên mặt đất cúi đầu trầm mặc Vương Tử Khiêm rốt cuộc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Giản lão gia tử trầm giọng nói: “Anh ấy, là trách nhiệm của tôi. Nhị gia, tôi muốn báo ân.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc không thôi. Chỉ thấy sắc mặt lão gia tử biến sắc như kinh kịch, xoát một cái đã đổi màu:

“Mày cái thằng ranh con này, con mẹ nó mày đừng không biết xấu hổ, tao hôm nay có thể cho mày cơ hội tiếp tục ở lại Giản gia đó là nể mặt mày rồi, mày còn được đăng chân lên đăng đầu, được một tác lại muốn tiến một thước?!”

Đối với ý nghĩ vừa muốn ở lại Giản gia vừa không dự định trốn tránh Giản Vô Tranh của Vương Tử Khiêm, mọi người kể cả Giản Tam Sinh đều vô cùng khó giải thích.

Ngươi nếu không muốn rời khỏi Giản gia vậy ngươi đáp ứng yêu cầu đầu tiên của lão gia tử không phải được rồi sao, ngươi nói ngươi xem ngươi phải làm khác người, sửa sửa nội dung điều kiện để làm chi, chẳng lẽ luyến tiếc vị tiểu tử tông kia? Thường ngày cũng không thấy hai người gần gũi nhiều mà. Giản Tam Sinh một bên tự hỏi trong lòng, một bên hận không thể đi tới cho Vương Tử Khiêm mấy đá.

Mà bên này lão gia tử thì thật đã giận đến thất khiếu bốc khói rồi, chỉ thẳng tay vào nói: “Coi như ngươi lợi hại coi như ngươi lợi hại, ông già ta sợ ngươi rồi!” Sau đó cúi kính đi tới đi lui trước mặt Vương Tử Khiêm vài vòng, tay lớn vung lên, “Lão Tam, đưa gia pháp lên!”

Gậy thô bằng nắm tay hạ xuống, Vương Tử Khiêm chỉ kêu rên thành tiếng lần đầu, sau đó liền không rên một tiếng gắng gượng chịu đựng.

Có lẽ là thanh âm đánh người quá vang, cũng có lẽ tiểu tử tông đối với người mình thích có cảm ứng tâm linh thần kỳ, tóm lại Giản Vô Tranh đột ngột tỉnh dậy, tiếp đó khi người trong phòng còn chưa kịp phản ứng đã xông lên ôm lấy Vương Tử Khiêm.

Hai người chấp hành gia pháp nhanh tay lẹ mắt dừng lại, mới không để Giản Vô Tranh cũng chịu đánh đòn.

Sau khi xác định hai cây gậy nọ sẽ không hạ xuống nữa, Giản Vô Tranh hơi tách ra tạo chút khoảng cách nhìn thương tích trên lưng Vương Tử Khiêm, vết thương xanh tím đan xen lẫn lộn vết máu loang lổ nhìn mà trong lòng Giản Vô Tranh co rút một trận, cậu lớn như vậy đến giờ mới biết được cái gì gọi là đau lòng, thế này chạm cũng không dám chạm, thổi khí cũng sợ đối phương đau đớn, trong đầu đang liên tục suy nghĩ làm thế nào bôi thuốc mà không bị đau.

Nhìn Vương Tử Khiêm sắp mất đi ý thức hai tròng mắt đã hoàn toàn mất đi sắc thái đen nhánh như trời đêm những ngày trước, Giản Vô Tranh nhẹ nhàng cầm bàn tay rỉ máu của y, sau đó không thể nhìn được hướng lão gia tử đang sưng sờ quát: “Ông nội, ông đây là muốn bức tử cậu ấy hay là muốn bức tử con!”

“Con... Con nói thế là thế nào...” Nói cũng kỳ quái, người này có kiêu ngạo ương ngạnh thế nào, đối với cục cưng trong nhà thật đúng là không có biện pháp, lão gia tử nhất thời không hiểu nổi trạng huống lại bị rống như vậy, hoàn toàn mông lung: “Con không phải bị nó...”

“Con bị cậu ấy thế nào đó là chuyện của con, ông không có việc gì đừng đi theo làm rối tung lên có được hay không! Con thích cậu ấy, con liền muốn để cậu ấy ôm con thế thì đã sao, lại nói là con ép cậu ấy theo con lên giường, các người đánh cậu ấy như vậy con mẹ nó tính là thế nào đây!” Tiểu tử tông nóng đến đỏ mặt, vừa gào lên xong liền thở hắt hắt một hồi.

Lúc này đã hiểu được toàn bộ lão gia tử hoàn toàn không biết nên nói gì, người trong phòng cũng đều không biết nên khuyên giải ra sao, không ngờ những gì xảy ra cả ngày hôm nay đều là trò cười.

Hoàn hảo trước đó đã bảo mọi người ngoại viện tự trở về phòng của mình không cho phép ra...

Trầm mặc không bao lâu, Giản Thế Nhân đột nhiên phát hỏa, tay chỉ vào Giản Vô Tranh run rẩy như lá rụng trong gió thu: “Mày, con mẹ nó mày còn dám nói, còn mẹ nó chưa trưởng thành đâu mày đi học đòi làm ông già thò rồi, hả? Còn, còn mẹ nó ở phía dưới, tao... Trời ơi!” Tân nhiệm gia chủ oán hận thở dài, vung tay, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

(Ông già thò nguyên là một loại đồ chơi thiếu nhi, trong tục thoại ông già thò chỉ người như món đồ chơi để nam nhân đùa bỡn)

Tử Uyển Phượng biết chồng mình bị tức giận không nhẹ, cũng không quan tâm đến con trai bảo bối của mình nữa, vội vàng hướng lão gia tử xin chỉ thị, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Có đôi khi, nam nhân này so với nữ nhân còn khó đỡ hơn.

Lúc này không chỉ có lão gia tử, ngay cả Giác Tam Sinh cũng cảm thấy vô cùng đau đầu, dù sao người là anh mang về, xảy ra chuyện anh không thể thiếu phần trách nhiệm đâu.

Mà bên này Vô Tranh tiểu tử tông không hề có áp lực tâm lý, sau khi nhìn thấy khoe miệng Vương Tử Khiêm tràn ra máu, liền đưa miệng mình tới, đầu tiên là nhẹ nhàng liếm, sau đó liền bắt giác đem đầu lưỡi duỗi vào.

Thẳng đến khi đầu lưỡi vói vào trong miệng Vương Tử Khiêm, Giác Vô Tranh mới đau lòng phát giác trong miệng đối phương nồng nặc mùi máu tươi.

Liếm như thế nào cũng liếm không hết.

Bị chiếc lưỡi mềm mại ấm áp của Giác Vô Tranh mang theo hơi thở an ủi hôn, Vương Tử Khiêm thoải mái nhắm hai mắt lại, cả ngày hôm nay, y đã trải qua quá cực khổ, hiện tại đừng nói đứng dậy, mà ngay cả khí lực mở mắt một lần nữa cũng đã chẳng còn thừa lại mấy.

Đứng một bên Giác Tam Sinh nhìn thấy hai tên không để ý ai bên cạnh dính vào nhau này, trong bụng kêu gào phiên giang đảo hải, anh thật muốn xông lên tách hai người ra, sau đó hô to với tiểu tử tông: Em rốt cuộc là thích tên đầu gối này cỡ nào!

Người trong phòng hiển nhiên đều khó xử như Giác Tam Sinh, lão gia tử rơi vào đường cùng chỉ có thể lắc đầu, sau đó phát tay mang mọi người rời đi, lưu lại hai người trong phòng tiếp tục triển miên.

Không có biện pháp, ai bảo tiểu tử tông trong nhà này trừng phạt không được, mắng không xong, ầm ỹ thì ầm ỹ bất quá...

Vì vậy chuyện Giác Vô Tranh và Vương Tử Khiêm liền được Giác gia bí mật công nhận. Bởi vì nhắc tới cũng chỉ có thể xem như tiểu tử tông nhà mình dụ dỗ Vương Tử Khiêm hoàn toàn không hiểu sự đời.

Một người tự nguyện, một người hoàn toàn không hiểu tình lý nam nữ, thế này bảo người ta nói sao đây?

Buông cái ly trong tay, Giác Vô Tranh nhếch nhếch khoe môi, cậu còn nhớ rõ sau đó Nhị ca mỗi lần trên tiệc rượu ba huynh đệ đều hậm hực nói với mình sớm biết thế đã sớm tìm cho thằng nhóc Khiêm một nữ nhân, cũng khỏi phải để cậu ta sớm như vậy đã trở thành người của em, đều phải trách ta trách ta a...

Bất quá.

Giác tam gia...

Ha, cậu ta học theo ai đây.

Lần này trở về nhất định không thể thả cậu ta cùng Nhị ca lăn lộn nữa, việc này con mẹ nó, đều chính không ra hình người nữa rồi.

Đang suy nghĩ làm sao tìm được cơ lưu người lại, chuông cửa đình đoong đột ngột vang lên.

Đi qua mở cửa, nhìn thấy người tới cửa, Giản Vô Tranh sững sốt: “Nhị tẩu?” Anh thật không ngờ lúc này tìm đến anh cư nhiên là vợ của Nhị ca nhà mình.

“Vô Tranh.” Lục Tuyết Tinh hai tay mang theo một túi nhỏ màu lam, tóc quần nhuộm thành màu hạt dẻ xõa tới thắt lưng, một thân áo váy màu trắng làm tôn thêm cả người đầm đạm nho nhã lại xinh đẹp. Đôi mắt xinh đẹp như sao kia bắt lực nhìn Giản Vô Tranh, muốn nói lại thôi.

Giản Vô Tranh nhìn thấy bộ dáng của Nhị tẩu, lập tức hiểu được đối phương có chuyện quan trọng muốn nói, vội vàng lách người, để đối phương tiến vào cửa rồi nói.

Chương 3 – Công việc ngầm

Mọi người đều biết Trung Quốc là một quốc gia cổ có mấy ngàn năm văn minh lịch sử, giữa dòng lịch sử trải dài đó, chậm rãi diễn sinh ra quốc gia. Mà từ khi quốc gia xuất hiện, các triều đại đế vương chết đi, có táng đều táng ở phụ cận đô thành, cũng có dời về nguyên quán mai táng, tỷ như Chu Nguyên.

Lăng mộ đế vương cổ đại chiếm phạm vi rộng, kích thước kiến trúc to lớn, đều đã đạt tới trình độ kinh người.

Các triều đại đế vương sở dĩ không tiếc vận dụng lượng lớn sức người sức của, đối với lăng mộ của mình tiến hành tu kiến, đó là vì bọn họ đều xem việc xây dựng lăng mộ liên quan đến đại sự vận mệnh quốc gia hưng suy cùng việc kéo dài vương triều đời sau. Cơ hồ tất cả lăng mộ đế vương đều đại biểu cho trình độ kiến trúc và trình độ văn hóa cấp cao nhất ở thời đại đó.

Nhất là tuần táng phẩm trong lăng mộ là không thể thiếu, chúng nó đều là thứ có giá trị nhất thịnh hành nhất thời đó, thậm chí còn có một ít được chế tác đặc biệt để tuần táng (Tuần táng là vật phẩm chôn theo).

Mà bắt đầu từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế cho tới quốc gia có chế độ phong kiến cuối cùng triều mạt Thanh cùng vương triều Hồng Hiến giai đoạn đầu Dân Quốc do Viên Thế Khải thành lập cùng chính quyền Khang Đức do Phổ Nghi thành lập đã kết thúc trong khoảng gần sáu ngàn năm, các triều đại vương triều trung ương cùng vương triều trung ương lệ thuộc bên ngoài tổng cộng 1522 vị đế vương, lăng mộ của bọn họ trải rộng trong những vùng núi non xanh ngút ngàn của Trung Quốc. Do đó trực tiếp dẫn đến việc Trung Quốc từ xưa đến nay sự nghiệp trộm mộ không ngừng tràn lan.

Việc này... Giản Vô Tranh đều vô cùng hiểu rõ.

Nhưng cậu không rõ chính là, việc này bình thường nghe được đều cảm thấy là chuyện vô cùng nhàm chán, như thế nào lại có quan hệ với gia tộc mình.

Giản Vô Tranh hỏi lần thứ 31 “Nhị tẩu, chị xác định chị không lừa em chứ?”

Lục Tuyết Tình hai tay nắm chặt bao màu thủy lam, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ bừng, nước mắt cũng sắp tuôn ra: “Chị làm sao có thể lừa em! Em có thể trực tiếp đi hỏi lão gia từ nhà chúng ta sau lưng rút cuộc làm sinh ý gì. Chị thật sự không hề quan tâm, hôm nay đem việc này nói hết cho em, sau đó cho dù ông cụ có dùng gia pháp xử trí chị cũng không sao cả, nhưng mà... Nhưng mà Nhị ca em...”

Nhìn chị dâu nhà mình nước mắt trong suốt đã tràn ra hốc mắt, Giản Vô Tranh sau một thoáng sững sốt vội vàng đứng dậy từ trên bàn trà rút ra tờ giấy ăn đưa tận tay đối phương.

Lục Tuyết Tình thấp giọng nói cảm ơn, sau đó một bên lau nước mắt, một bên dứt quãng nói: “Em không biết, tối qua Nhị ca em khi về nhà bộ dáng liền có chút quái, lúc ấy chị không để ý lắm, tưởng rằng là đụng phải việc gì khó giải quyết, dù sao loại địa phương như cổ mộ này một người phụ nữ như chị làm sao có thể hiểu biết gì nhiều... Thế nhưng, thế nhưng buổi tối lúc lên giường, chị liền phát hiện, cánh tay phải anh ấy...”

Lục Tuyết Tình từ trên cánh tay mình khoa chân múa tay một chút, ngón tay tinh tế trắng nõn qua lại miêu tả một hình dạng lớn nhỏ: “Một khối màu đen lớn xấp xỉ thế này, nói là vết máu bầm, nhưng nhìn thật sự không giống. Chị liền hỏi anh ấy có phải ở trong mộ để cho thứ gì đó làm ra thế này không, anh ấy lâu bà lâu bầu hồi lâu cũng không giải thích rõ, chốc chốc thì nói là không cẩn thận khua phải, chốc chốc lại nói là quệt ở đâu đó...”

Mắt thấy chị dâu mình có chiều hướng càng khóc càng dữ dội, Giản Vô Tranh cẩn thận hỏi: “Vậy rút cuộc là làm thế nào mà có?”

“Chính là bị thứ gì đó bên trong mộ cào!” Lục Tuyết Tình kích động hẳn lên, túi LV mấy vạn tệ trên tay đều sắp bị chị ấy cào đến nát vụn, “Một khối đen lớn như vậy, vừa nhìn đã thấy tà tính, làm không tốt sẽ mang vào mình bệnh nê tai nê... Em nói xem, anh ấy sao không chịu cẩn thận một chút vậy chứ, việc này vạn nhất nảy sinh cái gì nguy hiểm, chị... Hu hu...”

Lúc này Giản Vô Tranh hiểu rõ rồi, chị dâu đây là lo lắng cho sự an toàn của sinh mệnh Nhị ca đây mà.

Nhìn Lục Tuyết Tình như vậy, Giản Vô Tranh biết chị cũng không nói dối, nói cách khác, mấy lão nhà họ Giản, sinh ý ngầm quả thực là phát tài từ người chết?

Trước bỏ qua Nhị ca không nói, Khiêm Tử một thân thương tích như vậy, thấy thế nào cũng không giống tai nạn xe gây ra, lại nói nếu thật sự xảy ra tai nạn xe ở Lạc Dương, sao lại phải xa xôi chạy đến Bắc Kinh nằm viện...

Càng nghĩ càng không đúng, kéo theo cả khuôn mặt Giản Vô Tranh đều trầm xuống.

Nói như vậy cậu thật sự từ nhỏ đến lớn đều một mực bị che mắt, hơn nữa Giản gia từ trên xuống dưới nhiều người như vậy cũng chỉ có mỗi mình cậu bị che mắt. Thật mẹ nó chết bầm, đám gia chết tiết này dựa vào cái gì mà không nói cho cậu biết? Bọn họ làm thế để làm gì? Mà quan trọng hơn, bọn họ trong mộ đến tột cùng đã đụng tới cái gì, Nhị ca về điểm này vết thương coi như nhẹ rồi, Khiêm Tử thương tổn toàn thân rút cuộc là làm sao? Dựa vào hiểu biết của

anh đối với Vương Tử Khiêm, cho dù cùng 20 người đánh nhau cũng sẽ không bị thành như vậy, chẳng lẽ trong mộ thật sự có thứ gì đó không sạch sẽ...

“Chị dâu.” Suy nghĩ hồi lâu, Giản Vô Tranh mang theo giận hờn mở miệng nói: “Chuyện này em đại khái trong lòng đã có dự tính, hai ngày nữa Khiêm Tử xuất viện, đến lúc đó em sẽ tìm cơ hội đem việc này nói rõ ràng với Nhị ca. Chị yên tâm, lão gia tử bên kia em sẽ không để ông biết đâu.”

Nghe được cam đoan của Giản Vô Tranh, Lục Tuyết Tình lúc này mới nín khóc mỉm cười, ngượng ngùng lau nước mắt, dùng thanh âm hơi khàn khàn nói: “Vô Tranh, chị biết em làm việc luôn nắm chắc... Chị kỳ thật cũng không phải không cho Nhị ca em xuống đất, nhưng cũng đừng như lần này, thân thủ Khiêm Tử lợi hại vậy, mà cũng biến thành bộ dáng này trở về, xương cốt anh ấy đã già cả rồi, còn xảy ra chút chuyện gì ngoài ý muốn nữa... Cho dù, cho dù bị cùm bắt, cũng tốt hơn là ở trong mộ bị mấy thứ quái lạ giết chết.”

Giản Vô Tranh hiểu rõ gật đầu, thành thật mà nói cậu cảm thấy nhị tẩu này của cậu thật sự là người phụ nữ tốt hiếm có trên đời, ôn nhu hiền thực, không có loại hăng hái theo trào lưu của nữ sinh đương thời, cũng không mù quáng sùng bái Hàn Quốc Nhật Bản gì đó, mà quan trọng hơn là sinh viên tài cao tốt nghiệp đại học X, hơn nữa còn thương Nhị ca cậu muốn chết, biết công việc của Nhị ca cậu là cái gì cũng chưa từng tỏ ra khó chịu gây phiền phức gì, sau khi tốt nghiệp liền một bên ra sức học thạc sĩ một bên chăm sóc việc trong nhà.

Người phụ nữ tốt như vậy, đốt đèn lòng tim cũng không thấy.

Về phần chị ấy nói Nhị ca xương cốt già cả... Giản Vô Tranh nghĩ, có thể là vì Nhị ca so với chị ấy lớn hơn đến 7, 8 tuổi, nhưng thế nào cũng không tính là già.

Bất quá tâm tình Lục Tuyết Tình lo lắng cho Nhị ca Giản Vô Tranh vô cùng thấu hiểu, đó cũng giống như cách cậu lo lắng cho Vương Tử Khiêm vậy, chỉ sợ cậu cùng nhị tẩu này, đều là loại yêu đối phương yêu đến dâng cả trái tim cho người ta.

Dám bất chấp gia pháp của lão gia tử đến nói cho cậu biết việc này, sợ rằng ngoại trừ chị dâu yêu thương Nhị ca cậu sâu sắc, sẽ không còn ai khác dám làm thế nữa.

“Vậy, cứ thế đi.” Nói xong, Lục Tuyết Tình đứng lên, xoa xoa lệ ngân chưa khô trên mặt, hướng Giản Vô Tranh cười cười ngượng ngùng: “Đều làm trò cười cho em rồi.”

“Nào có.” Giản Vô Tranh cũng đứng dậy, lộ ra một nụ cười an ủi: “Chị nếu không nói cho em biết, em giờ này còn mù mờ, ngay cả Khiêm Tử rốt cuộc làm thế nào bị thương cũng không biết được. Những thứ khác chị cũng không cần quản nữa, giao cho em là được.”

“Ừ, chị đi trước đây, phải mau chóng trở về nấu cơm cho Nhị ca em.”

“Ừ, trên đường cẩn thận một chút.” Đưa mắt nhìn nhị tẩu ôn nhu xinh đẹp xuống lầu, ngữ khí Giản Vô Tranh vô cùng ôn hòa.

Song sau khi xoay người đóng cửa, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh phân minh trong nháy mắt đã trở nên vô cùng dữ tợn.

Vừa nghĩ đến đám lão đầu tử giầu đông giầu tây cậu lâu như vậy, cậu liền tích một bụng khí. Ngay cả tình hình trong nhà cũng không cho cậu biết, bọn họ xem cậu là cái gì? Giản tam gia, ha, cậu chính là người của Giản gia sao?

Bất quá, trước đó không rõ ràng lắm công việc của Khiêm Tử còn lo tìm không được lý do thích hợp giữ người lại, hiện tại nếu đã biết được hết thấy, vậy thì tốt rồi.

Loại chuyện trộm mộ này, nói cái gì cậu cũng không có khả năng để Vương Tử Khiêm đi, không nói đến bên trong mộ thế nào, cho dù bị cóm bắt được, vậy cũng đủ ăn cho hết rồi.

Ăn trộm di sản văn hóa trọng điểm bảo vệ của quốc gia chính là tội lớn.

Vừa cau mày suy nghĩ vừa từ trên bàn trà phòng khách cầm lấy hộp thuốc lá, Giản Vô Tranh rút ra một điếu ngậm bên mép, sau đó chậm rãi tiến vào thư phòng, mở máy tính, đăng nhập WOW (World Of Warcraft).

Mới vừa gia nhập trò chơi, thì có kiểu chữ màu phấn hồng từ khung đối thoại dưới góc trái nhảy ra. Là một đoàn trưởng trong công hội Vô Đức Vô Hành.

Vô Đức Vô Hành: Lão đại, tối nay 25 người Toc (thử luyện của Thập Tự Quân) anh có tới không?

Lưu vong bên ngoài: Không đi nữa, mấy ngày nay bận bịu làm luận văn, không rảnh, cậu nói cho bọn họ biết anh đây hai ngày nữa không lên được, có chuyện gì hỏi cậu và Phong Thần là được.

Vô Đức Vô Hành: Má ơi, làm luận văn đến mức không rảnh để lên hoạt động ấy hả?

Lưu vong bên ngoài: Không rảnh lên thế nào được?

Vô Đức Vô Hành: Phải phải, không làm sao được, lão ngài bận rộn.

Lưu vong bên ngoài: Hắc, thằng nhóc cậu lại muốn ăn đòn phải không.

Vô Đức Vô Hành: Nào có chứ, mấy ngày không gặp ngài rồi, trong lòng tiểu nhân đây quả thực nhớ nhung muốn chết luôn.

Lưu vong bên ngoài: Nhớ cái đầu cậu, không kiếm thêm chuyện cho tôi là may rồi.

Vô Đức Vô Hành: Lão đại, hai ngày anh vắng mặt này, hai hộ bị cường chế trong đoàn lại nháo lên, em và Phong Thần đều áp chế không được à.

Lưu vong bên ngoài: Có gì mà áp chế không được, cứ nói với bọn chúng không muốn nán lại chỗ này thì con mẹ nó cút xéo, cứ nói là anh nói đó.

Vô Đức Vô Hành: Khá khá, có những lời này của anh em liền biết sao làm vậy.

Giải quyết xong vấn đề trong công hội, Giản Vô Tranh lại ở chợ đấu giá chuyên lòng vòng, xem xét giá cả một chút, sau đó không có hứng thú mà offline.

Kỳ thật không phải cậu không muốn mang đoàn đi đánh phó bản, thật sự chuyện âm ỉ hai ngày này khiến cậu không còn tâm tình chơi trò chơi nữa. Nhất là Vương Tử Khiêm...

Vừa nhớ tới sắc mặt tái nhợt của người nọ cùng tầng tầng băng vải quấn trên người, trong lòng Giản Vô Tranh liền co quắp từng trận.

Còn chưa co quắp xong, chuông cửa phòng khách lại vang lên.

Sắc mặt Giản Vô Tranh không tốt đứng dậy đi mở cửa, trong lòng đoán không ra, Nhị tẩu chân trước vừa đi, bây giờ đến ai tới? Nếu như là tên chết tiệt Giản Tam Sinh, vậy cậu tuyệt đối sẽ không chút khách khí cho anh ấy ăn rống.

Mở cửa, nhìn thấy người đứng ở cửa, Giản Vô Tranh lại sửng sốt, so với nhìn thấy Nhị tẩu trước đó, cậu lần này là hoàn toàn không nói nên lời.

Người trước mặt cao cao gầy gầy, lộ ra cánh tay dài nhỏ hữu lực nhưng có thể nhìn ra người này cũng không nhỏ yếu, sơ mi với quần jean, một đầu tóc đen ngắn đường hoàng, phối trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, mười phần là dáng vẻ của sinh viên đại học bình thường... Chỉ cần bỏ qua tầng tầng băng vải bên ngoài này...

“Tam gia.” Thanh âm trầm thấp nhàn nhạt, người nọ vốn phải là khuôn mặt không có biểu cảm gì lúc này đây lại mang theo một ít ý cười, ánh mắt nhìn Giản Vô Tranh cũng có thể gọi là ôn nhu: “Đề cho tôi vào.”

“Cậu...” Tiểu tổ tông hiển nhiên còn chưa từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, ánh mắt mê mang lại có chứa mười phần không giải thích được: “Cậu nha, không phải hai ngày nữa mới có thể xuất viện sao?”

“Tôi tới tìm anh.” Vương Tử Khiêm một câu nói cắt đứt tất cả nghi vấn của Giản Vô Tranh.

“Vừa vặn, tôi cũng có chuyện muốn tìm cậu.” Hung hăng trừng mắt liếc đối phương một cái, Giản Vô Tranh nghiêng người để cho cậu vào nhà.

Ngồi trên sofa, Giản Vô Tranh xưa nay chưa từng không biết nên hỏi từ đâu. Cũng không thể nói thẳng: Tôi biết cậu cùng Nhị ca ngấm ngầm làm nghề gì, sau này không cho cậu tiếp tục cùng anh ấy đi trộm mộ nữa...Được không?

Thế nhưng trên sự thật, cậu đã muốn nói như vậy.

Mà Vương Tử Khiêm bên cạnh, nhìn từng đồng giấy ăn đã dùng qua trên bàn, vẻ mặt như có điều suy nghĩ. Vừa nhìn thấy nữ nhân kia quả thật là...

Đang lúc Giản Vô Tranh cân nhắc nên mở miệng thế nào, Vương Tử Khiêm quen thói trầm mặc lại đột ngột lên tiếng: “Nhị tẩu đã tới.”

Sửng sốt một chút, Giản Vô Tranh lập tức quay đầu sang nhìn chằm chằm người trước mặt, quả nhiên, trên khuôn mặt tuấn tú xoi mói không ra một chút tỳ vết nào đang hiện lên một tia khản trương.

Trong bụng Giản Vô Tranh cười thầm, nếu không phải cậu hiểu rõ người kia từ trong xương cốt, khẳng định sẽ nhìn đoán không ra tình tự hỗn loạn trên khuôn mặt không chút biểu cảm này.

Suy nghĩ, Giản Vô Tranh mạnh đẩy ngã đối phương đặt dưới thân, sau đó từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt đang lộ ra biểu tình kinh ngạc rõ ràng kia.

“Khiêm Tử, cậu thành thật nói cho tôi biết, cậu cùng Nhị ca ở Lạc Dương tới cùng đã làm việc gì.” Híp mắt lại, Giản Vô Tranh nhẹ nhàng bóp trụ cổ Vương Tử Khiêm, hung hăng uy hiếp: “Không nói tôi liền bóp chết cậu.”

Nằm dưới thân Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm nhếch nhếch miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, cuối cùng lại không rên một tiếng tựa đầu sang một bên, trong lòng ý hiểu rõ đối phương căn bản sẽ không nổi làm gì mình.

Nhìn thấy bộ dáng cái gì cũng không sao cả của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh cảm thấy mình đặc biệt có xu hướng bộc phát, sau đó cậu đột nhiên nghĩ đến, trên người tên chết tiệt này còn thương tích, mà lại còn không nhẹ...

“Cậu là đồ chết tiệt.” Giản Vô Tranh thả nhẹ lực đạo, trong giọng nói lại tăng thêm phần câu tiết: “Bảo cậu nói một câu nói thật khó như vậy sao?! Cậu con mẹ nó đi theo Giản Tam Sinh ở bên ngoài lăn lộn nửa năm cũng không trở về, khi về rồi thì cho tôi thấy bộ dáng thế này đây, nói cái gì tại nạn xe, đến bây giờ còn muốn tiếp tục gạt tôi?”

Nghe thấy lời Giản Vô Tranh nói, Vương Tử Khiêm chậm rãi chuyển đầu sang, trầm giọng nói: “Tam gia.”

Thái dương Giản Vô Tranh nổi gân xanh, mặt lộ vẻ dữ tợn.

“... Vô Tranh.” Phát hiện tình huống không ổn bạn Tiểu Khiêm nhanh chóng làm ra khuôn mặt không chút biểu cảm sửa lỗi, đối đối phương hơi bình ổn rồi mới tiếp tục nói: “Anh cũng đã biết, chuyện đảo đầu (từ “đảo đầu” này là xuất phát từ việc trước đây những ngôi mộ thường có hình như kim tự tháp giống cái đầu, đảo đầu nghĩa là lật ngược cái đầu lại, nên được dùng để chỉ mở mộ ra).”

Giản Vô Tranh tức giận hùng hổ trừng mắt: “Cậu nghĩ sao.”

“Là nhị tẩu nói.”

“Ừ.”

Trong lúc nhất thời, hai người liền nhìn nhau, ai cũng không nói lời nào. Nếu đều đã hiểu rõ, vậy còn gì để nói nữa đâu?

Giản Vô Tranh thờ dài, nhìn đôi mắt đen nhánh mang theo bất an của Vương Tử Khiêm, sau đó cúi người xuống, nhẹ nhàng đem môi đè lên môi đối phương...

Mọi người đều biết Trung Quốc là một quốc gia cổ có mấy ngàn năm văn minh lịch sử, giữa dòng lịch sử trải dài đó, chậm rãi diễn sinh ra quốc gia. Mà từ khi quốc gia xuất hiện, các triều đại đế vương chết đi, có táng đều táng ở phụ cận đô thành, cũng có dời về nguyên quán mai táng, tỷ như Chu Nguyên.

Lăng mộ đế vương cổ đại chiếm phạm vi rộng, kích thước kiến trúc to lớn, đều đã đạt tới trình độ kinh người.

Các triều đại đế vương sở dĩ không tiếc vận dụng lượng lớn sức người sức của, đối với lăng mộ của mình tiến hành tu kiến, đó là vì bọn họ đều xem việc xây dựng lăng mộ liên quan đến đại sự vận mệnh quốc gia hưng suy cùng việc kéo dài vương triều đời sau. Cơ hồ tất cả lăng mộ đế vương đều đại biểu cho trình độ kiến trúc và trình độ văn hóa cấp cao nhất ở thời đại đó.

Nhất là tuần táng phẩm trong lăng mộ là không thể thiếu, chúng nó đều là thứ có giá trị nhất thịnh hành nhất thời đó, thậm chí còn có một ít được chế tác đặc biệt để tuần táng (Tuần táng là vật phẩm chôn theo).

Mà bắt đầu từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế cho tới quốc gia có chế độ phong kiến cuối cùng triều mạt Thanh cùng vương triều Hồng Hiến giai đoạn đầu Dân Quốc do Viên Thế Khải thành lập cùng chính quyền Khang Đức do Phổ Nghi thành lập đã kết thúc trong khoảng gần sáu ngàn năm, các triều đại vương triều trung ương cùng vương triều trung ương lệ thuộc bên ngoài tổng cộng 1522 vị đế vương, lăng mộ của bọn họ trải rộng trong những vùng núi non xanh ngút ngàn của Trung Quốc. Do đó trực tiếp dẫn đến việc Trung Quốc từ xưa đến nay sự nghiệp trộm mộ không ngừng tràn lan.

Việc này... Giản Vô Tranh đều vô cùng hiểu rõ.

Nhưng cậu không rõ chính là, việc này bình thường nghe được đều cảm thấy là chuyện vô cùng nhàm chán, như thế nào lại có quan hệ với gia tộc mình.

Giản Vô Tranh hỏi lần thứ 31 “Nhị tẩu, chị xác định chị không lừa em chứ?”

Lục Tuyết Tình hai tay nắm chặt bao màu thủy lam, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ bừng, nước mắt cũng sắp tuôn ra: “Chị làm sao có thể lừa em! Em có thể trực tiếp đi hỏi lão gia tử nhà chúng ta sau lưng rốt cuộc làm sinh ý gì. Chị thật sự không hề quan tâm, hôm nay đem việc này nói hết cho em, sau đó cho dù ông cụ có dùng gia pháp xử trí chị cũng không sao cả, nhưng mà... Nhưng mà Nhị ca em...”

Nhìn chị dâu nhà mình nước mắt trong suốt đã tràn ra hốc mắt, Giản Vô Tranh sau một thoáng sững sờ vội vàng đứng dậy từ trên bàn trà rút ra tờ giấy ăn đưa tận tay đối phương.

Lục Tuyết Tình thấp giọng nói cảm ơn, sau đó một bên lau nước mắt, một bên dứt quãng nói: “Em không biết, tối qua Nhị ca em khi về nhà bộ dáng liền có chút quái, lúc ấy chị không để ý

lắm, tưởng rằng là đụng phải việc gì khó giải quyết, dù sao loại địa phương như cổ mộ này một người phụ nữ như chị làm sao có thể hiểu biết gì nhiều... Thế nhưng, thế nhưng buổi tối lúc lên giường, chị liền phát hiện, cánh tay phải anh ấy...”

Lục Tuyết Tình từ trên cánh tay mình khoa chân múa tay một chút, ngón tay tinh tế trắng nõn qua lại miêu tả một hình dạng lớn nhỏ: “Một khối màu đen lớn xấp xỉ thế này, nói là vết máu bầm, nhưng nhìn thật sự không giống. Chị liền hỏi anh ấy có phải ở trong mộ để cho thứ gì đó làm ra thế này không, anh ấy lâu bà lâu bầu hồi lâu cũng không giải thích rõ, chốc chốc thì nói là không cần thận khua phải, chốc chốc lại nói là quệt ở đâu đó...”

Mất thấy chị dâu mình có chiều hướng càng khóc càng dữ dội, Giản Vô Tranh cẩn thận hỏi: “Vậy rốt cuộc là làm thế nào mà có?”

“Chính là bị thứ gì đó bên trong mộ cào!” Lục Tuyết Tình kích động hẳn lên, túi LV mấy vạn tệ trên tay đều sắp bị chị ấy cào đến nát vụn, “Một khối đen lớn như vậy, vừa nhìn đã thấy tà tính, làm không tốt sẽ mang vào mình bệnh nè tai nè... Em nói xem, anh ấy sao không chịu cẩn thận một chút vậy chứ, việc này vạn nhất nảy sinh cái gì nguy hiểm, chị... Hu hu...”

Lúc này Giản Vô Tranh hiểu rõ rồi, chị dâu đây là lo lắng cho sự an toàn của sinh mệnh Nhị ca đây mà.

Nhìn Lục Tuyết Tình như vậy, Giản Vô Tranh biết chị cũng không nói dối, nói cách khác, mấy lão nhà họ Giản, sinh ý ngầm quả thực là phát tài từ người chết?

Trước bỏ qua Nhị ca không nói, Khiêm Tử một thân thương tích như vậy, thấy thế nào cũng không giống tai nạn xe gây ra, lại nói nếu thật sự xảy ra tai nạn xe ở Lạc Dương, sao lại phải xa xôi chạy đến Bắc Kinh nằm viện...

Càng nghĩ càng không đúng, kéo theo cả khuôn mặt Giản Vô Tranh đều trầm xuống.

Nói như vậy cậu thật sự từ nhỏ đến lớn đều một mực bị che mắt, hơn nữa Giản gia từ trên xuống dưới nhiều người như vậy cũng chỉ có mỗi mình cậu bị che mắt. Thật mẹ nó chết bầm, đám gia chết tiết này dựa vào cái gì mà không nói cho cậu biết? Bọn họ làm thế để làm gì? Mà quan trọng hơn, bọn họ trong mộ đến tột cùng đã đụng tới cái gì, Nhị ca về điểm này vết thương coi như nhẹ rồi, Khiêm Tử thương tổn toàn thân rốt cuộc là làm sao? Dựa vào hiểu biết của anh đối với Vương Tử Khiêm, cho dù cùng 20 người đánh nhau cũng sẽ không bị thành như vậy, chẳng lẽ trong mộ thật sự có thứ gì đó không sạch sẽ...

“Chị dâu.” Suy nghĩ hồi lâu, Giản Vô Tranh mang theo giận hờn mở miệng nói: “Chuyện này em đại khái trong lòng đã có dự tính, hai ngày nữa Khiêm Tử xuất viện, đến lúc đó em sẽ tìm cơ hội đem việc này nói rõ ràng với Nhị ca. Chị yên tâm, lão gia tử bên kia em sẽ không để ông biết đâu.”

Nghe được cam đoan của Giản Vô Tranh, Lục Tuyết Tình lúc này mới nín khóc mỉm cười, ngưỡng ngừng lau nước mắt, dùng thanh âm hơi khàn khàn nói: “Vô Tranh, chị biết em làm việc luôn nắm chắc... Chị kỳ thật cũng không phải không cho Nhị ca em xuống đất, nhưng cũng đừng như lần này, thân thủ Khiêm Tử lợi hại vậy, mà cũng biến thành bộ dáng này trở

về, xương cốt anh ấy đã già cả rồi, còn xảy ra chút chuyện gì ngoài ý muốn nữa... Cho dù, cho dù bị cớm bắt, cũng tốt hơn là ở trong mộ bị mấy thứ quái lạ giết chết.”

Giản Vô Tranh hiểu rõ gât đầu, thành thật mà nói cậu cảm thấy nhị tẩu này của cậu thật sự là người phụ nữ tốt hiếm có trên đời, ôn nhu hiền thực, không có loại hăng hái theo trào lưu của nữ sinh đương thời, cũng không mù quáng sùng bái Hàn Quốc Nhật Bản gì đó, mà quan trọng hơn là sinh viên tài cao tốt nghiệp đại học X, hơn nữa còn thương Nhị ca cậu muốn chết, biết công việc của Nhị ca cậu là cái gì cũng chưa từng tỏ ra khó chịu gây phiền phức gì, sau khi tốt nghiệp liền một bên ra sức học thạc sĩ một bên chăm sóc việc trong nhà.

Người phụ nữ tốt như vậy, đốt đèn lòng tim cũng không thấy.

Về phần chị ấy nói Nhị ca xương cốt già cả... Giản Vô Tranh nghĩ, có thể là vì Nhị ca so với chị ấy lớn hơn đến 7, 8 tuổi, nhưng thế nào cũng không tính là già.

Bất quá tâm tình Lục Tuyết Tình lo lắng cho Nhị ca Giản Vô Tranh vô cùng thấu hiểu, đó cũng giống như cách cậu lo lắng cho Vương Tử Khiêm vậy, chỉ sợ cậu cùng nhị tẩu này, đều là loại yêu đối phương yêu đến dâng cả trái tim cho người ta.

Dám bắt chấp gia pháp của lão gia tử đến nói cho cậu biết việc này, sợ rằng ngoại trừ chị dâu yêu thương Nhị ca cậu sâu sắc, sẽ không còn ai khác dám làm thế nữa.

“VẬY, CỨ THỂ ĐI.” Nói xong, Lục Tuyết Tình đứng lên, xoa xoa lệ ngân chưa khô trên mặt, hướng Giản Vô Tranh cười cười ngượng ngùng: “Đều làm trò cười cho em rồi.”

“Nào có.” Giản Vô Tranh cũng đứng dậy, lộ ra một nụ cười an ủi: “Chị nếu không nói cho em biết, em giờ này còn mù mờ, ngay cả Khiêm Tử rốt cuộc làm thế nào bị thương cũng không biết được. Những thứ khác chị cũng không cần quản nữa, giao cho em là được.”

“Ừ, chị đi trước đây, phải mau chóng trở về nấu cơm cho Nhị ca em.”

“Ừ, trên đường cẩn thận một chút.” Đưa mắt nhìn nhị tẩu ôn nhu xinh đẹp xuống lầu, ngữ khí Giản Vô Tranh vô cùng ôn hòa.

Song sau khi xoay người đóng cửa, khuôn mặt tuần tú góc cạnh phân minh trong nháy mắt đã trở nên vô cùng dữ tợn.

Vừa nghĩ đến đám lão đầu tử giầu đông giầu tây cậu lâu như vậy, cậu liền tích một bụng khí. Ngay cả tình hình trong nhà cũng không cho cậu biết, bọn họ xem cậu là cái gì? Giản tam gia, ha, cậu chính là người của Giản gia sao?

Bất quá, trước đó không rõ ràng lắm công việc của Khiêm Tử còn lo tìm không được lý do thích hợp giữ người lại, hiện tại nếu đã biết được hết thấy, vậy thì tốt rồi.

Loại chuyện trộm mộ này, nói cái gì cậu cũng không có khả năng để Vương Tử Khiêm đi, không nói đến bên trong mộ thế nào, cho dù bị cớm bắt được, vậy cũng đủ ăn cho hết rồi.

Ăn trộm di sản văn hóa trọng điểm bảo vệ của quốc gia chính là tội lớn.

Vừa cau mày suy nghĩ vừa từ trên bàn trà phòng khách cầm lấy hộp thuốc lá, Giản Vô Tranh rút ra một điếu ngậm bên mép, sau đó chậm rãi tiến vào thư phòng, mở máy tính, đăng nhập WOW (World Of Warcraft).

Mới vừa gia nhập trò chơi, thì có kiểu chữ màu phấn hồng từ khung đối thoại dưới góc trái nhảy ra. Là một đoàn trưởng trong công hội Vô Đức Vô Hành.

Vô Đức Vô Hành: Lão đại, tối nay 25 người Toc (thử luyện của Thập Tự Quân) anh có tới không?

Lưu vong bên ngoài: Không đi nữa, mấy ngày nay bận bịu làm luận văn, không rảnh, cậu nói cho bọn họ biết anh đây hai ngày nữa không lên được, có chuyện gì hỏi cậu và Phong Thần là được.

Vô Đức Vô Hành: Má ơi, làm luận văn đến mức không rảnh để lên hoạt động ấy hả?

Lưu vong bên ngoài: Không rảnh lên thế nào được?

Vô Đức Vô Hành: Phải phải, không làm sao được, lão ngài bận rộn.

Lưu vong bên ngoài: Hắc, thẳng nhóc cậu lại muốn ăn đòn phải không.

Vô Đức Vô Hành: Nào có chứ, mấy ngày không gặp ngài rồi, trong lòng tiểu nhân đây quả thực nhớ nhung muốn chết luôn.

Lưu vong bên ngoài: Nhớ cái đầu cậu, không kiếm thêm chuyện cho tôi là may rồi.

Vô Đức Vô Hành: Lão đại, hai ngày anh vắng mặt này, hai hộ bị cưỡng chế trong đoàn lại nháo lên, em và Phong Thần đều áp chế không được à.

Lưu vong bên ngoài: Có gì mà áp chế không được, cứ nói với bọn chúng không muốn nán lại chỗ này thì con mẹ nó cút xéo, cứ nói là anh nói đó.

Vô Đức Vô Hành: Khá khá, có những lời này của anh em liền biết sao làm vậy.

Giải quyết xong vấn đề trong công hội, Giản Vô Tranh lại ở chợ đấu giá chuyển lòng vòng, xem xét giá cả một chút, sau đó không có hứng thú mà offline.

Kỳ thật không phải cậu không muốn mang đoàn đi đánh phó bản, thật sự chuyện âm ỉ hai ngày này khiến cậu không còn tâm tình chơi trò chơi nữa. Nhất là Vương Tử Khiêm...

Vừa nhớ tới sắc mặt tái nhợt của người nọ cùng tầng tầng băng vải quấn trên người, trong lòng Giản Vô Tranh liền co quắp từng trận.

Còn chưa co quắp xong, chuông cửa phòng khách lại vang lên.

Sắc mặt Giản Vô Tranh không tốt đứng dậy đi mở cửa, trong lòng đoán không ra, Nhị tẩu chân trước vừa đi, bây giờ đến ai tới? Nếu như là tên chết tiệt Giản Tam Sinh, vậy cậu tuyệt đối sẽ không chút khách khí cho anh ấy ăn rống.

Mở cửa, nhìn thấy người đứng ở cửa, Giản Vô Tranh lại sửng sốt, so với nhìn thấy Nhị tẩu trước đó, cậu lần này là hoàn toàn không nói nên lời.

Người trước mặt cao cao gầy gầy, lộ ra cánh tay dài nhỏ hữu lực nhưng có thể nhìn ra người này cũng không nhỏ yếu, sơ mi với quần jean, một đầu tóc đen ngắn đường hoàng, phối trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, mười phần là dáng vẻ của sinh viên đại học bình thường... Chỉ cần bỏ qua tầng tầng băng vải bên ngoài này...

“Tam gia.” Thanh âm trầm thấp nhàn nhạt, người nọ vốn phải là khuôn mặt không có biểu cảm gì lúc này đây lại mang theo một ít ý cười, ánh mắt nhìn Giản Vô Tranh cũng có thể gọi là ôn nhu: “Để cho tôi vào.”

“Cậu...” Tiểu tử tông hiển nhiên còn chưa từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, ánh mắt mê mang lại có chứa mười phần không giải thích được: “Cậu nha, không phải hai ngày nữa mới có thể xuất viện sao?”

“Tôi tới tìm anh.” Vương Tử Khiêm một câu nói cắt đứt tất cả nghi vấn của Giản Vô Tranh.

“Vừa vặn, tôi cũng có chuyện muốn tìm cậu.” Hung hăng trừng mắt liếc đối phương một cái, Giản Vô Tranh nghiêng người để cho cậu vào nhà.

Ngồi trên sofa, Giản Vô Tranh xưa nay chưa từng không biết nên hỏi từ đâu. Cũng không thể nói thẳng: Tôi biết cậu cùng Nhị ca ngấm ngấm làm nghề gì, sau này không cho cậu tiếp tục cùng anh ấy đi trộm mộ nữa...Được không?

Thế nhưng trên sự thật, cậu đã muốn nói như vậy.

Mà Vương Tử Khiêm bên cạnh, nhìn từng đồng giấy ăn đã dùng qua trên bàn, vẻ mặt như có điều suy nghĩ. Vừa nhìn thấy nữ nhân kia quả thật là...

Đang lúc Giản Vô Tranh cân nhắc nên mở miệng thế nào, Vương Tử Khiêm quen thói trầm mặc lại đột ngột lên tiếng: “Nhị tẩu đã tới.”

Sửng sốt một chút, Giản Vô Tranh lập tức quay đầu sang nhìn chằm chằm người trước mặt, quả nhiên, trên khuôn mặt tuần tú xoi mói không ra một chút tỳ vết nào đang hiện lên một tia khẩn trương.

Trong bụng Giản Vô Tranh cười thầm, nếu không phải cậu hiểu rõ người kia từ trong xương cốt, khẳng định sẽ nhìn đoán không ra tình tự hỗn loạn trên khuôn mặt không chút biểu cảm này.

Suy nghĩ, Giản Vô Tranh mạnh đẩy ngã đối phương đặt dưới thân, sau đó từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt đang lộ ra biểu tình kinh ngạc rõ ràng kia.

“Khiêm Tử, cậu thành thật nói cho tôi biết, cậu cùng Nhị ca ở Lạc Dương tới cùng đã làm việc gì.” Híp mắt lại, Giản Vô Tranh nhẹ nhàng bóp trụ cổ Vương Tử Khiêm, hung hăng uy hiếp: “Không nói tôi liền bóp chết cậu.”

Nằm dưới thân Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm nhếch nhếch miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, cuối cùng lại không rên một tiếng tựa đầu sang một bên, trong lòng y hiểu rõ đối phương căn bản sẽ không nỗ lực gì mình.

Nhìn thấy bộ dáng cái gì cũng không sao cả của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh cảm thấy mình đặc biệt có xu hướng bộc phát, sau đó cậu đột nhiên nghĩ đến, trên người tên chết tiệt này còn thương tích, mà lại còn không nhẹ...

“Cậu là đồ chết tiệt.” Giản Vô Tranh thả nhẹ lực đạo, trong giọng nói lại tăng thêm phần câu tiết: “Bảo cậu nói một câu nói thật khó như vậy sao?! Cậu con mẹ nó đi theo Giản Tam Sinh ở bên ngoài lẩn lộn nửa năm cũng không trở về, khi về rồi thì cho tôi thấy bộ dáng thế này đây, nói cái gì tai nạn xe, đến bây giờ còn muốn tiếp tục gạt tôi?”

Nghe thấy lời Giản Vô Tranh nói, Vương Tử Khiêm chậm rãi chuyển đầu sang, trầm giọng nói: “Tam gia.”

Thái dương Giản Vô Tranh nổi gân xanh, mặt lộ vẻ dữ tợn.

“... Vô Tranh.” Phát hiện tình huống không ổn bạn Tiểu Khiêm nhanh chóng làm ra khuôn mặt không chút biểu cảm sửa lỗi, đối đối phương hơi bình ổn rồi mới tiếp tục nói: “Anh cũng đã biết, chuyện đảo đầu (từ “đảo đầu” này là xuất phát từ việc trước đây những ngôi mộ thường có hình như kim tự tháp giống cái đầu, đảo đầu nghĩa là lật ngược cái đầu lại, nên được dùng để chỉ mở mộ ra).”

Giản Vô Tranh tức giận hùng hổ trừng mắt: “Cậu nghĩ sao.”

“Là nhị tẩu nói.”

“Ừ.”

Trong lúc nhất thời, hai người liếc nhìn nhau, ai cũng không nói lời nào. Nếu đều đã hiểu rõ, vậy còn gì để nói nữa đâu?

Giản Vô Tranh thờ dãi, nhìn đôi mắt đen nhánh mang theo bất an của Vương Tử Khiêm, sau đó cúi người xuống, nhẹ nhàng đem môi đè lên môi đối phương...

Chương 4

Á

m áp mềm mại kẻ sát đôi môi mình, chậm rãi mút liếm, cảm giác thoải mái khiến cho Vương Tử Khiêm không cảm nổi lòng mà thất thần.

Người nọ khẽ nhắm hai mắt, trên khuôn mặt tuần tú đường nét phân minh mang theo ửng đỏ nổi bật. Vương Tử Khiêm nhịn không được hấp dẫn, hé mở cánh môi để chiếc lưỡi trơn ướt của đối phương tiến vào trong miệng mình, sau đó như thợ săn đạt được gian kế mà mạnh mẽ quán lấy chiếc lưỡi ẩm mềm rơi vào cạm bẫy ấy hung hăng dùng sức mút.

“Ừm...” Tê đại từ đầu lưỡi truyền đến làm cho Giản Vô Tranh hơi chút run rẩy, cả người liền mềm đi trên người Vương Tử Khiêm, tùy ý đầu lưỡi nhanh nhẹn của đối phương trong miệng mình mặc sức xâm chiếm.

Vương Tử Khiêm vươn đôi tay còn quần đầy băng vải kéo Giản Vô Tranh vào trong ngực, để thân thể hai người kề khít càng thêm chặt chẽ, sau đó tay trái nâng ót đối phương hơi dùng chút lực, để cuộc xâm lăng càng thêm điên cuồng sâu sắc.

Thẳng đến khi phát hiện đối phương bởi vì thiếu dưỡng khí mà vô thức lấy tay nắm chắc vạt áo trước ngực mình, Vương Tử Khiêm mới lưu luyến buông miệng ra, mê muội nhìn Giản Vô Tranh ghé vào trong ngực mình thở dốc, đôi môi hơi hé mở cùng khóe mắt ướt át khiến cả người cậu thoát nhìn càng thêm gợi cảm.

“Vô Tranh.”

Thanh âm trầm thấp mang theo chút khàn khàn từ đỉnh đầu truyền đến, Giản Vô Tranh hơi nhắc người lên, nhìn về phía đối phương, hỏi: “Thế nào...”

“Tôi muốn làm.” Vương Tử Khiêm nhìn chằm chằm đôi mắt ướt át của người trong lòng nói.

“Cậu...” Mặt Giản Vô Tranh xoát cái đỏ bừng, trừng mắt nhìn người dưới thân nói không nên lời. Hồi lâu sau, rốt cuộc thỏa hiệp mà đỏ mặt nhìn một bên, oán giận nói: “Cậu muốn làm thì liền làm đi.”

Làm như đã sớm biết được đối phương nhất định sẽ đáp ứng, Vương Tử Khiêm không chút do dự ôm người trong lòng, nhanh nhẹn trở mình một cái. Động tác vừa nhẹ vừa mau, không để cho Giản Vô Tranh cảm thấy chút khó chịu nào.

Cởi quần áo của hai người, nửa người trên quần đầy băng vải của Vương Tử Khiêm hoàn toàn bại lộ trước mắt Giản Vô Tranh.

“Cậu nha, vết thương còn chưa khỏi hẳn đã chạy loạn.” Giơ tay vuốt ve thân thể với đường cong ưu mỹ, sự mềm dẻo hữu lực nọ, Giản Vô Tranh nỗ lực ức chế đau lòng, làm cho mình nhìn qua rất bình tĩnh.

Vương Tử Khiêm cái gì cũng chưa từng nói, chỉ cầm lấy bàn tay đang châm lửa trên người mình kia, vươn đầu lưỡi dọc theo khe hở giữa những ngón tay tinh tế liếm, cuối cùng đặt trong miệng chậm rãi mút mát, giày vò.

Giản Vô Tranh thở gấp một tiếng, cảm giác lực chú ý toàn thân đều tập trung trên những ngón tay nọ, thân thể bắt đầu có chút nóng lên.

Rốt cuộc bạn Tiểu Khiêm thân ở trên cao hàm chứa đắc ý nhìn đôi mắt tiểu tòng tử dưới thân càng ngày càng ẩm ướt, mặt đỏ như muốn tích huyết, thân thể trắng nõn đều đã phồng hòng.

Tựa hồ cảm thấy đã nghịch đủ, Vương Tử Khiêm buông tha những ngón tay đáng thương kia, ngược lại tấn công về phía xương quai xanh xinh đẹp của đối phương. Tay phải sốt sắng duỗi đến phía dưới đầu Giản Vô Tranh, nâng nửa người trên của cậu lên, để cậu nằm không phải

khó chịu. Tay trái lại mò tới giữa hai chân, cầm lấy dục vọng của đối phương, dùng sức xoa nắn vừa phải.

Khoái cảm dần dần tăng vọt, Giản Vô Tranh nhìn không được ngâm khê thành tiếng. Bàn tay quần đầy băng vải nọ không ngừng phủ lấy đùa giỡn dục vọng của mình, xúc cảm đặc thù so với cảm giác trước kia mang đến càng thêm mãnh liệt.

Rốt cuộc, sau khi phóng thích, Giản Vô Tranh mờ mịt nhìn chất lỏng màu trắng mình bắn trên tay Vương Tử Khiêm, như còn chưa hồi phục tinh thần nhẹ nhàng thở dốc.

Nhìn thấy bộ dáng ngơ ngác của người trong lòng, Vương Tử Khiêm không khỏi câu lên khoe miệng, lộ ra nụ cười trăm năm khó gặp. Sau đó thừa dịp đối phương không chú ý đưa tay duỗi đến nơi ấm áp non mềm giữa hai bắp đùi, nương theo tinh dịch bôi trơn đưa ngón tay chậm rãi cắm vào trong đó, cẩn thận trườn sát tới lui.

Cảm giác trong huyết chậ hẹp đã ấm nóng mềm mại, hơn nữa vách trong không ngừng co rút lại, cơ hồ khiến định lực vượt trội người thường của Vương Tử Khiêm trong nháy mắt hồng mất, y ồ ồ thở dốc, nỗ lực khắc chế bản thân đừng làm Giản Vô Tranh bị thương.

Đợi tiểu huyết mở rộng không sai biệt lắm, Vương Tử Khiêm rút tay trái ra, đổi sang cầm thắt lưng gầy mảnh của Giản Vô Tranh, sau đó nhẹ nhàng hôn vành tai mềm mại của cậu, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: “Vô Tranh, tôi muốn tiến vào, nếu đau, cứ cắn tôi.”

Giản Vô Tranh gật đầu, quân hai chân lên thắt lưng mềm dẻo hữu lực của Vương Tử Khiêm, hít sâu cố gắng thả lỏng mình.

Vương Tử Khiêm một mặt tinh tế hôn thân thể đối phương, một mặt chậm rãi đỉnh vào huyết hẹp ấm nóng nọ, tiếp đó khi đối phương vẫn chưa thích ứng toàn bộ liền vọt tới đáy.

“A...Chết tiệt, cậu... A a...” Đau đớn kịch liệt khiến Giản Vô Tranh không khống chế được rên rỉ thành tiếng, câu mắng chửi người còn chưa kịp nói xong đã bị đối phương mạnh mẽ va chạm cắt đứt.

Cảm giác phân thân được vách trong ướt át nóng bỏng gắt gao bao bọc ma sát khiến cho Vương Tử Khiêm cơ hồ thất thần, y chỉ biết y cực kỳ muốn người dưới thân này, y thích cảm giác hoàn toàn được cậu quan tâm, y muốn cứ như vậy một mực ở trong cơ thể cậu, cảm thụ sự ấm áp và thít chặt cậu mang đến.

“A, đau...Chậm...Chậm một chút...” Cảm giác mình sắp theo không kịp tiết tấu, Giản Vô Tranh vô thức đưa tay ôm lấy đối phương, sau mấy lượt trườn tổng, đau đớn từ từ tê liệt, khoái cảm không ngừng kéo đến.

Vương Tử Khiêm như không nghe được cậu gần như rên rỉ cầu xin tha thứ, trườn sát càng thêm hung mãnh, mỗi một lần đều nông nông rút ra, lại hung hăng đỉnh vào, hận không thể đỉnh đến khi đối phương ở trong lòng mình khóc lên mới cam tâm.

“A! Đừng!...” Theo một tiếng rên rỉ vút cao, huyết hẹp đột nhiên co rút nhanh khiến Vương Tử Khiêm than nhẹ một tiếng suýt nữa khống chế không được. Lập tức, như đã hiểu được gì

đó, mỗi một lần đỉnh vào thật sâu đều đụng tới một điểm yếu ớt nhất trong cơ thể Giản Vô Tranh.

Nhược điểm không ngừng bị hung hăng va chạm, tiêu huyết âm nóng sưng đỏ do khoái cảm quá độ mà co rút không ngừng, hai tròng mắt mở to của Giản Vô Tranh từ từ mê mang, thất thần tùy ý đối phương trong cơ thể cậu tùy ý đánh chiếm, giày vò.

Biết người trong lòng muốn lập tức đạt tới cao trào, Vương Tử Khiêm không khỏi đẩy nhanh tốc độ, sau đó vào đúng thời điểm sau cùng dừng mãnh đỉnh một cái, đem tinh dịch nóng rực toàn bộ bắn trong cơ thể Giản Vô Tranh.

“...Tên chết tiệt.” Đồng thời tới cao trào Giản Vô Tranh sau khi lấy lại sức oán giận mắng.

Nhoẻn khoe miệng, Vương Tử Khiêm thành linh vẫn với tư thế cắm vào đem người trong lòng ôm ngồi trên đùi. Sau khi nghe được người nọ chịu không nổi mà kinh hoảng thở dốc, y liếm đôi môi mỏng của đối phương, thân nhiên nói: “Lần nữa.”

“Chết tiệt! Cậu... A a.....Không...” Kinh ngạc trừng lớn hai mắt, câu chửi bới của Giản Vô Tranh còn chưa nói ra khỏi miệng đã biến mất trong va chạm từ dưới hướng lên của Vương Tử Khiêm, so với trước đó càng thêm sâu sắc.

Khi tỉnh dậy lần nữa, đã hơn 11 giờ tối.

Giản Vô Tranh uể oải mở hai mắt, đưa tay mở đèn tường đầu giường, phát hiện Vương Tử Khiêm đang ôm thắt lưng mình, vùi đầu trong lồng ngực mình, ngủ rất ư thoải mái. Trên người cả hai đều đã sạch sẽ khoan khoái, hiển nhiên đã được Vương Tử Khiêm thanh lý qua.

Ngẫm lại xế chiều hôm nay ở phòng khách... Giản Vô Tranh không nhịn được vừa thẹn vừa giận. Tức giận muốn lôi tên khốn chơi xấu trong ngực mình ra, lại đột nhiên phát hiện băng vải trên ngực, bụng và cánh tay y đều đã bị máu thấm ra, từ màu sắc đỏ sậm này đến xem, đã khô một khoảng thời gian rồi.

Tên khốn này... Chẳng lẽ cậu ta không biết tự chăm sóc bản thân sao, cậu ta không biết cậu ta thể này có người sẽ đau lòng sao, con mẹ nó, vết thương còn chưa tốt đã dùng sức lấn qua lấn lại người ta, cái gì cũng không hiểu tên chết tiệt...

Giản Vô Tranh tức giận khế đẩy vai Vương Tử Khiêm, mặc dù cậu rất muốn đánh thức y sau đó hung hăng cho y ăn đấm, nhưng như thế chắc chắn sẽ tăng thêm thương thế cho Vương Tử Khiêm, đến lúc đó, đau lòng cũng vẫn là mình.

Mộng đẹp bị quấy nhiễu bạn Tiểu Khiêm chậm rãi mở đôi mắt mê ly, bình tĩnh nhìn Giản Vô Tranh, ý là, làm sao thế.

Về mặt vô tội vô tri khiến thái dương Giản Vô Tranh nổi gân xanh càng sâu, cậu cố nén ý nghĩ đánh đập tàn nhẫn đối phương một trận, hàm chứa tức giận nói: “Đứng dậy mặc quần áo tử tế, tôi lái xe đưa cậu về bệnh viện, vết thương trên người cậu nứt ra rồi.”

Có chút sững sốt, Vương Tử Khiêm lúc này mới phát hiện tình trạng trên người mình vô cùng thê thảm, bất quá y không tỏ vẻ gì khiếp sợ, chỉ ôm thắt lưng Giản Vô Tranh càng chặt, nhàn nhạt nói: “Không sao.”

Nhìn thấy thái độ không hề gì của y, Giản Vô Tranh rốt cuộc nhịn không nổi nữa phát hỏa, hạ giọng quát: “Cậu nha tới cùng có biết vết thương của mình nặng cỡ nào không, còn làm miệt mài đến chảy máu cả người thể này con mẹ nó cậu còn ở đây ra vẻ không có việc gì, máu này của cậu đều cùng băng vải dính vào với nhau rồi, đến lúc đó kéo ra có thể đau chết cậu đó!”

“Có vậy cũng không đến bệnh viện.” Mặt không chút thay đổi bốc đồng nói, Vương Tử Khiêm lại vùi đầu vào trong lồng ngực ấm áp của tiểu tử tông.

“Đến bệnh viện có sao đâu chứ? Không đến bệnh viện cậu làm sao chữa khỏi vết thương kia!” Túm quần áo y cố gắng kéo người ra, nhưng khi nghe đến câu nói kia tất cả động tác đều dừng lại.

“Bệnh viện không có anh.” Người nọ rầu rĩ nói.

“Cậu...” Vẫn như cũ bướng bỉnh vô cùng, lại khiến cho ngực Giản Vô Tranh một trận chua ngọt. Luống cuống nhìn tên dựa vào trong lòng mình sống chết không chịu buông tay, có lời hung ác cách mấy, anh cũng không nói ra được.

“Em muốn ngủ.”

“Không muốn đi bệnh viện.”

“Ở đó ngủ không ngon.”

“Chỗ nào không có anh đều ngủ không ngon.”

“Đã lâu chưa ngủ như vậy rồi.”

“Không lừa anh đâu, chút thương tích ấy chẳng tính là gì.”

Vương Tử Khiêm trăm năm khó gặp nói rất nhiều, mặc dù đều là từng câu từng câu, mang theo bướng bỉnh cùng lời nói dối ngây thơ, nhưng đủ để tâm trạng bình tĩnh của Giản Vô Tranh trở mình dấy lên muôn vàn gợn sóng.

Sao cậu lại quên mất, Khiêm Tử này vài năm nay đều theo Nhị ca chạy đông chạy tây, xuống đất quật mộ đào hòm, không biết đụng phải biết bao nguy hiểm cùng những thứ tà tính gì đó, càng không biết đã bị biết bao thương tích...

Cậu rốt cuộc không nỡ gọi Vương Tử Khiêm mau chóng trở về bệnh viện nữa, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm người trong lòng chặt hơn, sau đó chậm rãi thở dài một tiếng, tắt đèn tường, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi.”

Giản Vô Tranh trong bụng đã cân nhắc xong, ngày mai chờ y tỉnh dậy sẽ đưa y đến bệnh viện, thân băng vải nọ khẳng định phải đổi rồi, thương trên người cũng phải để bác sĩ xem lại một chút. Chờ chuẩn bị xong xuôi, sẽ đón người về, sau này để y ở nhà, chỗ nào cũng không đi nữa.

Còn có Nhị ca bên kia, hai ngày nữa sẽ đến tìm anh ấy nói rõ hết sự tình.

Lão gia tử bên kia vô luận thế nào trước tiên cũng không thể để ông biết, nếu không chẳng biết sẽ lại gây ra họa gì nữa, Nhị tẩu nhìn qua nhu nhu nhược nhược, trên thực tế nội tâm rất rắn rỏi, vì Nhị ca, phông chừng cái gì cũng có thể làm ra.

Chương 5 - Tiên lão gia tử

Sáng sớm ngày thứ hai Giản Vô Tranh liền thức dậy chuẩn bị bữa sáng cho Vương Tử

Khiêm, xuống lầu mua chút bánh quẩy, đậu hũ, trở về lại chiên hai quả trứng gà, nhìn xem đồng hồ đã hơn tám giờ.

Đi vào phòng ngủ, tên bị trọng thương kia vẫn đang ngủ bất tỉnh nhân sự, bộ dáng trời sập đất vùi đều không liên quan gì đến y. Giản Vô Tranh thở dài, đi tới bên giường kéo màn ra. Trong nháy mắt nắng sớm rực rỡ rọi vào trong, quang mang ôn nhu bao trùm trên người Vương Tử Khiêm, ánh lên khuôn mặt xinh đẹp nọ càng thêm ngây thơ tuấn lãng.

“Khiêm Tử.” Giản Vô Tranh không tự chủ được hạ thấp giọng gọi.

“Ừm...” Vương Tử Khiêm lên tiếng chậm rãi mở hai mắt. Hai tròng mắt đen nhánh ánh mặt trời chiếu vào, càng như những vì sao trên bầu trời đêm. Giản Vô Tranh sững sốt nhìn đến thất thần, sau đó nhớ tới hôm nay có không ít chuyện phải làm, vội vàng kéo người đi rửa mặt, ăn điểm tâm.

Lái xe tới bệnh viện rồi, Giản Vô Tranh vừa đăng ký vừa xếp hàng bận rộn trong ngoài ngoài, mà bạn Tiểu Khiêm bên cạnh lại vẻ mặt vô tội thêm chút nhàm chán ngồi trên ghế đong đưa chân.

Bệnh viện ngày nắng nóng người vẫn rất đông, may mà chính giữa bệnh viện điều hòa vận chuyển tốt, coi như mát mẻ. Vương Tử Khiêm kéo một chút băng vải trên cánh tay sẽ lập tức tản ra, sau đó nhàm chán ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của Giản Vô Tranh giữa dòng người.

Thình lình, Vương Tử Khiêm nhìn thấy một bóng người quen thuộc, cả người liền sững sờ. Híp híp mắt, y biết người nọ giờ khắc này tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây, vì vậy đứng dậy đi về hướng người nọ.

Đối phương hiển nhiên cũng đã nhìn thấy y, mặt xem như lộ ra một mặt cười trêu chọc ý tứ hàm xúc không sai, rồi cũng chủ động đi tới.

“Ồi chào, anh Khiêm, vàng dưới chân núi đều đã đầy ngập khách rồi, ngài sao còn ở nơi này dưỡng thương chứ? Nhị gia cũng thương tiếc anh nhi, cứ nhiên liền vứt bỏ bên kia mặc kệ cứ thế mà trở về.” Nhìn thấy băng vải trên người Vương Tử Khiêm chảy ra chút máu, hắn cười thật hoan hỉ. Thế nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ biết ngay nụ cười kia cũng không tới đáy mắt.

“Người sao lại ở đây.” Vương Tử Khiêm vẫn là vẻ mặt lãnh đạm, đối với những lời như có như không của đối phương cũng không để ý.

“Tôi sao lại ở đây anh sẽ biết ngay thôi, bắt quá,” Tựa hồ đã quen với sự lạnh lùng của đối phương, hắn không để bụng, ngược lại còn khẽ sát vào Vương Tử Khiêm, hạ giọng, trong giọng nói mang theo trêu tức, “Chỉ tới nay nữa thôi, Sinh Khanh này cũng sẽ biến thành Thục Khanh.”

Khi Giản Vô Tranh xếp hàng xong chạy đến gọi người vừa vặn nhìn thấy chính là cảnh tượng này, từ ánh mắt Vương Tử Khiêm lộ ra cẩn thận và chán ghét đến xem, người trước mặt y khẳng định không phải kẻ tốt lành gì.

“Khiêm Tử.” Thấp giọng gọi một tiếng, Giản Vô Tranh cầm đồ đạc đi về hướng hai người.

“Ồi chào, đây không phải là Tam gia của nhà họ Giản đây sao.” Ánh mắt âm u, lập tức lại khôi phục thành mặt cột nhà giả vờ đức hạnh, người nọ khoát tay áo nói: “Nếu Giản Tam gia tự mình đến đây chăm sóc, tôi đành phải lặn thôi, tiểu đệ đi trước một bước.”

Mất thấy người biến mất ở góc rẽ của cầu thang, Vương Tử Khiêm lúc này mới xoay đầu lại, trong ánh mắt nhìn về phía Giản Vô Tranh chỉ có cậu mới có thể nhìn thấu được bất an và mờ mịt của đối phương.

“Làm sao vậy, mới vừa rồi là ai kia?” Một bên mang theo Vương Tử Khiêm đi xử lý vết thương, Giản Vô Tranh một bên hỏi.

“Không có gì.” Lắc lắc đầu, Vương Tử Khiêm không muốn nhắc tới nhân nhật nói.

Thấy y như vậy, Giản Vô Tranh cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bận rộn một buổi sáng, cuối cùng đã một lần nữa xử lý thỏa đáng vết thương cho Khiêm Tử. Khẩu khí trong lòng Giản Vô Tranh lúc này mới xem như thật sự bình tĩnh lại. Nhớ tới vừa rồi bác sĩ nam kia đối với bệnh nhân đặc biệt Khiêm Tử này đang nằm viện một nửa lại đột nhiên biến mất, vẻ mặt kia có chút bất mãn, Giản Vô Tranh liền cảm thấy thật nguy hiểm.

Hoàn hảo ông ta không yêu cầu để bệnh nhân nhập viện lần nữa...

Kỳ thật tiểu tổ tông không biết, Nhị ca nhà cậu làm việc cho tới bây giờ đều là đi cửa sau, bác sĩ này biết trong nhà cậu bối cảnh không nhỏ, hiển nhiên cũng sẽ không quản nhiều. Chỉ có Tam gia nhà họ Giản này, cho tới giờ đều là bình dân an an ổn ổn, xếp hàng đăng ký thành thành thật thật, cho dù hiện tại hiểu rõ bối cảnh trong nhà, cũng không muốn ý thế...

Từ bệnh viện đi xe về nhà, vừa vặn gặp phải giờ tan tầm cao điểm, cứ ba lượt đi ba lượt kẹt có thể gọi là con kiến cũng chui không lọt, trực tiếp dẫn đến tính tình nóng nảy của tiểu tổ tông

lại vọt lên 10%. Ngồi ghế phụ bạn Tiểu Khiêm thông minh lúc Giản Vô Tranh đập vô lăng không phát biểu thái độ gì, mặt không chút thay đổi nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Về đến nhà Giản Vô Tranh nhắc bọc thức ăn vừa muốn chuẩn bị nấu cơm, chuông cửa lại vào lúc này không nể mặt mũi vang lên. Sắc mặt tiểu tổ tông thâm trầm, nhắc dao phay trực tiếp đi qua mở cửa.

“U, u, đây là...” Nhìn thấy em trai ruột cầm dao phay hướng về phía mình, sắc mặt nộ sau khi nhìn đến mình càng đen hơn một mảnh, Giản Tam Sinh chỉ cảm thấy tim gan như rung lên, vội vàng nặn ra nụ cười nói: “Thế này là thế nào, ai lại chọc giận em rồi?”

“Khỏi nhiều lời, vào mau.” Nói xong xoay người lại trở về phòng bếp.

Vào phòng khách, nhìn thấy Khiêm Tử đang nằm trên sofa xem TV, Giản Tam Sinh nở nụ cười: “Khiêm Tử.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Vương Tử Khiêm vội vàng ngồi dậy, quay đầu lại mặt không chút thay đổi kêu một tiếng: “Nhị gia.”

“Được, được, còn Nhị gia cơ đấy, cái thằng nhóc cậu cũng sắp thành gia luôn rồi, thế nào, ở chỗ này so với bệnh viện thoải mái hơn há?” Giản Tam Sinh vẽ mặt cười xấu xa, đợi trong phòng không ai liền nghĩ muốn chèn ép Vương Tử Khiêm, ai bảo cậu ta bắt cóc mất tiểu đệ nhà mình?

“Dạ.” Có chút thẳng thắn đáp lại, đối với Vương Tử Khiêm mà nói chuyện bất quá cũng bình thường thôi.

Từ phòng bếp đi ra Giản Vô Tranh đã rửa tay sạch sẽ, trừng mắt nhìn Giản Tam Sinh, thờ dài hỏi: “Già mà không nghiêm túc, chuyện gì mà khiến cho anh mặc kệ thuộc hạ chạy đến chỗ em đây.”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ đến xem thương thế của Khiêm Tử thế nào rồi, Lạc Dương bên kia thúc giục gấp, anh phải nhanh chóng mang Khiêm Tử qua đó được không?” Giản Tam Sinh không chút chột dạ tung lời dóc tổ.

“Lạc Dương bên kia áy à.” Giản Vô Tranh gắt gao nhìn chăm chăm mặt Nhị ca nhà mình, lập tức nhướn khóe miệng, lộ ra nụ cười mê chết tiểu nữ sinh bình thường: “Lại chuẩn bị đi trộm mồ ai nữa?”

“A...Khụ!” Giản Tam Sinh phút chốc trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn chăm chăm Giản Vô Tranh, tiếng cười đều kẹt trong cuống họng, ngây ra nửa ngày nói không nên lời.

Lập tức anh như nghĩ tới điều gì, nhanh chóng chỉnh lại biểu tình, vui cười nói: “Tiểu Tranh à, em đang nói đi đâu đấy hả.”

Đã tin chắc lời Nhị tẩu nói không còn gì nghi ngờ, Giản Vô Tranh thở sâu, nhàn nhạt nói: “Anh thôi đi, còn mẹ nó giả bộ cái gì nữa, tình hình này trong nhà em đều biết cả rồi.”

“Biết, em đều biết cái gì rồi?” Giản Tam Sinh hỏi càng thêm cẩn thận, sợ lộ ra sơ suất gì.

“Không phải chút vấn đề đảo đầu không đáng kể thôi sao.” Giản Vô Tranh trả lời tương đối không nề hà.

Lần này Giản Tam Sinh hoàn toàn khẳng định là sự thật rồi, anh hiện tại đây đầu chính là một câu nói, xong đời xong đời, thế này mẹ nó nếu để lão gia tử biết, anh không bị lột xuống một tầng da là không được.

“Anh yên tâm, em sẽ không để cho lão gia tử biết, anh cũng đừng nói ra là được.”

Nghe được cam đoan của tiểu tử tông, Giản Tam Sinh lúc này mới xem như hơi thả lỏng chút tâm, ngơ ngẩn trả lời: “Em ở đâu nghe được.”

Mạnh quay đầu nhằm phía Vương Tử Khiêm: “Là tiểu tử thú này nói cho em?!”

“Không phải.” Giản Vô Tranh có chút giận hờn, “Không liên quan đến cậu ấy.”

“Đó là...” Nhân câu chuyển vòng vo hai lần, vẫn là nghĩ không ra một lý do.

Nhìn thấy bộ dáng cáo già mà giả bộ đức hạnh của Nhị ca, trong lòng Giản Vô Tranh lại tích lửa: “Là lão bà của anh nói cho em biết đó.”

“Cái gì? Tiểu Tình? Cô ấy, cô ấy không có việc gì sao lại nói cho em chuyện này để làm chi chứ! Ôi!” Oán giận vỗ đùi, Giản Tam Sinh thở dài bất lực, bộ dáng hối không kịp.

“Chim chóc trên cây ... thành đôi thành cặp... non xanh nước biếc...”

Đang lúc còn muốn nói thêm gì đó, điện thoại di động của Giản Tam Sinh đột ngột vang lên, mắt nhìn hiển thị cuộc gọi đến, anh nhứ chặt mày lại, khoát tay áo ý bảo hai người đừng nói gì, rồi đề xuống nút trò chuyện:

“Ai du chú Liêu, con gió nào thổi ngài đến đây thế?”

Vương Tử Khiêm và Giản Vô Tranh hai người nhìn Giản Tam Sinh trả lời điện thoại vừa cười vừa khách sáo, bộ dáng không quen rồi lại cứng rắn phải giả vờ thân thiết. Hai bên linh tinh lang tang nói đủ thứ chuyện vụn vặt, rồi lại nhìn thấy sắc mặt Giản Tam Sinh hồng trắng đen xanh không ngừng biến hóa, cuối cùng vui cười nói:

“Được rồi, hắc, được mà, một câu nói của lão ngài đây, tiểu bối chỗ nào dám khước từ, con đây liền lái xe qua đó, có chuyện gì gặp mặt sẽ nói được hay không nhé? Dạ, được, được, vậy cứ thế.”

Cúp điện thoại, Giản Tam Sinh hé ra khuôn mặt già nua có muốn nặn ra nụ cười cũng không cười nổi nữa, anh cúi kính vò vò tóc lâu bầu nói: “Thật mẹ nó là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lại truyền ngàn dặm. Lần này không làm chu đáo, mẹ nó bị lão hồ ly theo dõi.”

Anh giương mắt nhìn hai người đối diện một chút, nói: “Tiểu Tranh à, lúc này Nhị ca thật sự có việc gấp, em phải để Khiêm Tử theo anh đi một chuyến.”

Ra khỏi cánh cửa này, Khiêm Tử liền không thuộc quản lý của em nữa rồi, Giản Tam Sinh âm hiểm nghĩ.

Không ngờ tới tiểu đệ nhà mình hiền nhiên vô cùng hiểu rõ cá tính anh, Giản Vô Tranh chỉ nhàn nhạt quăng cho anh một cái liếc mắt, rồi nói: “Em cũng đi.”

“Đây không phải là xiếc cho trẻ em đâu, vị lão gia tử kia cũng không phải người dễ đối phó, em đi theo không phải là thêm phiền sao!” Nói xong, Giản Tam Sinh vô cùng nhanh nhẹn chuẩn bị đưa tay kéo Vương Tử Khiêm.

Nào ngờ Giản Vô Tranh đem Vương Tử Khiêm chặn lại phía sau, trừng mắt tức giận Nhị ca nhà mình nói: “Em đi sao lại thêm phiền, em còn là người của nhà họ Giản nữa không?”

“Em...” Nhìn thấy dáng điệu này Giản Tam Sinh biết đưa em nghĩ mình không đem nó theo nên thật sự nổi giận rồi, vội vàng dùng mắt ra hiệu Vương Tử Khiêm, ý là: Nhanh đánh nó ngắt xỉu, hai ta chạy lẹ.

Vương Tử Khiêm mắt nhìn Nhị ca mặt không chút thay đổi, rồi lại nhìn Giản Vô Tranh đang che trước mặt, im ắng quay đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ, ý là: Không có khả năng.

Ngươi cái thằng tiểu tử thú vị này! Giản Tam Sinh tức giận giậm chân, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, đi thôi!”

Ba người đi xuống lầu đến xe của Giản Tam Sinh, chỉ thấy Ngũ Lôi bảy giờ đang cầm điện thoại đi động chơi đùa vui vẻ, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân vội quay đầu vui tươi hơn hớn nói:

“Nhị gia tôi đã nói với anh rồi mà, tôi đây đuổi bắt được một đoạn, vô cùng sung sức...”

Lôi vừa nói ra phân nửa, nhìn thấy Giản Vô Tranh bên cạnh Vương Tử Khiêm bật người cầm nín.

Giản Tam Sinh khoát tay áo, ý bảo Ngũ Lôi lái xe đi rồi nói.

Ô tô một đường lái đến tây thành, Giản Tam Sinh lúc này mới đem sự tình tiền căn hậu quả rả rỉ nói ra.

Nguyên lai trước đó không biết là ai tiết lộ hành trình, nói là phát hiện Cửu Đỉnh...(bộ gồm 9 cái vạc)

trong truyền thuyết do Hạ Vũ tập hợp lực của cửu châu kiến tạo, còn đem bức ảnh không rõ ràng lắm phát tán trên mạng, dưới góc phải của bức ảnh dùng bút đen viết địa điểm và ngày tháng. Cửu Đỉnh trong truyền thuyết, đó là món đồ vô giá, chưa nói đến nó tới cùng có thể mang ra khỏi mộ hay không, cho dù thấy tận mắt, cũng xem như không uống phí cuộc đời này rồi.(Hạ Vũ ... là một vị vua huyền thoại ở Trung Quốc cổ đại nổi tiếng với về việc chống lũ,

xác lập chế độ cha truyền con nối ở Trung Quốc bằng cách thành lập nhà Hạ và nhân cách đạo đức ngay thẳng của mình. Ông thường được gọi là Đại Vũ)

Bất quá tin tức vừa tung ra, lập tức có người hỏi đáp bằng sự chế nhạo, Cửu Đỉnh trong truyền thuyết là dùng cái gì chế tạo ra? Đó là tập hợp tất cả đồng thau của chín châu đúc thành. Lại nói nó được tạo ra vào thời nào? Hạ! Không nói đến đồng thau là chất liệu không chịu được năm tháng hao mòn nhất trong các kim loại, cho dù là hoàng kim trải qua nhiều năm oxy hóa như vậy cũng đã sớm nhìn không ra bộ dáng nữa rồi, làm sao còn có thể để cho người ta phát hiện?

Nhưng chưa được vài ngày, một nhóm lão sơn quý sớm đã thoái ẩn ở Bắc Kinh, Lạc Dương, Trường Sa liền đồng loạt tuyên bố, bức ảnh nọ là thật, Cửu Đỉnh trong truyền thuyết kia, thật sự đã hiện thế.

Thoảng cái, trên dưới cả nước tất cả mấy tên đảo đầu đều chấn kinh, đều tập trung mục tiêu tới thành phố Bửu Kê tỉnh Thiểm Tây. Lập tức, dưới chân núi Kỳ Sơn nhất thời cực kỳ náo nhiệt.

Mọi người cơ hồ đều đoán, trên vùng đất chịu sự quản lý của Chu Nguyên cổ đại này, Cửu Đỉnh có khả năng được chôn ở đây nhất. Không thể nghi ngờ, phần lớn đều đem mục tiêu đặt trên mộ của Chu Công Đán đến nay vẫn chưa có người phát hiện được.

Chu Công Đán còn gọi Chu Văn Công, là con trai Văn Vương, đứng hàng thứ 4, cũng xưng hiệu Thúc Đán. Chu Vũ Vương trước khi lâm chung đem vương vị truyền cho đệ đệ có đức có tài của mình là Chu Công, hơn nữa nói chuyện này không cần phải xem bói, có thể ngay mắt quyết định. Chu Công Đán khóc lóc không ngừng, trước sau không chịu tiếp nhận. Vì vậy sau lại cho phép thái tử Tụng kế vị, làm Chu Thành Vương. Song thái tử Tụng tuổi nhỏ, ứng phó không được tình thế phức tạp của quốc gia, vì vậy trách nhiệm liền rơi trên vai Chu Công.

Chu Công Đán giữ chức vị kia vào thời ấy, cũng tương đương với Nhiếp Chính Vương.

Mà một nhân vật làm mưa làm gió như vậy, nhưng ngay cả cục Di sản văn hóa quốc gia lục soát khắp Chu Nguyên đều tìm không ra mộ của ông lão ấy. Thử nghĩ Cửu Đỉnh trong truyền thuyết nọ, không ở trong mộ ông ấy, còn có thể ở đâu được nữa?

Nửa tháng trước Giản Tam Sinh mang theo một nhóm người xem như tài giỏi của nhà họ Giản đến dạo một vòng, lại rước thảm bại mà về, nếu không có Vương Tử Khiêm, chỉ sợ ngay cả thứ gì đó để giữ thể diện cũng không cảm về được.

Mà thứ kia, cũng chính là nguyên nhân chính hôm nay Liêu lão gia tử muốn tìm người đàm luận.

“Lão trộm già kia đã tâm lớn, tuyệt đối sẽ tìm cách hướng đến Khiêm Tử, ông ta muốn biết về Cửu Đỉnh nọ, ông ta về điểm này nhân thủ nhất định không đủ, cho nên mới muốn cùng chúng ta liên thủ, đến lúc đó ông ta ỷ vào bối phận chúng ta phải nể mặt.” Giản Tam Sinh vừa nói vừa châm điếu thuốc, vô cùng sâu muợn hút một hơi.

Giản Vô Tranh nghe thế trong lòng cũng buồn phiền, nghĩ hôm nay đi chuyến này khẳng định sẽ không dễ dàng trở về. Bên cạnh Vương Tử Khiêm mặc dù bộ dáng lơ đãng, nhưng lại lặng lẽ cầm tay cậu.

Bàn tay kia không có nhiệt độ gì, nhưng trầm ổn mạnh mẽ khiến kẻ khác an tâm.

Tựa hồ không chịu nổi sự trầm mặc trong xe, tài xế Ngũ Lôi khó xử kéo kéo khoe miệng, mang theo đầy mặt ý cười gượng gạo nói:

“Anh nói xem mấy đứa trẻ sao lại cứ thích đi vườn thú tản bộ vậy chứ, tới vườn thú còn thích sắp đến trước mặt gấu trúc bên trong, gấu trúc quốc bảo nọ có cái gì đẹp mắt đâu, chạy vừa chậm vừa ngu (ㄣ) bò, còn không bằng về nhà nhìn chim chóc trong lồng cho rồi, ha ha...”

Chương 6 - Đại ca trở về

tô xuyên qua đường phố Cổ Lâu vòng vào khu Hồ Đồng, cuối cùng đậu trước cửa một tòa tứ hợp viện cũ của Bắc Kinh. Giữa thành thị ồn ào cùng sự yên ắng an tường của nơi này hình thành tương phản cực lớn, khiến cho mỗi một góc của cả tòa tứ hợp viện này đều lộ ra phong cách cổ xưa và vẻ trang trọng.

Từ trong xe bước ra Giản Vô Tranh chỉ giương mắt nhìn một chút, liền cảm thấy Nhị ca nói rất đúng. Liêu lão gia tử này quả nhiên rất có thể lực, chỉ ít cùng nhà họ Giản không phân cao thấp, hoặc nói, chỉ có hơn chứ không kém cũng không quá đáng. Hiện tại ở Bắc Kinh, nếu muốn sở hữu bảo tồn một tòa tứ hợp viện đầy đủ như vậy, thật đúng là không phải có tiền là có thể tới được tay.

Ở cửa đứng hai chàng trai mặc áo ba lỗ, thấy bọn họ từ trong xe đi ra liền bước lên phía trước đón tiếp.

“Ngài chính là Giản Nhị gia phải không?” Nam nhân cạo đầu bóng lưỡng cười hì hì nhắm chuẩn Giản Tam Sinh nói, nhìn thấy đối phương gật đầu, liền vội vàng ra dấu xin mời, một bên đưa người vào cửa, một bên tiếp tục đáp lời: “Ngài thấy đó tôi chỉ mới tới đây, mặt người đều không nhận ra hết, hắc hắc, Nhị gia chớ trách.”

“Được rồi.” Giản Tam Sinh một bên rộng lượng khoát tay một bên mang người đi vào trong, kỳ thật trong lòng anh giận dữ, về cơ bản làm nghề này sẽ không thể không nhận ra Giản Tam Sinh anh được, huống chi cùng ở Bắc Kinh, Liêu lão gia tử phải người như vậy đến, đơn giản chính là muốn đánh mình một cú hạ uy, để anh biết Giản gia nhà anh có gia đại nghiệp đại thế nào đi nữa, anh cũng là một văn bối, nên cúi đầu thì phải cúi đầu.

Một đường trực tiếp được mời đến phòng khách, nhìn thấy đồ trang trí khắc rồng vẽ phượng tao nhã cổ kính cùng đồ cổ đồ sứ thư họa đầy phòng, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy đầu đầu vô cùng, thật không ngờ tới thời đại hiện nay, cư nhiên còn có người muốn trang hoàng phục cổ như vậy.

Chính giữa phòng khách dựa sát tường là một bộ màn hình chiếu phim gia đình, tủ TV phía dưới có ý tìm người làm phục cổ, phối hợp với ghế tràng kỷ gỗ sơn đồng dạng phục cổ, thêm vào ghế dựa, phong vị cổ kính chân chính. Hai bên trái phải màn hình chiếu phim gia đình mỗi bên có một chân bàn gỗ tròn từ độ cao, kiểu dáng hoàn toàn giống nhau, bên trái vững vàng đặt một chuông vàng tinh xảo thời Thanh triều, bên phải thì đặt một món đồ sứ nền trắng hoa xanh thời Nguyên, phía trên mỗi hoa mỗi lá đều tinh diệu vô cùng, lưu sướng phiêu dật. Một trái một phải hợp lại, trở thành tiếng chuông bình an (cả đời bình an)

Cả bộ thế này, giá cả tuyệt đối không rẻ, hiện tại ở Trung Quốc, người có thể có tay nghề làm đồ cổ cao minh như vậy, e rằng có thể đếm đủ trên đầu ngón tay.

Liêu lão gia tử đang ung dung nhàn hạ trên ghế dựa đùa với chim chóc, nhìn thấy người tiến đến, liền hơi thẳng người dậy, treo lồng chim trên giá bên cạnh, khoát tay áo, nói: “Ngồi đi.”

Những lời này của ông, hiển nhiên là nói với Giản Tam Sinh, có thể nói từ đầu đến cuối ông đều chỉ nhìn vị Nhị gia nhà họ Giản này, những người khác ông ta ngay cả mắt cũng chưa từng liếc qua một cái, đầy vẻ kiêu căng.

Những người khác cũng đều thông minh không nhìn đến ghế dựa, tự giác đứng sau lão đại nhà mình, Liêu gia và Giản gia hai phái, phân biệt rõ ràng. Giản Vô Tranh lần đầu tiếp xúc với hoàn cảnh loại này, vì vậy khiêm nhường đứng bên cạnh Vương Tử Khiêm, không nói nhiều không nhìn nhiều.

Tiểu cô nương mặc Đường trang hoa hồng nền trắng tiến đến dâng trà, trà Tín Dương tiêm té hảo hạng, hiển nhiên cũng chỉ có hai chén. Đợi tiểu cô nương đi ra ngoài từ bên ngoài đóng cửa lại xong, Giản Vô tranh vô thức xem xét bốn người phía sau lão gia tử trò chuyện đối diện.

Ngoại trừ hai anh chàng dẫn bọn họ vào cửa vừa rồi, hai người khác một là tráng hán vừa cao vừa béo, người kia rõ ràng chính là nam nhân nhìn thấy ở bệnh viện ban sáng.

Lúc này nam nhân kia cũng đang cười híp mắt đánh giá mình, cuối cùng còn có thâm ý khác chắc lưỡi một tiếng.

Giản Vô Tranh chán ghét nhú nhú mày, chuyển tầm mắt sang hướng khác, chuyên tâm nghe Nhị ca và ông già Liêu nói chuyện.

“...Cũng đừng trách ông lão ta khi dễ người, Thiên Hằng không trở về, chuyện này lại không thể trì hoãn nữa. Người cũng biết, hiện tại vàng dưới chân núi nơi nơi đều là hang sói, Lạc Dương cùng Trường Sa có thể đi được, cơ bản đều đi cả, chúng ta nán mãi ở kinh thành, cũng không thể để người nhìn xuống chê cười.” Liêu lão gia tử từng câu từng câu không nhanh không chậm nói xong, cầm chén trà từ sa hảo hạng hợp một ngụm trà nhỏ.

“Chú Liêu nói rất đúng, đại ca vắng mặt, chuyện này hiển nhiên do con làm chủ, chỉ có điều...” Giản Tam Sinh cũng không đưa tay lấy chén trà nọ, mà là từ trong ngực lấy ra hộp thuốc, tự châm cho mình một điếu, hung hăng hút một hơi, tiếp tục nói: “Chẳng biết chú Liêu chuẩn bị xuất bao nhiêu lực.”

“Ha ha,” Làm như bị biểu hiện vô cùng trắng trợn của Giản Tam Sinh chọc cười, ông lão lắc đầu thờ dài nói: “Tam Sinh à, ngươi vẫn so không được với đại ca kia của ngươi, bất quá già đây cũng thích tính khí này của ngươi. Vậy nói cho ngươi đi, ta đây đã lớn tuổi rồi, hiển nhiên không có khả năng mang người xuống đất nữa, việc chưởng nhãn này liền do ngươi trông coi. Còn ngươi, ta cũng sẽ không tùy tiện chọn mấy đứa không ra gì cho ngươi.”

Nói xong, ông lão chỉ một người bên cạnh, khiêm tốn cười nói: “Đây là lão Ngũ nhà ta, người cơ trí, bản lĩnh mặc dù không so được với Khiêm Tử của ngươi, nhưng cũng chẳng kém chỗ nào đâu, lần này do nó thay ta đi, cũng coi như để nó nhìn cảnh đời một chút, tích lũy kỹ năng. Hiểu Thịnh à, con không mau chào hỏi.”

“Nhị gia, tiểu đệ Liêu Hiểu Thịnh, lần trước ở đỉnh núi từng đối mặt một lần, lần này hai nhà hợp tác, xin ngài hãy lượng thứ nhiều hơn.” Nam nhân mới vừa rồi còn nháy mắt với Giản Vô Tranh, giờ phút này đáng vẻ vẫn bối khiêm nhường, cười thật là dễ nhìn.

Giản Tam Sinh cẩn thận đánh giá một lần thẳng nhóc so với Khiêm Tử lớn hơn hai tuổi trước mặt này, nói thật lần đó hai nhà đụng mặt trên núi, anh bây giờ vẫn còn nhớ như in.

Không phải thứ tốt đẹp gì, trong lòng Giản Tam Sinh âm thầm phỉ nhổ.

Bất quá ngoài mặt anh vẫn biểu hiện vô cùng thân thiện, cười nói: “Thằng bé không tồi à, chú Liêu tự tay dạy dỗ ra nhất định không tầm thường.”

Một câu nói mang hai nghĩa, bất quá ông lão cũng không để ý, nhớ là đã nghe Liêu Hiểu Thịnh từng kể về lần chạm mặt đó. Liêu lão gia từ cười cười, nâng chung trà lên, vẫn không nhanh không chậm nói: “Về việc chia phần... Già đây đối với cái gì Cửu Đỉnh thật đúng là không có hứng thú quá lớn.”

Nghe câu này, Giản Tam Sinh không nén được kinh ngạc mà ngẩn ra, ẩn theo cách nghĩ của anh, lão gia tử tuyệt đối coi trọng Cửu Đỉnh trong truyền thuyết nọ, mới tìm được chút đầu mối liền gọi anh đến trao đổi hợp tác. Có thể nào ông già này còn có suy nghĩ gì khác không?

Như nhìn thấu Giản Tam Sinh suy nghĩ gì, Liêu lão gia tử nhàn nhạt nói: “Tìm không được Cửu Đỉnh nọ thì thôi, nếu tìm được rồi, vậy coi như của Giản gia các ngươi, ta tuyệt không tham một chút nào. Ta chỉ muốn thứ trong quan tài, mấy thứ khác trong mộ, đều thuộc về các ngươi.”

Những lời này nhìn như có chút rộng lượng, dù sao cũng là mộ thời triều Chu, trong quan tài có thể có cái gì tạm thời không nói, khả năng quan tài rỗng cũng không phải không có. Nếu tính như thế, điều kiện này nhìn qua trái lại nhà họ Giản bọn họ chiếm tiện nghi rất lớn. Nhưng nếu là do từ miệng Liêu lão gia tử nói ra, Giản Tam Sinh không thể không lo nghĩ nhiều hơn, lão hồ ly này tuyệt đối không có khả năng làm chuyện bất lợi cho mình.

Nhìn thấy Nhị ca nhà mình sắc mặt trầm xuống, trực giác Giản Vô Tranh nói lời của chú Liêu này không đơn giản như mặt ngoài, quay đầu lại nhìn Khiêm Tử đứng bên cạnh mình, quả nhiên cũng là sắc mặt bất ngờ.

Cảm giác được Giản Vô Tranh ném đến ánh mắt nghi ngờ, Vương Tử Khiêm chuyển mắt về phía cậu, trong thần sắc mang theo khó chịu và bất mãn chỉ có đôi phương mới có thể hiểu được.

“Ý ngài nói, con nghĩ phải thương lượng lại một chút.” Giản Tam Sinh sắc mặt thâm trầm, thanh âm cũng có một tia cương ngạnh, anh dù sao cũng không giống đại ca Giản Thiên Hằng am hiểu cùng người khác cò kè mặc cả, “Cửu Đỉnh nọ chính là một truyền thuyết, ai cũng không thể cam đoan sẽ tóm huyệt, thế thì những vật có giá trị của mộ đều sẽ nằm trong quan tài, cách chia của ngài thế này...”

Nghe thế, lão gia tử từ chối cho ý kiến mắt nhìn Giản Tam Sinh, sau đó đem chén trà trong tay nhẹ nhàng ném trên mặt đất. “Xoảng!” một tiếng giòn vang, chén trà từ sa thượng hạng vỡ thành mảnh nhỏ, trà Tín Dương vừa ngâm xong chảy đầy đất.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người có mặt trong phòng đều nín thở trầm ngâm, sắc mặt Giản Tam Sinh cũng không nhìn được càng thêm âm trầm. Lão gia tử hiển nhiên đã nổi giận, quẳng đồ như vậy thật sự có thể gọi là vùng tiền như rác.

Nếu lúc này Giản Tam Sinh không nể mặt bởi hai câu không phải, khả năng sự tình này cũng liền như vậy mà qua đi. Thế nhưng Nhị gia nhà họ Giản vào lúc này đột nhiên trở tính bướng bỉnh, cứng rắn thẳng thắt lưng nhất định không nói lời nào.

Ngay khi bầu không khí dị thường căng thẳng, ngoài cửa đột ngột bước tới một nam nhân cao lớn anh tuấn, trên tay anh ta mang theo áo khoác âu phục đã cởi ra, bộ dáng phong trần mệt mỏi, nhưng không cách nào che được lực uy hiếp tỏa mát trên người anh ta.

Hai tròng mắt sắc bén của nam nhân đảo qua mọi người trong phòng, cười nói: “Hôm nay làm sao vậy, lão gia tử đây là nổi giận với ai mà lớn như vậy?”

Đối mặt với người đột ngột xuất hiện này, mọi người trong phòng phản ứng khác nhau. Giản Tam Sinh mặt ngoài không có phản ứng gì, trong bụng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Con mẹ nó, cuối cùng cũng đã tới.

“Nha đầu, dọn dẹp sạch sẽ mặt đất, gọn gàng chút.” Giản Thiên Hằng quay đầu nói với tiểu cô nương ở cửa đang không biết làm sao, thấy nha đầu gạt đầu cuống quýt đi qua quét dọn, lại chuyển hướng Liêu lão gia tử đang nhìn mình chằm chằm, sắc mặt thoáng cương ngạnh: “Thật sự xin lỗi, con mới từ Thượng Hải về, vừa xuống máy bay liền nghe Tam nhi nói chú Liêu mời Tam sinh bọn nó sang đây uống trà. Con đây cũng vội vàng mặt dày theo tới.”

Liếc mắt nhìn Giản Thiên Hằng một cái, Liêu lão gia tử gạt đầu, nhàn nhạt nói: “Ngồi.”

Giản Thiên Hằng cầm quần áo giao cho tiểu nha đầu bên cạnh, rồi bước qua ngòai vào vị trí gần Liêu lão gia tử nhất, cười nói: “Con đi Thượng Hải chuyến này vừa vận dụng phải một người quen, tên trộm nọ mấy ngày trước dạo một vòng đông bắc, vét được không ít thứ tốt. Vừa vận đã lâu không tới thăm ngài, liền mua của hắn một chút quà mọn, để ngài cầm chơi tạm vậy.”

Nói xong, Giản Thiên Hằng từ trong túi lấy ra một hộp nhỏ tinh xảo, đưa cho Liêu lão gia tử đang nửa tựa trên ghế dựa.

Lão gia tử nửa tin nửa ngờ mở hộp, lập tức kinh ngạc sững sốt, lại nhìn sang Giản Thiên Hằng đang cười meo meo, rồi mới từ trong ngực lấy ra cặp kính lão, tỉ mỉ nghiên cứu vật kia.

“Đồ vật không tồi. Là mới lấy được từ trong khanh sao?” Lão gia tử hiển nhiên đối với thứ này cực kỳ hài lòng, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hẳn.

“Nào có, con đặc biệt chạy đến Lý tự mời Lạt Ma khai quang rồi mới dám cầm tới cho ngài đây, đã trừ xúi quẩy, bảo vệ gia trạch ngài bình an.” Giản Thiên Hằng tùy tiện nói, nhưng không lộ ra dụng tâm của anh ta.

Ông lão Liêu lúc này thật sự vui vẻ lắm rồi, toe toét cười mãi. Lão gia tử đời này thích thưởng thức nhất mấy thứ nợ, hôm nay được thỏa mãn, có thể nào mất hứng cho được?

Nhìn thời cơ đã chín muồi, Giản Thiên Hằng chuyển đề tài, nói: “Ngài biết Tam Sinh tính tình vẫn luôn thẳng thắn, ngài cũng đừng giận đối với em ấy nữa, chén tử sa này quẳng rơi thì quẳng rơi, ngày khác con sẽ sai người tặng ngài bộ tốt hơn.”

Liêu lão gia tử đẩy hộp nhỏ trên tay lại cẩn thận, nghe được Giản Thiên Hằng nói liền gật đầu.

“Có chuyện gì ngài cứ thương lượng với con là được,” Biết đã dễ ông lão này thuận tâm rồi, Giản Thiên Hằng liền đem chủ đề đưa vào quỹ đạo chính: “Chẳng biết ngài nghĩ thế nào về chuyện núi vàng nợ?”

Nhìn hai người chậm rãi đem chuyện ầm ĩ bế tắc vừa rồi nói rõ ràng, trong lòng mấy người bên cạnh đều mỗi người mỗi vẻ.

Giản Vô Tranh luôn biết đại ca nhà mình rất đáng tin cậy, lại không ngờ rằng thủ đoạn hóa ra lại lợi hại đến thế, cư nhiên ngay cả ông già gian ngoan không thay đổi nợ cũng kiềm hãm dễ bảo, lại nhìn Nhị ca mình, cậu không nhận được thâm thõ dài.

Mà Liêu gia bên này, mọi người đối với Giản Thiên Hằng cũng bội phục không thôi. Liêu Hiểu Thịnh càng cười cong mắt, không biết đang suy nghĩ gì.

Vương Tử Khiêm thấy sự tình nghiêm nhiên đã có kết quả, liền nhàm chán chuyển tầm mắt đến ngoài cửa.

Cuối cùng Giản Thiên Hằng cùng lão gia tử đạt thành hiệp nghị, đồ trong khanh chia bốn sáu, trang bị khí giới cần thiết để xuống đất hết thảy do Giản gia bỏ vốn, nếu thật có thể đụng tới được Cửu Đỉnh trong truyền thuyết kia, liền lập tức liên lạc với lão gia tử, còn lại đến lúc đó sẽ thương nghị tiếp.

Đối với kết quả này, Liêu lão gia tử không thể nói là hoàn toàn hài lòng, nhưng không có biện pháp khác.

Ra khỏi Liêu gia, Giản Tam Sinh ở trên xe đem chuyện phát sinh mấy ngày nay báo cáo đầy đủ cho Giản Thiên Hằng. Nếu đại ca trở lại, vậy anh liền vui vẻ thoải mái đem hết thảy chuyện lộn xộn ném cho đối phương.

Mà khiến Giản Vô tranh nghĩ không ra chính là, đại ca sau khi biết hết thấy vẫn như cũ không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nói là trước đừng cho lão gia tử biết, những thứ khác đều giao cho anh ấy xử lý. Hơn nữa cuối cùng còn cười nói với cậu: “Em nếu muốn đi thì cứ đi, đều đã lớn như vậy rồi, cũng nên cho em thấy rõ cảnh đời.” Sau đó không ngừng dùng ánh mắt mập mờ quét qua quét lại giữa cậu và Khiêm Tử.

Vài ngày sau, khi Giản Thiên Hằng đã chuẩn bị thỏa đáng hết thấy những thứ cần thiết, vết thương của Vương Tử Khiêm cũng tốt lên bảy tám phần, người của hai nhà liền ngồi ba chiếc xe tư gia, một đường lái thẳng đến Thiểm Tây.

Chương 7 - Định quỷ

Tô ra khỏi Bắc Kinh, lại chạy qua Thạch gia trang, Thái Nguyên, dọc theo đường đi vẫn đều là nắng vàng chiều rơi, vạn dặm trời trong. Thái dương nóng có thể tưới sống nướng chín da người.

Giản Vô Tranh bọn họ bốn người ngồi chiếc xe này, trừ cậu ra, Vương Tử Khiêm cùng Hoắc Tam Nhi lái xe, còn có một trong hai anh chàng nghênh đón ở cửa Liêu gia ngày đó, cùng tên đầu trọc tiếp đón kia bất đồng, anh chàng này cạo kiểu tóc rất thời trang, gai nhọn gai nhọn như con nhím xù lông vậy.

Đầu nhím giới thiệu mình tên Triệu Lỗi, nói mấy anh em Liêu gia đều quen gọi gã là Lỗi Tử, còn gọi gã là anh Tam Thạch, để bọn họ muốn gọi thế nào cũng được. Triệu Lỗi mới vừa nói đến anh Tam Thạch, Giản Vô Tranh đã vô thức nghĩ tới CEO Đinh Lỗi của NetEase (NetEase là hãng sản xuất game online), về cơ bản trò ma thú cũng gọi hán Đinh Tam Thạch, hoặc là anh Tam Thạch.

Oái, lạc đề tới ma thú rồi...

Triệu Lỗi tuy là người nhà họ Liêu, nhưng vừa lên xe liền cùng Hoắc Tam Nhi tán dóc đến khí thế ngất trời, hai anh chàng như anh em ruột nhiều năm không gặp, một người vai Quách Đức Cương một người giảng đại cổ thư Bắc Kinh có thể gọi là nước miếng tung bay. (Quách Đức Cương là nghệ sĩ hài của Trung Quốc. Đại cổ thư là loại nghệ hình Khúc Nghệ, một người đánh trống một người diễn.)

Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm ngồi ở ghế sau, nhàm chán nghe hai kẻ phía trước hi hi ha ha, cây cối và kiến trúc ngoài cửa sổ xe lùi về phía sau như điên, trong xe điều hòa thổi, cảm giác mát mẻ cùng cái nóng ngoài xe hình thành đối nghịch mãnh liệt.

Tài xế ba chiếc xe vẫn luân phiên nhau lái, ngoại trừ gặp trạm xăng cần thêm một ít xăng ra về cơ bản chưa từng ngừng lại. Nhóm mười mấy người đều mệt nhọc liền trực tiếp ngủ trong xe, tỉnh dậy thì cùng người bên cạnh tán gẫu trên trời dưới đất, đói bụng tùy tiện từ trong xe tìm chút gì đó tạm lót bụng.

Đột nhiên từ phía trước trong cửa sổ chiếc xe Hummer vươn một cánh tay, phất hai cái. Hoắc Tam Nhi hiểu ý, lập tức dừng xe ở ven đường.

Nguyên lai vừa gặp một trạm xăng, ô tô lúc này đã sắp tiến vào Thiêm Tây, Giản Tam Sinh nghĩ nên thêm xăng lần nữa, liền ra hiệu mọi người dừng lại nghỉ ngơi chút.

Mọi người lập tức chạy đi xả nước, mấy người khác không nhảy nhót hoạt động thân thể, thì trêu chọc cô phục vụ đến hóa đá.

Chu Nguyên nằm ở Kỳ Sơn, xung quanh chỗ giao giới giữa hai huyện Phù Phong trong phạm vi 20 km², được khen là “Quê hương của đồng thau”. Huyện Kỳ Sơn chính là núi Kỳ Sơn mà nổi danh.

Mục đích của bọn họ lần này chính là thôn Lư Gia nằm sâu bên trong Kỳ Sơn. Thôn kia nghe nói vốn gọi là thôn Nô Nhi, về sau không biết là trưởng thôn đòi thứ mấy nhậm chức, cảm thấy tên này thật sự có chút khó nỡ mặt nỡ mảy, liền dựa vào chút kiến thức trong bụng mình đổi thành thôn Lư Gia. Mặc dù cũng không phải tất cả đều họ Lư, nhưng mọi người của thôn Lư gia biết một truyền thuyết, đó chính là trong rãnh khe núi phụ cận thôn Lư Gia bọn họ, chôn rất nhiều bảo bối.

Truyền thuyết về những bảo bối này là thần khí Nữ Oa nương nương năm đó vãi trời lưu lại, bị một con chim to vượt dãy núi non trùng điệp mang đến thâm sơn rừng già này, con chim khổng lồ nọ từ đấy cả đời thủ hộ thần khí này, không rời núi nữa.

Loại truyền thuyết này trải qua nhiều thế hệ truyền miệng sớm đã khác hẳn lúc đầu, hiện tại đến xem chính là điển hình của ví dụ tiêu cực, ngay cả trẻ con cũng không tin. Nhưng nếu bạn đi hỏi người già trong thôn, bọn họ sẽ nói cho bạn biết, trong khe núi nọ thật sự có bảo bối, bảo bối ai cũng không chạm tới được.

Sau đó nữa mãi đến khi vô số người bên ngoài lũ lượt kéo tới, những người này hoặc là chơi chiêu bài giả công tác khảo cổ, hoặc làm bộ du lịch từ nước ngoài đến, thường vào núi khảo sát một phen, thỉnh thoảng còn có vài động tĩnh kinh thiên động địa truyền ra, người thôn Lư Gia lúc này mới ý thức được, đám người kia căn bản không phải đến khảo cổ hay du lịch, đều mẹ nó là tới đào hố.

Bất quá người trong núi có suy nghĩ của người trong núi, dù sao bọn họ để bảo bối gì đó cũng không dùng, không bằng thừa dịp này kiếm chút tiền du lịch. Vì vậy mỗi nhà mỗi hộ đều dành ra phòng ốc, mở thêm chuyên môn, tiếp đãi mấy xuyên sơn đã quý vào núi đào hang này.

Đám người Giản Tam Sinh lần trước rút lui vội vàng, rất nhiều đồ đạc để tạm lại nhà người ta không mang theo, cho người nhà nọ tờ tiền đỏ, nói mấy ngày nữa sẽ đến, để người ta giữ phòng xem đồ cho mình.

Ba chiếc xe đều đã thêm đầy xăng, mọi người lại hướng về Kỳ Sơn xuất phát.

Chờ khi xe lái vào núi, đã là hơn 11 giờ tối. Trong núi không thể so với bên ngoài, vừa về đêm nhiệt độ thấp đến dọa người, ở bên ngoài cho dù bạn mặc chính là áo tay lửng quần đùi, vào

núi cũng phải thay quần áo ống dài, nếu không nhất định sẽ khiến bạn bị đông lạnh cầm cập. Nếu đổ xuống chút mưa, vậy cùng mùa đông không khác gì nhau.

Giản Vô Tranh mới vừa lấy ra quần áo ném cho Vương Tử Khiêm, còn chưa mặc vào, đã cảm giác ô tô chạy vào đường nhỏ vô cùng xóc nảy. Ngoài cửa sổ xe một mảnh cây cối cỏ dại, mờ mờ ảo ảo rất dọa người.

“Hắc, Nhị gia đây là muốn đi đâu đây.” Tài xế Hoắc Tam Nhi tức giận lắm bầm nói. Lúc trước tới cùng Nhị gia, cũng chưa từng đi qua con đường nào xấu như vậy.

“Phỏng chừng là đi đường tắt đó.” Triệu Lỗi một bên nhìn ngoài cửa sổ một bên hoài nghi nói, “Nói đi cũng phải nói lại, đường này thật đúng là rất dọa người, thứ gì cũng đen ngòm nhìn không thấy được.”

Trong bụng Giản Vô Tranh cũng không nắm chắc, may mắn trong xe sáng sủa, lại có Khiêm Tử bên cạnh, cũng không có gì đáng sợ nữa. Nghĩ nghĩ, anh đem tầm mắt từ ngoài cửa sổ dời về trong xe, nhìn về phía Vương Tử Khiêm ngồi bên cạnh.

So với những người khác bị con đường nhỏ đột ngột âm trầm này dọa kinh ngạc đến tỉnh ngủ, Vương Tử Khiêm lại ngủ say sưa. Thân thể dựa vào cửa xe vào đệm ghế dựa phía sau, trên người đắp tấm thảm lông Giản Vô Tranh phủ thêm cho y, đầu cúi thấp. Khuôn mặt xinh đẹp anh tuần giờ phút này lại như đứa trẻ ngây thơ đáng yêu.

Thật nên đề y học đại học trước, khẳng định mê chết một đám người. Giản Vô Tranh nhàn nhạt nghĩ.

Đang đắm chìm trong YY (YY là viết tắt của ý dâm) đối với Vương Tử Khiêm, ô tô lại đột ngột thắng gấp, sau đó là vài tiếng chửi má nó.

Giản Vô Tranh không chuẩn bị, thân thể theo quán tính nghiêng mạnh về phía trước, mắt thấy sẽ đập vào ghế trước, lại bị cánh tay từ bên cạnh duỗi tới vững vàng ôm vào trong ngực.

“Chết tiệt, con mẹ nó uống lộn thuốc rồi! Có bị mù không sao đi phanh xe!” Cả người dán trên vô lăng Hoắc Tam Nhi tức giận mắng, thỉnh thoảng xoa bóp ngực mình, phỏng chừng là bị đụng đau rồi.

“Này mẹ nó văng cả ra ngoài rồi.” Đầu đụng vào trên kính chắn gió Triệu Lỗi hiện tại vạn phần hối hận trước đó không cài dây an toàn, liền tới cả cái đầu, không cần phải nói khẳng định sưng thành cái bánh bao rồi.

Không đề ý đến hai người phía trước chửi má nó liên tu bất tận, Vương Tử Khiêm cúi đầu nhìn Giản Vô Tranh trong ngực mình, dùng mắt hỏi cậu có đụng vào đâu không.

“Không sao.” Giản Vô Tranh lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy đối phương ra ngồi thẳng dậy, nhìn về hai chiếc Hummer phía trước đột ngột dừng lại.

Chỉ thấy Gian Tam Sinh ngồi trên chiếc xe đầu tiên từ trong xe chui ra, phất cánh tay ý bảo tất cả bọn họ xuống xe. Mọi người mặc quần áo chống rét, rồi từ trong xe đi ra, tới bên cạnh Giản Tam Sinh.

“Con mẹ cái xe quái quỷ, đúng lúc này thì hỏng.” Giản Tam Sinh một tay ôm túi, một tay mang theo điều thuốc đã hút một nửa, vươn chân trái đè lên bánh xe, “Tam Nhi, cậu cùng Đại Thắng đi xem chuyện gì xảy ra, có thể sửa thì nhanh làm cho xong việc, không thể thì tính sau.”

Mọi người lúc này đều đã hiểu được, nguyên lai là xe hư rồi.

“Còn không phải Nhị gia anh nói muốn đi đường tắt sao, nằng nặc đòi đi cái đường xấu này, nếu không sao xe hư giữa đường được chứ.” Ngũ Lôì khẹp chặt y phục trên người, nhỏ giọng oán giận nói.

Những người khác nghe được lời này của Ngũ Lôì, cũng đều bắt đầu lầu bầu.

Giản Tam Sinh lập tức trừng mắt lên, hung hăng liếc Ngũ Lôì, mắng: “Con mẹ nó ta hơn nửa đêm rảnh đến mức phải cho tụi bây đi đường nhỏ này hả? Lão tử còn không phải vì để cho tụi bây mau chóng đến nơi ngủ ngon một giấc! Con bà nó thật sự là cái đám vô ơn, đều cút hết cho ta!”

Biết rõ tính tình Giản Tam Sinh Ngũ Lôì vừa nghe lời này lập tức sửa miệng, xum xoe nói: “Biết Nhị gia hiểu rõ chúng tôi nhất mà, đây chẳng phải đang pha trò cho ngài sao. Nhị gia lạnh không? Bằng không tôi lấy thêm quần áo nữa cho ngài nha?”

Đang lúc Giản Tam Sinh muốn phát tác, vừa mới được hấn phái đi kiểm tra ô tô Hoắc Tam Nhi mặt thôi trở lại.

“Nhị gia, xe hình như không có hư.” Hoắc Tam Nhi kỳ thật muốn nói xe căn bản không có hư, nhưng lại sợ mình xem xét sai, vì vậy nói ra miệng liền thành hình như.

“Không hư?” Giản Tam Sinh đảo con ngươi, hoài nghi nói: “Không hư sao bỗng dưng không chạy được nữa? Khó có thể nào là hết xăng được đúng không?”

“Xăng còn hơn nửa bình đó.” Đại hán đầu bóng lưng tên Đại Thắng lúc này cũng đã tới, một bên chà tay vào quần, một bên hàm hậu trả lời.

“Này con mẹ nó, chẳng lẽ gặp quỷ rồi?” Giản Tam Sinh vừa nói thảm vừa suy xét trong lòng, nói cũng đúng, xe đại ca chuẩn bị cho làm sao có thể bị hư giữa đường như vậy? Đây chính là Hummer hơn hai trăm vạn một chiếc, không phải hàng xài lại rẻ bèo.

“Nhị gia, không bằng tôi lấy dây kéo xe này đi thôi, lè mề ở chỗ này như vậy nữa cũng không làm nên chuyện.” Vẫn không mở miệng Liêu Hiểu Thịnh lúc này đột nhiên vừa cười vừa nói.

Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn cậu ta một cái, tay lớn vung lên, nói: “Cứ như vậy đi, Tam Nhi cậu đem xe chạy trước, Hiểu Thịnh à, cậu đi tìm xem cốp sau có sợi dây nào thô chút không.”

Hai người đáp lời, nhanh chóng chuồn mất.

Một lát sau, Hoắc Tam Nhi lại mặt thối trở về, lần này hẳn không chỉ có sắc mặt khó coi, trong thanh âm còn lộ ra do dự không chắc: “Nhị gia, xe kia của em cũng 'hu' rồi.”

“Chết tiệt, cậu làm rõ chưa, hư thật hả?!” Giản Tam Sinh không thể tin nổi gầm nhẹ.

“Thật mà, làm thế nào cũng không khởi động được.”

Nghe được câu trả lời của Hoắc Tam Nhi, mới vừa cầm sợi dây tới Liêu Hiều Thịnh như là nghĩ tới điều gì, mạnh xoay người lùi lên xe kia của mình, sờ mó một trận, sau đó sắc mặt đồng dạng không tốt bước tới: “Xe tôi cũng khởi động không được nữa.”

“Móa!” Giản Tam Sinh hung hăng chửi một câu, mắng: “Thực mẹ nó tới số xui của tôi rồi, bày đặt đường tốt không đi đòi đi đường tắt này. Trời tối đừng phải tà thần!”

Nghe Giản Tam Sinh chửi bới, trong lòng mọi người đều có chút tự hiểu, thế này là mẹ nó đừng phải quỷ thiệt rồi.

Bất quá dù sao cũng là đám làm nghề đào mộ quật mả, cho dù biết là đừng quỷ, cũng không ai tỏ vẻ kinh sợ quá lớn.

“Nhị gia, làm sao bây giờ?” Anh chàng đầu trọc trước đó đón tiếp ở cửa nhà họ Liêu tên Ngô Khôn trừng to mắt nhìn bốn phía, thấp giọng hỏi, “Bằng không chúng ta đều quay lại trên xe, chờ hùng đông rồi nghĩ biện pháp.”

“Nhảm nhí!” Giản Tam Sinh hùng hùng hổ hổ: “Giản gia và Liêu gia dù gì cũng không phải dễ chọc, hôm nay có thể bị một con quỷ dọa sợ mềm nhũn sao?”

“Đúng đó!” Triệu Lỗi tức giận sáp lại nói: “Con mẹ nó thần quỷ sợ ác nhân! Âm để cho lão tử đừng vô lăng, lão tử liền mẹ nó đem người bắt tới giết cho chết!”

Nói xong, xắn tay áo lên hướng bụi cỏ chung quanh đi đến, rất có tư thế muốn cùng quỷ đánh một trận.

Chỉ bất quá đi chưa được mấy bước, Triệu Lỗi đột nhiên cảm thấy dưới chân hẫng một cái, sau đó cả người không chế không được mà rơi xuống.

“Chết tiệt!” Triệu Lỗi sợ hãi rống một tiếng.

Những người khác nhìn Triệu Lỗi giẫm lên khoảng không, đều vội vàng đưa tay đến kéo, đáng tiếc không ai kịp tới bắt lấy tay gã, chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Lỗi té xuống.

Giản Tam Sinh vừa thấy tình huống này, vội vàng chạy đến nơi Triệu Lỗi té xuống, rống to: “Tiểu Lỗi Tử! Triệu Lỗi! Triệu Lỗi?!”

Mà ngã đến mặt đất Triệu Lỗi sau cú rơi này một bên chửi má nó một bên xoa đầu đứng lên, hôm nay gã thật đúng là sứt mẻ không nhẹ, đầu tiên là trước ngực, lúc này là đầu.

Phủi phủi đất trên người, Triệu Lỗi vội vàng đáp lại tiếng la phía trên: “Nhị gia, tôi không sao đâu! Ném cho tôi đèn pin, tôi nhìn xem thử có thể tự mình đi lên không!”

Chỉ chốc lát sau, một đèn pin mắt sói màu đen bật sáng từ phía trên hố đất rơi xuống bên cạnh, vừa vụt trúng đồng đất mềm, Triệu Lỗi đi qua lấy đèn pin rồi chiếu sang bên cạnh.

Không chiếu thì hay rồi, một lần chiếu này, liền tóa ra một thân mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy trong phạm vi chiếu xạ của ánh đèn pin, một khối thi thể đang phân hủy lảng lảng nằm cách đó không xa. Đầu thi thể hướng về phía sâu bên trong đèn pin không chiếu tới, hiển nhiên là đang lúc đi vào trong gặp người sau lưng hạ độc thủ, loại chuyện này trong hành động trộm mộ rất thường thấy.

Nói như vậy xe của đám người bọn họ chính là bị người anh em này chinh rồi, chắc là muốn bọn họ an táng cho hẩn nhỉ? Triệu Lỗi trong lòng âm thầm cân nhắc.

“Tôi nói nha người anh em, người cho dù muốn chúng tôi chôn cất đàng hoàng cho người, cũng không thể làm trò tổn hại này chứ?” Triệu Lỗi đi qua đá đá thì thể thối rửa một nửa nọ, sau đó che miệng mắng: “Chết tiệt thật mẹ nó buồn nôn.”

Lúc này Giản Tam Sinh phía trên nhìn thấy phía dưới hồi lâu không có động tĩnh liền hô lên: “Tiểu Lỗi Tử, cậu con mẹ nó làm cái quái gì đây? Có thể lên hay không hả?”

“Nhị gia, vẫn là ném cho tôi sợi dây đi, cao bỏ mẹ luôn.” Triệu Lỗi một bên quát một bên lại nắm đèn pin chiếu sang bên cạnh, sau đó bỗng dừng cả người gất gao nhìn thẳng phía trước bất động, lúc hô lên lần nữa trong thanh âm đã mang theo chút run rẩy: “Chờ một chút, chờ một chút, Nhị gia! Chết tiệt con mẹ nó.....Đây, đây là một đạo động nha!”

Chương 8 – Khwór mặt quái dị

Một thời Tây Chu phần lớn là không niệm phong không xây dựng, mà ngay cả Vương lăng cũng là như thế, cũng khó trách bọn họ lại dựa vào phương thức này phát hiện mộ. Cũng không biết chủ mộ có địa vị gì, hơn nữa nhìn xem đạo động này ý tứ rất rõ ràng đã có người so với bọn họ nhanh chân đến trước. Cái gọi là tặc không đi vô ích, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vậy bên trong mộ hẳn là không còn dư thừa thứ gì đáng giá.

Nhưng để tìm mộ Chu Công trong truyền thuyết nọ, thì thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót.

Hung hăng hút điều thuốc, Giản Tam Sinh ném đầu lọc trên mặt đất dùng chân nghiền nghiền, quyết định chủ ý: “Lấy hàng ra, chúng ta đi xuống xem một chút, biết đâu con mẹ nó sẽ đựng phải đó.”

Mọi người vừa nghe, vội vàng quay đầu vào xe lấy trang bị.

Hoắc Tam Nhi vừa muốn đi, nhớ tới gì đó lại đảo ngược về hỏi: “Nhị gia, xe làm sao bây giờ, cứ để ở đây như vậy?”

Nghe thế Giản Tam Sinh tùy tiện giơ một ngón tay: “Tam Nhi cậu theo mấy người bọn họ ở đây chờ, phòng chừng cũng không phải hồ to gì, nhìn qua một vòng rồi bọn ta lên ngay.”

Dạ một tiếng, Hoắc Tam Nhi vui tươi hơn hờ gọi mấy người khác: “Đi đi, lên xe đánh bài.”

Còn chưa tới nơi liền đụng phải một Thục Khanh, Giản Vô Tranh hiển nhiên cũng muốn đi theo xuống xem một chút, dù sao đại ca từng nói muốn để cậu tiếp xúc với cảnh đời.

Đạo động là từ trên đảo xuống, nối thẳng với đỉnh hành lang. Vài người mắc dây xong, đều trèo theo mép khanh đi xuống. Đi ở cuối cùng Vương Tử Khiêm đem một thanh đoản kiếm vô cùng sắc bén cắm vào đai vũ trang ở đuôi phải, nói với Giản Vô Tranh: “Tôi xuống trước.”

Giản Vô Tranh nhìn hai chữ triện* cổ trên chuôi thanh đoản kiếm mơ hồ gật đầu... (* Chữ Triện là một kiểu chữ cổ của thư pháp Trung Quốc. Nó có nguồn gốc từ chữ giáp cốt thời nhà Chu và phát triển ở nước Tần trong thời kì Chiến quốc. Kiểu chữ triện của nhà Tần trở thành dạng chữ viết chính thức cho toàn Trung Quốc dưới thời nhà Tần và tiếp tục được sử dụng rộng rãi để khắc trang trí trên các ấn tín dưới thời nhà Hán.)

Chỉ thấy Vương Tử Khiêm đi tới miệng hố cũng không để ý gì đến sợi dây thừng, mà nửa người xồm xuống, đem tay phải chống bên hố, sau đó nhẹ nhàng nhảy một cái liền thả người nhảy xuống, trọng lượng cơ thể khiến y lúc rơi xuống đất không thể không dùng năm ngón tay chống đất để chậm lại lực chấn động.

Thanh âm rơi xuống kinh động vài người đã đi vào hành lang, Giản Tam Sinh quay đầu lại nhìn thoáng qua thềm vắng: “Tiểu tử thôi...” Rồi cũng không ở đó để ý tới nữa.

Vương Tử Khiêm đứng dậy, ngẩng đầu hướng về phía miệng hố thấp giọng kêu: “Vô Tranh.”

Nghe được tiếng kêu, Giản Vô Tranh lúc này mới theo sợi dây chậm rãi xuống hố, sau đó nương theo cánh tay Vương Tử Khiêm vững vàng rơi xuống đất.

Trong mộ đạo không có ánh sáng, Giản Tam Sinh liền gọi Ngũ Lôi cùng thủ hạ Liêu Hiểu Thịnh là một người cao to tên Thiết Khoan bật sáng hai đèn pin mắt sói, cũng may mộ này đã được người đào, không cần lo lắng mộ khí không sạch sẽ.

Mọi người khi đi qua bộ thi thể đang phân hủy nọ cũng không tự chủ được mà vây xem một chút, cũng đối với người anh em bị hạ độc thủ thê thảm này tỏ vẻ thương tiếc. Giản Tam Sinh cân nhắc chờ lúc trở về nhất định phải đem thi thể này ra tìm một chỗ chôn cất đàng hoàng, nếu không xe bọn họ phòng chừng vẫn không chạy được.

Giản Vô Tranh lần đầu tiên vào mộ, không khỏi quay về hướng vách tường rập rờn ngạc nhiên nói: “Trên tường này hình như có gì đó?”

Nghe nói như thế, Ngũ Lôi đi ở một bên không nhịn được cười một cái, nhai nướu đáp: “Tam gia không hiểu rồi, thứ trên tường này là bích họa, dùng để ghi chép công tích vĩ đại của chủ mộ khi còn sống, bất quá bình thường đều là dùng để ba hoa, thật hư phải đến được quan tài đặt thi thể mới có thể biết được.”

Ồ một tiếng, Giản Vô Tranh liền không nhìn vách tường hai bên nữa, mà chuyển hướng đèn pin chiếu xạ sâu bên trong mộ đạo.

Đi ước chừng hơn mười thước, một cánh cửa đen màu đen hé mở liền hiện ra trước mắt mọi người. Hai bên trái phải cửa đá đều khắc một linh thú hung thần ác sát, con bên trái chân đạp vô số tiểu quỷ âm tà, con bên phải thì trực tiếp mở ra miệng rộng như bồn máu nuốt ác quỷ vào bụng, hai mãnh thú điêu khắc đều là rồng sừng hổ râu, uy phong không thôi.

Từ trong miệng Nhị ca Giản Vô Tranh biết được hai con điêu khắc trên cánh cửa chính là thần thú bảo vệ mộ, dùng để trấn áp tà quái, cũng dùng để cảnh cáo kẻ trộm tự tiện xông vào mộ thất.

Cửa đá hé mở, hiển nhiên trước đó đã có người loại bỏ cơ quan trên cửa.

“Đi vào rồi đều mở đèn sáng lên hết cho ta, chúng ta lần này đến cũng không chỉ vì đồ vàng mã trong mộ.” Giản Tam Sinh cầm đèn lên, dẫn đầu đi vào.

Đi vào trong mộ thất, tầm nhìn liền thay đổi rộng rãi hơn nhiều, ánh đèn pin vậy mà không thể chiếu thẳng đến đầu cuối. Nhưng có thể nhìn thấy, trên bệ trung tâm mộ thất đặt một khối quan tài, nắp quan tài đã mở ra, đặt nghiêng một bên.

Mọi người lập tức vây sang nhìn xem, mặt trong quan tài lại không hề có gì, quả nhiên đã bị viếng thăm.

“Chết tiệt, đến mức này sao, ngay cả xương cốt cũng bùng đi.” Triệu Lỗi liếc mắt vào trong quan tài, liền mất hứng, mang theo đi pin đi chung quanh muốn nhìn một chút xem có gì sót lại không.

“Phải, ở đây phòng chừng thật sự không có gì tốt để nhặt nữa. Không bằng ta sớm đi lên thôi.” Ngũ Lôi nhu nhu mắt, “Tranh thủ thời gian còn chưa quá muộn, còn có thể ngủ một giấc an ổn.”

Giương mắt nhìn những người khác một chút, Giản Tam Sinh không lên tiếng, anh từ trong túi móc ra điều thuốc châm lửa, chậm rãi hút một hơi. Không phải anh không muốn lên sớm một chút, mà là cảnh tượng này thấy thế nào cũng quen mắt lắm, cảm giác không lâu trước hình như từng như vậy một lần rồi, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi là cái gì. Anh nhắc chân hướng nhĩ phòng (phòng phụ hai bên)

bên cạnh lướt qua, không có gì bất ngờ, nơi đó cũng còn lại mấy hũ gốm vỡ, xem ra thứ đáng giá sớm đã bị chuyển đi hết.

Xuống đất đào hầm thường xuyên đụng phải loại tình huống này, cùng một mộ trải qua vài nhóm người quét qua, cuối cùng ngay cả chút cặn bã cũng không thừa lại.

Anh lại đi trở về bên cạnh quan tài, thấp người nhìn nhìn, quả nhiên, không có bia giới thiệu chủ mộ, cũng không thuyết minh gì, chỉ vài nét bút ngoáy thêm đồ án quý dị, không biết tượng trưng cho cái gì.

“Nhị ca.” Giản Vô Tranh cũng nhìn một chút, sau đó cau mày đi tới bên cạnh anh hỏi: “Quan tài này là cho nữ nhân hay cho trẻ em dùng? Nhỏ quá vậy.”

Những lời này của tiêu tổ tông thoáng cái đã thức tỉnh Giản Tam Sinh, anh bỗng dưng nhớ tới, trước đó bọn họ ở thôn Lư Gia mộ đào được trong dãy núi Qua Tử kia chính là quy cách thế này, hành lang nổi thẳng tới quan tài nửa khép nửa mở trong mộ thất hơn nửa quan tài chỉ cỡ hai phần ba quan tài bình thường, như là che chở vật gì đó mà vững vàng trấn thủ ở đây, mà thứ trong quan tài nọ...

Nghĩ vậy, Giản Tam Sinh không nhận được đồ một thân mồ hôi lạnh, anh lau mặt, vừa chuẩn bị gọi mọi người mau chóng đi lên, chợt nghe Vương Tử Khiêm bên cạnh thấp giọng nói: “Tất cả đừng nhúc nhích, bên kia có thanh âm.”

Thanh âm Khiêm Tử mặc dù không lớn, nhưng ngoài ý muốn trầm thấp hữu lực. Mọi người vừa nghe lập tức đều ngừng động tác trên tay, tập trung tinh thần vĩnh tai nghe.

Trong mộ thất vốn cũng không có đồ vật gì, mọi người vừa an tĩnh lại, càng có vẻ yên ắng trống trải, nơi đèn pin chiếu không tới được âm trầm tối tăm rất dọa người.

Đối mặt với sự yên tĩnh bất thành lời, Giản Vô Tranh chung quy cảm thấy có chút bất an và sợ hãi, trống ngực đều có chút gia tốc, bên tai chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của mình, thân thể vô thức nhích sang bên cạnh Khiêm Tử.

Mơ hồ, trong không khí truyền đến thanh âm thầm thì, tựa hồ nhiều người đang vây quanh cùng nhau thương lượng cái gì đó khi thì dứt quãng khi thì liên tục, cảm giác nọ thật giống như có một nhóm người đang nhìn chăm chăm vào bạn, thường thường còn thảo luận đôi ba câu, làm cho lòng người phát hoảng, vô cùng khó chịu.

Mọi người đều hít thở một cách kiềm nén, hiển nhiên cũng đã nghe được.

Như vậy còn chưa hết, thanh âm kia giữa loại hoàn cảnh an tĩnh này càng phát ra rõ ràng, hơn nữa có xu hướng càng ngày càng gần, thật giống như mấy tên thì thầm kia đang chậm rãi, cẩn thận hướng đến nơi này.

Giản Vô Tranh cảm giác da đầu mình thoáng cái nổi rần rần, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, giữa lúc hốt nhiên này những nơi đèn pin chiếu không tới đều lộ vẻ gì đó đáng sợ, tựa như có rất nhiều người đang ẩn trong bóng tối nhìn bạn chăm chăm, không ngừng nhỏ giọng nói gì đó.

Không biết có phải là một nhóm trộm mộ khác tiến đến hay không, Giản Vô Tranh không ngừng an ủi mình, nhưng lại lập tức bị lý trí phản bác, nếu thật sự là trộm mộ, làm sao có thể dùng phương thức quỷ dị rõ ràng sẽ bị phát hiện như vậy để tới gần bọn họ?

Tai nghe thanh âm càng ngày càng gần, mọi người đều đem tay đặt trên vũ khí bên hông. Vương Tử Khiêm càng nhẹ nhàng tiến lên từng bước, đem Giản Vô Tranh bảo hộ sau người.

“Tôi đi nhìn xem xảy ra chuyện gì.” Vóc người có chút cao lớn Thiết Khoan nhìn không được, đề thanh âm thô ráp nói.

Mặc dù trong lòng Giản Tam Sinh đối với thứ ẩn trong bóng tối kia đại khái đã có tính toán, nhưng anh cũng không ngăn cản giờ đèn pin từng bước hướng về phía phát ra tiếng của Thiết Khoan, chỉ gật đầu ý bảo gã hết thấy cẩn thận.

Thiết Khoan ý vào tướng tá mình cao lớn, liền thẳng lưng lớn gan lặn mò đi về phía trước. Trục giác thanh âm kia cách mình càng ngày càng gần, nhưng trong phạm vi ánh đèn pin như trước không hề có gì, chỉ có mấy bình gốm vỡ tản mát ở góc tường. Có khi nào thanh âm nọ là từ mảnh nhỏ gốm nhỏ phía dưới phát ra không? Nghĩ thế, gã liền đem AK-47 trong tay nâng lên kẹp giữa cánh tay, tay kia cầm đèn pin chậm rãi hướng đến nơi đó.

Còn chưa đi được vài bước, cả người Thiết Khoan đột nhiên cứng ngắc từ đầu đến chân. Gã cảm giác được, vật kia không phải phía dưới những mảnh gốm vỡ, mà là trên đỉnh đầu gã, loại khí tức âm lãnh này đang từ trên xuống dưới chậm rãi thấm vào da tay của gã. Đèn pin vội vàng quét hướng lên, chỉ thấy thành linh vọt vào mi mắt một khuôn mặt lớn trắng bệch buông ngược xuống.

Trên khuôn mặt nọ ngoại trừ hai lỗ thủng màu đen nằm vị trí mắt ra không còn ngũ quan nào khác, lỗ đen quý dị, tái nhợt mà không có một tia sinh khí cứ như vậy lẳng lẳng đối diện cùng Thiết Khoan.

Vài người phía sau cũng đồng thời thấy được cảnh tượng như thế, thẳng đến khi Vương Tử Khiêm kịp phản ứng đầu tiên gầm nhẹ một tiếng: “Chạy!” Thiết Khoan kia mới chuyển động thân hình cao lớn một cái, lảo đảo lui về phía sau từng bước một.

“Đệt con mẹ nó!” Có người giờ súng liền hướng khuôn mặt lớn quái dị nọ bắn một tràn đạn, những người khác kịp phản ứng cũng đều nâng vũ khí trong tay lên, nhưng không ngờ tới khuôn mặt quái dị nọ không hề bỏ chạy, ngược lại thoáng cái dính trên nửa người trên của Thiết Khoan.

Thiết Khoan nọ cũng coi như là một kẻ không tồi, trở tay phải kéo tóc phía sau khuôn mặt quái dị nọ, muốn kéo nó từ trên người mình xuống. Triệu Lỗi nhìn thấy cảnh tượng này liền muốn đi tới hỗ trợ, ai ngờ vừa mới tóm lấy mái tóc nhờn nhờn nọ chợt nghe thấy Thiết Khoan phía dưới phát ra một tiếng tru tê tâm liệt phế.

Nguyên lai, từ trong hai lỗ đen vị trí mắt của khuôn mặt quái dị nọ bỗng đâu vươn ra vô số xúc tu thật nhỏ mềm, trực tiếp chọc vào trong đôi mắt Thiết Khoan đang kê sát với nó.

Tất cả mọi người bị tiếng hét thảm này kinh động đến sững sốt, Triệu Lỗi cách gần nhất, càng sợ đến trực tiếp rút tóc trong tay, ngây ngốc đứng nhìn hết thấy trước mắt.

Mất thấy Thiết Khoan đã đau đớn lăn lộn trên mặt đất, Vương Tử Khiêm một bước vọt tới dùng tay phải tóm lấy tóc phía sau khuôn mặt quái dị nọ, cánh tay phát lực mạnh một cái, cứng rắn xé ra khuôn mặt quái dị dính theo xúc tu trên mặt người, sau đó hung hăng vút lên vách tường.

Khuôn mặt lớn nện trên vách tường, bị đau phát ra một tiếng rú quái dị, liền chui vào trong bóng tối biến mất vô tung, nhưng Giản Tam Sinh mắt tinh nhìn thấy thứ phủ trên người nó cùng khối trong tay giống nhau.

“Con mẹ nó đừng để cho thứ đó chạy, vật trên người nó đối với chúng ta hữu dụng!” Giản Tam Sinh mắng to một tiếng, vội vàng gọi mọi người đuổi theo: “Khiêm Tử cậu cùng Hiểu Thịnh nhanh chóng đuổi theo! Đôi mắt này của Thiết Khoan coi như bỏ đi rồi, Tiểu Tranh em trở về gọi người xuống, nâng Thiết Khoan lên xe cầm máu trước. Lôi Tử hai người các cậu đi theo tôi!”

Giản Vô Tranh nhìn thấy những người khác đều chạy mất bóng, trong lòng hỗn loạn muốn chết. Từ trên mặt đất nhật lên đèn pin mắt sói kia của Thiết Khoan, nhìn gã cao to còn đang bùm mắt rên rĩ trên mặt đất kia, cậu đã cảm thấy sau lưng một mảng mồ hôi lạnh.

“Người ở chỗ này chờ, ta lập tức trở lại tìm người tới.” Liều mạng đè nén xuống run rẩy trong thanh âm, Giản Vô Tranh xoay người liền chuẩn bị trở về hành lang vừa rồi đã đi đến kia. Chẳng qua chân vừa nhấc lên còn chưa hạ xuống, liền bị người phía sau bắt được bả vai. Hoài nghi quay đầu lại, Giản Vô Tranh thề cậu nhìn thấy tuyệt đối là cảnh tượng chấn động khủng bố nhất trên đời này.

Chỉ thấy cả người Thiết Khoan đã đứng thẳng dậy, đầu đối diện với mặt cậu. Cái đầu nọ đã hoàn toàn nhìn không ra hình người, vô số xúc tu từ con mắt, lỗ mũi, miệng và trong tai chui ra. Mà tư thế há mồm như đang gắng sức phanh ra nọ cực kỳ không bình thường, phảng phất như có vật gì đó lập tức sẽ từ trong cái mồm há to nọ vọt đến.

Chương 9 - Đầu người chết

Đọc theo lộ tuyến một đường đuổi theo khuôn mặt quái nọ, lại phát hiện ngôi mộ này cũng không nhỏ như trong tưởng tượng.

Cổ mộ thời Tây Chu đơn giản mộc mạc, không hề có trang sức quá mức xa hoa, chỉ đặt vật phẩm quý giá tượng trưng cho thế lực và địa vị của chủ mộ ở những vị trí trọng yếu. Không giống đại mộ thời Đường, phá núi làm lăng, trong mộ đình đài lầu các, cùng nơi chủ mộ ở khi còn sống cơ bản giống nhau.

Đứng trước tường đá băng lãnh, Liều Hiểu Thịnh nghi hoặc nhăn mi, hắc xác định hắc không nhìn lầm, vừa rồi khuôn mặt quái như quỷ kia tuyệt đối là đến đây mới không biết đi đâu. Thế nhưng nhìn vách tường bốn phía xây đá vuông thuần một sắc này, cũng không có vẻ như có khe hở gì có thể chui vào.

Có khi nào là dưới đất không? Trong lòng âm thầm cân nhắc, Liều Hiểu Thịnh quay đầu nhìn Vương Tử Khiêm đứng bên cạnh.

Chỉ thấy Vương Tử Khiêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn gạch đá trước mặt, tiếp theo tùy tiện đưa tay nhấn một cái. Chợt nghe một tiếng cơ quan nổ, vốn tưởng rằng cuối hành lang là ngõ cụt vậy mà xuất hiện thông đạo kia.

Từ đai vũ trang bên hông tùy tiện rút ra một con dao gấp quân dụng tinh xảo, Vương Tử Khiêm đem nó vững vàng cắm giữa khe hở của cơ quan gạch đá, để kẹp chặt vận tác của toàn bộ cửa đá. Sau đó nhìn cũng không thèm nhìn Liêu Hiểu Thịnh một cái, bước nhanh đuổi vào trong bóng tối.

Móa.....Liêu Hiểu Thịnh thoáng sửng sốt, tâm nói người này quả thực không xem sự tồn tại của hắn ra gì, cũng liền nhanh chóng đuổi theo.

Hành lang này so với cái trước đó càng thêm u ám âm lãnh, không chỗ nào không tỏa ra hàn khí quỷ dị. Hơn nữa cả thông đạo đều có chút nghiêng xuống phía dưới, chắc là thông hướng về phía tầng dưới của ngôi mộ này.

Biết thứ quỷ nọ trốn ở chỗ này, Liêu Hiểu Thịnh càng thêm cẩn thận, đèn pin mắt sói bắn quét bốn phía, không buông tha một góc tối nào, sợ bỏ sót gì đó.

Hành lang nghiêng xuống dưới không dài, đi theo Vương Tử Khiêm phía trước, chỉ chốc lát sau liền ra khỏi con đường chật hẹp, tiến vào một mộ thất càng thêm rộng rãi.

Cường độ ánh sáng của đèn pin mắt sói ở chỗ này rõ ràng đã bị hạn chế, vốn chiếu xạ thẳng hướng khoảng cách 350 m độ sáng ở chỗ này lại chỉ có thể chiếu ra xa 5, 6 m, ngay cả vách tường mộ thất cũng nhìn không thấy, thật giống như trong không khí của nơi này có chứa phần tử có thể hấp thu ánh sáng, ngăn cản sự tiếp cận của nguồn sáng.

Liêu Hiểu Thịnh sờ sờ trên người, thầm hận tại sao trước khi xuống không đem đèn pha xeon. Loại đèn pha xeon HID này còn gọi tắt là đèn pha HID, là một loại đèn cầm tay chống lửa siêu bạch quang kiểu mới, thân đèn do vật liệu nhựa chống đạn, có tính chống ăn mòn cực mạnh, kết cấu nhẹ nhàng, thuận tiện mang theo. So với tầm bắn siêu xa của nó LED của đèn pin mắt sói kém xa, hơn nữa đối với sương mù có lực xuyên thấu cực mạnh, nghe nói xa nhất có thể chiếu xạ hơn 3500 m.

Bọn họ trước khi đến Thiểm Tây lần này, Giản Thiên Hằng liền đặc biệt dùng số tiền lớn chuẩn bị đến mấy cái. Chỉ tiếc trước khi xuống không nghĩ tới khanh sâu như vậy, cho nên mọi người cũng không mang.

Không thể nhìn rõ hoàn toàn tình hình chung quanh, loại này trạng thái khiến người ta cực kỳ bất an.

“Vật kia ở ngay đây.” Như có thể nhìn thấy được, Vương Tử Khiêm nhìn chăm chăm nơi nào đó trong bóng tối, nhàn nhạt nói.

Nghe được lời của y, Liêu Hiểu Thịnh không tự chủ được nắm chắc súng trong tay, vừa muốn mở miệng hỏi Vương Tử Khiêm có chắc vật kia ở hướng đó không, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng gọi thấp.

“Khiêm Tử!” Nguyên lai là Giản Tam Sinh mang theo Ngũ Lôi cùng Triệu Lỗi chạy tới, chắc là thấy được đao xếp quân dụng của Vương Tử Khiêm cắm giữa cơ quan thạch bích.

“Tìm được vật kia chưa? Trên người nó mang cái kia cùng Ngũ Hồ Cầm Dương Bàn lần trước chúng ta từ trong ngôi mộ ở dãy Qua Tử mò ra được giống nhau như đúc, đây là mấu chốt để tìm được mộ Chu Công, tuyệt đối không thể để nó chuồng mất.” Giản Tam Sinh nhìn chung quanh đen ngòm một mảnh cùng ánh sáng của đèn pin mắt sói trong tay Liêu Hiểu Thịnh, đảo đảo tròn mắt, nói: “Xem ra trong không khí nơi này có vật chất trở quang, tất cả mọi người cẩn thận chút, thứ nọ muốn ở chỗ không lành này mai phục chúng ta.”

Ngũ Lôi và Triệu Lỗi gạt đầu, đều lấy ra đèn pin mắt sói của mình bật sáng, để gia tăng hết sức khả năng nhìn kỹ không gian, đề phòng bất trắc.

“Khiêm Tử.” Giản Tam Sinh gọi một tiếng, vừa định bảo đối phương ở phía trước dẫn đường, nói mọi người nhanh chóng đem thứ nọ giết chết rồi cầm đồ ra ngoài, nhưng nhìn thấy y đột ngột quay đầu lại, bình tĩnh nhìn thông đạo vừa đến không hề nhúc nhích.

Như đang tập trung tinh thần lắng nghe gì đó, con mắt Vương Tử Khiêm có chút my lên, rồi lại sau một khắc không thể tin mà bỗng chốc trừng lớn.

Điều này làm cho Giản Tam Sinh không khỏi sửng sốt, hẳn chưa từng nhìn thấy Khiêm Tử lộ ra loại vẻ mặt này, chẳng lẽ lại có thứ biến thái gì đó đã tới? Vậy thì phiền toái rồi, bọn họ chỉ có mấy người sợ rằng không đủ.

Không đợi Giản Tam Sinh hỏi ra miệng, Vương Tử Khiêm đã xoay người, vài bước liền biến mất trong thông đạo vừa đến.

“Chết tiệt!” Giản Tam Sinh sau khi phản ứng một chút lập tức rống to thành tiếng: “Khiêm Tử cậu cậu trở lại đây cho tôi!”

Những người khác nhìn thấy loại tình huống này cũng đều hoảng hồn, mắt Vương Tử Khiêm, chỉ còn mấy người bọn họ đối phó vật kia, không biết sẽ có kết quả như thế nào.

Lại nói đến bên kia, Giản Vô Tranh vừa quay đầu, lại bị khuôn mặt sớm đã thay đổi hoàn toàn của Thiết Khoan dọa đến tiếng kêu đều kẹt trong cuống họng. Từ giữa ngũ quan của Thiết Khoan xúc tu rậm rạp, giống như vòi bạch tuộc không ngừng lay động giãy giụa, thậm chí còn quấn quanh nhau mở rộng hướng ra phía ngoài.

Khoảng cách cực kỳ gần, khiến Giản Vô Tranh có thể thấy rõ lông tơ phía trên mỗi một xúc tu. Cậu thật hy vọng loại thời điểm này có thể chết ngất đi cho rồi, thế nhưng kích thích vô cùng mãnh liệt lại làm cho cậu giờ khắc này vẫn duy trì thanh tỉnh dị thường, thế cho nên cậu có thể thấy rõ ràng cái đầu hoàn toàn thay đổi hình dáng nọ đang giương nanh múa vuốt tới gần mặt mình.

Tim đập cơ hồ lao ra khỏi lồng ngực, toàn thân Giản Vô Tranh sợ hãi căng thẳng, trong óc không biết đang suy nghĩ loạn thất bát tao gì, mắt thấy quái vật kia càng ngày càng gần nhưng không hề có biện pháp gì, phảng phất như một mặt bóng ma tượng trưng cho tử vong chậm rãi phủ xuống.

Chỉ dựa vào ý chí muốn sống, cậu đưa tay mạnh mẽ đem đèn pin mắt sói dùng sức đánh qua, sau đó bất chấp tất cả tránh khỏi cái tay đang bắt lấy bả vai cậu xoay người bỏ chạy.

Chỉ là chưa chạy được vài bước, đã bị quái vật kia từ phía sau dùng một cánh tay vút bay lên tường.

Cả thân thể đập lên tường đau nhức khiến Giản Vô Tranh kêu lên một tiếng đau đớn, ghé vào trên mặt đất lạnh buốt hồi lâu vẫn chưa hồi phục. Cậu chỉ cảm thấy cánh tay Thiết Khoan đánh tới cương ngạnh tựa côn sắt, đánh đến nửa cánh tay cậu đều chết lặng, mà lực đạo ném lên tường cũng làm trong miệng cậu nổi lên một cổ mùi máu tươi, lực phủ ngũ tạng đau như nát.

Nghe được tiếng bước chân của Thiết Khoan càng ngày càng gần, Giản Vô Tranh đấu tranh suy nghĩ muốn đứng dậy chạy trốn, nhưng đau nhức toàn thân khiến cậu căn bản không cách nào làm ra được phản ứng gì, chỉ có thể từ trong miệng tràn ra vài tiếng rên rỉ.

Ngay khi cậu ôm suy nghĩ cảm chắc sẽ chết, chuẩn bị đối mặt với quái vật càng ngày càng đến gần nọ, chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục nặng nề đột ngột từ trên thân thể truyền đến, ngay sau đó là thanh âm của vật nặng nện trên tường rồi rơi xuống đất, trong hỗn loạn Thiết Khoan đã hoàn toàn thay đổi quỹ đạo di chuyển.

Mới vừa muốn tranh đấu đứng lên nhìn xem xảy ra chuyện gì, Giản Vô Tranh còn chưa kịp ngẩng đầu đã bị ôm vào một khuôn ngực rắn chắc ấm áp.

“Vô Tranh.” Thanh âm hơi lộ vẻ lạnh lùng của Vương Tử Khiêm vô cùng trầm thấp, mang theo một tia khàn khàn cùng thương tiếc vang lên bên tai. Không cần nhìn cũng biết, cái tên kia hiện tại nhất định vẻ mặt phức tạp đau lòng, thêm phần tội lỗi, đương nhiên loại vẻ mặt này sợ rằng chỉ có cậu mới có thể nhìn ra.

“Tôi không sao.” Giản Vô Tranh mạnh mẽ chống đỡ thoát khỏi ngực Vương Tử Khiêm, nhìn Thiết Khoan cách đó không xa còn đang mấp máy, miễn cưỡng kéo khóe miệng, cười nói: “Cậu nha lực thật là lớn, ngay cả vật kia cũng đá bay.”

“...” Thế nhưng Vương Tử Khiêm tựa hồ đối với việc cậu cố ý tranh luận không có phản ứng, vẫn chỉ trầm mặc không nói, khuôn mặt vốn không có biểu cảm gì lại càng thêm lạnh lùng, trái ngược động tác trên tay càng thêm phần cẩn thận.

Vương Tử Khiêm trước kia thật sự không hiểu được cái gì gọi là sợ hãi, cho dù đối mặt với cương thi quỷ quái khó chơi đi nữa, cho dù lúc y còn bé trước khi gặp được Nhị gia, bị sói hoang trong núi vây bắt, thậm chí cho dù là đối mặt với tử vong, y đều chưa bao giờ run rẩy.

Nhưng ngay vừa rồi, y thật sự sợ. Y quả thực hối hận muốn giết chính mình. Y đã quên Vô Tranh chưa từng vào mộ địa, căn bản sẽ không có thuật phòng thân gì, y lại để cậu một mình vút lại phía sau...

Nếu y mới vừa rồi không kịp thời chạy tới, nếu Vô Tranh thật sự bị trọng thương... Y, đáng chết!

Nhìn sắc mặt âm trầm dọa người của Khiêm Tử, Giản Vô Tranh biết, người này đang vì hết thủy phát sinh vừa rồi, cảm thấy sợ hãi không thôi. Nam nhân thoát nhìn lạnh lùng cường đại này kỳ thật tương đối cổ chấp và không biết biểu lộ tình cảm.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, cậu không phải đã tới rồi sao.” Cắt đứt những suy nghĩ miên man của đối phương, Giản Vô Tranh đưa tay ấn lên cổ tay y, cố gắng trấn an.

Sau đó bỗng dưng nhận thấy được Thiết Khoan vừa mới bị Vương Tử Khiêm đá ra có dấu hiệu đứng lên, vội tiếp tục nói: “Hắn hình như còn chưa chết, chúng ta chạy mau đi.”

Nghe vậy Vương Tử Khiêm nhìn chăm chăm vào mắt Giản Vô Tranh vài giây, sau đó không nói một lời ôm lấy cậu, thấy Giản Vô Tranh có thể tự mình đi lại, liền cầm đèn pin bên hông bật sáng đưa cho đối phương, lôi kéo tay cậu hướng mộ thất chỗ đám người Giản Tam Sinh chạy đi.

Hôm nay chỉ có để cho Giản Vô Tranh đợi bên cạnh mình, y mới cảm thấy an tâm.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân thật lớn mà nặng nề, hiển nhiên là Thiết Khoan đã mất đi hình người kia đang đuổi theo. Thanh âm càng ngày càng gần cũng càng ngày càng dồn dập, tựa hồ quái vật kia đã tăng nhanh tốc độ.

Nhận thấy được điểm ấy, Vương Tử Khiêm đột ngột dừng bước, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Giản Vô Tranh đè xuống một khối gạch đá trên vách tường bên cạnh, đem đối phương đẩy vào trong thạch thất đã mở ra, nhẹ giọng nói: “Ở chỗ này đừng cử động.”

Sau khi phản ứng được Giản Vô Tranh chỉ kịp kêu một tiếng lo lắng trước khi cơ quan khép lại: “Khiêm Tử!” Liền chỉ có thể ở một tia hờ cuối cùng còn sót lại trông thấy đối phương đem đai vũ trang trên đùi phải rút đoản kiếm có khắc chữ triện cổ kia ra.

Cơ quan hoàn toàn khép lại, rốt cuộc nhìn không thấy tình hình bên ngoài nữa Giản Vô Tranh không nhìn được bắt đầu vì Vương Tử Khiêm lo lắng, Khiêm Tử đưa đèn pin mắt soi trên người cho cậu rồi, vậy y làm sao bây giờ? Y nhìn không thấy quái vật kia làm sao cùng nó đánh nhau, vạn nhất xảy ra chuyện gì...Tên chết tiệt này, cứ như vậy đẩy cậu vào đây, cũng không nghĩ xem cậu có lo lắng hay không.

Không biết bên ngoài đang phát sinh chuyện gì trong lòng Giản Vô Tranh loạn thành một đoàn, thật hận mình chưa từng học chút quyền đạo gì gì đó, nếu không loại thời điểm này cũng có thể giúp một tay, không đến nỗi ở trong xó này chờ, để Khiêm Tử một mình mạo hiểm.

“Chết tiệt...” Thì thào mắng, Giản Vô Tranh vô thức bắt đầu đi qua đi lại. Nhưng chợt cảm giác bên chân đụng phải vật gì đó, nghi hoặc cầm đèn pin chiếu đến, lại bị thứ được ánh đèn pin chiếu vào dọa sợ hét thành tiếng.

Nguyên lai, đó cư nhiên là một đầu người chết màu xám trắng, con người trong hốc mắt đã thối rữa một nửa, lỗ mũi và trong cái miệng há hốc mấy con thi trùng không ngừng bò ra bò vào, cổ như bị vật gì đó chém đứt, chỉ còn một ít da thịt dính liền với thân thể. Cái đầu người lộ hiện tại đang nằm phía Giản Vô Tranh, dùng đồng tử thối rữa nọ gắt gao dõi theo cậu.

Chương 10 – Cơ quan ẩn tàng

Sợ hãi lúc đầu phút chốc liền giảm xuống, Giản Vô Tranh lấy đèn pin chiếu thi thể từ trên xuống dưới một lần, xác định không có nguy hiểm, mới an tâm thở phào nhẹ nhõm.

Loại địa phương cổ mộ này, về sau vẫn nên bỏ đi loanh quanh đến thì tốt hơn, nếu không thật là mấy cái mệnh cũng không đủ chơi đùa, cậu có chút ai oán nghĩ, dù sao cũng không phải là ma thú, cho dù nhảy xuống vực ngã chết cũng vẫn có thể hồn lìa khỏi xác trở về lần nữa.

Trần định xuống cẩn thận quan sát cổ thi thể kia, Giản Vô Tranh phát hiện trong tay nó cầm một vật chất da đen bóng, mơ hồ có thứ gì đó từ giữa một góc lộ ra. Ánh đèn pin chiếu xuống nhìn không rõ ràng, Giản Vô Tranh không cách nào xác định đó đến tột cùng là cái gì.

Lấy đèn pin hướng bốn phía quét một vòng, phát hiện thạch thất này chỉ lớn bằng bàn tay, ngoại trừ bộ thi thể này và balô mở ra bên chân thi thể cùng cơ quan đồng thau hình thú cổ quái trên tường đá ra không còn đồ vật gì nữa.

Balô nọ rất nhỏ, bởi vì đặt trên mặt đất cho nên rất dễ dàng thấy rõ những thứ bên trong, Giản Vô Tranh mơ hồ nhìn lướt qua, chỉ là chút đồ uống vận động, đèn pin, dao xé. Mà trên tường đầu thú đồng thau há bồn miệng máu kia, anh đoán hẳn là một thứ gì đó như giá cắm nén.

Xác nhận sẽ không còn thứ gì nhảy ra dọa mình nữa, Giản Vô Tranh liền đánh bạo đi qua lật xem thứ bị người chết nắm trong tay kia. Dù sao cũng đâu phải như mấy bà cô, chỉ đơn thuần là đối mặt với một người chết, Giản Vô Tranh cũng không cảm thấy có gì đáng sợ. Bất quá anh vẫn có chút tâm lý kính nể, cũng không dám thật sự lấy tay chạm vào.

Lúc nào đột nhiên nhớ tới khi mới vừa xuống đạo động, ở cửa hành lang nhìn thấy cổ thi thể kia, cảm thấy cùng bộ thi thể trước mặt này hẳn là cùng một nhóm người, bởi vì mức độ thối rữa đều không sai biệt lắm. Tiếp tục ngẫm lại phản ứng của mọi người sau khi nhìn thấy cổ thi thể kia, nhất là Triệu Lỗi và Thiết Khoan hai người này, Giản Vô Tranh liền cảm thấy một trận lạnh tim, khó trách Nhị ca đối với mấy người nhà họ Liêu này ôm vài phần kiêng kỵ.

Người bình thường khi nhìn thấy tử thi nhiều ít đều có chút sợ hãi, sự khác biệt giữa người lớn gan và người nhát gan quyết định ở chỗ sau nỗi sợ sẽ làm ra phản ứng bất đồng. Mà Triệu Lỗi và Thiết Khoan nọ, sau khi nhìn thấy cổ thi thể kia chẳng những không có chút sợ hãi nào, ngược lại đi tới đá hai cái, khinh thường chửi mắng. Người như thế, bình thường không phải đùa ngớ ngẩn nào rỗng đến cực hạn, thì chính là kẻ tâm ngoan thủ lạt, vô tâm vô phế tới cực điểm, bởi vì bọn chúng cũng không có lý do gì để sợ hãi người chết. Loại lý do này thường thường là do trong tiềm thức con người tin thờ và tưởng niệm gì đó tạo thành, không có bất luận tín niệm gì, tự nhiên sẽ không sinh ra kính sợ gì với người chết.

Thật mẹ nó cũng không phải thứ gì tốt, trong lòng Giản Vô Tranh thầm mắng, nhưng trên tay cũng không ngừng lại động tác.

Dùng đèn pin mắt sói đẩy ra bàn tay xanh xám của tử thi, nỗ lực không nhìn tới những nơi đang bị thi trùng ra vào găm cắn trên thi thể thối rữa này, Giản Vô Tranh nhẹ nhàng kéo ra vật đen tuyền nọ, sau đó cầm đèn đến nơi khác cách xa thi thể nghiêm túc lật xem.

Đó là tấm da dê nhẹ, chính giữa bọc lấy một khối ngọc khí hình thú. Đường nét điêu khắc của ngọc thú mặc dù đơn giản, đao pháp lại vô cùng cứng cáp hữu lực, nhìn qua trông rất sống động, cả khối ngọc dưới ánh đèn pin mắt sói chiếu xuống phỉm ra màu vàng nhàn nhạt.

Từng nghe Nhị ca nói, đây là mộ thời Tây Chu, vậy khối trên tay anh đây rất có khả năng chính là ngọc khí của Tây Chu, cho dù Giản Vô Tranh không thạo nghề bằng, nhưng cậu cũng biết ngọc này giá trị tuyệt đối không rẻ, không ngờ lần đi này, thật đúng là để cho cậu mò được con cá lớn. Trong lòng bỗng chốc thăng hoa một loại cảm giác thỏa mãn, tiểu tử tông khốc miệng đều vênh lên, nói thế nào đó cũng là đồ vàng mã đầu tiên cậu “trộm” được.

Đem ngọc thú xoa xoa trên quần áo đã bẩn mất, Giản Vô Tranh cẩn thận thu nó vào trong túi áo, sau đó cầm tấm da dê nọ lên nhìn một chút, đang nghĩ xem nên vứt bỏ, hay đặt lại trong tay thi thể.

Thế nhưng giây tiếp theo, loại ý niệm này trong đầu Giản Vô Tranh liền bị loại bỏ hoàn toàn, chỉ thấy dưới ánh đèn màu da cam của đèn pin mắt sói, trên tấm da dê nọ vậy mà hiển thị ra một bức đồ án kỳ quái. Nhìn kỹ lần nữa, Giản Vô Tranh liền hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, trên tấm da dê nọ, rõ ràng là một bức vẽ thiết kế kiến trúc cổ đại.

Nói thật ra nếu không phải Giản Vô Tranh học đại học chuyên ngành công trình thổ mộc, cậu rất có khả năng sẽ xem không hiểu phía trên bức tranh chính là cái thứ gì, bởi vì bức vẽ trên tấm da dê này thoát nhìn đã có một quãng thời gian khá lâu rồi, nhưng tuyệt đối là xuất phát từ bút tích cận đại.

Từ trên bức vẽ nhìn ra, hẳn là thiết kế nội bộ một tòa kiến trúc khổng lồ, nhưng lại có một vài bộ phận tàn khuyết kỳ lạ không được đầy đủ. Giản Vô Tranh nghĩ bức vẽ này rất có khả năng cũng không phải xuất phát từ chính tay nhà thiết kế, mà là những người khác đến tham quan sau đó dựa vào trí nhớ vẽ xuống, bởi vì nếu là của chính bản thân nhà thiết kế, tuyệt đối sẽ không có những chỗ thiếu sót rõ ràng như vậy, thiết kế là một khái niệm chỉnh thể, không có khả năng nghĩ đến đâu bỏ sung đến đó.

Nghĩ vậy, Giản Vô Tranh liền tinh tế gấp tấm da dê lại thu vào trong túi quần, chuẩn bị sau này trở về đưa cho Nhị ca nhìn xem, không chừng cũng là một thứ gì đó đáng giá.

Sau đó, cậu một lần nữa trở lại bên cạnh cửa đá, tinh tế mò tìm vách tường, hy vọng có thể tìm ra cơ quan mở cửa đá từ bên trong. Vương Tử Khiêm sau khi đẩy cậu vào thì không thấy phản hồi gì nữa, mặc dù tên kia bộ dáng 'Đối phó vật kia không có gì khó khăn' bảo cậu chờ ở đây, nhưng vẫn không thể không làm cho người ta lo lắng.

Tay ấn trên một khối gạch đá, thoáng dùng sức, không có phản ứng, tiếp tục ấn trên một khối nữa, dùng sức, cơ quan đột nhiên rung động.

Móa! Thật đúng là để cậu mò được rồi? Giản Vô Tranh nhin không được mừng rỡ, vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy một nam nhân so với mình còn lùn hơn nửa đầu lão đảo ngã vào.

Người nọ một bên bụm bụng trái của mình một bên hùng hù hô hô: “Ta, ta đệt bà nội mày chứ cào! Mẹ nó, muốn giết ta mà... Chết tiết, đau chết rồi...”

Đứng sau lưng người đó, Giản Vô Tranh vẻ mặt khó xử: “Lôi Tử?”

“Đệt!” Ngũ Lôi bị gọi bất thành linh giật mình quát to một tiếng, đầu tiên là trốn về phía trước một bước, sau đó rất nhanh xoay người làm ra tư thế phòng ngự, mới phát hiện nguyên lai gọi sau lưng mình không phải quý hồn gì, mà là Giản Vô Tranh đang cầm đèn pin mắt sói mò tường đá, bắt người nghi hoặc kêu: “Tiểu Tam gia?”

“Là ta, không phải quý.” Trùng mắt liếc Ngũ Lôi một cái, Giản Vô Tranh tức giận nói: “Người sao cũng vào đây? Khiêm Tử và Nhị ca bọn họ đâu?”

Biết là người mình, Ngũ Lôi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm trong nháy mắt ừ ừ xuống: “Chính là Khiêm Ca che cho tôi vào, nếu không phỏng chừng tôi hôm nay phải bỏ mạng ở đây rồi...Chúng ta lần này đụng phải phiền toái rồi.” Nói xong lấy tay chỉ chỉ bên ngoài: “Thứ kia không phải đùa dễ đối phó đâu à.”

“Phiền toái? Phiền toái thế nào? Khiêm Tử bọn họ có nguy hiểm hay không?” Nghe được ngữ khí Ngũ Lôi không tốt, Giản Vô Tranh có chút nóng nảy, tiến lên nắm lấy nam nhân co quắp ngồi dưới đất.

“Ái...Ui da, Tiểu, Tiểu Tam gia ngài mau buông tay...” Bị kéo trúng vết thương, Ngũ Lôi đau đến hút ngược một ngụm khí lạnh, mặt đều vặn vẹo, méo miệng la ó: “Ngài đây là muốn tôi chết nhanh hơn một chút đây mà, đau chết rồi đau chết rồi...”

Giản Vô Tranh lúc này mới chú ý tới vết thương ở bụng Ngũ Lôi, chất lỏng màu đỏ sậm theo thất lưng chảy thẳng xuống mắt cá chân, da thịt ở miệng vết thương lật ra phía ngoài dữ tợn vô cùng.

“Vết thương nặng như vậy phải mau chóng xử lý, cậu có mang băng vải không?” Nói xong, Giản Vô Tranh bước nhanh tới bên cạnh tử thi kia, ngồi xổm xuống mở ra balô bên chân thi thể. Cậu nhớ kỹ vừa rồi hình như nhìn thấy trong túi này có đồ dùng cấp cứu.

“Không có mang theo, mẹ nó ai biết trong cái động nát này sẽ có thứ nguy hiểm đó, chết tiết, sớm biết đã để Tam Nhi xuống rồi.” Vừa nghĩ tới mình ở đây thiết chút nữa quy tiên rồi, thẳng nhóc Hoắc Tam Nhi kia lại ở trên cùng mấy đứa khác đánh bài, trong lòng Ngũ Lôi ngụm khí này thở không ra được: “Thứ quý này hung ác còn chưa tính... Hai đứa chết tiết đó, không ngờ còn mẹ nó là một chủng loại biến dị!”

“Cái gì chủng loại biến dị?” Nghe đến kinh ngạc, Giản Vô Tranh không nhịn được thốt lên hỏi, động tác trên tay cũng không ngừng, “Mẹ nó sao chỉ có băng cá nhân...Chết tiết, có rồi có rồi.”

“Chính là chủng loại biến dị, hơn nữa còn là chủng loại mới, trước kia tôi chưa từng nhìn thấy thể này. Con mẹ nó chém đứt xúc tu này nó còn mọc dài hơn, hơn nữa càng dài càng thô, đều

sắp dài quá cánh tay tôi đây rồi.” Ngũ Lôi nhìn Giản Vô Tranh từng lớp từng lớp băng bó cho mình, nhếch môi cười nói: “Ồi chao, Tam gia còn có tay nghề này nữa nha.”

“Trước đây trong đại học có dạy.” Nhìn xem vết thương đã được mình nghiêm chỉnh quấn băng thành cái bánh tét, Giản Vô Tranh hài lòng nở nụ cười: “Xem ra tôi cũng rất có thiên phú, dứt khoát học y cho rồi.”

Hai người đang cười, cửa đá lại mở ra, người ngã vào cũng giống như Ngũ Lôi trong miệng không ngừng phun một tràng mắng chửi: “...Mẹ kiếp bọn mày, đừng để tao ra ngoài đó nhìn thấy mày nữa, nhìn thấy một lần đánh một lần... Con bà nó, ác như vậy, cái thứ này mẹ nó rất cuộc là cái gì...”

Ngũ Lôi kịp phản ứng trước hết, không để ý vết thương trên người mình, cười ngặt nghẽo: “Ha... ha... ha, Úi...Ha...ha, có bản lĩnh ngươi hiện tại liền ra đánh đi, cứ mẹ nó ở chỗ này chém gió.”

Triệu Lỗi nghe được tiếng cười nhìn lại, nguyên lai là tiểu tử thời Ngũ Lôi này, bên cạnh còn có cả Tam gia nhà họ Giản Giản Vô Tranh, lại nhìn vòng băng vải quấn trên lưng hắn, vốn đang tức giận thoáng cái tiêu tan, chẳng để ý hình tượng, ôm bụng cười không thở nổi nói: “Ai da chết tiệt...Ha... ha... ha, ngươi còn cười ta, ha... ha... ha... Nhìn một đồng lớn trên bụng ngươi kia, mẹ nó giống như sắp đẻ vậy, ha ha, ai quấn cho ngươi vậy hả, ha ha!”

Nghe được lời này của gã Ngũ Lôi trái lại không nhìn vòng băng chưng trên bụng mình, ngược lại quay đầu nhìn Giản Vô Tranh trước. Quả nhiên, tiểu tử tông vừa nghe thấy Triệu Lỗi cười nhạo tay nghề của cậu liền bật người trằm mặt, khuôn mặt vốn rất đẹp trai hiện tại đen như đất nồi.

Thằng cha này thật sự không muốn sống nữa, Ngũ Lôi mặt không chút biểu cảm nhìn Triệu Lỗi vừa cười vừa vỗ đùi sau đó đau đến hút mạnh một ngụm khí lạnh thâm nghĩ.

“Ồi ngươi quấn nhiều băng vải như vậy cũng vô dụng à, cho ta chút đi, ta quấn chân.” Triệu Lỗi cười xong, sấp đến đưa tay muốn tóm vòng băng chưng trên lưng Ngũ Lôi.

“Quấn cái mẹ ngươi, ta là trọng thương hiểu chưa?” Ngũ Lôi vừa thấy có người muốn đoạt băng vải của mình, vội vàng lấy tay bảo vệ.

“Đệt, chân ta đây không xử lý thì hông mất, nhanh lên đừng nói nhảm.” Triệu Lỗi không quan tâm, vẫn muốn kéo vòng băng vải nọ.

Thật không muốn sống nữa mà, Ngũ Lôi chăm chăm nhìn Giản Vô Tranh bên cạnh, yên lặng nghĩ.

Lúc cửa đá lần thứ ba mở ra, Giản Tam Sinh ngã vào chính là nhìn thấy một cảnh tượng quỷ dị thế này.

Giản Vô Tranh tay cầm băng vải, mặt không chút biểu cảm băng bó vết thương cho Triệu Lỗi.

Mà Triệu Lỗi theo từng động tác tay Giản Vô Tranh hạ xuống lại phát ra một tiếng tru thảm thiết: “Ai da tôi sai rồi! Đại ca tôi thật sự sai rồi! Tôi không biết đó là ngài quán mà ~~~~ oa! Thân ca, ngài là thân ca tôi! Nhẹ tí mà nhẹ tí mà! Ai da mẹ của tôi ơi ~~~”

Bên cạnh Ngũ Lôi ấn vết thương đã quán kỹ, vẻ mặt trách trời thương dân nhìn hết thấy trước mắt, thỉnh thoảng còn lắc đầu, phát ra một tiếng thở dài thông cảm.

“Cả đám đang làm cái gì thế?” Giản Tam Sinh bùm cổ tay trái, nghi hoặc không giải thích được.

“Nhị ca?” Nhìn thấy Nhị ca nhà mình cũng vào rồi, tay Giản Vô Tranh hạ xuống dùng chút lực, sau đó mặc kệ Triệu Lỗi kêu thảm thiết thế nào, phúi tay đứng lên.

Nếu như nói lúc Ngũ Lôi ngã vào Giản Vô Tranh là khó xử, lúc Triệu Lỗi ngã vào Giản Vô Tranh là bất đắc dĩ, vậy khi Giản Tam Sinh ngã vào Giản Vô Tranh chính là phần nộ rồi.

“Các người mẹ nó đều trón vào đây vậy Khiêm Tử làm sao bây giờ?!” Tiểu tử tông rống giận.

“Ôi, đừng gào đừng gào.” Giản Tam Sinh đến bên cạnh Ngũ Lôi ngồi xuống, vươn cánh tay để Giản Vô Tranh hỗ trợ băng bó, “Để cho anh nghĩ đã...Anh phải ngẫm lại đảng hoàng...”

Nói xong, Giản Nhị gia cũng không lên tiếng nữa, vẻ mặt âm trầm ngồi đó suy nghĩ sâu xa.

Nói đến mấy người bọn họ xuống lần này thân thủ đều không tồi, đối phó với quỷ quái gì đó hẳn là không thành vấn đề. Nhưng không ngờ thứ trấn trong ngôi mộ này so với lần đụng phải “hồ” trong dãy núi Qua Tử kia cư nhiên còn hơn một bậc, mấy người đều bị thương không nói, còn tổn thất một Thiết Khoan cao to lực lưỡng vào. Liêu lão gia tử bên kia anh không sợ gì, dù sao cũng là tự mình Thiết Khoan qua đó, mọi người đều nhìn thấy. Vấn đề là tình huống hiện tại giải quyết thế nào đây, mấy người bọn họ như bây giờ đi ra ngoài cũng vương vís, chỉ có thể dựa vào Vương Tử Khiêm và Liêu Hiểu Thịnh bên ngoài chống đỡ cục diện.

Trong đầu rất nhanh nghĩ ra các loại phương pháp có thể thực hiện, Giản Tam Sinh vô thức nhìn quét khắp xung quanh, theo chiếu xạ của đèn pin mắt sói trong tay Giản Vô Tranh, anh đột nhiên thấy được đầu thú đồng thau mặt xanh nanh vàng trên tường kia.

“Được cứu rồi được cứu rồi!” Không để ý vết thương trên cổ tay còn chưa băng bó xong, Giản Tam Sinh dùng tay phải vô sự chống tường đứng lên, lướt qua tử thi trên mặt đất vài bước đi tới trước mặt đầu thú đồng thau nọ.

“Cái gì được cứu rồi?” Giản Vô Tranh cùng hai người khác đều là vẻ mặt mê hoặc nhìn phía Giản Tam Sinh.

Chỉ thấy Giản Tam Sinh vui vẻ khoa chân múa tay, chỉ vào đầu thú đồng thau nọ nói: “Tiểu Tranh à, em không hiểu đâu, giá cầm nền đồng thau Hổ Ăn Người Cá này rất đáng chú ý đó. Thời xưa công tượng này vì đề vương kiến tạo lăng mộ, khi hoàn thành công trình bình thường đều lưu lại một chút ám đạo chỉ có công tượng này tự mình biết, để ngừa nhân tuần (người bị chôn theo người chết) bị nhốt sống trong mộ.”

Nói xong, Giản Tam Sinh đưa tay xê dịch giá cắm nền nọ, chỉ nghe một tiếng cơ quan vang lên thanh thúy, dưới chân bên trái anh liền xuất hiện một thông đạo sâu hoắm, thông đạo nọ tối như mực nhìn không thấy đáy, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra là đào nghiêng xuống phía dưới. Trong bóng tối sâu dưới thông đạo, có một luồng âm khí vô cùng băng lãnh không ngừng nhè nhẹ cuộn ra ngoài.

Chương 11 - Ngọc Quy

“*M*au! Đi gọi Khiêm Tử và Hiểu Thịnh về đây! Thứ nọ phỏng chừng cho dù hai người

bọn họ cũng không chống cự được bao lâu, chúng ta từ nơi này đi xuống, biết đâu có thể tìm được đường ra ngoài.” Giản Tam Sinh ngồi xổm xuống nhìn ám đạo tối tăm chẳng biết thông tới đâu kia một chút, sau đó quay đầu hướng những người khác nói.

Nếu biết đầu mối trọng yếu có liên quan đến Cửu Đỉnh là Ngũ Hồ Cầm Dương Bàn ở chỗ này, cũng sẽ không nhất thời nóng lòng. Chờ trở lại trên mặt đất cùng đám người Hoắc Tam Nhi hội hợp, mang đủ vũ khí trang bị rồi, xuống thu thập vật kia lần nữa cũng không muộn.

Ngũ Lô vừa nghe lời này, vội vàng chống đất muốn đứng dậy, nhưng vì đụng tới vết thương ở bụng, đau đến nhe răng nhếch miệng mạnh hút một ngụm khí lạnh.

“Ta nói nha người anh em, còn giả vờ đức hạnh cái gì cậu cứ thành thật ở đằng kia nghỉ ngơi đi.” Triệu Lỗi đi qua một tay đè hẳn xuống, bắt đầu ở chung quanh cửa đá tìm kiếm cơ quan. “Nhị gia, cửa này mở thế nào?”

Đang chìa tay lần mò gạch đá bên trong ám đạo Giản Tam Sinh nghe vậy ngẩng đầu liếc một cái, nói: “Hướng bên phải mà tìm, nhìn xem cái nào không dính chặt, chính là chỗ đó.”

“Bên phải bên phải...” Triệu Lỗi thì thầm trong miệng, trên tay mò như mèo bắt chuột đông gõ gõ tây vỗ vỗ, trước sau vẫn sờ không ra chỗ quan trọng.

Cuối cùng vẫn là Giản Vô Tranh mất tinh, dựa theo lời Giản Tam Sinh dùng đèn pin mắt sói đảo qua, sau đó vài bước đi tới, đưa tay nhẹ nhàng đè một cái.

Tiếng vang nặng nề của cơ quan truyền qua trong không khí, mọi người không hên mà cùng chuyển mắt về hướng cửa đá mở ra, đều cân nhắc tình huống bên ngoài đến tột cùng thế nào rồi.

Triệu Lỗi nhìn không được, dẫn đầu hướng bên ngoài thạch thất đi ra, lại bị một tiếng nổ thành linh phát ra chấn động dừng bước, ngay sau đó, một trận tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế trong nháy mắt đâm xuyên qua màng tai của mọi người.

“Anh Thịnh!” Triệu Lỗi hét lớn một tiếng liền xông ra ngoài. Những người khác thấy tình cảnh này, cũng đều vội vàng đuổi theo.

Chỉ thấy ngoài thạch thất một mảnh máu me hỗn độn, Liêu Hiểu Thịnh té trên mặt đất, đầy người đầy mặt đều là máu tươi, y phục trên người sớm đã rách rưới không chịu nổi, hai tay dùng sức hướng về phía trước chông cự, mà trên người cậu ta, rõ ràng là quái vật Thiết Khoan đang giương nanh múa vuốt kia. Tranh đấu quá độ khiến cho chất lỏng nóng hổi chảy vào trong mắt, Liêu Hiểu Thịnh chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đỏ tươi, không thể không nhắm lại hai mắt, trên tay không ngừng gia tăng lực, cố gắng vứt quái vật đã thay đổi hoàn toàn bộ mặt qua một bên.

Mất thấy Liêu Hiểu Thịnh đã sắp chống đỡ hết nổi, mấy người Giản Tam Sinh vội vàng muốn tiến lên giúp một tay, lại nghe đến bên cạnh một tiếng gầm nhẹ kiềm nén: “Trở về!”

Sau đó liền nhìn thấy một vật thể màu trắng bay mạnh về phía Thiết Khoan trên người Liêu Hiểu Thịnh, trực tiếp đem thân hình cực lớn cực nặng nề của Thiết Khoan đánh bay ra, song song đập lên vách tường, cuộn thành một đoàn. Tiếng rít vụn vụn mà quỷ dị giữa hai quái vật dây dưa phát ra, thê lương quanh quẩn bên tai mọi người.

Vật thể màu trắng nọ, chính là khuôn mặt quái dị nhìn thấy trước đó.

Giản Vô Tranh trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Vương Tử Khiêm đứng cách đó không xa, một thân là máu, đang dùng cánh tay chà lau khóe miệng.

Người vừa rời rống giận bảo bọn họ trở về, rồi lại trong lúc thoáng qua đó cứu Liêu Hiểu Thịnh một mạng. Nhưng nhìn thấy trên người y long hình lôi vân đan xen phức tạp nọ cùng đôi con ngươi màu đỏ sẫm, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy ngực không thể ức chế co rút đau đớn.

Loại bộ dáng này của Vương Tử Khiêm, cậu chỉ từng thấy một lần. Chính là lúc hai người đều còn rất nhỏ, Vương Tử Khiêm luôn luôn trầm mặc bị đưa trẻ nhà thân thích bắt nạt lợi hại, đó là lần đầu tiên phát cuồng. Nếu như nói khi đó Vương Tử Khiêm là một con hổ con mới sinh, vậy y hiện tại, chính là một mãnh thú bị máu nhuộm thâu, dã man mà lại cuồng bạo.

“Khiêm Tử!” Giản Vô Tranh còn đang ở đó ngây người, Giản Tam Sinh bên cạnh đã hô trước một tiếng: “Đừng động vào hai thứ đó nữa, chúng ta vào mặt đạo!”

Nghe vậy, Vương Tử Khiêm cũng không nói lời nào, chỉ hướng bên này nhìn thoáng qua, sau đó đưa tay đem cổ kiếm trên đùi nọ ném ra ngoài. Đoàn kiếm có khắc chữ triện cổ thẳng tắp bay về phía hai quái vật đang cùng dây dưa, “Keng” một tiếng cắm vào gạch đá, đem hai quái vật ghim trên tường.

Tận dụng thời cơ, Giản Tam Sinh thấy Vương Tử Khiêm tạm thời đem hai thứ đáng sợ đó chế trụ rồi, vội vàng gọi đám người Triệu Lỗi ở một bên: “Tiểu Lỗi Tử, nhanh lên, cùng Vô Tranh đỡ Hiểu Thịnh vào thạch thất, Lôi Tử, cậu đi trước dẫn đường.”

Mọi người không dám trì hoãn chút nào, vội vàng đỡ Liêu Hiểu Thịnh bị trọng thương một đường chạy vào thạch thất.

Giản Tam Sinh để Triệu Lỗi đỡ Liêu Hiểu Thịnh ngồi bên tường, sau đó cẩn thận xem xét một chút thương tích trên người cậu ta. Liêu Hiểu Thịnh thân thủ không địch lại Vương Tử Khiêm,

để cho Thiết Khoan biến thành quái vật nọ suýt nữa chọc thủng bụng, vết thương rất nghiêm trọng, ruột cũng muốn lòi ra.

Từ chỗ Giản Vô Tranh lấy qua băng vải còn thừa lại, Giản Tam Sinh cẩn thận băng bó cho Liêu Hiểu Thịnh, còn thường than thở một hơi. Dù sao cũng là con trai ruột của Liêu lão gia tử, biến thành như vậy trở về thật con mẹ nó không biết ăn nói thế nào. Lại nhìn Vương Tử Khiêm đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, nghĩ thầm, bất quá hoàn hảo không phải Khiêm Tử bị thương, nếu không vấn đề sẽ không phải là ăn nói hay không nữa, thế nào cũng bị tiểu tổ tông lột da.

Giản Vô Tranh không nghĩ nhiều như Giản Tam Sinh, cậu chỉ nhú mày nhìn Vương Tử Khiêm một thân đầy máu, trong lòng từng trận từng trận đau đớn. Từ trước tới giờ không nghĩ tới việc Khiêm Tử làm nguy hiểm như vậy, hiện tại biết rồi, thì càng không hy vọng Khiêm Tử đi theo Nhị ca tiếp tục lăn lộn nữa, cậu thật sợ có một ngày sẽ xảy ra chuyện, cậu tình nguyện để Vương Tử Khiêm như một người thường làm chút công việc bình thường, cuộc sống đơn giản dưới ánh mặt trời.

Trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng cậu cũng không vào loại thời điểm này biến hiện ra ngoài. Chỉ yên lặng đi đến bên cửa đá, đưa tay chuẩn bị đè xuống cơ quan khép cửa đá lại.

“A!” Thành linh một cỗ sức mạnh cực lớn cuốn lấy mắt cá chân của Giản Vô Tranh, kéo cậu ra phía ngoài. Giản Vô Tranh kêu một tiếng sợ hãi, trọng tâm cả người liền chênh vênh ngã về phía sau.

Vốn đang nhắm mắt dưỡng thần Vương Tử Khiêm phản ứng thần tốc, khi Vô Tranh vừa gọi ra tiếng cũng đã đem người kéo vào trong ngực vững vàng khóa lại, để ngừa bị kéo ra ngoài cửa.

“Đóng cửa lại!” Hướng những người khác phía sau nói xong, Vương Tử Khiêm đưa tay phải xé ra xúc tu thô to cuốn lấy chân Giản Vô Tranh. Không cần phải nói, nhất định là hai cái thứ bị ghim trên tường đuối sang đây.

“Chết tiệt!” Phát hiện tình huống không ổn, Triệu Lỗi thoáng cái nhảy dựng lên, vọt tới cạnh cửa dùng sức đè xuống cơ quan.

Cửa đá khép kín khiến cho hai phe song song biến thành đánh giằng co, từ ngoài cửa đá vọt vào xúc tu càng ngày càng nhiều, nghiêm nhiên có xu thế giữ cửa mở. Mọi người vội vàng chạy tới hỗ trợ, mà ngay cả Liêu Hiểu Thịnh bị thương nghiêm trọng nhất cũng đứng dậy tìm kiếm thứ gì có thể chém đứt những xúc tu này không.

Biết tiếp tục như vậy không ổn, Giản Tam Sinh tay lớn vung lên, vội hét: “Đừng tới đây thêm phiền nữa, nhanh chóng đi xuống ám đạo hết cho ta, nơi này có Khiêm Tử là được, Tiểu Lỗi Tử, mau, cậu đi trước dẫn đường, cầm chắc vũ khí, phía dưới còn chưa biết là tình huống thế nào.”

Đám người Triệu Lỗi hiểu ý, đáp lời, liền nhắc vũ khí lên, theo ám đạo sâu thẳm băng lãnh nổi đuối nhau mà vào.

“Thanh Thắng Tà nọ là danh kiếm thượng cổ, còn có tên là Bàn Dĩnh. Ngô Vương Hạp Lư ngu ngốc vô đạo, dùng nó chủ trì hiến tế, phía trên lây dính vô số máu tươi của bách tính vô tội, là hung kiếm tụ hợp trăm ngàn oan hồn vào mình, lệ khí cực kỳ nặng, áp chế hai cái xác sống đó không thành vấn đề, nhìn xem bộ dáng của xúc tu này, chúng nó trong chốc lát hẳn còn chưa qua được, chúng ta phải mau chóng từ ám đạo này đi xuống.” Giản Tam Sinh nôn nóng chảy một đầu đầy mồ hôi, ngồi xổm xuống giúp Vương Tử Khiêm kéo ra từng xúc tu quần trên người.

Bị xúc tu cuốn lấy mắt cá chân Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy một luồng cảm giác ê ẩm tê dại từ gang bàn chân dâng lên, nhưng cậu lại cắn chặt răng không để cho mình phát ra âm thanh, đồng thời dùng sức rút chân về phía sau. Nghe được Nhị ca nói, cậu mới nhớ tới vừa rồi Vương Tử Khiêm ném ra đoản kiếm ghim trụ hai thứ kia, nguyên lai hai chữ triệu cổ trên kiếm kia đúng là Bàn Dĩnh.

Nhận thấy được người trong ngực vẻ mặt có chút không đúng, Vương Tử Khiêm khẽ chau mày, lời văn vốn đã tan xuống lại lần nữa nhiễm trên má trái, hai mắt y có chút phiếm đỏ, thấp giọng nói với Giản Tam Sinh: “Nhị gia, anh đi xuống trước.”

“Sao?” Giản Tam Sinh không rõ nguyên do, không khỏi sửng sốt một chút, khi giương mắt nhìn thấy bộ dáng của Vương Tử Khiêm, lập tức hiểu được ý của đối phương, chỉ gật đầu bảo hai người bọn họ cẩn thận, rồi cũng cầm lấy đồ đặt trên mặt đất, đi theo đám người Triệu Lỗi chui vào ám đạo.

Lại nói tới đám người Triệu Lỗi chui vào ám đạo trước nhất, sau khi đi vào mới nhận thấy bên trong con đường chật hẹp u ám thâm thúy nổi thẳng xuống đất này, tựa hồ luôn phiếm ra một cỗ âm khí quỷ dị thê lương. LED cường độ cao của đèn pin mắt sói mức độ chiếu xạ ở chỗ này chỉ cách khoảng 3, 4 m, so với một thất hút sáng Giản Tam Sinh nói trước đó còn âm trầm khó dò hơn.

Điều này làm cho Triệu Lỗi đi đầu phía trước trong lòng không nhìn được nổi lên ngờ vực, bước chân bên dưới lại càng ngày càng cẩn thận nghiêm túc, sợ phía trước đột ngột nảy ra cương thi lông đen gì đó, vậy đến lúc đó tránh không được lại xảy ra một trận ác chiến.

Theo ở phía sau Ngũ Lôi đỡ Liêu Hiểu Thịnh, phát hiện Triệu Lỗi tận lực chậm lại bước chân, vội thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Triệu Lỗi không nói gì, chỉ lắc lắc đầu, nắm đèn pin mắt sói tiếp tục dẫn đường.

Một lát sau, Giản Tam Sinh từ phía sau chạy lên, nhìn thấy ánh sáng cam của đèn pin chiếu xạ phía trước, liền kêu: “Lôi Tử?”

Ngũ Lôi nghe vậy quay đầu, nhưng chỉ nhìn thấy một mình Giản Tam Sinh, vội hỏi: “Nhị gia? Anh Khiêm và Tam gia đâu?”

“Hai người bọn họ...” Giản Tam Sinh vừa định nói bọn họ lập tức tới ngay, đã bị Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm phía sau vọt qua cắt ngang lời muốn nói.

“Đi mau!” Giản Vô Tranh một bên thở phì phò một bên vội la lên: “Hai thứ đó đã đuổi tới.”

Thấy thế, Giản Tam Sinh không cần nhiều lời nữa, làm một động tác “đi nhanh lên”, mang theo mọi người tăng nhanh cước bộ đi sâu vào bên trong ám đạo.

Giản Vô Tranh đi gấp, không chú ý tới nút thắt trong túi áo không biết lúc nào đã bung ra, khối ngọc thú lấy được từ trong tay người chết kia vốn cong vẹo lộ ra nửa đầu, lúc nào kéo qua một cái, liền rớt cả ra.

Đi theo bên cạnh Giản Vô Tranh Vương Tử Khiêm thân thủ nhanh nhạy, lảng không cảm lấy khối ngọc thú đường nét đơn giản nhưng khí thế bất phàm nọ, nhưng trong nháy mắt ngọc kê sát lòng bàn tay kia trước mắt một mảnh đỏ tươi quý dị, nhìn không được kêu rên thành tiếng.

Nhận thấy được Vương Tử Khiêm không đứng, Giản Vô Tranh vội vàng xoay người, phát hiện Vương Tử Khiêm luôn luôn cường hãn giờ phút này cư nhiên một thân mồ hôi lạnh, suy yếu dựa vào trên thạch bích, đôi con ngươi đen nhánh như bầu trời đêm kia không hề có tiêu cự, không biết đang nhìn về hướng nào.

“Khiêm Tử!?” Lo lắng cầm hai tay Vương Tử Khiêm, lại phát hiện trong tay y nắm vật gì đó, Giản Vô Tranh nhẹ nhàng mở bàn tay nắm chặt của đối phương ra, mới phát hiện, đó cư nhiên là ngọc thú mình tìm được trên người tử thi trước đó. Cúi đầu lại nhìn xem túi áo mình, nguyên lai là nút thắt bị bung, mới để cho ngọc thú từ trong túi áo rớt ra.

Nhưng trước đó mình cũng có cầm khối ngọc này cẩn thận quan sát, lúc ấy không hề phát sinh chuyện gì, tại sao Khiêm Tử lại...

Ngẩng đầu nhìn về phía Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh lại khẽ gọi vài tiếng. Sau đó, một hồi trầm mặc bất an qua đi, Vương Tử Khiêm chậm rãi đem đầu rũ xuống ngẩng lên.

Trong đồng tử đen nhánh kia vẫn mang màu sắc mê mang, tựa hồ là nghe được tiếng kêu của Giản Vô Tranh mới ngẩng đầu xác nhận phương hướng của thanh âm.

Mà đứng trước mặt Vương Tử Khiêm Giản Vô Tranh sau khi đối phương ngẩng đầu lên, lại kinh ngạc không phát ra được thanh âm nào.

Cậu nhìn thấy, giữa hai tròng mắt vốn sâu thẳm đen nhánh của Vương Tử Khiêm, giờ phút này vậy mà lại phiếm một mạt đỏ tươi quý dị âm trầm.

Chương 12 - Tà Thần Ngân Tay

“*K*hiêm Tử? Hai đứa còn ở títt đằng kia làm chi đấy, đi nhanh lên chứ?” Phía trước truyền đến tiếng gọi nghi hoặc mà bao hàm lo lắng của Giản Tam Sinh, đèn pin mắt sói mang tính tượng trưng quét về hướng bên này vài cái, nhắc nhở hai người tình huống khẩn cấp không được phép trì hoãn.

Giản Vô Tranh nghe được tiếng kêu của Nhị ca hướng phía trước mặt nhìn thoáng qua, lúc xoay đầu lại huyết sắc trong mắt Vương Tử Khiêm đã biến mất không thấy đâu. Điều này làm

cho cậu không thể không hoài nghi vừa rồi có phải mình hoa mắt, mới nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái vậy không.

“Khiêm Tử, không có việc gì chứ?” Đưa tay xoa nhẹ lên vầng trán lạnh lẽo của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh nhắm mi lo lắng hỏi: “Đầu đau hay chỗ nào trên người khó chịu?”

Vương Tử Khiêm đưa tay cầm cổ tay Giản Vô Tranh, sắc mặt có chút tái nhợt. Y nhắm mắt lại, nỗ lực gạt đi cảnh tượng đồ tơi kỳ lạ vừa rồi đột nhiên tuôn ra trong đầu, khi mở hai mắt lần nữa đã khôi phục biểu tình lạnh lùng trước đó.

Lắc lắc đầu, để Vô Tranh biết mình không sao, Vương Tử Khiêm không nói hai lời kéo cậu đi hướng vào sâu bên trong ám đạo.

Đoạn ám đạo này công tượng thời xưa xây dựng để chạy trốn, cũng không như mộ vừa rồi đào tước thạch thể, một mạch hoàn chỉnh như vậy, mà đa số dùng đá vụn tùy tiện xây, hiển nhiên lúc tu kiến vô cùng vội vàng, lại khắp nơi cẩn thận để tránh bị người phát hiện, nếu không kết cục so với nhân tuần còn bi thảm hơn.

Nhân tuần là một loại phương pháp từ rất xưa, dùng người sống hiến tế, thời Thương sau này càng đặc biệt phổ biến. Người thời cổ tư tưởng mê meo không thể hiểu nổi, bọn họ chẳng những dùng thê thiếp, thân tín của chính mình chôn cùng, mà còn giết chết lượng lớn nô lệ hoặc chôn sống theo đến chết. Nhằm mục đích khi bọn họ ở “Âm phủ” tiếp tục cung cấp cho chính mình sử dụng.

Thời kỳ Tây Chu đại đa số tầng lớp thống trị cao cấp khi chết đi đều có một lượng lớn nô lệ người hầu nam nữ chết theo. Bọn họ để cho mười hoặc hai mươi nô lệ xếp thành một dãy, tay trái sau lưng dắt vào mộ đạo, đông tây thành hàng mặt hướng mộ thất mà quỳ. Do đó bình thường bốn phía quan tài của chủ mộ đều nhìn thấy lượng lớn nhân tuần bị chém rơi đầu. Có mộ lớn nhân tuần nhiều nhất có thể đạt tới ba bốn trăm người, hơn nữa phần lớn là thanh thiếu niên chưa đầy 20 tuổi, thậm chí còn có trẻ em đầu lâu còn chưa lớn hoàn chỉnh.

Bước nhanh đuổi theo mấy người phía trước, Vương Tử Khiêm liền buông bàn tay cầm tay Giản Vô Tranh, im im không nói lời nào đi ở phía trước.

Theo phía sau Giản Vô Tranh thấy y như vậy tâm không khỏi khó chịu vô cùng, nhưng lại không biết làm thế nào mở miệng hỏi. Hơn nữa nhìn thấy bộ dáng kia của Khiêm Tử, tựa hồ cũng không muốn nhiều lời.

Đường hẹp càng đi vào trong tia âm khí rét thấu xương nọ càng lộ vẻ dọa người, trực tiếp đông tay chân người ta lạnh cóng. Địa thế cũng chột cao chột thấp kỳ quái, có khi thậm chí còn phải dùng cả tay chân bò về phía trước.

Giữa ám đạo âm lãnh ẩm ướt này chẳng biết qua bao lâu, Triệu Lỗi đi đầu phía trước bỗng dừng kinh hỉ kêu lên: “Ai du chết tiệt, tới rồi tới rồi, chỗ này chính là đầu rồi.”

“Đừng nhúc nhích, ta xem xem.” Giản Tam Sinh thấy thể vội vàng từ giữa ám đạo chật hẹp chen lên phía trước, nhìn thấy trước mặt cơ quan bị đóng chặt không nhìn được mừng rỡ: “Đều đem thiết bị bật sáng hết cho ta, từ nơi này đi ra ngoài chưa chắc đã đến đâu. Ám đạo này có

khả năng là công tượng từ hang vừa rồi xây hướng lên mặt đất, cũng có thể là từ bên trong xây đến địa phương phía trước kia, tóm lại hết thấy chưa thể xác định, đều phải cẩn thận chút. Có trốn được lên trời hay không, phải xem một lát nữa đây.”

Nói xong, Giản Tam Sinh gọi Triệu Lỗi bị thương không nặng lên, hai người mất chút sức, mới đem cơ quan phong kín một lần nữa giải phóng.

Phiến đá cản đường khi bị đẩy ra, trong lòng mọi người đều không tránh được có chút kích động. Sau khi lần lượt bò ra khỏi đường hẹp, vội vàng dùng đèn pin mắt sói chiếu đến bốn phía.

Nhưng khi mọi người thấy rõ tình cảnh bên cạnh, lập tức một đám đều mặt xám như tro tàn, cảnh tượng trước mắt khiến bọn họ hoàn toàn không cách nào nói được thành lời.

Đó là một bức tượng người bằng đồng thau cực lớn, trên người từng hoa văn từng trang sức, vũ khí giáp trụ, đường vân cơ thể, tính cả vô số ác quỷ gian tà ngồi dưới giường nanh múa vuốt tựa như đòi mạng tựa như hung ác cảnh cáo, đều điêu khắc trông rất sống động. Dữ tợn xấu xí làm cho sống lưng người ta phát lạnh.

Cả bức tượng đồng có hình dạng ngồi xếp bằng, đang đem những mảnh quỷ hung ác này đặt dưới thân, mấy người bọn họ bắt đầu từ dưới chỗ ngồi của tượng đồng cạy đá bò ra.

Cường quang của đèn pin mắt sói chỉ có thể chiếu được hơn một nửa tượng đồng thau, hơn phân nửa bộ phận phía trên vẫn che kín trong bóng tối, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra tượng người đồng thau này không chỉ có hai cánh tay, trong mấy bàn tay đồng thau không lồ bại lộ giữa ánh sáng nọ phân biệt cầm những vũ khí bất đồng, phía trên như còn chảy xuống máu tươi, quỷ quyệt tà ác đáng sợ.

“Thứ này con mẹ nó là cái thứ gì đây?” Giản Tam Sinh lau lau mồ hôi trên đầu, trong lòng miễn cưỡng nghĩ tới gì đó, nhưng nhìn không được toàn cảnh tượng đồng nên không dám kết luận, chỉ có thể tiếp tục nói: “Loại đồ vật này ở đây, không phải điềm gì tốt, xem ra chúng ta đi vào tử lộ rồi.”

“Nhị gia, sao tôi cảm thấy thứ này giống một thần tiên lão gia tử nhà tôi từng miêu tả?” Bởi vì trọng thương vẫn không hề mở miệng Liêu Hiểu Thịnh lúc này đột nhiên kinh ngạc nói, khi cậu ta còn ở nhà thường nghe ông cụ nhà mình kể về một sự tình hiếm lạ cổ quái, trộm mộ lâu năm ngẫu nhiên biết được, cũng có một ít là truyền thuyết dân gian thời viễn cổ. Hiện tại nhìn bức tượng trước mắt như có vài phần cảm giác quen thuộc, nhất là vô số ác quỷ đè nặng dưới thân cùng các loại binh khí cầm trong tay kia, không nhận được trong lòng nổi lên nghi hoặc.

“Đại diệt tử (cháu trai) biết đây là cái gì không...? Nói nghe một chút.” Giản Tam Sinh thấy Liêu Hiểu Thịnh tựa hồ biết chút sự tình, vội quay đầu bảo cậu ta tiếp tục nói. Thăm dò thêm chút lai lịch của tượng đồng thau, cũng chuẩn bị thêm một chút.

Nhìn thoáng qua Giản Tam Sinh, Liêu Hiểu Thịnh gật đầu, nói: “Nhìn trang phục người này mặc như mọi rợ, phía dưới đè mấy con quỷ nhỏ này, còn có những vũ khí cầm trong tay kia, tôi nghĩ đây có thể là Tà Thần trong truyền thuyết cổ xưa.”

“Tà Thần Tà Thần...” Giản Tam Sinh cúi đầu trầm tư trong chốc lát, trong lòng biết lời Liêu Hiểu Thịnh cùng suy đoán của mình vừa rồi gần đúng tám chín phần, nhưng nếu thật sự là cái mà anh nghĩ kia, chuyện này có thể không ổn rồi. “Đây nếu thật sự là Tà Thần trừ quỷ ngàn tay cổ đại dùng để trấn áp hung vật kia, mấy anh em chúng ta hôm nay phỏng chừng phải nằm lại chỗ này rồi.”

Tà Thần diện mạo hung ác, chuyên áp những vật cực hung cực ác trên đời. Giản Tam Sinh không nói tiếp nữa, nhưng trong lòng anh hiểu được, trước mắt bức tượng Tà Thần đặt ở đây, vậy thứ cực hung cực ác nọ nhất định cách bọn họ không xa.

“Con mẹ nó sao mấy đứa đầu óc không phát triển chút nào hết vậy!” Giản Tam Sinh hung hăng chửi một tiếng mẹ, chỉ vào mũi mọi người lần lượt mắng từng đứa, nhưng khi tay chỉ về hướng Vương Tử Khiêm, bị màu đỏ tươi âm ngoan trong mắt y dọa run lên một chút, sau đó lập tức khôi phục hung hăng lần lượt nói tiếp:

“Chúng ta nhiều người xuống như vậy, mà không biết mang theo pháo sáng?! Đều mẹ nó là thùng cơm hả? Trước kia mang mấy cây đèn không ít hử mà?! Sao không cơ trí lên chút nào vậy?”

“Nhị gia... Không phải ngài cũng nói không cần mang theo mà...” Ngũ Lôi nhìn sắc mặt Giản Tam Sinh một chút, nhỏ giọng nói thầm.

Giản Tam Sinh tàn bạo liếc mắt trừng hấn một cái, liền sau đó nhụt chí thở dài một tiếng: “Hiện tại nói việc này cũng vô dụng, đành đi bước nào hay bước đó thôi! Đều đem vũ khí trên người sửa sang lại cho tốt, đèn pin gì gì đó đều dùng tiết kiệm chút, vào nơi này, không biết lúc nào có thể ra. Thật con mẹ nó không nghĩ tới cái hố chết tiệt này sâu như vậy.”

Nói xong, Giản Tam Sinh u buồn móc ra điều thuốc và bật lửa, muốn trấn định tinh thần một chút, lại không ngờ rằng vừa mới bật lửa lên, còn chưa kịp đốt thuốc, lửa kia chẳng hiểu sao liền tắt ngúm.

“Móa...” Thầm mắng một tiếng, Giản Tam Sinh quăng điều thuốc xuống mặt đất, dùng chân hung hăng nghiền nghiền, “Này mẹ nó bao lâu rồi chưa thấy qua ánh lửa? Đến mức ngay cả bật lửa cũng thôi luôn!”

“Nhị gia ngài đừng dọa tôi, quỷ thôi đèn cũng không có tà hồ như vậy chứ?” Ngũ Lôi cảnh giác nhìn bốn phía một chút, không khỏi kẻ sát đến bên người Giản Vô Tranh. Không có biện pháp, ai bảo Vương Tử Khiêm vĩnh viễn hộ bên người Giản Vô Tranh, thấy thế nào thì cậu ta cũng là người an toàn nhất.

Giản Vô Tranh trừng mắt nhìn Ngũ Lôi dựa sang, không nhịn được khước miệng co quắp: “Người nha, vẫn còn rất tiếc mạng.”

“Đúng thế.” Ngũ Lôi cúi đầu khom lưng, mặt cười hi hi.

Đang định nói gì đó nữa, lại bị Vương Tử Khiêm một bên đè xuống cổ tay, Giản Vô Tranh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Khiêm Tử nhú mày, nhìn chăm chăm bóng tối cách đó không xa trầm mặc không nói.

Sau một khắc, cơ hồ tất cả mọi người nghe được một tiếng khóc hô cực kỳ thê lương.

Thanh âm kia không phải tiếng rít của nữ quỷ gì cả, cũng không giống tiếng kêu rên của nô lệ, mà càng thêm dọa người bởi đó là tiếng khóc nỉ non của trẻ nhỏ. Phảng phất như một hài nhi vừa bú sữa mẹ bị người ta cứng rắn bóp nghẹn cổ, thanh âm cổ quái thê thiết khiến kẻ khác toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Ngũ Lôi bị dọa đến môi cũng run rẩy, đèn pin mắt sói gấp gáp hướng xung quanh quét lung tung.

“Hắc hắc hắc...” Tiếng kêu khóc quý dị vẫn không ngừng, rồi lại đột nhiên thêm ra một trận tiếng cười sắc nhọn của trẻ sơ sinh. Tiếng cười kia không thể so với tiếng khóc hô nộ, phảng phất như đang ở chung quanh mọi người.

“A!” Tất cả mọi người đang kinh ngạc hết sức, Triệu Lỗi bỗng dung kêu to một tiếng, thân thể mãnh liệt lui về phía sau, chỉ nghe trong miệng hắn đứt quãng nói “Nó, con mẹ nó, ở đó có một... Có một đứa trẻ!”

“Đâu!” Giản Tam Sinh nghe vậy vội vàng quét đèn pin về phía ngón tay Triệu Lỗi chỉ, nhưng phát hiện chỗ đó cái gì cũng không có, chỉ là một mảng gạch đá màu than chì: “Tiểu Lỗi Tử, đứa trẻ ở đâu?”

“Chết tiệt là chỗ đó đó! Tôi mới vừa rồi còn nhìn thấy mà, toàn một màu trắng, đầu đặc biệt lớn.” Triệu Lỗi hoảng hốt lo sợ, tin chắc mình vừa rồi tuyệt đối không nhìn lầm.

Giản Vô Tranh chưa từng thấy qua tình thế loại này, sợ đến môi cũng có điểm trắng bệch, tay nắm lấy Vương Tử Khiêm cũng theo đó run rẩy không ngừng.

Vương Tử Khiêm cúi đầu nhìn cậu một chút, dùng sức cầm lại tay của Vô Tranh, yên lặng nói cho cậu biết không cần sợ hãi, sau đó quay đầu nhìn về phía sâu bên trong nơi u ám đèn pin không chiếu tới được, ánh mắt băng lãnh sắc bén mang theo màu đỏ sẫm tàn mát nguy hiểm.

“Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.”

(Người tốt thì không đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì)

Giản Tam Sinh vuốt mặt, cao giọng nhắc nhở nói: “Đều cầm vũ khí lên, cẩn thận chú ý, thứ này mẹ nó tuyệt đối không phải thứ dễ đối phó đâu.”

Triệu Lỗi hướng lòng bàn tay phun hai ngụm nước bọt, quơ súng tiểu liên trong tay rồi nói: “Mẹ nó không phải chỉ là hai đứa nhóc sao? Hôm nay để hai ranh con bọn mày biết thủ đoạn của chú Triệu đây, không có việc gì cả ngày ở đây vừa khóc vừa cười chả ra thể thống gì, té ra là cha mẹ mày không dạy dỗ mày đàng hoàng ha?”

Thấy mọi người đều chuẩn bị đánh một trận ác liệt, Ngũ Lôi cũng nhắc lá gan lên, đem đèn pin cẩn thận tìm kiếm những chỗ khả nghi xung quanh.

Tựa hồ đã phát hiện sự đề phòng của đám người bọn họ, tiếng cười và tiếng khóc kia dần dần ngừng lại.

Sau một hồi im lặng quỷ dị, bên trong mộ thất trống trải nháy mắt vang lên tiếng quỷ khóc cười lẫn lộn càng nhiều hơn so với trước kia. Cười cười dừng dừng, khóc khóc nháo nháo, thanh âm quỷ quyết không ngừng quanh quẩn chung quanh mọi người, tựa như gần trong gang tấc, rồi lại xa tận chân trời.

Mọi người đều bị tình hình đáng sợ đến đột ngột này dọa sửng sốt.

Mồ hôi lạnh Giản Vô Tranh thoáng cái chảy đầy người, cùng tay Vương Tử Khiêm đan vào nhau bắt giắc càng chặt hơn, cậu mạnh mẽ ổn định tinh thần, đánh bạo cẩn thận nghe một chút, sau đó dùng thanh âm mang theo run rẩy nói: “Sáu... Sáu!”

Chương 13 - Hùng anh hộ mộ

“Sáu?” Nghe vậy, trong lòng Giản Tam Sinh không nhận được chấn nản nguội lạnh.

Phải nói lợi dụng thần tượng áp chế hung thi, khiến cho hồn phách bị vây trong mộ không thể rời đi, cũng có tác dụng vì chủ mộ hộ thân, làm như vậy trước kia cũng không phải chưa từng thấy qua. Nhưng đa số chỉ dùng một vài tướng quân có triển vọng hoặc nữ tử hồng bào, đem kim khâu cắm vào ngũ xử đại huyết toàn thân thì thể phong kín oan hồn. Hơn nữa Tà Thần bên cạnh, khiến cho đám oán sát này không cách nào thương tổn chủ mộ.

Loại dùng anh nhi mới sinh để hộ mộ, thật đúng là vô cùng hiếm lạ cổ quái.

“Tiểu Lỗi Tử, không phải trước đó cậu từng nói tổ tiên trong nhà là hậu nhân Mao Sơn, biết chút pháp thuật thông thiên tổng quỷ thần sao? Nhanh lấy ra sử dụng chặn đám oán quỷ này một chút đi.” Bên tai quần quanh quỷ âm lúc khóc lúc cười của mấy anh nhi kia, Giản Tam Sinh nôn nóng hết lớn.

“Mẹ kiếp...! Nhị gia đó thuần túy là lời tôi nói nhảm mà, tôi mà là hậu nhân Mao Sơn tôi liền tự mình đi trộm mộ rồi, đâu còn nán lại ở chỗ này chứ!” Triệu Lỗi nghe được Giản Tam Sinh kéo chuyện hẳn lúc trước nói đùa trên bàn rượu ra, vội vàng lớn tiếng phản bác. Đùa hoài, hẳn cũng không muốn khi không dâng lên miệng đám tiểu quỷ này. Sau đó lại chĩa một ngón tay sang Ngũ Lôi bên cạnh: “Lôi Tử! Khi ở Bắc Kinh cậu không phải nói cậu là Lạt Ma chuyển thế, kim thân hộ thể, bất luận quỷ tà gì cũng không dám đến gần sao?!”

“Ai du anh Lỗi của tôi ơi! Chỉ có anh nói nhảm tôi thì không thể nói nhảm sao! Có kim thân hộ thể tôi sớm đã tùy tiện tìm một cái chùa miếu mà nán lại rồi, cả ngày ăn nhang uống khói, không có việc gì khai quang cho người khác một cái là có thể vớt được vỏ béo bờ, ai còn tới đây bán sức lao động hả?” Ngũ Lôi hé ra khuôn mặt khóc tang, từng phút chú ý động tĩnh xung quanh, sợ đột ngột nhảy ra một con quỷ đến kéo hẳn đi.

Ba chú cháu này cứ như vậy quần vào nhau âm ỉ, thẳng đến khi trán Giản Vô Tranh nổi gân xanh, giận dữ gầm lên một tiếng: “Được rồi! Ba đưa các người con mẹ nó có yên được chưa?! Có thời gian nói nhảm không bằng ngấm lại bây giờ nên làm gì!”

Sau khi bị chửi ba tên lập tức im bật, nhưng vẫn đang không ngừng dùng ánh mắt chỉ trích đối phương. Bên cạnh được Ngũ Lôi đỡ Liêu Hiểu Thịnh nỗ lực cố nén không cười thành tiếng, mặt ghen muốn phát tím.

Tức giận trừng mắt liếc bốn tên này, Giản Vô Tranh quay đầu nhìn bốn phía, mới vừa rồi không khí còn cực kỳ khẩn trương cứ như vậy để cho bọn họ quấy rối đến thay đổi hoàn toàn. Tỉnh táo nhớ lại, vừa rồi cậu quả thực cũng thấy được một cái bóng trắng dưới ánh đèn pin chột lóe qua.

Đó rốt cuộc là thứ gì? Chẳng lẽ thật là quỷ sao?

Còn chưa từ trong trầm tư phục hồi lại tinh thần, Giản Vô Tranh đã bị Vương Tử Khiêm bên cạnh cầm cổ tay, kéo cậu về phía bóng tối chưa biết trước mặt đi đến.

“Khiêm Tử?” Giản Vô Tranh không nhận được nghi hoặc kêu một tiếng, nhưng cũng không chống cự, chỉ mặc cho đối phương kéo mình.

Những người còn lại nhìn thấy tình cảnh này, cũng vội vàng đi theo.

Đi đại khái hơn một trăm thước, phía sau rốt cuộc nhìn không thấy bức tượng tà thần đồng thau nọ nữa, trong lòng Giản Vô Tranh yên lặng tính toán, gian thạch thất này ít nhất cũng phải lớn cỡ một sân bóng rổ. Hiện tại mấy người bọn họ trước sau hai bên tất cả đều sờ không được giới hạn, không biết là ở vị trí nào, lại càng không rõ ràng phía trước sẽ có vật gì xuất hiện.

Duy nhất có thể khẳng định chính là, mấy tiểu quỷ hung thần kia còn đi theo bốn phía bọn họ, tiếng khóc cười như có như không, vẫn chưa từng rời đi.

Thẳng đến khi giữa ánh đèn pin màu da cam đập vào một vật thể hình dài thật lớn, mọi người mới dừng lại cước bộ, đứng ở nơi không xa không gần nghiêm túc quan sát.

Đây là một quan tài hoàng ngọc cực lớn, dùng chất liệu cực kỳ thượng thừa, xuyên thấu qua ánh đèn pin chiếu xạ, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có một cái bóng mơ hồ mà không lồ, nằm ngang trong đó.

Nấp phía trên quan tài nọ có chút xiêu vẹo, lộ ra một chút khe hở. Giữa khe hở cắm một thanh trường kiếm quý dị.

“Đó là...” Giản Tam Sinh cầm đèn pin, nghi hoặc đi về phía trước vài bước, đợi thấy rõ hai chữ triện thể “Thái A” khắc tự nhiên trên thân kiếm, không nhận được sợ hãi biến sắc: “Thái A...? Khiêm Tử cậu không phải là bị nó hấp dẫn tới đó chứ?”

Anh thông thả qua lại vài bước, vừa buồn bực nói thảm: “Thái A, Thái A... Không đúng, theo lý thuyết thanh kiếm này không nên xuất hiện ở đây, chẳng lẽ trước đó đội trộm mộ kia đi tới đây để lại?”

Vương Tử Khiêm lại không quan tâm đến việc này, buông tay Giản Vô Tranh, đi thẳng qua đem kiếm thần binh thượng cổ Thái A từ trong khe hở của quan tài rút ra. Tinh tế quan sát thanh thần binh năm đó đi theo Sở vương chinh chiến sa trường, thiết mã kim qua, giết địch vô số này.

Kiểm Thái A trải qua thời gian dài trên sa trường, vong hồn dưới kiếm nhiều vô số, vũ khí nhiễm máu huyết khiến cho lệ khí của thanh kiếm này so với Thăng Tà trước đó chỉ hơn chứ không kém, là một thanh hung kiếm danh xứng với thực. Thân kiếm phát ra khí ngoan lệ, cho dù là nữ quỷ hồng y hung ác nhất cũng không khỏi đi đường vòng ba lần.

Ở nơi không ai nhìn đến được, Vương Tử Khiêm tay cầm trường kiếm, trong mắt hồng quang đại thịnh, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một loại biểu tình gần như cười tà.

Sau đó, y giơ tay trái lên đặt trên nắp quan tài, hơi dùng sức, liền đẩy nắp quan tài ra hơn phân nửa, để lộ ra tử thi đã mốc meo ngàn năm nằm bên trong.

Mọi người vây tới nhìn xem, nhưng sau khi nhìn rõ thứ trong quan tài, không hẹn mà cùng mở căng hai mắt, bộ dáng không thể tin.

Trong quan tài hoàng ngọc nọ, đặt an ổn một bộ nữ thi nửa mục nát nửa không. Đầu thi thể sớm đã bị chém rơi, trong huyết nhục đỏ sẫm mờ hồ có thể thấy được xương gáy màu trắng. Nữ thi toàn thân lỏa lồ, không có tí gì che đậy, phía dưới bầu * tuyết trắng là bụng bị xé to. Bên trong bụng màu tím đỏ nằm ngửa sáu anh hài.

Sáu anh nhi non nớt nọ trước ngực kẻ sát sau lưng gắn liền cùng một chỗ, đôi mắt nho nhỏ đóng chặt, một màn vốn phải ám áp đáng yêu nọ, giờ phút này lại có vẻ vô cùng quỷ dị khủng bố.

Giản Tam Sinh cuối cùng đã hiểu được, trong mộ này vì sao để sáu đứa trẻ để đuổi kẻ trộm mộ: “Sáu đứa trẻ sinh đôi thân thể dính liền quỷ dị này nếu ở cổ đại vốn là tượng trưng cho điềm xấu, hơn nữa mới vừa sinh ra liền bị cưỡng ép chết non. Cho dù để bọn chúng tiếp tục trong cơ thể mẹ, cũng khó lòng giảm bớt oán khí này, khó trách lại hung thần như thế, oán khí ngút trời. Anh nhi non nớt, không có suy nghĩ, chết đi oan hồn bất tán, nhìn thấy người sống nhất định muốn nhập thể sống lại.”

Nói xong, anh dừng một chút, đôi mắt nhìn chằm chằm bốn phía: “Sợ rằng đám người trước nhất định đã thua trong tay bọn chúng, khó trách Thái A kiếm cực kỳ hiếm thấy lại rơi vào nơi này.”

“Nhị gia, nói như vậy, chúng ta có phải cũng lành ít dữ nhiều hay không?” Ngũ Lôi xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, kinh hồn táng đảm hỏi.

Lắc lắc đầu, lại hướng Vương Tử Khiêm hát miệng, Giản Tam Sinh vỗ vai Ngũ Lôi, nói: “Ra được hay không, vậy phải xem anh Khiêm của cậu rồi, gia ta là không có biện pháp gì đâu.”

Nghe vậy, Triệu Lỗi vừa định tiến lên hỏi Vương Tử Khiêm có biện pháp nào có thể để mọi người giữ mạng không, nhưng chợt thấy dưới chân khựng lại, cả người liền không hề đề phòng bị vấp một cái cho chó gặm bùn.

Ngã sấp về phía trước quỳ rạp trên mặt đất Triệu Lỗi ngay cả kêu aizz một tiếng cũng không kịp phát ra, khi ngẩng mặt lên lại, đã bị ngã đến máu mũi chảy ròng ròng, trên trán cũng quệt rách da, bộ dạng vô cùng thảm hại.

Ngũ Lôi mọi người thấy thế vội vàng đến nâng hân dậy, xem xét thương thế, thấy không nặng lắm, mới thở phào nhẹ nhõm.

Giản Tam Sinh vén ống quần Triệu Lỗi lên, chỉ thấy trên cẳng chân rõ ràng in một dấu bàn tay đen nhỏ xinh, anh thở dài, nhai nướu nói: “Quý làm vương chân, tốt xấu cũng chưa làm ra đại thương gì. Lần này chỉ cho cậu ngã bể mũi thôi, lần sau thì chưa chắc đâu, không chừng đầu rơi máu chảy đó.”

“Chết tiệt...” Triệu Lỗi đau đến cuống quýt kêu la, dùng sức bưng mũi chửi má nó. Trong ánh mắt quét nhìn chung quanh, không nhìn được thêm một tia hung ác.

Nhìn thấy bộ dáng của Triệu Lỗi, Giản Vô Tranh nhíu nhíu mày, sau đó đi tới bên cạnh Vương Tử Khiêm, lo lắng nhìn một chút. Cậu vẫn cảm thấy Khiêm Tử có điểm gì là lạ, nhưng rốt cuộc là chỗ nào, cậu lại không nói ra được, chỉ là trực giác đối phương có chút quỷ dị, so với bộ dáng bình thường, khiến trong lòng cậu có loại bất an khó hiểu.

Cảm giác được Giản Vô Tranh tới gần, Vương Tử Khiêm cũng không nói gì, chỉ liếc mắt cùng cậu nhìn nhau một cái, sau đó quay đầu, cầm trường kiếm trong tay lộn ngược lại, mạnh hướng sáu đứa trẻ sinh đôi đánh liền nọ đâm tới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay khi mũi kiếm Thái A sắc bén sấp đâm vào thân thể non nớt của quý anh, sáu ác anh quán ngay trong thân thể nọ trong nháy mắt cũng đứng thẳng lên, mười hai con mắt đen hoàn toàn đồng thời mở ra, trong miệng nhất trí phát ra tiếng kêu sắc nhọn chói tai.

Nắp quan tài hoàng ngọc vừa được Vương Tử Khiêm đẩy ra kia tức thì dờn về, chặn một kiếm hung mãnh vô cùng này.

Kiểm Thái A ngay chính diện cắm vào nắp quan tài, phát tiếng vang khiếp người.

Mọi người đều bị hành động đột ngột này của Vương Tử Khiêm làm kinh sợ, nhìn lại nắp quan tài đã khép này, lại không nhìn được trong lòng thẳm thẳm một tiếng tiếc nuối.

Vương Tử Khiêm cũng không nhúc nhích, khuôn mặt lạnh lùng không có chút biến hóa nào, vẫn đang dồn lực vào quả đấm, giống như muốn đem Thái Á đâm thấu qua nắp quan tài hoàng ngọc dày nặng này, hoàn toàn để cho sáu quý anh nọ hồn phi phách tán.

Theo lệ khí thân kiếm cùng sáu đứa trẻ sinh đôi đánh liền cùng chống đỡ, từng phân từng phân chậm rãi cắm vào giữa quan tài, tiếng rít của những anh nhĩ kia cũng càng ngày càng mãnh liệt chói tai. Trực tiếp ma sát bên tai người ta như nhũn ra, lạnh cả sống lưng.

“Hung anh hộ mộ, hiện tại chỉ có thể trông cậy vào Khiêm Tử rồi.” Giản Tam Sinh dù sao cũng từng thấy qua nhiều việc đời, trong sóng âm chói tai như thế còn có thể bảo trì trấn định: “Mùi

máu tanh của kiếm Thái A kia quá nặng, vừa vặn có thể cùng vật cực hung này chống lại, diệt mấy tiểu quỷ này, chúng ta có thể từ đây an ổn đi ra ngoài.”

“Vây nếu diệt không được thì sao?” Ngũ Lôi nhỏ giọng thì thầm.

Giản Tam Sinh trừng mắt liếc hắt một cái, hung hăng chửi: “Chờ chết!”

Giản Vô Tranh lúc này lại không lo lắng bao nhiêu, cậu vô thức nghĩ Khiêm Tử có thể đối phó với sáu tiểu quỷ phiền toái này. Vì vậy hai tay bảo vệ lỗ tai, âm thầm đánh giá quan tài hoàng ngọc cực lớn bắt mắt phía trước. Mơ hồ nhớ kỹ vừa rồi lúc mở nắp quan tài, hoàng ngọc chế tạo quan tài bên trong quách bọc chính là một tầng bạch ngọc nhẵn nhụi, còn nữ thi và quỷ anh kia lại bảo tồn được hoàn hảo như thế, xem ra quan tài này vốn có năng lực chống phân hủy không giống bình thường. Khó trách chế tạo tinh tế như thế.

Cậu ngồi xổm người xuống, muốn nhìn xem vân sắc điêu khắc phía trên. Nhưng khi nhìn kỹ kính ngạc phát hiện, vật liệu trang sức nọ cũng không phải thứ tầm thường, mà là một bức vẽ thủ công kiến trúc cung điện của công tượng cổ đại.

Đường nét trên bức vẽ súc tích, nhưng khắc họa rõ ràng, giải thích chính là một nhóm công tượng ở một địa phương nào đó phụng mệnh xây dựng một tòa cung điện, suốt ngày suốt đêm không có thời gian nghỉ ngơi. Thành linh có một ngày mọi người đào ra một bộ thi thể, thi thể kia không có đầu lâu, cái bụng so với nữ tử chờ sanh bình thường còn muốn to tròn cực lớn hơn. Mọi người đều nghi hoặc không giải thích được, rồi lại cảm thấy tà tính, liền không dám chạm vào nó nữa. Ngày thứ hai, khi giám công đến kiểm tra, bỗng nhiên phát hiện tất cả công tượng đều đầu hướng xuống nửa thân thể vùi vào trong đất, một đám ngạt thở mà chết.

Đồ án đến đây thì không còn nữa, Giản Vô tranh yên lặng đứng dậy, rút cuộc hiểu được lai lịch của nữ tử đáng thương thân man di chủng và sáu quái anh trong quan tài nọ, trong lúc nhất thời liền có chút không đành lòng.

Khi cậu vô thức cúi đầu nhìn bức tranh lần nữa, lại hoảng sợ phát hiện, một cánh tay trắng nhỏ đang từ trong bóng tối vươn ra, mục tiêu chính là tay cầm kiếm Thái A của Vương Tử Khiêm.

Chương 14 - Trong mộ cổ mộ

Cánh tay nhỏ tái nhợt non mềm thông thả mà cẩn thận từ trong bóng tối vươn ra, tựa hồ không muốn kinh động Vương Tử Khiêm, kẻ đối với chúng nó mà nói chính là nhân vật cực kỳ khủng bố, tay nhỏ từ tốn hơi chút rung động, mắt thấy sắp bắt được góc quần Vương Tử Khiêm.

“Khiêm Tử cẩn thận!” Sợ ra một thân mồ hôi lạnh Giản Vô Tranh hô thành tiếng.

Những người khác nghe thấy tiếng hô này đều cúi đầu nhìn lại, cũng không nhận được giạt nẩy mình, tiểu quỷ này cũng ác thừa dịp mọi người không chú ý hạ độc thủ muốn đối phó Vương Tử Khiêm.

Vương Tử Khiêm phản ứng cực nhanh, khi Giản Vô Tranh vừa mới hô thành tiếng, liền nhanh chóng rút ra kiếm Thái A đã vào hơn phân nửa quan tài hoàng ngọc, tay phải đảo một cái, nhẹ nhàng đem thân kiếm biến hóa vị trí, sau đó hướng về phía quỷ anh núp trong chỗ tối không kịp tránh né dùng sức vung xuống.

Chỉ nghe một tiếng rít cổ quái khiếp người, nhất thời máu đen văng khắp nơi.

Quỷ anh nọ con người không có tí tròn trĩnh nào oán hận nhìn thoáng qua bên này, liền cả người máu tươi bung cánh tay cụt của mình, thất tha thất thểu nhanh chóng ẩn vào trong bóng tối.

“Địch trong tối ta ngoài sáng, tiếp tục như vậy không phải biện pháp đâu.” Giản Tam Sinh mắt thấy kiếm đã rút ra, trong lòng biết muốn cầm trở về nữa, sẽ không còn dễ dàng như vậy, không khỏi mở miệng nói: “Chúng ta tốt nhất mau chóng rời khỏi đây, mấy tên quỷ búp bê kia e ngại Khiêm Tử cùng Thái A kiếm trong tay cậu ta, vừa rồi lại bị thương nặng, chắc hẳn không thể nhanh chóng ngóc đầu trở lại.”

“Nói thì nói vậy.” Liêu Hiểu Thịnh khoát khoát tay ý bảo Ngũ Lôi không cần điều mình nữa, cười khở mở miệng nói: “Rời khỏi đây nào có đơn giản như vậy, chúng ta hiện tại ngay cả phương hướng cơ bản cũng không biết rõ.”

“Bằng không, chúng ta từ ám đạo vừa rồi trở về?” Ngũ Lôi suy nghĩ một chút, đề nghị nói.

“Nhảm nhí, từ đó trở về, vạn nhất đụng hai thứ kia, ở nơi nhỏ hẹp đó, vài người chúng ta đây chẳng phải chết chắc rồi sao.” Giản Tam Sinh nét mặt già nua sâu muộn, phủ định lời Ngũ Lôi.

“Vậy cũng đừng đứng đây nữa, bên cạnh mấy tiểu quỷ này thương lượng sự tình, khó tránh khỏi sẽ không xuất hiện cái gì ngoài ý muốn nữa.” Mắt nhìn quan tài hoàng ngọc đóng chặt nọ, Giản Vô Tranh thấp giọng nói.

“Tiểu Tranh nói rất đúng...” Giương mắt nhìn Giản Vô Tranh một chút, Giản Tam Sinh thờ dãi.

Đang định bảo mọi người quay người trở về phía dưới tượng Tà thần ngàn tay đồng thau nọ, Vương Tử Khiêm lại bỗng dưng khoát tay áo, ý bảo tất cả mọi người không nên cử động.

Chỉ thấy hai mắt y nhìn phía trước quan tài, tựa như đang tập trung tinh thần lắng nghe, phảng phất như sâu bên trong nơi nhìn không thấy được kia có vài thứ gì đó không biết tên đang di chuyển.

Giản Tam Sinh không mở miệng hỏi, nhưng mồ hôi lạnh thoáng cái chảy cả người. Thật sự là sợ lại đến thêm cái gì đó, sáu đứa trẻ sinh đôi dính liền này còn chưa giải quyết, chẳng lẽ lại đụng tới thứ quỷ dị gì nữa? Xem ra đám người bọn họ nhất định không thể thoát khỏi đây rồi.

Trong bóng tối quỷ dị thanh âm càng ngày càng mãnh liệt, sột sột soạt soạt, leng keng leng keng, tựa hồ từ xa đến gần. Thanh âm kia tựa như, tựa như.....Tựa như một đám người đang từ trong ám đạo phủ kín đá vụn ngã nhào xuống.....

“A!”

“Ai du!”

“Chết tiệt!”

“A! Anh rě các người! Đừng mệ nó đề cả lên người tui...Ai du này...”

“Cút ngay! Cút! Chết tiệt chân của tui...”

Đám người Giản Tam Sinh mới vừa nghe tràn tiếng động hỗn loạn cực kỳ đó, liền cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời, trong nháy mắt, hết thấy trong thạch thất đều bại lộ trong u quang màu xanh nhạt tràn ngập cả phòng.

Nguyên lai, trong thạch đạo từ cách mặt đất đại khái có hai ba thước ngã nhào ra chính là đám người Hoắc Tam Nhi trước đó đang đánh bài trên mặt đất. Mọi người giờ phút này cách quan tài hoàng ngọc không xa ngã thành một đồng, trong miệng quang quắc mắng chửi không ngừng, bên cạnh rơi vài túi trang bị lớn.

Mà khiến thạch thất quý dị khủng bố này che kín ánh sáng xanh, Hoắc Tam Nhi giờ phút này hai tay đang chộp vào một khuyên tròn đồng thau thật lớn phía trên, hai chân không ngừng đạp loạn. Hai hàng đăng nô ngồi xôm trên vô số xích sắt, đúc trông rất sống động, cao cao mắc giữa không trung, từ hai bên khuyên tròn đồng thau kéo dài thẳng đến đỉnh đầu tượng Tà thần ngàn tay... (Đăng nô, là người khi còn sống thấp đèn cho hoàng gia hoặc quý tộc vào buổi tối, bởi vì hoàng gia hoặc quý tộc chết đi cũng muốn lập lại cuộc sống nhân gian ở âm phủ, cho nên bày trí trong lăng mộ giống khi còn sống, đương nhiên, nếu khi còn sống có người thấp đèn cho, vậy chết đi cũng phải có, chỉ có điều có khi là tượng gốm, có khi là đúc kim loại, cũng có khi tàn nhẫn dùng người sống để tuần táng.)

Hiển nhiên, khuyên tròn bị Hoắc Tam Nhi trong lúc hỗn loạn bắt được, chính là cơ quan thấp sáng đăng nô đồng thau này.

“A a!” Treo trên khuyên tròn Hoắc Tam Nhi quay đầu lại hướng sâu bên trong ám đạo nhìn thoáng qua, không nhìn được kêu to: “Hai cái xác sống nọ lại đuổi tới! Đại Thắng! Anh Khôn! Đỡ em xuống!”

Nói xong, Hoắc Tam Nhi xô dịch nửa thân dưới, nhắm mấy người xoắn xuýt thành một đồng bên dưới, dứt khoát bỏ nhào xuống.

“Chết tiệt anh trai à mày đừng có hướng đám này mà nhảy chứ!”

“Tam Nhi! Ai du...”

“Má ơi anh Tam không nên như vậy... A...”

Mọi người vốn cũng đã loạn thành một đoàn lại bị thiệt hại nặng, không ngừng kêu khổ.

Thấy rõ là người mình, Giản Tam Sinh vội vàng đi qua, hỏi: “Tam Nhi? Máy đưa bọn bây tại sao lại ở đây?”

Nghe được tiếng hỏi của Nhị gia nhà mình, Hoắc Tam Nhi giãy giụa từ tầng cao nhất của chồng người đứng lên, kinh hãi nói: “Nhị gia?! Chết tiệt may thấy mẹ luôn, cư nhiên vừa vịn dụng các anh.”

Không nhìn mấy người bị trọng lực của mình đè thê thảm, đang nỗ lực muốn đứng dậy, Hoắc Tam Nhi đem chuyện tình bọn họ vừa gặp phải từng cái tỉ mỉ kể ra cho Giản Tam Sinh.

Nguyên lai Hoắc Tam Nhi cùng đám người Ngô Khôn vốn ở trên xe đánh bài đánh đến HAPPY, Đại Thắng ở một bên đột nhiên thành thật mở miệng nói: “Trời cũng sắp sáng rồi, Nhị gia bọn họ sao còn chưa lên?”

Vì vậy mọi người lúc này mới nhận thấy tình hình không đúng, theo lý nếu như gặp được hồ sâu ngoài dự liệu, Nhị gia nhất định sẽ sai người về báo tin, đồng thời gọi vài người xuống hỗ trợ. Bởi vì bọn họ trước khi xuống đạo động cho rằng khanh này bị người khác giam qua rồi, không có gì béo bở để mò nữa, do đó chỉ mang theo ít công cụ cần thiết, những trang bị đắt tiền lại cường lực như đèn pha HID về cơ bản không hề mang theo.

Như hiện tại đã qua 6,7 tiếng, trời sắp sáng, nhưng không có một chút tin tức nào truyền về, chỉ có thể chứng tỏ mấy người bọn họ ở trong mộ dụng phải phiền toái gì khó giải quyết rồi.

Lúc này, mọi người nói chuyện tính toán một chút, Hoắc Tam Nhi cùng Ngô Khôn liền quyết định mang người và trang bị đi xuống giúp một tay, trên mặt đất chỉ chừa lại hai đứa coi xe.

Vác túi lớn trang bị vội vã tiến vào đạo động, Hoắc Tam Nhi cùng bốn người còn lại đã bị Thiết Khoan bộ mặt hoàn toàn thay đổi trước mắt dọa cho quỳnh quáng, sau đó nhìn đến thanh Thẳng Tà của Vương Tử Khiêm cắm trên khuôn mặt quái dị cực lớn nọ, rốt cuộc xác định đám người Giản Tam Sinh bị hai thứ này vương tay vướng chân.

Bất quá dù sao cũng là tay già đời đào không ít hố, bối rối ban đầu qua đi lập tức trấn định xuống, mọi người vừa chạy vừa đánh, lộn nhào xông vào trong, nhất định phải gặp Chương Nhân nhà mình mới chịu.

Cuối mộ thất chính, mọi người mèo mù vớ phải chuột chết đẩy ra cơ quan trung ương, rồi mới từ trong ám đạo bí ẩn sợ muốn tè ra quần ngã lăn tới trước mặt đám người Giản Tam Sinh.

“Vũ khí đều mang đủ chứ?” Nhìn một chút mấy gói đồ lăn bên cạnh, Giản Tam Sinh hỏi.

“Tất nhiên, tôi làm việc mà nào có sơ sót bao giờ, trên mặt đất để lại Tiểu Tề và Quách đầu to coi xe, mấy người chúng tôi đem tất cả những thứ có thể mang được đều vác xuống.” Hoắc Tam Nhi tràn đầy tự tin trả lời.

Không để ý đến mấy đứa kia đang âm ỉ kịch liệt, Giản Vô Tranh quay đầu cẩn thận quan sát gian mộ thất so với sân bóng rổ bình thường còn muốn lớn hơn này.

Bên trong nhất chính là tượng Tà thần ngàn tay bằng đồng thau khi bọn họ mới từ ám đạo bò ra nhìn thấy kia, giờ phút này nửa trên của Tà thần đã hoàn toàn bại lộ giữa u quang, mây rậm mắt to nhe răng nhếch miệng, hình dạng vô cùng dữ tợn hung ác, mỗi hai bên có 23 cánh tay, mỗi cánh tay đều ở trạng thái tư thế bất đồng, trong tay nắm các loại binh khí chưa từng thấy qua.

Điều này làm cho Giản Vô Tranh không nhận được nhớ tới tượng Quan Âm ngàn tay ở khu du lịch núi Thừa Đức, phát hiện hai tượng này thậm chí có vài chỗ giống nhau. Bất quá một cái xấu xí một cái hiền lành, một ngồi trên đài sen ngàn cánh, một đè dưới thân vạn con ác quỷ.

Phía trước tượng Tà thần, trung tâm mộ thất là quan tài hoàng ngọc nằm sáu đứa trẻ sinh đôi dính liền kia. Chung quanh sáu cây trụ đồng hướng thẳng lên trời, phía trên khảm nam vô số ngọc trắng, đen, vàng, xanh điều khắc tinh mỹ.

Tiếp đó chính là ám đạo đám người Hoắc Tam Nhi Ngô Khôn té xuống, cửa ám đạo là một khuyên tròn đồng thau cực lớn, nối liền đỉnh đầu tượng Tà thần ngàn tay kéo dài tới xích sắt đằng nọ. Mỗi đẳng nọ tư thái ưu mỹ, cường tráng sinh mãnh, trong tay bùng đèn chong mớ cá mập, vạn năm không tắt.

Mà hai bên mộ thất mỗi bên cũng là một loạt đẳng nọ, chỉ là thể tích so với những cái trên không trung này lớn hơn gấp đôi rất nhiều. Đèn chong trong tay cũng không thấp sáng, nói vậy cùng những cái phía trên không phải từ một hệ thống cơ quan vận hành.

Nhú nhú mây, Giản Vô Tranh chợt cảm thấy kết cấu chính thể của gian mộ thất này nhìn qua bày trí vô cùng quen mắt, nhưng đến tận cùng đã thấy ở đâu cậu lại không nói ra được, vì vậy chỉ có thể im lặng trầm mặc.

Quay đầu nhìn về phía Vương Tử Khiêm, lại phát hiện y nắm chặt tay chống trên nắp quan tài hoàng ngọc, tay trái đỡ trán, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Giản Vô Tranh bước nhanh qua, nhẹ nhàng cầm bàn tay Vương Tử Khiêm chống trên nắp quan tài, chỉ cảm thấy bàn tay nọ lạnh lẽo vô cùng, lòng bàn tay một mảng mồ hôi. Điều này làm cho cậu nhất thời nhớ tới ngọc thú tìm được trên người bộ tử thi nọ.

“Cậu tới cùng làm sao vậy? Tại sao không nói với tôi cậu khó chịu?” Lời vừa hỏi ra miệng Vương Tử Khiêm liền nhàn nhạt lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì, nhưng trên thực tế bộ dáng cả người uể oải không chịu nổi. Giản Vô Tranh thấy y thế này, trong lòng vô cùng tức giận khổ não. Không nhận được hận cả khối ngọc thú linh lung, nếu cậu lúc ấy không tham lam lấy nó, nếu...

Thình lình, nhãn tình Giản Vô Tranh sáng lên, cậu nhớ ra kết cấu của ngôi mộ thất này từng gặp qua ở bức vẽ thiết kế. Chính là tám da dê bao lấy ngọc thú nọ, trên đó miêu tả một bộ phận trong kiến trúc cùng bộ dáng nơi này hoàn toàn giống nhau.

Chẳng lẽ bản vẽ thiết kế trên tám da dê nọ chính là bản vẽ ngôi mộ này, vậy bọn họ muốn thoát ra không phải rất đơn giản rồi sao?

Nghĩ thế, Giản Vô Tranh liền gọi Nhị ca nhà mình sang, nói cho Giản Tam Sinh phát hiện và suy đoán của mình.

Giản Tam Sinh cầm tấm da dê nọ nhìn ngang nhìn dọc, sau đó thận trọng hỏi: “Em chắc đây là bản vẽ thiết kế? Gian mộ thất này cùng nơi chúng ta đục khuôn mặt quái trước đó đều ở trên bức vẽ này?”

“Ừ, em tuyệt đối không nhìn lầm. Anh xem chỗ này, còn có nơi này, chúng ta đều đã đi qua. Mà những chỗ này...” Giản Vô Tranh lấy tay chỉ chỉ vài chỗ trống hoặc điểm đánh dấu X trên tấm da dê, nói: “Những cái này em phỏng chừng đều là những chỗ tác giả chưa đi qua, ngôi mộ này cũng không phải hẩn thiết kế xây dựng, mà là sau khi hẩn đi qua dựa vào trí nhớ của mình vẽ xuống. Dựa theo bức vẽ, chúng ta không chừng có thể tìm được thông đạo đi ra ngoài.”

Nghe vậy Giản Tam Sinh như có điều suy nghĩ gập đầu, nói thầm: “Thảo nào, tấm da dê này xuất phát từ khoảng thời Thanh mạt, làm sao có thể có bức vẽ thiết kế mộ Tây Chu... Xem ra nhóm người vào trước chúng ta kia, cũng không phải hạng người tầm thường.”

“Hừm? Nói thế là sao?” Giản Vô Tranh nghi hoặc không giải thích được.

“Nếu ần theo lời em nói, bức vẽ này là bức vẽ thiết kế của cả mộ, hơn nữa còn có thanh Thái A kiếm hết sức hung sát nọ, vậy lai lịch của nhóm bọn họ nhất định không đơn giản.” Nói xong, Giản Tam Sinh nặng nề thở dài: “Bởi vì, ngôi mộ này, là mộ trong mộ!”

Chương 15 - Ngọc hoàng Thanh Long...

(Ngọc đeo như nửa hình tròn gọi là hoàng)

“Ngôi mộ trước đó chúng ta gặp phải khuôn mặt quái hẩn là nghi trùng (phần mộ đánh

lừa người ta chứ không có tác dụng. Tựa như Tào Tháo sau khi chết sợ bị người quật mộ, tạo ra 72 nghi trùng, kẻ khác không thể nào xuống tay) phỏng chừng không phải đám người trước đã đào sạch sẽ những thứ trong hố, mà nơi đó vốn dĩ đã không có gì, những đồ vật chân chính đều ở đây. Đám người nọ có ý mang theo Thái A kiếm cùng bản vẽ đến lợi khanh nước sâu này, nhất định biết ngư nhân bọn chúng muốn tìm ngay trong mộ này. Em ngẫm lại xem, mục tiêu đó có thể là gì?” Giản Tam Sinh gấp tấm da dê lại, đưa trả cho Giản Vô Tranh.

“Chẳng lẽ là Cửu Đỉnh?” Cát bản vẽ vào xong, Giản Vô tranh đầu cũng không nâng hỏi lại.

“Đúng vậy, tám chín phần mười là vì thứ này mà tới.” Lại móc ra bật lửa cùng hộp thuốc lá, Giản Tam Sinh cầm một điếu chậm rãi châm lửa để bên mép, lần này cuối cùng cũng không bị thổi tắt.

Nghe được Nhị ca nói, Giản Vô Tranh cũng không có phản ứng gì, trong mắt cậu có Cửu Đỉnh hay không cũng vậy, đối với một người hơn mười ngày trước còn là một sinh viên đại học bình thường như cậu mà nói, có thể nhìn thấy đồ cổ trong truyền thuyết hay không cũng không có gì khác biệt. Bất quá cậu vẫn không ngẩng đầu lên, mà vô thức đưa tay ấn vào khối ngọc thú

trong túi áo. Trong lòng cân nhắc rốt cuộc có nên đem chuyện khối ngọc này nói cho Nhị ca hay không, dù sao Khiêm Tử có thể bởi vì khối ngọc này mới xuất hiện biểu hiện khác thường.

Đang chuẩn bị cùng Nhị ca lên tiếng, lại chợt nghe phía trước truyền đến một trận ồn ào huyền não, Giản Vô Tranh ngẩng đầu nhìn lại, mới phát hiện nguyên lai là Thiết Khoan với bộ mặt hoàn toàn thay đổi nọ, dùng một loại tư thế cực kỳ vặn vẹo từ trong ám đạo bò xuống.

Thiết Khoan lúc này, xương hàm dưới và đầu lâu đã hoàn toàn tách ra, cả đầu biến thành hai nửa cao thấp, vô số xúc tu lớn nhỏ nhỏ quần quanh trong đó, mà ngay cả trong cơ thể trên người cũng có xúc tu chui ra, bộ dáng cực kỳ đáng sợ.

Đám người Hoắc Tam Nhi Ngô Khôn lập tức lấy ra AK-47 cùng súng săn, một bên kéo túi trang bị lui về phía sau, một bên đốc toàn bộ hỏa lực hướng về phía cái xác sống vốn là Thiết Khoan mà bắn.

Chỉ có điều viên đạn AK-47 bắn ra đánh vào trên da thịt của Thiết Khoan còn có thể nứt ra chút bọt máu, còn đánh tới xúc tu thì như biệt tằm biệt tích, hoàn toàn không thấy bóng dáng, ngược lại súng săn tầm bắn chỉ 100 m có thể làm nó chấn động.

Giản Tam Sinh nhìn thấy loại tình huống này vội vàng gọi mọi người dừng tay, chỉ nói tiếp tục như vậy không hề có hiệu quả, bảo bọn họ đem thùng trời thì trong bao lấy ra, mọi người hợp lực, trước trời Thiết Khoan vào bên trên trụ đồng rồi tính tiếp.

Lần này bọn họ người đông thế mạnh, cũng không còn sợ thứ này nữa. Triệu Lỗi và Ngũ Lô bên cạnh thấy thế cũng cùng qua hỗ trợ. Mọi người từ trong bao rút ra dây thùng trời thì làm từ hỗn hợp của gạo nếp và máu chó, hai người kéo lấy một đầu, làm thành hình bao vây hướng Thiết Khoan đi đến.

Xác sống nọ không có suy nghĩ và trí tuệ, cũng không biết đám người kia muốn bắt hấn như thế nào, vẫn cứ dồn sức xông đến hướng Giản Tam Sinh và Giản Vô Tranh bò đi.

Đám người Hoắc Tam Nhi không nghĩ nhiều, chỉ đồng thời phát ra một tiếng rống, liền mạnh mẽ cùng nhau nhào qua, thùng trời thì thay nhau vây kín gắt gạo cuốn lấy Thiết Khoan, sau đó nhất tề phát lực, chậm rãi kéo xác sống về trụ đồng phía sau.

Bị vây khốn Thiết Khoan phát ra một loại tiếng kêu quái dị tựa tựa rống giận, xúc tu trên người nháy mắt như quần ma loạn vũ, nhưng đối với thùng trời thì rắn chắc vô cùng này không có chút biện pháp nào.

Có lẽ cảm giác được tiếng kêu của Thiết Khoan, gương mặt lớn quý dị trắng bệch nọ cư nhiên len lén từ một góc cửa ám đạo lộ ra. Hành tung của nó mơ hồ bất định, biến ảo khôn lường, cũng không ngại sợi dây dùng để trời thì này. Hơi quan sát tình thế bên dưới một chút, liền từ trên đi xuống, nhanh nhẹn mãnh liệt vô cùng thẳng hướng Giản Vô Tranh mà đến.

Bị thương nặng cũng không cùng đám người Hoắc Tam Nhi vào giúp vui Liêu Hiều Thịnh nhận thấy được tình hình không đúng, ngẩng đầu lại nhìn thấy một đoàn vật thể hắc bạch cùng trộn lẫn, trên người còn cầm một thanh cổ kiếm cực lớn rất nhanh hướng về phía Giản Vô Tranh bay đi, vội vàng hô to thành tiếng: “Tam gia tránh ra!”

Nghe được tiếng hét Giản Vô Tranh vô thức hướng phía trước nhìn lại, sau khi phát hiện một khuôn mặt to khổng lồ vằn vện hơi bại giương hốc mắt trống không thẳng tắp hướng mặt cậu đánh tới, đầu trong nháy mắt “vù” một tiếng chết đứng tại chỗ. Tựa như người đi ngang qua đường lại sắp bị ô tô vượt đèn đỏ đâm tới, Giản Vô Tranh chỉ có thể trơ mắt nhìn vật kia mang Thăng Tà trên người bay về phía cậu, trong lòng không ngừng niệm phải chạy mau chạy mau, không chạy liền xong đời, thân thể lại như hồng mắt không có một chút phản ứng.

“Vô Tranh!” Giản Tam Sinh gấp gáp kêu to, liền muốn nhào qua kéo cậu.

Liêu Hiểu Thịnh mắt thấy mặt bụi nhào lên Giản Vô Tranh, như không đành lòng nhìn nữa mà cuống quýt nhắm chặt mắt. Ngay cả đám người Hoắc Tam Nhi cũng sợ ngây người ngừng động tác trong tay nhìn một màn này.

Song sau một hồi yên tĩnh, Liêu Hiểu Thịnh cũng không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong dự đoán, mở mắt ra nhìn, lại bị một màn cách đó không xa chấn kinh đến cơ hồ quên cả hô hấp.

Chỉ thấy mặt quái lao thẳng tới Giản Vô Tranh nọ, giờ phút này cư nhiên bị Vương Tử Khiêm vể mặt lãnh lệ ngoan tuyệt lảng không túm lấy mũi kiếm Thăng Tà đâm thấu thân thể, Thăng Tà sắc bén vô cùng, trực tiếp cắt vào tay trái Vương Tử Khiêm, máu tươi điên cuồng phun ra, chất lỏng đỏ thẫm trong nháy mắt liền chảy đầy cánh tay gầy dài mảnh mẽ của y.

Nhưng Vương Tử Khiêm tựa như không hề cảm thấy, mặc cho máu tươi của mình một đường trượt qua cánh tay nhỏ trên mặt đất. Thăng Tà dính máu người, hung khí nhất thời đại thịnh, phát ra kiếm minh nho nhỏ.

Mặt quái cực đại nọ cứ như vậy bị chống ngang giữa không trung, mắt thấy sẽ đụng tới Giản Vô Tranh, nhưng sống chết không thể tiến sát thêm bước nào nữa. Máu tươi theo thân kiếm chảy vào bên trong khuôn mặt quái, kích thích nó một trận vằn vện run rẩy đau đớn gào rú. Vô số xúc tu cực nhỏ như phát điên chui ra hốc mắt, muốn gắt gao cuốn lấy người trước mặt.

Giản Vô Tranh lảng lảng nhìn thứ giương nanh múa vuốt trước mắt, thẳng đến khi nghe thấy một tiếng quát chẳng biết từ ai: “Anh Khiêm tay anh!”

Cậu mới đột ngột bừng tỉnh, vội vàng né tránh xúc tu này, vòng qua kiểm tra xem thương thế của Vương Tử Khiêm.

“Khiêm Tử...” Nhìn một mảnh đỏ tươi bắt mắt trên cánh tay trái Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh há hốc miệng, cũng không biết muốn nói những gì, tâm hung hăng co quắp, đau đến mức cậu có loại xúc động mắt mắt nghĩ muốn khóc.

Mỗi lần đều là như vậy, luôn cần Khiêm Tử cứu cậu. Giản Vô Tranh thầm mắng mình vô dụng, hận không thể lập tức mọc ra ba đầu sáu tay, như vậy có thể giúp Vương Tử Khiêm trông coi, không đến mức giống như cục nợ khắp nơi vướng chân vướng tay. Nhưng trong lòng cậu hiểu được, một người thường cho đến giờ chưa từng tiếp xúc với những thứ này, cậu căn bản không có khả năng giống Hoắc Tam Nhi bọn họ có chủ ý có thể một mình phụ trách một mặt nào đó, càng đừng hy vọng xa vời có được bản lĩnh lợi hại như Vương Tử Khiêm.

Nhận thấy được tâm tình người bên cạnh xuống dốc, Vương Tử Khiêm dõi theo mắt cậu nhìn trong chốc lát, tiếp đó nhàn nhạt lắc đầu, ý bảo mình không có gì đáng ngại.

Sau đó, Vương Tử Khiêm dựng đứng thân kiếm Thăng Tà, để khuôn mặt quái ngửa mặt hướng lên trên, dùng sức đem Thăng Tà cắm xuyên vào khe hở trước đó đã dùng Thái A đâm thủng trên quan tài hoàng ngọc kia.

Huyết dịch đỏ tươi theo Thăng Tà trực tiếp chảy vào bên trong quan tài. Trong nháy mắt tiếng kêu chói tai của sáu anh nhi nọ lại lần nữa vang lên, chỉ là cùng lúc trước bất đồng, trong tiếng kêu sắc nhọn lần này đan xen một tia tuyệt vọng thảm bại.

“Để cho khí oán sát của sáu đứa trẻ sinh đôi dính liền này theo Thăng Tà nghịch lưu tiến vào trong cơ thể khuôn mặt quái, khiến cho hai quỷ quái chúng nó tự giết lẫn nhau, Khiêm Tử dùng chiêu này thật xảo diệu. Bất quá cái giá phải trả này...” Nói xong, Giản Tam Sinh cẩn thận hướng tiểu đệ nhà mình nhìn lại, đúng như dự đoán nhìn thấy một khuôn mặt siêu cấp trầm mặc.

Biết Giản Tam Sinh đang nhìn mình, Giản Vô Tranh chỉ phức tạp liếc mắt nhìn Vương Tử Khiêm một cái, liền vẫy tay với Nhị ca, thấp giọng nói: “Nhị ca.”

Đi theo Giản Vô Tranh đi sang một bên, Giản Tam Sinh nhìn Thiết Khoan đang bị buộc trên trụ đồng một chút, đám người Hoắc Tam Nhi đang chuẩn bị dùng dầu hỏa châm dứt cho vị từng là anh em này, lại nhìn một chút Liêu Hiểu Thịnh đi tới bên cạnh Vương Tử Khiêm đưa tay chuẩn bị hỗ trợ, lúc này mới an tâm gật đầu, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Tranh à, em có chuyện gì mà phải lén lút nói?”

Giản Vô Tranh trừng mắt liếc Giản Tam Sinh bộ dạng không hề đứng đắn, chậm rãi từ trong túi áo móc ra khối ngọc thú nọ nói: “Anh nhìn xem đây là thứ gì.”

Vừa nhìn thấy khối ngọc thú này, con mắt Giản Tam Sinh lập tức trừng lớn, cầm cổ tay Giản Vô Tranh, kéo đến gần trước mắt mình, cẩn thận quan sát.

Gân xanh trên trán Giản Vô Tranh nổi lên, gầm nhẹ nói: “Anh tự mình cầm xem, kéo tay em làm gì?!”

Nghe được Giản Vô Tranh rống giận, Giản Tam Sinh lúc này mới kịp phản ứng, càng như nhìn thấy quái vật mà nhìn em trai mình: “Vô, Vô Tranh à... Em, cầm khối ngọc hoàng này không cảm thấy thân thể có... Có chỗ nào khó chịu, hoặc không đúng sao?”

“Không có à.” Giản Vô Tranh nhú mày kỳ quái nói, liền như nhớ ra gì đó tròn to mắt nói: “Ý anh nói là, người chạm khối ngọc này sẽ xảy ra sự cố?!”

Giản Tam Sinh cũng không trả lời ngay, mà tinh tế đánh giá Giản Vô Tranh một chút, sau đó nặng nề thở dài, nói: “Đúng vậy. Khối ngọc trên tay em cầm, tên là ngọc hoàng Thanh Long. Ôi... Nói như thế nào đây, việc này xem như một truyền kỳ trong giới trộm mộ. Vốn ngọc hoàng này là một bộ, phân biệt là Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ và Bạch Hổ bốn khối, niên đại cực kỳ cổ xưa, đại khái là từ trước triều Hạ lưu truyền tới nay. Có thể nói là vật báu vô giá. Nghe nói phía trên mỗi khối ngọc hoàng đều bám vào một hồn phách của thần thời cổ

xưa, người cùng mạng với ngọc hoàng này đụng tới sẽ khiến cho sát khí trong cơ thể mình tăng vọt, dẫn đến mất đi lý trí hoặc tâm tình không ổn định. Mà nếu là người thường khác đụng tới, vậy nhất định không chết cũng sẽ phát điên, không có kết cục tốt.”

“Không chết cũng phát điên?” Giản Vô Tranh thì thảo niệm bốn chữ này, thầm nghĩ khó trách người nọ cần tẩm da dê bao quanh thứ này mới cầm trong tay, sau đó đôi mắt lướt về hướng Vương Tử Khiêm đã đối phó khuôn mặt quái và sáu anh nhí, “Nhị ca, anh xem bộ dáng Khiêm Tử hiện tại có giống điên rồi không?”

“Khiêm Tử?” Giản Tam Sinh thoáng sửng sốt, lập tức sắc mặt đại biến: “Khiêm Tử đã chạm vào khối ngọc này?!”

“Dạ.” Giản Vô Tranh kiên định gật đầu, “Thế nhưng cậu ấy hiện tại không chết cũng không điên, vậy là sao?”

“Không có khả năng không có khả năng...” Giản Tam Sinh bước qua bước lại, trông mắt chuyển chuyển, “Em xác định Khiêm Tử thật sự từng chạm vào khối ngọc hoàng này?”

“Con mẹ nó em lừa anh làm quái gì!” Bị hỏi đến phiên, Giản Vô Tranh không nhịn được gầm nhẹ.

“Không có khả năng mà! Làm sao có thể! Hiện tại đều đã thời nào rồi, làm sao còn có thể có mệnh chủ xuất hiện?” Giản Tam Sinh điên cuồng nhắc đi nhắc lại.

“Mệnh chủ? Đại gia anh nói rõ ràng cho em xem, cái gì mệnh chủ, Khiêm Tử rốt cuộc làm sao?” Tiểu tổ tông nóng nảy.

Liếc mắt nhìn Giản Vô Tranh đang nổi giận đùng đùng, Giản Tam Sinh thần bí hề hề kể sất vào cậu, nhỏ giọng nói: “Em đã quên anh mới vừa rồi còn nói qua một việc, người cùng mệnh với ngọc hoàng này đụng tới sẽ khiến sát khí trong cơ thể mình tăng vọt? Người cùng mệnh với ngọc hoàng chính là mệnh chủ, nếu thật ản theo em nói Khiêm Tử đã chạm khối ngọc này, không chết không điên. Mà dựa theo hiện tại anh thấy tâm tình cậu ta chỉ có chút không ổn định, vậy cậu ta hẳn chính là mệnh chủ của ngọc hoàng Thanh Long này không sai, cũng chính là Thanh Long trong truyền thuyết!”

Nghe vậy, Giản Vô Tranh đảo mắt xem thường, nhéo lỗ tai Giản Tam Sinh hung tợn thấp giọng mắng: “Đại gia Giản Tam Sinh, trước mặt người bên ngoài mới cho anh mặt mũi, tiếp tục lừa em cẩn thận em thật sự lột bộ da già này của anh!”

“Ai du tiểu tổ tông của anh! Nhị ca nào dám lừa dối em chứ! Thật mà!” Giản Tam Sinh cầu xin tha thứ nói: “Bất quá bây giờ còn chưa thể chắc chắn, có lẽ Khiêm Tử chỉ chưa điên, nhưng cách điên cũng không còn xa mà thôi! Bất quá anh nói cho em biết nha, chúng ta nên sớm phòng bị, vạn nhất Khiêm Tử thật sự mất lý trí rồi, phát điên lên, vậy đừng nói là đám người chúng ta, mẹ nó xem như ác quỷ cương thi trong cả đầu (hồ ba lần) hợp lại, cũng chưa chắc là đối thủ của cậu ta đâu.”

“Không có khả năng...” Giản Vô Tranh ngậy người một chút, sau đó mắng to thành tiếng: “Cho dù cậu ấy điên rồi em cũng phải dẫn cậu ấy trở về! Con mẹ nó anh cứ ở chỗ này lăn lộn cho em! Cút cút, thích ngốc chỗ nào thì cứ ngốc chỗ đó đi.”

“Ồi ôi, đừng nóng vội nha, Nhị ca làm sao có thể mặc kệ Khiêm Tử được, anh là nói chúng ta phải xem chừng cậu ấy đang hoảng, tận lực đừng để tâm tình cậu ấy phập phồng quá kịch liệt, trấn an cậu ấy một chút, lại nói, dựa vào tình huống này, khối ngọc hoàng Thanh Long có khả năng là mệnh ngọc của cậu ấy còn lớn hơn nữa. Vậy chúng ta nhặt khối ngọc hoàng này chẳng khác nào đã nhặt báu vật. Bất quá...” Giản Tam Sinh nói rồi ngừng lại một chút, nhìn Giản Vô Tranh thần sắc ngưng trọng: “Bất quá khiến anh không ngờ chính là, Giản gia nhà ta tới thế hệ này, còn có thể sinh ra nhân vật như em đây, Tiểu Tranh, chạm vào ngọc hoàng Thanh Long này cư nhiên không hề có phản ứng gì...”

Trùng mắt nhìn tay Giản Tam Sinh vỗ nhẹ lên vai mình, Giản Vô tranh cũng không ý thức được ý tứ trong lời nói của Giản Tam Sinh, tức giận chửi: “Em tính là nhân vật cái gì, mẹ nó bớt nói xéo đi.”

Giản Tam Sinh nghe vậy cũng không nói gì, chỉ lắc lắc đầu, ý bảo Giản Vô Tranh qua kia giúp Vương Tử Khiêm băng bó vết thương trên tay.

Nhìn bóng lưng Giản Vô Tranh đột nhiên ý thức được vết thương của Khiêm Tử, sau đó gấp gáp hoảng sợ chạy mất, trong bụng Giản Tam Sinh lặng lẽ than: Chạm vào ngọc hoàng nọ lại không hề phản ứng gì, em ấy sợ rằng không hiểu được bản thân so với mệnh chủ còn lợi hại hơn... Một Thanh Long đã đủ khó khăn rồi, thêm một bách tà bất xâm nữa... Đây rốt cuộc là...

Chương 16 – Cảnh tay trùng

Nữ lý sáu đứa trẻ sinh đôi dính liền cùng khuôn mặt quái nọ xong, Giản Tam Sinh lúc này quyết định ở lại trong mộ thất có thể so với cung điện này nghỉ ngơi trong chốc lát, xuống đầu đào hang dù sao cũng không phải ra ngoài tản bộ du ngoạn, coi trọng tốc chiến tốc thắng. Không có khả năng nói đã phát hiện một cái khanh nửa sinh nửa thực, còn phải trở về nghỉ ngơi chỉnh đốn rồi mới trở lại, vậy không chừng đã bị người khác nhanh chân đến trước rồi, đào đầu kiêng kị nhất chính là việc này. Hơn nữa từ tám da dê, Thái A kiếm, cùng Thanh Long ngọc hoàng quý tà vô cùng của đám người trước lưu lại sau khi bọn họ tiến vào mộ phát hiện được này, trong ngôi mộ này tám chín phần mười chính là ngôi mộ Chu Công mà bọn họ muốn tìm.

Chẳng qua có một chút việc khiến Giản Tam Sinh đoán không ra, đám người này nếu đã chuẩn bị đầy đủ hết như vậy, thật không giống như là sau khi nghe xong lời đồn mới chạy tới Kỳ Sơn. Bọn họ hiển nhiên đã sớm biết nơi này có một ngôi mộ thế này, hơn nữa trang bị cực mạnh để chuẩn bị tiến vào mộ. Mặc dù cuối cùng vẫn bị thất bại trong tay sáu đứa trẻ sinh đôi dính liền, nhưng tuyệt đối không phải nhân vật nhỏ gì.

Có khi nào... Bọn họ chính là đám người thả ra tin đồn dẫn dắt mấy ngàn xuyên sơn quỷ cả nước tới đây không?

Mắt Giản Tam Sinh sáng rực lên, nhưng lập tức lại phủ định suy nghĩ của mình. Nếu thật sự là bọn họ, vậy bọn họ làm thế đến tột cùng có mục đích gì? Trên đời này tuyệt đối không có đảo đầu nào muốn chia cho kẻ khác dù là một chén canh.

Thật sự nghĩ không ra đạo lý trong đó, Giản Tam Sinh quyết định tạm thời đem điểm nghi hoặc ấy để sang một bên trước. Anh gọi mọi người đến vị trí cách xa Thiết Khoan đã bị đốt thành than một chút ngồi xuống, rồi bắt đầu nghiên cứu thanh đồng bàn tím xuống trên người khuôn mặt quái nọ.

Cùng khối Ngũ Hồ Cẩm Dương bàn trên tay kia bắt đồng, năm con hồ trên khối bàn này là đầu hướng ra ngoài mà thành thế vây quanh, cư nhiên đem dê che ở trung tâm hình thành Ngũ Hồ Hộ Dương bàn. Một bắt một che này, nhất định là mấu chốt để giải quyết vấn đề nào đó. Còn có khối Thanh Long ngọc hoàng không biết là phúc hay họa này nữa...

Suy nghĩ, Giản Tam Sinh bắt giác chuyển mắt qua người Vương Tử Khiêm đang ngồi bên cạnh, duỗi tay trái để Giản Vô Tranh giúp băng bó.

Giản Vô Tranh ngồi xếp bằng bên cạnh Vương Tử Khiêm, bỗng dưng cảm giác được một tầm mắt cực kỳ hèn mọn, mờ ám hướng bên này ném tới. Trong bụng thầm mắng một tiếng mẹ, liền quay đầu hung hăng trừng hướng Nhị ca nhà mình, dùng ánh mắt cảnh cáo anh đừng xằng bậy.

Cũng không thể trách tính tình Giản Vô Tranh không tốt, đây đã không biết là lần thứ mấy Giản Tam Sinh dùng cái loại ánh mắt không có ý tốt này nhìn Vương Tử Khiêm rồi.

Mà Khiêm Tử thì ngay từ khi bắt đầu còn có thể dùng ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn lại, dần dần, y cũng lười để ý tiếp đến cái tên Chương Nhân cả ngày chẳng biết đang suy nghĩ mấy thứ gì trong bụng.

Mặc dù Giản Tam Sinh nói Khiêm Tử rất có khả năng bởi vì chạm khối ngọc nọ mà mất đi lý trí, nhưng Giản Vô Tranh trước sau vẫn nghĩ anh ấy chỉ toàn nói nhảm, nói thế nào đi nữa, Khiêm Tử cũng không phải loại người sẽ làm bị thương bọn họ.

“Tiểu Tranh à, cầm khối ngọc hoàng kia tới đây cho anh nhìn xem.” Đưa tay chọt chọt Giản Vô Tranh, Giản Tam Sinh phảng phất như đã quên mới vừa rồi còn ở trong lòng tạo chủ ý với người ta, biểu tình mặt dày vô si yêu cầu.

“Lấy móng vuốt của anh ra.” Giản Vô Tranh tức giận trừng mắt liếc anh một cái, liền móc ra Thanh Long ngọc hoàng đưa tới.

Ai ngờ Giản Tam Sinh vậy mà không dám nhận, còn nghiêng người ra sau, tựa như trên tay cậu cầm chính là bom hẹn giờ vậy.

“Đừng đừng, Vô Tranh em đây là muốn hại chết anh à, lấy đồ bọc lại cho anh đi!” Giản Tam Sinh thấp giọng kêu lên.

“Con mẹ nó cho anh chết luôn.” Bị đối phương làm cho mất kiên nhẫn, Giản Vô Tranh giận tái mặt mắng, nhưng vẫn đem giấy gói bánh quy nén vừa rồi xé xuống, bao một góc ngọc hoàng, đưa tới.

Giản Tam Sinh cẩn thận cầm góc được quấn giấy lên, cẩn thận nghiên cứu khối Thanh Long ngọc hoàng này.

Ngọc hoàng ở Trung Quốc cổ đại là một trong các ngọc lễ khí của “Lục khí lễ thiên địa tứ phương”, trong lục khí, bốn loại ngọc là ngọc hoàng, ngọc tông, ngọc bích, ngọc khuê có lịch sử lâu đời nhất, từ thời đại đá mới đã xuất hiện. Trong văn hóa Lương Chử, ngọc hoàng được xem như một loại trang sức mang tính lễ nghi, thường cùng ống ngọc, chuỗi ngọc tổ hợp cùng một chỗ, dùng để biểu thị thân phận hiển hách của người đeo.

(Ngọc bích: tròn, dẹp ở giữa có lỗ nhỏ; Ngọc tông: hình trụ, bên ngoài hình vuông, ở giữa có lỗ tròn; Ngọc khuê: trên nhọn dưới vuông)

Ngọc hoàng bình thường hình bán nguyệt dạng phiến, phần tâm vòng lược khuyết, tương tự bán bích, ngoại hình phân biệt có hoàng hình người, hoàng hình điều, hoàng hình cá và hoàng hình thú bốn loại.

Mà khối Giản Tam Sinh cầm trên tay đây, ngay mép trung tâm khắc vào một đầu rồng, miệng rồng mở lớn, cùng đuôi đụng vào nhau. Râu rồng nổi lên ngoài miệng, hình thành hai tầng phù điêu. Thân rồng cong lên, làm thành mép tròn. Vuốt rồng vẩy rồng rõ ràng có thể phân biệt. Mặt sau khắc đầu đường vân chìm, tinh xảo phức tạp, thế gian hiếm thấy. Chỉ sợ cả trong viện bảo tàng Cố Cung hiện tại khối ngọc hoàng thú diện vẫn kia so ra cũng kém hơn nó một nửa.

Nhìn kỹ, trong thân ngọc thông thấu ra ngoài vậy mà xen lẫn một vệt máu, hình thành huyết thấm hiếm có. Chắc là từ trên người bộ xác ướp cổ nào đó lấy xuống.

(Tiêu: Huyết thấm, người bình thường cho rằng ngọc khí chôn theo, do máu người chết thấm vào mà thành, do đó lại có sách gọi là thi thấm, kỳ thật không phải như vậy, mà là ngọc khí chôn dưới mặt đất thời gian dài, chất ngọc mềm ra, cùng khoáng vật có chứa màu đỏ liền kề thấm vào thân ngọc.)

Giản Tam Sinh bây giờ còn chưa thể hoàn toàn khẳng định khối ngọc hoàng Thanh Long này chính là vật nhận mệnh chủ, người phạm đụng tới đều không có kết quả tốt trong truyền thuyết nọ, bất quá muốn chứng minh nó đến tột cùng là thật hay giả, cũng vô cùng đơn giản, chỉ cần tìm người thử một lần là biết.

Giống như tùy ý quét mắt vài lần chung quanh mấy người nhà họ Liêu đang cùng Ngũ Lô, Hoắc Tam Nhi nói chuyện phiếm, trong lòng Giản Tam Sinh âm thầm cân nhắc.

Nhận thấy được ánh mắt giao hoạt của Nhị ca nhà mình, Giản Vô Tranh bắt đầu dĩ đảo mắt xem thường, tâm nói phỏng chừng lại đang tính kế tên xui xẻo nào rồi. Sau đó cũng bắt đầu tự mình quan sát nhóm người này.

Trước mắt bọn họ tổng cộng 11 người, ngoại trừ nhóm đầu tiên đi xuống là Ngũ Lôi, Liêu Hiểu Thịnh, Triệu Lỗi, Nhị ca, Khiêm Tử và cậu, còn lại năm người là về sau đuổi kịp tới là Hoắc Tam Nhi, Ngô Khôn, Đại Thắng cùng Độc Nhân Kiều trước đó không chú ý tới và Tiểu Lý.

Giờ phút này đám người nọ đang tụm lại cùng một chỗ, gặm bánh quy nén trong tay, không hề có hình tượng cười âm tán gẫu trên trời dưới đất, phảng phất như trận ác chiến vừa rồi chỉ là trò trẻ con nhà nhà đùa chơi, kết thúc thì vứt sau đầu.

Thằng nhóc Hoắc Tam Nhi này trong bụng cũng không ít ý xấu, xúi giục Ngô Khôn cùng Tiểu Lý theo hắn cùng nhau móc ngọc sức khảm trên trụ đồng. Trong miệng còn ồn ào cái gì ngàn vạn lần đừng đụng hư, đây chính là bảo bối vớ vẩn linh tinh gì đó.

Giản Vô Tranh bắt đắc dĩ nghĩ, không biết đến chừng nào cậu mới có thể luyện đến cấp bậc thần kinh thô như đám người này, mặt sau quan tài hoàng ngọc nọ lại chính là Thiết Khoan lực lưỡng trước đó từng là đồng bạn của bọn họ, giờ đã bị đốt thành than. Đám người kia còn có thể thoải mái chèn chén, chuyện trò vui vẻ, không hề kiêng kỵ như thế.

“Haiz...” Tiểu tổ tông hiếm khi thở dài, ánh mắt liếc về phía Thắng Tà và Thái A tùy ý gác bên chân Vương Tử Khiêm, đan xen cùng một chỗ, liền cảm thấy có chút ngán người.

Giản Tam Sinh đại khái là nhìn mọi người đều đã nghỉ ngơi đủ rồi, liền vung tay lên, hô: “Tất cả đừng đi lung tung nữa, lại đây lại đây, đều cùng đến đây ngồi.”

Tay anh nhắm phía trước mình ra dấu một vòng lớn, mọi người vừa thấy tư thế này, liền buông bánh quy nén trong tay, thu lại ý cười trên mặt, ngoan ngoãn vây quanh cùng nhau ngồi xuống.

Hoắc Tam Nhi mới vừa ngồi xuống liền đem một khối hắc ngọc móc xuống từ trên trụ đồng bỏ vào túi xách, sau đó tiện thể hề hề cười nói: “Nhị gia không bằng đem mấy cây cột này mang về đi, thứ này giá trị biết bao nhiêu tiền a này... Ai du!”

Đưa tay hung hăng bóp đầu Hoắc Tam Nhi một cái, Giản Tam Sinh cảm tức mắng: “Con mẹ nó tiền đồ mày cũng chỉ đến thế, tại sao mày không nói đem tượng Tà Thần chuyển đi luôn?”

Hoắc Tam Nhi ai oán liếc mắt nhìn Giản Tam Sinh một cái, chỉ xoa đầu không dám nhiều lời nữa. Kỳ thật không chỉ mấy cây cột nọ, ngay cả đấng nô treo trên xích sắt ở không trung hắn cũng muốn mang đi, trước không nói đến đấng nô đúc khắc bằng đồng thau, đáng người tuyệt vời, cho dù chỉ lấy đi đèn chong người cá trên tay chúng nó thôi, tiền bán được cũng đủ để hắn khoái hoạt nửa đời rồi.

“Chúng ta nghỉ ngơi cũng đủ rồi, nên ngấm lại làm thế nào đi tiếp, ở một chỗ quá lâu, có khả năng sẽ thêm chuyện. Trong mộ này mấy thứ tà tính nhiều lắm, phải đẩy nhanh tốc độ tìm được mộ thất chính.” Nói xong, Giản Tam Sinh tựa đầu chuyển hướng Tà thần ngàn tay phía sau, cẩn thận quan sát.

“Nhị gia, ý của ngài là nói...” Đại Thắng vẻ mặt hàm hậu sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của mình, thấp giọng nói: “Đây còn chưa phải mộ thất chính?”

Liếc mắt nhìn Đại Thắng một cái, Giản Tam Sinh nhàn nhạt gật đầu.

“Má ơi, nơi này đã nhiều thứ đáng giá như vậy rồi, nếu tới được mộ thất chính, còn không phải là núi vàng núi bạc chất đống sao?” Hoắc Tam Nhi thấy Chương Nhân nhà mình gật đầu một cái, lập tức kích động hẳn lên, kết quả hiển nhiên bị Giản Tam Sinh cho một ánh mắt xem thường.

“Vậy chúng ta mau tìm xem chung quanh có cơ quan gì không.” Liêu Hiểu Thịnh nói rồi đứng dậy, vết thương trên bụng bị động đau đến hắt hắt một ngụm khí lạnh.

Giản Tam Sinh gật đầu, sau đó hướng bọn họ phát tay, tiếp tục quan sát tượng Tà Thần cao lớn hùng vĩ như đỉnh thiên lập địa này.

Mọi người lập tức giải tán, đến các góc của mộ thất gõ gõ đập đập, bộ dáng rất buồn cười.

Giản Vô Tranh liếc mắt nhìn mọi người đã tỏa ra bốn phía, sau đó quay đầu nhỏ giọng hỏi Giản Tam Sinh: “Anh nha bảo người ta đi tìm cơ quan, chính mình ngồi ở đây quay hướng Tà Thần niệm kinh?”

“Nào có.” Giản Tam Sinh lắc đầu, thân thể có chút nghiêng về phía Giản Vô Tranh, thần bí nheo mắt nói: “Trực giác anh cho biết cơ quan nọ tuyệt đối không ngoài tượng Tà Thần này, không phải bên trong nó, thì chính là xung quanh nó.”

“Vậy sao anh không trực tiếp nói cho bọn họ.” Giản Vô Tranh không tin tròng mắt liếc Nhị ca nhà mình.

“Hắc...” Giản Tam Sinh nở nụ cười, làm như đang cười nhạo Giản Vô Tranh ấu trĩ: “Anh đây còn chưa nắm chắc mười phần mà, vạn nhất nghĩ sai, mặt mũi Giản Nhị gia anh đây còn vác đi đâu được nữa, huống chi lúc này anh còn mang theo người nhà họ Liêu, cũng không thể mất mặt với nhà người khác chứ.”

Giản Vô Tranh xì một tiếng, liền không thèm để ý tới Giản Tam Sinh nữa, ngẩng đầu lên nhìn nửa người trên của Tà thần ngàn tay.

Giữa u quang của đèn chong mờ mịt, diện mục của Tà Thần dữ tợn vô cùng, mắt tròn tròn, hai nhãn cầu cơ hồ trừng lóet khỏi hốc mắt, 23 cánh tay đối nhau đều tráng kiện hữu lực, nắm các loại binh khí bất đồng, thái độ hung thần khiến người ta không nhìn được tâm sinh kính sợ. Song Giản Vô Tranh lại đột nhiên phát hiện, trong 23 cánh tay đối nhau nọ, bên trái có một cánh cơ hồ hoàn toàn cùng cánh tay kia chồng lên, hơn nữa bởi vì khoảng cách quá nhỏ, cánh tay kia cũng không hề nắm vũ khí.

Giản Vô Tranh không khỏi giật mình tròng lớn hai mắt, trước đó không phát hiện điểm ấy bởi vì khi bọn họ mới từ trong ám đạo bò ra nằm sau lưng tượng Tà Thần, hơn nữa khoảng cách chiếu xạ của đèn pin mắt sói có hạn, nửa người trên của Tà Thần nhìn cũng không rõ ràng. Mà hiện tại cẩn thận quan sát, liền phát hiện thân mình bức tượng đồng thau này không hài hòa.

Tổng cộng 46 cánh tay vốn đều tự nắm một thanh binh khí, khiến hai bên thân thể Tà Thần hình thành cục diện đối lập. Mà giờ đây, cánh tay bên trái thiếu một thanh binh khí kia, dẫn đến cả thân thể của tượng Tà Thần cũng có chút khuynh hướng nghiêng sang một góc, nhưng

chút góc độ ấy cũng không ảnh hưởng đến hình tượng tổng thể của Tà Thần, thế nên không cần thận quan sát cơ bản không phát hiện được điểm quái dị ấy.

Giản Vô Tranh cảm thấy cái này giống như đang chơi trò chơi, phải tìm được thứ mở ra cửa tiếp theo, sau đó đem thứ kia đặt tới vị trí chính xác, mới có thể hoàn toàn qua cửa.

Nghĩ vậy, cậu lập tức quay đầu gọi Giản Tam Sinh nhìn xem cánh tay có vấn đề kia. Không ngờ Giản Tam Sinh nghe xong lời của cậu chỉ nghiêng ngẫm cười, nói: “Tiểu Tranh à, hai anh em ta cùng đi lần này, vẫn không ngờ đến thân thể em xương cốt không dùng được, mà đầu óc trái lại xoay chuyển thật nhanh...”

“A...” Giản Vô Tranh cũng nhếch khóe miệng: “Có anh trai kiểu gì, sẽ có em trai kiểu đó.”

Có thâm ý khác nhìn em trai nhà mình liếc mắt một cái, Giản Tam Sinh không hề nhiều lời, phát tay gọi mấy đứa ngốc còn đang đau khổ tìm kiếm cơ quan kia sang.

“Đại Thắng, Độc Nhãn Kiều, hai người các cậu bò lên cánh tay kia nhìn xem, sờ một chút xem trong lòng bàn tay có cơ quan gì không, ta cho rằng ngay chỗ đó.” Giản Tam Sinh rút ra hộp thuốc lá, tràn đầy tự tin nói.

Chương Nhãn lên tiếng, hai người nào dám không theo. Đại Thắng cùng Độc Nhãn Kiều đồng thời gật đầu một cái, liền lần lượt theo hai chân xếp bằng của tượng Tà Thần bò lên.

Mặc dù mù một mắt, nhưng cơ xương cực kỳ linh hoạt, vài cái liền lúi lên đến ngực tượng Tà Thần, sau đó chậm rãi di chuyển ngang sang cánh tay bên trái, bám vào một xích sắt thật lớn từ ngực quần đến cánh tay, rất nhanh đã tới vị trí lòng bàn tay tượng đồng.

Độc Nhãn Kiều đi lên bàn tay cực lớn kia loay hoay lục lọi, nhưng trước sau vẫn không tìm được cơ quan gì, ngược lại cảm thấy cánh tay chồng lên này như chịu ảnh hưởng của thể trọng mình mà trầm xuống một chút.

“Nhị gia, phía trên này hình như không có cơ quan gì.” Lại sờ soạng một trận, Độc Nhãn Kiều nhin không được lên tiếng hỏi.

“Sao có thể không có chứ? Cậu cứ tìm lại kỹ hơn xem.” Con người Giản Tam Sinh đảo tròn, kết quả này đích xác ngoài dự liệu của anh.

“Lão Kiều, dịch sang bên cạnh một chút.” Nói gót đi lên Đại Thắng bảo Độc Nhãn Kiều chừa qua cho hắn một chỗ, rồi cũng chuẩn bị bò qua cùng tìm cơ quan.

Lại không ngờ rằng hai người này ở chung một chỗ, khiến cho thể trọng của hai người bọn họ đều đặt cả vào đầu mút của cánh tay.

Trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng nổ trầm trọng, cánh tay kia vậy mà bỗng dưng chìm cả xuống, từ vị trí chồng chéo ban đầu hoàn toàn lệch ra. Ở phía trên Đại Thắng và Độc Nhãn Kiều đều bị cú hạ đột ngột này kinh động hét lớn một tiếng.

Đám người Giản Tam Sinh phía dưới nhìn thấy kinh hiem, không hỏi hô to: “Cẩn thận!”

Mà càng làm cho bọn họ không lường trước được chính là, sau khi cánh tay kia trầm xuống, bên trong tượng Tà Thần ngàn tay cứ nhiên như đã khởi động cơ quan gì đó, tiếng vang thông thả mà nặng nề của cơ quan từng chút từ trong tượng đồng truyền ra, hơn nữa dần dần biến lớn, cuối cùng chậm rãi quanh quẩn trong mộ thất trống trải.

Nhìn tượng Tà thần ngàn tay theo cơ quan rung động, tư thế chậm rãi tách ra, mọi người đều kinh ngạc cười toe toét, ngay cả hai người Đại Thắng nằm sấp trên cánh tay đồng cũng đều kinh ngạc nhìn chằm chằm thứ lộ ra bên trong tượng Tà Thần nọ.

Thời gian vào giờ phút này phảng phất như cũng trầm lắng xuống, trong mộ thất tiếng cơ quan ầm vang rung động như trước vắng vắng bên tai, mà Tà thần ngàn tay đồng thau cực lớn hùng vĩ nọ, lại đang dùng tư thế quý dị tách ra thành hai nửa, hơn nữa dần dần chìm vào trong lòng đất, để cho pho tượng phật hoàn toàn trái ngược với nó chậm rãi hiện ra trước mắt mọi người.

“Con mẹ nó,” Giản Tam Sinh rốt cuộc biết mình chỉ đoán đúng một nửa về cơ quan này, không khỏi nói: “Xem ra truyền thuyết Tà Thần là tiền thân của bà Quan Âm, cứ nhiên là sự thật...”

Chương 17 – Người thứ 12

Giản Tam Sinh từ nhỏ đã nghe thế hệ trước trong nhà từng nhắc tới, Quan Âm Bồ Tát phổ độ chúng sinh, đại từ đại bi, tiền thân cũng là một thần tiên cực kỳ hung ác thời viễn cổ. Thần tiên nọ dựa vào nuốt ác quỷ để sống, hình dạng thô kệch đáng sợ, là thần thượng cổ mà tất cả tà vật đều e ngại.

Sở dĩ Tà Thần hung ác này về sau lại biến thành Quan Âm Bồ Tát, kỳ thật cũng bởi vì quan niệm mọi người dần dần thay đổi. Thời viễn cổ mọi người tin vào sức mạnh thô bạo, cho rằng chỉ có hung thần ác sát cùng sức mạnh tuyệt đối mới có thể làm cho lòng người cam nguyện kính sợ và thần phục. Về sau loại tín ngưỡng này bắt đầu phát sinh biến chuyển, mọi người bắt đầu tôn sùng dùng đạo đức và từ bi để cảm hóa người trần, vì vậy liền có Quan Âm Bồ Tát mặt mũi hiền lành. Hơn nữa ngoại hình của Quan Âm cũng dần dần thay đổi, từ Quan Âm ngàn tay ban đầu phát triển thành bộ dáng hai tay phía trước.

Phục hồi lại tinh thần, Giản Tam Sinh nhìn tượng thiếu nữ ngàn tay từ bên trong tượng Tà Thần lộ ra, mặc phục sức triều Chu, nói với mọi người: “Xem ra chúng ta đánh bậy đánh bạ mà tìm được cơ quan rồi, vậy không nên trì hoãn nữa, Đại Thắng hai người các cậu nhanh chóng xuống đây, chúng ta nhanh chóng cầm đồ đặc tiến vào.”

Mọi người vừa nghe, đều vội vàng đi thu dọn trang bị và thực phẩm tản mát trên mặt đất.

Đại Thắng cùng Độc Nhãn Kiều cũng cẩn thận di chuyển, chuẩn bị từ trên tượng Tà Thần bò xuống. Thế nhưng không ngờ tới hai người mới vừa đến gần vị trí ngực, cánh tay không cầm binh khí nọ liền vì không còn sức nặng áp chế mà chậm rãi nâng về vị trí cũ, cùng cánh tay phía trên chồng lên.

Mà tượng Tà Thần vốn đã tách ra nọ, hiển nhiên cũng liền hợp lại, tượng thiếu nữ quần áo phục sức Tây Chu hết thấy phảng phất như chưa từng xuất hiện mà rút về trong cơ thể Tà Thần đồng.

Sau kinh ngạc, Giản Tam Sinh vội vàng kêu to bảo hai người Đại Thắng bỏ lại vị trí cũ, những người khác cũng bởi vì kinh ngạc mà đều ngừng động tác trong tay, sững sờ nhìn Tà Thần nọ lại lần thứ hai tách ra, lộ ra cô gái trẻ bên trong.

“Thứ này con mẹ nó không có đồ đè nặng thì không được đâu.” Giản Tam Sinh vuốt mặt, ngán ngẩm nói.

“Vậy làm sao bây giờ hả Nhị gia, cũng không thể để hai người bọn họ nằm sấp trên đó mãi.” Ngũ Lôi kéo đai balô trong tay hỏi.

Hung hăng hút điều thuốc, Giản Tam Sinh vẫn chưa trả lời, chỉ lắc lắc đầu, làm như đang suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Giản Vô Tranh liếc mắt nhìn Nhị ca nhà mình một cái, lại nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Vương Tử Khiêm đang đem Thắng Tà cùng Thái A mang cả trên người, nghĩ thầm Khiêm Tử thật đúng là đối với loại sự tình này không có hứng thú, chỉ biết mân mê hai thanh kiếm nọ, có khi nào y còn là một người cuồng binh khí không?

Càng nghĩ càng có khả năng, Giản Vô Tranh biết rõ Vương Tử Khiêm mặc dù bình thường luôn bộ dáng cái gì sống chết cũng không liên quan đến y, nhưng thật sự đụng tới thứ gì đó yêu thích, sẽ lộ ra một ít... Ừm, một ít biểu hiện tương đối ấu trĩ... Tỷ như hiện tại... Rõ ràng đai vũ trang đùi phải đã cắm kiếm Thái A không còn chỗ nào để một thanh kiếm khác nữa... Y lại vẫn cứ cầm Thắng Tà ở trên người quơ tới quơ lui, tựa hồ đang suy nghĩ để ở đâu mới không vướng víu...

Hơi nhếch khóe miệng, Giản Vô Tranh cảm thấy Vương Tử Khiêm như vậy thật sự đáng yêu muốn chết. Nhưng bỗng dừng nghĩ đến còn có sự tình chưa giải quyết, liền không tiếp tục nghĩ đến sở thích của Khiêm Tử nữa, vội vàng quay đầu nhìn cánh tay bị Đại Thắng và Độc Nhân Kiêu đè xuống kia, không khỏi nhú mày, nói: “Có lẽ cần tìm vũ khí trong tay để ở đó mới được?”

Nghe vậy, Giản Tam Sinh giờ tay muốn bóp đầu tiểu đệ nhà mình một cái, kết quả bị Vô Tranh tránh thoát, anh thở dài nói: “Em làm như đang chơi trò chơi sao? Nào có đơn giản như vậy. Cho dù chúng ta tìm được, vũ khí nọ chỉ ít cũng phải có trọng lượng ba bốn trăm cân, làm sao đem nó đặt lên?”

“Vậy để cho hai người bọn họ ở đây đè đi, chúng ta đi vào là xong.” Thấy thật sự không còn cách nào, có người bắt đầu nhỏ giọng nói thầm.

“Không được.” Không hề nghĩ ngợi liền phủ định hoàn toàn, Giản Tam Sinh hiềm khi nghiêm túc nói: “Hang này quá sâu, bên trong không biết còn cái gì, hiện tại đã mất một Thiết Khoan, chúng ta không thể ít người thêm nữa, nhiều nhân thủ thì nhiều thêm phần lực.”

Ném điều thuốc mới vừa hút được một nửa trên mặt đất, Giản Tam Sinh giờ chân phải lên hung hăng giẫm xuống nghiền nghiền, sau đó như quyết định hô với mọi người: “Các cậu đem đăng

nô chung quanh chuyển sang đây, dùng dây thừng treo lên, nhớ kỹ chuyển nhiều một chút, nếu không e rằng đề không được.”

Mọi người gật đầu, lần lượt đến chung quanh trụ đồng chuyển mấy đặng nô đồng thau này.

Đặng nô này mặc dù hình thể rất lớn, nhưng rõ ràng đều rỗng bên trong, do đó cũng không nặng lắm. Đám người Hoắc Tam Nhi thoảng cái đã chuyển đến bốn cái, sau đó đem dây thừng ném lên, để Đại Thắng và Độc Nhân Kiều hai người nằm sấp phía trên đem đặng nô từng cái kéo tới.

Nhưng bàn tay không lồ này không cầm binh khí là tư thế nắm hờ, nơi có thể đặt đặng nô cực kỳ hạn chế, đến lượt thứ ba kéo lên cũng đã run run rẩy rẩy, đặng nô trên cao nhất tùy thời đều có thể rơi xuống.

Lúc này Độc Nhân Kiều bởi vì thật sự không còn chỗ nữa mà bò xuống, phía trên chỉ chừa lại mình Đại Thắng đầu trọc tướng cường tráng sức lớn, cẩn thận đỡ đặng nô đặt không an ổn kia.

Giản Tam Sinh bảo Đại Thắng hướng bên cạnh xô dịch, kết quả cánh tay vẫn có xu hướng nâng trở về, ấn theo thể trọng kia của Đại Thắng đến xem, chỉ ít còn thiếu 180 cân nữa, vì vậy anh không thể làm gì khác hơn là để cho Đại Thắng đem dây thừng quấn một vòng trên cổ tay của bàn tay không lồ, rồi từ hai bên rũ xuống, sau đó từ phía dưới xô qua mấy đặng nô gia tăng trọng lượng.

Hơn nữa chiều dài dây thừng tạo thành lực trĩu xuống, tiếp tục để ba cái nữa hẳn là không còn kém bao nhiêu. Đợi hết thấy đều đã chuẩn bị tốt, Giản Tam Sinh gấp rút gọi những người khác mang vũ khí, rồi nhanh chóng theo cửa đá dưới chân thiếu nữ ngàn tay vội vàng lo sợ nối đuôi nhau mà vào. Anh nhìn thấy dây buộc ba đặng nô đồng nọ có vẻ đã sắp không chịu nổi nữa, bộ dáng chơi vơi nọ ảnh hưởng đến đặng nô nằm trên bàn tay không lồ, cái đặt phía trên cùng kia đang đưa như muốn rơi xuống.

Đại Thắng cuối cùng từ trên tượng Tà Thần bò xuống, chân vừa mới chạm đất còn chưa đứng vững, chợt nghe một tiếng vang thật lớn, cả mộ thất đều chấn động một chút, tiếp theo là một trận thanh âm âm ỉ của vật đồng nện vào nhau. Rất rõ ràng mấy đặng nô kia đang từ phía trên rơi xuống, trong nháy mắt mất đi lực đề cánh tay nâng lên khiến cho dây trói văng tung tóe, dẫn đến hai nhóm đặng nô cao thấp ném vào nhau.

Hoắc Tam Nhi tay mất lạnh lẽo lúc tượng đồng sắp khép lại cứng rần kéo Đại Thắng một cái, mới không để hắn bị lọt bên ngoài.

Thanh âm nặng nề của cửa đá đột ngột khép lại khiến cho tất cả mọi người đổ mồ hôi lạnh, trợn mắt há hốc mồm trượt trên tường.

Giản Tam Sinh thở ra một hơi, nghĩ thầm hoàn hảo mấy đứa này đều chạy rất nhanh, anh quay đầu lại dùng đèn pin mắt sói chiếu chiếu sâu bên trong hành lang, mở miệng nói: “Được rồi, cuối cùng cũng không thiếu người, chúng ta phải tranh thủ thời gian. Tam Nhi cậu cùng Lỗi Tử cầm hai đèn pha đi trước, ta thấy nơi này âm khí tương đối nặng, đèn pin mắt sói ở chỗ này sợ rằng không có tác dụng gì lớn.”

Nói xong cúi đầu suy nghĩ một chút, lại nói: “Đều đem mặt nạ phòng độc lấy ra sẵn, vừa rồi trong thoáng chốc cánh cửa mở ra khả năng chưa thải sạch mộ khí, nếu cảm giác chỗ nào khó chịu liền đeo lên. Có triệu chứng cả người vô lực dừng do dự nhanh chóng đi ngược về.”

Anh nói mấy câu đó cũng không phải để hù dọa mọi người, bình thường chất lượng không khí trong cỗ mộ đều vô cùng kém, cỗ mộ hơi phong kín một chút liền dễ dàng sinh ra rất nhiều chất khí có hại, tỷ như acid carbonic, khí methane các loại.

Còn có một loại động tục xưng “Muộn Khanh”, trong loại động này bởi vì thuốc chống phân hủy bốc hơi mà hình thành một loại chất khí nặng hơn so với không khí, người đi ở trung tâm loại chất khí này tần suất bước sẽ chậm rãi giảm xuống, càng chạy càng cảm giác trên người không có sức lực, cuối cùng bởi vì không kịp làm các biện pháp cấp cứu cuối cùng ngã xuống đất ngạt thở mà chết.

Mọi người lại chỉnh lý lại trang bị một chút, Giản Tam Sinh nhìn cảm thấy hài lòng rồi, liền gật đầu mang theo mọi người đi hướng vào sâu bên trong hành lang.

Lúc này đây bởi vì nhiều người, lại có hai đèn pha HID công suất mạnh, Giản Vô Tranh liền quay đầu nhìn bức họa trên vách tường hành lang này vẫn bảo tồn màu sắc hoàn hảo cực kỳ tươi đẹp. Phát hiện phía trước có ánh đèn pin quét tới quét lui trên tường, cậu biết Nhị ca cậu đang nghiên cứu di sản trên quý chưa hề bị chút hư tổn nào này.

Bích họa dùng bút pháp vô cùng súc tích mà cứng cáp mạnh mẽ, miêu tả ra một vài bức vẽ chinh chiến cổ đại, bách tính an cư lạc nghiệp, cung đình tỳ nữ như mây, ca múa mừng cảnh thái bình. Trong bức vẽ nhân vật phục sức đều là đặc thù của thời Tây Chu, hơn nữa trong mỗi bức vẽ đều có một người đàn ông phong thần tuấn lãng khí khái bất phàm trong đó, hình tượng sinh động khiến người ta không nhìn được phải dời mắt nhìn theo.

Song loại cảnh tượng mỹ hảo này chỉ duy trì một đoạn, tới đoạn giữa bức họa đột nhiên gương gao chuyển biến phong cách tự thuật. Giản Vô Tranh nhìn thấy không nhìn được sững sờ, mở miệng hỏi: “Nhị ca, bức họa này là miêu tả một vị quân vương cổ đại sao? Tại sao phía trước hoàn hảo tốt đẹp, đến đây đột nhiên thay đổi?”

Giản Tam Sinh nghe cậu nói vậy, không nhìn được thở dài, nói: “Cũng không thể nói là quân vương, bức họa này tự thuật về sự tích cuộc đời Chu Công Cơ Đán. Phía trước đó là đại biểu vận mệnh quốc gia hưng thịnh, cơ bản trong mộ vương công quý tộc nào cũng đều có loại bức họa biểu hiện công tích vĩ đại của chủ mộ khi còn sống này. Mà thay đổi phía sau em nói, chính là Chu Công để cho họa tượng cố ý vẽ ở chỗ này, là một ít bí sử không thể để cho người ngoài biết đến.”

Nghe đến đó, trong lòng mọi người đều là một trận hưng phấn, một mặt bọn họ quả thật đã tìm được mộ Chu Công rồi, mặt khác đã xác nhận thân phận của chủ mộ liền đại biểu cho việc đã xác định trong mộ có thể có biết bao báu vật đáng giá. Liền đồng loạt quay đầu nhìn theo bức họa xa hoa lộng lẫy trên tường này.

Nửa sau của bức họa, tự thuật Ân Trụ Vương đương thời đối ngoại chinh phạt Đông Di, đối nội không nghe khuyên bảo, xa hoa trụy lạc, rượu trì nhục lâm (Rượu Trì Nhục Lâm là câu

thành ngữ nguyên chỉ cuộc sống rượu chè hoang dâm của Ân Trụ lấy rượu làm hồ, treo thịt làm rừng.), khiến cho chính trị trong nước lâm vào một mảnh hỗn loạn, sau đó Văn Vương băng hà, Vũ Vương lúc này lên ngôi. Chu Vũ Vương Cơ Phát dưới sự trợ giúp đắc lực của Chu Công chỉ huy xuất chiến, cũng tạo thành tên tuổi lẫy lừng trong lịch sử - Vũ Vương Phạt Trụ.

Trụ Vương sau khi chết, đối với vấn đề làm thế nào xử trí phú thương chủ nô và thượng tầng quý tộc, Vũ Vương nhất thời không đưa ra được chủ ý. Ông ta lần lượt hỏi qua Thái Công Vọng (Thái Công Vọng chính là Khương Tử Nha), Triệu Công và Chu Công, nhưng lấy được ba loại đáp án bất đồng, cuối cùng chọn dùng ý kiến của Thái Công Vọng “Nếu người không đáng để yêu, vậy hàng rào, tường vây trong thôn xóm cũng không tất phải bảo lưu”.

Mà Chu Công Đán lại trước sau bảo lưu chính sách của mình “Trao cho đường sống, an trí tại chỗ, phân hóa tan rã”, khi Vũ Vương quyết định xử quyết quy mô lớn những chủ nô và quý tộc này ông lén lút bảo vệ một vài nhóm người, để cho bọn họ tìm được đường sống, ổn định ở dân gian. Những người này chết đi trong mộ đều đặt khí cụ đồng thờ cúng Chu Công, dùng để biểu đạt sự cảm kích khôn nguôi của bọn họ đối với ân cứu giúp của Chu Công.

Cách làm của Chu Công Vũ Vương không thể không biết, nhưng ngại thân phận địa vị của ông cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Tới khi Vũ Vương chết Thành Vương lên ngôi, thế lực của Chu Công liền thay đổi càng thêm lớn mạnh, trở thành Nhiếp Chính Vương một tay che trời. Thành Vương còn nhỏ đối với ông cũng là bảo sao nghe vậy, khi Chu Công Đán chết đi còn đem thần khí chấn động thiên địa đặt vào trong mộ ông, để tạo phúc cho hậu nhân Cơ thị.

Mười mấy người cứ như vậy một bên nghe Giản Tam Sinh tiện miệng giảng giải, một bên chậm rãi đi qua đoạn hành lang không dài không ngắn này.

Bích họa đến đây cơ bản không còn gì nữa, Giản Vô Tranh thở dài, nhưng cảm thấy vẫn có chút chưa đã. Cậu quay đầu lại nhìn những phần đã biến mất trong bóng đêm kia, lại bỗng dưng có loại cảm giác khó hiểu, hình như trong lúc hốt nhiên có thêm chút gì đó.

Loại cảm giác xấu này không ngừng duy trì trong đầu cậu, chung quy cảm thấy có chỗ không đúng. Nhưng rốt cuộc là lạ ở chỗ nào?

Lại quay đầu nhìn thoáng qua, Giản Vô Tranh như vô tình trong lòng yên lặng đếm nhân số. Cậu nhớ kỹ, trong mộ thất đặt quan tài hoàng ngọc kia đã từng đếm, bọn họ tổng cộng 11 người...

Trong nháy mắt, cả người Giản Vô Tranh như đều bị mồ hôi xối ướt, đầu cậu “oành” một tiếng, liền vô thức đưa tay túm áo Vương Tử Khiêm.

Vương Tử Khiêm lập tức đứng lại bất động, nghi hoặc nhìn cậu. Phía trước Giản Tam Sinh cảm giác hai người đều ngừng bước, cũng liền quay đầu nhìn.

“Nhị ca...” Giản Vô Tranh túm lấy tay áo của Khiêm Tử càng chặt hơn, nhỏ giọng nói với hai người: “Hai người quay đầu lại nhìn xem, phía sau cùng kia... Là người hay quỷ?”

Hai người sững sốt, sau đó lập tức quay mặt về phía sau nhìn lại, chỉ thấy phía sau cùng sau Đại Thắng và Tiểu Lý, quả nhiên có một bóng người thoát ần thoát hiện trong bóng đêm.

Giản Tam Sinh lúc này cảm giác cả da đầu đều nổi rần rần, cứ nhiên có người đi theo bọn họ thời gian dài như vậy lại không bị bắt luận kẻ nào phát hiện, anh lập tức móc súng ra hướng về phía bóng người trong bóng tối kia kêu lớn: “Mẹ nó ai trốn ở đó! Là người hay quỷ ra đây nói chuyện!”

Chương 18 - Chuyện động hồ cực

Giản Tam Sinh rống một tiếng này tất cả mọi người đều cả kinh, trong lúc nhất thời mọi người không hiểu xảy ra chuyện gì, đều vô thức quay đầu nhìn lại, sau đó đã bị bóng người đột nhiên dư ra kia dọa kinh hãi tuôn một thân mồ hôi lạnh, xương sống cũng phát run.

Tiểu Lý và Đại Thắng đi ở cuối cùng, vừa quay đầu đột ngột nhìn thấy một người dán theo phía sau mình, không khỏi đều bị hù quát to một tiếng, lão đảo lui hai bước. Vừa nghĩ không biết thứ người hay quỷ gì đó luôn theo phía sau mình không biết đã bao lâu, nhưng không bị bất kỳ ai phát hiện, liền cuống quýt rút súng ra.

Nhìn thấy dáng điệu này, Giản Vô Tranh ngược lại có chút không sợ, cậu buông lỏng tay nắm áo Vương Tử Khiêm, ngẩng đầu cùng đối phương rất ấn ý mà liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhau xoay người nhìn về phía người đang ẩn nấp trong bóng tối kia.

Biết hành tung của mình đã bại lộ, người nọ đầu tiên là lui về sau từng bước một, tiếp đó thân thể mất tự nhiên trái phải lắc lư hai cái, tựa hồ thăng bằng thân thể nắm giữ không tốt, động tác vụng về quỷ dị làm cho lòng người ta phát sợ. Song lúc mọi người ở đây còn chưa kịp chuẩn bị, người nọ lại đột ngột như bộc phát hướng Giản Tam Sinh đi đầu phóng tới, tốc độ cực nhanh mắt người hoàn toàn không theo kịp, sau khi lướt qua bên người Giản Tam Sinh nhanh chóng biến mất trong một thoáng cuối hành lang.

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng gió mạnh từ bên cạnh lướt qua, ngay cả bộ dạng người nọ tới cùng thể nào cũng chưa từng thấy rõ, đại khái chỉ biết người nọ mặc áo màu nâu đậm cùng quần màu đen. Còn chưa phục hồi tinh thần, cũng cảm giác lại có một cái bóng lấy tốc độ cực nhanh từ trong mắt mọi người biến mất.

“Khiêm Tử!” Kịp phản ứng trước hết Giản Vô Tranh vội vàng quát to một tiếng, cũng mau chóng đuổi theo.

Sau vài giây sững sờ, mọi người nhìn bóng lưng của Giản Tam Gia dần dần biến mất trong bóng tối mới hiểu được, thân ảnh thứ hai kia là Vương Tử Khiêm.

Hành lang phía dưới này tựa hồ vô cùng khúc khuỷu, một thất lớn lớn nhỏ nhỏ cùng hành lang đan xen vào nhau. Đuổi sát phía sau Vương Tử Khiêm chỉ cảm thấy người nọ chọt trái chọt phải loạn chuyển, hiển nhiên người nọ cũng không biết tới cùng nên chạy đi đâu.

Nhú nhú mày, trong mắt Vương Tử Khiêm hiện lên một mạt ánh đỏ âm ngoan, y đột ngột vươn tay tóm lấy áo người nọ sau đó thuận thế dồn sức ném gã về phía bên cạnh.

“Bình!” thanh âm vật nặng nện trên tường, người nọ hiển nhiên bị đánh không nhẹ, nhưng kỳ quái trong cổ họng không hề phát ra tiếng động gì.

Trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy huyết hồng vô cùng quý mỵ trong mắt Vương Tử Khiêm, y chậm rãi đi về phía người đang cuộn thành một đoàn, sau đó cúi xuống túm lấy áo người nọ, một tay nhấc gã lên.

Cho dù là hai chân đã rời khỏi mặt đất, yết hầu bị kẹp cứng, người nọ cũng không có chút dấu hiệu giãy giụa nào.

Người bị Vương Tử Khiêm nhấc lên từ thể trạng đến xem, rõ ràng là một người đàn ông. Giờ phút này gã không giãy giụa, không cầu khẩn, thậm chí dường như ngay cả hô hấp cũng không có, yên lặng cùng người có đôi mắt đỏ sẫm trước mặt giằng co.

Lại qua hồi lâu, rốt cuộc người đàn ông kia chịu không được sự yên tĩnh này, mở miệng trước, trong cuống họng có hầu kết nam tính của gã cư nhiên phát ra giọng nữ khàn khàn thê lương yếu ớt như lệ quỷ: “Thanh Long, đã lâu không gặp.”

Nghe vậy, hai tròng mắt phiếm hồng quang của Vương Tử Khiêm càng thêm sâu tối ngoan lệ, chỉ thấy y quỷ dị mà tà khí cong khéo miệng, dùng thanh âm trầm thấp băng lãnh nói: “Đừng để đám tạp nham của ngươi đi theo ta nữa, giết chết bọn chúng cũng đơn giản như giết chết ngươi.”

“Ha ha...Ha ha ha...” Người đàn ông bị nhấc lên bỗng dung mất tự nhiên lắc lư đầu một chút, trong cổ họng phát ra tiếng cười dọa người, tốc độ nói chậm rãi trầm thấp: “Ngươi vẫn như cũ... Trong tứ thú, loài người hung ác nhất, cũng tàn nhẫn nhất...”

Yên tĩnh một chút, phát hiện đối phương không có ý tứ mở miệng nói tiếp, gã lại tiếp tục nói: “Bất quá ngươi yên tâm, ta làm sao dám cho ngươi biết ta ở nơi nào... Chắc chắn, muốn nói thân thể hiện tại của ngươi... Bộ dáng thật đúng là rất anh tuấn... Đáng tiếc vận khí không tốt chút nào, trong tứ thú ngươi là người tinh cuối cùng... Chu Tước và Bạch Hổ, đã cách ngươi không xa nữa...”

Khóe miệng Vương Tử Khiêm ý cười càng sâu, đang định mở miệng nói gì đó, trong hành lang phía sau lại truyền đến tiếng kêu quen thuộc.

“Khiêm Tử! Cậu ở đâu! Oa a!...” Người tới vừa đi vừa hô, bỗng dung như đụng phải cái gì đó đáng sợ phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau một hồi im lặng lại thở phào nhẹ nhõm mắng: “... Con mẹ nó làm ta sợ muốn chết, còn tưởng là thứ gì...”

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, trong ánh mắt huyết hồng của Vương Tử Khiêm hiện lên một tia sáng kỳ dị, tâm tình tốt hiếm thấy cười nói: “Bảo bối tìm tới rồi, lần này thả thứ tạp nham ngươi trước, tìm được thứ ngươi muốn thì nhanh rút, đừng để ta gặp lại nữa.”

Người đàn ông nghe xong lời của y, trong cổ họng phát ra thanh âm càng thêm quỷ dị, đó tựa hồ là một nữ nhân già nua đang nỗ lực nén cười: “Ngươi cứ như vậy để cho ta biết nhược điểm, không sợ ta...”

Lời còn chưa dứt, vẻ mặt Vương Tử Khiêm đã không nhịn được quăng gã ra ngoài, khinh thường thấp giọng nói: “Nhược điểm không bị người khác thương tổn được sẽ không là nhược điểm, đây là người dạy mà, Huyền Vũ. Cậu ấy là của ta, người nghĩ rằng ta sẽ để kẻ khác chạm vào cậu ấy sao.”

Lời nói lãnh đạm như nước đọng kích thích tới nam nhân té trên mặt đất, gã không cần phải nhiều lời nữa, mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Vương Tử Khiêm, lại nhìn về phía hành lang truyền đến tiếng bước chân một chút, lợi dụng tư thế vịn vẹo quỹ dị, rất nhanh bò vào trong bóng tối.

Khi Giản Vô Tranh phát hiện Vương Tử Khiêm, dưới ngọn đèn màu đỏ cam của đèn pin mắt sói, sắc mặt y tái nhợt đang nhắm mắt cúi đầu đứng đó, môi mỏng nhếch ra cho thấy y đang nỗ lực ẩn nhẫn cái gì đó.

“Khiêm Tử?!” Nhìn thấy Vương Tử Khiêm lại lộ ra loại vẻ mặt khó chịu làm người ta đau lòng này, Giản Vô Tranh vội vàng chạy tới, nhẹ nhàng cầm bàn tay lạnh ngắt của y, cảm thụ được lòng bàn tay ướt lạnh của đối phương.

Nhưng lần này, cậu đã không biết nên nói gì, trước đó nhiều lần Vương Tử Khiêm cũng chưa từng nói gì với cậu, vậy hiện tại hỏi lại cũng phí công như nhau.

Tựa hồ được khí tức ấm áp trên người Giản Vô Tranh lây nhiễm, Vương Tử Khiêm dần dần mở mắt. Y lắng lắng đối diện cùng Giản Vô Tranh, đem khủng hoảng, bất an và luống cuống trong mắt mình toàn bộ truyền lại cho đối phương không sót tia nào.

Hai người cứ như vậy nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, dùng phương thức đặc biệt chỉ có giữa bọn họ trấn an cho nhau.

Thẳng đến khi Vương Tử Khiêm nhắm mắt lại lần nữa, còn gắt gao kéo Giản Vô Tranh vào trong lòng. Y để cho sự ấm áp chỉ có trên người cậu cùng hương vị ngọt ngào chỉ có y mới có thể cảm nhận được chậm rãi rót vào trong cơ thể mình, xua tan một tia khói mù đen tối trong lòng.

Được Vương Tử Khiêm tính trẻ con ôm chặt, Giản Vô Tranh cũng không giãy giụa, cậu nhận thấy được trên người Vương Tử Khiêm có một loại băng lãnh mà cậu không quen thuộc, không nhịn được thả lỏng thân thể tùy ý đối phương ôm, hai tay nhẹ nhàng vòng trên bờ vai y nhẹ nhàng vỗ về, ánh mắt nhu hòa như nước.

“Làm sao vậy? Hửm?” Giản Vô Tranh ôn nhu hỏi.

Vương Tử Khiêm không trả lời, chỉ cọ cọ trên cần cổ trắng nõn của Giản Vô Tranh, tỏ vẻ y không có việc gì. Hơi thở lạnh lạnh làm Giản Vô Tranh ngứa ngáy, khiến cậu không tự giác run lên một cái.

Chỉ một động tác nhỏ này, liền hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Vương Tử Khiêm, y xấu xa vươn đầu lưỡi liếm một chút trên làn da nhẵn nhụi của Giản Vô Tranh, tiếp theo lại cắn một cái, sau đó nhân lúc đối phương kêu lên sợ hãi nhanh chóng hôn lên cánh môi mềm mại của cậu.

Khí tức ấm áp giữa môi lưỡi hai người tán loạn, Vương Tử Khiêm càng khóa chặt Giản Vô Tranh vào trong ngực, để thân thể hai người gắt gao dán vào nhau, dùng cách liếm đè lên những điểm mẫn cảm trong miệng đối phương.

“Ừm...” Giản Vô Tranh nhắm hai mắt, run rẩy rên rỉ thành tiếng, hai tay không tự giác nắm chặt Vương Tử Khiêm.

“Nhị gia, anh nói xem vừa rồi thứ kia có phải là quỷ không nhỉ?”

Âm thanh thỉnh linh truyền đến như đòn cảnh tỉnh, gõ tỉnh Giản Vô Tranh đang chìm đắm trong lòng Vương Tử Khiêm, cậu mạnh mẽ đẩy đối phương ra, hai mắt trừng lớn thờ hồn hèn.

Cậu cư nhiên cùng Khiêm Tử ở loại địa phương này... Còn vô cùng trầm mê... Việc này nếu để người khác biết...

Giản Vô Tranh nghĩ một chút, chỉ cảm thấy một đường sét giáng thẳng xuống, cho cậu một sấm ngoài khét trong mềm, không nhìn được đồ bồng khuôn mặt tuấn tú, phần hận gằm nhẹ: “Cậu cái tên khốn này, tiến vào kỳ động dục hả?!”

Biết Giản Tam Gia then thùng rồi, Vương Tử Khiêm nhìn không được tâm tình cực tốt nheo mắt, nhìn Vô Tranh ra sức xoa mặt, muốn cho nhiệt độ đáng sợ trên mặt nhanh chóng biến mất, nhưng không biết hai tròng mắt ướt át nọ đã bán đứng cậu.

“Cười cái đầu cậu!” Giản Vô Tranh tức giận liếc mắt trừng Vương Tử Khiêm, thuận tiện cho y một cái Tam gia thiết quyền, coi như trả thù chuyện vừa rồi.

Hồ hấp hai người dần dần bình phục lại, lại nghe được tiếng nói chuyện cách đó không xa.

“...Con mẹ nó đó chắc chắn là một con người, cậu chỗ nào thấy quỷ là cái dạng này, hơn nữa hẳn có mặc quần áo, mẹ nó, không chừng là Nam Bà Tử tới từ Trường Sa.” Thanh âm này vừa nghe liền biết là Giản Tam Sinh.

(Tiêu: Nam Bà Tử là danh xưng của kẻ trộm mộ khu vực Sơn Tây. Nam Bà Tử kiếm sống ở Sơn Tây, thủ đoạn so với những dân trộm mộ nơi khác như Tẩu Địa Tiên, Xuyên Sơn Quỷ cao minh hơn nhiều.)

“Nhị ca.” Giản Vô Tranh lúc này gọi một tiếng.

“Tiểu Tranh?” Bên kia lập tức đáp lại.

“Bọn em ở chỗ này.” Giản Vô Tranh một bên hô một bên kéo Vương Tử Khiêm đi về hướng thanh âm truyền đến.

Nhưng sau khi chạy tới tới lui lui vài đoạn, Giản Vô Tranh không nhìn được cảm thấy vô cùng kỳ quái, mỗi lần cậu nghe được thanh âm phảng phất như ngay trước mắt, xuất hiện không phải mộ thất kia mà chính là một bức tường đá lấp kín than chì.

Khi hô lên vài tiếng nữa, tiếng đáp lời của đối phương lại xuất hiện bên kia.

Cứ thế sau vài lần lặp đi lặp lại, Giản Vô Tranh rốt cuộc nhận thấy được sự tình không đúng. Cậu quay đầu nhìn Vương Tử Khiêm, nhưng phát hiện đối phương đang nhíu mày nhìn chăm chăm một góc tường. Mà bên kia, cũng đã truyền đến một tiếng gầm nhẹ sột ruột của Giản Tam Sinh.

“Vô Tranh! Anh nghĩ nơi này mẹ nó có chút tà hồ, hình như đi thế nào cũng không có điểm đến.”

“Nhị ca... “Giản Vô Tranh vừa muốn mở miệng, chợt thấy Vương Tử Khiêm nhẹ nhàng kéo tay cậu một chút, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Khiêm Tử hướng cậu khoát tay ý bảo cậu đừng nói, sau đó lại bảo cậu nhìn xem tường đá bên trái.

Vì vậy Giản Vô Tranh lẳng lặng nhìn chăm chăm tường nọ, không để ý tới Nhị ca nhà mình ồn ào bên kia.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, ngay khi Giản Vô Tranh nghi hoặc có nên chớp mắt một chút không, chuyện tình quỷ dị xảy ra.

Cậu nhìn thấy, vách tường vốn là đá dày xây nên kia, vậy mà từng chút từng chút, giống như vật sống mà tự xê dịch, hơn nữa loại xê dịch này không hề phát ra một chút thanh âm khác thường nào, hết thảy đều tiến hành trong im lặng. Nếu như không chú ý tới, nhất định sẽ không phát hiện được bí mật của những tường đá này.

Trong nháy mắt, Giản Vô Tranh đã hiểu được tại sao hai nhóm người bọn họ đi thế nào cũng không gặp được nhau, cũng nhớ tới trên bản vẽ da dê nọ miêu tả có một phần vẽ đầy dấu X đỏ.

“Nhị ca!” Giản Vô Tranh nhụt chí hô: “Đừng loạn chuyển nữa, chúng ta vào một mê cung rồi... Mẹ nó còn là một mê cung có thể di chuyển!”

Chương 19 - Gợi ý Rubik lập phương

S

ành lang cùng vô số mộ thất lớn lớn nhỏ nhỏ đan xen chằng chéo, hơn nữa vách tường không ngừng biến hóa vị trí, cứ như một mê cung không có giới hạn, tựa hồ vĩnh viễn cũng không có khả năng đoán được lối ra ở nơi nào, mỗi một lần cơ quan tường đá vận hành, đồng nghĩa với vị trí của cửa vào và ra đã di chuyển một lần, khiến cho người bên trong chân chính biết được cái gì gọi là có đi mà không có về.

Giản Vô Tranh hồi tưởng lại tấm da dê từng liếc nhìn qua kia, đại khái hiểu được kết cấu kiến trúc của nơi này, nhớ tới lượng lớn dấu X đỏ trên bức vẽ, nghĩ hẳn là chủ cũ của bản vẽ thiết kế sau khi xông ra khỏi đây, dựa vào ký ức mà vẽ thành. Như vậy xem ra, chủ nhân của tấm da dê kia cũng là một nhân vật tương đối cường hãn, kết cấu phức tạp như thế cũng có thể ghi nhớ vẽ lại trên giấy không một chút nhầm lẫn.

Trong lòng đối với vị tiền bối sớm đã chết trăm năm trước này có chút sùng bái nho nhỏ, Giản Vô Tranh liền thò tay lấy ra bản thiết kế trước đó đã bỏ vào túi. Vừa sờ vào mới phát hiện, trong túi ngoại trừ khối Thanh Long ngọc hoàng nọ ra không còn gì khác.

Không thể tin tưởng lớn hai mắt, sau khi đem toàn thân cao thấp đều sờ soạng một lần, Giản Vô Tranh rốt cuộc không thể nhận được nữa rống giận thành tiếng.

“Giản Tam Sinh!”

“Hửm? Sao vậy Tiểu Tranh?” Đang cầm bản thiết kế da dê nhìn ngang nhìn dọc nhú mày phân tích Giản Tam Sinh nghi hoặc trả lời.

“Bản vẽ thiết kế kia đâu?” Vô Tranh nỗ lực áp chế phần nộ, rất vất vả.

“Chỗ anh nè.” Nhị gia tay cầm tấm da dê, thoải mái đáp.

Nghe câu này, trán tiểu tô tông nhất thời nổi gân xanh, hận không thể lập tức qua đó bóp chết tên Nhị ca chết tiết kia: “Anh con mẹ nó cầm đi lúc nào hả?! Dứt khoát đổi tên gọi Giản Tam Thủ được rồi đó!”

“Khụ...” Khó xử giả vờ ho một tiếng, trong bụng Giản Tam Sinh âm thầm may mắn thằng em nhà mình hiện tại cách ở bên kia không qua được, bằng không cái mặt già nua này của anh có thể thật sự mất hết... Cái gì gọi là Giản Tam Thủ chứ... Có muốn đặt biệt danh cũng nên đặt cái nào uy phong chút, cái này không phải quá nhàm chán sao?

Quay đầu lại nhìn mấy thằng nhóc thuộc hạ, đưa ngoáy lỗ mũi thì ngoáy lỗ mũi, đưa nhìn chòng chọc góc tường thì nhìn chòng chọc góc tường, một đám đều làm bộ không nghe được câu nói kia quay đầu nhìn nơi khác. Thật sự cho anh đầy đủ bậc thang đi xuống.

Chỉ có mấy tên nhà họ Liêu kia, mặt nín cười nín đến tím ngắt, lại không biết nên bày ra vẻ mặt gì, phát hiện Giản Tam Sinh nhìn về phía bọn họ, liền vội vàng ném tầm mắt sang hướng khác.

“Vô Tranh à...” Giản Tam Sinh thở dài, nói sang chuyện khác: “Hiện tại tấm da dê này ở trong tay anh, anh thấy trên này có vẻ như có một chút mộ thất kỳ quái ở trung tâm, phỏng chừng nơi đó là chỗ kiểm soát mê cung này, anh mang theo những người khác đi xem, có thể tháo gỡ thì tháo gỡ nó xuống, đến lúc đó chúng ta có thể ra ngoài rồi.”

Giản Vô Tranh bên kia nghe được Nhị ca nói, lập tức hiểu được ý tứ trong lời của anh, là nói phải tách ra đi. Ngắc đầu cùng Vương Tử Khiêm nhìn nhau, gật đầu, Giản Vô Tranh liền hô lên trả lời: “Được, bản vẽ thật ra em còn nhớ rõ một chút, hai chúng ta thử trước xem có thể ra ngoài không, chúng ta gặp nhau ở cửa ra.”

Bên kia Giản Tam Sinh nghe hai người rời đi, lại cúi đầu xem xét bản thiết kế trong tay, thoáng suy tư trong chốc lát, liền vung tay, nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Nhìn thấy Chương Nhãn nhà mình bộ dáng tràn đầy tự tin, Ngũ Lôi có chút khó tin nghi hoặc hỏi: “Nhị gia, ngài biết đi như thế nào không? Tôi thấy chỗ này có vẻ nguy hiểm.”

“Đúng vậy, tường này vẫn chuyển, chúng ta đi như thế nào đều không có đường ra hết.” Đại Thắng cũng xoa cái đầu bóng lưỡng, vẻ mặt khờ khạo hỏi.

Giản Tam Sinh gật đầu, đích xác, thiết kế mê cung này vô cùng xảo diệu tinh vi, mỗi một bức tường trong đó đều tựa như kết nối, trên thực tế lại độc lập với nhau, cái nào với cái nào cũng có thể khép cùng một chỗ, lại cũng có thể lập tức tách ra. Do vậy dẫn đến một cảnh tượng vô hạn tuần hoàn, bởi vì lối ra cùng lối vào tùy thời đều sẽ thay đổi, cho nên nếu không phải vận khí vô cùng tốt có thể vừa vận dụng phải lối ra, vậy nhất định sẽ bị vây chết trong này vĩnh viễn không thể ra ngoài.

Nhưng nếu nghĩ ngược lại, bên trong một không gian vĩnh viễn không ngừng vận động thay đổi như vậy, nhất định sẽ có một trục chống đỡ duy trì sự vận chuyển của nó, để nó bảo trì trật tự nhất định, bằng không rất có khả năng chuyển tới chuyển lui sẽ chồng lên nhau, đó là chuyện rất khó xử. Không gian mâu thuẫn có khủng bố khó xơi đi nữa, cũng phải dựa vào quy tắc làm tiền đề.

Cái này giống như một Rubik lập phương, sáu mặt, mỗi mặt chín nút, từng khối đều sẽ chuyển động, nhưng khối trung tâm của sáu mặt sẽ vĩnh viễn không di chuyển. Do đó muốn một khối rubik trở lại như cũ, đầu tiên phải cân nhắc căn cứ vào khối trung tâm, dựa vào trung tâm trụ cột làm tiền đề, từ tầng dưới chót nhất bắt đầu, từng tầng từng tầng hướng lên trên trở về trạng thái cũ.

Đồng dạng, mộ đạo kiểu mê cung này cũng thế, trung gian nó là trục tâm duy trì vận động của nó tuyệt đối sẽ không di chuyển. Do đó nếu không tìm kiếm lối ra, mà dựa theo quy luật nhất định cùng kỹ xảo lần tìm vào trung tâm, vậy sẽ đơn giản hơn.

Móc hộp thuốc lá ra một tay kẹp điều thuốc, châm lửa ngậm bên miệng, Giản Tam Sinh thoáng lộ ra nụ cười đắc ý nói: “Nhị gia cậu có làm chuyện gì mà chưa nắm chắc không? Cứ đi theo là được.”

Nói xong, liền cầm bản thiết kế da dê dẫn đầu đi ở phía trước.

Mọi người nhìn Giản Tam Sinh tự tin như thế, cũng mất đi do dự, thành thành thật thật theo sát phía sau.

Bất quá cho dù có bản vẽ, hé lộ được bí quyết trong đó, mê cung này cũng không dễ đi như vậy.

Giản Tam Sinh ấn theo bản vẽ trên tay, phàm là những nơi đánh dấu X đều không để ý tới, gặp được vách tường cùng trên bản vẽ bất đồng liền dừng lại, chờ nó thay đổi phương vị lại tiếp tục đi tới.

Đi đi dừng dừng một chút như thế, liền hao hết hơn nửa thời gian. Ngoại trừ Giản Tam Sinh dẫn đầu, những người khác đều đã đi đến vầng đầu căng óc, hoa cả mắt, ngay cả chai chai lọ lọ dọc theo đường đi cùng dụng cụ đồng thau lớn lớn nhỏ nhỏ cũng không rảnh để ý tới, thực muốn hỏi mình hiện tại đã tới chỗ nào rồi đây.

Mãi đến khi Giản Tam Sinh ở một cửa mộ thất hơi có vẻ nhỏ hẹp dừng lại, cũng so sánh đi so sánh lại chú thích trên bản vẽ, mọi người rút cuộc mới thở phào một cái: Cuối cùng con mẹ nó đã dừng lại rồi, còn đi tiếp nữa bánh quy nén cũng muốn phun ra.

“Chính là chỗ này.” Giản Tam Sinh nói xong, hít mắt lấy ngón tay bóp đầu lọc thuốc lá bên miệng hung hăng hút một ngụm cuối, sau đó thở ra một hơi khí trắng, đem đầu lọc ném trên mặt đất dùng chân nghiền tắt.

Nghe Giản Tam Sinh nói xong, mọi người liền lấy ra đèn pha, bật sáng đèn pin mắt sói, bảo hộ Chương Nhân ở phía sau, cẩn thận sờ soạng đi vào.

Chỉ thấy giữa mộ thất nhỏ hẹp, quả nhiên có một hộp sắt khổng lồ được xích sắt thô to quấn quanh, đơn giản nhưng vô cùng rắn chắc bao lấy vỏ ngoài của cơ quan tinh vi bên trong, cách vỏ sắt dày nặng còn có thể mơ hồ nghe thấy thanh âm cơ giới vận hành từng đợt từng đợt bên trong.

Không có gì hay để nói nữa, Giản Tam Sinh lúc này chỉ huy mọi người từ trong túi lấy ra dụng cụ, chuẩn bị động thủ hủy đi khối vỏ sắt này.

Trục tâm cơ quan so với dự đoán gay go hơn nhiều, mất sức của năm trâu hai hổ cũng chỉ cạy mở được nắp phong kín phía trước cơ quan sắt.

Sau khi mở nắp lộ ra một cái cửa nhỏ chỉ đủ một người chui vào, dùng đèn pha chiếu vào bên trong, liền có thể nhìn thấy vô số xích sắt giao thoa ngang dọc cùng cơ quan còn đang vận hành, hiển nhiên không gian bên trong còn lớn hơn nữa. Nhưng nếu muốn hoàn toàn phá hư cả cơ quan, ở bên ngoài nhất định không làm được.

Giản Tam Sinh quét nhìn mọi người một vòng, hỏi: “Mấy đứa ai đi vào?”

“Nhị gia.” Ngũ Lôi nhìn cửa vào nho nhỏ kia, lau mồ hôi nhắc nhở: “Tôi thấy đây không phải vấn đề ai đi vào, vấn đề là ai có thể tiến vào á?”

Khuôn mặt thật thà của Đại Thắng hé ra biểu cảm 囧, nói thảm: “Một chân tôi cho vào chỉ gần đủ...”

“Tiểu Lý tướng người nhỏ người tới đi.” Hoắc Tam Nhi thấy điệu bộ này, nghĩ thảm hay là chọn trai tráng đi, vội vàng chỉ chỉ người bên cạnh Liêu Hiểu Thịnh nói.

Tiểu Lý vừa thấy nói đến mình sợ đến vội vàng giật lùi hai bước, lắc tay nói: “Tôi khẳng định vào không được, nếu kẹt bên trong không ra được thì biết tính sao.”

“Tam Nhi người không phải từng khoác lác người đã luyện sức cốt công sao (sức cốt công là kỹ thuật làm cho xương cốt thu nhỏ lại)?... Mau chóng lên đi.” Triệu Lỗi như nhớ ra gì đó, lập tức mở miệng thay người trong nhà giải vây.

“Mẹ kiếp...! Người cũng nói là ta khoác lác mà còn có thể tin được sao?!” Hoắc Tam Nhi vội vàng phản bác nói.

“Tam Nhi vào đó khẳng định không được, Lão Kiều, người so với chúng ta thiếu một cái linh kiện mà, không chừng người có thể vào đó.” Ngũ Lôi thấy thế cũng vội vàng tiến lên bên vực.

“Má ơi, người ta là thiếu một con mắt chứ đâu phải thiếu một cái tay cái chân đâu...” Ngô Khôn cũng nhin không được lên tiếng nói.

“Được rồi được rồi!” Rốt cuộc cũng không chịu nổi được đám người không hề có hình tượng mà đùn đẩy này nữa, Liêu Hiểu Thịnh hét lớn một tiếng, cuối cùng cũng làm cho đám người này yên tĩnh trở lại: “Bọn mày con mẹ nó đều là một đám già đầu rồi còn vì một việc nhỏ này mà giống như một đám đàn bà vậy, ở chỗ này lôi kéo cái quái gì hả?! Đều cút hết cho ta, ta tới!”

Nói xong không để ý về mặt tất cả mọi người đều như bị sét đánh trúng, tự ý cười áo.

Hắn vừa cười, mọi người mới phát hiện, nguyên lai Liêu Ngũ gia này chẳng những mặt mày nhìn không tồi, mà thân thể cũng tương đối mềm dẻo, hơn nữa thất lưng này, nhỏ không khác gì con gái, chính là mềm dẻo mười phần, cơ thể tinh tế rắn chắc, nhưng vừa nhìn liền tràn ngập sức mạnh.

Bất quá bả vai này... Vẫn nên rộng hơn chút nữa nhỉ?

Tựa hồ biết suy nghĩ của những người khác, Liêu Hiểu Thịnh cố nén xúc động muốn hành hung đám chết tiệt kia, không nhin được nói: “Tay nghề ta luyện tập không bằng mấy anh khác trong nhà, vốn không nghĩ sẽ để cho người khác biết.”

Theo lời của hắn, Liêu Hiểu Thịnh đầu tiên là thả lỏng hoạt động của hai vai xuống, sau đó đột nhiên “rắc rắc” vài tiếng gân cốt bạo nổi, đồng thời đem bả vai mạnh mẽ co lại một đoạn lớn.

Mọi người ở đây đều nhìn đến choáng váng, trừng trừng nhìn vào bả vai Liêu Hiểu Thịnh sừng sốt không nói nên lời.

Mà ngay cả Giản Tam Sinh vốn ở một bên xem cuộc vui cũng nhin không được sừng sốt kinh hãi, nghĩ thầm: Không hổ là con cháu nhà họ Liêu mà, con mẹ nó quả nhiên giấu nghề.

“Biến thân” xong Liêu Hiểu Thịnh không nhìn những người khác nữa, tiện tay từ trên mặt đất cầm hai con dao xếp quân dụng rồi lắc lắc thân hình mềm dẻo chui vào trong vỏ sắt lớn kia.

Giản Tam Sinh cùng đám người Hoắc Tam Nhi đứng bên cạnh nhìn chân Liêu Hiểu Thịnh lộ ở bên ngoài không nói lời nào, ai cũng không biết người kia đang suy nghĩ gì.

Chợt nghe bên trong thỉnh thoảng truyền đến một trận tiếng thiết khí va chạm chói tai, ngẫu nhiên còn xen lẫn tiếng chữ của Liêu Hiểu Thịnh.

Giản Tam Sinh nhìn thấy sự tình đã làm không sai biệt lắm, liền muốn ra ngoài nhìn xem vách tường nọ còn dấu hiệu di chuyển hay không. Kết quả vừa mới xoay người, Liêu Hiểu Thịnh cả người đều tiến vào cơ quan trực tâm liền kêu lên sợ hãi.

“Mẹ nó...! Mau đỡ ta ra ngoài! Mau!” Liêu Hiểu Thịnh hai chân không ngừng đá loạn, cả thân thể giãy giụa muốn chui ra, vừa chui vừa hô:

“Mẹ nó trong này có gì đó, mau đỡ ta ra!”

Thanh âm sợ hãi gào thét của Liêu Hiểu Thịnh dọa tất cả mọi người sững sốt, sau khi kịp phản ứng vội vàng ba chân bốn cẳng túm lấy chân hắn, trong mộ thất nhỏ hẹp nhất thời loạn thành một đoàn.

Chương 20 - Âm binh

Từ lúc cùng đám người Giản Tam Sinh tách ra hành động, Giản Vô Tranh liền lôi kéo Vương Tử Khiêm tại giữa một thất và hành lang đan xen qua lại tán loạn, cậu cũng không quản có chuyển hướng đúng hay không, chỉ không ngừng dựa vào cảm giác của mình mà đi.

Nhưng trong loại mê cung này, cảm giác gì gì đó mẹ nó chính là mây bay. Còn chưa đến nửa giờ, tiêu tổ tông đã mệt đến không đi nổi. Tại địa phương này vô luận đi tới chỗ nào cảnh tượng đều cùng một dạng, vòng vo lâu như vậy cậu chỉ cảm thấy trong óc vo ve kêu loạn, đầu choáng váng lợi hại.

Vương Tử Khiêm nhìn cậu dừng lại không đi nữa, cũng đi theo đứng bất động bên cạnh. Chỉ là y tựa hồ không bị không gian nơi này ảnh hưởng, trên mặt không có vẻ uể oải, ngược lại nhíu mày quan sát động tĩnh bốn phía.

Nhìn Vương Tử Khiêm cùng mình đi đã lâu như vậy mà bộ dáng như không có việc gì, Giản Vô Tranh không nhịn được một tay chống nạnh một tay đỡ tường, vẻ mặt đau khổ nói: “Đi lâu như vậy cậu cũng không cảm thấy mệt nha.”

Nghe vậy Vương Tử Khiêm đổi mắt nhìn cậu trong chốc lát, sau đó bước qua ra vẻ chuẩn bị ôm cậu như ôm công chúa.

Giản Vô Tranh vội vàng vừa lui về phía sau vừa khoát tay nói: “Được, được, coi như tôi chưa nói gì, không nhọc ngài đại giá, tôi còn chân mả. Ôi... Tín Xuân Ca về tại chỗ đầy trạng thái sống lại.” Nói xong, Giản Vô Tranh duỗi thắt lưng một cái, giãn tay giãn chân, coi như đã vừa khôi phục tinh lực: “Đi tiếp.”

(Tiêu: Tín Xuân Ca ở trong game giống như Thổ Địa phù, người chơi sử dụng nó có thể lập tức trở về thành, không bị rơi trang bị mà máu và hp cũng được bơm đầy.)

Dựa vào ký ức không rõ ràng lắm trong đầu, mơ mơ màng màng dẫn đường ở phía trước, Giản Vô Tranh vừa đi vừa suy tư.

Thành thật mà nói cậu cảm thấy mê cung này kỳ thật cũng không khó, mấu chốt ngay chỗ nó tùy thời đều thay đổi, làm cho người ta đoán không chính xác được cửa ra của nó hiện nay sẽ ở nơi nào. Nếu Nhị ca có thể phá hư được cơ quanh vận hành của nơi này, khiến cho vách

tường này bảo trì một vị trí bất động, vậy thì cậu có rất nhiều phương pháp có thể tìm được đường ra ngoài.

Thế nhưng nếu Nhị ca không cách nào phá hỏng được cơ quan, vậy hiện tại bọn họ đi như thế này chắc chắn là đang lãng phí thể lực mà không có tác dụng gì.

Nghĩ tiếp tục như vậy không phải biện pháp, Giản Vô Tranh liền xoay người hỏi Vương Tử Khiêm đi theo phía sau: “Khiêm Tử, cậu có...Ừm, biện pháp gì đặc biệt không? Có thể giúp chúng ta đi ra ngoài?”

Vương Tử Khiêm nghe xong lời của cậu, liền nhú mày bắt đầu suy tư, chẳng qua sau một lát lại tựa như từ bỏ mà lắc lắc đầu.

Xem ra lần này Khiêm Tử vô địch cũng bé tắc rồi, thở dài, Giản Vô Tranh từ từ nhắm hai mắt dùng sức nhào nặn thái dương đề đến phát đau, nỗ lực tự hỏi trong đầu phương pháp khả thi.

Thình lình cảm giác tay bị người kéo một chút, cậu vội vàng mở mắt ra nhìn, phát hiện Vương Tử Khiêm ra hiệu cho cậu đừng lên tiếng, sau đó quay đầu lại nhìn về phía sâu bên trong hành lang, híp hai mắt tựa hồ đang tĩnh tâm lắng nghe gì đó.

Giản Vô Tranh lập tức bất động, cũng cùng nhau cẩn thận lắng nghe, nhưng cái gì cũng nghe không được, không khỏi nghi hoặc nhìn Vương Tử Khiêm, muốn hỏi ý rốt cuộc là làm sao vậy.

Lại không ngờ rằng mày Khiêm Tử càng cau càng chặt, đưa tay ôm chầm thắt lưng của Giản Vô Tranh, đem cậu túm vào một bên mộ thất. Hai người kề sát vách tường, Vương Tử Khiêm ra hiệu cho Vô Tranh đừng lên tiếng, liền đem cậu che chở trong ngực, tay phải của mình đã đè xuống Thái A kiếm trên đùi.

Giản Vô Tranh mặc dù không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn thành thật không nhiều lời nữa, cậu nhìn một mặt hồng quang âm tà như ẩn như hiện trong mắt Vương Tử Khiêm, mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Chính tại lúc thất thần này, chợt nghe được một trận thanh âm của thiết giáp va chạm, binh khí ma sát truyền đến, phảng phất như một đội binh tướng trên chiến trường cổ đại thân mang áo giáp dày nặng, trầm trọng nhịp bước từng chút từng chút, trong sự chinh tề lộ ra quỷ dị. Loại thanh âm ấy xuất hiện trong mộ thất vào thời khắc này nghe vào như ác linh nửa đêm dọa người vậy.

Giản Vô Tranh nhất thời cảm thấy cả da đầu đều rần rần, lưng dán trên vách tường phía sau đã đầm đìa mồ hôi lạnh, nhin không được run rẩy đưa tay túm lấy áo Vương Tử Khiêm. Cậu cảm giác được, thứ không biết là gì gì đó đang cách bức tường phía sau mình đây, chậm rãi từ giữa hành lang đi qua.

Nhận thấy được người trong ngực sợ hãi bất an, Vương Tử Khiêm ân cần buộc chặt cánh tay, để Vô Tranh dựa chặt vào trong lồng ngực mình, sau đó cúi xuống khẽ hôn vành tai cậu như trấn an, để cậu an tâm, để cậu biết, có Vương Tử Khiêm ở đây, không còn gì đáng sợ nữa.

Một lát sau, hai người cảm giác thanh âm như kim qua thiết mã nọ càng lúc càng xa, liền lặng lẽ thò đầu ra ngoài, muốn nhìn một chút xem đám vừa đi qua kia rốt cuộc là thứ gì. (Kim qua thiết mã là ẩn dụ chiến tranh hoặc hình dung quân đội uy vũ hùng tráng... Kim qua... cổ đại dùng kim loại chế một loại vũ khí, lưỡi ngang, cán dài. Thiết mã: chiến mã có bọc giáp)

Bởi vì sợ kinh động đôi phương, Giản Vô Tranh liền đem đèn pin tắt đi, mà lấy ra pháo lạnh không dễ thấy rõ được bật sáng, sau đó được Vương Tử Khiêm lôi kéo cẩn thận đi theo phía sau đám kia.

Phía trước tiếng thiết giáp ma sát dày nặng vẫn như cũ liên tục duy trì, Giản Vô Tranh đi theo phía sau Vương Tử Khiêm, nhìn phía sau tấm lưng kiên nghị cao ngất của Khiêm Tử, đột nhiên cảm thấy kỳ thật cũng không có gì đáng sợ, liền đánh bạo hướng phía trước mặt nhìn lại, muốn biết mấy thứ kia rốt cuộc là cái thứ gì, thế nhưng ai ngờ độ sáng của pháo lạnh thật sự quá thấp, phạm vi chiếu sáng càng nhỏ đến đáng sợ, vô luận cậu cố gắng thế nào cũng nhìn không thấy diện mạo của đám đồ vật phía trước.

Mà Vương Tử Khiêm lại như có thể nhìn thấy được, không chút do dự kéo Giản Vô Tranh, hai người tận lực không phát ra thanh âm gì len lén đi theo phía sau chúng nó.

Cứ đi cứ đi, Giản Vô Tranh chợt phát hiện một vấn đề, bọn họ căn bản không biết đám đồ vật này chạy đi đâu, không chừng chỉ xoay quanh trong mê cung này mà thôi, bọn họ cứ như vậy đi theo không hề băn khoăn, không biết có thể gặp rủi ro gì không.

Suy nghĩ liền cảm thấy không ổn, Giản Vô Tranh vội vàng kéo tay Vương Tử Khiêm, nhưng Khiêm Tử lại như không cảm giác được, căn bản không quay đầu lại nhìn cậu, chỉ một mực kéo cậu đi, hơn nữa bước tiến càng ngày càng dồn dập.

Giản Vô Tranh cứ như vậy bị Vương Tử Khiêm cường ngạnh lôi kéo, nghe thanh âm vũ khí đan xen phía trước, giữa hành lang giao thoa ngang dọc tới khắp nơi không mục đích.

Trong lúc đó cậu suy nghĩ rất nhiều vấn đề, tỷ như mấy thứ đó tại sao lại xuất hiện trong mê cung này, chúng nó là từ đâu đến rồi lại muốn đi đâu? Cùng mộ chủ Chu Công Đán của ngôi mộ này có quan hệ thế nào? Bọn họ vì cái gì mà tồn tại?

Bất tri bất giác đã đi thật lâu, những nỗi băn khoăn trong đầu Giản Vô Tranh kia lẫn lộn lẫn không đi, nhưng lúc này cậu có nghĩ thế nào cũng không rõ được.

Trong mê mang, lại phát hiện cảnh tượng chung quanh chẳng biết lúc nào đã chậm rãi xảy ra biến hóa, không còn là mê cung mộ thất lớn nhỏ không đồng nhất cùng hành lang giao thoa rối loạn nữa, mà đã biến thành một đường nối thẳng về phía trước, hành lang tương đối rộng rãi, trang sức hai bên cũng xảy ra biến hóa rất lớn. Một loạt những dãy bình dũng chế tác tinh tế cầm trong tay trường thương, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó, dường như đang nghênh đón cái gì.

Sau đó, một cánh cửa đồng cao bằng hai người dần dần xuất hiện trước mắt. Trên cửa khắc một tà thú hình xà thật lớn, giương bốn miệng máu, trong miệng lộ ra hai cây răng nanh bén

nhọn dài mảnh, đôi mắt âm tà không biết dùng vật liệu gì khắc thành, cứ nhiên phiếm ra độc quang màu tím, gắt gao nhìn chăm chăm người trước mặt.

Cánh cửa đồng nọ lúc này mở rộng ra, hiển nhiên mấy thứ kia đã từ nơi này tiến vào.

Vương Tử Khiêm như cũ lôi kéo tay Giản Vô Tranh, sau khi hơi khựng lại trước cửa một chút, cũng liền bước nhanh đi theo vào.

Không gian phía sau cửa lớn đến dọa người, hơn nữa tựa hồ không trải qua bao nhiêu kiến tạo tân trang, có nhiều chỗ có thể nhìn thấy bùn đất lộ ra dưới nền, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi nước tanh kỳ quái.

Pháo lạnh đến đây cơ bản đã báo hỏng, Giản Vô Tranh không có biện pháp không thể làm gì khác hơn là lại lấy ra một que dạ quang. Mặc dù dưới lòng đất này âm khí sâu nặng, chút ánh sáng ấy căn bản không có tác dụng gì, nhưng chung quy có còn hơn không.

Tâm không yên lại đi theo Vương Tử Khiêm thêm một đoạn, Giản Vô Tranh đột nhiên cảm giác trên tay bị siết một chút, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, lại kinh ngạc phát hiện Vương Tử Khiêm trước đó còn tốt đẹp, giờ phút này hai mắt phiếm âm hồng quý tà, khóe miệng có chút vĩnh lên, bộ dáng tựa hồ tâm tình rất tốt.

Tình cảnh này giống như một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu Giản Vô Tranh giội xuống, khiến trong lòng cậu đột nhiên run lên một chút, phía sau lưng lạnh toát, môi tái nhợt khê nhếch, nhưng không biết nên nói gì.

Cậu căn bản không biết Khiêm Tử từ khi nào thì biến thành như vậy, cũng không biết nên làm sao đối mặt với Vương Tử Khiêm hoàn toàn khác hẳn ngày thường thế này, Khiêm Tử trong ấn tượng của cậu cho tới giờ chưa từng lộ ra nụ cười như thế, bộ dáng tà khí nọ khiến trong lòng cậu bối rối không thôi, sợ hãi lại luống cuống.

“Khiêm...” Muốn gọi tên y, nhưng còn chưa kịp phát ra âm thanh đã bị Vương Tử Khiêm lấy ngón tay chặn lại môi, Giản Vô Tranh nhất thời sắc mặt tái nhợt.

Mà Vương Tử Khiêm lại như không chú ý tới điểm này, chỉ ra hiệu cho cậu đừng nói gì, sau đó dùng ngón tay chỉ phía trước, bảo cậu nhìn xem.

Theo phương hướng ngón tay của Vương Tử Khiêm nhìn lại, Giản Vô Tranh không nhận được trùng to hai mắt.

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, trước đó còn chưa rõ ràng rốt cuộc là thứ gì đang từ từ hiện ra thân hình. Đó cứ nhiên là một đội âm binh thân mang chiến giáp, tay nâng trường thương. Trên người chúng nó lúc này bao phủ một tầng huỳnh quang nhàn nhạt, động tác chỉnh tề nghiêm cẩn làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

Trước mặt đám âm binh kia, là một con sông đen từ khí trầm trầm, nước sông dưới ánh huỳnh quang chiếu rọi nổi lên một tia sóng gợn, khúc xạ ra phản quang rồi lại xuyên thấu quý dị vô cùng.

Tựa hồ cảm giác được âm binh đến, nước sông bắt đầu chậm rãi quay cuồng, sóng nước càng cuộn càng lớn, như có thứ gì đó muốn từ bên trong chui ra vậy.

Mà đám âm binh kia, mỗi người cầm trong tay một trường thương siêu dài chừng bảy thước, xếp thành phương trận dày đặc đứng ở bờ sông, cùng lặng lẽ chờ đợi, phảng phất như đã sớm biết thứ gì đó dưới đáy nước giờ phút này sẽ xuất hiện.

(Tiêu: Đội hình phương trận hay còn gọi là đội hình Phalanx là một đội hình quân sự số đông hình chữ nhật, thường được tập hợp hoàn toàn từ bộ binh nặng được vũ trang giáo, kích, hoặc những vũ khí tương tự như vậy. Thuật ngữ này đặc biệt sử dụng cho đội hình chiến tranh Hy Lạp cổ đại)

Thấy tình cảnh này, Giản Vô Tranh bỗng dưng nhớ tới khi còn bé lão gia tử trong nhà từng kể một câu chuyện về âm binh qua sông.

Nghe nói binh lính thời cổ xưa trải qua trường kỳ huấn luyện, chỉ biết giương thương thẳng tiến về phía trước, người phía trước chết đi liền bước qua thi thể của họ đi tới, không có động tác gì, một mực tiến về phía trước. Binh thường sau khi bắt đầu loại tiến công này, kẻ địch chỉ có bại lui, bởi vì đây là một loại trận hình chỉ có tiến không lùi. Đi tới chính là đứng sững, lui về sau chính là kẻ hèn nhất. Chưong ngại phía trước, tất phải san bằng!

Mà loại binh lính này sau khi chết đi, âm hồn sẽ cố chấp quyết lưu lại ở nhân gian không tiêu tan, nếu nơi âm hồn bọn họ dừng lại là một con sông, vậy mỗi tối có thể nhìn thấy một cảnh tượng kỳ dị xảy ra đó là âm binh qua sông.

Đây đa số bởi vì là ký ức của binh lính bảo lưu khi còn sống, sẽ luôn dựa theo thói quen hành động khi còn sống hành quân đánh giặc vượt qua hết thủy trở ngại trước mắt.

Nghĩ thế Giản Vô Tranh thoáng cái đã hiểu được hết thủy, không ngờ vận khí bọn họ tốt như thế, nương theo đám âm binh này vậy mà ra khỏi được mê cung quý nhiều kia không nói, còn nhìn được kỳ cảnh khó gặp thế này.

Bất quá.....

Giản Vô Tranh lo lắng nhìn về phía Vương Tử Khiêm, nhưng phát hiện đối phương đang hăng hái bừng bừng nhìn hết thủy trước mắt, trong đôi mắt huyết hồng quý dị lộ ra một tia nghiền ngẫm.

Nhất định là do trước đó đụng vào khối ngọc hoàng Thanh Long nọ, tâm tình Giản Vô Tranh nặng nề nghĩ.

Song loại tâm tư này tại một khắc bị tiếng động của sóng nước đập thật lớn dọa phân tâm, chỉ thấy một con mặng xà quái dị cực lớn màu đen từ trong nước nhảy ra, thân hình trắng kiệu hai người mới có thể ôm hết linh hoạt giữa trên nước. Bọt nước văng ngút trời rơi tán mát trên bờ, nhưng không làm đám âm binh kia kinh sợ thối lui.

Mãng xà đen giãy giữa thân hình to béo, mở bồn miệng máu lộ ra răng nhọn hoắc bên trong làm cho người ta sợ hãi, xoay quanh phía trên mặt nước, cùng âm binh tay cầm trường thương giăng co.

Giản Vô Tranh kinh ngạc phát hiện, mãng xà này vậy mà cùng cự thú thủ vệ vẽ trên cửa đồng phía sau không kém là mấy.

Chương 21 - Hắc long trong truyền thuyết

Con người màu tím của mãng xà vậy đen thù hằn nhìn chăm chăm đám âm binh trước mặt này động tác chinh tề, tựa như một điều thạch khắc cương ngạnh mà kiên định, lưỡi xà tím đỏ thoát ẩn thoát hiện giữa bồn miệng máu, răng nọc thô to sắc nhọn theo hai hàm khép mở không ngừng cao thấp phập phồng, từng mảng từng mảng vậy đen cực lớn trên người trong u ám lóe ra vẻ sáng bóng kỳ dị.

Hắc xà xoay trái phải một trận, con người tím đỏ chuyển động không theo quy luật, tựa hồ đang cân nhắc làm thế nào có thể khiến cho đám âm binh phiền chán này biến mất.

Mà đám âm binh kia lại không hề sợ hãi, lấy thủ làm công, giờ trường thương đối mặt với cự thú làm cho người ta khiếp sợ này không hề nhúc nhích. Từ trong nón giáp sắt dày nặng của chúng nó có thể nhìn thấy vài u quang xanh lục, theo động tác lơ lửng bất định, cứ như ma trôi thường thấy trong bãi tha ma giống nhau như đúc.

Giản Vô Tranh nhìn thấy thân hình cực lớn của hắc xà kia thì vô cùng khiếp sợ, loại sinh vật này tuyệt đối không phải được sinh ra ở cận đại, rõ ràng là kỳ thú từ thời viễn cổ sinh tồn đến nay, hơn nữa bức tranh trên cửa đồng kia càng có thể xác định lai lịch cổ xưa của mãng xà này. Từng nhớ trước kia có nghe nói qua rồng truyền thống nhất của Trung Quốc do một phần đồ đằng của các bộ lạc tạo thành, nhưng thời gian xa xưa nhất, đích xác có dị thú tồn tại được lấy làm hóa thân của rồng mà cung phụng.

Rồng, một loại động vật thần dị sở trường biến hóa có thể gọi mây mưa giúp ích cho vạn vật, là trùng dài có vảy. Mà tư tưởng người cổ đại thủ cựu, nhìn thấy sinh vật quỷ dị như mãng xà vậy đen, nhất định sẽ xem như thần linh mà kính ngưỡng. Tinh huống đặt trong mộ nuôi dưỡng, để hộ thân cho chủ mộ tám chín phần mười cũng sẽ xuất hiện.

Chẳng lẽ nói hắc xà to béo hiếm thấy này, cũng là nguyên hình xa xưa nhất của rồng trong truyền thuyết?

Nhú nhú mảy, Giản Vô Tranh cảm thấy suy nghĩ này thật sự không tốt lắm, dù sao Ngũ Trảo Kim Long uy phong hãn mãnh lão tổ tông lưu truyền tới nay, vô luận là đầu rồng hay đuôi rồng đều có một cổ thần tính ẩn tàng trong đó, có thể làm cho tiên khí lượn lờ, cười mây đạp gió. Mà mãng xà mất tím trước mắt đây, lại tồn tại sự tà ác vô biên, thân hình đen nhánh cùng vẻ mặt ác độc đều làm cho lòng người sinh sợ hãi cùng chán ghét, vô luận thế nào cũng không thể so sánh được với rồng trong truyền thuyết.

Đang lúc suy tư, lại chợt thấy hắc xà nọ đã phát động công kích, nó dùng răng nanh đáng sợ cực lớn cùng trường thương của âm binh độ sức, cắn một cái không buông, thân rắn điên cuồng giãy giụa, dưới lớp vảy bọc thật dày dường như hoàn toàn không sợ trường thương sắc bén, cạy vào sức lực cực kỳ hùng mãnh đánh địch nhân.

Một chút sơ sẩy, hàng ngũ âm binh vốn chỉnh tề đã bị cự lực của mãng xà quấy nhiễu tan tác, hai ba âm binh đâm đầu vào nhau, bị mãng xà dùng thân thể quấn lấy kéo vào trong nước, trường thương đâm vào trên thân hắc xà lại không hề lưu lại bao nhiêu dấu vết, mắt thấy âm binh này sẽ bị tiêu diệt, chúng nó vẫn không hề sợ hãi giờ vũ khí kiên trì chiến đấu anh dũng.

Mặt nước bình lặng không gợn sóng bị trận chém giết quỷ dị này khuấy đến sóng cả cuộn cuộn, tiếng vang mãnh liệt, từng mảng từng mảng sóng nước bị hất lên bờ, làm cho cả hiện trường càng trở nên quỷ dị.

Giản Vô Tranh nhìn thấy những chuyện này trong lòng đã mơ hồ hiểu rõ ngọn nguồn, cậu nhớ tới Vương Tử Khiêm trước đó có chút không đúng, liền quay đầu nhìn lại, muốn xem Khiêm Tử đã khôi phục bình thường chưa. Bộ dạng trước đó thật sự khiến trong lòng người ta phát hoảng, một người đột nhiên biến thành như vậy nói không chừng chính là bị thứ gì đó nhập vào rồi, thế thì rất không ổn, nếu thứ nhập vào đó đã khống chế Vương Tử Khiêm, vậy tình cảnh hiện tại của hai người bọn họ vô cùng nguy hiểm.

Vô luận thế nào cậu cũng không thể để Khiêm Tử xảy ra chuyện.

Vừa nhìn lại, mới phát hiện Vương Tử Khiêm mặc dù đã khôi phục bộ dáng bình thường, nhưng sắc mặt tái nhợt, môi khê nhếch, cúi thấp đầu thở hổn hển, trán toát ra mồ hôi lạnh, phảng phất như vừa mới trải qua một cơn ác mộng vậy. Ánh mắt có chút mê ly, tựa hồ đang lâm vào hồi ức không tốt. Loại bộ dáng yếu ớt này ngược lại khiến Giản Vô Tranh càng thêm bất an.

“Cậu vừa rồi bị sao vậy?” Thấp giọng hỏi ra nghi vấn trong lòng, Giản Vô Tranh hy vọng y có thể giải thích đằng hoàng với mình, mặc dù biết hy vọng này không lớn.

Quả nhiên, Vương Tử Khiêm nghe thấy câu hỏi chỉ bất an nhìn cậu một chút, khê lắc đầu, môi nhếch lên nhưng không trả lời. Rõ ràng là có chuyện giấu giếm cậu, hơn nữa giống như cực kỳ không muốn cho cậu biết.

Giản Vô Tranh có chút tức giận, Khiêm Tử từ trước tới giờ chưa từng đối xử với cậu như vậy, vô luận phát sinh chuyện gì đều nói cho cậu biết, để cậu an tâm. Lần này không biết xảy ra chuyện gì, lại khiến Vương Tử Khiêm có điều giấu giếm cậu.

Trong bụng bực mình, Giản Vô Tranh liền muốn nói vài câu hung hăng khích Vương Tử Khiêm, để y nói ra sự tình, hai người cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết mới tốt. Theo cá tính của Vương Tử Khiêm, nếu y vì lo nghĩ cho an nguy của cậu, đồ đàn kia nhất định sẽ trúng chiêu, thành thật nói cho cậu biết hết thảy.

Trong lòng nghĩ đầu vào đấy rồi, Giản Vô Tranh liền đưa tay kéo Vương Tử Khiêm, ai ngờ đối phương chỉ nhìn cậu một cái, liền chỉ trong một khắc mạnh mẽ đẩy cậu ra ngoài.

Không ngờ tới Khiêm Tử sẽ đột nhiên làm ra loại hành động này, Giản Vô Tranh không chuẩn bị, thoáng cái đã bị đẩy ngã trên mặt đất, sức lực quá mạnh mẽ khiến cậu thiếu chút nữa đụng vào thắt lưng, hông càng đau dữ dội. Chẳng hiểu ra sao mà bị đẩy, Giản Vô Tranh ngẩng đầu muốn rống thành tiếng, lại bị tiếng vang thật lớn thỉnh linh nện xuống trước mắt chấn đến nói không ra lời.

Nguyên lai, là mãng xà vảy đen nọ sau khi đã giải quyết đội âm binh, phát hiện cách đó không xa có động tĩnh, tưởng rằng chính là thứ mỗi đêm đều đến quấy rối, liền lắc lắc thân hình to mọng, giương nanh múa vuốt bất chợt tiến lên làm khó dễ, muốn cùng xé nát Vương Tử Khiêm và Giản Vô Tranh cuốn vào trong con sông đen.

Chẳng qua Vương Tử Khiêm mặc dù không tập trung, nhưng thanh âm vảy kia ma sát trên mặt đất khiến y cảnh giác, mới có thể ở giây phút nguy cấp bảo trụ tính mạng của Giản Vô Tranh, bằng không một cú đạp xuống đến đất đá cũng nứt ra này, cho dù mạng lớn cũng phải tàn tật suốt đời.

Nhìn hắc mãng gần ngay trước mắt, Giản Vô Tranh nhất thời phản ứng không kịp, chỉ cảm thấy một thứ cực to giãy giụa trước mặt, từng phiến từng phiến vảy nọ có thể so với cỡ bàn tay khép khép mở mở, dưới ánh sáng của pháo lạnh phiếm ra ánh sáng u lãnh.

Thẳng đến khi nhìn thấy Vương Tử Khiêm chống Thăng Tà ở hàm dưới hắc xà, khiến nó không cách nào khép lại miệng khổng lồ, nhưng lại bị mãng xà dùng thân hình to béo quần lấy, kéo hướng về phía sông, Giản Vô Tranh mới đột ngột bừng tỉnh nhảy dựng lên, vừa chạy vừa kêu to: “Khiêm Tử!”

Trong thanh âm tê tâm liệt phế kia mang theo đầy ắp đau lòng, khiến cho ngực Vương Tử Khiêm vốn ý thức không rõ ràng lắm bỗng dưng tắc nghẽn, lập tức trong mắt hiện lên một mặt ngoan lệ, cũng không quay đầu lại găm nhẹ nói: “Đừng tới đây!”

Thanh âm Vương Tử Khiêm khiến Giản Vô Tranh theo bản năng dừng bước, ngây ngốc đứng đó, nhưng lại cảm thấy ngực traten traten đau đớn, có loại cảm giác kỳ quái từ đáy lòng lan tràn lên, khiến trong miệng cậu cũng mang theo vị đắng.

Cảm giác kỳ quái... Đúng vậy, cứ nhiên cậu nói đầu tiên Khiêm Tử mở miệng nói sau khi chạm vào khối ngọc hoàng Thanh Long kia, lại là bảo cậu đừng qua đó? Ý lại định tự mình giải quyết tất cả mọi chuyện sao? Giản Vô Tranh cậu vô dụng thế sao...

Cái gì cũng không nói cho cậu biết, cái gì cũng không cho cậu biết, hiện tại cứ nhiên còn nói cậu, đừng tới đây?

Vương Tử Khiêm, tại sao chỉ là ở dưới liền cảm giác cái gì cũng không giống nhau nữa, tôi ở trong lòng cậu rốt cuộc là địa vị gì? Chẳng lẽ chỉ là một búp bê sứ dễ vỡ sao? Nếu không phải, vậy chúng ta chẳng phải nên cùng nhau đối mặt với những chuyện đã xảy ra sao? Thế nhưng, Giản Vô Tranh tôi trong lòng cậu căn bản là một thứ vương vếu... Thống khổ nghĩ như thế, Giản Vô Tranh đưa tay che mắt, cậu biết cậu đã không khống chế được nước mắt, chỉ có thể nỗ lực cắn môi không phát ra âm thanh.

Quá mất mặt, cậu nghĩ.

Như một đứa con gái, trong lòng cậu thâm mắng.

Nhưng vẫn không ngăn được loại cảm giác thống khổ, tim đau đầu cũng đau, toàn thân đều cảm thấy không thoải mái, nước mắt theo khe hở chảy qua mắt.

Từ gò mắt trượt xuống cằm, cuối cùng nhỏ lên mặt đất vỡ tan.

Ý thức trở nên có chút mơ hồ không rõ, cách đó không xa trong con sông đen nọ tiếng gào thét của măng xà cũng trở nên xa xăm.

Không biết qua bao lâu, chung quanh dần dần trở nên hoàn toàn yên ắng, tựa hồ hết thảy đều đã kết thúc trong lúc cậu còn mê mang.

Ngẩng đầu vô thức tìm kiếm thân ảnh của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh vừa nỉ non tên người nọ, vừa chậm rãi đi về hướng bờ sông, mặt nước yên ả không chút gợn sóng nọ khiến cậu hoảng hốt.

Không đợi Giản Vô Tranh đi tới bờ sông, mặt sông bỗng dung bắt đầu thông thả chìm xuống, Vương Tử Khiêm cùng cái bụng đã bị chọc thủng ruột của măng xà vậy đen cũng đã dần dần theo lòng sông lộ ra xuất hiện trước mắt cậu.

Vương Tử Khiêm nửa quỳ bên cạnh thi thể hắc xà, cắm Thái A dưới nền đất, mượn lực làm cho mình không bị lực hút của nước sông cuốn đi. Toàn thân cao thấp y đều ướt đầm, vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ ngang dọc trên người, khiến Giản Vô Tranh nhìn mà đau đớn bứt rứt.

Đã không rảnh chú ý tới thi cốt và mảnh nhỏ gốm sứ tản mát ở đáy sông nữa, Giản Vô Tranh chỉ có thể yên lặng nhìn Vương Tử Khiêm đứng lên, lắc lắc mái tóc ướt sũng, sau đó chậm rãi đi về hướng cậu.

Trong mắt y trừ cậu ra căn bản không chứa thứ gì khác.

“Đáy sông có cánh cửa, tôi sẽ để Thăng Tà ở đây nhắc nhở Nhị gia, chúng ta vào trước.” Vương Tử Khiêm một bên cầm Thái A kiếm vào đai vũ trang ở đùi phải vừa nói với Giản Vô Tranh.

Giản Vô Tranh không ngẩng đầu, chỉ nhìn tay y, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Nhận thấy được Giản Vô Tranh không đứng, Vương Tử Khiêm kỳ quái cúi đầu nhìn mặt cậu, sau một khắc hàm chứa lo lắng nói: “Anh khóc.”

Nghe vậy, Giản Vô Tranh ngẩng đầu hung tợn trừng mắt với y, nhưng khóe mắt ướt át nọ ngược lại khiến Vương Tử Khiêm càng thêm sốt ruột.

“Làm sao vậy, bị thương chỗ nào rồi.” Kéo người vào trong ngực, Vương Tử Khiêm cẩn thận kiểm tra những nơi có thể bị thương tổn trên người cậu.

Nhìn thấy bộ dáng này của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy bản thân vô cùng ngu xuẩn. Khiêm Tử căn bản không biết một lời nhắc nhở vừa rồi của mình đã tình cờ thương tổn lòng tự tin của cậu, y chỉ đơn thuần không muốn để cậu bị mây may thương tổn gì mà thôi.

Mẹ nó thật nhảm chán mà, hai đứa đều ngu muốn chết, thế này thì mẹ nó cuộc sống sau này còn trải qua thế nào, trở về tuyệt đối phải dạy dỗ y khi đụng tới sự tình giữa hai người phải xử lý như thế nào cho đàng hoàng.

Nghĩ thế, Giản Vô Tranh liền nhìn chăm chăm vào mắt Vương Tử Khiêm giận dữ hét: “Còn mẹ nó hỏi han tôi nữa chứ?! Tôi ngay cả đầu ngón tay cũng đều không đụng tới, cậu nhìn lại mình xem, đều thành cái thứ gì rồi?! Lần sau còn dám biến thành như vậy tôi bóp chết cậu!”

Nghe vậy, Vương Tử Khiêm thoáng sững sốt một chút, sau đó dùng sức ôm thắt lưng Giản Vô Tranh sang, đem người ôm thật chặt vào lòng, dùng ngữ khí mang chút ý cười nói: “Tôi không thể để anh bị thương.”

Chỉ vài chữ đơn giản này khiến Giản Vô Tranh trừng lớn hai mắt, ngơ ngác tùy ý Vương Tử Khiêm tựa đầu trên cổ mình, nước mắt càng thêm không ngăn được mà tuôn ra, từ khi gặp nhau tới giờ, cậu đến tốt cùng đã bị khối đầu gối này làm xúc động bao nhiêu lần rồi?

Nơi sâu nhất dưới đáy lòng chậm rãi yêu thương, Giản Vô Tranh dùng sức ôm lại Vương Tử Khiêm, cảm thụ được ấm áp và kiên định trên người y, cảm giác nọ khiến cậu vô cùng an tâm.

“Bị thương cái đầu cậu.” Cậu chảy nước mắt, cảm thấy thỏa mãn mỉm cười nói.

Chương 22 - Hai người trong bóng tối

Dưới đáy con sông đen mông xà vậy đen từng ở, cư nhiên có một cánh cửa đồng trước đó nhìn thấy chẳng kém là bao, bất đồng chính là trên cánh cửa đồng nọ khắc hắc xà, mà trên cánh cửa này lại khắc một con mắt thật lớn đường nét đơn giản. Mặc dù không biết con mắt nọ đại biểu cho ý tứ gì, nhưng khiến Giản Vô Tranh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hai người không có thời gian để ý tới binh khí gồm sứ cùng những thứ tán loạn dưới đáy sông rốt cuộc là hài cốt hay thiết khí gì sét, trực tiếp đi vào cánh cửa đồng cực lớn vẽ một con mắt quỷ dị kia.

Vách hành lang sau cánh cửa đều dùng một loại đá tảng màu trắng xây nên, nhìn kỹ, cư nhiên là đá cẩm thạch màu trắng thuần - Hán Bạch Ngọc. Mặc dù bình thường Hán Bạch Ngọc làm cho người ta cảm thấy một loại vẻ đẹp không nhiễm chút bụi trần, trang nghiêm túc mục, nhưng trong hành lang nổi thẳng về phía trước, loại trắng thuần đơn nhất này lại có vẻ quỷ dị khó hiểu, khiến người ta cực kỳ khó chịu, người ở lâu bên trong còn dễ dàng sinh ra ảo giác hoặc nghe nhầm.

Giản Vô Tranh cầm đèn pin mắt sói cùng Vương Tử Khiêm chậm rãi đi tới, sắc tái nhợt đập vào mắt khiến cậu có loại cảm giác tinh thần muốn loạn.

“Khiêm Tử?” Phát hiện chẳng biết đã là lần thứ mấy Vương Tử Khiêm tựa trên tường thấp giọng thở dốc, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy ngực rầu rĩ, đau lòng siết chặt đấm tay, cậu nhẹ giọng hỏi: “Cậu tới cùng làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?”

Vương Tử Khiêm vẫn không nói được một lời, giữa đôi đồng tử sâu thẳm, mặt huyết hồng quý diễm kia thoát ẩn thoát hiện.

Giản Vô Tranh lúc này quả thực hận chết khối ngọc hoàng Thanh Long nọ, nếu cậu không cầm ngọc hoàng từ trên người tử thi ra, sẽ không hại Khiêm Tử biến thành như vậy. Càng làm cho cậu cảm thấy lo lắng chính là, cậu căn bản không rõ Vương Tử Khiêm rốt cuộc bị trúng chiêu gì, nếu như nói trên ngọc hoàng có độc, vậy tại sao cậu không sao cả?

Chẳng lẽ trên ngọc hoàng có oán quỷ tà sát gì đó bám vào, khiến Vương Tử Khiêm như vậy? Thế lại càng không đúng, nói gì thì cậu cũng là người đầu tiên chạm vào ngọc hoàng mà.

Khi Giản Vô Tranh từ trong suy nghĩ sâu xa phục hồi lại tinh thần, lại lần nữa đối diện với hai tròng mắt đen nhánh kia, nhưng phát hiện Vương Tử Khiêm đang dùng một loại vẻ mặt kỳ quái dõi theo cậu, màu máu đỏ âm trầm nổi bật trong mắt, khóe miệng giương lên một mặt cười tà quỷ dị.

Giản Vô Tranh trừng lớn hai mắt, kinh ngạc phát không ra chút thanh âm nào, cậu cơ hồ cho tới giờ vẫn chưa từng thấy Vương Tử Khiêm lộ ra loại biểu cảm gần như cười xấu xa này. Nụ cười như vậy phôi trên khuôn mặt vốn lạnh lùng tinh xảo nọ, càng có vẻ tà khí tuần mỹ.

Mà khiến cho Giản Vô Tranh càng không biết làm sao chính là, cậu hiện tại vậy mà hoàn toàn nhìn không hiểu biểu cảm trên mặt Vương Tử Khiêm, giờ khắc này Vương Tử Khiêm tựa như một người đã hoàn toàn thay đổi, khiến trong lòng cậu dấy lên một cỗ hàn ý khó hiểu.

“Khiêm, um...” Giản Vô Tranh vừa hé miệng, chỉ phát ra một đơn âm, đã bị hai tay Vương Tử Khiêm đột ngột vươn đến vũng vàng kéo vào trong ngực, lập tức môi mỏng lạnh lạnh hạ xuống, hung hăng cùng cậu hôn siết.

Bị nụ hôn bất ngờ dọa sợng sốt một chút, Giản Vô Tranh liền lập tức giãy giụa, hai tay chống ngực Vương Tử Khiêm dùng sức khước từ. Cậu không muốn cùng Vương Tử Khiêm bắt thường như vậy hôn môi.

Nhưng Vương Tử Khiêm chẳng chút nào để động tác của Giản Vô Tranh vào mắt, mặc cậu giãy giụa thế nào, vẫn như cũ gắt gao giam đối phương trong lồng ngực mình, mãi miết mút liếm nước bọt ngọt ngào trong miệng cậu.

Đầu lưỡi bị đối phương hung hăng tóm lấy mút mát tê dại làm cho Giản Vô Tranh nhin không được khẽ run rẩy, hơi thở hỗn hển giữa môi lưỡi dây dưa cũng càng phát ra ngọt liếm.

Phát hiện phản ứng đáng yêu này của người trong lòng, Vương Tử Khiêm không nhin được hôn càng thêm sâu. Tay ôm thắt lưng gầy của Giản Vô Tranh không thành thật thò vào quần jean, cầm lấy cặp mông rắn chắc tròn trĩnh nọ dùng sức vuốt ve.

“Ừm...” Giản Vô Tranh rên rỉ thành tiếng, càng thêm ra sức giãy giụa, nhưng bị ai phát hiện chút khí lực ấy của mình căn bản không cách nào phản kháng.

Hai tay lạnh buốt của Vương Tử Khiêm chậm rãi tách cánh móng của Giản Vô Tranh ra, dò xét hướng vào giữa hai mép ẩm áp mềm mại nọ, tinh tế vuốt ve tiểu huyết mạch cảm mê người, sau đó lúc Vô Tranh không kịp phản ứng, đưa ngón tay mạnh mẽ cắm vào.

“Đừng!” Giản Vô Tranh trợn to hai mắt giật mình thở ra tiếng, cảm thụ được ngón tay lạnh lẽo nọ ở bên trong lõi giữa nóng cháy của mình không ngừng trở mình khuấy đảo, hơn nữa càng vào càng sâu. Vách trong mạch cảm không thể được co rút lại, kẹp chặt ngón tay Vương Tử Khiêm xâm nhập trong đó.

“Đừng...A a...” Dúi đầu vào trong ngực Vương Tử Khiêm, hai tay vô thức nắm chặt y phục trước ngực y, Giản Vô Tranh thật sự sợ, cậu cho tới giờ chưa từng đối mặt với Vương Tử Khiêm xa lạ như vậy, càng không biết nên làm sao với đối phương. Không hiểu được y muốn làm gì, tại sao muốn làm vậy, hiện tại trong lòng y đến tận cùng đang suy nghĩ gì. Giản Vô Tranh cảm thấy mình quả thực sắp điên rồi, cảm giác bất lực bị ai khiến nước mắt không khống chế được chảy xuống.

Nhận thấy người trong lòng tựa hồ bị mình làm khóc, Vương Tử Khiêm ngừng động tác trong tay, rút một tay lên nâng mặt Giản Vô Tranh, sau khi vừa nhìn thấy nước mắt trên mặt cậu, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm. Sau đó đưa tay mở nút thắt trên quần jean của Giản Vô Tranh, kéo xuống phéc-mơ-tuya, đem quần jean chắc dày tính cả quần lót cùng kéo xuống.

Đem người trong lòng đặt trên tường đá băng lãnh vô cùng, Vương Tử Khiêm một bên hôn lên mặt Giản Vô Tranh một bên cởi quần mình ra, móc phân thân đã sớm sưng tấy không thôi, cắm vào giữa hai chân nóng ẩm của Vô Tranh nhẹ nhàng ma sát vài cái.

“Vương Tử Khiêm đồ khốn cậu!” Nhận thấy được đối phương muốn làm gì, Giản Vô Tranh phản nộ gầm nhẹ thành tiếng, nhưng hoàn toàn không ngăn được động tác Vương Tử Khiêm tiến thêm bước nữa. Có dùng sức tranh đấu thế nào, trong mắt y cũng như con nít chơi đùa ầm ĩ chẳng khác gì nhau.

Hai chân bị nâng lên gác trên cánh tay trầm ổn hữu lực kia, Giản Vô Tranh vừa hoảng sợ vừa xấu hổ, bất an khước từ đám bả vai Vương Tử Khiêm, trong thanh âm lộ ra sợ hãi và run rẩy nồng đậm: “Chúng ta không nên ở đây...Chết tiệt, thả tôi xuống...”

Nhìn Giản Vô Tranh như vậy, Vương Tử Khiêm chỉ lần thứ hai lộ ra nụ cười tràn ngập tà khí, cúi người hôn lên đôi môi ẩm áp của đối phương, sau đó, một hơi thúc vào tiểu huyết mạch đã trải qua khuếch trương kia, không để ý đến gì bắt đầu mãnh liệt trườn sát.

“A...Không, a a a...Đừng...” Xâm lấn đột ngột hung mãnh khiến Giản Vô Tranh mở to đôi con ngươi, nước mắt rơi càng thêm mãnh liệt. Hai tay nắm chặt bả vai Vương Tử Khiêm, vô lực thừa nhận va chạm hung mãnh từ dưới hướng lên nọ.

Phân thân được vách trong nóng rực ướt mềm gắt gao bao lấy ma sát, va chạm cảm thẳng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể khiến tiểu huyết yếu ớt mẫn cảm không ngừng co rút kẹp chặt, khoái cảm mãnh liệt không ngừng dâng lên, khiến Vương Tử Khiêm thoải mái nheo lại hai mắt.

Ôm lấy tấm lưng gầy mà khỏe mạnh của Giản Vô Tranh, gia tăng tốc độ trườn sát, mỗi lần va chạm đều thực sự thúc đến tận cùng, không để ý người trong lòng bắt lực cầu xin tha thứ, Vương Tử Khiêm dùng răng cắn mở nút áo cậu, tinh tế hôn lên khóa anh đào nhô lên bên trái.

“Ừm... Cậu, a a...” Chỗ mẫn cảm ở ngực lọt vào tập kích, phối hợp với trườn sát va chạm điên cuồng tùy tiện trong cơ thể, khoái cảm quá lớn chôn vùi đau đớn cùng khó chịu ban đầu, kích thích hai mắt Giản Vô Tranh nhắm lệ mộng lung, hai gò má ửng đỏ một mảnh, toàn thân không ngừng run rẩy, ngay cả một câu cũng nói không hoàn chỉnh.

Tựa hồ cảm thấy như vậy vẫn chưa thể thỏa mãn, Vương Tử Khiêm càng mở rộng hai chân Giản Vô Tranh, gắt gao đặt trên tường, hạ thân thiếp hợp chặt chẽ vô cùng, càng thêm dùng sức hướng về phía ấm nóng bên trong đâm vào, thúc thẳng vào điểm mẫn cảm yếu ớt nhất trong cơ thể Vô Tranh.

“A a!” Khoái cảm chìm ngập khiến Giản Vô Tranh thét thành tiếng, cả người cong lên, run rẩy như điện giật. Vách trong nóng bỏng phản xạ có điều kiện siết chặt cự vật trong cơ thể, không ngừng co rút mấp máy.

Bị kẹp đến sáng khoái Vương Tử Khiêm thỏa mãn thở dài một tiếng, như phát hiện ra đại lục mới, môi mỏng câu lên, ý cười xấu xa càng thêm rõ ràng. Y cúi đầu hôn lên con ngươi đen ướt át của Giản Vô Tranh, sau đó điều chỉnh lại tư thế, càng thêm thân tốc mạnh mẽ tấn công điểm yếu ớt nọ.

Nhắm chặt hai mắt, đầu Giản Vô Tranh hơi ngửa về phía sau, ép buộc chính mình tăng nhanh hô hấp đuổi kịp tiết tấu không phải của mình này. Kích thích mãnh liệt khiến cậu ngay cả rên rỉ cũng không thể phát ra, chỉ có thể từ trong miệng tràn ra một âm khốc nghẹn ngào, còn lại chính là không ngừng ồ ồ thở dốc.

“A a a!...” Hai mắt mê mang không tìm được tiêu cự, thẳng đến khi cậu rốt cuộc không chịu nổi xô xuyên mạnh mẽ hữu lực này mà thét lên phóng xuất.

Tiểu huyết trong nháy mắt mãnh liệt thít chặt, khiến Vương Tử Khiêm hít mắt kêu lên một tiếng khó chịu, nhưng không làm y cũng phóng thích theo.

Tưởng rằng như vậy đã chấm dứt Giản Vô Tranh vui đùa vào ngực Vương Tử Khiêm, nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở dốc. Trong cơ thể còn kẹp lấy phân thân của Vương Tử Khiêm, toàn thân đều phiếm màu hồng nhạt của tình dục, cậu thế này càng có loại mỹ thái muốn làm cho người ta giẫy vò thương yêu.

Vương Tử Khiêm đương nhiên không có khả năng buông tha cho cậu đơn giản như vậy. Thả người trong lòng xuống, để cậu dựa lưng về phía mình hai tay chống trên tường, sau đó một tay gắt gao nắm chặt bàn tay cậu gác trên tường, một tay ôm lấy thắt lưng mềm dẻo của cậu, hạ thân thúc một cái về phía trước, lại cắm vào huyết hẹp ấm nóng thít chặt kia.

Từ phía sau cắm vào hiển nhiên so với phía trước càng có cảm giác hơn, ngón tay Giản Vô Tranh đặt trên tường bởi vì khoái cảm mãnh liệt tuôn trào trong cơ thể mà không ngừng co rút, chân mềm đến cơ hồ đứng không được, hoàn hảo có Vương Tử Khiêm ở phía sau ôm thắt lưng chống đỡ thân thể cậu.

“A ha... A... Ừm...” Cúi đầu rên rỉ như than thở, ý thức Giản Vô Tranh một mảnh mê mang, cảm giác toàn thân đều dồn hướng về địa phương mẫn cảm phía sau kia.

Cúi người nhẹ nhàng liếm vành tai non mềm của Vô Tranh, ngậm lấy rồi dùng hàm răng tinh tế gặm cắn, rõ ràng cảm nhận được người dưới thân vì động tác của mình mà thu chặt huyết hẹp, phát ra tiếng thở dốc không rõ là thống khổ hay sung sướng.

Vương Tử Khiêm thỏa mãn câu lên khoe miệng, dùng thanh âm trầm thấp xấu xa nói bên tai Giản Vô Tranh: “Thật tuyệt...”

Đây tựa hồ là lần đầu tiên khi y không bình thường mà cùng cậu nói chuyện, bị dục vọng chi phối ý thức Giản Vô Tranh mơ hồ nghĩ.

Lại dùng sức trù sập vài cái, Vương Tử Khiêm bỗng dừng chậm lại tốc độ, đôi đồng tử tràn ngập huyết hồng quý dị nhân nhạt hướng về phía bên cạnh nhìn thoáng qua, sau đó lộ ra một mặt tươi cười khinh thường.

Y nghe được, có thứ gì đó đang chậm rãi hướng đến gần bọn họ, đó là một loại tiếng ma sát sột soạt, dường như thứ kia đang kéo lê trên mặt đất, thông thả bò đến.

Trong mắt Vương Tử Khiêm lộ vẻ trào phúng, chẳng chút để ý đó là thứ đáng sợ cỡ nào. Y cúi xuống Thái A kiểm mang trên đai vũ trang, một tay dùng sức đè xuống mũi kiếm, làm cho máu đỏ tươi của mình chảy đầy thân kiếm, sau đó liền đưa tay ném vào trong bóng tối.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, Thái A kiểm sắc bén vô cùng tà tà đâm vào mặt đất cứng rắn, thứ kia bị cổ kiếm tràn ngập oán sát lệ khí này chấn động, nhất thời dừng lại động tác. Chỉ một khắc sau đó, phát ra một loại quái âm thê lương gần như thảm thiết, hoảng loạn chạy đi.

“Cái gì... Ừm... Ha a...” Trong sương mù nghe được một tiếng kêu kỳ dị, Giản Vô Tranh quay đầu muốn nhìn rõ là thứ gì, lại bị Vương Tử Khiêm liên tục hung mãnh công kích một lần nữa quấy đến rên rỉ không ngừng, hoàn toàn không cách nào bận tâm sự tình khác.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết Vương Tử Khiêm ở trong cơ thể mình phóng ra bao nhiêu lần, hai người không ngừng biến hóa tư thế giữa mộ thất hắc ám này ân ái.

Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy trước mắt mình từng trận từng trận biến đen, cuống họng khàn khàn ngay cả rên rỉ cũng đã không thể phát ra nổi, toàn thân khó chịu như rút khí, từ phần eo trở xuống càng hoàn toàn mất đi tri giác.

Tiểu huyết sung đỏ không ngừng thừa nhận phun ra nuốt vào, tinh dịch đè ép giữa nơi hai người giao hợp không ngừng tuôn ra.

Ngồi trên đùi Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh trước khi mất đi tri giác, dùng hết một tia khí lực cuối cùng ôm lấy người mình yêu thương nhất, nhẹ nhàng ấn trên đôi môi mỏng của y trút xuống một nụ hôn ôn nhu mang theo ý tứ vỗ về, im ắng mà cúi đầu lẩm bầm tên y.

Một nụ hôn không mang theo chút tình dục này khiến cả người Vương Tử Khiêm tỉnh táo lại, nhìn Giản Vô Tranh trong lòng đã hôn mê, mặt huyết sắc quý dị trong mắt kia thoáng cái lan tràn như thủy triều, sau đó trong nháy mắt lại biến mất vô tung.

Lúc đám người Giản Tam Sinh rút cuộc tìm được hai người bọn họ, nhìn thấy chính là một cảnh tượng thế này.

Vương Tử Khiêm ôm chặt Giản Vô Tranh đã hôn mê bất tỉnh ngồi dưới đất, đầu rũ xuống thấp, nhìn không ra tâm tình gì, đôi mắt vốn đen nhánh như bầu trời đêm giờ phút này một mảnh tro tàn tuyệt vọng.

“Khiêm Tử?... Hai đứa thế này là sao?” Giản Tam Sinh đến gần hai bước, cẩn thận quan sát bọn họ, hoàn toàn không rõ tới cùng đã xảy ra chuyện gì khiến hai người biến thành dáng vẻ thế này.

Chương 23 - Hồ tinh lông trắng

Khi Giản Vô Tranh tỉnh dậy lần nữa, phát hiện mình bị nhét trong túi ngủ dã ngoại ngoài trời, vượt vào cảm giác không tồi, hẳn là lông. Hơn nữa xê dịch nửa thân dưới một chút, liền cảm giác toàn thân đau nhức không thôi, tay đều nâng không nổi. Thắt lưng di chuyển một chút thật giống như bị kim đâm đau đớn, Giản Vô Tranh biết đó là vì giữ nguyên một loại động tác thời gian dài mà sinh ra tê dại. Nơi giữa hai chân kia ẩm ướt dính dính, cách một lớp quần lót mỏng manh ma sát với vải quần jean thô dày cảm giác dị thường khó chịu, bất quá hình như trong thân thể không còn thứ cảm giác quá chật vật.

Có khi nào là Khiêm Tử thay cậu làm sau khi cậu ngất xỉu không? Vừa nghĩ tới tình cảnh Khiêm Tử duỗi ngón tay vào trong mình, cả khuôn mặt Giản Vô Tranh nháy mắt đỏ thắm như tôm luộc.

Cậu cũng không quên túi ngủ trên người là đám người Nhị ca mang theo, sẽ không bị bọn họ thấy cả rồi chứ? Má ơi, vậy cậu tuyệt đối sẽ giết Vương Tử Khiêm rồi tự sát...

Nôn nóng muốn ngồi dậy xem xét tình huống của mình, Giản Vô Tranh cắn chặt răng chịu đựng đủ loại khó chịu từ mỗi nơi trên thân thể, một mặt lo lắng chuyện hai người làm trước đó bị đám người Nhị ca phát hiện, một mặt lại sợ thứ Vương Tử Khiêm lưu lại trong thân thể cậu dấy ra quần, dù sao vô luận là cái nào đều khiến cậu khó xử đến chết.

Chẳng qua không nghĩ tới cậu mới vừa ngồi dậy, khí còn chưa kịp thở, chợt nghe tới thanh âm giờ phút này không muốn nghe được nhất.

“Tiểu Tranh?! Em rốt cuộc đã tỉnh dậy!” Đang ngồi bên cạnh hút thuốc Giản Tam Sinh nghe được động tĩnh nhìn lại, phát hiện tiểu đệ nhà mình đang giãy giụa từ trong túi ngồi dậy, trên mặt nhất thời vui cười như hoa nở, vội vàng đi qua cẩn thận đỡ cậu ngồi bên tường.

Giản Vô Tranh đen mặt tùy ý Giản Tam Sinh hỗ trợ, trong lòng kỳ quái tại sao không nhìn thấy những người khác, nhất là tên chết tiệt hại cậu thành cái dạng hiện tại.

Giản Tam Sinh nhìn sắc mặt Vô Tranh không tốt, liền tinh tế phỏng đoán tâm tư cậu, cẩn thận mở miệng hỏi: “Tiểu Tranh à, em muốn hỏi Khiêm Tử ở đâu phải không?”

Nghe được lời này của anh, sắc mặt Giản Vô Tranh đỏ lại trắng, trắng rồi lại xanh, rất là dọa người, cuối cùng tái nhợt mở miệng hỏi: “Cậu ấy bây giờ ở đâu...”

Thấy bộ dạng của tiểu đệ nhà mình thế này, Giản Tam Sinh không nhịn được nặng nề thở dài: “Vô Tranh à, sao em không nói trước cho Nhị ca em bị thương ở đâu?”

“...” Giản Vô Tranh quay đầu, bộ dáng không muốn nhắc tới.

Lại thở dài, Giản Tam Sinh thành khẩn nói: “Anh không biết hai người các em tới cùng đã xảy ra chuyện gì, từ khi anh dẫn người tìm được hai đứa, em đang được cậu ấy ôm. Nhìn vẻ mặt của cậu ấy, thật sự chẳng khác gì người chết, hỏi cậu ta thế nào cậu ta cũng không nói chuyện, nếu không biết cậu ta, anh còn tưởng cậu ta là người câm thật.”

Nghe câu chẳng khác gì người chết kia, trong mắt Giản Vô Tranh hiện lên một tia đau đớn, Giản Tam Sinh tinh mắt thoáng cái liền nhìn thấy, nhưng không làm rõ, chỉ tiếp tục nói: “Cậu ta không cho anh xem vết thương trên người em, anh nghĩ bộ dáng cậu ấy có chút kỳ quái, nên đem bọn họ sai đi trước, ở đây chờ em tỉnh lại. Tốt xấu gì anh cũng là Nhị ca của em, em không nói cho anh hai đứa làm sao, cũng phải nói cho anh biết vết thương trên người em xảy ra chuyện gì chứ.”

Nghe vậy, Giản Vô Tranh chỉ tái mặt nhìn anh một cái, trong đôi mắt to hơi ươn ướt kia có sự yếu ớt và bối rối hiếm thấy, giống như vẻ mặt yếu thế của con thú nhỏ làm anh thân là Nhị ca vô cùng đau lòng, rồi lại không thể làm được gì chỉ có thể ở đó giương mắt nhìn.

Tam đệ này của anh... Chính là không ép được.

“Được được, anh không hỏi, anh không hỏi...” Giản Tam Sinh cúi đầu suy tư một chút, sau đó hướng cậu phát tay, nói: “Em sang bên kia tìm cậu ta, nói rõ mọi chuyện, anh mang Tam Nhị bọn họ đi trước. Nếu có gì chưa làm rõ được.....Vậy về nhà rồi nói, trong hang này cũng không phải nơi thảo luận sự tình.”

Giản Vô Tranh nghe xong lời của anh không nói thêm gì, chỉ gật đầu, sau đó ngo ngoay đứng lên, mày nhíu chặt cùng môi mỏng khẽ mím đều cho thấy cậu đang nỗ lực thích ứng với loại cảm giác đau nhức cả người này. Tư thế bước đi cũng có ý vị kiên cường chống đỡ, tựa như tùy thời đều có thể ngã xuống.

Nhưng Giản Tam Sinh không có ý tiến lên hỗ trợ, chỉ nhìn theo cậu từng bước một tập tễnh đi qua, sau đó lắc lắc đầu, nhắc đèn pha đặt trên mặt đất đứng dậy đi về hướng ngược lại.

Cảm giác ánh sáng phía sau từ từ biến mất, Giản Vô Tranh liền bật đèn pin mắt sói trên người lên, lần mò chậm rãi đi về phía trước. Sau đó ở một góc ngoặt, nhìn thấy người đang nắm Thăng Tà, dựa lên trên vách tường kia.

Vương Tử Khiêm dựa lưng vào tường, tay phải cầm Thăng Tà, cúi đầu như vô tình trên cánh tay trái vươn ra của mình từng đường từng đường cắt lên, chẳng chút để ý đến những nơi ngẫu nhiên cắt bị thương phun ra máu tươi. Mái tóc đen dài chặn lại tầm mắt y, khiến Giản Vô Tranh nhìn không rõ vẻ mặt y giờ phút này.

“Cậu đang làm cái gì.” Nỗ lực kiềm chế khổ sở và đau đớn trong lòng, giọng Giản Vô Tranh nói chuyện vẫn mang theo chút run rẩy.

Người đang cúi đầu kia nghe thấy lời của cậu, động tác chỉ thoáng dừng một chút, rồi dùng thanh âm vô cùng trầm thấp khàn khàn trả lời: “Hai tay này đã tổn thương anh.”

Y trả lời dễ dàng như vậy, tự tại như vậy... Bờn cợt với đời như vậy, lại khiến Giản Vô Tranh đau buốt trong miệng cũng dâng lên mùi máu tươi, không chế không được muốn dùng tay đè lên vị trí trái tim trên ngực mình.

“Cho nên cậu liền muốn chém chúng nó sao!” Không thể nhịn được nữa gầm nhẹ ra tiếng, Giản Vô Tranh nghĩ chính mình có xu hướng bị bức phát điên rồi, rõ ràng bị thương chính là cậu, tại sao còn muốn cậu lo lắng cho tên chết tiệt này!

Nghe vậy, Vương Tử Khiêm chậm rãi rũ hai tay xuống, đứng thẳng người dậy, đi tới vị trí cách Giản Vô Tranh hai thước, giơ kiếm nhắm ngay cậu, khi cậu còn đang kinh ngạc đem kiếm trong tay nhanh chóng mà linh hoạt trở thân, sau đó ngẩng đầu lẳng lặng nhìn cậu: “Vậy anh tới.”

Nhìn Vương Tử Khiêm cầm mũi kiếm Thăng Tà, tay phải máu đã chảy không ngừng, Giản Vô Tranh cảm thấy hốc mắt đều phát đau. Cậu không dám cầm chuôi kiếm, chỉ có thể ôm một chút hy vọng nhìn vào mắt Vương Tử Khiêm, lại tuyệt vọng phát hiện, trong cặp mắt vốn xinh đẹp như trời đêm kia hiện tại chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch.

“Cậu từ khi nào đã biến thành như vậy.” Run rẩy giơ tay cầm chuôi kiếm, Giản Vô Tranh ra hiệu Vương Tử Khiêm buông tay, nhìn thấy đối phương nghe lời đem tay từ trên mũi kiếm Thăng Tà lấy ra, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi không thay đổi.” Ngữ khí của Vương Tử Khiêm nghe không ra phập phồng.

“Nhưng mà khi đó...” Ngữ khí bình thản của y khiến Vô Tranh có chút mê mang.

“Tôi không thay đổi, đều là tôi làm.” Vẫn như cũ trả lời cực kỳ tỉnh táo.

“Không có khả năng... Bộ dáng cậu lúc đó rất bất thường, nhất định là bị thứ gì đó nhập vào mới thế...” Trùng lớn hai mắt, trong giọng nói Giản Vô Tranh lộ ra một tia kinh ngạc và sợ hãi, cậu hiểu quá rõ Vương Tử Khiêm, cho nên cậu sợ hãi câu trả lời như vậy.

“Đều là tôi làm.” Vương Tử Khiêm lẳng lẳng nhìn chăm chăm Giản Vô Tranh nói, không buông tha bất cứ thứ gì lộ ra trong mắt cậu, kể cả nỗi sợ hãi khiến tim y đau đớn như cắt vụn: “Tôi nhớ kỹ hết thảy.”

“Cậu...Nhớ kỹ hết thảy?” Giản Vô Tranh hoàn toàn hỗn loạn, “VẬY, tại sao cậu làm ra những việc này với tôi...”

“Tôi không biết.” Vương Tử Khiêm lại cúi thấp đầu, trong thanh âm lộ ra tuyệt vọng: “Tôi không khổng chế được chính mình, từ khi bắt đầu lại càng không cách nào khổng chế... Không chạm vào anh.”

“Cậu...” Giản Vô Tranh cắn răng, khế lắ đầu, cậu căn bản không tin, không muốn tin.

Vốn tưởng rằng Vương Tử Khiêm chỉ là bị thứ gì đó nhập vào, mới có thể lộ ra vẻ mặt căn bản không giống y ngày thường, mới có thể làm ra loại chuyện không để ý hậu quả thế này với cậu. Nhưng theo bộ dáng hiện tại này đây mà xem, Vương Tử Khiêm biết tất cả mọi chuyện, không bị cái gì khổng chế, cũng không mất đi ký ức này, tất cả y đều nhớ rõ, đều biết, đều chân chính do y gây nên.

Con mẹ nó đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Giản Vô Tranh nắm chặt đấm tay, cho dù móng tay cắm vào trong thịt cũng không thể giảm bớt loại đau đớn trong ngực cậu lúc này. Vừa nghĩ tới người trong mộ thất tối đen kia ôm cậu, không để ý cậu khóc lóc cầu xin tha thứ, một lần lại một lần hung hăng xô xuyên tiến vào chính là Vương Tử Khiêm cậu yêu, trong lòng cậu liền không thể ức chế co rút một trận.

“VẬY con mẹ nó cậu nói thật cho tôi biết đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!” Giản Vô Tranh rống giận, giống như con sư tử nhỏ phát điên hai mắt đỏ bừng: “Cậu lại nói không biết phải không?!”

“...” Như trước cúi đầu trầm mặc không nói, thái độ của Vương Tử Khiêm khiến Giản Vô Tranh hoàn toàn không rõ y rốt cuộc suy nghĩ cái gì, quá bất thường, từ trước tới giờ đều chưa từng có tình huống như vậy, cậu vẫn luôn là người hiểu rõ Vương Tử Khiêm nhất mà.

“Vương Tử Khiêm!” Rống lên như tối hậu thư, Giản Vô Tranh đã khổng chế không được lửa giận trong lòng, lớn tiếng mắng một câu: “Con mẹ nó cậu chính là thằng khốn!”

Liền xoay người chạy về hướng hành lang.

Lúc Giản Tam Sinh gặp lại hai người, Giản Vô Tranh đang đỏ hồng hai mắt, bộ dáng lửa giận ngút trời. Mà Vương Tử Khiêm đi theo phía sau cậu, vẻ mặt lại băng lãnh hờ hững, phảng phất như tất cả trên thế giới này đều đã không còn quan hệ gì tới y nữa.

Thở dài, Giản Tam Sinh vẫy tay với Vô Tranh, nói: “Tiểu Tranh à, em tới nhìn xem, trên bức vẽ này rốt cuộc là có ý tứ gì, ba nhánh rẽ tới cùng nên đi nhánh nào?”

Giản Vô Tranh không nói gì, chỉ lạnh mặt cảm tấm da dê qua nhìn một chút, sau đó mang theo kính ngạc suy tư trong chốc lát, liền lắ đầu trả bản thiết kế lại cho Giản Tam Sinh.

“Có ý gì? Em cũng xem không hiểu phía trên này nói gì sao?”

“Không phải, bản vẽ này đến đây thì không còn nữa, phía sau đó chỉ là một phỏng đoán, tác giả tựa hồ muốn nói chỉ có lấy được một thứ mới có thể tìm ra cánh cửa chính xác.” Giản Vô Tranh rầu rĩ giải thích, trong thanh âm có một tia khàn khàn, hiện tại trong lòng cậu rất loạn, đầy đầu óc đều là lời Vương Tử Khiêm nói vừa rồi, căn bản không có tâm tình đi quản chuyện khác.

“Vậy em nhìn ra hẳn vẽ vật gì không?” Bộ dáng Giản Tam Sinh thoát nhìn có chút lo lắng, lời nói mơ hồ này của Giản Vô Tranh khiến anh càng không chắc.

Nhú nhú mảy, Giản Vô Tranh rút cuộc quyết định đem Vương Tử Khiêm để sang một bên trước, an tâm giải quyết chuyện trước mắt rồi tính, chỉ ít cậu hiện tại không muốn để ý tới cái tên chết tiệt im ỉm kia.

Vừa cẩn thận nhìn một chút hình vẽ mơ hồ không rõ trên bản vẽ, chỗ làm người ta không hiểu chính là kết cấu kiến trúc hay ám ngữ đồ hình, Giản Vô Tranh có chút kỳ quái lắm bầm nói: “Đây... Hình như là một cái hộp hình đầu hồ ly?”

Chương 24 - Dịch chuột trăm năm trước

Nghe nói đến hộp hình đầu hồ ly, Giản Tam Sinh thoáng cái sùng sốt, sau đó giống như đám người Hoắc Tam Nhi, lộ ra một loại thần sắc cổ quái.

“Tiểu Tranh à, em thật sự xác định, phía trên bức vẽ này, là một hộp hình đầu hồ ly?” Giản Tam Sinh chống cằm suy tư trong chốc lát, sau đó thần sắc nghiêm túc dò hỏi.

Thấy Nhị ca nhà mình ít khi nào nghiêm túc như thế, Giản Vô Tranh cũng cố tập trung tư tưởng nhìn kỹ tám bản đồ da dê một lần nữa, sau đó gật đầu, xác định nói: “Đúng vậy, là một cái hộp đầu hồ ly, bất quá đầu hồ ly nọ tựa hồ có chút cổ quái.”

“Quả là rất cổ quái...” Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn Vô Tranh một cái, sau đó quay đầu đưa mắt ra hiệu cho Ngũ Lôi.

Ngũ Lôi nhận được tín hiệu, lúc này từ trong balô lấy ra một hộp gỗ màu nâu tím. Hộp này vừa nhìn liền biết giá cả không rẻ, chưa nói đến hoa văn rồng cuộn gọt đẽo tinh tế, chỉ riêng vài khối mỹ ngọc tính chất trơn mượt, nhẵn nhụi sáng bóng vây quanh phía trên thôi, đã đủ cho người thường sống nhờ ba năm. Lại nhìn gương đồng khéo léo tinh xảo trên nắp hộp, càng làm hộp này tăng thêm một tia quý dị.

Từ trong tay Ngũ Lôi tiếp nhận cái hộp, Giản Tam Sinh đưa cho Tam đệ nhà mình, nói: “Đây là một cái hộp âm dương gỗ tử đàn đừng thấy không khác gì hộp trang sức, huyền cơ bên trong rất lớn. Gương soi phía trên nó đây, tên là kính Thái Cực Bát Quái, chuyên dùng để trấn tà trừ quỷ cái hộp hình đầu hồ ly em nói kia, phỏng chừng chính là chỉ cái này.”

Nguyên lai, khi Giản Tam Sinh mang theo đám người Hoắc Tam Nhi ở giữa mê cung phá hư cơ quan trực tâm, Liêu Hiểu Thịnh dùng súc cốt thuật tiến vào phá hủy cơ quan lại bị thứ bên trong hộp sắt lớn dọa chết khiếp.

Con người đang trong không gian nhỏ hẹp bản thân chưa hoàn toàn nắm chắc vốn dễ dàng thần hồn nát thần tính, hơn nữa Liêu Hiểu Thịnh đem thân trên thò vào cơ quan, hấn ở bên trong phát sinh việc gì người bên ngoài sẽ không biết được, cũng không giúp được hấn, loại cảm giác này khiến người ta càng thêm không cách nào an tâm nổi, hơn nữa đây còn là trong cổ mộ.

Nói khó nghe hơn nữa, nếu bên trong cơ quan đột ngột nhảy ra một cương thi quỷ quái, hấn khẳng định không có cách nào phòng ngự, ngay cả chạy trốn sợ rằng cũng khó khăn. Không chỉ thế, nếu người phía ngoài muốn hại hấn, bỗng dung đẩy hấn một cái, hấn đều hoàn toàn không có cách nào, chỉ có thể đạp hai chân chờ chết. Bất quá tốt xấu gì đám người Ngô Khôn dưới quyền cũng thực sự đáng tin, do đó hấn không cần lo lắng phía sau.

Mà thứ vừa nhảy ra từ Liêu Hiểu Thịnh đó, sau khi hấn lại đánh bạo tiến vào xác nhận, mới biết đó là tự mình dọa chính mình.

Đấy chẳng qua là một hộp gỗ tử đàn mà thôi, chế tác tự nhiên tinh tế, nhưng chưa đến mức làm người ta sinh ra sợ hãi gì. Mấu chốt ngay giữa khe hở hé mở của cái hộp, lộ ra một đôi mắt có chút âm hiểm, trong không gian tối tăm nhỏ hẹp, được ánh sáng của đèn pin mắt sói chiếu vào, phản xạ ra một loại lục quang oán độc. Liêu Hiểu Thịnh chính là bị đôi con ngươi âm đậm như cá chết này dọa sợ.

Sau khi lấy hộp gỗ tử đàn ra, Giản Tam Sinh nhíu mày nhìn hai mắt, liền cẩn thận chạm rãi mở nắp ra. Anh cẩn thận, là vì kính Thái Cực Bát Quái trên nắp này thật sự chói mắt, thứ cần loại gương đồng này trấn áp, tuyệt đối không phải thứ hàng gì tốt.

Mọi người lúc này đều nhìn chăm chăm bên trong cái hộp, đèn pin mắt sói trên tay và đèn pha như đèn huỳnh quang trên sân khấu không hện mà cùng rơi vào một chỗ.

Lại không ngờ rằng, sau khi mở hộp, thứ lộ ra bên trong, vậy mà lại là một đầu hồ ly màu trắng. Chỗ kỳ quái nhất của đầu hồ ly này cũng không phải ở màu lông của nó, mà là đôi con ngươi kia. Hồ ly bình thường con ngươi đều là màu nâu nhạt, chỉ có vào ban đêm mới có thể vì phản xạ mà phát ra quang mang lục biếc. Mà con ngươi của đầu hồ ly trắng này, lại như phi thủy, chính thể lục óng ánh trong suốt, rõ ràng là lão hồ ly thành tinh đã hơn trăm năm.

Điều này làm cho Giản Tam Sinh cảm thấy vô cùng xúi quẩy, không khỏi nhớ tới trước kia trong đại viện dưới gốc cây già hóng mát, từ chỗ chú Ngô nghe kể về một chuyện.

Khi đó là thời Thanh mạt, phía nam có một thôn nọ gần dưới chân núi, coi như phát đạt. Trong thôn số lượng nam nữ sinh sống làm việc ngang nhau không tính là ít, dựa vào điều kiện rừng núi này, quanh năm suốt tháng có thể kiếm được không ít lợi. Gọi là dựa núi ăn núi, dựa sông ăn sông, chính là đạo lý này.

Đáng tiếc ngày lành luôn chẳng được lâu, Trung Quốc thời điểm đó loạn trong giặc ngoài, khắp nơi không yên ổn, lúc này không chỉ có Thanh mạt, thôn nhỏ này cũng gặp phải phiền toái lớn. Ngoại trừ thiên tai nhân họa, còn đụng phải dịch chuột.

Chuột đều là từ trên núi bò xuống, lần lượt gặm lương thực từng nhà từng nhà, nếu chỉ có lương thực thôi cũng được đi, có con chuột già thành tinh nọ, vóc dáng lớn như con chó, trực tiếp nhảy một cái là có thể cắn đứt yết hầu của một con trâu. Càng miễn bàn đến bầy gà vịt và dê.

Người trong thôn lần đầu gặp phải chuột với số lượng đông đảo, cả đàn cả lũ như thế, đều kinh hãi không biết nên làm gì, đành phải trơ mắt nhìn súc vật lương thực trong nhà bị đàn chuột đi ngang qua gặm sạch, chỉ còn sót lại lông gà và vỏ trấu, ngay cả hoa màu còn chưa chín tới trong đất cũng chịu khổ giày vò.

Về sau mấy nam nhân đứng đầu trong thôn tìm tới trưởng thôn hợp kế, nói tiếp tục như vậy không ổn, chuột này ba ngày hai bữa sẽ tới một lần, cuộc sống của mọi người sau này sẽ không vượt qua được, chúng ta phải nghĩ một biện pháp phòng chuột.

Trưởng thôn cũng hiểu được nên tìm biện pháp giết chết đám chuột nọ, liền gặt đầu, nói bằng không nhà cửa trong thôn đều bị gặm sạch cả.

Vì vậy trong thôn nhà nào có đàn ông đều xuất lực, ở chỗ cửa thôn thông lên núi chuẩn bị một cái bẫy rập bắt chuột, trong bẫy đặt đầy thứ chuột thích gặm, trong đó trộn lẫn vô số độc được như thạch tín, cửa của mỗi nhà mỗi hộ trong thôn cũng theo đó mà chuẩn bị chút bẫy nhỏ.

Cứ như vậy tất cả mọi người sau khi chuẩn bị tốt bẫy rập thì trở về nhà, đóng chặt cửa sổ, nghiêm thủ chờ đàn chuột đến.

Thế nhưng nào ngờ, khi đám chuột kia trở lại, cũng không lao vào những nơi đã chuẩn bị tốt, tựa như đã nhìn thấu mưu kế của con người, lách qua rào cản, một đám chỉnh tề trật tự đi theo lực lượng lớn tiến hành cướp bóc, hoàn toàn không để ý tới những bẫy rập ngoài thôn này.

Mọi người trốn trong nhà nhìn chuột ngoài cửa sổ như trước hung hăng ngang ngược, bụi đất tung bay, gà kêu chó sủa, không khỏi trùng lớn hai mắt, bộ dáng không thể tin nổi, cũng nhìn không được cảm thấy một tia nản lòng.

Có thể nào chuột này là ông trời phái xuống trừng phạt thôn bọn họ, cho nên mới nhìn thấu bẫy rập của bọn họ không? Vậy nếu bọn họ tiếp tục cùng ông trời đối nghịch, có thể âm ỉ đến nhà tan cửa nát không?

Đàn chuột đi rồi, trong thôn nhất thời nhân tâm hoảng sợ, tất cả mọi người bất an phỏng đoán sự khác thường của bầy chuột này.

Cho đến một ngày, hai đứa nhỏ trong thôn cứ cãi nhau nói nhìn thấy trong đàn chuột có một con mèo lớn màu trắng, mọi người mới nhận thấy có gì không đúng. Đợi khi đàn chuột trở lại thăm nhìn kỹ, quả nhiên ở ngoài thôn cách đó không xa có thể nhìn thấy một con vật màu trắng, trông tròn mắt màu lục sắc, âm tà nhìn bọn họ.

Nhưng đây tuyệt đối không phải mèo lớn gì, người già trong thôn đều nói, đó là một con hồ tiên thành tinh. Nó đã mê hoặc chuột trên núi, giúp nó xuống núi cướp bóc thức ăn trong thôn, đem về núi cung phụng để nó tiếp tục tu luyện.

Từ xưa nói đến hồ ly thì có mê hoặc nhân tâm, thao túng chuột lại càng không thành vấn đề gì.

Người trong thôn lúc này quyết định lên núi bắt con hồ tiên già nọ, lột da nó bán đến nội thành, lại không ngờ rằng con hồ ly lông trắng dường như nhìn thấu ý nghĩ của thôn dân, thoáng cái liền biến mất vài ngày.

Mấy ngày này chuột trên núi cũng không xuống quấy phá trong thôn nữa, cuộc sống bình bình ổn ổn, phẳng phai như một hồ dịch chuột trước đó chỉ như giấc mộng. Nhưng không ngờ tới, vài ngày sau, con hồ ly trắng nọ thừa dịp đêm đen gió lớn lại mang theo đàn chuột tới, thanh thế cư nhiên càng thêm hùng hậu, hơn nữa chuột này không biết ăn cái gì, ấy vậy mà kích thước như con chó mỗi nhà đều có trong thôn, đôi mắt đỏ tươi nhô ra, vọt vào thôn bắt đầu cắn xé gia súc, trong thôn nhất thời một mảnh gà bay chó sủa, chướng khí mịt mù.

Đám chuột kia khí thế hung mãnh, chẳng biết e ngại, cuối cùng ngay cả con người cũng cắn. Tai vạ qua đi, trong thôn không biết có bao nhiêu người đã chết trong miệng chuột. Thôn xóm vốn hưng vượng phồn thịnh trong một đêm hoang vu như tử thành, có thể trốn cơ bản đều đã trốn cả, không chạy thoát thì đều bị chuột gặm rớt tay chân, ngồi phịch trên đất vô lực rên rỉ.

Một trận như thế, thôn kia cũng dần dần hoang phế, không ai trở lại đó nữa, khách qua đường có đến trong thôn ở tạm một đêm, nước từ trong giếng của thôn mức lên đều có thể uống phải lông chuột, trên đường đất đọng phải chuột chết liền có thể nhìn thấy trong miệng con chuột nọ còn ngậm ngón tay và tóc người, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một con hồ ly lớn màu trắng ngồi xồm ở chân núi trùng đôi con người lục sắc nhìn về phía thôn.

Nghĩ tới đây, Giản Tam Sinh càng cảm thấy có được đầu hồ ly lông trắng này không phải điềm gì tốt.

Giản Vô Tranh tiếp nhận hộp gỗ từ đàn, hoài nghi nhìn một chút, phát hiện khóa cài trước hộp nọ cư nhiên là một đôi cá đồng âm dương, tạo hình đôi cá âm dương rất tinh tế, trên mình mỗi một phiến vảy cá đều cực kỳ nhỏ, rồi lại trông rất sống động. Khi cài khóa, cá âm dương có hình dạng cộng âm bé dương, đầu đuôi hai con cá đụng vào nhau, tuần hoàn trùng lặp đến vô tận. Khi mở khóa cài, thì âm dương phân tách, khí vẫn đục ra hết.

Nhẹ nhàng tách ra nắp hộp, lộ ra bên trong quả nhiên là đầu hồ ly lông trắng nọ. Giống như Nhị ca nói, mắt hồ ly lục sắc như mắt cá chết nhìn chòng chọc phía trước, lộ ra một cỗ tà khí. Nhưng vô luận thế nào cũng nhìn không ra đầu hồ ly này có công năng đặc thù gì, có thể giúp bọn họ tìm ra đường đi chính xác.

Nhìn phía trước vài thước phân ra ba lối đi với ba phương hướng bất đồng, Giản Vô Tranh liền cảm thấy một luồng khí âm hàn xộc lên phía sau lưng, trong lòng run lên, không biết nếu đi nhầm sẽ có kết quả gì.

Những người khác lúc này hiển nhiên đã nghĩ đến vấn đề ấy, trên bản vẽ nói tìm được đầu hồ ly này là có thể tìm được đường vào mộ chính xác, nhưng không nói rõ nên dùng đầu này thế nào, cũng không thể ném nó trên mặt đất quay một vòng, cuối cùng xem thử mắt hồ ly chuyển tới hướng này thì đi hướng đó chứ?

Giản Vô Tranh nhìn thoáng qua hoa văn trên thạch bích ở cửa ba nhánh hành lang, cảm thấy thật sự không có chỗ quỷ dị nào có giá trị nghiên cứu, liền xoay người nhìn Vương Tử Khiêm phía sau đang tựa trên tường cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Lại không ngờ rằng trong lúc cậu lơ đãng quay người lại này, chợt nghe Hoắc Tam Nhi sợ hãi rống một tiếng: “Chết tiệt! Mau nhìn mau nhìn! Mở miệng rồi!”

Giống mọi người nghi hoặc cúi đầu nhìn lại, Giản Vô Tranh phát hiện trong hộp gỗ tử đàn trên tay mình đầu hồ ly lông trắng nọ vậy mà tự động nhắm hai mắt lại, mỏ nhọn tím đỏ quỷ dị mở ra.

Chương 25 - Đoạn long thạch

Đầu hồ ly lông trắng trong lúc hốt nhiên nhắm mắt há mồm, tình cảnh quỷ tà khiến trong lòng mọi người lập bộp một tiếng, mồ hôi lạnh không ngừng rịn ra một lớp, thân thể hơi lui về phía sau, làm ra tư thế phòng ngự, để ngừa nghiệp chương thành tinh này đột ngột nhảy lên cắn người.

Hai tay đang cầm hộp gỗ tử đàn Giản Vô Tranh càng bị hù đến ngừng thở vài giây, chờ phát hiện đầu hồ ly này chỉ mở ra mỏ nhọn, không có động tác gì khác nữa, mới chậm rãi ổn định lại tinh thần, nghĩ thầm đầu hồ ly này làm thế nào lại bỗng dưng biến thành kiểu này, chẳng lẽ còn muốn làm hồ ly phun châu sao?

Ở một bên Giản Tam Sinh vuốt cằm, nheo mắt nhìn chằm chằm đầu lâu quái dị này trong chốc lát, hỏi: “Vô Tranh à, em đã nói dựa vào đầu hồ ly tinh này có thể tìm được đường vào mộ chính xác, nhưng anh nhìn thế nào cũng thấy có chút không chắc, chẳng lẽ có thể làm cho đầu hồ ly này há mồm chính là con đường chính xác sao?”

Nghe vậy, Giản Vô Tranh thoáng sửng sốt, lập tức hiểu được lời Nhị ca. Cậu nhớ kỹ mình vừa rồi hẳn là quay về mộ đạo thứ nhất bên trái, khi đó đầu hồ ly là trùng hai tròng mắt xanh biếc mà mỏ nhọn đóng chặt, sau lại vì nhìn Khiêm Tử mà hơi xoay người lại, biến thành trạng thái hiện tại đối diện mộ đạo chính giữa, đầu hồ ly liền nhắm hai mắt lại, mở ra cái miệng tím đỏ này, rất rõ ràng đầu hồ ly đối với hai mộ đạo biểu hiện phản ứng bất đồng.

Trong lúc vô tình nhìn đến mặt trong miệng hồ ly, vách trong là một mảnh tím sẫm hơi phỉm màu đỏ tươi, cũng không có vẻ gì hư thối, trong lòng Giản Vô Tranh ước chừng khối đầu hồ ly này hẳn đã từng trải qua các biện pháp chống phân hủy cực tốt, nếu không sẽ không được thế này, nghĩ một chút, lại lắc đầu, đem mấy chuyện khác trong đầu vứt ra, chuyên tâm phân tích chuyện trước mắt: “Phòng chừng đúng là như vậy, vừa rồi mắt hồ ly vẫn mở, hiện tại đối

diện với mộ đạo này nhầm lại, vậy chứng minh mộ đạo này tất nhiên cùng những mộ đạo khác có điều bất đồng, chúng ta đi lối này hẳn sẽ không thành vấn đề.”

Gật đầu, Giản Tam Sinh thờ dài nói: “Hộp này là đồ vật thời Đường, nghĩ nhất định là đám xuyên sơn quỷ mang vào sau này, nhưng không biết làm thế nào lại đặt trong cơ quan trục tâm kia, và lại còn có thể hoàn hảo không chút tổn hao gì hàn kín lại, sự tình có chút kỳ quặc, chúng ta vẫn nên cẩn thận lưu ý, cho dù đường này đúng, cũng không thể khẳng định sẽ không nguy hiểm.”

Nghe Nhị ca nói xong, Giản Vô Tranh ừ một tiếng tỏ vẻ đồng ý, lại nhìn sâu bên trong mộ đạo đen ngòm nọ, cảm giác một luồng âm phong từ bên trong lướt ra, không khỏi làm cho sống lưng người ta phát lạnh, tâm sinh sợ hãi.

Phía trước này còn chưa biết sẽ có những cơ quan ác quỷ gì đang chờ bọn họ.

Giản Tam Sinh vung tay lên, bảo mọi người tự trang bị tốt vũ khí, những thứ hữu dụng đều cố gắng mang lên người, không quan trọng thì ném cả vào túi, đề phòng đến lúc đó phát sinh tình huống gì không kịp ứng phó.

Giản Vô Tranh cũng cầm dao xếp quân dụng nhỏ xinh mang lên người, còn từ trong túi tìm mấy cái hộp quẹt và pháo sáng, cuối cùng nhìn Desert Eagle trong tay, cân nhắc bản thân không biết dùng súng, có nên mang theo thứ này luôn không, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng vẫn cầm, vũ khí mà, có nó không ngại nhiều, chung quy đều hữu dụng.

Chuẩn bị xong xuôi liền theo thói quen quay đầu nhìn Vương Tử Khiêm, phát hiện đối phương đang dựa vào tường, cúi đầu chuẩn bị một khẩu súng trường bắn tia SG550, Giản Vô Tranh nhớ từng xem qua trên tạp chí, nói cây súng này là sở nghiên cứu quân đội Mỹ cùng lính đặc chủng hợp tác phát triển, hẳn không phải thứ dễ dàng sử dụng như vậy mới đúng, không khỏi có chút buồn bực, chẳng lẽ Khiêm Tử ngay cả súng ống đều dùng rất thuần tay sao? Thế này cũng thật khiến người ta giận sôi gan mà, đừng nói tên này ngay từ bé đã dùng vũ lực để giải quyết hết thầy nha?

Lập tức lại nghĩ đến Vương Tử Khiêm hiện tại vậy mà xa cách với cậu như thế, cho dù là mình đang tức giận, cũng không thể lạnh lùng như thế chứ, tên chết tiệt này, cái gì cũng không nói với cậu, chỉ biết im im một mình, có thể nào là đang tự trách không?

Lại nhìn một chút tên muộn tao kia, Giản Vô Tranh càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, không khỏi có chút xót xa trong lòng, chung quy giống như một đứa trẻ, cậu ấy sẽ không biết mình tuyệt đối sẽ không chán ghét cậu ấy rồi khỏi cậu ấy?... (Từ Muộn Tao được nghe thấy sớm nhất ở khu Hương Cảng và Đài Loan. Hiện nay từng bước trở thành từ ngữ lưu hành trong giới trẻ. Muộn Tao bình thường là chỉ người bề ngoài lãnh tĩnh, trầm mặc mà thực tế có nhiều tư tưởng và cá tính. Loại người này không dễ dàng biểu lộ biến hóa tình cảm hỉ nộ ái ố của bản thân ra ngoài, nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, thường biểu hiện ngoài dự đoán của mọi người. Loại biểu hiện này có một nhân tố biểu thị nhất định, nhưng trên mức độ nhất định cũng phản ánh hoạt động nội tâm chân thật của cá nhân đó.)

Rờ lên huyết thái dương, trong lòng Giản Vô Tranh có chút cău kính, cậu không biết nên làm thế nào trấn an Vương Tử Khiêm, để y đừng tự trách nữa, cho cậu ấy biết mình sẽ không vì vậy mà phiền chán cậu ấy. Nhìn bộ dáng mất hồn của Vương Tử Khiêm hiện tại, lại sợ cậu ấy sẽ làm ra chuyện gì tự tổn thương mình, vậy kết quả chỉ có thể là hai người cùng đau.

Bà nội nó ... cậu nói gì không nói, lại nói cho tôi biết chính cậu trong mộ thất cường X tôi, chẳng lẽ còn muốn tôi không tức giận, cười với cậu? Vương Tử Khiêm chết bầm... Trong bụng thăm mắng, khi Giản Vô Tranh nhìn về hướng Khiêm Tử lần nữa trong mắt đã mang theo chút ủy khuất, muốn làm hòa lại không biết nên làm sao mở lời, khoảng cách giữa hai người chỉ trong vài mét lại khiến trong lòng cậu từng đợt co rút đau đớn.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ hết, Giản Tam Sinh liền mang theo mọi người hướng hành lang đầu hồ ly há mồm kia đi tới, vừa đi vừa suy tư gì đấy, đại ca của anh Giản Thiên Hằng có một người bạn là hậu nhân của Mao Sơn giáo, là một đạo sĩ bản lãnh không nhỏ, trước kia lúc cùng nhau uống rượu tựa hồ đã từng nghe anh ta nhắc tới loại súc sinh thành tinh này.

Đạo sĩ kia đầy miệng thao thao bất tuyệt, Giản Tam Sinh cũng không nhớ rõ bao nhiêu, chỉ nhớ ý tứ đại khái là nói, súc sinh bản tính tà ác, thành tinh hiểu tính người liền càng thêm giáo hoạt, hai mắt tất nhiên có thể phát ra tinh quang, hơn nữa có thể dựa vào bản thân hấp thu địa khí, hiểu biết phong thủy, thích hướng đến nơi dương khí nặng, đặng tới âm khí nặng lệ khí cũng nặng, sẽ y theo khả năng riêng mà điều hòa âm dương trong cơ thể, thường thường sẽ có các loại biểu hiện bất đồng, gọi là “Thích dương ghét âm, gặp âm khí lệ càng nặng, tất lộ ra tướng mạo hung ác, hoặc cong ngón mà giương đuôi, hoặc nhắm mắt mà co gối.”

Trong đầu cân nhắc một câu nói duy nhất có thể nhớ toàn bộ này, Giản Tam Sinh lầm bầm: “Hoặc cong ngón mà giương đuôi, hoặc nhắm mắt mà co gối...”

Bất tri bất giác, đều đã mang theo mọi người đi vào sâu bên trong mộ đạo.

Hình dáng mộ đạo này có xu hướng nghiêng xuống phía dưới, càng đi vào sâu bên trong càng có thể nhận ra được xây dựng đơn sơ, tường đá gọt giữa hai bên dần dần bong ra từng mảng, bùn đất dưới tường đá cơ hồ muốn trôi hết lộ cả ra, đến cuối cùng, ngay cả sạn đạo công tượng dùng để chạy trốn so với mộ đạo này còn hoa lệ hơn.

“Nhị gia, sao cảm thấy không đúng lắm à...” Ngũ Lôi rút vai, cẩn thận nhìn bốn phía, hành lang này đi thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, cảm giác giống như một ông quan lớn găng gượng tròng lên mình bộ áo váy, còn khoe hấn mặc thật đẹp vậy.

Đi ở phía trước Triệu Lỗi chắc lưỡi một tiếng tỏ vẻ đồng ý, hần nhớ kỹ trong thôn khi còn bé có một hang ngục thời Chiến Quốc dùng treo cổ người, cảm giác cùng nơi này không sai biệt lắm, âm trầm âm ướt làm cho da đầu người ta tê dại: “Nhị gia, thứ đồ đó có thể là gạt người hay không, đường này sao nhìn không hề giống mộ thất chính gì cả.”

Những người khác nghe được lời hai người Ngũ Lôi nói, cũng không khỏi vô thức gật đầu.

Giản Tam Sinh nhú nhú mày, không nói gì, chỉ ra dấu ý bảo mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Khi rớt cuộc đã tới cuối hành lang, mọi người không nhận được tâm đều nguội lạnh, trong phạm vi chiếu xạ của đèn pin mắt sói và đèn pha, cứ nhiên xuất hiện một con sông ngầm chậm rãi chảy qua, nước sông đen ngòm dưới ngọn đèn chiếu xuống, phản xạ ra sắc thái chẳng lành.

Trong không khí tràn ngập hơi nước ẩm ướt, thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng vang leng keng nho nhỏ, tiếng vang nọ tựa hồ như thanh âm của thiết khí chạm vào nhau, tại địa phương yên tĩnh này càng lộ vẻ quỷ dị khủng bố, trong lòng mọi người căng thẳng, đã phát giác không ổn.

“Đại Thắng,” Giản Tam Sinh hạ giọng, kêu lên: “Lấy pháo sáng ra, bắn một cái ra xa, hướng lên cao mà bắn, nhanh một chút!”

Đại Thắng vừa nghe, vội vàng túm balô phía sau xuống, nhanh chóng móc ra pháo sáng và máy bắn, nhấc tay liền hướng không trung bắn một viên. Bạch quang đẹp mắt từ không trung nổ bung ra, chung quanh cả con sông ngầm trong nháy mắt được chiếu rõ ràng, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến tất cả mọi người cả kinh.

Chỉ thấy địa phương nơi con sông ngầm này vậy mà lại là một hang động đá vôi thiên nhiên cực lớn, bên trong hang động đá vôi rộng lớn giắt vô số xích sắt, đám xích sắt này lộn xộn vướng mắc cùng một chỗ, từ một đầu kéo dài đến một đầu khác, sau đó hướng xuống dưới, rủ xuống trên mấy lồng sắt thật lớn chìm chìm giữa con sông ngầm.

Lồng sắt này có một phần ba ngâm trong nước sông, dưới pháo sáng chiếu rọi, có thể rõ ràng nhìn thấy bên trong có những vật thể hình người màu đen hoặc nằm thẳng, hoặc cuộn tròn, hoặc đứng thẳng kê sát trên tay vịn của lồng sắt. Trên tứ chi của mấy thứ kia, cũng phân biệt khóa bởi xích sắt tương đối nhỏ, xuyên trên lồng sắt, tư thế quỷ dị khiến da đầu người ta căng thẳng.

Giản Vô Tranh đời này chưa từng gặp qua loại tình cảnh này, cậu nhớ tới vừa rồi nghe được thanh âm của thiết khí chạm vào nhau, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, trong động rộng lớn có sông ngầm này, còn có luồng gió tự nhiên rất nhỏ thông qua, xích sắt này chắc hẳn là bị gió lay động, va chạm với nhau, mới có thể phát ra thanh âm như thế.

Thời gian của pháo sáng chỉ giằng co chưa tới nửa phút, ánh sáng chói mắt vừa biến mất, mọi người không nhận được đều hút ngược một ngụm khí lạnh, cảnh tượng trong ánh sáng cùng bóng tối trước mắt giờ phút này đối nghịch nhau, dường như đã trải qua cả đời khiến lòng người thất kinh. Thứ khóa trong lồng sắt này, tựa như gai đâm trong ngực đám người Giản Tam Sinh, dữ tợn vụn vụn làm cho người ta không được sống yên ổn.

“Hoặc cong ngón mà giương đuôi, hoặc nhắm mắt mà co gối...” Thì thảo lắm lắm những lời này, Giản Tam Sinh chậm rãi không thể tin nổi mà trừng lớn hai mắt, anh rớt cuộc cũng nhớ tới tất cả lời đạo sĩ bạn của đại ca lúc ấy trên bàn rượu nửa tỉnh nửa say, gật gù đắc ý buộc miệng nói ra, “Thứ súc vật đó, tính vốn tà ác. Thành tỉnh rồi càng quá quắt. Hai mắt khôn khéo, lưu quang hoa chuyển. Am hiểu phong thủy thiên địa, hấp thu tinh hoa. Ưa dương ghét âm, gặp âm khí thì tàn ác càng nặng, tất lộ ra tướng mạo hung ác. Dựa vào đó mà thay đổi, biến hóa vô cùng, hoặc cong ngón mà giương đuôi, hoặc nhắm mắt mà co gối.”

Vỗ mạnh đùi một cái, Giản Tam Sinh hung hăng nhả một ngụm, nói: “Chúng ta con mẹ nó đi nhảm rồi! Đây là tử lộ!”

Nguyên lai, Giản Vô Tranh lúc đang cầm hộp gỗ tử đàn, chỉ tính hai hành lang câu hướng qua, lại hoàn toàn quên một cái khác. Mà những người khác cũng theo tính chất thói quen, vô thức cho rằng hành lang khiến đầu hồ ly lông trắng vẫn luôn trong trạng thái trợn mắt này có biến hóa, chính là mộ đạo chính xác thông hướng về phía mộ thất chính, đã hoàn toàn quên mất còn có một loại khả năng khác, đó chính là, để cho đầu hồ ly trợn mắt mới là mộ đạo chân chính.

Quán tính của con người tương đối đáng sợ, cũng chính bởi điểm này, đám người Giản Tam Sinh đã hoàn toàn quên mất việc thử mộ đạo thứ ba, mà tạo thành loại cục diện như hiện tại.

Nghe được Giản Tam Sinh nói đi làm đường, mọi người rõ ràng đều sùng sốt, còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe một tiếng gầm nhẹ của Chương Nhân: “Nhanh chóng trở về! Mau!”

Trong bối rối mọi người anh đèn tôi đây, còn chưa đi được hai bước, chợt nghe được từ giữa mộ đạo vừa rồi đi tới truyền đến từng đợt thanh âm của vật nặng âm âm rơi xuống đất.

“Không tốt! Là đoạn long thạch!” Giản Tam Sinh gấp gấp kêu to: “Thế này thì con mẹ nó xong đời rồi! Đại Thắng, cậu không phải sức lớn vô cùng sao? Có thể nhắc Đoạn Long Thạch lên không?!”

Cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, Giản Tam Sinh biết rõ có Đoạn Long Thạch vừa xuống, đám người bọn họ nhất định xảy ra điều bất trắc, không chừng lập tức sẽ có thứ gì đó sẽ tìm tới bọn họ.

“Nhị gia, tôi dù khí lực có lớn đến mấy, Đoạn Long Thạch kia trọng lượng trăm ngàn cân, tôi cũng nhắc không lên đâu!” Khuôn mặt hàm hậu thành thật của Đại Thắng giờ phút này giống như khóc tang mà vãn thành một đoàn, hấn quả thật nghĩ rằng Nhị gia muốn cho hắn đi nhắc Đoạn Long Thạch kia.

“Chết tiệt Đại Thắng sao cậu vô dụng vậy, không phải chỉ là tảng đá sao, cái đầu lớn như vậy, khí lực lại nhỏ thế, ăn cái gì mẹ nó cũng hướng vào đầu mà phát triển hả?” Triệu Lỗi thấy tình hình không ổn, không nhịn được bật thốt lên mắng to.

“Hắc! Anh Lỗi lời này của anh nói không đúng nha, cái gì đầu lớn sức nhỏ, ăn cái gì mà không hướng trong óc phát triển, anh đang nói cái gì vậy hả!” Ngũ Lôi về mặt thất bại, thay Đại Thắng phản bác.

“Đúng vậy đó anh Lỗi, anh chưa từng thấy Đoạn Long Thạch sao, thứ đó mẹ nó cho dù mười đại lực sĩ cũng nâng không nổi đâu, đừng nói chỉ là mình Đại Thắng.” Hoắc Tam Nhi cũng nóng nảy, hấn cùng Nhị gia đã trộm không dưới mấy trăm cái đầu lớn nhỏ, Đoạn Long Thạch cũng gặp qua không ít lần, lần nào cũng là “Cự thạch vừa xuống, cắt đứt sinh lộ” hết.

Mọi người giờ phút này giống như kiến bò trên chảo nóng, ồn ào không thôi, hiển nhiên cũng biết Đoạn Long Thạch này đại biểu cho cái gì, đều ném ra những chiêu độc địa mình có thể nghĩ đến, nhưng lập tức đều bị người bên cạnh bác bỏ.

Thẳng đến khi Vương Tử Khiêm bên cạnh không nhịn được quát khê một câu: “Đừng lên tiếng, có động tĩnh.”

Mọi người mới như con gà bị cắt cổ, miễn cưỡng đem tiếng nói chặn trong cuồng hống, nghiêng tai lắng nghe thanh âm truyền đến trong bóng tối.

Chỉ nghe giữa hang động đá vôi trống trải, thanh âm của xích sắt nện xuống từng hồi từng hồi truyền trong không khí, phảng phất như có vật gì đó, đang kéo sợi xích này, từng bước một, chậm rãi đi hướng về phía mọi người.

Chương 26 - Thạch động hắc ảnh

Từ trước triều Hạ, vùng Miêu Cương đã lưu truyền rộng rãi một loại nghi thức hiến tế, người nơi đó phần lớn đều tinh thông thuật vu cổ, bọn họ thích ném người sống trong đỉnh lớn đúc bằng đồng thau, sau đó bỏ vào nhiều loại thảo dược, thêm máu tươi của súc vật, đun như vôi nhau, cho đến khi máu thịt của người sống cùng thảo dược máu tươi hòa hợp thành một thể, lại vớt ra, đợi cho ngày hiến tế vậy xung quanh tế đài.

Nghe nói máu thịt người sống là thứ có thể an ủi thiên thần nhất, có thể cầu khẩn cho tộc dân sống bình an khỏe mạnh, bốn phương mưa thuận gió hòa, hoặc phù hộ bản thân một đời thuận lợi tốt lành, không lo tai vạ.

Về sau loại phương pháp hiến tế này dần dần truyền tới phương bắc, hơn nữa càng ngày càng phát triển lan rộng, trong Hoàng tộc cũng có không ít người chọn dùng phương pháp hiến tế người sống, mệnh lệnh Đại Tế Ti trong tộc dùng đỉnh đồng cực lớn, cắt cổ người chỉ trút máu vào trong đỉnh, hoặc chỉ cắt bỏ các loại như tứ chi hay mắt, tiến hành nghi thức hiến tế đặc thù.

Hiến tế quý dị tàn nhẫn thủy chung sẽ bị bách tính phỉ nhổ, loại phương pháp này càng về sau rốt cuộc có thể tạo ra thứ khủng bố không phải con người, hoàng tộc vì bình ổn dân tâm, cũng liền công khai ra lệnh cấm, chỉ có một bộ phận nhỏ còn kiên trì, trốn ở tầng hầm trong nhà hoặc trong phòng tối tiến hành nghi thức.

Người cổ xưa lạc hậu cổ hủ, để đạt tới mục đích thường không từ thủ đoạn, vốn vì cầu phúc mà làm hiến tế, chậm rãi diễn biến thành một loại vu thuật vô hình hại người. Đó cũng là tiền thân của thuật Giáng Đầu sau này... ('Giáng đầu' là hướng người nào đó hoặc đối tượng chỉ định riêng nào đó làm pháp thuật. Quá trình thi thuật bao hàm các loại liên hệ Tỷ như ngày sinh tháng đẻ hoặc lông tóc móng tay của người thụ thuật, bản chất của thuật Giáng Đầu tức là vận dụng sâu bọ hoặc cỏ dược đặc chế làm vật dẫn, khiến người trong lúc vô tình ăn vào, đối với cơ thể người sinh ra độc tính hoặc dược tính đặc thù, do đó đạt được mục đích hại người hoặc khống chế người; Hoặc vận dụng sức mạnh của thế giới tâm linh như quỷ hồn, thông qua danh tính bất tự của kẻ bị làm phép cùng vật phẩm liên quan mà xây dựng thông tin, tiến tới 'Mô phỏng thân thể', cuối cùng đạt tới mục đích chế ngự hoặc sát hại kẻ bị làm phép. Bị hạ Giáng Đầu vận khí trở nên càng ngày càng kém, hơn nữa bên người tiểu nhân rất nhiều. Cảm giác sau lưng có cảm giác lắc lư, hai bên đầu lưỡi có dấu răng, cơ thể này lên có cảm giác trùng

bò và đau đớn không tầm thường, ra mồ hôi trộm, toàn thân mệt mỏi, hiện tượng kể trên này chính là phản phệ.)

Trước đó dưới ánh sáng mãnh liệt của pháo sáng đã nhìn thấy những vật thể màu đen bị giam trong lồng sắt lớn cài xích sắt này, phỏng chừng chính là chủng loại biến dị sinh ra sau hiến tế. Giản Tam Sinh nghe trong bóng tối có tiếng động âm trầm khiến người ta lông tơ dựng đứng kia, trong đầu nháy mắt hiện lên vô số ý niệm, nhưng không có cái nào có thể chân chính đối phó với tình trạng trước mắt.

Nếu bên trong hang động đá vôi này không có nơi nào có thể chạy ra, cộng thêm đám nhân tuấn màu đen không rõ này, bọn họ hôm nay rất có khả năng phải nằm lại nơi này rồi.

Đang lúc suy tư, chợt nghe thấy Vương Tử Khiêm bên cạnh đột nhiên nhắc một tiếng: “Cẩn thận!”

Giản Tam Sinh sững sốt, lập tức xoay người cực nhanh lẫn một vòng tại chỗ, trở mình kề sát tường đá bên cạnh hàng lang. Bên tai chợt nghe một tiếng “vút” thật lớn của vật cùn bay qua, tiếp theo là tiếng vận bẻ của cơ thể người bị xé rách, máu tươi trong nháy mắt bắn tung tóe đầy đất, có vài giọt bắn lên mặt Giản Tam Sinh, cảm giác nóng rực sền sệt nọ khiến tâm anh trầm xuống.

“Lão Kiều!” Huyết tinh qua đi, vài tiếng kinh hô đồng thời vang lên.

Dựa vào ánh sáng không tính là sáng lắm của đèn pin mắt sói và đèn pha, Giản Tam Sinh nhìn thấy địa phương trước mặt chưa tới một thước, Độc Nhãn Kiều chỉ còn nửa đoạn thân thể vẫn đứng đó, huyết dịch đỏ sẫm trộn lẫn ruột tràng huyết quản chậm rãi chảy xuôi ra ngoài, thân trên của hắn đã theo lưỡi dao cực lớn vừa rồi đột ngột bay tới rơi trong bóng tối cách đó không xa, ánh đèn chiếu qua, còn có thể nhìn thấy cánh tay của Độc Nhãn Kiều đang mấp máy, đầu chuyển động vận vẹo hai cái, tựa hồ còn chưa hiểu được thân thể mình đã trên dưới chia lìa.

Là cơ quan, cơ quan do Đoạn Long Thạch xúc động. Giản Tam Sinh thầm mắng một tiếng mẹ, cũng cảm thấy trong lòng có chút tư vị không nói thành lời. Nhớ tới tiểu đệ nhà mình không biết thế nào rồi, vội vàng quay đầu tìm. Lại nhìn thấy Vương Tử Khiêm sớm đã vững vàng ôm người vào trong ngực, trốn đến nơi an toàn.

Nguyên lai, từ lúc mọi người kinh hãi tiếng động của xích sắt nọ, Vương Tử Khiêm liền nghe thấy từ trong mộ thất đột nhiên truyền đến tiếng rít của vật nặng, dưới lúc vội vàng, y chỉ kịp quát một tiếng cẩn thận, thân thể liền tự động tự phát ôm Giản Vô Tranh vọt sang một bên, hiêm hiêm tránh thoát một đao hung mãnh nọ, nhưng không cách nào vẫn hồi một mạng của Độc Nhãn Kiều.

Thình lình mất đi một Lão Kiều, khiến trong lòng mọi người đều vừa kinh sợ vừa bất an, trong lúc bối rối ai cũng không dám đi tới xử lý thi thể của Độc Nhãn Kiều, sợ lại trúng cơ quan mai phục gì đó, chỉ có thể mặc hắn trên dưới chia lìa nằm ngang nơi đó, nếu không sợ rằng chính mình cũng sẽ cùng hắn bầu bạn trên đường đến Hoàng Tuyền.

Giản Vô Tranh được Vương Tử Khiêm ôm chặt vào trong ngực che chở, không chịu chút thương tổn, cậu nhìn Độc Nhân Kiều chỉ còn lại nửa người đứng trước mặt, thậm chí không nhìn, trong lòng thật sự không đành, liền hơi quay đầu đi, gương mặt nhìn Vương Tử Khiêm đang ôm mình.

Cảm giác được người trong lòng nhìn mình chằm chằm, Vương Tử Khiêm cúi đầu, liền nhìn thấy đôi mắt to đen bóng của Giản Vô Tranh trong ánh sáng mập mờ của đèn pin mắt sói phản xạ ra một loại rực rỡ hoặc nhàn, trong lòng không khỏi khẽ động, rồi lại nghĩ đến trước đó mình đã làm ra chuyện khiến Vô Tranh thống khổ không thôi kia, liền thu lại tình tự trong mắt, đem đầu chuyển hướng sang một bên, không nhìn người làm cho mình tâm động không thôi này nữa.

Không thể thương tổn cậu ấy nữa, trong lòng Vương Tử Khiêm mặc niệm, cúi đầu, trong mắt nhiễm một mảnh màu tro, trong miệng lại nổi lên cay đắng.

Vương Tử Khiêm cái tên chết tiệt! Đầu gối! Ngu ngốc! Trong lòng Giản Vô Tranh thầm mắng, nỗ lực nhin xuống xúc động muốn đi tới cho y một đấm, khó xử lại không được tự nhiên từ trong lòng ngực ấm áp vững vàng nọ giãy ra, đi về phía trước hai bước.

Đây rõ ràng là một màn hai vợ chồng son cãi nhau, khiến cho Giản Tam Sinh nhìn đến khoe miệng co quắp, trong lòng không ngừng âm thầm dùng roi da quật Khiêm Tử, hận không thể bắt chấp thời gian địa điểm đi tới hỏi y sao lại chọc ghẹo tiểu tử tông nhà rồi.

Phía sau cơ quan do Đoạn Long Thạch kích khởi đã ngừng hay chưa vẫn không thể biết được, phía trước từng tiếng giòn vang của xích sắt kéo nện trên mặt đất lại vẫn đang quanh quẩn trong tai, Giản Tam Sinh vuốt mặt, thấp giọng quát: “Đại Thắng, tiếp tục bắn một phát pháo sáng!”

Vài giây qua đi, lại một viên pháo sáng bay vút lên cao, bạch quang rực rỡ chói mắt lại chiếu rọi cả hang động đá vôi sáng rực như ban ngày, chỉ thấy đám nhân tuần màu đen vốn nhốt trong lòng kia, không biết từ khi nào, dùng biện pháp gì đã chui ra khỏi lồng sắt, đang kéo lê xích sắt dày nặng nọ từ thể vận vẹo từng bước một hướng mọi người trườn đến.

Tiếp tục như vậy nữa hôm nay con mẹ nó không chết hết ở đây là không được mà!

Thừa dịp quang mang của pháo sáng còn chưa tắt hoàn toàn, Giản Tam Sinh lo lắng giương mắt nhìn quanh bốn phía, mỗi một nơi bên trong cả hang động đá vôi thiên nhiên này đều không buông tha, thẳng đến khi phát hiện một thạch đạo giấu sâu bên trong, có vẻ như có thể chứa được hai người sống đôi đi qua, tay vừa vung lên, cao giọng quát: “Đều nhắc vũ khí lên, hướng cửa động kia chạy đến, Khiêm Tử Hiểu Thịnh hai đứa bọc hậu, những người khác nhanh chóng đi vào! Phát hiện có gì không đúng liền nổ súng, đừng do dự!”

Liêu Hiểu Thịnh bỏ đi y phục trên người, sau đó lập tức lúi đến trước một nhân tuần màu đen cách mọi người gần nhất, khi thứ quý tà kia sắp đứng lên dùng quần áo bao lấy thân trên nó dùng sức ném một cái, chỉ nghe “bịch!” một tiếng, nhất thời bọt nước văng khắp nơi, vật kia đã bị hất ném vào sông ngầm chìm cùng mấy lồng sắt lớn.

“Mọi người đi mau!” Giơ lên AK-47, Liêu Hiểu Thịnh hét to.

Mọi người vừa nghe, vội vàng nắm chặt vũ khí trên người, trong nháy mắt pháo sáng sắp đập tắt nhanh chóng liếc vị trí thạch động kia một cái, sau đó không hẹn mà cùng cấp tốc chạy về hướng kia.

Vương Tử Khiêm dùng tay ra hiệu với Liêu Hiểu Thịnh, trầm giọng nói: “Người hộ bọn họ đi, ta đi bên kia.”

Liêu Hiểu Thịnh thoáng sửng sốt, lập tức gật đầu, liền đi theo phía sau mọi người hướng thạch động chạy đi, thỉnh thoảng cho những nơi bên cạnh có tiếng động hai phát súng.

Rút Thái A từ đai vũ trang đùi phải ra, Vương Tử Khiêm tránh thoát mấy cỗ nhân tuần, đi tới bên cạnh lòng sắt, một tay chống đỡ liền nhảy tới, tiếng vang rất nhỏ kinh động đám thịt đen đang trườn xung quanh, y hơi nhíu mày, đưa tay bắt được xích sắt thô to trên đỉnh đầu, sau đó nhẹ nhàng nghiêng người, liền ngồi xổm phía trên sợi xích nọ, tay phải cầm kiếm Thái A vào giữa một mảng đá rù ngược bên cạnh để cố định thân hình, Vương Tử Khiêm lấy ra một cây pháo lạnh, khẽ vẩy hai cái liền ném xuống.

Pháo lạnh thanh u chiếu xuống, mấy khối thịt màu đen cũng dựng đứng người dậy, hướng phía dưới xích sắt chỗ Vương Tử Khiêm thông thả lê bước chân đi qua, rõ ràng đã nhận ra sự hiện hữu của y.

Lẳng lẳng ngưng mắt nhìn động tác của đám nhân tuần phía dưới, trong mắt Vương Tử Khiêm hiện lên một mặt đỏ tươi, y lại từ trong lòng ngực móc ra một hộp quẹt, bật lửa, không chút suy nghĩ liền ném xuống.

Trước đó những khối thịt đối với pháo lạnh không có cảm giác, lần này lại như mọc ra mắt, đột nhiên hướng tới hộp quẹt trên mặt đất tụ lại, bước chân thông thả mà nặng nề như máy móc điều khiển, vô cùng chính tề.

Hộp quẹt ngâm trong nước, chỉ chốc lát sau liền tắt ngúm, những khối thịt này sau khi lửa tắt, lại bắt đầu chuyển động phân tán, mục tiêu mới phát hiện vừa rồi, giờ phút này đang trầm tĩnh quan sát phía trên chúng nó - Vương Tử Khiêm.

Hiểu rõ đặc tính của mấy thứ này, Khiêm Tử theo xích sắt chậm rãi di chuyển đến vị trí trung tâm của vô số xích sắt quấn quanh cùng một chỗ, sau đó từ trong túi tiền màu đen phía sau móc ra một túi dầu hỏa nhỏ, lại cởi xuống áo khoác trên người quấn thành một đoàn, đem dầu hỏa vẩy phía trên, cuối cùng lấy ra hộp quẹt châm đốt.

Quần áo thoáng cái cháy bùng lên, Vương Tử Khiêm nhanh tay, trong nháy mắt lửa vừa nổi lên kia cấp tốc ném quần áo đang cháy thành quả cầu lửa xuống, vừa vịn treo ở phía trên lòng sắt không bị dính nước sông.

Ngay khi đại hỏa vừa nổi lên, đám thịt khối màu đen sắp đuổi theo đám người Giản Tam Sinh này cũng đồng loạt bị hấp dẫn trở về.

Giữa ánh lửa hùng hục, tất cả đám nhân tuần nằm bò trong hang động đá vội đều bắt đầu hướng trung tâm tụ tập, còn đang bên ngoài che chở mọi người vào động Liêu Hiểu Thịnh biết rõ đám

quần áo nọ chống đỡ không được bao lâu, liền vội vàng ra dấu, nói khẽ với những người khác: “Mau, còn chậm chạp nữa sẽ không kịp!”

Mọi người không dám chậm trễ, ngồi xổm xuống theo thạch động nối đuôi nhau mà vào.

Giản Vô Tranh được bảo hộ ở chính giữa, nhìn Triệu Lỗi Hoắc Tam Nhi đi đầu phía trước tiến vào động, sau đó liền bị Giản Tam Sinh thúc giục cũng theo vào.

Không gian bên trong thạch động vô cùng nhỏ hẹp, hơn nữa vô cùng ẩm ướt, thạch bích uốn khúc lồi lõm đá rất dễ đâm rách quần áo cắt bị thương da, lúc ở bên ngoài nhìn tựa hồ có thể chứa hai người sóng đôi mà đi, chân chính đi vào bên trong mới biết được, có thể chứa đủ một người cũng đã không sai rồi, có nhiều chỗ thậm chí không cách nào quỳ bò, chỉ có thể nằm rạp xuống bò tới.

Không có tâm tình quan sát tình huống xung quanh, Giản Vô Tranh cúi đầu yên lặng bò đi, trong đầu lại hoàn toàn bay đến trên người Vương Tử Khiêm bên ngoài. Cậu biết thân thủ Khiêm Tử rất cường hãn, nhưng mà vẫn nhìn không được lo lắng, mấy thứ kia thật sự quá khủng khiếp, theo lý thuyết căn bản là thứ đã chết vậy mà còn có thể di chuyển, việc này nếu đặt trên phương diện khoa học hoàn toàn không giải thích rõ được.

Tâm thần không yên bò trong thạch động, trong đầu Giản Vô Tranh một mảnh hỗn loạn, bất tri bất giác tựa hồ đã bò tới một khúc ngoặt, vừa bừng tỉnh ngẩng đầu nhìn, phía trước thứ gì cũng không có, bóng dáng của Triệu Lỗi và Hoắc Tam Nhi đã hoàn toàn không thấy đâu nữa.

Chết tiệt chẳng lẽ lạc mất rồi?!

Trong bụng thầm mất một tiếng không tốt, Giản Vô Tranh động đậy thân thể muốn lui về phía sau, lại nghe được phía sau vang lên tiếng kêu đau của Đại Thắng: “Ai du, Tiểu Tam gia, cậu làm gì thế hả?”

Nỗ lực quay đầu sang, Giản Vô Tranh nhìn thấy Đại Thắng đang ngay phía sau mình xoa mũi, vội nói: “Đại Thắng, tôi để mất người rồi, Triệu Lỗi và Hoắc Tam Nhi không biết đã đi đâu!”

“Cái gì?!” Đại Thắng vừa nghe, cũng không khỏi bối rối, xoay người muốn cùng Nhị gia ở phía sau nói rõ tình huống, nhưng vừa nhìn xuống lập tức cũng kêu to: “Tam gia! Nhị gia bọn họ cũng không thấy đâu nữa!”

“Xong rồi!” Nghe được lời Đại Thắng nói, mồ hôi lạnh Giản Vô Tranh nháy mắt liền chảy đầy người, nghĩ thầm việc này sẽ không vừa khéo vậy chứ, cậu vội vàng hạ giọng nói: “Đại Thắng, xem ra không phải chúng ta đã lạc mất, mà mẹ nó nơi này có chỗ cổ quái!”

“Vậy, chúng ta làm sao bây giờ đây Tam gia?” Đại Thắng là một người đơn giản, đụng tới sự tình tuyệt đối nghĩ không ra đường đi, chỉ bối rối lo lắng suông, trước kia khi đi theo Nhị gia, đều là Nhị gia nói thế nào, hần liền làm thế đó.

Giản Vô Tranh lau mồ hôi trên mặt, cúi đầu suy tư trong chốc lát, liền mở miệng nói: “Hai chúng ta ở chỗ này hao phí thời gian cũng không phải cách, vẫn nên đi về phía trước thôi, không chừng có thể gặp được, nếu không, cũng ra khỏi đây trước rồi nói.”

Đại Thắng trán đã đổ mồ hôi lạnh, nghe vậy cũng chỉ gật đầu, liền đi theo Giản Vô Tranh tiếp tục bò về phía trước.

Ngoài động, Vương Tử Khiêm thừa dịp lực chú ý của đám thi thể này hoàn toàn đặt trên quả cầu lửa kia, bay người từ trên xích sắt nhảy xuống, vài bước đi tới cửa động, dư quang khỏe mắt quét đến giữa một góc âm u xa xa, liền thấy một mặt quỷ ánh chớp lóe qua, nhú nhú mày, huyết quang đỏ sẫm trong mắt y thoáng cái tăng vọt, một cổ bất an mãnh liệt nhảy mắt từ đáy lòng dâng lên.

Vô Tranh.

Mặc niệm tên người nọ, Vương Tử Khiêm nhanh chóng hạ thấp người, chui vào thạch động nhỏ hẹp ẩm ướt kia.

Chương 27 - Bàn tay sau lưng

Theo thạch động trơn ướt băng lãnh một đường đi về phía trước, trong lòng Giản Vô Tranh loại cảm giác quỷ dị này càng ngày càng mãnh liệt, Nhị ca và Hoắc Tam Nhi bọn họ mất tích, tuyệt đối có liên quan đến bố cục của nơi này, thạch động này, sợ rằng cũng không phải huyết động thiên nhiên gì, rất có thể là do con người đào khoét ra, hơn nữa ngầm thiết kế cơ quan nghi trệch gì đó. Nhóm mấy người bọn họ ở trong này bị ép buộc tách ra, sau đó không chắc sẽ đụng phải cái gì.

Vừa nghĩ thế, Giản Vô Tranh bắt giác tăng tốc độ bò, cánh tay trần lộ ra bên ngoài bị đá nhọn lởm chởm bên trong huyết động cắt bị thương mấy chỗ, cậu cũng không có lòng dạ nào quan tâm.

Nhưng việc này lại khó cho Đại Thắng theo ở phía sau, hắn không giống Giản Vô Tranh, vóc người là loại hình hơi gầy, hắn cao lớn vạm vỡ bình thường đích xác rất có khả năng hù người, nhưng nếu đặt trong loại thạch động nhỏ hẹp này, quả thực chính là so với chết còn khó chịu hơn.

Nỗ lực xê dịch thân hình cao lớn chắc nịch của mình, mồ hôi trên trán Đại Thắng càng ngày càng nhiều, y phục trên người đã bị cọ đến rách bươm, rồi lại không dám bò chậm chút nào, sợ sẽ lạc mất Tam gia phía trước, bằng không cho dù đến lúc tìm được Nhị gia bọn họ rồi, mạng nhỏ này của hắn cũng sẽ bị Nhị gia yêu em trai như mạng kia phés luôn.

Thạch động uốn lượn ngoắt ngoéo, Giản Vô Tranh mang theo Đại Thắng khổ cực nửa ngày, trên tay trên chân cùng phía sau lưng không biết đã cọ rách bao nhiêu chỗ, mới bò qua một góc ngoắt, sau đó cảm giác được thạch đạo vốn nhỏ hẹp đến đây từ từ bắt đầu có xu hướng biến lớn, đã có thể khom thắt lưng bước đi không sai biệt lắm, hai người nhất thời cảm giác dễ dàng hơn rất nhiều, bò lâu trên mặt đất như vậy, trên tay chân đều đã xanh tím từng khối, chạm vào chỗ nào cũng đau.

Đến cuối cùng, kích thước thạch đạo đã không sai biệt với mộ đạo bình thường lắm, người bên trong vừa vặn có thể đứng. Cũng không lâu sau, hai người đã ra đến cuối thạch động, đó là một bậc thềm rất dài, rõ ràng là nhân công xây dựng nên, nhưng cũng không quá bằng phẳng, nhấp nhô vụn vẹo hơn nữa mọc đầy rêu xanh.

Giản Vô Tranh chần chừ ở cửa ra một chút, nghĩ không biết Nhị ca bọn họ bây giờ đang ở đâu, lại lo lắng an nguy hiện tại của Vương Tử Khiêm, trong bụng bất giác có chút bức dọc.

“Con mẹ nó không thể vô dụng như thế nữa.” Dè huyệt thái dương, Giản Vô Tranh chửi nhỏ một tiếng mẹ, quyết định đi trước rồi hãy nói, tên Khiêm Tử kia thân thủ chắc chắn sẽ không có chuyện gì, Nhị ca lại mang theo nhiều người như vậy bên cạnh, hiện tại chỉ cần cam đoan mình không xảy ra vấn đề gì là được. Bên trong thạch động này quý dị cổ quái làm cho người ta mơ hồ không thấu, chỉ có thể đi một bước nhìn xem một bước, có lẽ phía trước có thể tìm được đầu mối gì đó.

Nghĩ thế, Giản Vô Tranh liền vẫy vẫy tay với Đại Thắng, nói: “Cứ ngơ ngác như vậy cũng không làm được gì, chúng ta đi trước thôi, để lại ở đây một ký hiệu nhắc nhở Nhị ca bọn họ... Cũng không chừng có thể đụng mặt ở phía trước.”

Ừ một tiếng, Đại Thắng từ trong balô kéo ra một sợi dây thừng, dùng dao cắt thành một đoạn nhỏ, sau đó cột một nút thắt đặc thù treo trên măng đá nhô ra bên cửa động. Nút thắt nọ là một trong những khẩu hiệu của người nhà họ Giản bọn họ sử dụng, ý tứ chính là người đã đi phía trước, phía sau tăng tốc đuổi theo.

Lưu lại ký hiệu xong, Giản Vô Tranh liền cùng Đại Thắng tiếp tục đi về phía trước, cậu để Đại Thắng chuẩn bị sẵn súng đạn gì đó cầm trên tay, để ngừa phát sinh tình huống gì, hai người hai đèn pin, lúc này cũng chẳng có tiết kiệm điện làm gì nữa, bọn họ quá ít người, vạn nhất đụng phải cái gì ngoài ý muốn rất có khả năng sẽ không có cách nào bận tâm đến đối phương.

Ngoài thạch động là một thạch thất tương đối trống trải, hai người đi hồi lâu cũng không nhìn thấy lối ra, trong dạng hoàn cảnh âm u này, nơi đèn pin mắt sói có thể chiếu xạ đến tương đối có hạn, trong bóng tối trừ tiếng bước chân của bọn họ ra, không còn nghe được động tĩnh khác.

Chợt nhớ tới trước đó Nhị ca gọi Khiêm Tử và Liêu Hiểu Thịnh bọc hậu, che chở mọi người chạy đi, Giản Vô Tranh nhìn không được mở miệng hỏi: “Đại Thắng, trước kia khi mọi người xuống đất cũng để cho Khiêm Tử bọc hậu?”

Cầm đèn pin mắt sói bắn quét bốn phía Đại Thắng nghe được câu hỏi của Tam gia, về mặt hàm hậu gãi gãi đầu, hồi đáp: “Đúng vậy, anh Khiêm thân thủ rất mạnh, cho tới giờ đều là bọc hậu, trước kia khi chúng tôi tự mình xuống đất, bình thường đều tìm người phối hợp với anh ấy, có đôi khi là Tam Nhị, có đôi khi là đích thân Nhị gia. Nói thật tôi nghĩ ở ngay bên cạnh anh Khiêm là an toàn nhất, Nhị gia phỏng chừng cũng nghĩ thế, nếu không thật đúng là chưa từng nghe nói có Chương Nhân nào lại đi bọc hậu.”

Gật đầu, trong đôi mắt đen láy của Giản Vô Tranh thoáng lóe lên, bộ dáng như có điều suy nghĩ, dùng đèn pin quét qua bên cạnh, nói: “Không biết chúng ta có lạc hay không, nếu bây giờ trở về không chừng có thể gặp được Nhị gia bọn họ.”

“Vây, bây giờ chúng ta vòng về nhé?” Đại Thắng vừa nghe có thể gặp được Nhị gia, lập tức sốt ruột hỏi.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Đại Thắng, Giản Vô Tranh lắc lắc đầu: “Không cần trở về, tôi chỉ hướng đến phương diện tốt mà nói liều thôi, nếu bây giờ chúng ta trở về, đó mới thật sự càng rẽ xa bọn họ.”

Ba nhóm người bên trong thạch động lạ lùng tách ra, nhất định đều đã vội vã đi về phía trước, dựa theo tốc độ của Nhị ca và Hoắc Tam Nhị bọn họ sẽ không chậm hơn hai người bọn họ, phỏng chừng hiện tại sớm đã ra khỏi thạch động nọ, chỉ là ở nơi bất đồng mà thôi, chậm rãi tìm, sớm muộn gì cũng sẽ đụng mặt. Nhưng nếu hiện tại đi trở về, vậy đụng tới chính là cái gì, lại không chắc được.

“À à.” Đại Thắng cái hiểu cái không gật gật đầu, nói thật ra lời này của Tam gia chỉ dựa vào đầu hấn thực sự nghe không rõ, bất quá hấn nghĩ, Tiểu Tam gia kỳ thật thông minh có thừa, khôn khéo chưa đủ, chỉ cần tôi luyện thêm chút nữa, theo thời gian nhất định sẽ không thua kém Nhị gia, chính mình ngoan ngoãn đi theo là được.

Cứ đi tới đi tới, đột nhiên cảm giác người phía trước đột nhiên ngừng lại, Đại Thắng vội vàng dừng cước bộ, tránh cho thân to con này của hấn đụng Tam gia bị thương.

“Tam gia?” Đại Thắng nghi hoặc kêu lên.

“Đại Thắng, nhìn xem bên kia là cái gì?” Giản Tam Sinh lấy đèn pin chiếu về một hướng, ngón tay chỉ đối phương hướng bên đó nhìn xem.

Theo phương hướng ngón tay của Giản Vô Tranh, Đại Thắng vừa quay đầu nhìn, không nhịn được kinh hô thành tiếng: “Là mộ đạo! Tam gia, là một mộ đạo đó, phỏng chừng có thể thông đến một mộ thất! Không chừng Nhị gia bọn họ đã ở bên trong!”

Nói xong, Đại Thắng bỗng nhiên dị thường hưng phấn vọt tới.

Thấy tình cảnh này, trong lòng Giản Vô Tranh đột nhiên nảy lên một cỗ cảm giác quý dị cực kỳ mãnh liệt, không đúng, có thứ gì đó khiến cậu cảm giác rất không thích hợp! Loại cảm giác này cậu đã quá quen thuộc, trước đó trong mộ thất của Tà thần ngàn tay cũng thế, cả lúc trong mê cung nữa, cậu đều từng có loại cảm giác này, mà mỗi lần theo đó xuất hiện đều không phải chuyện gì tốt.

“Đại Thắng! Đừng qua đó!” Quát một tiếng, Giản Vô Tranh chạy đuổi theo, cậu cũng không hy vọng dưới tình huống hiện tại lại mất thêm một người, hơn nữa người này chính là của nhà mình.

Nhưng tên to con phía trước hiển nhiên đã hưng phấn tới cực điểm, phía trước mộ đạo kia là một thềm đá cực cao, phía trên mọc kín thi rêu (thứ rêu thường mọc trên bùn đất mai táng thi thể)

, người thường muốn lên được thế nào cũng phải tốn chút sức, Đại Thắng lại ỷ vào vóc dáng lớn đầu của hắn, hai ba cái liền bò tới, sau đó còn đặc biệt cao hứng hướng về phía Giản Vô Tranh bên dưới hô: “Tam gia! Quả nhiên đây là một mộ đạo, mau tới, tôi kéo cậu lên!”

Nhìn thấy Đại Thắng đã nhảy lên đó xong xuôi, Giản Vô Tranh không nhịn được chậm lại cước bộ, nghi hoặc nheo mắt lại, nghĩ chẳng lẽ mình thật sự đã khần trương quá độ? Vừa rồi cảm giác quý dị cực kỳ mãnh liệt gì đó mẹ nó đều là nhảm nhí? Chẳng lẽ mình chỉ còn cách hoàn cảnh nào tàn không bao xa nữa?

Cười cười tự giễu, Giản Vô Tranh lắc đầu hai cái, đem cổ bắt an trong đầu kia vẩy ra, ngẩng đầu liếc mắt trừng Đại Thắng: “Ok ok, nhìn cậu hăng hái như thế, còn chờ gì nữa, kéo tôi lên.”

Bàn tay giờ đến giữa không trung, Giản Vô Tranh vô thức ngẩng đầu nhìn về phía Đại Thắng đứng trên thềm đá, lại bị tình cảnh đập vào mặt làm cho kinh hãi cả người lông tơ dựng đứng, mồ hôi lạnh thoáng cái toát ra, cả người căng cứng tại chỗ, miệng hơi hé mở nhưng không phát ra thanh âm nào.

Chỉ thấy một đôi tay người nhỏ yếu tái nhợt đang từ phía sau Đại Thắng vươn tới, đôi tay kia tản ra một loại màu sắc xanh thẫm, không có chút cảm giác của người sống, thẳng tắp đuổi hướng về phía cổ của Đại Thắng, trong bóng tối hoàn toàn toàn nhìn không thấy mặt sau cánh tay nọ là gì. Mà bản thân Đại Thắng giờ phút này cũng không có chút cảm giác nào vẫn về mặt vui rạo rức muốn khom lưng kéo Giản Vô Tranh lên thềm đá.

“Đại Thắng!” Hét lớn một tiếng, Giản Vô Tranh đột ngột bùng tỉnh, vội vàng kéo tay Đại Thắng, muốn túm người từ trên thềm đá xuống. Lại không ngờ rằng đôi tay như xác chết từ trong bóng tối vươn ra kia so với cậu còn nhanh hơn, ngay lúc cậu mới vừa hô thành tiếng liền dùng sức chụp một cái, gắt gao bóp trụ cổ Đại Thắng, nhanh chóng kéo người vào sâu bên trong mộ đạo.

Không kịp thay đổi hết thấy Giản Vô Tranh chỉ có thể trừng lớn hai con ngươi, trơ mắt nhìn Đại Thắng bị kéo vào trong bóng tối. Ngay sau đó liền truyền đến loại giãy giụa kêu cứu bị ức chế, cùng thanh âm của dã thú gặm cắn động vật phát ra này, khiến cậu nhin không được bắt đầu run rẩy sợ hãi, thân thể duy trì động tác ban đầu cứng đờ ở đó.

Tiếp sau đó vài giây, Giản Vô Tranh giống như phát điên muốn bò lên thềm đó cao cao nọ, cậu biết mình hiện tại nếu còn không đi cứu Đại Thắng, vậy thật sự không kịp nữa rồi, cậu mặc dù không có bản lĩnh như đám thủ hạ của Nhị ca, nhưng đầu gối cũng đã lớn chừng này, mặc kệ thứ kéo Đại Thắng qua đó là gì, cậu hẳn là cũng có thể đấu với nó một trận. Hơn nữa Đại Thắng là của nhà mình, một người hàm hậu thành thật như vậy, sao có thể để hắn xảy ra chuyện gì được.

Cánh tay bị động tác thô lỗ cọ rách không biết bao nhiêu chỗ, trong lúc cuống quýt sức lực trên chân cũng luôn không chế không tốt, thềm đá cũ kỹ mốc meo bị Giản Vô Tranh đạp rớt không ít khối vỡ, nhưng vẫn cứ bò không lên.

Thời gian chỉ hơn 10 giây, trong bóng tối liền truyền đến một hồi thanh âm của bước chân kéo lê, mà tiếng kêu cứu ban nãy, sớm đã im ắng không một tiếng động.

Giản Vô Tranh lập tức ngừng động tác, không thể tin tưởng mắt nhìn vào sâu bên trong nơi tối đen sâu bên trong mộ đạo, cậu biết mục tiêu kế tiếp của thứ kia chính là mình, Đại Thắng đã không còn cứu được nữa, con mẹ nó cậu liền như một đũa vô dụng để cho một người đang sống sờ sờ bị cắn chết ngay trước mặt mình, một màn máu tươi đầm đìa tưởng tượng ra trong đầu cậu, luẩn quẩn, rối rắm, Giản Vô Tranh hận không thể lập tức tiến lên cùng vật kia liều mạng một mất một còn, nhưng thân thể lại theo bản năng khắc chế xúc động trong lòng, tự động lui về phía sau.

Kỳ thật trong lòng cậu hiểu rất rõ, cho dù chính là Vương Tử Khiêm ở đây, cũng chưa chắc có thể cứu được Đại Thắng bị xác sống kéo vào mộ đạo kia. Nhưng trong lòng Giản Vô Tranh vẫn không ngừng kỳ vọng Đại Thắng còn sống, chí ít, hẳn không thể chết trước mặt mình được.

“Đại Thắng!” Tuyệt vọng thấp giọng hô một tiếng, Giản Vô Tranh càng hy vọng mình có thể có bản lĩnh như Khiêm Tử, vậy ít ra cậu còn có thể đi tới báo thù cho Đại Thắng.

Mà hiện thực cuối cùng luôn tàn khốc, tiếng kéo lê lạnh lùng kia không hề đình chỉ, Đại Thắng cũng không sống dậy xuất hiện trước mặt Giản Vô Tranh. Sợ hãi chồng chất, khí tức tử vong lan tràn trong không khí, cả người run rẩy không ngừng, Giản Vô Tranh căn bản không có dũng khí chờ chủ nhân của đôi tay kia từ trong bóng tối hiện thân.

Cậu chậm rãi lui về sau hai bước, sau đó ở khoảnh khắc thứ giết chết Đại Thắng sẽ xuất hiện ở cửa mộ đạo, xoay người cực nhanh chạy về phía sau.

Chương 28 - Thị trấn lừng

Giản Vô Tranh giữa mộ thất đen nghịt chạy khắp nơi không biết đích đến, ngọn đèn màu da cam của đèn pin mắt sói giờ phút này phảng phất như hải đăng lẻ loi trên biển, chỉ dẫn cậu chạy trốn về phía trước một khắc cũng không ngừng. Trong bóng tối truyền đến tiếng bước chân nặng nề, là thứ đã hại chết Đại Thắng vẫn đang đuổi sát không tha, tựa hồ nhất định phải đẩy cậu vào chỗ chết mới bằng lòng bỏ qua.

Mỗi một thớ thịt trên cơ thể đều gắt gao căng cứng, thần kinh sợ hãi của Giản Vô Tranh đã tới cực hạn, cậu không ngừng thở hổn hển, tim đập như đánh trống, trong đầu ù ù vang lên, nhưng vẫn không dám ngơi nghỉ dù chỉ trong chốc lát, sợ rằng dừng lại sẽ bị thứ đuổi theo phía sau siết chết. Đáy lòng, sâu bên trong não, đều tràn ngập ý nghĩ tuyệt đối không thể chết ở đây được, cứ như vậy bị bản năng con người thúc đẩy.

Trong lúc chạy trốn đủ loại ngọc khí hoặc đồ đá đặt trong mộ thất cậu đều hoàn toàn không có thời gian ngừng lại xem xét hay nghiên cứu, bước tiến trầm trọng như truy mệnh phía sau tựa như kèn hiệu của tử vong, khiến trong lòng Giản Vô Tranh phát lạnh, trên trán mồ hôi lạnh càng ngày càng nhiều, tay run rẩy đến ngay cả đèn pin mắt sói cũng sắp cầm không nổi nữa, cước bộ cũng bắt gặp chậm lại.

Sắp đến cực hạn rồi sao, trong lòng Giản Vô Tranh nghĩ, không ngăn được tiếng thở dốc ồ ồ từ trong miệng phun ra, cậu dùng sức nắm chặt đấm tay, móng đều bấm sâu vào trong thịt, dựa vào chút đau đón ấy để kích lệ bản thân không được ngừng lại.

Một mạch chạy không biết bao xa, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy từ yết hầu xuống đến khoang bụng đều đau muốn chết, trong óc như sắp nổ tung, đôi mắt nóng như sắp bốc ra lửa. Quái vật kia lại tựa hồ cách cậu càng ngày càng gần, hết thấy quanh quẩn trong tai đều là tiếng bước chân của nó.

Liều mạng chuyển qua một góc ngoặt, cả người Giản Vô Tranh nhất thời như thoát lực dựa trên tường, hơi ngửa cổ, từng ngum từng ngum thở dốc, lúc này cậu cũng bắt chập yết hầu đau đón bỏng rát, chỉ có thể tận lực hít thở nhiều hơn để ngừa chính mình còn chưa bị quái vật kia tùm đến đã hít thở không thông mà chết trước.

Chẳng biết Khiêm Tử và Nhị ca bọn họ thế nào rồi, phải nhanh chóng cắt đuôi được thứ kia đi tìm bọn họ. Hung hăng nhéo đuôi mình một cái, Giản Vô Tranh đau đến hít ngược một ngum khí lạnh, mạnh mẽ tự trấn định lại tinh thần, tiếp tục chạy về hướng sâu bên trong hành lang.

Chẳng qua chạy chưa được vài bước, một khắc khi chân phải giẫm xuống, đối với nguy hiểm có thừa hẳn cảm so với người thường Giản Vô Tranh rõ ràng cảm thấy bên cạnh có tiếng xé gió truyền đến, sau kinh phong sắc bén, mục tiêu nọ chính là mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Giản Vô Tranh chỉ có thể nhịn xuống các nơi kịch liệt đau đón đang kêu gào trên người, cường ngạnh xoay người qua, thoáng cái bổ nhào trên mặt đất, thân thể dán sát vào góc tường, cánh tay bảo vệ đầu, sau đó liền cảm giác được phần eo đột nhiên đau buốt, cảm giác mãnh liệt trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, khiến cậu không tự chủ được rên lên một tiếng.

Là mũi dùi bằng sắt xẹt qua đau đón, hoàn hảo đã tránh thoát, nếu không lần này phỏng chừng có thể lấy mạng cậu rồi.

Dùng tay che phần eo bị thương, máu tươi theo khe hở không ngừng chảy xuống, Giản Vô Tranh ngẩng đầu nhìn bốn phía một chút, đèn pin mắt sói đã bị ném sang một bên, cậu nhẹ nhàng chống người đứng dậy, phát hiện ngoại trừ vật sắt vừa rồi không còn đồ vật khác nữa, cẩn thận kéo đèn pin về, vội vàng quay đầu soi rõ thứ đã thương tổn mình.

Vừa chiếu đến mới phát hiện, đó đúng là một thanh tiễn mâu bằng đồng kích thước bằng một cây bút bi, trên mũi tiễn có dính máu đỏ tươi, giữa hành lang băng lãnh này tựa hồ còn tỏa ra hơi nóng. Mặt lưỡi có vô số gai và móc ngược hình lưỡi liềm khắc trên tiễn mâu, thứ đó thoáng xẹt qua tuyệt đối sẽ da tróc thịt nát, nếu lại hướng vào trong một chút, ruột cũng sẽ bị móc ra.

Hóa ra là cơ quan... Giản Vô Tranh thầm than một tiếng, cắn răng chống đỡ thân thể, cẩn thận kê bên tường lui về vị trí ban đầu, thẳng đến khi xác định mình đã nằm ngoài phạm vi của cơ quan, mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

Dùng đèn pin chiếu phía trước một chút, phỏng chừng mình vừa rồi chỉ kích khởi một phần nhỏ cơ quan mà thôi. Ngẩng đầu, Giản Vô Tranh thử dùng đèn pin chiếu đến vị trí cao phía

trên đỉnh đầu, quả nhiên, một tia hàn quang của vật sắc dưới ngọn đèn màu cam lóe qua. Nhớ tới trước đó thân thể Độc Nhân Kiều bị cao thấp xé đôi trong hang động đá vôi, cơ quan kia hẳn là không kém thứ trên đỉnh đầu này bao nhiêu.

Tiếng bước chân của quái vật vang lên càng ngày càng gần, trong mắt Giản Vô Tranh tối sầm lại, không khéo lần này mình thật sự lành ít dữ nhiều rồi, phía trước là cơ quan ám khí nguy cơ tứ phía, mặt sau là xác sống hung tàn vẫn chưa biết diện mạo, hai bên đều là muốn lui cũng lui không được.

Không biết mình chết rồi Khiêm Tử sẽ ra sao đây, nhếch khóe miệng tự giễu, trong mắt Giản Vô Tranh hiện lên một tia quyết tuyệt, cậu tuyệt đối sẽ không vứt bỏ Vương Tử Khiêm lại một mình, cho dù chết cũng phải chết cùng y một chỗ, y vĩnh viễn thuộc về Giản Vô Tranh cậu, vô luận là thân thể hay tâm hồn.

Hít sâu một hơi, Giản Vô Tranh nỗ lực làm cho mình bình tĩnh lại, vừa rồi khi dùng đèn pin bắn quét, cậu phát hiện cấu tạo của cơ quan nơi này rất giống khi còn bé chơi Cửu Liên Hoàn.

(Trò chơi tháo vòng của Trung Quốc)

Trong trí nhớ, Cửu Liên Hoàn khi ở trạng thái bình thường, đều chỉ hai con đường có thể đi, đó chính là trên một vòng nào đó và dưới một vòng nào đó, mà lúc này vòng khác tuyệt đối không được động. Trong đó một con đường nhất định là vừa rồi đã đi qua, do đó không thể lặp lại, nếu không sẽ bị quay ngược trở về. Mà như vậy, sẽ khiến cho người chơi đi đến con đường chính xác. Rất nhiều người bởi vì chưa quen, thường quay về chỗ cũ, thế cho nên luôn không giải được Cửu Liên Hoàn.

Còn nhớ khi đó đại ca đã dạy mình: Lần đầu giải Cửu Liên Hoàn phải suy nghĩ nhiều, động tác cao thấp của ba vòng muốn luyện thành thực, nhớ kỹ trong trên có dưới, trong dưới có trên. Sau khi thuần thục, sẽ có lý giải càng sâu sắc, tiến tới không cần dồn sức suy luận nữa.

Nhớ tới nụ cười của đại ca, trong lòng Giản Vô Tranh không nhịn được ảm áp, lại nhớ đến sườn mặt của Vương Tử Khiêm khi xoay sang một bên đó, nhớ đến đôi mắt vốn sáng ngời như ánh sao giữa bầu trời đêm nọ, trong lòng lại một trận yêu thương rồi rấm.

Chết tiệt...Lắc đầu, vẫy đi tạp niệm trong đầu, Giản Vô Tranh ở trong lòng yên lặng đem mã xám của cơ số hai đảo ngược ra, so sánh quan sát bố cục cơ quan trước mắt bắt đầu tính toán.

Cơ quan là tử, người là sống. Nếu vừa rồi cơ quan của ám tiễn kia ở đó tính là một, vậy kế tiếp...

Nhấc chân lên, cực kỳ cẩn thận đạp lên nơi mình đã đoán trước, hai tay Giản Vô Tranh gắt gao nắm chặt, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng toát ra, loại thời điểm này, dù cho đi nhầm một bước nhỏ thôi, đều phải chết không thể nghi ngờ.

Bên trong hành lang bằng phẳng, hoa văn quý dị trên mặt đất và trên thạch bích ám sắc này giống như một con mãng xà cực lớn, vũng vàng cuốn lấy tư duy thần kinh của Giản Vô Tranh, cậu nỗ lực nhìn xuống đau đớn hàm hập ở vết thương nơi eo, trợn to hai mắt không dám mảy may sơ sót.

Mồ hôi lạnh theo trán trượt xuống tiến vào mắt, Giản Vô Tranh cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu vẩy nó ra, ép buộc chính mình quên đi mạch máu huyết thái dương đang mãnh liệt nhảy lên, cùng tiếng vang giữa hành lang phía sau phảng phất như vĩnh viễn không có điểm cuối, lại bước ra một bước về phía trước.

Cơ quan không bị kích động, nhưng thời gian đã không còn nhiều lắm, thứ kia lập tức sẽ đến đây, cậu phải qua được bên kia thể trận cơ quan ngầm trước khi thứ đó đến, nếu không hết thảy nỗ lực đều là uổng phí.

Bầu không khí cấp bách hóa thành một tảng đá lớn chèn trên ngực Giản Vô Tranh, khiến cậu cơ hồ thở không nổi, cẩn thận tính toán mỗi một bước dưới chân, cậu không nhận được có chút cảm thấy buồn cười, bản thân đây là đang tìm BUG của cơ quan cổ mộ sao? Cơ quan vốn có thể khiến cho người ta phải chết không thể nghi ngờ, nhưng cư nhiên bị cậu phát hiện lỗ hổng, quả nhiên trên thế giới này không có đồ vật gì là hoàn mỹ không chút sứt mẻ, cẩn thận mấy cũng có sơ sót, phỏng chừng cổ nhân thiết kế cơ quan này cũng không ngờ đến đời sau sẽ có loại đồ chơi cho trẻ em như Cửu Liên Hoàn này đâu nhỉ.

(“BUG” là 1 từ chỉ lỗi hệ thống)

Trong tai thanh âm như cự thạch nện trên đất kia đã không còn xa nữa, mồ hôi lạnh trên trán Giản Vô Tranh càng tích càng nhiều, nhịp bước dưới chân không nhận được cũng có chút hỗn loạn, trên tay dính đầy máu tươi của chính mình, vừa ẩm ướt lại vừa có cảm giác dính dáp khiến cho trước mắt cậu từng trận biến đen.

Con mẹ nó không phải là mất máu quá nhiều rồi đó chứ, hung hăng cắn môi một chút, Giản Vô Tranh nỗ lực làm cho mình bảo trì tỉnh táo, loại thời điểm này căn bản không rảnh đi xử lý vết thương, chỉ có thể đợi sau khi giải quyết xong thứ nọ rồi tính.

Một lúc không chú ý, dưới chân đạp vào một ô vuông trống nho nhỏ, trong nháy mắt bay tới mấy cây tiễn khiến Giản Vô Tranh muốn tránh cũng không cách nào tránh được, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, cánh tay và đùi nhất thời máu chảy như trút, đau đớn kịch liệt cơ hồ xé rách thần kinh.

Hoàn hảo, bất quá chỉ là chút thương nhỏ... Khẽ cắn môi, Giản Vô Tranh tiếp tục kéo lê thân thể tàn tạ bước ra những bước tiếp theo, trận hình cơ quan quỷ dị dưới từng bước nỗ lực của cậu rốt cuộc cũng qua đi, phía sau lập tức truyền đến một luồng khí tức băng lãnh mãnh liệt, trong băng lãnh lộ ra vô tình và tàn bạo không cách nào che giấu.

Tới rồi.

Giản Vô Tranh không chịu được thân hình hơi nhoáng lên, nhưng không ngã xuống, cậu rũ đầu xuống, có chút cong khố miệng, trong mắt hiện lên một mặt tinh quang, sau đó dùng hết khí lực toàn thân hướng bên cạnh dõn vài bước tựa trên tường.

Giờ đèn pin chiếu qua, Giản Vô Tranh cười cười, nhìn thấy thứ đầu trâu thân người gì đó xuất hiện trong chùm tia sáng, trong bụng cũng kỳ dị không có bao nhiêu kích động và sợ hãi.

Quả nhiên con mẹ nó là một quái vật.

Chẳng lẽ thân là người sắp chết tâm cũng thành thật hơn sao? Vừa rồi rõ ràng mẹ nó còn sợ như gì. Trong lòng oán giận, trên tay Giản Vô Tranh cũng không chịu yên, cậu cầm đèn pin khiêu khích quét qua quét lại trên người đầu trâu quái dị.

Xác sống đầu trâu thân người nọ bộ phận đầu và mình chỉ dùng sợi xích sắt nhỏ xuyên qua nối liền cùng một chỗ, trên xích sắt dính mảng máu lớn cùng vụn thịt, phần mắt trâu đen hoàn toàn tựa hồ trong hốc mắt thứ gì cũng không có, diện mục xấu xí hung tàn làm cho người ta vừa nhìn tâm liền sinh chán ghét.

Giản Vô Tranh nhíu mày, cậu hoàn toàn nhìn không rõ nguyên lý hoạt động của quái vật kia, tựa như xây nhà nhất định phải có móng, nhà tranh nhất định phải có trụ cột vậy, ngu đầu quái dị này đến tột cùng làm thế nào đứng thẳng đi lại hơn nữa còn giết người, cậu hiện tại một chút cũng không hiểu nổi.

Bất quá không hề gì, Giản Vô Tranh lạnh mặt nhìn quái vật kia đi về hướng cậu, trong lòng thâm nghĩ, vết thương toàn thân đều đang kích thích thần kinh não, mồ hôi lạnh đã làm nhòa hai mắt cậu, nhưng vẫn không ngăn cản được cậu quyết định đứng đây chờ đợi đối phương.

Ngưu đầu quái dị lại không biết suy nghĩ trong lòng Giản Vô Tranh, bước chân cương ngạnh như đá tảng nện trên mặt đất, sau đó trong nháy mắt, cơ quan trong hành lang đồng loạt phát ra, vô số mũi tên sắc bén uốn khúc bắn về phía thân hình cao lớn chính giữa, như con nhím cắm đầy toàn thân, rìu sắt phá núi cực lớn gào thét mà tới, thoáng cái đã tước rơi đầu trâu đáng ghét kia, cọc gỗ ghim đầy đỉnh sắt thô to không ngừng hạ xuống, trực tiếp đem thân người trắng kiện nọ nện thành trạng thái vạn vụn quỷ dị.

Tiếng nổ ầm ầm không dứt bên tai, đợi đến khi cơ quan rốt cuộc đã kiệt quệ, trong hành lang dần dần khôi phục an tĩnh.

Giản Vô Tranh nhìn cảnh tượng một mảnh hỗn độn trước mắt, lúc này mới dùng sức thở phào một hơi, nháy mắt trầm tĩnh lại. Nhất thời đau đớn toàn thân như dòi non lấp biển hướng cậu kéo tới, rên rỉ một tiếng, trước mắt vốn tối tăm co quắp chuyển biến thành màu đỏ tươi mê mang.

Con bà nó trên tiền có độc... Trong lòng vừa xẹt qua ý nghĩ này đầu liền hoàn toàn trống rỗng, ý thức không cách nào chống cự rút khỏi thân thể, Giản Vô Tranh rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa ngã về phía trước, nhưng tại thời khắc thân thể sắp chạm đến mặt đất lại được một đôi cánh tay mạnh mẽ gắt gao kéo cậu vào khuôn ngực ấm áp vững vàng.

Chương 29 - Hội hợp

“... Thứ đó là thi thủ lăng, có nơi còn gọi là thi trấn lăng. Tương truyền thủ hạ Tấn

Văn Công có một viên đại tướng tên là Nhung Huy, phụng mệnh tiêu diệt binh loạn ở các nơi trong nước, kỳ thật ngay lúc đó Tấn quốc có thể có nạn thổ phỉ gì, nói trắng ra là đi đào mộ. Nhung Huy giúp Tấn Văn Công trộm mộ kia, bản thân cũng không phải người thành thật gì, mỗi lần đào ra huyết người nào, hắn đều tự mình đi vào trước mồ một khoản, sau đó mới gọi

tiểu binh thủ hạ đi vào vớ vét. Lại không ngờ rằng cuối cùng thua bởi chút lợi nhỏ tiện nghi ấy, bị thi thủ lẳng trong mộ găm hết một nửa thân thể, nửa người còn sót lại ấy ném ở cửa đạo động, đám tiểu binh thấy Tướng quân nhà mình trên xương cốt lỏa lồ còn dính vụn thịt, chết bất đắc kỳ tử trước mắt bọn chúng, hiển nhiên cũng không dám chạm vào cái đầu đó nữa.”

“Đệt, Nhung Huy kia đầu gì cũng là một tướng quân đấy, làm sao cứ như vậy bị găm mất một nửa? Thi thủ lẳng kia thật sự lợi hại như vậy?!”

“Dĩ nhiên... Kỳ thật Nhị gia ta cũng là lần đầu nhìn thấy thứ này, thật con mẹ nó không biết trong đầu cổ nhân này cả ngày suy nghĩ đến gì, cư nhiên làm ra loại vật này. Hoàn hảo lần này Vô Tranh mạng lớn, nói cách khác.....Haiz!”

“Đúng vậy, Đại Thắng mẹ nó cũng chết trong tay thứ kia, Tiểu Tam gia lại tự mình giết chết được nó, phải nói Tiểu Tam gia chúng ta đây đầu óc dùng rất tốt!”

“Bình thường chỉ nghe nói lão đại lão nhị nhà họ Giản đều là nhân vật khó lường, tôi thấy lão tam này cũng không thể xem thường đâu nha.”

Ý thức Giản Vô Tranh dần dần hồi phục, giữa朦胧 lung chợt nghe được Nhị ca nhà mình lại đang cùng đám thủ hạ kia nhàm chán cãi cọ, trong cách nói hiển nhiên là lo lắng và bất mãn cho Tam đệ nhà anh rồi.

Đệt, ông chú đó bất mãn cái lông, Giản Vô Tranh trong lòng thầm mắng một tiếng, bị thương đổ máu đều là cậu có đúng không, hơn nữa trên tiền nọ còn có con mẹ nó độc...

Hừm? Trúng độc... Giản Vô Tranh cau mày nhẹ nắm nắm tay một chút, lập tức cảm thấy có người gắt gao cầm lại tay cậu. Trên người truyền đến cảm giác ấm áp an tâm, là Khiêm Tử? Nỗ lực xê dịch thân thể một chút, đúng rồi, Giản Vô Tranh càng thêm khẳng định, hiện tại ôm cậu nhất định là Vương Tử Khiêm.

“Khiêm Tử, làm sao vậy? Vô Tranh tỉnh dậy?” Phát hiện Vương Tử Khiêm đối diện đang ôm Tam đệ mặc dù như trước bộ dáng mặt không chút biểu cảm, nhưng tay lại đột nhiên gắt gao đan vào tay Giản Vô Tranh, Giản Tam Sinh không nhịn được nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói, nhú mày hỏi.

Vương Tử Khiêm nhìn thoáng qua Giản Tam Sinh, gạt đầu, cái gì cũng không nói, lại cúi đầu nhìn người trong lòng.

Thở dài, Giản Tam Sinh rút nửa điều thuốc trong miệng ra, nhẹ nhàng dúi trên mặt đất, mở miệng nói: “Anh không thể không nói, việc Vô Tranh làm lần này đích thực là quá đáng, cậu nói xem một sinh viên đại học như nó, lại cậy mạnh cùng thi thủ lẳng kia đấu nhau, phải biết rằng trăm lần không dùng được là thư sinh đó, tay trói gà không chặt, nếu vạn nhất xảy ra chút chuyện gì, anh trở về còn không phải bị lão gia tử cào rơi mấy lớp da thịt sao? Tệ hơn nữa Tiểu Tinh cũng sẽ cùng anh âm ỉ đòi ly hôn luôn!”

Lời này vừa nói ra, nhất thời yên lặng như tờ, Giản Vô Tranh đang kỳ quái, muốn ngẩng đầu nhìn, liền lập tức nghe được Nhị ca tiếp tục nói: “Ôi ôi, Khiêm Tử cậu đừng nhìn anh như vậy, anh đây cũng sợ muốn chết. Biết cậu coi nó như bảo bối, nhưng anh không thể không nói thẳng

ra như thế, chỉ cần nó chờ cậu một chút không phải cậu đã qua đó cứu được nó rồi sao, cũng đâu cần tự nó làm cho thành cái dạng này, ôi, trong nhà như cục cưng bảo bối thế này, nếu để dưới mí mắt anh mà tổn hại đến thế này, trong lòng anh đây cũng...”

Nghe vậy, Giản Vô Tranh không nhịn được sùng sốt, cũng phải, mặc dù bình thường Nhị ca luôn cùng cậu nói nhảm, mặt cười hì hì cùng cậu tranh luận, nhưng kỳ thật cũng rất che chở cậu. Chính mình có đâm đá cỡ nào, cũng chưa từng thấy anh nóng nảy.

Nghĩ vậy, Giản Vô Tranh liền cố gắng mở mắt, giãy giụa muốn đứng dậy. Cậu vừa động, bên cạnh lập tức truyền đến một trận xôn xao, chợt nghe Giản Tam Sinh vội vàng rống lên: “Đỡ nó đỡ nó! Mau!”

Đám người bọn họ vừa rồi còn ngồi xếp bằng trên mặt đất vây thành một vòng, lúc này có mấy người đã muốn đứng dậy bước qua hỗ trợ. Giản Vô Tranh mượn tay Khiêm Tử để cho mình có thể ngồi trong lòng ngực y, sau đó phát tay ý bảo tất cả mọi người ngồi trở lại vị trí của mình, cậu có Vương Tử Khiêm là được.

Ôm thắt lưng Giản Vô Tranh, trên tay hơi dùng chút lực, liền để cậu dựa vào ngồi trong lòng mình, đôi mắt Vương Tử Khiêm hơi u ám, nhìn chằm chằm người trong lòng, động tác vô cùng cẩn thận mềm nhẹ.

“Nhị ca.” Dem thân trên thoải mái tựa vào ngực Vương Tử Khiêm, đầu kê lên bả vai đối phương, Giản Vô Tranh đầu tiên là trừng mắt liếc Giản Tam Sinh một cái, dùng ánh mắt nói cho Nhị ca nhà mình “Lời nói mới rồi em đều nghe được về nhà sẽ tính sổ với anh”, sau đó uể oải nói: “Muốn em không nói cho lão gia tử biết cũng được, bất quá cũng phải nhận được chút lợi gì đó chứ. Em hiện tại đại nạn không chết, tất có hậu phúc, nếu lần này chúng ta có thể hung hăng mò được một vỏ. Đến lúc đó ra ngoài...”

Mấy câu nói đó của Giản Vô Tranh nhất thời kích thích tâm tư đám xuyên sơn quỷ tộc trước mặt nổi lên bốn phía, hai mắt tỏa sáng, trong miệng sôi không ngừng phụ họa: “Đúng đúng! Giản Tam gia lần này đại nạn không chết, chắc chắn sẽ mang đến hậu phúc cho chúng ta đó!”

“Ai du, câu nói kia nói thế nào nhỉ, đi theo Tam gia có thịt ăn nha!”

“Đi theo Tam gia có thịt ăn, a ha ha, câu này thật hùng hồn nha Tam Nhi!”

“Hắc! Nói thế là thế nào, có câu nào của ta mà không hùng hồn chứ!”

...

Nhìn mấy thằng thuộc hạ cùng mấy người nhà họ Liêu bộ dáng kích động khoa chân múa tay, Giản Tam Sinh bất đắc dĩ thở dài, quay về hướng Giản Vô Tranh đang cười xấu xa dụi vào trong ngực Vương Tử Khiêm ngoéo khước miệng, nói: “Đúng đúng, Nhị ca phải ăn nhờ em rồi, ra ngoài cam đoan chia hoa hồng cho em, cho em cùng Khiêm Tử hai người vui vẻ ra ngoài du ngoạn vài ngày, chiếc Porsche trong nhà Nhị ca kia cũng cho em luôn!”

“Là anh nói đó.” Trong mắt Giản Vô Tranh tinh quang chợt lóe, khóe miệng ý cười càng sâu, nói thật, cậu đã đỗ mắt chiếc xe kia từ lâu, muốn lại không bỏ xuống được sĩ diện mở miệng, hôm nay tính toán tốt cơ hội hung hăng túm lấy lão hồ ly này một lần.

Thấy tinh thần tích cực của mọi người đã hoàn toàn được vực dậy, Giản Vô Tranh liền cười quay đầu nhìn Vương Tử Khiêm, liền thấy đối phương cũng đang nhìn về phía mình, giữa hai tròng mắt đen nhánh nọ đều đọng đầy ôn nhu và luyến tiếc yêu thương.

Nhìn không được đỗ mắt, Giản Vô Tranh bắt mắt trừng mắt liếc y một cái, trong lòng nghĩ mà tức giận, mình bị thương trúng độc thì liền đối tốt với mình sao, trước đó còn nhất quyết bày ra khuôn mặt lạnh như thế, có biết ông đây vì cậu mà nát bao nhiêu tâm không.

“Cậu là tên chết tiệt...” Nhỏ giọng lắm bả một câu, Giản Vô Tranh dùng sức nhéo cánh tay Vương Tử Khiêm một chút, sau đó lập tức cảm giác được vòng tay trên lưng ôm càng chặt, không nhìn được trong lòng cười thỏa mãn.

“Đúng rồi Nhị ca, em nhớ trước khi em hôn mê hẳn là đã trúng độc...” Chợt nhớ tới chính sự, Giản Vô Tranh nghiêm mặt, chăm chú hỏi.

Khoát khoát tay, Giản Tam Sinh tỏ vẻ không chút để ý nói: “Yên tâm, đại ca em trước khi ra ngoài đã chuẩn bị tốt hơn mười ống huyết thanh tố, chút độc ấy chẳng đáng kể. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, em làm sao nghĩ ra được việc lợi dụng cơ quan để đối phó thì thủ lĩnh kia, xú tiểu tử đầu óc cũng rất linh hoạt nha, không khéo sau này có thể thế chỗ Nhị ca em làm Chương Nhân đó.”

Nghe lời Nhị ca nói xong, tâm trạng Giản Vô Tranh nhất thời sáng tỏ, cậu nhớ rõ khi học năm nhất trên giờ tự học từng nghe có người nói, huyết thanh tố kia là thuốc vô cùng trân quý, thật không ngờ lại kiếm được vào tay, nhưng ngoài tác dụng trừ độc, về cơ bản vô luận là độc gì, chỉ cần một chích một mũi này, bảo đảm so với trước khi trúng độc còn sinh long hoạt hổ hơn.

Đã an tâm, Giản Vô Tranh lập tức phản bác: “Thôi đi, ai có thể so được với Giản Nhị gia này, việc Chương Nhân này không phải ai cũng có thể làm, em cứ ngoan ngoãn làm sinh viên đại học là được rồi.”

Lắc đầu, Giản Tam Sinh còn muốn nói gì nữa, lại thỉnh thoảng nghe được cách đó không xa truyền đến một tiếng thở dốc quỷ dị.

Trong nháy mắt đám người ồn ào không ngừng trước đó toàn bộ yên tĩnh lại, hiển nhiên cũng đã nghe được tiếng thở dốc ồ ồ quỷ dị mà lại cực giống con người này.

Thế nhưng, hô hấp của người thường cho dù có nặng nề đi nữa, hẳn có thể phát ra tiếng lớn như vậy sao?

Giản Tam Sinh quay đầu hướng đám người Vương Tử Khiêm Liêu Hiểu Thịnh đưa mắt ra hiệu, rồi cầm súng tiểu liên vốn đặt một bên qua, chậm rãi đứng dậy, ra dấu, ý bảo mọi người theo anh qua đó, cẩn thận đừng làm ra động tĩnh lớn.

Mọi người đều nhắc vũ khí lên, đi theo Nhị gia đứng dậy, sau đó chậm rãi lặng lẽ di chuyển bước chân, sợ kinh động đến thứ đang thờ đóc như trâu đò.

Vương Tử Khiêm cũng đặt ôn Giản Vô Tranh sang bên, nhẹ nhàng để thân trên của cậu tựa trên tường đá, thấy bộ dáng không thoải mái của đối phương, liền xoay người đứng tại chỗ nhìn Giản Tam Sinh mang người qua đó xem xét, trong con ngươi màu đen thỉnh thoảng hiện lên một mặt huyết hồng.

Giản Vô Tranh ngẩng đầu ngấm nhìn Vương Tử Khiêm đứng phía trước che chở mình, cũng quay đầu nhìn sang đám người Nhị ca.

Giữa mộ thất tối đen, tiếng thờ đóc trầm trọng nọ như trước không hề đình chỉ, Giản Tam Sinh mang người đi tới cửa mộ thất, mọi người liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu, liền ra về đồng loạt vọt vào.

Sau vài giây, bên trong mộ thất cách đó không xa nháy mắt vang lên vài tiếng kêu sợ hãi, giữa hỗn loạn, thanh âm súng máy bắn phá cùng thứ gì đó rít gào trộn lẫn trong tiếng rống giận dữ của mọi người, nhất thời không dứt bên tai.

“Lôi Tử cẩn thận!” Là Hoắc Tam Nhi kêu to.

“Nhị gia đừng qua đó!” Tiếng la của Ngũ Lôi khiến trong lòng Giản Vô Tranh cả kinh.

“Anh Thịnh bên kia là sông!” Thanh âm này có vẻ là Triệu Lỗi, nhưng mà, sông? Xảy ra chuyện gì, nơi này làm thế nào lại có sông... Tâm trạng trầm xuống, Giản Vô Tranh nhất thời cảm thấy có gì đó không đúng.

“Đệt! Đây mẹ nó là thứ gì!” Là Nhị ca! Thầm kêu một tiếng không ổn, Giản Vô Tranh không nhận được vội vàng muốn biết Giản Tam Sinh rốt cuộc đã nhìn thấy gì, mà lại phát ra loại thanh âm giống kêu thảm thiết này.

Không đợi cậu giãy giụa đứng dậy, Vương Tử Khiêm ở một bên đã xoay người đè xuống thân thể đã chống dậy một nửa của cậu, hơi nhúu mày rõ ràng biểu đạt sự lo lắng của y.

Giản Vô Tranh không khỏi có chút ganh tị, cậu biết Khiêm Tử đang lo lắng cho Nhị ca, Giản Tam Sinh đối với tên đầu gối này mà nói, giống như phụ mẫu tái sinh vậy, là ân nhân ban mệnh cho.

Vương Tử Khiêm cởi áo khoác trên người ra choàng cho Giản Vô Tranh, tiếp theo rút ra Thái A kiếm cắt ngang lòng bàn tay mình, để cho thân kiếm tràn ngập lệ khí nhuộm đầy máu tươi. Sau đó ở quanh người Giản Vô Tranh vẽ một vòng, đem cổ kiếm cắm phía trên vòng máu nọ, nói: “Đợi ở đây không được cử động, đừng rời khỏi thanh kiếm này sẽ không sao cả.”

Nói xong, không để ý ánh mắt lo lắng của Giản Vô Tranh, rào bước chạy về hướng mộ thất chỗ đám người Nhị gia.

Giản Vô Tranh đứng ngồi không yên đợi trong vòng Vương Tử Khiêm dùng máu vẽ, liên tục chiếu đèn pin vào cửa gian mộ thất nọ, hy vọng giây tiếp theo có thể nhìn thấy Khiêm Tử mang người bình yên vô sự xuất hiện. Nhưng hiện thực luôn phá tan ảo tưởng tươi đẹp của cậu, từ sau khi Vương Tử Khiêm đi vào, thì không hề có tin tức gì nữa, trong tai chỉ nghe thấy tiếng quát to càng ngày càng kỳ quái của những người khác, lại nghe không được thanh âm nào của Khiêm Tử.

Chẳng lẽ Khiêm Tử cũng gặp bất trắc trong đó rồi?!

Loại suy nghĩ bất an này như mây đen bao phủ trong lòng Giản Vô Tranh, khiến cậu càng thêm khó có thể ức chế nôn nóng trong lòng, mặc dù Khiêm Tử thân thủ cường hãn, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ không vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Nếu thật sự như vậy, bây giờ có thể cứu bọn họ cũng chỉ còn có mình.

“Trời ơi anh Khôn anh nào tàn rồi hả! Sao tùy tiện nhặt thứ trên mặt đất lên ăn nha, trong túi không phải có bánh nén sao?!”

“Ôi ôi, mọi người mau nhìn, bên kia có mấy vò rượu kia, rượu Ngọa Tào của Tây Chu? Thứ đó còn có thể uống không?”

“Đệt! Khùng long! Một con nhỏ như vậy, bắt lấy nó bắt lấy nó, đừng để nó chạy thoát!”

“Phát tài rồi! Đem đám này lấy về hết, anh em ta nửa đời sau vinh hoa phú quý nha!”

Trong mộ thất cách đó không xa tiếng kêu kinh hãi vang lên không dứt, nội dung lại càng thêm thiên kỳ bách quái, ly kỳ rối rắm. Giản Vô Tranh càng nghe càng cảm thấy bọn họ như người đang uống say phát điên, nói năng loạn bậy không hiểu gì cả.

“Tiểu Tình?! Tại sao em lại ở chỗ này?!” Mãi đến khi lại nghe thấy tiếng rú của Nhị ca, Giản Vô Tranh rốt cuộc nhận không được nữa, chịu đựng toàn thân đau đớn chậm rãi đứng dậy.

Nhị tẩu làm sao xuất hiện ở loại địa phương này được? Trong lòng Giản Vô Tranh kinh ngạc nghi ngờ, trên phương diện lý luận mà nói đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, Nhị tẩu chỉ là một nữ nhân ôn nhu hiền thực, cũng không phải đại BOSS gì đó, tại sao có thể từ Bắc Kinh hơn ngàn dặm thoáng cái chạy đến đây, còn xuất hiện ở phía trước bọn họ? Nhưng nghe ngữ khí của Nhị ca, lại không giống đang giả vờ...

Giản Vô Tranh nghĩ đi nghĩ lại, sau khi nhíu mày đắn đo rất nhiều phương diện, cho rằng chỉ có một loại khả năng.

Nhị ca cậu đã xuất hiện ảo giác!

Không thể chờ đợi thêm nữa, nhiều người cùng nhau đi vào nếu đều xuất hiện ảo giác như vậy, thì Khiêm Tử rất có khả năng cũng kẹt ở bên trong. Nghĩ thế Giản Vô Tranh liền khom thắt lưng xuống rút Thái A đang cắm trên vết máu, sau khi hơi dùng sức một chút, không khỏi trùng to hai mắt.

Mẹ kiếp! Tên chết tiệt kia cắm thế nào, con mẹ nó cứ nhiên không nhổ ra được?!

Trán Giản Vô Tranh nổi gân xanh, nhìn chăm chăm Thái A kiếm vững như núi Thái Sơn trên mặt đất hai giây, vận sức lần hai, không thêm tin vào mấy thứ tà ma đưa tay rút lên. Lần này cậu dùng cả hai tay cùng ra trận, nghẹn đủ lực túm ra ngoài, mặt đều nghẹn đỏ, nhưng vẫn không thấy cổ kiếm kia mảy may nhúc nhích.

Hít sâu một hơi, Giản Vô Tranh vừa nhổ vừa lửa giận ngút trời rống to: “Cái thứ trâu bò này nếu còn không ra Khiêm Tử liền chết trong đó mất!”

Không biết là trùng hợp hay là thiên cơ, cổ kiếm vốn cắm trên mặt đất vững như bàn thạch kia sau khi cậu hô lên những lời này liền nhẹ nhàng được rút ra, còn suýt nữa khiến tiểu tử tông mặt đỏ ngã chổng vó lên trời.

Cuống quít ổn định thân hình, Giản Vô Tranh trừng mắt thanh Thái A kiếm lẹ khí ngút trời trên tay, khoe miệng một trận co quắp, tay cũng run lên hai cái, hiển nhiên là tức giận không nhẹ. Bất quá thời gian cấp bách, cũng không quản nhiều vậy nữa, xem tình hình trước quan trọng hơn.

Nghĩ thế, Giản Vô Tranh liền nhắc Thái A kiếm lên, bước nhanh tới cửa mộ thất, cẩn thận thò đầu vào trong nhìn xem, sau đó đã bị cảnh tượng của đám người như ma quỷ múa loạn làm cho khiếp sợ.

Chỉ thấy bên trong mộ thất tối mịt, đám người Giản Tam Sinh ánh mắt rã rời, nắm đèn pin mắt sói cùng đèn pha xeon khoa tay múa chân, trong miệng khi thì lầm bầm lầu bầu, khi thì rống to kêu gào, hiển nhiên đã không còn trong trạng thái bình thường. Mà càng làm cho Giản Vô Tranh lo lắng chính là Vương Tử Khiêm đứng sừng sững bên trong đám người kia, đưa lưng về phía cậu, không nói lời nào cũng không lộn xộn, chỉ an tĩnh đứng đó không biết đang nhìn thứ gì.

“Khiêm Tử?” Giản Vô Tranh thấp giọng gọi một tiếng, phát hiện Vương Tử Khiêm không có phản ứng, liền lập tức vội vàng kinh hoảng chạy đến bên cạnh y muốn túm lấy cánh tay y, cố gắng để đôi phương chú ý.

Vừa túm vào mới phát hiện, Vương Tử Khiêm căn bản không hề chú ý đến cậu, chỉ trừng đôi mắt huyết hồng thẳng tắp nhìn về phía trước, vẻ băng lãnh chết lạng trên mặt cực kỳ đáng sợ, hoàn toàn không biết y đang suy nghĩ gì.

Thoáng sững sốt, Giản Vô Tranh theo ánh mắt Khiêm Tử nhìn lại, chợt phát hiện sâu bên trong mộ thất hắc ám có hai điểm sáng âm đỏ xuyên thấu màn đen dày đặc thu vào mi mắt, màu đỏ chói có vẻ không rõ như thế, phảng phất như một cái lưới lớn thấu tóm tinh thần của con người.

Hai điểm sáng đỏ này là thứ gì? Sao lại khiến Nhị ca bọn họ biến thành thế này, mà ngay cả Khiêm Tử định lực siêu cường cũng bị trúng chiêu, chẳng lẽ là mắt của cương thi quý quá gì sao? Giản Vô Tranh nhìn chằm chằm ánh sáng đỏ khiếp người kia hồi lâu, trong đầu suy nghĩ tìm tòi làm thế nào để mọi người thoát ra khỏi ảo giác.

Không đợi cậu nghĩ ra, Vương Tử Khiêm vẫn đứng yên bất động bên cạnh đột ngột giơ Thăng Tà lên hướng trên người mình đâm tới.

“Cậu làm gì!” Giản Vô Tranh sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng dùng hai tay túm lấy cánh tay của Khiêm Tử, đem hết khí lực toàn thân ngăn cản y tự hại mình một cách kỳ lạ như thế. Mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, bỗng dưng nhớ tới nhất định là ánh sáng đỏ kia cũng khiến Vương Tử Khiêm sinh ra ảo giác, mới có thể cầm Thăng Tà vô cùng sắc bén tự thương tổn mình, không nhận được rằng: “Vương Tử Khiêm con mẹ nó tỉnh tỉnh cho tôi!”

Lúc này Vương Tử Khiêm lại đối với tiếng quát giận dữ của người thương mắt điếc tai ngơ, lực đạo trên tay tiếp tục gia tăng, mắt thấy mũi kiếm lóe hàn quang nọ sẽ đâm vào ngực. Dưới tình thế cấp bách Giản Vô Tranh linh cơ chợt động, dùng hết khí lực toàn thân nhào tới đối phương, sau đó thừa dịp sức lực trên cánh tay Vương Tử Khiêm thả lỏng thì cuống quýt lấy tay che lên mắt y.

Cưỡi trên người Vương Tử Khiêm tâm Giản Vô Tranh rối như tơ vò, nghe không được chung quanh đám người Nhị ca quát tháo lung tung, chỉ kinh hãi thở hổn hển, cẩn thận nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của tên đầu gỗ dưới thân, sợ y lại làm ra hành vi nào tàn gì nữa.

Phát hiện Khiêm Tử tựa hồ đã an tĩnh lại, Giản Vô Tranh vẫn cứ không dám buông tay, chỉ cẩn thận kêu lên: “Khiêm Tử?”

“Vô...Tranh...” Môi mỏng nhẹ nhàng khép mở, thanh âm trầm thấp chậm rãi phun ra, Vương Tử Khiêm phảng phất như hoàn toàn thoát lực, trong giọng nói lộ ra nồng đậm bi thương.

Giật mình, Giản Vô Tranh không khỏi tức giận nói: “Cậu tới cùng làm sao vậy, cầm kiếm đâm chính mình chơi vui lắm sao? Cậu nghĩ muốn ngược chính cậu hay muốn ngược tôi hả?!”

Nghe vậy, Vương Tử Khiêm im lặng thật lâu, lâu đến mức Giản Vô Tranh hoài nghi mình có phải đã nóng nảy quá lời rồi không, mới nghe được người dưới thân kia nói tiếp: “Tôi vừa rồi tựa hồ đã nằm mộng...Mơ thấy tôi giết anh.”

Thanh âm y thông thả trầm thấp mà hữu lực, từng chữ xâm nhập nhân tâm, bàn tay Giản Vô Tranh che trên mắt Vương Tử Khiêm thoáng run lên, sau đó ngạc nhiên nói: “Làm sao có thể? Cậu sao lại giết tôi.”

Quá nhảm nhí, trong lòng Giản Vô Tranh yên lặng nghĩ, cho dù nhìn thấy ánh sáng đỏ kia sinh ra ảo giác, cũng quá nhảm nhí rồi, Vương Tử Khiêm căn bản sẽ không mấy may thương tổn cậu, đừng nói chi là giết cậu... Tên đầu gỗ chết tiệt này, chẳng biết cả ngày suy nghĩ gì, thế nào lại xuất hiện ảo giác như vậy.

Không đợi Giản Vô Tranh giải thích là ánh sáng đỏ như con mắt kia tác quái, Vương Tử Khiêm lại chợt nói: “Vô Tranh, anh hận tôi sao.”

“Hận cậu?” Trùng lớn hai mắt, Giản Vô Tranh kỳ quái nhìn chằm chằm Vương Tử Khiêm nằm phía dưới mình, suy nghĩ một chút, lập tức liền hiểu được đối phương vẫn rối rắm chỗ nào. Nhất định là lần trước đó trong mộ thất bị y cưỡng ép, đầu gối này cố chấp muốn chết, nói vậy là còn đang hối hận áy náy đã làm ra chuyện kia, cho nên mới lạnh lùng với mình, rõ ràng trong lòng thời thời khắc khắc đều không bỏ xuống được, hết lần này đến lần khác còn muốn giả vờ hồ hững lạnh nhạt.

Hít sâu một hơi, Giản Vô Tranh ra vẻ mạnh mẽ trấn định đáp: “Tôi không hận cậu.”

Trả lời rất thành khẩn, nhưng vẫn khiến Vương Tử Khiêm bất an, y dường như do dự trong chốc lát, sau đó thấp giọng nói: “Nhưng tôi đã ở nơi này ôm anh...”

Nghe được Vương Tử Khiêm nói thế, Giản Vô Tranh rốt cuộc nhịn không được bạo phát, gắt gao đè lại đôi mắt người dưới thân, không cho y nhìn thấy bộ dáng hiện tại của mình, sau đó đỏ mặt mắng to: “Con mẹ nó cậu cũng không thể để tôi lớn tiếng nói cho cậu biết kỳ thật cậu làm tôi rất thoải mái chứ tên chết tiệt!”

Lời này vừa nói ra, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy tất cả nhiệt lượng toàn thân đều vọt tới trên mặt, đầu choáng vu vu, mặt đỏ như thứ gì đó được nấu chín, thân thể cũng có chút run rẩy, mắt to đen bóng có chút phiếm hơi nước, vừa nhìn là biết đang xấu hổ và giận dữ muốn chết, hoàn hảo hiện tại Nhị ca bọn họ đều nào tàn, nếu không bị nghe được cậu tình nguyện kéo theo Vương Tử Khiêm đi tìm chết.

Bị Giản Vô Tranh rống thế, Vương Tử Khiêm hiển nhiên chưa kịp phản ứng, miệng nhếch nhếch, nhưng không phát ra thanh âm gì. Hai người cứ như vậy ở đó duy trì động tác cứng nhắc ban đầu.

Thẳng đến khi khóe miệng Vương Tử Khiêm thoáng cong lên, lộ ra nụ cười nhạt hiếm thấy, nói: “Vô Tranh, lấy tay ra.”

“Làm gì...” Giản Vô Tranh hơi sững sốt, sau đó sực tỉnh lại: “Không lấy!”

“Tôi muốn nhìn anh.” Vẫn như cũ là thanh âm trầm thấp, cũng không tự chủ được mà lộ ra ôn nhu.

“Đẹp đi, nhìn cái đầu cậu!” Cậy mạnh mắng một câu, Giản Vô Tranh vô thức xê dịch thân thể về phía sau, chợt nghe người dưới thân kêu rên một tiếng.

“Vô Tranh.” Vương Tử Khiêm một tay đỡ lấy thắt lưng Giản Vô Tranh, ngăn cản cậu lộn xộn, khi mở miệng lần nữa trong thanh âm đã có chút khàn khàn và trêu tức: “Nếu anh còn không xuống tôi sẽ ngay tại chỗ này ôm anh đó...”

Giản Vô Tranh vừa nghe thấy, vội vàng như giẫm phải nhím mà nhảy dựng lên, vọt đến địa phương cách xa Vương Tử Khiêm hai thước, cẩn thận nhìn y.

Một tay chống đất, Vương Tử Khiêm chậm rãi đứng dậy, có thâm ý khác nhìn Giản Vô Tranh một chút, sau đó chuyển hướng hai điểm sáng chói mắt trước đó đã mê hoặc y, trong hai đồng

tử đỏ tươi huyết quang thoáng chốc tăng vọt, trên gương mặt lạnh lùng trong nháy mắt đỏ bò lên một tầng lồi vằn quỷ dị.

“Khiêm Tử, không thể nhìn...” Còn chưa hô xong, động tác kế tiếp của Vương Tử Khiêm liền lấp kín tất cả lời Giản Vô Tranh còn chưa nói ra khỏi miệng.

Chỉ thấy Vương Tử Khiêm rút ra súng trường bắn tia trên người, híp mắt lại, tính chuẩn khoảng cách, thoáng nâng thân súng lên, nhắm ngay vị trí phía trên hai điểm hồng quang kia một chút, sau đó lập tức bắn liên tục hai phát, viên đạn xuyên thấu qua đám người Giản Tam Sinh hỗn loạn trong mộ thất, hoàn mỹ trúng mục tiêu.

Trong bóng tối chỉ nghe hai tiếng giòn vang của ngọc khí vỡ rơi xuống đất, quang mang hút hồn người trong nháy mắt liền biến mất vô tung, mà đám người Giản Tam Sinh cũng vì ánh sáng nọ biến mất chậm rãi bình tĩnh lại.

“Con mẹ nó chuyện gì đã xảy ra...” Sau một hồi lặng im, Giản Tam Sinh tỉnh táo lại đầu tiên không nhận được đỡ trán bối rối nói.

Chương 31 – Mặc điều tề bản thứ

“Vội như vậy chúng ta vừa rồi đều bị giống nhau?!” Theo một tiếng kêu kỳ quái của

Hoắc Tam Nhi, thoáng chốc ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Giản Vô Tranh đứng bên cạnh Vương Tử Khiêm.

Đề huyết thái dương, Giản Vô Tranh cau mày, không nhận được giải thích lại: “Đúng vậy, mọi người vừa rồi đều sinh ra ảo giác, còn có ai nhớ rõ mình vừa rồi đã nhìn thấy những gì không?”

Nghe được câu hỏi của tiểu tổ tông, đám to đầu này đầu tiên là liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều lắc đầu tỏ vẻ hoàn toàn không biết vừa rồi làm gì, chỉ có Giản Tam Sinh gõ trán, nói thảm đôi câu: “Sao ta cảm giác hình như đã nhìn thấy Tiểu Tình...?”

Giản Vô Tranh liếc mắt trừng Nhị ca một cái, cảm thấy tiếp tục lồi kéo đề tài này nữa cũng không có ý nghĩa gì, liền đưa kiếm Thái A cho Vương Tử Khiêm, sau đó nói: “Chúng ta đi hướng vào trong thôi, tôi phỏng chừng thứ điều khiển mọi người ngay phía trước, hai điểm phát sáng vừa rồi bị Khiêm Tử bắn nát đó, đến đó nhìn xem trước rốt cuộc là gì rồi nói.”

Vương Tử Khiêm nhận Thái A cắm vào đai vũ trang, xoay người dẫn đầu ra khỏi mộ thất đi lấy đồ đạc còn rơi lại bên ngoài.

Mọi người vội vàng dùng ánh mắt xin chỉ thị Giản Tam Sinh, thấy Chương Nhãn phát tay ý bảo bọn họ đuổi theo, liền toàn bộ đi theo sau Vương Tử Khiêm trở lại hành lang từng đợt trước đó, trang bị túi lớn túi nhỏ của bọn họ vẫn còn đặt ở chỗ nghỉ ngơi kia.

Bởi vì mất một Đại Thắng, cho nên những trang bị túi leo núi vốn do hấn vác đều đổi thành do Ngũ Lô vác, chỉ đáng thương cho Ngũ Lô thân thể nhỏ bé, mới vừa vác lên lưng đám trang

bị ít nhất 4,5 cân này thì gần như trực tiếp nằm úp sấp trên mặt đất, về sau mọi người thấy cứ như vậy thật sự không ổn, liền lần lượt từ trong túi cầm ra chút đồ đặt trên người mình, lúc này mới giảm bớt áp lực cho Ngũ Lôi.

“Đại Thắng quả nhiên không phải ai cũng có thể thay thế được...” Đi theo sau Nhị gia, trong lòng Ngũ Lôi tích huyết, trong mắt hai hàng lệ câm nín như ẩn như hiện...

“Xem ra nơi này cũng không nhỏ.” Giản Tam Sinh vừa đi vừa tính toán, đại khái đã đi quãng đường 200 thước, nhưng còn chưa nhìn thấy thứ mà Tam đệ nói, mộ thất này đến tột cùng đặt thứ gì, sao lại xây quy mô đến thế?

Phía sau vài người cũng bắt đầu buồn bực, hiển nhiên trước đó tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có tình huống như vậy, thông thường nếu không phải mộ thất chính đặt quan tài chủ mộ, vậy hiện tại sớm nên đến đích rồi mới đúng. Huống chi đây là mộ Tây Chu, cũng không phải Đường mộ phá núi làm lăng.

“Đừng nói là đục phải quý xây tường rồi nha?” Liêu Hiểu Thịnh cẩn thận nhìn chăm chú bốn phía, trong lòng rất không nắm chắc.

Nghe vậy Giản Tam Sinh chỉ nhìn hẩn một chút, thấp giọng nói: “Đừng nói quàng, đây khẳng định không phải quý xây tường, trước đó đục phải quý ngáng chân chúng ta kia cách đây khá xa, nơi này sờ dĩ lớn như vậy, phỏng chừng chúng ta sắp tiếp cận mộ thất chính rồi.”

“Không có khả năng, mộ thất chính...” Liêu Hiểu Thịnh vô thức lờ lờ, sau đó nhận thấy được mình đã nói gì lại lập tức cứng nhắc sửa lời nói: “Mộ thất chính hẳn là còn chưa đến đâu, mộ này của Chu Công, làm thế nào cũng phải khí phái chút đúng không? Thời xưa chủ nhân nào nổi danh không phải cũng đều đem mộ mình làm như cung điện đó sao...”

Đi ở phía trước Giản Tam Sinh trái lại không chú ý tới thần sắc Liêu Hiểu Thịnh không đúng, không để ý lắm trả lời: “Cũng không phải hoàn toàn, lúc trước khi đến Sơn Đông không phải đào mộ của Hiến Vũ Đế đó sao, bên trong mộ nhỏ hẹp xấu xí khó coi, bất quá dù sao cũng là một Sinh Khanh, nếu không thật sự là đi uống công. Xem ra Nam Yên cũng không phải người chủ có tiền gì...”

Tâm không yên đáp lời, Liêu Hiểu Thịnh liền cúi đầu không hề nói chuyện nữa.

Phải nói mộ thất lớn đến dọa người, nhưng không có thứ gì nguy hiểm, Giản Tam Sinh mang người lục lợi một trận, liền phát hiện hai điểm sáng mờ hoặc người trước đó Vương Tử Khiêm dùng súng bắn nát. Từ trên mặt đất nhật lên một mảnh vụn vỡ nhỏ, Giản Tam Sinh lấy tay ước lượng một chút, vê vê, cảm thụ tính chất của thứ này, liền nghi hoặc nhíu mày.

“Đây là ngọc tủy? Thứ rẻ hời như vậy làm sao lại xuất hiện ở chỗ này, còn có thể khiến chúng ta đều sinh ra ảo giác...” Giản Tam Sinh đã xác định bản thể của mảnh vỡ, trong lòng không khỏi càng thêm nghi hoặc, ngọc tủy mặc dù trên danh nghĩa là ngọc, nhưng kỳ thật chỉ là một loại thạch anh, do đó thuộc về thứ đồ vật cấp thấp nhất trong ngọc, căn bản không đáng giá bao nhiêu tiền, bình thường những người xuống đất như bọn họ đối với loại vàng mã này đều chường mắt, tiện tay nhặt một miếng sành còn tốt hơn nó. Mà ngôi mộ này là mộ của Nhiếp

Chính Vương đại danh đỉnh đỉnh Chu Công Đán, theo lý thuyết lại càng không nên xuất hiện loại hàng rẻ bèo này mới đúng.

Thế này xem ra, vấn đề cũng không phải trên hai khối ngọc tủy này.

Nghĩ xong, Giản Tam Sinh vung tay lên, chỉ chỉ phía trước nói: “Thứ khiến chúng ta sinh ra ảo giác không phải mấy khối ngọc tủy này, thứ thật sự ngay phía trước, Tam Nhi, bắn pháo sáng qua đó, ta muốn nhìn xem rốt cuộc là thứ gì mà lợi hại như vậy, có thể làm Giản Nhị gia ta bị một vô đầu.”

Nghe thấy Chuông Nhãn đã lên tiếng, Hoắc Tam Nhi lập tức từ trong bao móc ra vũ khí, nhắm ngay đỉnh đầu nhắm mắt lại bắn một phát, pháo sáng vèo một tiếng lao ra khỏi ống pháo, trên không trung vẽ ra một đường cong, sau đó nổ bung ra, bạch quang chói mắt khiến Giản Vô Tranh không tự chủ được nhắm mắt lại, tay vô thức túm lấy vạt áo Vương Tử Khiêm.

Khi mở mắt ra, một tượng điêu khắc gỗ cực lớn hình thú tám chân rõ ràng hiện ra trước mắt mọi người, thú tám chân ít nhất phải cao hơn 10 thước này rõ ràng là loài động vật tương tự bò sát, tứ chi trước phong mang tất lộ*, hung hãn mắc bên cạnh đầu, thân hình thô quánh cực đại chống ngược đầu bò sấp trên tường, mặt ngoài thân thể chạm trở vô số vảy dạng tán ô, từng tầng từng tầng theo đường cong của cự thú tựa như cuộn sóng. (* Phong Mang Tất Lộ là nhuệ khí, tài cán của con người toàn bộ bộc lộ ra ngoài. Chỉ người có ngạo khí, thể hiện tốt bản thân.)

Nhìn kỹ, trên mỗi phiến vảy vảy mà còn chạm khắc hoa văn phức tạp quý dị, phiến vảy chi chút như thể còn điêu khắc đến tinh vi như vậy, chẳng biết phải tốn bao nhiêu thợ thủ công ngày đêm dốc hết tâm huyết, công trình to lớn thế này cũng không phải người thường có thể có quyền lợi và tiền tài để hoàn thành được.

Đầu thú cỡ tòa nhà nhỏ cùng chân trước dán trên mặt đất, miệng thú há lớn, răng nanh sắc nhọn vênh ra ngoài làm cho người ta kinh sợ, vẻ mặt hung ác phảng phất như tùy thời có thể đem nhân loại nhỏ bé trước mặt nuốt vào bụng. Chặng qua hai con người cực lớn vốn dùng ánh sáng độc nhìn chòng chọc mọi người hiện tại chỉ còn lại có vài mảnh vỡ vụn lẻ loi đọng trên hốc mắt, khiến cho cự thú vốn lộ ra sát khí bức người sợ chết khiếp, nhìn qua thậm chí còn có chút khôi hài.

Giản Tam Sinh đi tới bên chân trước của cự thú, đưa tay sờ một phen, sau đó nghiền ngón tay trên tro bụi nói: “Vật liệu trang nhã vẫn tĩnh, tính chất ôn nhuận nhu hòa, vả lại trải qua ngàn năm không mục không mọt... Cự nhiên là gỗ lim Long Đàm Tứ Xuyên cực hiếm? Mộc điều tề vân thú vĩ đại thế này, nhưng chỉ dùng vẹn vẹn một mảnh gỗ điêu khắc mà thành, không biết là chặt cây già mấy ngàn năm mới có thể có loại hiệu quả này.”

“Vén vẹn một mảnh gỗ?” Giản Vô Tranh nghe được lời Nhị ca nói phớt lờ lớn mắt, không thể tin được trước khi pháo sáng lụi tắt lại đem mộc điều thú tám chân nhìn một lần từ đầu tới đuôi, không nhìn được ở trong lòng lú lười: Quả nhiên như lời Nhị ca nói, cự thú này toàn thân cao thấp, mỗi phân mỗi tác đều điêu khắc tinh tế vô cùng, không có một vết cắt đứt, tròn vẹn sống động như tự nhiên đứng sừng sững ở nơi này, khiến người ta không thể rời mắt.

“Ồi dẹt đây mới là hàng thiệt nha, nếu có thể chuyển ra ngoài ắt phải bán được biết bao nhiêu tiền.” Sau khi ánh sáng chói mắt của pháo sáng biến mất, Hoắc Tam Nhi lúc này mới phục hồi lại tinh thần, chớp mắt mấy cái nói.

Mấy người còn lại cũng đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý, vẫn còn chưa đã cảm đèn pin mắt sói hướng trên người thú chiều loạn, hận không thể tìm được một khối có thể tháo xuống mang về khoe khoang.

“Nhị ca, anh mới vừa nói ngọc tủy không làm cho người ta sinh ra hiệu quả ảo giác, vậy có phải bên trong mắt của thú này có cơ quan gì, khiến các anh nhiều người như vậy đều trúng chiêu không?” Nhất là ngay cả Khiêm Tử cũng bị làm khó, Giản Vô Tranh vừa lấy đèn pin hướng bên một bên vành mắt của cự thú vừa yên lặng bổ sung trong lòng.

Liếc mắt nhìn Tam đệ nhà mình một cái, trong bụng Giản Tam Sinh thầm nghĩ, cái thằng nhóc đàn độn này, sao không nghĩ đến việc tại sao chính em không chịu sự ảnh hưởng của nó? Xem ra bách tà bất xâm trong truyền thuyết quả nhiên không thể khinh thường. Ngoài miệng lại nói: “Hắn là trong đó có vật chất gì đặc thù, hơn nữa ngọc tủy kia sau này có thể sinh ra loại ánh sáng mê hoặc nhân tâm. Bất quá hiện tại cũng không cần lo lắng, nếu đã nát thì không còn tác dụng, nói lên rằng vật kia cần lượng lớn ngọc tủy làm chất dẫn mới có hiệu quả, việc này phỏng chừng là trò phát minh quái dị của Đại Tề Ti Tây Chu, chuyên môn dùng để phòng trộm.”

Gật đầu, Giản Vô Tranh lại chuyển tới mặt bên chân trước của cự thú, sau khi quan sát một chút nói: “Cự thú này đặt ở đây làm gì? Chẳng lẽ chỉ để phòng trộm mà thôi?”

Nghe vậy con người Giản Tam Sinh vòng vo chuyển, như có điều suy nghĩ trả lời: “Không chừng giống Tà thần ngàn tay kia...”

“Tà thần ngàn tay?” Giản Vô Tranh thoáng sững sốt, sau đó kinh ngạc không thôi: “Anh là nói trong cự thú này cũng có một cơ quan như mộ đạo?”

Không đợi Giản Tam Sinh gật đầu, hai người chợt nghe Triệu Lỗi đến bên cạnh hô một tiếng: “Mọi người lại đây nhìn xem! Nơi này có một vết lõm vào!”

Mọi người vội vàng sáp đến nhìn, sau khi nhìn xong đều trách cứ Triệu Lỗi chuyện bé xé ra to, bất quá là một cái rãnh lõm, có chuyện gì lớn. Giản Tam Sinh cũng đi tới, vừa nhìn xuống cũng không nhận được kinh hãi quát theo một tiếng, sau đó luống cuống tay chân sờ loạn trên người mình.

“Sao vậy?” Giản Vô Tranh đi theo phía sau anh, nhìn thấy bộ dáng Nhị ca kích động không thôi liền lên tiếng hỏi.

Giản Tam Sinh một bên cẩn thận lấy ra Ngũ Hồ Hộ Dương Bàn trước đó lấy được trên người khuôn mặt quái rồi vui vẻ nói: “Vô Tranh à, chúng ta lập tức có thể nhìn thấy ông cụ Chu Công của chúng ta rồi, em có mong gì muốn ông ta giải đáp, hiện tại nên nhanh chóng suy nghĩ tốt đi!”

“Chu Công Đán?!” Lần này không chỉ có Giản Vô Tranh, mấy người chung quanh vừa nghe lời này của Giản Nhị gia, không nhận được tất cả đồng loạt kêu lên sợ hãi.

“Đúng vậy! Chính là Chu Công Đán! Lôi Tử, cậu cầm khối Ngũ Hồ Cầm Dương Bàn này, đến bên kia tìm rãnh lõm giống cái này, chúng ta cùng nhau ấn vào!” Giản Tam Sinh từ trong y phục móc ra một khối bàn đồng thau cùng loại, ném cho Ngũ Lôi, sau đó chỉ về một bên sườn khác của cự thú nói.

Dem theo Ngũ Hồ Cầm Dương Bàn Ngũ Lôi rất nhanh đã tìm được vị trí, ra hiệu, liền nghe được Giản Tam Sinh bắt đầu đếm: “Một! Hai! Ba! Đi!”

Trong mộ thất trống trải chỉ nghe “keng keng” hai tiếng giòn vang, tiếp theo đột nhiên truyền đến một trận tiếng nổ âm âm kinh thiên động địa. Một điều thú tám chân nọ vốn đảo ngược bò sấp trên tường cũng bắt đầu chìm xuống phía dưới, thật giống như cự thú nọ đang miễn cưỡng đè xuống mặt đất vậy, cơ quan vận động kịch liệt mà đảo điên khiến mọi người kinh hô vài tiếng, nhất thời không đứng vững được thân hình, chỉ có thể túm lấy hai chân cự thú, theo nó chậm rãi chìm vào sâu bên trong lòng đất.

Chương 32 - Đảo đầu tìm bằng

Một điều tê vân thú cao ngất trong mây giương nanh múa vuốt mang theo mọi người

chìm vào trong lòng đất sâu hơn mười thước, cơ quan kịch liệt vận tác khiến cho cả mộ thất đều theo đó chấn động, gạch mộ cổ xưa nhưng chắc chắn cũng bởi vậy mà rơi xuống vài hạt bụi mỏng. Mọi người bầu lấy chân trước của cự thú, cảm giác tựa như đang ở trên một chuyến phi cơ xảy ra sự cố, thân thể theo đó mà lắc lư run rẩy không ngừng, phảng phất như tùy thời đều có thể rơi xuống thịt nát xương tan, trong tai chỉ nghe tiếng nổ âm âm liên tiếp không ngừng, trong lòng vừa kinh vừa sợ.

Hoắc Tam Nhi mắt thấy chìm mãi xuống còn chưa ngừng, quanh thân đen ngòm một mảnh, đáy lòng vô cùng bất an, không biết cự thú này đến tột cùng muốn mang bọn họ dẫn đến đâu, liền rướn cổ hống hướng về phía Nhị gia rống lớn vài câu.

Đáng tiếc thanh âm cơ quan nổ vang thật sự quá lớn, Giản Tam Sinh chỉ nhìn thấy hấn há to miệng, một bộ vẻ mặt hèn mọn vô đầu bút tai, nhưng không biết hấn đến tột cùng đang nói cái gì. Chỉ có thể khoát khoát tay ý bản hấn lát nữa rồi hãy nói.

Những người khác nhìn thấy Giản Tam Sinh khoát tay, cũng không biết anh có ý tứ gì, tưởng rằng sắp gặp chuyện không may, cũng liền rướn cổ hống la hét, đáng tiếc trong tạp âm cực lớn vẫn cứ không cách nào nghe rõ ràng.

Vì vậy Giản Vô Tranh liền nhìn mấy tên to đầu ngu ngốc ở đằng kia vừa khoa tay múa chân vừa nháy nháy mắt rất giống biểu diễn kịch câm, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bắt đầu quay đầu đi giả vờ như không nhìn thấy gì hết.

Rốt cuộc, mọi người ôm tâm tình lo sợ bất an rồi lại kích động vô cùng theo cự thú một điều cùng rơi xuống đất. Bất quá hiển nhiên cơ quan này thiết kế cũng không hoàn mỹ, giữa độ cao và độ sâu hạ xuống của cự thú không tính toán chuẩn xác, dẫn đến khi rơi xuống đất va chạm

quá lớn, trực tiếp đem mọi người không hề phòng bị còn đang khoa tay múa chân hất tung ra ngoài.

Sau khi kết thúc chỉ nghe một trận tiếng động phảng phất như cự thạch rơi xuống đất kèm theo vài tiếng rên rỉ vang lên.

Ngô Khôn rơi xuống đất không cẩn thận, đầu sau chạm đất, đau đến trước mắt hần nỏ đom đóm, đầu choáng suýt nữa thì nôn ra, giãy giụa ha cái bò lên, một bên xoa ót một bên chửi má nó: “Thiệt là bi kịch mà! Ta đã gây nghiệt gì chứ! Mẹ nó đau chết lão tử rồi.”

“Ôi, xui xẻo không thể đổ thừa chính phủ, đen đủi không thể oán xã hội nha, anh Khôn, anh trước khi ra ngoài nếu chừa chút tóc cũng không đến mức ngã thành như vậy đâu.” Hoắc Tam Nhi từ trên mặt đất đứng dậy, xoa nhẹ cánh tay vài cái, mặt cười hì hì nói.

“Bố khinh, mạng của bố có khổ đi nữa cũng chưa từng nhờ vả chính phủ, có bị vận đen đến đâu cũng chưa từng oán xã hội, hôm nay là ta vấp phải xui xẻo, bị thứ này hất văng, ai du...” Ngô Khôn vừa phản bác vừa xoa đầu, một lúc không chú ý đụng phải vết thương, lại nhe răng nhếch miệng một trận.

Hoắc Tam Nhi còn muốn cãi cọ, lại nghe bên cạnh truyền đến một trận kêu rên: “Chết tiệt hai đứa mày còn ở đó nói nhảm, mau tới đây giúp tao một tay nè!”

Nguyên lai là Ngũ Lôi đeo túi leo núi của Đại Thắng, khi rơi xuống đất bị ngã đến bốn vó chống ngược lên trời, hơn nữa túi leo núi siêu lớn khiến hắn không chịu nổi sức nặng trĩu xuống phía sau, trực tiếp để hắn nằm ngửa trên mặt đất, tứ chi vung loạn, vô luận thế nào cũng trở mình không được, giống như một con rùa lật mai, bộ dáng hài hước vô cùng.

Mọi người vừa nhìn, không nhịn được đều phụt cười thành tiếng, Hoắc Tam Nhi cười đến hực hơi ồm bụng không thẳng nổi thắt lưng, những người khác cũng đều ha ha ha cười không ngừng, mà ngay cả Giản Tam Sinh cũng vỗ đùi cười híp mắt: “Lôi Tử à, cậu con mẹ nó chút chuyện nhỏ ấy cũng không có tiền đồ, chỉ biết làm cho lão tử xấu hổ mất mặt.”

Thẳng đến khi Ngũ Lôi lại kêu rên ra tiếng, đám người Hoắc Tam Nhi mới miễn cưỡng ngừng cười, đi qua giúp hắn đứng dậy.

Thật vất vả đứng lên được, Ngũ Lôi bị oán liếc mắt xem xét mọi người, vẻ mặt ủy khuất đáng thương.

Giản Vô Tranh có Khiêm Tử che chở, không chút sút mẻ gì, lúc này nhìn bộ dáng này của Ngũ Lôi, cũng nhịn không được hơi cong khóe miệng. Mà Vương Tử Khiêm cùng Liêu Hiểu Thịnh ở một bên thân thủ đều cực kỳ cao, càng không có nửa điểm thương tổn.

“Được rồi được rồi!” Giản Tam Sinh vung tay ra hiệu ngừng cười, để mọi người nhanh chóng thu dọn thỏa đáng những thứ rơi trên mặt đất lên, sau đó nói: “Đem tất cả đồ đạc có thể chiếu sáng đều mang ra, phòng chừng nơi này chính là mộ thất chính rồi, quan tài của Chu Công có khả năng ngay ở phía trước, đều đem tất cả chiêu thức chuẩn bị sẵn sàng, đụng phải cơ quan cẩn thận ứng phó, tận lực đừng chuốc lấy phiền phức.”

Mọi người đáp lời, đều lấy ra đèn pha dự phòng và dụng cụ mở quan tài, chuẩn bị một hồi. Giản Tam Sinh cũng muốn Thắng Tà trong tay Vương Tử Khiêm, để ngựa chủ mộ trong quan tài kia muốn vùng dậy.

“Vô Tranh à, em biết mấy xác chết này tại sao lại đột nhiên dựng dậy không?” Giản Tam Sinh ở phía trước dẫn đường, vừa cẩn thận cảnh giác động tĩnh xung quanh, vừa hỏi Tam đệ bên cạnh.

“Tĩnh điện sinh học.” Giản Vô Tranh đảo mắt xem thường, không cần nghĩ ngợi thuận miệng đáp.

“Nhảm nhí, đó đều là mấy ông giáo sư chuyên gia rôm rùng để giải thích loại hiện tượng này mà nói bừa ra.” Giản Tam Sinh nhở một ngụm, lập tức nhai nướu nói: “Kỳ thật xác vùng dậy này, có liên quan đến âm dương điều hòa của giữa trời đất, thời xưa người đã chết, trong lồng ngực thường thường vẫn lưu lại một ngụm âm khí, nếu bị sinh vật gì mang theo dương khí hướng đến, sẽ sống dậy theo tính tạm thời, chính là xác chết vùng dậy chúng ta thường nói. Nhưng một hơi này lại không thể hoàn toàn chống dậy được sinh mệnh, sẽ chỉ làm thi thể sống lại khắp nơi đuối theo đông tây loạn căn, cho đến khi cuối cùng ngụm khí kia mệt nhọc ra hết ngã xuống đất, lúc này mới tính là đã chết hoàn toàn.”

Kỳ thật chính là tĩnh điện sinh học mà, lão ngoan cố còn phải ráng nói là âm dương điều hòa, Giản Vô Tranh trong lòng phun ới, ngoài miệng cũng không thêm cùng Nhị ca tranh luận, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

Đi hơn mười thước, Giản Tam Sinh phát hiện phía trước đột nhiên xuất hiện mấy bậc cầu thang đất đá hoàn toàn chưa từng được tân trang gì. Bậc thang kéo dài xuống phía dưới, hơn nửa tựa hồ không hề ngăn, chỉ là vị trí càng sâu bên trong chìm vào trong bóng tối, làm cho người ta nhìn không thấy phía dưới bậc thang là cái gì.

Ra dấu nói cho người phía sau chú ý, Giản Tam Sinh liền dẫn đầu dọc theo từng bậc từng bậc thang đất đi xuống. Dùng đèn pin quét qua quét lại phía trước, anh phỏng chừng mặt không gian này hẳn là không nhỏ.

Trong bóng tối đột nhiên có chút ánh sáng lóe qua, Giản Tam Sinh xem xét dưới chân một chút, đã tới điểm cùng. Vừa mới lóe sáng lên kia, hẳn là thứ gì phản xạ ánh đèn pin phát ra. Nghĩ thế, anh liền theo trực giác hướng về địa phương vừa mới hiện lên ánh sáng đi đến.

Mấy người phía sau phát hiện Chưởng Nhãn đột ngột rẽ hướng sang bên cạnh, hiển nhiên rất khó hiểu, nhưng không ai mở miệng hỏi, chỉ càng thêm tập trung tinh thần, sợ xuất hiện cái gì bất trắc.

Mà dẫn đường phía trước Giản Tam Sinh càng đến gần ánh sáng nọ trong lòng càng kích động, cảm giác vật phía trước kia anh rất quen thuộc, dưới ngọn đèn màu da cam của đèn pin mắt soi chiếu xạ ra nét đẹp óng ánh trơn bóng như lưu ly, chất cảm ổn trọng ôn hòa vừa nhìn đã biết không phải thủy hóa.

Loại tâm tình kích động này không lâu sau liền diễn biến thành xúc động của mọi người, mọi người cơ hồ cao hứng muốn tung hô lên, không đợi Giản Tam Sinh lên tiếng, cũng đã nhanh nhẹn gấp gáp chạy tới, nâng lấy thứ trước mắt gào khóc rú hét.

Chỉ thấy giữa ánh đèn pha chiếu xạ, trên hơn mười giá gỗ chạm rồng cao lớn, bày mấy trăm loại ngọc khí hình thái khác nhau cùng dụng cụ đồng thau, rực rỡ muôn màu, đẹp không tả xiết, không chỗ nào mà không phải là trân phẩm vô giá.

“Cầm cẩn thận, đừng mẹ nó đụng rớt! Ai dám làm bể một cái, trở về phạt hai năm tiền công!” Giản Tam Sinh rống to một câu, nhắc nhở đám thủ hạ này chú ý xuống tay nặng nhẹ, sau đó liền nâng trên tay một pho tượng tỳ hưu bạch ngọc cẩn thận nghiên cứu. Khóe miệng anh không nhin được vênh lên, đôi mắt nheo lại lấp lánh tinh quang, trong miệng lầm bầm: “Ngọc Hòa Điền hảo hạng, nhẵn nhụi ôn nhuận, sáng bóng nhu hòa, hơn nữa điêu khắc tinh mỹ, ngay cả một chút vết rạn tạp chất cũng không có, chắc chắn, tí vết không che được ánh ngọc, ánh ngọc không che được tí vết!”

Bên cạnh Hoắc Tam Nhi một bên nhắc lên thứ gì đó trên giá bỏ vào trong bao, một bên nhếch miệng nói với Triệu Lỗi: “Anh Lỗi! Tôi con mẹ nó không phải lại trúng ảo giác nữa chứ? Làm thế nào mà con mẹ nó nhiều thứ tốt như vậy! Mau mau! Đánh tôi một cái, để xem tôi có đau hay không.”

Triệu Lỗi hiển nhiên cũng bị đồ vàng mã đầy rẫy đếm không xuể trước mắt làm cho vui đến đầu muốn hôn mê, cười đến nước miếng chảy xuống cũng không biết, chỉ không ngừng nói: “Cút cút, bây giờ ai mà còn tay đâu để đánh cậu, tay tôi đây là để sờ đồ mã hiệu không! Con mẹ nó tôi đời này đảo nhiều đầu như vậy, cũng chưa thấy qua loại cảnh tượng này đâu, sớm biết thế đã lái một xe kéo đến rồi, gom vô một chỗ kéo hết đi!”

“Hắc, anh Lỗi anh thật biết đùa, còn xe kéo nữa chứ, cái này phải dùng xe cam nhông mới đúng!” Ngũ Lôi mở túi leo núi siêu lớn trên lưng ra, đem thứ bên trong đổ ra hết, sau đó từng cái từng cái đem dụng cụ đồng thau trên giá thả vào túi, dụng cụ nào nhỏ thì dứt khoát nhét thẳng vào túi mình, dù sao được thêm một cái thì tính một cái, trở về không chừng còn có thể giếm được hai ba thứ.

Giản Vô Tranh lại là lần đầu gặp loại tình huống này, trước mắt đồ mã hoa hoa vừng vừng khiến cậu không biết xuống tay từ chỗ nào mới tốt, hận không thể đem đầu óc Nhị ca đào ra đặt trên đầu mình, có thể thoáng cái đã nhận ra thứ nào đáng giá nhất.

Đứng bên cạnh tiêu tổ tông Vương Tử Khiêm nhìn cậu trừng đôi mắt to đen bóng nhìn chung quanh, bộ dáng sốt ruột không biết nên lụm cái nào, cũng không tự chủ được hơi nheo nhếch khóe miệng.

“Cười cái đầu cậu, nhanh lên, xem coi chúng ta lụm cái nào thì tốt.” Giản Vô Tranh ngẩng đầu liếc mắt trừng Vương Tử Khiêm, sau đó lại cúi đầu đông chọn tây nhặt, đáng tiếc mấy thứ này trong mắt cậu đều giống nhau cả, chọn thế nào cũng chọn không ra được một thứ bất đồng.

“Tùy tiện.” Đơn giản trả lời hai chữ, ý cười bên mép Vương Tử Khiêm vẫn không giảm, đôi mắt lợi hại trong lúc vô tình đảo qua góc, lại nhìn thấy một bóng đen tròn trong chỗ tối rình

mò, không khỏi nhúu mày, lại không nghĩ rằng trừ y ra, còn có người cũng đã phát hiện bóng đen kia.

Một mực im lặng không lên tiếng Tiểu Lý nhét đồ mã vào bao, bỗng dưng cảm giác có đường mắt xa lạ, vừa quay đầu nhìn, đúng lúc nhìn thấy bóng đen nọ di chuyển về phía trước một bước, không khỏi cả kinh kêu lên: “Ai ở đằng kia?!”

Bị một tiếng rống đột ngột này của hắc dọa sợ, tay Giản Tam Sinh run lên thiếu chút nữa quăng rớt khỏi ngọc hồ, không nhịn được tức giận nói: “Tên nào không muốn sống dám phá hỏng chuyện tốt của Nhị gia?! Mẹ nó tát cả ngừng thu dọn, đuổi theo cho ta, bắt được không cần khách khí, trực tiếp nhào tới đánh cho chết!”

Đám xuyên sơn quỷ không muốn sống này vừa nghe có người đi theo phía sau bọn họ muốn chia chén canh, trong mấy đôi mắt sói nhất thời toát ra ánh sáng dữ tợn, bản tính hung tàn thoáng cái bộc lộ hoàn toàn. Mọi người buộc chặt nút thắt balô, lại dùng sợi dây vững vàng buộc lên hai vòng, lúc này mới một lần nữa vác trên người, sau đó mang theo đèn pin cùng xà beng, bước nhanh đuổi theo phía trước.

Giản Vô Tranh nhìn nét mặt của bọn họ, trong lòng biết người trốn ở chỗ đó kia một khi bị bắt được khẳng định trực tiếp bị bọn họ đánh chết rồi, túm đi cho cương thi ăn cũng dám lắm.

Nhị gia đem một khối ngọc thạch Hòa Điền cuối cùng chưa tạo hình bỏ vào túi xách, rồi ra dấu với Vương Tử Khiêm và Giản Vô Tranh, gọi hai người cùng đuổi theo.

Chương 33 – Cửu châu thần đỉnh

M

ột đường đuổi theo bóng đen nọ đi tới bên cạnh một hố sâu, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, bóng đen nọ lại không chút do dự nhảy xuống. Hiềm hiềm dừng lại cước bộ, Hoắc Tam Nhi thâm mắng một tiếng mẹ, thiếu chút nữa đi theo cùng nhau rơi vào trong hố. Mọi người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, đưa mắt ra hiệu cho nhau, không biết có nên tiếp tục đuổi theo không.

Giản Tam Sinh mang theo Vương Tử Khiêm cùng Giản Vô Tranh chạy đến, nhìn thấy một đám người đứng bất động phía trước, vội hỏi: “Sao không đuổi theo?”

Liêu Hiểu thịnh quay đầu thấy là Chương Nhân, đáp: “Người nọ từ chỗ này nhảy xuống, chúng tôi không biết sâu cạn, không dám đi tiếp.”

Gật đầu, Giản Tam Sinh bước nhanh đến mép hố, dùng đèn pin hướng xuống chiếu chiếu, quả nhiên là sâu không thấy đáy. Không nói trước đó người nọ làm thế nào đi theo bọn họ vào nơi này, nhìn sức mạnh không sợ sống chết này cũng đủ hiểu chính hắc quá dữ, đảo đầu kiêng kỳ nhất chính là loại không đầu không não chạy loạn này. Cúi đầu suy tư chốc lát, Giản Tam Sinh vung tay lên, ý bảo Hoắc Tam Nhi mang ra pháo sáng, nói: “Bắn vào trong hố.”

Hoắc Tam Nhi đáp lời, lấy máy phóng trong balô ra, hướng về phía dưới bắn một phát. Pháo sáng thẳng góc rơi xuống, sau đó ở đáy hố đột ngột nổ bung ra, bạch quang đẹp mắt mãnh liệt trong phút chốc chiếu sáng hết thảy, cả hố lớn nhất thời sáng như ban ngày. Mà thứ trong hố, lại làm cho mọi người chưa mấy may chuẩn bị kinh ngạc không khép nổi miệng, ánh mắt cơ hồ đều trợn muốn lộn ra gắt gao nhìn trùng trùng cự vật giữa bạch quang.

Giản Tam Sinh cũng không nghĩ đến, thứ hao hết trăm cay nghìn đắng, vậy mà thành linh đúng dịp xuất hiện trước mắt, thật không biết đây là ông trời chiêu cố bọn họ, hay là đang đùa giỡn bọn họ. Cảm giác nọ vô cùng không tốt, thật giống như bạn mất một cái đồng hồ giá trị trăm vạn, lo lắng phát bực, đồ mất tía tai tìm nửa ngày, cuối cùng phát hiện đồng hồ kia ngay trong đồng rác bên cạnh, cùng một đồng rau nát xen lẫn với nhau. Hoàn toàn mất đi luồng sức mạnh ban đầu, chỉ cảm thấy mình ngu x, dẫn đến đồng hồ trăm vạn nọ cũng theo đó mà giảm giá trị.

Trong hố sâu ba tòa cửu châu thần đỉnh đang chìm vào giấc ngủ triền miên hiển nhiên không biết suy nghĩ trong lòng đám người phía trên kia bách vị tạp trần, vẫn như cũ khí thế trang trọng, hùng vĩ vạn thiên đứng sừng sững nơi đó. Trên ba tòa đỉnh phân biệt khắc chữ triện thể thật lớn: Ký, Kinh, Dự, thân đỉnh đều khắc tinh mỹ phức tạp, phong cách cổ xưa trang nhã, đại khí bàng bạc, vừa nhìn đã biết ngay là kiệt tác truyền đời.

“Cư nhiên ở loại địa phương này.” Đầu tiên phục hồi tinh thần Giản Tam Sinh thì trào lảm bầm: “Nếu không bị người dẫn dắt đến đây, chúng ta cũng chưa chắc có thể tìm tới.”

“Đây là chín đỉnh tượng trưng cho chín châu trong truyền thuyết? Sao chỉ có ba tòa?” Mặc dù là từ trên nhìn xuống, loại lực chấn động rộng lớn này lại không yếu ớt bao nhiêu, Giản Vô Tranh cảm thấy tim mình có dấu hiệu đập nhanh hơn, hận không thể lấy máy ảnh ra đem một màn này chụp lại, trong lòng sợ hãi than có thể nhìn thấy cảnh này thật sự có thể tính là mình không sống phí hoài, Cửu Châu Thần Đỉnh hội tụ vô số mồ hôi xương máu của nhân dân lao động, tượng trưng cho quyền lợi chí cao vô thượng của Trung Hoa trên thế giới kia cư nhiên tuyệt vời đến thế.

Triệu Lỗi bên cạnh vô thức sờ sờ balô chứa đầy đồ mã sau lưng, nói: “Không nghĩ tới đỉnh kia lớn như vậy... Thứ này đừng nói mang ra ngoài, làm sao chuyển vào còn là một câu đố đây.”

Mấy người còn lại vừa nghe lời này, cũng đều gật đầu đồng ý, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt trên ba tòa đỉnh nọ không chịu dời đi.

Lúc tất cả mọi người còn đang trầm mê trong vẻ đẹp hùng vĩ của thần đỉnh, Vương Tử Khiêm lại đưa tay chỉ về một chỗ, lạnh lùng nói: “Ồ đó.”

Theo hướng ngón tay y chỉ nhìn lại, mọi người không nhận được lại cả kinh, chỉ thấy người trước đó theo dõi bọn họ hiện tại đang nằm bò bên mép của Dự châu đỉnh, đầu mất tự nhiên vẹo hướng về phía trước góc lên, đôi mắt như người chết nhìn chằm chằm bọn họ, khoe miệng xé ra một mặt cười cứng đờ.

“Tên kia là...” Giản Tam Sinh thấy thế không khỏi sùng sốt, nhớ tới chuyện đã xảy ra trước mê cung: “Thứ đi theo chúng ta trong hành lang kia?”

“Hắc, Nhị gia nói như thế, nhìn lại quả giống thật.” Hoắc Tam Nhi gật gật đầu, trong mắt hiện lên một tia hung quang, tay phải sờ súng tiểu liên bên hông: “Bằng không tôi rủ lòng thương, cho hắn một súng để hắn được thăng thiên, rơi xuống loại địa phương này hắn nghĩ muốn bò lên cũng phải tốn chút công đúng không?”

Đám người Triệu Lỗi Ngô Khôn nghe nói như thế, cũng đều móc súng ra, nếu Tam Nhi một súng bắn không chuẩn, bọn họ còn có thể bổ thêm, đỡ phải dọa người chạy rồi phải mất công truy đuổi.

Giản Vô Tranh nhíu mày, tâm nói đám người này sao lại đột nhiên trở nên văn minh như vậy, sợ người chết không sạch sẽ trở về đoạt đồ mã của mọi người, nói thẳng không phải được rồi sao, còn giả vờ từ bi, thật sự là cánh rừng lớn điều nhân gì cũng có.

Độ sáng của pháo sáng vừa yếu bớt, đám người Hoắc Tam Nhi liền hướng về phía người nằm úp sấp kia nổ súng, trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy tiếng súng điên cuồng vang lên bên tai, thẳng đến khi bạch quang của pháo sáng hoàn toàn biến mất.

Triệu Lỗi đắc ý cất súng, còn huýt sáo hai tiếng, hắn biết người thường chiếu theo phương pháp kia chắc chắn bị bắn thành cái rây. Mấy người khác cũng nghĩ thế, đã giải quyết nỗi lo về sau, hiển nhiên tâm tình đều rất tốt.

Giản Vô Tranh trắng mắt liếc bọn họ, quay đầu nhìn Vương Tử Khiêm, nhưng phát hiện y chau mày, vẫn nhìn chằm chằm phương hướng vừa rồi, trong mắt hồng quang thoáng hiện.

Giản Tam Sinh đối với hành động này hiển nhiên có chút đồng ý, vừa định khen ngợi vài câu, chợt nghe được trong bóng tối truyền đến giọng nữ trầm thấp khàn khàn nhưng đủ để lòng người kinh hãi: “... Giản Tam Sinh... Người từ khi nào trở nên ngu xuẩn như thế...”

Vừa mới xoay người chuẩn bị rời đi mọi người chợt nghe nói thế cũng không khỏi toàn thân chấn động, đây người mờ mờ lạnh, trong đầu nghi ngờ ừ ừ bất tận. Tên vừa rời cư nhiên còn chưa chết?! Rõ ràng trúng hơn mười phát súng làm sao có thể không chết?! Hơn nữa người nọ rõ ràng là một gã đàn ông?

Bị điểm đích danh da đầu Giản Tam Sinh một trận tê dại, phớt lờ ánh mắt nghi hoặc của đám nhóc thủ hạ này, trong lòng hiểu được người này tuyệt không đơn giản như mình nhìn thấy, thoáng suy tư chốc lát, nhớ tới chút sự tình, liền cẩn thận mở miệng nói: “Cô nương là thần thánh phương nào?”

“Cô nương...” Thanh âm già nua nọ thoáng dừng lại, phảng phất như nghe được chuyện gì đó hết sức buồn cười: “Đã lâu không nghe được loại xưng hô này nữa... Giản Tam Sinh... Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền... Tứ linh của trời ngay Cửu Châu... Người cho rằng chỉ một Thanh Long bên cạnh người sao...”

“Cái gì?!” Sắc mặt Giản Tam Sinh đột nhiên thay đổi, như chợt tỉnh mộng trong bóng tối hết lớn: “Người là Huyền Vũ?!” Sau đó lại như trời sập tới nơi mà gõ trán mình thì thào: “Hồng rồi hồng rồi... Huyền Vũ thiện về thao túng, có thể túng thi thiên lý (điều khiển thi thể cách đó ngàn dặm)

mà không giới hạn...!”

“Nhị gia? Thế này là sao?” Hoắc Tam Nhi thấy thế cũng biết không ổn, không khỏi mở miệng hỏi.

Giản Tam Sinh nhìn hẩn một cái, lại nhìn những người khác, thở dài nói: “Các người vừa rồi nổ súng bắn chỉ là một người chết! Là thi thể bị cản thi tượng khổng chế! Chính chủ đang nói chuyện đây còn ở ngoài ngàn dặm đấy, ôi, xem ra chúng ta bị người khác tính kế rồi...”

Nói xong, Giản Tam Sinh tựa hồ nghĩ đến gì đó, bộ dáng không có hảo ý nhìn Vương Tử Khiêm từ trên xuống dưới, thầm nghĩ: Nguyên lai thằng nhóc đầu gỗ này thật đúng là Thanh Long, Thanh Long thiện võ, trách không được con mẹ nó mạnh mẽ như thế. Lại nhìn thoáng qua Giản Vô Tranh, nghĩ kết quả này đối với Tam đệ mà nói không biết là tốt hay xấu.

Mắt Giản Vô Tranh nhìn thấy ánh mắt hèn mọn của Nhị ca nhà mình từ trên người Khiêm Tử chuyển qua chỗ mình, chỉ cảm thấy hỏa khí tăng vọt, hung tợn trừng lại, cảnh cáo đối phương không nên nghĩ ra thứ biến thái gì.

“Cản thi tượng?! Má ơi, thật có cản thi tượng hả? Túng thi thiên lý đây cũng thiết nhằm nhĩ quá rồi đó Nhị gia, anh đừng có lừa trẻ con như vậy nha.” Triệu Lỗi bộ dáng không tin, thấp giọng nói.

“Ta lừa ngươi có được tiền không? Tin hay không thì tùy.” Giản Tam Sinh khoát khoát tay tỏ vẻ không muốn giải thích, sau đó lấy tay chìa chìa trong hỏ, nói: “Cản thi tượng bình thường đích xác không có khả năng làm được loại tình trạng này, nhưng phía dưới kia là ông tổ của cản thi tượng, năng lực kia của nàng không phải thứ ta và ngươi có thể hiểu rõ.”

Mọi người nghe Giản Tam Sinh nói xong đều sợ hãi mông lung, cảm giác cùng nghe thiên thư không kém là bao, không chờ bọn họ phục hồi tinh thần, giọng nữ già nua khô khan lại nói: “... Giản gia truyền đến thế hệ này của ngươi...Chỉ sợ là xong rồi...Bầy đơn giản như thế cũng không phát hiện được...Lại thành trải đường cho người bước đi... Nếu lụm được đồ rồi thì mang người về...Nơi này đã không còn chuyện gì của ngươi nữa...”

Nghe vậy, vốn chuẩn bị lập tức rời khỏi đây Giản Tam Sinh nhất thời nổi giận dùm dùm, tính tình ương bướng thoáng cái vọt lên: “Hắc! Ta kính ngươi là một trong tứ thú, nhưng cũng không để ngươi vũ nhục người như vậy! Hôm nay Giản Nhị gia ta nếu cứ thế mang người đi ta chính là cháu trai ngươi! Con mẹ nó đừng tưởng bố đây không biết người sau lưng ngươi tính chủ ý gì, Cửu Đỉnh chỉ là mồi nhử, sợ rằng thứ trong quan tài Chu Công Đán mới là mục đích của các ngươi chứ gì?!”

Giản Vô Tranh kinh ngạc nhìn Nhị ca tức giận giậm chân, căn bản nghe không hiểu anh đang nói gì, quay đầu nhìn những người khác một chút, hiển nhiên cũng là vẻ mặt mê hoặc.

“...Các ngươi không đến được mộ thất chính đâu... Muốn sống thì lập tức trở về... Kỳ sơn thất xử tự âm tri đã phá...Thứ trong mộ độc toàn lực... Sẽ không bỏ qua bất luận vật sống gì có dương khí...” Giọng nữ khàn khàn dần dần đi xa, tựa hồ Huyền Vũ nọ đã sắp rời khỏi đây.

Nhú nhú mây, Giản Tam Sinh cúi đầu trầm tư chốc lát, sau đó đột nhiên vỗ đùi, mắng chửi: “Thì ra là thế, chiêu này thật lợi hại, một tin tức khiến vô số kẻ trộm mộ bị lừa bán mạng cho các người, sức lao động miễn phí này mẹ nó có được thật dễ dàng.”

“Nhị gia, chúng ta làm sao đây?” Bên cạnh có người hỏi.

“Không làm sao hết, tiếp tục đi vào trong, tuyệt đối không thể để cho cô nương kia tới mộ thất chính trước, thứ trong quan tài là của hai nhà chúng ta, ai cũng đừng hòng cướp! Ta thật muốn để cho nàng nhìn xem thủ đoạn của Giản Nhị gia ta!” Giản Tam Sinh lộ vẻ hung hăng, ngón tay chỉ phía trước, gọi mọi người đi hướng về phía mộ thất chính.

Đại não Hoắc Tam Nhi còn chưa chuyển động xong, chỉ theo thói quen gật đầu, ngẩng lên trước mắt lại phát hiện phía sau có thứ gì đó đang phản quang, không khỏi ngạc nhiên nói: “Anh Khôn, phía sau anh là...”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tràn tiếng máu thịt xé rách, vốn đứng ở đó chờ Hoắc Tam Nhi nói cho hết lời, trong phút chốc Ngô Khôn đã thân đầu tách biệt, máu tươi trong nháy mắt khi đầu lâu văng ra phun tung tóe đầy trên thân đám người Triệu Lỗi.

Triệu Lỗi sờ sờ máu còn nóng hổi trên mặt, vẻ mặt còn chưa kịp phản ứng, sững sờ dùng đèn pin chiếu về hướng mặt sau thân thể mất đầu của Ngô Khôn. Chỉ thấy một binh sĩ cổ đại thân che kín khôi giáp đen thuần, ngay cả đôi mắt cũng không hề lộ ra, tay đang nâng giáo, động tác nhanh nhạy hạ xuống lần nữa, trực tiếp đem thân thể đã mất đầu kia cắt thành hai nửa.

Chương 34 – Hắc giáp tướng quân

Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, vốn đang vui vẻ Ngô Khôn đột nhiên bị chém thành thịt khối, binh sĩ cổ đại kia phảng phất như tử thần lặng lẽ hàng lâm đến phía sau mọi người, giáo trong tay như lưỡi hái câu hồn phách người, tàn nhẫn mà vô tình liên tiếp vung xuống. Đám người Triệu Lỗi hoàn toàn không kịp phản ứng, trợn mắt há mồm nhìn hết thảy trước mắt, máu tươi của đồng bạn hắt giội lên người, chất lỏng nóng hổi lại mang theo một cỗ rét buốt thấu tim, thẳng đến khi Vương Tử Khiêm xoay người lại mạnh mẽ đá bay binh sĩ hắc giáp còn muốn vung đao chém xuống kia ra ngoài.

“Cẩn thận! Không chỉ một tên!” Chú ý tới động tác của Khiêm Tử Giản Vô Tranh nhanh chóng quan sát xung quanh một chút, không nhận được ở trong lòng kêu to không ổn, ngoài miệng cũng vội vàng gọi mọi người chú ý bốn phía.

Được tiếng kêu của Giản Vô tranh cảnh tỉnh, mọi người mới từ trong bóng ma tử vong đột ngột hàng lâm vừa rồi phục hồi lại tinh thần, đều nhắc vũ khí lên, làm ra tư thế phòng ngự, cẩn thận quan sát động tĩnh bốn phía.

Chỉ thấy trong bóng tối, càng ngày càng nhiều thân ảnh binh sĩ hướng bọn họ tụ lại, thanh âm của binh khí giao thoa kia nghe đến da đầu người ta tê dại. Giản Tam Sinh thầm mắng một tiếng mẹ, thân hình hình đám binh sĩ hắc giáp này nhanh nhẹn, so với thứ trước đó đụng phai

còn lợi hại hơn gấp trăm lần, xem ra muốn tiến vào mộ thất chính thật đúng là mẹ nó có chút khó khăn, về sau sợ rằng sẽ là một hồi ác chiến.

Hướng lòng bàn tay phun hai ngụm ngược bọt, Giản Tam Sinh từ trong lòng ngực móc ra một thanh Desert Eagle, một tay Thắt Tà một tay súng hướng những người khác hô: “Mau, chúng ta mau chóng đi về phía trước, đừng để mấy thằng cháu này ngăn ở đây, vậy chỉ có thể chờ chết mà thôi!”

Gật đầu, Hoắc Tam Nhi đưa mắt ra hiệu với Liêu Hiểu Thịnh, hai người dẫn đầu xông ra ngoài, thỉnh thoảng cho bên cạnh hai phát súng, ngăn cản đám binh sĩ này tiếp cận.

Quang năng của đèn pin chiếu xạ đến nơi chỉ còn cách vài thước kia, trong hỗn loạn chỉ cảm thấy hình như lại trở về phía dưới bậc thang đặt mấy trăm món đồ mã trước đó. Liêu Hiểu thịnh lo lắng tìm kiếm địa điểm có thể để mọi người tránh một chút hoặc ngăn cản đám binh sĩ hắc giáp này, nhưng lại nhất thời sơ sẩy quên chú ý phía sau.

Hoắc Tam Nhi mắt thấy một bóng đen lén đến sau lưng Liêu Hiểu Thịnh giơ giáo lên, vội vàng như mãnh hổ vồ mồi đánh tới, gắt gao đè lại binh sĩ hắc giáp nọ, trong miệng hô to: “Anh Thịnh chạy mau!”

Liêu Hiểu Thịnh kinh ngạc sững sờ một chút, quay đầu lại nhìn thấy Hoắc Tam Nhi đang chuẩn bị từ trên người binh sĩ nọ đứng dậy, lại bị kéo tay chân, cùng dây dưa một chỗ, liền móc ra dao xếp quân dụng muốn tới hỗ trợ. Hắn biết rõ dựa vào tốc độ của mấy thứ này, không bao lâu sau sẽ đuổi sang đây bao vây bọn họ.

Lúc này đám người Giản Tam Sinh cũng đã chạy tới, nhìn thấy Hoắc Tam Nhi bị binh sĩ hắc giáp quần lấy, liền vung Thắt Tà lên chém đứt tứ chi bị bao trong tầng tầng giáp sắt nọ. Triệu Lỗi phát điên đem binh sĩ đứt tay đứt chân nọ đá sang một bên, sau đó chửi nói: “Đám này rốt cuộc là thứ gì?”

Giản tam Sinh khoát khoát tay, ý bảo bọn họ đừng vướng mắc chuyện này nữa, nhanh chóng tìm được đường sống mới đúng. Trong lòng anh cũng hiểu được, thứ này thực tế tên là Thi Bạt, là một loại xác sống hiếm tương đối hung hãn, thân hình so với cương thi bình thường linh mãnh hơn, hơn nữa có thể theo dõi dương khí người sống, dùng để trấn thủ lăng mộ tốt nhất. Mà đàn Thi Bạt bọn họ đụng phải đây, toàn thân bao bọc trong khôi giáp cứng rắn, càng khó có thể tiêu diệt. Chỉ là muốn làm ra mấy thứ này, cũng vô cùng khó khăn, nói vậy chủ mộ khi ấy đã tốn không ít tâm tư cho phương diện này.

Đang suy xét, thình lình nhìn thấy Tiểu Lý phía trước giơ súng lên nhắm phía mình, Giản Tam Sinh sững sốt, tâm nói thẳng nhóc này muốn chết sao, tưởng Giản Nhị gia anh ăn chay? Theo phản xạ có điều kiện dùng Desert Eagle trong tay mình bắn một phát, chỉ nghe coong một tiếng, súng trong tay Tiểu Lý đã bị bắn rơi trên mặt đất, xoay vòng lăn đi thật xa.

Tiểu Lý lại về mặt kinh hoàng thất thố, bùm cổ tay bị thương kêu lên: “Nhị gia, anh, phía sau anh!”

Giản Tam Sinh lúc này mới kịp phản ứng, nguyên lai là mình chó cắn Lã Động Tân, hiểu lầm người ta rồi, vội vàng trở mình lăn ra ngoài, sau đó xoay người lại quét chân một đường đem binh sĩ đánh lên phía sau hất ngã. Trong tai chỉ nghe một tràn tiếng leng keng của giáp trụ ngã trên mặt đất, nhưng cũng không quan nhiều như vậy nữa, tùm Tiểu Lý còn bị vây trong kinh hãi vừa chạy vừa nói: “Còn ngây ngốc gì nữa thằng kia! Chạy trước rồi nói!”

(Lã Động Tân một trong bát tiên trong truyền thuyết. Con chó thấy Lã Động Tân làm việc thiện là người tốt cũng cắn, dùng để mắng chửi người không biết phân biệt tốt xấu.)

Chưa chạy được vài bước, Giản Tam Sinh nhìn lại, phát hiện đám thuộc hạ đều đã nhấc vũ khí cùng Thi Bạt xáp vào, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ kêu to: “Mẹ nó đừng cùng mấy thứ kia đánh nữa, mấy thứ này đánh tới lúc nào mới xong! Lát nữa không chừng còn thứ gì đến nữa đấy, chạy mau!”

Mọi người lúc này mới kịp phản ứng, lập tức đổi thành vừa đánh vừa lui. Vương Tử Khiêm mang theo Giản Vô Tranh vừa đánh vừa chạy, trong lúc ứng phó còn thuận tiện dạy hai tay tiểu tử tông bí quyết dùng súng, để cậu biết chút kỹ năng bảo vệ mình.

Hai tay Giản Vô Tranh nắm thanh sg550 của Vương Tử Khiêm, dùng Thi Bạt làm mục tiêu bắn một phát, lại bị sức giạt cường đại của súng trường bắn tĩa chấn lòng bàn tay phát đau, hít ngược một ngụm khí lạnh, cả giận nói: “Vương Tử Khiêm cậu cố ý nha, súng này dùng không tốt!”

Nghe vậy, Vương Tử Khiêm từ trong tay Giản Vô Tranh tóm sg550 qua, quay hướng đám thi bạt muốn xông tới bên cạnh bắn liên tiếp vài phát, đem bọn chúng bắn bay đi, sau đó quay đầu lại nhàn nhạt nói: “Là anh ngốc.”

Nhìn thấy bộ dáng mặt không chút thay đổi của Khiêm Tử, Giản Vô Tranh biết y khẳng định dưới đáy lòng đang cười xấu xa, trán không nhịn được nổi gân xanh, đưa tay trả thù liền cho Vương Tử Khiêm một cái Tam gia lão quyền. Người nọ kêu lên một tiếng đau đớn, bưng nơi bị đánh nhíu mày, hiển nhiên lực đạo quyền này không nhẹ.

Bên cạnh Giản Tam Sinh thấy hai người trong loại thời điểm này còn ở đó tán tỉnh nhau, lập tức thổi rìa mép trừng mắt, lại nghĩ mình thật sự không đáng cùng hai thằng nhóc con này sứt ruột, liền nhả xuống khẩu khí này, dùng đèn pin chiếu xung quanh, tìm kiếm nơi có thể ẩn thân hoặc chạy trốn.

Đi về phía trước vài bước, liền phát hiện hai cánh cửa đá thật lớn nửa khép nửa mở, Giản Tam Sinh trước kinh sau hãi, nghĩ thầm ở đây cho dù không phải mộ thất chính đặt xác Chu Công, cũng có thể tạm thời để cho đoàn người tránh một chút đầu gió, chung quy dễ chịu hơn ở chỗ này để một đám Thi Bạt vây quanh, đến cùng vì thể lực chống đỡ hết nổi bị giết chết.

Lúc này, Giản Tam Sinh liền gọi mọi người mau chóng trốn vào, lại không ngờ rằng anh vừa muốn vào cánh cửa kia, thành linh từ bên cạnh bay ra một giáo, trực tiếp rơi xuống dưới chân anh, binh khí sắc bén keng một tiếng cắm vào mặt đất, đem lối đi lấp kín chặt chẽ.

Tất cả mọi người bị cảnh tượng này dọa sợ, nhất tề hướng bên cạnh nhìn lại, chỉ thấy trong bóng tối chậm rãi bước ra một võ sĩ hắc giáp vóc dáng khôi ngô, một đầu so với binh sĩ hắc giáp khác cũng cao lớn hơn rất nhiều, động tác cũng càng tương tự con người, hai mắt tỏa ra ánh sáng xanh biếc. Hắc giáp võ sĩ này hiển nhiên so với những tên khác cao hơn một bậc, khôi giáp trên người càng thêm dày nặng, khi bước đi còn vô cùng có phong phạm thủ lĩnh.

“Hắc giáp tướng quân?!” Giản Tam Sinh khẽ gọi một tiếng, nghĩ thầm lần này có khả năng thật sự gặp họa rồi, hắc giáp tướng quân này bất đồng với những binh sĩ Thi Bạt kia, mà là nhân tiêu, nhân tiêu thể này là oan nghiệt hình thành tự nhiên, là tại lúc người còn sống đã đem thân xác phong tỏa trong rương hoặc quan tài các loại, đợi cho đến chết, oán khí sẽ kéo dài không tiêu tan, cũng dựa vào oán thể này làm huyết, khí âm tà đại thịnh, sát nhân khát máu, so với tướng quân thời cổ đại trên chiến trường lĩnh quân đánh giặc còn muốn hung mãnh hơn.

Vương Tử Khiêm thấy Nhị gia sững sờ đứng đó bộ dáng thất bại, liền rảo bước tiến lên từ trên mặt đất rút ra cây giáo nọ, xoay tay lại quay qua, giáo trên không trung trở mình một cái, binh khí hình lưỡi liềm hướng về phía đầu hắc giáp tướng quân gào thét lao đi, nhưng khi sắp chạm dứt đầu lâu bị hắc giáp tướng quân đưa tay bắt được đầu chui, cứng rắn làm nó dừng lại.

Thừa dịp nhân tiêu kia còn chưa kịp phản ứng, Vương Tử Khiêm kéo Giản Vô Tranh qua, đưa cậu cùng Nhị gia đẩy vào cửa đá, sau đó quay đầu lại hướng những người khác quát: “Mau vào đi!”

Đợi tất cả mọi người tiến vào cửa xong, Vương Tử Khiêm nhìn thoáng qua hắc giáp tướng quân đang nghiêng đầu theo dõi nhất cử nhất động của y, trong ánh mắt màu xanh biếc của đôi phương tựa hồ lộ ra một cổ nghiền ngẫm, mà binh sĩ khác thì như được chỉ huy dần dần tản ra, không dám tiến lên quấy rầy.

Dùng sức khép cửa đá dày nặng lại, sau khi xác định từ bên trong không cách nào mở ra được, Vương Tử Khiêm rút ra Thái A kiếm trên đai vũ trang, hai tròng mắt lộ ra huyết hồng âm ngoan hung phần khó nén, nhìn hắc giáp tướng quân từng bước một đi về phía mình, khóe miệng chậm rãi cong lên một mặt cười tà hàm chứa trào phúng.

Mà lúc này bị giam vào trong cửa đá, Giản Vô Tranh sau khi phát hiện Vương Tử Khiêm không cùng tiến vào, không nhịn được lo lắng kêu lên: “Nhị ca! Khiêm Tử ở bên ngoài một mình!”

Giản Tam Sinh vừa nghe cũng sững sốt, đôi mắt đảo qua, quả nhiên không có bóng dáng Vương Tử Khiêm, liền thầm mắng một tiếng: “Cái thằng nhãi này!” Sau đó vội vàng gọi những người khác nói: “Mọi người cùng nhau dùng sức, đẩy cửa đá này ra, mau!”

Mọi người vừa nghe anh Khiêm còn đang bên ngoài, vội vàng ném balô trên lưng, kiếm đủ lực đẩy cửa đá, thậm chí ngay cả khẩu hiệu một hai ba cũng dùng tới, dù vậy vẫn không thấy cánh cửa có dấu hiệu di động nào.

Biết tiếp tục thế này không xong, Giản Tam Sinh vội vàng túm lấy Tam đệ nhà mình cùng Ngũ Lôi không còn chút khí lực vào trong thạch thất đi tìm cơ quan mở cửa, chỉ mong sao trước khi Khiêm Tử xảy ra chuyện có thể mở được cửa.

Trong lòng Giản Vô Tranh vừa giận vừa sợ, giận Vương Tử Khiêm luôn đem sự tình ôm hết vào người, sợ y một mình bên ngoài sẽ bị thương, tay cầm đèn pin mắt sói cũng có chút run rẩy, trong miệng mắng một câu chết tiệt, ánh mắt lại không dám bỏ qua một địa phương nhỏ nào, sợ bỏ sót cơ quan gì.

Thời gian từng chút trôi qua, cửa đá dày nặng đã ngăn cách tất cả thanh âm bên ngoài. Đám người Hoắc Tam Nhi còn đang cố hết sức mình đẩy cửa đá, thỉnh thoảng cao giọng quát đòi câu: “Động một chút rồi. Dừng thêm chút sức nữa thôi!”

Mà Giản Vô Tranh cùng Nhị ca, Ngũ Lô đem tất cả thạch thất lục tung một lần, hoàn toàn tìm không được cái gì tương tự cơ quan, thẳng đến khi Giản Tam Sinh thở dài, phát tay nói: “Dừng tìm nữa, xem ra chốt mở của cửa này ở bên ngoài, như vậy cũng tốt, nếu Khiêm tử gặp nguy hiểm, chúng ta cũng đừng mong ra ngoài.”

Giản Vô Tranh hung hăng liếc mắt trừng Nhị ca, cảnh cáo anh đừng nói mò, rồi không bỏ cuộc tiếp tục cầm đèn pin lục lợi khắp nơi.

Không biết đã qua bao lâu, lâu đến mức đám người Hoắc Tam Nhi đã mệt đến nằm trên mặt đất ngủ say, Ngũ Lô ôm túi lớn vàng mã nói mớ, Giản Tam Sinh ngồi xồm ở xa xa hút thuốc. Giản Vô Tranh liếc mắt nhìn Nhị ca, rồi cũng dựa vào tường ngồi một bên, cô đơn nhìn đèn pin mắt sói trong tay ngẩn người.

Trong lòng cậu có một chút tuyệt vọng, trong ấn tượng Khiêm Tử cho tới bây giờ chưa từng để bọn họ chờ thời gian dài như vậy, xem ra lần này đụng phải thứ gì thật sự rất khó chơi rồi, khó chơi đến... Ngay cả y cũng không cách nào ứng phó rồi...

Không, không có khả năng. Giản Vô Tranh lắc đầu, muốn đem những ý niệm không rõ trong đầu vẩy ra, ép buộc chính mình không hướng đến chỗ xấu mà suy nghĩ, Vương Tử Khiêm là vô địch, trước kia là thế, bây giờ cũng vậy, sau này cũng thế, không có thứ gì có thể đẩy y vào chỗ chết... Con mẹ nó, càng ngày càng cáu kỉnh.

Ngay khi trong đầu Giản Vô Tranh rối như tơ vò, sắp ngủ thiếp đi, cửa đá nặng dày vốn vững như bàn thạch nọ, thỉnh linh phát ra một trận tiếng vang cực lớn trầm trọng mà rung động màng nhĩ. Mọi người ngủ hồi lâu thoáng cái từ trong mộng bừng tỉnh, ngồi bật dậy, nhất tề nhìn về phía cửa, mà ngay cả Giản Tam Sinh đang ngồi xồm hút thuốc cũng đầy mặt kinh hãi đứng lên.

Chương 35 - Đào xuất sinh thiên

Cửa đá dày nặng lại mở ra, Vương Tử Khiêm cả người đầm máu xuất hiện trước mặt mọi người, áo y sớm đã không thấy đâu, trên thân hình tinh hãn trần trụi che kín vết máu màu đỏ đen, loi vằn hình rồng quỷ dị phức tạp từ bụng kéo dài tới má trái, trong song đồng đen bóng như đá che kín tàn nhẫn cùng sát ý băng lãnh, khi những người khác còn chưa kịp hoan hô, thỉnh linh giơ kiếm cổ trong tay lên, tàn khóc mà lạnh lùng nói ra: “Nhà họ Liêu vô tình, chớ có trách ta vô nghĩa, ta muốn một trong các người lưu lại.”

Một câu nói kia khiến cho mọi người vốn vì sự xuất hiện của y mà kích động không thôi giống như bị tát ngược một gáo nước lạnh, kinh ngạc vạn phần vừa muốn làm rõ tình huống, thật sự không biết lời này của anh Khiêm là có ý gì, lại càng không rõ ràng y tại sao lại đột nhiên nói như vậy. Mà ngay cả Giản Tam Sinh cũng đầy mặt kỳ lạ nhìn Liêu Hiểu Thịnh từ trên xuống dưới, nghĩ thầm chẳng lẽ thằng nhóc này còn có giấu giếm gì mà anh không biết. Giản Vô Tranh cũng vô thức cách đám người nhà họ Liêu xa một chút, cậu biết Khiêm Tử nói như vậy nhất định là biết gì đó, xem ra Liêu Hiểu Thịnh này có chuyện gì chưa nói cho bọn họ biết, hoặc đã làm gì đó sau lưng bọn họ.

Trong một đám người tựa hồ chỉ có Liêu Hiểu Thịnh không có vẻ gì kinh ngạc, hấn cúi đầu trầm tư một hồi, lại ngẩng đầu cùng Vương Tử Khiêm liếc nhau, xác định kiên quyết trong mắt đối phương còn đường sống nào để cứu vãn, liền lạnh mặt móc súng ra, sau đó dưới tình huống tất cả mọi người không hề ngờ đến, đột ngột đưa tay cho Tiểu Lý một súng. Một phát súng này trực tiếp bắn vào huyết thái dương, óc màu trắng của Tiểu Lý trộn lẫn máu tươi trong nháy mắt tung tóe ra, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có gục chết trên mặt đất.

Toàn bộ đám người Hoắc Tam Nhi bị một màn máu me tàn nhẫn này chấn kinh, căn bản nghĩ không ra Liêu Hiểu Thịnh có thể mặt không đổi sắc tâm ngoan thủ lạt giết chết người làm thuê của nhà mình như vậy, mặc dù bọn họ bình thường tùy tiện, đối với đồng bạn chết đi chưa từng tỏ vẻ thương cảm nhiều lắm, nhưng cũng tuyệt đối không đối với người trong nhà hạ độc thủ. Người không tỏ vẻ thương cảm đối với người chết, là vì biết bọn họ làm nghề này không có mấy ai có thể an hưởng tuổi già, trong một phút sơ sẩy sẽ chết rất thảm, có rảnh đâu mà đi thương cảm người khác, còn không bằng lo lắng cho mình nhiều hơn chút.

Song vẫn nhìn chăm chú vào hết thảy những việc này Vương Tử Khiêm không chút nào động dung, phẳng phất như đã sớm ngờ tới sẽ như thế, chỉ chậm rãi rũ tay giờ Thái A kiểm xuống, tiếp tục nói: “Thứ trong quan tài đều về Nhị gia, ai dám vọng động, đừng mong còn sống rồi đi.”

Nói xong, đưa tay đem một thứ gì đó màu đen ném tới chân Liêu Hiểu Thịnh, theo đó mà đến còn có một mảnh sắt tàn, mảnh sắt rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng giòn vang.

Giản Tam Sinh mắt tinh, bật người nhìn ra thứ màu đen đó là nửa người trên của hắc giáp tướng quân, vậy mà cứ thế bị Vương Tử Khiêm chém đứt xách lại đây. Mà mặt trên mảnh sắt từ người hắc giáp tướng quân rơi xuống, lại có khắc một chữ Liêu mơ hồ. Sờ sờ cảm, Giản Tam Sinh tựa hồ đã hiểu được gì đó, ánh mắt ý vị thâm trường nhìn hai người còn sót lại của nhà họ Liêu, nghĩ thầm, nhà họ Liêu các người nếu dám ở sau lưng giở ám chiêu, vậy đừng trách Giản gia ta không giữ chữ tín, đến lúc đó thứ trong quan tài có muốn chia hay không, phải xem tâm tình Nhị gia ta thế nào nữa đây.

Mùi máu tươi trong thạch thất làm cho người ta buồn nôn, Giản Vô Tranh nhíu mày dè lên thái dương, rồi không suy nghĩ thêm ngọn nguồn trong đó nữa, xoay người đi tới địa phương đám người Hoắc Tam Nhi đặt đồ đạc, ngồi xổm xuống một phen lục lọi, miễn cưỡng tìm được một bộ áo khoác vừa người, sau đó đến bên cạnh Vương Tử Khiêm đưa cho y. Đối với Giản Vô Tranh mà nói, muốn cậu nhìn Vương Tử Khiêm một thân đầy vết thương máu chảy đầm đìa thật sự là một loại hành hạ cực lớn.

“Sao lại biến thành thế này?” Giản Vô Tranh một bên đưa tay giúp Vương Tử Khiêm cài áo đằng hoàng, một bên lo lắng nhíu mày hỏi. Nhận được đáp án lại chỉ là cái lắc đầu nhàn nhạt.

Trùng mắt liếc đối phương một cái, Giản Vô Tranh nhìn không được nghĩ thâm, chắc hẳn đối với tên này mà nói, cùng với thả bọn họ ra hỗ trợ, còn không bằng để y một mình đối phó với tất cả sẽ hiệu suất hơn... Tên chết tiệt này...

Nhìn hai đứa nhỏ đang dính lấy nhau một chút, Giản Tam Sinh phát tay, nói: “Được rồi, có chuyện gì chờ ra khỏi mộ rồi hãy nói, đi tìm mộ thật chính trước, mở quan tài lấy của cải, mới là quan trọng nhất. Tam Nhi các cậu nhanh chóng đeo đồ đạc lên, chúng ta không thể chậm trễ ở đây nữa. Từ khi tiến vào đến giờ không biết đã qua bao lâu, vạn nhất để cho Quách đầu to bọn họ ở bên ngoài sốt ruột, trở về tìm người giúp đỡ xuống tìm chúng ta sẽ không hay đâu.”

Hoắc Tam Nhi cùng Ngũ Lôi gật gật đầu, đem balô chứa đầy đồ mã cùng trang bị đeo lên người, sau đó liếc nhau, Ngũ Lôi xem hiểu ý tứ trong mắt Hoắc Tam Nhi, liền thở dài, túm hai túi khác trên mặt đất, xoay người ném cho Triệu Lỗi đang ngồi xồm bên cạnh Liêu Hiểu Thịnh về mặt âm trầm: “Anh Lỗi, gì thì gì, thu dọn chút đồ đạc chúng ta nên đi nhanh lên, đừng ngồi xồm ở đó ngăn người nữa.”

Triệu Lỗi cảm kích nhìn thoáng qua Ngũ Lôi, kéo balô qua, tự mình đeo một cái, sau đó đem cái kia đưa cho Liêu Hiểu Thịnh. Người nọ vẫn là vẻ mặt thất bại vì sự tình bị phát hiện, chỉ sợ là đang lo lắng trở về làm thế nào cùng lão gia tử trong nhà giao phó, dù sao đây là lần đầu tiên Liêu lão gia tử giao sự tình vào tay hắn, kết quả lại làm hư, kết thúc thế nào, còn phải xem chính hắn.

Thấy mọi người đã chuẩn bị thỏa đáng, Vương Tử Khiêm liền mang theo Giản Vô Tranh dẫn đầu đi ra ngoài, sau đó là đám người Giản Tam Sinh. Liêu Hiểu Thịnh mang theo Triệu Lỗi đi sau cùng, cúi đầu không biết suy nghĩ gì.

Trong hành lang âm u có chút ẩm ướt, nhưng dị thường rộng rãi bằng phẳng, trang trí cũng hoa lệ khí phái hơn so với trước kia, hai bên hành lang bày đầy đấng nô với tư thế ngồi xồm, cùng một loạt những dãy binh dũng bưu hãn hung mãnh khuôn mặt nghiêm túc.

Mọi người một bên quan sát binh dũng này, một bên cẩn thận chú ý phía trước. Giản Tam Sinh mang theo đèn pha HID, trong lòng nghĩ khoảng cách đến mộ thật chính hẳn là không còn xa nữa.

Quả nhiên cũng không lâu lắm, mọi người liền đến cuối hành lang. Chỉ thấy hai cánh cửa đồng cực lớn cao ngất trong mây sừng sững trước mắt, trên cửa đồ án hoa văn khắc họa phức tạp, thật sự làm cho người ta nhìn không rời mắt. Ngư trùng hoa điêu, thần thú ác quỷ, minh quân trung thần, hiền giả gian nhân, đủ loại khác nhau cái gì cần có đều có, dung hợp trong một vài bức tranh vẽ cổ sự, nhìn như độc lập thực tế rồi lại chặt chẽ tương liên, toàn bộ dùng nét bút súc tích mà tinh diệu, trọn vẹn một khối khéo léo tuyệt vời.

Hoắc Tam Nhi dùng sức rướn cổ lên trên nhìn, trong miệng còn lẩm bẩm: “Thứ này nếu có thể chuyển đi...”

Nghe vậy Giản Tam Sinh không chút khách khí thưởng cho hắn một cái gõ đầu nổ đom đóm, bộ dáng chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: “Loại đồ vật này cho dù có thể chuyển ra ngoài cũng không ai dám thu, ngay cả viện bảo tàng cũng không để được, đầu óc này của cậu có thể nghĩ chút chính sự không!”

“Hắc hắc, Nhị gia nói rất đúng.” Mặc dù Hoắc Tam Nhi vừa mặt cười hì hì vừa cúi đầu khom lưng, nhưng Giản Tam Sinh biết hắn can bản không có để lời mình lọt vào tai, không khỏi nghĩ thầm, thằng nhóc thú vị này đã là thuộc hạ mình nhiều năm, vẫn cứ tánh tình thấy tiền sáng mắt, nói sao cũng không nghe.

Thôi, Giản Tam Sinh dưới đáy lòng than vãn, chung quy so với súc sinh lòng lang dạ sói giết người không chớp mắt vẫn tốt hơn.

Hợp lực đẩy cánh cửa đồng cực lớn ra, theo thanh âm chấn động nặng nề nọ, một luồng hơi thở âm trầm băng lãnh phả vào mặt, nháy mắt ngay sa đó xuyên thấu da, rót vào sâu bên trong xương tủy của mọi người, phảng phất như một bàn tay vô hình đang bóp chặt cổ, khiến người ta không nhìn được tâm sinh hàn ý.

Giản Tam Sinh nắm đèn pin mắt sói và Desert Eagle, dẫn đầu đi vào, mọi người theo sát phía sau, bất giác cũng đều nâng vũ khí lên, nơi này chung quy cảm giác cùng những nơi khác đã đi qua bất đồng, không biết là do hàn khí như ngàn năm không đổi này, hay chỉ đơn giản vì đây là mộ thất chính.

Mọi người tiến vào trong cửa, đi vài bước về phía trước, phát hiện đây là ở phía trên một thạch đài. Dùng đèn pin chiếu về phía dưới thạch đài, lại hoàn toàn nhìn không thấy đáy, dưới thạch đài một mảnh đen ngịt, tựa như động sâu không đáy, căn bản đoán không ra phía dưới là cảnh tượng thế nào.

Tới lui hai vòng xung quanh mép thạch đài, Giản Tam Sinh suy nghĩ quan tài của Chu Công hẳn là ngay bên dưới, bận bịu lâu như vậy, chỉ còn bước cuối cùng mở ra quan tài này thì phát tài rồi, quản cái gì hắc hung bạch hung nữa, đi xuống xem trước một chút rồi tính.

Nghĩ thế, Giản Tam Sinh gạt đầu, chìa chìa balô Hoắc Tam Nhi, lại chỉ chỉ phía dưới, nói: “Tam Nhi các cậu lấy dây thừng ra, ta thấy phía dưới hẳn là không nhỏ, làm thang dây chúng ta từng người một đi xuống.”

Hoắc Tam Nhi dạ một tiếng, liền ngồi xổm trên đất cùng Ngũ Lôi thắt dây thừng. Sau khi làm thang dây xong, Giản Tam Sinh đem đầu thừng xuyên qua thắt nút trên một mảng đá tận cùng bên trong đài cao, sau đó thử một chút, mảng đá rất chắc chắn, chưa đến nỗi người bò đến nửa đoạn thì rơi mất, hại cả đoàn người đều ngã thành bánh thịt.

Giản Tam Sinh đưa mắt ra hiệu cho Vương Tử Khiêm, đề y dẫn đầu đi xuống, đề Liêu Hiểu Thịnh và Triệu Lỗi ở chính giữa, ngựa bọn họ làm ra chuyện cắt đứt dây thừng gì đó.

Mọi người chậm rãi theo sợi dây bò tới đáy thạch đài, mới phát hiện phía dưới này cũng hoàn toàn không hề có chút tân trang gì, chỉ là một động đá vôi thiên nhiên rộng lớn âm lãnh, điều

chính đèn pin mắt sói và đèn pha đến cường độ lớn nhất, mơ hồ có thể thấy được một quan tài cực lớn đặt cách đó không xa.

Mọi người vội vàng nhấc xà beng lên, hai mắt tỏa sáng vây sang, trong lòng đều nói thầm vị chủ mộ này tự giấu mình thật sâu, hơn nữa tư thái này một chút cũng không thể so với lăng mộ quy mô nhỏ của thiên tử.

Giản Tam Sinh sờ sờ bên ngoài quan tài, nói: “Đây là gỗ cây thị, thời xưa loại gỗ làm thành quách này được gọi là thị cung, là thứ chỉ có hoàng thân quốc thích quyền cao chức trọng mới có thể hưởng dụng. Dựa theo quy chế thời đó, bên trong lớp quách này hẳn là còn một lớp nữa, sau đó mới là quan tài chính. Đeo găng tay, chúng ta cẩn thận một chút, động hư thi thể chính là đại kỵ.”

Mọi người đáp lời xong đều lấy ra dụng cụ khai quan, bốn người chắn bốn góc, đem xà beng đầu dẹt chêm vào nắp đây, sau đó nghe theo Giản Tam Sinh chỉ huy, đồng loạt phát lực, liền chậm rãi nạy nắp quan tài gỗ thị trầm nặng kia.

Đem nắp chuyển sang một bên, phía trong quả nhiên lại lộ ra một lớp quách, chiếu theo biện pháp cũ, Hoắc Tam Nhi đưa mắt ra hiệu với những người khác, liền dẫn đầu chêm xà beng vào khe hở. Nhưng chưa kịp dùng sức, trong quách này dường như có thứ gì đó đang đẩy xà beng trên tay hắn, lực đạo kỳ quái khiến hắn không thể không ngừng lại.

Những người khác lại không do dự như hắn, ba người dùng sức một cái, nắp của lớp quách thứ hai đã nạy ra một nửa. Giản Tam Sinh vội vàng chạy đến bên kê mở kia dùng đèn pin chiếu vào nhìn xem, vừa nhìn thấy không khỏi mừng rỡ: “Da trâu, được rồi được rồi, mặt này nữa chính là một lớp cuối cùng của quan tài chính rồi, Tam Nhi, cậu còn ngây ra đó làm quái gì nữa, mau nạy ra!”

Hoắc Tam Nhi sững sốt, sau đó quay đầu nhìn về phía Giản Tam Sinh, thấp giọng nói: “Nhị gia, cái này... Trong này hình như có cái gì...”

“Nói nhảm! Bên trong đương nhiên là đồ vật, không có đồ vật chúng ta còn cạy ra làm gì?!” Giản Tam Sinh trừng mắt liếc hắn một cái, tâm nói thật sự là sắp bị thằng nhóc ngốc nghếch này làm cho tức chết.

“Không, không phải nói cái đó, là...” Lời còn chưa dứt, Hoắc Tam Nhi chỉ cảm thấy xà beng trong tay mạnh mẽ lệch sang bên cạnh một cái, sau đó chợt nghe răng rắc một tiếng, thỉnh linh từ giữa khe hở của nắp quan tài vươn ra bốn cái móng tay cứng dài, trực tiếp đâm thấu quan tài răn chắc.

Vẫn luôn đứng bên cạnh Giản Vô Tranh Vương Tử Khiêm nhanh tay lẹ mắt, túm Hoắc Tam Nhi còn đang sững sờ ở đó ra, móng tay dài mảnh cắt sượt qua áo ngoài, suýt nữa ghim vào ngực.

Hoắc Tam Nhi sau khi kịp phản ứng, nhìn móng tay còn lộ ra bên ngoài quan tài kia mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hắn vuốt mặt, lắp bắp nói: “Mẹ kiếp... Đây, đây là...”

“Xác chết vùng dậy rồi...” Giản Tam Sinh cũng lau trán đầy mồ hôi lạnh, tiếp lời: “Cái thằng nhóc thôi tha này, nhất định không chịu thua kém nhì.”

“Nhị gia, việc này, việc này đâu thể trách tôi chứ...” Hoắc Tam Nhi đầy mặt khóc tang: “Bây giờ chúng ta làm sao đây?”

Giản Tam Sinh cúi đầu nghĩ một chút, xác chết dậy thì dậy, thứ trong quan tài không thể không lấy, nếu không việc này mà truyền ra nói lão Giản gia xuống đất mà không mò được cá, vậy không phải để cho kẻ khác lấy ra làm trò cười sao? Vì vậy suy tư vài giây, liền mở miệng nói: “Tiếp tục, bên kia đừng đụng nữa, từ nắp quan tài bên này cạy ra, lấy được đồ xong chúng ta liền rút lui!”

Mọi người gật đầu một cái, liền nhắm chừng sức đem quan tài bọc da trâu tận cùng bên trong này cạy ra một nửa, dùng đèn pin chiếu vào trong, lại nhìn thấy một đôi chân người trắng bệch, phía dưới kẽ hở có quần áo vân sắc Tây Chu như ẩn như hiện.

“Xem ra thi thể này xử lý chống phân hủy rất tốt.” Giản Tam Sinh nói thầm một câu, sau đó cho tay vào trong quan tài móc đồ đặc bên chân thi thể, lục lọi nửa ngày lại chỉ lấy ra được nửa miếng mai rùa, dùng đèn pin chiếu vào, phía trên này mấy văn tự vận vẹo như già bói cùng ký hiệu cùng loại tượng trưng cho tinh tượng phong thủy nhất thời khiến người ta hoàn toàn chẳng hiểu ra sao.

“Con mẹ nó sao chỉ có mấy thứ này?” Chửi thề một câu, Giản Tam Sinh chưa từ bỏ ý định còn muốn thò tay vào lần nữa, lại nghe Khiêm Tử bên cạnh thấp giọng nói một câu không tốt, vội quay đầu sang hỏi: “Sao vậy?”

“Phía trên có gì đó.” Vương Tử Khiêm trả lời ngắn gọn, trên tay lại cực nhanh lấp đạn vào.

Nhìn thấy anh Khiêm thân thủ cực cao cũng thành cái dạng này, mọi người không nhịn được tâm trạng trầm xuống, biết lần này sợ rằng tai vạ đến nơi rồi. Giản Vô Tranh cũng phát hiện sự tình không ổn, vội vàng móc ra Desert Eagle trước đó lấy được từ trong túi của người khác, chuẩn bị cho một trận đánh ác liệt.

Giản Tam Sinh ra hiệu với Hoắc Tam Nhi, người nọ hiểu ý, móc ra pháo sáng, sau đó hướng về phía đỉnh đầu bắn một phát.

Chỉ thấy dưới bạch quang đẹp mắt, mọc ra vô số quái xà mặt người quanh quẩn trên nóc động. Những nghiệt súc đầu người thân rắn này, nhỏ thì như rắn cỏ bình thường, lớn thì cỡ bắp đùi người, chỉ chít đông nghẹt cả hang động đá vôi, mà ngay cả trên thạch đài bọn họ vừa bò xuống tới cũng thế. Tất cả quái xà đều phì phì phun lưỡi, đôi mắt giống với con người gắt gao nhìn chằm chằm mấy vị khách không mời bên cạnh quan tài.

“Mỹ nhân xà!” Giản Tam Sinh hú lên quái dị, vừa thả miếng mai rùa vào trong túi, vừa không thể tin được nói: “Nơi này sao lại có thứ ấy được?!”

“Đừng nói nữa chạy mau.” Vương Tử Khiêm vừa nói xong, kéo Giản Vô Tranh chạy vọt về phía trước. Những người khác thấy thế, cũng nhanh chóng đi theo.

Mỹ nhân xà vây quanh bốn phía này nhìn thấy động tác của đám người, cũng soát một cái lắc lư thân hình tụ tập sang. Nghe được thanh âm khùng bố của vô số thân rắn ma sát trên mặt đất phía sau, da đầu mọi người tê dại sống lưng phát lạnh, càng chạy thực mạng về phía trước.

Giản Tam Sinh một bên chạy một bên thở dốc nói: “Trong động này ảm ướt dị thường, rất có khả năng có sông ngầm thông ra bên ngoài, mau tìm xem có chỗ nào có cửa động gì đó hay không!”

Vừa dứt lời, chợt nghe Vương Tử Khiêm phía trước nói: “Ở đằng trước.”

Giản Tam Sinh khựng lại một chút, lúc này mới hiểu được tại sao Khiêm Tử cực lực chạy về hướng bên này, nguyên lai đã sớm chuẩn bị tốt đường lui, không khỏi trong lòng đại thán mình lo thừa, chạy theo y là được thôi mà.

Phía sau vô số quái xà càng đuổi càng gấp, mọi người chạy vội đến trước một thạch động, Vương Tử Khiêm ôm lấy thắt lưng Giản Vô Tranh nâng cậu lên trên, trong miệng còn quát khẽ nói: “Đều lên hết đi!”

Mọi người giúp đỡ nhau, nhanh chóng bò cả vào thạch động. Khi Giản Vô Tranh kéo Nhị ca lên trong lúc vô tình nhìn thoáng qua quan tài đặt Chu Công Đán kia, lại nhìn thấy 'Nam nhân' trước đó được gọi là Huyền Vũ đang đứng bên cạnh quan tài, nhắc một miếng mai rùa cẩn thận nghiên cứu, mà lòng ngực gã, rõ ràng cầm một bàn tay người xanh trắng. Móng tay thon gầy xuyên thấu thân thể người nọ, từ phía sau lưng lộ ra, trên móng tay còn dính một mảng huyết nhục đen thuyền.

“Huyền Vũ” nọ lại như hoàn toàn không cảm thấy được, còn hướng mai rùa yên lặng lắm bầm, chẳng chút sợ hãi cánh tay từ trong quan tài vươn ra, đang vung vẩy kia. Sau khi gã niệm xong thì ngẩng đầu, khoe miệng lộ ra một mặt cười âm ám, một khắc sau đó, đã bị móng nhọn giống như đao thép trên cánh tay tước rơi đầu.

Bên tai đột ngột vang lên tiếng súng bằng bằng, Giản Vô Tranh mới từ trong một màn quỷ dị nọ phục hồi lại tinh thần, đi theo mọi người cùng chạy thoát thân.

Cho dù chạy trốn vào động rồi, mỹ nhân xà này vẫn không hề có ý định buông tha cho bọn họ, bày rắn chi chít ùn ùn kéo đến, lắc lư thân hình kích cỡ không đồng nhất, điên cuồng đuổi theo phía sau mọi người, trực tiếp khiến người ta cảm thấy một cỗ sợ hãi và tuyệt vọng.

Thình thoảng có mấy con rắn nhỏ cực nhanh lủi sang, cắn vào một miếng thịt trên người sẽ không nhè ra. Đám người Giản Tam Sinh vừa bắn vừa trốn, khiến cho cả người đầy máu cực kỳ thê thảm. Giản Vô Tranh ngắm bắn không chuẩn, chỉ có thể hướng trong bày rắn mà bắn, chí ít cũng có thể bắn trúng một hai con, mấy con theo sát sát sao liền giao cho đám người Khiêm Tử xử lý.

Một đường chạy trốn, trong thạch động đã che kín đầu người và thân rắn vỡ vụn mơ hồ của quái xà, máu chảy lênh láng khiến người ta buồn nôn.

Đang lúc mọi người sắp kiên trì không nổi nữa, phía trước bỗng xuất hiện một cái mương lớn, Ngũ Lôi một lúc không chú ý giẫm vào khoảng không rơi xuống, Hoắc Tam Nhi đưa tay

kéo được, nhưng cũng theo đó ngã vào trong mương. Chỉ nghe tũm một tiếng, vô số bọt nước bắn tung tóe.

“Nhị gia mọi người mau xuống đây, dưới này là sông!” Hoắc Tam Nhi từ trong nước ló đầu lên, lập tức rướn cổ hô.

Nghe vậy Vương Tử Khiêm liếc mắt nhìn Nhị gia một cái, rồi không nói hai lời ôm Giản Vô Tranh cùng nhảy xuống, những người khác cũng không nhiều lời nữa, lập tức nhảy theo.

Mọi người rơi vào sông, lại không ngờ rằng nước này chảy xiết như thế, còn chưa điều chỉnh tốt thân hình, liền bị cuốn về phía trước mấy thước, trong miệng đều là một cỗ mùi nước sông tanh mặn, không bị mỹ nhân xà cắn chết nhưng suýt nữa bị nước sông làm sặc chết.

Được Khiêm Tử che chở trong ngực Giản Vô Tranh sau khi đem đầu nhô ra khỏi mặt nước, há to miệng hợp không khí. Sau đó từ trong lòng Vương Tử Khiêm giẫy ra, kiên trì muốn tự bơi.

Có nước chảy trợ giúp, mỹ nhân xà này rất nhanh bị bỏ lại phía sau. Hoắc Tam Nhi quay đầu liếc mắt nhìn lại, lập tức đắc ý hoan hô: “Chỉ là chút thử thối tha ấy mà muốn cùng bọn tao đấu, thật là trứng chọi đá... Á!”

Một lúc không chú ý, đầu Hoắc Tam Nhi đụng phải măng đá mọc ngược xuống, kêu lên một tiếng đau đớn rồi nhanh chóng chìm vào trong nước.

“Tam Nhi!”

“Ai du Tam Nhi của ta ơi, cậu còn dám dọa chúng nó nữa không?!”

“Phụt... ha... ha tên đàn này... ha... ha...”

“Vô Tranh, cẩn thận.”

“Ha... ha, yên tâm, tôi mới không nào tàn như cái tên kia đâu, A!”

“Vô Tranh!”

“Ai u... tiểu tử tông của ta ơi, mấy đứa này nhất định là hận ta không chết phải không!”

“Lão tam nhà họ Giản quả nhiên cũng không giống người phàm...”

Trong lúc nhất thời, bên trong thạch động vốn nguy cơ tứ phía, đã tràn ngập đủ loại thanh âm trái ngược nhau.

Chương 36 - Trở lại thôn Tư gia

Khi Giản Vô Tranh tỉnh lại phát hiện mình đã nằm trên giường mềm mại, mở mắt ra nhìn quanh bốn phía, phát hiện đây là một nhà dân rất bình thường, trong phòng có một cái bàn và

mấy cái ghế nhỏ, sau đó chính là giường đơn dưới thân mình đây, bày biện cực kỳ đơn giản mộc mạc. Chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, Giản Vô Tranh sờ sờ ót, cảm thấy vẫn có chút đau ê ẩm, vừa cúi đầu nhìn, quần áo trên người mình cũng đã đổi sạch sẽ.

Kéo chăn phủ trên người xuống, Giản Vô Tranh đứng dậy đuổi thất lung uể oải, sau đó đi tới cửa chuẩn bị ra ngoài, suy nghĩ một chút, lại trở về bên giường gấp gọn chăn mền, lúc này mới yên tâm mở cửa.

Bên ngoài là một khoảnh sân không lớn không nhỏ, toàn bộ dùng gạch xây thành một vòng, bên trái sân là một lớp cửa sắt lớn sơn đỏ, nước sơn đỏ phía trên đã bong tróc không ít, lộ ra lớp sắt bên trong, chắc hẳn đã có chút tuổi rồi.

Trong sân bày mấy vại lớn, Giản Tam Sinh đang cùng một người đàn ông tướng tá to lớn đứng bên cạnh vại nhàn tản tán gẫu: “Đại ca à, trong mấy cái vại này của các anh thả cái gì thế, còn phải lấy đá đè lên chắc chắn như vậy?”

Người đàn ông kia cười cười, dùng một thứ tiếng phổ thông đặc sệt chất địa phương nói: “Đây là thịt lừa Tứ sậy, khách rất thích ăn nha, chỉ vừa nhét vào thôi.”

Giản Vô Tranh nhìn thấy Nhị ca nhà mình rõ ràng thoáng sững sốt, trong bụng nhin không được cảm thấy buồn cười, nghe không hiểu tiếng địa phương còn muốn theo người ta lôi kéo làm quen.

Giản Tam Sinh chỉ thoáng khó xử một chút, sau đó vội vàng trưng lên khuôn mặt tươi cười, móc hộp thuốc lá rút một điếu đưa tới, nói: “Thịt lừa này là nhà mình ăn hay đang chuẩn bị bán đi?”

“Đừng đừng đừng, ầy không hút thuốc, để con vợ nó nhìn thấy là không xong đâu.” Người đàn ông vờ mặt nghiêm túc khoát tay, nhìn thấy Giản Tam Sinh đặt điếu thuốc vào trong miệng anh đốt, mới nói tiếp: “Thịt muối này đều là Tứ ăn mà, mấy bà chị ngoài thôn đến còn nhất quyết muốn mang chút trở về đó.”

Đang nói, từ trong phòng bên cạnh lại bước ra một người phụ nữ, nhìn thấy người đàn ông liền đem tay chà lên tạp dề, nói: “Ông còn tùm tùm ở đó, không mau vào nhà giúp một tay, hờ một tí là lười biếng trốn việc.”

“Ầy biết rồi mà, bà đi vào trước đi.” Người đàn ông trước mặt người ngoài bị bà vợ mình mắng, cảm thấy mặt mũi mất hết, vì vậy tỏ vẻ không nhin được muốn đỡ người phụ nữ đi.”

Người phụ nữ cũng cảm thấy nhiều lời không tốt, liền nhíu mày liếc mắt trừng chồng, thấp giọng mắng: “Tao tình chết ông (“Tao Tình” theo tiếng địa phương của Thiểm Tây nghĩa là tán tỉnh, tăng bốc.)!”

Đợi đến khi người phụ nữ vào phòng rồi, người đàn ông gãi gãi đầu, cười nói với Giản Tam Sinh: “Chê cười rồi, ầy vào phòng hỗ trợ trước, cậu dạo loanh quanh sân chơi, tối trở về mới các cậu ăn nhé.”

“Được.” Giản Tam Sinh cũng cười khoát khoát tay: “Đại ca anh lo việc của anh trước đi.”

Thấy người đàn ông đi rồi, Giản Vô Tranh lúc này mới đi qua, nói với Nhị ca: “Đây là nhà người lần trước anh tá túc?”

Gật đầu, Giản Tam Sinh nhả khói, nhìn Tam đệ nhà mình cười nói: “Nhóc con em cũng dậy rồi, cùng anh ra ngoài dạo loanh quanh không?”

“Ừ.” Giản Vô Tranh lên tiếng, sau đó lại hỏi: “Khiêm Tử đâu? Mấy người bọn họ đi đâu rồi?”

“Tam Nhi cùng Lôi Tử đi tìm Quách đầu to và Tiểu Tề rồi, Khiêm Tử ở trung tâm y tế của thôn bôi thuốc.” Giản Tam Sinh ném đầu lọc thuốc trong miệng xuống đất dùng chân nghiền tắt, một bên ra dấu cho Giản Vô Tranh đi theo ra ngoài rồi nói: “Một thân thương tích kia... Em chưa nhìn thấy đâu, làm cho con bé trong trung tâm y tế bị dọa sợ đó.”

“Vậy chúng ta đi tìm Khiêm Tử trước.” Giản Vô Tranh hơi nhíu mày, nhắc chân hướng ra ngoài cửa.

“Biết ngay em sẽ nói thế.” Thở dài, Giản Tam Sinh nhanh chóng theo sau dẫn đường.

Thôn Lư gia này xây dựng mấy năm qua không tồi, cuộc sống người trong thôn trải qua coi như náo nhiệt, nhà cửa càng cất càng nhiều, đường xá cũng tu sửa đâu ra đấy, dọc theo đường thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy vài chiếc xe tư nhân băng hiệu vùng khác lái qua. Bộ dáng của người trong thôn lại chẳng hề ngạc nhiên, ai la cà thì la cà, tán dóc thì tán dóc. Mấy bà cụ ngồi dưới tán cây một bên cắn hạt dưa một bên hướng mắt người bên ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ.

Nói là trung tâm y tế của thôn, kỳ thật chính là căn nhà trệt hai gian, bác sĩ y tá tổng cộng cũng chỉ có hai người, bình thường trong thôn ai sinh chút bệnh cảm mạo đều đến đây lấy thuốc, nhiều nhất thì chích một cái, bệnh nặng hơn chút nữa thì ngồi xe lên bệnh viện huyện khám. Do đó trung tâm y tế này bình thường cũng không có bao nhiêu người đến khám, loại như Khiêm tử ở chỗ này chính là bị thương nặng hiếm thấy, mặc dù cô y tá nhỏ rất sợ hãi, nhưng sếp đã nhận tiền, giao cho cô băng bó sát trùng đẳng hoàng, cô cũng chỉ có thể nghe theo. Tốt xấu gì thì bộ dáng của bệnh nhân này cũng tuần tú, ăn chút đậu hũ cũng xem như mình không lỗ vốn.

Giản Vô Tranh cùng Giản Tam Sinh sau khi vào cửa, Vương Tử Khiêm mới vừa mặc quần áo vào, đang để cho y tá xử lý vết thương trên tay. Nhìn thấy hai người tiến đến, đầu tiên là gật đầu chào Nhị gia, tiếp theo mặt không chút thay đổi nhìn Giản Vô Tranh không nói lời nào.

Giản Vô Tranh dè gân xanh trên trán, nghĩ thầm cậu muốn cười tôi thì cứ cười, bày đặt giả cái mặt cứng đờ đó cho ai coi. Vì vậy tức giận trừng mắt liếc Khiêm Tử, đi tới bên cạnh nhìn ngực y lộ ra tầng tầng băng vải, nói với cô bé y tá: “Cậu ta trước đó ngã xuống sông, vết thương chạm qua nước, không bị nhiễm trùng chứ?”

Cùng người khác đánh nhau bị chém thành cái dạng này rồi còn bị ném xuống sông?! Cô bé y tá nghe thấy lời Giản Vô Tranh nói thì hoảng sợ liếc mắt nhìn đối phương, trong lòng vì vết thương trên người Vương Tử Khiêm ảo tưởng ra vô số loại cảnh tượng, sau đó lắp bắp nói: “Không có, à không, là có nhiễm trùng một chút, không, dù sao cũng đã bôi thuốc, chỉ cần trong khoảng thời gian này kiên trì thay thuốc đừng để chạm nước sẽ không sao.”

“Ừ.” Giản Vô Tranh gật gật đầu, cười xấu xa đưa tay ấn chỗ ngực bị thương của Vương Tử Khiêm, nhưng khi còn chưa kịp đụng tới quần áo đã bị Khiêm Tử cầm lại cổ tay.”

“Vô Tranh.” Vương Tử Khiêm thấp giọng gọi một tiếng, trong mắt lộ ra chút ý cười.

Phát hiện cô bé y tá đang nhìn hai người sững sờ, Giản Tam Sinh một bên vội hô một tiếng, nói: “Cô bé này, chú nghe khẩu âm con cũng không giống người địa phương?”

“À, đúng vậy, con là người Liêu Ninh.” Cô bé y tá nghe được câu hỏi thẹn thùng cười cười, sau đó thu dọn băng gạc cùng nước thuốc, nói với ba người: “Được rồi, mọi người có thể trở về, nhớ kỹ đúng thời hạn đến thay thuốc.”

Ừ một tiếng, Giản Tam Sinh đưa mắt ra hiệu với hai người, liền dẫn đầu ra ngoài, Giản Vô Tranh cùng Vương Tử Khiêm liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng đi theo ra cửa.

Thấy hai người đều đã theo lên, Giản Tam Sinh không khỏi thở phào một hơi, nói: “Hai cái đứa xú tiểu tử này, không biết nhìn địa điểm thời gian chút, còn ở đó liếc mắt đưa tình, không sợ dọa con gái nhà người ta à.”

“A, Nhị ca anh là hâm mộ đồ kị chứ gì, lần sau anh mang Nhị tử theo không phải được rồi sao.” Tiểu tử tông về mặt không sao cả, ngược lại cười nhạo Giản Tam Sinh.

“Ta phun, cái thằng ranh con này...”

Vương Tử Khiêm yên tĩnh đi theo bên cạnh, nghe hai anh em nhà này cãi cọ, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu. Nhưng không chờ y nghe xong đối thoại của hai người, lại chợt cảm giác được thân thể một trận cương ngạnh, phảng phất như bị thứ gì đó trói trụ vậy, khiến y không cách nào tiếp tục đi về phía trước.

Chậm rãi quay đầu lại, hai tròng mắt đen nhánh của Vương Tử Khiêm dần dần che kín huyết hồng, y nhìn chằm chằm người đàn ông cao lớn cách đó không xa đưa lưng về phía mình, đang ngồi trên ghế đá, cùng một cô bé chơi đùa, lạnh lùng mở miệng nói: “Có việc gì thế.”

Thanh âm Vương Tử Khiêm mặc dù trầm thấp, nhưng chẳng may may lọt vào tai người đàn ông khô ngô kia. Người đàn ông cũng không đáp lời, chỉ vươn một tay làm một động tác kỳ quái mà phức tạp, Vương Tử Khiêm nhất thời cảm giác hai đùi như rót chì... (Đây là một cách khổ hình thời xưa, rót chì hoặc rót thiếc đun nóng)

Y cúi đầu quả nhiên dưới chân đang giẫm vào trong một trận thể hình tròn dùng nhánh cây tiện tay vẽ thành, mép trận có một con kiến nhỏ đang không ngừng bò quanh vòng tròn nọ theo quy luật.

Phía trước Giản Vô Tranh cùng Nhị ca âm ỉ chợt phát hiện Khiêm Tử không đi theo, vội quay đầu nhìn lại, thấy đối phương đang đứng đó cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, liền gọi: “Khiêm Tử?”

Nghe được tiếng kêu, Vương Tử Khiêm ngẩng đầu nhìn Giản Vô Tranh, dừng vài giây, liền nhắc chân bước ra khỏi vòng kia.

Giản Vô Tranh thấy y đi tới bên cạnh mình, trong mắt có một mạt sắc đỏ tiêu tán, lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Vương Tử Khiêm cũng không trả lời, chỉ lắc lắc đầu, nói: “Đi thôi.”

Hoài nghi nhìn đối phương trong chốc lát, Giản Vô Tranh quay đầu nhìn, phát hiện Nhị ca đã đi rất xa, liền không truy cứu nữa, vội vàng kéo Vương Tử Khiêm đuổi theo.

Trở về gia đình tạm thời tá túc, Hoắc Tam Nhi đã mang theo đám người Quách đầu to trông xe quay lại. Giản Tam Sinh nhìn sắc trời còn sớm, liền nói đến quán mỳ phía đông đầu thôn uống chút rượu, ăn bát mì thịt trước, thả lỏng thư giãn. Dù sao bọn họ đồ đạc bọn họ mang ra được lần này rồi thì một khoảng thời gian sẽ không cần phải xuống đất nữa, vả lại mọi người nhiều ít đều bị thương, Quách Đầu To cùng Tiểu Tề ghen nín trên xe suốt, chưa từng ăn gì cho ra hồn.

Mọi người hợp kê, bật người buông đồ đạc kéo nhau đến quán mỳ. Tới rồi vừa nhìn, người rất đông, ăn mỳ uống rượu ba hoa, phần lớn đều là hành nghề như bọn họ.

Quán mỳ nhỏ trong núi này không có những thứ như phòng thượng hạng, Giản Tam Sinh không thể làm gì khác hơn là chọn một bàn lớn gọi mọi người ngồi xuống. Gọi vài bình rượu xái, thêm vài bát mì cùng dưa cải, mọi người một bên cắn hột dưa một bên bắt đầu tán gẫu.

Quách đầu to trong miệng nhai hột dưa, mập mờ không rõ nói: “Nhị gia, các anh không phải cùng người nhà họ Liêu đi vào sao, thế nào mà không thấy bọn họ đâu nữa?”

“Hừ! Liêu gia gì chứ.” Ngũ Lô bĩu môi, “Đều không phải thứ tốt lành gì.”

Giản Tam Sinh cũng khoát tay áo: “Đừng nói tới bọn họ nữa, chia chút đồ rồi để cho bọn họ đi. Cái thứ chân ngoài dài hơn chân trong đó, ta lần sau còn hợp tác với bọn chúng nữa, cho mấy thứ trong mộ cắn chết ta đi!”

Tiểu Tề nhìn Nhị gia bộ dáng không muốn nhắc nữa, vội nói sang chuyện khác: “Nhị gia à, lần này đồ đạc lấy được từ trong đó không ít à, trở về có thể chia nhiều hơn chút không?”

Nghe thế, Giản Tam Sinh vui vẻ cười mỵ mắt, chỉ chỉ Tiểu Tề nói: “Thằng nhóc kia, chà, dạo này tinh ranh...”

Đang nói, Giản Tam Sinh chợt cảm giác có người từ bên cạnh anh lướt qua, liền vô thức nhích về phía trước, lại không ngờ rằng Vương Tử Khiêm bên cạnh bỗng đứng khoát tay bắt được cổ tay người nọ. Giản Tam Sinh cúi đầu xem xét một chút, phát hiện tay người nọ đang từ trong túi anh rút ra, trên tay còn cầm xấp tiền của anh.

Giản Tam Sinh nhất thời hỏa khí phùng lên, tâm nói cư nhiên có người dám trộm đồ của Giản Nhị gia anh, nhìn lại, đã thấy người nọ đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ hoảng sợ nhìn Vương Tử Khiêm, liền sững sờ ngơ ngác đứng đó.

Bị cầm cổ tay Lăng Mộ Dương chẳng chút để ý mình trộm đồ bị tóm, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Vương Tử Khiêm hồi lâu. Hắn sống đến chừng này tuổi rồi, chưa từng có ai có thể nhìn

thấy quá trình trộm cắp của hắn, đừng nói chi là có thể bắt lấy tay hắn, song người trước mặt lại có thể đơn giản như thế, mặt không đổi sắc chế trụ hắn. Khiến hắn không tự chủ được bắt đầu quan sát tướng mạo người này, sau đó khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, thấp giọng kinh ngạc nói: “Thất sát tinh hạ phạm...? Không đúng, người là!”

Phiên ngoại 1 – Trúc mã trúc mã

Khi Giản Vô Tranh lần đầu tiên nhìn thấy Vương Tử Khiêm, hai người đều khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, khi đó vừa mới tốt nghiệp tiểu học tiểu tổ tông nghiêm túc trải qua kỳ nghỉ hè vừa dài dằng dặc vừa nhàm chán nhất trong đời. Vì vậy vừa vận dụng phải bé Khiêm Tử Nhị ca mang về. Trẻ con trời sinh tâm lý bài ngoại, khi Giản Vô Tranh lần đầu nhìn thấy Vương Tử Khiêm chỉ cảm thấy y thật đáng ghét, vừa bản vừa gầy, nhưng luôn đi theo sau Nhị ca, làm cho Nhị ca chỉ biết quan tâm đến y, không mang mình ra ngoài chơi nữa.

Khi đó còn chưa có tên bé Khiêm Tử ở đến ngày thứ hai thì đã trở nên sạch sẽ, chỉ còn rất gầy, bộ dáng suy dinh dưỡng, hơn nữa ai nói chuyện với y y cũng không thêm để ý, làm cho trong viện không có một đứa bé nào nguyện ý chơi đùa với y.

Giản Vô Tranh đối với tình hình như thế hiển nhiên là vui vẻ trong lòng, nhưng mặt ngoài vẫn biểu hiện giống như trước đây đối với tất cả bọn trẻ khác đều bảo trì thái độ cao ngạo. Cậu là cục cưng bảo bối nhất trong nhà, từ nhỏ đã chưa từng sợ ai, ông nội bà nội đều thương cậu thương đến ủng trong lòng, ba mẹ ngay cả lời nghiêm khắc cũng chưa từng nói, mà đến hai anh trai cũng nhường nhịn cậu đủ điều, dần dần tự nhiên sẽ không đem đám con nít trong viện này để vào mắt.

Bất quá cũng bởi vì như vậy, thiếu gia nhà họ Giản nhìn qua tươi sáng ngời ngời, trên thực tế rất tịch mịch. Bọn trẻ sợ cậu không dám cùng cậu nói chuyện, muốn thân cận thì chính bản thân cậu lại không muốn phản ứng người ta.

Có một ngày, khi cậu đang ngồi dưới gốc đại thụ trong viện đọc sách, thì nhìn thấy mấy đứa trẻ thân thích lại đang bắt nạt Vương Tử Khiêm. Bọn chúng đem một rễ rau vừa mới rửa xong trên tay y hất đổ xuống đất, sau đó vừa cười vừa khiêu khích: “Ê ê tên câm làm đổ rau xuống đất rồi!”

Trẻ con chính là như vậy, thích thông qua việc áp bức kẻ khác để biểu hiện sự đặc biệt và cao cao tại thượng của chính mình.

Mà bị mấy đứa trẻ kia trêu chọc Vương Tử Khiêm lại chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn chúng một cái, sau đó không nói lời nào ngồi xổm trên đất bắt đầu thu dọn rau cỏ. Mấy đứa bé kia nhìn thấy loại cảnh tượng này cảm thấy cực kỳ tẻ nhạt, vừa cười vừa mắng vài câu rồi chạy ra ngoài sân chơi đùa.

Giản Vô Tranh nhìn bóng dáng nho nhỏ ngồi xổm trên mặt đất yên lặng thu dọn tàn cuộc kia, không nhìn được bĩu môi, loại sự tình này trong đại viện nhà họ Giản cơ hồ mỗi ngày đều trình diễn. Nếu như là cậu, phỏng chừng sớm đã đánh mấy đứa du côn các kẻ kia kêu cha gọi mẹ

rồi, cũng chỉ có người này có thể chịu như vậy. Thật không biết trong đầu y đang suy nghĩ gì, người khác bắt nạt y y cũng không phản ứng, nhất định là một đứa đàn.

Bất quá dù sao vẫn nghĩ thằng nhóc không có tên này có chút đặc biệt, nhất là vừa rồi ánh mắt y khi nhìn kẻ khác, càng khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Thu dọn sách, Giản Vô Tranh chạy chậm vài bước đi tới phòng của Nhị ca. Mở cửa, liền nhìn thấy Nhị ca đặc biệt hèn mọn kia đang dùng kính phóng đại cẩn thận quan sát một tảng đá màu xanh biếc, vẻ mặt nghiêm túc lại hèn mọn thật giống như mỗi lần khi nhìn thấy chị Tiểu Tình vậy.

“Nhị ca!” Bé Vô Tranh há mồm kêu một tiếng, phát hiện đối phương không có phản ứng, liền đi tới bên cạnh Giản Tam Sinh, kéo kéo tay áo anh nói: “Nhị ca, chị Tình tới tìm anh kìa.”

“Tiểu Tình tới?!” Nghe câu này, vốn đang hết sức chăm chú Giản Tam Sinh “soạt” một tiếng từ trên ghế nhảy dựng lên, duỗi căng chân dài đi về hướng nhà chính, trong miệng còn lẩm bẩm: “Không phải hôm nay phải thi lên cấp sao? Tại sao lại chạy đến đây?!”

Đi chưa được vài bước, tay mới vừa vươn đến tay vịn cửa, Giản Tam Sinh cũng cảm giác được không bình thường nhìn lại, Tam đệ đang vẻ mặt khinh bỉ nhìn mình.

Vội ho một tiếng, Giản Tam Sinh một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, giả bộ không thèm để ý cảm kỳ lân phỉ thúy lên, một bên dùng kính phóng đại cẩn thận nghiên cứu, vừa nói: “Vô Tranh à, em mới bảy nhiều tuổi thôi, lại dám học lừa Nhị ca em rồi, cứ như vậy phải làm thế nào đây, đóa hoa tương lai của tổ quốc chính là do thế hệ của các em quyết định đó...”

“Đóa hoa tương lai của tổ quốc sẽ nhằm lấy một người mỗi ngày ăn hiếp sao?” Giản Vô Tranh đảo mắt xem thường, ôm sách ngồi vào bên cạnh giường, hai chân nhỏ tùy ý đóng đũa.

Nghe vậy, Giản Tam Sinh thoáng sừng sốt, sau đó buông phỉ thúy trong tay, than vãn: “Lại là thằng bé kia? Ôi, anh cũng không hiểu được nó nghĩ thế nào nữa, mỗi lần anh hỏi nó nó đều không nói, nó chỉ cần nói với anh một lần, anh liền giúp nó trừng trị đám ranh con kia. Nhị ca em đây nhất nó về cũng không phải để cho nó làm cu li.”

“Vậy anh nhất cậu ta trở về làm chi, gầy không có nổi một miếng thịt, làm gì cũng không được.” Giản Vô Tranh ngoài miệng nói vậy, trên mặt lại giả bộ điềm nhiên như không, cúi đầu lật sách của mình.

Giản Tam Sinh nhìn cậu một chút, nhin không được cười lên, trong bụng thằng bé này có suy tính gì tưởng rằng thân làm Nhị ca anh đây đoán không ra sao? Trẻ con bé tí đã muốn học người lớn giả bộ thâm trầm, thật đúng là non nớt từ trong xương mà.

“Em nhìn nó không vừa mắt vậy, sao không theo chân bọn chúng cùng bắt nạt nó?” Giản Tam Sinh cười hỏi.

“Em cần phải bắt nạt cậu ta sao, cái loại người này chết sống gì đâu có liên quan tới em.” Bé Vô Tranh hừ một tiếng, tâm sự bị đoán trúng có chút không dễ chịu lắm, liền đứng dậy nói: “Em về đọc sách đây.”

Giản Tam Sinh cũng không ngăn lại, chỉ phất tay bảo cậu ra ngoài nhớ đóng cửa.

Sau ngày đó lại qua đi thật lâu, lâu đến mức Giản Vô Tranh cơ hồ đã quên chuyện cùng Nhị ca nói về Vương Tử Khiêm này, mà thằng bé không nói lời nào kia trước sau vẫn như một đánh không trả mắng không cãi, điều này làm cho Giản Vô Tranh càng thêm chán ghét y, mỗi lần nhìn thấy y đều chỉ cảm thấy chướng mắt, thỉnh thoảng nói hai câu cũng là về mặt và ngữ khí phiền chán.

Thằng đến khi có một lần Giản Vô Tranh ra ngoài mua đồ, lại bị mấy đứa nhóc tiểu học cùng lớp ngăn trong ngõ hẻm. Mấy đứa kia bình thường vẫn nhìn Giản Vô Tranh không vừa mắt, cảm thấy cậu là trẻ con nhà có tiền, còn luôn tỏ ra bộ dáng xem thường người khác, muốn cho cậu ăn đấm, sau đó bắt cậu đem tiền trên người giao ra. Nếu cậu dám trở về khóc kể với người lớn, vậy sau này lại tiếp tục đánh cậu.

Nhưng mấy đứa này không hề ngờ đến, Giản Vô Tranh mà phát cáu lên thì thà chết chứ không chịu khuất phục, mắt to đen láy giận dữ trừng đám nhóc vây trước mặt, môi gắt gao mím chặt, mặc cho bọn chúng có đe dọa thế nào cũng không đưa tiền, rất có xu hướng chuẩn bị đánh một trận.

Ngay lúc những đứa nhóc đó đã thật sự chờ không được nữa muốn đánh hội đồng Giản Vô Tranh, trong con hẻm lại đột ngột dư ra một người, người nọ hai tay ôm hai túi lớn muối và dấm chua, thân hình vừa gầy vừa nhỏ, lại vô cùng kiên định đem Giản Vô Tranh hộ sau người.

Giản Vô Tranh kinh ngạc nhìn thân ảnh nhỏ gầy che phía trước mình, nghĩ người nọ không phải bị đàn chửi, chính mình bình thường đối xử với y không tốt, y muốn chạy sang đây giúp mình để làm chi. Hay là y muốn nịnh hót mình, hoặc Nhị ca mang y về cho mình làm bảo tiêu? Trong lúc miên man suy nghĩ bé Vô Tranh lại không phát hiện, mấy thằng nhóc trước đó còn muốn cho cậu một bài học khi vừa nhìn thấy Vương Tử Khiêm tựa như thấy quỷ, trong miệng ồ ồ: “Là nó! Là nó! Nó tới rồi!”

Sau đó trong nháy mắt lập tức giải tán, chạy mất dạng.

“Này!” Giản Vô Tranh nhíu mày kêu một tiếng, “Đừng tưởng rằng cậu giúp tôi tôi sẽ cho cậu lợi ích tốt gì, cậu không đến tự tôi cũng có thể đánh đuổi bọn nó, trở về nếu cậu dám nói với Nhị ca, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu.”

Vương Tử Khiêm không nói gì, chỉ vòng qua cậu, đi vào sâu bên trong con hẻm. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nọ biểu cảm gì cũng không có, thật giống như y vừa rồi chuyện gì cũng chưa từng nhìn thấy, cái gì cũng chưa làm vậy.

Được rồi, thế này chỉ có thể nói Vương Tử Khiêm từ nhỏ đã là một đứa mặt than tiêu chuẩn...

Nhưng làm như vậy lại vừa vặn chạm đến vảy ngược của tiểu tổ tông, khiến tiểu tổ tông cảm thấy thật mất mặt, nghĩ tên này quá lớn mật, dám cố ý phớt lờ cậu. Vì vậy từ ngày đó trở đi, Giản Vô Tranh bắt đầu thường xuyên cố ý gây sự, thỉnh thoảng tức giận còn vừa đánh vừa đá Vương Tử Khiêm, so với mấy đứa trẻ khác trong viện còn quá đáng hơn.

Giản Tam Sinh nhìn vào mắt, trong lòng suy tư một trận, nhưng không can thiệp nhiều hơn, chỉ cười cười nói trẻ con đánh đánh giỡn giỡn cũng bình thường. Nhưng kỳ thật trong lòng anh rõ ràng hơn hết, Tam đệ kia của mình cho tới giờ chưa từng bộc lộ bản tính của mình trước mặt ai như vậy, điều này nói không chừng cũng có thể coi như một chuyện tốt.

Sau đó liền xảy ra sự kiện kia.

Khi đó mới vừa vào lớp 7 Giản Vô Tranh buổi sáng thức dậy đang chuẩn bị ăn điểm tâm rồi đến trường, chợt nghe trong viện vang lên một tiếng hét thảm, sau đó chính là tiếng gào khóc thê lương, dọa Giản Vô Tranh vội vàng chạy ra nhìn xem là xảy ra chuyện gì. Sau khi chạy đến bên ngoài Giản Vô Tranh thoáng cái đã bị màu đỏ đầy đất chấn đến choáng váng, cậu ngơ ngác nhìn Vương Tử Khiêm trong tay còn cầm khúc gậy gãy, một đầu nhọn trên chỗ gãy còn đang nhỏ máu, phía trên mơ mơ hồ hồ khối gì đó có vẻ là thịt người.

Mà đứa trẻ đang gào khóc kia chính là đứa thường ngày luôn dẫn đầu bắt nạt Vương Tử Khiêm, giờ phút này đang bụm cánh tay phải huyết nhục mơ hồ nằm lẫn lộn trên mặt đất, trong miệng còn gọi mẹ.

Phản ứng đầu tiên của Giản Vô Tranh lúc ấy chính là, hoàn hảo y chưa từng đánh mình, nếu không khẳng định so với tên này còn thảm hơn. Phản ứng thứ hai là, người này hóa ra lợi hại như vậy, bình thường vậy mà giả bộ giống như đại hiệp, thật sự là một người sâu không lường được!

Xem xét một chút, dùng từ cũng thay đổi, thoáng cái từ quý đáng ghét đã biến thành đại hiệp.

Vì vậy không biết mình dưới tình huống kinh hãi đã suy nghĩ gì Giản Vô Tranh vô duyên vô cớ liền vọt tới, đoạt lấy cây gậy trong tay Vương Tử Khiêm ném bên cạnh bé trai bị chặt cánh tay. Đợi khi đám người Nhị ca từ trong phòng vội vàng chạy đến, bạn nhỏ Vô Tranh nào tàn chỉ vào trên mặt đất nói: “Nó muốn mang gậy đánh người, kết quả tự đâm chính mình.”

Lại chỉ chỉ Vương Tử Khiêm: “Nhị ca anh mau mau dẫn cậu ấy về đi, nhìn xem, đều bị dọa sợ choáng váng cả rồi.”

Giản Tam Sinh hoài nghi nhìn thẳng em trai nhà mình một chút, tâm nói thẳng nhóc bày từ khi nào học đòi nói nhảm rồi, sự kiện bạo lực rõ ràng như vậy chỉ cần là người có mắt ai mà nhìn đoán không ra được chuyện gì? Ngoài miệng lại nói: “Vô Tranh à, em đến trường trước đi, việc này giao cho Nhị ca là được.”

Giản Vô Tranh gật đầu, lại liếc mắt nhìn Vương Tử Khiêm một cái, lúc này mới đeo cặp đi học.

Đợi đến tối khi tan trường về, liền nghe nói gia đình buổi sáng xảy ra chuyện nọ, người lớn mang theo trẻ nhỏ cùng đi cả rồi, cụ thể đã xảy ra chuyện gì, đều không ai có thể nói được rõ ràng.

Chẳng qua Giản Vô Tranh biết, Nhị ca khẳng định không đuổi tên vô danh kia đi, vì vậy mới vừa ăn xong cơm tối, cậu liền kích động cực kỳ chạy đến phòng Vương Tử Khiêm tiếp tục kiểm chuyện.

Vương Tử Khiêm nhìn thấy cậu đến, cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ lẳng lẳng nhìn cậu không nói lời nào.

Giản Vô Tranh bị y nhìn đến có chút ngượng ngùng, vì vậy liền nói: “Nhìn cái gì đó, muốn nói gì thì nói đi.” Đối phương không trả lời, cậu nghĩ không chừng tên này cũng giống cậu xấu hổ rồi, liền đi từ từ đến bên cạnh ngồi xuống, thấp giọng hỏi: “Này, cậu thật là người câm hả? Sao cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe cậu nói chuyện.”

Kỳ thật Giản Vô Tranh biết y không phải người câm, Nhị ca từng nói với cậu, y sở dĩ không nói lời nào là bởi vì y không hiểu cách nói chuyện, trước khi được mang về cho tới giờ cũng chưa từng nói chuyện với ai. Điều này làm cho Giản Vô Tranh không nhận được bắt đầu suy đoán, tên này trước kia đến tới cùng có cuộc sống như thế nào, làm sao có người sống đến hơn 10 tuổi cho tới giờ vẫn chưa từng cùng ai nói chuyện?

Không ngờ tới nghe thấy câu hỏi của cậu, vẫn chưa từng mở miệng Vương Tử Khiêm lại quay đầu nhìn chăm chú vào mắt cậu, chậm rãi nói: “Không phải.”

Hai chữ gương gạo hết sức từ trong miệng y thốt ra, lại khiến Giản Vô Tranh cảm thấy hai gò má nóng lên lạ lùng, nhất là trong khoảng cách gần như vậy dưới ánh nhìn chăm chú của đôi mắt sâu tối kia.

“Nguyên, nguyên lai cậu có thể nói nha.” Giản Vô Tranh có chút nói lắp, đỏ mặt quay đầu nhìn phía bên cạnh, nhìn trái nhìn phải nói với y: “Phòng này cậu quét dọn sạch sẽ quá há, ha ha...”

Vương Tử Khiêm không hề đáp lời, chỉ yên lặng ngồi đó, không biết đang suy nghĩ gì, Giản Vô Tranh nhân cơ hội đứng lên, nói câu: “Vây ha, tôi về trước làm bài tập, ngày mai trở lại tìm cậu chơi.” Rồi cực nhanh chạy mất.

Vì vậy từ đó về sau Giản Vô Tranh cơ hồ mỗi ngày đều đến, nhất sau này khi Giản Tam Sinh đặt tên cho Vương Tử Khiêm rồi, càng có chút thân thiết gọi Khiêm Tử Khiêm Tử. Còn thường thường mang chút thứ nhỏ nhỏ đến cùng Vương Tử Khiêm giết thời gian.

Một buổi tối, Giản Vô Tranh mang bộ bài tây đến, dạy Vương Tử Khiêm chơi, một bên dạy một bên tức giận mắng: “Con nhỏ ngốc đó còn nghĩ mình có chỗ nào hơn người chứ, cũng không tự nhìn lại mình xem lớn lên bộ dáng ra sao, còn mơ tưởng muốn làm bạn gái tôi, thế nào cũng phải xinh đẹp như chị Tình mới được chứ.”

Hai người ngồi dưới gốc cây già trong viện, cảm thụ gió mát đêm hè, Vương Tử Khiêm đối với những lời này của Giản Vô Tranh không có biểu hiện gì lớn, chỉ nhìn tay cậu nắm bài.

Giản Vô Tranh ngẩn người trong chốc lát, lúc này mới kịp phản ứng Khiêm Tử hử còn chưa hiểu rõ việc này, liền vừa cười vừa nói: “Khiêm Tử, chờ cậu sau này có người yêu mến rồi, sẽ hiểu được lời tôi mới vừa nói có ý tứ gì thôi.”

Nghe vậy, Vương Tử Khiêm ngẩng đầu nhìn cậu, từng chữ hỏi: “Yêu...Mến?”

“Ha ha, thích á...” Giản Vô Tranh hiếm khi then thùng, gãi đầu nói: “Chính là một người cậu thời thời khắc khắc đều nhớ tới, muốn đối xử tốt với người đó, muốn làm cho người đó cả đời

đều vui vẻ, người đó muốn gì cậu sẽ cho người ta thứ ấy, muốn vĩnh viễn cùng người đó một chỗ.”

Những lời này tiêu tởn nói vô cùng nghiêm túc, cậu cũng không rõ ràng tại sao mình lại nói với Khiêm Tử những lời này, chỉ nghĩ loại chuyện này không thể ậm ờ nói cho y biết.

Một lát sau thấy Vương Tử Khiêm chỉ cúi đầu trầm mặc, Giản Vô Tranh liền một bên xóc bài một bên kỳ quái hỏi: “Khiêm Tử, cậu có người mình thích rồi sao?”

Cậu tưởng rằng Vương Tử Khiêm đang cúi đầu suy nghĩ về con bé nào đó mình hợp ý, dù sao trong đại viện này thân thích không ít, mỗi ngày đều có mấy cô bé chạy tới chạy lui, không chừng có ai đó được Khiêm Tử coi trọng rồi. Nghĩ nghĩ rồi lại nhăn mày, cảm thấy Vương Tử Khiêm vẫn cứ cùng mình một chỗ tương đối tốt hơn, khó được có một người bạn để cậu chơi đùa.

Lại không ngờ rằng Khiêm Tử ngẩng đầu, cư nhiên nhìn thẳng vào cậu chậm rãi nói: “Tôi, thích, anh.”

Mới vừa nghe câu này, Giản Vô Tranh không kịp phản ứng ngay người vài giây, sau đó trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn vụt đỏ bừng, cứ như quả cà chua chín đáng yêu mê người, bài trong tay đều rơi là tả. Cậu vội vàng cúi đầu bối rối nhặt bài lên, lắp bắp cả giận nói: “Cậu, cậu nghĩ cái gì đó nha! Tôi là con trai! Con trai chỉ có thể thích con gái, cậu chỉ có thể thích mấy đứa con gái trong viện này hiểu không!”

Trầm mặc một hồi, Giản Vô Tranh thấy đối phương không trả lời, liền len lén ngấm trộm đối phương, phát hiện Khiêm Tử đang ngửa đầu nhìn phía bầu trời đêm, nhận thấy được tầm mắt của mình, liền hơi nghiêng đầu nhìn sang, khuôn mặt thon gầy nọ dưới ánh trăng thoát nhìn càng thêm tuấn tú, hai tròng mắt đen nhánh giống như bầu trời sao trên đỉnh đầu thâm thúy mà rực rỡ.

Kinh ngạc phát hiện chính mình càng ngày càng nghĩ lan man, Giản Vô Tranh vội vàng thu hồi tầm mắt, đỏ mặt, giả vờ nói lời chính nghĩa: “Cái cậu này, thật đúng là cái gì cũng không hiểu, đến đây, tiếp tục dạy cậu chơi thế nào.”

Rất nhiều năm sau này Giản Vô Tranh khi nhớ tới buổi tối đó đều cảm thấy không thể tưởng nổi, cho rằng ngay lúc đó Vương Tử Khiêm chắc chắn không hiểu được tới cùng cái gì là thích, hoặc nói cái gì là yêu, nếu không tại sao sau đó khi mình chủ động bày tỏ y lại cự tuyệt chứ, mặc dù cuối cùng vẫn đã cùng nhau một chỗ.

Thôi được, kết quả như thế cũng coi như viên mãn rồi.

Phiên ngoại 2 – Thử nhớ cô tư

Lúc Vương Tử Khiêm bắt đầu đi theo Giản Tam Sinh xuống đất đảo đấu, Giản Vô Tranh mới vừa lên lớp 11.

Khi đó mỗi ngày dính lấy Vương Tử Khiêm Giản Vô Tranh vừa nghe nói Khiêm Tử ngày mai sẽ cùng Nhị ca sang vùng khác bàn chuyện làm ăn, cả người giống như bị sét đánh, kinh ngạc tới mức độ nhất định rồi, ngay cả phản ứng cũng không làm được, chỉ có thể trợn to mắt hỏi thím Lưu: “Thím nói gì?”

“Ai du.” Thím Lưu thở dài, biết tiêu tử tông muốn gặp thẳng bé không thích nói chuyện kia, không thể làm gì khác hơn là khoát khoát tay lại giải thích lần nữa: “Còn không phải là Vương Tử Khiêm kia sao, ngày mai sẽ đi theo Nhị gia đến Lạc Dương rồi, nghe nói đi lần này sẽ hơn mấy ngày đây, nếu làm tốt, sẽ ở lại bên kia không cần về nữa.”

“Khiêm Tử...Phải cùng Nhị ca đến Lạc Dương?” Giản Vô Tranh thoáng cái thành đầu gỗ, trước mắt đều là bốn chữ “Không cần về nữa”, cậu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng không nói một lời rào bước ra ngoài.

Khi đó Vương Tử Khiêm được Nhị gia gọi vào phòng, hai người đóng cửa lại, ngồi đối diện thương lượng sự tình.

Giản Tam Sinh hút thuốc nói: “Khiêm Tử à, cậu cũng biết nhà chúng ta sau lưng là buôn bán cái gì rồi, có ý kiến gì không?”

Đối diện Vương Tử Khiêm nhìn anh một cái, nhàn nhạt lắc đầu.

Giản Tam Sinh vui vẻ, tiếp tục nói: “VẬY xong, ngày mai liền theo anh đi đào một cái Sinh Khanh, vị trí đã xác định rồi, người anh cũng đã chọn xong, hàng bên trong đều chưa có ai động qua, xuống vỏ này tuyệt đối đủ ăn vài năm.” Nói xong đảo tròn mắt, lại hỏi: “Cậu nếu thật sự không muốn đi, Nhị gia anh cũng không miễn cưỡng cậu.”

Biết Giản Tam Sinh nói những lời này có ý gì, Vương Tử Khiêm lại chỉ mở miệng chậm rãi nói: “Nhị gia cứu tôi một mạng, tôi dùng cả đời để trả.”

“Tốt, quan trọng là những lời này của cậu. Trở về thu dọn đồ, ngày mai chúng ta sẽ đi.” Giản Tam Sinh đứng dậy vỗ vỗ bả vai y, sau đó nghĩ đến Tam đệ, nói: “Cậu cũng đừng quên trước khi đi nói một tiếng với Vô Tranh, anh thấy nó bình thường rất thân với cậu, cậu đột ngột đi thế này, nó khẳng định không vui đâu, nói đằng hoàng với nó, nếu không đến lúc đó nó sẽ tới tìm anh thì phiền lắm.”

Gật đầu, Vương Tử Khiêm đứng dậy đi ra cửa, vừa vặn nhìn thấy Giản Vô Tranh sững sờ đứng bên ngoài. Nhìn thấy y từ trong phòng Giản Tam Sinh đi ra, mới đột ngột bừng tỉnh, phần hận liếc mắt trừng y, rồi chạy về phòng mình.

Vương Tử Khiêm nhìn bóng lưng của Giản Vô tranh, u ám trong mắt càng thâm thúy. Y kỳ thật cũng không muốn rời đi, y rất thích cảm giác cùng một chỗ với Giản Vô Tranh, nhìn cậu rõ ràng then thùng nhưng lại cứng rắn hiêu thắng giả vờ tức giận, rõ ràng cực kỳ quan tâm nhưng lại khắc chế mình làm bộ không sao cả, rõ ràng rất đáng yêu nhưng lại muốn nỗ lực tỏ ra lạnh lùng, Vương Tử Khiêm liền cảm thấy một nơi nào đó dưới đáy lòng có loại cảm giác tràn đầy.

Nhắc chân đuổi theo bóng lưng kia, Vương Tử Khiêm đứng ở cửa thấp giọng gọi một tiếng: “Vô Tranh.”

“Tiên vào.” Trong phòng truyền ra thanh âm buồn bức của Giản Vô Tranh, hiển nhiên là đang tức giận.

Cúi đầu có chút cong khoe miệng, lại lập tức khôi phục thành mặt không chút thay đổi, Vương Tử Khiêm đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy tiểu tồ tông đang đưa lưng về phía mình đem những thứ trong cặp nhất nhất thả lên bàn. Cái loại khí thế này, không khỏi làm cho Vương Tử Khiêm hoài nghi giây tiếp theo cậu có thể đem mấy cuốn sách ném vào mình luôn không.

Hoàn hảo Giản Vô Tranh cũng chưa đến mức mất đi lý trí, chỉ quay đầu lại trừng mắt liếc y, rồi buông đồ đạc trong tay, ngồi lên ghế, hai tay khoanh trước ngực, bắt chân hỏi: “Cùng Nhị ca đến Lạc Dương để làm chi, ở lại Bắc Kinh không tốt sao?”

“Không tốt.” Vương Tử Khiêm cúi đầu đối mặt cùng Giản Vô Tranh, môi mỏng chậm rãi phun ra hai chữ.

“Cậu!” Nghe hai chữ này, Giản Vô Tranh nổi trận lôi đình, thoáng cái từ trên ghế đứng phắt dậy, nắm tay gắt gao nắm chặt, giữa hai tròng mắt vừa lớn vừa sáng nộ chứa đầy lửa giận, gắt gao nhìn chăm chăm người trước mặt, tiếp tục hỏi: “Không tốt chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng không tốt.” Vẫn nhàn nhạt trả lời, giữa hai tròng mắt đen nhánh sâu thẳm của Vương Tử Khiêm cũng không tự chủ được mang theo ý cười.

Đã có thể đọc hiểu tất cả vẻ mặt của Vương Tử Khiêm Giản Vô Tranh thấy tình cảnh này không nhận được thoáng sững sốt, sau đó lập tức tiến lên cho y một nắm, trong miệng tức giận nói: “Cậu dám đùa tôi!” Sau đó tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn vào mắt y, lại hỏi: “Thật sự muốn đi?”

Vương Tử Khiêm gật đầu, liền nhìn thấy Giản Vô Tranh so với mình đã lùn hơn nửa đầu đang cúi thấp đầu, bộ dáng thờ ơ, liền nói: “Sẽ trở về.”

Người trước mặt vừa nghe lời này lập tức ngẩng đầu, hai tròng mắt phút chốc lấp lánh rực rỡ, môi nhạt màu hưng phấn kêu: “Cậu nói thật chứ?!”

Cho tới bây giờ Vương Tử Khiêm vẫn nhớ rõ vẻ mặt Giản Vô Tranh khi đó, phảng phất như toàn bộ thế giới này cũng vì ba chữ đơn giản của y mà hoàn toàn thay đổi. Khi đó đối với chuyện mình sắp đi làm hoàn toàn không có khái niệm, Vương Tử Khiêm chỉ nghĩ là đào một cái mộ mà thôi, đào xong thì trở về cùng Giản Vô Tranh. Lại không ngờ rằng kinh nghiệm lần đầu tiên xuống đất khiến cho thế giới quan của y hoàn toàn điên đảo.

Trong đầu cùng bên ngoài chính là hai thế giới hoàn toàn trái ngược, không chú ý liền có thể chết oan chết uổng, hơn nữa, loại chuyện đào móc phần mộ tồ tiên táng tận luân lý này, bị cấm bắt được sẽ bị xử bắn.

Vương Tử Khiêm căn bản không muốn để Giản Vô Tranh biết mình tới cùng đang làm gì, y rất may mắn ở chỗ Giản gia giữ bí mật công việc làm ăn với tiểu tồ tông, sự tồn tại đơn thuần như vậy, đích xác không hợp với thế giới hắc ám kia.

Đợi đến khi quay về Bắc Kinh lần nữa, Vương Tử Khiêm đã là trợ thủ đắc lực nhất của Nhị gia. Những lần xuống đất sau này, Nhị gia cũng không thả y về đại viện Giản gia, mà mang theo y đi đào thêm mấy ngôi mộ nữa, để cho y nhận thức thêm nhiều nhân vật danh tiếng trong giới, đồng thời cũng làm cho đám xuyên sơn quý tham tài bán mạng kia biết có sự tồn tại của nhân vật số một như Vương Tử Khiêm y.

Không nghĩ tới biết được mình trở về Giản Vô Tranh lại chạy tới nói thích y, muốn y ở lại Bắc Kinh đừng đi nữa.

Vương Tử Khiêm vẫn cho rằng định lực của mình rất mạnh, đừng chuyện gì cũng sẽ không khiến y có bao nhiêu phản ứng, nhưng bởi vì câu thích này của tiểu tử tông mà đã kinh ngạc trùng lớn hai mắt. Nói không vui là không có khả năng, Vương Tử Khiêm biết trong lòng mình đã kích động đến mức muốn lập tức ôm lấy đối phương, ở bên ngoài bên ba mấy tháng này, trong lòng đã sớm suy nghĩ vô số lần đến lúc gặp lại sẽ là cảnh tượng gì, sống lâu như vậy, người trước mặt này là người duy nhất khiến cho trái tim như mặt hồ lặng nước của y nổi lên gợn sóng.

Nhưng vừa nghĩ tới việc mình đang làm gì, Vương Tử Khiêm lập tức tỉnh táo lại, kinh hi vốn có đã trong một khắc đó hóa thành bụi đất tan theo mây khói. Kỳ thật y rất muốn dùng một loại thân phận khác cùng một chỗ với Giản Vô Tranh, y hận không thể đem toàn bộ những thứ tốt nhất trên thế giới trao hết cho cậu, muốn mỗi thời mỗi khắc đều có thể nhìn thấy hai tròng mắt sáng ngời nọ khi cậu quay đầu ngược mắt nhìn mình. Nhưng không thể, mạng của y là Nhị gia ban cho, y cả đời này đều nghe theo lời Nhị gia, mặc kệ là xuống đất đào đầu hay giết người phóng hỏa, với y cũng không có gì bất đồng.

Lãnh đạm cự tuyệt Giản Vô Tranh, nhìn thấy tiểu tử tông thất vọng rời đi, chỉ có Vương Tử Khiêm mới tự mình biết y tới cùng có bao nhiêu đau lòng.

Nhưng y hiển nhiên đã xem nhẹ Giản Vô Tranh, vì vậy vào ban đêm đã bị tiểu tử tông hạ được, khóa trong phòng.

Vương Tử Khiêm cả người khô nóng, hô hấp trầm trọng bị Giản Vô Tranh đẩy ngã trên giường, trơ mắt nhìn đối phương đưa tay cởi bỏ quần áo chính mình. Vội vàng bắt lấy cổ tay cậu, gian nan nói: “Đừng như vậy.”

Hai gò má Giản Vô Tranh phồng hồng, nhìn y một cái, vẫn cứ bướng bỉnh tiếp tục động tác trên tay.

Vương Tử Khiêm biết mình hẳn phải ngăn cản cậu, nhưng phản ứng bản năng mãnh liệt của thân thể cùng nguyện vọng thực sự đáy lòng khiến y cái gì cũng không làm được. Chỉ không ngừng thờ dốc nhìn Giản Vô Tranh đem quần áo hai người cởi sạch, sau đó chậm rãi ngồi lên người y. Thân thể bóng loáng lại tràn ngập sức bền nọ, sự chặt chẽ mà ấm áp ẩm ướt nọ, hết thấy hết thấy của cậu, đều khiến y nhận không được hai mắt huyết hồng.

Thẳng đến cuối cùng chịu không được động tác thông thả của người trên thân nữa, Vương Tử Khiêm gầm nhẹ một tiếng, ôm lấy Giản Vô Tranh đã cả người vô lực trở mình một cái, sau đó liền cùng nhau không thể vấn hồi. Đó hoàn toàn xuất phát từ động tác bản năng nguyên thủy,

động tác hung hăng khiến nước mắt Giản Vô Tranh trong ngực mãnh liệt tràn ra, gắt gao cắn môi, không chút ý tứ phản kháng và cự tuyệt nào.

Rõ ràng không muốn, tại sao còn làm như vậy.

Trong lòng Vương Tử Khiêm tràn ra vài tia khổ sở, lý trí nói cho y biết còn không dừng lại sẽ không có cơ hội vấn hồi nữa, thân thể lại hoàn toàn đi theo hướng ngược lại, không ngừng hung hăng va chạm vào người dưới thân, cho dù biết cậu rất thống khổ, cho dù biết cậu đang khóc, cũng không đối với cậu ôn nhu, chỉ như trừng phạt mà hung hăng dùng sức.

Cảm giác người dưới thân bắt lực vươn hai tay ôm chặt mình, khuôn mặt nhỏ nhắn ẩm hồng vùi vào trong lòng ngực mình, thanh âm kiềm nén dần dần chuyển điệu, tựa hồ đang nói đau quá, rồi lại như dừng ngừng lại.

“Tại sao... Tại sao làm như vậy...” Dưới cảm giác kích thích mãnh liệt, Vương Tử Khiêm vẫn nhịn không được hỏi ra nghi vấn trong lòng, nhận được câu trả lời lại là Giản Vô Tranh mang theo giọng nghẹn ngào đứt quãng nói:

“Lão tử thích cậu... Lão tử con mẹ nó nhìn trúng cậu đấy...”

Loại hồi đáp này không khiến cho Vương Tử Khiêm thả chậm tốc độ, ngược lại càng thêm dùng sức đẩy nhanh động tác, thẳng đến khi Giản Vô Tranh cả người bắt đầu co rút, phía dưới vừa đau vừa tê dại, tay ôm lấy Vương Tử Khiêm vô thức cào loạn, trên tấm lưng kiên cố kia vẽ ra vài vết máu.

Không biết qua bao lâu, Vương Tử Khiêm mất nhìn người trong lòng đã bất tỉnh, hai tròng mắt đen nhánh lộ ra một cổ thần sắc phức tạp.

“Vô Tranh.” Vương Tử Khiêm thấp giọng lắm bầm một câu, thoáng nhìn tia nắng mặt trời xuyên qua khe hở giữa màn cửa chiếu vào, tươi đẹp ấm áp cũng như người trong lòng, y nhẹ nhàng lắc đầu, rồi ôm Giản Vô Tranh cùng nhau ngủ.

Sau đó, Vương Tử Khiêm tiếp nhận gia pháp của nhà họ Giản, tiếp nhận sự chỉ trích của mọi người xong, rốt cuộc cũng không bỏ xuống được Giản Vô Tranh. Y biết, mình đời này sẽ chỉ bị người này bắt được, sẽ chỉ vì người này mà động lòng, sẽ chỉ có cậu mới có thể khiến cho y cam tâm tình nguyện gánh vác hết thảy.

Mà Giản Vô Tranh sau lần đó mặc dù ăn đủ khổ, nhưng trong lòng vẫn cao hứng muốn chết, cảm thấy cuối cùng cũng đã đem được người về tay rồi. Cậu quá hiểu rõ Vương Tử Khiêm, biết Vương Tử Khiêm sau khi ôm cậu rồi nhất định sẽ chịu trách nhiệm, thiên tính của tên kia chính là như thế, trong lòng y một khi đã nhận định, cho dù chết cũng sẽ không thay đổi, cho dù bị hiểu lầm bị quở trách, cũng vẫn như cũ giữ vững nguyên tắc của mình. Bất quá vẫn phải nói, bị người ta đề thật đúng là mẹ nó không phải đau bình thường.

Như vậy, nghiệt duyên của hai người cứ thế mà triệt để kết vào, thiện tai thiện tai.

Cuối năm luôn là thời khắc bận rộn nhất của mọi người, cho dù là Vương Tử Khiêm và Giản Vô Tranh cũng đồng dạng như thế. Đại đa số người ở Bắc Kinh cũ trước năm mới nửa tháng đều đã bắt đầu mua sắm đồ tết, có khi thậm chí còn sớm hơn, gọi là “Sau ngày mười lăm, những khu phố bán đồ tết, bày hàng đông đúc như lưới sao”. Cái gì nhìn đẹp ăn ngon từng đông từng đông được chuyển vào trong nhà, người lớn trẻ nhỏ tất cả đều vui vẻ hân hoan, bà con thân thích ở quê lên thăm nhiều không kể hết, năm mới mà, chuyện phiền lòng cũng ít đi, mọi người đều muốn vui vẻ.

Những ngày này, Nhị tẩu nhà họ Giản liền lôi kéo ông xã cùng Tam đệ, kèm thêm cả ông xã của Tam đệ, cùng nhau ra ngoài mua sắm đồ tết, đối với Lục Tuyết Tinh mà nói, người một nhà có thể hòa thuận vui vẻ trải qua một năm, chính là chuyện hài lòng nhất. Về phần xuồng đất đảo đất gì đó, tuyệt đối không thể nói vào lúc này.

Siêu thị chật cứng người, Lục Tuyết Tinh lôi kéo Giản Tam Sinh đi trước mở đường, Khiêm Tử và Vô Tranh đi theo phía sau. Giản Tam Sinh bị ép tới lửa tích đầy bụng, không khỏi nhỏ giọng nói thầm: “Anh đã nói không nên tới Nhạc Phú rồi mà, em xem, đông người như vậy, đến lúc tính tiền không biết có phải xếp hàng đến hết đời không.”

“Năm mới siêu thị nào mà không như vậy, anh ma quỷ không ngại mà ngại những việc này, không thích thì lần sau đừng đi nữa.” Lục Tuyết Tinh bữu môi, vẫy cánh tay Giản Tam Sinh ra bước nhanh về phía trước.

Giản Tam Sinh vừa thấy bà xã mình tức giận, liền biết việc lớn không tốt, vội vàng đuổi theo đem người kéo vào lòng, ngoài miệng xin tha thứ nói: “Nào có nha, anh chính là sợ đông người chen ép em, em xem anh đây quanh năm suốt tháng cũng không thể thường xuyên ở nhà cùng em, năm mới tết đến làm sao có thể không cùng đi với em nữa chứ, đừng giận anh mà.”

Lục Tuyết Tinh giả vờ tức giận giao cho Giản Tam Sinh một xe đẩy hàng, ngoài miệng lại nói: “Em biết công việc kia của anh không thể bỏ được, Giản gia hiện tại đều dựa vào anh và đại ca, em cũng không trách gì anh, tết nhất đừng nói mấy chuyện cụt hứng này nữa, xui xẻo.”

Biết em Tinh của mình cũng không thật sự tức giận, Giản Tam Sinh tự thân cũng có chút xấu hổ, một người đàn ông như anh, mà ngay cả người phụ nữ của mình cũng không chăm sóc tốt được, điều này làm cho anh luôn có chút áy náy với Lục Tuyết Tinh, hoàn hảo anh cùng em Tinh là thanh mai trúc mã, cảm tình cũng đủ sâu sắc, giúp hai người bọn họ đều có thể bao dung khuyết điểm của nhau mà không có một câu oán hận nào.

“Tam Sinh à, anh xem đây là cá gì?” Lục Tuyết Tinh cầm lên một khoanh cá rời trong tủ đông của siêu thị, thịt cá tuyết trắng không xương vừa nhìn đã cảm thấy tươi ngon.

“Để anh xem thử.” Giản Tam Sinh cầm khoanh cá kia qua xem xét một lát, nói: “Đây là cá tuyết, em xem bên kia còn có nguyên con.”

Lục Tuyết Tình theo ngón tay của Giản Tam Sinh nhìn qua, không khỏi kinh hô: “Oa, lớn như vậy à, vậy em mua một con về nha, dù sao đông người ăn mà.”

“Ôi,” Giản Tam Sinh khoát khoát tay, “Đừng mua nguyên con, mua rời thôi, mang cả con về còn phải làm, tối 30 đồ ăn làm nhiều, thím Lưu các dì ấy sẽ càng thêm bận rộn.”

“Ừ nhỉ, vậy chọn vài khoanh lớn đi.”

Giản Tam Sinh nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Lục Tuyết Tình hơi nhếch lên, vui vẻ ném khoanh cá tuyết vào trong túi, bộ dáng đáng yêu đó khiến tâm anh đều mềm nhũn, có vợ thế này, người làm chồng còn cầu gì nữa.

Bên kia tiểu tổ tông mang theo Vương Tử Khiêm đang chọn đồ tết. Bọn họ cùng nhà Nhị ca bát đồng, qua 30 tết rồi trở về nhà mình, cho nên chọn hàng tết đều là vật dụng mình cần.

Quản sự Giản gia phải ở lại nhà chính, những người khác thì có thể tự do lựa chọn nơi để ở lại. Giống như Giản Vô Tranh đây, tự mình mua nhà ở bên ngoài ở, nhưng ngày 30 tết đó, vô luận là ai, đều phải trở về nhà chính đón năm mới, đây là quy định của lão tổ tông Giản gia định ra, cho tới giờ chưa có ai từng vi phạm, do đó ngày ấy Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm cũng sẽ trở về nhà chính ở một đêm.

Bất quá những năm gần đây, những quy định cứng nhắc của gia tộc nhà họ Giản dường như càng ngày càng thiếu đi, đại đa số những người trẻ tuổi cho dù là vào tết cũng không nguyện ý cùng người nhà tụ họp cùng nhau xem TV, một mặt là nghỉ đêm đó cũng thật sự không có gì để xem, mặt khác cũng là vì nguyên do thời đại này đã biến hóa, người chơi game hoặc chat suốt đêm 30 cũng có không ít.

Lấy hai túi sủi cảo lớn, Giản Vô Tranh ngẩng đầu hỏi Vương Tử Khiêm bên cạnh: “Khiêm Tử, hai túi này cậu thích cái nào.”

Vương Tử Khiêm cúi đầu nhìn xuống, chỉ chỉ bên phải nói: “Túi này.”

Kỳ thật Giản Vô Tranh biết vô luận cậu lấy cái nào Vương Tử Khiêm cũng sẽ không phản đối, nhưng vẫn thích hỏi ý một chút, sau đó nhìn ý nghiêm túc suy nghĩ đưa ra kết luận. Đồng dạng, Vương Tử Khiêm cũng biết mình chọn cái nào Vô Tranh cũng không hề ý kiến, nhưng vẫn sẽ nghiêm túc đưa ra lựa chọn. Hai người chính là như vậy, đối với mỗi một chuyện của đôi phương đều không hề qua loa.

Giản Vô Tranh ném túi sủi cảo nọ vào xe hàng, tâm tình rất tốt tiếp tục dạo bước đi về phía trước, nhìn thấy sữa chua mình thích lập tức ôm hai thùng lớn đặt vào trong xe, tới khu trái cây rồi nhìn thấy quả cam vừa tròn lại vừa lớn, càng vui đến khóe miệng nhin không được cong lên.

Vương Tử Khiêm ngay phía sau nhìn hai mắt tiểu tổ tông lóe sáng khi chọn được thứ mình thích, môi mím lên một đường cong, bộ dáng đáng yêu khiến y nhin không được tâm tư bắt đầu nhộn nhạo, thỉnh thoảng liền vươn tay giúp cậu nhặt thứ gì đó. Về mặt thỏa mãn vui vẻ của Giản Vô Tranh là biểu cảm Vương Tử Khiêm thích nhìn nhất, kể cả ở trên giường XD.

Lúc tính tiền bốn người lần lượt chiếm ở bốn đội, đến cuối cùng ai đến trước thì đều đem đồ đạc đặt hết ở chỗ người đó. Lục Tuyết Tình nhìn thấy đội ngũ của Giản Tam Sinh tốc độ tương đối nhanh, liền nhỏ giọng hướng Vô Tranh và Khiêm Tử kêu: “Vô Tranh, hai đứa em mang đồ đạc sang cho Nhị ca đi, chị thấy chỗ anh ấy chắc chắn sẽ thanh toán xong trước.”

Giản Vô Tranh nghe vậy nhanh chóng quay đầu nhìn thoáng qua, sau khi xác nhận vị trí vội vàng đem xe hàng hóa đẩy qua. Bên cạnh Lục Tuyết Tình cũng đẩy xe qua, còn vỗ bả vai Giản Tam Sinh nói: “Tam Sinh à, anh ở đây xếp hàng nhé, em cùng Vô Tranh đi dạo chút đây.”

Giản Tam Sinh ngẩng đầu nhìn hàng rồng rắn phía trước cuộn cuộn khôn cùng, chớp mắt đắm nhiên, nói: “Đi đi, có Khiêm Tử ở đây với anh là được.”

Vì vậy Giản Tam Sinh cùng Vương Tử Khiêm hai người đàn ông đẩy hai xe đầy hàng chen chúc một chỗ, nhìn bà xã nhà mình cũng người khác nói cười đi xa, trong lòng đều vô cùng bình tĩnh. Liếc nhau, Giản Tam Sinh bắt đầu đi thử dài, Vương Tử Khiêm lại quay đầu sang hướng khác.

Nên sớm trở về thôi. Trong lòng hai người đều thầm nghĩ.

Thật vất vả chen ra khỏi biển người, bốn người đều như kiệt sức. Ngày cứ thế trôi qua đến đêm 30, một ngày náo nhiệt nhất của nhà họ Giản đã đến.

Trước cơm tối, trẻ con của mấy nhà thân thích đều chạy lung tung trong viện, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng của người lớn hô quát: “Đừng chạy lung tung nữa! Thành thật về trở về nhà ngay!”

Thím Lưu mang theo mấy nàng dâu trong nhà ở phòng bếp bận rộn đến khí thế ngất trời, trong phòng khách lão gia tử cùng những người đàn ông chủ gia đình nhàn rỗi tán gẫu. Là con của chủ nhà, Giản Vô Tranh hiển nhiên cũng mang theo Vương Tử Khiêm ngồi một bên.

Mãi đến giờ cơm tối, lão gia tử vung tay lên: “Đi, ăn cơm thôi.” Đám đàn ông lúc này mới đi tìm bà xã mình cùng ngồi vào bàn. Lại không ngờ rằng ăn được một chút, Lục Tuyết Tình đột ngột đứng dậy chạy ra ngoài. Cô vừa chạy đi, mọi người trong nhà đều thay đổi sắc mặt, chỉ có mấy người phụ nữ mang theo con cái che miệng cười trộm.

“Tam Sinh, con mau đi xem Tiểu Tình xảy ra chuyện gì vậy.” Lão gia tử khoát tay ý bảo Giản Tam Sinh mau chóng qua đó nhìn xem.

Dạ một tiếng, Giản Tam Sinh hiển nhiên không dám chậm trễ, phi như bay ra ngoài, vài phút sau ôm Lục Tuyết Tình thông thả trở về, vui cười toe toét: “Lão gia tử, em Tình có tin vui rồi!”

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người đang ngồi đều bắt đầu chúc mừng, lão gia tử càng vỗ đùi cười to: “Tốt tốt, đây là niềm vui nhân đôi đây, mau, để Tiểu Tình ngồi xuống mau, cơm nước xong con liền mang vợ trở về nghỉ ngơi đi, nếu làm ra sai lầm gì, cần thận chân chó của con!”

“Dạ, dạ.” Khuôn mặt mốc ngày thường của Giản Tam Sinh giờ phút này phủ đầy nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn, động tác đỡ Lục Tuyết Tình càng thêm cẩn thận. Mà Lục Tuyết Tình có thai, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng vì xấu hổ.

Cơm tối qua đi, vốn phải là thời gian đốt pháo trúc. Nhưng vài năm gần đây bởi vì thường xuyên phát sinh chuyện pháo trúc nổ kém chất lượng gây thương tích cho người dùng, Bắc Kinh đã nghiêm cấm thời gian và địa điểm bắn pháo trong khu vực nội thành. Giản gia hiển nhiên cũng không ngoại lệ, dù sao để có tìm đến cửa, đối với gia đình buôn bán ngầm dựa vào người chết như bọn họ cũng không có chỗ nào tốt.

Thiếu một hoạt động, mọi người sau khi đón giao thừa xong đều trở về ngủ.

Giản Vô Tranh cùng Vương Tử Khiêm trở lại phòng mình, khóa kỹ cửa rồi, liền ôm nhau triền miên cùng một chỗ. Đêm nay hai người đều cực kỳ nhiệt tình, kịch liệt ở trên người đối phương lưu lại dấu ấn của mình.

Lúc tiến vào Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm bỗng dừng nghĩ đến chuyện hôm nay Lục Tuyết Tình mang thai, trong mắt không nhìn được hiện lên một tia tà khí, một bên dùng sức va chạm người trong lòng vừa nói: “Vô Tranh, tôi cũng muốn anh hoài thai con của tôi.”

Vốn đang nỗ lực thích ứng với cảm giác trong thân thể Vô Tranh nghe câu này theo phản xạ thoáng kẹp chặt một chút, rằng mây đỏ nháy mắt lan tràn tới tận cổ, cậu sững sốt hai giây, sau khi kịp phản ứng lập tức phần nộ mắng: “Muốn con thì tự mình tìm phụ nữ sinh cho, lão tử đâu phải phụ nữ.”

Biết ngay cậu sẽ nói như vậy, Vương Tử Khiêm cong khóe miệng, tiếp tục nói: “Tôi chỉ muốn anh thôi.”

“Cậu!...A...” Giản Vô Tranh vừa định rống y đôi câu, lại bị đối phương mãnh liệt tiến đến quấy nhiễu một trận làm cho rên rỉ không ngừng, chỉ có thể một bên hỗn hển phun ra hơi thở nóng rực một bên đứt quãng nói: “Tên chết tiệt... Cậu, a, cậu dám đùa giỡn tôi!...”

Tựa hồ tiếng lòng đã bị xúc động, đêm nay Vương Tử Khiêm không hề dễ dàng tha cho người ta chút nào, tiếng rên rỉ say lòng tràn ngập căn phòng cơ hồ duy trì liên tục đến tận sáng mới đình chỉ. Nhìn vệt nắng lộ ra giữa khe hở của bức màn, Vương Tử Khiêm ôm sát lấy Giản Vô Tranh mệt mỏi đã sớm ngủ, rồi kéo chăn phủ lên hai người, lúc này mới an tâm tiến vào mộng đẹp.

Vì vậy bạn nhỏ Giản Vô Tranh của chúng ta cả người đau nhức không ngừng, lặng lẽ mang hai đôi mắt gấu mèo trải qua ngày đầu tiên của năm mới.

Mùng một tết chết tiệt, chúc tết chết tiệt, Vương Tử Khiêm chết tiệt. Giản Vô Tranh ngênh đón nhìn những nhà họ hàng đi qua, mặt không chút thay đổi nghĩ.

Quyển 2: Tặng Yêu Thiên Lãng

Chương 1 - Bạch Hổ

Lăng Mộ Dương cẩn thận quan sát tướng mạo Vương Tử Khiêm, trong giới bọn họ đây gọi là xem tướng, trên thực tế chính là phong thủy nhìn mặt người. Đường mạng của một người như thế nào, tiền tài quyền thế ra sao, đào hoa thế nào, cũng có thể từ diện mạo người đó mà nhìn ra. Nếu diện mạo dữ tợn, người này nửa đời trước rất có khả năng từng trải những việc lặn lội ly kỳ, tinh phong huyết vũ, thế nên thường thường xử sự hung ngoan. Nếu diện mạo hiền lành, vậy người này nhất định từ nhỏ đại phú đại quý, cuộc sống an bình, đối đãi với mọi người có thể bảo trì thái độ lạc quan hướng về phía trước.

Mà người trước mặt đây, trong diện mạo tuấn tú lộ ra một tia lãnh lệ, mặt ngoài cũng là thái độ thờ ơ, phẳng phai như tất cả sự tình đều không liên quan gì đến y, nhưng trên sự thật lại tựa hồ như đều nằm trong lòng bàn tay y. Tính nhảm thiên mệnh người này một chút, cũng là mệnh cảm tinh thất sát, lại tính tiếp, liền phát hiện kết quả càng thêm kinh người.

“Cậu là!.....” Lăng Mộ Dương kinh ngạc trừng to hai mắt nhìn, nghĩ không ra lại trùng hợp đụng phải y như thế, thật sự là thiên mệnh khó tránh, thiên mệnh khó tránh mà.

Giản Tam Sinh ở bên cạnh cũng không quan tâm hẳn muốn nói gì, chỉ biết tên này dám trộm đồ của anh, vậy tuyệt đối không thể dễ dàng tha cho hắn, nếu không truyền ra ngoài, bảo Giản nhị gia anh làm sao còn lẫn lộn trong nghề nữa.

“Đầu to, Tam Nhi, đem tên này xách về cho ta, dám trộm đồ của ông, ta cho người có đến mà không có về!” Giản Tam Sinh com cũng không thèm ăn, ném vài tờ tiền lên bàn, liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Quách Đầu To cùng Hoắc Tam Nhi thấy thế, bước lên trước chế ngự tên trộm này, kéo hắn hướng ra ngoài cửa, những người khác cũng theo phía sau, mỗi người đều là vẻ mặt bất thiện.

Lăng Mộ Dương thấy bọn họ thật sự muốn đánh, liền vung vẩy đá hai chân, lớn tiếng hét: “Ôi ôi! Tôi chỉ trộm của các người chút tiền, còn chưa trộm được vào tay, làm gì mà như bắt con tin thế này!”

Đám người Hoắc Tam Nhi đối với tiếng kêu gào của hắn cũng chỉ xem như vào tai trái ra tai phải, chẳng chút nào để trong đầu, Lăng Mộ Dương bị bức đến bất đắc dĩ chỉ có thể dùng sức quay đầu hướng Vương Tử Khiêm ở phía sau hô: “Tôi biết cậu là ai! Các người khẳng định đã đụng tới người đàn bà kia đúng không? Các người nếu muốn biết ả tới cùng đang tìm cái gì thì thả tôi ra ngay, tôi là tới để hợp tác với các người đó!”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Giản Tam Sinh đi phía trước cũng ngừng lại, những người khác càng dùng một loại ánh mắt không chút thiện ý do dự nhìn chằm chằm Lăng Mộ Dương, điều này làm cho hắn không khỏi rét thấu tim, thầm nghĩ đám người này sẽ không muốn giết chết hắn thật chứ, đáng thương hắn một đời làm đại sư phong thủy mà lại chết tại loại địa phương nhỏ bé này, thật sự là trời ghen ghét anh tài mà...

Giản Tam Sinh nháy mắt ra hiệu với Hoắc Tam Nhi, Hoắc Tam Nhi ngầm hiểu ý, tiếp tục cùng Quách đầu to kéo Lăng Mộ Dương, cũng đổi hướng, đi về phía hộ gia đình bọn họ tá túc. Lăng Mộ Dương nhìn thấy hộ nhà dân phía trước cách đó không xa, cuối cùng cũng an tâm, biết bọn họ có hung hăng mấy cũng sẽ không ở trong nhà dân thường giết người diệt khẩu.

Tối sân trong rồi, Hoắc Tam Nhi cùng Quách Đầu To đem Lăng Mộ Dương ném vào trong một gian phòng hai người ở, liền cùng Tiểu Tề Ngũ Lô ngồi xôm ở cửa canh gác, Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn Khiêm Tử và Giản Vô Tranh, ba người liền trước sau đi vào.

Lăng Mộ Dương thấy cửa đã đóng liền hồn nhiên lên giường ngồi, bộ dáng cả lơ phát phơ nhìn ba người kia. Giản Tam Sinh cũng không để ý, chỉ ngậm điều thuốc trong miệng, nói: “Báo rõ lai lịch của ngươi, Nhị gia ta tạm tha cho mạng chó của ngươi một lần, tự mình lo liệu đi.”

Nghe vậy, Lăng Mộ Dương nhìn chằm chằm Vương Tử Khiêm bên cạnh một chút, nghĩ đến thân thù của đối phương, rồi nhìn lại thân thể nhỏ bé của mình, liền cười cợt nói: “Nguyên lai là Giản Nhị Gia, đều tại tôi có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, chuyện ngày hôm nay không bằng bỏ qua cho tôi nha, tôi đây cũng chưa trộm được tiền của ngài mà.”

Giản Tam Sinh trừng mắt liếc hắt một cái, không đáp lời, chỉ im lặng hút thuốc.

Lăng Mộ Dương biết mình có nói gì cũng không đáng tin nữa, phỏng chừng còn bị bọn họ đánh ra ngoài, liền điều chỉnh vẻ mặt, nghiêm túc nói: “Nếu tôi tính không nhầm, các người sợ rằng trước đó đã gặp được người đàn bà Huyền Vũ kia rồi phải không? Bất quá không phải thân xác thật sự của ả, chỉ là một bộ thi thể bị thay thế, đây là thói quen của ả, ả chưa bao giờ đem thân xác thực của mình lộ ra trước mặt kẻ khác.”

“Nói tiếp đi.” Giản Tam Sinh đem điều thuốc gõ trên bàn, nhú mày nói.

“Tôi nghĩ Giản Nhị gia nên biết rõ, Huyền Vũ thiện điều khiển, Thanh Long thiện võ, Bạch Hổ thiện trối buộc, Chu Tước thiện bói quẻ. Xem thiên tượng, luận phong thủy, chưa từng có ai sánh được với Chu Tước.” Nói xong, Lăng Mộ Dương lấy một ngón tay chỉ vào mình, thấy mọi người đều là vẻ mặt hóa ra như thế, liền tiếp tục nói: “Từ xưa đến nay tứ thú chưa từng hợp tác, nhưng không có nghĩa rằng bọn họ sẽ không hợp tác. Nhị gia ngài cũng thấy đấy, tuy nói là Chu Tước, nhưng với ngài chỉ là một thầy phong thủy tay trối gà không chặt, tùy tiện sai một người cũng có thể đánh chết tôi.”

“Do đó, cậu muốn cùng nhà họ Giản hợp tác?” Giản Tam Sinh cười cười, cầm điều thuốc trong tay ấn tắt trong gạt tàn.

Gật đầu, Lăng Mộ Dương liếc mắt nhìn Vương Tử Khiêm, nghiêm mặt nói: “Giản gia có Thanh Long, không mộ nào có thể làm khó các người, Huyền Vũ cũng là một nhân vật lợi hại, nhưng ả trời sinh tính tình quái gở, chỉ có khả năng làm người bán mạng, tuyệt sẽ không cùng người hợp tác. Lần này các người sở dĩ đụng phải ả trong mộ, cũng không chỉ là trùng hợp mà thôi đâu.”

Theo lời kể của Lăng Mộ Dương, ba người mới hoàn toàn hiểu được chuyện gì xảy ra.

Nguyên lai, có một thương nhân Hồng Kông tên Hứa Chí Nông, đam mê sưu tập các loại đồ cổ, một lần trên hội đấu giá vớ được một hộp trang sức gỗ đàn thời Minh Thanh, sau khi về nhà lập tức ôm vào tay xem xét thưởng thức, lại không cẩn thận làm rớt nắp hộp, trong lúc cực kỳ hoảng sợ, mới phát hiện, nắp hộp này vốn có thể tự do tháo mở, góc nghiêng của nối liền nắp hộp nọ dày hơn ba góc khác, cầm đèn pin chiếu vào trong, liền nhìn thấy bên trong kẹp một mảnh da mỏng như cánh ve. Hứa Chí Nông không nén nổi mừng rỡ, biết mình đã nhặt được bảo vật, vì vậy cầm nhíp cẩn thận kẹp mảnh da ra.

Phía dưới mảnh da lót một tờ giấy trắng, Hứa Chí Nông lúc này mới thấy rõ ràng phía trên vẽ những gì. Sau khi hắn xem qua, liền đem mảnh da nọ bỏ vào trong két bảo hiểm cất kỹ, sau đó khắp nơi vùng tiền dựa vào quan hệ mời người giúp hắn tìm Huyền Vũ, sau khi cùng Huyền Vũ thương lượng xong xuôi, liền dựa vào Huyền Vũ phụ trách giúp hắn tìm thứ vẽ trên mảnh da kia, còn hắn thì tiếp tục ở lại Hồng Kông trông coi việc làm ăn.

Huyền Vũ nhận danh sách rồi, liền thả ra tin đồn dẫn dân trộm mộ của cả nước tới Kỳ Sơn, cố gắng lợi dụng bọn họ loại bỏ những âm huyết chi chít trong dãy núi Kỳ Sơn. Chỉ cần loại bỏ được một trong bảy hồ tự âm dạng lưới nọ, liền có thể mở ra mộ thất chính đặt kim thân Chu Công. Mà Giản Tam Sinh bọn họ, vừa vặn có được hai khối thanh đồng bàn mở ra cơ quan, lại ở thời điểm sức mạnh của hồ tự âm biến mất vào mộ Chu Công, trong tầng tầng lớp lớp thông lộ trong mộ Chu Công kia, lại để cho đám người Giản Tam Sinh vừa vặn đi tới được nơi có thể đi vào, hết thảy đều chỉ có thể nói là ý trời.

Chẳng qua khiến Huyền Vũ không ngờ tới chính là, thứ kia sớm đã không còn nằm trong tay Chu Công nữa, trên mai rùa trong quan tài ông có ghi chép tường tận vị trí của thứ kia. Nhưng tin tức thả ra lần này, đã dẫn tới tam thú khác, khiến tình cảnh của Huyền Vũ càng thêm bất lợi.

“Cậu làm sao mà biết được rõ ràng như vậy? Có khi nào đều là sự rỏm cậu tính ra không?” Hồi tưởng lại khóe miệng tươi cười của Huyền Vũ trong mộ thất, Giản Vô Tranh nhin không được mang theo ý trào phúng hỏi.

“Đương nhiên không có khả năng đều tính ra cả...” Lãng Mộ Dương cười khan hai tiếng, nói: “Làm sao biết được thì không thể nói cho các người biết, đây là vấn đề cá nhân. Được rồi, tôi còn chưa tự giới thiệu nhỉ, tôi là Lãng Mộ Dương, một thầy phong thủy nho nhỏ. Tôi biết vị này chính là Giản Tam Sinh Giản nhị gia, không biết hai vị xưng hô thế nào?”

Giản Vô Tranh đối với thằng cha siêu cấp hồn nhiên này có chút bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là chỉ mình nói: “Giản Vô Tranh.” Lại chỉ chỉ Khiêm Tử bên cạnh nói: “Vương Tử Khiêm.”

“Ái chà chà!” Nghe vậy Lãng Mộ Dương vỗ đùi cười thành tiếng: “Hai ngài đây hợp lại chính là Khiêm Khiêm Quân Tử, Dữ Thế Vô Tranh nha (quân tử khiêm nhường không màng thế sự)! ”

“Cậu cũng chẳng ra gì, lãng mộ vốn là nơi âm khí tụ hợp, cậu lại khẳng khẳng thêm vào chữ dương phía sau.” Trùng mắt liếc hắn một cái, Giản Vô Tranh không chút khách khí phản bác.

“Hắc! Tam gia bản lãnh chẳng ra sao, mà mồm mép lợi hại quá nha.” Lăng Mộ Dương không chịu yếu thế, lập tức phát động phản kích.

“So thế nào cũng mạnh hơn tên yếu nhất tứ thú như cậu.” Giản Vô Tranh khoanh hai tay, hất cằm về mặt miệt thị nhìn người trước mắt.

“Rồi rồi rồi, hai đứa này tuổi cũng không nhỏ nữa, làm gì mà âm ỉ như con nít ở vườn trẻ vậy?” Giản Tam Sinh thật sự nghe không nổi nữa, liền vội vàng khoát tay ngăn chặn hai người tiếp tục đấu võ mồm: “Lăng Mộ à, cậu vừa rồi nói nhiều như vậy, cũng chưa nói rõ ràng thứ kia rốt cuộc là gì nha, Giản gia ta nhiều người như vậy đang chờ ăn cơm đây, ta cuối cùng không thể ngay cả mục tiêu là gì cũng không biết đã hợp tác với người được, đến lúc đó thiệt thòi tính ra là ta sao?”

“Nhị gia! Ngài có thể gọi tôi Dương Dương, gọi tôi Tiểu Dương, gọi tôi Tiểu Mộ, nhưng ngài không thể gọi ta Lăng Mộ vậy nha, tốt xấu gì cũng là tên do cha mẹ đặt cho, ngài làm gì cũng phải tôn trọng chút chứ?” Lăng Mộ Dương mím miệng, giả vờ phẫn nộ nhìn Giản Tam Sinh.

“Cậu đừng có mà nói leo, mau chóng kể cụ thể cho tôi, nếu không tôi tuyệt không đáp ứng cho Khiêm Tử đi theo cậu.” Giản Tam Sinh cũng không khách khí với hắn, trực tiếp làm rõ ý tứ của mình.

Lăng Mộ Dương khó xử sờ đầu cười cười, vừa muốn mở miệng trả lời, lại nghe ngoài cửa bỗng dừng truyền đến một tiếng quát: “Tam Nhi! Tỉnh tỉnh, Tam Nhi!”

Sau đó liền theo sao là đủ loại gào thét phẫn nộ, ngay cả đôi vợ chồng chủ nhà cũng chạy ra.

Giản Tam Sinh thầm kêu một tiếng không ổn, lập tức mở cửa ra ngoài nhìn xem, ba người Vương Tử Khiêm cũng vội vàng theo phía sau. Chỉ thấy lúc này bên ngoài đã loạn thành một đoàn, Hoắc Tam Nhi nằm trong ngực Ngũ Lôi về mặt bình thản, phẳng phất như đang ngủ không chút hay biết nào, mặc cho những người khác gọi thế nào cũng gọi không tỉnh. Mà phía trước cách bọn họ không xa, là một con chuột lớn động tác cứng nhắc, mắt tỏa ra ánh sáng xanh.

Nhìn thấy Giản Tam Sinh đi ra, Ngũ Lôi vội vàng kêu lên: “Nhị gia! Anh mau đến xem Tam Nhi bị làm sao vậy, sao tự nhiên lại ngủ thiếp đi?!”

Giản Tam Sinh bước vội sang, ngồi xổm xuống thăm dò hơi thở của Hoắc Tam Nhi, không nhận được ngạc nhiên nói: “Đây rõ ràng vẫn còn thở đều đặn mà, sao lại ngã gục rồi, vừa rồi cậu ta đã uống rượu?”

“Không có nha, chúng tôi cũng chưa từng ăn gì đã đi rồi.” Ngũ Lôi suy nghĩ một chút nói.

Trong lúc vô ý nhìn lướt qua bên cạnh, Giản Tam Sinh thoáng cái đã nhìn thấy con chuột bắt bình thường nọ, chỉ chỉ nói: “Con chuột này là thế nào?”

“Ồ đó này giờ rồi, Tam Nhi không phải là bị con chuột này dọa sợ choáng váng đó chứ?” Tiểu Tề lập tức tiếp lời.

Giản Tam Sinh đang muốn nói gì nữa, chợt nghe Lăng Mộ Dương hoảng sợ kêu: “Xong rồi xong rồi, nhất định là cái đồ nào tàn kia đã đuổi tới!”

“Cái đồ gì, cậu nói rõ ràng chút xem!” Giản Tam Sinh hỏa khí vọt lên, giọng điệu cũng càng cáu kỉnh.

“Đúng là vậy rồi! Ôi...” Lăng Mộ Dương thở dài, bộ dáng hết cách: “Tôi một đường từ phía nam đến đây, dù sao cũng phải kiếm chút tiền để trên người đúng không, kết quả không nghĩ tới trộm ai không trộm, trộm ngay hần, tưởng rằng thật vất vả mới cắt đuôi được, không ngờ vẫn bị đuổi theo tới đây!”

“Rốt cuộc là ai hả?” Ngũ Lôi vẻ mặt buồn bã thúc giục, nói này giờ sao mà vẫn không chịu nói đến trọng tâm chứ?

Đôi mắt Lăng Mộ Dương quét một vòng, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn hần, không thể làm gì khác hơn là tâm không cam lòng không nguyện, ủ rũ mất tinh thần phun ra hai chữ: “Bạch Hồ...!”

Chương 2 – Dẫn dắt thượng cổ

“Tôi biết không thể chọc vào hần, dù sao trong tứ thú ngoại trừ mình tôi ra ai cũng đều không thể trêu vào. Nhưng không ngờ tới, thiên tính vạn tính mà trước khi trộm lại quên tính, lúc đó tiện tay đuổi ra liền đuổi đến túi hần, kết quả khiến hần đuổi theo một đường, vốn tưởng rằng trước khi vào núi đã cắt đuôi được, không ngờ vẫn đi theo hoài!” Lăng Mộ Dương vẻ mặt buồn nản thở dài, hận không thể chém cái tay thích gây chuyện kia của mình.

“Cậu nói đây là Bạch Hồ kia làm ra sao?” Giản Tam Sinh sắc mặt âm trầm, ngữ khí càng thêm bất thiện, chỉ vào con chuột to vẫn như cũ sững sờ đứng đó nói: “Chỉ dùng một con chuột này đã biến Tam Nhi thành như vậy?”

Gật đầu, Lăng Mộ Dương nhìn con chuột một chút, lại nhìn bốn phía nói: “Bạch Hồ thiện dùng ngũ hành thuật, hần có thể lợi dụng từng loại sự vật ngũ hành tương sinh tương khắc để đạt được mục đích, nhưng hần không thể như Huyền Vũ khổng chế viễn trình, do đó tên kia bây giờ khẳng định đang ở một nơi nào đó ngay phụ cận để quan sát.”

Lăng Mộ Dương càng nói càng sợ hãi, cẩn thận quan sát chung quanh, sợ Bạch Hồ đột nhiên từ chỗ nào đó lao tới, khuôn mặt tuấn tú vốn cũng xem như không tệ giờ phút này chỉ còn vẻ hèn mọn: “Nhị gia anh mau nâng người này vào phòng đi, thoát ly khỏi phạm vi của ngũ hành tương khắc sẽ không sao nữa. Chúng ta cũng không thể tiếp tục đợi bên ngoài, nếu không sẽ đúng ý Bạch Hồ rồi.”

Giản Tam Sinh cúi đầu suy nghĩ một chút, liền khoát tay ý bảo đám người Quách đầu to nâng Hoắc Tam Nhi vào phòng, sau đó trấn an hai vợ chồng chủ nhà về tiếp tục làm việc, không cần phải xen vào chuyện bọn họ bên này, cam đoan sẽ không để xảy ra chuyện gì.

Tất cả mọi người sau khi trở về phòng, trong sân thoáng cái đã khôi phục sự yên lặng, chỉ còn lại một sân đầy cây khô cùng mấy lu thịt muối lớn, mà ngay cả con chuột kỳ quái vừa rồi cũng biến mất không thấy đâu nữa.

“Bạch Hồ kia thành linh ra tay với người của ta, chỉ là muốn ra oai phủ đầu sao?” Giản Tam Sinh vuốt cằm thông thả tới lui trong phòng, thỉnh thoảng nhìn về phía đám người đang vây quanh cạnh giường. Chỉ thấy Ngũ Lôi cùng Tiểu Tề đang xuất ra đủ chiêu thức bất đồng với Hoắc Tam Nhi ngủ say như lợn chết kia, một người đổ nước vắt khăn lau mặt, người kia thì gãi ngứa bịt mũi tát mặt.

Cuối cùng Ngũ Lôi thật sự bị Tiểu Tề chọc cười rồi, liền nói: “Tề à, mày nhân cơ hội trả thù đó hả, chưa từng thấy mày đối đãi với người bị thương như vậy nha.”

“Nào có.” Tiểu Tề thấy tâm tư bị người bóc trần, cười cười gãi đầu, sau đó lại khề nói với Ngũ Lôi: “Tam Nhi tỉnh dậy rồi mày cũng đừng nói cho nó biết nha, nếu không thì chết tao.”

Lắc lắc đầu, Giản Tam Sinh đối với mấy thằng nhóc dưới quyền thiếu muối này quả thật không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đem mũi nhọn lần nữa nhắm ngay Chu Tước: “Cậu nói Bạch Hồ là tới tìm cậu, nhưng hấn làm bị thương chính là người của tôi, món nợ này tôi nên tính trên đầu hấn hay tính trên đầu cậu đây.”

Lăng Mộ Dương vừa nhìn cầu đá tới, cười khan hai tiếng, rồi vừa cười vừa đem cầu đá trở về: “Tôi thấy hấn ghi hận tôi trộm ví tiền của hấn thì ít, mà hương các người tới mới là chính đó, hấn lần này không lộ diện, chính là muốn nói cho các người biết thời điểm đề phòng Huyền Vũ cũng đừng quên mất hấn, nếu không khẳng định sẽ chịu không nổi đâu, hôm nay là một người ngất xỉu, ngày mai phỏng chừng sẽ phải chết một người.”

“Hừ, dám dă thương người của ta, Giản Tam Sinh ta cho dù truy đuổi hấn đến chân trời góc biển cũng phải nhổ hai cái răng nanh của hấn xuống!” Giản Tam Sinh giận dữ cười gằn, cao thấp đánh giá Lăng Mộ Dương, nói: “Ta thấy dứt khoát vứt thẳng cậu ra càng bớt phiền, đừng tưởng rằng xảy ra vấn đề như vậy thì ta liền quên mất chuyện trước đó, cậu nếu không nói rõ ràng chân tướng của thứ kia, Nhị gia ta tuyệt đối sẽ không giúp cậu.”

Lăng Mộ Dương thấy rút cuộc cũng tránh không thoát nữa, không thể làm gì khác hơn là khoát tay áo nói: “Nói cho các anh biết cũng được, kỳ thật thứ này cũng không có gì khác người thường. Người mà, đều rất tục, thứ tất cả mọi người đều muốn, vậy chỉ có thể càng tục.”

“Đó là...” Giản Vô Tranh thoáng sửng sốt, vô thức thấp giọng líu riu.

Nhìn cậu một cái, Lăng Mộ Dương gật đầu: “Không ngoài là vàng bạc châu báu, không ngoài trường sinh bất lão.”

Quả nhiên là đủ tục.

Mọi người nghe vậy đều không hên mà cùng gật đầu, nhưng đích xác cũng chỉ có những thứ này là thứ trong tiềm thức mọi người đều muốn sở hữu, suy cho cùng, chữ người này trong một phẩy một móc lộ rõ ba lần tục “Do đó tôi suy đoán, Hứa Chí Nông lấy được mảnh da này, rất có khả năng ghi chép lại một bảo bối nào đó cực kỳ trân quý, mà muốn có được bảo bối này,

trước hết phải vào trong mộ Chu Công tìm được một vật, chúng ta tạm thời đem vật đó xem như chìa khóa, mà bảo bối kia chính là kim khóa cực lớn, vậy Huyền Vũ hao tổn tâm cơ vào trong mộ Chu Công chính là vì muốn có được chìa khóa này, kết quả lại phát hiện chìa khóa đã bị Chu Công đưa cho người khác, cho nên ả không thể làm gì khác hơn là lại khởi hành đi tìm chiếc chìa khóa này, sau đó mở ra kim khóa lấy được đồ vật, mới có thể báo cáo kết quả với Hứa Chí Nông.” Lăng Mộ Dương nói xong, lẳng lặng nhìn Giản Tam Sinh, chờ đợi đối phương đưa ra quyết định.

“Vậy, ý của cậu là chúng ta phải tìm được chìa khóa này sớm hơn Huyền Vũ, sau đó đi mở kim khóa?” Giản Tam Sinh gật đầu, lộ ra một mặt cười nghiền ngẫm: “Chủ ý này không tồi, ta phỏng chừng Liêu lão đầu cũng có chôn một chân trong đó, lần này để cho Nhị gia ta ăn không ít mệt, còn lôi cả huynh đệ vào, thế nào cũng phải cho lão biết tay mới được, lão cũng muốn chìa khóa và kim khóa, vậy Nhị gia ta sẽ không để lão có được.”

“Nói như vậy Nhị gia ngài đồng ý hợp tác rồi?” Lăng Mộ Dương vừa thấy sự tình có hy vọng, lập tức lại đổi sang khuôn mặt tươi cười hèn mọn nịnh nọt, chỉ còn kém không đi tới bụng trà rót nước cho Giản Tam Sinh nữa thôi.

Giản Tam Sinh mỉm cười nhìn hẩn trong chốc lát, con ngươi giao hoạt đảo tròn hai vòng, nói: “Lăng Mộ à, cậu nói cậu là thầy phong thủy, vậy chuyện tâm long đập huyết này không biết cậu rõ ràng bao nhiêu?”

Lăng Mộ Dương nghe hỏi đến chuyên ngành của mình, lập tức vỗ vỗ ngực, đắc ý nói: “Nhị gia ngài đây là xem thường người tôi rồi, nói thế nào tôi cũng là Chu Tước, đừng nói là bản lãnh đập huyết điểm kim, cho dù nghịch thiên sửa mệnh, tôi cũng có thể thi triển kỹ năng. Ngài yên tâm, có tôi ở đây, sẽ không có mộ nào là không tìm ra được.”

“Tốt, có những lời này của cậu tôi sẽ không nói thêm nữa, Lôi Tử à, mang cái kia ra.” Giản Tam Sinh quay đầu lại hướng Ngũ Lôi kêu một tiếng, Ngũ Lôi lập tức hiểu ý, đứng dậy đến túi trang bị bên cạnh tìm kiếm, chỉ chốc lát sau liền mang ra giấy và bút đưa cho anh, Giản Tam Sinh tiếp nhận nhìn xem, vừa cười vừa đưa tới trước mặt Lăng Mộ Dương, nói: “Lăng Mộ, cậu ký vào đây rồi, sau này sẽ là người của Giản gia, Giản gia ta những cái khác không nói, đi bên ngoài báo tên tuổi chí ít cũng sẽ không để người khác bắt nạt, từ hôm nay trở đi cậu chính là thầy phong thủy riêng của Giản gia, chuyên môn phụ trách đập huyết điểm kim! Làm tốt rồi, đến lúc đó chia lãi hiển nhiên sẽ không thiếu phần của cậu đâu.”

Giản Tam Sinh một chiêu này dùng vô cùng cường ngạnh, không chừa cho Lăng Mộ Dương chút đường sống nào để cự tuyệt. Bất quá muốn trách cũng chỉ có thể trách bạn nhỏ Lăng Mộ ý thức đề phòng quá kém, dễ dàng để cho Giản Tam Sinh bắt thóp như vậy, muốn chết muốn sống toàn bộ chỉ có thể nghe theo người ta định đoạt.

Tiếp nhận tờ khế bán mình, khoe miệng Lăng Mộ Dương một trận co quắp, cười khổ hỏi: “Nhị gia, thật sự muốn tôi ký vào sao, anh đừng hời hện nha, cẩn thận tôi ăn mặt nhà họ Giản các anh đó.”

“Ồ,” Giản Tam Sinh mới vừa châm điều thuốc thứ hai, nghe được những lời này của hẩn thoáng cái liền vui vẻ: “Cậu tưởng cậu là ai, người có thể ăn mặt Giản gia ta còn chưa xuất hiện trên

thế giới này đâu! Ở đó nói nhảm, không bằng nhanh ký đi, nếu không đừng nói là Bạch Hồ bên ngoài kia, Nhị gia ta cũng sẽ không buông tha cậu, ngấm lại đảng hoàng đi, Bạch Hồ đáng sợ hay Giản gia và Thanh Long đáng sợ, hừm?”

Lăng Mộ Dương cầm bút, nội tâm kịch liệt tranh đấu, ngoài miệng lại lặng lẽ lẩm bẩm: “Nói cũng đúng, nếu không ký, phỏng chừng hôm nay tôi sẽ mất mạng, ký cũng tốt, dù sao có Thanh Long ở đây, Bạch hồ gì gì đó cũng chỉ như mây bay! Vừa vặn mình cũng chán cuộc sống móc túi rồi, có thể kiếm chút tiền tiết kiệm dưỡng lão cũng không tồi.”

Nói xong lại ngẩng đầu nhìn Giản Tam Sinh, dưới ánh nhìn chòng chọc không cho cự tuyệt của đôi phương, cuối cùng Lăng Mộ Dương vung bút lên, đem tên của mình rồng bay phượng múa ký vào khe bán thân.

Nhìn một vòng người chung quanh bỉ ổi hề hề cười với mình, tâm Lăng Mộ Dương nát như tương, nghĩ thế nào cũng biết mình đây là chú dê nhỏ đã nhảy vào hang sói cực lớn của nhà họ Giản này rồi.

Sau khi có được tiểu hèn mọn Lăng Mộ Dương này rồi, Giản Vô Tranh chung quy vẫn cảm thấy cái sự đại hèn mọn không cách nào tẩy xóa đi được của Nhị ca nhà mình này càng thêm rõ ràng, mà ngay cả bình thường cùng anh nói chuyện cũng cảm thấy anh đang cười âm hiểm, lúc đi ra ngoài ăn một bữa cơm chẳng hạn cũng càng thêm khoe của. Bất quá kỳ thật chuyện này cũng rất bình thường, ai có thuộc hạ là hai viên đại tướng Thanh Long và Chu Tước mà không đặc ý chứ? Nói trắng ra là, Giản Tam Sinh cảm thấy rất nở mũi.

Đám người bọn họ ở thôn Lư Gia nán lại vài ngày, trong thời gian đó cũng chưa từng xuất hiện thêm chuyện gì, chẳng qua thỉnh thoảng có thể từ mấy cô mấy thím trong thôn nghe nói trong núi có nơi nào đó lại bị cho nổ sập vân vân. Mỗi lúc thế này Lăng Mộ Dương sẽ búng tay chỉ vào bóng núi trùng trùng điệp điệp xa xa nói: “Song long xuất hải, vốn là bố cục ẩn gió nạp khí, hôm nay long thân lại bị hủy hoàn toàn, sợ rằng bảo huyết long nhãn trong núi này hôm nay cũng đã biến thành huyết dưỡng thi rồi, đi vào tuyệt sẽ không có kết quả tốt.”

Bất quá chuyện cho tới bây giờ cũng không còn liên quan gì đến bọn họ nữa, Giản Tam Sinh đã quan sát tình hình hai ngày nay, liền quyết định mang người về Bắc Kinh trước, cùng đại ca thương lượng một chút chuyện kế tiếp.

Nhưng không ngờ tới, anh vừa đề cập đến vấn đề mang theo Tam đệ cùng nhị thú cùng đi, anh ấy lại không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nhìn Lăng Mộ Dương một chút nói: “Cũng tốt, có thêm Chu Tước trong tay chúng ta, việc này sẽ nắm chắc thêm một phần.” Sau đó phát tay để những người khác rời đi trước: “Các em đi trước chuẩn bị, chốc nữa mang mấy đứa đi gặp một người, Tam Sinh em ở lại.”

Đợi đến khi Giản Vô Tranh mang theo Vương Tử Khiêm và Lăng Mộ Dương đi thu dọn thỏa đáng, Đại ca Nhị ca cũng đã bàn xong chuyện, năm người liền lái xe chạy tới Hải Điện, đi gặp nhân vật được Giản Thiên Hằng chỉ định.

Mọi người tới một tiểu khu sa hoa, sau khi đỗ xe xong thẳng đến tầng 19 tòa nhà số 5, nơi này mỗi tầng chỉ có một hộ, do đó cũng không khó tìm. Giản Thiên Hằng bộ dáng rất quen thuộc,

sau khi nhấc chuông cửa cắm một tay vào túi đứng bên ngoài chờ. Quả nhiên chỉ chốc lát sau cánh cửa liền mở ra, xuất hiện một cậu thanh niên cực kỳ tuấn tú, cậu thanh niên vừa nhìn thấy Giản Thiên Hằng, lập tức toét miệng vui vẻ: “Thiên Hằng sao anh lại tới đây, không phải nói hôm nay hai em trai của anh sẽ về sao?”

Giản Thiên Hằng thấy cậu ta vui vẻ như vậy, cũng lộ ra tươi cười: “Anh dẫn hai đứa nó tới thăm em đây, đừng đứng đây nữa, đi vào trước rồi nói.”

Giản Vô Tranh bọn họ cũng không rõ ràng người kia là ai, nhưng Giản Tam Sinh liếc mắt một cái liền nhìn ra, đây là nhóc đạo sĩ trước kia từng cùng bọn họ uống rượu, đã lâu không gặp, bộ dáng kia cũng không có thay đổi gì lớn.

Vào phòng rót trà, mọi người ngồi trên sofa bắt đầu giới thiệu với nhau.

Nguyên lai nhóc đạo sĩ này tên là Tô Trường Du, Trường Du là đạo hiệu của cậu ta, tên khai sinh là Tinh Văn, tự Nhân Tinh, là chương môn đời thứ 63 của Mao Sơn giáo, bất quá Mao Sơn giáo phát triển đến bên giờ sớm đã nhân khẩu thừa thót, do đó chương môn như cậu ta cũng không có chỗ nào đặc biệt, chỉ là một cái bằng hiệu treo đó mà thôi, nói thế nào cũng phải để cho hương khói của Mao Sơn giáo tiếp tục truyền xuống chứ?

Tô Trường Du biết mọi người đều là thân quyến của Giản Thiên Hằng, cười càng thêm vui vẻ, nghe được có người gọi mình Tô đạo trưởng, vội vàng khoát tay nói: “Đừng đừng, cái gì đạo trưởng với không đạo trưởng chứ, sau khi vào Mao Sơn giáo vốn tên thật đã không còn dùng nữa, do đó mọi người gọi tôi Trường Du hay Tiểu Tô là được.”

Những người khác nghe thế lập tức gật đầu tỏ vẻ rõ ràng, Giản Thiên Hằng nhìn bộ dáng Tô Trường Du có vẻ then thùng, trong mắt một mặt ôn nhu hiện lên, cười nói: “Em đừng mãi cùng bọn họ lôi kéo làm quen nữa, lần này anh tới là có việc muốn em giúp.”

“Việc gì?” Tô Trường Du có chút nghi hoặc, hiếm khi Đại thiếu gia nhà họ Giản đây lại có chuyện nhờ vả mình.

Giản Thiên Hằng chỉ chỉ Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi không nói lời nào ngồi bên cạnh: “Em giúp cậu ấy nhìn xem, anh hoài nghi trên người cậu ấy có thể có thứ gì đó, đoạn thời gian trước có chút lạ.”

Giản Vô Tranh vừa nghe lập tức trợn to mắt, cậu còn nhớ rõ lúc trong mê lãng mộ Khiêm Tử từng nói với cậu những chuyện y làm ra đều là tự do y, không hề có thứ gì khác thao túng ý thức y, nhưng ý tứ này của đại ca rõ ràng cho rằng Khiêm Tử bị quỷ nhập vào người. Trong lòng Tiểu Tô Tông sốt ruột, ngoài miệng liền nói: “Đại ca, anh làm cái gì vậy.”

Giản Tam Sinh cùng Lăng Mộ Dương bên cạnh thấy tình cảnh này cũng không mở miệng, mà trong lòng vẫn luôn cân nhắc cái gì đó. Lại nghe Vương Tử Khiêm vẫn trầm mặc nhàn nhạt nói câu không sao cả, sau đó liền đứng dậy.

Tô Trường Du nhìn vẻ mặt bất an của Giản Vô Tranh một chút, lại nhìn Vương Tử Khiêm tựa hồ có chút hờ hững, thở dài, ra hiệu với Vương Tử Khiêm, nói: “Đi theo tôi.”

Hai người sau khi vào phòng liền đóng cửa lại, ngoài cửa Giản Thiên Hằng cùng Giản Vô tranh đôi mắt, Giản Thiên Hằng thấy bộ dáng nóng lòng của Tam đệ không nhịn được bật cười: “Sợ cái gì, cũng không phải muốn ăn mất Khiêm Tử của em, chỉ là kiểm tra mà thôi, không chỗ nào xấu cả, hơn nữa em cũng đâu muốn trên người cậu ấy thật sự có gì đó không tốt ảnh hưởng đến cậu ấy đúng không?”

Giản Vô Tranh nghe đại ca nói xong, ngẫm nghĩ một chút, liền trừng mắt liếc Giản Thiên Hằng: “Đại ca, anh bớt đem mấy lời trấn an người ta trên thương trường mà nói với em đi, mấy thứ này chỉ nên nói với những ông chủ kia thôi.”

Giản Thiên Hằng cười cười, không trả lời nữa. Vài phút sau, Tô Trường Du mang theo Vương Tử Khiêm đi ra, chẳng qua mặt cậu ta lộ vẻ khó xử, tựa hồ chuyện Vương Tử Khiêm giải quyết cực kỳ không ổn.

“Trường Du, chỗ này không có người ngoài, có lời gì em cứ việc nói thẳng.” Giản Thiên Hằng nhìn Tô Trường Du, chậm rãi nói.

Tô Trường Du ngồi vào bên cạnh Giản Thiên Hằng, mày nhíu chặt: “Thứ trên người Tử Khiêm, tuổi tác còn gấp mấy trăm lần đám người chúng ta, em căn bản không thể đụng vào, chỉ sợ ngay cả sư phụ em cũng không nắm chắc có thể diệt trừ hoàn toàn.”

“Làm sao có thể? Nhưng mà Khiêm Tử cũng không bị nó khống chế mà.” Tâm trạng Giản Vô Tranh kinh hãi, sợ thứ này sẽ tạo thành nguy hại gì đối với Khiêm Tử.

“Ha... ha, không phải loại thuyết pháp này.” Tô Trường Du lắc đầu ý bảo Giản Vô Tranh đừng nghĩ nhiều quá: “Thứ trên người cậu ấy nói trắng ra chính là một loại oán sát, sẽ không khống chế ý thức của con người, nhưng cực kỳ nguy hiểm.”

“Loại hình oán sát bất đồng, do đó tạo ra phản ứng của con người cũng bất đồng, có cái bám vào thân thể người là để giết chết người này nhằm đạt được mục đích của mình, có cái chỉ đơn thuần là đùa giỡn với người này, cũng có cái cả đời chỉ ẩn núp mà không có động tĩnh gì, tôi nói đúng không?” Lăng Mộ Dương cầm lên một khối bánh ngọt trên bàn, vừa ăn vừa nói: “Cũng không biết trên người cậu ta là loại cấp bậc nào?”

Tô Trường Du kinh ngạc liếc mắt nhìn Lăng Mộ Dương, gật gật đầu: “Đúng vậy, loại cấp bậc trên người cậu ấy chỉ sợ là cao nhất rồi, nói là oán sát ngàn năm cũng không ngoa, bất quá kỳ quái chính là tựa hồ không có ý định muốn ký chủ mình ở nhờ chết oan chết uổng, nói như vậy sát khí của loại oán sát đẳng cấp cao này cũng rất nặng, bị chúng nó tròng vào người thông thường chưa từng có kết cục gì tốt.

“Nói như vậy quả thật là dạng đó rồi,” Lăng Mộ Dương cười cười, tiếp tục nói: “Nhưng thứ trên người chúng ta đây không phải dùng cách thông thường có thể giải thích rõ, chúng nó tuyệt đối sẽ không để cho chúng ta chết đâu.”

“Tại sao nói như vậy?” Tô Trường Du đối với lời của Lăng Mộ Dương cảm thấy cực kỳ khó lý giải: “Trên người của anh cũng có thứ cấp bậc như vậy? Sao khẳng định nó sẽ không tạo thành uy hiếp với các anh?”

“Tôi làm thế nào khẳng định thì không thể nói cho cậu biết rồi, đây là thuộc về vấn đề cá nhân.” Lăng Mộ Dương lưu manh lắc lắc ngón tay, cười bỉ ổi nói: “Bất quá cậu không cần lo lắng, tôi có thể cam đoan, chúng nó nhiều nhất chỉ có thể làm chút trò quái đản kích thích chúng ta, đợi đến khi chân chính đụng tới nguy hiểm, chúng nó ngược lại phải cực bất đắc dĩ mà bảo vệ ký chủ của mình.”

Nghe trò quái đản Lăng Mộ Dương nói, trong lòng Giản Vô Tranh không nhận được nghi hoặc khó hiểu, vội hỏi: “Trò quái đản cậu nói là trò quái đản thế nào?”

“Đại khái chính là khiến cho ký chủ cực kỳ xui xẻo nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện nguy hiểm đến tính mạng, nói thí dụ như tôi lén trộm đồ trong túi Bạch Hồ, rất có khả năng chính là thứ trên người tôi đây giờ trò quỷ.” Nói xong, Lăng Mộ Dương nhìn Giản Vô Tranh một chút, lại hỏi: “Chẳng lẽ Thanh Long từng đụng phải chuyện xui xẻo gì rồi?”

“Cậu ấy...” Giản Vô Tranh cùng Vương Tử Khiêm bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, ngữ khí mang theo chút khó chịu và khó xử, sau đó quay đầu nói với Lăng Mộ Dương: “Khi ở trong mộ cậu ấy đột ngột thay đổi khác với bình thường, cực kỳ... Hung hăng hiếu chiến.”

Nhìn ra Giản Vô Tranh tựa hồ có nỗi niềm khó nói, Lăng Mộ Dương hợp thời tiếp lời: “Đó nhất định là thứ trên người cậu ta kích phát sát khí nguyên bản của Thanh Long, loại trò quái đản mức độ này không đáng kể chút nào, hơn nữa, kích thích sát khí của Thanh Long đây ngược lại là chuyện tốt đó, vũ trụ nhỏ bộc phát, thiên hạ vô địch nha~~”

Nói xong lời cuối cùng, Lăng Mộ Dương đã uốn giọng cong ngón tay xếp thành hình hoa lan, vẻ mặt hèn mọn khiến Giản Vô Tranh nhìn không được hung hăng trừng hắn.

Xác định thứ trên người Vương Tử Khiêm không có uy hiếp, Giản Thiên Hằng không ở lại nữa, cùng Tô Trường Du từ biệt, rồi mang theo mọi người chạy về Giản gia.

Qua suy đoán của anh chàng Lăng Mộ Dương nghe đâu là đại sư phong thủy này, nơi kế tiếp bọn họ phải đến nằm ở sâu bên trong tây nam đất Tây Tạng. Đó là Kekexili nằm ở cảnh nội châu tự trị dân tộc Tạng Ngọc Thụ ở tỉnh Thanh Hải tây nam bộ, cũng thường được gọi là khu bắc Tạng không người.

Trong truyền thuyết dân tộc Thổ Phiên là những kẻ thống trị sớm nhất, lăng mộ của Nhiếp Xích Tán Phổ giấu ở đó. Với tư cách là Tạng vương đời thứ nhất, cung điện lâu đời nhất của Tây Tạng được Nhiếp Xích Tán Phổ cho xây trên núi Trát Tây Thứ Nhật, Ung Bồ Lạp Khang. Hơn nữa sau ông ta là sáu đời Tạng vương, trong tên mỗi người đều có một chữ Xích, mọi

người gọi chung bọn họ là “Thiên Xích Thất Vương”. Bởi vì trong truyền thuyết của dân Tạng, bảy vị vua này cuối cùng đều quay trở về thiên giới, theo như lời trong sách “Lăng mộ của bọn họ xây trên trời.”

“Ngũ Bộ Di Giáo - Đại Thần Di Giáo” nói: “Lúc này, dân tộc Thổ Phiên vẫn bị tiểu bang thống trị, không thể chống lại Đại vương bốn phía. Sinh ra Tam Thượng Ngũ Luận cùng Phụ Dân Lục Tộc, do vài vị hiền triết dâng lên cho bậc đế vương... Nghe nói Nhiếp Xích Tán Phổ có sáu mối sầu lo: trộm cướp, oán khí, địch nhân, bò Tây Tạng, độc và nguyên rửa. Sau khi Hỏa Diệu Thần Tinh biến mất, lúc đó dân tộc Thổ Phiên đối với trộm cướp trị tội, đối với oán giận dựa vào nhân từ để đối xử, đối với địch nhân tiến hành áp đảo, đối với bò Tây Tạng đưa vào quản thúc, dùng thuốc trừ độc, cùng xóa bỏ lời nguyền.”

Sự tồn tại của Nhiếp Xích Tán Phổ ở Tây Tạng được tôn kính như thần thánh, ông là người khai sáng văn minh của Tây Tạng, người này tướng mạo cổ quái, tính cách kiên cường khí phách, sau khi được bầu làm vua liền thu phục tất cả các tiểu bang xung quanh, cũng phân định tôn ti, tuyên dương bốn giáo. Nghe nói lúc ấy qua lại thân thiết với một trong bảy cường quốc thời Chiến Quốc là nước Tần, hai phe thường xuyên ngầm trao đổi vật tư.

Lăng Mộ Dương tính ra, thứ ghi lại trên mai rùa trong quan tài của Chu Công kia, hẳn là trong lúc được chuyển đi chuyển lại thì tới tay Nhiếp Xích Tán Phổ. Vậy huyền cơ ẩn giấu trong đó, cũng chỉ có thể vào trong địa cung mới biết được.

Dựa vào tốc độ cản thi ngày đi ngàn dặm của Huyền Vũ kia, hiện tại hẳn đã đi được nửa đường rồi, bọn họ cũng không thể tiếp tục lè mề nữa, phải nhanh chóng tới Thanh Hải, sớm một bước tiến vào địa cung, có thể có được cơ hội lớn hơn để đoạt được chiếc “chìa khóa” mở ra cánh cửa bảo khố.

Giản Thiên Hằng bảo Giản Tam Sinh mang theo mọi người đi trước, nói trang bị đến lúc đó anh sẽ dùng phương pháp khác đưa sang, đi lần này đừng mang quá nhiều người, gọi mấy đứa cơ trí có sức lực là đủ rồi.

Vì vậy bạn Ngũ Lô bi thương không thôi đã bị gạt bên ngoài, dựa theo lời Nhị gia, không đủ cơ trí mà cũng không có sức lực, để lại trong nhà giúp đại ca làm chân chạy vặt tốt hơn.

Mà vốn dĩ không nên được tính vào trong nhất là Giản Vô Tranh lại không hề bị một lời dị nghị nào được sắp xếp vào đội ngũ, Giản Tam gia mặc dù kỳ quái nhưng cũng không hỏi nhiều, dựa vào tính tình của cậu, cho dù Nhị ca bọn họ không cho cậu đi, cậu nhất định cũng sẽ đi theo.

Trên thực tế, Giản Thiên Hằng từ sau khi nghe nói Tam đệ nhà mình có thể chất bách tà bất xâm, liền có cùng suy nghĩ với Giản Tam Sinh, đem theo tiểu tổ tông này tuyệt đối không có chỗ nào xấu, tựa như trước đó trong mộ Chu Công, không chừng ngay vào lúc nguy cơ trước mắt cứu mọi người một mạng ấy chứ.

Mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn một ngày, đến bệnh viện kiểm tra một lượt, đem vết thương lớn nhỏ nhỏ trên người xử lý thỏa đáng một lần, dù sao thiết bị điều trị ở địa phương nhỏ

như thôn Lư Gia kia cũng không toàn diện, vạn nhất để lại thứ gì đó không tốt trong thân thể, đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì khá là phiền toái.

Tối ngày thứ hai khoảng 7 giờ, Giản Tam Sinh liền mang mọi người đi xe chạy tới trạm Tây Khách, bọn họ phải ngồi xe tốc hành điều hòa chuyến T27, đích đến là tỉnh Tây Ninh. Nói thật nơi Giản Vô Tranh không muốn đến nhất chính là trạm Tây Khách, chỉ mỗi đám xe dù có định lượn vòng quanh trạm Tây Khách kia cũng đủ làm người ta đau đầu, hơn nữa bên trong trạm tây còn luôn có từng đám từng đám nông dân công vùng khác ngồi đầy trên mặt đất, thế nào cũng khiến người ta thoải mái không nổi.

Lần này trong đám người Giản Tam Sinh mang theo cùng nhị thú, còn có Hoắc Tam Nhi và Quách đầu to đã cùng đi lúc ở Kỳ Sơn, cuối cùng là một người tên Bắc Ca, về mặt thổ phỉ, bắt quả chỉ cần nói chuyện vài câu liền nhìn ra được người này rất trượng nghĩa, đôi khi có chút câu thả quá mức, là một người đàn ông Đông Bắc điển hình.

Trên xe lửa, mọi người tìm được vị trí giường nằm, ăn chút gì đó rồi bắt đầu nhàm chán tìm việc làm. Bọn họ đi chuyến này cả thầy bảy người, bởi vì vé là mua cùng lượt, do đó phân hai người một gian. Giản Vô Tranh đương nhiên cùng Vương Tử Khiêm một gian, giường hai người một trên một dưới, đối diện là Hoắc Tam Nhi mặt luôn cười hì hì cùng Giản Tam Sinh tuyệt đối không có khả năng mặc Tam đệ nhà mình không lo.

Hoắc Tam Nhi là loại người căn bản không thể ngồi yên, cùng Nhị gia nói chưa đến hai câu liền lén đến bên cạnh gọi Lăng Mộ Dương cùng Quách đầu to bọn họ đến đánh bài, gian của ba người Quách đầu to bởi vì có một người ngoài đang ngủ, rất khó nói chuyện thoải mái, do đó không thể làm gì khác hơn là chen cả vào gian của Nhị gia bên này, căn phòng vốn đã không lớn thoáng cái chen chúc bảy tên to xác, tình cảnh này thật sự muốn bao nhiêu náo nhiệt thì có bấy nhiêu náo nhiệt.

Vương Tử Khiêm leo lên giường trên ôm Giản Vô Tranh chuẩn bị ngủ, cũng không quản những người khác ồn ào thế nào, đem đầu chôn trong lòng tiểu tử tông, nhắm mắt lại liền không mở miệng nói câu nào nữa. Giản Vô Tranh nhìn cái tên muộn tao trong lòng mình, hết cách cũng chỉ đành cùng y ngủ ngon lành. Đối diện giường trên Nhị ca ném tới loại ánh mắt như giết người, cậu cũng theo thói quen phớt lờ hết.

Giường dưới xóm bốn người nọ chụm một chỗ cũng xem như ăn ý, một bên đánh bài một bên tán dóc thiên nam hải bắc, đầy đất đều là vỏ hạt dưa, thiếu điều rót chút rượu thêm chút đồ nhắm nữa, yếu tố thể diện đối với bọn họ mà nói đó chính thứ căn bản không hề tồn tại, giết người không chớp mắt còn dám, ông đây nào quan tâm đến mấy thứ này?

Nhưng đang chơi vui vẻ, chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng kêu khê: “Cái anh này sao lại như vậy, đụng vào người ta mà không biết nói xin lỗi?!”

Thanh âm từ cách vách truyền tới, tựa hồ cô gái kia bị ai đó đụng phải, đang cùng đối phương tranh luận. Chẳng qua thanh âm của đối phương quá nhỏ, đám người Hoắc Tam Nhi bên này đóng cửa nên cũng nghe không rõ ràng lắm, chờ thêm chốc lát lại nghe cô gái kia nói với nhóm bạn đồng hành: “Cậu nói xem bây giờ ở đây toàn là những thứ gì đâu, một đám kỳ kỳ quái

quái, tên mới vừa rồi rõ ràng bộ dáng trẻ tuổi như vậy, tiếng nói lại như bà già sắp chết đến nơi.”

Bốn người đang đánh bài liếc mắt nhìn nhau, cũng không đem lời của cô gái kia để trong lòng, chỉ lắc đầu tỏ vẻ phụ nữ bây giờ không có được người nào điềm tĩnh chút, ai cũng thích khua môi múa mép, còn rất cứng đầu nóng tính.

Xe lửa một đường chạy đến Thanh Hải, đại khái hơn 3 tiếng nữa sẽ tới tỉnh Tây Ninh, mọi người cũng không có gì để thu dọn, buổi sáng sau khi tỉnh ngủ thì bắt đầu đi dạo trong xe, ăn sáng xong lại tiếp tục dồn đống chơi bài, xe khi đến trạm thì giả dạng dân lành, im lặng nổi đuôi nhau xuống xe. Chỉ có điều khuôn mặt nọ của Bắc Ca vừa nhìn đã không giống người tốt, mới vừa xuống xe đã bị cớm tra xét, may sao cũng không có gì rầy rà, chỉ nhìn chứng minh thư một chút rồi cho đi.

Mọi người nén một thân mồ hôi lạnh, sau khi ra khỏi trạm đều xúm lại dứ nắm đấm với Bắc Ca tỏ vẻ phẫn nộ, Hoắc Tam Nhi còn trực tiếp hơn vòng sau tấm lưng thô quánh của Bắc Ca, ghìm trụ cổ của hắn cười mắng: “Ai cho cậu lớn lên có khuôn mặt hù dọa chú cảnh sát như vậy!”

Bắc Ca một bên tránh một bên hô: “Cái này không phải nên trách mẹ tôi sao, bà sinh tôi thành như vậy tôi cũng đâu còn cách nào chứ.”

Giản Tam Sinh lấy điện thoại ra nhìn tin nhắn phía trên, liền phát tay nói với mọi người: “Đừng quậy nữa, gọi hai chiếc xe, tìm một chỗ ở lại trước, buổi tối sẽ có người tới đón chúng ta.”

Hoắc Tam Nhi cùng Bắc Ca vừa nghe thế, liền nương theo loại tư thế đó mà đến bên cạnh gọi xe. Không đợi mọi người chia vị trí phòng ở khách sạn xong, tức khắc đã có người tìm tới cửa.

Người tới nói mình tên Hào Ba, là nhân công Hằng gia cho sắp xếp bên cạnh bọn họ, trang bị gì gì đó đã vận chuyển đến một hộ gia đình trên thảo nguyên, ngày mai sẽ dẫn bọn họ đến lấy. Đồng thời cho Giản Tam Sinh một chiếc chìa khóa xe, bảo ngày mai hắn sẽ lái xe của mình đến dẫn đường cho bọn họ, xe này là Hằng gia chuẩn bị cho, xe việt dã loại kéo dài, có thể ngồi đủ 10 người.

Giản Tam Sinh gật đầu nói đã rõ, bảo Hào Ba cứ về trước, Đợi đến sớm ngày thứ hai sẽ gọi mọi người dậy, Hào Ba đi theo phía sau Nhị gia, thấy quần áo những người khác đều vô cùng phong phanh, liền dặn dò bọn họ: “Tôi khuyên các bạn tốt nhất nên mặc tất cả những quần áo dày nhất, tỉnh Tây Ninh bên này còn chưa sao, tới Kekexili rồi, cho dù hiện tại là mùa hè nóng bức, ở đó cũng chỉ có nhiệt độ 0 đến 1 độ C, nếu gặp phải trời mưa, các bạn như vậy tới đó chỉ có chờ chết mà thôi.”

Giản Vô Tranh vừa nghe, lập tức xoay người lục lọi hành lý, tìm quần áo dày ném cho Vương Tử Khiêm, những người khác thấy thế cũng vội vàng đi tìm y phục của mình. Giản Tam Sinh quay đầu lại cười cười với Hào Ba nói: “Đám thủ hạ này của ta, đừng thấy bình thường rất thiếu thông minh, xuống tới bên dưới rồi lại rất có bản lĩnh đấy.”

Hào Ba biết Nhị Gia đây là đang tìm mặt mũi cho mình, vì vậy bày ra khuôn mặt tươi cười gật đầu nói: “Dĩ nhiên dĩ nhiên.”

Hai chiếc xe một trước một sau lái về hướng thảo nguyên xung quanh Kekexili, nơi đó cách huyện thành lân cận gần đây chưa tới 10 phút lộ trình, nhưng đã nhìn không thấy vật thể gì hoạt động, chung quanh tất cả đều là một vùng đồng cỏ mênh mông.

Trong tiếng Mông Cổ, Kekexili nghĩa là cô gái xinh đẹp, ý gốc của nó chính là để hình dung diện tích bát ngát mỹ lệ của Kekexili. Mà ngày nay, khu không người gồm cả bảy tám vạn kilô-mét vuông đất này, còn được xưng là thế giới thứ ba, lớn nhất Trung Quốc. Về đẹp của Kekexili con người không thể nào tiếp cận được, cho dù là thưởng thức, cũng phải trả một cái giá đắt nhất định, nó còn có một cái tên, chính là “Cấm khu Sinh Mệnh”.

Sau khi từ trong nhà hộ gia đình trên thảo nguyên lấy vài túi trang bị lớn, Giản Tam Sinh quyết định không trì hoãn thêm thời gian nữa, trực tiếp tiến vào Kekexili. Trên đường đi ngang qua một trạm cứu hộ, Hào Ba nói cho bọn họ biết đây là một trạm bảo vệ cuối cùng bên ngoài Kekexili, chờ băng qua vùng thảo nguyên này tới vùng cấm rồi, sẽ không còn ai có thể giúp bọn họ nữa, hết thảy chỉ có thể xem ý trời.

Giản Tam Sinh không tin việc này, chỉ khoát khoát tay bảo hấn mang người đến nơi có thể đi trở về. Giản Vô Tranh nhìn bầu trời xanh thăm mênh mông vô bờ ngoài cửa sổ xe, não tàn suy nghĩ nơi này thật đúng là xinh đẹp, nếu có thể sống mãi tại loại địa phương này có vẻ cũng không tồi.

Nhưng đợi đến khi tiến vào nội địa rồi, mọi người xuống xe tạm biệt Hào Ba, trong nháy mắt Giản Vô Tranh hoàn toàn phủ định ý nghĩ trước đó. Quá con mẹ nó lạnh, bây giờ là mùa hè, trên người cậu bọc quần áo chỉ có thời kỳ tiết đông giá rét ở Bắc Kinh mới có thể mặc, vậy mà vẫn cảm giác được gió lạnh vù vù đâm vào trong xương cốt, sớm biết thế đã mang theo áo lông rồi.

Hào Ba lại cùng mọi người dặn dò một chút biện pháp cấp cứu khi gặp nạn, rồi mở cửa xe của mình lái đi không hề quay đầu lại. Nhìn thấy bóng xe đã mất hút, Lăng Mộ Dương liền móc ra một cái la bàn, nói: “Nhị gia, mọi người lên xe trước cho ấm, tôi tính toán vị trí rồi chúng ta có thể lập tức tìm được chỗ.”

Giản Tam Sinh cũng không từ chối nhiều, trực tiếp gọi những người khác lên xe, rồi nhìn Lăng Mộ Dương bên ngoài một mình bung la bàn niệm lầm bầm, chốc chốc lại chạy đến đầu xe chốc chốc lại lùi về đuôi xe, cuối cùng cũng về mặt đặc ý trở lên xe.

“Nhị gia, không sai đâu chúng ta hướng phía nam mà đi thì có thể tìm tới, cũng không biết lộ trình còn bao xa.” Lăng Mộ Dương lên xe thu hồi la bàn, vừa xoa tay vừa nói.

Giản Tam Sinh gật đầu, chĩa chĩa phía trước bảo Hoắc Tam Nhi tiếp tục lái. Ô tô dần dần chạy vào băng nguyên, Hoắc Tam Nhi sợ trơn trượt, liền thả chậm tốc độ, mọi người ngồi trong xe đóng chặt cửa sổ, sợ có chút gió lạnh nào thổi vào, đây không phải loại khí hậu mà người sinh hoạt trường kỳ ở đồng bằng như bọn họ có thể chịu được.

Trong xe gió ẩm xông đến nỗi mọi người đều mệt mỏi muốn ngủ, đang lúc Giản Vô Tranh chuẩn bị thuận theo tâm ý chìm vào trong giấc mộng, thân xe đột ngột chấn động mạnh, nửa bộ phận trước dường như đã rơi vào trong hố lộn xuống một phần.

Hoắc Tam Nhi mắng một tiếng mẹ, gọi Quách đầu to chuẩn bị xuống nâng xe. Ngồi ghế lái phụ Giản Tam Sinh nhìn bên ngoài một chút, quay đầu lại hướng những người khác trong xe nói: “Đều xuống hỗ trợ cả đi, loại địa phương này hai người sợ rằng không xong.”

Nắm thật chặt y phục trên người, Giản Vô Tranh định mở cửa xuống xe, lại bị Vương Tử Khiêm bên cạnh ghì lại tay: “Đừng ra ngoài.”

Thanh âm trầm thấp của Vương Tử Khiêm khiến nửa chân đã vươn ra ngoài xe của Hoắc Tam Nhi nháy mắt ngừng hoạt động, cùng những người khác theo hướng ngón tay của Khiêm Tử nhìn lại, chỉ thấy một con gấu ngựa lớn to béo như ngọn núi nhỏ đang lắc lư thân thể từ mặt sau nham thạch chậm rãi bò ra.

Chương 4 - Hận tức sinh tử

Thịt mỡ toàn thân con gấu ngựa lớn kia theo nhịp bước chậm rì rì run lên từng đợt, trong đôi mắt như hạt đậu màu đen kia lóe ra ánh sáng hoang dã tàn bạo, đang hung ngoan nhìn chiếc Lộ Hổ (tên tiếng Trung của Land Rover) loại kéo dài bưu hãn mà kiên cố trước mặt, tựa như mảnh hồ sắt thép đầu thô quán này trong mắt nó căn bản chẳng đáng e ngại, chỉ cần nó dùng thân thể béo tốt của mình nhẹ nhàng chạm vào, là có thể đẩy nó ngã lăn quay.

Trán Hoắc Tam Nhi mồ hôi lạnh cuộn cuộn lăn xuống, một bên khăn trương nhìn chăm chăm động tác của con gấu, một bên cẩn thận đem chân chậm rãi rút về trên xe, ngay cả cửa xe cũng không thềm đóng, hung hăng dùng sức giẫm một cước lên ga, nhìn số liệu trên đồng hồ vận tốc nháy mắt vọt lên như bão táp, hần quyết định liều mạng một phen.

Bánh xe xoay nhanh trong hố băng, thanh âm của bánh xe cùng lớp băng ma sát đinh tai nhức óc, mắt Hoắc Tam Nhi lộ hung quang, nỗi khủng hoảng cần gạt số một cái, khi ô tô lùi mạnh về phía sau thoát khỏi hố băng, con gấu ngựa nọ cũng đã nhận ra con mồi trước mắt muốn chạy, nỗi giận gầm lên một tiếng, triển khai thân hình nặng nề giương miệng lớn đỏ ngòm bắt đầu điên cuồng đuổi theo.

Khung sắt góc cạnh rõ ràng của Land Rover sau khi thoát khỏi hố sâu hơi trượt một chút, xoay tròn trượt xa hơn mười thước, Hoắc Tam Nhi một bên nhanh chóng ngoặt vô lăng một bên quát: “Mau giúp tôi đóng cửa xe!”

Mọi người trong xe bởi vì xóc nảy kịch liệt tất cả đều ngã trái ngã phải, nhưng không ai lên tiếng quấy nhiễu Hoắc Tam Nhi đang cùng con gấu lớn tranh đấu. Ngồi mặt sau ghế điều khiển Bắc Ca vừa nghe nói đóng cửa, lập tức ra sức rướn người, tay phải vững vàng bắt lấy ghế xe, tay trái nỗ lực vươn đến cửa xe vẫn đang rộng mở kia.

Ở Kekexili trên loại băng nguyên này, xe việt dã bình thường nhiều nhất chỉ có thể chạy đến vận tốc khoảng 80 km/h, mà xe tính năng cường lực như Land Rover Hummer này nhiều nhất cũng chỉ hơn trăm cây số, một khi vượt mốc, rất có khả năng sẽ xe hủy người vong. Xe việt dã vốn không phải loại xe tốc độ chiến đấu, nó để ý chính là sức kéo và sức chịu đựng, có thể đi trên con đường mà xe cộ bình thường không thể đi, có sức chịu khảo nghiệm của thời gian cùng mặt đường. Chúng nó tựa như người lính, dùng chính khung sắt bóng loáng và nghị lực ương ngạnh của mình để đạt được thắng lợi.

Do đó khi ga bị thúc ép giảm đến 130, Land Rover đã chịu không nổi áp lực cao độ như vậy, suýt nữa đem tất cả mọi người trong xe hất văng ra ngoài. May nhờ kỹ thuật lái của Hoắc Tam Nhi ngang tàng, dùng thân thể của chính mình cứng rắn ngăn chặn được chiếc Land Rover phát cuồng này. Nhưng chỉ trong một chốc đó, cũng đủ để con gấu lớn kia đuổi tới.

Thân thể như quả núi nhỏ thành linh đánh lên thân xe, người bên trong xe không nhận được đều lật nghiêng về một phía, tập thể cùng phát ra tiếng kinh hô. Tay Hoắc Tam Nhi thuần thục đặt trên cần số, đánh mạnh vô lăng, trong miệng cũng thô lỗ kêu: “Mẹ nó để tâm dùm chút đi! Lê xác qua bên kia mà đề, đừng để cho xe bị lật chứ!”

“Ta ... mẹ kiếp...! Thằng đàn kia đưa súng cho lão tử!” Với khuôn mặt như thổ phi Bắc Ca thấy tình cảnh này thoáng cái liền nổi giận, vừa nghe lời dùng thân thể đè trụ thân xe đang nhếch lên, vừa hướng người ngồi phía sau quát: “Con mẹ nó thế nào cũng phải đập chết con gấu xiếc này mới được!”

Giản Tam Sinh vừa nghe lời này hận không thể lập tức quay đầu lại bóp đầu Bắc Ca một cái, tiếc rằng hai tay đều đang cầm đồ đạc, chính mình còn chưa ngồi ổn định cũng không cách nào dạy dỗ được người khác, chỉ có thể mắng ngoài miệng: “Mày là con nít lên năm hay sao còn muốn đánh gấu?! Da nó như vậy mày đánh vào thế nào được, nếu chọc giận thứ này chúng ta hôm nay đều toi hết!”

Ngồi phía sau Vương Tử Khiêm một tay vững vàng che chở Giản Vô Tranh trong ngực, một tay vịn chuôi nắm trên trần xe ổn định thân thể của hai người, đôi đồng tử đen nhánh lạnh lùng nhìn bên ngoài, khi Hoắc Tam Nhi đánh vô lăng về bên trái xe bỗng dừng mở miệng nói: “Đừng đi qua hướng đó.”

Mặc dù trong xe vô cùng hỗn loạn, nhưng Hoắc Tam Nhi vẫn nghe được thanh âm trầm thấp của Vương Tử Khiêm, vừa vô thức quay đầu nhìn, quả nhiên, ở nơi cách đó không xa có một con bò hoang Tây Tạng cũng lớn chẳng kém con gấu ngựa kia là bao. Loại bò hoang Tây Tạng này tính công kích so với gấu lớn chỉ có hơn chứ không kém, thường thường những vật thể chỉ hơi chút tiếp cận chúng nó, sẽ bị chúng nó dùng sừng trâu cực kỳ sắc bén húc bay. Cho dù là xe tải dưới công kích điên cuồng loại này cũng không có cách nào chống cự.

Hít ngược một ngụm khí lạnh, Hoắc Tam Nhi không thể làm gì khác hơn là rẽ xe về hướng phải, bánh xe dưới loại rẽ ngoặt cực hạn này phát ra tiếng ma sát chói tai, cũng trùng hợp tránh thoát một kích hung mãnh của con gấu lớn phía sau.

Trên cánh đồng hoang vu ở Kekexili không một bóng người này, đám người Giản Tam Sinh cùng con gấu ngựa vằn và độ sức, Hoắc Tam Nhi đem hết tất cả bản lãnh của mình thoát khỏi

truy đuổi của con gấu lớn, nhưng vì sợ lật xe mà không dám lái hết tốc lực. Chiếc Land Rover dữ tợn như biết được suy nghĩ của chủ nhân, dùng tốc độ cao nhất gào thét lướt trên mặt băng, thân xe lại vẫn vững vàng như thường.

Dưới bầu trời xanh biếc, băng nguyên mênh mông nọ cùng ngọn núi tuyết xa xa nối liền với nhau, vẻ xinh đẹp thuần khiết thần thánh khiến kẻ khác không dám mơ mộng viễn vông. Không trung thỉnh thoảng có vài con ưng trọc bay qua, lượn quanh ở nơi nào đó thật lâu không chịu rời đi, rình rập đánh lén những con bò sát trên mặt đất. Bên đường chân trời, một con linh dương Tây Tạng lạc đàn đang cúi đầu gặm ăn gì đó, bóng lưng cô độc nọ dưới vòm trời càng tôn thêm vẻ thê lương. Cả hình ảnh giống như một bức tranh thủy mặc khí thế hào hùng, làm cho người ta trong rung động đồng thời sinh ra một cổ xúc động muốn hòa vào đó.

Nhưng mọi người trong xe lại không rảnh rỗi để tĩnh tế thưởng thức những thứ này, phía sau con gấu ngựa vẫn đuổi theo không bỏ như trước rít gào, phảng phất như không đem đám người bọn họ cần nuốt vào bụng, nó tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Giản Vô Tranh bỗng dưng cảm giác tiếng rung động ỳnh ỳnh phía sau cách bọn họ càng ngày càng xa, liền ngẩng đầu nhìn lại phía sau, áy vậ mà lại thấy con gấu lớn nọ phảng phất như đang nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, đột ngột bỏ qua miếng mồi đến miếng này, hướng ra ngoài cấp tốc chạy đi.

“Nhị ca, gấu đã chạy về hướng khác rồi!” Giản Vô Tranh nhờ vào cánh tay của Vương Tử Khiêm ổn định thân thể, nỗ lực bỏ qua cảm giác chóng mặt mãnh liệt bởi xóc nảy quá mức mà ra, cố gắng nói.

Giản Tam Sinh nghe vậy nhìn vào kính chiếu hậu một chút, quả nhiên con gấu kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa, lúc này mới nhớ tới tiểu tử tông say xe, vội vàng nói với tài xế Hoắc Tam Nhi: “Tam Nhi, lái chậm một chút, đừng để lát nữa mọi người đều ói cả ra, lúc này chúng ta mới vừa ăn sáng xong.”

Hoắc Tam Nhi phát hiện con gấu không còn đuổi theo, cục đá treo trong lòng rốt cuộc cũng thả xuống, vừa giảm tốc độ xe vừa hầm hừ cả giận: “Nhị gia anh đừng nói lung tung nữa, bây giờ cũng đã giữa trưa rồi, chút điểm tâm kia đã sớm tiêu hóa hết, bây giờ nên ăn cơm trưa thôi.”

“Cơm trưa cái rắm, ăn đại chút đồ hộp lót bụng là được, đến tận trưa chỉ mới đi được chút lộ trình như vậy, mộ kia chúng ta lúc nào mới tới được đây.” Giản Tam Sinh khịt mũi khó chịu nói với Hoắc Tam Nhi, bỗng dưng lại nghĩ tới gì đó, liền quay đầu hỏi: “Lăng Mộ à, cậu tính toán nữa xem chúng ta bây giờ cách chỗ đó có xa lắm không, mới vừa rồi bị gấu đuổi theo cũng không biết đã đi lệch bao nhiêu rồi.”

Gật gật đầu, Lăng Mộ Dương móc la bàn ra quay kính xe xuống chuẩn bị bắt đầu tính toán, không ngờ tới vừa nhìn ra ngoài liền phát hiện một chuyện khó lường: “Nhị, Nhị gia! Con gấu kia trở lại nữa kia!”

Mọi người kinh hô một tiếng, đồng loạt hướng ra ngoài cửa sổ xe nhìn lại, vốn tưởng rằng con gấu lớn kia là trở về tìm bọn họ, nhưng lại phát hiện con gấu kia chỉ đang cuống quýt chạy vụt

qua bên cạnh bọn họ, thân thể nặng nề nhìn qua vụng về nhưng thực tế tốc độ không hề chậm, trong mồm gấu đỏ lồm hòng học thở.

Mà phía sau con gấu lớn kia, lại đi theo một động vật đầu lớn tai nhỏ, mõm ngắn mà thô, miệng há cực rộng, lưng thẳng bụng hõm, toàn thân bị lông rậm đen nhánh bao trùm, tứ chi như cột trụ, thân hình mạnh mẽ vô cùng, bộ dáng hung hãn dị thường.

Tất cả mọi người trong xe đều bị cảnh tượng này dọa khiếp vía, đến tột cùng là loài vật gì có thể làm cho con gấu ngựa trời không sợ đất không sợ, thân thể như tường thành rắn chắc kia liều mạng chạy trốn?

“Đó, đó là sư tử?” Quách đầu to ngồi bên cạnh Bắc Ca lau mồ hôi lạnh, nhỏ giọng hỏi.

“Không phải sư tử.” Vốn mang la bàn ra chuẩn bị tính toán vị trí Lăng Mộ Dương giờ phút này đang đưa tay vươn đến, một bên cẩn thận chuyển động la bàn một bên nói: “Thứ lớn như trâu ấy là động vật đặc biệt chỉ có ở vùng này, Ngao Tạng Ngao Tạng, các anh trước đó chưa từng nghe nói sao?”

“Ngao tạng?!” Nghe Lăng Mộ Dương nói, ngay cả Bắc Ca cũng nhin không được: “Ngao tạng là chó mà, một thứ lớn như vậy, cũng là chó?”

“Không phải chó bình thường.” Lúc này tốc độ xe đã ổn định, Giản Vô Tranh liền từ trong ngực Vương Tử Khiêm giỡn ra, hồi tưởng lại ở đại học mình từng nghe một vị giáo sư có nói qua, liền bảo: “Ngao Tạng là giống khuyến hưng mãnh nhất, trung thành nhất, hình thể lớn nhất mà toàn thế giới đều công nhận, là đặc sản vùng Tây Tạng, trong cơ thể của nhiều danh khuyến trên thế giới đều chảy dòng máu của Ngao Tạng, một con Ngao Tạng thuần chủng bình thường có thể bán được hơn mười vạn.”

Nghe vậy, vừa nhìn đã không giống người tốt Bắc Ca trừng to hai mắt: “Hơn mười vạn, vậy tôi còn đào mộ làm gì, mỗi ngày đến đây bắt chó là được!”

Vút cho hấn một cái liếc mắt, Giản Vô Tranh nhìn hai bóng dáng bên ngoài xe từ từ đi xa nói: “Anh nghĩ loài vật vừa rồi anh có thể bắt được sao, tôi nghĩ anh vẫn cứ đào mộ kiếm tiền có khi còn nhanh hơn đây.”

Bắc Ca suy nghĩ một chút, thoáng cái liền ủ rũ mất tinh thần, vừa rồi con Ngao Tạng có thể so với sư tử kia quả thật không giống như loại có thể bị bắt được, loài vật này bẩm sinh khí phách cuồng ngạo, còn có thể làm cho con gấu lớn mạnh mẽ hung mãnh kia bị buộc đến bất đắc dĩ chạy trốn khắp nơi, cũng không phải loại khuyến bình thường có thể sở hữu.

“Nhị gia, chúng ta quả thật đã đi trật không ít, mau chóng quay đầu thôi.” Lăng Mộ Dương thu hồi la bàn, thở dài, đưa tay chỉ về bên phải.

Giản Tam Sinh nhìn thoáng qua hướng ngón tay, liền hất cằm với Hoắc Tam Nhi: “Lái qua bên đó.”

Ô tô vững vàng chuyển đầu, lái chưa được bao xa, cư nhiên lại đụng phải con gấu lớn ngu ngốc kia. Lúc này con gấu lớn đã thương tích đầy mình, da thịt phính mỡ bị róc ngược ra ngoài,

động tác cũng trở nên trì trệ, nhìn kỹ hơn nữa, mắt trái của con gấu đã mù, chỉ còn lại một lỗ máu trống hoác, bộ dáng dữ tợn mà thâm thẳm.

Mà bên cạnh nó, chính là con Ngao Tạng phóng khoáng uy mãnh tựa bậc vương giả, bước chân tản bộ tao nhã, mỗi mớ sắc trên vuốt theo mỗi bước đi đều vững vàng cắm vào trong đất, khi rút ra còn mang theo chút bùn đất.

Con gấu ngựa biết mình đã khó thoát khỏi cái chết, chuẩn bị liều mạng, nổi giận gầm một tiếng, liền kéo thân hình tàn tạ nhằm phía Ngao Tạng.

Một kích mười phần thô bạo này đủ để tông hủy một chiếc xe tải, nhưng không khiến cho Ngao Tạng e ngại chút nào, chỉ thấy nó tính chuẩn thời cơ gấu lớn xông tới, linh hoạt bật lên, thân thể vọt giữa không trung, sau đó mạnh mẽ hạ xuống đầu gấu lớn. Con gấu ngựa lập tức đứng dậy nghênh đón, Ngao Tạng cũng không chút khách khí, răng nanh sắc bén hung ác cắn trên mặt gấu ngựa, đâm thẳng vào phần mềm.

Một kích kia tuyệt đối chí mạng, gấu lớn kêu thảm một tiếng, thân hình nặng nề té trên mặt đất, không còn đứng lên được nữa.

Mọi người kinh ngạc nhìn một màn này, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt, mà ngay cả tài xế Hoắc Tam Nhi cũng không nhìn được ngừng công tác trong tay, ngơ ngác nhìn về phía Ngao Tạng đang dùng tư thế của người thắng cuộc đứng bên cạnh gấu lớn đã ngã xuống.

Ngao Tạng nọ đã giải quyết gấu lớn, nhưng không lập tức ăn ngay, mà đem đôi mắt hung ác lợi hại nọ chuyển về hướng chiếc Land Rover cách đó không xa. Bị loại ánh mắt này nhìn thẳng vào, mọi người trong xe đều cảm thấy cả người một trận hàn ý rét lạnh, cảm giác này ngay cả khi vừa rồi bị gấu đuổi theo cũng không hề có.

“Chết tiệt...” Hoắc Tam Nhi chết lặng bắt đầu nhún ga kéo cần số đánh vô lăng, trong miệng thấp giọng lầm bầm: “Đừng nói là lại đến một trận rượt đuổi điên cuồng trên băng nữa nha...!”

Chương 5 - Sà hào khệ mặt

Hoắc

Tam Nhi hai tay đánh vô lăng, trên chân dùng sức giẫm ga, Land Rover rẽ một vòng cong, từ bên cạnh gấu lớn và Ngao Tạng vòng qua, rất nhanh chạy về phía trước.

Mọi người đều quay đầu chú ý động tác của Ngao Tạng, sợ nó mở ra bồn miệng máu đuổi theo. Nhưng mãi đến khi xe lái ra ngoài một khoảng, Ngao Tạng nọ vẫn không có động tĩnh gì, chỉ ngạo nghễ đứng bên cạnh xác gấu, lạnh mắt nhìn những kẻ xâm phạm vùng cấm này, ngoại hình như sư tử khiến nó cho dù cùng gấu ngựa cao khỏe đứng chung một chỗ cũng chẳng hề giảm bớt đi khí thế vương giả của nó chút nào.

Phiêu mắt liếc kính chiếu hậu, Hoắc Tam Nhi thở phào nhẹ nhõm, mới vừa định thả chậm tốc độ, chợt nghe Quách đầu to ngồi phía sau hô: “Mẹ kiếp đuổi theo rồi!”

Một tiếng quát đột ngột này khiến tay Hoắc Tam Nhi nắm trên vô lăng run bắn lên, thân xe lập tức mất tự nhiên queo đi một chút, sau đó lấy tốc độ nhanh hơn vọt mạnh về phía trước.

“Con mẹ nó hiện tại động vật ở đây đều tinh ranh như vậy hả, còn biết vờn người?!” Giản Tam Sinh thấy Hoắc Tam Nhi tăng tốc, lập tức vịn lấy thanh vịn trên đỉnh đầu, vừa phòng ngừa bị đập đầu vừa mắng chửi không thôi.

“Đây là thần khuyến đó, hiểu cách lợi dụng chiến thuật, trước hết để cho chúng ta lơ lửng, rồi nhân cơ hội len lén đuổi theo cắn chết chúng ta!” Lăng Mộ Dương trong xe xóc nảy lắc trái lắc phải, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Ngao Tạng toàn thân đen nhánh đối diện đang dồn sức đuổi theo bọn họ không buông kia.

Việc đột ngột truy đuổi này khiến Giản Vô Tranh cảm thấy vô cùng kỳ quái, đúng ra nếu bọn họ không có ý định lên chiếm đoạt thức ăn, con Ngao Tạng nọ sẽ không chủ động công kích bọn họ mới đúng, giống như bây giờ mặc kệ vứt bỏ thức ăn vất vả săn được, đột ngột đuổi theo đám nhân loại trong xe này, thật sự quá lạ lùng.

Sau xe cách đó không xa, thân hình cường tráng mà tràn ngập sức đàn hồi của con Ngao Tạng màu đen nọ đang lao vùn vụt trên băng nguyên, hơn nữa vẫn không ngừng hướng về phía ô tô của bọn họ điên cuồng gào thét, Giản Vô Tranh cẩn thận quan sát một phen, cảm thấy thể này không giống như muốn ăn bọn họ, ngược lại như đang nhắc nhở bọn họ cái gì đó.

Ngay khi Giản Vô Tranh chuẩn bị đem suy nghĩ của mình nói cho những người khác, Ngao Tạng đuổi theo sau xe miễn cưỡng dừng lại bước chân, đứng tại chỗ sốt ruột xoay chuyển hai vòng, nhưng vẫn cứ ngẩng đầu hướng về phía chiếc Land Rover phía trước găm rú không ngừng.

Tới cùng xảy ra chuyện gì, trong lòng Giản Vô Tranh bắt đầu có chút bối rối, cậu quay đầu nhìn người đang ôm mình một chút, phát hiện Vương Tử Khiêm cũng đang cau mày, trong con ngươi đen nhánh lộ ra nỗi bất an mãnh liệt. Khiêm Tử rất ít khi có loại vẻ mặt này...Nghĩ tới đây, lòng bàn tay Giản Vô Tranh chảy ra mồ hôi lạnh.

Chỉ mong bình an vô sự...

Giản Vô Tranh nhắm mắt lại, còn chưa kịp khấn cầu trong lòng, chợt nghe nền xe truyền đến một trận tiếng vỡ vụn khủng bố. Thanh âm đáng sợ cực lớn nọ khiến cho đáy lòng của mọi người trong xe chợt trầm xuống, không kịp kinh ngạc hay nghi hoặc, lại đột nhiên cảm thấy một trận dữ dội long trời lở đất.

Trong hỗn loạn điên đảo của việc mất trọng lượng khiến tất cả tất cả mọi người đều kinh hô thành tiếng, theo ô tô rơi xuống ngã trái ngã phải, hoàn toàn không khống chế được thân thể của mình. Chiếc Land Rover vốn có khung sườn hùng vĩ, cho dù trên đồng hoang cũng vô cùng bền bỉ lúc này đây lại bất lực như một con thỏ rơi vào bẫy rập của thợ săn, đang không ngừng rơi xuống từng lớp từng lớp băng vỡ.

Giản Vô Tranh được Vương Tử Khiêm gắt gao ôm vào trong ngực, hai tay vô thức cầm lấy vạt áo của đối phương, cắn răng liều mạng không kêu lên. Đầu cậu kề sát ngực Khiêm Tử, vừa rồi

trong chấn động cực lớn khi xe đột ngột rơi xuống, rõ ràng cảm giác được Vương Tử Khiêm kêu lên đau đớn.

Khi hết thấy an tĩnh trở lại, Hoắc Tam Nhi như cá chết nằm xoài trên túi khí bắn ra, đáng thương rên rỉ hai tiếng. Bên cạnh Giản Tam Sinh coi như có thể bảo trì thanh tỉnh, sau khi kịp phản ứng lập tức đẩy túi khí trước người ra nhìn mọi người ngồi phía sau.

“Vô Tranh, Khiêm Tử! Không có việc gì chứ?!” Giản Tam Sinh gọi hai tiếng, lại dùng tay đẩy ba người Bắc Ca đang dồn một chỗ: “Tiểu Bắc Tử, đầu to, Lăng Mộ, các cậu có va đập bị thương chỗ nào không?!”

Bắc Ca có vẻ như đã bị đụng phải đầu rồi, choáng va choáng váng ngẩng đầu nhìn Nhị gia, nói: “Chúng ta bây giờ đã đến đâu rồi?”

Giản Tam Sinh vừa nhìn tình cảnh này, tâm nói xong rồi, đụng thành đàn rồi, liền quay đầu hỏi Quách đầu to: “Đầu to, cậu có sút mẻ chỗ nào không?”

Quách đầu to an tĩnh trong chốc lát, sau đó đột ngột nhấc chân đem Bắc Ca và Lăng Mộ Dương đè trên người đá văng, mắng: “Không có sút mẻ chết cũng bị hai thằng khốn này đè chết, ta đệt, đều muốn xem ta như đệt thịt à!”

Bị Quách đầu to đập văng sang một bên Lăng Mộ Dương ai du một tiếng, sau đó xoa lưng nói: “Đại ca anh nhẹ nhàng chút đi, xương cốt cả người tôi đây đều sắp rụng ra rồi, thêm một đập này của ngài nữa thật sự là hoàn toàn giải phóng luôn.” Dứt lời dùng sức đẩy ép lên người Bắc Ca: “Bắc gia, không bằng qua anh ăn đậu hủ vậy hén.”

Bắc Ca mê mang chống người dậy, nhìn mọi người xung quanh một chút, lại té xuống.

Mặc kệ thanh âm ồn ào của đám người phía trước, Giản Vô Tranh lo lắng từ trong ngực Vương Tử Khiêm chui ra, nhìn từ trên xuống dưới nói: “Vừa rồi đã đụng vào đâu?”

Vương Tử Khiêm nhú mồm, hiển nhiên đang nhẫn nại đau đớn truyền đến từ chỗ bị đụng vừa rồi, y cầm tay Giản Vô Tranh muốn giựt quần áo mình ra kiểm tra, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì.”

“Không có việc gì không có việc gì, cậu đụng cái gì cũng đều nói không có việc gì!” Giản Vô Tranh hung tợn trừng mắt với Vương Tử Khiêm, tức đến muốn đánh người, nhưng nhìn thấy đối phương ngay cả sức để lắc đầu cũng không có, biết Khiêm Tử vừa rồi lúc tông xe ngoại trừ bản thân ra còn thừa nhận sức nặng của cậu cùng đánh vào, không thể làm gì khác hơn là gục đầu xuống không nhắc nữa.

Vương Tử Khiêm lại tưởng rằng cậu tức giận thật rồi, nhưng không biết nên nói gì, liền vươn tay xoa nhẹ lên mái tóc đen bên tai Giản Vô tranh, lo lắng gọi: “Vô Tranh.”

Bất đắc dĩ thở dài, Giản Vô Tranh ngẩng đầu cùng Vương Tử Khiêm đối diện, nói: “Được rồi, cậu không có việc gì, tôi mới có vấn đề, bỏ đi.” Nói rồi quay đầu gọi Giản Tam Sinh: “Nhị ca, chúng ta đã rơi vào trong khe nứt?”

Giản Tam Sinh nghe thấy Tam đệ gọi mình, chán nản nhìn cậu một cái, nói: “Đúng vậy, xe này hỏng chừng không dùng được nữa rồi, chúng ta nên bỏ lên trước rồi nói sau, bằng không vạn nhất lát nữa sẽ phát nổ không chừng, vậy thì thật sự sẽ bỏ mạng nơi đất khách quê người đó.”

Nghe vậy, mọi người đều giật mình, thoáng cái liền từ trạng thái cá chết phục hồi như cũ, vội vàng vàng túm bao lớn bao nhỏ trang bị sang, trong miệng đáp lời Nhị gia nói, động tác trên tay cũng không hề chậm lại, đẩy cửa xe trước sau chui ra ngoài, Giản Tam Sinh nhìn nắp xe đã bị đung đến biến dạng kia một chút, lắc đầu, cũng mở cửa xe theo sau ra ngoài.

Đứng trên mấy tầng băng dày của khe nứt, trong lòng mọi người đều cực kỳ bấp bênh, không biết lớp băng này còn có thể nứt gãy nữa không. Hoắc Tam Nhi kiểm tra ô tô một chút, nói: “Không có chỗ nhóm lửa, bất quá bình xăng có vẻ đã bị rò rỉ rồi.”

Giản Tam Sinh khoát khoát tay: “Việc này cũng không quan trọng, xe đã hỏng, chúng ta phải nghĩ xem làm thế nào đi được đã.”

Ngẩng đầu nhìn độ cao một chút, Giản Vô Tranh lại nhìn chỗ thân xe bị kẹt lại, liền chĩa chĩa phía trên nói: “Giẫm lên xe hẳn là có thể lên được.”

Chiếc Land Rover này của bọn họ là một đầu cắm vào trong khe nứt, đầu xe trước hoàn toàn kẹt giữa lớp băng, thân sau xe dựng đứng trên vách băng, cả chiếc xe có hình dáng lộn ngược xéo một bên, đuôi xe cách đỉnh khoảng 2 m, chỉ cần để một người lên trước, còn lại cơ bản không thành vấn đề.

Gật đầu, Giản Tam Sinh hướng về phía Hoắc Tam Nhi chỉ chỉ xe: “Đem xăng còn lại rút ra hết, hỏng chừng còn có việc dùng.” Sau đó quay đầu nói với Vương Tử Khiêm: “Khiêm Tử cậu lên trước đi, cẩn thận chút, có chỗ nào giẫm lên sụt xuống phải nói trước một tiếng, xong xuôi thì những người còn lại kéo lên.”

Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi trèo lên đuôi xe, sau đó vịn một gờ băng nhô lên, hai ba cái đã lên đến đỉnh. Nhìn thấy Khiêm Tử phía trên lộ ra nửa người trên, đồng thời đưa tay xuống, Giản Tam Sinh đẩy Tam đệ nhà mình: “Vô Tranh, mau lên đi.”

Sau khi Giản Vô Tranh đã lên, mấy người khác cũng lục tục được kéo lên, kể cả đồng lớn trang bị của bọn họ.

Giản Tam Sinh đứng bên cạnh khe nứt, cúi kính chào điều thuốc. Lúc trước bọn họ có xe, còn có thể chậm rãi tìm kiếm, hiện tại xe đã mất, phải ở trên băng nguyên hoang vu rộng lớn này đi bộ tìm kiếm một cỗ mộ nhỏ nhỏ, mẹ nó thật là đủ giày vò, chưa nói đến có thể tìm được mộ này hay không, cho dù bây giờ bọn họ trở về, phải từ trong nội địa của Kekexili đi đến huyện thành gần nhất, đó cũng không phải chuyện ngày một ngày hai là có thể làm xong.

Hơn nữa trong vùng cấm nói không chừng còn có thể đụng phải mãnh thú gì, đến khi ấy cũng chỉ có thể liều mạng, hai cái đuôi tuyệt đối chạy không lại đám kia.

Giản Vô Tranh nhìn bóng dáng của Nhị ca có chút cô đơn, đại khái biết anh đang suy nghĩ gì, bất quá đây cũng không phải việc mình có thể quyết định. Vì vậy sau khi giúp giảm bớt trang

bị một chút, Giản Vô Tranh liền đứng dậy nhìn quanh mọi nơi, tìm kiếm tên Vương Tử Khiêm chết tiệt không biết lại chạy đi đâu rồi kia.

Đi về phía trước một đoạn, Giản Vô Tranh nghe được một chút động tĩnh kỳ quái, liền nghi hoặc vòng qua một khối đá lớn, nhưng thấy được một màn khác khiến cậu vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy Vương Tử Khiêm đang ngồi xồm trên mặt đất, trong tay cầm một lon thịt bò đóng hộp cùng một con dao xếp quân dụng tinh xảo, mà trước mặt y, rõ ràng chính là con Ngao Tạng màu đen trước đó đã cùng gấu ngựa độ sức sau đó đuổi theo nhóm bọn họ. Một người một Ngao cứ thế lẳng lẳng đối mặt, Giản Vô Tranh không nhìn thấy vẻ mặt của Vương Tử Khiêm, nhưng có thể thấy rõ ràng sự cảnh giác phòng bị và nghi ngờ trong mắt con Ngao Tạng kia.

Vương Tử Khiêm lại không chú ý đến những việc này, y dùng dao xếp mở hộp, sau đó lấy ra một miếng thịt bò nâng lên trước miệng Ngao Tạng. Ngao Tạng nọ không hề cảm kích, ngược lại cẩn thận lui về phía sau nửa bước, răng nanh hơi nhe ra, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ đe dọa.

Đối với hành động của Ngao Tạng Vương Tử Khiêm căn bản không có cảm giác sợ hãi, y cong khoe môi, đem miếng thịt bò nọ bỏ vào trong miệng mình, ăn ngay trước mặt con Ngao Tạng kia, sau đó lại cầm một khối nữa, chậm rãi đưa tới trước mặt Ngao Tạng.

Giản Vô Tranh kinh ngạc không thôi, ngoại trừ đối với mình, cậu lần đầu tiên nhìn thấy Vương Tử Khiêm kiên nhẫn như vậy với sự vật khác, không nhịn được trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ tên này muốn mang con Ngao kia về nuôi sao?

Ngao Tạng nhìn thấy thịt lần thứ hai đưa tới bên mép mình, tựa hồ đã tin người trước mặt không hề muốn hại nó, liền vươn đầu lưỡi thô ráp cuốn thịt bò vào miệng.

Thấy nó rút cuộc cũng nguyện ý tin tưởng mình, Vương Tử Khiêm liền đem hũ đặt trên mặt đất, đứng dậy chuẩn bị trở về. Nhưng sau khi xoay người lại nhìn thấy Giản Vô Tranh đang nhìn mình chằm chằm, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Vô Tranh, sao anh lại ở đây.”

Chương 6 - Nửa đêm kinh hồn

Khóe miệng Giản Vô Tranh câu lên một vệt cười giảo hoạt lại mang theo chút khoái ý, nhìn Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi bước đến bên cạnh mình, nói: “Sao, thích nó? Muốn đem nó về Bắc Kinh? Thế này có xem như là săn trộm không đây...”

Trong mắt hiện lên một tia khó xử, Vương Tử Khiêm biết mình có giả vờ trầm mặc thế nào đi nữa cũng không thể gạt được người trước mắt này, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu sang một bên, thấp giọng nói: “Không có.”

Nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng khó gặp của Khiêm Tử, ý xấu của tiểu tử tông thoáng chốc nổi lên tứ phía, càng bắt nạt người ta hơn nói: “Muốn mang nó về cũng được, bắt quá chúng ta

cũng không mời bảo mẫu, sau này công tác cho chó ăn tản bộ với chó tắm rửa cho chó, đều là cậu tự làm đó, bạn Vương Tử Khiêm?”

Quả nhiên, lời vừa ra khỏi miệng, Vương Tử Khiêm lập tức quay đầu nhìn về phía Giản Vô Tranh, trong hai tròng mắt đen nhánh nọ đều tràn đầy mờ mịt.

Biết ngay cái tên sông ngu ngốc này không hiểu mà, Giản Vô Tranh đắc ý khoanh hai tay, cười càng thêm ranh mãnh tà ác.

Bên cạnh con Ngao Tạng lông đen hình thể cực lớn rất nhanh đã ăn xong lon đồ hộp, đối với nó mà nói thứ này chỉ đủ nhét kẽ răng, bất quá so với thịt gấu sống ăn ngon hơn nhiều mà thôi. Lắc lắc cái đầu to như sư tử đục châu Phi, hình dáng mỗi một khối cơ trên thân thể Ngao Tạng đều phác họa đến gần như hoàn mỹ, thân hình cường tráng mạnh mẽ khiến cho nó nhìn qua phẳng phất như một bậc vương giả trời sinh, cả người tản mát ra một cỗ khí phách.

Chậm rãi rảo bước đến bên chân Vương Tử Khiêm, khí thế tao nhã mà ẩn hàm uy mãnh, Ngao Tạng dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ cọ quần của tên vừa cho mình ăn thịt này, ngửi hai cái, sau đó ngẩng đầu như có ý như vô tình mà liếc mắt nhìn hai người, rồi không kêu một tiếng xoay người rời đi.

Giản Vô Tranh kinh ngạc há hốc miệng, nhìn con Ngao Tạng nọ chậm rãi đi xa, thân ảnh màu đen ngạo mạn trên đồng hoang mênh mông bắt mắt là thế, cậu khẽ đấm Vương Tử Khiêm bên cạnh, nói: “Con ấy xem chừng cũng rất vừa mắt cậu, bất quá hẳn là nó sẽ không nguyện ý cùng chúng ta trở về đâu, Bắc Kinh so với cao nguyên này kém quá xa.”

Gật gật đầu, Vương Tử Khiêm thu hồi tầm mắt, xoay người cầm tay Giản Vô Tranh nói: “Anh cũng thích.”

Nghe vậy Giản Vô Tranh thoáng sững sốt, sau đó đỏ bừng mặt, phản xạ có điều kiện nói: “Ai mà thích loại chó lớn đen xì này chứ, mỗi ngày cho nó ăn thịt phải tốn không ít tiền đâu, so với cậu còn khó hầu hạ hơn...” Nói nói lại thoáng nhìn thấy ý cười trong con người đen bóng của Khiêm Tử, tiểu tử tông lập tức ngừng lại, trừng mắt hung hăng liếc y, phui tay chuẩn bị chạy lấy người, tâm nói rõ ràng là tôi muốn đùa cậu, tại sao lại thành cậu đùa tôi rồi.

Khóe miệng Vương Tử Khiêm hơi cong lên, đi theo sau Giản Vô Tranh, hai người cùng nhau trở về bên cạnh khe nứt làm lật xe trước đó, nhìn thấy đám người Nhị gia đều đã thu dọn xong trang bị, nhưng sắc mặt ai cũng đều bất thiện, Giản Tam Sinh đối thành trực tiếp ngồi xổm trên mặt đất cau mày hút thuốc, tựa hồ đang suy tư kế tiếp nên làm thế nào cho phải.

Giản Vô Tranh nhìn Nhị ca sầm mi khô kiém, hỏi: “Chúng ta đi tiếp hay trở về?”

Giản Tam Sinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Giản Vô Tranh, thở dài, đem điếu thuốc nghiền tắt trên mặt đất, sau đó đứng dậy nói: “Bây giờ trở về cũng vô dụng, chuẩn bị thêm xe sang đây nữa cũng phải mất mấy ngày, đến lúc đó chỉ sợ đã tạo cho kẻ khác khe hở để chui vào rồi.”

Anh nói xong dừng một chút, dường như nhớ tới gì đó, sắc mặt càng trở nên khó coi, trầm ngâm hồi lâu, mới quyết định nói: “Chúng ta tiếp tục chiếu theo phương hướng Lăng Mộ chỉ

mà đi, theo tính toán của Nhị gia ta, nếu thuận lợi, trở về ngoại trừ chia lợi nhuận còn thêm một phần trích theo phần trăm.”

Biết Nhị gia nói thế là để ổn định lòng người, nhưng mấy người Hoắc Tam Nhi lại không để ý đến việc này lắm, Bắc Ca về mặt bất đắc dĩ nặn nặn lỗ tai nói: “Nhị gia ngài cho dù không trích phần trăm, chúng tôi cũng đều đi theo cả mà, ở đây đều là đồng nghiệp lâu năm cả, ngài còn treo mấy lời cũ rích này làm gì.”

Khoát tay áo, Giản Tam Sinh cười cười: “May là gọi mấy người các cậu đi theo, việc lần này chúng ta chuẩn bị đầy đủ hết như vậy mà còn sơ sẩy, tiếp tục đi sâu vào không biết còn xuất hiện chiêu trò gì nữa.”

“Chúng ta cẩn thận như vậy, hơn nữa có tôi ở đây khẳng định sẽ không xuất hiện chuyện gì lớn nữa đâu.” Lăng Mộ Dương ngẩng đầu nhìn bầu trời tươi sáng không nhiễm một hạt bụi, cười hì hì nói: “Bất quá chúng ta vẫn nên đi mau thì hơn, mặc dù khí hậu nơi này tôi không rõ như lòng bàn tay, nhưng nhìn thiên tượng thế này, trong chốc lát nữa sợ rằng có đại biến.”

Gật đầu, Giản Tam Sinh phát tay gọi mọi người đeo trang bị, rồi dẫn đầu đi về hướng Lăng Mộ chỉ.

Càng đi sâu vào nội địa, động vật trên đồng hoang mênh mông càng ít, mọi người một bên nhìn đàn lừa hoang Tây Tạng xa xa, một bên cẩn thận dưới chân. Thịnh thoảng đụng phải bờ hoang Tây Tạng nằm băng nếm tuyết, mọi người vội vàng soát một cái trốn thật xa, thà qua thêm một vòng lớn, cũng tuyệt đối không muốn tới gần một phân.

Trước khi đến chưa người nào từng nghĩ đến trên cao nguyên sẽ có hoàn cảnh ác liệt thế này, Giản Vô Tranh khi ở trường đại học cũng hiểu rõ một vài chuyện miền cao nguyên, ấy mà chỉ nghĩ đến chuyện phải mang quần áo dày, nhưng lại quên các biện pháp giữ ấm khác, giày thể thao trên chân căn bản không thể chống rét, hai chân sớm đã đông lạnh đến chết lạnh, lỗ tai và mặt cũng cóng đến phát đau. Bất quá đối với đám người bọn họ mà nói, chút cản trở ấy cũng không tính là gì.

Hoắc Tam Nhi dùng tay cản Nhị gia đi bên cạnh, thịnh thoảng chơi xấu đem đồ đạc treo trên người Bắc Ca, Bắc Ca bị hấn chọc ghẹo đến phát phiền rồi, hai người liều đuôi đuôi đánh đánh, ầm ỉ đến quên cả đất trời, phảng phất như trời rét đến phát đông của băng nguyên này đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là một nơi chốn để chơi đùa thôi.

Giản Vô Tranh cũng không chịu được nhàm chán khi đi bộ trên vùng đất lạnh cứng này, luôn cười xấu xa dùng lời nói kích thích Vương Tử Khiêm vẫn luôn trầm mặc, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt vốn không chút thay đổi của đối phương gắng gượng không được nữa, sẽ lộ ra thần sắc đắc ý, mà một khi bị đối phương nói vài lời đả kích, liền tức giận đi nhanh về phía trước vài bước, chờ Khiêm Tử đuổi theo thấp giọng vỗ về.

Giản Tam Sinh bị mấy đứa ồn ào phía sau làm cho mí mắt liên tục giật giật, không thể làm gì khác hơn là khước miệng co quắp móc ra thuốc lá châm hút, tiếp tục cẩn thận dẫn đường.

Thời tiết trên cao nguyên tựa hồ biến ảo vô thường, đúng như lời Lăng Mộ nói, mới vừa rồi còn là thời tiết trời trong vạn dặm, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, giờ phút này tuyết lại bỗngưng bắt đầu bay đầy trời.

Hiện tại rõ ràng là tiết tháng 7, trong nội địa của Kekexili này lại như ở một thế giới khác, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, thời tiết biến hóa không giống bình thường kia khiến đám người Giản Tam Sinh căn bản không kịp ứng phó, chỉ có thể tiến bước nhanh hơn chạy trên cánh đồng hoang tuyết lớn tung bay, thuận tiện tìm kiếm nơi có thể tránh gió chắn tuyết để mọi người nghỉ ngơi một đêm.

Màn đêm dần dần buông xuống, trong nội địa cuồng phong gào thét, rét lạnh thấu xương, mọi người không còn tâm tình chơi đùa, tất cả đều quần chặt quần áo, cúi đầu thành thật theo sau Nhị gia.

Không biết đi bao lâu, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đều lạnh cóng đến không còn cảm giác, trong lúc vừa vô ý ngẩng đầu nhìn, nhưng lại phát hiện trước xuất hiện một hồ nước. Diện tích của hồ kia không tính là lớn, nhưng không hề nhỏ, mặt hồ chưa bị đóng băng hoàn toàn, có vài nơi có thể nhìn thấy mặt nước lộ ra, bất quá tình trạng tuyết rơi thế này, đóng băng cũng là chuyện sớm hay muộn.

Bên hồ có mấy căn lều bạt màu đen, Giản Vô Tranh không thể tin được hí mắt, chẳng lẽ loại địa phương này cũng có người cư trú sao?

Những người khác hiển nhiên cũng nhìn thấy hồ và lều bạt, dưới chân Giản Tam Sinh thoáng khựng lại, sau đó đưa tay chỉa chỉa phía trước, ý bảo mọi người tới lều bạt nọ xem trước, có người hay không người đêm nay bọn họ đều phải trú tạm ở đây.

Mọi người đi tới cạnh lều bạt, phát hiện lều bạt này cư nhiên là dùng lông dài của động vật nào đó tết thành, nhìn qua dị thường chống rét giữ ấm. Bên cạnh lều bạt bày một ít dụng cụ, tựa hồ dùng để câu cá, dụng cụ đặt tương đối chỉnh tề, có thể thấy được ở chỗ này chính là một người rất có trật tự. Nhưng dựa theo lẽ thường mà nói, loại địa phương này hẳn phải không có người cư trú mới đúng.

Giản Vô Tranh nhớ tới giáo sư Vương trên khóa học tự chọn từng nói, nhóm dân Tây Tạng trên cao nguyên đời đời kiếp kiếp dựa vào nghề chăn nuôi sản xuất là chính thích nhất là ăn Tsampa, Tsampa là từ lúa mì Thanh Khoa (giống lúa tròng ở vùng Tây Tạng, Thanh Đảo, Trung Quốc) sau khi nấu chín thì cán thành bột mì chế thành. Lúa mì Thanh Khoa bình thường sinh trưởng ở khu vực cao hơn mặt nước biển 4300 m trở xuống, mà vùng Kekexili vô cùng rộng lớn, cao hơn mặt nước biển khoảng từ 4800 m tới 5000 m, hơn nữa thế núi bằng phẳng, khí hậu rét lạnh, cây trồng không cách nào sinh sôi. Do đó, nơi này căn bản mọc không ra lương thực ăn được để cung ứng cho con người.

Mà nếu dựa vào chăn thả kiếm sống, bò dê mỗi ngày muốn uống nước. Khu không người khí hậu khô hạn, bình quân cách mỗi 120 km mới có thể tìm thấy nguồn nước ngọt, ngay cả nước uống cho dân chăn nuôi còn khó khăn, có khi uống nước mưa, có khi từ nơi rất xa mang nước đến, đừng nói chi là nước uống cho đàn súc vật lớn.

Nhìn tình cảnh hiện tại này, hồ nước trước mặt đây rõ ràng là hồ nước mặn, mùa này, dân chăn nuôi hẳn phải đem súc vật đến nơi khác chăn thả, dù sao vẫn không có khả năng một mực dựa vào bắt cá kiếm sống.

“Dân Tây Tạng nơi này hẳn là dựa vào du mục là chính, hiện tại khả năng đã đến địa phương khác, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm thôi.” Cuộn chặt trong quần áo, Giản Vô Tranh có chút lạnh không chịu nổi nữa, thanh âm nói chuyện cũng từng đợt run rẩy.

Giản Tam Sinh nhìn những người khác một chút, thấy tất cả mọi người đã cónh đến mặt đồ tía tai, liền nâng cao giọng ở bên ngoài lều bạt hỏi hai tiếng có người không, chờ giây lát không ai đáp lời, liền quay đầu nói: “Vào nhanh, đừng ở bên ngoài rét lạnh nữa.”

Không gian bên trong lều bạt lông đen không nhỏ, đại khái có thể ngủ bốn người, Giản Tam Sinh nhìn một chút, nói dựa theo cách chia trên xe lửa, sau đó liền dẫn đầu chui vào lều bạt.

Đem đồ hộp nén cùng thức ăn khác phân cho ba người Bắc Ca, Giản Vô Tranh nhìn bọn họ tiến vào những lều bạt khác cách đó vài bước, lại nhìn mặt hồ đã bị tuyết đọng bao phủ kia một chút, thở dài, rồi xoay người tiến vào lều bạt phía sau.

Trong lều bạt đặt một vài vật dụng hàng ngày của dân Tây Tạng, còn có chút đỉnh bơ và sữa chua, cũng không biết có còn hạn sử dụng hay không, bắt quả thăm lông dày kia nhìn qua so với túi ngủ thoải mái hơn nhiều.

Mọi người trải túi ngủ ra, sau đó đem thăm lông phủ lên trên, ngủ như vậy một đêm hẳn là sẽ không bị rét đến tỉnh ngủ. Túi ngủ của bọn họ đều là Giản gia đặc biệt đặt làm, so với túi ngủ bình thường rộng hơn rất nhiều, chứa đủ cả hai người cùng ngủ, đó cũng là để giảm bớt tổng trọng lượng của trang bị, giảm bớt phiền toái không cần thiết.

Giản Vô Tranh ăn một chút rồi chui vào túi ngủ nghỉ ngơi, chỉ chốc lát sau Vương Tử Khiêm cũng chui vào. Cảm giác được Khiêm Tử ôm thắt lưng mình, bèn cười cười nói: “Lạnh sao?”

“Ừ.” Nhàn nhạt lên tiếng, Vương Tử Khiêm khép mắt, chuẩn bị “ngủ đông”, nơi này thật sự quá lạnh, gió lạnh bên ngoài thổi vào người tựa như nạo vào đầu khớp xương, vô luận là ai cũng chịu không nổi.

Giản Vô Tranh quay đầu nhìn Nhị ca và Hoắc Tam Nhi một chút, phát hiện hai người bọn họ đã sớm nhắm mắt đi gặp Chu Công rồi, trong lều bạt đặc biệt yên tĩnh, chỉ có thể nghe được thanh âm của cuồng phong gào thét tuyết bay tán loạn bên ngoài. Trong lều bạt nhỏ nhỏ ngăn cách với trời rét cónh bên ngoài, tạo ra một loại cảm giác bí ẩn đặc thù.

Kéo Khiêm Tử vào lòng, nụ cười ấm áp bên khoe miệng Giản Vô Tranh không giảm, cậu hôn lên thái dương của Vương Tử Khiêm, hạ giọng nói: “Lạnh thì ngủ mau đi.”

Đối phương nghe lời không hề lên tiếng, hô hấp vững vàng phả lên cằm cổ, khiến Giản Vô Tranh cảm thấy có chút ngứa ngáy, lại cảm thấy an tâm khó tả, bộ dáng không hề phòng bị của Vương Tử Khiêm luôn khiến cậu muốn sủng nịch vô điều kiện.

Ngủ mê man chẳng biết bao lâu, rèm lều bật đột ngột bị xốc lên, Lăng Mộ lo lắng không yên xuất hiện ở cửa, nhìn bốn người đang ngủ một chút, hồn hển thở dốc, không nói hai lời liền bước về phía Giản Tam Sinh.

“Nhị gia! Nhị gia! Mau tỉnh dậy, đã xảy ra chuyện!” Lăng Mộ Dương ngồi xổm trên đất hai tay dùng sức lay Giản Tam Sinh, trong miệng không ngừng ồ ào đã xảy ra chuyện.

Giản Tam Sinh đang ngủ say khoải, lại bỗng dưng bị người đẩy tỉnh, một bụng tà hỏa không chỗ phát tiết, liền ngồi bật dậy tức giận nói: “Ngừng ngừng! Chuyện lớn bao nhiêu mà làm cho cậu gấp thành như vậy hả? Đám Quách đầu to đâu?”

“Ồ lều bạt bên kia, Nhị gia anh đừng ngủ nữa nhanh theo tôi qua đây nhìn xem!” Nói xong, Lăng Mộ đứng dậy đi tới bên rèm, quay đầu nhìn Giản Tam Sinh, bộ dáng nhất định muốn đổi phương đi cùng hẳn.

Giản Tam Sinh bắt đầu dĩ, hai ba câu đánh thức những người khác, gọi bọn họ đi cùng với anh.

Kỳ thật từ lúc Lăng Mộ xông tới Giản Vô Tranh cũng đã tỉnh dậy, bất quá trời lạnh như thế, phải từ trong túi ngủ ấm áp chui ra chính là chuyện rất thống khổ, kéo chặt quần áo, sắc mặt tiêu tởm rất khó nhìn.

“Lăng Mộ à, tôi cùng có chuyện gì hả, bộ cậu tính lừa chúng tôi chơi à.” Hoắc Tam Nhi đi theo sau Nhị gia, ngáp hỏi.

“Mọi người sẽ biết ngay thôi.” Lăng Mộ Dương cũng không quay đầu lại, trong lời nói lộ ra một tia cổ quái, hẳn đứng bên một lều bạt, chỉ chỉ bên trong nói: “Ngay đây.” Dứt lời, không đợi mọi người phản ứng, liền cúi đầu chui vào.

Huyệt thái dương của Giản Tam Sinh thành linh nhảy lên, cảm giác có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn những người khác một chút, phát hiện Giản Vô Tranh đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn lều bạt Lăng Mộ Dương đi vào. Hai anh em liếc mắt nhìn nhau một cái, nhưng không biết rốt cuộc là kỳ quái chỗ nào.

Giản Tam Sinh thở dài, nghĩ thầm nếu tên nhóc này đùa giỡn bọn họ, vậy không cần phải nói nhiều lập tức cho nó đồn, nghĩ xong, đưa tay vén rèm lên, mang theo những người khác nổi đuôi nhau mà vào.

Lại không ngờ rằng sau khi đi vào, phút chốc tất cả mọi người đều kinh ngạc trừng lớn hai mắt, trong lều bạt không lớn không nhỏ này, bây giờ nào còn có bóng dáng của thầy phong thủy hèn mọn kia nữa?

Đồ đạc trong lều bạt cũng không nhiều, liếc qua là thấy ngay, tuyệt đối không thể có chỗ nào giấu được một người đàn ông trưởng thành, nhưng đám người bọn họ vừa rồi tận mắt nhìn Lăng Mộ Dương bước vào, thời gian đó bất quá chỉ vài giây, làm sao có thể khiến một người sống sờ sờ như thế đột ngột biến mất?

Hoắc Tam Nhi hé hé miệng, chỉ cảm thấy sau lưng dâng lên một cổ hàn khí, hẳn không thể tin quét mắt một vòng nữa quanh lều bạt, nhưng vẫn nhìn không thấy bóng dáng Lăng Mộ, liền vô

thức thấp giọng nói: “Nhị, Nhị gia, thằng nhóc Lăng Mộ này đang cùng chúng ta chơi trốn tìm hả? Hay...Đang cùng hai người Bắc Ca kết hội trêu chúng ta?”

Chương 7 - Trộm bị trộm ngược

“*K*hông đúng không đúng, việc này có điểm gì là lạ.” Giản Tam Sinh đầu đầu ẩn huyết

thái dương, chỉ cảm thấy từ khi Lăng Mộ bắt đầu chạy tới gọi bọn họ, việc này đã lộ ra chút cổ quái. Chậm rãi hồi tưởng mọi chuyện đã xảy ra vừa rồi, động tác ngữ khí đáng vẻ của người nọ, bề ngoài cũng không có gì sai, rồi lại tựa như căn bản có chỗ nào đó không khớp lắm.

“Nhị ca, chúng ta đi tìm Bắc Ca bọn họ trước, nói không chừng bọn họ đang đùa bỡn với chúng ta đấy.” Giản Vô Tranh cố gắng tỉnh táo lên tiếng trấn an, nhưng cũng biết dưới tình huống như vậy, ba người kia tuyệt đối sẽ không nào tàn mà dùng loại chuyện này chọc bọn họ.

Không chờ Giản Tam Sinh gạt đầu, rèm cửa lều bạt lại bị nhấc lên, ba người đi vào khiến đám người Giản Vô Tranh nhất thời trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy Lăng Mộ Dương vừa rồi còn dẫn bọn họ vào lều bạt này sau đó kỳ quái biến mất, giờ phút này đang đứng bên cạnh Bắc Ca, vẻ mặt khó hiểu nhìn bọn họ.

“Nhị gia các vị buổi tối không ngủ được hay sao mà chạy vào đây để làm chi?” Lăng Mộ Dương chỉ vào bọn họ, kỳ quái hỏi, vẻ mặt và ngữ khí nọ phảng phất như hấn vừa rồi chưa từng gặp bọn họ, hoặc nói hấn hoàn toàn không biết vừa rồi mình đã làm gì.

Hoắc Tam Nhi nóng nảy, xông lên đè lại Lăng Mộ Dương, miệng tức giận nói: “Thằng oắt này, còn dám hỏi chúng ta, không phải người túm chúng ta tới đây sao, vậy mà thoát cái đã bắt đầu giả ngu giả ngốc?!”

Đối với lời của Hoắc Tam Nhi, không chỉ Lăng Mộ Dương, mà ngay cả Bắc Ca và Quách đầu to cũng cảm thấy chẳng hiểu ra sao. Bắc Ca đẩy hai tay Hoắc Tam Nhi ra, nói: “Tam Nhi cậu làm nhầm cái quái gì thế, Lăng Mộ vẫn luôn đi cùng bọn tôi mà, ba đứa tôi vừa rồi tán dóc, ai ngờ nghe được bên này có động tĩnh, còn tưởng có ma quỷ lộng hành, chạy sang đây nhìn xem, ai ngờ là mấy người các cậu.”

Hoắc Tam Nhi tỏ vẻ không tin nhìn về phía Quách đầu to, hy vọng đối phương có thể cho ra câu trả lời không cùng dạng, lại không ngờ rằng hấn cũng kỳ quái nhìn mình, gạt đầu chứng thật lời Bắc Ca nói là đúng.

Nhìn thấy sắc mặt của đám người Giản Tam Sinh không tốt lắm, Lăng Mộ Dương biết thật sự xảy ra chuyện rồi, liền vỗ vai Hoắc Tam Nhi, nhìn Nhị gia nói: “Tối cùng đã xảy ra chuyện gì, sao tôi cảm thấy bốn người các anh thần thần bí bí vậy.”

Giản Vô Tranh nhìn hấn một cái, đem sự tình vừa rồi kể lại đầy đủ một lần, Lăng Mộ Dương sau khi nghe xong suy tư một hồi, sau đó như chợt bừng tỉnh, hất rèm xông ra ngoài. Mọi người thấy tình cảnh này, cũng vội vàng theo phía sau.

Lăng Mộ Dương vọt tới lều bạt hắt cùng Bắc Ca Quách đầu to ở, vừa vén rèm nhìn, quả nhiên balô của mình đã bị mở tung. Hắn bước tới, ngồi xổm xuống lục lọi vài cái, cuối cùng như mất hồn tê liệt ngồi bệt xuống đất.

“Lăng Mộ, cậu đây là...” Giản Tam Sinh nhìn hắn như bị đá kích gì đó, vội lên tiếng hỏi.

Lăng Mộ Dương quay đầu bắc đẩu dĩ thờ dài, cả người đều ỉu xiu: “Nhị gia, mặc kệ thứ các anh nhìn thấy vừa rồi là người hay quỷ, tóm lại nguyên nhân gã làm như thế rất đơn giản, chính là để trộm đồ.”

“Trộm đồ?” Giản Vô Tranh nghi hoặc khó hiểu, tiếp tục hỏi: “Gã đã trộm gì?”

Lăng Mộ Dương nhìn Giản Vô Tranh, rõ ràng từng chữ nói: “La bàn của tôi.”

Giản Tam Sinh nhíu nhíu mày, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ nói: “Trộm la bàn của cậu, là không muốn cho chúng ta tìm được mộ kia?”

“Đúng vậy.” Lăng Mộ Dương hơi vuốt cằm, giải thích: “Hơn nữa thời gian tôi ở chung với đám các anh gần nhất, phỏng chừng gã giả thành bộ dáng của tôi, chính là để mê hoặc các anh, đem hết thầy đùn đẩy cho tôi, phá vỡ sự tin tưởng giữa chúng ta, để chúng ta càng khó tìm ra nơi ấy.”

“Vậy bây giờ đã mất la bàn, ngày mai chúng ta đi như thế nào trong đầu cậu đã cân nhắc chưa?” Giản Tam Sinh lại tựa như không hề quan tâm đến phương diện âm mưu dương mưu này, chỉ nhíu mày hỏi lộ trình còn lại.

Giản Vô Tranh cũng nhìn về phía Lăng Mộ Dương, anh biết Nhị ca sở dĩ không hoài nghi Lăng Mộ Dương là vì quá tin tưởng hai thủ hạ Bắc Ca và Quách đầu to này, nếu vừa rồi Lăng Mộ kia là giả, vậy đây nhất định là thật, đương nhiên còn có một loại khả năng, đó chính là ba người Bắc Ca đang ở trước mặt bọn họ đều là giả, nếu không căn bản không cách nào giải thích được Lăng Mộ Dương sống sờ sờ trước đó bọn họ đã nhìn thấy kia rốt cuộc là thứ gì.

Hiểu được Giản Tam Sinh không hề hoài nghi mình, Lăng Mộ Dương không nhận được thở phào nhẹ nhõm, nói thật đi đến loại địa phương chim không thềm để trứng như Kekexili này, hắn thật sự sợ xảy ra chút vấn đề gì đó khiến Nhị gia đem mình quẳng lại. Hơn nữa chính mình cao thủ trộm cắp một đời, hôm nay lại bị người ta trộm, cái này phải nói là hắn đã hoàn toàn hiểu được cảm thụ của những người bị mình trộm ngày trước rồi.

Lau mồ hôi lạnh, Lăng Mộ Dương vẻ mặt ngưng trọng nói: “Nhớ đường phân hướng thì không thành vấn đề, chỉ có điều mất la bàn phải phiền phức hơn chút mà thôi, phỏng chừng người ta cũng không hiểu rõ hoàn toàn năng lực của tôi, mất la bàn Lăng Mộ Dương tôi vẫn là Lăng Mộ Dương, thứ bọn chúng muốn trộm kỳ thật đều ở trong đầu tôi.”

Thấy Lăng Mộ lấy tay chữa chữa đầu mình, bộ dáng hoàn toàn không nói chơi, Giản Tam Sinh cũng yên tâm gặt đầu, sau đó gọi mọi người nói: “Vậy dừng ở chỗ này thêm nữa, dọn dẹp một chút rồi cùng đến lều bạt của ta cả đi, chen chúc một chút thì chen chúc một chút, hiện tại tình huống này e rằng không cho phép chúng ta tách ra hành động nữa.”

Những người khác cũng đều hiểu được ý của Nhị gia, ngồi xổm xuống hỗ trợ thu dọn. Bọn họ hiện tại rõ ràng đã bị người ta theo dõi, một người hoặc một đám người, chẳng những biết mục đích của bọn họ mà còn cực kỳ hiểu rõ quan hệ nội bộ của bọn họ, đây là hoàn cảnh hồng bét nhất.

Tâm sự nặng nề trở về trong lều bạt, Giản Vô Tranh đang chuẩn bị phân chỗ cho mọi người nghỉ ngơi, liền phát hiện Khiêm Tử ở bên cạnh balô tìm kiếm gì đó, lúc này mới nhớ tới y đi vào trước mình, vì vậy vội vàng bước qua thấp giọng nói: “Làm sao vậy?”

Trong con người đen thẫm như bầu trời đêm của Vương Tử Khiêm lóe lên cuồng nộ và dữ tợn, thanh âm vẫn lạnh băng như trước: “Gã mang Thắng Tà đi rồi.”

Mọi người vào sau vừa nghe lời này, tất cả đều sửng sốt kinh hãi, mà ngay cả Lăng Mộ Dương bị trộm vạ phần thê thảm cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, không khỏi mở miệng hỏi: “Gã trộm la bàn của tôi còn có thể giải thích, trộm kiếm của anh để làm gì?”

“Mẹ kiếp, còn vì cái gì nữa, cho dù gã không dùng được, vật kia bán cho người nước ngoài cũng có thể kiếm không ít tiền đâu!” Hoắc Tam Nhi vừa nghe cổ kiếm của anh Khiêm cũng bị trộm rồi, thoáng cái đỏ mắt, bản tính xem tiền như mạng tức khắc lộ rõ ra.

Giản Tam Sinh cũng hiểu được bọn họ tối nay thật sự rắc rối to rồi, giá trị của thanh kiếm này tuyệt đối trên hẳn chiếc Land Rover kia, vừa định mở miệng mắng vài câu, lại nghe bên ngoài đột ngột truyền đến một tràn tiếng gầm gừ hung mãnh, thanh âm vô cùng quen tai, cảm giác hình như không lâu trước đó đã từng nghe qua.

Không đợi mọi người phản ứng, Vương Tử Khiêm dẫn đầu xông ra ngoài. Đợi đến khi những người khác bật đèn pin mắt sói tìm tới, lại nhìn thấy y đang ngồi xổm bên cạnh một con Ngao màu đen cực lớn, tay phải dài nhỏ mạnh mẽ đang vuốt ve qua lại trên lưng con Ngao kia.

Giản Vô tranh bước sang, kinh ngạc nói: “Khiêm Tử, đây là con Ngao Tạng lúc trước sao? Tại sao nó ở chỗ này?”

Vương Tử Khiêm quay đầu nhìn cậu, lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không biết, sau đó vỗ nhẹ Ngao Tạng một chút, đứng dậy nói: “Các anh chờ ở đây.” Rồi không hề quay đầu lại đi theo Ngao tạng hướng nơi xa xa chạy đi.

Nhìn một người một Ngao dần dần biến mất trong bóng đêm, Giản Tam Sinh đi qua đưa tay vỗ trên vai Tam đệ nhà mình, thở dài nói: “Để cho nó đi đi, không chừng có thể bắt được tên trộm kia về, bằng không đánh mất thanh kiếm kia rồi, tối nay phỏng chừng ngủ không được nữa đâu.”

Không mở miệng trả lời, Giản Vô Tranh ngẫm thừa nhận lời Nhị ca nói, cậu cũng hiểu được Khiêm Tử đối với đồ vật của mình có bao nhiêu cố chấp, lần này bị người đánh cắp, tên kia ngoài mặt mặc dù không có gì, nhưng trong lòng tuyệt đối đang âm ỉ dòi sông lấp biển. Bỗng dưng có chút hy vọng tên trộm nọ đừng bị Khiêm Tử bắt được, bằng không sợ rằng sẽ trực tiếp đánh chết mất.

Mọi người chui vào lều, đợi khoảng nửa giờ, Vương Tử Khiêm cùng con Ngao Tạng lông đen kia rút cuộc một thân đầy tuyết chạy trở về.

Giản Vô Tranh bước qua vừa giúp Vương Tử Khiêm phủi tuyết trên người vừa nhiu mày hỏi: “Chưa bắt được?”

Cùng về với Vương Tử Khiêm Ngao tạng sau khi bước vào trong lều bật liền bắt đầu giũ tung tuyết trên người, cặn tuyết vẩy thẳng vào mặt đám người Hoắc Tam Nhi, mọi người rất muốn tới cho con chó lớn này mấy đá, nhưng ngại chiến tích chói lọi của nó từng một mình giết chết một con gấu ngựa mà nén giận không dám nói gì, đành phải một mặt nghe Vương Tử Khiêm kể chuyện một mặt hung hăng trừng con chó dữ này.

“Để cho gã chạy rồi.” Vương Tử Khiêm chẳng chút để ý đến quần bị Ngao Tạng làm dính tuyết vào, chỉ giờ mu bàn tay chà chà gương mặt vẫn còn chút ẩm lạnh, nhàn nhạt nói: “Không chỉ một người, đi về phía tây của hồ nước.”

Giản Tam Sinh đang hút thuốc, nghe vậy ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người một cái, khoát tay ý bảo bọn họ mau ngồi xuống nghỉ ngơi, sau đó hỏi: “Bọn chúng có súng sao?” Nhìn thấy Vương Tử Khiêm gật đầu, lại tiếp tục hỏi: “Lái xe hử?”

“... Không có.” Vương Tử Khiêm hồi tưởng một chút, thấp giọng đáp.

“Vậy sao không bắt về?” Giản Tam Sinh kinh ngạc không thôi.

“Có người giúp bọn chúng.” Vương Tử Khiêm nói, từ từ nhìn về hướng Giản Tam Sinh, trong hai con người đen nhánh nọ giờ phút này lan tràn màu đỏ tươi khôn cùng.

Mà người cũng bị trộm tới nay, Lăng Mộ Dương vẫn trầm mặc giờ phút này lại nói xen vào: “Là Bạch Hồ.”

“Nói thế là sao?” Trong nháy mắt mày Giản Tam Sinh cau chặt, âm thầm suy tư về mối quan hệ trong đó: “Một người không biết tên đã trộm đồ của chúng ta, sau đó Bạch Hồ giúp bọn chúng thoát khỏi Khiêm Tử? Vậy Bạch Hồ theo bọn chúng vì quan hệ gì, tại sao giúp chúng?”

“Tôi chỉ biết người cản Thanh Long có thể là Bạch Hồ, những thứ khác...” Lăng Mộ Dương tựa hồ cũng rất đau đầu, khúc mắc trong đó hẳn làm thế nào cũng nhìn không ra, chỉ có thể lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không rõ ràng. Nếu chỉ có la bàn của hắn bị trộm, vậy còn có thể nói là Bạch Hồ vẫn để bụng không bỏ qua chuyện bị hắn trộm trước đó, mà hiện tại Thảng Tà của Vương Tử Khiêm cũng bị mang đi, vậy chứng tỏ chuyện ở phương diện này hoàn toàn không đơn giản như vậy.

Thở dài, Giản Tam Sinh cảm thấy thật sự đã căng thẳng đủ rồi, liền phát tay nói: “Xem ra đêm nay có thảo luận cũng không ra được kết quả gì nữa, ngủ trước thôi, dưỡng sức để ngày mai lên đường cho tốt, bây giờ đồ đạc đều đã bị người ta trộm rồi, nếu còn để cho bọn chúng vượt trước vào địa cung, cái mặt già của Nhị gia ta đây xem như hoàn toàn vứt lại Kekexili này rồi.”

Mọi người nghe nói thế, đều ngoan ngoãn nằm vào trong túi ngủ, kéo qua thảm lông thật dày đắp lên, nhưng đều là sắc mặt ghen khuất, bị người ta bắt nạt đến mức này, vô luận là ai trong

lòng cũng sẽ không dễ chịu, huống chi là đám xuyên sơn quỷ mỗi ngày hung hăng lật mộ như bọn họ?

Con Ngao Tạng nọ phảng phất như cũng cảm nhận được tâm tình của mọi người trong lều bạt, không phát ra tiếng động ồn ào nào nữa, trái lại ngoan ngoãn nằm vắt ngang cửa lều, dùng thân hình cường tráng nọ thay đoàn người gác đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Giản Vô Tranh mở mắt ra phát hiện ngoại trừ vị trí của Lăng Mộ Dương trống không, những người khác vẫn còn đang ngủ say. Lăng lẽ ngồi dậy, cố gắng không đánh thức Vương Tử Khiêm bên cạnh, cậu mặc áo khoác vào, chậm rãi ra khỏi lều.

Qua một đêm, trận tuyết lớn nọ đã lắng lẽ giảm đi rất nhiều, bên trong nội địa của Kekexili hoàn toàn bị một màu trắng miên mang bao phủ.

Trên cánh đồng rộng lớn không một dấu tích thánh khiết tựa như hài nhi mới sinh, trên bầu trời xám trắng thỉnh thoảng bay qua vài con ưng trọc, làm cho thế giới phẳng lặng này tăng thêm một chút sức sống.

Ngoài lều bạt, Lăng Mộ Dương đang ngồi xỏm trên mặt đất dùng một cây gậy gỗ xiên cá vẽ cái gì đó, bên cạnh hắn là con Ngao Tạng màu đen nọ. Ngao Tạng ngồi xỏm trong tuyết, nghiêng đầu nhìn nhất cử nhất động của hắn, hiển nhiên là cảm thấy vô cùng thú vị.

“Anh đang vẽ cái gì.” Giản Vô Tranh đi qua, nhìn thấy trên mặt đất là một trận đồ hình tròn, những ký hiệu xiêu vẹo phía trên cậu hoàn toàn xem không hiểu.

“Cái này gọi là Vẽ. Tinh. Trận.” Khóe miệng Lăng Mộ Dương kéo ra một mặt cười lưu manh, trên tay một khắc cũng không ngừng tiếp tục vẽ: “Cậu nghĩ xem, sao trời cũng có thể bị tôi vẽ ra rồi, vậy còn có gì mà tôi không biết nữa.”

“Đồ ba hoa.” Giản Vô Tranh cười cười, cũng ngồi xỏm xuống nhìn kỹ trận đồ này, phát hiện phía trên có một vài ký hiệu đại biểu cho âm dương trong bát quái.

“Hắc hắc, ba hoa hay không đến lúc đó sẽ biết, bọn chúng không phải trộm la bàn của tôi rồi thì sẽ đến sớm hơn chúng ta được đâu, tôi phải để cho chúng biết Chu Tước trong tứ thú cũng không phải dễ chọc.” Tựa hồ là nghĩ tới chuyện tối hôm qua thật sự quá mất mặt, Lăng Mộ Dương quyết chí muốn đem thế cục này xoay chuyển một ván: “Bắc đầu ti hầu thiệt, đông phương linh tán thân. Trì hành lưu tảo giám, thính lữ thượng tinh thần. Độc bộ tài siêu cổ, dư ba đức chiếu lân. Thiên lang phá, cửu châu một, tham lang hiện, tứ hải tiến, thất sát xuất, lục, hợp - ương (câu trên của Lăng Mộ là “Bắc đầu điều khiển ngôn luận, đông phương dẫn dắt quan chức. Cầm cân để giám định, phán đoán theo hoàng đạo. Tài năng vượt trội người xưa, dư âm phẩm đức chiếu rọi. Thiên lang phá, cửu châu mất, tham lang hiện, bốn biển tốt lành, thất sát xuất, sáu, hợp - họa!”)!”

Theo một chữ cuối cùng niệm ra trong miệng, Lăng Mộ Dương đem gậy gỗ nọ hung hăng cắm vào góc bên trái trận đồ, sau đó phúi phúi tay về mặt đặc ý: “Tinh tượng phong thủy này, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai so được với tôi đâu, muốn đấu với tôi hả, hừ hừ.”

Giản Vô Tranh không nhịn được nữa trừng mắt liếc hắt một cái, nói: “Sao, đại rôm ngài lại tính ra cái gì rồi? Hay là muốn dựa vào âm dương phong thủy gì đó chinh chết đám người kia?”

“Làm sao được.” Lăng Mộ Dương khó xử gãi đầu, cười bí ối nói: “Trăm lần không dùng được là thư sinh mà, tôi thân thể nhỏ bé thế này, có thể bảo vệ tính mạng không bị người ta chinh chết là may rồi.”

“Vậy cậu là muốn làm gì?” Không nhanh không chậm chen vào cuộc nói chuyện của hai người, Giản Tam Sinh vừa khóa chặt mép áo khoác vừa vén rèm lên bước ra, tiếng nói chuyện của Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương mặc dù không lớn, nhưng ở giữa đồng hoang trống trải này lại có vẻ đặc biệt nổi trội, trực tiếp đánh thức Nhị gia đang mơ màng ngủ.

“Nhị gia.” Lăng Mộ Dương hì hì gọi một tiếng, sau đó về mặt thần bí nói: “Tôi mặc dù không thể làm gì được bọn chúng, nhưng tôi có biện pháp có thể làm cho chúng ta... vọt lên trước bọn chúng!”

Chương 8 - Ngồi đèn trong băng tuyết

“*Đây* trái lại là chủ ý tốt...” Giản Tam Sinh cười meo meo nhìn Lăng Mộ từ trên xuống dưới, lông mày thần nhiên hất hất, sau đó phát tay nói: “Được rồi, mau đi gọi mấy người bọn họ dậy, thời gian không còn sớm nữa.”

Dạ một tiếng, Lăng Mộ Dương liền vui vẻ đi. Nhìn bộ dáng hèn mọn kia của hắn, Giản Vô Tranh bất đắc dĩ cong khóe miệng, sau đó lập tức nhớ tới cái gì, chau mày, bước nhanh đuổi theo, trong miệng còn thấp giọng kêu: “Chờ một chút Lăng Mộ! Đừng gọi Khiêm Tử!”

Đáng tiếc tiêu tổ tông nhắc nhở quá muộn, chỉ nghe trong lều đột ngột truyền đến một tiếng “*Ài u*” hết thảy, thanh âm kia vang vọng trên cánh đồng hoang yên tĩnh, dọa chạy mấy con linh dương Tây Tạng.

Bởi vì tối qua bị trộm quấy nhiễu, trong bụng mọi người đều không thoải mái, do đó vừa bị Lăng Mộ Dương gọi thì đều tỉnh dậy, bất quá đại đa số là bị tiếng gào thảm của hắn miễn cưỡng đánh thức.

Thu dọn trang bị xong, mọi người ăn mặc chỉnh tề đi theo Lăng Mộ Dương xuyên qua một khe núi nhỏ, hành trình quả nhiên không còn là lộ tuyết đã định trước đó.

Lúc này mặt trời ám áp nhô lên cao, tuyết cũng nhỏ hơn, Lăng Mộ Dương đeo một đôi mắt gấu mèo ngồi xổm trên mặt đất, cây gậy xiên cá lấy được từ trong lều bạt của dân chăn nuôi bên hồ vẫn bị hắn nắm trong tay nơi nơi vẽ vẽ, cùng trận đồ ban sáng có chút bất đồng từ từ hiện ra trước mặt mọi người.

Giản Tam Sinh vuốt cằm đứng bên cạnh nhìn xem, tuy nói anh từng tiếp xúc không ít đồ vàng mã, đối với ký hiệu tinh tượng cũng biết đại khái, nhưng hình vẽ thế này lại hoàn toàn chưa từng thấy qua.

Giản Vô Tranh đứng bên cạnh Vương Tử Khiêm, quay đầu liếc mắt nhìn con Ngao Tạng màu đen vẫn theo phía sau cách đó không xa, nói: “Khiêm Tử, sao nó cứ đi theo chúng ta mãi thế?”

Vương Tử Khiêm cũng quay đầu nhìn một chút, sau đó nhàn nhạt lắc đầu tỏ vẻ y cũng không rõ.

Đám người Hoắc Tam Nhi nghe được lời Giản Vô Tranh nói, cũng đều ngạc nhiên nhìn con Ngao Tạng thần thái uy mãnh nọ, nghĩ thầm có được vệ sĩ miễn phí này thì dễ rồi, bây giờ sẽ không cần sợ gấu ngựa cùng bò hoang Tây Tạng nữa, cũng không biết nó có thể giúp bọn họ bắt chút thịt rừng về, ăn vài ngày thay đồ hộp hay không, bụng dạ cơ hồ đều muốn bãi công rồi.

Hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình Lăng Mộ Dương không chú ý những người khác đang nói gì, mà đứng dậy nhìn trận đồ vừa vẽ, hài lòng gật đầu: “Nhị gia, kế tiếp chúng ta chỉ cần xuyên qua động băng phía trước kia, là có thể tìm được lối vào địa cung rồi, đám người kia lấy la bàn của tôi, khẳng định sẽ không đi qua địa phương hiểm ác này đâu, cái gọi là thuận phong thuận thủy, biểu thị trên la bàn kia sẽ chỉ ra những lối đi dễ dàng nhất.”

“Ừ.” Giản Tam Sinh nghĩ như vậy cũng tốt, liền vỗ bả vai Lăng Mộ Dương nói: “Không sai, đuổi kịp bọn chúng mà vào, địa phương có nguy hiểm thế nào cũng đáng xông pha một lần, hơn nữa mấy người chúng ta đây đều là cơ trí nhất, cũng không sợ chút trở ngại nhỏ này.”

Gọi đoàn người tiếp tục đi tới, Giản Tam Sinh cũng quay đầu nhìn con Ngao Tạng nọ, phát hiện nó đứng ở nơi cách cửa vào động băng không xa thì không theo về phía trước nữa, mà ngồi xổm dưới đất, lẳng lặng nhìn đoàn người bọn họ đi vào cửa động, đáng vẻ kia thành thật trung hậu tựa như chú chó ở nhà chờ đợi chủ nhân trở về vậy.

Giản Vô Tranh cũng đã phát hiện điểm ấy, liền nói với Nhị ca: “Đội chúng ta ra rồi, em muốn bắt nó mang về Bắc Kinh.”

Nghe vậy Giản Tam Sinh vút cho cậu một cái liếc mắt, tức giận xòe hai tay ra, nói: “Anh nói nha tiểu tử tông, anh không phải Đức Mẹ đâu, con lớn như vậy, em cũng dám dắt về, cho dù dụ nó về được, em chăm sóc sao đây, nó ở trên cao nguyên hoang dã này, em đột ngột cho nó vào một nơi không thể chạy không thể nhảy, em cũng phải ngẫm lại nó chịu được hay không chứ.”

Bị Giản Tam Sinh xem thường thật mất mặt Giản Vô Tranh nhin không được hung hăng liếc mắt trừng đối phương, trong lòng cũng biết lời Nhị ca nói không sai, liền không mở miệng nói gì nữa, đi theo đội ngũ yên lặng tiến về phía trước.

Bên trong động băng cực kỳ rộng rãi, hơn nữa có chỗ vô cùng chinh tề, tựa hồ không phải hình thành tự nhiên. Vụn băng dày trên mặt đất giẫm xuống phát ra thanh âm kéo kẹt, tiếng vọng trong động băng làm cho người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu. Trên vách động từng tầng từng tầng băng bao phủ chồng chéo lên nhau, hình thành những hình dạng kỳ quái. Thỉnh thoảng có mấy mảng băng rũ ngược xuống, không cẩn thận sẽ quệt rách quần áo.

Tiếp tục đi tới, Giản Vô Tranh chợt phát hiện một mặt bằng trên vách bên phải mờ hồ có vài đồ án kỳ quái, cậu kéo Vương Tử Khiêm, rồi xoay người đi tới bên cạnh vách mặt bằng nọ.

Vương Tử Khiêm hiển nhiên cùng đi theo phía sau, những người khác phát hiện hai người không đi theo, đều dừng lại nhìn bọn họ.

Giản Vô Tranh đưa tay sờ vào đồ án kỳ quái kia, phát hiện đồ án kỳ thật là bị che bên dưới tấm bằng, chỉ có thể nhìn ra đường nét đại khái của một thứ, liền quay đầu nói với Vương Tử Khiêm: “Khiêm Tử, đưa Thái A kiểm của cậu cho tôi.”

Giản Tam Sinh nghe Giản Vô Tranh muốn Thái A kiểm, cũng liền đi qua, nhìn cậu dùng cổ kiểm đem bằng trên vách động từng chút khoét xuống, sau đó nói: “Sao, có phát hiện gì?”

Loại trừ tầng bằng dày phía trên, Giản Vô Tranh phát hiện vật lộ ra trong không khí kia cư nhiên là một ký hiệu chữ “Vạn (卐)”

màu sẫm, không nhìn được kỳ quái chỉ vào chữ vạn kia hỏi: “Nhị ca anh biết đây có nghĩa là gì không?”

“Đây là...” Giản Tam Sinh đưa tay sờ dấu hiệu kia, phát hiện dấu hiệu này là được người dùng dao khắc vào, cực kỳ ngay ngắn, còn phun thêm sơn màu, cũng vô cùng buồn bực: “... Vạn? Là dấu hiệu của phật giáo, bất quá sao lại đảo ngược thế này, hơn nữa loại địa phương này làm sao lại có dấu hiệu của phật giáo?”

Không đợi Giản Vô Tranh trả lời, đám người Hoắc Tam Nhi phía trước cũng đã nhìn thấy đồ vật đồng dạng. Bọn họ vừa đi vừa dùng Thái A kiểm hoặc xà beng móc xuống lớp bằng trên vách động, phát hiện trên vách bằng hai bên lối đi này toàn bộ đều là loại chữ “vạn” ngược của Phật giáo kia, trong đó còn kèm theo một ít hình vẽ ngựa và chó, không biết đại biểu cho ý tứ gì.

Tiếp tục đi sâu vào trong, bởi vì thiếu ánh sáng, mọi người phải lấy đèn pin mắt sói để chiếu sáng. Mỗi đến khi đi tới bên trong một hang động còn rộng rãi hơn, mọi người mới xác định động bằng này cũng không phải hình thành tự nhiên.

Chỉ thấy trung tâm hang động đặt một tượng người cực lớn, nhưng bởi vì thời gian dài bị lớp bằng bao phủ, hiện tại hoàn toàn nhìn không ra nguyên dạng nữa. Trên vách tường hai bên trái phải tượng lớn đặt vô số pho tượng nhỏ ngay ngắn chỉnh tề, trên tường phía sau pho tượng khổng lồ, điêu khắc mảng lớn bích họa tinh mỹ, cho dù bị lớp bằng bao phủ, cũng có thể nhìn ra nguyên mẫu của nó nhất định rộng lớn vô cùng.

Phía trước pho tượng là hai cây cột nối thẳng với đỉnh hang động, bằng trên thân cột tương đối mỏng, có thể nhìn thấy phía trên điêu khắc thứ gì đó tương tự Pháp Luân và nút kết cát tường.(Pháp Luân: Trong đạo Phật, pháp luân tượng trưng cho giáo pháp của đức Phật, gồm Tứ diệu đế, Bát chính đạo, Trung đạo. Pháp luân thường được vẽ như một bánh xe tám nhánh, tượng trưng cho Bát chính đạo.)

Giản Tam Sinh cân nhắc một phen, sau đó mở miệng nói: “Ta nhớ Tây Tạng ngoại trừ Phật Giáo Tây Tạng ra, còn có một Bôn giáo, không biết nơi này là chùa miếu của giáo nào, cư nhiên xây ở loại địa phương hoang vắng không một bóng người này.”

Đám người Giản Vô Tranh từ trước khi anh mở miệng, đã lần lượt chạy đến trước bức họa mà mình cảm thấy hứng thú một bên đọc một bên nhìn. Giản Tam Sinh thấy thế cũng vội vàng đi theo, sau khi nhìn thấy một bức bức họa miêu tả rất nhiều người hai tay tạo thành chữ thập quỳ xuống, thân thể nằm thẳng ngang đất, rốt cuộc bừng tỉnh ngộ nói: “Đây hóa ra là chùa miếu của Bôn giáo, các cậu nhìn xem bức tranh này, nói về cảnh tượng dân Tây Tạng đang lạy chầu tổ sư Tân Nhiều Mục Ốc của Bôn giáo.”

Nói xong, anh lại quay đầu nhìn pho tượng khổng lồ ở chính giữa động băng một chút, nói: “Xem ra tượng này chính là điêu khắc Tân Nhiều Mục Ốc rồi, vậy thì chùa miếu này tại sao lại xây ở đây không còn gì kỳ quái nữa.”

Hóa ra, trước khi Phật giáo truyền vào Tây Tạng, Bôn giáo đã truyền đến vùng đất băng tuyết rộng lớn này rồi. Chữ “Bôn” của Bôn giáo, là chỉ tổng hòa những nhận thức nông lung của con người đối với tự nhiên vạn vật thuở ban đầu, nội dung trọng tâm của nó bao gồm quỷ, ma, hồn phách, vận số vân vân. Hơn nữa giáo này không có giáo nghĩa và lý luận độc lập, tất cả những quan niệm và nội dung của nó đều thông qua pháp sư Bôn giáo xủ quẻ, cầu khấn, huyền thuật, chú ngữ cùng với các loại nghi thức mẫu mực đặc thù để thể hiện.

Bất quá về sau Phật giáo truyền vào Tây Tạng, hai giáo này vì tranh đoạt địa vị thống trị tôn giáo, xảy ra chiến tranh kéo dài, cuối cùng Bôn giáo nhận lấy kết cục chiến bại. Nhưng chùa miếu lớn nhỏ của Bôn giáo vẫn còn phân bố trong từng góc hẻo lánh của vùng cao nguyên này, nó là nơi chốn sùng kính và cung phụng quỷ thần sơn hà, vẫn như cũ được rất nhiều người bái lạy.

Nếu hỏi Giản Tam Sinh làm sao biết nhiều như vậy, thế thì phải đa tạ một người bạn đại học của Lục Tuyệt Tình, con bé kia chính là chuyên gia nghiên cứu văn hóa tôn giáo Tây Tạng, trước đó khi anh cùng Lục Tuyệt Tình đến Tây Tạng du lịch, vừa vặn gặp mặt con bé kia, vì vậy được nghe rất nhiều truyền thuyết có liên quan đến tôn giáo Tây Tạng.

“A ma trực mặc da tát lai đức.” Giản Tam Sinh chỉ vào nhóm chữ dưới bức họa thì thầm: “Đây là tám chữ chân ngôn của Bôn giáo, cùng sáu chữ chân ngôn của Phật giáo hoàn toàn bất đồng.”

Theo vách tường tiếp tục đi vào bên trong, cũng là một bức bức họa giảng giải chữ “vạn” của Bôn giáo, trên đó nói “vạn” là tượng trưng cho ánh sáng và luân hồi không dứt, bao hàm ý nghĩa vĩnh hằng, kiên cố, và vô cùng vô tận.

Hoắc Tam Nhi nghe Nhị gia nói xong, thoáng cái vui vẻ hẳn lên, sau đó lập tức bày ra vẻ mặt chính trực, tay chấp trước ngực, nghiêm túc nói: “Phật pháp quả nhiên bao la khôn cùng, đám chuyên quật mồ chúng ta, hôm nay e rằng phải bị siêu độ tại đây rồi.”

“Trong lòng đột nhiên trống rỗng rõ ràng, chỉ bằng chúng ta phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật đi thôi.” Bắc Ca học bộ đáng của Hoắc Tam Nhi, cũng nghiêm túc ở trước bức họa chấp tay bái lạy.

“Thằng thối tha này ở loại địa phương này còn dám không nghiêm túc.” Giản Tam Sinh thưởng cho mỗi đứa một cái cốc đầu, lại nhìn vô số chữ “vạn” vẽ trên tường một chút, nói: “Có vài thứ, tin thì có, không tin, nó cũng chưa chắc đã không có, ta mỗi ngày xuống đất đào mộ, loại sự tình này phải chú ý một chút đấy, đã nói với bọn bây bao nhiêu lần rồi, đừng có cả ngày cái gì cũng không quan tâm, vì vợ con trong nhà mình mà suy nghĩ chứ.”

Nghe vậy Hoắc Tam Nhi và Bắc Ca mặt cười hì hì liếc mắt nhìn nhau, sau đó tất cả đồng thanh nói: “Chương Nhân đã lên tiếng, tôi nào dám không nghe theo.”

Vừa nghe lời này Giản Tam Sinh liền biết hai đứa chết tiệt này không đem lời mình để trong lòng, đang muốn mở miệng mắng tiếp, chợt nghe sâu bên trong hang động truyền đến một tràn tiếng vang kèn kẹt.

Thoáng sừng sốt, Giản Tam Sinh nhìn những người khác, phát hiện tất cả mọi người đều nghe được tiếng động đó, liền nói: “Trong động này ngoại trừ chúng ta chẳng lẽ còn có ai khác?”

Hoắc Tam Nhi cũng bị dọa sợ, há há miệng nhưng không biết nên nói gì, đang muốn bước lên hai bước nhìn xem, đã bị Vương Tử Khiêm bên cạnh kéo lại cánh tay.

“Đừng qua đó, không phải người.” Lạnh lùng nhìn chằm chằm động sâu tối đen như mực, mặt Vương Tử Khiêm không chút thay đổi thấp giọng cảnh báo.

Chương 9 – Đồi trần đục cái

“Không phải người?” Hoắc Tam Nhi nghe vậy không khỏi cả kinh, phía sau lưng nhảy mắt nổi lên một lớp mồ hôi lạnh, nếu không phải người, vậy nhất định là thú vật nào đó không thể nghi ngờ, chẳng qua ở loại địa phương như Kekexili này, dã thú thường thường nếu so với người còn đáng sợ hơn. Nghĩ thế, Hoắc Tam Nhi liền từ trong balô lấy ra một khẩu súng tiểu liên nắm trong tay, quay đầu nói: “Nếu không phải người, vậy không có gì hay ho để nói nữa, các huynh đệ, lên thôi.”

Bắc Ca cùng Quách đầu to đồng thời hướng Hoắc Tam Nhi gật đầu, cùng nhắc vũ khí lên, ba người hình thành thế vây kín, chậm rãi đi về hướng nơi phát ra tiếng xì xì kia.

Con thú nọ dường như cũng cảm giác được nguy hiểm tới gần, kèm không được dồn sức tháo chạy ra, chỉ thấy một vệt bóng trắng thô to hiện lên, Quách đầu to cách đó gần nhất phản ứng không kịp, súng trong tay đã bị hất văng ra ngoài. Tập trung nhìn vào làn nữa, bóng trắng kia cư nhiên là một con bạch xà thô to như cánh tay người trưởng thành.

“Woa woah, chúng ta không phải đã đụng tới Bạch Nương Tử rồi chứ...” Mất đi vũ khí Quách đầu to một bên lui về phía sau một bên trở tay từ trong túi rút ra một con dao găm, cảnh giác trừng mắt bạch xà trước mặt cũng đang cẩn thận đứng thẳng dậy.

Những người khác lần đầu gặp măng xà toàn thân tuyết trắng này, cũng đều hết sức kinh ngạc, Hoắc Tam Nhi cùng Bắc Ca càng quên mất vũ khí nắm trong tay, thần thờ nhìn vậy rần lông lánh kia, không biết đang suy nghĩ những gì.

(Xà là rần, măng xà là trăn. Rần thì nhỏ mà trăn thì to)

Giản Tam Sinh ở phía sau nhìn kỹ lại phát hiện chỗ không ổn, vội vàng mở miệng kêu: “Không ổn, thứ này là cỏ xà, đực cái cộng sinh, con nhỏ này chính là rần đực, rần cái nhất định ngay gần đây, Tam Nhi! Hai người các cậu đừng ngơ ngẩn ở đó nữa, nhanh nổ súng bắn chết nó!”

Nghe được lời Giản Tam Sinh, Hoắc Tam Nhi cùng Bắc Ca lúc này mới kịp phản ứng, bật người nâng súng trên tay, nhắm về phía bạch xà kia nã một tràng bắn phá.

Lại không ngờ rằng khói thuốc súng tản đi, con rần đực nọ sớm đã không thấy bóng dáng, mà trong bóng tối sâu bên trong động băng, từ từ truyền đến từng trận tiếng rung động của vật lớn nghiền qua.

Biết phát ra thanh âm khủng bố như vậy nhất định là rần cái ẩn náu phía sau, trong lòng Giản Tam Sinh tính toán có thể làm ra loại động tĩnh thế này, con kia không biết phải to cỡ nào, ngoài miệng lại vội vàng gọi đoàn người rút lui đến nơi rộng rãi hơn.

Mọi người một mạch chạy về trước tượng của Tân Tha Mục Ốc, vốn định theo đường cũ này từ trong động băng đi ra ngoài, nhưng phát hiện rần đực trước đó không hề thấy bóng dáng đâu giờ phút này lại đang đứng thẳng ở cửa động, âm hiểm phun đầu lưỡi đỏ tươi nhìn bọn họ, vẻ mặt này phẳng phát như đã sớm chờ tới sẽ là như vậy.

Hoắc Tam Nhi vừa nhìn con vật này cư nhiên còn dám hiện thân, giờ súng lên liền hướng ra ngoài vọt tới, mà bạch xà kia cũng không hề tránh né, mặc cho đạn bắn vào người, thân rần rung lên, nhưng hoàn toàn không bị bắn thủng.

Giản Vô Tranh ở một bên nhìn mà chắc lưỡi, nghĩ thầm cỏ xà này cư nhiên còn mặc áo chống đạn, vậy rần màu trắng kia không biết chứa thành phần gì, cư nhiên ngay cả đầu đạn cũng bắn không thủng, người ta nói rần ba phần độc, nhìn màu sắc của rần này, trong miệng tám phần có chứa lượng độc bằng mười bình Hạc Đỉnh Hồng, áo chống đạn lại thêm kịch độc, thật sự là thiên hạ vô địch.

Chỉ một lát chốc sau, xe lu hạng nặng kia đã đuổi tới, đầu rần cực đại từ trong bóng tối chui ra, hai mắt đỏ ngầu âm độc nhìn về phía những kẻ xâm lấn. Đồng dạng là thân rần toàn thân tuyết trắng, so với rần đực dài nhỏ, con rần cái này tráng kiện ước chừng bằng một nam nhân trưởng thành, thân hình lớn trắng bóng, cảm giác giống như mì ống.

Thấy đường lui đều bị phong kín, đang lúc Giản Tam Sinh lo lắng, chợt nghe Vương Tử Khiêm thấp giọng nói câu: “Bên này.” Liền quay đầu nhìn lại, phát hiện Khiêm Tử đã kéo Giản Vô Tranh chạy hướng về một nơi khác của động băng.

Thầm mắng một câu tiểu tử thói này, Giản Tam Sinh vung tay lên, mang theo những người khác mau chóng đuổi theo.

Rắn đực nọ thấy mọi người chạy xa, liền lặc lư thân thể lúi lên đỉnh đầu rắn cái, phối hợp cực kỳ ăn ý rắn cái liền nhanh chóng di chuyển cơ thể cực đại, mang theo rắn đực gắt gao đuổi phía sau mọi người.

Vương Tử Khiêm phát hiện đường hầm của động băng này càng đi vào trong càng rộng rãi, chẳng qua bích họa trên hai bên vách động càng ngày càng thưa thớt hơn, đến cuối cùng thì ngay cả ký hiệu chữ “Vạn” trái ngược chữ “vạn” của Phật giáo kia cũng biến mất vô tung.

Bị Khiêm Tử kéo đi Giản Vô Tranh một bên chú ý dưới chân một bên cân nhắc trong lòng, động băng bọn họ tìm được này tựa hồ bao phủ lên ngôi chùa miếu thờ phụng pho tượng tổ sư Bôn giáo, nếu như là chùa miếu, không biết hiện tại đường hầm này sẽ thông đến đâu, ngôi chùa miếu đã đổ nát không chịu nổi này tựa như cũng không nhỏ như thoát nhìn, không chừng có thể phát hiện một con đường khác thông ra ngoài.

Còn chưa kịp suy nghĩ xong, Giản Vô Tranh đã cảm thấy thân thể đột nhiên nghiêng xuống phía dưới một cái, sau đó cả người đã được Vương Tử Khiêm kéo vào trong ngực. Nguyên lai cuối đường hầm này cư nhiên là một sườn dốc phủ tuyết góc độ rất lớn, hiện tại hai người đang dựa vào sức lực của cánh tay Vương Tử Khiêm cấp tốc trượt xuống phía dưới.

Giản Vô Tranh có Khiêm Tử che chở hoàn hảo, những người khác thì thảm hơn, chỉ một chốc sơ ý tất cả đều kinh hô ngã nhào xuống. Sau khi thật vất vả tiếp đất cả đám đổi thành tư thế xiêu xiêu vẹo vẹo quỳ rạp trên mặt đất, trong miệng không ngừng chửi mẹ nó, phảng phất như đang phải hai con bạch xà đực cái cộng sinh kia cũng chẳng thê thảm như lần này.

Giản Tam Sinh đỡ thất lung bị va đập phát đau từ trên mặt đất đứng dậy, nhìn thấy Tam đệ nhà mình đang từ trong ngực Khiêm Tử chui ra, bộ dáng không có việc gì, không khỏi tức giận mắng: “Hai đứa chết tiệt này, chỉ biết lo cho mình, không biết hô trước một tiếng, ngã thế này lỡ xảy ra nguy hiểm gì...”

“Đúng đó anh Khiêm, thân thủ của anh thì không thành vấn đề rồi, nhưng khổ cho mấy người bọn này...” Hoắc Tam Nhi từ trên người Bắc Ca đứng dậy, trong miệng một bên lải nhải một bên hít ngược một ngụm khí lạnh.

Mà bị Hoắc Tam Nhi đè bên dưới Bắc Ca lại càng bị thảm hơn, thử hai lần vẫn chưa đứng lên được, không thể làm gì khác hơn là bày ra khuôn mặt thổ phỉ gào với Hoắc Tam Nhi: “Tam Nhi cậu còn ở đó tán dóc, nhanh kéo tôi đứng dậy, con mẹ nó cậu cố ý té lên người tôi phải không, sao không nghĩ xem cân nặng của cậu lão tử có chịu được không hả... Mẹ kiếp, thiếu chút nữa đè lòi xương sườn bố rồi.”

Hoắc Tam Nhi xoa xoa cánh tay bị nện đau, rồi một bên đưa tay kéo Bắc Ca, một bên phản bác nói: “Cân nặng của tôi thì làm sao, anh nên mừng là nện lên người anh không phải Quách đầu to đấy, nếu là nó mới thật sự sẽ nện anh đến bán thân bất toại đó! Lão tử là người mỗi ngày đều đến phòng tập thể hình, còn có thể vì cân nặng mà bị ghét bỏ hả.”

Bị tổn thương Quách đầu to sau khi đứng dậy mặt không chút thay đổi bước đến bên cạnh Hoắc Tam Nhi, nhắc chân liền cho hắn một đạp lên mông, trực tiếp dẫn đến Hoắc Tam Nhi đang kéo Bắc Ca lên dưới chân không vững, lại nhào lên người đối phương.

“Quách đầu to mày giỏi lắm!” Hai tiếng rống giận đồng thời vang lên trong động băng.

Bên cạnh Lăng Mộ Dương lệ rơi đầy mặt nhìn mấy người bọn họ âm ỉ, lên tiếng nhắc nhở nói: “Mấy đại ca à đừng lộn xộn nữa, nhanh chạy thoát thân đi, hai thứ phía trên sẽ xuống tới ngay đó.” Dứt lời liền xoa chân lão đạo dẫn đầu chạy về phía trước.

Có đôi khi hẳn thật không rõ, đám người kia tựa hồ có thể mặt cười hì hì đánh đánh giỡn giỡn vào mọi thời điểm nguy hiểm, không biết là vì quen nhìn thấy sinh tử, hay bởi vì không có thần kinh lắm, mà cũng có khi vì cả hai thứ đó chăng?

Những người khác thấy tình cảnh này cũng không ồn ào nữa, sửa sang lại đồ đạc trên người một chút, liền bước nhanh đuổi theo.

Bên dưới này không biết là kết cấu gì, người bên trong nói một câu cũng có thể nghe được tiếng vang, tựa hồ không gian không nhỏ, còn rất trống trải, chẳng qua giữa chùa miếu này cư nhiên lại có một nơi thế này, khiến Giản Vô Tranh cảm thấy vô cùng kỳ quái, mà dốc tuyết kia lại càng không giống như do nhân công sửa chữa mà thành, ngược lại như một nơi từng đổ sụp, rồi trải qua thời gian dài tuyết đọng bao phủ, mới biến thành hình dạng hiện tại.

Phía sau thanh âm ma sát cực lớn của vật nặng kéo trên sàn càng ngày càng gần, mọi người cũng không khỏi tăng nhanh cước bộ, chẳng qua ngại phía trước không thể hoàn toàn thấy rõ là địa phương nào, hơn nữa vừa mới ném qua kính nghiệm ngã đau đón một lần, tất cả mọi người không dám chạy quá mau, sợ lại xảy ra chuyện gì.

Trong động băng giá lạnh tê buốt, nhưng giờ đây không ai còn chú ý điểm ấy nữa, mọi người chạy đến cuối cùng mới phát hiện trước mặt cư nhiên là một bức tường băng, không khỏi đều có chút tâm tàn ý lạnh.

Thở hồn hển dùng đèn pin chiếu chiếu, Giản Vô Tranh mắt sắc phát hiện bộ phận chính giữa tường băng này cư nhiên là đầu cuối đan chéo, chẳng qua bị băng dày bao phủ nên rất khó phát hiện.

“Nhị ca, anh nhìn xem đây có phải là một cánh cửa không?” Đưa tay sờ lên chỗ đan chéo, Giản Vô Tranh vội vàng quay đầu hỏi Giản Tam Sinh đang nhíu chặt mày suy nghĩ đối sách bên cạnh.

Nghe Giản Vô Tranh nói như vậy, Giản Tam Sinh nhếch mày, cũng bước qua nhìn kỹ, sau đó lập tức gọi những người khác nói: “Đúng vậy, là cánh cửa, mau mau! Nhanh mang đồ qua cạy lớp băng phía trên này! Khiêm Tử, Tam Nhi, hai người các cậu đến phía trước giữ chân hai con rắn kia!”

Vương Tử Khiêm rút Thái A kiếm, không nói hai lời rào bước xông vào trong bóng tối. Hoắc Tam Nhi ở phía sau thâm kêu khổ một tiếng, cũng liền cầm vũ khí lên chạy theo.

Còn lại đám người Giản Tam Sinh, thì đều mang tất cả dụng cụ có thể sử dụng, bắt đầu dồn sức nạy lớp băng phủ trên cánh cửa này.

Thời gian từng chút trôi qua, cánh cửa nọ đã lộ ra hình dáng đại khái, băng khảm vào giữa khe cửa cũng đã được dọn không sai biệt lắm, hiện tại chỉ còn bộ phận trục cửa, chỉ cần làm băng chỗ này rơi xuống, cửa có thể mở ra, mặc dù còn chưa biết phía sau cửa tình hình thế nào nhưng chỉ ít có thể ngăn chặn hai con bạch xà kia một phen.

Giản Vô Tranh ngồi xôm xoa thắt lưng đau nhức, đang định đứng lên đuổi thắt lưng, nhưng lại đột ngột nghe thấy xa xa trong bóng tối truyền đến một tiếng kêu sợ hãi của Hoắc Tam Nhi: “Mẹ kiếp! Anh Khiêm!”

Nội dung của tiếng hét nọ khiến cả người cậu thoáng cái sững sờ, phía sau lưng một mảnh tê dại, sau đó đứng phắt dậy hướng bên kia chạy đi.

Giản Tam Sinh ở một bên nhanh tay lẹ mắt, lập tức bắt được cánh tay Giản Vô Tranh, thấp giọng hô: “Bây giờ em qua đó cũng vô dụng, hai con rắn kia không phải thứ dễ dàng đối phó, Khiêm Tử không chết được yên tâm, nhanh chóng mở cánh cửa này trước mới đúng!”

Lòng bàn tay Giản Vô Tranh một mảnh mồ hôi lạnh, cắn chặt răng nhìn Nhị ca một chút, suy tư chốc lát liền tiếp tục đào lớp băng dày trên cửa, mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống cho thấy nội tâm lo lắng của cậu.

Đợi đến khi cánh cửa dưới sự hợp lực của mọi người cuối cùng được đẩy ra, Giản Vô Tranh rút cuộc nhìn không được hướng về phía Khiêm Tử và Hoắc Tam Nhi chạy tới. Nhưng nhìn thấy Vương Tử Khiêm đang bị cự mãng tuyết trắng kia dồn đến góc tường, hai tay của y chống trên dưới vòng họng của cự mãng mở làm hai phiến, cánh tay trái bị cắn máu chảy đầm đìa.

Phía dưới con độc phủ tuyết là rắn đực dài mảnh kia, giờ phút này đang bị Thái A kiềm ghim trên mặt đất, giãy giụa thân thể sáng trắng tranh đấu không ngừng.

Mà Hoắc Tam Nhi đang ngậm một thanh dao găm quân dụng trong miệng, hai tay treo trên thân hình dị thường thô to của cự mãng, đang chuẩn bị mò tới chỗ bảy tác (Bảy tác là ngay tim rắn) cho nó một kích chí mạng.

Chương 10 - Kẻ thủ lĩnh

Giản Vô Tranh nóng lòng cứu người, chạy đến bên cạnh con rắn đực nọ, móc ra dao găm mình mang bên người, muốn trực tiếp giết chết con rắn này, rồi lại không tìm chính xác được chỗ nào là bảy tác, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện hướng cổ rắn đâm tới.

Dao găm cắm trên thân rắn, tựa như cắm vào tấm thép, vô luận thế nào cũng hoàn toàn không thể nào vào được.

Điều này làm cho Giản Vô Tranh không nhìn được kỳ quái Khiêm Tử làm sao dùng Thái A kiềm ghim con rắn đực này trên mặt đất được, chẳng lẽ vì Thái A kiềm không giống bình thường, sắc bén đến độ có thể đâm thủng cả thứ mà đạn bắn cũng không thủng sao?

Lắc lắc đầu, Giản Vô Tranh gạt đi những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, lại kề sát vào nhìn một chút, lúc này mới phát hiện nguyên lai là thủ pháp của Khiêm Tử đặc biệt gian xảo, y đem Thái A kiếm đâm nghiêng vào dưới một lớp vảy của rắn, mũi kiếm sắc bén không có vảy cứng cản trở, sau khi xuyên thấu thân rắn lại từ một chỗ khác theo khe hở của vảy rắn mà ra, trực tiếp xuyên vào trong đất.

Con rắn đực kia thấy có người nhích lại gần mình, đầu rắn vung lên liền xông tới tấp Giản Vô Tranh, tiểu tử tông mắt sắc kịp thời tránh khỏi phạm vi công kích của con thú kia, nhưng vẫn kinh hãi đổ một thân mồ hôi lạnh, mới nghĩ đến mình thật sự quá bất cẩn. Rắn và rắn không giống nhau, hình thể cực lớn là rắn, mà rắn bình thường không có độc tính, nhưng con rắn đực màu trắng dài nhỏ này, Giản Vô Tranh cũng không nói rõ được nó rốt cuộc là rắn hay rắn, chỉ là giác quan thứ 8 nói với cậu, nếu bị nó cắn, vậy nhất định đại la thần tiên cũng không cứu về được.

Một mực cùng Vương Tử Khiêm dây dưa con rắn cái chú ý tới động tĩnh bên này, biết rắn đực gặp nạn, cũng nảy sinh chút ác độc bỏ qua Khiêm Tử, sau đó đánh mạnh về hướng Giản Vô Tranh, thân thể cực lớn vù vù xoay chuyển, tốc độ nhanh kinh người.

Vương Tử Khiêm sau khi được vẩy ra lập tức trở tay chống lên, đuôi đến trước con rắn to đẩy ra Giản Vô Tranh đang không kịp né tránh, chính mình lại bị răng nanh của rắn cái đâm xuyên qua vai phải, đau nhức dữ dội khiến y phải kêu rên thành tiếng, trước mắt nhất thời một mảnh đỏ tươi, lồi vằn hình rồng lại hiện lên bên má trái.

Nhắc chân hung hăng đá về hướng bộ vị bảy tấc của con rắn lớn, Vương Tử Khiêm lần này rõ ràng đã đá đúng chỗ, con rắn cái kia ngã nhào sang một bên, giãy giụa thân hình thô lớn vài cái, hồi lâu cũng chưa trở lại bình thường.

Chịu đựng đau đớn trên người, quay đầu lại hướng Hoắc Tam Nhi đang té ngã một bên hô một tiếng đi mau, Vương Tử Khiêm túm Giản Vô Tranh qua rồi cũng không quay đầu lại chạy về hướng cửa.

Hoắc Tam Nhi cũng vô cùng cơ trí, lập tức đứng dậy theo sát phía sau, hơn nữa còn thuận tay đem Thái A kiếm Vương Tử Khiêm luôn vô cùng yêu quý từ trên mặt đất rút ra.

Đám người Giản Tam Sinh sớm chờ trước cửa đã lâu, nhìn thấy ba người đều an toàn trở về liền vội vàng kéo người vào trong cửa, sau đó mới hợp sức khép cửa lại.

Sau khi hoàn thành xong hết thảy, mọi người đều đầu đầy mồ hôi tề liệt ngồi dưới đất thở hổn hển, nhưng vẫn không dám lơ lỏng cảnh giác, sợ hai con rắn kia lại ngóc đầu trở lại.

Giản Vô Tranh nhìn thấy Khiêm Tử bụm vai phải sắc mặt tái nhợt, trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, lo lắng là bị rắn cái cắn sâu vào trong, liền vội vàng ấn Vương Tử Khiêm ngồi dưới đất, sau đó từ trong balô lục ra đồ dùng cấp cứu như rượu cồn băng vải và thuốc bột Vân Nam.

Chậm rãi cởi quần áo Khiêm Tử, Giản Vô Tranh cẩn thận xử lý chỗ bị thương, thỉnh thoảng nhỏ giọng hỏi đôi câu có đau hay không. Mà Vương Tử Khiêm vẫn mãi nhứu mày cố nén, chỉ khi đối phương hỏi mới nhàn nhạt lắc đầu tỏ vẻ không thành vấn đề.

Hoắc Tam Nhi ở một bên nhìn thấy bộ dáng hai người hòa hợp, nhớ tới trước đó may mà Vương Tử Khiêm bám trụ hai con trăn, nếu không mạng của mình chỉ sợ sớm đã đi tong, không khỏi vừa nâng tay đưa Thái A kiểm qua, vừa nói: “Hoàn hảo có mang Thái A về, nếu không không biết làm sao tạ ơn anh Khiêm.”

Bắc Ca nhìn máu tươi dính trên kiếm kia một chút, lại nhìn Vương Tử Khiêm đang tiếp nhận băng bó một chút, tiếp lời nói: “Hai con rắn kia thật sự lợi hại như vậy, cư nhiên có thể biến người thành thể này?”

Hoắc Tam Nhi biết người trong miệng Bắc Ca đặc biệt chỉ Vương Tử Khiêm, bởi vì nếu như có thể làm cho Khiêm Tử bị thương thành thể này, vậy những người khác chắc chắn đã sớm chết cả rồi, mà hiện tại Bắc Ca hỏi thế, chính là đang nói tại sao Vương Tử Khiêm bị thương, hẳn ngược lại không có việc gì. Thở dài, Hoắc Tam Nhi có chút xấu hổ gãi đầu, nói: “Bắc Ca anh đừng nói mĩa tôi nữa, tay kia của anh Khiêm chính là giúp tôi mà bị thương, nếu không bây giờ tôi đã xuống dưới gặp tổ tông ân cần thăm hỏi rồi, nào còn ở đây tán dóc với các anh được nữa. Cặp rắn kia thuộc dạng tinh khôn, phối hợp cực kỳ ăn ý, nếu anh Khiêm không ghim con nhỏ hơn trên mặt đất, làm không tốt thì hiện tại chúng ta đều chết hết.”

“Thằng ngốc này, sẽ không có gì trở ngại chứ?” Giản Tam Sinh mắt thấy còn chưa vào mộ, đã bị thương hết một viên Đại tướng, trong lòng không nhịn được sinh ra chút không hài lòng, trừng mắt mắng Hoắc Tam Nhi: “Sớm biết thế không bằng để Khiêm Tử qua đó một mình, nói không chừng còn chưa đến nỗi thể này. Không biết có bị thương đến xương hay không, bằng không cánh tay này có thể phải phế đi...”

“Nhị ca anh bớt nói vài câu không được sao.” Thái dương Giản Vô Tranh nổi gân xanh, hung hăng liếc mắt trừng Giản Tam Sinh, sau đó tiếp tục bắt tay vào làm công tác: “Hắn là chưa đến nỗi nào, nếu thật sự thương tổn đến xương cốt gì đó, cậu ấy vừa rồi sẽ không có sức túm em đâu.”

Nói xong dừng một chút, quét mắt nhìn những người khác, lại nói: “Kỳ thật đều là tại tôi, nếu tôi không qua đó cậu ấy cũng sẽ không bị rắn cắn vào bả vai.”

Nghe vậy Giản Tam Sinh thoáng sừng sốt, sau đó vô thức buột miệng nói ra: “Nói đi nói lại nửa ngày hóa ra em và Tam Nhi mỗi đứa góp một công à, thủ hạ đắc lực nhất của anh đây là do hai đứa bày gián tiếp tổn hại.”

Lần này không đợi Giản Vô Tranh mở miệng, Lăng Mộ Dương bên cạnh đã nhin không được trước, khước miệng co quắp nói: “Nhị gia anh có chút thần kinh đi được không, anh có thời gian thảo luận việc này, còn không bằng ngấm lại xem tiếp theo chúng ta nên làm gì đây.”

Cùng đám người này ở chung lâu như vậy, Lăng Mộ Dương rốt cuộc phát hiện, bọn họ về cơ bản là vào lúc nào cũng có thể cố chọc cười, tuyệt đối là một đám du côn vô lại tiêu chuẩn, từ

đầu lĩnh đến khổ công cấp thấp nhất, không một ai là thứ gì tốt lành. Bản thân là một con dê trắng thuần khiết, chẳng biết làm thế nào mà lại rơi vào hang sói này như vậy.

Nghe Lăng Mộ Dương nói, Quách đầu to im lặng không lên tiếng ném sang một ánh mắt “cậu sớm muộn cũng sẽ quen thôi”, mà Giản Tam Sinh thì nhếch mày, như có điều suy nghĩ nhìn hẩn trong chốc lát, sau đó nói: “Lăng Mộ à, tựa hồ đường này là cậu chỉ mà, bây giờ thành cái dạng này, cậu chỉ ít cũng phải chịu một nửa trách nhiệm chứ.”

“Tôi...” Lăng Mộ Dương bị nghẹn họng, nhụt chí nói: “Tôi cũng đâu biết sẽ có hai thứ này chứ, nếu không làm sao có thể dẫn vào đây...”

Nói được một nửa, Lăng Mộ Dương chợt ngừng lại, vẻ mặt cổ quái liếc mắt nhìn Nhị gia, sau đó thoáng cái nhảy dựng lên, chạy đến bên cạnh dùng gậy gỗ bắt đầu vẽ khắp nơi trên mặt đất.

Giản Tam Sinh thấy hành vi Lăng Mộ Dương hơi có chút kỳ quái, vội hỏi: “Sao thế, cậu lại nghĩ đến cái gì sao?”

Mà ngồi xồm trên mặt đất vẽ tinh trận Lăng Mộ Dương lại nghe nghe trả lời: “Nhị gia, anh không thấy không khí nơi này có gì không đúng sao?”

Nghe vậy Giản Tam Sinh hít hít mũi, nói: “Không đúng? Ai đánh rắm hả?”

“Chắc là tôi đó.....” Bị loại trả lời nào tàn này của Giản Tam Sinh chọc hết cách, Lăng Mộ Dương không thể làm gì khác hơn là đứng dậy nghiêm nghị nói: “Là cổ mộ đó lão đại à, chúng ta hiện tại...Sợ rằng đã đi vào trong mộ rồi.”

“Cái gì?” Lăng Mộ Dương vừa nói thế, Giản Tam Sinh cũng không tiếp tục đấu võ mồm với hẩn nữa, ngược lại vẻ mặt nghiêm túc đứng lên đi tới bên cạnh nhìn trận đồ kia, hỏi: “Cậu làm sao xác định được chúng ta đã đến?”

Chỉ vào tinh trận đồ mình vẽ, Lăng Mộ Dương giảng giải từng chút một: “Tôi trước đó chẳng phải đã nói rồi sao, chúng ta xuyên qua động băng này sẽ tìm được cửa vào địa cung, chính vì khi tôi ở bên ngoài cũng đã phát hiện, địa thế nơi này vô cùng đặc biệt, thuộc về bảo địa phong thủy hiếm có. Mặt hướng bắc có dãy núi trùng điệp uốn lượn mà đến, mặt hướng nam có đồi núi thấp nhỏ xa gần ăn ý, hai bên trái phải là những cụm núi bao bọc, chặt chẽ bảo vệ. Ngay mặt trước địa thế rộng rãi, toàn bộ cấu thành một môi trường sau có chỗ dựa, trái phải có che chắn hộ vệ, vùng trống trải phía trước tương đối phong bế. Đây chính là cát gió nạp khí thiên mệnh tuần hoàn, con cháu đời sau tất có vương giả đấy.”

“Nói trắng ra đây khẳng định là mộ chôn vua chúa?” Giản Tam Sinh sờ sờ cằm, suy tư nói: “Nếu cậu nói đúng, vậy chúng ta đụng phải hai con bạch xà kia không phải không có nguyên nhân.”

Gật đầu, Lăng Mộ Dương đồng ý nói: “Nếu đoán không sai, hai con đó chính là thần long trấn mộ trong truyền thuyết, hẩn là một trong những thần linh Bôn giáo cung phụng, Nhiếp Xích Tán Phô tôn sùng Bôn giáo như thế, tuyển dụng chúng nó đến trông giữ lăng mộ của mình cũng không có gì kỳ quái.”

Hoắc Tam Nhi lúc này đã nghe ra môn đạo, liền phát biểu: “Nhị gia, nói vậy là chúng ta đã vào trong mộ rồi? Cách tiến vào mộ kiểu này thật đúng là không phải kích thích bình thường.”

Giản Tam Sinh cười cười, quay đầu nhìn thấy Giản Vô Tranh đã xử lý tốt vết thương của Khiêm Tử, liền nói: “Vô Tranh à, vết thương đó của Khiêm Tử cũng ổn rồi chứ.”

Giản Vô Tranh giúp Vương Tử Khiêm mặc quần áo, cũng không ngẩng đầu lên đáp: “Vâng, có thể đi rồi.”

“Vậy được, đừng chậm trễ nữa.” Giản Tam Sinh vung tay lên, gọi mọi người: “Mau mang hết đồ đạc ra thôi, tốc chiến tốc thắng, tìm được mộ thất chính lấy đồ rồi chúng ta đi ngay.”

Mọi người vừa nghe liền vội vàng hắt lên, đem trang bị mang xong, đèn pin mắt sói mỗi người một cây, vũ khí đều đeo trên lưng, một đám sinh long hoạt hổ sẵn sàng xuất phát, chỉ thiếu điều kiếm một con Hắc Hung lôi sang luyện tập một phen.

(“hắc hung” là thi thể của những người bị tuần táng được miêu tả trong tiểu thuyết Ma Thối Đền, gặp gió núi ngoài cổ mộ chạm vào, trên người lập tức nổi lên một lớp đốm đen hoặc đốm trắng, màu đen là Hắc Hung, màu trắng là Bạch Hung. Trong truyền thuyết dân gian, cương thi cổ hóa hung là cấp cao, có thể nhào tới hút tủy người, vô luận là cương thi bay hay đi, vừa đến hừng đông gà gáy sáng, lập tức như khúc cây khô. Hơn nữa cương thi tất nhiên là ở trong quan tài mới có thể thi biến.)

Giản Tam Sinh thấy mọi người đã chuẩn bị tốt, liền dẫn đầu đi về phía trước.

Thông đạo sau cánh cửa này vì nằm trong động băng, do đó có một loại khí âm hàn hoàn toàn bất đồng với huyết mộ bình thường. Thông đạo càng đi sâu vào bên trong, hai bên vách tường trang trí càng ngày càng, hơn nữa dần dần có thể nhìn thấy một vài bích họa điêu khắc kinh văn mộc mạc.

Chỉ vào kinh văn trên vách tường, Giản Tam Sinh nói: “Trong lăng Tạng Vương này, e rằng còn nhiều thứ như vậy, không biết trong mộ thất chính có những thứ này hay không, để vương cổ đại thường xuyên dựa vào những thứ tượng trưng cho tinh thần loại này xem như trân phẩm bỏ vào quan tài chôn cùng.”

“Chắc là không đâu.” Biết rõ tính nết của Huyền Vũ Lăng Mộ Dương giải thích: “Trừ phi Huyền Vũ nào tàn, cùng ông chủ của cô ta đùa giỡn chúng ta, bằng không dựa theo tính cách của cô ta, phương diện này tuyệt đối có ý nghĩa phi phạm gì đó, mới có thể khiến cô ta cam tâm tình nguyện chôn thi ngàn dặm.”

Có Lăng Mộ Dương cam đoan, Giản Tam Sinh lúc này mới hài lòng gật đầu. Kỳ thật anh cũng chỉ nói vậy thôi, trước khi xuất phát rời khỏi Bắc Kinh, đại ca cũng đã nói riêng với anh, lần này xuống đất, nguyên nhân không chỉ đơn giản vì cái gọi là “chìa khóa” kia, trong đó còn liên lụy đến một ít chuyện không tiện nói với Giản Vô Tranh bọn họ.

Mọi người dọc theo thông đạo một đường đi về phía trước, ngoại trừ kinh văn và bích họa điêu khắc trên vách tường hai bên, thì không còn thấy thứ gì khác nữa, đang kỳ quái tiếp tục như vậy phải đi tới khi nào mới có thể gặp mộ thất, đi phía sau cùng của đội ngũ Hoắc Tam Nhi lại

bỗng dưng cảm thấy thân thể một trận cứng đờ, đi đứng hoàn toàn không nghe sai bảo, muốn mở miệng nói chuyện, mới phát hiện ngay cả âm thanh cũng không phát ra được nữa.

Chẳng lẽ gặp cái gì rồi? Hoắc Tam Nhi mắt thấy những người khác đã đi xa, trong lòng không khỏi hoảng sợ một phen, tâm nói không phải trong mộ này có chất khí gì gây hại chứ, nhưng những người khác cũng phải gặp nạn mới đúng.

Đang nghĩ ngợi, Hoắc Tam Nhi chợt nghe thấy phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân rất nhỏ, tựa hồ có người đang len lén tiếp cận hẳn. Trái tim thoáng nhảy dựng lên, hoàn toàn không thể di chuyển, sau lưng Hoắc Tam Nhi nháy mắt ướt đầm, vô thức nghĩ đến loại tình huống này của mình có khả năng chính là mấy thứ chết chóc không biết là người hay quỷ gì đó làm ra, bất quá vô luận là gì, dùng phương thức này để tiếp cận mình, vậy mục đích tuyệt đối là muốn giết chết hẳn.

Vốn đi phía trước Hoắc Tam Nhi, Bắc Ca trong lúc vô tình dùng dư quang khước mắt liếc mắt về phía sau, lúc này mới phát hiện Hoắc Tam Nhi không cùng đi theo, vội vàng quay đầu nhìn lại. Vừa nhìn thấy Hoắc Tam Nhi đang đứng sững bất động cách đó vài thước, cùng vệt bóng đen phía sau hẳn, không nói hai lời lập tức chạy tới, nhanh chóng kéo hẳn vào trong lòng ngực mình.

Cùng lúc đó, vệt bóng đen nọ cũng giơ cao rìu dài trong tay bỏ xuống, mục tiêu chính là nơi Hoắc Tam Nhi vừa mới đứng ban nãy.

Mọi người đi ở phía trước nghe được tiếng vang, cũng đã phát hiện tình huống bất thường, Quách đầu to thấy có người theo sau đánh lén, giơ súng lên lập tức một trận đạn đảo qua, mà Bắc Ca cũng nhân cơ hội kéo Hoắc Tam Nhi trở về giữa đội ngũ.

Rốt cuộc cũng hoãn thán Hoắc Tam Nhi nhìn về phía bóng đen thiếu chút nữa đã giết mình, bỗng chốc phát hiện đó cư nhiên là một người. Người này mặc một thân áo dài Tây Tạng màu đỏ sẫm, trên người đeo vật phẩm trang sức niên đại cổ xưa, đi chân trần trên mặt đất, mà đầu lâu của nó, đã hoàn toàn khô quắt không nhìn được bộ dáng, chỉ có hai con ngươi đen kín, không có một tia sáng.

Viên đạn bắn lên người nó không có chút tác dụng, chỉ nhập vào trong thịt, hoặc trực tiếp từ thân thể xuyên ra ngoài.

“Là kẻ thủ lĩnh?!” Lăng Mộ Dương sợ hãi kêu thành tiếng, trong lòng thầm nói cư nhiên vào thời hiện đại còn có thể chứng kiến kẻ thủ lĩnh chân chính, thật không biết nên nói là vận khí bọn họ xui xẻo, hay vận khí quá tốt đây.

Giản Tam Sinh ở một bên cũng nhắc súng hướng kẻ thủ lĩnh kia bắn mạnh tới, trong miệng còn ừ một tiếng nói: “Đúng vậy, so với người thủ lĩnh này xác sống chỉ là đồ bỏ, con mẹ nó lại một thứ không dễ đối phó, Nhị gia ta gần đây có phải trúng tà rồi không, sao luôn đụng phải những thứ thế này.”

“Không có việc gì, người thủ lĩnh này cũng là một loại thuộc cương thi, tôi đây có thứ chuyên môn đối phó nó...” Lăng Mộ vừa nói vừa túm balô sau lưng qua bắt đầu tìm kiếm, lục lọi một nửa lại chợt ngừng bất động, nói cũng không nói nữa.

Nhận thấy được không đúng, Giản Tam Sinh không khỏi đưa tay đẩy hấn một cái, hỏi: “Con mẹ nó cậu sao nói được một nửa thì không nói nữa, cái gì chuyên môn đối phó cương thi, mau lấy ra đi.”

Bị đẩy một cái lão đảo Lăng Mộ Dương hoảng sợ liếc mắt nhìn Giản Tam Sinh, sau đó đưa tay chỉ vào một con thi trùng nho nhỏ nằm nghiêng phía trước mọi người nói: “Nhị gia, anh có thấy con sâu kỳ quái kia không, trực giác nói cho tôi biết, ngoại trừ người thủ lĩnh này, còn có một người sống đang ẩn nấp chung quanh chúng ta.”

“Người sống?” Giản Tam Sinh quan sát một chút, phát hiện hành động của người thủ lĩnh vô cùng thông thả, liền phát tay gọi những người khác vừa đánh vừa lui, sau đó suy tư về lời Lăng Mộ Dương nói, trong đầu đột nhiên nảy ra chuyện tình khi ở thôn Lư Gia, Hoắc Tam Nhi bởi vì một con chuột lớn hành vi kỳ quái mất tủa ánh sáng xanh mà bất tỉnh nhân sự, không khỏi mở miệng nói: “Ý của cậu là... Bạch Hồ?!”

Nhìn thấy Lăng Mộ Dương cẩn thận gặt đầu, tâm trạng Giản Tam Sinh trầm xuống, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn: “Có khi nào người thủ lĩnh này cũng là do gã chinh đến, nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của Nhị gia ta, gã tới cùng muốn làm gì?!”

“Mặc kệ gã muốn làm gì, chỉ cần không phải đến để tính sổ với tôi là tốt rồi...” Rùng mình hai cái, trong lòng Lăng Mộ Dương mơ hồ dâng lên một luồng dự cảm không tốt, trực giác lại nói cho hắn biết, Bạch Hồ kia có khả năng chính là vì hắn mà đến.

Còn chưa kịp ảo tưởng xong tương lai của mình có bao nhiêu ảm đạm, chợt nghe Giản Vô Tranh bên cạnh bỗng nhiên lo lắng kêu lên: “Nhị ca, Khiêm Tử không thấy đâu nữa!”

“Cái gì?!” Nghe vậy, tất cả mọi người không thể tin được nhìn về phía Giản Vô Tranh, kinh ngạc phát hiện vẫn luôn bảo hộ bên cạnh tiểu tổ tông Vương Tử Khiêm quả thật không thấy bóng dáng đâu.

Nhưng vào loại thời điểm này, Khiêm Tử hẳn phải tuyệt đối không rời khỏi bọn họ, muốn khiến y rời đi, vậy chỉ có thể là xảy ra chuyện gì khiến y cho rằng mình phải đích thân đi giải quyết, mà sự tình này thường thường đều cực kỳ hung hiểm, ngay cả y cũng không có mười phần nắm chắc.

Chương 11 - Thanh Long vs Bạch Hồ

“Thằng nhóc chết tiệt kia tới cùng đã chạy đi đâu?!” Giản Tam Sinh mắng một câu, nhìn kẻ thủ lĩnh phía trước càng ngày càng đến gần, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ tìm tòi biện pháp giải quyết.

Trong lòng Giản Vô Tranh mãi nghĩ đến hướng đi của Vương Tử Khiêm, đã chẳng quan tâm gì đến tình hình trước mắt nữa, chỉ nói một câu: “Em đi tìm Khiêm Tử!” Liền xoay người chạy về hành lang phía sau.

“Trở lại đây!” Giản Tam Sinh đưa tay tóm lấy, nhưng không bắt được, chỉ có thể tức giận dậm chân một cái, thở hắt ra, mắng: “Hai đứa lộn xộn này!”

Lăng Mộ Dương ở một bên thấy tình cảnh này, trong đầu đột nhiên nghĩ đến gì đó, cũng không nói hai lời liền đi theo Giản Vô Tranh biến mất sâu bên trong hành lang, lưu lại Giản Tam Sinh mang theo ba người Bắc Ca cùng kẻ thù lăng cách đó vài thước mắt to trừng mắt nhỏ.

Thật vất vả đuổi theo Giản Vô Tranh, Lăng Mộ Dương lập tức tóm lấy cổ tay đối phương, thở hổn hển nói: “Tiểu tử tông à... Kỹ thuật chạy của cậu thật sự là... Muốn mạng già của tôi mà.”

Giản Vô Tranh vẻ mặt lo lắng, bị Lăng Mộ Dương kéo càng tỏ ra cực kỳ mất kiên nhẫn, nhưng cũng lười đuổi đối phương về, nói một câu: “Vừa đi vừa nói.” Rồi xoay người tiếp tục đi tìm Vương Tử Khiêm.

Dùng sức gắt gao chặn lại Giản Vô Tranh, Lăng Mộ biết không thể cãi vã tiếp, vội vàng nói: “Không đúng không đúng, tôi muốn nói cậu tiếp tục tìm như vậy không phải cách, phỏng chừng người còn chưa tìm được, cậu đã tự đưa mình vào... Tôi đi cùng cậu, cam đoan sẽ giúp cậu tìm được người ngay.”

Nghe nói thế, Giản Vô Tranh lập tức ngừng lại, quay đầu dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn hỏi: “Còn có thể tìm người? Phong thủy của đại róm anh thật đúng là rất vô địch đó.”

Thờ dãi một hơi, Lăng Mộ Dương vượt mặt, sau đó giơ tay trái Giản Vô Tranh lên nói: “Đó là vì có cậu ở đây, tôi mới có thể nắm chắc tìm được Thanh Long, cậu không biết, lần đầu tiên tôi nhìn thấy hai người các cậu, thì biết ngay cậu là người trong mệnh của y, loại thiên mệnh này có khi là từ nhỏ đã định, cũng có khi là sau này mới hình thành, tôi mặc dù không dám chắc hai người các cậu là loại tình huống nào, nhưng chỉ cần có một trong hai người ở đây, tôi có thể tìm được người kia.”

Nhìn thấy vẻ mặt không tin của Giản Vô Tranh, Lăng Mộ hèn mọn cười cười, tiếp tục nói: “Chiêu này rất đơn giản, dùng tay là có thể xác định, hai người các cậu trong cả cuộc đời có vô số đường mệnh lần lượt đan xen, y đời này cũng sẽ không rời khỏi cậu, do đó tôi chỉ cần dựa vào sợi dây trên tay cậu đây là có thể tìm được tên Thanh Long kia.”

“Đường mệnh đan xen...” Giản Vô Tranh cúi đầu, cùng Lăng Mộ Dương nhìn tay trái mình, hồi lâu lại nhú chặt mày: “Mặc kệ anh nói là thật hay giả, tôi cũng sẽ không để cậu ấy rời đi... Bây giờ tôi có cảm giác rất xấu, chúng ta phải mau chóng tìm được Khiêm Tử.”

Điểm vài cái trên lòng bàn tay trái của Giản Vô Tranh, lại bấm ngón tay tính toán, Lăng Mộ gật đầu, nghiêm túc nói: “Tốt, chúng ta hiện tại đi từ bên này, không lâu sau là có thể tìm được người.”

Nói xong, Lăng Mộ Dương kéo Giản Vô Tranh quẹo vào một mộ đạo, nhưng không chú ý tới đôi mắt người phía sau kia có chút âm đạm.

Trong truyền thuyết, Nhiếp Xích Tán Phổ vốn là con trai của thiên thần, về sau trong lúc hàng lâm đến nhân thế, đến thần sơn Khương Thoát cảnh nội Sơn Nam, được 12 dân chẵn thả nhìn thấy. Ngôn ngữ cử chỉ của chàng trai này cùng người dân bản địa bất đồng, dân chẵn thả không biết xảy ra chuyện gì, cũng không rõ phải xử trí người trẻ tuổi này thế nào, liền phái người trở về khu dân cư báo cáo một chút. Trưởng lão phái ra 12 giáo đồ pháp sư khá thông minh lên núi, gắng hỏi chàng trai này từ đâu tới, Nhiếp Xích Tán Phổ không nói lời nào, chỉ lấy tay chỉa chĩa trời xanh trên đỉnh đầu mình.

Đám người này liền cho rằng chàng trai nọ là đến từ trời, là “Con của thiên thần”, vô cùng cao hứng. Kẻ đứng đầu trong 12 người rướn cổ lên, làm kiệu cưới cho “Đứa con của thiên thần” này, đánh trống khua chiêng náo nức xuống núi. Nhóm người ở khu dân cư đều vây đến, bái kiến chàng trai từ trời mà đến này, đây là vị đứng đầu bộ lạc về sau có tên là “Thổ Phiên” - Nhiếp Xích Tán Phổ.

Nhưng kỳ thật, 12 dân chẵn thả trong truyền thuyết kia, đều là tín đồ Bôn giáo, Nhiếp Xích Tán Phổ dựa vào bọn họ mà trở thành thủ lĩnh, bản thân tất nhiên cũng vô cùng tôn sùng Bôn giáo.

Chính bởi điểm ấy, trong mộ Nhiếp Xích Tán Phổ có rất nhiều bích họa vẽ thần linh của Bôn giáo.

Lăng Mộ Dương và Giản Vô Tranh đi trong mộ đạo, ngọn đèn màu đỏ cam của đèn pin mắt sói rọi vào những bích họa đường nét sắc tích này, có vẻ vô cùng âm trầm đáng sợ.

“Nữ thần bốn mặt... Ngũ Chủ Không Hành Mẫu (Không Hành Mẫu, dịch âm Phạn là “Dakini”, ý là người đi lại trên không trung. Trong mật tông của Phật giáo Tạng truyền, Không Hành Mẫu là nữ thần đại biểu cho trí tuệ và từ bi...)...” Lăng Mộ Dương một bên thì thào kể tên của thần linh trên bích họa, một bên nói: “Xem ra vị Nhiếp Xích Tán Phổ này là tín đồ trung thành của Bôn giáo đây.”

“Bức tranh trên này là gì, yêu ma quỷ quái?” Giản Vô Tranh đi theo sau Lăng Mộ, cũng kỳ quái nhìn những bích họa kia.

“Không phải yêu ma quỷ quái.” Lắc lắc đầu, Lăng Mộ thấp giọng nói: “Đây đều là thần linh của Bôn giáo, cùng thần của Phật giáo chênh lệch rất lớn, thần của Phật giáo thoát nhìn đều vui vẻ hòa nhã, mà thần của Bôn giáo trong mắt người thường càng giống yêu quái hơn.”

Hé hé miệng, Giản Vô Tranh muốn hỏi gì đó, lại chợt bị tay Lăng Mộ ngăn lại, nhìn thấy đối phương ra hiệu đừng lên tiếng, Giản Vô Tranh cũng im lặng chú tâm lắng nghe động tĩnh chung quanh.

Chỉ nghe trong bóng tối, truyền đến một tiếng thở dốc quen thuộc, thanh âm kia cực kỳ cực kỳ thấp, nhưng Giản Vô Tranh vẫn nghe được ngay, hơn nữa kích động muốn chạy tới.

Lăng Mộ Dương đứng bên cạnh hiển nhiên cũng nghe được thanh âm này rồi, nhưng không làm bừa như Giản Vô Tranh, ngược lại tay mắt lạnh lẽo kéo đối phương, thấp giọng nói: “Đừng qua đó, bây giờ chưa phải lúc!”

Giản Vô Tranh vừa muốn mở miệng phản bác, Lăng Mộ Dương đã vội vàng kéo cậu đến sau một phiến đá thật to, tự mình lộ đầu ra trước một chút, sau đó ra dấu nói: “Cậu tới nhìn xem, cẩn thận một chút đừng làm ra động tĩnh quá lớn!”

Trùng mắt liếc Lăng Mộ Dương một cái, Giản Vô Tranh nửa tin nửa ngờ lộ đầu ra, nhưng lại nhìn thấy giữa thạch động cách đó không xa, một cái đèn pha rơi xuống trên mặt đất, trong ngọn đèn cực sáng, đứng sừng sững hai bóng người một gầy một trắng.

Người con trai cao gầy nọ, tay phải nắm một thanh trường kiếm, tay trái kỳ quái đặt lên tay phải, gắt gao nhìn chăm chăm bóng người cao lớn trắng kiện phía trước, giữa đôi môi mỏng không ngừng phun ra tiếng thở dốc trầm thấp. Giản Vô Tranh ở mặt sau phiến đá nhìn mà kinh hãi không thôi, người nọ rõ ràng là Khiêm Tử, chỉ là không biết sao y lại biến thành như vậy.

Đang lúc Giản Vô Tranh muốn đứng dậy chạy tới, người con trai cao lớn nọ đột nhiên mở miệng nói: “Thanh Long, tại loại địa phương này ngươi đã mất tiên cơ, khẳng định phải bại bởi ta; Đừng cứng rắn chống đỡ nữa, nếu không cánh tay kia của ngươi sẽ lập tức bị phế đi.”

Thanh âm trầm thấp hồn hậu, nhưng cũng lộ ra một tia mệt mỏi cùng cứng rắn chống đỡ, tựa hồ chủ nhân của thanh âm cũng sắp gắng gượng không được nữa.

Quay đầu lại vút cho Lăng Mộ Dương một ánh mắt nghi hoặc, Giản Vô Tranh rất muốn biết người có thể làm cho Khiêm Tử chống đỡ đến mức này, đến tột cùng là ai.

Bất đắc dĩ thở dài, trong lòng Lăng Mộ Dương có chút sợ hãi, nhưng vẫn nói: “Kia chính là Bạch Hổ, người sáng lập ngũ hành thuật, là trưởng cha cực kỳ **, bất quá không ngờ Thanh Long cư nhiên sẽ thua trong tay hắn, vốn tưởng rằng trong tứ thú lợi hại nhất chính là Thanh Long, hiện giờ xem ra...”

“Câm miệng.” Hung hăng trừng mắt liếc đối phương, Giản Vô Tranh không nhịn được nói: “Khiêm Tử không thua.”

“Còn không thua?” Lăng Mộ Dương cười cười trào phúng, đi qua chỉ vào dưới chân hai người đối diện nói: “Cậu nhìn thấy ba con chuột Thìn vị (tọa hướng Đông) bên cạnh Bạch Hổ không? Nó tên là Tam Thử Vận Thủy, thuộc tính ngũ hành nổi bật của Thanh Long là hỏa, hắn có ba con chuột đem thủy vận cuộn cuộn không ngừng cung cấp cho hắn, là có thể ngăn chặn hỏa của Thanh Long, khiến y không thể động đậy. Cậu lại nhìn năm con rắn nhỏ ở Thân vị (tọa hướng Tây Nam), đó là Ngũ Long Hộ Chúa, dùng rắn thuộc tính thổ ngăn cản Thanh Long tới gần, còn có hai khối măng đá phía trên y, hình thành thế kiếm sắc bén nhắm thẳng vào Thanh Long, là dùng kim công kích. Mà Thanh Long đại ca của chúng ta thì sao, chỉ có trên tay thanh Thái A kia, rõ ràng là nằm dưới thế Bạch Hổ rồi, hiện tại phỏng chừng chỉ có một đường nhận thua chờ chết mà thôi.”

Nghe xong giải thích của Lăng Mộ Dương, Giản Vô Tranh chau mày, lại nhìn về hướng Vương Tử Khiêm, phát hiện cánh tay phải từng bị thương của Khiêm Tử giờ đã máy chảy thành sông, máu tươi đỏ sẫm theo Thái A kiếm chậm rãi chảy trên mặt đất, nhìn mà phát hoảng.

“Khiêm Tử...” Giản Vô Tranh thấp giọng lẩm bẩm, máu tươi chói mắt kia khiến cậu đau lòng không thôi, rồi lại không biết nên làm gì cho phải, chỉ có thể hỏi Lăng Mộ Dương về mặt bị thương bên cạnh: “Tôi muốn giúp cậu ấy, anh nói cho tôi biết làm như thế nào đi!”

Giương mắt nhìn Giản Vô Tranh, Lăng Mộ Dương lắc đầu hết cách, nói: “Tam gia, cậu bảo tôi giải thích thì tôi có thể, chứ cậu muốn tôi nghĩ biện pháp phá giải, tôi đây quả thật không có chút biện pháp nào, cậu bỗng dưng qua đó, nhiều loạn bố trí khí của ngũ hành, không chừng còn hại Thanh Long đó... Bạch Hổ không dễ chọc đâu, tôi đã sớm nói...”

Thấy Lăng Mộ Dương đã hoàn toàn không tin cậy được nữa, Giản Vô Tranh càng thêm lo lắng nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Vương Tử Khiêm, một bên sợ hãi y sẽ làm ra động tác gì đó tăng thêm vết thương cho chính mình, một bên suy xét đối sách trong lòng.

Một mực yên lặng không lên tiếng Vương Tử Khiêm phảng phất như biết trong đầu tiểu tử tông đang nghĩ gì, cũng đề nén đau đớn từ cánh tay phải, cường ngạnh tiến về phía trước từng bước, chỉ thấy cánh tay vốn bị thương nghiêm trọng kia nháy mắt máu tươi từng đợt phun trào như suối. Lúc này không những Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương, mà ngay cả Bạch Hổ cũng lấy làm kinh hãi, chỉ có anh chàng mặt vẫn không chút thay đổi kia là không có phản ứng gì, phảng phất như máu đó căn bản không phải của y vậy.

“Thanh Long...” Bạch Hổ mở miệng lần nữa, trong thanh âm ngoại trừ kinh ngạc, còn xen lẫn một tia bội phục: “Người đây, cư nhiên dùng chính máu mình để phá trận của ta.....”

Nghe vậy, vốn đang phờ phạc rũ rượi Lăng Mộ Dương lặn lòng lóc bò lên, thò đầu nhìn thế cục bên trong thạch động, sau đó hưng phấn hướng về phía Giản Vô Tranh nói: “Hắc, phải nói nha, con rồng đầu gỗ nhà cậu thật là có bản lĩnh, lấy máu hóa thủy phá giải khí của ngũ hành, thật không biết là y đoán mò hay tự mình nghĩ ra được nữa.”

“Anh là nói Khiêm Tử thắng rồi?” Ánh mắt Giản Vô Tranh sáng lên, nín quần áo Lăng Mộ lo lắng hỏi.

“Nếu hai ta không tới, y có thể thắng hay không còn chưa biết, bất quá nếu đã tới... Tôi sẽ không để một thân bách tà bất xâm này của cậu lãng phí đâu.” Không kịp giải thích cho Giản Vô Tranh cái gì gọi là bách tà bất xâm, Lăng Mộ Dương chỉ chỉ một khối đá nhỏ bên trái Bạch Hổ cấp tốc nói: “Cậu hiện tại qua đó đứng bên cạnh tảng đá, nhớ kỹ, trong lúc đó đừng phải cái gì cũng dừng ngừng lại, cầm đầu mà đi, chỉ cần cậu tới trước tảng đá đó rồi, Thanh Long nhất định sẽ thắng!”

Chương 12 - Sự nguy hiểm của Lão Hồ

Khi nhìn thấy có người đột ngột từ sau phiến đá bước ra, hơn nữa chậm rãi đi về hướng mình, Bạch Hổ chỉ biết vận thể của mình đã đổi. Khí tức tinh khiết phát ra trên cơ thể người nọ thoáng cái đã có thể nhận ra, khí trừ tà đó có thể triệt tiêu hết thủy ác thể.

Trong đôi đồng tử đen nhánh hiện lên một mặt tinh quang sắc bén, Bạch Hồ hít sâu một hơi, sau đó lớn tiếng nói: “Chu Tước, cậu ra đây, tôi biết cậu ở đó.”

Giản Vô Tranh nghe được lời Bạch Hồ nói dưới chân phút chốc khựng lại, rồi lại lập tức bước tiếp về phía trước, song càng tới gần nơi hai người giằng co, càng có thể cảm nhận được một loại áp lực vô hình.

Không giống với Giản Vô Tranh, Lăng Mộ Dương có tật giật mình nghe được một tiếng nói đinh tai nhức óc của đối phương, tim nhảy dựng lên, trốn phía sau mặt đá suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới giả vờ giả vệt bước ra, cười ha ha nói: “Bạch Hồ à Bạch Hồ, không ngờ tiểu tử ngươi cũng có ngày rơi vào trong tay ta, đừng tưởng rằng ngươi vây được Thanh Long là có thể bắt được ta, có ta ở đây, Thanh Long tuyệt đối không thể bại bởi ngươi đâu!”

“Có cậu ở đây?” Bạch Hồ hàm chứa trào phúng cong khóe miệng, đem ánh mắt nghiền ngẫm chuyển hướng Giản Vô Tranh, thanh âm càng thêm trầm đục: “Là có vị này ở đây ấy chứ? Bách tà bất xâm... Không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa thấy qua...”

Nói xong câu này, Bạch Hồ đột ngột lật tay phải, làm ra một động tác kỳ quái, theo động tác tay của gã, mấy con chuột nọ cư nhiên xê dịch vị trí, động tác cứng ngắt mà thông thả, biến hóa bất thành linh khiến Giản Vô Tranh cảm thấy càng thêm khó lòng cất bước.

“Tam gia đừng sợ! Hắn không thể thương tổn được cậu! Cứ tiếp tục đi về phía trước, phát sinh cái gì cũng đừng dừng lại!” Phát hiện Bạch Hồ cải biến tuần hoàn trong trận ngũ hành, Lăng Mộ Dương bật người nhảy về phía sau hét, hắn biết giờ phút này Giản Vô Tranh nhất định sẽ bị áp lực cường đại hạn chế, sinh ra hiện tượng hành động chậm, bất quá đồng dạng, Bạch Hồ hao phí khí lực áp chế Giản Vô Tranh, sẽ sao nhãng Thanh Long bên kia, chỉ còn chờ Thanh Long dùng huyết khí phá giải trói buộc ngũ hành của Bạch Hồ, bất sống lão hồ này là chuyện đã định.

Áp lực trên người càng lúc càng lớn, phảng phất như hơn mười tấn sắt đặt trên người vậy, hai đùi chậm rãi trở nên cứng ngắt, cơ hồ sắp không còn cảm giác được chúng nó đang di chuyển. Giản Vô Tranh cắn răng mặc niệm trong đầu lập tức sẽ tốt lập tức sẽ tốt thôi, đôi đồng tử đen bóng hung hăng trừng Bạch Hồ, nếu không vì áp lực kỳ quái này, cậu đã sớm nhào tới cho đối phương ăn đấm một trận.

Cúi đầu, nhìn tảng đá chỉ còn cách vài bước, Giản Vô Tranh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cứ theo đà này, lập tức có thể tới ngay rồi.

Lại không ngờ rằng thời cơ chỉ trong một thoáng cậu lơ là này, đột ngột từ trong bóng tối lúi ra một con thú đen thui thui, con thú kia mở to đôi mắt xanh bóng, hành động vô cùng mau lẹ, nhào mạnh về phía Giản Vô Tranh.

Bên tai nghe được tiếng xé gió vù vù, trong lòng Giản Vô Tranh biết không ổn, thế nhưng không còn cách nào cấp tốc di chuyển được thân thể. Lăng Mộ Dương đứng phía sau thấy một màn như thế chân tay luống cuống kinh hô thành tiếng, nhưng căn bản không kịp ngăn cản.

Song ngay khi mọi người đều tưởng rằng hết thầy đã ngã ngũ, nhắm mắt lại chờ chết Giản Vô Tranh thoáng cái lại được Vương Tử Khiêm kéo vào trong ngực, mà con thú đen đúa kia lại vì quán tính mà đánh lên mặng đá bên kia, co quắp giãy giụa thân thể, không đứng lên được nữa.

Kinh hoảng mở hai mắt, Giản Vô Tranh nhìn thấy Vương Tử Khiêm đang dùng cánh tay phải bị thương ôm lấy mình, tay trái lập tức dựng Thái A kiếm hướng về phía cuống họng của Bạch Hồ, lực ngũ hành trước đó ùn ùn kéo đến, đè nén đến hít thở cũng khó khăn kia đã không còn sót lại chút gì.

Hai tay cắm vào túi quần, Bạch Hồ nhìn Vương Tử Khiêm đối diện mặt không chút thay đổi, nhưng lại dùng tay phải ôm chặt Giản Vô Tranh, cười cười hiểu rõ, nói: “Ta thua, Thanh Long quả nhiên là mạnh nhất trong tứ thú. Bất quá hiện tại xem chừng, hai ta vẫn rất có duyên, tỷ như điểm coi trọng nam nhân này.”

Nói xong, ánh mắt sắc bén liền chuyển hướng đến Lăng Mộ Dương đang trốn trốn tránh tránh cách đó không xa.

“Không hề giống.” Chậm rãi buông trường kiếm trong tay, Vương Tử Khiêm nhìn thẳng vào mắt Bạch Hồ, mở miệng nhàn nhạt nói: “Ta và Vô Tranh, không giống với các người.”

Lặng lặng cùng Thanh Long nhìn nhau trong chốc lát, Bạch Hồ chợt cảm thấy kỳ thật hai người bọn họ rất giống, có điểm rất giống nhau, gã rất muốn cùng người này trở thành anh em, thế nhưng thân phận của hai người đặc thù, ai cũng sờ không ra được đối phương đang suy nghĩ gì. Tứ thú chưa từng hợp tác, đừng nói chi là sinh ra tình huynh đệ, dựa theo quy luật ngàn năm qua, đều là phụng mệnh kỳ chủ làm việc, gặp mặt chỉ có đầu đến chết mà thôi.

“Chính xác, không hề giống.” Lại cong khóe miệng, lần này Bạch Hồ cười rất thành khẩn, gã rất muốn biết rốt cuộc là cái gì đã khiến cho Thanh Long vì một người như thế không tiếc hết thầy, thậm chí khi nguy hiểm còn chưa kéo đến đã sớm tự mình đi giải quyết trước, “Nếu đã đánh một trận, chúng ta xem như đã nhận thức rồi, kết giao bằng hữu đi, ta tên Thành Nhạc.”

Nghe lời Thành Nhạc nói, Vương Tử Khiêm hiểu được gã đã không còn địch ý, liền để tay ôm Giản Vô Tranh xuống, sau đó trả lời: “Vương Tử Khiêm.”

“Vương Tử Khiêm?” Thoáng sững sờ, Thành Nhạc trợn to mắt cân nhắc trong chốc lát, tiếp đó cười ha ha nói: “Không phải chứ, tên này ai đặt cho cậu, con mẹ nó căn bản không hợp với con rồng sát khí ngút trời như cậu nha, hơn nữa cậu rõ ràng là mệnh cách hỏa vượng, đặt tên này không phải đã tắt bớt lửa của cậu rồi sao.”

Lắc đầu, vẫn mặt than rất nghiêm trọng Vương Tử Khiêm hiềm khi gọi lên một mặt cười nhạt, nói: “Mạng này là anh ấy trao cho.”

“Thì ra là thế.” Sờ sờ cằm, Bạch Hồ ý tứ thâm sâu liếc mắt nhìn Giản Vô Tranh bên cạnh, trực giác nói cho gã biết người mà Thanh Long nói nhất định có quan hệ sâu sắc với Giản Vô Tranh.

Ngay khi Lăng Mộ Dương nhìn thấy Vương Tử Khiêm cùng Thành Nhạc nói chuyện vui vẻ với nhau, đang do dự có nên qua đó hay không, trong hành lang phía sau liền truyền đến tiếng

gào của Nhị gia: “Vô Tranh, mấy đứa ở đâu, mấy thằng nhóc chết tiết này, nghe được thì trả lời một tiếng đi chứ!”

Thành Nhạc nghe được tiếng động quay đầu nhìn lại, sau đó dùng cặp mắt mang cảm giác áp bức mười phần kia nhìn chằm chằm Lăng Mộ Dương không tha. Lăng Mộ bị gã nhìn chòng chọc đến kinh hoàng, liền khó xử xoay người hô: “Nhị gia, chúng tôi ở đây, đã bắt sống được lão hổ, mau tới đây xem này!”

“Cái gì?!” Bên kia hiển nhiên đã bị những lời này làm cho hồ đồ, chỉ nghe một tràn tiếng bước chân huyền ảo, Giản Tam Sinh đã xuất hiện trước mặt Lăng Mộ Dương, anh cao thấp quét mắt Lăng Mộ một vòng, hỏi: “Lão Hổ gì, chỗ nào đâu?”

Lăng Mộ Dương khó xử cười cười, cũng không quay đầu chĩa chĩa về phía sau, nói: “Tên to con bên kia chính là bản tôn Bạch Hổ, hiện đã bắt sống, muốn chém muốn giết, tùy Nhị gia ngài.”

Theo hướng ngón tay Lăng Mộ nhìn lại, Giản Tam Sinh quả nhiên nhìn thấy nam nhân cường tráng đứng trước mặt Khiêm Tử kia, nhú mày nhỏ giọng lẩm bẩm đôi câu, lại quét mắt trên người Vương Tử Khiêm và Giản Vô Tranh, một lần đảo qua này, liền nhìn thấy cánh tay máu chảy đầm đìa kia của Khiêm Tử, còn có máu loãng đã đổi màu bị đèn pha chiếu rọi trên mặt đất.

“Khiêm Tử?!” Mang theo ba người Bắc Ca vội vàng vàng tiến lên phía trước, Giản Tam Sinh kéo lấy cánh tay Vương Tử Khiêm, lớn tiếng mắng: “Cậu thật là cái đồ chết bầm, con mẹ nó tay này không cần nữa phải không? Có chuyện gì ghê gớm đâu mà cậu phải biến mình thành như vậy!”

Bị mắng đến cả huyết lâm đầu Vương Tử Khiêm cũng không đáp lời, chỉ yên lặng lắng nghe.

Giản Vô Tranh nhìn không được túm tay Khiêm Tử về, trừng mắt liếc Nhị ca một cái nói: “Được rồi, đã thành thế này anh có mắng nữa cũng vô dụng, em sang bên kia giúp cậu ấy bôi thuốc, ở đây anh giải quyết.”

Nói xong Giản Vô Tranh kéo Vương Tử Khiêm ngồi lên bệ đá bên cạnh, để lại Giản Tam Sinh giương mắt nhìn về Thành Nhạc.

“Người chính là Bạch Hổ?” Đợi hồi lâu, Giản Tam Sinh nhin không được miệng mang theo oán khí hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta đã từng gặp ở Kỳ Sơn.” Thành Nhạc cười cười, một bên nói chuyện cùng Giản Tam Sinh, một bên đem ánh mắt quét về phía Lăng Mộ Dương phía sau, phát hiện gã móc túi hèn mọn kia đang ngồi xổm trên mặt đất giả vờ nghiên cứu con thú bản hễ hễ vừa tông phải tảng đá kia, hoàn toàn không dám nhìn về phía mình.

Ánh mắt tới đi một chút, Thành Nhạc không đợi Giản Tam Sinh mở miệng, liền nói trước: “Giản Nhị gia, sớm đã nghe qua đại danh của ngài, lần này tôi bại dưới tay Thanh Long tâm phục khẩu phục, bất quá, tôi muốn cùng ngài bàn một điều kiện.”

“Hừ...” Giản Tam Sinh nhú mồm, khoanh tay nói: “Roi vào tay ta rồi còn muốn bàn điều kiện với ta? Người chắc ta sẽ đáp ứng vậy sao?”

“Đương nhiên rồi.” Ý vào ưu thế tướng cao, Thành Nhạc cố ý tản mát ra cảm giác áp bức, hướng về phía Lăng Mộ Dương bên cạnh hất hất cằm: “Bản lãnh của Chu Tước thật sự không tính là gì, tôi tự bán mình cho anh, anh đem cậu ấy cho tôi, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Thoáng sững sờ, Giản Tam Sinh vô thức quay đầu lại nhìn Lăng Mộ Dương, thấy đối phương mặt đầy bi thương nhìn mình, không khỏi xấu xa cười thành tiếng, sau đó ra dấu cho Hoắc Tam Nhi mang khế bán mình đặt dưới đáy balô mang ra, bình tĩnh thoải mái nói: “Thành giao! Tiểu tử kia sau này do người trông coi, người thì bán mạng cho Giản gia ta!”

Lộ ra nụ cười tà khí, Thành Nhạc vẽ mặt đắc ý nhìn Lăng Mộ Dương đã hoàn toàn héo hắt, móc ra dao găm dùng sức cắt một đường lên ngón cái, sau đó đem đầu tay đỏ tươi hung hăng ấn lên khế bán mình.

“Nhị gia...” Nhìn thấy đại thế đã mất, Lăng Mộ Dương thâm hê hê đứng dậy đi tới, nói: “Anh, anh cứ như thế bán tôi nha...”

Đem khế bán mình cắt kỹ, Giản Tam Sinh vỗ vỗ bả vai Lăng Mộ Dương, thành khẩn nói: “Lăng Mộ à, hai người các người hiện tại đều bán mạng cho ta, cái này không có gì khác biệt đâu, mặc dù đã bán cậu cho hắn, nhưng cậu vẫn là người của Giản gia ta, ai cũng không động vào cậu được, yên tâm.”

Nghe xong những lời này của Giản Tam Sinh, Lăng Mộ Dương lệ rơi đầy mặt, tim gan nhỏ bé trực tiếp co rút: “Nói vậy cũng nói, anh vẫn là đem tôi cho hắn rồi, sao mạng tôi lại khổ như mạng của phi tử thời xưa thế này, bây giờ đã là thời đại nào rồi, sao mà không coi nhân quyền ra gì vậy chứ -”

Qua loa xử lý vết thương trên ngón tay xong, Thành Nhạc không hài lòng Lăng Mộ Dương dính lấy Giản Tam Sinh như thế, nói một câu: “Tôi cùng cậu ta qua bên kia tâm sự riêng,” Rồi túm lấy Lăng Mộ đi hướng vào sâu bên trong thạch động.

“Nhị gia... Như vậy có ổn không...” Hoắc Tam Nhi nhìn bộ dáng đau đớn không muốn sống nữa của Lăng Mộ Dương khi bị túm đi, bất an hỏi.

Thở dài, loại mặt cười hì hì vừa nãy khi Giản Tam Sinh cùng Thành Nhạc nói chuyện với nhau thoáng cái biến mất, anh quay đầu nhìn những người khác, thấp giọng nói: “Đây là cách xử lý tốt nhất, chúng ta đã bị Bạch Hồ đuổi kịp, cho dù ta không đem Lăng Mộ Dương đưa cho hắn, hắn cũng sẽ không buông tay, hơn nữa, để cho Bạch Hồ vì Giản gia bán mạng, chung quy so với để hắn thời thời khắc khắc ẩn trong bóng tối tính kế chúng ta vẫn tốt hơn...”

Kỳ thật như vậy đối với Lăng Mộ cũng tốt, trong lòng Giản Tam Sinh âm thầm nghĩ, ánh mắt đảo qua chỗ Lăng Mộ ngồi xồm trước đó, lại chợt phát hiện con thú bản đến dọa người kia vậy mà đang trừng đôi mắt to bốc lên ánh sáng xanh lấp lờ ảo ảo đứng lên, loại thần thái sắc bén này làm cho người ta cảm thấy không ổn lắm, không nhận được buột miệng nói: “Thế này là sao?!”

Chương 13 - Không Hành Máu năm canh

Thành Nhạc túm Lãng Mộ Dương vào sâu bên trong thạch động, rồi đem người giam giữa mình và vách đá, sau đó nâng cằm Lãng Mộ lên nhìn chăm chăm vào mắt hắn trầm giọng nói:

“Khi cậu trộm đồ của tôi nên nghĩ đến sẽ có loại kết cuộc này, về sau cậu chính là người của tôi, biết chưa, Dương Dương...?”

Vừa nghe thấy thanh âm hùng hậu trầm thấp của Bạch Hổ dí dõm kêu lên hai tiếng Dương Dương kia, Lãng Mộ thoáng run rẩy, chỉ cảm thấy da gà cả người đều nổi lên, thế nhưng bị đối phương cầm lấy tay, làm thế nào cũng xô dịch không được, không thể làm gì khác hơn là giả vờ mạnh mẽ cười nói:

“Đại ca... Anh không có sở thích chơi SM đó chứ (SM viết tắt của chữ tiếng anh Sadist & Masochist. Ý chỉ một người vừa thích khổ dâm vừa thích bạo dâm, hoặc mối quan hệ hai người trong đó 1 thích khổ dâm 1 thích bạo dâm)...? Chính anh cũng đã nói tôi không có bản lĩnh gì mà, vậy khẳng định không phải muốn tôi giúp anh làm chuyện gì rồi, chẳng lẽ anh vất vả đòi tôi từ Nhị gia như vậy, chỉ là vì muốn đè tôi sao?”

Khóe miệng cong lên ý cười, màu sắc trong con ngươi của Thành Nhạc càng sâu hơn, nói: “Đúng vậy, tôi đối với cậu có tính thú, cậu chỉ cần thỏa mãn tôi là tốt rồi, sau này không cho phép dán dính lấy Nhị gia nữa, những người khác cũng không được, đã hiểu chưa.”

Nói xong, phớt lờ vẻ kinh hoàng rõ ràng lộ ra trên mặt Lãng Mộ Dương, cúi đầu hung hăng hôn lên cánh môi mỏng nhiều chuyện kia, tay nắm hàm dưới của đối phương hơi dùng sức, bắt buộc Lãng Mộ mở miệng ra để cho gã xâm nhập vào công thành chiếm đất.

Lãng Mộ Dương nhắm chặt mắt lại, ngửa cao đầu mặc cho đầu lưỡi đối phương đã man thám dò vờ vét trong miệng mình, ma sát kịch liệt gọi lên từng đợt khoái cảm kỳ diệu.

“Ừm...” Hai tay Lãng Mộ Dương vô thức nắm chặt quần áo Thành Nhạc, cảm giác bàn tay to của đối phương đang qua lại lần mò bên hông mình, không nhận được nhạy cảm rung mình vài cái. Nước bọt không khống chế được men theo khe hở nơi môi hai người dán chặt với nhau mà chảy ra, mang theo *** cảm nói không nên lời.

“Dừng dừng... Stop!” Dừng hết một chút khí lực cuối cùng đẩy Thành Nhạc ra, hai chân Lãng Mộ Dương như nhũn xuống tựa trên vách đá phía sau, không ngừng thở dốc nói: “Được, được rồi chứ, anh nên nhớ, nên nhớ bây giờ là chỗ nào chứ đại ca...”

“Gọi tôi Thành Nhạc.” Nhìn thấy Lãng Mộ Dương lộ ra khuôn mặt ghen đỏ bừng, Thành Nhạc cười cười lưu manh, sau đó cúi đầu liếm sạch khô nước bọt vương trên cằm cổ hắn. Khi ngẩng đầu lên phát hiện đối phương vẻ mặt đỏ ửng nhìn gã, liền buồn bực nói: “Tôi buông ra rồi, cậu còn dám giả vờ bộ dáng then thùng đó để tôi cao hứng nữa sao?”

“Thành Nhạc, anh là Bạch Hồ tôi là Chu Tước.” Lăng Mộ Dương chỉ chỉ Thành Lão Hồ cao lớn trắng kiện, lại chỉ chỉ mình thân hình nhỏ bé, sau đó ánh mắt hèn mọn bấu môi nhún vai, nói: “Đối với anh tôi thẹn thùng không nổi đâu.”

Nhíu mày dùng sức đè lên huyết thái dương, Thành Nhạc cố nén xúc động trong lòng hận không thể bóp chết Lăng Mộ, hạ giọng đe dọa: “Cậu không tin tôi thật sự sẽ SM cậu hả!”

Thoáng sững sốt, Lăng Mộ Dương dùng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ trộm nhìn Thành Nhạc, sợ sệt giật giật môi, nhưng cuối cùng cũng không nói ra lời nào.

Giật mình, Thành Nhạc biết thật sự đã dọa hấn sợ mất rồi, không thể làm gì khác hơn là thở dài, kéo cánh tay trái gầy đét của Lăng Mộ qua: “Được rồi, không cần sợ tôi như vậy, tôi sẽ không ở loại địa phương này mà ôm cậu đâu.”

Chờ ra đã rồi tính, Thành Lão Hồ thầm nghĩ trong lòng.

Nghe câu hứa hẹn này trong lòng Lăng Mộ Dương cuối cùng cũng yên ổn hơn một chút, mặc cho Thành Nhạc kéo mình đi về hướng của đám người Giản Tam Sinh, nhưng sau khi trở về chỗ ban đầu lại chợt phát hiện, tất cả mọi người đã biến mất không thấy đâu nữa.

Trong lòng lộp bộp một chút, Lăng Mộ Dương cuống quýt kêu vài tiếng Nhị gia, thấy không ai đáp lời, liền vội vàng quay đầu hỏi Thành Nhạc: “Bọn họ đâu rồi, không phải anh cố ý kéo tôi đi sau đó tính kế bọn họ đó chứ?!”

“Nói nhảm, tôi muốn tính kế bọn họ thì tôi còn kéo cậu trở về nữa để làm chi, từ khi này đã đè cậu luôn rồi.” Bạch Hồ cau chặt đầu mày thuận miệng đáp đôi câu, cũng dò xét khắp nơi, hy vọng có thể phát hiện chút manh mối gì đó: “Sao lại không thấy đâu nữa, có Thanh Long ở đây cho dù phát sinh cái gì cũng không đến nỗi im hơi lặng tiếng mà biến mất vậy chứ.”

Buông tay Lăng Mộ Dương đi về phía trước vài bước, Thành Nhạc lúc này mới phát hiện trên mặt đất có thứ gì đó nằm một đồng máu chảy đầm đìa, ngồi xổm xuống nhìn kỹ, nguyên lai là con linh miêu cực kỳ bản thủ đã bị mình khổng chế trước đó.

Linh miêu hay còn gọi là mèo rừng, hình thể xấp xỉ với họ nhà mèo, so với mèo bình thường lớn hơn nhiều, tính chịu đói mạnh mà lại không sợ giá lạnh, Kekexili dồi dào loại động vật này. Bất quá trước đó hẳn chỉ đụng bất tỉnh, hiện giờ chẳng biết tại sao mà cả người đầy máu chết thảm ở chỗ này.

“Đây là thứ gì?” Lăng Mộ Dương đi theo qua xem, nhìn thấy thứ huyết nhục mơ hồ này lại càng hoảng sợ, không khỏi mở miệng hỏi.

“Đây là mèo rừng, cậu nhìn kỹ đi, phát hiện có chỗ nào bất thường không?” Thành Nhạc chỉ vào đám đen tuyền trước mặt, ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Mộ Dương.

“Bất thường?” Nghe vậy, hai tay Lăng Mộ chống trên đầu gối, khom thắt lưng nghiêm túc nhìn trong chốc lát, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ nói: “Thứ này là bị cái gì đó nhập vào người mà chết. Bất quá cái chết của nó cùng việc Nhị gia bọn họ mất tích có quan hệ gì?”

“Sợ rằng quan hệ không nhỏ.” Nói xong, Thành Nhạc đưa đèn pin mắt sói trong tay chiếu hướng về một góc xó, để Lăng Mộ Dương nhìn: “Bọn họ hẳn là vừa mới đi vào không lâu, không phải không đến gọi chúng ta, mà có khả năng đã xảy ra chuyện gì đó phải lập tức làm cho rõ ràng.”

Theo hướng đèn pin chiếu sáng nhìn lại, Lăng Mộ phát hiện đó là một cánh cửa vào hành lang cao hơn đầu người, chẳng qua không biết đã xuất hiện lúc nào, trước kia Thanh Long cùng Bạch Hổ ác đấu ở đây tuyệt đối không có cửa vào này.

“Đi thôi.” Không đợi Lăng Mộ lên tiếng, bộ dáng Thành Nhạc như đã có dự tính trong lòng kéo hẳn xông vào hành lang âm trầm quỷ dị kia.

Trên thạch bích bên trong hành lang này, chạm trổ lên những bích họa tinh mỹ nối liền không dứt, mà mỗi bức bích họa đều có một nữ nhân giống nhau, gương mặt nữ nhân này được khắc họa xinh đẹp phi phàm, tư thái đoan trang nho nhã, hơn nữa chân đều đạp trên mây, ở không trung quan sát sinh linh trăm họ trên mặt đất. Mà tất cả sinh mệnh trên đất bằng, bất kể là người hay động vật, đều đối với người này quý báu, thành kính không thôi.

“Đây là Không Hành Mẫu, trong mộ Nhiếp Xích Tán Phổ sao lại có nhiều bích họa Không Hành Mẫu như vậy?” Lăng Mộ Dương lướt nhìn những bức tranh trên tường vài lần, không nhìn được lắm bầm nghi hoặc.

“Cái gì Không Hành Mẫu, tôi còn tưởng rằng là vợ của Nhiếp Xích Tán Phổ chứ, muốn vẽ hình nữ nhân trong mộ mình nhiều như vậy, thật con mẹ nó là một đại sắc lang.” Khinh thường chế nhạo một tiếng, Thành Nhạc đối với mấy thứ trên bích họa hoàn toàn không có hứng thú.

“Anh không hiểu, Không Hành Mẫu này là một trong những thần minh của Bôn giáo, anh xem nữ nhân trong bích họa kia, tổng cộng có 5 cánh tay, đây là Không Hành Mẫu năm cánh, bà ta là nữ thần của Bôn giáo, truyền thuyết nói rằng bà ta có sức mạnh vô biên, lại còn có thể đi lại trong không trung. Trong mật tông của Bôn giáo, Không Hành Mẫu đại biểu cho trí tuệ và từ bi.” Lăng Mộ Dương một bên nhìn những bích họa, một bên giải thích cho Thành Nhạc.

Không Hành Mẫu, dịch âm tiếng Phạn là “Dakini”, ý là người đi lại trên không trung. Không Hành Mẫu có rất nhiều chủng loại, sắp xếp không đồng nhất, nói đến “tam thân” câu sinh, sát sinh, nghiệp sinh. Căn cứ vào tướng mạo, bình thường lại chia làm hai loại lớn là Không Hành Mẫu hình người và mặt thú, căn cứ vào nguyên lực và phẩm chất riêng, có một số là tái sinh bản tôn, có một số là tái sinh hộ pháp. Mối liên hệ giữa nước Phật và hành giả, chính là do Không Hành Mẫu quyết định.

Đáy lòng Lăng Mộ âm thầm suy tư, nghĩ trong mộ Nhiếp Xích Tán Phổ này lại xuất hiện nhiều bích họa của Không Hành Mẫu như vậy, rất có thể là ông ta đã từng được Không Hành Mẫu dạy dỗ, thế nên đối với vị này sùng bái không thôi.

Trong lòng hai người đều có những suy nghĩ riêng, bước tiến dưới chân vẫn không hề chậm lại, chỉ chốc lát sau đã đi tới cuối hành lang, đó là một đài cao vô cùng ảm đạm, mơ hồ có thể thấy được mấy bóng đen ngòai xồm phía sau nham thạch trên đài.

“Nhị gia?” Lăng Mộ Dương thấp giọng kêu, trong lòng ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, sợ mấy bóng đen này không phải đám người Nhị gia mà là thi quỷ gì đó không biết được.

Nghe được tiếng gọi này của hắn, mấy bóng đen đều giật giật, sau đó một người trong đó đưa tay hướng họ ra dấu gọi bọn họ sang.

Thành Nhạc thở dài một hơi, xác nhận là đám người Giản Tam Sinh, liền kéo Lăng Mộ Dương bước nhanh qua đó, nhưng sau khi bước đến gần lại bị kéo mạnh người xuống.

“Ngồi xổm xuống! Mau!” Giản Tam Sinh nhỏ giọng nói: “Đừng để cho thứ dưới kia phát hiện!”

“Thứ gì vậy?” Cùng Thành Nhạc ngồi xổm xuống, Lăng Mộ Dương nhìn bộ dáng vừa hung phấn vừa sốt ruột của Giản Tam Sinh mà nghi hoặc không giải thích được.

“Không Hành Mẫu đó, hai đứa nhìn xuống xem.” Đưa tay chỉ phía dưới, Giản Tam Sinh vẻ mặt đặc ý nói: “Không ngờ sinh thời còn có thể nhìn thấy loài vật sống này, thật sự là của hiếm.”

Chẳng hiểu ra sao liếc mắt nhìn nhau, Thành Nhạc và Lăng Mộ đồng thời thò đầu xuống dưới nhìn lại, chỉ thấy phía dưới đài cao là một mộ thất vô cùng rộng rãi, mấy cây pháo lạnh cắm nơi đó. Giữa ánh sáng lạnh yếu ớt mỏng manh, một nữ nhân thân hình cao lớn, ngực phẳng lộ nhũ, da dẻ toàn thân ngăm đen tràn đầy thi ban đang từ trong một quan tài đá hình tròn ngồi dậy, hơn nữa còn cố gắng bước một chân ra ngoài quan tài.

Nữ nhân này mọc năm cánh tay, trái hai phải ba, theo động tác của thân thể không ngừng vung vẩy. Tóc của nó dùng vật phẩm trang sức tinh mỹ phức tạp cột lên cao, trên khuôn mặt màu tro đen ngũ quan đoan chính, nếu bỏ qua đôi mắt đã trống rỗng cùng màu da đã biến sắc kia ra, Không Hành Mẫu này quả thật dung nhan tú lệ hết như trong truyền thuyết vậy.

“Không Hành Mẫu, thật là Không Hành Mẫu, bất quá không ngờ quá buồn nôn như vậy, sinh thành cái dạng này, ở xã hội thời đó không phải bị coi như ác quỷ thiêu chết thì nhất định sẽ được coi như thiên thần mà cung phụng.” Lăng Mộ Dương nhìn xác sống vạn phần hiếm thấy trong mộ thất kia, cảm thán lắm bẫm nói: “Bất quá nó hiển nhiên là dạng sau.”

Gật đầu, Giản Tam Sinh đang muốn tiếp lời, lại chợt nghe giữa mộ thất truyền đến một trận tiếng cánh vỗ xé gió, vội vàng ra dấu bảo mọi người đừng lên tiếng, sau đó cẩn thận lùng sục bốn phía tìm thứ phát ra loại thanh âm này.

“Là dơi.” Thành Nhạc nhìn lướt qua những sinh vật màu đen bay lượn lên xuống chung quanh Không Hành Mẫu, thấp giọng nói.

“Dơi?” Giản Tam Sinh nhú nhú mày, lạ lùng nói: “Dơi chạy đến đây để làm chi?”

Vừa dứt lời, liền chứng kiến đám dơi kia bỗng dựng soạt một cái vây lên người Không Hành Mẫu, đàn dơi chi chi chít chít đem cả nửa người trên của xác sống kia bao phủ lấy, mà ngay cả trên mặt cũng không chừa. Còn Không Hành Mẫu thì dùng sức vung vẩy năm cánh tay, chống chọi sự tập kích của đàn dơi này.

Một màn chấn động trước mắt này khiến mọi người đều nói không nên lời, thẳng đến khi Vương Tử Khiêm phục hồi lại tinh thần thấp giọng nói một câu: “Chúng ta mau rời khỏi đây.”

Chương 14 - Quý xây tường

Vô số dơi đen vỗ cặp cánh tro trắng nhào lên người Không Hành Mẫu cao to, chỉ trong chớp lát đã cắn xé nửa người trên của xác sống thành xương khô, vụn thịt màu đen dính trên đầu khớp xương, kèm theo nội tạng cùng ruột máu chảy đầm đìa kéo đầy một đất, song việc này cũng không cản nổi sự hăng hái của bầy dơi, chúng nó như có người chỉ huy, đoàn kết hợp tác một cách kỳ lạ, sau khi gặm sạch nửa người trên của Không Hành Mẫu liền bay đến phía dưới tiếp tục cắn nuốt.

Không Hành Mẫu bị dơi ăn sạch, đối với đám người Giản Tam Sinh mà nói lại không phải là chuyện tốt, nếu đám dơi kia phát hiện những con người còn sống này, sợ rằng sẽ càng khó bỏ qua hơn, lại thêm lời Khiêm Tử nói, Giản Tam Sinh không nhận được chút hương vị từ những người khác ra dấu lui về.

Vương Tử Khiêm nắm tay Giản Vô Tranh đi ở phía trước, mọi người theo sát phía sau, không dám mấy may thả chậm cước bộ, e sợ đám dơi biến dị ăn tươi nuốt sống người kia sẽ đuổi theo.

Đi theo Khiêm Tử một đường trở về, qua thêm mấy góc ngoặt, Giản Vô Tranh càng đi lại càng cảm thấy rất bất thường, nhớ kỹ trước khi tiến vào, hành lang không dài lắm này vẽ đầy bích họa Không Hành Mẫu, nhưng hiện tại, mọi người chạy trong hành lang này chạy tới chân đầu xót mà vẫn nhìn không thấy lối ra.

“Chờ một chút.” Hơi dùng sức kéo Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh cùng Khiêm Tử liếc mắt nhìn nhau, sau đó quay đầu hướng những người khác nói: “Tôi nghĩ hành lang này có vấn đề, chúng ta có phải đã rẽ nhầm rồi không?”

Khi tiểu tử tông vừa nói thế, Bắc Ca gãi gãi đầu, trên khuôn mặt hung hãn lộ ra một tia nghi hoặc, nói: “Tôi cảm thấy ừm...Đường này hình như biến con mẹ nó dài hơn rồi.”

“Đúng vậy, vừa nãy khi chúng ta tới khẳng định không đi lâu như vậy.” Thấy Bắc Ca nói, Hoắc Tam Nhi cũng khom lưng bóp bóp chân, sau đó đưa tay ra dấu thành một đường dài nói: “Cũng phải dài hơn chừng này đây.”

Giản Tam Sinh quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy lũ dơi không có dấu hiệu đuổi tới cũng hơi an tâm một chút, lại nhìn Vương Tử Khiêm một chút, lúc này mới mở miệng nói: “Khiêm Tử, cậu không dẫn sai đường đấy chứ, đừng nói với tôi cậu xuống đất nhiều năm như vậy mà lại mù đường nhà?”

“Làm sao có thể, con đường hành lang này tổng cộng cũng chỉ có vài vòng quanh co, ngay cả ngã rẽ cũng không có, có mù đường cũng sẽ không phạm sai lầm được.” Trùng mắt liếc Nhị ca, Giản Vô Tranh thay Vương Tử Khiêm giải thích nói: “Đều ngẫm lại chút đi, vừa rồi khi chúng ta đi có phải đã quên thứ gì không, hoặc có chỗ nào kỳ quái không?”

Nhẹ vuốt cằm, Giản tam Sinh cũng bày ra sắc mặt đoan chính nói: “Đúng vậy, ngẫm lại xem có xuất hiện một vài bích họa hoặc bày biện trước đó chưa từng thấy qua hay không, đều cần thận nghĩ xem, có gì nói đó.”

“Bích họa?” Nghe được Nhị gia nói, trong đầu Lăng Mộ Dương bỗng dưng có gì đó lóe lên, chỉ là tốc độ quá nhanh hần không bắt được, nhưng loại cảm giác có cái gì nhưng nhớ không ra được này vô cùng mãnh liệt, thật giống như đã nghĩ ra một cái tên muốn nói thành lời, tới bên mép rồi lại không thể nói được, lấp kín đến khiến hần khó chịu: “Tôi dường như đã nhìn thấy một bức bích họa trùng lặp...Bất quá đã quên là ở đoạn nào rồi.”

“Hắc, Lăng Mộ à, chúng ta đã từng qua mộ đạo này hai lần rồi, khẳng định sẽ nhìn thấy bích họa trùng lặp nha, cậu không phải đang nói sáng đó chứ hả.” Thở dài, Giản Tam Sinh có chút bất đắc dĩ nhìn Lăng Mộ Dương, ánh mắt tràn ngập cảm thông.

Bị Giản Tam Sinh làm tổn thương như vậy, Lăng Mộ Dương đầu tiên là trợn tròn mắt thở phì phì, tiếp theo tựa như tháo gỡ được mấu chốt vỗ tay nói: “Đúng rồi, chính là cái này! Tôi nhớ ra rồi, trước đó bích họa này là ở bên tay phải của tôi, khi đó tôi đang giải thích cho Thành Nhạc lai lịch của Không Hành Mẫu, cho nên ấn tượng đối với bức họa kia khá sâu, nhưng lần này chúng ta đi trở về, bích họa đó vẫn ở bên tay phải tôi, kỳ quái chính là điểm ấy, các anh ngẫm lại đi, theo lý thuyết khi đi trở về hần phải bên tay trái tôi mới đúng chứ!”

“Tôi cũng nhớ ra rồi, đích thật là như vậy.” Thành Nhạc vươn cánh tay cường tráng mạnh mẽ của mình ra đâm một cái lên tường, nói: “Xem ra chúng ta bị đánh lừa rồi.”

“Quý xây tường.” Cùng Thành Nhạc liếc nhìn nhau, Vương Tử Khiêm tỉnh táo nói.

Đồng ý gật đầu, Thành Nhạc tùy ý nhìn lướt qua chung quanh, cười nói: “Quý xây tường, quý xây tường này phòng chừng ngay bên cạnh chúng ta, chẳng qua không biết nó ngăn chặn chúng ta tới cùng để làm gì, nếu như muốn mấy người chúng ta chết ở chỗ này, vậy chỉ có thể nhân đạo hủy diệt nó thôi.”

“Ôi, đại lão hồ của chúng ta còn có thể trừ quỷ sao?” Thấy bộ dáng Thành Nhạc tựa như trong lòng đã có dự tính, Giản Tam Sinh thoáng cái vui vẻ hẳn lên, trêu ghẹo nói: “Nguyên lai ngũ hành thuật cũng có thể làm được việc này?”

“Tôi không làm, năng lực của tôi cùng việc trừ quỷ hoàn toàn không dính dáng, bảo tôi trừ quỷ không bằng tùy tiện lôi một gã đạo sĩ giang hồ tới còn nhanh hơn.” Thành Nhạc nhún vai tỏ vẻ chẳng hề gì, mắt nhìn Nhị gia đang có xu hướng bộc phát, vội vàng ra dấu tiếp tục nói: “Bất quá tôi biết làm thế nào để tìm ra con quỷ kia, đến lúc đó dựa vào mấy người chúng ta còn sợ không diệt được nó sao?”

Hoài nghi vút một cái liếc mắt về phía Thành Nhạc, Giản Tam Sinh hất cằm: “Nói biện pháp của cậu xem.”

“Nếu la bàn của Dương Dương còn đây, vậy đơn giản hơn nhiều, hiện tại la bàn bị trộm rồi, chúng ta không thể làm gì khác hơn là dùng biện pháp cũ.” Có thâm ý khác liếc mắt nhìn Lăng

Mộ Dương một cái, Thành Nhạc quay đầu nói với những người khác: “Ai có mang theo điện thoại di động?”

Bị ánh mắt không có chút ý tốt của gã lướt qua, Lăng Mộ chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, không nhìn được hơi run lên, nghĩ thầm con hổ chết tiệt này thật vẫn thật sự không chịu buông tha cho mình mà...

Bị Thành Nhạc nói đến ù ù cạc cạc, Giản Vô Tranh lấy điện thoại di động của mình ra nói: “Tôi có mang, nhưng chúng tôi trước đó khi đến bên hồ đã không thu được tín hiệu nữa, anh muốn nó để làm chi?”

Hoắc Tam Nhi bên cạnh cũng móc ra điện thoại của mình hoài nghi nói: “Tôi cũng có mang theo đây, nhưng không biết còn pin không, anh Thành anh chung quy không phải là muốn dùng điện thoại di động gọi cho quý nói chuyện đây chứ.”

Lắc lắc đầu, Thành Nhạc cũng chưa lấy hai chiếc điện thoại di động qua, ngược lại lộ ra một tia cười giảo hoạt: “Đừng đưa cho tôi, các cậu mang điện thoại di động của mình hướng sang bên cạnh chụp một bức thử xem, để xem có thể chụp được cái gì.”

Nghe vậy, mọi người cuối cùng cũng hiểu được ý của Thành Nhạc, lúc này ngay cả Quách đầu to cùng Bắc Ca đều hăng hái, cũng tự móc ra điện thoại di động đã tắt máy của mình, vừa cười ha ha vừa nói: “Lão hổ chủ ý này thú vị nha, trước kia cũng từng nghe nói đến không ít loại truyện ma, còn tưởng là hù người ta thôi chứ, không ngờ thật sự có thể chụp ra quỷ ảnh.”

“Cứ thử sẽ biết.” Thành Nhạc cũng chưa vội khẳng định, chỉ khoanh tay mỉm cười nhìn bọn họ mân mê công năng chụp ảnh của điện thoại mình.

Đèn flash loang loáng, Giản Vô Tranh tùy tiện chụp hai tấm, sau ánh sáng trắng lóe lên sáng rực, phát hiện trong màn hình di động ngoại trừ bức họa trên tường đá thì không còn thứ gì khác quấy dị, liền nói: “Chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi, vừa đi vừa chụp.”

Theo thói quen móc ra một điều thuốc châm lửa, trong đầu Giản Tam Sinh suy tư về một chuyện, quay đầu lại liếc mắt nhìn sâu bên trong hành lang đèn nháy âm trầm nọ, sững sờ trong chốc lát, liền phát tay ý bảo mọi người tiếp tục đi. Nhắc tới quỷ xây tường, bọn họ trước kia cũng từng đụng phải vài lần, chỉ có điều đó đều là cơ quan của những pháp sư phong thủy khi xây dựng vương lăng thiết kế, bởi vì thiết lập một vài ký hiệu sự vật, để cho người tiên vào trong đó sinh ra ảo giác, vì thế mà mãi vòng vòng một chỗ.

Mà quỷ xây tường lần này rõ ràng khác hẳn so với trước kia, có thể đem tam thú vậy cả trong đó, e rằng không chỉ đơn giản là cơ quan.

Mọi người vừa đi vừa chụp, giữa mộ đạo âm lãnh thỉnh thoảng truyền đến tiếng vang “tanh tách”, Vương Tử Khiêm kéo Giản Vô Tranh đang bận rộn chụp ảnh, hai người mắt đen nhánh cẩn thận nhìn chằm chằm phía trước, sợ bỏ qua một li một tí nào bất thường, thỉnh thoảng quay đầu lại thấp giọng nhắc nhở Vô Tranh chú ý dưới chân.

Hai người trong bình thản lộ ra ngọt ngào khiến cho đại lão hổ hai tay cầm túi quần đi ở phía sau ghen ghét không thôi, gã làm bộ vô tình nhìn lướt qua Lăng Mộ Dương đang cúi đầu đi

bên cạnh mình, thầm nghĩ đến lúc nào hai người bọn họ mới có thể giống như Thanh Long và Tam gia nhà họ Giản kia, nắm lấy tay của đôi phương không bao giờ tách ra nữa.

Nhưng không hề biết Lãng Mộ giờ phút này nhìn Vương Tử Khiêm cầm tay Giản Vô Tranh, trong lòng lại đang nghĩ, cảm giác có người che chở thật tốt, hơn nữa lại là một nam nhân mạnh mẽ như Thanh Long, tiểu tử tông nhà họ Giản mệnh thật tốt, đường nhân duyên trong mệnh của cả hai người đã định trước, dù có thiên hoàng lão tử cũng đổi không được. Không giống hần, mặc dù là Chu Tước, bản lãnh có thể bấm quẻ tính toán không nhỏ, thế nhưng lại tính không ra bốn mạng của mình.

Mỗi người mang theo tâm sự riêng đi được một đoạn, chợt nghe bên cạnh truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, nhưng người khác quay đầu nhìn lại, phát hiện tay Hoắc Tam Nhi run lên, đã ném điện thoại di động xuống đất.

“Làm sao vậy Tam Nhi?” Giản Tam Sinh hai bước đến gần, nghi ngờ hỏi, nói thật anh chưa từng thấy Hoắc Tam Nhi bị thứ gì dọa sợ thành như vậy.

“Má ơi, không có việc gì không có việc gì.” Lau mồ hôi lạnh, Hoắc Tam Nhi khom lưng nhặt điện thoại của mình lên, qua loa chùi vài cái, nói: “Hoàn hảo là Nokia, nếu không thì bị quăng nát rồi.”

“Tôi cũng là làm sao vậy, cái gì mà không có việc gì chứ.” Trùng mắt liếc đôi phương, Giản Tam Sinh đưa tay qua muốn lấy điện thoại của Hoắc Tam Nhi, thấy điện thoại di động kia quả nhiên không bị ném hư, liền lật ra mặt trước màn hình, vừa nhìn xuống nhất thời mặt cũng anh như mặt Hoắc Tam Nhi, chỉ là tiếng kêu sợ hãi bị kẹt trong cổ họng chưa thoát ra.

Nhìn thấy Chuông Nhãn cũng lộ ra vẻ mặt giật mình, mọi người vội vàng vây sang, lúc này mới nhìn thấy trên màn hình chiếc Nokia kia của Hoắc Tam Nhi, vậy mà lại xuất hiện một khuôn mặt người mơ hồ. Khuôn mặt người nọ trắng bệch dị thường, ngũ quan hoàn toàn không nhìn rõ được, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cái miệng quỷ dị bị mấy sợi tóc che khuất kia đang cười.

“Nói cách khác...” Lãng Mộ Dương vượt ngực mình, hoảng sợ nhìn quanh khắp nơi: “Vừa rồi khi cậu chụp ảnh, con quỷ kia đang đứng ngay trước mặt...”

Vốn đang tự nhủ không có gì cả, sau khi Lãng Mộ Dương nói xong, cả da đầu Hoắc Tam Nhi đều nổi lên, hồn hèn gào to: “Ta con mẹ nó đã thật vất vả mới không nghĩ nữa, cậu còn cố ý nhắc nhở ta!”

Khóe miệng cong lên hèn mọn, Lãng Mộ tiếp tục nói: “Không chỉ có đứng trước mặt cậu, nó còn kề sát mặt cậu...”

“Tao ... mẹ kiếp...!” Lãng Mộ Dương còn chưa dứt lời, Hoắc Tam Nhi đã lập tức nổi khùng, nhào qua muốn tay nắm chân đá với hần, lại bị Bắc Ca ở bên cạnh túm lấy.

“Chỗ tôi cũng có, mọi người nhìn xem.” Bắc Ca sắc mặt cũng không khá lắm, đem toàn bộ màn hình cảm ứng Samsung bật sáng lên đưa đến tận mắt mọi người, thấp giọng nói: “Quỷ này hình như có chút hung.”

Màn hình cảm ứng của điện thoại Bắc Ca rất lớn, đồ vật chụp ra cũng càng rõ ràng, nhưng hần không chụp được hết bộ dáng của quý, chỉ thấy trong màn hình lớn bằng bàn tay hiện lên một vật áo đỏ tươi, dưới màu đỏ sẫm đặc sệt đó, he hé một bàn tay người tái nhợt đã bị chặt đứt hai ngón tay.

“Thà gặp quý khóc còn hơn thấy quý cười, mười vạn bạch y cũng không bằng một thân áo đỏ.” Thở dài, Giản Tam Sinh bóp tắt điều thuốc trong tay, trầm giọng nói: “Lời lão tổ tông cho tới giờ vẫn chưa hề sai, chẳng qua không ngờ vận khí của chúng ta xấu như vậy, cứ nhiên đụng phải con quý áo đỏ mặt cười cực hung này.”

Chương 15 – Cung điện tĩnh

Hai cánh tay người bị đứt kia khiến cho trong đầu Vương Tử Khiêm và Thành Nhạc nhất thời nổ vang một mảnh, hai người tựa như nhớ tới gì đó, cứ nhiên ăn ý cực kỳ liếc mắt nhìn nhau. Song một màn này lại không bị những người khác phát hiện, mà ngay cả Giản Vô Tranh cũng chỉ nhíu mày nhìn chăm chăm màn hình di động của Bắc Ca âm thầm nghiên cứu.

“Hiện tại đã xác định quý này ngay bên cạnh chúng ta, có biện pháp nào có thể trừ được nó, để chúng ta thoát khỏi hoàn cảnh khốn đốn hiện giờ hay không?” Giản Tam Sinh khoát tay để mọi người cất điện thoại di động vào mà bắt đầu suy ngẫm phương pháp giải quyết việc này.

Lăng Mộ Dương nghĩ Thành Nhạc hẳn là có biện pháp, liền quay đầu nhìn, phát hiện Lão Hồ vẫn luôn cường thế này chỉ đang nhếch nhếch miệng, nhưng kỳ quái lại không nói gì, ngược lại về mặt ngưng trọng nhìn chăm chăm Vương Tử Khiêm, vẻ mặt rõ ràng đang có chuyện gì đó gặt mọi người.

Đều đã đến nước này rồi, tới cùng còn có chuyện gì không thể cùng mọi người nói rõ nữa? Dưới đáy lòng hơi chút khinh bỉ đối phương, Lăng Mộ Dương đang muốn mở miệng móc máy Thành Nhạc.

Không ngờ tới chút tâm tư riêng ấy của hần đã sớm để cho Thành Lão Hồ phát hiện, không nhìn Vương Tử Khiêm nữa, Thành Nhạc cúi đầu về mặt phức tạp nhìn Lăng Mộ Dương, ánh mắt kia có một chút ý tứ hỏi han, cũng có nghi ngờ, nhưng chỉ sau một chốc thoáng qua đó lại đều biến mất vô tung, chỉ còn bất đắc dĩ.

Bị ánh mắt của Thành Nhạc làm cho hoài nghi khó hiểu, Lăng Mộ Dương nghĩ thầm con hồ chết tiệt này nhìn hần như vậy là có ý gì, giống như hần đã làm chuyện gì ghê gớm lắm vậy.

Mà Vương Tử Khiêm lúc này đã không rảnh đi quản nhưng người khác nữa, y cũng giống như Thành Nhạc, đều là về mặt phức tạp nhìn người mình yêu, nhưng trong mắt của Khiêm Tử lại không có nhiều tâm tư như Thành Nhạc, có chăng chỉ là lo lắng.

Giản Vô Tranh đã quá quen thuộc với loại ánh mắt này, mỗi khi Vương Tử Khiêm sợ cậu bị thương đều có vẻ mặt như vậy, chỉ là lần này tựa hồ có gì đó bất đồng, cậu cảm giác được

Khiêm Tử có việc giấu giếm cậu rất rõ ràng, hơn nữa hoàn toàn không dự định nói sự tình này cho cậu biết.

Đã xảy ra chuyện gì? Giản Vô Tranh dùng ánh mắt hỏi, trong lòng nghĩ đến bức ảnh vừa rồi, đột nhiên nghĩ rất có khả năng có liên quan đến quỷ cụt ngón kia.

Nhận thấy được bầu không khí bất thường, Giản Tam Sinh ngẩng đầu quét mắt nhìn mọi người, đang muốn mở miệng hỏi, chợt nghe được sâu bên trong hành lang truyền đến một tràng tiếng cười duyên lạnh lạnh quý dị, thanh âm kia trong đặc ý lại lộ ra một tia thê lương cổ quái, từng tiếng từng tiếng chậm rãi đánh thẳng vào đáy lòng của mọi người, khiến người ta kinh sợ lạnh toát sống lưng.

Hít ngược một ngụm khí lạnh, Thành Nhạc sâu sắc nhìn thoáng qua Lăng Mộ Dương, rồi kiên quyết quay đầu nói với Vương Tử Khiêm: “Không ngờ tới cô ta ngay ở đây, không thể kéo dài nữa, đi mau.”

Nghe xong lời Thành Nhạc, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, căn bản không biết gã đang nói gì, chỉ có Vương Tử Khiêm là nhàn nhạt gật đầu, sau đó đưa tay kéo tay trái Giản Vô Tranh qua, đem Thái A kiểm nhẹ nhàng đặt trên tay cậu, nói câu: “Chờ tôi.” Rồi không hề quay đầu lại hướng về phía tiếng cười bước nhanh đến.

“Tôi và Thanh Long đi phía sau, mọi người theo mộ đạo tiếp tục đi về phía trước, lập tức có thể nhìn thấy cửa ra, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng chạy ngược về, nếu không tôi khó cam đoan tất cả mọi người có thể sống sót ra ngoài.” Thành Nhạc thấp giọng cảnh cáo, lực áp bách tràn ngập khó tả, sắc mặt gã trầm trọng nhìn mọi người trước mắt, phảng phất như đây là lần cuối cùng nói chuyện với mọi người vậy.

Gật đầu, trong lòng Giản Tam Sinh mặc dù kỳ quái, nhưng biết Khiêm Tử sẽ không hại bọn họ, đã có chuyện không thể để bọn họ biết, vậy chỉ có thể để cho y cùng Thành Nhạc tự mình đi giải quyết.

Bất quá... Tùy ý quét mắt nhìn Lăng Mộ Dương đang ngo ngắc một bên, Giản Tam Sinh thầm nghĩ, khiến Khiêm Tử phải gật bọn họ hẳn là có liên quan đến tứ thú, nhưng tại sao tên ngốc Lăng Mộ này bộ dáng thoát nhìn như chẳng hiểu gì cả vậy, có thể nào chuyện này chỉ có Thanh Long và Bạch Hổ biết không? Vậy lại càng không đúng, Chu Tước có thể nắm giữ tính thiên cơ việc này ai cũng biết, theo lý mà nói cho dù Thanh Long và Bạch Hổ không biết, hẳn cũng có thể biết mới đúng chứ.

Mà trọng điểm chú ý của Giản Vô Tranh và Nhị ca hoàn toàn không giống nhau, trực giác nói cho cậu biết chuyện này không hề đơn giản như vậy. Nhìn bóng dáng Vương Tử Khiêm từ từ biến mất trong hắc ám, ngực Giản Vô Tranh có một loại cảm giác trống rỗng mãnh liệt, phảng phất như sinh ly tử biệt vậy. Áp chế bất an kịch liệt xuống đáy lòng, cậu chỉ không ngừng tự nói với mình đừng đoán mò, mới có thể không chế được thân thể không cất bước đuổi theo.

Cảm giác khó chịu kỳ lạ sinh ra khi Thanh Long và Bạch Hổ một mình rời đi cũng ảnh hưởng đến Lăng Mộ Dương, hẳn không ngừng suy nghĩ tìm tòi trong đầu có phải mình đã bỏ sót gì đó không chú ý tới hay không, hoặc đã quên mất gì đó, trong tiềm thức của hẳn hiểu được

Vương Tử Khiêm và Thành Nhạc đã phát hiện ra sự kiện nào đó, hơn nữa sự tình này nghiêm trọng đến mức chỉ có hai người bọn họ mới có thể giải quyết, nhưng Lăng Mộ Dương lại không muốn tin sẽ có chuyện về tứ thú mà hắn không biết, cảm giác kia khiến hắn cho rằng mình bị gạt qua một bên, trong lòng có loại mất mát lạ lùng.

Nhận thấy được mọi người dường như đều có tâm sự, khoe miệng Hoắc Tam Nhi co quắp, cười khan nói: “Này đều làm sao vậy, hai người bọn họ đâu phải không trở về nữa, chỉ là để chúng ta đi trước mà thôi, đừng có bày ra bộ dáng của oán phụ khi ông chồng chạy theo người khác như vậy có được không... A!”

Lời còn chưa dứt, Hoắc Tam Nhi liền bị một cái bóp đầu hung bạo của Nhị gia.

“Thăng quý mầy nói chuyện chú ý chút ảnh hưởng đến xung quanh dùm, cả ngày chỉ biết mặt cười hì hì.” Giản Tam Sinh vừa nói vừa hướng Hoắc Tam Nhi nháy mắt ra hiệu, bảo hắn nhìn xem bên cạnh.

Cẩn thận quay đầu, Hoắc Tam Nhi lúc này mới phát hiện mặt của tiểu tổ tông nhà họ Giản đã đen hơn phân nửa, nhất thời vô cùng hoảng sợ, vội vàng giải thích nói: “Việc này, Tam gia, tôi tuyệt đối không phải nói cậu đâu nha, tôi... Tôi là nói Lăng Mộ đó, cậu xem Lăng Mộ mới vừa được Lão Hồ thu vào, đã bị vứt bỏ, biết bao thâm...!”

Một câu nói càng nói càng đổ dầu vào lửa, lần này chẳng những sắc mặt Giản Vô Tranh không tốt, mà ngay cả Lăng Mộ luôn liên thoắt của đều đen mặt.

“Được rồi được rồi.” Giản Tam Sinh cắt ngang lời nói càng ngày càng không đáng tin cậy của Hoắc Tam Nhi, bắt đắc dĩ nói: “Chúng ta cứ nhanh chóng rời khỏi đây trước rồi tính, đừng quên còn có một nhóm người ở phía sau chúng ta mơ ước bảo bối trong mộ này đây.”

Mặc dù một đường này cũng không đụng đến đám người kia nữa, nhưng trong lòng Giản Tam Sinh vẫn thời thời khắc khắc nhớ kỹ bọn họ đã giở mảnh khố lừa bịp ngay trước mắt anh thế nào, hơn nữa trước khi rời khỏi Bắc Kinh, đại ca Giản Thiên Hằng đã đề cập tới mấy gia tộc đó với anh, khiến anh ấy vô cùng phiền não những gút mắt chất chứa trong chuyện này, mà thương nhân Hồng Kông Hứa Chí Nông kia, cũng không hề đơn giản như Lăng Mộ nói.

Mọi người đi theo Giản Tam Sinh tiến về phía trước, một đường không nói lời nào, mãi đến khi Bắc Ca thuận miệng thì thào một câu: “Sao càng đi càng lạnh vậy?” Mọi người mới giật mình phát giác nhiệt độ dị thường bên trong mộ đạo.

Nhiệt độ bên trong mộ đạo trước đó mặc dù cũng rét lạnh thấu xương, nhưng chưa đến mức khiến người ta rơi vào hoàn cảnh hít thở không thông thế này, loại lạnh biến chất này, khiến mọi người cảm giác tế bào toàn thân đều bị đông chết.

“Đây không phải là nơi trước đó chúng ta đi vào.” Giản Tam Sinh tỉnh táo nói, mang theo những người khác vòng qua một góc ngoặt, sau đó, dưới ánh đèn pha cường quang, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt rung động.

Đó là một mộ thất hoàn toàn được điêu khắc bằng băng, tất cả vách tường, mặt đất, quan tài, bày trí, đều là băng tinh khiết chế thành. Dụng cụ chế tác bằng băng đủ loại khác nhau, dưới

ngọn đèn chiếu xuống phản xạ ra một loại mỹ cảm khắc sâu vào nhân tâm, phảng phất như đang hoan nghênh đám người Giản Tam Sinh đến.

Khoát tay áo, Giản Tam Sinh ra hiệu Hoắc Tam Nhi mang pháo sáng ra, tiếp đó đưa tay phóng pháo sáng lên đỉnh mộ thất.

Chỉ thấy trong quang mang sáng rực như ban ngày, tình huống bên trong cả mộ thất lộ ra không sót chút gì, xinh đẹp tựa như cung điện trong truyện cổ tích, nhưng hoàn toàn không có luồng cảm giác ám áp đó, có chăng chỉ là âm hàn khủng bố khiến người khiếp sợ.

“Đây là cung điện thủy tinh.” Lăng Mộ nhìn từng chữ từng nét khắc trên hòm băng rộng mở ở trung tâm mộ thất nói: “Trong truyền thuyết thê thiếp mà Tạng Vương sủng ái nhất mới có thể được hưởng đãi ngộ thế này, thi thể đặt ở đây tuyệt đối sẽ không thối rữa, ngay cả côn trùng cũng không có, chẳng biết thê thiếp mà Tạng Vương sủng ái nhất đó hiện giờ ở nơi nào.”

Giơ tay lên chỉ hướng hòm băng tinh mỹ tuyệt luân kia, Lăng Mộ Dương nhắc nhở mọi người, thi thể nguyên bản trong quan tài kia hiện giờ chẳng biết nơi nào, phải cẩn thận chú ý động tĩnh xung quanh.

Đang xem xét một loạt những tượng thần linh Bôn giáo khắc bằng hai bên, Giản Tam Sinh nghe vậy nói: “Không phải xác chết sống dậy thì là bị mang đi rồi, bất quá trong loại hoàn cảnh này xác chết không dễ dàng sống lại mới đúng...”

“Có khi nào là gã xuyên sơn quỷ nào đó thấy cô nương nhà người ta xinh đẹp, liền chuyển đi cho mình hưởng dụng riêng rồi không?” Quách đầu to vuốt cằm, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Đừng nói chuyển đi hưởng dụng, thứ kia ra khỏi chỗ này sẽ lập tức thi biến.” Lắc lắc đầu, Giản Tam Sinh tỏ vẻ không đồng ý nói: “Ta thấy chỉ là vì một vài nguyên nhân nào đó mà phải chuyển đến chỗ khác, còn không, mấy người chúng ta phải tăng cường cẩn thận, có năng lực tự mình mở nắp quan tài bỏ ra, không phải là loại dễ đối phó đâu.”

“Đúng rồi, con quỷ áo đỏ mặt cười kia đâu? Có thể nào có quan hệ với chủ nhân của quan tài thủy tinh này không?” Lăng Mộ chợt nghĩ đến bọn họ còn chưa làm rõ đã ra khỏi phạm vi của quỷ xây tường chưa, liền vội vàng mở miệng hỏi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Giản Tam Sinh thở dài đáp: “Thành Nhạc đã nắm chắc chúng ta có thể đi ra ngoài như vậy, hiển nhiên đã biết phương pháp giải trừ quỷ xây tường kia, cũng không chừng hai người bọn họ chính là đi giải quyết nữ quỷ áo đỏ kia đấy, Vô Tranh nghĩ sao?”

Hiểu được Nhị ca hỏi như vậy là hoài nghi mình biết Khiêm Tử có chuyện gì gạt anh ấy, Giản Vô Tranh lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không rõ ràng, chỉ nói: “Có khả năng bọn họ quen biết nữ quỷ kia.”

“Nói thế là sao?” Nhú mày, Giản Tam Sinh ra hiệu cho Tam đệ tiếp tục nói.

“... Trực giác.” Mấp máy miệng, Giản Vô Tranh nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào, trong đầu hiện ra vẻ mặt có chút phức tạp của Khiêm Tử khi ấy, ngậm ngùi hồi lâu mới

thở dài phun ra hai chữ. Nói thật, từ sau khi Vương Tử Khiêm rời đi, bất an và lo sợ không yên trong lòng cậu càng lúc càng nghiêm trọng, chung quy cảm thấy có gì đó muốn biến mất bên cạnh cậu vậy.

Nhìn thấy Tam đệ nhà mình bộ dáng bồn chồn bất lực, Giản Tam Sinh cũng không nói thêm gì nữa, ra hiệu gọi mọi người cùng nhau đến bên cạnh hòm băng tinh tế xem xét.

Tới gần hòm băng nọ, Lăng Mộ Dương vừa liếc mắt nhìn liền thấy vô số ký hiệu âm dương cổ đại phía trên, trên nắp quan tài đối diện đầu thi thể còn có điều khắc mặt nạ hình trướng, tâm trạng nhất thời trầm xuống. Lập tức liền ngẩng đầu lên nhờ vào ánh sáng của đèn pin mắt soi hướng lên vách tường băng bốn phía nhìn lại.

Đúng như dự đoán, trên vách tường tổng thể đều từ băng chế thành kia, cũng hiện lên ký hiệu âm dương dày đặc lớn lớn nhỏ nhỏ, khi tiếp tục nhìn kỹ, liền phát hiện giữa mỗi lớp băng dày cứ cách một đoạn lại có thể nhìn thấy một bóng đen mơ hồ ẩn trong đó, với mộ thất có kích thước gần nửa sân bóng rổ này, số lượng bóng đen càng làm cho người ta khiếp sợ.

“Mau, đi mau, Nhị gia! Chúng ta mau rời khỏi đây!” Sợ run cả người, trong lòng biết đại sự không ổn Lăng Mộ Dương sắc mặt trắng bệch thấp giọng kêu lên.

Cùng lúc đó, ở địa phương mà tất cả mọi người không biết đến, Vương Tử Khiêm cùng Thành Nhạc đang phân biệt đứng ở hai bên một cái xác áo đỏ treo ngược, hai người sắc mặt ngưng trọng, đều hơi nắm chặt nắm tay, cả người căng thẳng cẩn thận chú ý hết thấy chung quanh.

Mà nữ thi áo đỏ kia thì đang bị vài sợi dây thô to trói chặt, tóc đen dày đặc rối tung trên mặt đất, trên cánh tay trái xanh trắng lộ ra bên ngoài, chỉ có ba ngón tay...

Chương 16 – Hỗn loạn

Tiếng kêu cấp thiết của Lăng Mộ Dương khiến Giản Tam Sinh kỳ quái không thôi, thủy tinh cung này chỉ là mộ thất của thiếp thất Tạng Vương, hẳn không có thứ gì quá khó chơi mới đúng, nhưng không biết tại sao Lăng Mộ lại lo lắng thành bộ dáng này:

“Sao, phát hiện thứ gì khó đối phó à? Đừng nóng vội, nói rõ ràng sự tình đi.”

“Ồi!” Biết không làm cho Nhị gia hiểu được, anh ta sẽ không nghe mình, Lăng Mộ Dương thở dài thườn thượt, rồi lo lắng không yên nói nhanh:

“Đều tại tôi, tôi nghĩ sai rồi, đây không phải là mộ thất của thiếp thất gì cả, đây là mộ thất của Đại vu sư Bôn giáo, cả mộ thất cũng có thể xem như một cơ quan phòng ngừa những kẻ trộm mộ xâm lấn! Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, bằng không sẽ thật sự không kịp nữa!”

Đại vu sư của Bôn giáo có địa vị và danh vọng cực cao trong toàn giáo phái, Đại vu sư bói toán, khẩn vãi, thần chú và huyền thuật, được hàng ngàn giáo đồ Bôn giáo thời ấy xem như

lệnh trời, các giáo đồ đối với Đại vu sư sùng bái mù quáng và tuyệt đối, mà ngay cả Nhiếp Xích Tán Phổ cũng thế.

Cho nên khi Nhiếp Xích Tán Phổ chết đi, liền mời Đại vu sư tiêng tằm lòng lấy khi ấy là Tư Phổ Đạt Lạp tới trấn lảng cho mình, cũng dựa theo chỉ thị của Tư Phổ Đạt Lạp thiết kế nhiều cơ quan ngấm trong mộ.

Ngoại trừ hòm băng này, vách tường băng bốn phía mộ thất cũng là công trình vĩ đại đòi hỏi nhiều thời gian và công sức. Trong mỗi một khối băng trên vách đều ẩn chứa một thứ gì đó chí mạng, bề mặt của chúng cũng điêu khắc ký hiệu giống như trên hòm băng, hơn nữa dựa theo lý luận phong thủy nhất định lần lượt sắp hàng, chỉ cần hòm băng trung tâm mộ thất bị điều kiện nào đó kích động, mấy thứ ở đây sẽ “sống” lại.

Tên của loại cơ quan này ở thời xa xưa đã từng nghe qua, tên là Hàn Băng Liên Hoàn Cục.

Nghe Lăng Mộ Dương giải thích ngắn gọn thấu đáo xong, tâm trạng mọi người đều trầm xuống, Giản Vô Tranh bỗng dừng nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi:

“Dựa theo lời anh nói, nắp quan tài bị đẩy ra cơ quan này sẽ phát động, nhưng trước khi chúng ta tiến vào đã mở ra rồi, có thể cơ quan đã bị loại bỏ rồi không?”

“Không đâu, cậu xem nơi đó, nhìn thấy bóng đen không?” Lăng Mộ Dương đưa đèn pin mắt sói trên tay chiếu hướng về phía một khối băng trên vách tường, để Giản Vô Tranh cùng những người khác nhìn rõ thứ chôn sâu bên trong lớp băng.

Thị lực Giản Vô Tranh vô cùng tốt, Lăng Mộ vừa nhắc nhở, cậu liền chú ý tới thứ được bao phủ dưới lớp băng kia ngay, đó là một vật thể tương tự hình người, phía đầu của nó, điêu khắc một ấn ký hình bán nguyệt, thoạt nhìn cùng mặt trời mới mọc giống nhau, đại khái do niên đại quá lâu, đường nét mặc dù ngắn gọn cũng đã có chút mờ hồ.

“Cậu là nói, chúng nó sẽ từ trong băng nhảy ra?” Hoắc Tam Nhi nhíu nhíu mày, nghi hoặc nói:

“Thế thì cũng quá giật gân rồi, ngay cả người sống cũng chưa chắc có thể từ trong băng dày như vậy bò ra, huống chi một người đã chết mấy ngàn năm bị phong kín dưới băng cứng?”

“Chưa chắc là người, đất Tạng cổ có một loại xác sống được gọi là Quỷ Trụ, là động vật thành tinh chui vào trong ngực con người, chiếm cứ ý thức và thân thể của con người để đạt được mục đích, mà động vật thành tinh này, trường kỳ trú trong cơ thể người, dần dần cùng ruột trong cơ thể người sinh trưởng dính liền cùng nhau, cuối cùng diễn sinh ra loại quái vật Quỷ Trụ này.”

Giản Tam Sinh vuốt cằm vừa suy tư vừa nói: “Trước khi ta tiếp quản chức Chương Nhãn nhà họ Giản, từng nghe mấy chú bác bề trên nói đến một chuyện thế này.”

Khi đó Giản gia nhận được tin tức, nói ở phụ cận núi Tư Châu huyện Tây Can phát hiện một sinh khanh, lúc ấy là cha của ba anh em Giản Tam Sinh Giản Thế Nhân đi đào mộ, Chương Nhãn thì lại là em trai ruột của Giản Thế Nhân Giản Tiêu, Giản Tiêu người này cũng tương đối khôn khéo giỏi giang, sau khi nhận được tin tức lập tức mang người qua đó, nhưng đang lúc

giao dịch buôn bán thì đừng phải một người, bởi vì ở trong núi, mọi người cứ ngỡ đừng phải dân Tây Tạng lên núi săn thú, không suy nghĩ nhiều, liền xuất tiền mới gã chỉ đường.

Không ngờ chính là, người này vào buổi tối thừa dịp đoàn người đang ngủ định bụng hành hung hại người, hoàn hảo bị phát hiện. Đám xuyên sơn lão quỷ từ trước đến nay tâm độc tay hiểm, vừa thấy gã này nghĩ cách đánh tới đầu bọn họ, hiển nhiên không thể buông tha. Sau khi giết chết gã, mọi người đẩy lớp quần áo dày trên người gã ra, lúc này mới thấy rõ trên thân hình cao lớn của người nọ cư nhiên mọc một đầu hoẵng, mà vị trí từ đầu con hoẵng trở xuống, toàn bộ vùi sâu vào trong ngực người. Dùng dao xé thân thể quái vật kia ra, phát hiện thân thể con hoẵng đã cùng bộ phận ruột của cơ thể người dây dưa sinh trưởng cùng một chỗ, quái dị buồn nôn không sao kể xiết.

Sau khi Giản Tam Sinh kể xong, mọi người đều thoáng trầm mặc, Lăng Mộ Dương ngẩng đầu tùy tiện quét mắt nhìn xung quanh, vừa muốn mở miệng nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng trầm đục của vật nặng rơi xuống đất, sau đó một khắc, một tràn tiếng kêu cực kỳ bén nhọn chói tai chợt vang lên trong bóng tối, thanh âm cao kia lạ lùng, tựa như muốn xoắn sâu vào trong óc vậy, cơ hồ đâm thủng màng tai mọi người.

Đột ngột nghe tiếng thét chói tai như thế, trái tim mọi người đều thoáng co chặt, ngay cả hô hấp cũng theo đó mà đình chỉ, còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện đèn pha và đèn pin mất sồi trên tay đã tắt ngúm trong tiếng kêu bén nhọn kia.

Ngay sau đó, tiếng phá băng vang lên liên tiếp chung quanh không theo quy luật nào, đó là một loại thanh âm của lớp băng dày bị người mang búa đập nứt ra, mãi đến khi hơn mười loại thanh âm dạng này vang lên, Giản Tam Sinh mới kịp phản ứng, thứ phong bế trong băng này, thật sự đã thoát ra.

Song sự tình phát sinh quá mức đột ngột, không chỉ những người khác, mà ngay cả thân là Chương Nhân như Giản Tam Sinh cũng chưa kịp rõ ràng tình huống để nghĩ ra biện pháp ứng đối, đại não vẫn còn nằm trong giai đoạn quan sát tình thế, không rảnh lo lắng làm thế nào đối mặt với hỗn loạn trước mắt. Do đó khi bên cạnh chợt có người nói: “Phía dưới quan tài này trống rỗng, chúng ta mau chạy vào!”

Giản Tam Sinh liền không chút do dự vội vàng gọi mọi người nhảy vào trong hòm băng, sau đó theo ám đạo trong hòm băng trốn vào sâu bên trong tầng dưới của mộ thất.

Những người khác vào lúc này cũng chỉ biết nghe theo Nhị gia, thứ từ trong lớp băng bốn phía lập tức sẽ tới đây, tại loại địa phương tối om này cùng chúng nó đánh nhau, kết quả tất nhiên chết không toàn thân, vì vậy mỗi người đều ngậm chặt miệng, cấp tốc mà trật tự nhảy vào ám đạo.

Giản Vô Tranh khi đi theo phía sau Nhị ca, trong đầu mơ hồ nghĩ tiếng nói chuyện vừa rồi không giống bình thường, chẳng biết là vì tình huống khẩn cấp khi ấy không cẩn thận lắng nghe hay bởi vì thanh âm chung quanh quá mức hỗn loạn, khiến cậu cảm thấy thanh âm kia có chút cảm giác xa lạ cổ quái. Bất quá loại trực giác này chỉ chợt lóe trong đầu rồi biến mất, rất nhanh Giản Vô Tranh đã bị hoàn cảnh trước mắt làm cho mù mịt đầu óc.

Ám đạo xây dựng phía dưới hòm băng này vô cùng kỳ lạ, có đoạn gồ ghề đơn sơ, có đoạn tinh xảo chỉnh tề, chỗ gồ ghề chỉ có thể dùng cả tay lẫn chân cẩn thận đi xuống, hơi chút vô ý sẽ đập trúng đầu, chỗ chỉnh tề thì có thể nhìn thấy cổ văn phức tạp tràn ngập trên vách tường, Giản Vô Tranh chưa từng nghiên cứu những thứ này, hiển nhiên đọc không hiểu phía trên viết những gì, chỉ là cậu có chút chú ý tới, trong cổ văn liên tiếp đó, mỗi đoạn đều có ký hiệu giống với ký hiệu điêu khắc trên hòm băng giữa thủy tinh cung, ký hiệu này cũng được vẽ ở đầu những bóng đen nọ.

Giữa ám đạo ngã rẽ rất nhiều, Giản Vô Tranh vừa quan sát văn tự trên vách tường, vừa dựa vào thính giác đi theo Nhị ca phía trước, trong lúc vô ý quay đầu nhìn lại, chợt phát hiện đám người Hoắc Tam Nhi vẫn chưa theo kịp, vội lớn tiếng gọi Giản Tam Sinh: “Chờ một chút, Nhị ca, bọn họ chưa theo kịp.”

Giản Tam Sinh vốn đang một bên suy nghĩ một bên đi về phía trước, anh cũng phát giác trong hỗn loạn vừa rồi có chỗ không đúng, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra được là chỗ nào, lúc này nghe Giản Vô Tranh nói mọi người chưa theo kịp, liền nhíu mày quay đầu lại vừa đi vừa mắng: “Mấy đứa chết tiệt kia chỉ biết chạy lung tung, cũng không nhìn xem bây giờ là lúc nào, bị Quý Trụ ăn cũng chỉ có thể trách chính mình không cẩn thận!”

Đi tới bên cạnh Giản Vô Tranh, Giản Tam Sinh tùy tiện hô vài câu, phát hiện không ai đáp lời, liền lo lắng sẽ lại bị tẩn ra liền kéo Giản Vô tranh đi trở về, sau khi đi một đoạn, hai anh em đồng thời ngừng bước, kinh ngạc nhìn nhau.

“Đây hình như không phải con đường ban đầu, vừa rồi đã đi nhầm ngã rẽ nào, em có nhớ không?” Giản Tam Sinh vuốt mặt, bất đắc dĩ hỏi.

“Em làm sao nhớ được, đều là anh tìm đường.” Giản Vô Tranh trắng mắt liếc Nhị ca, tức giận nói: “Làm sao bây giờ, lần này hoàn toàn tách ra rồi, cũng không rõ mấy người bọn họ có đang ở cùng nhau cả không, vạn nhất chia làm mấy tốp, vậy thì không tốt rồi.”

“Thật con mẹ nó, em nói mấy đứa chúng nó có phải ăn no rừng...” Càng nghĩ càng phiền, giọng điệu của Giản Tam Sinh cũng càng ngày càng ác liệt, lại bị người trước mắt cắt ngang mới không nói ra khỏi miệng: “Lăng Mộ?!”

Nhìn thấy từ từ ngã rẽ lộ ra Lăng Mộ Dương, Giản Tam Sinh thật sự vừa mừng vừa sợ, vội vàng bước sang hỏi: “Những người khác đâu? Mấy người các cậu không có tản ra đấy chứ?”

Ánh mắt Lăng Mộ Dương hơi cổ quái liếc mắt nhìn Giản Tam Sinh và Giản Vô Tranh, sau đó cười hì hì nói: “Không có, chính là sợ lại xảy ra vấn đề gì, mấy người bọn họ đều ở bên kia chờ đấy, tôi biết đường, cho nên đến tìm hai người, đi nhanh thôi, nếu không lát nữa thứ phía trên đuổi xuống thì phiền toái to.”

“Đi thôi.” Gật đầu, Giản Tam Sinh ra dấu ý bảo Lăng Mộ đi trước dẫn đường, sau khi xác nhận Lăng Mộ Dương xoay người nhìn không thấy bọn họ nữa, mới hướng Giản Vô Tranh bên cạnh đưa mắt ra hiệu.

Giản Vô Tranh hiểu ý, dùng mắt đáp lại Nhị ca, rồi lấy ra Thái A kiếm trước đó Khiêm Tử để lại cho mình nắm trong tay, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Lăng Mộ Dương phía trước. Mà Giản Tam Sinh cũng lặng lẽ móc ra một thanh dao găm quân dụng, chuẩn bị tùy thời hành động.

Kỳ thật ánh mắt lơ đãng của người này khi vừa xuất hiện khiến cho hai anh em có trực giác cực mạnh sinh ra cảm giác khác thường, mặc dù chỉ lướt qua vài giây, nhưng Giản Tam Sinh cùng Giản Vô Tranh vẫn nhìn ra chỗ không đúng, ánh mắt người nọ rõ ràng đang khẳng định cái gì đó, vẻ mặt này tuyệt đối sẽ không có ở tên gốc Lăng Mộ kia.

Mà lời kể tiếp hần nói, càng khiến hai người hiểu được, nam nhân trước mặt bộ dáng giống hết Lăng Mộ Dương này, là giả. Cũng không biết hần đến tột cùng là ai, làm sao lại xuất hiện trước mặt bọn họ vào loại thời điểm này, hần đóng giả thành Lăng Mộ Dương với mục đích gì, còn Lăng Mộ Dương chân chính đã đi đâu, có phải còn cùng những người khác một chỗ hay không.

Nếu đoán không lầm, Lăng Mộ Dương giả này, e rằng cũng chính là tên trộm đi la bàn và Thắng Tà bên hồ kia. Giản Vô tranh nhú mày, quá nhiều chuyện cần hiểu rõ, đối với bọn họ mà nói tình hình rất không ổn, cực kỳ bị động.

Ấn ý cùng Nhị ca liếc mắt nhìn nhau, Giản Vô Tranh đánh đòn phủ đầu đột ngột giờ Thái A lên, nhắm ngay vị trí cổ của “Lăng Mộ Dương”, sau đó lạnh lùng mở miệng nói: “Có giả vờ nữa cũng vô ích người anh em, người biết thứ trên tay ta là cấp bậc gì rồi, nói cho chúng ta biết trước người là ai, sau đó đem la bàn và Thắng Tà trả lại đây.”

Thái A kiếm phảng phất như cảm ứng được tâm tư của chủ nhân, giống như thị uy mà tản mát ra trận trận lệ khí âm hàn lạnh thấu xương, mũi kiếm sắc bén vô cùng từ từ nổi lên màu đỏ tươi, gần như muốn nhỏ máu.

Chương 17 - Thật giả khó phân

Cảm giác được rõ ràng lệ khí hung sát lạnh buốt của Thái A kiếm đang theo thân kiếm chậm rãi thấm vào da mình, “Lăng Mộ Dương” thoáng dừng một chút, sau đó vẻ mặt khó hiểu cùng hoảng sợ, cứng ngắc quay đầu lại nói: “Tam, Tam gia? Cậu dựa vào đâu mà nói thế, cái gì mà tôi là ai, hai người các vị làm sao vậy? La bàn và Thắng Tà chẳng phải bị người ta đánh cắp ở bên hồ rồi sao, làm sao có thể ở chỗ tôi được?”

“Bớt giả vờ giả vịt đi, sau tai Chu Tước có nốt ruồi, tại sao ngươi không có, đừng nói với ta là ngươi ăn mất rồi nhé.” Ánh mắt Giản Vô Tranh hơi tỏ vẻ ngả ngón, ngữ khí vẫn lạnh lùng bình tĩnh như trước, bắt quá cánh tay giờ Thái A kiếm đã có chút tê dại, không khỏi thầm mắng trong bụng trọng lượng của kiếm này, thật không phải thứ người thường có thể nhắc được.

Nghe vậy, thân hình không đổi của “Lăng Mộ Dương” phát giác có chút chấn động, lập tức ha ha cười nói: “Đừng đùa tôi nữa, tôi có nốt ruồi khi nào chứ, không tin tôi cởi quần áo cho các anh nhìn xem, toàn thân cao thấp chưa hề có chỗ nào mọc ra thứ gì kỳ quái, đừng nói nốt ruồi, ngay cả trĩ cũng không có, người ta còn là xử nam đó nha!”

Cười nhạo một tiếng, Giản Vô Tranh càng tin chắc nhếch khóe miệng: “Nhưng người đã do dự không phải sao, trên người Lăng Mộ Dương quả thật không có mọc nốt ruồi nào, nốt ruồi của hắn ở trong đầu, người quá nhanh trí, giả bộ thể nào cũng giả không ra cái loại ngớ ngẩn như hắn, huống chi...”

“Huống chi người muốn lừa chính là hai anh em chúng ta, người nha nhật quả hồng cũng không biết chọn quả mềm mà nắm, sao Trần lão tam lại giáo dục ra thứ thiếu hiểu biết như người vậy chứ.” Giản Tam Sinh khinh thường bĩu môi, thâm nghĩ bọn họ cả đời này cũng chưa có lấy một người có thể so sánh với Giản Nhị gia anh, Trần lão tam là thể hệ trụ cột của cha bọn họ Giản Thế Nhân, năm đó cùng chú Giản Tiêu đồng dạng là nhân vật rung trời chuyển đất trong giới.

Vì vậy cầm dao xếp quân dụng trong tay gấp lại, đi tới trước mặt người nọ, dõi theo mắt gã nói: “Đổi mặt Trần gia Thiểm Tây, lần này có mấy người tới? Người là vai vế gì, Trần gia không biết tính sao, ngay cả loại hàng như người cũng dám ném ra ngoài?”

Không ngừng bị bóc trần, còn bị sỉ nhục đến mức này, người nọ rốt cuộc nhin không được lộ ra sắc mặt âm trầm, dùng thanh âm vốn có của mình nói:

“Lão tứ Trần gia Trần La Tinh quả thật không có bản lĩnh gì, sớm nghe mấy cụ ở nhà nói Nhị gia Giản gia là một nhân vật có tiếng, nhưng hiện tại xem ra bất quá cũng chỉ là hạng kê minh cầu đạo mà thôi (Kê Minh Cầu Đạo nghĩa là học tiếng gà gáy gạt người mở cửa thành, giả chó tiến hành trộm cắp. Chỉ những kỹ năng không đáng nói. Cũng ẩn dụ hành vi lén lút lút lút.).”

“Hắc.” Giản Tam Sinh nở nụ cười, đưa tay vỗ mặt người nọ, trêu tức nói: “Đem cái mặt này của người kéo xuống, nói một chút xem Nhị gia ta tới cùng kê minh cầu đạo thể nào?”

Từ trong lời của Nhị ca Giản Vô Tranh nghe ra được người này là Trần gia ở Thiểm Tây gì đó, tên tuổi này phỏng chừng cũng là một đương sự vượt trội, bất quá cậu cũng kỳ quái đám người Trần gia này tại sao nói Giản Tam Sinh là hạng người kê minh cầu đạo, chẳng lẽ Nhị ca giấu bọn họ làm chuyện gì xấu xa sao...?

“Các người bảo ta trả la bàn và Thăng Tà cho các người, nhưng không biết là ai đã hại chết đại ca của bọn ta trước, sau đó trộm đi Thanh Long ngọc hoàng và Thái A kiếm?!” Trần La Tinh vẻ mặt u ám, phần hận trừng mắt nhìn Giản Tam Sinh cười tủm tỉm trước mặt, biết hôm nay lọt vào tay anh, chỉ sợ sẽ không có đường sống.

Nghe được nguyên nhân này, Giản Vô Tranh lập tức bắt đầu dĩ mở miệng giải thích: “Đại ca người chết thể nào quả thật không rõ ràng lắm, bất quá ngọc hoàng là ta phát hiện trong tay một người chết bị chặt đứt đầu, Thái A kiếm là cắm trong quan tài, hai thứ đó đều vô chủ, tại sao không thể lấy? Lại nói trộm và nhật chính là hai bản chất khác nhau, thời tiểu học thầy cô không dạy cho người sao?”

“Người!” Bị Giản Vô Tranh chẹn họng đến lửa giận càng bốc to, Trần La Tinh vội cãi lại: “Dù sao đồ cũng ở trong tay các người, hiển nhiên các người muốn nói thể nào cũng được, người rốt cuộc là ai hại chết, tự trong lòng các người rõ ràng!”

“Ta khinh! Chỉ dựa vào một tên dùng diện mạo thật của kẻ khác như ngươi mà đòi cùng Nhị gia ta phân rõ phải trái, người có phải ta giết hay không, chạy về hỏi lão gia tử nhà ngươi!” Cho tới giờ chưa từng bị người ta dùng loại ánh mắt này nhìn, lửa trong bụng Giản Tam Sinh thoáng cái phụt lên, biến sắc, hung tợn chửi rủa: “Huynh đệ các ngươi chưa thương lượng với Trần lão tam liền dám xằng bậy, sau này gặp nạn đừng trách Giản gia ta không để cho mặt mũi, đừng quên tám năm trước là ai vào thời khắc mấu chốt đưa tay kéo các ngươi, thứ chó vong ân phụ nghĩa.”

Nghe khẩu khí của Nhị ca, Trần gia Thiềm Tây này e rằng cùng nhà mình dính dáng sâu xa, khó trách chỉ gặp mặt đối phương một lần Giản Tam Sinh đã biết căn nguyên. Trong bụng Giản Vô Tranh âm thầm so đo, hiện tại xem ra, khả năng có người ở giữa cản trở cực kỳ lớn, bằng không dựa vào quan hệ của hai nhà, làm sao bị đối phương hiểu lầm giết người của bọn họ được?

Mà Trần La Tinh ở một bên nghe xong lời Giản Tam Sinh nói sắc mặt càng khó coi, lần này ra ngoài quả thực chỉ có hấn và Tam ca biết, liên lạc cùng đám người họ cũng là Tam ca, cả sự kiện cũng không để cho những người khác trong nhà nghe được chút tiếng gió, mặc dù không rõ ràng lắm tại sao Tam ca muốn gạt người trong nhà, nhưng nghe nói đã tìm được người sát hại đại ca rồi, hấn liền không thể kiềm chế được hận ý của mình nữa.

Nghiến răng nghiến lợi lại nói không ra được một câu phản bác, Trần La Tinh gồng cứng người cùng Giản Tam Sinh so với mình lớn hơn vài tuổi mà đã có thể trở thành nhân vật tiếng tăm đời này.

Phát hiện thằng nhóc này còn dám dùng loại ánh mắt đó nhìn mình, Giản Tam Sinh rốt cuộc không thể nhịn được nữa một cước đạp tới: “Đi trước dẫn đường! Tìm không ra đám nhóc nhà ta thì con mẹ nó ngươi chết với ta, còn mấy đứa nhà ngươi có tham dự lần này, là ai nói hết ra cho Giản gia ta nghe?! Nói rõ ràng từng đứa, Nhị gia ta tạm tha chết cho ngươi.”

Nhìn thấy Giản Tam Sinh móc súng chĩa vào đầu mình, tựa hồ đã đến tình cảnh giận không kiềm được nữa, trong lòng Trần La Tinh nhìn không được có chút khiếp đảm, một là lo lắng anh ta thật sự sẽ kết liễu mình, hai là chuyện của vai vế bên trên mặc dù biết không nhiều, nhưng nếu hấn và Tam ca thật sự bị người ta lừa, gặp phải sự tình này, đến lúc đó về nhà chỉ có nước ăn gậy. Lúc này Trần La Tinh mới thầm than trong lòng bản thân trẻ tuổi nông nổi, cứ tiếp tục như vậy, làm không tốt sẽ bị ông già ngang ngược ở nhà đuổi ra khỏi cửa Trần gia.

Trong mộ đạo âm trầm lạnh giá, Trần La Tinh đi phía trước hai người, nhưng thủy chung không nói gì, mãi đến khi Giản Tam Sinh lại đạp một cước thứ hai, Trần La Tinh mới lão đảo hét lớn: “Ta nói ngươi có thể dừng vậy nữa được không! Đạp chết ta rồi ngươi tự đi mà tìm người!”

“Ta tính rồi, đạp chết thì đến lúc đó ta tự mình kéo thi thể của ngươi về Thiềm Tây, để cho Trần lão tam xem mấy đứa con trai hấn hăng hái thế nào.” Giản Tam Sinh cau mày chầm một điều thuốc đặt lên miệng, trong bụng cấu kính lo lắng vài sự tình, ngoài miệng lại hỏi: “Là ai cung cấp thông tin cho các ngươi, thứ kia còn có ai biết nữa?”

“Ta cũng không biết, lần này là ta cùng Tam ca đơn độc hành động, đều là anh ấy liên lạc với người khác, ta chỉ giúp một tay, ngươi muốn biết thì tự đi tìm Tam ca của ta mà hỏi.” Xoa chân

bị đá đau, Trần La Tinh tức giận nói: “Ta đâu phải con của ngươi, cũng không phải thủ hạ của ngươi, dựa vào cái gì vừa đánh vừa mắng ta, vả lại ngươi và ta chính là đồng lứa đó.”

Cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh, Giản Tam Sinh quét mắt liếc Trần La Tinh một cái thuận miệng đáp:

“Quy củ trong nghề, có bản lãnh thì định đoạt, bằng thủ đoạn của Nhị gia ta hiện giờ, ngay cả cha ngươi ở chỗ này cũng phải cho ta ba phần nhún nhường, ngươi thì tính là gì, còn muốn làm con trai ta, ta mà có con trai như ngươi ta trực tiếp nhét nó trở về, không thể để nó làm ta mất mặt xấu hổ được.”

Cho dù biết hai anh trai nhà mình đều là người không thể trêu vào, Giản Tam Sinh vẫn đối với kiểu nói chuyện không chút lưu tình của Nhị ca mà đảo mắt xem thường, nghĩ thầm anh ấy lần này thật sự là bị chọc xù lông rồi, nổi nóng lên so với mình còn cuồng vọng hơn, có xem thường người ta cách mấy cũng đâu cần biểu hiện trắng trợn ra vậy chứ.

Trần La Tinh kia hiển nhiên cho tới giờ cũng chưa từng bị người ngoài đối xử như thế, mím chặt môi mỏng chỉ nhìn mà không lên tiếng, bước nhanh về phía trước dẫn đường.

Loại phản ứng này khiến Giản Tam Sinh cảm thấy đùa vui đến thần kỳ, biết hẳn thực sự nói không nên lời nữa rồi, cũng không tiếp tục bức ép nữa, chỉ đưa mắt ra hiệu cho Giản Vô Tranh, bảo cậu trông kỹ tên họ Trần này, đừng lơ là, không để cho hắn làm ra chuyện mờ ám gì nữa.

Ám đạo phía dưới thủy tinh cung này vô cùng phức tạp, một khi sơ sẩy sẽ đi vào ngõ cụt, cũng may có mang theo Trần La Tinh, không lâu sau đã nghe được một trận tiếng người âm ỉ, tựa hồ là một đám đang to tiếng cãi vã. Giản Tam Sinh lắng nghe một chút liền nghe ra là đám người Hoắc Tam Nhi, vội tăng nhanh cước bộ.

“Tam gia, tôi không biết rốt cuộc anh bị làm sao, nhưng mà thiếu gia ngài tính tình thật sự không có chỗ nào dùng được, hiện tại Nhị gia còn chưa biết ở đâu, sao có thể làm cậu ấy bị thương chứ?!” Thanh âm vừa nóng ruột oán vừa oán giận của Hoắc Tam Nhi truyền đến, không khỏi làm cho hai huynh đệ đi theo phía sau Trần La Tinh sửng sốt, đồng thời dưới đáy lòng thầm kêu không ổn.

Giản Vô Tranh vừa chuẩn bị tiến lên làm cho rõ ràng, chợt nghe được một thanh âm vừa lãnh đạm vừa cao ngạo giống mình như đúc, nói: “Tôi nhìn không vừa mắt hắn đấy thì sao, có gan thì các người đừng đến tôi thử xem, xem Nhị ca tôi sẽ thiên vị ai nào.”

Đây tuyệt đối không phải là lời mình có thể nói ra, nhưng đối với đám người Hoắc Tam Nhi hiện tại mà nói, lại là thương tổn chí mạng. Giản Vô Tranh thấp giọng mắng một tiếng mẹ, biết mình còn không qua đó, sợ rằng cho dù sau này biết rõ hết thấy, bọn họ đối với Giản tam gia cậu cũng sẽ mãi có một vương mắc.

Cùng Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn nhau, Giản Vô Tranh đẩy Trần La Tinh phía trước ra bước nhanh tới, khoảnh khắc vừa nhìn rõ tình cảnh trong mộ thất, cảm giác tựa như đang nằm mơ.

Người đàn ông giống mình như đúc kia đang khoanh tay đứng trước mặt cùng giằng co với Hoắc Tam Nhi, bề ngoài và thanh âm hoàn toàn giống nhau, mà ngay cả thần thái đều có bảy

phần tương tự, điều này làm cho đại não Giản Vô Tranh nhất thời mờ mịt, cơ hồ phân không rõ hiện thực, thậm chí có loại lỗi giác đó là chính mình. Lúc này mới hiểu được tâm tình của Lăng Mộ ở bên hồ khi biết có người giả mạo mình.

Ép buộc chính mình tỉnh táo, Giản Vô Tranh khựng lại hai giây, sau đó nghiêm mặt tới gần sản phẩm giả kém chất lượng kia nói:

“Nhị ca ta đương nhiên là bệnh vực ta, về phần hàng lậu như ngươi, làm người Giản gia bị thương, nên biết sẽ có kết quả gì, ngươi nói xem ngươi tự mình động thủ, hay để ta trực tiếp gọi 12315...?(12315 là số điện thoại đường dây nóng dành cho người tiêu dùng khiếu nại lên tổng cục quản lý hành chính công thương quốc gia)”

Nhìn trước mặt hai Giản Vô Tranh hoàn toàn giống nhau, tất cả mọi người hoảng sợ trừng lớn hai mắt, ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ quét mắt nhìn qua nhìn lại giữa hai người, bị Giản Vô Tranh giả nỏ súng bắn bị thương chân Quách Đầu to dưới sự nâng đỡ của Bắc Ca chậm rãi đứng dậy, đôi môi tái nhợt giật giật, nhưng không thành tiếng.

Sau một lát Giản Tam Sinh mang theo Lăng Mộ dỏm cũng từ trong mộ đạo hiện thân, vốn đang chuyên chú vào hai Giản Vô Tranh Lăng Mộ Dương ngo ngác nhìn trong chốc lát, sau đó giống như đang soi gương mà chỉ vào Trần La Tinh kêu lên:

“Mẹ kiếp! Ngươi, con mẹ nó ở chỗ nào chui ra vậy?!”

Trần La Tinh nhú nhú mày vừa muốn mở miệng, Lăng Mộ lập tức quay đầu chuyển hướng sang Giản Vô Tranh đang cầm Thái A kiếm, vẻ mặt bi thương nói:

“Tam Gia, khi nào gọi 12315 tiện thể đem thứ này mang đi luôn dùm... Mẹ nó đều là hàng lậu!”

Mà những người khác lúc này đã hoàn toàn choáng váng, đều nhìn về phía Giản Tam Sinh, chỉ chờ Nhị gia đưa ra giải thích và quyết định để chấm dứt trò hề trước mắt này.

Thở dài, Giản Vô Tranh có chút áy náy liếc nhìn vết thương của Quách Đầu To, sau đó trừng mắt kẻ giống mình kia nói:

“Thanh Thái A kiếm này là của Trần gia, lấy Thắng Tà ra chúng ta trao đổi, sau này ai cũng không nợ ai nữa.”

Nghe được lời Giản Vô Tranh nói, không chỉ có Trần La Tinh, mà ngay cả Trần Liêu đang đóng giả thành cậu cũng sững sốt, chẳng qua không đợi mọi người kịp phản ứng, Giản Vô Tranh lại khoanh tay, bộ dáng tính toán kỹ càng tiếp tục nói:

“Vốn nghĩ muốn nói như vậy, bất quá hiện tại tình thế này, chỉ sợ mạng của hai huynh đệ các người đều phải dùng Thắng Tà và La Bàn để đổi... Muốn mạng hay muốn Thái A kiếm, các người tự mình lựa chọn.”

Dùng dây thừng thô trói chặt hai anh em Trần gia lại, Lãng Mộ tiểu nhân đắc chí bước đến sát trước mặt hai người đang ngồi dưới đất, từ trên cao cúi xuống nhìn Trần La Tinh giống mình như đúc, nghĩ thầm nếu trực tiếp ném thứ này cho Thành Lão Hồ, không biết sẽ có kết quả gì.

Trần La Tinh phát hiện có người tới gần, liền vô thức ngẩng đầu nhìn, thấy Lãng Mộ Dương vẻ mặt hèn mọn vừa cười vừa nhìn chăm chăm mình, liền lộ ra ánh mắt khinh thường trừng lại đối phương.

“Nhìn cái gì! Chưa từng thấy hàng vừa đóng gói nhập cảng hả?” Bị trừng đến khó chịu Lãng Mộ nhanh chóng mở miệng phản kích, sau đó chợt nhớ tới còn chưa biết thứ đồ giả này rốt cuộc có bộ dạng thế nào, liền quay đầu nói với Giản Tam Sinh: “Nhị gia, không bằng chúng ta lột lớp da trên mặt hai tên này xuống nhìn xem?”

Nghe vậy Giản Tam Sinh nhìn thoáng qua bên này, cười cười nói: “Lớp da người này của Trần gia chỉ có chính bọn họ mới biết làm thế nào bỏ xuống, người khác cho dù dùng dao cắt cũng chưa chắc cắt xuống được. Cậu đừng cho rằng chỉ với chút trò bịp ấy của bọn họ có thể hù được người, thứ này ngoại trừ ngụy trang, còn có tác dụng ngừa thi phòng quỷ, đây mới là tác dụng chân chính của trò biến mặt nhà họ Trần, chỉ có điều hiện tại để hai tên nhóc chết tiệt này làm lãng phí rồi.”

Nghe xong giải thích của Giản Tam Sinh, mọi người mới hướng hai anh em Trần La Tinh ném tới cặp mắt có chút ý tứ khác, bằng không chiếu theo giải thích trước đó, hai người này trong mắt bọn họ chính là kẻ lừa đảo triệt triệt để để vô sỉ, nhất là Quách Đầu To, đối với tên Trần Liêu kia quả thực là hận thấu xương.

Giúp Quách Đầu To băng bó vết thương xong, Giản Vô Tranh vỗ vỗ vai hấn an ủi, tiếp đó đứng lên nói với Nhị ca: “Nếu hai người bọn họ nói thế nào cũng không chịu tiết lộ chuyện của đám người kia, chúng ta dứt khoát mượn cơ hội này đùa chơi trò Vô Gian Đạo một lần đi.”

Được Giản Vô Tranh thức tỉnh, Giản Tam Sinh lập tức nhú mày, trong lòng phút chốc hiểu được ý tứ của cậu, ngoài miệng lại nói: “Tiếp tục.”

Trùng mắt liếc Nhị ca, Giản Vô Tranh thở dài, tiếp tục bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình: “Em cùng Lãng Mộ một mình đi tìm những kẻ kia, sau đó trà trộn vào giữa bọn chúng, lấy được thông tin cần thiết rồi sẽ đi tìm các anh, Nhị ca anh cứ mang theo mọi người tiếp tục đi về phía trước, nên tìm mộ thế nào thì cứ tiếp tục tìm thế đó. Em nghĩ, dựa theo thói quen của người Trần gia, e rằng những người trước mặt bọn họ cũng chưa từng lộ ra khuôn mặt thật, việc này đối với em và Lãng Mộ rất có lợi.”

Nghe xong lời Giản Vô Tranh nói, Giản Tam Sinh mặt không đổi sắc suy tư chốc lát, hỏi: “Em có mấy phần nắm chắc?”

“Hắn là 80%, bị phát hiện cũng chỉ có thể xem ai chạy nhanh hơn.” Giản Vô Tranh bắt đầu nhún vai, lại liếc mắt nhìn Lăng Mộ:

“Bất quá em dù sao vẫn cảm thấy Lăng Mộ sẽ làm vướng chân em.”

“80%...” Nhíu nhíu mày, Giản Tam Sinh dùng một ngón tay chặn lại Lăng Mộ Dương muốn mở miệng phản bác, chậm rãi phân tích nói: “Nếu Khiêm Tử ở đó, cho dù chỉ có 50% anh cũng cho em đi, nhưng hiện giờ chỉ để cho Lăng Mộ đi theo em, đến lúc đó không chừng em còn phải che chở cho cậu ta, em nghĩ anh có khả năng quên đi 20% cơ hội khiến em bị thương kia sao? Xuyên Sơn Quý đều tâm địa độc ác tàn nhẫn, làm không tốt sẽ toi cái mạng nhỏ của em đấy.”

Lắc lắc đầu, khóe miệng Giản Vô Tranh cong lên một mặt cười nhạt:

“Nhị ca, 80% em nói là tỷ lệ lấy được thông tin, bảo vệ tính mạng em có mười phần nắm chắc, hơn nữa em đánh cược, Khiêm Tử và Thành Nhạc hiện tại ngay ở gần đó.”

Thoáng sừng sốt, Giản Tam Sinh nghi hoặc nói:

“Có khi nào em còn muốn nhân cơ hội này tìm hai đứa nó về không? Thằng nhóc này, lòng tham thật không nhỏ.”

Đang nói chuyện, trong mộ đạo thành linh truyền đến một tràng tiếng cười duyên quen thuộc, tiếng cười kia trong oán hận hàm chứa giận dữ, quý dị vô cùng, không ngừng quanh quẩn trong mộ thất yên tĩnh.

Cùng Nhị ca liếc mắt nhìn nhau, Giản Vô Tranh biết cơ hội đã tới, liền không nói thêm gì nữa, kéo Lăng Mộ Dương bên cạnh qua rồi hướng nơi tiếng cười truyền đến chạy đi.

Mất thấy hai người đã biến mất trong bóng tối, Giản Tam Sinh hiểu sự tình đã không thể níu kéo nữa, liền mắng thăm một tiếng mẹ, gọi mọi người mang theo hai anh em Trần gia, đi hướng vào mộ đạo bên kia.

Đi theo phía sau Giản Vô Tranh, Lăng Mộ Dương nỗ lực quên đi tiếng quỷ cười không ngừng truyền vào tai, thân thể run rẩy, thấp giọng nói:

“Tam gia, tôi nói nha, cậu thật sự nắm chắc có thể bình an vô sự chạm trán cùng đám người kia sao? Đừng để đến khi đó thì đem tôi đập vào nha, tôi còn muốn sống để ra ngoài, trở về Bắc Kinh vui vẻ hưởng thụ vài ngày đấy.”

Nghe được Lăng Mộ cực kỳ hèn mọn nói, Giản Vô Tranh đưa tay đè ép gân xanh đang bùng nổ trên trán, ác thanh ác khí nói:

“Anh nói thêm một câu nữa tôi liền bóp chết anh... Không bằng anh dứt khoát chạy về chỗ Nhị ca tôi bên kia ngay từ bây giờ đi, đỡ phải ở đây vướng víu, nhát gan như đám đàn bà vậy, uổng cho anh là một trong tứ thú.”

“Hắc, ai nói tôi sợ, tôi...” Lăng Mộ ưỡn ưỡn bờ ngực gầy yếu, nghiêm mặt nói: “Tôi đây cũng là vì hành động về sau của hai ta mà lo lắng, bất kể có làm tốt hay không, đến lúc đó người tính ra vấn đề là ai nào?”

Cảm giác được tiếng cười kia càng ngày càng gần, Giản Vô Tranh vội vàng ra dấu để Lăng Mộ Dương phía sau dừng lại, vừa định tự mình lặng lẽ qua đó nhìn xem, chợt nghe thấy một tiếng động động của cơ quan, sau đó một bóng đen cao lớn đột ngột từ phía trên Lăng Mộ Dương nhảy xuống, sau khi rơi xuống đất nhanh chóng kéo Lăng Mộ vào ám đạo bên cạnh.

Lăng Mộ Dương kinh hãi giãy giụa không ngớt, nhưng miệng đã bị đối phương bịt kín, chỉ có thể không ngừng đá hai chân.

Giản Vô Tranh cũng bị dọa giật mình, lập tức muốn đến hỗ trợ, lại không ngờ rằng cơ quan lại vang lên, thêm một người nữa từ phía trên nhảy xuống, hơn nữa đem một tay kéo lấy cậu vào trong ngực.

“Đừng nói chuyện.” Hơi thở quen thuộc vây quanh Giản Vô Tranh, cậu nghe được thanh âm trầm thấp của người kia vang lên bên tai mình, ý nghĩ muốn tranh đấu ban đầu nháy mắt biến mất vô tung.

Được kéo vào ám đạo Thành Nhạc và Lăng Mộ đang đứng, Giản Vô Tranh an tĩnh tựa trên lồng ngực rắn chắc ấm áp của Vương Tử Khiêm, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của y, trong đầu muôn vàn tình tự.

Mãi đến khi tiếng cười quý dị nọ dần dần đi xa, Giản Vô Tranh mới giãy khỏi giam cầm của Vương Tử Khiêm, kinh ngạc thấp giọng hỏi:

“Hai người còn chưa đối phó nó sao?”

Trầm mặc một hồi, tựa hồ đã suy xét thật lâu, Vương Tử Khiêm mới chậm rãi mở miệng nói: “...Chúng tôi không thể tổn thương cô ta...”

Không đợi Giản Vô Tranh đặt câu hỏi, lại như đã quyết định nói: “Vô Tranh, bảo Nhị gia mang mọi người rời khỏi đây.”

“Đúng vậy, đừng xen vào những việc khác nữa, lập tức đi ngay.” Gắt gao ôm Lăng Mộ Dương trong lồng ngực Thành Nhạc nhú chặt mày, ngữ khí trầm trọng nói.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nghe ngữ khí hai người đều cực kỳ không đúng, Giản Vô Tranh không nhìn được bắt lấy tay Vương Tử Khiêm muốn ép đối phương nói rõ ràng hết thảy cho cậu, nhưng ngoài ý muốn phát hiện cánh tay trái thon dài hữu lực kia quấn quanh tầng tầng băng vải.

“Tay cậu làm sao vậy?!” Dem cánh tay kia kéo đến trước mắt mình, nương theo ngọn đèn đỏ cam của đèn pin mắt sói, Giản Vô Tranh phát hiện trên ngón út và ngón áp út tay trái của Vương Tử Khiêm vốn khớp xương rõ ràng, lại quấn hơn vài vòng băng vải, mơ hồ có vết máu từ bên trong lộ ra, xem chừng bị thương không nhẹ.

“Không có việc gì.” Theo thói quen nói ra hai chữ này, Vương Tử Khiêm gắt gao kéo Giản Vô Tranh vào trong lòng, sức lớn phảng phất như muốn đem người khảm vào trong cơ thể mình. Vùi đầu vào cân cổ ấm áp tươi mát kia, cảm thụ được nhiệt độ tản mát ra từ người Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm thái độ khác thường, đột nhiên dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được ghé vào lỗ tai cậu thì thầm: “Vô Tranh...”

Tình tự bao hàm trong thanh âm kia khiến tâm trạng Giản Vô Tranh trầm xuống khó tả, phảng phất như lập tức sẽ có chuyện gì không tốt phát sinh, sau đó một khắc, trong đầu cậu bật lên hình ảnh của nữ quý áo đỏ, lúc này mới nghĩ đến hai ngón tay bị thương của Vương Tử Khiêm, giống như ngón tay cụt của nữ quý kia.

Tứ thú và nữ quý kia đến tột cùng có quan hệ gì, tại sao nói không thể tổn thương nó, còn Khiêm Tử tại sao cứ nhiên để bị thương hai ngón tay này? Một đồng vấn đề xoay quanh trong lòng, Giản Vô Tranh ngẩng đầu yên lặng đối diện cùng Vương Tử Khiêm, nhưng cũng biết rằng y sẽ không kể cho mình biết.

Thành Nhạc ở một bên nhìn thấy thần sắc Giản Vô Tranh dần dần trở nên phức tạp, không khỏi than thầm một tiếng, kéo thân thể nhỏ nhắn của Lăng Mộ Dương qua, nói: “Lăng Mộ, tôi muốn cậu nói cho tôi biết một chuyện, tuyệt đối không thể gạt tôi, nếu không kết cuộc cậu cũng biết rồi đó.”

Lăng Mộ Dương đang nhìn Vương Tử Khiêm và Giản Vô Tranh mà âm thầm hâm một ghen tỵ, chợt nghe những lời này của Thành Nhạc, không nhịn được đảo tròn tròn mắt, nói: “Anh hỏi đi.”

“Cậu biết mình là Chu Tước khi nào, làm sao mà biết được, ngọc hoàng Chu tước cậu tới cùng đã lấy được chưa?” Thành Nhạc nhìn chăm chăm vào mắt Lăng Mộ Dương, sợ bỏ qua một tia tâm tình gì đó trong đáy mắt hắn, từng chữ từng chữ hỏi rõ ràng.

“Ngọc hoàng Chu tước...” Thoáng sững sốt, Lăng Mộ Dương bị đối phương bức bách nhìn chòng chọc, biết có nói dối cũng không còn nghĩa lý gì, liền thành thành thật thật lắc đầu đáp: “Tôi còn chưa tìm được mệnh ngọc, về phần tôi làm sao biết được mình là Chu Tước, điều này rất đơn giản, thất sát hung, phá quân dũng, tham lang sát, văn khúc hòa, tứ linh của trời ngay giữa cửu châu, tôi tính toán thì biết ngay mình mệnh văn khúc, là Chu Tước của một trong tứ thú.”

Nghe vậy, Thành Nhạc kinh ngạc trừng lớn đôi mắt hổ, môi giật giật, cuối cùng như thất bại mà quơ lấy người một lần nữa ôm về ngực mình, thở dài nói:

“Tôi thật con mẹ nó phục cậu rồi... Trách không được, trách không được cậu cái gì cũng không nhớ rõ, không có mệnh ngọc, cậu làm sao biết được cái gì...”

“Hắc...” Lăng Mộ đẩy đẩy đầu Thành Nhạc đang tựa trên vai mình hai cái, buồn cười hỏi lại: “Tôi là Chu Tước, có cái gì mà tôi không biết, không phải là một mệnh ngọc thôi sao, đối với tôi mà nói có hay không cũng vậy thôi.”

“Giống cái đầu quỳ của cậu.” Thanh âm Thành Nhạc càng phát ra càng buồn bực: “Cậu cần bản không biết... Cái gì cũng không biết... Cả ngày chỉ biết ngốc hề hề nhảy nhót quanh Nhị gia, nếu cậu thật sự nhớ kỹ chuyện này, hiện giờ cũng sẽ không...”

Càng nghe càng kỳ quái, Lăng Mộ Dương cau mày muốn đẩy Thành Nhạc ra, vẻ mặt quái lạ nói: “Sao tôi nghe không hiểu được anh đang nói gì hết nha, giải thích chút đi được không, đừng có đùa giỡn với người ta như vậy...”

Lăng Mộ Dương vốn cũng không để tâm đến lời Thành Nhạc nói, nhưng vừa nhìn được một mặt thâm thúy khó dò trong mắt đối phương, trong lòng hiềm khi thoáng siết chặt một chút. Theo hiểu biết của hắn, mệnh ngọc có thể thức tỉnh chút bản tính của mệnh chủ, hơn nữa đem linh hồn vốn nhập trên mình ngọc chuyển dời lên người mệnh chủ, dựa vào đó để bảo đảm an toàn cho mệnh chủ. Nhưng hiện giờ xem ra, tựa hồ ngọc hoàng này còn có thể thức tỉnh ký ức ở đáy lòng của mệnh chủ.

Nếu thật là vậy, ký ức này rốt cuộc là gì, theo lý mà nói tứ thú bọn họ cũng chỉ là con người bình thường mà thôi, cũng không phải Đạt Ma gì đó chuyển thế, làm sao có chứa được ký ức trước kia chứ, việc này rất không phù hợp với khoa học, hay là, ký ức này là oán sát thiên cô có trên mệnh ngọc?”

Bất chợt rung mình một cái, Lăng Mộ Dương tựa như đột nhiên tỉnh ngộ trừng mắt nhìn Thành Nhạc trước mặt, trong bụng thầm mắng mình thật sự quá ngu ngốc, ký ức này tất nhiên là thuộc về oán sát thượng cô, cho nên chính mình không lấy được ngọc hoàng Chu Tước, mới không hoàn toàn rõ được sự tình mà Thanh Long và Bạch Hổ biết.

Ký ức, ký ức của oán sát thượng cô, về tứ thú... Đến tột cùng sẽ như thế nào?

Ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình, khóe miệng Lăng Mộ Dương co rút vài cái, nói: “Hai người các anh, không phải là muốn làm ra chuyện gì nguy hiểm, chuẩn bị bỏ lại chúng tôi, tự mình đi giải quyết đó chứ...”

Nghe vậy, Vương Tử Khiêm và Thành Nhạc chỉ liếc mắt nhìn nhau, không hề nói gì, ngay cả lời trấn an cũng không có, điều này khiến cho Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương phút chốc cảm thấy khủng hoảng.

“Nữ quý áo đỏ lúc này, chúng tôi đã tìm được thi thể của cô ta rồi, hiện giờ cô ta đang thao túng thi thể của mình để truy sát chúng tôi, cậu hẳn phải biết thứ kia gọi là gì.” Thành Nhạc nhìn thoáng qua tay trái bị thương của Vương Tử Khiêm, trầm giọng nói.

Suy nghĩ vài giây, Lăng Mộ Dương sau khi kịp phản ứng lập tức sợ hãi biến sắc khẽ kêu lên: “Thi quý?!”

“Đúng vậy.” Vô thức cầm lấy tay trái, đôi mắt Vương Tử Khiêm âm trầm, lạnh lùng nói: “Cô ta đang tìm kẻ giết mình.”

“Kẻ giết cô ta?” Giản Vô Tranh đưa tay cầm lấy tay trái của Vương Tử Khiêm, một bên ở trong lòng cấp tốc chỉnh lý lại tất cả mọi chuyện, một bên hỏi:

“Cậu cùng Thành Nhạc lần đầu tiên tới đây, làm sao có thể là kẻ hại chết cô ta, tại sao cô ta truy sát hai người?”

Thành Nhạc vừa muốn mở miệng trả lời, lại bị Vương Tử Khiêm đột ngột đưa một ngón tay ngăn lại, trong thanh âm của y lộ ra lo lắng hiếm thấy:

“Đừng nói nữa, đi mau.”

Ba người đồng thời nghi hoặc nhìn về phía y, sau đó theo hướng ngón tay Khiêm Tử quay đầu nhìn về góc ngoặt nơi ám đạo, chỉ thấy một bàn tay nhỏ nhắn phớt xanh tái nhợt đang vịn bên tường, trên bàn tay chỉ có ba ngón nọ vụn vẹo quỷ dị, phảng phất như chủ nhân của nó sẽ lập tức từ sau bức tường thò đầu ra.

Chương 19 – Huyền Vũ hiện thân

Bị kéo vào trong mộ đạo cấp tốc chạy trốn, Giản Vô Tranh vừa ở trong lòng đoán thân phận của nữ quý, vừa đề cao cảnh giác chú ý hết thấy xung quanh. Phát hiện tay phải đang nắm tay Khiêm Tử truyền đến xúc cảm ảm đĩnh, liền cúi đầu nhìn xem, lúc này mới phát hiện hai ngón tay vốn băng bó đàng hoàng của Khiêm Tử, lúc này đã tràn ra lượng lớn máu tươi.

Việc này tuyệt đối là hiện tượng khác thường, thần sắc Giản Vô Tranh u ám, muốn lập tức dừng lại băng bó cho Vương Tử Khiêm lần nữa, rồi lại biết tình huống hiện giờ đứng lại mới là nguy hiểm nhất.

Bên cạnh Lăng Mộ Dương cũng đã phát hiện điểm này, kinh ngạc thấp giọng kêu lên: “Thanh Long, tay cậu bất thường kìa!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Vương Tử Khiêm lập tức ngừng lại, mặt không chút thay đổi nhìn tay trái mình máu chảy không ngừng, sau đó cùng Thành Nhạc trao đổi ánh mắt, nói: “Các anh chạy trước, tôi dẫn dắt cô ta rời đi.”

Không được, cậu lại không thể tổn thương cô ta, đi một mình chẳng phải tìm chết sao?” Một tay kéo Vương Tử Khiêm đang muốn xoay người rời đi, Giản Vô Tranh trừng mắt nhìn y khẩu khí cường ngạnh nói.

“Để cậu ấy đi đi, các anh cũng nhìn thấy cánh tay đó rồi đấy, dấu hiệu này là không xong rồi, tôi đưa mọi người đến chỗ an toàn trước, rồi sẽ trở về giúp cậu ấy, yên tâm, không có việc gì đâu.” Nỗ lực trấn an Giản Vô Tranh, dưới đáy lòng Thành Nhạc thầm than gã đã cố hết sức rồi, nếu tiểu tử tông này còn không thả người...

“Dấu hiệu gì...”

Dùng sức nắm tay người yêu một chút, Vương Tử Khiêm cắt ngang lời Giản Vô Tranh muốn nói, lắc đầu ý bảo cậu đừng hỏi lại, liền chuẩn bị một mình trở về đối mặt thi quỷ áo đỏ kia.

Biết đã không ngăn cản được nữa, Giản Vô Tranh rút cuộc từ bỏ nói: “Chờ một chút.” Sau đó nín lại bước chân Vương Tử Khiêm, đi qua đem Thái A kiểm đặt lên tay y: “Chỉ ít cũng mang theo thứ này đi, đối phó nhanh rồi tới tìm bọn tôi, mặc kệ nữ quý kia đối với các cậu mà nói ý vị thế nào, nó cũng đã chết mấy ngàn năm rồi.”

Thoáng sững sốt, Vương Tử Khiêm mặc dù hiểu được Giản Vô Tranh hy vọng y đừng tiếp tục vì nữ quý kia mà làm bị thương chính mình, nhưng chỉ nhìn chăm chăm vào mắt đối phương hai giây, không hề nói gì xoay người rời đi.

Có một số việc, y không muốn cho Vô Tranh biết.

Theo tiếng cười chói tai quý dị kia đi trở về, trong đồng tử đen nhánh của Vương Tử Khiêm dần dần chảy ra một tia huyết hồng, tay trái bị thương nắm Thái A kiểm, máu tươi không ngừng tuôn ra theo thân kiếm chậm rãi nhỏ giọt.

Nhìn thân ảnh Vương Tử Khiêm biến mất trong bóng đêm, trong lòng Giản Vô Tranh biết sớm tìm được đám người kia một chút, Thành Nhạc có thể sớm trở về giúp Khiêm Tử chống cự ác quý hơn một chút, vì vậy mạnh mẽ khởi động tinh thần, nhìn về phía hai người còn lại, nói: “Đi thôi.”

Nỗ lực hồi tưởng vị trí trước đó đựng độ huỳnh đệ Trần gia, Giản Vô Tranh mang theo Lăng Mộ cùng Thành Nhạc lao vút đi trong mộ đạo, nhưng lại phát hiện trí nhớ đối với những loại đồ vật ở chỗ này quả nhiên chẳng có tác dụng gì, mặc dù không khó khăn như mê cung, nhưng tuyệt đối không đơn giản. Lúc này tiểu tổ tông liền nhớ lại tấm da dê nhét được trong mộ Chu Công kia, người vẽ bức bản đồ ấy nhất định là một cao thủ logic, có thể chỉ dựa vào ký ức đã đem địa cung phức tạp dày đặc ấy thể hiện trên giấy, việc này không chỉ yêu cầu bản lĩnh xem qua là nhớ.

“Các cậu không phải muốn đi tìm đám người Nhị gia?” Đi theo Giản Vô Tranh loạn chuyển trong mộ đạo, Thành Nhạc nhận thấy được đối phương hiển nhiên không phải có bộ dáng không mục đích rõ ràng, nhưng bên trong địa cung âm u nguy hiểm này, bọn họ có thể đi tìm ai?”

“Đừng hỏi nữa, anh cứ đi theo là được.” Tùy tiện khoát tay, Lăng Mộ Dương cũng giả vờ phô trương, nghĩ thầm hai người cứ lén lén lút lút giả vờ thần bí với chúng tôi, bây giờ còn muốn chúng tôi cái gì cũng nói rõ cho anh biết à, nằm mơ!

Bất đắc dĩ âm thầm lắc đầu, Thành Nhạc hiểu rõ trong bụng Lăng Mộ Dương suy nghĩ gì, bất quá gã cũng không để ý lắm, mục đích của gã chỉ là đưa người đến nơi an toàn.

Trong mộ đạo dị thường tối tăm, phạm vi chiếu sáng của đèn pin cũng rất có hạn, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước xuất hiện một bóng đen cao lớn, Giản Vô Tranh liền vô thức dừng bước.

“Đó là gì vậy?” Đèn pin trong tay run lên, Giản Vô Tranh thấp giọng hỏi.

“Bất quá đi xem thử thì biết.” Lăng Mộ Dương một bên nhú mày suy tư một bên nói: “Lão Hồ, anh qua đó nhìn xem, an toàn thì gọi chúng tôi.”

“Tôi đi, tôi là máy dò mình cho hai người đây à?” Thành Nhạc về mặt ảo não búng một cái vào giữa trán Lăng Mộ Dương, nhưng vẫn bắt đắc dĩ nghe lời đi tới.

Một lát sau, chợt nghe thanh âm trầm thấp của Thành Nhạc truyền đến: “Là một cái trống, không có nguy hiểm, các cậu sang đây đi.”

Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ Dương liếc mắt nhìn nhau, rồi bước nhanh tiến đến, vừa nhìn thấy bóng đen nọ quả nhiên là một cái trống thật lớn, không nhìn được thở phào nhẹ nhõm.

Kéo kéo cờ ngũ sắc cắm bên cạnh cái trống, Lăng Mộ nói: “Đây là trống pháp chấn địa mà, chùa miếu Bôn giáo có nhiều loại đồ vật này, còn cờ ngũ sắc này. Hai người nhìn xem chữ ‘vạn’ màu trắng trên mặt trống này, không phải là ký hiệu ung trọng nhìn thấy trong bảng động sao...? (“Ung Trọng” là chỉ loại ký hiệu chữ ‘vạn’. Ở Tây Tạng, chữ ‘vạn’ bất luận là đồ án nào cũng có thể thấy được ký hiệu này. Trong Hán ngữ ký hiệu này đọc là ‘vạn’. Dưới cách nhìn của người Tạng, ‘vạn’ biểu đạt cho hàm nghĩa cát tường, điềm này, giống với người Hán. Chúng ta có thể xưng ‘vạn’ là bùa cát tường “Ung Trọng”)”

Dứt lời, dẫn đầu đi về phía trước, dọc theo đường đi trống pháp chấn địa cùng loại thấy không ít, Lăng Mộ Dương vừa chỉ vào đồ án trên lá cờ ngũ sắc vừa giải thích: “Đại bàng này cũng là một trong những thần minh của Bôn giáo, khi ấy cũng có không ít bộ tộc dùng nó làm đồ dâng. Ở Bôn giáo, thế giới quan quan trọng nhất chính là tam giới. Bôn giáo cho rằng, thế giới chia làm ba tầng, từ tầng cao nhất đến tầng thấp nhất theo thứ tự là thiên thần, nhân loại, hung thần quỷ quái. Thần của bầu trời gọi là Tán, trên mặt đất gọi là Niên, mà thần dưới lòng đất, thì lại gọi là Long. Thần linh có những cái tên khác nhau này, đều có hai mặt tính thiện ác, bạn phục vụ tốt cho nó, là có thể mang đến cát tường, hầu hạ không tốt, sẽ dẫn tới vận rủi. Làm thế nào cùng thần linh này kết nối, gặp dữ hóa lành, đó chính là chức trách vĩ đại của pháp sư Bôn giáo.”

Giản Vô Tranh nghe đến mê mẩn, chợt thấy trên mặt trống có khắc đồ án như gió xoáy, liền hỏi: “Kia là có ý gì?”

Nhìn thoáng qua đồ án kia, Lăng Mộ suy nghĩ một chút nói: “Kia đại khái chính là tượng trưng của quỷ thần, trong truyền thuyết dân Tây Tạng, trong mỗi cơn gió lốc đều có một ác quỷ, nếu ở trên đường nhìn thấy có gió xoáy cấp tốc kéo về hướng mình, đó chính là nó đang muốn công kích bạn.”

Giản Vô Tranh giật mình, vừa muốn gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, chợt nghe sâu bên trong mộ đạo truyền đến một trận tiếng động kịch liệt của cơ quan, sau đó là tiếng gào rú kinh hoàng ầm ỉ, tựa hồ trong đó còn có thanh âm của nữ nhân.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, Giản Vô Tranh nói với Thành Nhạc: “Đến đây là được rồi, anh mau trở về tìm Khiêm Tử, tôi cùng Lăng Mộ qua đó nhìn xem, không thể để cho bọn chúng phát hiện anh cùng một chỗ với chúng tôi.” Nhìn thấy Thành Nhạc nhú mày, lại tiếp tục nói: “Đừng hỏi tại sao, đến lúc đó anh sẽ biết.”

Sắc mặt ngưng trọng gật đầu, Thành Nhạc không nhiều lời nữa, xoay người bước nhanh biến mất giữa mộ đạo vừa tới.

Sửa sang lại biểu cảm một chút, Lăng Mộ nghiêm trang nói với Giản Vô Tranh: “Đi thôi đại ca.” Sau đó Giản Vô Tranh cũng học bộ dáng lãnh đạm của Trần Liêu trả lời một câu: “Em đi trước.”

Mà lúc này tại một chỗ khác của địa cung, Vương Tử Khiêm đang dựa lưng vào trên một bức tường vẽ đầy bích họa thần mình Bôn giáo không ngừng thở hổn hển, Thái A kiếm vốn nắm trong tay trái giờ phút này đã đổi sang tay phải, chỉ thấy một sợi dây nhỏ màu đen tà my, từ ngón tay trái bị thương của y kéo dài tới cánh tay, hình thành một bức đồ án cực kỳ quỷ dị.

Giờ tay trái dùng sức nắm một chút, Vương Tử Khiêm phát hiện cánh tay kia cơ hồ hoàn toàn chết lạng, ngay cả động tác cơ bản cũng không thể hoàn thành, tiếp tục như vậy e rằng thật sự sẽ không có cách nào làm rõ ràng được sự kiện kia.

Trong tai truyền đến tiếng ma sát thông thả cùng tiếng cười nhẹ, Vương Tử Khiêm biết cô ta lại đuổi tới, nhưng dựa theo tình huống hiện tại, y cũng không thể gây tổn thương cho cô ta, cũng không có ngọc khí tùy thân có thể thu phục cô ta, chỉ có thể không ngừng ần núp, chờ Thành Nhạc tới tiếp tục nghĩ biện pháp.

Vương Tử Khiêm cho tới giờ cũng chưa từng khó chịu như hiện tại, lần đầu tiên bị một thứ như thể đuổi tận giết tuyệt, mà y lại ngại thân phận của đối phương, bị buộc bắt buộc dĩ không thể đánh trả, nếu không, hiện giờ trước mặt y bất quá chỉ là một khối thịt di chuyển mà thôi.

Vô thức nắm chắc Thái A kiếm, Vương Tử Khiêm xoay người chuẩn bị rời khỏi nơi đã bị phát hiện này, nhưng trong nháy mắt vừa nhắc chân lại bị một cổ sức mạnh cực lớn kéo lấy mất cả chân.

Đó là vô số tóc đen mềm mại quấn cùng một chỗ, giống như vật sống mà quấn quanh chân Vương Tử Khiêm, đồng thời chậm rãi mở rộng về phía trước, ôm lấy hai tay y, hình thành một loại áp lực cường đại đặt y sát trên tường. Sau một hồi, chủ nhân của mái tóc liền từ trong mộ đạo bước ra, cô ta vẫn như cũ vận một thân áo đỏ chói mắt, tóc đen dày đầu dưới sự chỉ huy của cô ta không ngừng nhào về phía người đang bị trói buộc.

Vương Tử Khiêm lạnh lùng nhìn nữ quỷ áo đỏ chậm rãi hướng về chính mình, tùy ý cho thân thể lạnh băng cứng ngắc kia đổ lên người mình, nhưng không có động tác gì, phảng phất như cũng không hề lo sợ đối phương sẽ lấy mạng y. Mà nữ quỷ áo đỏ nọ thì lại cong khóe miệng vẽ ra một mặt cười quái dị, đôi mắt không có chút tròng trắng gắt gao dõi theo khuôn mặt y, sau đó dùng bàn tay cụt hai ngón kia sờ lên vị trí trái tim trên ngực y.

Đồng tử đen nhánh từ từ nhuộm màu đỏ tươi, Vương Tử Khiêm biết nữ quỷ áo đỏ thật sự chuẩn bị móc tim tạng của mình, trong mắt nhện không được lộ ra màu ngoan tuyệt nồng đậm, y hiện giờ, đã thật sự rất muốn hủy hoại thi thể này rồi.

Song ngay khi y rút ra cánh tay phải bị vô số tóc đen quấn quanh, mặt không chút thay đổi đem Thái A kiếm nhắm ngay cổ nữ thi, muốn cắt bỏ đầu cô ta, một nữ nhân mặc áo váy lồi thoi, tư thế bước đi cực kỳ quái dị đột ngột từ trong bóng tối hiện thân.

“Thanh Long, người từ khi nào thì trở nên dễ kích động như thế, người nên biết, thân thể của cô ta bị hủy, tội của chúng ta rồi cuộc lại không cách nào làm sáng tỏ được.” Nữ nhân kia cũng không hề mở miệng, thanh âm lại trọn vẹn từ hướng cô ta truyền ra.

Nghe vậy, Vương Tử Khiêm hơi khựng lại, tiếp đó thay đổi dự tính ban đầu, vung kiếm chặt đứt toàn bộ tóc đang quấn trên người mình, sau đó dùng tay trái bị thương nghiêm trọng nắm lấy cổ của nữ thi, hung hăng vút ả ta sang một bên.

Nhìn thấy Thanh Long cả người tản ra lệ khí khiến người rung sợ mặt hướng về phía mình, nữ nhân kia lại không chút nào sợ hãi nở nụ cười, vẫn như cũ chỉ có thanh âm không hề có động tác, giống như đang nói tiếng bụng vậy.

Mà nữ quý bị Vương Tử Khiêm vút qua kia, đang giương nanh múa vuốt quơ tóc muốn xông lên lần nữa, thì bỗng dừng ngừng tất cả động tác, cứng ngắc hé miệng, lộ ra hai hàng răng nanh hình răng cưa, tựa hồ đang cực lực tranh đấu. Sau đó, một người đàn ông thân hình cao lớn chậm rãi từ giữa mộ đạo bước ra.

“Thú vị, tên rùa ngàn năm như người cư nhiên cũng dám xuất đầu lộ diện? Không định tiếp tục trốn trong xác rùa của người chơi trò múa rối nữa?” Một bên chậm rãi từ phía sau nữ quý thong thả bước ra, Thành Nhạc một bên mở miệng cười nhạo nữ nhân quần áo kỳ lạ nọ, tay phải của gã tùy ý cắm trong túi quần, tay trái làm một động tác tay đơn giản, đi tới phía trước bên phải nữ quý rồi không tiến thêm bước nào nữa.

Nguyên lai, phía sau nữ nhân mặc áo váy kia, còn đứng một người khoác áo choàng dày bao kín chặt chẽ, người nọ thấy chân thân của mình đã bại lộ, liền tháo bỏ nguy trang, chỉ huy nữ nhân váy áo phía trước lui ra, tự mình ung dung đi về phía Thanh Long và Bạch Hồ.

“Người vẫn tính tình như thế, Bạch Hồ, sớm muộn gì cũng có một ngày người sẽ thua đến không há mồm ra nổi.” Huyền Vũ mũ trùm của áo choàng, lộ ra khuôn mặt tinh xảo trắng nõn nhu hòa, mang theo tươi cười nói.

“Đó là đương nhiên, người tuyệt đối sẽ chết sớm hơn ta, nếu không phát hiện cô ta ở chỗ này, người khẳng định còn trốn trong đó không chịu ra. Bây giờ có thể dùng chân thân đại giá quang lâm, còn phải nhờ vào thú mẹ đại nhân của chúng ta nha?” Ngả ngón nhìn dung nhan tuyệt lệ trước mặt, nhưng lại tản mát loại khí tức hắc ám của Huyền Vũ, Thành Nhạc nhin không được bắt đầu lảng mạt đối phương, trong thanh âm trầm thấp hùng hậu cũng trộn lẫn ý cười châm biếm như có như không.

“Hiện tại không phải lúc nói những việc này.” Cho dù nhìn thấy chân thân của Huyền Vũ rồi, khuôn mặt lạnh lùng của Vương Tử Khiêm vẫn như trước không thay đổi, y nhìn thoáng qua nữ thi áo đỏ sắp gãy ra khỏi trói buộc của Thành Nhạc, trầm giọng nói: “Ngọc khóa hồn.”

Trầm mặc một lát, Huyền Vũ từ trong ngực móc ra một khối ngọc hoàng hình bán nguyệt, nói: “Dùng mệnh ngọc của ai, các người tự quyết định được không?”

Lắc lắc đầu, Thành Nhạc từ trong túi quần lấy ra ngọc hoàng Bạch hồ, ánh mắt phức tạp nhìn về phía nữ thi: “Dùng của ai cũng vậy, dù sao đã nhớ tới chuyện trước kia, vận mệnh chúng ta

chính là một thể chung không phải sao? Không giải quyết sự tình này, ai cũng đừng nghĩ muốn sống dễ chịu.” Dứt lời lại nhìn Vương Tử Khiêm: “Ngọc của cậu?”

“Của tôi ở chỗ Vô Tranh.” Vương Tử Khiêm hơi cúi đầu, giữa con ngươi hiện lên một tia ôn nhu khó phát hiện, y hiện tại, thậm nghĩ nhanh chóng giải quyết chuyện trước mắt, sau đó chạy về bên người kia bảo hộ cậu.

Bất đắc dĩ thở dài, Thành Nhạc khoát tay ý bảo Huyền Vũ thu hồi mệnh ngọc: “Vây dùng của tôi, Huyền Vũ là nữ nhân, cùng thú mẫu đồng dạng âm khí quá thịnh, không tiện khắc chế... Bất quá nói cho cùng, chính là dùng của Thanh Long tương đối tốt hơn, sát khí lệ khí đều không giống bình thường, chỉ tiếc...”

“Không có gì đáng tiếc.” Huyền Vũ nhàn nhạt đưa đầu xuống dưới, đưa tay chỉ hướng bên trái: “Bên kia có tế đài của Đại vu sư Bôn giáo, vừa vặn có thể mượn, đem hồn niệm phong vào ngọc hoàng, chúng ta phải đi tìm một người hết thảy những việc này chỉ có tìm được hắn mới có thể biết rõ.”

“Nợ máu trả bằng máu.” Gật đầu, Thành Nhạc nhìn Vương Tử Khiêm nhắc nữ thi trên mặt đất lên, không để ý cánh tay bị tóc siết đến hằn vết máu vẫn mặt không chút thay đổi đi về phía trước, liền gọi Huyền Vũ cùng nhau theo ở phía sau.

Ba người đi vào trong một mộ thất đặt rất nhiều tượng người ngồi, Vương Tử Khiêm liền ném nữ thi áo đỏ lên bàn thờ điêu khắc vô số mặt văn đồ án phức tạp tinh mỹ ở trung tâm mộ, cùng Huyền Vũ mắt lạnh nhìn nhau Thành Nhạc vừa dùng lực ngũ hành trời buộc, vừa cắn ngón tay đem máu nhỏ lên trên thân ngọc màu xanh của ngọc hoàng Bạch Hổ, sau đó nắm ngọc hoàng chậm rãi đi tới bên cạnh nữ thi.

Chương 20 – Chín tầng yêu thập

Đem máu tươi của mình từ ngọc hoàng Bạch Hổ bôi qua trán nữ thi, Thành Nhạc nhìn nữ thi cứng ngắc ngã vào trên tế đài, liền cất ngọc hoàng vào, sau đó lấy ra một băng cá nhân có bột thuốc Vân Nam dán lên ngón cái đang chảy máu.

“Thi thể này làm sao bây giờ, chẳng lẽ chúng ta phải kéo cô ta?” Đưa tay nắm tóc dài của nữ thi lên, nhìn đôi đồng tử đen toàn bộ mở to kia, Thành Nhạc quay đầu lại hỏi.

“Giao cho tôi.” Huyền Vũ đem cánh tay trắng nõn mảnh dẻ từ trong áo choàng dày nặng vươn ra, nữ nhân áo váy bên cạnh lập tức chuyển một thanh dao găm tinh xảo sang. Dùng dao găm cắt ngang cánh tay, máu tươi lập tức tuôn trào, lại không sót một giọt lọt vào trong chén nhỏ bạch ngọc nữ nhân đang cầm, thẳng đến khi chất lỏng đỏ sẫm rót đầy chén nhỏ, Huyền Vũ mới dừng lại dùng băng vải bó tốt vết thương.

Nhìn thấy sắc mặt của Huyền Vũ so với trước đó càng thêm tái nhợt, Thành Nhạc nhíu nhíu mày nói: “Ngươi như vậy không có việc gì chứ, bán máu so ra còn kém ngươi.”

“Quen rồi.” Hơi khoát tay, Huyền Vũ nâng bát ngọc lên, trong miệng thấp giọng lầm bầm, trong chén nhỏ đựng đầy máu tươi từ từ nổi lên gợn sóng, trong mộ thất hắc ám, cảnh tượng này quý dị khó tả khôn cùng.

Sau một lát, thi thể mất hồn bị giật dây nọ đột ngột dựng thẳng người lên, ngơ ngác sững sờ hai giây, liền ngoan ngoãn bước đến bên người Huyền Vũ, cúi đầu chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân.

Nhìn nữ thi áo đỏ tóc đen rũ đất bên trái Huyền Vũ, cùng nữ nhân áo váy bên phải đồng dạng ngoan ngoãn vô cùng, Thành Nhạc không nhịn được bật cười thành tiếng: “Người thật đúng là trâu bò, nhiều tiểu quý hộ giá như vậy.”

Cười cười, Huyền Vũ lấy ra một bình sứ nhỏ tinh xảo, trút toàn bộ máu trong chén vào đó, sau đó đập nắp lại cất kỹ bình sứ, áo váy bên cạnh hiển nhiên lại tiếp nhận chén ngọc để vào tay nải bên hông, một người một thi phối hợp ăn ý, giống như chủ tớ làm bạn quanh năm vậy.

Lại nói đến Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ bên này, hai người sau khi phối hợp với nhau cùng đi đến mộ thất phía trước, xuyên thấu qua cửa đá dày nặng hé mở, phát hiện trung tâm mộ thất vậy mà lại đứng sừng sững một tòa tháp trắng cực lớn cao bốn tầng, tầng dưới chót của tháp trắng không ngừng xoay tròn, hơn nữa không ngừng hướng về bốn phía bắn ra tiễn vũ (mũi tên đuôi lông), hiển nhiên là kết quả của cơ quan sau khi bị chạm đến.

Tòa cơ quan tháp trắng này tổng cộng có chín tầng, mỗi tầng sáu góc, trên mỗi góc đều treo chuông mạ vàng to cỡ nắm tay, theo chuyển động của thân tháp, sáu cái chuông ở tầng dưới cùng cũng theo đó phát ra tiếng vang rền rảng theo quy luật. Điều này làm cho Giản Vô Tranh trốn ngoài cửa không khỏi suy đoán, quy tắc vận hành của chuông và cơ quan này có liên hệ hay không, hoặc giả, chuông này có đủ tính uy hiếp như tiễn hay không.

Trong lúc đang suy tư, chợt nghe bên trong truyền đến một tiếng kêu của nữ nhân: “Mau mau! Qua đó căn chuông xuống!”

Tiếng kêu vừa dứt, một động vật đen tuyền vọt nhanh xông vào tầm nhìn, hình thể của con vật nọ chỉ lớn cỡ con chó nhà, động tác lại dị thường nhanh nhẹn, giữa mưa tên chạy băng băng chẳng chút nào yếu thế, ngược lại càng lộ vẻ linh hoạt. Trên cái đầu nọ hai con ngươi màu vàng phát sáng như mắt mèo trong bóng tối lên hiện lên dị sắc, tứ chi ngắn nhỏ che giấu móng vuốt sắc nhọn bên dưới, kỳ quái nhất chính là, trên lưng nó vậy mà lại mọc vỏ sắt như con tê tê vậy, điều này làm cho nó dù đụng tới bất cứ mũi tên nào, cũng có thể dễ dàng cuộn khúc thân thể che chắn nguy hiểm.

Động vật này tuyệt đối không bình thường, trong lòng Giản Vô Tranh thầm nghĩ, cậu căn bản nghe cũng chưa từng nghe qua. Trước đó trên xe lửa cũng chỉ nghe Nhị ca từng nhắc tới năm mới đào động đều cần ném con chim hay gà vịt xuống dò đường, để ngừa trúng độc mộ khí, nhưng hoàn toàn chưa nghe ai nói qua trên đời này còn có loại động vật dùng để trộm mộ thể này, hướng chi diện mạo lại kỳ lạ như thế.

Mắt thấy động vật vỏ giáp ngoài như con tê tê kia nhanh chóng nhảy lên tháp trắng, cắn xuống một chuông mạ vàng rồi chạy trở về, Giản Vô Tranh rút cuộc nhìn không được nữa đẩy Lăng Mộ ra, cẩn thận hướng tầm mắt về phía góc chết kia nhìn lại.

Chỉ thấy cách tòa tháp trắng không xa, một nam nhân mặc âu phục sẫm màu tay đan lại chống một tấm ván gỗ trang trí phức tạp quý dị, đứng trong góc nơi tiền tương đối thừa thớt, phía sau gã còn đứng ba nam một nữ, mà tiền sắc bén này rơi vào trên tấm ván gỗ, lại chỉ ghim vào nửa mũi tên, hoàn toàn không có khả năng đâm thủng.

Lúc này nữ nhân duy nhất nọ đang ngồi xổm người, dùng bàn tay mang găng cao su từ trong miệng con thú nhỏ màu đen tiếp nhận chuông, cầm đến trước mặt cẩn thận phân biệt. Nữ nhân kia một đầu tóc ngắn gọn gàng, nắm trong tay đèn pin mắt sói tuy nhỏ nhưng vô cùng hữu lực, một đôi mắt to trong veo như nước lóe ánh sáng thông minh lanh lợi, y phục trên người mặc dù đều là hàng hiệu, nhưng không hề giống những nữ sinh đương thời, kín kẽ như tiểu thư khuê các, vừa nhìn đã biết gia thế tốt đẹp, từng nhận giáo dục cao.

Mà bốn nam nhân đứng bên cạnh cô, ngoại trừ gã mặc tây trang kia, ba người khác cũng đều khí thế bất phàm, quần áo trên người trang bị tiện lợi giản đơn, có lẽ thân thủ nhất định cũng không tầm thường.

“Chuông vàng tứ giác, lục đạo luân hồi, chín tầng yêu tháp, chúng ta đừng phải phiền toái rồi, đại ca, mau đánh thức Hồ Tử.” Cô gái tóc ngắn nhíu hàng mày thanh tú, quay đầu hướng nam nhân vóc dáng cao ráo phía sau mình nói.

“Chín tầng yêu tháp? Đó là gì...” Nam nhân vóc dáng cao một bên nói thầm một bên duỗi tay đến sau lưng túm ra một thứ gì đó đen thui thúi: “Còn về phần gọi Hồ Tử ra...”

“Chín tầng yêu tháp là một trong những cơ quan lớn chỉ có ở đất Tạng, uy lực không thể khinh thường, mà ngay cả tôi cũng không thể xác định mỗi một tầng của nó sẽ phóng ra yêu vật gì, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Lãnh đạm nhìn thoáng qua mấy người anh em của mình, người đàn ông tây trang tay trái chống tấm ván gỗ bất động, dùng tay phải rảnh rang sờ sờ cà vạt màu đỏ thẫm, trong thần sắc lộ ra một cỗ kiêu căng.

Đối với người đàn ông tây trang lộ rõ bất mãn, cô gái tóc ngắn vừa muốn mở miệng nói, đã bị một người đàn ông bên cạnh cắt ngang: “Vu Anh, cứ trông coi tốt bảo bối của em, anh nghỉ ngơi trên chuông nọ khả năng có độc.”

Người đàn ông kia vừa lên tiếng, Giản Vô Tranh ngoài cửa lập tức kinh ngạc mở to hai mắt, nương nhờ vào ngọn đèn yếu ớt nhìn kỹ qua, quả nhiên, đây không phải là Liêu Hiểu Thịnh khi ở Kỳ Sơn từng cùng nhau xuống đất thì là ai, mới vừa rồi bị người đàn ông kia che khuất, không nhìn rõ dung mạo, lúc này đã thấy rõ rồi, chỉ cảm thấy vô cùng chấn động.

Tâm trạng Giản Vô Tranh trầm xuống, biết Liêu Hiểu Thịnh xuất hiện ở đây, sự tình này tất nhiên càng thêm phức tạp. Những người này nhất định cũng giống như bọn họ, là sau khi nhận được tin tức tới tìm kiếm “chìa khóa” kia, nhưng ngoại trừ thương nhân Hồng Kông Hứa Chí Nông và nhà họ Giản, sao còn có thể có những người khác biết chuyện này, Liêu Hiểu Thịnh sau khi cùng bọn họ tách ra ở Kỳ Sơn cũng không thấy tin tức, Giản Vô Tranh vốn tưởng rằng

hắn sẽ thành thành thật thật đợi ở Bắc Kinh, không ngờ tới lần này lại tình cờ gặp, hiển nhiên nhà họ Liêu cũng đã nắm chắc một phần cơ mật, tiếp tục suy đoán như vậy, không phải Lăng Mộ Dương không nói thật, mà chính là Nhị ca chưa đem tất cả chuyện tình nói cho cậu biết.

Tài cải trang của Trần gia là tuyệt nhất trên giới trộm mộ, hiện tại lại nhìn những người bên cạnh Liêu Hiểu Thịnh, e rằng đều là xuất thân danh môn, thân mang độc môn tuyệt kỹ. Nghĩ thế, Giản Vô Tranh không nhịn được sùng sốt, chẳng lẽ nói chuyện lần này, những gia tộc nổi danh trên giới trộm mộ đều chen một chân vào? Vậy thì quá thú vị rồi.

Nhìn thấy Giản Vô Tranh tựa hồ đang trầm tư, Lăng Mộ Dương liền nhẹ nhàng đẩy cậu một chút, sau đó buồn bực nói: “Lúc này thật sự là chơi một vở lớn rồi, rốt cuộc là thứ gì mà có thể dẫn ngũ đại gia tộc toàn bộ lên đường? Theo tôi biết, phát hiện của thương nhân Hồng Kông nọ, bất quá cũng chỉ là một kho tàng mà thôi, tiền tài đối với những danh môn này mà nói quan trọng đến không tiếc liên kết cùng đoạt lấy vậy sao? Nhưng nếu trong đó còn có ẩn tình gì chúng ta chưa biết... Tam gia à, tôi thấy Nhị gia đã không nói hết sự tình cho chúng ta rồi, thiệt xấu mà, tôi cái gì cũng đều nói ra hết mà...”

Đôi mắt Giản Vô Tranh buồn bã, trong lòng biết Lăng Mộ cũng nghĩ giống mình, liền nhíu mày hỏi: “Cái gì ngũ đại gia tộc, giải thích rõ ràng, anh biết bọn họ là những ai sao?”

Vẻ mặt tiểu nhân đắc chí lắc lắc đầu, Lăng Mộ Dương có làm ra vẻ thờ dài nói: “Nhị gia thật đúng là cái gì cũng không nói với cậu nha, thân là Tam thiếu gia nhà họ Giản, lượng tri thức này của cậu thật đúng là ít ỏi đến đáng thương.” Nói xong chỉ chỉ người đàn ông tây trang: “Ngũ đại gia tộc này chính là ngôi sao sáng nổi danh trong giới trộm mộ, gã biến thái mặc tây trang kia, chính là Triệu gia cơ quan của Trường Sa, chẳng qua không biết đây là lão đại Triệu Vân Long hay lão nhị Triệu Hoành Hâm. Triệu gia am hiểu thuật cơ quan, cơ hồ không có cơ quan nào có thể làm khó bọn họ, bất quá Triệu gia từ xưa nhân khẩu thưa thớt, không có đại sự đều không dám phái người ra ngoài, cho nên lần này chỉ có một người.”

Hai người đàn ông bên cạnh gã bộ dáng rất giống nhau, là anh em nhà họ Liêu của Bắc Kinh, Liêu gia am hiểu thuật súc cốt, hiệu dụng này Tam gia anh nghe cũng biết rồi đó, bất quá thời gian súc cốt quá dài, thì phải cần được vật để duy trì, túi da đặc thù treo trên eo bọn họ kia, chính là cao súc cốt đặc chế dùng để giả trang của nhà họ Liêu. Liêu gia và Giản gia cùng sống ở Bắc Kinh, các anh hẳn có lui tới không ít chứ nhỉ?”

Gật đầu, Giản Vô Tranh chỉ vào Liêu Hiểu Thịnh nói: “Tên kia đã từng cùng chúng tôi đến mộ Chu Công ở Kỳ Sơn, bất quá trước khi đến mộ thật chính xảy ra chút vấn đề, liền mỗi người một ngã.”

Không hỏi ra được là vấn đề gì, Lăng Mộ chỉ theo hướng ngón tay của cậu hứng thú nhìn một chút, liền tiếp tục nói: “Người phụ nữ ngồi xổm trên mặt đất kia, cùng người đàn ông phía sau cô ta là anh em, cùng thuộc nhà họ Vu thuần hóa thú ở Lạc Dương, là bậc thầy thuần hóa nổi danh trong giới trộm mộ. Thú của bọn họ cũng không giống với động vật bình thường, mà là một loại mộ thú chuyên môn dùng xuống đất đào hang. Loại mộ thú này linh mãnh hung hãn, thậm chí có thể đào móc đạo động, phía sau lưng chúng nó có mai cứng rắn như sắt, trên răng và móng vuốt còn có kịch độc, người bình thường đụng tới một chút sẽ mất mạng.

Sau đó chính là hai huynh đệ Trần gia đã giả trang thành hai ta, Nhị gia cũng nói, Trần gia đôi mắt ở Thiểm Tây, cũng là một tên tuổi trâu bò. Cơ quan Triệu, súc cốt Liêu, thuần thú Vu, đôi mắt Trần, cộng thêm trộm thuật Giản các anh, được gọi là ngũ đại gia tộc.”

Nói xong, Lăng Mộ muốn quay đầu tiếp tục nhìn vào trong cánh cửa tiếp tục xem kịch, lại bị Giản Vô Tranh kéo trở về: “Cái gì trộm thuật Giản? Nói vậy là sao?”

“Không phải chứ?”

Trùng lớn hai mắt, Lăng Mộ Dương bộ dáng không thể tin được, khó nén đề cao chút âm lượng nói:

“Tam gia của tôi à, ngài còn chưa biết chính nhà của ngài làm sao có thể được sự khẳng định của nhiều Xuyên Sơn Lão Quỷ vậy sao? Thế này thì thật quá lạ lùng... Tục ngữ nói, trộm cũng có đạo lý, Giản gia mặc dù không có độc môn tuyệt kỹ gì, nhưng lại nắm giữ một chân lý thiên cổ bất biến, cảnh giới cao nhất của trộm thuật, đó là trộm được nhân tâm, anh ngẫm lại đi, ngay cả nhân tâm cũng bị anh trộm rồi, vậy trên đời còn có cái gì anh không chiếm được? Giản gia sở dĩ có thể hương khói như trước hưng thịnh cho tới hiện tại, chính là vì các thời đại quản sự của Giản gia đều hiểu dùng nhân tâm, tỷ như cái kế bán mình chết tiết kia, khiến cho biết bao anh hùng hảo hán đều thần phục dưới cánh cửa nhà các anh, việc này so với bất kỳ tuyệt kỹ gì cũng hữu dụng hơn, tựa như hiện tại, tam thú cũng đã bị Nhị ca anh thu phục, còn có hang hỏ nào là Giản Nhị gia anh ấy đi không tới nữa? Cho nên đến hiện tại, Giản gia cũng là gia tộc có số thuộc hạ nhiều nhất. Không giống mấy nhà khác, không chịu truyền tuyệt kỹ cho ngoại nhân, thế nên đến giờ đều có vài phần sa sút.”

Nghe xong Lăng Mộ nói, trong lòng Giản Vô Tranh dâng lên một luồng tư vị kỳ quái, không biết là cao hứng hay buồn bực, chung quy nghĩ cái cách trong nhà từ trên xuống dưới đều gặt cậu khiến cậu hiện giờ cảm thấy vô cùng nan kham. Dù sao cũng là chuyện nhà mình, hiện giờ lại từ chính miệng người ngoài nói cho mình hay, mà mình thì cứ như kẻ khờ vậy, cái gì cũng không biết. Bất quá nghe được thực lực gia tộc mình hùng hậu như thế, Giản Vô Tranh vẫn cảm thấy một tia vui vẻ.

Cái này giống như người lớn mang theo trẻ nhỏ la cà vậy, trẻ nhỏ có người lớn phía sau làm chỗ dựa, sẽ đá chân ngẩng cao đầu, chẳng thêm quan tâm, đặc ý đào dạt. Mà Giản Vô Tranh bây giờ, chính là có tâm lý trẻ nhỏ loại này.

Lăng Mộ đang bổ sung kiến thức cho Giản Vô Tranh, đồng thời Vu Anh ngồi xổm trên mặt đất cũng đứng lên, cô liếc mắt nhìn Liêu Hiểu Thịnh một cái, trong lòng hiểu được đối phương có ý đáp thế, tránh cho mình và Triệu Vân Long bắt đầu cãi nhau, liền nói:

“Tiền của yêu tháp một khi bán hết, yêu vật của tầng tiếp theo lập tức sẽ phóng ra, ngẫm lại nên làm thế nào ứng phó đi.”

“E rằng không có thời gian để chúng ta suy nghĩ đâu, em gái.” Chỉ chỉ tháp trắng, khoe miệng Liêu Hiểu Thịnh cong lên một mặt cười nhạt.

Nghe vậy, mọi người đồng loạt quay đầu, liền nhìn thấy tầng dưới cùng vốn không ngừng chuyển động kia bỗng dừng khựng lại, tiếng của cơ quan đình chỉ vang trong mộ thất cực kỳ đột ngột. Tiếp theo, cả tòa tháp trắng chột chìm xuống phía dưới, thẳng đến khi tầng chót nhất cũng chui vào lòng đất mới dừng lại. Sau đó cơ quan tầng thứ hai bắt đầu hoạt động, thân tháp chạm trở đầy hoa văn đồ án tinh xảo mở ra sáu cánh cửa nhỏ, trùng nhiều chân lúc nhúc cỡ bằng chân người từ bên trong chui ra, giầy giữa thân thể phì nhiêu cùng cặp càng thô to cấp tốc bò hướng về phía đám người.

Chương 21 - Hộ gian đạo

Trùng trăm chân thời cổ xưa còn có danh xưng là địa long, loại này hình thể cực lớn, hơn nữa thường thường được bách tính tư tưởng cổ hủ nhận thức làm thần linh, phạm là đụng phải trên đường, đều sụp người quý lạy tại chỗ cầu phù hộ. Mà trên thực tế, loại côn trùng này thích ở lại những nơi âm u ẩm ướt, hơn nữa độc tính cực kỳ ác liệt, có thể sử dụng càng to trên đầu đâm thủng gan con mồi, kẹp lấy nó không cách nào chạy trốn.

Đối với Xuyên Sơn Quỷ lão luyện mà nói, trùng trăm chân này đã thấy nhiều, biện pháp đối phó hiển nhiên cũng nhiều.

Lần đầu nhìn thấy cự trùng xuất hiện, Triệu Vân Long liền mặt không đổi sắc nhanh chóng thu tâm vấn gỗ về, xếp thành hình dáng một cái vali, sau đó từ bên trong lấy ra vài bình thuốc bột, ở trước mặt mọi người vẩy ra.

Trùng trăm chân này tụ tập phía trước thuốc bột, cũng không thấy tiến lên phía trước tác nào, giống như bị một mặt kính trong suốt tách ra vậy, ở bên kia thuốc bột giầy giữa thân hình đùn đẩy, dây dưa với nhau.

“Hiệu lực của thuốc bột chống đỡ không được bao lâu, còn lại giao cho các cậu.” Triệu Vân Long một tay mang theo cái rương, một tay cầm trong túi quần, nhìn anh em Vu gia lạnh lùng nói.

Hừ một tiếng, Vu Anh móc ra một viên kẹo tròn màu trắng, ngòai xồm xuống đút cho mộ thú, sau đó vỗ vỗ giáp lưng cứng rắn của mộ thú, nói: “Chạy chạy, đi trùng trị đám trùng này.”

Mộ thú kia sau khi ăn viên kẹo, đồng tử ánh vàng lập tức tóe thành màu tím sẫm, lông trên tứ chi giống như gai sắc bung hướng ra ngoài, nhào lên lưng trùng trăm chân, bày ra móng vuốt cùng răng nanh sắc bén, hai ba cái liền đem đám trùng này xé xác đến máu đen tung tóe, run run thân thể phì nhiêu cuộn tròn trên mặt đất.

Đàn trùng trăm chân nhìn thấy có vật sống xuất hiện, lập tức điên cuồng tràn về hướng mộ thú, gương nanh múa vuốt muốn đẩy nó vào chỗ chết.

Vu Phong bên cạnh nhìn thấy tình cảnh này, vội vàng giơ chân đá Hồ Tử đang co thành một đống bên chân, quát lớn: “Mẹ kiếp, tổ tông! Đừng có ở đó mà ngẩn người, lên mau!”

Nghe mệnh lệnh của chủ nhân, Hồ tử mới lười biếng run run rẩy rẩy thân thể, cong sống lưng lên duỗi thẳng lưng lười biếng, tiếp đó hất đầu màu đen như tiểu lão hồ, hướng về phía Vu Phong mở ra mồm miệng đỏ tươi. Mà Vu Phong, lại vẻ mặt đương nhiên tiện tay vút một viên kẹo xuống.

Sau một lát, Hồ Tử liền đem thân thể phình thành ngọn núi nhỏ cao cao nhảy lên, sau đó nhào mạnh lên hai con trùng trăm chân đang muốn bò đến, một trào một con bắt bọn nó dầm bẹp, động tác liền mạch lưu loát, rất nhanh nhẹn nhưng mãnh liệt vô cùng.

Bốn nam một nữ cứ như vậy đứng đằng sau thuốc bột, lẳng lặng chờ đợi hai mộ thú tiêu diệt đàn côn trùng, trong lúc nhất thời trước tháp trắng một mảnh thi trùng, máu đen văng khắp nơi, xác của trùng trăm chân bị hai mộ thú thay nhau xé tung khắp chốn, khiến kẻ khác vô cùng buồn nôn.

Nghĩ tình huống bên trong đã ổn định lại không sai biệt lắm, Giản Vô Tranh liền quay đầu ra dấu với Lăng Mộ Dương, ý bảo hắn đi theo sau mình tiến vào. Hiểu được giờ phút này vừa vặn đến thời cơ, Lăng Mộ Dương cũng liền thuận theo gật đầu một cái, cùng Giản Vô Tranh hợp lực mở ra cánh cửa đá.

“Các anh sao lại ở chỗ này.” Đẩy cửa đá ra, Giản Vô Tranh vẻ mặt kinh ngạc nhìn bốn nam một nữ trước mặt, thanh âm lại trái ngược tình tảo dị thường.

“Cư nhiên là các anh?” Sau đó Lăng Mộ Dương tiến vào cũng sững sốt, đón lời tiếp tục nói:

“Xem ra đám người Giản gia cũng không ở gần đây, làm sao bây giờ, Tam ca, có muốn tiếp tục đi tìm hay không?”

Quay đầu lại liếc mắt nhìn Lăng Mộ Dương một cái, Giản Vô Tranh cũng không mở miệng nói chuyện, mà là quay đầu nhìn hai mộ thú cách đó không xa đang cùng trùng độ sức, còn có chín tầng yêu tháp cao lớn hùng vĩ nọ, thẳng đến khi phát hiện ánh mắt của đám người Vu Anh từ hoài nghi chuyển thành hiển nhiên, mới nhàn nhạt nói: “Đây là cái gì, các người trước khi đến đây chưa đựng phải người nhà họ Giản sao?”

Khoát khoát tay, trên khuôn mặt xinh đẹp của Vu Anh lộ ra một tia bất đắc dĩ: “Người nhà họ Giản không đựng phải, chỉ đựng phải cơ quan khó nhằn này.” Nói xong đưa một ngón tay chỉ tháp trắng: “Chín tầng yêu tháp, từng nghe qua chưa?”

Lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, Giản Vô Tranh mang theo Lăng Mộ Dương đi tới trước mặt mọi người, nhìn lướt qua trang bị của mọi người, nói: “Tôi xem chừng mọi người cũng không bị thứ này vây khốn, bất quá còn chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết thôi.”

“Đích thật là như vậy.” Cười cười, ánh mắt Vu Anh nhìn Triệu Vân Long, cố ý trào phúng nói: “Cơ quan này hiển nhiên không phải sở trường của chúng tôi, chỉ có thể trông chờ vào truyền nhân Triệu gia đại danh鼎鼎 có thể nghĩ ra biện pháp hay không, nếu không nghĩ ra được, hừ...”

Nghe vậy Triệu Vân Long theo thói quen đưa tay sửa sang lại cà vạt, lạnh lùng nói: “Biện pháp đương nhiên là có, chín tầng yêu tháp có lợi hại mấy bất quá cũng chỉ là một cơ quan, chỉ cần

tháo xuống trục động lực, còn lại chỉ là đồng sắt vụn. Bất quá tôi cần phải có người hỗ trợ, Liêu Văn Uyên và Liêu Hiểu Thịnh, các anh theo tôi đi vào.”

Nói xong, Triệu Vân Long từ trong hòm gỗ lấy ra mấy công cụ hình dạng kỳ dị, liền đi thẳng tới trước tháp trắng, khom lưng chui vào cửa nhỏ bên trong thân tháp. Anh em nhà họ Liêu ở phía sau liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng bước nhanh đi theo qua đó.

Ngoài tháp cuộc chiến của mộ thú và trùng trăm chân vẫn còn tiếp diễn, bên trong tháp Triệu Vân Long dưới sự trợ giúp của anh em Liêu gia, động tác nhanh nhẹn dỡ bỏ tâm trục cơ quan. Cơ quan của chín tầng yêu tháp phức tạp chặt chẽ, rất nhiều chỗ chỉ có thể để cho Liêu Văn Uyên súc cốt thành đũa nhỏ nhí đồng mới có thể tiến vào triển khai phá hủy, thế nên cần thời gian nhất định mới có thể hoàn thành.

“Trong chín tầng yêu tháp thời gian vận hành của cơ quan mỗi tầng có hạn, hy vọng bọn họ có thể ra trước khi tầng tiếp theo mở ra.” Vu Anh nhìn thoáng qua hai mộ thú đang cắn xé trùng trăm chân, có chút lo lắng nói.

Không tiếp lời, Giản Vô Tranh mặt không chút thay đổi nhìn về phía tháp trắng chỉ còn tám tầng bên ngoài, trong lòng lại đang hồi tưởng hết thấy vừa rồi, không biết Liêu Hiểu Thịnh có nhìn ra sơ hở hay không, dù sao hẳn trong đám người này, là người có thời gian ở chung với mình dài nhất, rất có khả năng phát hiện chút chi tiết bị mình xem nhẹ. Hơn nữa, sau khi loại bỏ cơ quan, chỉ sợ cũng phải cùng đám người này tiếp tục xâm nhập địa cung tìm kiếm mộ thất chính, đến lúc đó tiếp tục khước từ sẽ có vẻ không bình thường, cho nên phải nhanh chóng đổi phỏ xong sự tình trước khi trở về chỗ Nhị ca.

Nghĩ xong, Giản Vô Tranh liền tùy ý mở miệng nói: “Tôi sẽ tìm đến mộ thất chính trước ngăn chặn Giản Tam Sinh, tạo thành hỗn loạn, đến lúc đó mọi người cầm đồ được rồi thì đi ngay, chúng ta ở bên ngoài hội hợp.”

“Được.” Gật đầu, Vu Anh hiển nhiên rất có hảo cảm với Trần Liêu, đối với lời Giản Vô Tranh không có chút ý kiến nào: “Bất quá huynh đệ các anh phải cẩn thận, Giản gia kia có Thanh Long ở đó, nếu bị phát hiện ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng, không ai đánh thắng được y, mấy lão gia tử chỉ nói phải xác nhận thứ trong quan tài còn đó không, cho nên chúng ta không cần phải liều mạng.”

Nghe xong lời Vu Anh, Giản Vô Tranh không nhin được kỳ quái trong lòng, tại sao nói phải xác nhận đồ vật còn đó không, chẳng lẽ mộ này thế hệ trước của ngũ đại gia tộc đã từng tới tập thể? Bọn họ lần này phái vài người đến, là để giải quyết chút tranh chấp đời trước của mình? Vậy tới cùng là có chuyện gì, có thể khiến cho lão nhân của mấy gia tộc đến giờ vẫn nhớ mãi dưới đáy lòng, hơn nữa không biết rõ ràng là không được?

“Chuyện đời trước của bọn họ, dù sao cũng không nên để chúng ta đến xử lý.” Giản Vô Tranh khẽ nhíu mày, lộ ra một chút bất mãn: “Không biết thứ trong quan tài kia rốt cuộc sẽ có gì.”

“Rất có khả năng cái gì cũng không có, đừng quên mấy lão đầu kia từng nói, động này lúc trước từng bị bọn họ móc ra, không ngờ tới ngoài ý muốn bị Giản gia phỗng tay trên, bọn họ sợ năm đó là một hồi hiểu lầm, mới gọi mấy người chúng ta đến xác nhận. E rằng khi ấy trong

mộ thất chính đã xảy ra chuyện gì đó rất khó giải quyết, bằng không mấy gia chủ thân thủ như thế sao lại phải đánh cược nhường chỗ lui về, đến nỗi ngay cả sự tình cũng chưa làm rõ ràng?” Ánh mắt Vu Anh phức tạp liếc mắt nhìn Giản Vô Tranh, tựa hồ vô cùng không muốn đi chuyện này: “Mấy người chúng ta chính là vật hy sinh của bọn họ, chuyện năm đó trong lòng bọn họ so với mạng chúng ta còn quan trọng hơn.”

“Đừng suy nghĩ thái quá, hồ dữ không ăn thịt con, không ai có thể nhìn con cái chịu chết, không chừng sau lưng sự tình này còn có ẩn tình khác.” An ủi vài câu, Giản Vô Tranh quay về lộ ra một mặt cười nhạt với Vu Anh.

“Không phải tôi nghĩ nhiều đâu,” Vu Anh mắt tự nhiên đưa tay đặt phía sau, đỏ bừng mặt, hơi ngưng ngưng nói: “Chẳng lẽ anh không nghĩ tới, tại sao bọn họ chỉ phái mấy người không được xem trọng trong gia tộc chúng tôi ra ngoài? Rõ ràng chính là bảo chúng ta đi tìm cái chết. Anh đừng thấy Triệu Vân Long là lão Đại, nghe nói Triệu lão gia tử đã sớm quyết định truyền vị trí cho lão Nhị Triệu Hoàn Hâm rồi.

Bỗng nhiên tỉnh ngộ gật đầu, trong lòng Giản Vô Tranh cảm thán nữ nhân này bà tám, đồng thời nghĩ đến lời Trần La Tinh nói trước đó, hai huynh đệ Trần gia xảy ra chuyện Trần lão gia tử cũng không hiểu rõ nội tình, hiện tại xem ra, ngay cả ba gia tộc khác cũng không biết việc này chỉ có Trần Liêu trộn trong đó, cũng không rõ ràng Trần Liêu này là vì lý do gì.

Hôm nay thân phận mục đích của đám người kia cơ bản đã biết rõ, trong lòng Giản Vô Tranh cân nhắc phải lấy cớ gì đi tìm Nhị ca, sau đó cùng Lăng Mộ mau chóng rời đi, nếu không càng kéo dài, thân phận hai người bọn họ càng dễ dàng bại lộ, vạn nhất nữ nhân này muốn nhìn diện mạo thật của Trần Liêu, cậu nên nói thế nào, chẳng lẽ thật sự phải lột xuống một lớp da? Cậu cũng không có bản lãnh hai da mặt như Trần gia.

Mất thấy cơ quan yêu tháp sắp có dấu hiệu báo hồng, Giản Vô Tranh vội vàng ra vẻ bình tĩnh nói: “Mọi người đã giải quyết chuyện nơi này, lập tức đi tìm mộ thất chủ, đừng lè mề nữa. Tôi cùng lão Tứ trở về tìm người nhà họ Giản, nếu mọi người đụng phải Giản Tam Gia và Chu Tước, nhớ giúp chúng tôi xử lý.”

Nói xong, Giản Vô Tranh mang theo Lăng Mộ đi tới bên cửa đá, vừa muốn ra ngoài, chợt nghe bên trong tháp trắng truyền đến một tiếng vang thật lớn, sau đó cả tòa tháp vậy mà lại bắt đầu chìm xuống phía dưới, thẳng đến tầng thứ hai toàn bộ chìm xuống nền đất, tiếng động mới từ từ ngừng lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Vu Anh tiến về phía trước hai bước, vội vàng kêu lên.

“Hẳn là bọn họ không cẩn thận đụng phải tầng cơ quan tiếp theo rồi?” Vu Phong vuốt mặt, bắt đầu suy đoán.

Lúc này hai mộ thú đã đối phó xong đám trùng trăm chân, nhẹ nhàng nhảy về dưới chân hai anh em, thành thành thật thật cuộn tròn một đồng.

Thấy tình cảnh này, Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương cũng ngừng lại, quay đầu nhìn về phía tháp trắng.

Đội trong chốc lát, tầng cơ quan thứ ba đúng như dự đoán chậm rãi không bắt đầu, sau một trận tiếng ma sát, ba người vừa rồi đi vào phá hư cơ quan lại hoàn hảo không tổn hao gì chui ra, điều này làm cho anh em nhà họ Vu chờ đợi đã lâu bên ngoài lộ ra vài phần vui sướng. Chỉ có Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương thâm than trong lòng sao bọn họ không chết luôn bên trong.

Nhìn thấy bộ dáng Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương như muốn đi, người cuối cùng từ trong tháp chui ra Liêu Hiểu Thịnh bỗng dung mở miệng nói: “Chờ một chút, hai người không thể đi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều thoáng sững sốt, Vu Anh càng mở lời hỏi trước: “Sao vậy? Các anh còn có chuyện gì muốn nói?”

Lắc lắc đầu, Liêu Hiểu Thịnh một bên giần khụng xương ra lần nữa, rồi hướng Giản Vô Tranh nói: “Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn trước khi hai người rời đi liếc mắt xem diện mạo thực của hai người một chút. Nhị gia và Tam gia nhà họ Giản đều quá mức thông minh, sau khi biết có người nguy trang bọn họ, làm không tốt sẽ tương kế tựu kế lừa gạt chúng tôi. Để ngừa vạn nhất, trước hết để trong lòng chúng tôi được rõ ràng, mọi người mới phối hợp tốt với nhau được đúng không?”

Biết sự tình đã không cách nào vẫn hồi, Lăng Mộ Dương đảo tròn mắt, bắt đầu suy nghĩ tỷ lệ chạy trốn thành công. Mà che phía trước hấn Giản Vô Tranh lại trầm mặc một lát, sau đó cười cười nói: “Liêu Hiểu Thịnh, người giúp đại gia ta hướng Triệu Lỗi hỏi rõ ràng, cứ nói lần sau Giản gia chiếu theo đó mà tha các người một mạng.”

Dứt lời, lời kéo Lăng Mộ vừa kịp phản ứng xoay người bỏ chạy.

Chương 22 – Chia nhau hành động

Giữa mộ đạo âm u quỷ dị, một người phụ nữ khoác áo choàng dày vội vã chạy qua, nón trùm rộng thùng thình che giấu ánh mắt của cô ta, khiến phần lớn khuôn mặt xinh đẹp của cô đều giấu trong bóng khuất, đôi môi hồng duy nhất lộ ra cũng mím chặt, phảng phất như gặp chuyện gì đó cực kỳ khó xử. Đi theo phía sau cô, là hai nữ nhân thân hình dị thường vạm vỡ, một diện mạo bình thường, mặc váy áo lỗi thời, người kia thì tóc dài đen nhánh quét dưới sàn, chỉ có bộ áo đồ cổ quái che đậy thân thể.

Phía sau thanh âm cự thạch rơi xuống ầm vang không ngừng, cô gái kia lại hoàn toàn không có bất cứ động thái gì, vẫn mãi miết mang theo hai nữ nhân phía sau không ngừng chạy về phía trước, tựa hồ cũng không lo lắng phía trước sẽ lại xuất hiện cơ quan gì chí mạng.

Mà cự thạch tạo ra tiếng vang rung trời chuyển đất kia, lại như vật sống vậy, vô luận nữ tử hướng mộ đạo kia chạy đi thế nào, nó đều gắt gao đuổi theo sau, không để con mồi có một tia cơ hội thở dốc.

Trong hoảng loạn không biết chạy bao lâu, thẳng đến khi phát hiện thanh âm đình tai nhức óc trước đó hoàn toàn biến mất, cô gái mới từ từ dừng bước, đưa tay xoa xoa mồ hôi mỏng bên gò má, từng ngum từng ngum thở hỗn hển. Tiếp theo khi quay đầu lại nhìn thoáng qua hành lang, nhũn mày suy tư chỉ chốc lát, lại quan sát một chút trạng huống chung quanh, liền xoay người đi tới trước thị nữ đức vàng, đem vật trong tay thị nữ kia xoay chuyển sang một bên, sau đó bước nhanh vào giữa ám đạo vừa mở ra.

Theo bậc thang được tu chỉnh toàn vẹn trong ám đạo, chỉ chốc lát sau liền phát hiện cơ quan cửa đá để ra ngoài, cô gái dừng bước, nữ nhân áo váy bên cạnh cô lập tức qua mở cửa, một trận thanh âm của cơ quan vận động qua đi, hai nam nhân một cao một trắng xuất hiện ngoài cửa đá.

“Chị Huyền Vũ, tôi nói chị cũng thật chậm nha, hai chúng tôi thiếu chút nữa muốn đi tìm chị rồi.” Hai tay ôm ngực, Thành Nhạc vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Huyền Vũ cùng hai xác rồi cúi đầu nghe theo phía sau cô từ trong ám đạo đi ra.

Phớt lờ lời trêu chọc của Thành Nhạc, Huyền Vũ quay đầu nhìn về phía Vương Tử Khiêm tựa một bên trên tường, mặt không chút thay đổi, sau khi nhận được một ánh mắt khẳng định của đối phương, mỉm cười nói: “Tất cả cơ quan đã loại trừ, hiện tại có thể tiến vào.”

Gật đầu, Thành Nhạc xoay người dẫn đầu đi phía trước, vừa đưa tay lên điều chỉnh đèn pin mắt sói màu xanh đến mức lớn nhất, vừa thờ ơ nói: “Cơ quan cuối cùng cư nhiên là Tam Thanh Thạch, thế này mẹ nó cũng quá xem thường trí tuệ của chúng ta rồi, loại đồ vật này ai tùy tiện tới cũng có thể phá, mộ của hắn bị người ta đào ra cũng đáng lắm.”

Tam Thanh Thạch là một loại cơ quan phòng trộm cổ đại thường dùng, quân vương thời cổ sợ mộ thất mình lọt vào tay trộm mộ, sẽ lựa chọn rất nhiều loại phương pháp để đề phòng, hòm trống mộ trống là một, hung quỷ ác linh là hai, thứ ba là Tam Thanh Thạch này. Lại nói cơ cấu hoạt động của loại cơ quan này kỳ thật rất đơn giản, sau khi bị kích khởi dựa vào tiếng đi của bọn trộm mộ bám theo vào mộ thất, sau đó hạ xuống cự thạch đập thành thịt nát, ngoại trừ điểm bám theo nguồn gốc tiếng động này, cùng Đoạn Long Thạch cơ bản là một nguyên lý, cự thạch vừa xuống, cắt đứt cửa sinh, tuyệt đối vô pháp quay về lối cũ. Cho nên Huyền Vũ mới có thể từ trong ám đạo trở về chỗ cũ.

“Hiện giờ kết luận còn hơi sớm, cơ quan cuối cùng, cũng có khả năng ở đây.” Đưa tay chỉ về mộ thất chính trước mặt bị hai bóng người cao lớn uy mãnh thủ hộ, Huyền Vũ tỉnh táo nói: “Tur Phổ Đạt Lạp không phải người ngu xuẩn như vậy, nếu ông ta cam nguyện vì Nhiếp Xích Tán Phổ dùng chính bản thân để trông coi, đã nói lên địa vị của Nhiếp Xích Tán Phổ trong lòng ông cực kỳ cao quý, ông ta nhất định sẽ dùng hết kiến thức của mình để thủ hộ lăng mộ của Xích Thiên Vương.”

Thở dài, Thành Nhạc quay đầu lại liếc mắt nhìn Huyền Vũ một cái, sau đó tiếp tục vừa dẫn đường đi về phía trước vừa nói: “Nữ nhân các cô cứ luôn tin tưởng thứ cao thượng này, cô không nghĩ tới, Tur Phổ Đạt Lạp rất có thể là vì chính ông ta mà kiến tạo mộ này sao? Hoặc giả, mộ này đã bị người ta trộm rồi, là một cái hố thối nát, cơ quan lợi hại sớm đã bị phá hủy, cho nên chúng ta chỉ gặp những loại hàng chẳng đáng để vào mắt này.”

“Lời anh nói cũng không phải không có khả năng.” Cúi đầu suy nghĩ một chút, Huyền Vũ liền tiếp tục nói: “Nếu thật sự như lời anh nói, ở chỗ này tìm không được thứ chúng ta muốn, phải vào mộ của một người, không có nó là không được.”

“Đi vào rồi nói.” Ra dấu ý bảo hai người đừng nhiều lời nữa, Vương Tử Khiêm bước nhanh về phía trước, dẫn đầu tiến vào mộ thất chính của Nhiếp Xích Tán Phổ.

Bên trong mộ thất chính là một bố cục hình chữ hồi (回)

, trung gian chỗ đặt quan tài của chủ mộ lõm xuống phía dưới, căn cứ vào bày biện chung quanh, hình thành một kết cấu ẩn gió nhận khí, loại kết cấu này làm cho thi thể của chủ mộ có thể không bị hư hỏng thối rữa như người sống bình thường, là một loại phương pháp đập long nhãn.

Phong thủy huyết vị căn cứ tốt xấu có thể chia làm ba loại, một là bảo huyết long nhãn vô cùng tốt, trong loại huyết nhãn này tuyệt đối sẽ không xuất hiện bánh ú, ngược lại trong quan niệm của người xưa có cách nói mượn nhờ huyết long nhãn bước lên trời đắc đạo thành tiên. Một loại khác là huyết tụ âm phong thủy cực xấu, thi thể chôn vào đó chưa tới một nén nhang thế nào cũng vùng dậy, cho dù là đặt vào trong âm huyết này cũng sẽ thối rữa thành cặn bã. Một loại cuối cùng, chính là huyết vị phong thủy bình thường, thành tiên hay ra bánh ú *, đều phải dựa vào biến hóa của sự vật chung quanh để quyết định... (“Bánh Ú” là thuật ngữ của giới trộm mộ, bánh ú = cương thi. Trộm mộ dù sao cũng là nghề đáng hổ thẹn, làm việc phải lấp liếm một chút, cho nên dùng thuật ngữ. Bánh ú bị chính là cương thi lợi hại. Nhưng phát sinh thi biến khó đối phó gọi là “Bánh ú già”. Chỉ còn thừa lại xương xấu hay xác khô gọi là “Bánh ú khô”. Có rất nhiều thứ chôn cùng gọi là “bánh ú thịt”)

Ba người sẵn sàng đề phòng, cẩn thận cảnh giác tới gần quan tài bạch ngọc cực lớn ở trung tâm mộ thất, nhưng sau khi tới bên cạnh, phát hiện bên trong quách ngọc là một bộ hòm ngọc chất liệu như gỗ, mà bất kể là quách ngọc hay hòm ngọc đều đang mở rộng, bên trong ngoại trừ gấm vóc mỹ khí, minh châu bội sức ra, thì không thấy đồ vật nào khác nữa.

“Sao lại trống không?” Nhìn thấy tình cảnh trong quan tài, Thành Nhạc nhin không được chữ nhỏ một tiếng, kỳ quái hỏi.

Bảo nữ nhân áo váy nhắc gấm lót trong quan tài lên, Huyền Vũ nhíu mày nhìn một chút, cũng vẻ mặt nghi ngờ nói: “Có khi nào chỗ này chỉ là ngôi mộ rỗng, quan tài mộ chủ chân chính đặt ở nơi khác? Không, không có khả năng, nơi này nhất định là mộ thất của Nhiếp Xích Tán Phổ... Nếu không...”

Ngay khi Thành Nhạc và Huyền Vũ đều ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, Vương Tử Khiêm vẫn im lặng trước sau như một, y giương mắt nhìn quanh bốn phía một vòng, nhờ vào đèn pin mắt sói trong tay ba người đem bày trí bên trong mộ thất nhìn bao quát một lần, lại cúi đầu nhìn chằm chằm bên trong quan tài một lát, sau đó đưa tay đề lên đáy quan tài, dùng sức ấn một cái.

Chỉ nghe rằng rắc một tiếng cơ quan giòn vang, dưới đáy quan tài bạch ngọc vậy mà lật qua toàn bộ, sau đó lập tức chậm rãi chìm xuống phía dưới, mà một người ẩn dưới đáy quan tài, lại nhờ vào sức lực của cơ quan từ từ di chuyển lên.

“Móa...” Sau khi nhìn thấy người quần áo hoa mỹ, đầu đội bảo quan kia, đáy lòng ba người đều trầm xuống, sắc mặt Thành Nhạc càng bất thiện mắng thành tiếng. Dem trường kiếm người trong quan tài nọ ôm trong lòng lấy ra, đôi mắt tối tăm của Vương Tử Khiêm thoáng chốc tràn đầy màu đỏ tươi, sắc mặt y bình tĩnh, trong thanh âm trầm ồm hữu lực lại lộ ra một cỗ ngoan tuyệt: “Thất Tinh Long Uyên, quả nhiên trong tay hần.”

Hé hé miệng, Huyền Vũ vừa muốn nói chuyện, chợt nghe được cách đó không xa một trận cơ quan rung động, đèn pin chiếu qua, phát hiện cũng lại là một cửa ngầm vừa mở.

Ba người liếc nhau, rồi cùng đi vào trong, nhưng khi vừa nhìn được thứ treo trong cửa, tất cả đều lộ ra bộ dáng không thể tin nổi.

Nhìn lồi vắn đột ngột lan tràn đến lòng bàn tay, nháy mắt Vương Tử Khiêm nắm chặt Long Uyên kiếm vừa lấy được, hai người khác thấy Thanh Long lộ ra loại vẻ mặt này, vội vàng cúi đầu nhìn trên người mình, quả nhiên cũng nhìn thấy cảnh tượng tương tự.

Tay trắng nhỏ nhẹ xoa lên thủy văn trên cánh tay, Huyền Vũ có chút thất thần lắm bầm nói: “Hần muốn chúng ta trọn đời không được siêu sinh, hần đã sớm tính đến sẽ có ngày hôm nay, người thật độc ác...”

Cáu kinh kéo ống tay áo xuống, che giấu vân văn đang trải rộng toàn bộ cánh tay, Thành Nhạc dứt tay vào túi quần, một tay đỡ trán thở dài nói:

“Tên khốn kia hận chúng ta không phải ngày một ngày hai, chỉ là không ngờ tới, sau khi hần hại chết thú mẹ cư nhiên còn muốn giết chết tất cả chúng ta.”

“Đi tìm hần.” Hai tròng mắt huyết hồng chuyển hướng hai người khác, Vương Tử Khiêm mặt không đổi sắc lạnh lùng nói.

“Đúng vậy đúng vậy...”

Thành Nhạc vừa gật đầu vừa cau chặt mày, khoe miệng bứt lên một mặt cười tự giễu nói: “Cậu là vì Giản Tam gia của cậu mà đi... Tôi đây, không thể làm gì khác hơn là một mình mang hai người đi theo, tên Lăng Mộ ngu ngốc kia, nếu cậu ấy lấy được mệnh ngọc, tôi cũng không cần vất vả một mình thế này...”

Chậm rãi đi qua gỡ ngọc hoàn hình tròn tinh mỹ khéo léo treo trên thứ gì đó xuống, Huyền Vũ lộ ra một tia cười khô:

“Chỉ có mệnh ngọc của thú mẹ mới có thể mở ra mộ hần, tôi thật không rõ, giữa bọn họ rốt cuộc là yêu, hay hận...”

“Nhất định là hận.” Cầm ngọc hoàn Bạch Hồ trong túi, Thành Nhạc bắt đắc dĩ lắc đầu: “Cô ta đang phát cuồng, ngay cả tôi cũng cảm giác được... Bất quá nếu là tôi, mệnh ngọc của chính mình một mực bị người khác khống chế trong tay, tôi cũng sẽ phát cuồng.”

Nói xong, Thành Nhạc lại nhìn thoáng qua thứ bị treo giữa không trung kia: “Dùng loại đồ vô nhân đạo này đối phó với chúng ta thật con mẹ nó... Bốn người chúng ta chẳng lẽ là vật hi sinh sao?”

Hơi cong khoe môi, Huyền Vũ an ủi nói: “Dám nói tứ thú là vật hi sinh, cũng chỉ có anh, Bạch Hồ, quả nhiên, anh sớm muộn gì cũng sẽ chết bởi cái miệng đó.”

“Không chừng là bốn người chúng ta cùng chết đấy.” Dứt lời, Thành Nhạc quay đầu nhìn về phía Vương Tử Khiêm, hỏi: “Thanh Long, cậu dự định làm gì đây, hiện giờ loại tình huống này, tốt nhất mau chóng tìm được mộ của hắn, có muốn cùng đi hay không?”

Màu đỏ dần trôi đi, đôi mắt đen bóng của Vương Tử Khiêm quét qua hai người, rồi cúi đầu nhìn chằm chằm Long Uyên trong tay nói: “Tôi muốn dẫn Vô Tranh bọn họ đến đây, hai người đến Tây Ninh trước đi.”

“Thanh Long.” Nghe được lời Vương Tử Khiêm, Huyền Vũ lập tức không đồng ý mở miệng nói: “Hiện giờ không phải lúc làm việc theo cảm tính, nếu bỏ qua thời cơ, cậu muốn gặp cũng không gặp được người yêu nhỏ bé của mình nữa đâu, hà tất để đến khi đó lại hối hận?”

“Đi cũng chưa chắc có thể sống tiếp, không phải sao.” Ngắc đầu nhìn Huyền Vũ, trong con ngươi đen bóng của Vương Tử Khiêm hiện lên một tia phức tạp, từng chữ rõ ràng nói: “Tôi chính là sợ mình sẽ hối hận.”

“Này này, cậu chung quy không phải là muốn gặp mặt Giản Vô Tranh lần cuối đó sao? Đến nước này rồi, làm sao có thể có thể có chuyện tứ thú chưa chắc.” Thành Nhạc miễn cưỡng cười khê đầm bả vai Vương Tử Khiêm, sau đó lại yên lặng bồi thêm câu: “Mặc dù hiện tại chỉ có tam thú...”

“Không gặp cậu ấy, tôi sẽ hối hận.” Ngữ khí cực kỳ khẳng định, Vương Tử Khiêm nói xong cũng không quay đầu lại bước ra ngoài, lưu lại Thành Vũ và Huyền Vũ đứng tại chỗ không khỏi nhìn nhau.

Trầm mặc một hồi, Huyền Vũ phủ nón trùm lên đầu, sau đó vừa đi vừa mỉm cười nói: “Nếu muốn, thì cứ đi, Thanh Long nói rất đúng, đừng để mình hối hận, Bạch Hồ, anh cũng có thể như thế.”

“Tôi đi...” Gãi gãi đầu ngượng ngùng, Thành Nhạc lộ ra một mặt cười cảm kích: “Thật ra cô cũng rất tốt, trước kia chưa từng tiếp xúc chung quy cảm thấy cô là vũng nước xấu xa bốc khói đen, hiện tại xem ra...”

Đối với lời khen người hiếm có của Thành Lão Hồ, Huyền Vũ cũng không phủ định, chỉ khoát tay áo, rồi mang theo hai cỗ thi rồi chậm rãi rời đi.

K

éo Lăng Mộ Dương vừa chạy vừa tránh né đám người Liêu Hiểu Thịnh truy tung trong mộ đạo, Giản Vô Tranh nghĩ tiếp tục như vậy, chính mình sau này trở về trường thi thể dục nhất định có thể thi đậu với điểm số cao nhất. Cảm giác nặng nề nơi ngực càng ngày càng mãnh liệt, hai người đều chạy đến mặt đỏ tía tai, nhưng một khi dừng lại, là có thể nghe được tiếng vượt nhọn của hai mộ thú nọ chầm đất, khiến hai người bọn họ không thể không tiếp tục cuống quýt chạy trốn trong mộ đạo.

“Lăng Mộ, chúng ta tách ra chạy thôi.” Nhìn ánh sáng cam của đèn pin mắt sói trong lúc chạy trốn lúc ẩn lúc hiện, Giản Vô Tranh thở hồng hộc nói, dưới chân không có chút ý định ngơi nghỉ.

“Tách ra...chạy?” Thể lực còn không bằng loại sinh viên đại học bình thường như Giản Vô Tranh, Lăng Mộ Dương sau khi trải qua thời gian dài khổ sở chạy, trước mắt tránh không được từng đợt biến thành màu đen, ngay cả một câu nói cũng không trọn vẹn.

“Đúng vậy.” Đột ngột dừng bước, Giản Vô Tranh thở hắt một hơi, sau đó nói: “Anh hướng sang bên kia, mau chóng tìm được Nhị ca bọn họ, sau khi tôi đem chúng dẫn dắt đi sẽ tìm các anh.”

“Nhưng mà...” Nhíu nhíu mày, Lăng Mộ Dương còn muốn nói gì đó, nhưng lập tức bị đối phương cắt ngang.

“Không có nhưng nhị gì cả... Dừng nhiều lời, anh ở chỗ này vương vís, tôi một mình chạy là được, anh nhanh đi tìm Nhị ca tôi.” Dứt lời, Giản Vô Tranh đẩy Lăng Mộ Dương về hướng hành lang bên cạnh.

“Vậy cậu tự mình cẩn thận.” Lăng Mộ Dương bị đẩy lão đảo về phía trước hai bước, rốt cuộc không dây dưa nữa, quay đầu lại dặn dò một câu, liền tiếp tục hướng sâu bên trong mộ đạo chạy đi.

Nhìn thấy Lăng Mộ đã chạy khuất dạng, Giản Vô Tranh thở phì phò dùng sức đè lên bụng ản ản đầu, lại nghe được thanh âm của mộ thú cùng đám người Liêu Hiểu Thịnh phía sau, nhin không được mắng một tiếng mẹ, tiếp đó xoay người chạy vào trong mộ đạo ngược hướng với Lăng Mộ.

Cảm giác phía sau truy binh càng ngày càng gần, trong lòng Giản Vô Tranh không khỏi bắt đầu bối rối, một lúc không chú ý chạy vào ngõ cụt, nhìn tường mộ dày chắc trước mắt, thậm nghĩ chính mình nếu thật sự bị chộp ở chỗ này vậy chẳng khác nào con thỏ sập bẫy, mặc người xâu xé.

Bước nhanh trở về, Giản Vô Tranh nóng lòng trở về mộ đạo vừa rồi, nghĩ nếu động tác mình mau, nói không chừng có thể trước khi đám người kia đuổi tới tìm được đường trốn khác, nhưng không chú ý tới có người đang từng bước lặng lẽ tiếp cận.

Thình lình bị người kéo vào một bờ ngực ấm áp kiên cố, tiểu tử tông thoáng cái không kịp phản ứng, khê kêu a một tiếng, lập tức được người phía sau kia xoay người qua, sau đó ôn nhu hôn tới.

Môi mỏng lạnh lạnh mềm mại cùng mình chạm nhau, Giản Vô Tranh trợn to mắt sững sốt hai giây, rốt cuộc mới biết người đang hôn mình là ai, không khỏi dùng hai tay chặn lên ngực người nọ, dùng sức đẩy: “Vương Tử Khiêm! Cậu muốn hù chết tôi phải không, con mẹ nó còn tưởng bị bánh ú quán lấy...”

Hoi cong khóe môi, Vương Tử Khiêm hai tay hơi dùng chút lực đã đem người kéo về trong ngực, y cúi đầu vào cắn cổ ấm áp của Giản Vô Tranh, nhẹ nhàng hôn hai cái, thấp giọng hỏi: “Sao lại một mình.”

Nghe được lời của y, trong lòng Giản Vô Tranh thoáng lộp bộp một chút, lúc này mới nhớ tới mình còn đang bị người truy sát, vội vàng vỗ vỗ Vương Tử Khiêm đang tựa trên vai mình như con nít, nói: “Nhanh nhanh rời khỏi đây, lập tức sẽ có người đuổi sang, có lời gì vừa đi vừa nói.”

Nói xong, Giản Vô Tranh kéo Vương Tử Khiêm muốn đi về phía trước, nhưng phát hiện người phía sau vẫn đứng đó không nhúc nhích, không khỏi kỳ quái hỏi: “Khiêm Tử?”

“Bên này.” Cầm ngược lại tay Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm giống như đã nhận ra gì đó, vẻ mặt ung dung mang theo tiểu tử tông hướng sang bên kia.

Hai người đi tới trước mặt một bức họa vẽ Nhiếp Xích Tán Phổ dẫn dắt tộc nhân bái lạy thần minh Bôn giáo, không đợi Giản Vô Tranh nhờ ánh sáng đèn pin quan sát xong nội dung bức họa, Vương Tử Khiêm liền đưa tay đè xuống một khối gạch mộ vẽ hộp Nhiếp Xích Tán Phổ nâng trong tay trên bức họa, chỉ nghe rắc một tiếng, một cánh cửa nhỏ chỉ đủ một người thông qua mở ra bên cạnh.

Cúi đầu cùng Giản Vô Tranh liếc mắt nhìn nhau, Vương Tử Khiêm liền dẫn đầu đi vào.

Nghĩ thâm cuối cùng cũng thoát khỏi đám người kia, Giản Vô Tranh thở phào nhẹ nhõm, không nhận được quay đầu nhìn về phía Vương Tử Khiêm đang nắm tay mình đi bên cạnh, đôi mắt tùy tiện đảo qua, liền phát hiện ngoại trừ Thái A kiếm trên đùi phải, tên cường binh khí này chẳng biết từ đâu lại cầm về thêm một thanh cổ kiếm.

“Khiêm Tử, thanh kiếm trên tay cậu tìm được ở đâu, tên là gì?” Vừa đi, Giản Vô Tranh vừa nhìn vào mắt Vương Tử Khiêm hỏi.

“... Long Uyên.” Ánh mắt Vương Tử Khiêm âm u, tận lực tránh né vấn đề khác không nói, chỉ nhàn nhạt nói: “Thất Tinh Long Uyên.”

Nghe câu trả lời thế, Giản Vô Tranh lập tức trầm mặc, cậu hiểu Khiêm Tử khẳng định có chuyện gạt mình, không nhìn được thăm đoán trong lòng, trong khoảng thời gian cùng Thành Nhạc rời đi này, hai người bọn họ đến tột cùng đã làm chuyện gì, ngay cả mình cũng không thể nói ra được.

Giản Vô Tranh không nói lời nào, Vương Tử Khiêm liền càng thêm an tĩnh, mặt không chút thay đổi kéo tay cậu đi chuyển trong ám đạo.

Cẩn thận hồi tưởng những chuyện đã xảy ra sau khi vào địa cung này, trong lòng Giản Vô Tranh chậm rãi chỉnh sửa lại tất cả đầu mối. Không biết tại sao, từ sau khi nữ quỷ áo đỏ kia xuất hiện, Giản Vô Tranh liền có một loại dự cảm không tốt, chung quy cảm thấy sẽ có chuyện gì đó phát sinh khiến cậu trở tay không kịp. Mà ngay cả Vương Tử Khiêm, cũng tự hồ muốn thoát khỏi bàn tay cậu, điều này làm cho ngực tiểu tổ tông cảm thấy một trận trống rỗng khó tả.

Bất tri bất giác, hai người đã ra khỏi ám đạo, nhìn tầng tầng bậc bậc thang kéo dài xuống phía dưới trước mặt, Giản Vô Tranh không nhìn được mở miệng nói: “Khiêm Tử, đi tìm Nhị ca bọn họ trước.”

Nhìn chằm chằm vào mắt Giản Vô Tranh trong chốc lát, Vương Tử Khiêm gạt đầu, liền kéo cậu đi về phía trước hai bước, sau đó đột ngột ngừng lại.

“Sao vậy?” Giản Vô Tranh vừa muốn quay đầu nhìn về phía Vương Tử Khiêm, nhưng thoáng cái bị đè lại bả vai, ngăn trở động tác của cậu.

“Đừng quay đầu lại.” Vương Tử Khiêm vừa ra dấu ý bảo Giản Vô Tranh tiếp tục đi về phía trước, vừa thấp giọng nói: “Có gì đó đi theo chúng ta.”

“Thứ gì?” Nghe vậy, Giản Vô Tranh lập tức rung mình một cái, trong cổ mộ bị thứ gì đó kỳ quái theo dõi, tuyệt đối không phải dấu hiệu tốt, hồi tưởng lại tình cảnh khi ở mộ Chu Công bị trần lăng thi đuổi theo, đã cảm thấy phía sau thốc lên một luồng hàn khí mãnh liệt, không khỏi thầm nghĩ lần này sẽ không phải lại đụng tới loại ăn tươi nuốt sống người này nữa chứ?

“Không có việc gì.” Cảm bàn tay phát lạnh của Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm nhẹ giọng trấn an nói: “Không phải thứ gì lợi hại đâu.”

Ngẩng đầu trừng mắt liếc đôi phương, tiểu tổ tông nhìn không được trong lòng phun ới nói: Đối với cậu mà nói đương nhiên thứ gì cũng không lợi hại, nếu có cái gì có thể làm cho Thanh Long cậu sợ hãi, tôi thật sự còn muốn mở mang kiến thức một chút đây.

Nhìn xuống cảm giác phát lạnh sau lưng, bị kéo đi về phía trước một đoạn, ngay khi Giản Vô Tranh muốn hỏi thứ theo phía sau đã rời đi chưa, Vương Tử Khiêm lại đột nhiên túm tay cậu bước nhanh đi tới bên tường mộ ngoài hai thước.

“Đừng xoay người.” Hai người đứng đối mặt vách tường ổn định, Vương Tử Khiêm liền nhếch khóe miệng, tựa hồ tâm tình rất tốt nói.

Không nghĩ ra trong hồ lô người này đến tột cùng muốn làm gì, Giản Vô Tranh cũng chỉ thành thành thật thật đứng đó chậm rãi chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, chợt nghe một trận tiếng ma sát của vật nặng kéo dài trên sàn chậm rãi truyền đến, nghe thanh âm, Giản Vô Tranh liền biết thứ không ngừng theo sau bọn họ không phải một, mà là một đám.

Hoi nghiêng đầu qua, trong lòng Giản Vô Tranh vừa hưng phấn vừa sợ hãi, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm sâu bên trong mộ đạo, thẳng đến khi đám đồ vật kia càng ngày càng gần, đợi đến lúc thật sự thấy rõ diện mục thực sự của chúng nó, Giản Vô Tranh liền kinh ngạc trừng lớn hai mắt, thân thể không khống chế được muốn chạy trốn, hoàn hảo có Vương Tử Khiêm đứng bên cạnh dùng sức nắm chặt tay cậu.

Đó là một đám bánh ú mặc phục sức Tạng cổ rầy rà nặng nề, khuôn mặt quái của chúng nó so với người bình thường phải lớn hơn gấp vài lần, diện mục có khóc có cười không giống nhau, hơn nữa toàn bộ cùng người xuống, dùng một loại tư thế kỳ quái nửa quỳ rạp trên mặt đất thông thả đi về phía trước. Trên khuôn mặt lớn dị thường cao ngất này cũng không hề có mũi, vị trí hẳn phải là mũi treo một khóa vàng tinh xảo, mà trên mái tai còn muốn lớn hơn của phật Như Lai, cũng treo khóa vàng giống vậy.

Chúng nó hai người một tổ, trên người tản ra minh quang yếu ớt mỏng manh, hàng ngũ chỉnh tề trật tự tiến về phía trước, chẳng chút nào chịu ảnh hưởng của cảnh vật chung quanh. Mà ngay cả khi đi ngang qua Vương Tử Khiêm và Giản Vô Tranh, cũng không có phản ứng gì bất thường. Trong nhãn đồng hoặc vui hoặc buồn trống rỗng vô thần, một mảnh xám mờ mịt vẫn đục.

Cảm nhận được đoàn quý dị khủng bố này từ phía sau mình lướt qua, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy da đầu tê dại, phía sau lưng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, sợ chúng nó thỉnh linh phát cuồng hướng sang đây cắn mình, trong đầu đủ loại hình ảnh kinh dị chiếu qua chiếu lại, làm thế nào cũng không dừng được.

Nhận thấy thần kinh Giản Vô Tranh căng thẳng tột độ, thân thể cũng có chút phát run, trong lòng Vương Tử Khiêm cấp thiết, nhưng không biết nên làm thế nào, loại thời điểm này không thể mở miệng nói chuyện, y không thể làm gì khác hơn là đối cầm tay đối phương thành cùng nắm ngón tay đan nhau, để Giản Vô Tranh biết không có gì đáng sợ, có y bên cạnh, sẽ không phát sinh bất cứ chuyện gì.

Đội đám bánh ú kia rốt cuộc đã đi qua toàn bộ, Vương Tử Khiêm vội vàng kéo tiêu tổ tông vào trong lòng, không ngừng thấp giọng trấn an. Lúc này y mới bắt đầu hồi hận, y đã quên không phải ai cũng đều giống y hoàn toàn không sợ hãi mấy thứ này, Giản Vô Tranh chỉ là một người thường, sự tình này rất có khả năng lưu lại bóng ma trong lòng cậu. Hơn nữa, rõ ràng có biện pháp ôn hòa hơn là để cho bọn họ nhìn thấy đám bánh ú này, y lại lựa chọn phương thức trực tiếp mạo hiểm nhất.

“Vô Tranh.” Cúi đầu hôn lên trán Giản Vô Tranh, hai tròng mắt tối đen của Vương Tử Khiêm tràn ngập lo lắng.

“Chúng nó đi chưa?” Tựa trong lòng Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh hít sâu vài lần, nỗ lực buông lỏng thân thể, sau đó ló đầu về hướng đám bánh ú kia rồi đi nhìn thoáng qua, thấy chúng nó quả nhiên không có dấu hiệu muốn quay lại, mới hoàn toàn yên tâm.

“Không đối mặt với chúng nó, thì sẽ không sao cả... Tôi không nghĩ tới anh sẽ sợ hãi như vậy.” Nhìn thấy sắc mặt Giản Vô Tranh vẫn có chút tái nhợt, Vương Tử Khiêm nhú nhú mày, bắt an thấp giọng giải thích.

Nghe vậy, vẫn chưa hoãn lại thần Giản Vô Tranh lúc này mới bừng tỉnh đại mộng hung hăng cho ngực Vương Tử Khiêm một đám, sức lực lớn cũng đủ khiến bạn nhỏ Thanh Long thân kinh bách chiến phải lùi về sau nửa bước, hơn nữa rên rỉ thành tiếng.

Bất quá Vương Tử Khiêm dù sao cũng là Vương Tử Khiêm, cho dù như thế cũng không buông tay đang ôm eo Giản Vô Tranh, ngược lại mím chặt môi mỏng, đem người càng hướng vào ngực mình, bộ dáng cậu không tha thứ cho tôi tôi sẽ không dừng tay.

Nhú mày, Giản Vô Tranh ngẩng đầu cùng Vương Tử Khiêm nhìn nhau hồi lâu, rốt cuộc như nhận thua đưa tay xoa lên vị trí mình vừa mới đám, thở dài nói: “Cậu còn dám như vậy lần nữa, tôi liền thật sự đi đòi nhà ma... Thiếu chút nữa dọa tôi phát bệnh thần kinh.”

“Sẽ không đâu.” Nghe ra được Giản Vô Tranh không hề tức giận, Vương Tử Khiêm lập tức mở miệng cam đoan sẽ không có lần nữa, rồi cúi đầu hôn lên đôi môi ẩm mềm của đối phương, buộc cậu tin tưởng mình.

Tiểu tổ tông cũng không khách khí, nảy sinh ác độc cắn Vương Tử Khiêm vài ngụm, mới buông đối phương ra có chút hờn hển hỏi: “Thứ này là gì, biết chúng nó đi đâu không?”

“Lạc địa thần.” Đơn giản phun ra ba chữ, Vương Tử Khiêm lại cắn bên miệng Giản Vô Tranh một cái, sau đó kéo cậu chậm rãi đi theo sau mấy thứ kia, vừa đi vừa thấp giọng nói: “Đi xem chúng nó đang làm gì.”

Chương 24 – Khiêm khiêm quân tử dữ thế vô tranh

Lặng yên không một tiếng động đi theo sau đám Lạc Địa Thần, Giản Vô Tranh càng đi càng cảm thấy có một loại rét lạnh quen thuộc từ gang bàn chân dần dần vẩn vút hướng lên, không nhận được bắt đầu nhớ lại rốt cuộc đã từng lĩnh hội loại cảm giác rét thấu xương này ở đâu, bất đắc dĩ suy tư hồi lâu trong đầu cũng chưa cho ra được kết luận, không thể làm gì khác hơn là quay đầu nghi hoặc nhìn Vương Tử Khiêm.

Nhận thấy được ánh mắt của người yêu, Vương Tử Khiêm chỉ nhàn nhạt lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không rõ ràng, sau đó đưa tay ra dấu dừng lên tiếng, kéo Giản Vô Tranh tiếp tục đi theo đám Lạc Địa Thần diện mục cổ quái kia.

Mặc dù không phải lần đầu tiên lén lút đi theo sau một đám quái vật không phải con người, nhưng trong lòng Giản Vô Tranh vẫn có một loại cảm giác khó chịu kỳ lạ, trong tiềm thức luôn

không ngừng ảo tưởng cảnh đám quái vật này đột ngột quay đầu giương nanh múa vuốt, không ngừng tưởng tượng sau khi bị phát hiện hai người sẽ có phản ứng gì.

Đây đại khái chỉ là phản xạ có điều kiện của con người khi đối mặt với nguy cơ chưa rõ sinh ra, trong lòng yên lặng tử nhủ, tiểu tử tông liếc mắt sang Vương Tử Khiêm bên cạnh đang nắm chặt tay trái mình, sau khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh ung dung của đối phương, lại nhin không được ở trong lòng tiếp tục phun ới nói: Chỉ có tên này là loại hình trường hợp đặc biệt.

Đội ngũ Lạc Địa Thần sắp hàng chỉnh tề dùng tư thế vắn vẹo chi trước hơi chắm đất, thân thể trung tâm gồ lên, khuôn mặt quái khôi hài cực lớn cơ hồ gần sát mặt đất không nhanh không chậm lê bước phía trước hai người, phục sức Tạng cổ dày rộng thùng thình treo trên khung xương còng xuống gầy gò này, vải vóc kéo trên mặt đất sinh ra tiếng ma sát dị thường quy luật vang lên trong mộ đạo vốn yên tĩnh càng lộ vẻ chói tai, lam quang yếu ớt bao trùm bên ngoài, thoạt nhìn vừa thần bí lại vừa quỷ dị đáng sợ.

Hai người đi theo một đám sinh vật phi nhân dọc theo mộ đạo đi khoảng 20 phút, phát hiện mộ đạo bắt đầu nghiêng xuống phía dưới, tựa hồ muốn kéo dài xuống một tầng đáy càng sâu hơn, mà động tác của đám Lạc Địa Thần kia cũng dần nhanh hơn. Giản Vô Tranh nhìn lam quang yếu ớt mỏng manh phía trước cơ hồ hòa tan trong bóng tối, thầm nghĩ diện tích ngôi mộ này thật không nhỏ, hơn nữa vô cùng phức tạp, chẳng biết khi xây dựng đã hao phí bao nhiêu sức người sức của, cũng có lẽ đây chính là mục đích của vị Đại vu sư Tư Phổ Đạt Lạp kia, để không cho kẻ trộm mộ dễ dàng tiếp cận mộ thất chính.

“Vô Tranh.” Đang trong cơn thất thần, chợt nghe Vương Tử Khiêm thấp giọng gọi mình, Giản Vô Tranh vội vàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đối phương ra dấu, mang theo cậu hướng ngã rẽ bên cạnh đi đến.

“Sao vậy? Không theo tiếp nữa?” Giản Vô Tranh trong bụng mặc dù nghi hoặc khó hiểu, nhưng vẫn không một chút phản kháng mặc cho đối phương kéo mình.

Khoát tay ý bảo đối phương dừng hỏi nhiều, khước miệng Vương Tử Khiêm hơi nhoen lên, sau khi mang theo Giản Vô Tranh vòng qua hai góc ngoặt, đi tới một đài cao sửa chữa chỉnh tề hoa lệ, sau đó đưa tay chỉ chỉ phía dưới, nhẹ giọng nói: “Chúng nó ở đây.”

Hoài nghi liếc mắt nhìn Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh liền buông tay đang đan nhau, đi về phía trước hai bước, bán tín bán nghi nhìn xuống phía dưới, nhưng khi vừa nhìn rõ cảnh tượng phía dưới đài cao, trong nháy mắt kinh ngạc nói không nên lời.

Nếu như nói trước kia gặp phải thủy tinh cung là tòa thành thuần băng, hiện tại thứ đang chứng kiến đây, chính là vương quốc của băng tuyết. So với trước đó càng thêm hoa lệ tuyệt mỹ, càng thêm khí thế hào hùng, chiếm diện tích ước chừng hai sân bóng rổ, một cây cầu băng bắc ngang giữa không trung, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết của nhân công tạo hình, thần kỳ mỹ diệu giống như tài nghệ điêu luyện của thiên nhiên, mà chính giữa cầu chạm khắc vô số thứ gì đó tương tự dạ minh châu, khiến chiếc cầu băng giữa mộ thất này biến thành một trần đèn sáng cực to, từng đốm sao nhỏ phảng phất như nổi thành một dải ngân hà giữa trời đêm mênh mông khôn cùng.

Lấy cầu băng làm chủ thể, những khối xà băng, trụ băng, măng băng khác bên trong mộ thất cũng đều khảm nạm dạ minh châu trong đó, trong suốt lóng lánh như tơ nhện quán triệt cả không gian, khiến cho mộ thất vốn âm trầm ảm đạm này bao phủ một tầng mỹ cảm khác thường, xung là chốn tiên cảnh giữa nhân gian cũng không quá.

Đám Lạc Địa Thần kia đang tiến vào trong vương quốc băng tuyết này, bề ngoài dữ tợn ghê tởm lại cùng phòng băng xinh đẹp này hoàn toàn không khớp, tục ngữ nói một mảnh cứt chuột phá hỏng cả nồi cháo, chính là chỉ loại tình huống này.

“Khiêm Tử...” Đứng trên đài cao thật lâu mới hoàn hồn, Giản Vô Tranh vừa đem cảnh đẹp trong phòng băng thu vào đáy mắt, vừa thì thào nói: “Tôi thật hối hận trước khi ra ngoài không chuẩn bị một máy ảnh số... Trước đó khi đi cùng Nhị ca bọn họ, cũng gặp được một mộ thất như vậy, bất quá cái kia hoàn toàn không thể sánh được với nơi này, có khi nơi này mới là thủy tinh cung chân chính... Chỉ có phi tử được Tạng Vương sủng ái nhất mới có thể vào cung điện này...”

“Không phải thủy tinh cung.” Đi tới bên cạnh Giản Vô Tranh cùng cậu sóng đôi đứng trên đài cao nhìn xuống phía dưới, Vương Tử Khiêm cầm lấy tay người yêu, ôn nhu nói: “Y Tát Na Da, nơi hướng thiên thần cầu phúc.”

Nguyên lai, nơi tựa như vương quốc băng tuyết này, tên là Y Tát Na Da, là tể đài cao quý nhất thánh khiết nhất trong truyền thuyết, chỉ có Tạng vương mới có quang vinh đặc thù cao như thế, có thể bố trí nó giữa địa cung, đồng thời hướng thiên thần khẩn cầu tạo phúc cho đời sau. Trong Bôn giáo vô luận là Đại vu sư hay giáo đồ bình thường, đều coi nó như chốn giáng thể của thần linh, không ai dám tùy ý vấy bẩn, chỉ có thành kính hướng nó cầu nguyện.

Nghe xong giải thích của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh đối với cung điện khắc băng lộng lẫy này không nhìn được lại thêm vài phần yêu thích, lúc này nhìn thấy đám Lạc Địa Thần phía dưới kia đang vây bên cạnh một cự đỉnh phía dưới cầu băng, hai tay tạo thành chữ thập quỳ xuống, thân thể thẳng tắp nằm rạp trên mặt đất, sau đó đứng lên, hướng về bên phải bước bốn bước, lại một lần nữa quỳ xuống, cứ thế theo chiều kim đồng hồ không ngừng tuần hoàn, chúng nó hiển nhiên đang cử hành nghi lễ gì đó.

Giữa cự đỉnh sâu không thấy đáy kia, mơ hồ có thể nghe được thanh âm tựa như thú rống từ bên trong truyền ra, bất quá thanh âm không lớn, phỏng chừng không phải thứ gì khó đối phó. Thịnh thoảng có vài tia hàn khí tràn ra, theo xà băng cột băng chậm rãi bốc lên, cuối cùng quán quanh trên cầu băng, cấu thành một bức tuyết cảnh càng thêm mờ mịt mỹ diệu.

Cảnh trí như vậy, trong giấc mộng của người thường cũng không tưởng ra được.

Chỉ là loại nghi lễ từ những sinh mệnh phi nhân này cử hành, thấy thế nào cũng cổ quái, cho dù dùng máy ảnh chụp vào, phỏng chừng cũng không ai tin, hoàn toàn không rõ chúng nó rốt cuộc làm thế nào hoạt động được, e rằng bất luận kẻ nào cũng không thể dùng lý luận khoa học để giải thích.

Nhìn trong yên lặng chốc lát, Giản Vô Tranh chợt nghĩ ra gì đó, liền nói: “Khiêm Tử, cậu nói xem cầu băng này có rắn chắc không?”

“Sao vậy.” Vương Tử Khiêm quay đầu lại nhìn Giản Vô Tranh, thấp giọng hỏi.

“Tôi muốn đi đến trung tâm cầu.” Nói xong, Giản Vô Tranh cầm Long Uyên trên tay Vương Tử Khiêm qua, cười xấu xa nói: “Qua đó khắc vài chữ.”

Nhìn chăm chăm vào mắt Giản Vô Tranh trong chốc lát, xác nhận đối phương nghiêm túc, Vương Tử Khiêm liền gật đầu, sau đó không nói hai lời đi lên cầu băng nối liền với đài cao, đứng phía trên vươn tay với Giản Vô Tranh, nói: “Vô Tranh.”

Ừ một tiếng, Giản Vô Tranh cầm tay Vương Tử Khiêm, bước lên cầu băng, bắt quá cầu do băng tinh khiết chế thành này dù sao cũng không như mặt đất rắn chắc, đi phía trên luôn nhin không được kinh hồn táng đảm, hơn nữa tiểu tử tông có chút sợ độ cao, khi nhìn xuống liền cảm thấy mình sẽ té ngay bất cứ lúc nào.

Vương Tử Khiêm hiển nhiên biết rõ điểm này, liền để cậu tận lực đi chính giữa cầu băng, mà mình thì ở bên cạnh cẩn thận che chở, hai người tay cầm tay nhau thật chặt, điều này làm cho Giản Vô Tranh an tâm không ít.

Độ rộng của cầu băng ba người đứng dàn hàng vẫn còn dư, người đi phía trên cũng sẽ không cảm thấy quá trơn, không biết là vì niên đại đã rất xưa rồi hay không, cầu băng không hề yếu ớt giống như trong tưởng tượng, trái lại dị thường chắc chắn, thanh âm của đế giày và lớp băng đụng nhau tại vương quốc băng tuyết này rơi vào tai vô cùng kỳ ảo.

Rốt cuộc đi tới chính giữa cầu băng, Giản Vô Tranh thận trọng nhìn thoáng qua phía dưới, phát hiện động tác của hai người cũng không khiến cho Lạc Địa Thần đang cử hành nghi lễ bên dưới chú ý.

Giơ lên Long Uyên kiểm, Giản Vô Tranh liếc mắt nhìn Vương Tử Khiêm, cười nói: “Trước kia chúng quy còn nghĩ loại chuyện này chỉ có mấy đứa con gái trong trường thích, không ngờ hôm nay cư nhiên đến lượt mình.”

Dứt lời, hai tay liền cầm chuỗi Long Uyên kiểm, dùng mũi kiểm bén nhọn ở trên một cột băng rũ ngược xuống, dùng sức vát và khắc xuống mấy chữ.

Giản Vô Tranh Vương Tử Khiêm.

Khắc xong tiểu tử tông ngừng lại, nhướn mày nhìn về phía Vương Tử Khiêm, hỏi: “Khắc tiếp câu gì mới tốt đây? Chỉ một câu vậy sao? Con mẹ nó thật quá tầm thường...”

Thoáng sững sốt, Vương Tử Khiêm hiểu ý sau của Giản Vô Tranh, suy nghĩ chốc lát, sau đó cong khốe môi, rút Thái A kiểm trên đùi ra, cầm trong tay, ở phía dưới tên của hai người trên cột băng bỏ thêm một câu:

Khiêm khiêm quân tử dữ thế vô tranh.

“Móa...” Mở to hai mắt nhìn, Giản Vô Tranh hoảng sợ nhìn nhóm chữ kia một chút, lại nhìn Vương Tử Khiêm một chút, “Cậu thật đúng là đem lời kia của Lăng Mộ nhớ nằm lòng nha... Bất quá cũng không sai, cứ thế đi.”

Nói rồi Giản Vô Tranh thả Long Uyên cầm trong tay xuống, rồi lại đột ngột giơ lên lần nữa, vẻ mặt oán giận ở chỗ cách hai hàng chữ kia không xa dùng sức khắc như phát tiết, Vương Tử Khiêm nghi hoặc qua nhìn, chỉ thấy mấy chữ to xiêu vẹo:

Tổ cha mày chứ Thiên Triều!(“thiên triều” ở đây cũng là 1 từ chữ xéo của dân Trung Quốc đối với chính quyền)...!

Hai đầu chấm than cuối cùng khắc thật kinh khủng.

“Đi thôi.” Đưa trả Long Uyên lại cho Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh vỗ vỗ tay, vẻ mặt đắc ý nói.

“Ừ.” Thấy tiểu tổ tông vui vẻ, Vương Tử Khiêm cũng khó được tràn đầy ý cười, hai người giống như tình nhân bình thường, tiếp tục tay nắm tay đi trở về.

Khi sắp đến đài cao, Vương Tử Khiêm chợt khựng lại, cũng bảo Giản Vô Tranh đừng lên tiếng, chỉ vào một chỗ bảo cậu đến nhìn xem.

Tưởng rằng bánh ú linh tinh gì đó không chào mà nhảy dựng ra dọa người, Giản Vô Tranh chuẩn bị tốt tâm lý mới theo hướng ngón tay Vương Tử Khiêm nhìn lại, không ngờ lại nhìn thấy được một khuôn mặt quen thuộc.

“Là Nhị ca!” Rốt cuộc nhìn thấy Nhị ca, tiểu tổ tông nhin không được mừng rỡ, ngay cả độ cao cũng chẳng sợ nữa, kéo Vương Tử Khiêm bước nhanh về phía trước.

Mà ở trong chỗ tối ẩn núp quan sát đám Lạc Địa Thần này, đám người Giản Tam Sinh cũng không biết tiểu tổ tông nhà mình đã phát hiện hành tung của bọn họ, còn đang âm ỉ hết sức.

“Quách đầu to tổ sư mày sao đẩy tao ra, hàng rơi bên kia rồi, làm sao bây giờ!” Hoắc Tam Nhi bị Quách đầu to không cẩn thận húc một cái, đèn pha trên tay thoáng cái rơi trên mặt đất, lăn ra ngoài hơn vài thước.

“Tự đi nhặt đi, cái gì cũng nhờ vả tao.” Quách đầu to nghe vậy khinh thường quẳng cho hắn một cái liếc mắt, chậm rãi nói.

“Được, tôi đi nhặt cho cậu đây, chút việc nhỏ ấy thôi cũng ầm ỹ.” Bắc Ca nhìn không được đi ra làm sứ giả hòa bình, lại bị bàn tay Tam Nhi đẩy ra. “Cuốn xéo, bố tự mình đi.”

Giản Tam Sinh nhìn đám thủ hạ bắt đầu lộn xộn, hút thuốc mà trong bụng thầm nghĩ, cũng không biết khi nào có thể đụng mặt mấy người Vô Tranh bọn họ.

Trong lòng Hoắc Tam Nhi nén giận, động tác vẫn rất cẩn thận, sợ kinh động đám bánh ú hành vi cổ quái kia. Vài bước đi qua, nhặt đèn pha trên mặt đất lên liền trở về, đang nghĩ ngợi hắn sẽ không có việc gì, lại nghe Bắc Ca hô to một tiếng: “Tam Nhi! Mau trở lại!”

Nghe được tiếng kêu, Hoắc Tam Nhi sợ hãi biến sắc vô thức quay đầu lại nhìn xem, liền nhìn thấy đám bánh ú vốn xoay vòng quanh cự đỉnh lúc này đã hoàn toàn ngừng lại, mặt quái cực

lớn vẫn không nhúc nhích đang nhìn về hướng mình, về mặt quỷ dị hoặc vui hoặc buồn giờ phút này nhìn qua vô cùng khủng bố.

Chương 25 - Vụ Sát Nạ Đa

Súng sốt một giây, Hoắc Tam Nhi sau khi kịp phản ứng bỏ chạy, lập tức nghe được phía sau vang lên tiếng xé gió vù vù, không cần phải nói cũng biết là đám bánh ú kia đuổi theo.

Chạy về bên cạnh đám người Nhị gia rồi Hoắc Tam Nhi lập tức rút súng ra, xoay người liền bắn phá một trận, cùng lúc đó những người khác cũng đều lấy súng ra quay về hướng đám Lạc Địa Thần thành linh ngoác miệng rộng đứng thẳng người dậy nhào tới này nã mạnh.

Thân mang Tạng bào dày nặng Lạc Địa Thần bị súng săn chấn ngược về phía sau, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục nhằm phía mọi người. Phục sức rầy rà kia dưới công kích của mảnh đạn phá ra từng mảnh, lộ thân thể khô héo màu xám trắng bên trong. Miệng từ cái đầu to kỳ dị chậm rãi tách ra, hàm răng hình răng cưa giống như lưỡi dao hiện rõ bên ngoài, mắt to màu xám trắng rỗng cũng chuyển biến thành màu đen hoàn toàn.

Giản Tam Sinh bắn vài phát, thấy bánh ú già mấy ngàn năm này bị bắn cũng vẫn tiếp tục đứng dậy, liền ngừng tay suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nói với những người khác: “Đều nhắm ngay đầu của chúng nó nổ súng, phòng chừng hệ thống điều khiển trung khu thần kinh chính gì đó đều nhét trong cái đầu to kia, bắn thân thể khẳng định vô dụng.”

Chưởng Nhân lên tiếng, máy đưa nhỏ lập tức thay đổi đầu súng, chuyên chú nhằm vào chính giữa đầu của Lạc Địa Thần mà bắn, sau vài phát, đám bánh ú không sợ sống chết tựa như cảm tử quân này lần lượt nằm sấp trên mặt đất, không còn động tĩnh gì nữa.

“Vẫn là Nhị gia lợi hại nha.” Mới từ quỷ môn quan lượn về một chuyến Hoắc Tam Nhi lau mồ hôi lạnh, chân chó vuốt mông ngựa cười hì hì nói: “Nếu không nhiều bánh ú như vậy phải lãng phí biết bao là đạn.”

Nghe vậy, Giản Tam Sinh đưa tay liền cho hắn một cái bóp đầu, mắng: “Là cái thằng nhóc thói tha mảy mủn gây chuyện cho ta, nhặt đồ mà cũng có thể làm cho bánh ú phát hiện, sao không để chúng nó ăn mảy mủn cho rồi, đỡ cho Nhị gia ta bớt lo.”

“Hắc hắc, đây chẳng phải là sợ Nhị gia không nở sao...” Hoắc Tam Nhi xoa xoa ót, mặt cười hì hì pha trò nói.

Trùng mắt liếc hắn, Giản Tam Sinh đang muốn mở miệng chửi bới, chợt nghe trong hành lang phía sau truyền đến thanh âm của thằng em nhà mình.

“Nhị ca, cuối cùng cũng tìm được mọi người.” Giản Vô Tranh vừa nói vừa bước nhanh tới trước mặt mọi người, phía sau cậu, chính là người luôn trầm mặc không nói, mặt không chút thay đổi - Vương Tử Khiêm.

“Hừm? Lăng Mộ còn chưa tới đây sao?” Nhìn thấy chỉ có bốn người Nhị ca, Giản Vô Tranh nhú nhú mày, thầm nghĩ quả nhiên không thể để cho tiểu tử kia tự mình đi, không biết có phải đã đụng trúng thứ gì khó chơi hay không, Chu Tước không có lực công kích, vạn nhất...

Nghe được lời Giản Vô Tranh, Giản Tam Sinh thầm nghĩ một giây, liền hiểu được chuyện gì xảy ra, lập tức hỏi: “Thế nào, thằng nhóc Lăng Mộ kia không đi cùng em?”

Gật đầu, Giản Vô Tranh có chút ảo não cào cào tóc, nói: “Liêu Hiểu Thịnh có mặt trong đám người kia, để tên khốn ấy nhìn thấu bọn em không phải huynh đệ Trần gia, bọn họ mang theo mộ thú, truy đuổi rất gắt gao, em bảo Lăng Mộ tự đi trước, không ngờ tên đó so với em còn chậm hơn... Tên này nếu như bị bánh ú gặm, em con mẹ nó làm sao ăn nói với Thành Nhạc.”

“Hắn sẽ không đâu.” Khoát tay áo, Giản Tam Sinh phun điều thuốc sắp hút xong trong miệng ra, lại lấy một điều thuốc khác đốt, an ủi: “Vô Tranh à, em đừng quá xem nhẹ Lăng Mộ, nói thế nào cũng là một trong tứ thú, nếu mới đào có một ngôi mộ đã gặp chuyện không may, cậu ta cũng không cần tiếp tục lăn lộn nữa.”

Liếc mắt nhìn Nhị ca, trong lòng Giản Vô Tranh mặc dù buồn bực, nhưng cũng không nhiều lời nữa. Trái lại Giản Tam Sinh, thấy Vương Tử Khiêm không biết từ đâu lại mang về một thanh cổ kiếm, liền một mình kêu người sang một bên, chỉ chỉ thanh Long Uyên trên tay y nói: “Khiêm Tử, đưa kiếm này của cậu cho tôi xem.”

Vương Tử Khiêm cùng Giản Vô Tranh cách đó không xa đang nhìn chăm chăm sang bên này liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi quay đầu lại không nói hai lời đưa Long Uyên cho Giản Tam Sinh.

Cầm Long Uyên kiếm qua thưởng thức một chút, Giản Tam Sinh nhìn hai chữ triện cổ rồng bay phượng múa trên thân kiếm, nhú mày, cười nói: “Thất Tinh Long Uyên, Khiêm Tử, cậu thật được đấy, nói một chút xem từ chỗ nào có được? Cậu xem một thân này của cậu hiện tại, thêm vào Thăng Tà trong tay của tôi nữa, tổng cộng ba kiện binh khí cổ, giá trị đâu chỉ trăm vạn.”

“Tôi chỉ muốn Long Uyên.” Vương Tử Khiêm hơi cúi đầu, không muốn để Giản Tam Sinh nhìn thấy vẻ mặt của mình, dùng ngữ khí tỉnh táo mà bình thản nói: “Những thứ khác cho anh và Vô Tranh.”

Biết Vương Tử Khiêm cố ý quên mất vấn đề chủ yếu của mình, động tác trên tay Giản Tam Sinh thoáng ngừng, sau đó vừa trả lại cổ kiếm cho Vương Tử Khiêm, vừa nói: “Thế nào, thằng nhóc cậu bây giờ trưởng thành, cánh cứng cáp rồi, Nhị gia ta quả không được cậu nữa có đúng không, dám ở trước mặt ta giả vờ ngớ ngẩn?”

“Không phải.” Vô thức nắm chặt Long Uyên, Vương Tử Khiêm nheo lại hai mắt, biết mình từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng cãi lời Giản Tam Sinh, hiện tại trước mặt anh căn bản không giấu giếm được gì, chỉ là sự kiện kia vô luận thế nào cũng không thể kéo Giản gia xuống nước cùng.

“Được, cậu đã không muốn nói, Nhị gia ta cũng không miễn cưỡng cậu...” Dừng một chút, Giản Tam Sinh quan sát đến vẻ mặt của Vương Tử Khiêm, thầm nghĩ thằng nhóc này còn muốn

đánh Thái Cực với ta à, sau đó cố ý thờ dài nói: “Ta không rõ cậu cùng thằng nhóc Thành kia hai đứa đang làm những gì, dù sao cậu hiện tại cũng đã lợi hại rồi, thân thủ của Thanh Long trên đời này không ai so bằng, muốn tự mình mở bếp lò khác Nhị gia ta cũng hiểu được...”

Giản Tam Sinh quá hiểu rõ tính cách của Vương Tử Khiêm, biết thằng nhóc này kỳ thật có chấp đáng sợ, phạm đã nhận định gì đó, cho dù thiên hoàng lão tử cũng thay đổi không được, anh nói như vậy, chính là để kích thích Vương Tử Khiêm, nghĩ đến thằng nhóc này một mực trung thành với Giản gia đã nhiều năm như vậy, nghe nói thế trong lòng tuyệt đối sẽ không có chỗ nào dễ chịu.

“Nhị gia.” Đúng như dự đoán, chỉ mới nghe xong một nửa Vương Tử Khiêm đã nhin không được lên tiếng cắt ngang, hai tròng mắt đen bóng sâu thẳm nhìn chăm chăm Giản Tam Sinh, lộ ra một cổ ản nhẫn cùng kiên trì: “Sự tình này không liên quan đến các anh.”

“Ồ?” Thấy vẻ mặt Vương Tử Khiêm kiên quyết như thế, Giản Tam Sinh không khỏi đảo tròng mắt, suy tư chốc lát, hỏi: “Chuyện cậu và Thành Nhạc phải đi làm kia rất nguy hiểm?”

Không nói gì, Vương Tử Khiêm ngậm thừa nhận vấn đề của Giản Tam Sinh.

Chuyện mà thà rời khỏi Vô Tranh cũng phải đi hoàn thành, phỏng chừng không đơn giản chỉ là nguy hiểm... Về mặt hiểu rõ sờ sờ cảm, Giản Tam Sinh đang muốn tiếp tục kích thích y một chút đem tất cả sự tình đều phun ra, liền nhìn thấy tiểu tử tông nhà mình cau mày đi tới.

“Nhị ca, anh đừng đùa nữa không hỏi ra cái gì đâu.” Giản Vô Tranh từ khi này đã phát hiện vẻ mặt Khiêm Tử không đúng lắm, vừa nghĩ liền biết nhất định là Nhị ca lại cạy mình nhiều tuổi khi dễ người ta, vì vậy không thể nhin được nữa bước sang thay Vương Tử Khiêm giải vây.

Cười cười, Giản Tam Sinh không trả lời, chỉ bắt đắc dĩ phát tay bảo những người khác cùng sang đây, trong bụng lại nghĩ, hiện tại không cho anh hỏi rõ ràng, chờ thằng nhóc này chạy rồi, lúc đó em mới hỏi hận.

Quét mắt liếc nhìn mọi người một cái, Giản Tam Sinh đưa tay chỉ chỉ cự đỉnh đồng thau đứng ở trung tâm Y Tắt Na Đà, nói: “Đi, qua đó nhìn xem, bật sáng tất cả đèn lên, không chừng có thể phát hiện đầu mối gì, tìm được mộ thất chính sớm một chút, chúng ta cũng có thể sớm quay về Bắc Kinh, cái nơi rách nát này trời lạnh muốn đông cứng.”

Dạ một tiếng, mọi người đều lấy dụng cụ ra, cẩn thận quét qua đám Lạc Địa Thần nằm rạp trên mặt đất này, đi tới bên cạnh đỉnh đồng, sau khi rõ ràng nhìn thấy trên thân vạc điêu khắc chữ “Ung” thật lớn, Giản Vô Tranh kinh ngạc mở miệng đầu tiên nói:

“Đây là... Ung...?” Nhị ca, đây chẳng phải là Ung Châu Đỉnh của một trong 9 đỉnh sao?”

Đồng dạng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng Giản Tam Sinh thoáng ngậy người, lập tức gật mạnh đầu nói: “Đúng vậy, đây tuyệt đối là Ung Châu Thần Đỉnh trong truyền thuyết, không ngờ tới con mẹ nó lại ở chỗ này, xem ra chiếc 'chìa khóa' nọ quả nhiên là bị Chu Công đưa cho người khác, e rằng cự đỉnh này chính là vật tặng kèm.”

“Đóng gói tặng ra ngoài cũng không nên tặng loại này chứ, khiến chúng ta lăn qua lăn lại một trận.” Hoắc Tam Nhi hai tay chống nạnh, nhón chân, bắt mắt nhìn Thân Đình trước mắt, tựa như thứ gì đó của nhà mình bị tặng cho người ta vậy.

“Không chỉ có đóng gói, còn mua một tặng một nữa đấy.” Quảng cho Hoắc Tam Nhi một cái liếc mắt, Quách đầu to lạnh lùng tiếp lời.

Phớt lờ mấy câu đối thoại vô bổ của đám kia, Giản Vô Tranh cẩn thận quan sát sự vật điêu khắc ở thân đình, phát hiện bốn phía của đình đồng cư nhiên có khắc dấu hiệu của tứ thú, Thanh Long cười mây đạp gió, Bạch Hổ giương nanh múa vuốt, Huyền Vũ đạp sóng vượt biển, cùng Chu Tước giương cánh chao liệng, không chỗ nào mà không tinh xảo tuyệt vời, rất sống động. Ngoài trừ những thứ này, trên thân còn khắc rất nhiều danh sơn đại xuyên, địa thế ưu việt cùng kỳ vật, chắc hẳn Đại Vũ đã chọn lựa tất cả công tượng nổi tiếng thời đó, lao lực tâm huyết thu gom tất cả những sự vật đại biểu cho cửu châu, lệnh bọn họ từng cái từng cái điêu khắc ra.

Xem xong, Giản Vô Tranh liền muốn đưa tay sờ lên cảm thụ một chút cảm xúc của Cửu Châu Đình, khi ở mộ Chu Công, chẳng những khoảng cách xa nhìn không rõ thứ điêu khắc trên ba đình, mà còn không cách nào đụng vào như hiện tại.

Tay vừa vươn tới một nửa, đã bị Vương Tử Khiêm bên cạnh ngăn cản.

“Không nên đụng vào.” Vương Tử Khiêm ôm nửa người Giản Vô Tranh, phòng ngừa cậu sẽ lại làm ra động tác gì nguy hiểm, tiếp đó nói với những người khác: “Qua bên kia.”

Nghe được lời Vương Tử Khiêm, Giản Tam Sinh liền ra hiệu mang theo một người đi tới tận cùng bên trong Y Tát Na Da, phát hiện trên vách băng phía sau này, có một khối băng mà hai tầng băng có chất cảm và màu sắc không giống nhau, hơn nữa cả khối băng hình thành đường nét khuôn mặt của một cô gái.

Quan sát một chút khuôn mặt nữ nhân tử khí trầm trầm này, Giản Vô Tranh hoàn toàn không hiểu nổi đây là ý tứ gì, liền quay đầu hỏi Giản Tam Sinh, mọi người lập tức thảo luận vấn đề khuôn mặt nữ nhân này.

Mãi đến khi Bắc Ca ở một bên đột ngột kinh hô: “Mẹ nó, mau nhìn, đầu nữ nhân này chuyển động!”

Mọi người lúc này mới xoay người nhìn khuôn mặt nữ nhân kỳ quái nọ, lúc này mới phát hiện, ngay khi bọn họ đang thảo luận, nữ nhân vốn nhắm mắt như đang ngủ say kia đã mở hai mắt ra, khóe miệng hơi vênh lên, hình thành một khuôn mặt cười quỷ dị.

Vô cớ bị một vật chết như thế nhìn chằm chằm cười, bất kể là ai cũng cảm thấy toàn thân nổi da gà, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy trong nháy mắt chứng kiến khuôn mặt biến hóa này, trong lòng nhất thời đè xuống một khối cự thạch, một luồng dự cảm không tốt chui vào trong óc, liền vô thức xoay người nhìn về đám Lạc Địa Thần trước đó bị đám người Giản Tam Sinh giải quyết kia, sau đó một khắc, Giản Vô Tranh vẻ mặt không tin nổi nói: “Tổ cha nó, đám bánh ú kia lại sống dậy!”

Nghe vậy toàn bộ mọi người quay đầu hướng bên cạnh Ung Châu Đình nhìn lại, sau đó cơ hồ tất cả đều đồng thanh chửi ầm lên.

Chỉ thấy Lạc Địa Thần vốn bị đánh cho tàn tạ bại liệt trên mặt đất, phảng phất như đã bị triệu hoán vậy, đôi cái đầu vĩ đại vô cùng, lưng lay lảo đảo đứng dậy, phục sức Tạng cổ rườm rà trên người cũng theo động tác của chúng nó, trong phòng băng trống trải u nhã phát ra tiếng vang chói tai.

Chương 26 - Dẫn Nhận Điện

Đồng thời khi Lạc Địa Thần một lần nữa sống dậy, tất cả mọi người dị thường ăn ý giơ vũ khí trong tay lên, bên trong vương quốc băng tuyết Y Tát Na Da thánh khiết xinh đẹp, nhất thời vang lên một tràn tiếng súng kịch liệt.

Ánh lửa tung tóe khắp nơi, Bắc Ca vừa dùng súng săn bức lui đám Lạc Địa Thần tới gần, vừa tức giận gầm nhẹ nói: “Mau ngấm lại biện pháp, con mẹ nó đám bánh ú này vùng dậy rồi, bắn đầu cũng bắn không chết nữa!”

“Đừng nóng vội, ổn định cho ta!” Giản Tam Sinh sau khi bắn hai phát súng phát hiện tình thế đối với bọn họ vô cùng bất lợi, đám Lạc Địa Thần này bình thường đã mạnh mẽ một lần nữa sống dậy còn khó chơi hơn cả lúc trước, chẳng những không làm sao bắn chết được, mà ngay cả động tác cũng trở nên nhanh nhẹn hơn hẳn. Dưới tình thế cấp bách, vội vàng quay đầu nhìn lại khuôn mặt nữ nhân trên vách băng, não ngắn cũng biết, Lạc Địa Thần này sống lại, cùng đầu nữ nhân quý dị đột ngột lộ ra tươi cười này không thoát khỏi quan hệ.

“Khiêm Tử, có thể đập nát khuôn mặt này không?” Giản Tam Sinh đưa tay chột chột hai mắt nữ nhân đang cười tùm tùm kia, phát hiện cảm giác ngón tay sờ lên tương đối vững chắc, giống như không có cơ quan gì tồn tại, nhưng vừa rồi tất cả mọi người đều thấy, khối băng khắc toàn vẹn này hướng bọn họ lộ ra nụ cười âm trầm.

Thứ này con mẹ nó thật sự quá lạ lùng.

Nghe được lời Giản Tam Sinh, Vương Tử Khiêm buông súng trong tay, ngược lại rút ra Long Uyên treo trên đùi, sau đó, mặt không chút thay đổi cầm cổ kiếm sắc bén vô cùng đâm vào đầu nữ nhân đúc băng đang cười kia.

Thất Tinh Long Uyên được hai đại kiếm sư Âu Dã Tử và Can Tương bắt tay tạo thành, từng chuyển tay biết bao vị danh quân, thân kiếm nhiễm vô số máu, lệ khí khôn cùng, mới vừa cắm xuống lớp băng, chột nghe được một tiếng thét chói tai của nữ nhân từ đó truyền ra, thanh âm tràn ngập oán giận, trực tiếp dọa mấy người đang kẻ sát vách băng gần đó run lên.

“Mẹ kiếp!” Bị tiếng kêu đột ngột vang bên tai này dọa thiếu chút nữa cảm không được súng, trán Hoắc Tam Nhi nháy mắt toát ra một tầng mồ hôi lạnh, không nhìn được bật thốt lên mắng to: “Thứ này mẹ nó là ả nữ nhân nào chết chồng hả?!”

Đồng dạng bị dọa đến hoảng hồn, Giản Vô Tranh lau mồ hôi lạnh quay đầu lại nhìn về phía Vương Tử Khiêm đang dùng Long Uyên cùng khuôn mặt nữ nhân kia đối kháng, hỏi: “Khiêm Tử không sao chứ? Đây rốt cuộc là thứ gì...Làm sao mà giống như người sống vậy, đây chẳng phải là khối băng sao?”

Thấy từ giữa khe hở của Long Uyên cùng lớp băng nghiền vào nhau phun ra một luồng khói đen, mà bản thân người cầm kiếm lại bộ dáng tỉnh táo chẳng hề sợ hãi, Giản Tam Sinh liền khoát tay tỏ vẻ hãnh không thành vấn đề, sau đó nhìn một chút đám Lạc Địa Thần bị mọi người kiệt lực ngăn trở cách đó vài thước, nói: “Khuôn mặt quái này trước kia anh tựa hồ có nghe trường bối nào đó trong nhà nhắc tới, ngoài ra thực sự chưa từng thấy qua. Nghe nói trước kia có vài khu dân tộc thiểu số từng phát sinh chuyện cùng loại, kể rằng trong nhà một hộ gia đình nọ mua một đồng dưỡng tức (là tập quán con gái của một gia đình nghèo được đem cho một gia đình giàu nuôi để giúp việc nhà và sau này lấy một trong số con trai của họ), người vợ kia cả ngày bị ngược đãi, không lâu liền ôm oán hận mà chết, sau cái chết của nàng, hộ gia đình kia mỗi tối đều truyền ra tiếng cười của nữ nhân, có người lên leo tường vào nhìn xem, liền phát hiện trên tường của hộ gia đình kia xuất hiện khuôn mặt nữ nhân, nhìn dung mạo tựa hồ chính là đồng dưỡng tức bị đánh đập đến chết kia.

Hộ gia đình nọ cũng dừng cảm, cùng ngày hôm ấy bảo người hủy bức tường kia đi xây lại lần nữa, nhưng chuyện này không chấm dứt đơn giản như thế, tường sau khi xây lại, mặt nữ nhân kia lại xuất hiện trên đồ vật khác trong nhà, vô luận ném bể thế nào cũng đuổi không đi. Cái loại mặt người bám trên đồ vật thế này tên là Oán Nhân Diện, cũng không biết thứ này cùng thứ kia có phải hiệu quả như nhau hay không.”

Nghe xong giải thích của Nhị ca, trong lúc nhất thời lâm vào mê hoặc, trong lòng tùy tiện suy đoán mặt người này có phải là phi tử nào của Nhiếp Xích Tán Phổ không, hay chỉ là một thị nữ vô tội bị làm thành Oán Nhân Diện? Nếu thật sự là như vậy, oán khí của cô gái kia chỉ sợ không nhỏ đâu.

Ngay khi Giản Vô Tranh nghĩ lung tung, Vương Tử Khiêm đột nhiên dùng lực, trên cánh tay cầm kiếm gân xanh nổi lên, sau đó chợt nghe cách một tiếng, cả khuôn mặt nữ nhân đúc trên khối băng từ đó vỡ ra, khối băng trong nháy mắt tứ tán, rơi xuống mặt đất, chưa tới vài giây liền hóa thành một vũng nước đen.

Kỳ quái chính là, Lạc Địa Thần lại không vì Oán Nhân Diện tan rã mà đình chỉ động tác, như cũ chẳng sợ sống chết nhào lên.

Nhìn sau tầng băng vỡ lộ ra huyết động, Giản Tam Sinh đưa tay hô: “Xem ra chúng ta chỉ có thể từ lối này chạy thoát, bọn kia phỏng chừng bắn không chết được, không thể cùng chúng nó dây dưa. Khiêm Tử, Tam Nhi, như cũ hai người các cậu bọc hậu, mấy người chúng ta vào trước, tình huống tốt sẽ gọi các cậu.”

Lo lắng liếc mắt nhìn Vương Tử Khiêm và Hoắc Tam Nhi, Giản Vô Tranh chờ sau khi Giản Tam Sinh cùng hai người khác đi vào, do dự hồi lâu, mới quyết định xoay người leo lên băng động lộ ra sau khuôn mặt quái đã vỡ vụn nọ.

Bằng động lớn nhỏ chỉ khoảng cao bằng nửa người, ở bên trong cử động vô cùng khó khăn, chỗ tốt có thể khom lưng đi tới, chỗ không tốt chỉ có thể dùng cả tay lẫn chân bò về phía trước. Bên trong huyết động đều là gờ băng và trụ băng cực nhỏ góc cạnh trúc trắc, khi dùng tay chống bò bên trong đó sẽ sinh ra cảm giác đau đớn như cắt da cắt thịt, thỉnh thoảng có vài khối băng vụn nhỏ rơi vào quần áo, cào đau nhức như kim đâm.

Bắc Ca thân hình cao lớn, luôn bị quẹt trúng đỉnh của gờ băng rồi ngược xuống, khiến cho Quách đầu to theo ở phía sau cũng bị liên lụy, đau đớn tê buốt khiến hần cau có mặt mày trực tiếp chửi má nó.

Từ nhỏ từng quen cuộc sống thoải mái Giản Vô Tranh cũng không được sung sướng gì, trườn bò trong kẽ nứt này đối với cậu cùng bò trên bàn đỉnh thời cổ xưa không khác là bao, toàn thân không có chỗ nào không khó chịu.

Bò trong chốc lát, chợt nghe Giản Tam Sinh ở phía trước hô: “Có cửa, ai ở phía sau, mau gọi hai đứa Khiêm Tử đừng tay đuổi theo.”

Thoáng sững sốt, Giản Vô Tranh sau khi kịp phản ứng lập tức xoay người, lại ý thức được không gian bên trong động băng nhỏ hẹp, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi lui về sau, mới lui chưa tới hai bước, đã cảm giác được một bàn tay sờ lên cẳng chân mình.

“Khiêm Tử?” Nghi hoặc kêu một tiếng, Giản Vô Tranh tưởng Vương Tử Khiêm cùng Hoắc Tam Nhi đã theo kịp, liền nỗ lực quay đầu nhìn về phía sau, ai ngờ vừa liếc mắt nhìn một cái, lập tức sợ đến hồn phi phách tán.

Đi theo phía sau cậu không hề là Vương Tử Khiêm cũng không phải Hoắc Tam Nhi, mà là cái đầu cực đại cùng ánh mắt trống rỗng của Lạc Địa Thần.

“A!” Quát to một tiếng, Giản Vô Tranh trong tình thế cấp bách loáng cái lật người qua, cả người một bên dùng sức nhấc chân đạp về phía khuôn mặt quái kia, một bên mượn lực cánh tay liều mạng lui về phía sau.

Mọi người phía trước nghe được tiếng kêu đều vội vàng lớn tiếng hỏi đã xảy ra chuyện gì, Quách đầu to quay đầu nhìn thoáng qua cũng sợ đến rú lên quỵ đi, sau đó bối rối tìm dao găm trên người mình ném cho Giản Vô Tranh, còn mình thì nắm súng, dùng tư thế gian nan nhắm Lạc Địa Thần, chuẩn bị xem chuẩn cơ hội thì cho nó một băng đạn.

“Vô Tranh xảy ra chuyện gì?! Quách đầu to cậu nhanh chóng xem nó tới cùng làm sao vậy!” Giản Tam sinh bị ngăn ở phía trước, nghĩ muốn xoay người lại hỗ trợ căn bản là chuyện không có khả năng, chỉ có thể kẹt ở đó lo lắng suông.

“Là thứ vừa rồi, không biết xảy ra chuyện gì mà đã theo kịp, tôi lập tức dùng súng đối phó nó, Nhị gia anh mang theo Bắc Ca đi tới trước đi!” Quách đầu to hướng về phía trước cao giọng rống lên một câu, sau đó chậm rãi động dậy thân thể, điều chỉnh tốt vị trí, liền đưa chân đá đá Giản Vô Tranh, ý bảo cậu dựa sang bên cạnh.

Giản Vô Tranh trước đó dùng dao găm hướng lên khuôn mặt lớn của Lạc Địa Thần đâm hai cái, phát hiện lưỡi dao đâm vào liền như đâm bông vải vậy, chẳng có tí tác dụng gì, liền chỉ

dùng chân chống đỡ khuôn mặt quái nọ phòng ngừa nó tới gần, lúc này cảm thấy Quách đầu to dùng chân đá mình, liền lập tức né người sang bên cạnh, tận lực kề sát vách tường.

Súng sẵn hai nòng khiến người ta đỉnh tai nhức óc vang lên sau lưng, tiếng ồn cực lớn trong loại không gian nhỏ hẹp này sinh ra lực sát thương không kém gì băng nhọn bốn phía, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy tiếng súng nọ tựa hồ như vang lên trong óc của chính mình vậy, nhịn không được muốn đưa tay bịt lỗ tai.

Nhưng Lạc Địa Thần nọ sau khi bị công kích của súng sẵn bắn ngã, lại lắc lư lão đảo lần thứ hai bò dậy, điều này làm cho Giản Vô Tranh không rảnh mà bận tâm đến hai tai bị chấn đau nữa, chỉ có thể vừa gọi Quách đầu to vừa bò về phía trước.

Nỗ lực bỏ qua đau đớn trên người, Giản Vô Tranh vừa bò vừa ở trong lòng thầm đoán Vương Tử Khiêm cùng Hoắc Tam Nhi đi đâu rồi, sao lại để Lạc Địa Thần đuổi theo, có khi nào hai người họ đã bị giải quyết rồi không? Việc này căn bản không có khả năng, dựa vào thân thủ của Khiêm Tử, tuyệt đối sẽ không bị mấy thứ bánh ú này cuốn lấy, huống chi còn có một Hoắc Tam Nhi bản lĩnh cơ trí hỗ trợ.

Con mẹ nó hai người kia đến tột cùng đang làm cái gì.

Trong bụng thầm mắng, Giản Vô Tranh vừa giương mắt nhìn, phát hiện đã đến lối ra, từ trong động băng chui ra, Giản Tam Sinh lập tức ở bên ngoài ngồi xổm người tiếp ứng cậu.

“Thế nào Vô Tranh, để Nhị ca nhìn xem có bị thương chỗ nào không?” Kéo Giản Vô Tranh cách xa cửa động, Giản Tam Sinh về mặt bối rối nhìn tiểu tổ tông nhà mình từ trên xuống dưới, sợ thật sự làm bị thương chỗ nào đó.

“Em không sao.” Nhớ tới mới vừa rồi bị một con bánh ú cầm căng chân, Giản Vô Tranh nhịn không được rùng mình một cái, sau đó kéo lại tay Giản Tam Sinh hỏi: “Nhị ca, Khiêm Tử bọn họ cứ nhiên không theo kịp, có thể đã xảy ra chuyện rồi không?!”

“Không đâu, bản lãnh của Khiêm Tử em cũng biết mà.” Trấn an Giản Vô Tranh một câu, Giản Tam Sinh quay đầu lại hướng Quách đầu to và Bắc Ca ra dấu, bảo hai người giữ chặt súng nhắm ngay cửa động, chờ bánh ú vừa ra tới liền giải quyết nó.

Lợi dụng thời gian đám người Nhị ca giải quyết bánh ú, Giản Vô Tranh cầm đèn pin mắt sói tâm phiền ý loạn quan sát tình hình bốn phía, phát hiện nơi này tựa hồ là một khe nứt hình thành tự nhiên, trụ băng lớn lớn nhỏ nhỏ dưới ánh đèn lấp lánh đủ màu sắc.

“Tới rồi!” Bắc Ca chợt gọi khẽ một tiếng, lập tức nắm chắc súng tiểu liên trong tay.

Nghe được tiếng nhắc nhở, Giản Vô Tranh cũng quay đầu lại nhìn chằm chằm cửa động, quả nhiên, một trận tiếng sột soạt từ trong động băng truyền đến.

Một bàn tay thành linh từ sâu bên trong cửa động lộ ra, Bắc Ca cùng Quách đầu to không hề nghĩ ngợi liền nã hai phát, sau đó lập tức nghe được có người kêu to: “Mẹ kiếp mẹ kiếp! Làm vậy để chi!”

Cái tay kia khi tiếng súng vang lên đầu tiên liền nhanh chóng rút về, sau đó chính là tiếng mắng to của Hoắc Tam Nhi: “Tụi mày con mẹ nó muốn phét tay lão tử hả?! Đừng có đàn bà như vậy!”

Nghe được là Hoắc Tam Nhi, mọi người sau khi kinh ngạc nhìn kỹ lại, liền thả lỏng hẳn, Bắc Ca cất kỹ súng, vuốt mặt, bắt đầu bước qua chuẩn bị kéo người.

Nhìn Bắc Ca khom lưng vươn tay, Giản Vô Tranh lại chợt nghĩ đến một chuyện, vội vàng quay đầu hỏi Giản Tam Sinh: “Nhị ca, anh em Trần gia đâu, không phải đi với mọi người sao?”

“Em nói hai thằng nhóc Trần Liêu và Trần La Tinh kia hả? Trói hai đứa bọn nó xong thì ném giữa đường rồi, mang theo bọn chúng không tiện lắm, nói gì cũng không nói được. Anh hy vọng hai đứa chúng nó bị bánh ú ăn cho rồi, bắt quá bọn nó mang mặt nạ bên ngoài, quỷ quái bình thường không cách nào tới gần...” Giản Tam Sinh nói phân nửa thì ngừng lại, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ chỉ vào Hoắc Tam Nhi đang được Bắc Ca từ trong động kéo ra nói: “Ý của em là.....?!”

Chương 27 - Quyết hạ cao nguyên

Vốn phải là Vương Tử Khiêm cùng Hoắc Tam Nhi xuất hiện, nhưng lại biến thành Lạc

Địa Thần theo ở phía sau, mà khi tất cả mọi người tưởng rằng từ trong động băng bò ra sẽ là Lạc Địa Thần, lại đổi thành Hoắc Tam Nhi, chuyện này thật sự quá mức lạ lùng, cũng khó trách làm Giản Vô Tranh nảy sinh nghi ngờ này.

Giản Tam Sinh hiểu được suy nghĩ trong lòng tiểu tử tông, chỉ vào Hoắc Tam Nhi đang vịn Bắc Ca muốn đứng dậy thấp giọng hỏi: “Ý của em là... Hoài nghi Tam Nhi này có thể là giả?”

Giản Vô Tranh do dự gật đầu không chắc, tỏ vẻ mình đích thật là ý này.

Sửng sốt một chút, Giản Tam Sinh lập tức cười lớn vỗ bả vai thằng em nhà mình, nói: “Suy nghĩ nhiều rồi suy nghĩ nhiều rồi, tính tình đó của Tam Nhi cũng không phải thứ anh em Trần gia có thể bắt chước được, em giấu lại đi, hai người Trần Liêu sở dĩ hóa trang thành em và Lăng Mộ, chính là vì tính tình của hai đứa tương đối dễ nắm chắc, không giống mấy thằng nhóc chết tiệt thuộc hạ này của anh hơi một tí là chửi má nó đúng không?”

Nghe Nhị ca nói xong, Giản Vô Tranh bình tĩnh lại suy tư một chút, lúc này mới nghĩ đến tính tình mình tuy không tốt, nhưng chưa đến nỗi vô duyên vô cớ liền chửi bậy lung tung, mà luôn hèn mọn nhát gan, đối với vài chuyện lại dị thường nghiêm túc như Lăng Mộ sẽ không có chuyện gì vô cớ gào thét. Chỉ có mấy tên thủ hạ này của Nhị ca, mới có thể tùy tiện không chút giữ kẽ càn rỡ làm liều.

Về phần Vương Tử Khiêm, đó phỏng chừng là một người mà không ai nghĩ muốn trêu chọc đến y. Bản lĩnh cường hãn, nhưng lại bộ dáng lại tựa như cái gì cũng không sao cả, ngoại trừ bản thân Giản Vô Tranh, không ai biết y tới cùng có tính cách gì. Đối với một người hoàn toàn không cách nào nắm chắc, hai anh em Trần gia kia khẳng định sẽ không tùy tiện ra tay.

Nghĩ tới đây, Giản Vô Tranh liền bình thường trở lại, nhìn thấy Hoắc Tam Nhi đã bước ra, liền nói với Giản Tam Sinh: “Nếu như vậy, Khiêm Tử đáng lẽ cũng phải ra rồi, hỏi bọn họ một chút xem Lạc Địa Thần kia là thể nào đi.”

Nhìn Giản Vô Tranh xoay người bước ra, Giản Tam Sinh chắc lưỡi một tiếng, thầm nghĩ thằng bé Vô Tranh này đã trải qua nhiều chuyện, suy nghĩ trong lòng cũng càng ngày càng nhiều, đây không phải chuyện gì xấu, làm nghề này, ít nghĩ trái lại dễ dàng mất mạng.

Mà bị Bắc Ca kéo ra khỏi động băng, Hoắc Tam Nhi vừa đứng dậy chuyện đầu tiên chính là vừa nhún vừa nhảy dùng sức khảy cổ áo, muốn đem đồng vụn băng trong quần áo lôi ra.

Giản Tam Sinh thấy tánh tình này của hắn, không nhịn được cau mày nói: “Được rồi, đừng có ra sức mà lặn qua lặn lại nữa, Tam Nhi ta hỏi cậu, cậu vừa rồi khi chui qua, có nhìn thấy thứ gì khác không?”

“Thứ gì?” Một bên bóc cổ áo, Hoắc Tam Nhi một bên giương mắt kỳ quái nhìn Giản Tam Sinh.

Nhúh mày, Giản Tam Sinh thấy Hoắc Tam Nhi bộ dáng hoàn toàn không hay biết gì, liền đổi vấn đề hỏi: “Vậy Khiêm Tử hiện giờ ở đâu, hai đứa sao giờ mới cùng sang đây?”

“Anh Khiêm ngay phía sau tôi nè, hai chúng tôi tìm đồ bít cửa động lại, mấy con bánh ú kia trong chốc lát sẽ không qua được.” Nói rồi, Hoắc Tam Nhi liền ngồi xổm người xuống chuẩn bị gọi Vương Tử Khiêm, lại không ngờ rằng vừa muốn ló đầu vào động băng, liền nhìn thấy một khuôn mặt quái xám trắng trờng hai mắt to trống rỗng đang nhìn mình chăm chăm, hai khuôn mặt cách nhau cực kỳ gần, Hoắc Tam Nhi cơ hồ có thể dựa vào da mình cảm giác được cái mặt quái kia toát ra trận trận hàn khí.

Thứ kia hiển nhiên vừa muốn từ trong động bò ra.

Một người một quái như vậy nhìn nhau hai giây, Hoắc Tam Nhi gào to, thân thể ngã ngược về phía sau, sau đó vô thức giơ chân đá tới, thẳng đem Lạc Địa Thần kia lặn trở về động.

“Móa!” Ôn định tinh thần, Hoắc Tam Nhi kịp phản ứng sự tình không đúng, vội vàng lớn tiếng hỏi: “Con mẹ nó sao lại là thứ này, anh Khiêm đi đâu rồi?!”

“Xảy ra chuyện gì?” Những người khác nhìn thấy Hoắc Tam Nhi quát to một tiếng ngã ngổ trên mặt đất, còn hướng băng động đá một cước, liền biết đã xảy ra chuyện, cũng đều nhanh chóng ngồi xổm xuống dùng đèn pin mắt sói chiếu vào trong, liền phát hiện Lạc Địa Thần bị Hoắc Tam Nhi đá lặn về, đang ngoác miệng rộng một lần nữa nhào lên.

Mọi người lập tức rút súng ra, chuẩn bị thừa dịp trước khi nó ra ngoài giải quyết cho xong, nhưng đang khi đem nòng súng nhắm ngay khuôn mặt khuếch đại kia, nhìn thấy động tác nhào ra căn của Lạc Địa Thần khựng lại, sau đó rất nhanh thối lui về phía sau.

Tư thế tương đối quái dị miễn cưỡng, rõ ràng là bị người dùng sức túm về phía sau.

Thấy thế, mấy người ngoài động không nhịn được đứng dậy hai mặt nhìn nhau, sững sờ hỏi lâu, Bắc Ca mới kéo lên một mặt cười cứng nhắc, nói: “Hắn là... Là anh Khiêm ở trong đó

nhỉ? Bánh ú kia cũng thật là xui xẻo.....Chấn ai không chấn, vậy mà lại đi chấn đại ca Thanh Long của chúng ta.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Khóe miệng co quắp hai cái, trong bụng Giản Vô Tranh thầm nghĩ, mặc dù không biết Lạc Địa Thần này làm thế nào tới được, bất quá sợ rằng nó bất hạnh nhất chính là đã theo kịp, nếu cùng những đứa khác bị ngăn ngoài động, phỏng chừng còn có thể sống lâu hơn một chút.

Quả nhiên, một lát sau, có thứ gì đó từ bên trong động bị vút ra, mọi người vừa cúi đầu nhìn, chính là đầu bự trắng bệch của Lạc Địa Thần, không đợi mọi người kịp làm gì, lại có các bộ phận linh kiện của bánh ú lần lượt bị ném ra.

“Dữ, sắp vượt mặt cả sát nhân cuồng trong Texas Chainsaw rồi.” Ngoéo khóe miệng, Giản Vô Tranh hai tay ôm ngực về mặt dí dỏm nhìn anh chàng đang chậm rãi từ trong động băng chui ra, mặt không chút thay đổi, tựa hồ vừa rồi chuyện gì cũng chưa từng làm.

Phủi phủi quần áo, Vương Tử Khiêm đứng thẳng người, nhú mày, khinh thường nhìn thoáng qua Lạc Địa Thần bên cạnh bị mình làm cho xả làm bảy tám khúc, lập tức lại khôi phục thành vẻ mặt chuyện gì cũng chưa phát sinh, đem Long Uyên cắm vào trong túi vũ trang màu đen bên đùi phải.

“Nếu mọi người đã đến đông đủ, chúng ta tiếp tục tiến lên thôi, tranh thủ thời gian đám bánh ú phía sau kia lại đuổi theo.” Không hồi gì nhiều, Giản Tam Sinh phát tay gọi mọi người chỉnh chu lại, liền dẫn đầu đi về phía trước.

Giản Vô Tranh đi tới bên cạnh Vương Tử Khiêm, giúp y sửa sang quần áo, cười nói: “Đi thôi.”

Từ Y Tát Na Da thông qua băng động này, tựa hồ đưa mọi người đến thế giới bên kia, nhìn chung quanh vô số trụ băng hình thành tự nhiên, Giản Vô Tranh vừa đi vừa giải thích: “Kỳ thật loại hang động này tất cả đều là trụ băng, khi tôi còn học đại học có nghe giáo sư từng nhắc tới. Chắc đều biết hang động thạch nhũ nhỉ, đó là một loại hang động địa chất silicate, bởi vì nước nặng chứa muối canxi không ngừng lắng đọng nhỏ giọt, trải qua mấy vạn năm sau liền hình thành thạch nhũ. Nếu đổi nước nặng này thành nước cất, nhiệt độ ổn định ở khoảng 0 độ, nước sẽ bị vây vào trạng thái nửa kết tủa nửa lưu động, chúng nó sẽ chậm rãi ứ lại, một khi nhiệt độ thấp hơn 0 độ, sẽ kết thành bông tuyết, đợi đến khi nhiệt độ khôi phục tới gần 0 độ, lớp băng ngoài cùng lại hướng vào trong hòa tan lưu động, mấy ngàn vạn năm sau, sẽ hình thành loại cảnh tượng kỳ diệu tràn đầy trụ băng này.

“Thứ băng này, bản thân là kết cấu thể tứ diện, nhưng dưới nhiệt độ thấp phát sinh kỳ diệu khi phân tử nước liên kết cùng giãn nở khác thường, hơn nữa hiệu ứng chuyển động phân tử bị vây vào trạng thái đóng băng, có thể hình thành kết cấu đa diện bất kỳ.”

“Nói cách khác nơi này tuổi tác không nhỏ đâu.” Giản Tam Sinh nói xong nắm thật chặt cổ áo, đề ngừa có vụn băng rơi vào, nghĩ cũng biết xương cốt già cỗi phải bảo vệ tốt chứ, nếu bị lạnh xương gì đó, trở về thế nào ăn nói với Tiểu Tình.

“Ừm, phỏng chừng không phải cùng một thể với lăng Tạng Vương, chúng ta có khả năng đã đâm đầu vào địa phương khác rồi.” Giản Vô Tranh chà sát tay, cảm thấy kẽ nứt thiên nhiên này so với Y Tất Na Da của Nhiếp Xích Tán Phổ hàn khí còn nặng hơn gấp trăm lần.

“Mộ của Nhiếp Xích Tán Phổ không nhỏ như vậy, kẽ nứt này hẳn là được địa cung và các mộ thất vây bên trong, càng đi về phía trước, không chừng có thể tìm được cửa vào.” Dùng đèn pin mắt sói chiếu đường phía trước, Giản Tam Sinh đi vô cùng cẩn thận, trong lòng anh hiểu được cho dù không ở bên trong địa cung, cũng không thể có chút chậm trễ, chỉ số nguy hiểm của loại kẽ nứt thiên nhiên xa xưa này, tuyệt đối không thấp hơn so với địa cung của Tạng Vương là bao.

Bên trong kẽ nứt có thể khiến cho người ta đông cứng rớt mất một tầng da tiếp tục đi không biết qua bao lâu, mọi người đột nhiên phát hiện nhiệt độ chung quanh tựa hồ đã tăng cao không ít, Giản Tam Sinh nghi hoặc suy tư chốc lát, liền lập tức sợ hãi biến sắc đưa tay ý bảo mọi người dừng lại.

“Nhị gia ta đây là ra khỏi cửa không xem hoàng lịch hay sao thế này, chuyện gì xui xẻo ta cũng đều có thể đụng tới.” Mắng câu mẹ, Giản Tam Sinh vặn nhỏ ngọn đèn của đèn pin mắt sói cảm trên tay một chút, sau đó nói với những người khác: “Đều vặn những thứ chiếu sáng được đến mức nhỏ nhất, tận lực đừng phát ra âm thanh, chúng ta có khả năng đụng phải kiến hành quân trên cao nguyên này.”

“Kiến hành quân?” Kinh ngạc trừng lớn hai mắt, Bắc Ca gãi gãi đầu hỏi: “Là nói cái mấy con đi một đoàn phân phát, ăn thịt người không nhả xương đó sao?”

“Đúng vậy.” Gật đầu, Giản Tam Sinh cau mày thoáng có chút cau kinh: “Nhiệt độ nơi này bất đồng với những nơi khác, rất có khả năng chính là cao nguyên tụ tập hàng ngàn hàng vạn chuột hang. Chuột hang cao nguyên này giống châu chấu Đông Nam Á và kiến hành quân ở sa mạc vậy, bản tính tham ăn, nếu như bị chúng nó nhắm trúng, ai trong chúng ta đều đừng hòng muốn chạy thoát khỏi đây, ngay cả bột xương cũng phải để lại cho chúng nó gặm sạch.”

Nghe vậy, trong lòng mọi người đều cả kinh, động tác cũng không khỏi trở nên cẩn thận hơn, ngay cả hít thở đều thả nhẹ nhàng đều đặn hơn hẳn.

“Chúng ta từ bên cạnh mà đi, ngàn vạn lần đừng đánh thức chúng nó.” Ra dấu, Giản Tam Sinh mang theo mọi người dọc theo mép khe nứt chậm rãi đi tới, Hoắc Tam Nhi đi giữa đánh bạo hướng bên trong hố băng cách đó không xa chiếu một chút, quả nhiên thấy mấy vạn con chuột lông xù chen chúc thành đồng, thỉnh thoảng còn có mấy con đang run run, dọa hấn vội vàng tắt đèn pin.

[Đợi đến khi rút cuộc lại nhìn thấy mộ đạo quen thuộc, mọi người đều dị thường hưng phấn, vừa mới thoát khỏi bờ vực sinh tử, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy mộ đạo này ngược lại còn có vẻ đáng yêu thân thiết hơn vết nứt kia nhiều.

Bắc Ca thở dài một hơi, liền vung tay lên đập một phát sau lưng Hoắc Tam Nhi, vốn muốn nói vài câu biểu đạt tâm tình kích động giờ phút này, nhưng trong lúc vô tình đánh trúng một thanh

Tặng đao tìm được trong địa cung treo trên balô Hoắc Tam Nhi, thanh Tặng đao nọ bị đánh bay ra xa, còn lẩn lẩn keng keng thêm vài bước.

Nghe thanh âm cực kỳ rõ ràng như thể trong khe nứt, còn có hiệu ứng tiếng vọng trong động băng kia, sắc mặt mọi người đều cứng đờ.

Đúng như dự đoán, chưa tới hai giây, phía sau kẻ nứt liền truyền đến một trận thanh âm của mấy vạn sinh vật cỡ nhỏ xao động, đó là một loại thanh âm kỳ lạ hình thành từ vô số vật nhỏ rít chói tai hội tụ cùng một chỗ, khiến người ta cả người nổi da gà, hận không thể dùng tay bao lấy lỗ tai mình.

“Chạy!” Lúc này không biết ai kêu một tiếng.

Sau đó liền nhìn thấy Vương Tử Khiêm không nói hai lời kéo Giản Vô Tranh bỏ chạy, tốc độ nhanh kinh người, những người khác sững sốt một giây, cũng lập tức nắm chắc vũ khí trong tay, bắt đầu liều mạng cầm đầu chạy như điên.

Chương 28 - Đãi trong nước

Còn người dưới cơn khủng hoảng cực độ thường thường sẽ phát huy tiềm năng siêu việt cực hạn, một đám người giữa mộ đạo đen ngòm nhờ vào ngọn đèn của đèn pin mắt sói liều mạng cầm đầu chạy, bên tai chỉ nghe tiếng gió rít vù vù, chỉ cảm thấy tay chân cũng đã không còn là của mình nữa, động tác làm ra hoàn toàn không chịu khống chế, thân thể vài lần nghiêng về phía trước, tứ chi không bắt kịp vận động của thân thể cơ hồ muốn ngã sấp xuống, nhưng cho dù là như thế, cũng không ai dám dừng lại dù là nửa giây.

Phía sau đám chuột hang cao nguyên ùn ùn kéo đến như hồng thủy gắt gao đuổi theo mọi người không tha, tiếng rít chỉ chít như ong vỡ tổ, từng con từng con lần lượt chen thành một đoàn truy đuổi con mồi, như muốn từ phía sau nhào lên trước mặt mọi người tranh giành ăn thịt.

Bị hàng ngàn hàng vạn đôi mắt nhỏ phát ra ánh sáng đỏ nhìn chằm chằm, khiến cho mọi người trong khi kịch liệt chạy trốn cũng có thể cảm nhận được luồng khí tối tăm, cơ thể khẩn trương cũng vì thế mà bắt đầu rối rắm.

Tiếng động như vậy, cho dù là bánh ú già ngàn năm gặp phải cũng bị dọa bỏ trốn.

Còn hơn những người khác, Giản Vô Tranh như tốt hơn, có Vương Tử Khiêm ở phía trước kéo cậu chạy, tiết kiệm không ít khí lực. Bất quá trong lòng tiểu tử tông giờ phút này vẫn đang lửa giận ngút trời, hận không thể trực tiếp nắm đèn pin mắt sói trong tay đập vô mặt hai tên chỉ giỏi gây họa kia, xong lại kéo lê vào góc xử bắn 5 phút.

Bích họa trên tường mộ hai bên trong quá trình chạy trốn không ngừng biến hóa, giống như phong cảnh vụt qua ngoài cửa sổ xe vậy, những thần linh cùng vũ nữ sắc thái tươi đẹp diễm lệ này, trùng đôi mắt oán độc nhìn những kẻ ngoại lai xâm lấn kia bị một đám chuột rượt đuổi chạy trốn chết, phảng phất như đang cười nhạo bọn họ không biết điều và ngu xuẩn, điều này

làm cho Giản Vô Tranh chung quy cảm thấy có chút không thoải mái, lạnh gáy, nhưng với tình huống trước mắt mà nói, bọn họ ngoại trừ chạy trốn thì không còn cách nào khác nữa.

Mất thấy tất cả mọi người sắp đạt tới cực hạn, tiếp tục như vậy đám người bọn họ bị chuột chia nhau đánh chén chỉ là chuyện sớm muộn, mất Giản Vô Tranh cũng sắp ứa mồ hôi đến nơi, nhưng một đường này đã chạy tới đâu cũng không nhìn thấy nơi có thể tránh né đàn chuột, ngược lại cảm giác như không khí trong mộ đạo này ngoại trừ âm lạnh ra, còn tăng thêm rất nhiều hơi nước, rõ ràng so với trước kia ẩm ướt hơn nhiều.

Lúc này lại đến một lối rẽ, mà Vương Tử Khiêm cư nhiên tại loại thời khắc cấp bách này mà ngừng lại, chỉ thấy y nhìn mộ đạo bên phải nhú nhú mây, tựa hồ đang suy nghĩ có nên qua đó hay không.

Giản Vô Tranh nghĩ đâu thể để y tiếp tục suy nghĩ vậy nữa, chưa kịp nghĩ xong thì lập tức đám chuột già ăn tươi nuốt sống kia sẽ tới đây cắn móng cậu rồi, vì vậy liền muốn mở miệng thúc giục, không ngờ tới tốc độ suy nghĩ của Vương Tử Khiêm vẫn cực mau, chỉ hai giây đã quyết định xong, lôi kéo tiểu tử tông hướng bên phải chạy đi.

Những người khác thật vất vả có cơ hội nghỉ ngơi, đều vội vàng chống đầu gối há mồm thở dốc, sau đó bị tráng tru lên hai tiếng, tiếp tục đi theo hai người phía trước chạy bạt mạng.

Dính sát phía sau đám chuột hang cao nguyên như thủy triều mãnh liệt kéo đến, mọi người chỉ cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, hô hấp càng ngày càng ngắn, toàn thân cao thấp cũng giống như bị kéo căng ra, không một bộ phận nào có thể tự mình khống chế có thể cảm giác được.

Dần dần, mộ đạo phía trước bắt đầu trở nên trơn ướt, hơn nữa còn có xu hướng nghiêng lên phía trên, luồng cảm giác trơn ướt nọ đến đây càng thêm mãnh liệt, tựa như đi vào một kho hàng bán cá, bốn phía vừa ẩm ướt vừa dính vừa thối, mơ hồ có thể ngửi được một luồng hơi nước.

Chẳng lẽ Nhiếp Xích Tán Phổ nuôi cá sao? Thế nào mà trong cung còn có thể có chỗ như vậy, này mẹ nó không phải muốn mạng mấy người bọn họ sao, vốn phía sau có nhiều chuột hang cao nguyên đuổi theo như vậy cũng đủ xui quấy rồi, bây giờ còn đụng tới thang trượt này, đừng có đùa vậy chứ! Giản Vô Tranh cho dù được Vương Tử Khiêm kéo, cũng tránh không được nhiều lần trượt chân, không khỏi mắng to trong bụng mười tám đời tổ tông Tạng Vương, mắng thẳng đến Tùng Tán Cán Bố (Songtsän Gampo) và vợ của ông ta là Văn Thành công chúa.

Hai người phía trước bắt ổn, mấy người phía sau càng khỏi phải nói, Hoắc Tam Nhi cùng mấy người Bắc Ca trán đều nổi gân xanh, hai mắt đỏ ngầu, dùng cả tay lẫn chân liều mạng bò lên trên, tiếc rằng hướng mộ đạo chệch lên phía trên này thật sự quá trơn, bò hai thước trượt xuống một thước, căn bản không có cách nào khác để đi nhanh được.

Trong tai nghe thanh âm của đám chuột hang cao nguyên kia càng ngày càng gần, cái loại thanh âm của vô số động vật nhỏ chen chúc ma sát rít gào lẫn nhau này, giờ đây nghe vào tựa như ác quỷ địa ngục kêu khóc, khiến thể xác và tinh thần của người ta rét lạnh, buốt đến tận xương tủy, chỉ hận không thể móc ra một cái động đem mình tự chôn vào.

Tay bám trên mặt đất, liền cảm giác sờ tới một vũng chất lỏng trơn dính dấp, Giản Vô Tranh không nhìn được bắt đầu âm thầm suy đoán chất lỏng này đến tột cùng là cái gì, sao lại trải trong mộ đạo, cảm giác cùng sản phẩm bài tiết của động vật nào đó giống nhau.

Sau khi Vương Tử Khiêm là người đầu tiên bò lên trên nền của mộ đạo, liền xoay người đưa tay nắm lấy eo Giản Vô Tranh, nhanh chóng ôm người đến bên cạnh mình, sau đó tiếp tục kéo những người khác. Mà Giản Vô Tranh sau khi thở sâu hai cái, cũng vội vàng đến bên cạnh giúp một tay.

Làm cho người ta kinh ngạc chính là, đám chuột coi trời bằng vung khí thế hung mãnh kia, bị con đoi thúc giục một lòng muốn gặm sạch mấy người bọn họ, nhưng sau khi đụng tới chất nhầy lạnh buốt này giống như nước triều rút mà nhanh chóng tản ra, cảnh tượng có thể nói là vô cùng khôi hài. Mấy vụn con chuột mở to đôi mắt như hạt đậu đỏ, gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ, nhưng một con cũng không dám tiến lên nửa bước, ngược lại bắt đầu thông thả lùi về phía sau.

Một màn cổ quái này khiến Giản Vô Tranh cau chặt mày, phía sau mộ đạo này đến tột cùng có thứ gì, khiến đàn kiến hành quân trên cao nguyên này sợ hãi thành như vậy? Phải biết rằng, bằng lực lượng của đám vật nhỏ này, gặm sạch một con bò Tây Tạng bất quá cũng chỉ mất vài giây đồng hồ, hơn nữa ngay cả bột xương cũng không còn lại gì. Nhưng hiện tại đàn quỷ ăn thịt người này lại tựa hồ vô cùng kiên kỳ thứ gì đó ở đây, không hề dám vượt qua.

“A!” Ngay khi Giản Vô Tranh thất thần, Quách đầu to đang bò cuối cùng bỗng dưng sợ hãi kêu một tiếng, dưới tay chênh vênh liền có xu hướng trượt xuống, nhưng được Vương Tử Khiêm tay mát lạnh kịp bắt kịp cổ tay, nếu không tuyệt đối sẽ thành bàn đồ ăn Trung Quốc cho đám chuột già phía dưới kia rồi.

Đám chuột thành tinh kia thấy có người sắp té xuống, đều xao động hẳn lên, tiếng rít cực nhỏ càng thêm dồn dập vui sướng, thậm chí có con gan lớn đã thoát khỏi đàn chuột, chỉ hận không thể bò lên trên đó cắn Quách đầu to xuống để chúng chuột ăn chia.

Quách đầu to cứng ngắc quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện đàn chuột phía dưới càng ngày càng điên cuồng, vô số điểm nho nhỏ trong bóng đêm tựa như mắt quỷ nhìn chăm chăm hẳn không tha, lập tức sợ đến giãy giụa thân thể, cuống cuồng muốn bò lên.

Nhưng chính một lần hoảng loạn này của hắn, Vương Tử Khiêm ở phía trên miễn cưỡng kéo hắn càng thêm cất lực, khổ người cao lớn cường tráng kia không phải ai cũng tóm trụ được. Giản Vô Tranh nhìn thấy trán Vương Tử Khiêm cũng chảy ra mồ hôi mịn, trên cánh tay gân xanh cũng mún bung lên, vội vàng kêu: “Con mẹ nó Quách đầu to cậu đừng lộn xộn! Cẩn thận té xuống sẽ bị đám chuột kia gặm sạch! Ổn định thân thể, chờ Khiêm Tử kéo cậu lên.”

Nghe được nhắc nhở, Quách đầu to lúc này mới tỉnh táo lại, không lắc lư thân thể nữa, mà cực lực dán sát thân thể trên mặt đất chéch lên trên.

Đợi đến khi rốt cuộc lôi được Quách đầu to lên, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tinh thần trầm tĩnh lại, tất cả liền trực tiếp ngửa đầu nằm vật xuống mặt đất, nhắm mắt từng

ngậm từng ngậm hít thở, giống như cá chết lên bờ vậy, chỉ có há mồm hít thở, hoàn toàn không có sức lực để cử động nữa.

Thật muốn cứ như vậy nằm ngủ luôn... Giản Vô Tranh nhắm mắt, đưa tay xoa xoa mồ hôi trên mặt, cảm thấy toàn thân thấm đẫm một loại mệt mỏi kiệt quệ, hận không thể lập tức tiến vào lòng Vương Tử Khiêm ngủ ngon lành, sự tình gì mẹ nó cũng chờ cậu tỉnh ngủ rồi hãy nói.

Song Vương Tử Khiêm lại tựa như không hề cảm nhận được những tất cả nỗi mệt nhọc kia, chỉ ngồi xồm tựa bên cạnh thạch bích, phòng ngừa phía dưới có gì đó đi lên, hoặc có người không cẩn thận lăn xuống.

Lẳng lẳng nhìn Giản Vô Tranh một lát, Vương Tử Khiêm khẽ thở dài, sau đó quét mắt liếc những người khác một cái, thấy tất cả mọi người đã mệt mỏi mệt mỏi, không thở dốc lợi hại như vừa rồi nữa, liền mở miệng nói: “Qua bên kia, chỗ này không an toàn.”

Chậm rãi nâng người dậy, Giản Vô Tranh nghi hoặc nhìn Vương Tử Khiêm hiện giờ tựa hồ gấp gấp hơn so với bình thường một chút, nếu như là trước kia, người này tuyệt đối sẽ an tĩnh chờ bên cạnh, thẳng đến khi chính bọn họ tự đứng lên, Nhị ca nói có thể đi mới thôi.

Nhếch nhếch miệng, Giản Vô Tranh muốn hỏi vài câu, lại nhìn thấy Vương Tử Khiêm cúi đầu tránh ánh mắt dò hỏi của cậu, loại động tác khác thường đột ngột này như kim châm chui vào trong xương tủy cậu, một loại bất an mãnh liệt nháy mắt tràn ngập nội tâm.

Không nhận thấy được sự bất thường của hai người, Giản Tam Sinh được Bắc Ca dìu dậy, xoa chân đứng lên, một lát sau đại khái cảm thấy không sai biệt lắm, liền phát tay ý bảo Bắc Ca không cần đỡ nữa, sau đó gọi mọi người nói: “Được rồi, nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta qua bên kia nhìn xem, ta chung quy cảm thấy nơi này có chút xúi quẩy.”

Mọi người ứng tiếng, đều sửa sang lại trang bị, đem vũ khí trước khi chạy trốn đã thu hồi một lần nữa lấy ra, đi theo phía sau Giản Tam Sinh, chậm rãi lần mò hướng vào trong mộ thất hắc ám.

Không gian nơi này tựa hồ cũng không nhỏ, hơn nữa trong không khí có hơi nước, Giản Vô Tranh thâm suy đoán nơi này khả năng có một cái ao gì gì đó, nếu thật sự là như vậy, không chừng bọn họ còn phải chuẩn bị tinh thần bơi qua.

Quả nhiên đi không bao lâu, chợt nghe được dưới chân truyền đến tiếng đập nước. Giản Tam Sinh sững sốt một chút, sau đó bảo Hoắc Tam Nhi bắn một quả pháo sáng qua đó, nhìn xem nơi này rốt cuộc có dạng gì. Hoắc Tam Nhi gật gật đầu, nghe lời từ trong ba lô móc ra mấy phóng, đưa tay liền hướng giữa không trung bắn một phát.

Quang mang nóng rực sáng như ban ngày trong nháy mắt che kín mộ thất, mọi người nỗ lực nháy mắt thích ứng với ánh sáng này, sau đó lập tức bắt đầu quan sát tình huống bốn phía. Liền nhìn thấy bên trong thạch thất nửa nhân công nửa thiên nhiên kích cỡ bằng một sân bóng, tràn đầy nước đen, nước là từ trong kéo dài ra ngoài, trung tâm nước dựng đứng một cái đài, phía trên có một tượng đá, mỗi hai bên tượng đá có một cây cột, cột nối thẳng đến đỉnh mộ thất, cùng vô số xà ngang giăng khắp nơi nối liền một chỗ.

“Đây là thứ gì...” Yên lặng nói thầm một câu, Giản Tam Sinh hiển nhiên cũng chưa từng thấy qua bố cục quái dị như thế, thoáng suy tư một lát, nói: “Dù sao hiện tại phía dưới có đám chuột kia trông chừng, chúng ta cũng trở về không được nữa, không bằng cứ qua đài đó nhìn xem, phỏng chừng có thể tìm được lối thoát khác.”

Không ai dị nghị gì, mọi người liền quần chặt ống quần và cổ tay áo, chuẩn bị xuống nước. Ai cũng không biết dưới nước có thứ gì, quần áo bó chặt chút, là để phòng ngừa có gì đó chui vào.

Sửa sang lại trang bị xong, lần lượt mỗi hai người một tổ bắt đầu vượt nước, như vậy nếu ai cần trợ giúp, bên cạnh lập tức có thể ra tay.

An toàn tới bên cạnh đài, Giản Vô Tranh thở phào nhẹ nhõm, hai tay chống lên mép đài, đang muốn nhân lúc còn hăng hái bò lên trên cho xong, lại bỗng dưng cảm thấy mắt cá chân bị vật gì quán lấy.

“Chết tiệt!” Giản Vô Tranh khựng lại, sau khi kịp phản ứng lập tức sắc mặt tái nhợt sợ hãi kêu thành tiếng: “Cẩn thận! Trong nước có gì đó!”

Chương 29 - Long Trắc Mầu

Vương Tử Khiêm ở bên cạnh nghe được tiếng kêu lập tức dừng động tác, xoay người nhanh

chóng ôm lấy Giản Vô Tranh, đề phòng cậu bị kéo xuống đáy nước, sau đó vừa dùng sức nâng người lên đài, vừa thấp giọng nói: “Lên trước đi.”

Giản Vô Tranh bị thứ quán lấy trong nước kia càng ngày càng trì xuống, cho dù có Vương Tử Khiêm hỗ trợ vẫn trước sau không cách nào bò lên được đài. Chỉ có thể cảm giác một thứ gì đó giống như xúc tu thô to phì nhiêu gắt gao quấn trên chân mình, so với quỹ nước trong truyền thuyết tìm thể thân còn muốn chân thật hơn, cái loại xúc cảm chắc chắn có một lớp vảy cách quần ma sát với da thịt mình khiến Giản Vô Tranh nhìn không được hô thành tiếng: “Ô quá, chân sắp bị nó kéo đứt rồi.”

Đã an toàn lên được đài mọi người thấy tình cảnh này vội vàng sang hỗ trợ, mỗi người một tay cùng nhau dùng sức kéo người lên, không ngờ tới người cuối cùng chưa kéo lên, lại lòi ra một con quái vật mang vảy dài trên lưng, thân người đuôi cá.

Chỉ thấy nhân ngư biến chủng này cả phần đầu ngâm lâu không nhìn ra được bộ dáng gì, đen thui thui sưng phù thành một đồng lớn, trong bồn miệng lớn màu tím đen phát ra tiếng khò khè khò khè, ngũ quan hoàn toàn bị ngâm đến biến dạng, ngay cả mắt cũng không tìm thấy đâu. Thân dưới là một đuôi cá cực lớn, che kín vảy đen nhánh cứng rắn, khúc đuôi giờ phút này đang quấn trên đùi Giản Vô Tranh, hơn nữa còn đang không ngừng thắt chặt.

Chất nhầy trước đó ở mộ đạo khiến cho đàn chuột e sợ tránh còn không kịp, có lẽ chính là dịch thể của thứ này.

Giản Vô Tranh bị quần chịu không nổi, dù sao trước đó mấy loại cổ quái hiểm lạ này cũng thấy không ít, hiện giờ trái lại không sợ hãi lắm, cậu hít sâu một hơi, mượn lực cánh tay của Vương Tử Khiêm chống đỡ, miễn cưỡng xoay người, dùng chân chưa bị cuốn lấy còn lại hướng về phía quái ngư đá tới.

Những người khác cũng sợ hãi giây, sau đó cũng đều quơ lấy vũ khí hướng trên người thứ kia mà bắn. Thoáng chốc, viên đạn như mưa đá mãnh liệt nện trên người quái ngư, nhưng không tạo thành tính thương tổn gì thực sự. Đạn từng viên từng viên một sắc bén khảm vào trong cơ thể quái vật, như bị hấp thu vậy, ngay cả một giọt máu cũng chưa từng bắn ra.

Vương Tử Khiêm một tay ôm Giản Vô Tranh, một tay rút ra Long Uyên, mặt không chút thay đổi vung kiếm chém xuống, muốn chặt đứt đuôi cá quần lấy người kia.

Nhược điểm của quái vật kia tựa hồ chính là đuôi cá này, thấy có người muốn chém rụng đuôi nó, vội vàng nổi giận gầm lên một tiếng vươn tay qua ngăn cản. Trên hai cánh tay sừng tấy của nó cũng có vây cá thật lớn giống như trên lưng, mà vây trên tay không chỉ cứng rắn như sắt, còn bén nhọn như dao, sau khi ngăn cản một kiếm chí mạng của Vương Tử Khiêm, lập tức trở tay đâm hướng về phía Giản Vô Tranh đang bị mình cuốn lấy.

Tiểu tổ tông vừa thấy quái vật xông tới mình, vội vàng thu chân về, vô thức né về phía sau. Mà một mực ôm phía sau cậu Vương Tử Khiêm lại cực nhanh để ngang Long Uyên trước người cả hai, đỡ một kích hết sức của quái vật kia.

Nhìn Vương Tử Khiêm một tay cầm kiếm chống cự với quái ngư sức lớn vô cùng, cánh tay vốn gầy gò cường kiện nọ giờ phút này đã nổi đầy gân xanh, hơn nữa dưới áp bách cường đại của hai tay quái ngư có xu hướng sắp không chịu được nữa. Trong lòng Giản Vô Tranh biết không ổn, vừa sốt ruột nghĩ biện pháp vừa ở tận đáy lòng mắng mệ nó mỹ nhân ngư máu me này từ đâu ra, sức lực còn muốn lớn hơn cả trâu.

“Lửa.” Trán Vương Tử Khiêm từ từ toát ra mồ hôi lạnh, biết còn tiếp tục như vậy y cùng Vô Tranh sẽ gặp nguy, liền mở miệng nói với đám người Giản Tam Sinh nói: “Nó sợ lửa.”

Nghe vậy Giản Tam Sinh có chút sững sốt, sau đó lập tức phát tay ý bảo những người khác ngừng bắn, chỉ chỉ ba lô bọn họ nói: “Đem vải tẩm dầu hỏa trong túi và gậy ra đây, làm được đuổi thứ này đi, nhanh tay một chút, nếu không Vô Tranh cùng Khiêm Tử đều nguy mất!”

Bên kia mọi người ba chân bốn cẳng lấy ba lô ra chuẩn bị nhóm lửa, bên này Vương Tử Khiêm ôm Giản Vô Tranh cẩn thận tránh né công kích của quái vật.

Quái vật thân người đuôi cá kia thấy cánh tay vung chém vài lần đều bị Vương Tử Khiêm che chở tiểu tổ tông tránh thoát, càng hung hăng, cũng bắt đầu chơi ám chiêu. Đuôi cá thô to túm Giản Vô Tranh kéo xuống đáy nước, khiến Vương Tử Khiêm chỉ có thể sửa một tay thành hai tay, dùng hết toàn lực ôm lấy người trong lòng, mà con cá quái quỷ kia liền thừa dịp khe hở phòng thủ của y, tru lên vung vây hai cánh tay lưỡi hái chém tới.

Bởi vì cá quái cậy mạnh đáng sợ, Vương Tử Khiêm không thể buông tay, hiển nhiên không thể chống đỡ được một kích mãnh liệt này, chỉ có thể dựa vào phản ứng nhanh nhạy kịp thời dùng

thân thể yểm hộ Giản Vô Tranh, để vây sắc bén của cá quái chém trúng vai mình, sau đó trong nháy mắt cá quái một kích vì đạt được mà khựng lại, bay lên một cước hung hăng đá qua.

Cá quái bị ngã ngược vào trong nước, đuôi quần trên đùi Giản Vô Tranh cũng có chút thả lỏng. Giản Vô Tranh nóng ruột thương thể của Vương Tử Khiêm, vội vàng quay đầu lại hô: “Mau! Lửa đã có chưa!”

“Có rồi có rồi!” Hoắc Tam Nhi giơ một gậy sắt quần lung tung rào bước chạy sang, đỉnh gậy sắt kia quần một bó vải, tưới đầy dầu hỏa, dính một tia lửa nhỏ liền bùng lên, lúc này vừa vặn con cá quái kia lại từ trong nước nhảy ra, Hoắc Tam Nhi liền quơ “cây đuốc” ngao một tiếng hướng cá quái vọt tới.

Con cá quái kia mới vừa chui ra khỏi mặt nước, liền nhìn thấy một đoàn hỏa quang hướng mình chạy tới, lập tức bị kinh hãi cực độ, một bên rống lên điên cuồng một bên giãy giụa thân hình to béo lủi vào trong nước, sợ lửa kia dính trên người mình.

Giản Vô Tranh vừa nhìn đuôi của cá quái thả lỏng ra, vội vàng túm Vương Tử Khiêm bò lên đài. Quên cả từng đợt đau đớn trên chân mình, tiểu tử tông điên cuồng lục lợi ba lô mình tìm thuốc, gấp đến cả mặt đều bắt đầu đỏ đầy mồ hôi.

Mắt thấy có “cây đuốc” trong tay Hoắc Tam Nhi, cá quái kia tạm thời không dám ngoi lên, Giản Tam Sinh nhìn thoáng qua Giản Vô Tranh tay chân luống cuống giúp Vương Tử Khiêm xử lý vết thương, thở dài, liền xoay người lấy đèn pin chiếu pho tượng đá trên đài. Sau khi nhìn trong chốc lát, mới đột nhiên tỉnh ngộ à một tiếng.

“Àm ỉ nửa ngày chúng ta là thời vận không tốt, đụng tới Hải Long Vương rồi.” Giản Tam Sinh nhăn mày, lấy đèn pin gõ gõ chữ khắc dưới tượng đá, nhai lợi nói: “Vị chủ này nguyên lai là Nhiếp Xích Tán Phổ một lần khi ra ngoài ngẫu nhiên gặp phải, thân người đuôi cá, lực lớn vô cùng, hơn 20 trảng hán mất hai ngày hai đêm mới tóm được thứ này, sau khi mang về Đại vu sư đã nói, đây là nữ thần Long Trắc Mẫu, để nó còn sống có khả năng sẽ rước lấy tai bay vạ gió, vì vậy liền sai người dùng một loại phương pháp đặc chất đem nữ thần Long Trắc Mẫu này thành thú thủ mộ, an trí vào trong Tạng Vương lăng đang xây dựng.”

“Móa, Đại vu sư chính là Tư Phở Đạt Lạp kia? Người này tới cùng có địa vị gì, thứ khủng bố như vậy cũng có thể khiến nó trở thành thú thủ mộ.” Giơ ‘cây đuốc’ tạm thời lên, Hoắc Tam Nhi có chút tức giận bất bình.

“Ngẫm lại trước đó Thủy Tinh Cung kia cậu còn chưa rõ sao, người này tuyệt đối là một kẻ tài ba.” Bắc Ca nhìn bốn phía một chút, phát hiện cá quái kia tựa hồ còn ẩn núp muốn đánh bọn họ, không khỏi nắm chắc súng trong tay, tuy nói súng đối với Long Trắc Mẫu kia vô dụng, nhưng có vũ khí trong tay vẫn an tâm hơn.

“Đừng ngăn người nữa, nhanh chóng tìm xem có cửa ngầm hay không, nơi này không yên ổn, chúng ta không thể ở lâu, ánh lửa vừa tắt quái vật kia sẽ nhào lên cắn người.” Giản Tam Sinh gọi ba người Bắc Ca rảnh rồi không có việc gì làm sang cùng nhau tìm cơ quan ngầm, còn mình thì bắt đầu đi xung quanh tượng đá gõ gõ đập đập.

Vết thương trên lưng Vương Tử Khiêm rất sâu, máu chảy đầm đìa một mảnh, da thịt có chút toạc ra ngoài, chất lỏng đỏ đen chảy không ngừng. Loại vết thương này không kịp xử lý tốt, hậu quả sẽ không chịu nổi. Do đó Giản Vô Tranh cẩn thận tỉ mỉ sát trùng, cơ hồ trút hết nửa bình bạch dược Vân Nam, lúc này mới dùng băng vải từng lớp từng lớp quấn kỹ vết thương.

Thấy miệng vết thương của mình đã xử lý không sai biệt lắm, Vương Tử Khiêm liền cầm tay Giản Vô Tranh, bảo cậu ngồi xuống, sau đó ngồi xổm người xốc quần cậu lên xem xét vết thương, phát hiện trên cẳng chân đã bị cọ trầy vài chỗ, còn bị ngâm nước, vội vàng lấy qua băng vải rượu cồn thay Giản Vô Tranh băng bó.

“Nơi này cách mộ thất chính rất gần.” Trên tay băng bó cho Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm bỗng dừng cúi đầu mở miệng nói.

“Cái gì?” Nghe vậy, Giản Tam Sinh cả kinh, bàn tay đang gõ lên tượng đá khựng lại, lập tức hỏi: “Cậu biết cách đi sao?”

Không trả lời vấn đề của Giản Tam Sinh ngay, Vương Tử Khiêm cẩn thận xử lý tốt vết thương của Giản Vô Tranh, mới kéo cậu đứng dậy, cũng không quay đầu lại nói: “Phía trên.”

Nghi hoặc ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu, phát hiện ánh sáng của đèn pin mắt sói chỉ có thể chiếu đến một nửa cột, Giản Tam Sinh liền hỏi tưởng tình cảnh đã nhìn thấy dưới bạch quang cường đại của pháo sáng trước đó, nghĩ đến xà ngang hình thù kỳ quái này, không khỏi gật đầu, lẩm bẩm nói: “Cũng chỉ còn biện pháp bò lên trên này, nếu có thể từ đây trực tiếp tới mộ thất chính, khẳng định có thể đuổi kịp đám người kia trước lấy đi đồ vật...”

“Nhanh lên đó.” Không đợi Giản Tam Sinh nhắc xong, Vương Tử Khiêm đã cau mày chỉ chỉ mặt nước, ý bảo mọi người Long Trắc Mẫu kia sắp tới.

Giản Tam Sinh quay đầu nhìn cây đuốc tạm thời trên tay Hoắc Tam Nhi một chút, phát hiện quả nhiên đã sắp cháy hết, liền không nói nhiều nữa, gọi mọi người lần lượt theo cột bên cạnh tượng đá bò lên.

Trên đùi Giản Vô Tranh có thương tích, bò rất vất vả, hoàn hảo có Vương Tử Khiêm bên dưới luôn nâng chân cậu giúp cậu chống lấy, lúc này mới an ổn bò đến xà ngang.

Sau đó mọi người liền hoàn toàn đi theo Vương Tử Khiêm, trên xà ngang giăng khắp nơi thông thả mà cẩn thận lên dốc, quả thực chẳng khác nào quân tử leo xà nhà thành nghị.

(Quân Tử Leo Xà Nhà: Hán triều, trong nhà Trần Thực ban đêm có một tên ăn trộm nấp ở trên xà nhà, Trần Thực kêu hắn là “quân tử leo xà nhà”, sau cũng để chỉ phường trộm cắp.)

Trong lúc nhất thời, giữa bóng tối tĩnh mịch chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của mọi người, cùng tiếng sột soạt của chất liệu quần áo ma sát trên xà đá.

Không biết đã bò như vậy bao lâu, Giản Vô Tranh phát hiện bọn họ đã từ xà ngang nguy hiểm tiến tới một ám đạo nhỏ hẹp, mặc dù ám đạo này cũng trần trần âm khí, nhưng vẫn hơn mộ thất nuôi mỹ nhân ngư trước đó nhiều lắm, không có loại cảm giác ẩm ướt khiến người ta khó chịu đó.

Sau khi ra khỏi ám đạo, Vương Tử Khiêm liền chậm rãi đứng dậy, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh một chút, xác nhận không có nguy hiểm, mới quay đầu lại kéo Giản Vô Tranh và những người khác trong ám đạo ra.

“Phía trước chính là mộ thất chính.” Vương Tử Khiêm nhìn thoáng qua mộ đạo ẩn tàng trong bóng tối, trong mắt hiện lên một tia tình tự khác thường, thanh âm vẫn như trước bình tĩnh không tí gợn sóng.

Không chú ý tới sự bất thường của Vương Tử Khiêm, Giản Tam Sinh vừa nghe tới mộ thất chính rồi, lập tức gọi mọi người tăng nhanh cước bộ, lấy được đồ vật sớm một phút, anh cũng an tâm hơn một phút. Mặc dù có chút nghi vấn tại sao Khiêm Tử quen thuộc chỗ này như vậy, nhưng ngẫm lại trước đó y cùng Thành Nhạc từng một mình hành động một khoảng thời gian ngắn, trong lòng cũng đã rõ ràng.

Hai thằng nhóc thối tha này, thật con mẹ nó không thành thật... Trong bụng Giản Tam Sinh vô cùng buồn bực.

Giản Vô Tranh đang muốn nhắc chân cùng đi với đám người Nhị ca, lại bỗng dưng bị Vương Tử Khiêm cầm cổ tay, vì vậy không thể không dừng lại. Thiếu thiết bị chiếu sáng trong tay đám người Giản Tam Sinh, cậu chỉ có thể cố gắng mở to hai mắt cẩn thận quan sát nét mặt của Vương Tử Khiêm, sau đó nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?”

“Vô Tranh.” Vương Tử Khiêm hé mở đôi môi mỏng, hai tròng mắt đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm Giản Vô Tranh, phảng phất như muốn chỉ trong vài giây này vững vàng khắc ghi hình dáng của người yêu vào trong mắt mình.

“Khiêm Tử?” Cảm giác được sự bất thường của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh nhíu nhíu mày, tiến lên phía trước từng bước một, muốn nhìn rõ ràng hơn vẻ mặt của đối phương, nhưng phát hiện Khiêm Tử cũng đang lui về phía sau từng bước một khi mình tới gần, rõ ràng đang tránh né cậu.

“Rốt cuộc làm sao vậy, tổ cha cậu còn dám lui về phía sau một bước nữa thử xem?” Tiểu tổ tông nóng nảy, bước nhanh về phía trước dễ dàng bắt được cánh tay Vương Tử Khiêm, hung tợn nói, sau đó khi nhìn thấy vẻ mặt phức tạp muốn nói lại thôi kia của đối phương, không khỏi sửng sốt một chút:

“Cậu tới cùng muốn nói cái gì.”

Lắc đầu, tỏ vẻ mình không có gì muốn nói, Vương Tử Khiêm trong khoảnh khắc tiểu tổ tông sắp bộc phát vươn một tay ôm người kéo vào lòng, nhưng không làm ra động tác gì khác nữa, chỉ lẳng lặng ôm như vậy, cảm thụ nhiệt độ của đối phương khiến y quyền luyến không thôi.

Động tác này của Vương Tử Khiêm khiến Giản Vô Tranh cảm thấy trở tay không kịp, không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, không biết cổ đau thương lộ ra trên người Khiêm Tử này là vì cái gì, không biết hiện tại ngoại trừ ôm lại đối phương thì còn có thể làm được gì nữa, càng không biết đáy lòng bản thân đột nhiên tuôn trào sự trống rỗng và đau đớn khó tả này là vì đâu.

Hai người cứ như vậy an tĩnh ôm nhau thật lâu, sau đó Vương Tử Khiêm nhẹ nhàng đẩy Giản Vô Tranh ra, tay thon dài hữu lực nhẹ vỗ về khuôn mặt khiến mình mê muội kia, sau đó mở miệng nói:

“Tôi đi tìm Bạch Hổ, anh ở lại với Nhị gia...Đừng chạy lung tung.”

Nói xong, xoay người liền muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Lo lắng thấp giọng gọi, Giản Vô Tranh cũng không biết mình làm sao vậy, chỉ cảm thấy lời Khiêm Tử cùng động tác đáng vẻ trước đó đều khiến cậu cực kỳ bất an, cái loại cảm giác buồn vô cớ như mất mát này tựa rong biển gắt gao cuốn lấy tim cậu, khiến cậu cảm giác hô hấp cũng có chút khó khăn:

“Cậu còn có thể trở về tìm chúng tôi không?”

Kỳ thật cũng không muốn đem những lời này hỏi ra khỏi miệng, bởi vì dạng vấn đề này thật sự quá mức trúc trắc, cậu không có lý gì mà hỏi như vậy, nhưng luồng cảm giác trống rỗng tận đáy lòng quá mức mãnh liệt, khiến Giản Vô Tranh nhận không được buộc miệng nói ra.

Đưa lưng về phía Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm khi vừa nghe đến câu này, thân hình khẽ run lên, không giống như trước kia nhanh chóng trả lời vấn đề của Giản Vô Tranh, mà là sau hồi lâu trầm mặc, nhẹ nhàng ừm một tiếng.

Nhìn thân ảnh Vương Tử Khiêm từ từ biến mất trong bóng đêm, Giản Vô Tranh nắm đèn pin mắt soi trong tay, trong lòng chợt cảm thấy một trận vô lực, trong ấn tượng của cậu, Vương Tử Khiêm chưa bao giờ trả lời vấn đề của cậu mơ hồ không rõ như vậy. Khi nghe được tiếng ừm đó, cậu thật muốn xông lên hung hăng chất vấn đối phương rốt cuộc có hay không, đừng dùng loại trả lời này qua loa với cậu. Nhưng cách làm như vậy quá mất mặt, Giản Vô Tranh yên lặng trầm nghĩ, cậu cũng là một người đàn ông, không thể như oán phụ yêu cầu Vương Tử Khiêm ở lại, hơn nữa, y nói là muốn đi tìm Bạch Hổ, vậy cậu càng không thể vô cớ gây rối.

Vương Tử Khiêm chưa từng lừa gạt cậu, cậu cho tới bây giờ cũng vẫn luôn tin tưởng tên đầu gối kia, chẳng phải sao.

Cúi đầu đứng tại chỗ, Giản Vô Tranh nỗ lực thở sâu, cố gắng quên đi luồng bất an và mất mát càng ngày càng mãnh liệt dưới đáy lòng, không ngừng nhỏ giọng tự nhủ, không có việc gì đâu, tên chết tiệt kia tuyệt đối sẽ trở về, đừng suy nghĩ nhiều.

Chương 30 - Trở về Bắc Kinh

Vượt mặt, Giản Vô Tranh ép buộc mình phải trấn định lại, nhìn về hướng Vương Tử Khiêm vừa rời đi, liền xoay người đuổi theo đám người Giản Tam Sinh.

Đoạn mộ đạo phía trước mộ thất chính này đơn giản ngay ngắn, không hề có trang sức và bày biện hoa lệ, rồi lại không khiến người ta cảm thấy nghèo nàn, ngược lại có loại mỹ cảm giản lược đại khí.

Một đám đấng nô mặc Tạng phục cung kính đứng hai bên mộ đạo, trong tay nâng đèn chong chứa mỡ nhân ngư, tư thái kính cẩn dịu ngoan. Trên vách tường hai bên mộ đạo dùng thuốc màu đặc thù rực rỡ miêu tả rất nhiều sự tích khi Nhiếp Xích Tán Phổ còn sống, trong đó thậm chí còn có một vài thần minh hiện thân.

Khi Giản Vô Tranh tìm được mọi người Giản Tam Sinh đang nhìn chăm chăm bích họa trên tường mộ, phát hiện mọi người đã đến đông đủ, tay lớn vung lên liền gọi mọi người tiến vào mộ thất, nhưng không hỏi hướng đi của Vương Tử Khiêm.

Anh không hỏi, Giản Vô Tranh tự nhiên cũng sẽ không chủ động nhắc tới, chỉ bộ dáng tâm sự nặng nề đi theo sau Giản Tam Sinh.

Từ chính giữa hai bức tượng người cao lớn dũng mãnh xuyên qua, Giản Tam Sinh bật đèn pin mắt soi cẩn thận quan sát tình huống chung quanh, phát hiện đây là một mộ thất xây hình chữ hồi (回), thiết kế vô cùng đặc biệt xảo diệu, vừa vận dụng phong thủy của ngôi mộ này, đem tất cả khí âm tà đều ngăn cách bên ngoài, là một bảo huyệt long nhãn thuần chất. Mà cả không gian của mộ thất nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không hao tổn thân phận tôn quý của Tạng vương, bố trí tuy hoa mỹ mà không xa xỉ.

Gật đầu, Giản Tam Sinh nhìn ra được nơi này từng bị giẫm qua không dưới một người, liền buông bảy phần cảnh giới, nhanh chóng hướng đến quan tài bạch ngọc trung tâm mộ thất.

Những người khác thấy tình cảnh này, cũng đều vội vàng đi theo.

Nắp quan tài sớm đã bị người ta mở ra, một người quần áo lộng lẫy, đầu đội bảo quan đang an tĩnh nằm bên trong, khuôn mặt hấn an tường, hai tay đan nhau đặt trên bụng, ngón tay có chút cong, tựa hồ trước đó đã nắm vật gì vậy. Bên cạnh thi thể bày đủ loại trang sức quý báu trân quý xinh đẹp, cùng đặt một chỗ với gấm vóc sắc thái tiên diễm trên thi thể.

“Đây là Tạng vương?” Hoắc Tam Nhi một bên đem đồ vàng mã trong quan tài cất cả vào ba lô, một bên nghi ngờ hỏi, trong ấn tượng của hắn, Tạng vương hẳn phải vóc dáng uy mãnh, sao mà có loại hình dáng như thư sinh thế này?

“Không ngờ một đời Tạng vương vậy mà lớn lên như con gà con vậy.” Ló ra khuôn mặt thô phỉ Bắc Ca hoài nghi khó hiểu lắc lắc đầu, sau đó cởi ba lô xuống cùng Hoắc Tam Nhi thu dọn đồ vàng mã.

“Hắn là không phải.” Sờ sờ cằm, Giản Tam Sinh cau mày cẩn thận quan sát thi thể trong quan tài này, thì thầm: “Nhiếp Xích Tán Phổ là người bắt đầu văn minh Tây Tạng, truyền thuyết nói tướng mạo hắn cổ quái, hung ác cường ngạnh, làm sao có thể là bộ dáng mặt mày ngoan hiền thế này, đây khẳng định không phải chân thân của Nhiếp Xích Tán Phổ, ta nghĩ rất có khả năng là Đại vu sư Tư Phổ Đạt Lạp kia. Loại trò bịp chim cu chiếm tổ chim khách này, trước kia cũng

gặp qua không ít, phần nhiều là người thiết kế mộ khi chủ mộ chết đi liền mang thi thể vứt bỏ, tự mình nằm vào trong quan tài.”

“Ta khinh, Tư Phở Đạt Lạp này quả nhiên không phải thứ gì tốt, khó trách có thể thiết kế ra nhiều cơ quan ác độc như vậy.” Xì một tiếng khinh miệt, Hoắc Tam Nhi hướng về phía người chết trong quan tài dựng thẳng ngón giữa.

“Chưa chắc.” Giản Vô Tranh cẩn thận nhìn mỗi một nơi bên trong quan tài, chợt phát hiện đáy và vách quan tài cư nhiên lộ ra một ít khe hở, khe hở này cực kỳ nhỏ, không nhìn chăm chú vào căn bản đoán không ra:

“Mặt này hình như còn có gì đó.”

Dứt lời, liền đưa tay dùng sức đè đáy quan tài.

Chỉ nghe rắc một tiếng, cả đáy quan tài làm bằng bạch ngọc lật sang một bên, một cú lộn này, cũng vừa vặn nảy ra một người, người này diện mục dữ tợn đáng sợ, thân hình cao lớn cường kiện, một thân quân trang thô quánh tôn quý, uy mãnh vô cùng.

Nhất thời, mọi người vây quanh quan tài đều kinh ngạc há hốc miệng, mà ngay cả Giản Vô Tranh động thủ ấn đáy quan tài cũng hoảng hốt trừng lớn hai mắt, cánh tay vẫn duy trì tư thế vươn ra cứng ngắc ở đó.

“Đây... Đây mới là Tạng vương đời thứ nhất chân chính, Nhiếp Xích Tán Phở.” Hồi phục khẩu khí, Giản Tam Sinh vuốt mặt, lấp bắp nói:

“Xem ra Tư Phở Đạt Lạp này để không cho kẻ trộm phá hư thi thể Nhiếp Xích Tán Phở, ngay cả bản thân mình cũng hy sinh, thật là.”

“Nhị gia.” Không đợi Giản Tam Sinh nói xong, một thanh âm quen thuộc đột ngột từ cửa mộ thất truyền đến, mọi người tập trung nhìn vào, cư nhiên là Lăng Mộ Dương mắt tích đã lâu.

“Rốt cuộc cũng theo kịp các anh, còn tưởng các anh sẽ vứt tôi lại luôn rồi chứ.” Lăng Mộ nhìn thấy mọi người đều ở đây, tựa như trút được gánh nặng cười cười, bật đèn pin đi tới bên cạnh quan tài, sau đó ngừng lại nhìn chủ mộ trong quan tài từ đầu tới đuôi một lần, nói:

“Vị này chính là con của thiên thần trong truyền thuyết?”

Ừ một tiếng, Giản Tam Sinh thấy Lăng Mộ bình yên vô sự, cũng thở phào nhẹ nhõm: “Cậu tới kịp lúc, bọn ta vừa phát hiện cơ quan trong quan tài này, muốn thấy mặt Tạng vương một lần, thật là không dễ dàng.”

“Nói thế là sao?” Nghe được trong quan tài bạch ngọc này cũng có cơ quan, Lăng Mộ Dương không nhịn được cảm thấy kỳ quái.

“Quan tài hai tầng.” Giản Tam Sinh ra hiệu, giải thích:

“Nhiếp Xích Tán Phổ ở mặt dưới của Tư Phổ Đạt Lạp, Đại vu sư dùng chính thân thể mình mê hoặc Xuyên Sơn Quý đến đây, để Tạng vương không bị rơi vào tay chúng.”

“Ta khinh, đây nếu là nữ, hẳn là một loại si tình nha...” Nói xong, Lăng Mộ Dương đưa tay qua ấn vào cơ quan:

“Để tôi xem xem Đại vu sư bộ dạng tròn méo thế nào.”

Cơ quan lại một lần nữa vận tác, kết quả lại làm cho mọi người mở rộng tầm mắt, lần cuộn này của đây quan tài, lại không nhảy ra thi thể của Tư Phổ Đạt Lạp, mà là nhảy ra một mặt quan tài trống rỗng, bên trong ngoại trừ một ít vàng bạc ngọc sức cùng châu báu găm vóc ra, không có bất kỳ đồ vật gì nữa.

“Đây là...?” Bạn học Lăng Mộ nghi hoặc.

“Chắc, xem ra chúng ta đã xem thường bản lãnh của Đại vu sư rồi, quan tài bạch ngọc này không chỉ đơn giản hai tầng, mà là ba tầng. Hẳn là trước đó có nhóm người đã lật Tư Phổ Đạt Lạp ra rồi, nhưng không phát hiện Tạng vương ở tầng thứ ba, cho nên mới vừa vận đề chúng ta nhất được tiện nghi.” Nói rồi, Giản Tam Sinh lấy đèn pin gõ chỗ khác của quan tài, muốn nhìn một chút xem còn có cơ quan gì chưa phát hiện không.

“Đúng rồi Nhị ca.” Nhìn Giản Tam Sinh gõ đông gõ tây, Giản Vô Tranh chợt nhớ tới một việc: “Khi em cùng Lăng Mộ đụng phải đám người kia, nghe một cô gái trong đó tên là Vu Anh nói, lão gia tử của mấy nhà bọn họ bảo bọn họ tới đây nhìn xem đồ đặc năm đó có còn không, anh biết bọn họ đang tìm gì không?”

Sửng sốt một chút, Giản Tam Sinh nghe vậy cúi đầu suy tư chốc lát, sau đó ngẩng đầu đáp: “Kỳ thật trước khi chúng ta xuất phát, đại ca đã nói với anh một chuyện cũ năm xưa. Năm đó Giản gia chúng ta, cùng mấy nhà khác liên thủ đến trộm Tạng vương lăng này, bọn họ đã phát hiện một cửa vào không giống bình thường, thông qua cửa vào này tới một hầm mộ chưa từng có trong lịch sử, trực tiếp đi vào mộ thất chính, nhưng bởi vì kích động một cơ quan nào đó, người của mấy nhà bị ép phân tán ra, chờ khi bọn họ trở về, liền phát hiện thứ trong quan tài cùng người nhà họ Giản không thấy đâu nữa, vì vậy liền hoài nghi là chúng ta cầm đồ chạy mất, hơn nữa còn muốn phá hỏng đường lui. Nhưng trên thực tế, năm đó Chương Nhãn nhà họ Giản cũng không lấy được thứ gì cả, việc này khiến người mấy nhà đó sinh ra ly gián, có chết già cũng không lui tới nữa. Sự tình năm đó nhìn thật sự kỳ hoặc, hiện tại lại đơn giản buồn cười như thế, lão đầu Chương Nhãn của mấy nhà đó, rõ ràng chính là bị ba tầng cơ quan này lừa rồi.”

“Cho nên nói, Nhị ca anh tới đây cũng là vì thuận tiện điều tra rõ việc này?” Rốt cuộc đã biết rõ chân tướng sự tình, Giản Vô Tranh không nhịn được có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Giản Tam Sinh gật đầu, tiếp tục nói: “Đều đã là chuyện bao nhiêu năm rồi, nếu không biết rõ, chỉ sợ không còn bao nhiêu cơ hội biết rõ, cũng không thể cứ để người ta xem thường mãi.”

Đang nói, chợt nghe hành lang bên ngoài truyền đến vài tiếng gầm rú, bên trong còn trộn lẫn thanh âm hỗn tạp của nữ giới. Bọn họ tựa hồ đang gặp phiền toái gì đó, đánh nhau cực kỳ kịch liệt, hơn nữa có xu hướng di chuyển về phía mộ thất chính.

Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ Dương nghe được tiếng động liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời nói: “Là bọn họ!”

Nghe vậy, Giản Tam Sinh nhìn hai người một chút, sau đó nghiêng tai lắng nghe, nghe mãi đến khi sắc mặt đại biến, không khỏi lo lắng thấp giọng mắng: “Con mẹ nó, bọn họ làm thế nào mà đụng phải chuột hang cao nguyên rồi?! Cư nhiên còn dẫn sang hướng bên này! Mau mau! Chúng ta chạy mau, tiếp tục chậm trễ phải cùng bọn họ làm mồi cho đám chuột!”

Giản Vô Tranh vừa muốn đi cùng mọi người, nhưng bỗng dừng lại ngừng, kéo Lăng Mộ Dương hỏi: “Khiêm Tử và Thành Nhạc đâu, anh không thấy bọn họ sao?”

Nghe được lời Giản Vô Tranh, Lăng Mộ thoáng sửng sốt, sau đó cười cười tự giễu, sắc mặt dị thường khó coi, mở miệng nói: “Tam gia ngài thật đúng là tin tưởng Thanh Long của ngài, còn tưởng rằng y sẽ trở về tìm ngài nữa chứ? Thôi đi, hai người bọn họ đã sớm đi rồi, đã sớm đi cùng Huyền Vũ rồi biết chưa? Nhanh trốn đi, cậu ở đây nhớ y, nhưng y đã sớm bỏ rơi cậu rồi, đừng nghĩ nữa, bảo trụ mạng mình quan trọng hơn.”

Lăng Mộ nói một phen cả người Giản Vô Tranh thoáng cái ngây dại, tựa như bị một chậu nước lạnh hắt xuống vậy, từ trên xuống dưới lạnh thấu xương. Ngay trước đó không lâu Vương Tử Khiêm mới cùng cậu cam đoan, cậu còn nhớ rõ tiếng “Ủm” biến mất trong bóng đêm đó, y làm sao có thể lừa gạt cậu, Vương Tử Khiêm kia làm sao có thể lừa gạt cậu?

Giản Vô Tranh vốn có lối suy nghĩ rõ ràng, sau khi nghe lời Lăng Mộ nói xong liền trở nên hỗn độn không chịu nổi, cậu không nhắc lại, chỉ trầm mặc đi theo mọi người cùng tiến vào một ám đạo bị phá hủy, leo trèo lên xuống trong chết lặng, cả người tựa như mất hồn vậy, vài lần thiếu chút nữa từ chỗ cao rơi xuống tầng băng.

Giản Tam Sinh nhìn bộ dáng này của tiểu tử tông nhà mình, lắc đầu thở dài rồi lại không có cách nào, chỉ có thể đem người dẫn đến nơi an toàn trước, rồi làm công tác tư tưởng sau, trong bụng không biết mắng bao nhiêu lần mẹ, thật muốn đem thằng nhóc Vương Tử Khiêm thói tha kia xách đến trước mặt hung hăng đá vài cú.

Thật vất vả bò ra khỏi dốc băng, mọi người ngã chổng bốn vó nằm trên mặt đất thờ.

Giản Vô Tranh hai mắt vô thần nhìn trời sao đen nhánh trên đỉnh đầu, trong lòng ngổn ngang không biết suy nghĩ gì.

Lăng Mộ Dương ở một bên thấy bộ dạng này của cậu muốn mở miệng an ủi đôi câu, lại bị một tràn tiếng tru xa xa truyền đến cắt ngang, lập tức xuất hiện chính là một động vật màu đen hình thể cực lớn.

Động vật này toàn thân lông rậm dài màu đen, tứ chi mạnh mẽ hữu lực, chạy băng băng khí thế hung mãnh uy vũ, mang theo một cỗ khí phách trời sinh.

Nhưng một con thú vương giả cao nguyên như vậy, lại vội vàng chạy đến bên người Giản Vô Tranh, cúi đầu ngửi tới ngửi lui, thỉnh thoảng dùng chóp mũi ủi hai cái, sau đó ngẩng đầu nhẹ giọng ngoao, ánh mắt đen láy nhìn chăm chăm Giản Vô Tranh, làm như đang cầu tìm một đáp án.

“Là... Là con Ngao Tạng kia? Nó vẫn một mực chờ chúng ta ở đây?” Lăng Mộ đưa tay chỉ hướng hắc thú, không thể tưởng nổi thấp giọng nói.

Giản Vô Tranh thì tâm tình phức tạp nhìn con Ngao Tạng màu đen vốn phải kiêu ngạo bướng bỉnh, cuồng ngạo không kềm chế được, lúc này lại dị thường ngoan ngoãn, cậu biết, đây chẳng qua là vì trên người cậu có mùi vị của một người, mới có thể được nó ưu ái như thế. Nhưng cậu làm sao nói cho nó, người nó chờ cũng chưa tới, hoặc nói người nó chờ đã bỏ đám người bọn họ lại, sau đó chẳng biết tung tích?

Ngao Tạng không nhìn thấy Vương Tử Khiêm, chỉ có thể ở bên người Giản Vô Tranh không từ bỏ ý định xoay tới xoay lui, thỉnh thoảng khẽ ngửi hai cái, bộ dáng lo âu không thôi.

Đưa tay vuốt ve trên tấm lưng dày rộng của nó, Giản Vô Tranh chậm rãi lộ ra nụ cười mỉm, sau đó nói với Giản Tam Sinh: “Nhị ca, em muốn mang nó về.”

Nhìn thần sắc dị thường của Giản Vô Tranh một chút, Giản Tam Sinh biết lúc này không thể tiếp tục ngược ý của tiểu tử tông nữa, nếu không biết đâu chừng cậu sẽ làm ra sự tình gì đó, vì vậy chậm rãi gạt đầu tỏ vẻ sẽ nghĩ biện pháp.

Một tháng sau, khi Giản Vô Tranh đang ở nhà nấu cơm, bỗng nhiên thu được một phong thư chuyển phát nhanh của EMS.

Sau khi trở về từ Kekexili, cậu quay lại cuộc sống trước khi tới Kỳ Sơn, mỗi ngày sau khi tan học về đến nhà ngoại trừ chơi trò chơi cùng xem TV, bây giờ còn có thứ quan trọng hơn, chính là cho chó ăn và đi tản bộ với nó. Con Ngao Tạng kia được cậu thành công mang về Bắc Kinh, hơn nữa đặt cho một cái tên đặc biệt tục là Tiểu Hắc.

Nhắc tới con Ngao mang về từ vùng cấm đó lại không giống trước, không chỉ không nghịch ngợm quậy phá, mà còn cực kỳ biết nhìn tâm tình của chủ nhân, thay Giản Vô Tranh lấy đồ, theo Giản Vô Tranh cùng xem TV, để Giản Vô Tranh gối đầu lên nó ngủ vâng vâng, Tiểu Hắc ngày đầu tiên đến liền làm tương đối thuận thảo, hơn nữa hoàn toàn không có nửa câu oán hận, nghe lời đến lạ lùng.

Lăng Mộ tới nhiều lần, đều bị con chó này dọa sợ. Chỉ có Giản Vô Tranh biết, Tiểu Hắc là ở cùng cậu nâng đỡ lẫn nhau, bọn họ một người một khuyến, đều hy vọng sớm được nhìn thấy tên chết tiệt chẳng biết tung tích kia.

Khi vừa trở về Bắc Kinh, Giản Vô Tranh có hỏi qua Lăng Mộ, có thể dựa theo lời hắn nói trước kia, thông qua quan hệ của cậu và Vương Tử Khiêm, tính ra hai người kia đến tốt cùng đã đi đâu. Nhưng Lăng Mộ lại lắc đầu nói, hắn đã sớm thử, Vương Tử Khiêm hẳn là dùng phương pháp gì đó, đem liên kết của hai người bọn họ tạm thời cắt đứt, chỉ để có thể tách ra.

Loại trả lời này, khiến Giản Vô Tranh hoàn toàn cảm thấy tuyệt vọng.

Vào ban ngày, Giản Vô Tranh có chuyện làm, còn không nghĩ nhiều, đến tối rồi, lúc một mình ôm Tiểu Hắc dựa trên sofa xem TV, sẽ nhớ tới Vương Tử Khiêm. Mỗi lần nhớ tới tên chết tiệt đó, trong lòng liền trăn trăn đau đớn đến không cách nào ức chế, đau đớn đến mức cậu vài lần ôm Tiểu Hắc nước mắt đầy mặt.

Tiểu Hắc phảng phất như biết cậu đang suy nghĩ gì, mỗi lần đều không có động tác gì, chỉ lẳng lẳng để cậu ôm, mặc cậu một mình đắm chìm trong thế giới của mình.

Vốn tưởng rằng cuộc sống trống rỗng chết lặng như vậy sẽ kéo dài mãi đến khi Vương Tử Khiêm tự mình chạy về, nhưng khi Giản Vô Tranh mở phong thư chuyển phát nhanh kia, cậu nhìn thấy bức ảnh duy nhất bên trong, liền biết cuộc sống này rốt cuộc phải kết thúc, cậu phải lập tức đi tìm tên chết tiệt kia.

Bởi vì trên bức ảnh kia, là một bóng lưng mơ hồ nhưng quen thuộc, ngã sấp trên mặt đất, tay chân đều bị thùng thô trói buộc, mơ hồ có thể nhìn thấy vết máu dưới thân.

Giản Vô Tranh lật mặt sau bức ảnh, nhìn thấy dòng chữ đơn giản:

Thôn Uế Đầu - Huyền Vũ.

Nhìn nhìn lại chữ ký trên bì ngoài EMS màu lam: Lạc Diệp Tử.

Hiện ngoại

U Hỏa: 1. Xin hỏi tên của ngài?

Vương Tử Khiêm:...

Giản Vô Tranh: “Chỉ chính mình” Giản Vô Tranh “chỉ Khiêm Tử” Vương Tử Khiêm.

Lăng Mộ Dương: Khiêm khiêm quân tử dữ thế vô tranh mà, ai du, xin chào mọi người, tôi là Lăng Mộ Dương, một gã phong thủy sư nho nhỏ, xin chiếu cố nhiều hơn, chiếu cố nhiều hơn.

Thành Nhạc: “Phóng thích cảm giác áp bức cường đại” Thành Nhạc.

Lạc Diệp Tử:...”Con thi rồi bên cạnh thay mặt nói: Huyền Vũ, Lạc Diệp Tử”

Giản Tam Sinh: Giản Tam Sinh đại danh đỉnh đỉnh Giản Nhị gia, chính là ta.

Hoắc Tam Nhi: Ôi ôi mẹ kiếp đừng cướp đừng cướp, phải tới tao chứ, Hoắc Tam Nhi Hoắc tiểu gia là đây.

Ngũ Lôi: Móa, rốt cuộc cũng giành được... Ngũ Lôi.

Bắc Ca: Bắc Hướng Lương.

Quách Đầu To: *Lạnh lùng* Quách Việt.

Giản Vô Tranh/ U Hỏa: Móa!

U Hỏa: Lau mồ hôi... Đây mẹ nó đều ở chỗ nào nhảy ra, quên đi tiếp tục tiếp tục.

U Hỏa: 2. Tuổi là?

Vương Tử Khiêm: Không biết.

Giản Vô Tranh: 21.

Lăng Mộ Dương: Ta...

U Hỏa: Mạnh mẽ cắt đứt... Dừng dừng...! Stop!

Lăng Mộ Dương: Ngài làm vậy để chi nha, tôi còn chưa nói hết mà.

Hoắc Tam Nhi: Đúng đúng, chúng tôi còn chưa nói mà!

Giản Vô Tranh: Trán nõ gân xanh... nói cái đầu mấy người chứ nói!

U Hỏa: gật đầu... đây mẹ nó là 100 câu hỏi phụ thê tương tính, cũng không phải Long Hồn đại tạp quái hàng năm! Đề cam miệng hết cho bố, đề tài tiếp theo!

U Hỏa: 3. Giới tính là?

Vương Tử Khiêm:...Mặt không chút thay đổi, đáy mắt một mạt hàn quang lóe lên.

Giản Vô Tranh:...

Lăng Mộ Dương:...

Thành Nhạc:...

Lạc Diệp Tử:... Thi rồi:...

Giản Tam Sinh:...

Hoắc Tam Nhi:...

Ngũ Lô:...

Bắc Ca:...

Quách đầu to:...

U Hỏa: Móa... mù mắt chó hợp kim nhôm của ta rồi, đề tài này ai ra! *Phần nộ xé nát*

U Hỏa: Làm bộ trấn định đề tiếp theo.

U Hỏa: 4. Xin hỏi tính cách của ngài là thế nào?

Giản Vô Tranh: Tính tình nóng nảy, không chọc tôi thì sẽ không sao. *Chỉ chỉ Vương Tử Khiêm* Cậu ấy cũng không cần tôi nói nữa chứ?

Vương Tử Khiêm:...

Lăng Mộ Dương: Muộn tao!

Thành Nhạc: Cường hãn!

Mọi người: Tất cả đồng thanh... Siêu bền bỉ!

U Hỏa: Vỗ tay.

Giản Vô Tranh: Khóe miệng rút gân... hung hăng trừng mọi người.

U Hỏa: 5. Tính cách của đôi phương?

Vương Tử Khiêm: Ôn nhu nhìn Giản Vô Tranh... rất tốt.

Giản Vô Tranh: đỏ mặt... khụ, cậu ấy không thích nói chuyện, không thích phản ứng người khác.

U Hỏa: Mặt không chút thay đổi ánh mắt sắc bén... Đại ca, anh phải nói thật.

Giản Vô Tranh: Mặt đỏ bừng... Ừm... Mặt ngoài nhìn rất lạnh lùng, cảm giác dường như chuyện gì đối với cậu ấy mà nói đều không sao cả, hoàn toàn là kẻ nghiện binh khí, nhưng kỳ thật cậu ấy rất trẻ con còn rất cố chấp, khi ngủ thích ôm người khác khi không có ai cũng rất dính lấy người thích ăn táo và quả hồng, sống chết cũng không ăn mấy thứ hải sản như cá nê tôm nê cũng không, quần áo cũng không kén chọn cho cậu ấy mặc cái gì thì mặc cái đó, không thích đến chỗ đông người, lần trước khi tôi kéo cậu ấy đi Tây Đan...

U Hỏa: Lấy quyển sổ nhỏ ghi chép... tiếp tục tiếp tục.

U Hỏa: 6. Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Vương Tử Khiêm: Giản gia.

Giản Vô Tranh: Lần đầu nhìn thấy cậu ấy là khi tốt nghiệp tiểu học, Nhị ca dắt cậu ấy tới nhà tôi.

U Hỏa: Thanh mai trúc mã sao.

Giản Tam Sinh: Hai đứa nhỏ vô tư.

Hoắc Tam Nhi: Nhất kiến chung tình!

Vương Tử Khiêm: Mặt không chút thay đổi vút cho mọi người một cái liếc mắt.

Mọi người: Vô thức lui về sau.

U Hỏa: 7. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương?

Vương Tử Khiêm:...

U Hỏa: Nói chuyện đi chứ anh Khiêm?

Vương Tử Khiêm:...

U Hỏa: Chà, anh không nói lời nào ai mà biết anh đang nghĩ gì nha.

Vương Tử Khiêm:...

U Hỏa: Chặc chặc... Bỏ đi, đại gia, Vô Tranh cậu nói.

Giản Vô Tranh: Nén cười... khi vừa nhìn thấy cậu ấy cảm thấy rất chán ghét, bộ dáng suy dinh dưỡng.

U Hỏa: Về sau thì sao.

Giản Vô Tranh: Về sau... Đột nhiên bùng tỉnh, hung hăng trừng mắt... đề tài tiếp theo.

U Hỏa: 8. Thích điểm nào nhất của đối phương?

Vương Tử Khiêm: Thích hết.

U Hỏa: Cái này đáp quá thường, Vô Tranh thì sao?

Giản Vô Tranh: Ồ...

Lăng Mộ Dương: Muộn tao!

Thành Nhạc: Cường hãn!

Mọi người: Tất cả đồng thanh... Siêu bền bỉ!

Giản Vô Tranh: tức giận trừng... Mẹ kiếp mấy người có thôi chưa!

U Hỏa: 9. Ghét điểm nào nhất của đối phương?

Vương Tử Khiêm:...

Giản Vô Tranh: liếc mắt nhìn Khiêm Tử... gạt tôi.

Vương Tử Khiêm: Yên lặng quay đầu.

Giản Vô Tranh: Yên lặng xoay về.

U Hỏa: Sờ cảm... tiết mục ngắn này sao quen quá vậy... quay đầu... A Tử ngươi nhớ không?

A Tử: Nhớ cái đầu người.

U Hỏa: 10. Ngài nghĩ mình cùng đối phương tương tính tốt chứ?

Vương Tử Khiêm: Có ý gì.

Giản Vô Tranh: Tôi cũng không hiểu.

U Hỏa: Không hiểu +1.

Lăng Mộ Dương: Không hiểu +2.

Ngũ Lôi: Không hiểu +3.

Hoắc Tam Nhi: Không hiểu +10086.

Bắc Ca: Không hiểu +13800138000.

U Hỏa: Điềm nhiên như không xé nát đề tài này.

U Hỏa: 11. Ngài xung hô với đối phương thế nào?

Vương Tử Khiêm: Suy nghĩ một chút... Tam...

Giản Vô Tranh: Hừm?

Vương Tử Khiêm: Kiên định... Vô Tranh.

Giản Vô Tranh: Nhường mày... Khiêm Tử.

U Hỏa: Anh Khiêm chân chó. (Câu này giống với “chó săn” vậy đó, chỉ người chỉ biết nghe lời nịnh hót chủ nhân mà làm việc, không phân biệt tốt xấu)

U Hỏa: 12. Ngài hy vọng được đối phương gọi thế nào?

Vương Tử Khiêm:...

Giản Vô Tranh: Như bây giờ là tốt rồi.

Hoắc Tam Nhi: Liếc mắt nhìn hai người, giả vờ giả vịt ôm Bắc Ca... Đa linh (Là Darling = cưng ời)

Bắc Ca: Cũng giả vờ giả vịt... Bấy bì à.

Hoắc Tam Nhi: Giả bộ ngượng ngùng... Sơ quy ti (Là sweetie đó)

Bắc Ca: Ôm Tam Nhi... Hón nì. (hearny = em yêu)

U Hỏa / Những người khác: Vỗ tay.

Giản Vô Tranh: Trán nõ gân xanh... Cầm miệng.

U Hỏa: 13. Nếu dựa vào động vật làm ẩn dụ, ngài nghĩ đối phương là?

Vương Tử Khiêm:...

Giản Vô Tranh: Tiểu Hắc.

U Hỏa: Ta nghĩ anh Khiêm chính là trung khuyển.

Hoắc Tam Nhi: Đó không phải chó.

Lăng Mộ Dương: Sói thích hợp hơn một chút chứ?

Thành Nhạc: Sư tử.

Giản Tam Sinh: lông cánh cứng cáp.

Bắc Ca: Báo đen.

Quách đầu to: Ưng.

Ngũ Lôi: Kỳ lân...?

Lạc Diệp Tử: Thi rồi thay mặt nói: Rong.

U Hỏa: Hình như có đáp án kỳ quái trà trộn vào.

U Hỏa: 14. Nếu muốn tặng quà cho đối phương, ngài sẽ tặng gì?

Vương Tử Khiêm:...

U Hỏa:...Anh Khiêm anh đi ngủ một giấc đi, xong rồi chúng tôi sẽ gọi anh.

Vương Tử Khiêm: Yên lặng đứng dậy.

U Hỏa: Vội vàng kéo lại... Móa ... nghe không ra tôi shock anh à, vậy mà cũng đi thiệt nữa!

Giản Vô Tranh: Nhịn cười rất khổ cực... tôi chuẩn bị tặng cho cậu ấy một vòng đeo cổ.

U Hỏa: Nghiến răng nghiến lợi... đúng, thêm một dây xích chó nữa.

U Hỏa: 15. Vậy chính ngài muốn được tặng gì?

Vương Tử Khiêm: Vô Tranh.

U Hỏa: Dựng thẳng ngón giữa... lúc này đã tích cực.

Giản Vô Tranh: Cậu ấy chỉ cần thành thật ở bên cạnh tôi là đủ rồi, không mong đợi quà tặng gì từ cậu ấy cả.

Vương Tử Khiêm: Ánh mắt thoáng ảm đạm.

U Hỏa: Khoảng cách nha, đây là khoảng cách, anh Khiêm anh tự kiểm điểm lại mình.

U Hỏa: 16. Có chỗ nào bất mãn với đối phương không? Thường là chuyện gì?

Vương Tử Khiêm: Không có.

Giản Vô Tranh: Lừa tôi sau đó vô cơ mắt tích.

U Hỏa: Kỳ thật anh Khiêm cũng có nỗi khổ riêng, nguyên nhân cụ thể xin mời xem tiếp bộ hai.
... Nâng bằng quảng cáo.

U Hỏa: 17. Ngài có khuyết điểm là?

Vương Tử Khiêm:...

Lăng Mộ Dương: Không miêng.

Hoắc Tam Nhi: Không tâm.

Bắc Ca: Không (nét) mặt.

U Hỏa: tổng kết... sản phẩm ba không.

Vương Tử Khiêm: Yên lặng cầm lấy Long Uyên.

Mọi người: Hoảng hốt lo sợ tất cả đồng thanh... Siêu bền bỉ, đảm bảo chất lượng!

Giản Vô Tranh: Khụ... Tính tình có chút không tốt.

U Hỏa: 18. Khuyết điểm của đối phương là?

Vương Tử Khiêm:...

U Hỏa: Đã thành quen Vô Tranh nói.

Giản Vô Tranh: Có chút kén ăn, đối những người khác quá lãnh đạm, không có khuyết điểm lớn.

U Hỏa: 19. Đối phương làm loại chuyện nào sẽ khiến ngài không hài lòng?

Vương Tử Khiêm: Không có.

Giản Vô Tranh: Đã nói trước đó, gạt tôi sau đó mắt tích.

U Hỏa: 20. Chuyện gì ngài làm sẽ khiến đối phương không hài lòng?

Vương Tử Khiêm: Lừa anh ấy.

Giản Vô Tranh: Hóa ra cậu cũng biết thế.

Giản Vô Tranh: Tôi làm gì cậu ấy cũng sẽ không có ý kiến.

U Hỏa: Ừm... Giản lược những vấn đề còn lại một lần... tốt... hôm nay chúng ta đến đây thôi, mọi người có thể rút lui rồi, mấy ngày nay Bắc Kinh càng ngày càng nóng, không biết trường học lúc nào mới lấp điều hòa.

Hoắc Tam Nhi: A? Thế này đã xong rồi? Chẳng phải 100 câu hỏi sao, người mới hỏi có 20 câu mà.

Lăng Mộ Dương: Đúng đúng, ăn xén bớt hả lão Đại?

U Hỏa: Ồ...quét mắt liếc nhìn mọi người “dượng lớn” của Vô Tranh đến, cậu ấy phải nhanh về. Đúng không Nhị gia...?(tiếng Hán đầy đủ là Đại Di Phu, từ này dân mạng chỉ chu kỳ sinh lý của đàn ông. Như chu kỳ sinh lý của nữ giới thì gọi là Đại Di Mụ...)

Mọi người:...

Giản Vô Tranh: Khóe mắt rút gân người muốn chết.

U Hỏa: Vội vàng đào tẩu... Kết thúc chương trình kết thúc chương trình... Bà xã đang chờ ta về nhà ăn cơm đó!

Ra khỏi hội trường, mọi người đều tự dọn dẹp đường hồi phủ.

Giản Vô Tranh nhìn bốn phía một chút, phát hiện đường cái đối diện có một siêu thị nhỏ, bảo Vương Tử Khiêm ở chỗ này chờ cậu, cậu chạy tới mua hai chai nước uống.

Vương Tử Khiêm buồn chán dút tay vào túi quần đứng tại chỗ, chợt phát hiện cách đó không xa có mấy đứa nhỏ. Nhìn mấy đứa nhỏ đang chơi đùa bên kia một chút, Vương Tử Khiêm suy nghĩ một lát, liền qua đó ngồi xổm xuống, khóe miệng mang theo chút ý cười nói:

“Dạy anh chơi với.”

Thời điểm Giản Vô Tranh trở về, nhìn thấy Vương Tử Khiêm đang cùng mấy đứa nhỏ kia chơi trò nhảy lò cò, khóe mắt đuôi mày đều mang theo ý cười của y giờ phút này tựa như đứa trẻ, rực rỡ lại đáng yêu. Mấy đứa nhỏ kia càng đối với anh trai cực kỳ xa lạ này yêu thích vô cùng, nín trên người y sống chết dán dính không cho y đi.

Tay chống nạnh, Giản Vô Tranh vừa buồn cười vừa tức giận nhìn Khiêm Tử cùng mấy nhóc kia, bất đắc dĩ gật đầu nói:

“Mọi người tiếp tục, tôi ở bên cạnh nhìn.”

Thật vất vả về đến nhà, ăn cơm tối, Giản Vô Tranh ôm Vương Tử Khiêm nằm trên sofa xem TV, Tiểu Hắc thì nằm trên sàn nhà nhắm mắt lại rất an tĩnh.

“Vô Tranh.” Một lát sau, Vương Tử Khiêm vui đầu trong lòng Vô Tranh, rầu rĩ lên tiếng nói: “Đi tắm.”

“Hửm?” Mặc dù có chút kinh ngạc, Giản Vô Tranh vẫn rất nhanh đồng ý:

“Được rồi, cậu vào tắm trước, tôi đi lấy quần áo.”

Vương Tử Khiêm gật đầu, liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Đợi đến khi Giản Vô Tranh đem quần áo lấy tới, Vương Tử Khiêm đã đứng dưới vòi sen, cọ rửa thân thể. Biết Khiêm Tử không thích dùng bồn tắm lớn, Giản Vô Tranh cũng không nói gì, chỉ đặt quần áo hai người trong giỏ chứa đồ ở cửa, cởi quần áo trên người mình, đi tới.

“Xoay qua chỗ khác, tôi giúp cậu chà lưng.” Nói xong, Giản Vô Tranh liền chuẩn bị đi lấy khăn tắm.

“Vô Tranh.” Vương Tử Khiêm lại đột nhiên đưa tay kéo Vô Tranh, đem người kéo vào trong lòng ngực mình, hai tròng mắt đen nhánh như mực dưới hơi nước bốc lên có vẻ dị thường ôn nhu:

“Tôi muốn làm.”

“Cậu...” Nghe được Vương Tử Khiêm nói, Giản Vô Tranh nhất thời mặt đỏ tới mang tai:

“Tắm rửa xong đến phòng ngủ rồi làm!”

“Đừng.” Không đợi Giản Vô Tranh phản bác nữa, Vương Tử Khiêm đã cố chấp đặt người lên vách men sứ lạnh lẽo, cúi đầu hôn cánh môi mềm mại nọ, hai tay không an phận vuốt ve qua lại trên eo Giản Vô Tranh.

“Ừm...” Biết có giầy giũa cũng vô ích, Giản Vô Tranh liền chống hai tay trên lồng ngực rắn chắc của Vương Tử Khiêm, hơi bất lực ngửa đầu, mặc cho lưỡi của đối phương luồn vào trong miệng cậu tùy ý quấy nhiễu giày vò.

Bàn tay xương cốt rõ ràng của Vương Tử Khiêm trượt tới dưới thắt lưng Giản Vô Tranh, bắt đầu dùng sức vuốt ve cánh hông khỏe mạnh nọ, sau đó thừa dịp Giản Vô Tranh không chú ý tới, đưa ngón tay vói vào trong hang nhỏ mê người kia.

“A...Cậu, chết tiết...” Hồn hên la một tiếng, Giản Vô Tranh hơi đẩy Vương Tử Khiêm ra, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ một mảnh.

Cong khỏe môi, Vương Tử Khiêm thuận thế đem người lật sang, để Giản Vô Tranh chống hai tay lên tường, một bên ngón tay càng thêm xâm nhập vào bên trong hang nhỏ, không ngừng sức sạo quấy nhiễu, một bên, vùi đầu vào cần cổ Vô Tranh tinh tế hôn liếm.

“Ừm...” Cảm thụ được ngón tay dài nhỏ nọ đang qua lại chuyển động bên trong chỗ mẫn cảm nhất của mình, từng đợt ma sát lại yếu ớt đi một chút, Giản Vô Tranh liền nhịn không được muốn rên rỉ thành tiếng.

Cảm thấy đã không sai biệt lắm, Vương Tử Khiêm liếm liếm vành tai Giản Vô Tranh, thanh âm trầm thấp khàn khàn nhưng lại quá mức khiêu gợi: “Tôi tiến vào.”

“Ừm...” Nỗ lực thở sâu hai cái, Giản Vô Tranh mạnh mẽ chống đỡ nói: “Vào, vào đi...”

Mỉm cười hôn môi Vô Tranh, Vương Tử Khiêm liền đem phân thân chậm rãi đẩy vào hang nhỏ nóng rực chặt chẽ kia, sau đợt tiến vào hoàn toàn này, rất nhanh bắt đầu va chạm dồn dập.

“A a... Ừm.....Chậm, chậm một chút... Khiêm Tử, ừm...”

Giản Vô Tranh tay chống trên tường bởi vì cường lực va đập phía sau bắt đầu co rút cong lại, bản thân thì bị khoái cảm quen thuộc hành hạ đến sắc mặt ửng đỏ, hai mắt ướt ướt, trong miệng rên rỉ không ngừng.

Bởi vì liên quan đến tư thế, Vương Tử Khiêm mỗi một lần thúc vào đều đỉnh đến chỗ sâu nhất, hang nhỏ mềm mại mãi mãi cảm bị chà đạp liên tiếp co rút, nhưng như cũ không ngăn được khoái cảm chìm ngập.

“Ha a... Chết tiệt, dừng... Dừng dừng sức như vậy...”

Cảm thấy hai chân bị tách càng ngày càng rộng ra, va đập phía sau càng thêm hung mãnh hùng hồn, những điểm mẫn cảm yếu ớt nhất trong thân thể từng chút bị hung hăng đè ép ma sát, Giản Vô Tranh nhịn không được lên tiếng cầu xin tha, hai chân như nhũn ra.

Thình lình, Vương Tử Khiêm không hề báo trước lui ra ngoài, không đợi Giản Vô Tranh kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, lại xoay người sang, sau đó nâng Giản Vô Tranh lên, để hai chân cậu gác trên cánh tay mình, liền ở tư thế đối mặt hung hăng thúc vào.

“A a a... Không, a...!” Tư thế như vậy thật khó chịu, phía sau lưng chống trên gạch sứ cứng rắn, theo động tác xô xuyên mãnh liệt của Vương Tử Khiêm không ngừng ma sát vách tường, nhưng khoái cảm lại càng thêm mãnh liệt, Giản Vô Tranh chịu không được khẽ kêu lên, nước mắt thoáng cái liền chảy đầy mặt.

Nhận thấy Vô Tranh khó chịu, Vương Tử Khiêm dừng lại suy nghĩ một chút, liền giữ nguyên tư thế thân thể hai người dính liền, ôm Vô Tranh hướng đến phòng ngủ.

Phân thân thô to trong lúc đi lại không ngừng ma sát đè ép bên trong huyết nhỏ, loại kích thích khác thường này khiến Giản Vô Tranh càng thêm khó chịu, chỉ có thể gắt gao ôm lấy Vương Tử Khiêm, sợ hãi thấp giọng rên rỉ: “A... Dừng, dừng như vậy... Ừm... Thả tôi xuống...”

Hôn lên mắt Giản Vô Tranh trấn an, Vương Tử Khiêm ôm người thả trên giường phòng ngủ, không đợi Vô Tranh điều chỉnh xong hô hấp, liền tiếp tục hung hăng thúc vào, từng chút từng chút hung mãnh đánh thẳng vào chỗ sâu tận cùng, khiến cho hang nhỏ ẩm ướt nóng mềm kia không ngừng co rút mấp máy.

“A a... Ừm... Thật sâu... Nhẹ, nhẹ chút... Đau, a!” Hai chân Vô Tranh không tự giác gắt gao quấn trên lưng Khiêm Tử, đem mặt vùi vào trong ngực đối phương, không ngừng rên rỉ khóc gọi, tất cả cảm giác toàn thân cao thấp đều tụ xuống chỗ mẫn cảm mềm mại dưới thân kia, cảm giác cùng Vương Tử Khiêm chặt chẽ gắn liền khiến cậu vừa hạnh phúc vừa thỏa mãn, khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, ngón chân thoải mái đến co quắp.

Thanh âm rên rỉ thở dốc bên trong dần dần tăng cao.

Ngoài cửa, vẫn khép chặt lỗ tai, dùng cái đuôi thô lớn che khuất đôi mắt Tiểu Hắc bất đắc dĩ ngoao một tiếng, sau đó vội vàng lên đến cửa phòng ngủ, vươn cái đầu Ngao lên, cắn nắm cửa, dùng sức đem cửa kéo về sau.

“Rầm!” Một tiếng, cửa phòng ngủ rút cuộc cũng khép lại.

“Hửm?... Tiểu Hắc... Khiêm Tử, dừng, dừng lại... Tiểu Hắc đều thấy cả rồi... Ừm, ừm a... Dừng, dừng... a a a”

Thanh âm bên trong trở nên thật nhỏ, Tiểu Hắc vẫn như trước khép chặt hai tai, sợ lại nghe được mấy may thanh âm nào đó. Sau đó chậm rãi chạy đến phòng khách, vẫy đầu đen hai cái, đi tới trước TV, vươn móng vuốt đem tiếng động trên TV tăng lớn, lúc này mới lùi về sofa, nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Quyển 3 Quý Tể (Lạc Dấu Biển Sâu)

Lễ tể quý linh ẩn giấu dưới đáy biển sâu

*Chẳng qua chỉ bởi nhân tâm lan tràn quý
kế mà ra.*

Mở đầu

Đêm mưa như trút nước.

Đây là một thôn trang nhỏ cạnh bờ biển, có đông đúc mấy cũng chỉ hơn 10 hộ gia đình, một khi đụng phải một buổi tối thủy triều dâng cùng mưa to xối xả này, mọi nhà lại càng đóng chặt cửa sổ.

Ông Táo làng ở cửa thôn dưới cơn cuồng phong bạo vũ xâm nhập sớm đã bị đánh đến ngã trái ngã phải, mặt không chút thay đổi

ngã nghiêng trên mặt đất, làm cho thôn vốn đã không hưng thịnh này càng tăng thêm phần cô quạnh.

Trên thuyền chài cạnh biển, lưới đánh cá sợi dây rách mướp vung vẩy trong gió, thân lưới vốn đã không đầy đủ lắm bị mưa to vùi dập đến tả tơi, vài sợi chỉ dây bị hất che trên boong thuyền lem luốc, phẳng phất như đang cười nhạo sự lạnh lùng của ông Táo làng.

Có cụ già muốn ra ngoài nâng ông Táo làng dậy, ai ngờ vừa mở cửa chợt nghe được trong gió truyền đến trận trận gào khóc thảm thiết, trên con đường đất trong thôn đồ bằng tre cỏ mây trộn lẫn với lông gà hạt thóc bay loạn đầy trời, hơi chút không chú ý sẽ bị đập trúng.

Thôn nho nhỏ tựa như mắc tội bị trời giáng cơn thịnh nộ vậy, trong khoảnh khắc âm tà đầy trời.

“Thế này là sao vậy trời, là nhà ai đã tạo nghiệt, rước lấy tội công quý đến phạt đây!” Cụ già nhìn mảnh đen nhánh ngoài phòng phảng phất như kia là một thôn ở thế giới khác, run rẩy nằm ở cạnh cửa, chỉ hận không được lập tức quỳ xuống dập đầu vang dội mấy trăm cái với thiên lôi trên trời, cầu cho thôn làng nhỏ bé này được sự bình yên trong chốc lát.

“Cha, mau mau đóng cửa lại! Thiên lôi tới bắt người, không ai dám ra ngoài đâu!” Một người đàn ông cao lớn từ phòng trong đi ra chứng kiến động tác của cha mình cơ thể bị dọa căng thẳng, vội vàng khuyên cụ trở vào trong phòng, hoang mang gấp gấp đóng chặt cửa lại, chỉ chừa một ngọn đèn dầu mờ từ khe cửa sổ lộ ra.

Cả thôn lại rơi vào sự u tĩnh quỷ dị tựa tử thành.

“Cộc cộc cộc”, tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên ở cửa nhà một hộ gia đình tường đất vây quanh bốn phía, mà cánh cửa sắt cũ nát trên tường đất lại không có chút dấu hiệu nào đã mở ra, hiển nhiên người gõ cửa này là trực tiếp phóng qua đầu tường nhảy vào.

Tiếng đập cửa vang lên chưa bao lâu, cánh cửa đã mở ra, mở cửa chính là một cô gái hơn 20 tuổi, mái tóc đen bóng chải xù, trên cánh tay phải đỡ ở cạnh cửa treo một xích bạc tinh xảo, xích bạc bị cuồng phong đẩy lên, đánh trên ván cửa, phát ra tiếng vang thanh thúy. Quần áo của cô vô cùng đặc biệt, vạt áo tròn từ hai màu thanh lam may thành, nửa phần trên của quần là màu đỏ son, nửa phần dưới còn lại là màu lam, phối hợp kỳ dị như thế ở vùng này cực kỳ hiếm thấy.

Nhìn thấy người tới trong cơn mưa lớn, cô gái đầu tiên là lộ ra chút sắc mặt vui mừng, tiếp theo kinh ngạc hỏi: “Tiểu Khiêm? Sao chỉ có một mình cậu trở về? Thành đại ca đâu?”

Khoác áo mưa sẫm màu Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi, nước mưa lạnh buốt trôi vào mắt cũng không để ý, áo mưa không che phủ được góc quần và cổ tay áo đều nhuộm thành màu sẫm, môi mỏng trên khuôn mặt lạnh lùng có chút trắng bệch, tựa như đã bôn ba dưới mưa rất lâu rồi.

Đem bàn tay nắm cổ kiếm lặng lẽ lui vào trong áo mưa một tí, thanh âm nhàn nhạt của Vương Tử Khiêm không chút phập phồng: “Nói cho bà bà, buổi tối nghe được thanh âm gì đó cũng đừng mở cửa, nếu có mèo kêu, thì đốt toàn bộ đèn trong nhà lên. Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng mở cửa.”

Nói xong, Vương Tử Khiêm xoay người bước nhanh biến mất giữa cơn mưa.

Cô gái thoáng sửng sốt, tiếp đó nhanh chóng đóng cửa như lời y nói. Thu xếp tốt cho mẹ già, đem toàn bộ đèn trong nhà tìm ra rồi đốt lên, suy nghĩ một chút, lại đem những tú gỗ đồ vật dày chèn lên giữ cánh cửa, sau đó liền lo sợ bất an ngồi đợi trên đầu giường.

Cô thật sự không ngủ được.

Từ khi trời trở gió đến nay cô đã cảm thấy hẳn có chuyện gì đó phát sinh, vừa rồi lại được Vương Tử Khiêm dẫn dò như vậy, trong lòng lập tức bắt đầu miên man suy nghĩ, trong nháy mắt phảng phất như căn nhà xây dựng bằng gạch cứng đất đặc này đều trở nên yếu ớt như gỗ, trong thế giới lạnh lẽo mịt mù này, khiến người ta không có may mắn có tí cảm giác an toàn nào.

Tới nửa đêm rạng sáng, bên ngoài quả nhiên truyền đến thanh âm quỷ dị, thanh âm thể lương nọ vừa giống người kêu lại tựa như thú rống chấn đến lỗ tai người ta tê dại, phía sau lưng lạnh toát cả người, cực kỳ đáng sợ.

Trong thôn dần dần bị bầu không khí quỷ dị này bao phủ, bất chợt sau đó, mọi cánh cửa trong nhà đều điên cuồng vang lên, loại sức lực này giống như một người đang hung hăng dùng đầu phá cửa vậy, nếu như không dùng tủ chống đỡ, sợ rằng cửa này đã bị đụng tan rồi.

Trùng lớn hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa bị tủ chặn kín, cô gái ngồi trên giường vô thức dùng răng cắn môi, hai tay nắm chặt, móng tay đều cắm cả vào thịt trong lòng bàn tay, toàn thân như bám khe nứt của băng, mồ hôi lạnh một tầng lại một tầng ứa ra, thân thể mềm mại bị dọa run rẩy không ngừng.

Cô sợ hãi.

Sợ hãi thứ ngoài cửa tùy thời sẽ gõ nát cánh cửa, đụng ngã tủ gỗ, sau đó vọt tới trước mặt mình!

Chương 1 - Đàm phán

“Láo!” Giản Tam Sinh ném bức ảnh lên bàn, ngậm điều thuốc cau mày đi trở về bên sofa, đặt mông ngồi xuống, cả người nhất thời chôn vào giữa chất len dạ mềm mại.

Nhìn ra được vẻ mặt Nhị ca có chút bất mãn, ánh sáng trong mắt Giản Vô Tranh thoáng cái ảm đạm, cậu cúi đầu đưa tay vuốt ve cổ Tiểu Hắc, bộ lông màu sậm dày kia khiến cậu cảm thấy hơi an tâm một ít.

Tiểu Hắc phảng phất như nhận thấy được tâm tình của chủ nhân, quay lại ngóc đầu Ngao lên, lộ ra cái lưỡi dài liếm liếm bàn tay Giản Vô Tranh, giữa yết hầu phát ra tiếng vang trầm thấp nhưng rất nhỏ.

Được Tiểu Hắc an ủi Giản Vô Tranh lộ ra một tia cười khổ, không biết làm thế nào nói: “Em biết bức ảnh là giả.”

“Vậy sao em còn...!” Giản Tam Sinh cơ hồ từ trên sofa nhảy dựng lên, tức giận không thể không chế nói với Giản Vô Tranh: “Nó muốn đi đâu thì em cứ để nó đi! Thằng nhóc kia như quỷ thần, thân thủ lại dũng mãnh, nó có thể xảy ra chuyện gì chứ, còn cần một sinh viên đại

học như em chạy đi tìm nó? Em thành thành thật thật đợi ở Bắc Kinh cho anh! Không được đi đâu hết!”

“Nhị ca, có mạnh mấy cậu ấy cũng chỉ là một người thường, anh biết rất rõ ràng bức ảnh này đã gửi đến đây, nhất định là ở đó đã xảy ra chuyện... Cho nên, dù có là bầy, em cũng muốn đi tìm cậu ấy.” Nói xong, Giản Vô Tranh vỗ vỗ bàn tay ngao màu đen của Tiểu Hắc, Tiểu Hắc hiểu ý, lập tức đứng dậy chậm chậm chạy đến bên bàn trà, đem bức ảnh ngâm về, giao cho Giản Vô Tranh.

Nhìn thân ảnh mơ hồ trên bức hình, trong lòng Giản Vô Tranh tràn ra vài phần chua xót khó có thể không chế được, cho dù biết người trên bức ảnh này là giả, cậu cũng khỏi lo lắng cho tên chết tiệt kia, không cách nào ngăn cản tâm tình muốn lập tức nhìn thấy tên kia, không cách nào gạt bỏ cơn ác mộng tùy thời tùy chỗ xoay quanh trong đầu.

Từ sau khi tách ra ở Kekexili, Giản Vô Tranh cơ hồ mỗi tối đều mơ thấy Vương Tử Khiêm, mặc kệ là mơ thấy y cười với mình, hay mơ thấy y bị thương hôn mê, Giản Vô Tranh đều nước mắt chảy dài từ trong mộng tỉnh lại, sau đó đối mặt với căn phòng đen ngịt an tĩnh, chờ đợi ngồi trên giường ngẩn người, mãi đến hừng đông.

Người đó đã lừa gạt giấu giếm rồi im hơi lặng tiếng rồi đi, đã gieo vào đáy lòng cậu một loại dây leo độc có tên là thống khổ, cuốn lấy trái tim cậu khiến cậu đau đớn khó có thể hít thở.

“Nhị gia.” Lãng Mộ ngồi một bên mắt thấy Giản Tam Sinh lại muốn phát tác, vội vàng ngăn người lại, dùng ánh mắt ý bảo anh đừng quá nóng nảy.

“Tam Sinh.” Giản Thiên Hằng cũng ra hiệu, bảo Giản Tam Sinh đừng nói nữa, còn mình thì quay đầu nói với Giản Vô Tranh: “Vô Tranh, em biết mọi người trong nhà không hề hiểu rõ sự tình này, lão gia tử đến nay còn chưa biết em đã tiếp xúc với cuộc sống ngầm, nếu như không có anh và Nhị ca em giúp em bao che, em còn chưa ra được Bắc Kinh đã bị lão gia tử bắt về rồi.”

Nghe vậy, Giản Vô Tranh ngẩng đầu quét mắt nhìn mọi người, tỉnh táo lạ thường nói: “Em biết, nếu thật sự đã tới nước đó rồi, nói hết sự tình cho lão gia tử cũng không sao, chỉ cần có thể tìm được Khiêm Tử...”

“Thằng nhóc này tính chống lại người lớn?! Cưng nhiên dám uy hiếp bọn anh? Cho dù lão gia tử cung chịu cho em đi, không có Giản Tam Sinh anh đồng ý, em cũng đừng hòng bước được nửa bước khỏi Bắc Kinh này!” Nghe xong lời Giản Vô Tranh, trán Giản Tam Sinh nổi gân xanh, vỗ mạnh bàn đứng dậy.

“Nhị gia!” Lãng Mộ Dương bị dọa giật mình vội vàng kéo người lại, len lén lau mồ hôi nói: “Anh bình tĩnh trước đã, nghe Tam gia nói trước một chút xem thế nào, không chừng chúng ta lần này thật sự phải đi đó...”

“Không có phải gì hết, nơi đó không có liên quan gì Giản gia chúng ta, Vân Nam bên kia hôm qua mới gửi thư tới nói phát hiện một hang còn mới, hai ngày này sẽ an bài nhân thủ qua đó.”

Cắt ngang lời Lăng Mộ, Giản Thiên Hằng lần này tựa hồ cũng thật sự nổi giận, lấy hộp thuốc lá trên bàn trà qua rút một điếu, vừa đốt cho mình vừa lạnh lùng nói.

“Đại ca?!” Thấy Giản Thiên Hằng luôn thương yêu mình cũng không đồng ý, Giản Vô Tranh nhất thời có chút tâm tàn ý lạnh, mãi đến khi Giản Thiên Hằng lại lên tiếng phá tan: “Vô Tranh, em biết ý tứ của anh và Nhị ca em, hai anh không muốn em xảy ra việc gì, chuyện ở Tạng vương lăng Tam Sinh đều đã kể hết cho anh, anh ấy cùng Khiêm Tử từng trao đổi, mộ kia không phải chỗ em nên đến, Khiêm Tử không mang em đi, không phải là sợ em gặp nguy hiểm sao?”

“Em biết!” Giản Vô Tranh cũng hiểu được lời vừa rồi mình nói có hơi quá, trong nhà người hiểu rõ mình nhất cũng thương yêu mình nhất chung quy chính là hai người anh trai này, nhưng cậu không thể không đi, vừa nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ không ngày nào không ngừng mơ thấy này, cùng trực giác mãnh liệt không thể không đi trong lòng này, liền không khỏi bắt đầu nôn nóng, vội vàng muốn hướng Đại ca và Nhị ca giải thích rõ: “Em có mơ thấy Khiêm Tử, em mơ thấy mấy người bọn họ đều chết hết, kể cả Lăng Mộ!”

Đưa tay chỉ hướng Lăng Mộ Dương, trong thần sắc của Giản Vô Tranh lộ ra một cổ cổ chấp và kiên trì không thể phản bác: “Các anh nói em suy nghĩ miên man cũng được, nói em nói hươu nói vượn cũng được, tóm lại em không đi, mấy người bọn họ hẳn phải chết!”

Lời này khiến Lăng Mộ Dương từ trước đến nay luôn nhất gan sợ chết chảy ra một dòng mồ hôi lạnh, nhìn ánh mắt kiên định của Giản Vô Tranh, hắn cẩn thận mở miệng hỏi: “Tam gia? Cậu nói, cậu mơ thấy chúng tôi đều chết hết?”

Vừa bị Lăng Mộ Dương hỏi như vậy, Giản Vô Tranh mới kịp phản ứng mình đã kích động, do dự một lát sau, mới nghiêm mặt gật đầu: “Nếu đã định phải cùng chết, bốn người các anh chỉ sợ là cùng thời khắc chết đó, ai cũng trốn không thoát.”

“Xem ra là thật đó.” Lăng Mộ Dương sắc mặt đại biến, cúi đầu lẩm bẩm tính toán một lát, lại bấm đốt ngón tay, bỗng dung đột ngột tỉnh ngộ nói: “Mệnh ngọc, mệnh ngọc, tại sao tôi chưa lấy được mệnh ngọc, bằng không cũng sẽ không để cho Thành lão hồ giảo giêm, thế này thì hay rồi, chỉ có ba người bọn họ đi, làm không cẩn thận cuối cùng bốn người chúng tôi thật sự đều phải chết! Nữ quý áo đỏ kia, ngọn nguồn sự tình này nhất định là cô ta!”

“Thật sự có liên quan đến sinh tử bốn người các cậu?” Nhìn Lăng Mộ kích động mặt đỏ rần, Giản Tam Sinh nghi ngờ hỏi: “Chỉ là một giấc mơ mà thôi, làm sao có thể đúng đến vậy, không phải đều nói mộng là ngược lại sao?”

“Mộng là ngược lại?” Hắc hắc cười hai tiếng, sắc mặt Lăng Mộ Dương khó coi nói: “Nhị gia, mộng này, là một loại thể hiện bản tâm của con người, là phản chiếu chân thật nhất đáy lòng con người, mỗi giấc mộng đều có ý nghĩa tồn tại của nó, cho dù anh mơ thấy một con chó đứng ở góc tường tưới nước, mơ thấy mình đụng phải tường nam...(Cửa chính của Trung Quốc đều xây hướng nam, thời trước người có địa vị, có thể lực đều có xây bức tường làm bình phong ngoài cửa lớn, cho nên ra cửa sẽ chỉ đi về hướng trái hoặc hướng phải được, đi thẳng khẳng định đụng trúng tường nam), vậy cũng đều đại biểu cho việc người thân bên cạnh anh sắp xảy ra chuyện, đừng xem thường giấc mộng.

Hơn nữa, mộng này của Tam gia rõ ràng chính là mộng báo trước, loại mộng báo trước này là hiện tượng chỉ có giữa những người gần gũi nhau nhất mới có thể xuất hiện. Nếu không do người can thiệp, vậy cũng chỉ có một loại kết quả... Mộng thành sự thật!”

“Ý của cậu là... Cậu nhất định sẽ toi đời?” Giản Tam Sinh cau mày, không chắc lắm hỏi.

Gật đầu, Lăng Mộ thở dài một hơi, bắt đầu nói: “Như bây giờ, tôi đi hay không đi căn bản không còn ý nghĩa, quan trọng là Tam gia có đi không, bắt quá cho dù Tam gia không đi, vì mạng nhỏ của chính mình, tôi cũng phải phấn đấu một phen.”

Liếc mắt nhìn Lăng Mộ một cái, Giản Vô Tranh nghiêm nghiêm mặt, nhìn chăm chăm hai người anh nhà mình, nghiêm túc nói: “Đại ca, Nhị ca, không phải em có ý làm khó hai anh, nhưng tình hình hiện tại hai anh cũng thấy rồi đấy, em không muốn làm nũng nói Khiêm Tử mà chết em cũng tuyệt không sống nữa gì gì đó, nhưng em thật sự không thể để Khiêm Tử đi tìm chết, cho dù chết... Cậu ấy cũng phải chết trước mặt em.”

Bị vẻ mặt toát ra sự bi thương nhưng kiên định của Giản Vô Tranh mê hoặc, Giản Tam Sinh lập tức có chút mềm lòng, dù sao có kiên quyết đi nữa, cũng là vì tốt cho cậu, em trai ruột của mình, làm thế nào cũng không có khả năng thật sự nhìn nó tuyệt vọng. Mấy ngày nay thấy Giản Vô Tranh thay đổi tính tình nóng nảy trước kia, trở nên trầm mặc khó tả, cũng đã đủ khiến Giản Tam Sinh chịu không được nữa. Trước kia, cho dù bị em trai nhà mình giễu cợt rít gào, đó cũng là Giản nhị gia anh tự nguyện, anh chỉ vui vẻ khi thấy Giản Vô Tranh có sức sống tươi sáng.

Cái gì có thể so với việc em trai nhà mình có một cuộc sống thật vui vẻ mới làm cho anh càng hài lòng hơn cả?

Đã có chút dao động Giản Tam Sinh không định được chủ ý, ngược lại nhìn về phía Giản Thiên Hằng, liền thấy Giản Thiên Hằng như có điều suy nghĩ quét mắt liếc Giản Vô Tranh và Lăng Mộ, sau đó khẽ cười cười, vẻ mặt sáng tỏ, nói: “Đã như vậy, cho hai đứa đi cũng không hề gì, bắt quá Vô Tranh, em vẫn ồn ào muốn đi tìm Khiêm Tử, em biết hiện giờ cậu ta ở đâu sao?”

Vấn đề mấu chốt được đưa ra, Giản Vô Tranh mặc dù chuẩn bị kỹ càng, cũng khó tránh khỏi bị bộ dáng tỉnh trước kỹ càng của Đại ca làm cho khiếp sợ, cẩn thận nói: “Trên bức ảnh Huyền Vũ gửi tới đã viết, bọn họ ở một chỗ có tên là thôn Uế Đầu, em mấy ngày nay đều điều tra tư liệu, đã có chút manh mối.”

“A.” Giản Thiên Hằng cười thành tiếng, nhắc chân lên đem bàn tay cầm điều thuốc đặt trên đầu gối, ánh mắt ẩn giấu khôn khéo gắt gao nhìn chăm chăm Giản Vô Tranh, tiếp tục hỏi: “Em làm sao chắc được người gửi thư thật sự là Huyền Vũ? Sao em chắc được, thật sự có chỗ gọi là thôn Uế Đầu này? Nếu tìm không được chỗ kia, đến lúc đó em định làm gì đây? Hay là đã sớm định bụng sẽ chậm rãi mò kim đáy bể tìm kiếm? Vậy không chừng đợi em tìm được, em liền phát hiện Lăng Mộ đã chết bên cạnh em rồi.”

Đích xác, ngoại trừ mấy vấn đề này, chuyện phát sinh trong địa cung Tạng vương lăng, cậu cũng không hề biết rõ ràng, mà ngay cả nữ quý áo đỏ kia, cũng không biết rốt cuộc là ai. Không có đầu mối mà đi tìm, kết quả lớn nhất có khả năng chính là tốn công vô ích, trừ phi Giản Vô

Tranh cậu có trong tay vận may trúng số độc đắc 500 vạn, mèo mù vớ phải cá rán mới có thể cho cậu gặp được.

“Em...” Há miệng, Giản Vô Tranh chợt phát hiện Đại ca trước mặt, mình vĩnh viễn không có đường cãi lại, không khỏi âm thầm cắn răng dưới đáy lòng, gùm, quả nhiên càng già càng cay...

Khác với Giản Vô Tranh, Lăng Mộ nghe đến câu nói sau cùng của Giản Thiên Hằng, thành linh bắt được cơ linh, toàn thân đều rét lạnh, nhin không được run rẩy liếc mắt nhìn Giản Thiên Hằng, thầm nghĩ: Không phải để vị này nhìn ra chút gì đó rồi chứ...

Yên lặng đợi trong chốc lát, Giản Thiên Hằng cảm thấy Giản Vô Tranh cũng nói không được lời gì nữa, liền cười rộng lượng, sau đó đứng dậy nói: “Trong nhà còn có việc, Vô Tranh, cho em thời gian hai ngày, hai ngày sau, em tìm không được địa chỉ cụ thể, thì thành thật ở Bắc Kinh chờ, nếu may mắn để em tìm được, anh sẽ bảo Tam Sinh dẫn người mang em đi, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi, em cũng không còn là con nít nữa, hẳn biết nên làm thế nào.”

Nói xong, Giản Thiên Hằng một tay cầm túi quần, cùng Giản Tam Sinh ra khỏi phòng khách. Lưu lại Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ Dương hai người ngồi tại chỗ, mắt to trừng mắt nhỏ sững sờ.

“Tam gia, cậu nói...” Lăng Mộ nghe tiếng cửa đóng rồi, liền nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Hằng gia, anh ấy có phải đã nhìn ra được gì không?”

“Tôi làm sao biết được.” Tức giận liếc mắt trừng Lăng Mộ Dương, Giản Vô Tranh vuốt mặt, uể oải trả lời: “Đại ca của tôi khôn khéo như vậy, cho dù để anh ấy nhìn ra tôi và anh đang song ca cũng không sao cả, không cho Nhị ca biết là được, nếu không sao còn cho tôi thời gian gấp như vậy, thời gian hai ngày, thật sự không dễ đâu...”

Hai người nhìn nhau hồi lâu, không nói gì.

Lăng Mộ Dương sờ sờ đầu, ngoan ngoãn chạy đến thư phòng tra tài liệu.

Giản Vô Tranh thở dài, nhìn thời gian, liền đứng dậy đi đến phòng bếp. Không ăn cơm, không có sức lực đi tìm.

Tiểu Hắc nhìn hai bên, cuối cùng ngoao một tiếng đi theo Giản Vô Tranh đến phòng bếp hỗ trợ, hiện giờ đối với nó mà nói, quan trọng nhất trước mắt là vị tổ tông này.

Chương 2 - Bức ảnh

Đưa lưng vào cạnh cửa tàu điện ngầm, Giản Vô Tranh cầm trên tay một phần bản đồ

Trung Quốc gấp thành cỡ vừa, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm chữ lớn chữ nhỏ chi chít phía trên, thỉnh thoảng bị người bên cạnh đụng trúng, cũng không có chút phản ứng nào, như cũ cẩn

thận tìm kiếm trên tấm bản đồ những thông tin có liên quan đến “Thôn Uế Đầu”, thỉnh thoảng còn dùng bút đánh dấu ra những chỗ mình cho rằng hữu dụng.

Giữa dòng người tấp nập trên xe điện ngầm này, trong xe ngay cả chỗ trống cũng sắp mất hết, một người lắc lư tất cả mọi người lắc lư, đám đông dính chết vào nhau, Giản Vô Tranh mặc dù không kiên nhẫn, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo cậu muốn bắt kịp thời gian tìm đến nơi kia, không thể làm gì khác hơn là ngay cả xe của mình cũng bỏ bớt, vừa ngồi tàu điện ngầm vừa tìm kiếm trên bản đồ.

Bất quá đối với loại tan tằm giờ cao điểm hiện tại mà nói, có xe hay không xe cũng giống nhau, ngồi tàu điện ngầm không chừng còn có thể về đến nhà nhanh hơn một chút. Ngắm lại tình cảnh lần trước cách 100 m năm giao lộ lấp kín xe... Quả nhiên vẫn là tàu điện ngầm tốt hơn.

Nếu Khiêm Tử ở đây... Aiz, trong tai Giản Vô Tranh nghe tiếng của xe điện ngầm loảng xoảng loảng xoảng, ánh mắt phóng ra ngoài cửa sổ nơi những đường sáng biến ảo bất định giữa đường hầm, trong lòng bởi vì nhớ tới một người là rối như tơ vò. Lắc lắc đầu, ném những ý nghĩ không thực tế trong đầu đi, ép buộc bản thân kéo tình tự trở về trên bản đồ.

Ra khỏi bến tàu điện ngầm ngồi một chuyến xe buýt, Giản Vô Tranh rốt cuộc cũng chạy về tới nhà.

Cửa vừa mở ra, Tiểu Hắc vốn cuộn trên sofa lập tức đứng thẳng người, sau đó nhảy xuống sofa, bước tiến tao nhã khỏe mạnh chậm chậm chạy sang, giúp Giản Vô Tranh ngậm ba lô cất vào thư phòng.

Xoa bóp bả vai, Giản Vô Tranh dùng chân đá văng giày thể thao, thay dép lê đi về hướng thư phòng, nhìn thấy Lăng Mộ đang cắm đầu trước laptop không ngừng gõ bàn phím bấm chuột tra tìm, liền cầm hai phần mì xào trong tay đặt trước mặt hắn.

Hộp mì xào bị chen trong xe điện ngầm có chút biến dạng, chỗ bị hé miệng lộ ra hai sợi mì nhỏ, có vẻ hơi nhếch nhác, nhưng không quá nhiều khẩu vị của hai người.

“Tôi nói nha Tam gia, cậu trở về cũng quá chậm đó, tôi sắp chết đói trước máy tính rồi.” Khóe miệng kéo ra một nụ cười, Lăng Mộ Dương đôi hai vành mắt đen thui đầy gà mên qua, lấy đôi đũa liền ngậm lớn bắt đầu ăn.

Nhìn kiểu ăn như sói đói của Lăng Mộ, Giản Vô Tranh bất đắc dĩ cười cười, lấy qua phần ăn của mình vừa ăn vừa nói: “Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi, tới ngày mai, bắt kể tìm được hay không, tôi đều mời anh một bữa ngon lành, thế nào?”

“Hắc hắc.” Từ giữa mì xào ngẩng đầu lên, Lăng Mộ nhìn Giản Vô Tranh đồng dạng uể oải không chịu nổi, tròn mắt đảo tròn hai vòng, cười hì hì nói: “Bữa cơm này là phải ăn rồi, bắt quá Tam gia cậu cũng đừng nghĩ tôi thuần túy chỉ là giúp cậu, hai chúng ta bây giờ là châu chấu trên cùng một sợi dây, cậu chạy không được tôi cũng chạy không được.”

Gật đầu, Giản Vô Tranh gấp vài sợi mì nhét vào miệng, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Anh rốt cuộc là vì giấc mộng được báo trước của tôi, hay vì Thành lão hồ?”

Bị hời trúng chỗ đau Lăng Mộ bị ghen mìn, cực lực ho khan, mặt đỏ tới mang tai trợn to mắt phản bác: “Ai mà thềm vì con hồ già ngu ngốc đi chịu chết kia chứ, làm sao có thể chứ, Tam gia cậu cũng nghĩ quá rồi, tôi ước chi Thành lão hồ biến mất luôn cho xong, tốt nhất vĩnh viễn đừng để tôi thấy anh ta nữa, vậy mới thật yên tĩnh...”

Cười cười, Giản Vô Tranh không nói thêm gì nữa, rất nhanh giải quyết xong mìn xào, liền thay thế hoạt động của Lăng Mộ, tiếp tục cùng Google và Baidu chiến đấu ... Mà Lăng Mộ Dương thì đem bản đồ của Giản Vô Tranh trải ra trên sàn nhà ... chân ngồi xếp bằng trên mặt đất... cầm kính phóng đại nhìn kỹ từng chút từng chút một.

Ngoài cửa sổ bóng tối dần dày đặc, gió mát xuyên thấu qua cửa sổ lặng lẽ chui vào phòng, quanh quẩn bên hai người thật lâu không tiêu tan. Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ Dương chuyên chú sưu tầm đầu mối của thôn, ai cũng không mở miệng nói chuyện, trong lúc nhất thời cả phòng an tĩnh lạ lùng, chỉ còn lại tiếng nhấp chuột bàn phím cùng tiếng lật giấy.

Hai người như thế bù đầu bù cổ tra tìm đã hai ngày, nhưng không tìm ra một chút đầu mối, hiện giờ đừng nói nấu cơm, ngay cả thời gian ăn đều tận lực tiết kiệm, Giản Vô Tranh lúc bên ba giữa trường học và nhà đều tìm đọc tư liệu liên quan, thư viện trường học không biết đã đi bao nhiêu lần, chung quy hy vọng có thể gặp được gì đó đáng mừng.

Nhưng sự thật chứng minh, mặc kệ là tiểu tử tông hay Lăng Mộ, cũng không có cái vận may trúng số 500 vạn kia.

Thở dài một hơi, Lăng Mộ vứt bỏ kính phóng đại, xoay người dang chân dang tay nằm trên bản đồ, trừng hai mắt tê dại nhìn chằm chằm trần nhà sừng sờ, chốc lát sau, hần chậm rãi mở miệng nói: “Không bằng lại nhìn hình một lần nữa, dùng nước ngâm hay dùng lửa sấy một chút xem, không chừng đây là ảnh có chứa gì đó bên trong, có thông tin đó ẩn tàng mà chúng ta chưa phát hiện.”

“Anh đọc Kim Dung nhiều quá rồi đấy.” Xoa xoa mũi, Giản Vô Tranh ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng vẫn mở ngăn kéo lấy bức ảnh ra, đặt dưới đèn bàn nghiêm túc xem xét.

Nằm trên sàn nhà có chút lạnh Lăng Mộ uốn người lúi lên, hai bước liền tới bên bàn học, cùng Giản Vô Tranh nhìn chăm chú bức ảnh dù có bị nhìn thùng cũng không có gì biến hóa kia.

Kỳ thật bức ảnh này sớm đã bị hai người lật qua lật lại xem xét vô số lần, thậm chí thiếu chút nữa xé mở ra xem có phải có gì đó kẹp bên trong không, nhưng rất rõ ràng, đây chỉ là bức ảnh bình thường, phía trên ngoại trừ có người nằm đó, vẫn không hề tiết lộ thêm tin tức gì khác, cũng không cách nào tra ra bức ảnh này được rửa ở đâu, chỉ có năm chữ “Thôn Uế Đầu - Huyện Vũ” này cho thấy nó có liên quan đến tứ thú. Mà phần chữ ký người chuyển nó tới cư nhiên trống không, còn lại ngoại trừ tên “Lạc Diệp Tử” này, thì không còn gì nữa.

“Lạc Diệp Tử Lạc Diệp Tử, con rùa Huyện Vũ này vậy mà có cái tên này... thôn Uế Đầu, thôn nào không muốn góc đầu lên được mà lại đặt cái tên xui quẩy này.” Lăng Mộ lật xem phong thư EMS màu lam, miệng lải nhải không ngừng, mãi đến khi Giản Vô Tranh hô nhỏ một tiếng, tựa như chợt phát hiện được gì, hần mới vội vàng cúi đầu nhìn xem.

“Anh xem này, tảng đá nằm bên chân người này, phía trên có phải có hoa văn gì không?” Chỉ vào một chỗ mờ hồ không rõ giữa bức ảnh, Giản Vô Tranh bởi vì một tảng đá có khả năng trở thành đầu mối mấu chốt mà hưng phấn không thôi, mắt to vốn mệt mỏi vô thần nhất thời cũng rạng rỡ tỏa sáng.

“Hoa văn?” Lăng Mộ Dương nghi hoặc gãi đầu, kẻ sát vào trợn to mắt nhìn một hồi, lát sau ngẩng đầu phủ định nói: “Tôi thấy cũng chỉ là tảng đá bình thường mà, nào có hoa văn gì, đây chẳng qua là góc cạnh gì gì đó của nó mà thôi?”

“Không thể được, khẳng định có hoa văn, tuyệt đối không phải tảng đá bình thường.” Trùng mắt Lăng Mộ Dương, Giản Vô Tranh ngữ khí kiên quyết, như giận dỗi nói: “Không tin ngay bây giờ chúng ta tìm Nhị ca tôi đi, để anh ấy nghĩ biện pháp làm rõ ràng nguyên dạng tảng đá kia, không chừng đây chính là cơ hội cuối cùng của chúng ta rồi.”

Một câu cơ hội cuối cùng, trực tiếp đánh tan suy nghĩ khác của Lăng Mộ Dương, hấn bắt đầu gật đầu, thâm nghĩ hiện tại cũng chỉ có thể ngựa chết chữa thành ngựa sống đã, là thành hay bại còn phải xem tảng đá kia.

Hai người lập tức vội vàng thay quần áo, cầm bức ảnh rồi lái xe thẳng đến đại viện Giản gia, tới nơi rồi cũng không đến chào lão gia tử một tiếng, mà lén lén lút lút trực tiếp xông vào phòng Giản Tam Sinh, đem cửa mở ra, đứng ở cửa phòng Giản Tam Sinh hai người thở hổn hển, bộ dáng hung thần ác sát.

“Hắc...” Đang cùng Lục Tuyết Tình ngồi trên sofa Giản Tam Sinh bị hai tên trẻ tuổi ngu ngốc này tập kích dọa giật mình sững sốt, quét nhìn hai người từ trên xuống dưới vài lần, mới hít mắt nói: “Hai đứa đây là muốn làm gì? Nghĩ không ra biện pháp trực tiếp chạy tới đây mưu sát anh? Nói chuyện đằng hoàng trước, giết anh thì được, buông tha cho chị dâu mấy đứa, việc này không liên quan gì tới cô ấy.”

“Nói mò cái gì đó.” Nhìn hai đứa nhỏ vì Giản Tam Sinh đùa giỡn mà sắc mặt càng thêm khó coi, Lục Tuyết Tình phụt một tiếng bật cười, đứng lên qua đó kéo Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ đến sofa ngồi, đem trái cây và đồ uống rót cho hai người, ôn nhu cười nói: “Bỗng dưng chạy sang đây, còn chưa báo cho lão gia tử biết một tiếng phải không? Hai đứa có việc thì cứ nói đi, chị đến báo cho lão gia tử trước, đỡ cho lát nữa ông cụ nổi giận lên gọi hai đứa đến mắng.”

Gật đầu, Giản Tam Sinh khoát khoát tay ý bảo bà xã mình nhanh đi ngăn chặn lão gia tử, chờ Lục Tuyết tình từ bên ngoài đóng cửa lại rồi, mới quay đầu lại nói: “Hai thằng ranh con này, vội vã chạy tới như vậy, đã tìm được chỗ kia rồi?”

Nghe thế, Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ Dương căng thẳng liếc mắt nhìn nhau, do dự vài giây, cuối cùng quyết định mở miệng nói: “Nhị ca, bọn em tìm anh là muốn anh giúp một chút, trên bức ảnh này có thứ gì đó, có khả năng liên quan đến thôn kia, em muốn biết nó là gì.”

“Ồ?” Giản Tam Sinh nhìn Tam đệ nhà mình, vươn tay: “Lấy sang đây anh nhìn xem.”

Tiếp nhận bức ảnh, Giản Tam Sinh dưới chỉ điểm của Giản Vô Tranh nhìn chăm chăm tảng đá kia một chút, hồi lâu sau bất đắc dĩ ném bức ảnh nói: “Đây còn có thể là thứ gì, không phải là tảng đá sao? Vô Tranh à, anh thấy em tra đầu mỗi tra tới điên rồi, ngay cả tảng đá cũng bắt đầu hoài nghi.”

“Anh kệ em đi.” Giản Vô Tranh mang chút tức giận trừng mắt liếc Nhị ca một cái, chỉ vào bức ảnh nói: “Anh chỉ cần tìm người đem hình ảnh trên tảng đá phục hồi một chút để em nhìn là được.”

Nhìn bộ dáng kiên trì của Giản Vô Tranh, Giản Tam Sinh trầm ngâm chốc lát, rút cuộc đành chịu thỏa hiệp nói: “Được rồi, anh đi tìm người thử xem, kết quả thế nào anh cũng không cam đoan, đến lúc đó đừng theo anh mè nheo đó.”

Nói xong, Giản Tam Sinh cầm bức ảnh ra khỏi phòng, để lại Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ hai người ngồi trên sofa thấp thỏm không thôi.

Nói thật ra, bản thân Giản Vô Tranh cũng không nắm chắc tảng đá nọ có thể mang tới đầu mối gì, chỉ là khi ấy cậu ở nhà nhìn tảng đá kia, trong đầu đột nhiên lóe ra một mặt linh quang, trực giác nói cho cậu biết tảng đá kia khả năng có chuyện, vì vậy kéo Lăng Mộ Dương chạy đến đại viện Giản gia tìm Nhị ca.

Không biết đây có tính là giác quan thứ sáu thứ bảy gì gì đó không... Miên man suy nghĩ, Giản Vô Tranh nhất thời cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Thiếu Giản Tam Sinh, trong phòng lại an tĩnh, sớm lẫn qua lẫn lại đến kiệt sức Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương, ai cũng đều lười nói chuyện, một người ngồi trên sofa ngây ngẩn, người kia thì cầm lấy táo trên bàn từng ngậm từng ngậm gặm, trên TV nhân vật nam chính ôn nhu ôm lấy nữ chính, thấp giọng nói những lời âu yếm mê hoặc, cảnh tượng cảm động này hai người trong phòng xem vào lại thấy chói mắt.

Hy vọng Nhị ca trở về có thể mang theo chút tin tức hữu dụng nào đó cho bọn họ, Giản Vô Tranh vừa ở trong lòng yên lặng nghĩ, vừa cầm điều khiển từ xa qua không nhìn được chuyển TV sang kênh tin tức.

Chương 3 - Tên thôn kỹ quái

“*T*hật đúng như em đoán.”

Ngồi trên sofa, điều thuốc trong tay Giản Tam Sinh đập trên gạt tàn, cười gian trá mà giao hoạt, nhìn hai thằng nhóc gốc sờ sờ ngồi đó nói:

“Tảng đá kia quả nhiên không phải thứ bình thường.”

Nghe vậy, Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ Dương ngó ra chốc lát, lập tức không để ý trên mặt mình còn treo vành mắt đen xì xì, trợn to mắt kinh hãi, tất cả đồng thanh kêu lên:

“Thật sao?!”

Hai người tình trạng thê thảm cùng bộ dáng kích động hưng phấn hình thành đối nghịch rõ nét, Giản Tam Sinh buồn cười vỗ chân cười ha hả, bầu không khí trong phòng vốn có chút im ắng thương tâm, cũng vì vậy mà trở nên sinh động hẳn lên.

“Lời anh nói còn có thể giả sao?”

Dừng một chút, Giản Tam Sinh cầm lấy bức ảnh, nhìn lướt qua hai người nọ chuyển bức ảnh trong tay qua, rồi không có gây hồi hộp nữa, đằng hắng cổ họng, nghiêm mặt nói:

“Tảng đá kia, trên thực tế là tay trái của tượng ông Táo làng, chỉ có điều bị mài mòn đến bạc màu, sứt mẻ vài chỗ, hình dạng có chút biến hóa, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra trên cánh tay kia cầm hạt thóc, nếu anh đoán không lầm, lần này e rằng phải chạy đến bên kia Nam Hải tìm người.”

“Nam Hải?” Giản Vô Tranh thoáng sững sốt, đưa tay cầm bức ảnh qua nhìn nhìn một chút, không chắc lắm hỏi: “Loại đồ vật như ông Táo làng này chỉ có ở bên kia Nam Hải?”

“Nói chính xác hơn, là chỉ có những khu dân tộc thiểu số đã qua vài thế hệ ở vùng duyên hải phía nam mới có, thứ này đến giờ đã không thường thấy nữa, ngay cả trên mạng cũng không chắc có thể tra được nguồn gốc ban đầu của tượng ông Táo làng.”

Nói xong, Giản Tam Sinh đứng dậy, nhìn bộ dáng tiêu tụy của Giản Vô Tranh, đau lòng xoa đầu cậu, cười nói: “Anh đi nói chuyện với đại ca em, em trở về cùng nhóc Lăng kia hai đứa ngủ một giấc đằng hoàng, rồi điều tra tiếp, có đầu mối này, còn có tên thôn kia làm căn cứ, hẳn rất nhanh có thể xác định được mục tiêu.”

Gật đầu, Giản Vô Tranh không nói gì nữa, mang theo Lăng Mộ Dương không quay đầu lại rời khỏi đại viện Giản gia, về phần lão gia tử bên kia, cậu đã không còn rảnh để bận tâm nữa.

Nhị ca nói rất đúng, nhiệm vụ cấp bách của hai người bọn họ hiện giờ chính là ngủ một giấc đằng hoàng, chuyện gì cũng chờ dưỡng đủ tinh thần rồi hãy nói, nếu không y theo tình trạng trước mắt của hai người, điên cuồng tìm tư liệu nữa, vậy chẳng khác nào con nghiện phạm tội hút heroin, sớm muộn gì cũng bị chính mình giày vò chết.

Lúc trở về đã là hơn 10 giờ tối, giao thông thủ đô hiếm có được đoạn thời gian yên tĩnh thế này.

Giản Vô Tranh giữ vững tinh thần lái xe, biết mình đã quá mệt mỏi để điều khiển, khu vực đại lộ đều rất rộng rãi, chưa đến nỗi gây ra vấn đề gì.

Hé mở cửa sổ xe, gió đêm mát rượi theo cửa sổ chen chúc luồn vào, đem hai đứa đang mệt mỏi muốn ngủ thối giật mình, cơn buồn ngủ nhất thời đánh tan hơn phân nửa.

Run run cuộn tròn người, Lăng Mộ Dương mắt nhìn Giản Vô Tranh đồng dạng bị gió thổi tỉnh tinh thần, suy nghĩ một chút, liền cười trộm mở nhạc lên. Tiếng ca dữ dội điên cuồng nháy mắt

vang lên trong xe Lincoln, từng tiếng từng tiếng gầm rú kia khiến tay lái xe của Giản Vô Tranh run bắn lên một chút, suýt nữa đâm trúng chiếc Audi bên cạnh.

“Mẹ kiếp! Tôi rảnh kiếm chuyện gây sự hả?!” Chiếc Audi hạ cửa xe xuống, một thằng nhóc ăn mặc khá thời trang quay đầu lại nhở hai ngum, sau đó ngênh ngang lái đi.

Đưa tay đóng cửa sổ xe, Giản Vô Tranh phá lệ không bùng nổ, chỉ đen mặt thuận tay cho Lăng Mộ Dương một cái ký đầu, lần này sức lực mười phần, đánh đến Lăng Mộ ôm đầu khóc rống nước mắt chảy dài.

Khi hai người hùng hổ chạy vọt vào nhà, dọa Tiểu Hắc đang cuộn tròn ngủ trên sofa.

Nghe “cạch” một tiếng, Tiểu Hắc phản xạ có điều kiện giơ tay ngao, vãnh tai, nhếch đuôi, cách một cái sofa hung ác trừng về phía hành lang, vừa nhìn thấy là Giản Vô Tranh và Lăng Mộ, lại buồn chán ngoao một tiếng, cúi đầu xuống, một lần nữa nhắm mắt lại rơi vào giấc ngủ.

Không để ý đến phản ứng của Tiểu Hắc, Giản Vô Tranh một cước đá văng Lăng Mộ, giành nhào lên giường lớn trước, Lăng Mộ chưa từ bỏ ý định, nhảy theo.

“Mẹ kiếp, anh có biết xấu hổ hay không, đây là giường của tôi!” Tiểu tử tông lửa giận ngút trời, con mắt trừng lớn cả lên, nhưng thật sự quá mệt mỏi, vừa dính vào giường đã không muốn đứng dậy nữa, chỉ có thể dùng sức dùng chân đạp đối phương.

“Để tôi ngủ một chút đi mà! Còn sợ tôi ăn cậu nữa sao, cậu cũng không thể bảo tôi đi ngủ cùng Tiểu Hắc chứ!” Hai tay gắt gao ôm lấy khăn trải giường, Lăng Mộ dán sát bên cạnh Giản Vô Tranh, mặt dày mày dạn nhất định không chịu buông tay.

Hai anh chàng sớm đã kiệt sức này cứ như vậy trong lúc đẩy qua đẩy lại, bắt tri bắt giác chậm rãi rơi vào giấc ngủ, một giấc ngủ này, là giấc ngủ an tâm đầu tiên trong nhiều ngày nay, kéo hai người ngủ đến trời đất mịt mù, gió mưa tan tã.

Tổ cha cậu Vương Tử Khiêm, ông đây sẽ lập tức tìm cậu tính sổ.....Khi ý thức từ từ biến mất, trong lòng Giản Tam gia tức giận nghĩ.

Giữa trưa ngày thứ hai, Giản Vô Tranh đội cái đầu như tổ gà bờ dậy, bụng đói đến lồm vào một khối, đánh răng xong, tiểu tử tông liền chân trần đi vào phòng bếp cầm hai ổ bánh mì, sau đó vừa ăn vừa đến thư phòng, quả nhiên thấy Lăng Mộ đã ngồi xồm trước máy tính, một tay lách tách bấm chuột, một tay, giơ một nửa miếng bánh rán hành lên gặm.

“Tìm được chưa?” Giản Vô Tranh cắn miếng bánh mì, lười biếng tựa bên bàn học, cúi đầu nhìn màn hình laptop phía trước, thờ ơ hỏi.

“Tìm được cái lông.” Lăng Mộ lầm bầm hai tiếng, nhai bánh rán hành hàm hồ nói: “Tôi đã tìm khắp mấy lần, mẹ nó căn bản không có cái tên thôn Uế Đầu này! Nữ tặc Huyền Vũ kia khẳng định là lừa chúng ta mà...”

Vốn tưởng rằng hoàn toàn không vấn đề gì nữa Giản Vô Tranh vừa nghe nói không tìm được, lông cả người lập tức dựng đứng lên, hai mắt nhìn trừng trừng Lăng Mộ: “Không tìm được?! Sao lại không tìm được! Chẳng phải nói biết ông Táo làng kia là có thể tìm được sao!”

“Aiz, cậu đừng vội, đừng nóng vội, bình tĩnh nghe tôi nói xong đã.” Lăng Mộ dùng cái tay không dính dầu mỡ kia túm lấy Giản Vô Tranh, chỉ một địa phương tên là thôn Hòa Tuế trong bản đồ trên màn hình giải thích: “Cư dân vùng duyên hải phía nam dựa vào ngư nghiệp là chính, không phải mê tín bình thường đâu, làm sao có thể lấy loại tên Uế Đầu vừa nghe đã xúi quẩy này đặt tên được? Do đó tôi nghĩ, huyện Vũ chỉ là quần một khúc cong, cố ý làm chúng ta hoang mang một chút, kỳ thật không có thôn Uế Đầu gì hết, nơi cô ta muốn chúng ta đến, hẳn là thôn Hòa Tuế này.”

Hòa Tuế, hòa hòa thuận thuận năm này qua năm khác, quả thật là một cái tên tốt đầy hứa hẹn, Giản Vô Tranh nghĩ, thôn Uế Đầu có chút không thực tế, nếu nói là ngư dân kiếm sống ven biển, vậy nhất định có rất nhiều kiêng kỵ...

“Anh chắc chắn là thôn Hòa Tuế này? Cần nhắc một lát, Giản Vô Tranh xác nhận nói.

“Chắc chắn.” Con người đảo tròn, Lăng Mộ Dương vô cùng khẳng định gật đầu trả lời.

“Tốt lắm, vậy chúng ta sẽ đi tìm đại ca ngay bây giờ, càng sớm xuất phát càng có lợi cho chúng ta.” Nói xong, hai người thu dọn đồ đạc, đem bức ảnh cùng tư liệu đã in ra chỉnh sửa lại đầy đủ, rồi tùy tiện ăn chút gì đó lót bụng, lên xe chạy tới đại viện Giản gia.

Khi bốn người chụm đầu lại, Giản Thiên Hằng tựa như đã đưa ra quyết định, anh nhìn tài liệu Giản Vô Tranh đưa cho anh một chút, rồi lập tức vừa cười vừa nói: “Quả nhiên không thể xem thường nhóc con này, thật sự trưởng thành rồi, có thể tự mình quyết định.” Sau đó chuyển đề tài, ánh mắt sắc bén hẳn lên: “Bất quá lần này là việc riêng của em, anh có thể cho Tam Sinh mang em đi, nhưng Vân Nam bên kia anh cũng phải bận tâm, cho nên sẽ không sắp xếp nhân thủ cho các em, chuyện của mình tự mình đi giải quyết, nếu em quyết tâm muốn đi, vậy hẳn phải chuẩn bị việc này.”

Ý là muốn cậu tự đối mặt với chuyện này? Nghe vậy Giản Vô Tranh thoáng sửng sốt, trong mắt lóe qua vẻ không thể tin nổi, sau đó tỉnh táo đảo: “Em hiểu ý của anh, đại ca, yên tâm đi, em sẽ đối phó hết thảy... Sau đó mang Khiêm Tử trở về gặp anh.”

Câu nói sau cùng có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh nghĩ em sẽ không khiến anh thất vọng.” Cười cười, Giản Thiên Hằng đứng lên, vừa đi ra ngoài, vừa nói với ba người vẫn đang ngồi tại chỗ nói: “Trang bị anh sẽ cho người đưa đến, các em trực tiếp ngồi máy bay đi, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tiếp ứng, tới nơi rồi nhớ kỹ mọi việc phải cẩn thận.”

Ba người đồng thanh đáp lời, rồi lần lượt đi chuẩn bị đồ đạc của mình.

Vé máy bay là chuyến 8 giờ sáng, khi mọi người gặp mặt trước một tiếng ở phi trường, Giản Vô Tranh phát hiện Nhị ca còn dẫn theo một người bên cạnh, người nọ mọi người đều vô cùng quen thuộc.

“U cha! Tam gia, ngài ra ngoài mò cá chuyến này còn phải mang theo thú cưng?” Hoắc Tam Nhi vác một cái ba lô leo núi siêu lớn, khi nhìn thấy Tiểu Hắc ngoan ngoãn bên chân Giản Vô Tranh, lập tức cười hì hì nhảy ra từ sau lưng Giản Tam Sinh, vài bước tiến đến gần, đưa tay muốn sờ đầu Tiểu Hắc.

Kiểm cá là tiếng lóng trong nghề, cũng giống như Xuyên Sơn Quý phương bắc và Thầy Đất phương nam, đều có tiếng lóng của riêng mình, cá ở đây, là chỉ đồ vàng mã trong mộ, kiểm cá hay còn gọi là mò cá, cùng mò vàng thời xưa cùng một nghĩa.

Dù sao cũng đã đi theo Nhị ca xuống hai ngôi mộ lớn, Giản Vô Tranh đối với việc này cũng biết đại khái, vì vậy mỉm cười gật đầu nói: “Ngày hôm qua mới để đại ca hỗ trợ lo liệu chúng mình kiểm dịch, đến lúc đó trực tiếp vận chuyển Tiểu Hắc qua đó.”

“Không sai không sai.” Hoắc Tam Nhi xoa bóp lông Tiểu Hắc trong tay, thấy con Ngao Tạng từng hùng dũng đấu với gấu ngựa ở Kekexili kia giờ phút này dị thường ôn hòa, không khỏi khích lệ nói: “Cố Hắc Tử đi theo, chúng ta chẳng phải như hổ thêm cánh sao, đây so với vệ sĩ còn tốt hơn đó.”

“Được rồi, cẩn thận làm nó nổi nóng cắn cậu.” Giản Tam Sinh ngậm điều thuốc, nheo mắt lại, đưa tay cho Hoắc Tam Nhi một cái bóp đầu, sau đó quay lại nói với Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương: “Nhanh đi gửi hành lý, chuẩn bị lát nữa lên máy bay.”

Vội vội vàng vàng thu xếp ổn thỏa cho Tiểu Hắc ở chỗ vận chuyển, mọi người liền dựa theo hướng dẫn của sân bay lên máy bay, trên máy bay, Giản Vô Tranh hỏi Hoắc Tam Nhi sao lại đi theo, nhân thủ ở Vân Nam bên kia có đủ hay không.

Nghe vậy, Giản Tam Sinh nhú mày, nhìn Tam đệ nhà mình cười nói: “Yên tâm, lần này phải đi đều là người giỏi, có thể khiêng vác đồ cũng có mấy người, sẽ không thành vấn đề, hướng chi hang kia cũng không nhiều, một lưới thả xuống liền bắt được, dù gì thì nhóc con à, em cũng biết quan tâm tới việc trong nhà rồi?”

Chưa đáp lời, Giản Vô Tranh xoay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thầm nghĩ tốt xấu gì em cũng xem như một phần tử của nhà họ Giản, chuyện nhà mình có thể không quan tâm sao.

Nhìn ra Giản Vô Tranh đang xấu hổ, Giản Tam Sinh cũng không chọc phá nữa, chỉ nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một giấc.

Không biết Khiêm Tử và Thành lão hổ hiện giờ thế nào rồi, Giản Vô Tranh bắt chước bộ dáng của Nhị ca nhắm mắt lại, trong lòng nhịn không được hồi tưởng hình ảnh lần cuối cùng ở Tạng vương lăng cùng Vương Tử Khiêm tách ra, người nọ ẩn trong bóng tối kẻ khác không nhìn ra được vẻ mặt, thân ảnh tấm lưng đưa về phía cậu có chút chấn động, thanh âm trầm thấp mà cam chịu... Mỗi một hình ảnh đều khiến cậu cảm thấy đầu vầng mắt hoa, ngực khó chịu, thống khổ gần như hít thở không thông.

Nhất định sẽ tìm được cậu, lần này tuyệt đối phải nhốt cậu lại, để cậu chạy khỏi tôi lần nữa thì tôi liền cùng họ với cậu... Trong lúc mơ màng, tiểu tổ tông ở trong lòng hung hăng nghĩ.

11 giờ 40, máy bay đúng giờ hạ cánh ở phi trường Trại Giang, mọi người đem theo đồng hành lý lớn, mới vừa mới ra khỏi sân bay liền nhìn thấy một thằng nhóc trẻ tuổi da ngăm đen cầm đầu đi tới.

Thằng nhóc kia mặc một áo sơ mi hoa, mang một kính râm lớn, đi tới trước mắt Giản Tam Sinh đầu tiên là nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng trắng chói lóa, tiếp theo hơi cong người cung kính, nói: “Mười năm Hà Tây mười năm Đông, mặt trời ngoài cửa treo trên không, bên cạnh rừng trúc ông bán cá, từ bắc vào nam lại ra trung.”

Nghe câu nói như bài vè kia, Giản Vô Tranh và Lăng Mộ đều sửng sốt, sau đó đồng thời chẳng rõ ra sao nhìn về phía Giản Tam Sinh vẻ mặt ung dung bình tĩnh như lẽ thường phải làm cùng Hoắc Tam Nhi bên cạnh đang gật đầu chào thằng nhóc đen nhẻm kia.

Chỉ thấy Giản Tam Sinh nghe xong đoạn thoại này thoáng nở nụ cười, tay phải cầm điều thuốc bắn tàn thuốc, nói tiếp: “Trúc này là ta trồng, cửa này là ta mở, bán cá lớn dưới mặt trời, Hà Đông Hà Tây đều là tiên.”

Chương 4 – Thôn quỳ

Giản Tam Sinh sau khi đáp lại, nhóc đen kia càng thêm nhiệt tình, một bên ý bảo mọi người theo nó ra xe, một bên liên tiếp quay đầu lại cười nói:

“Nhị gia khó được đến một lần, Thái Đầu trong nhà đã sớm có chuẩn bị, lần này xin mời ngài đến thôn một chuyến.”

“Được.” Giản Tam Sinh đi theo nhóc đen ở phía trước, đồng dạng mặt mày cười tươi tỉnh, ngoài miệng cũng vô cùng khách khí: “Buôn bán của Dao gia càng làm càng lớn, Giản tôi sớm có ý bái phỏng, thế nhưng thiên nam địa bắc, gặp nhau quá khó khăn.”

Trong tai nghe hai người phía trước hỏi han nhau, trong lòng Giản Vô Tranh còn đang nghi hoặc mẩu đối thoại vừa rồi, vì vậy liền thấp giọng hỏi Hoắc Tam Nhi bên cạnh, hai câu kia đến tột cùng có ý gì.

Hoắc Tam Nhi vừa thấy cơ hội khoe khoang lại đến rồi, vì vậy trộm cười hai cái, kể sát Giản Vô Tranh nhỏ giọng giải thích:

“Tam gia việc này cũng không biết thì quá mất mặt, hoàn hảo cậu sớm hỏi tôi, nếu không phải để người ta nhìn vào chê cười...”

Bên cạnh Lăng Mộ Dương nghe vậy cũng bu lại, kỳ thật lời hắn nói đại khái cũng hiểu được ý tứ, nhưng vẫn muốn nghe một chút giải thích từ phía nhà mình.

“Một câu đầu này, mười năm Hà Tây mười năm Đông, mặt trời ngoài cửa treo trên không, bên cạnh rừng trúc ông bán cá, từ bắc vào nam lại ra trung, ý chính là hỏi, Giản gia ở Bắc Kinh xưa gia đại nghiệp đại, vào nam ra bắc, đi qua Hà Tây, lại qua Hà Đông, từng mò cá không thể đếm

xuế, chẳng biết ngài có phải lão ông bán cá nhà họ Giản kia không? Hà này, chính là chỉ Hoàng Hà, cá, hiển nhiên tôi không cần phải nói nữa, chính là đồ vàng mã trong mồ, ông bán cá, là hỏi thân phận của Nhị gia, có đúng là Chương Nhân nhà họ Giản đại danh鼎鼎 kia không.”

Hoắc Tam Nhi nói xong về mặt đắc ý nhìn Giản Vô Tranh và Lăng Mộ, sau khi cảm thấy nói vậy vẫn chưa khơi gợi được hứng thú của hai người, lại tiếp tục nói:

“Câu trả lời của Nhị gia là, trúc này là ta trồng, cửa này là ta mở, bán cá lớn dưới mặt trời, Hà Đông Hà Tây đều là tiền, ý chính là, ta thật là vị Chương Nhân nhà họ Giản kia, xưa nay chỉ đào đồ vàng mã lấy lãi tốt nhất, vô luận Hà Đông hay Hà Tây, bảo bối đều là Giản gia sở hữu, song song đó câu này còn có ý tứ khác, cứ có tiền thì mọi người đều được phần, là Nhị gia đang cho thấy mục đích đến tốt đẹp của mình, dù sao chúng ta hiện giờ đang ở phía trên người ta, tục ngữ nói rằng mạnh mẽ không được rắn độc, tới đây rồi, vậy phải để nhà người ta lo liệu nhiều hơn.”

Giản Vô Tranh cân nhắc những lời này vài lần, lúc này mới hiểu được, không khỏi có chút kinh ngạc, muốn học những tiếng lóng trong nghề đào đầu này, xem ra còn phải tôi luyện nhiều hơn.

Lúc này Hoắc Tam Nhi thấy Giản Vô Tranh cúi đầu chẳng biết trầm tư gì, liền an ủi nói: “Tam gia cậu cũng đừng nghĩ nhiều, tiếng lóng này cũng có thể nói là 'đối đáp thành quen', không phải dựa vào học mới nhớ, dễ ngấm hơn, tự nhiên là hiểu được, chờ cậu cùng Nhị gia xuống nhiều đầu hơn nữa, cũng liền hiểu rõ từng đường đi nước bước trong đó thôi.”

Gật gật đầu, Giản Vô Tranh biết hiện giờ suy nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, liền gọi Nhị ca một tiếng, chính mình chạy đến chỗ gửi vận chuyển đất Tiểu Hắc.

Sau đó, mọi người liền ngồi xe của nhóc đen, một đường chạy về hướng Trạm Giang bắc bộ, nhóc đen kia ở trên xe giới thiệu thân phận của mình, cậu ta tên là Đào Khải Trác, là một tay sai tương đối thân cận trong mấy thủ hạ Đào gia, đương nhiên chỗ này của bọn họ, người làm thuê đắc lực không gọi là tay sai, gọi là trụ đầu, khổ sai cũng không gọi là khổ sai, gọi là lại đầu, cũng như Chương Nhân của bọn họ trên thực tế gọi là Thái Đầu vậy.

Thời tiết của Trạm Giang cùng Bắc Kinh lúc này, quả thực là hai cực trái chiều, cũng may bốn người đã chuẩn bị đầy đủ cả, ở trên máy bay đã đổi quần áo xong, mới không bị ánh mặt trời gay gắt nơi này phơi khô.

Đào Khải Trác vừa lái xe vừa ngâm nga, trong xe không mở điều hòa, chỉ là cửa sổ xe trước sau toàn bộ mở tung, gió nóng theo ô tô khởi động vù vù thổi lên mặt người, Giản Vô Tranh buồn bực cơ hồ thở không nổi, phải động thủ đem cửa sổ bên mình khép lại chút.

Bất quá Đào Khải Trác kia hiển nhiên đã sớm quen với gió nóng và thời tiết như vậy, bộ dáng thảnh thơi, thảnh thơi còn quay đầu lại nhìn Tiểu Hắc ủ rũ im lặng ngồi ở phía sau.

Tựa như đối với con Ngao Tạng lông đen hiếm thấy này cảm thấy hứng thú, Đào Khải Trác không khỏi cười hỏi: “Tiểu ca à, con ngao này của cậu thật là chắc khỏe, là mua được ở đâu vậy? Chắc tốn không ít tiền đây, nhìn nó rõ ràng đang nóng rử ra nha.”

“Thật không?” Bị người hỏi thế, Giản Vô Tranh mới kịp phản ứng nguyên nhân Tiểu Hắc dọc đường an tĩnh như vậy, giờ phút này quay đầu nhìn kỹ, phát hiện Tiểu Hắc nhắm mắt lại cả thân thể nằm phịch trên ghế phía sau, đầu lưỡi thè dài ra, vù vù thở hỗn hển, bộ lông dày nặng toàn thân vốn cực độ chống rét nọ hiện giờ hoàn toàn trở nên vương vís.

“Con Ngao Tạng này không phải tôi mua, tự nó chạy tới đó.” Giản Vô Tranh vừa nói đùa, vừa tiện tay từ chỗ ngồi phía sau rút ra một quyển tạp chí, xoay người qua, dùng tạp chí quạt mát cho Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc cảm nhận được hơi mát cực nhỏ này, không khỏi hé hé miệng, nhưng không còn sức phát ra âm thanh nữa.

“Chúng ta nhanh lên một chút đi, tôi sợ nó lát nữa bị cảm nắng mất.” Nhíu mày nhìn bộ dáng yếu ớt xụi lơ của Tiểu Hắc, Giản Vô Tranh quạt mạnh tay hơn, đau lòng nói.

“Yên tâm đi, lập tức đến ngay, trong thôn có nước, xối ướt sẽ không nóng nữa.” Đào Khải Trác ha ha cười tươi rói, tốt bụng an ủi.

“Ôi, cậu không mang bọn tôi đi ngao du phong cảnh gì gì đó ở đây sao? Đồ nướng của mấy cậu ở đây chẳng phải rất nổi danh à, hầu nướng và sò xanh á.” Lăng Mộ Dương chảy nước miếng, bắt đầu xúi giục Đào Khải Trác dẫn bọn họ đi ăn gì đó trước.

“Phong cảnh thì thiếu gì, muốn ăn đồ nướng đương nhiên là về trong thôn ăn, đó mới là nguyên chất nguyên vị, mấy thứ ăn bày bán bên ngoài tô đẹp vậy thôi đều là bọn họ lấy ra hù người, muốn ăn đồ thật, thì chỉ có thể đến trong thôn ăn, chúng tôi chắc chắn sẽ không lừa các vị khách quý các anh.” Lắc lắc đầu, Đào Khải Trác khẳng định nói, kiên quyết muốn bốn người đi theo mình.

Đào Khải Trác dẫn bọn họ đến nơi tên là thôn Kỳ Lân, là một thôn cực kỳ có lịch sử, thôn Kỳ Lân lấy họ Đào là chính, trưởng thôn là họ hàng của Đào gia, mà Đào gia Đào Kim Long là trùm của khu vực này, thế hệ Đào gia nối tiếp thủ hộ ở đây, nghe nói đã có hơn một ngàn năm rồi.

Bốn người đi theo Đào Khải Trác, mới vừa vào thôn, chợt nghe một trận chiêng trống vang trời cùng vô số tiếng hò hét hoan hô ủng hộ. Nhìn kỹ lại, lập tức phát hiện nam nữ già trẻ trong thôn tất cả đều đang vây quanh cạnh một gốc cây già chọc trời to khỏe, trên nhánh cây già cột một thang dây gần 20 m, vài anh chàng trẻ tuổi lực lưỡng đang để trần hai chân, ra sức chen lấn bò lên trên.

Đi tới gần nhìn kỹ, mới phát hiện đây không phải là thang dây gì bình thường, mà là thang đao do 36 thanh đao thép tương đối sắc bén tạo thành. Đao này được vũng vàng cột vào trên nhánh cây già, tám sợi thừng lớn dài chừng 20 m bắc lên, mà nhóm mấy tay bò anh tuấn cường hãn kia, dựa vào dũng khí và nghị lực, mặc trang phục thống nhất, chân trần đạp trên 36 thanh đại đao sắc bén sáng lóe, như mũi tên rời cung, lướt vụt lên.

Dưới sự giới thiệu của Đào Khai Trác, bốn người mới biết được, bò thang đao này, là hoạt động đặc thù của thôn Kỳ Lân.

Tương truyền hai ngàn năm trước, danh tướng Hưng Vũ khi dẫn bộ hạ tấn công quỷ môn quan thành La Hán, dựa vào 36 tên dũng sĩ chân trần bắc thành thang người, công vào trong thành, trăm trừ yêu ma, bảo toàn an bình cho bách tính một phương. Vì vậy, dân gian từng bước biến đổi ra phong tục treo thang đao này, dùng để tưởng niệm người trước, mà thôn Kỳ Lâm, lại là một trong những thôn lâu đời nhất, đến nay vẫn bảo tồn tập tục này.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt chiền trống ngút trời tràn ngập phấn khởi, Giản Vô Tranh giật mình, suýt nữa quên mất Tiểu Hắc đang cụng đầu bên chân. Vì vậy vội vàng bảo Đao Khải Trác mang cậu đi xối nước cho Tiểu Hắc, đợi đến khi hai người một Ngao trở lại dưới tàng cây, liền nhìn thấy Giản Tam Sinh đang cùng một người đàn ông trung niên khuôn mặt thô quánh đứng chung một chỗ, tựa như đang trò chuyện thật vui.

“Đó chính là Đao gia.” Đao Khải Trác chỉ tay phía trước, không thềm quan tâm đến Giản Vô Tranh, dẫn trước bước nhanh đi tới.

Giản Vô Tranh thoáng sững sốt, lập tức cũng dẫn Tiểu Hắc cả người ướt đầm đến gần Nhị ca và Đao gia đang nói chuyện với nhau.

Sau mấy phen nói chuyện, Giản Vô Tranh mới biết được, vị Đao gia Đao Kim Long này, trước kia từng nhận ân huệ của đại ca, lần này ông ta được đại ca nhờ vả, tiếp đón bốn người ăn uống ngủ nghỉ.

Đao Kim Long làm người hào sảng, không thích lễ nghi phiền phức, liền cùng Giản Tam Sinh và Giản Vô Tranh trao đổi danh thiếp, từ nay về sau tất cả mọi người cùng xưng huynh gọi đệ.

Dẫn bốn người vào trong nhà, Đao Kim Long gọi người mang lên tô mùm, cua, canh chua cá cùng đủ loại đồ nướng, mọi người vừa ăn vừa nói.

Đang giữa tiệc Giản Tam Sinh mượn cớ nghe ngóng sự tình của thôn Hòa Tuế, lại thấy Đao Kim Long vốn tươi cười rạng rỡ vừa nghe ba chữ thôn Hòa Tuế, lập tức kéo dài khuôn mặt già nua.

“Tam Sinh à, không phải ta nhiều lời, các cậu vào trong đó có chuyện gì quan trọng?” Đao Kim Long nạy cua, trong vẻ mặt tựa hồ đối với thôn Hòa Tuế này có chút kiêng kỵ.

“Không gạt anh già, em đây đến đó đích thật có việc gấp.” Giản Tam Sinh uống một hớp rượu, hơi đỏ mặt than thở với Đao Kim Long: “Việc này kỳ thật có liên quan đến em dâu em, nếu không làm sao ngay cả Tam đệ em đây bình thường không thích ra ngoài cũng phải đi theo.”

“Ồ?” Đao Kim Long nghe vậy kinh ngạc liếc mắt nhìn Giản Vô Tranh, thấy người sau hơi ngượng ngùng cúi đầu ăn gì đó, liền cười nói: “Hóa ra là vì em dâu mà đến, có thể nào là em dâu bị con buôn lừa gạt tới đây không?”

“Không sai biệt lắm đâu.” Thuận tay lột con tôm, Giản Tam Sinh nhai nướu nói: “Dù sao bọn em cũng phải đến được thôn kia đem người bắt trở về, nếu không nửa đời sau này của Vô Tranh nhà em, làm sao khá nổi.”

“Thì ra là thế.” Đao Kim Long gật đầu, hỏi trở lại: “Có muốn tôi tìm vài người đi cùng mọi người không? Thôn kia rất tà tính, chỉ có bốn người các cậu, khó tránh khỏi sẽ xảy ra vấn đề.”

“Việc này trái lại không cần, dù sao cũng là việc nhà, tục ngữ nói, chuyện xấu trong nhà không thể khoe ra ngoài mà.” Giản Tam Sinh nói xong kính Đao Kim Long một chén, lập tức nghi hoặc nói: “Nhưng không biết ông anh nói tà tính đây, là chỉ cái gì? Không bằng chỉ điểm cho em đây một chút, đến lúc đó cũng giúp bọn em biết đường ứng phó.”

“Ồi...” Đao Kim Long liếc mắt nhìn Giản Tam Sinh một cái, đặt chén rượu xuống, thờ dãi nói: “Thôn kia tà tính, đã không phải chuyện ngày một ngày hai nữa rồi...”

Hóa ra, thôn Hòa Tuế này cách thôn Kỳ Lân không xa, lái xe chưa tới một giờ là có thể đến huyện thành cách thôn gần nhất, chẳng qua muốn vào thôn, thì phiền toái hơn nhiều, thôn kia chẳng biết là người phương nào xây dựng, cư nhiên chọn một nơi ba mặt bao quanh là núi, một mặt hướng biển, muốn vào trong thôn, nhất định phải xuyên qua núi rừng hoang vu bên ngoài trước.

Thôn Hòa Tuế trước kia cũng không phải tên này, mà tên là thôn Uế Đầu, sau khi xây dựng đất nước nhiều người đã biết chữ, nghĩ tên này xui xẻo, trường thôn lúc ấy không còn cách nào, vì vậy bị bức sửa lại tên thôn.

Mà trên thực tế, thôn Hòa Tuế này so với thôn Kỳ Lân còn muốn lâu đời hơn, từ sau khi sửa lại tên thôn này, việc lạ trong thôn liên liên tiếp không ngừng.

Theo mấy người bán hàng thường xuyên lui tới thôn Hòa Tuế nói, thôn kia mỗi khi giữa tháng, sẽ phát sinh việc lạ, buổi tối cửa sổ mọi nhà đóng chặt, giống như thôn hoang không nói, đến ngày thứ hai là có thể nhìn thấy có người chết được nâng đến nghĩa địa công cộng của thôn mai táng, dần dần, người trong thôn càng ngày càng ít, nhưng chẳng biết tại sao, vậy mà không ai muốn rời khỏi thôn quỳ kia...

Chương 5 - Rừng hoang

Sầu bên trong mộ thất yên tĩnh, Giản Vô Tranh mang theo đèn pin mắt sói sáng tối biến ảo bất định thừ người ra đứng đó, đèn pin đã sắp hết điện, ngọn đèn màu vàng u ám chiếu không được xa lắm.

Nhưng nương theo ngọn đèn yếu ớt mỏng manh này, Giản Vô Tranh vẫn nhìn thấy được.

Thành Nhạc ôm Lăng Mộ Dương dựa vào trong góc, trên người cả hai nhuộm đầy máu, không có chút động tĩnh gì.

Huyền Vũ bị hai cổ thi thể ôm bó lại, quỳ rạp xuống một bên, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo bị vành nón rộng thùng thình che khuất hơn nửa, an tĩnh tựa như đang ngủ vậy.

Mà người con trai khiến Giản Vô Tranh ngày nhớ đêm mong kia, thì đứng chính giữa bọn họ, đưa lưng về phía mình, vẫn không hề nhúc nhích, tựa bức tượng điêu khắc.

“Khiêm Tử?” Giản Vô Tranh nắm lấy đèn pin, thử gọi một tiếng, phát hiện Vương Tử Khiêm bởi vì âm thanh của mình, thân thể có chút rung động, liền vội vàng bước nhanh đến.

“Khiêm Tử, cậu...” Song, ngoài dự liệu của cậu, nụ cười trong tưởng tượng nọ lại không đến.

Vương Tử Khiêm chậm rãi xoay người, lộ ra khuôn mặt hoàn toàn bị lôi vẩn và máu tươi bao phủ, đôi đồng tử đỏ sẫm nọ không có nửa điểm quang mang, tràn ngập tử khí nặng nề, mà trên thân thể điêu luyện trần trụi kia, cũng giống như trên mặt, che kín lôi vẩn màu đen dữ tợn, bụng còn cắm một lưỡi dao bén nhọn, chất lỏng màu đỏ tươi sền sệt không ngừng theo lưỡi dao chảy xuống...

“Khiêm Tử!” Giản Vô Tranh hét lớn một tiếng, từ trên giường ngồi bật dậy.

Trùng hai mắt che kín sương mù, Giản Vô Tranh nhìn bốn phía một chút, không ngừng thở hổn hển, mồ hôi lạnh đổ khắp người, cả bộ quần áo đều ướt đầm, dính dấp cực kỳ khó chịu.

Căn phòng xa lạ, không khí xa lạ, đúng rồi, cậu đang ở Nam Hải, ở thôn Kỳ Lân, vừa rồi chẳng qua là giấc mộng...

“Lại là giấc mộng kia.” Thầm mắng một tiếng mẹ, Giản Vô Tranh cúi kính cào tóc, lại dụi mắt, nhìn vách tường phát ngốc một hồi, rốt cuộc mới quyết định mặc quần áo xuống giường rửa mặt.

Khi ra tới ngoài, phát hiện Nhị ca và Hoắc Tam Nhi đã thức dậy, đang cùng Đào Kim Long ngồi trò chuyện dưới tàng cây, Giản Vô Tranh nghĩ một chút, rồi chưa vội qua đó, xoay người đi tới phòng của Lăng Mộ, dự định đánh thức hắn cùng đi rửa mặt, thuận tiện cùng đại bịp thảo luận một chút về con ác mộng tối qua.

“Lại, lại mơ thấy nữa?” Nghe xong Giản Vô Tranh qua loa kể lại, khóe miệng Lăng Mộ một trận co quắp, gượng cười an ủi: “Không sao đâu không sao đâu, chỉ cần chúng ta chạy tới kịp, mộng này sẽ không thành sự thật được, đừng nghĩ nhiều quá, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là đẩy nhanh tốc độ tìm được Thanh Long và Bạch Hồ.”

“Ừ.” Thờ ơ đáp lời, Giản Vô Tranh tâm tình không tốt sắc mặt cũng xấu theo, kè hương vòi nước, hung hăng hắt nước lên mặt giống như ai đó đang thiếu cậu hai trăm vạn đô la vậy.

Khi hai người đi tới dưới tàng cây, Giản Tam Sinh đang cùng Đào Kim Long thảo luận sự tình vừa thấy sắc mặt này của em trai nhà mình, không khỏi có chút lo lắng: “Vô Tranh à, tối hôm qua em ngủ không ngon? Sao mặt xanh cả thế này.”

“Không có gì.” Giản Vô Tranh mặt không chút thay đổi dè lên cơ mặt cứng đờ của mình, nói sang chuyện khác: “Nhị ca, khi nào chúng ta đến thôn Hòa Tuế?”

“Còn không phải đang chờ em và thằng nhóc Lăng kia thức dậy sao.” Liếc mắt nhìn hai người một cái, Giản Tam Sinh lấy hộp thuốc lá ra, châm cho mình và Đào Kim Long một điếu, sau

đó nói: “Anh mới vừa bàn xong với anh Đào chuyện trang bị, chúng ta hiện giờ mang theo bao lớn bao nhỏ dụng cụ vào thôn, khẳng định không thích hợp, dễ dàng chuốc thêm phiền toái, ý của anh là trang bị của đại ca đưa đến, trước cứ để anh Đào giữ giúp, bốn người chúng ta đến thôn điều ta tình hình trước, chờ hết thủy đã xác định xong, rồi trở về lấy trang bị.”

“Đúng vậy, biện pháp này là tốt nhất.” Đào Kim Long rút điều thuốc, giải thích: “Nghe Tam Sinh nói, phỏng chừng mọi người lao vào tìm người lần này, thế giới dưới nước cùng thế giới trên mặt đất không giống nhau, không chuẩn bị đầy đủ khẳng định không ổn, hướng chỉ nội tình của thôn kia còn chưa thăm dò, vẫn nên cẩn thận một chút tốt hơn...”

Từ xưa đến nay, phương bắc có Xuyên Sơn Quý trèo đèo lội suối, phương nam có Thầy Đất, mà vùng duyên hải này, cũng có một nhóm Sói Biển Già lướt sóng đào cát, bọn họ hàng năm tiếp xúc với biển cả, đến trong gió đi trong sóng, quen thuộc với mỗi một biến hóa của biển khơi, dùng mũi ngửi hai cái liền biết nơi nào có đá ngầm, nơi nào có nước xoáy, thời tiết và hướng gió có biến hóa gì.

Mà nhóm Sói Biển Già Đào Kim Long mang theo này, đó là xuất sắc nhất của vùng, bọn họ thông qua phương pháp của tổ tiên truyền xuống, đã vớt vô số thuyền đắm và cỗ mộ dưới đáy biển, đồ vàng mã mò được càng nhiều không đếm xuể, đối với những chuyện dưới đáy biển không thể nào quen thuộc hơn được nữa.

Song những thứ trong nước này, thì không thể gọi là đồ vàng mã, người đến bờ biển thu mua mấy thứ này, đều gọi chúng nó là đầu xanh, hơn nữa loại đầu xanh này, so ra không bằng đồ vàng mã trên mặt đất, bởi vì hàng năm bị nước biển ngâm dầm, chất lượng và tính chất đều giảm xuống trên diện rộng, có vài thứ bộ mặt cơ hồ hoàn toàn thay đổi, cho nên bình thường là 'Đầu xanh tới tay, tốt xấu tự biết', ý nói là, thu được hàng đầu xanh, hàng kia tốt hay xấu chỉ có thể tự mình nói được, bạn cho rằng nó là chỉ bảo vô giá thì nó chính là thế, bạn cho rằng nó là rác rưởi, vậy nó liền không đáng một xu, hàng đầu xanh không giống đồ vàng mã, không có vị trí giá cả cố định, toàn bộ dựa vào người thu hàng tự mình đo lường.

Sói Biển và Xuyên Sơn Quý Thầy Đất ngoại trừ địa phương, hoàn cảnh sống bất đồng ra, còn có rất nhiều kiêng kỵ đa dạng phức tạp.

Tỷ như từ 'xuống biển' này, ngư dân và Sói Biển dân thân giao dịch trên biển quanh năm, dựa vào biển kiếm sống, khi bọn họ muốn tạm biệt người thân, lúc giương buồm đi xa, bình thường đều nói 'ra biển', ngụ ý là 'ra đi bình an', tuyệt đối không cho nói 'xuống biển', bởi vì xuống biển có dễ dàng ngã vào biển cả.

Ngoài ra còn kỵ nói mấy từ 'lật', 'chìm' và 'rơi bánh chèo', thậm chí cũng không cho phép khi ở trên thuyền duỗi chân vào trong biển, nghe nói đây là hành vi khinh nhờn Long Vương và thần biển, phải chịu báo ứng, đồng thời cũng phòng ngừa bị cá cắn bị thương.

Giản Tam Sinh cũng nghĩ vậy, đến thôn tìm hiểu tình huống trước, rồi mới dựa vào những thứ cần dùng hướng Đào Kim Long mượn hai người làm thuê, tuy nói anh là Chương Nhân của nhà họ Giản, nhưng chuyện ra biển này vẫn chưa từng trải qua bao giờ, biết bơi, nhận biết gió, loại kỹ năng sống này còn phải dựa vào Sói Biển Già của địa phương mới được.

Bây giờ còn chưa thể xác định Khiêm Tử bọn họ có phải đã tiến vào cổ mộ rồi không, nếu đã vào, vậy cũng chỉ có thể để Đào Kim Long tìm hai người làm thuê đưa bọn họ ra biển, cuối cùng chuyện đảo đầu e rằng chỉ có thể để chính họ bắt tay vào làm. Nếu may mắn có thể ở trong thôn tìm được Khiêm Tử và Thành Nhạc, vậy đương nhiên không còn gì tốt bằng rồi.

Quyết định xong chuyện cần làm để vào thôn, Đào Kim Long liền mang theo mọi người đi ăn cơm trước, điểm tâm vẫn như cũ là một bữa đầy đủ phong tình hải đảo, đợi đến khi mọi người thu dọn đồ đạc tập hợp ở cửa thôn, nam nữ già trẻ trong thôn đã bắt đầu cuộc sống của một ngày mới rồi.

Đám đàn ông sẵn sàng xuất phát ra biển bắt cá, đám phụ nữ giúp chồng mình thu sửa tốt lưới và thuyền bè, trở về đến nhà cùng những phụ nữ khác vừa trò chuyện vừa làm chút đồ thủ công, đám con nít thì bị lệnh cưỡng chế đến trường học ở khu lân cận, dọc theo đường đi đùa đùa giỡn giỡn lăn lộn đến trên người và cặp sách tràn đầy bùn đất.

Mọi người đứng ở cửa thôn, nhìn cả thôn tỏa ra bầu không khí tốt đẹp náo nhiệt an lành, cũng không nhìn được lộ ra chút tươi cười tự đáy lòng.

Lúc này Đào Khải Trác lái xe sang, kéo cửa sổ xe cười gọi mọi người lên, mọi người liền quay đầu lại nói tạm biệt Đào Kim Long, còn nói vài lời khách sáo, lúc này mới lần lượt chui vào trong xe.

Cho dù là buổi sớm, thời tiết vùng duyên hải cũng nóng khiến người ta lột rớt hai tầng da, cũng may Đào Khải Trác lần này cuối cùng thiện tâm quá độ, mở điều hòa, mới không để cho Tiểu Hắc đã sắp hư thoát mà hồn lìa khỏi xác.

Ô tô một đường lái đến huyện Đông Lâm phụ cận thôn Hòa Tuế, mọi người Giản Tam Sinh ngồi trên xe, nghe Đào Khải Trác chậm rãi giới thiệu huyện thành không tính là lớn này.

Huyện Đông Lâm này, mặc dù mang theo một chữ huyện, nhưng cơ bản không có gì khác thôn Kỳ Lân, chỉ là so với thôn bình thường phồn hoa náo nhiệt hơn mà thôi, huyện trưởng Tề Quốc Đào trước kia chính là trưởng thôn của Đông Lâm, về sau thôn nâng cấp lên huyện thành, ông ta cũng hiển nhiên biến thành huyện trưởng, Đông Lâm và mấy thôn xóm phụ cận, vẫn duy trì giao dịch qua lại tốt đẹp, cho dù là cùng thôn Hòa Tuế bảo thủ mà quý dị này, cũng có đoạn thời gian giao dịch hàng hóa cố định.

Đào Khải Trác lần này chính là muốn mang đám người bọn họ, đến chợ phiên của huyện Đông Lâm tìm một nhóm chuyển hàng có thể dẫn bọn họ vào thôn, hoặc thôn dân Hòa Tuế đến Đông Lâm mua hàng đang chuẩn bị quay về.

Có người quen mang theo, xuyên qua cánh rừng hoa kia sẽ không khó khăn gì, chỉ cần cho vài tờ tiền đỏ, sẽ có rất nhiều người nguyện ý giúp việc này.

Theo đường cá xuyên qua phố quà vặt của Đông Lâm, ô tô rẽ vài góc ngoặt, liền lái đến thị trường mua bán của vô số quán hàng rong tụ tập, lúc này, chính là lúc mọi người trên chợ phiên ầm ĩ khí thế ngất trời, hai bên đường cái bày đầy các loại hàng hóa, thịt bò rau dưa, dụng cụ

sinh hoạt, cùng những thứ nhỏ nhỏ hiêm lạ cổ quái rực rỡ đủ loại, so với chợ bán đồ cũ Phan Gia Viên còn muôn náo nhiệt hơn gấp trăm lần.

Ô tô đến đây sẽ rất khó đi tới, bởi vì người lui tới thật sự nhiều lắm, rất nhiều người dút khoát ngay cả xe đạp cũng ném ở cửa chợ, giao vài đồng tiền để ông bác xem giúp, sau đó đi bộ vào.

Số lần Đào Khải Trác tới nơi này không ít, biết lái xe khẳng định không vào được, tìm một chỗ đậu xe, bảo mọi người Giản Tam Sinh ở trong xe hưởng điều hòa đợi một lát, còn mình xuống xe đi vào trong chợ tìm người.

Lăng Mộ nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài căn bản ngồi không yên, liền xúi Giản Vô Tranh cùng xuống xem một chút, bắt đắc dĩ Giản Vô Tranh hiện giờ thâm nghĩ mau chóng vào thôn, một tí tí thời gian cũng không nguyện ý chậm trễ, lại sợ Lăng Mộ đi một mình không về được, liền bày ra bộ dáng hung ác nhìn trừng trừng hắn, mãi đến khi đại bíp phong thủy lên tiếng cầu xin tha thứ, mới khôi phục vẻ mặt bình tĩnh xoay người nằm bò lên Tiểu Hắc ngồi phía sau.

Năng suất làm việc của Đào Khải Trác rất cao, mọi người đợi chưa đến 10 phút, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng vang thùng thùng, Giản Tam Sinh vội vàng kéo cửa xe xuống, liền nhìn thấy Đào Khải Trác mang theo một người đàn ông cường tráng so với hắn còn đen hơn nhiều đang đứng ngoài cửa xe.

“Nhị gia, tôi tìm người dẫn đường cho ngài rồi.” Đào Khải Trác mỉm cười, lộ ra hai hàng răng trắng bóc chói mắt, chỉ vào người đàn ông bên cạnh nói: “Anh ta tên là Tôn Đại Hồng, người địa phương, đối với chuyện ở thôn Hòa Tuế rất quen thuộc, có anh ta mang mọi người vào thôn sẽ không thành vấn đề.” Nói rồi lại chuyển hướng Tôn Đại Hồng, giao phó: “Mấy vị này là tới du lịch, vào thôn chỉ nhìn ngắm phong cảnh, tiền tôi đã cho anh, anh cứ dẫn bọn họ vào thôn, chuyện khác không cần phải lo, hiểu không?”

Tôn Đại Hồng nọ bị Đào Khải Trác hù như vậy, vội lộ ra nụ cười ngây ngô, gật đầu như già tởm đáp: “Biết, biết.”

Thấy người dẫn đường đã tìm được, mọi người Giản Tam Sinh liền không chậm trễ nữa, rất nhanh thu dọn đồ đạc ra khỏi xe, cùng Đào Khải Trác chào hỏi vài câu nói tạm biệt, rồi theo Tôn Đại Hồng đi về hướng thôn Hòa Tuế.

Khi Tiểu Hắc vừa xuống xe, Tôn Đại Hồng nọ liền bị dọa giật mình, Giản Vô Tranh nói với hắn vài lần chớ này không cần người, gã mới không kinh hoảng nữa, chỉ có điều thường xuyên quay đầu lén nhìn Tiểu Hắc, tựa hồ vẫn đối với hình thể cực lớn của Tiểu Hắc cực kỳ kiêng kỵ.

Nói đến cũng lạ, khi ở huyện thành Đông Lâm, thời tiết còn nóng như phòng tắm hơi, đợi đến khi đi theo Tôn Đại Hồng vào rừng hoang, nhiệt độ xung quanh lại đột ngột giảm xuống một nửa, phảng phất như trong rừng cây này cùng bên ngoài hoàn toàn là hai thế giới khác biệt, dưới cành lá rậm rạp, vậy mà thấu qua vài tia âm lãnh khó tả rót vào cốt tủy.

Bốn người đi theo Tôn Đại Hồng, xuyên qua cánh rừng ba bốn giờ, giày trên chân dính đầy bùn đất và lá khô, đều thành bộ dáng sức cùng lực kiệt không thể chịu nổi, chỉ có Tiểu Hắc bởi vì nhiệt độ giảm xuống mà có vẻ thần thái sáng láng sinh long hoạt hổ.

“Ôi, mấy vị đại gia, bụng tôi đây lại ăm ỉ rồi, tôi qua kia giải quyết chút, mọi người ở đây đợi một lát, tôi lập tức xong ngay.” Tôn Đại Hồng cau mày, vẻ mặt thống khổ, khom lưng ôm bụng, một đôi mắt trâu to dùng khăn cầu nhìn về phía Giản Tam Sinh.

Đây đã là lần thứ năm Tôn Đại Hồng kêu la tiêu chảy dọc đường, đòi đi giải quyết một mình.

“Đi đi, đi đi.” Giản Tam Sinh cũng cau mày, trong miệng ngâm điều thuốc, không nhìn được phát phát tay, ý bảo gã đi nhanh về nhanh.

Chờ bóng dáng Tôn Đại Hồng vừa biến mất, Hoắc Tam Nhi lập tức mất lộ hung quang, quay về hướng Giản Tam Sinh làm một động tác tay, mà Giản Tam Sinh cũng gật đầu, anh gập cong hai ngón tay đáp lại.

Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương ở một bên thấy thế, đều đem ánh mắt nghi hoặc ném về hướng Hoắc Tam Nhi, Hoắc Tam Nhi bị hai người nhìn chòng chọc đến ê ẩm cả da đầu, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ bước đến trước mặt hai người, giả vờ đưa cho họ hai bình nước, sau đó hạ giọng nói: “Cẩn thận, người nọ có quỷ.”

Chương 6 – Kẻ lừa đảo

*N*ghe vậy, Giản Vô Tranh và Lăng Mộ đều thoáng sững sốt, không ngờ tới sự tình sẽ như vậy, không thể làm gì khác hơn là khó xử liếc mắt nhìn nhau, sau đó vận nắp bình yên lặng uống nước.

Mọi người đợi tại chỗ khoảng 20 phút, Tôn Đại Hồng chạy đi giải quyết chuyện lớn đòi người vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, Giản Tam Sinh đem đầu lọc thuốc lá hung hăng ném một cái, chửi nhỏ một câu: “Con mẹ nó, thằng ôn...”

“Tôi thấy hẳn muốn để chúng ta lạc đường, chết trong khu rừng già này.” Hoắc Tam Nhi đen mặt tiếp lời, bắt đầu nhìn bốn phía âm u xung quanh.

Tình hình trước mắt khiến Giản Vô Tranh và Lăng Mộ vốn vẫn duy trì trầm mặc cũng nhìn không được phóng tầm mắt nhìn lại.

Quả nhiên, cảnh sắc chung quanh này cùng lúc vừa mới vào rừng cây cũng không khác biệt là bao, từng gốc từng gốc cây già chọc trời, trong rừng cây mênh mông ngay cả con đường đất cũng không có, nghĩ cũng biết nếu không phải người quen đường dẫn lối, người ngoài vào trong rừng này nhất định sẽ lạc, đến lúc đó ra không được, e rằng chỉ có thể dựa vào vận may của người đó, hoặc chờ ông trời ngó tới cho.

Ngay khi đám người Giản Tam Sinh lo lắng nên làm gì bây giờ, Tôn Đại Hồng vốn tưởng rằng đã biến mất lại mang về mặt hiền lành thông thả trở về.

“Xin lỗi các vị, sáng nay chẳng biết ăn gì, bụng tôi đầy cứ ăm ỉ đến giờ, dầy vò tôi muốn chết.” Ngượng ngùng gãi gãi đầu, Tôn Đại Hồng cười ngây ngô giải thích.

Nhìn thấy người dẫn đường trở lại, trong lòng mọi người thoáng thở phào nhẹ nhõm, Giản Tam Sinh híp mắt một lần nữa châm thuốc, nhíu mày, hướng Tôn Đại Hồng hất cằm nói: “Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng dẫn đường.”

Gật gật đầu, Tôn Đại Hồng dạ hai tiếng, liền xoay người tiếp tục đi trước dẫn đường.

Trong rừng cây râm mát, mặc cho ánh mặt trời bên ngoài có lớn đến mấy, cũng chiếu không được đến đây, bốn người theo sát Tôn Đại hồng đi phía sau, một đường không nói lời nào.

Chẳng biết đã đi bao lâu, Giản Vô Tranh chợt phát hiện Tiểu Hắc bình thường trầm mặc ôn hòa, lúc này liên tiếp quay đầu nhìn quanh, bước tiến nhẹ nhàng mạnh mẽ cũng trở nên do dự không ổn.

Tiểu Hắc có chuyện gì vậy? Trong lòng Giản Vô Tranh nghi hoặc không thôi, theo Hắc Tử cẩn thận quay đầu lại nhìn ngó vài lần, nhưng không nhìn thấy thứ gì khả nghi, không khỏi trầm nghĩ đại khái là Tiểu Hắc tới Nam Hải khí hậu không quen, cho nên thần kinh có chút lộn xộn như vậy.

Vì thế Giản Vô Tranh quyết định không quan tâm đến phản ứng của Tiểu Hắc nữa, chuẩn bị tiếp tục yên lặng đi tới, đúng lúc này, Tiểu Hắc lại bỗng dừng xoay người, quay về hướng rừng cây không một bóng người phía sau hung ác nhe răng nanh, thanh âm trầm thấp tràn ngập tính uy hiếp ghê rợn ở cổ họng, sau đó không để ý mọi người đang ném về hướng nó ánh mắt kỳ quái, mạnh mẽ phóng vọt lên, giống như đạn ra khỏi nòng súng, hướng về phía con đường khi đến chạy vụt đi.

“Tiểu Hắc!” Giản Vô Tranh sợ hãi kêu thành tiếng, đuổi theo phía trước vài bước, nhưng tốc độ của Tiểu Hắc thật sự quá nhanh, ảnh thú màu đen mạnh mẽ uy mãnh nọ nháy mắt liền biến mất trong rừng cây, từ đó chẳng biết đi đâu.

“Không sao đâu, Hắc Tử không lạc được.” Giản Tam Sinh thấy thế vội vàng đi tới bên Giản Vô Tranh, vỗ bờ vai cậu trấn an nói: “Nó không rời khỏi em được, lập tức sẽ chạy về thôi, yên tâm.”

“Đúng vậy, Tam gia, Hắc Tử tinh khôn như vậy, tuyệt đối sẽ không sao đâu.” Hoắc Tam Nhi nhìn về hướng Tiểu Hắc biến mất, lập tức xoay đầu sang cười hì hì an ủi: “Không chừng là phát hiện em chó nào đó, vội vã chạy đi gieo giống đó mà.”

Không nhận được trùng mắt liếc Hoắc Tam Nhi một cái, Giản Vô Tranh thờ dãi, chợt nghĩ đến trước kia đối với tên chết tiệt ấy cậu cũng cho là thế, chung quy nghĩ đối phương hẳn sẽ không rời bỏ mình, nhưng cuối cùng y ngay cả một lời cũng chưa từng nói đã bỏ đi, hiện giờ ngay cả Tiểu Hắc cũng như vậy...

Nhìn tiểu tổ tông đang thất thần một chút, Giản Tam Sinh lắc đầu, nghĩ sắc trời cũng không còn sớm, tiếp tục như vậy chẳng biết đến khi nào mới có thể vào thôn, vì vậy đưa tay muốn gọi mọi người tiếp tục lên đường, tuy nhiên quay đầu nhìn lại, nơi nào còn thấy bóng dáng của gã đàn ông ra vẻ khờ khạo ngốc nghếch kia nữa?

“Mẹ kiếp! Người đâu?!” Phảng phất như ảo thuật vậy, Tôn Đại Hồng vốn đi ở phía trước, giờ phút này vậy mà biến mất vào không khí trước mặt mọi người, cảnh tượng lạ lùng như thế, khiến người kinh nghiệm lão làng trước giờ thành thạo có thừa như Giản Tam Sinh đây cũng không nhận được sắc mặt đại biến.

“Con mẹ nó thằng ranh, dám chạy?!” Thấy người đã mất, Hoắc Tam Nhi đột nhiên giận dữ, nhắc chân muốn đuổi theo, lại bị Lăng Mộ ở một bên đưa tay kéo.

“Đừng nóng vội, ở đây có dấu chân, thằng giặc ấy chạy không thoát đâu.” Lăng Mộ thản nhiên chỉ chỉ trên mặt đất, lại quay đầu liếc mắt nhìn một cái, sau đó nói: “Tiểu Hắc khẳng định sẽ tự trở về, chúng ta theo dấu chân đuổi theo Tôn Đại Hồng trước, bất quá phải cẩn thận, tôi thấy cánh rừng này không bình thường, hẳn là dựa theo trận pháp nào đó bố trí, có lẽ tuổi tác cũng không nhỏ đâu, không chừng còn có thể có cơ quan bẫy rập gì đó.”

“Nhóc Dao đen kia mẹ nó cũng không hiền lành gì, cứ nhiên tìm người như vậy dẫn đường cho chúng ta.” Hoắc Tam Nhi trở tay lấy ba lô, túm ra một thanh dao găm cổ đại dài chỉ 30 cm, dao găm kia tinh xảo vô cùng, phần cán điêu khắc hoa văn cổ cứng cáp, lưỡi nhọn sắc bén phiếm hàn quang màu lam, nhìn qua hung hãn dị thường.

Vững vàng cầm dao găm trong tay, ánh mắt Hoắc Tam Nhi lộ ra một mạt sát ý, nhìn ba người khác một chút, liền dẫn đầu đi phía trước. Đây là một trong những thói quen sống khi ra ngoài của Giản gia, nếu trong đội ngũ chỉ còn một tay sai hoặc khổ sai, mà những người còn lại đều không xảy ra chuyện gì, vậy tay sai hay khổ sai duy nhất này sẽ phụ trách hết thay nhiệm vụ nguy hiểm như dò đường gì gì đó.

“Đừng nói vậy.” Giản Tam Sinh đi theo sau Hoắc Tam Nhi, chậm rãi phun ra một vòng khói, vừa đi vừa phân tích nói: “Thằng nhóc Dao gia khẳng định cũng không nhìn ra người này không thành thật, bằng không dựa vào việc nó là trụ đầu của thủ hạ Dao gia, sẽ không dám đùa giỡn sau lưng chúng ta đâu... Chỉ sợ Tôn Đại Hồng kia khi tiếp xúc đã chuẩn bị tốt để tính kế chúng ta, trên đường vài lần chưa xuống tay cũng bởi vì kiêng kỵ Hắc Tử, vừa rồi Hắc Tử bỗng dưng nổi điên chạy mất, gã liền vừa vận nhân cơ hội bỏ rơi chúng ta, để chúng ta lạc đường trong khu rừng già này, nếu ta đoán không lầm, Tôn Đại Hồng này chỉ sợ là muốn đợi chúng ta chết đói ở đây rồi mới trở về nhặt của.”

“Thật nhìn không ra, bộ dáng thành thật là thế, tâm địa cư nhiên ác độc vậy.” Tay trái Lăng Mộ khẽ nâng, bấm ra một trận quyết, cẩn thận quan sát tình thế xung quanh, trong miệng còn nhin không được lắm bấm linh tinh: “Bất quá người vẫn có chút ngu, dấu chân cũng không biết xử lý mà dám chạy.”

Giản Vô Tranh đi cuối cùng, trong tai nghe ba người phía trước đàm luận, trong bụng lại nhớ đến Tiểu Hắc đã chạy mất bóng, ngay cả dưới chân cũng quên nhìn, chỉ biết không ngừng quay đầu lại nhìn, bộ dạng mất hồn lạc vía.

Bởi vì không chắc Tôn Đại Hồng kia có thể ở trên đường thiết lập cạm bẫy hay không, cho nên bốn người lần theo dấu chân đi cực kỳ cẩn thận, dọc đường ngay cả thanh âm giẫm lên lá cây cũng cố gắng giảm nhỏ, dáng điệu nọ lén lút lút lút như chôn vào thôn vậy.

Dấu chân trên mặt đất khi nặng khi nhẹ, sau khi xuống một sườn dốc nhỏ thì kéo dài mãi về phía trước, tiện đà kéo đến phía sau một gốc cây già cao lớn tráng kiện, Hoắc Tam Nhi dừng lại quan sát một phen, liền trở tay cầm dao găm che trước ngực, bảo ba người còn lại ở đây chờ, còn mình rón ra rón rén lén mò qua đó.

Cây già kia vô cùng thô to, phải năm sáu gã đàn ông trưởng thành mới có thể hoàn toàn ôm trọn, nếu có người nào ở phía sau cây này giở trò, Giản Tam Sinh bọn họ bên này hoàn toàn nhìn không thấy được. Gắt gao tập trung, Hoắc Tam Nhi liền dùng tư thế đối phó với bánh ú trong mộ ra, từng bước đi nhẹ nhàng mà nghiêm cẩn, hết sức chăm chú nhìn phía trước, như vậy cho dù có đột phát rủi ro gì, hấn cũng có thể kịp ứng phó.

Song khiến hấn thất vọng chính là, dấu chân kia kéo dài đến phía sau cây to thì không thấy đâu nữa, phảng phất như Tôn Đại Hồng tới đây lại đột ngột biến mất, Hoắc Tam Nhi về mặt không thể tin qua lại vài vòng chung quanh, nhưng vẫn không phát hiện mây may dấu vết khả nghi nào.

Một người sờ sờ bật vô âm tín biến mất trong không khí, loại chuyện này dù có là ai cũng sẽ không tin nổi, đừng nói chi là loại Xuyên Sơn Quý hung ngoan tâm độc như Hoắc Tam Nhi.

Trở lại nơi dấu chân biến mất, Hoắc Tam Nhi ngồi xổm xuống dùng dao găm đâm đâm mặt đất, xác định nơi này chỉ có bùn, cũng không có cơ quan gì, không khỏi lại bắt đầu nghi hoặc.

“Con mẹ nó, tới cùng đã chạy đi đâu, ngàn vạn lần đừng để cho ông mày bắt được, bằng không ông đánh cho chết!” Hung hăng phun một ngụm, Hoắc Tam Nhi thu hồi dao găm, muốn đi gọi mọi người Giản Tam Sinh sang, không ngờ gót chân còn chưa rời khỏi mặt đất, cư nhiên cảm giác có thứ gì đó vừa nóng vừa dính nhỏ lên mặt, vô thức đưa tay lau một phen, vừa để trước mắt nhìn, một mảnh đồ tươi chói mắt đang dính dấp trong lòng bàn tay.

“Đây là...máu?!” Hoắc Tam Nhi thấp giọng kêu lên sợ hãi, đồng thời trong lòng không nhịn được lạnh đi, lập tức nhớ tới ngoại trừ mặt đất có cơ quan ra, còn có một loại khả năng, đó chính là Tôn Đại Hồng này bò lên cây rồi!

Bản năng thân thể vĩnh viễn đi trước suy nghĩ của đầu óc, Hoắc Tam Nhi sau khi nhìn rõ chân tướng sự tình, lập tức như gấu chó chụp môi lần ra vài vòng, tiếp theo vừa làm ra tư thế phòng ngự, vừa nhanh chóng trở tay móc ra dao găm, sau đó ngẩng đầu nhìn hướng lên cây.

Ba người xa xa nhìn thấy Hoắc Tam Nhi bỗng đứng từ phía sau cây lẩn ra, tưởng xảy ra đánh nhau gì đó, đang muốn từ trong túi lấy vũ khí ra hỗ trợ, lại phát hiện Hoắc Tam Nhi sau khi lẩn ra thì vẫn chỉ ngây ngốc ngửa đầu ngẩn người, không có động tác gì khác nữa, chẳng biết hấn tới cùng nhìn thấy gì.

“Tam Nhi?” Giản Tam Sinh kỳ quái kêu một tiếng, thấy Hoắc Tam Nhi không phản ứng, liền đưa mắt ra hiệu cho Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương, ba người liếc nhau gật đầu, chậm rãi đi tới.

“Đây là...!” Khi nhìn rõ thứ lộ ra trên nhánh cỏ thụ chọc trời, mọi người Giản Tam Sinh cũng đều kinh ngạc trừng lớn hai mắt, thân thể nháy mắt cứng đờ, phía sau lưng toát ra từng tầng mồ hôi lạnh, chẳng biết thấm ướt mấy lớp quần áo.

Chỉ thấy trên cỏ thụ xanh ngắt thẳng tắp nọ, một con trăn quái mắt xanh bẻ ngang bằng một cái thùng phuy lẳng lẳng cuộn trong đó, con trăn quái giương tròn miệng máu màu tím sẫm, dồn sức nuốt chửng một người đàn ông trưởng thành cường tráng, máu tươi đầm đìa theo hàm dưới của con trăn quái không ngừng rơi xuống đất, bắn tung tóe từng giọt đỏ sẫm tựa đóa hoa chết chóc.

Từ phục sức quần áo của người đàn ông kia đến xem, không thể nghi ngờ chính là Tôn Đại Hồng dẫn đường trước đó.

“Chỉ sợ nửa người trên của hắn đã bị nghiền nát trong cơ thể của trăn khổng lồ rồi, cứu không nổi nữa.” Giản Tam Sinh hít ngược một ngụm khí lạnh, ra hiệu bảo mọi người lặng lẽ lui lại, đồng thời thấp giọng giải thích: “Mãng xà đang trong quá trình nuốt chửng con mồi là yếu ớt nhất, không có tính công kích, chúng ta thừa dịp hiện tại nhanh chóng rời đi, đừng để nó phát hiện.”

Dứt lời, Giản Tam Sinh dẫn đầu lùi về phía sau, ba người còn lại theo sát, đều cẩn thận đề chừng, sợ quá nhiều đến con trăn quái nuốt người kia, đến lúc đó khó tránh khỏi lại một hồi ác chiến.

Bốn người đi mãi tới ngoài phạm vi con trăn quái đang sống, lúc này mới chậm bước, Giản Tam Sinh vuốt mặt, buồn bực hút một điếu thuốc, âm thầm cân nhắc lần này thật sự ra trận bất lợi, cư nhiên chưa làm được việc gì đã phát sinh chuyện không may như thế, về sau còn chưa biết xảy ra chiêu trò gì nữa.

“Tiểu Hắc?!” Đang lúc lơ đãng, chợt nghe Giản Vô Tranh bên cạnh khẽ kinh hãi gọi một tiếng, Giản Tam Sinh cau mày ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Hắc Tử trước đó vô cớ tụt lại phía sau đang đứng cách đó không xa nhìn bọn họ.

“Thế nào, Tam gia, tôi nói Hắc Tử không sao đâu mà, cậu xem hiện giờ chẳng phải vẫn tốt sao.” Thoát khỏi nguy hiểm, Hoắc Tam Nhi lại trở về bộ dáng cà lơ phất phơ mặt cười hi hi, giành trước vài bước chạy đến trước mặt Tiểu Hắc, đưa tay phải xoa đầu Ngao đen tuyến kia.

“Hừ, còn biết đường trở về.” Trùng mắt với Tiểu Hắc một cái, Giản Vô Tranh tức giận thấp giọng nói thầm.

Nhìn thấy Giản Vô Tranh trước đó rõ ràng lo lắng đến vậy, hiện giờ lại trước sau bày ra mặt lạnh, bộ dáng mặt tự nhiên cố gắng không chịu tới gần, Lăng Mộ và Hoắc Tam Nhi cũng nhin không được cười trộm trong lòng.

“Được rồi, đừng chậm trễ thời gian nữa, trước khi trời tối phải chạy đến thôn, nếu không chừng lại đụng phải chuyện gì nữa.” Giản Tam Sinh vung tay lên, không nhận được gọi mọi người mau chóng tăng tốc.

“Nhị gia, ngài yên tâm, nước cờ của trận pháp trong rừng này tôi đã nghiên cứu kỹ, ra ngoài không thành vấn đề.” Trên đường một mực bấm đốt ngón tay tính toán, Lăng Mộ Dương nói nhỏ, thấy sắc mặt Giản Tam Sinh không tốt, bước lên phía trước nói: “Thế trận nơi này tên là Thiên Cương Ly Hồi trận, là một loại trận pháp từ thượng cổ xa xưa truyền đến nay, cổ thụ có con trăn to quấn quanh kia chính là mắt trận, trước đó bị Tôn Đại Hồng dắt đi lòng vòng tôi còn có chút hoài nghi, nhìn thấy gốc cây cùng con trăn kia tôi liền chắc chắn, Thiên Cương Ly Hồi trận này kỳ thật phá giải rất dễ dàng, mọi người đi theo tôi là được.”

Nghe vậy, vốn còn đang khổ não làm thế nào ra được khỏi khu rừng hoang này Giản Tam Sinh lập tức vực dậy tinh thần, không nhiều lời nói nhảm nữa, khoát tay bảo Lăng Mộ mau chóng dẫn đường.

Gần sẩm tối, mọi người rút cuộc ra khỏi khu rừng, dọc theo đường đi Lăng Mộ hí hóp mắt niệm lầm bầm, mang theo mọi người tới tới lui lui, rất giống pháp sư rơm thời Cá Cự (là một hạt của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc).

Đứng cạnh rừng cây, mọi người nhìn thôn Hòa Tuế trước mắt nằm sát bờ biển, phát hiện thôn này thật sự nhỏ ghê gớm, nhiều lắm cũng chỉ hơn mười hộ gia đình, hơn nữa bị rừng hoang vây quanh, càng phát ra vẻ cô độc quanh hiu.

Lúc này không biết trong thôn đang cử hành hoạt động gì, một đám người đang quây quần cùng nhau gảy đàn thổi sáo, mấy cô gái đứng chính giữa đám người, cất cao giọng vừa khóc vừa xướng, cảnh tượng nhất thời vô cùng náo nhiệt, rồi lại khiến người ta cảm thấy vạn phần quỷ dị.

Loại cảnh tượng hiếm lạ này khiến mọi người Giản Tam Sinh không nhận được muốn nhìn lâu hơn, chẳng qua không nghĩ tới vừa nhìn xuống, chẳng ngờ phát hiện một chuyện khiến kẻ khác rợn tóc gáy.

Tôn Đại Hồng vốn bị con trăn quái nặng nề kia nuốt chửng trong rừng hoang, giờ phút này cư nhiên sổng sò sò đứng trong đám người, đi theo mọi người vây xem không ngừng đùa giỡn, phảng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì cả.

Thế nhưng sao có thể vậy được? Người rõ ràng đã bị trăn quái nuốt sống, làm sao lông tóc không chút hao tổn đứng trước mặt bọn họ? Chẳng lẽ khu rừng hoang kia còn có bí mật nào đó không muốn người biết, có thể khiến cho người chết vào đó sống lại?

Đang lúc mọi người kinh hồn chưa định, mơ hồ không rõ xảy ra chuyện gì, Tôn Đại Hồng kia cư nhiên phát hiện bọn họ, trên khuôn mặt hàm hậu lộ ra một tia hoảng sợ, lập tức xoay người lủi vào đám đông, bỏ chạy một mạch không quay đầu lại.

“Mẹ kiếp!” Thấy tình cảnh này, Giản Tam Sinh không nhận được mắng to một tiếng, ra hiệu quát: “Đuổi theo! Ngàn vạn lần không để cho nó chạy!”

Bên tai tràn ngập tiếng khóc xương phong tình của dân tộc thiểu số vẫn còn tiếp tục, đám người Giản Tam Sinh đã không còn rảnh rỗi thương thức nữa, bốn người một ngao trên đường đất gập ghềnh lồi lõm trong thôn, đuổi sát “Tôn Đại Hồng” đang hốt hoảng chạy trốn không tha.

“Mẹ kiếp! Thằng quý trộm chạy thật con mẹ nó mau!” Hoắc Tam Nhi vác nhiều đồ nhất, chạy rất lao lực, không khỏi đối với “Tôn Đại Hồng” không biết là người hay quý phía trước kia càng thêm phần hận, trong lúc chạy trốn cũng tùy thời rút dao ra chuẩn bị.

“Không thể để gã chuồn mất!” Mọi người rẽ qua giao lộ, đuổi tới phía sau một căn nhà hoang vắng, Giản Tam Sinh xem xét đúng thời cơ, phát tay hét lớn một tiếng: “Hắc Tử lên!”

Tiểu Hắc hung mãnh cường tráng vốn đang phối hợp với tốc độ của mọi người chạy theo một bên, giờ phút này nhận được hiệu lệnh, lập tức điên cuồng gào thét xông ra, giống như một luồng chớp màu đen bắn tới, thân hình khổng lồ dày nặng tràn ngập sức bật, vừa nhảy lên đã đem “Tôn Đại Hồng” nọ bỏ nhào trên mặt đất.

“Tha mạng... Xin tha mạng!” Bị Tiểu Hắc kẹp cổ đè trên mặt đất, Tôn Đại Hồng giờ khuôn mặt ngã đến đầu tét máu chảy lên, tứ chi không ngừng vùng vẫy quơ quào, áo quần cọ sát trên mặt đất dính đầy bùn đất, bộ dáng vô cùng thê thảm.

Thấy Tôn Đại Hồng đã bị bắt, mọi người Giản Tam Sinh liền thả chậm cước bộ, thở phì phò từ từ đi tới.

“Thế nào, hiện tại biết hô tha mạng rồi?”

Hoắc Tam Nhi cười dữ tợn nhất, rút ra dao găm chạm trở tinh xảo kia, ngồi xổm người xuống, dùng dao găm vỗ trên khuôn mặt đầy bùn và máu của Tôn Đại Hồng, nói: “Còn muốn vẫy mấy ông đây trong rừng, tưởng mấy ông mày dễ bị gạt lắm hử?”

Bị Tiểu Hắc thở hồng hộc nhe ra răng nanh đe nặng, lại bị Hoắc Tam Nhi lấy dao găm kề trên mặt, Tôn Đại Hồng kia bị dọa đến cả người lạnh run, miệng mồm không rõ nói cầu xin tha thứ, trên khuôn mặt lầy lội nước mắt rơi xuống, nào còn loại ung dung khi tính kế người khác trong rừng kia.

“Tam Nhi, đừng đùa gã nữa.”

Nhìn không được vẻ uất ức rối bù này của Tôn Đại Hồng, Giản Vô Tranh cau mày, nhìn chung quanh một chút nói: “Tìm một chỗ không có người ngoài, để gã nói cho rõ ràng sự tình.”

Vui cười gật đầu với Giản Vô Tranh, Hoắc Tam Nhi quay sang tiếp tục hung thần ác sát đe dọa: “Nói! Nhà mày ở đâu! Lập tức mang bọn tao đi, tha cho mày khỏi chết!”

Khuôn mặt vặn vẹo từ dưới vuốt Tiểu Hắc bò ra, Tôn Đại Hồng vội cuống cuống gật đầu đáp ứng, sợ Hoắc Tam Nhi và Tiểu Hắc thật sự sẽ dùng dao găm cùng răng nanh sắc bén đẩy gã vào chỗ chết.

Mọi người đi theo Tôn Đại Hồng toàn thân rối bầy không chịu nổi xuyên qua mấy con đường đất, vượt qua non nửa thôn, đi tới trước một viện nhỏ dùng tường đất bao quanh, phát hiện trong viện nhỏ này chỉ có hai gian nhà, bên ngoài phòng ốc cũng có công cụ sản xuất cơ bản bày biện như những ngư dân khác, thoạt nhìn vô cùng nghèo túng, tuyệt đối không phải gia đình đoàn chính gì.

“Chính, chính là nơi này.” Tôn Đại Hồng đứng ở cửa, do dự nhìn mọi người, sợ sệt nói.

“Là nơi này thì còn chờ gì nữa.” Giản Tam Sinh tung chân đá Tôn Đại Hồng một cước, rầy rầy điều thuốc trên tay, hất cằm lên, nói: “Còn không mau mang bọn ta vào?!”

“Dạ, dạ...” Tôn Đại Hồng bị đập một cái lão đảo, vội vàng kinh hoàng bước nhanh lên mở cửa.

Vào trong phòng, Giản Vô Tranh phát hiện nhà ở này không chỉ có bề ngoài khó coi, bên trong càng sơ sài muốn chết, chỉ có một cái bàn cùng mấy gia cụ đơn giản, ngay cả mấy loại thiết bị cơ bản như TV và tủ lạnh cũng không có, hơn nữa từ lớp bụi thật dày trên bàn kia đến xem, nơi này chỉ ít cũng một tháng hơn rồi chưa có ai dọn dẹp.

“Đây thật sự là nhà của ngươi?” Giản Tam Sinh cau chặt mày, ở trong phòng đảo hai vòng, chết sống cũng tìm không được chỗ có thể đặt chân, không nhìn được hoài nghi nhìn về phía Tôn Đại Hồng, hỏi:

“Ta nhìn thế nào cũng thấy không giống chỗ người ở?”

“Đây thật sự là nhà tôi.” Tôn Đại Hồng thấy mọi người cũng chỉ đứng trong phòng, không chịu lên ghế ngồi, mới giật mình ý thức được trong nhà quá dơ, khiến mấy vị “khách quý” này ghét bỏ rồi, liền vội vàng từ trên tường túm xuống giẻ lau, động tác mau lẹ lau xong mấy cái ghế, nặn ra nụ cười tươi nói: “Tôi cùng anh của tôi mấy tuần rồi chưa trở về, hai chúng tôi lại chưa có vợ, trong nhà không ai trông coi, cho nên mới như vậy.”

“Ngươi cùng anh ngươi?” Nghe thế Giản Tam Sinh nhíu mày, hút thuốc ngồi trên ghế đã lau khô, suy tư một chút tiếp tục hỏi: “Nói như vậy, người bị rắn nuốt trong rừng kia, là anh trai ngươi? Hai người là anh em song sinh?”

Nghe đối thoại của hai người, ba người còn lại cũng lập tức hiểu ra, chuyện quỷ dị nhất này đã có lời giải thích, vấn đề khác cũng liền dễ dàng giải quyết.

“Đúng, anh của tôi bị con quái xà kia nuốt.”

Bị chạm vào chỗ đau, cả người Tôn Đại Hồng nhất thời uể oải hẳn xuống:

“Tôi nói với anh ấy đừng đến đó rồi, trong thôn không ai dám loanh quanh gần cây kia, anh ấy trái lại dẫn các anh đến đó, kết quả để rắn cắn chết, tôi sợ hãi, liền nhanh chóng chạy về, chúng tôi kỳ thật chỉ muốn, chỉ muốn kiếm chút lợi nhỏ...”

“Muốn kiếm chút lợi nhỏ?”

Không đợi Tôn Đại Hồng nói xong, Lăng Mộ hừ lạnh một tiếng ngắt lời nói:

“Tôi thấy là tham tiền mà bỏ mạng thì đúng hơn! Trên chợ phiên Đông Lâm hai anh em các người đã nghĩ ổn thỏa xem làm thế nào hại chúng tôi rồi đúng chứ? Dẫn chúng tôi đến đó, chẳng phải là muốn cho con rắn kia ăn chúng tôi, các người thì cầm tiền chạy trốn sao? Nhưng không ngờ tới nhỉ, mấy ông đây hồng phúc tề thiên, có ông trời phù hộ, đến cùng ngược lại anh trai người tự rước lấy kết cục thảm hại.”

“Tôi, tôi... Ôi...” Bị nói đến không còn mặt mũi nào, Tôn Đại Hồng đau khổ lắc lắc đầu.

“Được rồi, chuyện này cứ để qua trước, chúng ta phải nói chuyện chính sự đã.”

Chưa quên mục đích thực sự trăm đắng nghìn cay đi tới thôn Hòa Tuế này, Giản Tam Sinh vẫy vẫy tay với Tôn Đại Hồng, ý bảo gã tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện:

“Người xem hai anh em các người tính toán hại chúng ta như vậy, đây là mưu sát chưa thành đó, việc này nếu giao người cho cớ, người nói xem có thể phán người mấy năm? Bất quá nề tình người thân người vừa mới chết, Nhị gia ta sẽ không tố cáo người, cho người một cơ hội ở lại lấy vợ sinh con, thế nào?”

Mới vừa nghe nói phải chịu phạt, Tôn Đại Hồng vẻ mặt khóc tang thiếu chút nữa đứng không vững, hiện giờ lại nghe Giản Tam Sinh nói tha cho mình, cảm tạ đại ân đại đức, muốn quỳ xuống dập đầu, lại bị Giản Tam Sinh cười đưa tay ngăn cản.

“Người không cần cảm ơn ta sớm như vậy, ta tha cho người một mạng, tất nhiên là có nguyên nhân của ta.” Giản Tam Sinh rút điều thuốc, hít một hơi, nói: “Nói thật ra, Nhị gia ta đến cái thôn cũ nát này, cũng không phải chỉ để du lịch, ta muốn tìm hai người, hai người này trước đó hẳn đã tới đây, người xem thử đã từng gặp qua chưa.”

Nói rồi, Giản Tam Sinh phát tay ý bảo Hoắc Tam Nhi lấy ảnh của Vương Tử Khiêm cùng Thành Nhạc trong ba lô ra, đưa cho Tôn Đại Hồng cẩn thận nhìn.

Nghi hoặc tiếp nhận hai bức ảnh, Tôn Đại Hồng chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền kinh hô thành tiếng: “Hai người kia! Tôi, tôi đã gặp, không chỉ tôi, người trong thôn chúng tôi cũng đều từng gặp bọn họ, hai người bọn họ mấy hôm trước còn ở đây, nhưng sau đêm hôm đó, thì không thấy tăm hơi nữa!”

“Mấy hôm trước?” Giản Vô Tranh bắt được trọng điểm, cẩn thận hỏi: “Chẳng phải người nói người cùng anh mình đã nhiều tuần chưa trở về sao, làm sao biết bọn họ mấy ngày trước còn ở đây?”

“Việc này ngài chưa biết rồi, tôi cùng anh tôi bình thường làm công trong huyện thành, cũng thường giúp chuyển hàng đến thôn, dù sao đường vào thôn không dễ đi, người ngoài dễ lạc đường.” Tôn Đại Hồng thành thật giải thích:

“Thôn này của chúng tôi có một tập tục, giữa ngày 10 đến ngày 20 hàng tháng, sẽ đổ mưa to mấy ngày liền, trưởng thôn nói đó là Lôi Công quỷ xuống bắt người, bảo chúng tôi mỗi khi đến mấy ngày này thì sớm kết thúc công việc, cũng không thể ra khơi bắt cá, buổi tối càng phải khóa chặt cửa, ai cũng không thể ra, nếu không sẽ bị bắt đi.

“Hai người kia vừa vặn tới vào mấy ngày đó, khi ấy tôi cùng anh mình từng quay về thôn đưa vài chuyến hàng, liền nhìn thấy bọn họ, hai người kia làm cho người ta cảm giác rất bất thường, nhìn không ra là đang làm gì, thôn này của chúng tôi nhỏ, nhà ai có hai người ngoài đến mọi người trong thôn đều biết, hai người kia lại dễ gây sự chú ý như vậy, cho nên tôi và anh mình cũng nghe nói không ít chuyện về hai người bọn họ.

Sau đêm hôm đó, Lôi Công Quỷ đến bắt người, hai người bọn họ lại mạo hiểm mưa to đi ra, Mai Hồng ngăn không được, mặc cho bọn họ đi, về sau nghe nói, ngày thứ hai liền nhìn thấy giao lộ đầu đông của thôn nằm chết mấy Lôi Công Quỷ, mà hai người kia cũng không còn xuất hiện nữa, trưởng thôn nói bọn họ phạm vào thiên nộ, giết chết Lôi Công Quỷ mà Thiên Đế phải tới, cho nên bị Thiên Đế bắt đi rồi.”

Nghe xong lời Tôn Đại Hồng, Giản Vô Tranh mặc dù giống ba người khác đều đầu đầy nghi vấn, nhưng vẫn tỉnh táo hỏi: “Mai Hồng mà người nói là ai, sao lại quen biết hai người bọn họ? Còn có Lôi Công Quỷ này là thứ gì, bộ dáng thế nào, sao lại bị hai người bọn họ giết?”

“Mai Hồng là bà u trong thôn, bình thường nhà ai có chút chuyện gì đều đến tìm bà u giúp tế quỷ cầu thần, mấy ngày hai người kia tới, đều ở trong nhà Mai Hồng. Về phần Lôi Công Quỷ này...”

Tôn Đại Hồng nói đến đây, bỗng dừng trở nên thần bí hề hề, cẩn thận bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài vài lần, mới yên tâm quay đầu lại, tiếp tục nói:

“Trưởng thôn luôn không cho nói, kỳ thật thôn chúng tôi mỗi khi đến mấy ngày này sẽ có người chết, đều là bị Lôi Công Quỷ này giết chết, trưởng thôn nói Lôi Công Quỷ là thần tiên, không cho chúng tôi phản kháng lại chúng, nhưng ngày đó thu dọn thi thể tôi chạy đi nhìn thoáng qua, đó nào có là thần tiên gì chứ, rõ ràng là quái vật! Ngay cả quái vật như vậy cũng có thể giết, mấy anh nói xem hai người kia có lợi hại không!”

“Quái vật?” Nghe thế, mọi người nghi hoặc liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều đoán xem thứ này tới cùng có liên quan gì đến Vương Tử Khiêm bọn họ, có thể chính là đầu mối mấu chốt nhất để tìm được hai người hay không.

Giản Tam Sinh trong lúc mọi người đang suy nghĩ, nói với Tôn Đại Hồng: “Thi thể của Lôi Công Quỷ kia, các người đã ném đâu rồi? Lát nữa mang bọn ta tới xem.”

“Chuyện đó không được.”

Nghe nói muốn đi nhìn xem, Tôn Đại Hồng vội vàng khoát tay nói:

“Trưởng thôn bảo người ta nâng thi thể đến căn nhà không người ở sau thôn khóa lại, không cho ai nhìn, chìa khóa ở chỗ ông ta, không có sự cho phép của ông ấy ai cũng không vào được, cửa sổ nhà đó đều dùng ván gỗ đóng đinh, chỉ có cửa có thể sử dụng chìa khóa mở ra.”

“Ồ?” Giản Tam Sinh gật đầu, suy nghĩ một chút, lại tiếp tục nói: “Thế thì như vậy, người dẫn chúng ta đi tìm trường thôn, việc này tự bọn ta sẽ nghĩ biện pháp là được, người không cần phải xen vào... Bất quá mấy ngày nay bọn ta đều phải ở đây, người cứ lo quét dọn nhà cửa, làm cơm cho tốt, ta tự nhiên sẽ không tìm người gây phiền toái, có lẽ khi ở huyện thành, chú em Đào gia đã đưa cho người không ít phần thưởng rồi nhỉ?”

Thấy mấy vị “khách quý” có chút hung hãn này sẽ không làm khó mình nữa, Tôn Đại Hồng lập tức cười đáp ứng nói: “Không thành vấn đề không thành vấn đề, mấy vị cứ đi làm chuyện cần làm, ăn ở cứ để tôi lo.”

Sắp xếp xong vấn đề ăn ở, bốn người không trì hoãn nữa, lúc này đi theo Tôn Đại Hồng đến nhà trường thôn.

Trường thôn kia là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, tên Lâm Cánh Học, mang một đôi kính gọng dài hẹp, nhìn qua trong bụng hẳn là có vài phần trí thức, bất quá tuy nói là một trường thôn, đồ đạc trong nhà cũng không có chỗ nào tốt hơn, khắp nơi đều lộ ra một cổ keo kiệt.

Vừa mới bắt đầu nhìn thấy đám người Giản Tam Sinh, Lâm Cánh Học còn giả bộ nhiệt tình chiêu đãi, sau khi nghe mọi người nói muốn nhìn Lô Công Quý, sắc mặt lập tức trầm xuống, không nói hai lời bắt đầu đuổi người, thái độ cực kỳ kiên quyết.

Giản Tam Sinh thấy sắc mặt ông ta không tốt, trong lòng biết trong đó ắt có khác thường, cũng không tiếp tục kiên trì, liền mang theo mọi người rời khỏi nhà trường thôn.

Trở về hai gian nhà nát của Tôn Đại Hồng, Hoắc Tam Nhi nhin không được ử rữ mất tinh thần hỏi: “Vậy nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ chờ đến tối chúng ta len lén cạy cửa?”

“Phòng chừng cánh cửa đó sẽ không dễ cạy đâu, cửa sổ cũng dùng ván gỗ đóng đinh, đó chính là quyết tâm không để người ta nhìn thấy thứ bên trong.” Thở dài, Giản Tam Sinh ngồi trên ghế, cau mày suy nghĩ đôi sách tiếp theo.

“Không cần nầy, chúng ta tốt xấu gì cũng là trí thức, tại sao có thể làm chuyện thô tục như vậy.” Trái ngược với ba người khác đang mặt ủ mày ê, Lăng Mộ Dương trái lại vui cười hơn hờ ngồi bên cạnh Giản Tam Sinh, vẻ mặt đắc ý.

“Sao? Đại bịp anh lại có biện pháp gì? Có thể nào là ngài còn có thể tính được cửa khóa bao lâu sẽ tự động mở chẳng?” Trùng mắt liếc Lăng Mộ một cái, Giản Vô Tranh mặt không chút thay đổi xem thường nói.

“Tôi đây quả thật tính không ra.” Cười cười tự giễu, Lăng Mộ từ trong túi áo móc ra một xương chìa khóa, lúc lắc mấy cái, nói: “Bất quá trước khi chúng ta rời khỏi nhà lão già kia, tay tôi bỗng dưng ngứa ngứa, liền thuận tiện lấy theo thứ này.”

“Đây là...?” Nhìn xương chìa khóa lúc ẩn lúc hiện trên tay Lăng Mộ, mọi người nhất thời lộ ra sắc mặt mừng rỡ.

Thoảng thấy ba người chuyển buồn thành vui, trong lòng Lăng Mộ đặc ý vạ phần, nét mặt lại làm bộ bất đắc dĩ buông tay nói: “Ôi, cùng một chỗ với mấy người lâu quá, bản thân cũng sắp quên mất, hai tay ngoại trừ có thể bám quẻ, tôi còn có tay thứ ba lấy đồ trong túi này nha ~!”

Chương 8 – Quái ảnh trong xứ

Thôn Hòa Tuế vào ban đêm, có một loại ma lực đặc thù, giống như hố đen sâu không thấy đáy vậy, dùng con sóng dữ thâm trầm yên tĩnh của nó cuốn người vào trong vòng xoáy im ắng nọ.

Thuyền đánh cá cập bến bên bờ, sóng biển nhấp nhô bất định, lưới đánh cá bị gió thổi, cùng thôn trang quỵ dị tử khí trầm trầm không chút huyền ảo, các thôn dân phảng phất như đang tuân thủ một ước định yên lặng vô hình, không ai cao giọng cười nói, cũng không ai dám bước ra khỏi cửa, hết thấy, đều là tĩnh mịch...

“Hắt xì!” Thành linh, trước căn nhà bỏ hoang chất đồ đạc hỗn tạp sau thôn, có người không chịu im lặng lên tiếng phá tan cục diện chọc người phát lạnh này.

“Con mẹ nó, nhất định là thằng già Quách đầu to chết tiết ở sau lưng nhớ mình!” Hoắc Tam Nhi hít hít mũi, lại duỗi tay xoa xoa mặt, khó chịu thấp giọng mắng.

“Nhỏ giọng dùm chút.” Giản Tam Sinh đưa tay thưởng cho hắn một cái bốp đầu, cảnh giác nhìn bốn phía, thấy không có gì dị thường, mới lên tiếng: “Nếu để người ta phát hiện chúng ta ở đây lén la lén lút, dẫn lão già trưởng thôn kia sang đây, ta trở về liền khâu cái miệng quỷ gây chuyện này của ngươi.”

Người trong thôn đối với ngôi nhà này tựa hồ vô cùng kiêng kỵ, nếu như bị bọn họ phát hiện đang có âm mưu với nơi này, tuyệt đối sẽ tố giác lên trưởng thôn, đến lúc đó trưởng thôn biết chìa khóa của mình đã mất, khó tránh khỏi sẽ làm sự tình âm ỉ lên, tạo thành kết quả không tốt. Đó cũng là một trong những nguyên nhân tại sao bọn họ lại thừa dịp nửa đêm canh ba, lúc thôn dân đều trốn trong nhà không ra mà lần mò chạy tới.

“Tôi nào có làm ra bao nhiêu tiếng động đâu, Nhị gia anh cũng quá cẩn thận rồi.” Bị giáo huấn Hoắc Tam Nhi thụt đầu, nhỏ giọng lầu bầu.

“Còn chưa làm ra bao nhiêu tiếng động hở?” Đối với câu nói xạo của Hoắc Tam Nhi, Lăng Mộ khinh thường khịt mũi khó chịu: “Nơi này im ắng như nghĩa địa vậy, ngài hắt xì một cái, là đủ so với động đất Ván Xuyên rồi, đó thật sự có thể gọi là đất rung tuyết lở đó nha, chân tôi cũng bị anh dọa đến mềm nhũn, phiền ngài lần sau hắt xì nhớ thông báo trước một tiếng được chứ?”

“Hắc, tôi đây...” Nghe ra được Lăng Mộ sỉ nhục mình, Hoắc Tam Nhi lập tức trừng mắt, há mồm định phản bác.

“Được rồi, đừng âm ỉ nữa.” Chạy quan sát xung quanh nhà một chút, Giản Vô Tranh phát hiện căn nhà nhỏ bỏ hoang này rách nát không chịu nổi, chỉ có cửa sắt chính giữa là sạch sẽ hoàn

hảo, cùng so sánh với tường đất loang lổ lổm chổm và cửa sổ bị ván gỗ đóng đinh lộn xộn, càng có vẻ khác thường vạn phần.

“Lăng Mộ, mở cửa ra đi, chúng ta không thể cứ đợi ở đây mãi, vạn nhất bị người phát hiện khẳng định gặp rắc rối.” Giản Vô Tranh đưa tay tóm khóa trên cửa sắt, quay đầu nói với Lăng Mộ Dương.

“Được thôi.” Lăng Mộ Dương mặt cười đắc ý, móc ra chìa khóa ba bước thành hai đi tới trước cửa sắt, vừa lần lượt cắm thử từng chìa vào, vừa tranh công nói: “Nếu không có cánh tay thứ ba thần không biết quỷ không hay của tôi đây, chúng ta hiện giờ nếu muốn vào, sợ rằng chỉ có thể dùng đá đập.”

“Ừ.” Nghe Lăng Mộ cố ý khoe khoang, Giản Tam Sinh không nhịn được nhếch khóe miệng, giả vờ nghiêm túc nói: “Móc túi có công, đợi chúng ta trở về Bắc Kinh, ta phải đi tìm người làm cho cậu một lá cờ thi đua, trên đề 'thiên hạ đệ nhất thần trộm', thế nào?”

“Phải phải, ngài đây chẳng phải rõ ràng muốn tiến tôi vào tay cóm sao, không cần chinh người ta như vậy nha.” Lăng Mộ nghe vậy ủy khuất bĩu môi, không dám nhiều lời nữa, tay chân lạnh lẽo mở khóa cửa, dùng sức đẩy cửa sắt, nói: “Tốt rồi, mọi người vào xem đi, tôi ở bên ngoài trông chừng, có người đến lập tức thông báo mọi người.”

Gật đầu, Giản Tam Sinh cầm đèn pin mắt sói dùng để xuống mộ, dẫn đầu đi vào, Giản Vô Tranh cùng Hoắc Tam Nhi theo sát phía sau.

Không gian bên trong căn nhà nát cũng không lớn, chỉ là chính giữa có một vách ngăn, chia phòng làm hơn hai gian, trong phòng chất rất nhiều vật phẩm đồ nát rườm rà, cơ hồ tất cả mọi thứ đều phủ một lớp bụi thật dày. Chẳng qua từ dấu chân trên mặt đất có vào có ra đến xem, nơi này trước đó không lâu đã có người từng đến, có lẽ nhất định là người chuyển thi thể của Lôi Công Quỷ mà Tôn Đại Hồng nói tới đây.

Ba người lấy đèn pin ra chiếu bốn phía, nhìn quan cảnh đại khái trong phòng một chút, liền theo dấu chân trên mặt đất đi thẳng tới tận cùng trong xó đặt thi thể Lôi Công Quỷ.

Theo bước chân của ba người, tro bụi trên mặt đất chậm rãi bốc lên trong không khí, bị ánh đèn màu đỏ cam chiếu sáng bắn ra từng hạt tròn rõ ràng, giống như chiếc thuyền đơn độc giữa biển, nặng nề di chuyển di chuyển trôi nổi không ngừng.

“Đây, đây là...” Chùm sáng của đèn pin trong tay Giản Tam Sinh cùng Hoắc Tam Nhi tập trung ở góc tường, dưới ánh đèn cường lực, trên mặt đất mấy thứ gì đó đang vặn vẹo dây dưa một chỗ, hoàn toàn bại lộ trước mắt ba người.

Đó là những con quái vật tương tự đứa bé loài người, nhưng toàn thân đều là vảy dày và quần đầy rong biển, trên lưng chúng nó mọc một túi mềm kỳ quái, từ trong túi mềm vươn ra một cuống mạch máu cỡ ống nước, nổi thẳng đến đỉnh đầu như con rùa vậy.

Mấy quái vật này nghiêng bảy tẹo tám chòng chắt cùng một chỗ, rất rõ ràng là bị người ta vùi vã ném ở chỗ này bỏ mặc. Tử trạng của chúng nó vô cùng thê thảm, có con là bị người ta cứng

rắn bẻ gãy cổ và tứ chi, có con bị vật sắc đâm xuyên vẩy dày trước ngực chia làm đôi, còn lại, thì như là bên trong bị căng phồng, cả người nổ tung mà chết.

Nhìn thi thể vụn vẹo dữ tợn của quái vật, Giản Vô Tranh nhú nhú mày, cậu từng chứng kiến Thành Nhạc dùng ngũ hành thuật với Khiêm Tử, khiến cánh tay Khiêm Tử nứt toác, máu chảy không ngừng, liền nhân nhật mở miệng nói: “Loại thủ pháp này, đích thật là Khiêm Tử và Thành Nhạc, hai người bọn họ quả nhiên đã tới đây, nhưng không biết hiện giờ...”

“Ôi, trước đừng lo bọn họ hiện giờ ở đâu, phát hiện mấy thủ mộ thú này, liền chứng minh chúng ta cách bọn họ không xa nữa đâu.” Giản Tam Sinh khoát tay áo, bộ dáng đầy ung dung, đang khi nói chuyện, lại ngồi xồm xuồng, dùng đèn pin đẩy đẩy mấy cỗ thi thể nọ, tỉ mỉ lật xem.

“Thủ mộ thú? Nhị ca, anh là nói...” Giản Vô Tranh ngẩn người, lập tức tròn to mắt, trên mặt lộ ra một tia kinh hãi.

“Đúng vậy.” Giản Tam Sinh cười gật đầu, chỉ vào mấy thi thể quái vật phi nhân loại trên mặt đất, nhai nướu nói: “Mấy thứ này cũng không phải Lôi Công Quỷ gì Tôn Đại Hồng nói, mà là thủ mộ thú nuôi trong âm huyết chẳng biết đã bao nhiêu năm rồi, có chúng nó ở đây, chính là minh chứng tốt nhất gần đây có mộ dưới biển. Thôn này sở dĩ sau khi sửa lại tên, trong tuần mỗi tháng đều phát sinh chuyện Lôi Công Quỷ bắt người, chính là vì thay đổi tên thôn, khiến cho khí thôn vốn cùng âm khí mộ biển đối kháng lẫn nhau không còn nữa, thủ mộ thú trong mộ này mới có thể nhân cơ hội lên bờ hành hung ăn thịt người. Bất quá e rằng ngoại trừ tên thôn ra, cả thôn này kể cả khu rừng hoang bao bên ngoài, đều từng được bố trí tỉ mỉ, khiến cho thôn Hòa Tuế này chống lại âm khí do phong thủy đặc thù của mộ dưới biển sinh ra, đồng thời cũng có thể đủ vững vàng thủ hộ bí mật ở nơi này.”

“Vậy dựa theo cách nói của Nhị gia ngài, mấy ngày trong tuần mỗi tháng này, nhất định chính là ngày âm khí huyết trong biển dồi dào nhất, cũng là đoạn thời gian dương khí của thôn trang trên mặt đất yếu nhất.” Không đợi Giản Tam Sinh nói xong, vẫn canh giữ bên ngoài Lăng Mộ Dương đột nhiên đi đến, cũng nói tiếp lời: “Khi chúng ta ra khơi tìm người, cũng không thể chọn mấy ngày này, nếu không tuyệt đối sẽ bị những thứ dưới đáy biển này giết chết.”

“Đúng vậy, hiện tại chỉ có một thanh niên khỏe mạnh là tôi, Hắc Tử lại không thể xuống nước, lấy ai bảo vệ được mọi người đây.” Theo lời Lăng Mộ Dương, Hoắc Tam Nhi luôn tùy tiện cũng không nhận được cẩn thận hẳn lên: “Dù sao, mọi người không phải ai cũng như anh Khiêm.”

Không thể không thừa nhận ba người không hề có lực chiến đấu, nghe xong lời Hoắc Tam Nhi, động tác nhất trí thờ dài, lúc này mới yên lặng ở trong lòng cảm khái tầm quan trọng của việc rèn luyện hằng ngày.

Lớn lên là một người bình thường, Giản Vô Tranh lúc này bị chạm vào nỗi đau, càng tỏ ra thờ ơ, cậu hồi tưởng lại hai lần trước khi xuống mộ, Vương Tử Khiêm dũng cảm quên mình bảo vệ cậu, mỗi lần đều khiến chính mình một thân máu tươi đầm đìa, mà cậu lại không hề chịu mấy may thương tổn gì ghê gớm.

Khóe miệng cong lên một mặt cười mỉm, Giản Vô Tranh lại nhớ cảnh tượng khi hai người khắc chữ trong Y Tất Na Da, tên của hai người vững vàng khắc trên trụ băng, cùng câu nói khiến cậu cả đời cũng không quên được kia.

Giản Vô Tranh Vương Tử Khiêm.

Khiêm khiêm quân tử dữ thế vô tranh.

Tiếc rằng người con trai ôn nhu đứng bên cạnh bảo vệ mình lúc ấy, hiện giờ lại chẳng biết đang ở phương nào.

Một loại khổ sở mang tên nhớ nhung dần dần lan tràn nơi ngực, Giản Vô Tranh nhận thấy được bản thân thất thần, vội vàng lắc lắc đầu, vẫy đi tâm tư hiện giờ không nên có trong đầu, ép buộc mình đổi mặt với chuyện trước mắt.

“Ôi, thủ mộ thứ này bộ dạng thật đúng là lầy lội nha, nhìn xem thứ trên lưng nó kia, Nhị gia anh nói xem đây rốt cuộc là cái gì?” Lăng Mộ hiếu kỳ cùng Giản Tam Sinh ngồi xổm trên mặt đất, thỉnh thoảng chỉ vào kết cấu kỳ quái của thủ mộ thứ phát biểu nghi vấn.

Đối với mấy thứ buồn nôn này không có hứng thú, Giản Vô Tranh di chuyển vài bước, đi tới bên tường, trong lúc vô thức quét mắt liếc nhìn chỗ mình vừa mới đứng, phát hiện trên lớp bụi dày ở mặt đất nơi đó, ngoại trừ dấu chân của mình ra, còn mấy dấu móng tay hình dạng quái dị, tuyệt đối không phải của con người lưu lại.

Hắn sẽ không... Trán Giản Vô Tranh nhỏ mồ hôi lạnh, để chứng thật suy nghĩ trong lòng mình, quay đầu cứng ngắc nhìn mấy cỗ thi thể vụn vụn quần lấy nhau kia. Khi chứng kiến dấu móng tay cùng chân đám quái thủ mộ thứ này hoàn toàn trùng khớp, trong lòng nhất thời lộp bộp một tiếng, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân vọt tới đỉnh đầu.

Bà nó... Tim đập đột ngột nhanh hơn, Giản Vô Tranh nắm chặt nắm tay, cả người nháy mắt căng thẳng, mắt nhìn ba người kia còn đang vui cười đàm luận, nghĩ muốn nhắc nhở bọn họ, rồi lại sợ thanh âm quá lớn, kích thích thứ kia.

“Nhị ca.” Hạ giọng, Giản Vô Tranh căn bản không dám theo dấu móng tay nhìn hướng đến góc hắc ám bên cạnh, chỉ có thể cố gắng bình tĩnh nói: “Mọi người nhìn xem dấu chân bên kia.....”

“Dấu chân?” Đám người Giản Tam Sinh nghe được Giản Vô Tranh nói, đều ngưng nói nhảm, nghi hoặc theo hướng cậu chỉ nhìn lại, sau đó, cơ hồ là cùng lúc nhất thời sắc mặt ngưng trọng yên lặng hẳn xuống.

“Con mẹ nó lần này ai nói không mang theo Hắc Tử, trở về khâu trừ hoa hồng.” Chậm rãi đứng dậy, Giản Tam Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói, đồng thời ra hiệu mọi người dừng hành động thiếu suy nghĩ đã thảo kinh xà.

“Hình như là Tam gia nói đó.” Đối mặt với vấn đề chia hoa hồng, Hoắc Tam Nhi hiếm khi nghiêm túc hẳn.

“Con mẹ nó anh chỉ có lúc này mới phản ứng mau.” Giản Vô Tranh đề thấp thanh âm, tức giận nói: “Chẳng phải vì tôi sợ Tôn Đại Hồng kia chạy, nên để Tiểu Hắc trông hấn, chúng ta cũng an tâm ra ngoài làm việc sao.”

“... Ai u ... hai ông anh của tôi ơi, cầu hai người đừng cãi nữa, vẫn nên mau chóng ngấm lại biện pháp đi.” Từ trước đến nay luôn nhất gan, hai chân Lăng Mộ Dương lúc này gần như nhũn ra cả rồi.

Bốn người chú ý cảnh giác cùng một góc xó, chậm rãi di chuyển bước chân, từ từ hình thành một vòng vây, đem khu vực tối tăm khả nghi kia phân chia ra.

Nhưng khi bọn họ đang cẩn thận làm ra tư thế phòng ngự, thứ trong xó kia tựa hồ cũng đã nhận ra không khí căng thẳng này, lúc Giản Vô Tranh đánh bạo tập trung nhìn về phía đó, liền phát hiện thân ảnh quý dị giấu trong bóng tối ấy, cũng đang lặng lẽ hướng về phía bọn họ từng bước một.

Chương 9 - Quỷ khóc

Hình dáng như thứ yêu tà nọ vừa động như vậy, nhất thời làm cả bốn người đứng bên cạnh đồng xác sống lưng phát lạnh da đầu tê dại, ai cũng đoán không được thứ kia sẽ tiếp tục làm ra chuyện gì, chỉ có thể đề cao cảnh giác ở mức độ cao nhất, làm ra tư thế phòng ngự, ứng phó thủ mộ thú đột ngột tập kích.

Song khiến mọi người không ngờ tới chính là, thủ mộ thú quái dị đầu rùa vượt nhọn tứ chi dài nhỏ này, so với mấy người sống bọn họ càng nhất gan hơn, nói nó là lặng lẽ hướng về phía họ từng bước một, chẳng bằng nói là đang tùy thời chạy trốn.

Chỉ thấy thủ mộ thú cao hơn nửa người cẩn thận từng bước một, thừa dịp tất cả mọi người đang quan sát phản ứng của nó áp dụng phòng ngự, thỉnh linh phát ra một tiếng kêu trầm thấp thật nhỏ, sau đó vụt một cái lao ra cửa, tốc độ nhanh không phải tầm thường, bốn người cơ hồ chỉ thấy một mặt quái ảnh màu xanh, thủ mộ thú kia liền chẳng thấy tăm hơi.

“Đệt, để nó chạy rồi!” Kịp phản ứng đầu tiên Giản Tam Sinh mắng to một câu, hướng về phía ba người còn đang nhìn chằm chằm cửa sừng sờ ra dấu, nói: “Còn phát ngốc cái gì nữa chứ! Mau đuổi theo đi!”

“Đuổi theo, đuổi theo!” Vừa nhìn Giản Tam Sinh mang đèn pin theo sau thủ mộ thú chạy ra khỏi cửa, Hoắc Tam Nhi vỗ Giản Vô Tranh và Lăng Mộ hai cái, vội vàng đuổi theo, hấn cũng không thể để cho Chương Nhãn một mình liều mạng cùng quái vật kia, xảy ra chuyện một tay sai nhỏ nhỏ như hấn tuyệt đối không gánh vác nổi trách nhiệm này.

Nhìn hai người trước sau chạy như gió không thấy bóng dáng, Giản Vô Tranh sau khi kinh ngạc sững sờ, cũng lập tức kéo Lăng Mộ xông ra ngoài, nghĩ đến con thủ mộ thú duy nhất sống sót kia không chừng có thể mang đến cho bọn họ nhiều tin tức hơn, trong lòng Giản Vô Tranh

liền một trận khấn trương thêm phần kích động, hận không thể làm cho quái vật kia nói ra tiếng người ngay, để nói cho bọn họ biết Khiêm Tử và Thành Nhạc tới cùng đã đi đâu.

Bốn người không dám phát ra tiếng động quá lớn, để tránh quấy rầy đến thôn dân, chỉ có thể nương theo ánh sáng đèn pin, theo con đường đất trong thôn theo dấu, thế nhưng bóng đêm dày đặc, bầu trời lại không có ánh trăng, ánh sáng đèn pin bắn trên mặt đất, ngay cả dấu chân có hay không cũng không thấy được rõ ràng.

“Con mẹ nó, thứ này sao mà như nhát như cây, chúng ta còn chưa sợ nó, nó đã sợ chúng ta rồi.” Cơ bản đã xác định tìm không được thứ kia, cước bộ mọi người liềm chậm lại, Hoắc Tam Nhi chửi một câu, cẩn thận quan sát bốn phía, nhúu mày không nhịn được nói: “Không phải nói con kia là Lôi Công Quý, mỗi tháng đều vào thôn ăn thịt người sao, Tôn Đại Hồng sẽ không gạt chúng ta nữa đấy chứ?”

“Không đâu.” Giản Tam Sinh đối với thủ mộ thú trong tưởng tượng của bọn họ không giống nhau lắm này cũng tương đối bất đắc dĩ cùng khó chịu, chuẩn bị nhiều như vậy, kích thích trong dự liệu không xảy ra, mặc cho ai cũng đều có chút nhụt chí, châm một điếu thuốc, Giản Tam Sinh vừa mang người trở về, vừa chậm rì rì nói: “Hai đứa Khiêm Tử và Thành Nhạc đã ra tay, liền chứng minh thứ kia khó đối phó... Ta thấy không phải nó sợ chúng ta, mà là nó bị giam trong phòng đó quá lâu, dù sao cũng là thứ dưới biển, cách nước sống không được, cho nên vừa rồi vội vã quay về trong mộ biển rồi đấy.”

“Vậy nó còn có thể trở lại không?” Giản Vô Tranh thở dài, biết giấc mộng bức quái vật nói tiếng người của mình cuối cùng đã sụp đổ...

“Khẳng định sẽ quay lại.” Cười vỗ vai Giản Vô Tranh, Lăng Mộ quay đầu liếc mắt nhìn ngoài khơi xa đen ngịt, nhỏ giọng nói: “Đừng quên, hiện giờ chính là giữa tháng, tôi phỏng chừng cái loại cuộc sống Lôi Công Quý bắt người mà Tôn Đại Hồng nói này, sẽ còn tiếp nữa, tỷ lệ bị chúng ta đụng phải, đại khái đến 90%.”

Ba người khác nghe được lời này của Lăng Mộ, vẻ mặt nhiều ít đều có chút biến hóa, đó là một loại chờ đợi cùng khấn trương của nỗi khiếp sợ chưa biết.

Ai cũng không biết, Lôi Công Quý bắt người, đến tốt cùng sẽ có cảnh tượng thế nào.

Yên lặng khóa kỹ lại cửa sắt của căn nhà nát sau thôn, mọi người lén lén lút lút đi tới cửa nhà trường thôn, đặt chìa khóa vào giỏ cá trong sân, nhìn ngó một chút xem có ai phát hiện hành tung của họ không, liền bộ dáng kẻ trộm lén mò về nhà Tôn Đại Hồng.

Tôn Đại Hồng lúc này đã ngủ, tay chân hình chữ đại nằm dài trên giường, tiếng ngáy rung trời, nước bọt đều kéo dài tới khoe miệng.

Tiểu Hắc thì rúc ở cửa, mọi người vừa vào nhà, đầu màu đen như hoa hướng dương lập tức ngẩng lên, cái đuôi thô to vẩy hai cái, tựa như đang nghênh đón bốn người trở về.

Ngồi xổm trên mặt đất dùng sức xoa đầu Tiểu Hắc, Giản Vô Tranh khó được lộ ra nụ cười sáng lán, Tiểu Hắc thấy thế lấy lòng vươn đầu lưỡi liềm lòng bàn tay cậu, Ngao Tạng cao lớn uy mãnh ấy vậy mà so với con cừu còn muốn hiền lành ngoan ngoãn hơn.

“Ôi, Hắc Tử cũng là chó biết nhìn người cúi đầu.” Nhìn Tiểu Hắc nhìn nọt Giản Vô Tranh, Hoắc Tam Nhi đặt mông ngồi trên ghế, nhin không được nôn ói: “Chỉ biết giả vờ đáng yêu với Tam gia, đối với bọn tôi đều làm sắc mặt không tốt.”

“Tam Nhi ngươi phải thích ứng với hiện trạng xã hội ngày nay.” Đồng dạng đỏ mắt quăng cái liếc mắt cho một người một chó trước cửa, Lăng Mộ cầm ly nước trên bàn uống ực một ngụm nói: “... Ngay cả chó còn thích ứng với hiện trạng này.”

“Đúng vậy, chó còn biết làm chó thế nào, tiểu gia ta đây ngay cả chó cũng không bằng...” Hoắc Tam Nhi tiếp tục lèm bèm.

“Hai người đủ rồi đó.” Giản Vô Tranh đứng dậy, bắt đắ dĩ trùng mắt liếc hai người, nói: “Bớt nói nhảm dùm đi, chúng ta nên đi ngủ một giấc cho tốt, ngày mai chưa biết còn có phiền toái gì đang chờ đâu.”

“Vô Tranh nói rất đúng.” Giản Tam Sinh rút điều thuốc, chĩa chĩa phòng trống đối diện nói: “Hai anh em chúng ta qua bên kia ngủ, hai đứa ở chỗ này trông chừng, ngày mai dậy sớm một chút, chúng ta vào thôn nhặt chút lưỡi rò.”

Nhặt lưỡi rò cũng là một trong những tiếng lóng, ý chính là ở những chỗ phụ cận nghe ngóng chút chuyện, từ trong miệng thôn dân bách tính moi được đôi câu vài lời, dựa vào những lời rò rỉ từ trong đó tìm ra dấu vết.

Nếu Chương Nhân đã lên tiếng, Hoắc Tam Nhi và Lăng Mộ liền không nhiều lời nữa, ai cũng không muốn cùng tranh giường với Tôn Đại Hồng, hết cách hai người đành ngồi bên cạnh bàn, một người nằm nhoài trên bàn, một người dựa lưng vào ghế tựa đầu, cố chịu đựng qua đêm nay.

Ngày mai tuyệt đối không thể để cho thằng cha đó đoạt giường nữa... Trước khi chợp mắt, Hoắc Tam Nhi âm thầm nghĩ trong lòng.

Ngày thứ hai bốn người quả nhiên dậy thật sớm, sau khi đơn giản rửa mặt một phen, liền đi theo Tôn Đại Hồng tới cửa thôn cạnh biển, đụng ngay đám người vừa khóc vừa hát hôm qua.

Được Tôn Đại Hồng giới thiệu, mọi người mới biết hóa ra đây là trong thôn có cô gái lấy chồng, ngày hôm qua khóc xướng đó là nhà mẹ đẻ của cô dâu.

Dựa theo tập tục của bọn họ bên này, trước khi cô dâu xuất giá một đêm, nhà mẹ đẻ phải “khóc gả”, hơn nữa có chị em, thân thích, bạn hữu “khóc bề”, mọi người phải đối với cô gái lấy chồng, vừa khóc, vừa ca hát, mẹ phải xướng ra những câu gia giáo cực kỳ tốt đẹp quan tâm tới con gái, con gái thì dùng từng tiếng kêu gào bộc lộ cảm tình báo hiếu lưu luyến không rời với mẹ hiền.

Mà hôm nay chính là ngày cưới vợ, cả nghi lễ kết hôn đều phải tiến hành trên thuyền, đồng thời, thuyền đánh cá của bạn bè thân thiết sẽ đậu sát bên, nghe ngư ca góp vui, mãi đến khi mọi tốt số trong thôn dất cô dâu qua thuyền, rồi được cha của chú rể cầm lái, chở tới thuyền nhà trai, rồi mới kết hôn.

Mọi tốt số này, chính là chỉ bà lão đánh cá có chồng khỏe mạnh, con cái đông đúc trong thôn, bất quá có đôi khi, cũng sẽ do nữ giới có địa vị đặc biệt cao quý trong thôn thay thế.

Tôn Đại Hồng vừa giải thích xong, đám người Giản Tam Sinh liền nhìn thấy đám người kết hôn kia đã lần lượt lên thuyền chài, chú rể dùng miếng vải đen bọc lấy đầu, mặc vải thô màu lá cọ vạt tròn cùng quần rộng, đứng trên thuyền tươi cười đầy mặt nhìn cô dâu đối diện. Mà cô dâu trang phục đặc biệt xinh đẹp, đỉnh đầu cài trâm bạc, vắn tóc cao, gáy đeo dây chuyền bạc, bông tai tròn ten bằng vàng, tay đeo vòng ngọc, mặc áo cắt nổi lớn màu lam sẫm cùng quần đen rộng, chân trần đứng trên thuyền chài bên kia, ý cười dịu dàng nhìn lại chú rể.

So với thôn trang quý khí âm trầm ban đêm kia, cảnh tượng lúc này trái lại náo nhiệt hân hoan khiến người ta cơ hồ quên mất đủ loại việc lạ trong thôn.

Sau mấy lượt hát đối tình ca triền miên, một người phụ nữ khác ăn mặc rất khác biệt liền tới bên cạnh cô dâu.

“Đó chính là bà u Mai Hồng, người phụ nữ có địa vị cao nhất trong thôn.” Tôn Đại Hồng chỉ vào người phụ nữ đứng bên cạnh cô dâu, mặc áo vạt tròn hai màu thanh lam thêu thành cùng quần ống tròn trên đỏ dưới lam, trên tay mang một xích xanh, nói: “Trong thôn có chuyện gì đều phải tìm cô ấy.”

Dựa theo giải thích của Tôn Đại Hồng, bà u này, cùng bà mo không kém là bao, bọn họ ở đây gọi loại pháp sư này là quý công, gọi bà mo là bà u, bọn họ là người phụ trách nối liền hai thế giới người quý, giữ chức người trung gian nhắc nhở ý chỉ quý thần, cho nên sẽ được hưởng địa vị đặc thù trong thôn, bởi vì về cơ bản ngư dân vùng duyên hải đều thờ phụng quý thần, lý luận khoa học gì gì đó căn bản có nói bọn họ cũng không chịu hiểu, nếu cứng rắn muốn dạy đạo lý khoa học cho đám ngư dân này, rất có khả năng sẽ bị người ta đánh đuổi.

Gật đầu, Giản Tam Sinh tỏ vẻ thấu hiểu, sau đó chỉ chỉ đám người náo nhiệt phía trước, nói: “Đi thôi, ta cũng qua đó nhìn xem, đến gần xem náo nhiệt.”

Dứt lời, mọi người liền đi theo Giản Tam Sinh chen vào trong đám người, trên đường đi ngang qua ông Táo làng ở cửa thôn, Giản Vô Tranh còn đặc biệt nhìn kỹ hơn, phát hiện ông Táo làng kia quả nhiên thiếu tay trái, hơn nữa mỗi ngày gió thổi phơi nắng giữa trời đã bị mài mòn hơn phân nửa hình dáng, tương xứng cùng tảng đá nát trong bức ảnh kia.

Xem ra rất nhanh có thể tìm được Khiêm Tử rồi... Trong tai nghe ngư ca động lòng người, Giản Vô Tranh nhìn cô dâu chú rể tâm đầu ý hợp, trong lòng nhịn không được có chút ganh tỵ.

Bài tình ca hát xong, cô dâu chú rể cúng tế ngũ quý, ngũ quý này lần lượt là sơn quý, địa quý, lôi công quý, tổ tiên quý và táo quý, trong đó táo quý chính là ông Táo làng, tổ tiên quý chính là tổ tiên ông cha của mỗi người.

Sau đó, đội ngũ đón dâu tản đi, Giản Tam Sinh liền nhân cơ hội đến bên cạnh một ông cụ trong thôn bắt chuyện, biết một vài kiêng kỵ của ngư dân, cũng nghe được một chút sự tình Vương Tử Khiêm và Thành Nhạc đã làm khi còn trong thôn.

Còn nghe được có bà lão đánh cá nói có nhìn thấy hai người kia đi cùng một người phụ nữ kỳ quái.

Giản Tam Sinh không nói thêm gì, chỉ như vô tình quét mắt liếc nhìn ba người còn lại, nhắc nhở bọn họ người phụ nữ kỳ quái này đại khái chính là Huyền Vũ.

Loanh quanh trong thôn nghe ngóng khắp nơi, nghe một vài chuyện lý thú mới nghe lần đầu, không bao lâu thì đến đêm, mọi người thương lượng, nhà của bà u Mai Hồng này phải đến, dù sao cô ta tiếp xúc cùng Khiêm Tử và Thành Nhạc nhiều nhất, đầu mỗi biết được khẳng định cũng nhiều.

Bảo Tôn Đại Hồng cùng Tiểu Hắc về nhà chuẩn bị cơm nước trước, Giản Tam Sinh liền mang theo Giản Vô Tranh ba người đi tới viện Mai Hồng ở, sân này quả thật so với nhà Tôn Đại Hồng tốt hơn không ít, tối thiểu cũng có mấy gian còn giống nhà ở, trong viện cũng dọn dẹp vô cùng thỏa đáng.

Mai Hồng là một người phụ nữ tương đối tốt bụng, cùng bà mo trong truyền thuyết hoàn toàn bất đồng, không hề thần bí hề hề khiến người ta cảm thấy đau đầu, ngược lại thoải mái tự nhiên lại vô cùng hiếu khách, cùng phụ nữ bình thường không khác là mấy.

“Tôi biết các anh.” Mai Hồng mời đám người Giản Tam Sinh ngồi xuống, rồi tươi cười bùng trà lên nói: “Hôm qua mọi người vừa vào thôn, tôi liền nghe kể lại, nhưng không hiểu mọi người tới đây có chuyện gì? Tôi xem bộ dáng mấy vị cũng không giống đến đây du lịch.”

“Ồ?” Nghe vậy, tay Giản Tam Sinh cầm lấy chén sứ khựng một chút, lập tức cười cười trả lời: “Thật không dám giấu giếm, quả thật chúng tôi không phải đến du lịch, nhưng chẳng biết cô làm sao nhìn ra được?”

“Rất đơn giản.” Mai Hồng ha hả cười: “Bình thường du khách đến đây đều tìm những nơi thú vị để đi, tỷ như theo người trong thôn ra khơi đánh bắt cá, hoặc cúng bái ngũ quỷ, nghiên cứu tập tục trong thôn, mà mọi người tối qua vừa vào thôn, liền đến nhà Tôn Đại Hồng, hôm nay lại ở trong thôn cùng các cụ già hàn huyên cả ngày, cho nên tôi đoán mọi người hẳn là đến nghe ngóng sự tình.”

Nhìn vẻ mặt cười ôn hòa của Mai Hồng, mọi người mặt không đổi sắc, đồng thời cũng biết đây không phải là một cô gái đơn giản.

Giản Tam Sinh đảo tròn tròn mắt, rồi dứt khoát không quanh co lòng vòng nữa, nghiêm mặt hỏi thẳng: “Mắt nhìn của cô thật tốt, chúng tôi đúng là tới đây nghe ngóng chút chuyện, thuận tiện tìm hai người, hai người này nghe nói trước kia từng ở chỗ cô, chẳng biết cô còn nhớ bọn họ không.”

“Anh là nói, Tiểu Khiêm và anh Thành?” Hơi suy nghĩ một chút, Mai Hồng liền biết Giản Tam Sinh đang nói hai người kia, vội mở miệng đáp: “Hai người họ mấy hôm trước quả thật ở chỗ tôi, nhưng sau đêm hôm đó, lại đột ngột mất tích rồi, tôi đã bảo rất nhiều người đi tìm, đều không ai nhìn thấy, tôi nghĩ bọn họ rất có thể đã ra khơi.”

“Ra khơi...” Giản Tam Sinh trầm ngâm hai giây, tiếp tục hỏi: “Cô gái, cô cũng tìm không được hai người bọn họ, vậy bọn tôi sẽ nói thẳng ra, cô có thể nói cho chúng tôi biết, đêm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì hay không, còn có thôn này của các cô nữa... Đến tột cùng là chọc phải thứ gì, theo tôi thấy, e rằng không chỉ đơn giản là Lôi Công Quý bắt người thế này đúng chứ?”

Hai người kia đã ra khơi, là chuyện nằm trong dự liệu của Giản Tam Sinh, do đó nhiệm vụ cấp bách hiện nay, chính là phải biết rõ ràng nguyên nhân gì thúc đẩy bọn họ suốt đêm ra khơi, còn suy đoán của bọn họ về mộ biển ở thôn này có chuẩn xác hay không.

“Đêm hôm đó...” Nói về chuyện đêm đó, ánh mắt Mai Hồng lóe lên, lập tức như quyết tâm nói: “Được rồi, tôi cho mọi người biết chuyện đêm đó, sớm tìm được người một chút tôi cũng sớm an tâm hơn, dù sao cũng là hai mạng người.”

Hóa ra, Vương Tử Khiêm cùng Thành Nhạc hai người kể cho Mai Hồng bọn họ tới đây tìm thứ gì đó, đêm hôm ấy vừa vặn Lôi Công Quý bắt người, hai người này liền nói Lôi Công Quý kia có liên quan đến thứ bọn họ muốn tìm, dặn dò Mai Hồng đừng ra khỏi nhà, hai người phủ áo mưa rồi xông ra khỏi cửa, trên đường Vương Tử Khiêm từng trở về một lần, bảo Mai Hồng đóng chặt cửa, tuyệt đối đừng mở cửa, hơn nữa nếu nghe được mèo kêu phải thắp sáng tất cả mọi thứ trong nhà. Về sau quả thật có thứ gì kỳ quái đến phá cửa, Mai Hồng không dám nhìn là cái gì, liền cứng rắn chịu đựng ngồi bên cạnh mẹ già đến hùng đông, ngày thứ hai thì nghe nói cửa thôn phát hiện thi thể Lôi Công Quý.

Mai Hồng biết, thi thể của Lôi Công Quý này tất nhiên có liên quan đến hai người kia.

“Mèo kêu...” Nghe xong lời Mai Hồng nói, Giản Tam Sinh cau mày bắt đầu trầm tư.

Mọi người đang nói, bên ngoài lại chợt nổi mưa to, mưa rơi lộp bộp rất có xu hướng sẽ to như trút nước, kèm thêm sắc trời cũng thoáng cái trở nên tối tăm mờ mịt, trong không khí phảng phất như cũng tràn ngập một tầng hơi nước.

“Mọi người đêm nay sợ rằng không đi được rồi.” Nhìn bên ngoài một chút, Mai Hồng vội vàng đứng dậy đi tới cạnh cửa, cẩn thận khóa kỹ cửa, lại vào buồng trong dặn dò mẹ già vài câu, mới trở về bên cạnh bàn, sắc mặt khó coi nói với bốn người Giản Tam Sinh: “Lôi Công Quý... Lại đến rồi.”

“Lôi Công Quý...” Giản Vô Tranh mắt nhìn cánh cửa khóa chặt, một luồng cảm giác chằng lành nảy lên trong lòng: “Đêm hôm bọn họ mất tích... Cũng giống như tình hình hiện giờ?”

“Đúng vậy... Tiêu Khiêm nói mèo kêu kia...” Không đợi Mai Hồng nói xong, bên ngoài truyền đến tiếng gầm gừ tựa dã thú, thanh âm này nặng nề mà dai dẳng, đập vào lỗ tai đặc biệt rợn người, làm cho thôn làng vốn đã không mấy an bình này càng tăng thêm vài phần khủng bố và quỷ dị.

Sau tiếng gầm gừ của dã thú, là vài tiếng mèo hoang phảng phất như đang bị bóp nghẹn ở cổ vịn vẹo rít chói tai, bất đồng với cái phía trước chính là, loại tiếng kêu lạnh lạnh này có thể

xuyên thủng màng tai và thân thể người ta, chạy thẳng vào tầng sâu nhất trong đầu và đáy lòng, làm cho người ta có một loại hoảng hốt và khó chịu nói không nên lời.

“Con mẹ nó, đây mà là mèo kêu cái gì...” Giản Tam Sinh đứng dậy, ý bảo Mai Hồng những đồ dùng lớn bền chắc trong nhà đẩy tới đặt ở cửa sổ, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó đây rõ ràng là quỷ khóc!”

Chương 10 - Âm dương song bích

Sự tình tới đột ngột, trong lúc gấp gáp Giản Tam Sinh cũng không đưa ra quyết định gì lớn, chỉ có thể gọi mọi người cùng nhau di chuyển vật dụng trong nhà, chắn đám Lôi Công Quỷ này một chút, nếu không một khi để chúng nó xông vào cửa rồi, không chừng Mai Hồng và mẹ già của cô, cả bốn người họ đêm nay cũng phải nằm lại ở chỗ này.

Nhìn ngoài phòng cuồng phong gào thét mưa to xối xả, sắc mặt Giản Tam Sinh hơi trầm xuống, không để ý những người khác, tự mình ngồi trở lại trên ghế, cúi đầu âm thầm cân nhắc tiếng mèo kêu vừa rồi nghe được. Lại nói loại tiếng kêu tựa tựa mèo hoang bị bóp nghẹt cổ phát ra này, Giản Tam Sinh sống đến chừng này tuổi cũng chỉ mới nghe được lần thứ hai, nhưng bởi vì âm sắc thật sự quá mức đặc thù, cho nên anh chỉ nghe một chút liền nhận ra.

Đây căn bản không phải mèo kêu bình thường, mà là tiếng kêu của quỷ nước.

Lần đầu tiên đụng phải quỷ nước bắt chước tiếng mèo kêu, là ở một thôn nào đó bên cạnh Hoàng Hà, khi đó Giản Tam Sinh vừa ngồi lên vị trí Chưởng Nhân này chưa lâu, lại đột nhiên có tin tức nói bên Hoàng Hà phát hiện một cái hồ, không phải sinh, nhưng long đàm long nhãn không ít. Giản Tam Sinh mới vừa nhận chức, nóng lòng làm nên việc, liền mang người suốt đêm chạy tới, sáng sớm ngày thứ hai đi chung quanh theo dấu giao dịch, nhưng lại phát hiện hồ này kỳ thật không ở trên bờ, mà là dưới đáy Hoàng Hà.

Từ xưa đến nay, Hoàng Hà nuốt vào vàng bạc tài bảo nhiều không đếm xuể, phần lớn đều là bách tính quan lại qua các triều đại vì để Hà Bá bớt giận không cho hồng thủy ngập trời nữa, liền ném vào đó vật hiến tế, bảo vật này sau khi chìm xuống lòng sông, theo Hoàng Hà chảy xiết, từ từ tầng tầng phù sa bao phủ, cuối cùng hoàn toàn chôn vùi giữa dòng lũ lịch sử, chờ đợi người đời sau đào móc.

Song, đáy Hoàng Hà thay đổi thất thường cuộn trào vô cùng mãnh liệt để đào vàng, ai có thể đảm bảo bình yên vô sự? Người có chủ ý với Hoàng Hà không ít, phần lớn đều có đi mà không có về, điều này làm cho Giản Tam Sinh biết rõ điểm này không thể không do dự.

Nhưng anh nếu đã dẫn người tới, sẽ không thể tay không mà về, bằng không việc này truyền ra ngoài, Giản Tam Sinh về sau làm sao đối mặt được với đám anh em thủ hạ này, làm sao trên con đường này tiếp tục lăn lộn nữa? Do đó sau nhiều lần tự suy xét, Giản Tam Sinh vẫn dẫn người xuống đáy sông, vào nơi đâu chẳng phải đâu, hồ chẳng phải hồ kia, mò về vài món thật sự có thể xứng được với long đàm long nhãn.

Đêm đó mọi người làm tiệc chúc mừng lần này xuống đầu thuận lợi, mượn một hộ thôn dân mở tiệc rượu, khi uống đến mất say lơ đãng lơ lung, bỗng dừng nghe được bên ngoài truyền đến tiếng mèo kêu quý dị, tiếng kêu nọ lạnh lạnh chói tai, thấm thặng vào đáy lòng người, khiến da đầu người ta tê dại rùng mình.

Mấy Xuyên Sơn lão quỷ liếc nhau, lúc này phát hiện tiếng kêu bất thường này, lập tức bắt đầu hoài người có người ý đồ gì với bọn họ, liền một bên giả vờ tiếp tục cao giọng uống rượu, một bên mò tìm súng ra ngoài xem xét. Ai ngờ, trước phòng chứa đồ vàng mã đáy sông, mọi người mở đèn pin chiếu đến đó, cư nhiên nhìn thấy một thứ gì đó vừa như người vừa như quỷ, đang ôm một món đồ vàng mã hôm nay bọn họ vớt lên được chuẩn bị chạy trốn.

Thứ kia có vóc dáng của thanh niên trưởng thành, hình thể lại gầy yếu như đứa bé, hơn nữa trên người vương vãi vài nát bèo rong cùng nước bùn, động tác vặn vẹo quý dị, tuyệt đối không phải nhân loại, vừa chạy còn vừa phát ra loại tiếng mèo kêu chói tai này.

Nhìn ra thứ này không phải thứ người dễ đối phó, Giản Tam Sinh không để cho đoàn người đuổi theo, chỉ đợi đến hừng đông, liền vội vàng mang người về Bắc Kinh.

Về sau từ một cụ già nào đó trong nghề nghe nói, thứ này kỳ thật chính là quỷ nước mà mọi người thường nói, quỷ quái này quanh năm ẩn náu dưới đáy nước, đối với thứ đồ nào đó có chấp niệm đặc thù, đa số là cả người lẫn vật chết đuối biến thành, cũng có khi là nhân tuần trong mộ biển cổ đại biến thành, tóm lại chính là một loại thi bại, cực kỳ khó đối phó.

Nghĩ đến đây, Vương Tử Khiêm và Thành Nhạc, hẳn chính là dựa vào quỷ nước này tìm được vị trí của cổ mộ, rồi mượn nhờ “chìa khóa” tiến vào trong mộ biển.

Vậy bọn họ hiện giờ nên nắm chắc thời gian ra khơi tìm cổ mộ, thừa dịp lúc mộ biển mở ra thì tiến vào, để tránh phát sinh bất trắc “cánh cửa” bị khép lại gì gì đó, nếu không bọn họ lần này liền phí công rồi.

Lấy lại bình tĩnh, Giản Tam Sinh ngẩng đầu, vừa định nói vài câu trấn an mọi người, liền phát hiện mọi người bên trong kể cả Mai Hồng đều đứng cách mình hơn một thước, hai mắt hoảng sợ trừng lớn, khẩn trương nhìn chăm chăm cửa, ngay cả Tiểu Hắc luôn không sợ trời không sợ đất, cũng nhe răng nhếch miệng cả bộ lông đen xù lên hướng về hướng cửa phát ra tiếng gầm nhẹ.

“Làm sao vậy?” Giản Tam Sinh chậm rãi đứng dậy, di chuyển bước chân đồng thời không phát ra tiếng động hỏi Hoắc Tam Nhi.

“Không có gì, có gì đó sắp tiến đến.” Hoắc Tam Nhi rút dao ra, bước từng bước một bảo hộ trước người Giản Tam Sinh, thấp giọng nói: “Nếu không sớm lấp kín cửa sổ, thứ kia hiện giờ sợ rằng đã nhào vào căn người.”

Nghe vậy, Giản Tam Sinh xoay người hướng cửa nhìn lại, phát hiện giữa đồng đồ dùng trong nhà vốn được đem lấp kín cửa, vậy mà bất tri bất giác mở rộng ra một khe hở hẹp, một cánh tay quái màu xanh sẫm phủ đầy vảy và tảo biển đang bầu ở cạnh cửa, còn lén lút vói vào trong.

Cảm giác thịt ngón tay kẹt giữa khe cửa, nơi cùng cánh cửa tiếp xúc lõm thật sâu xuống, rõ ràng là thứ bên ngoài kia đang dùng sức thúc ván cửa, song cho dù biết bên ngoài có thứ gì đang ở đó, cũng không ai dám qua đó nhìn xem đến cùng, mà ngay cả cửa sổ phụ cận, tất cả mọi người cũng đều theo bản năng vô thức tránh né.

“Con mẹ nó thứ này tới cùng có bao nhiêu sức lực, tại sao có thể mở được cửa?” Trán chảy ra một lớp mồ hôi mịn, Giản Tam Sinh chửi nhỏ một câu, không khỏi bắt đầu trầm suy nghĩ xem thứ ngoài cửa kia lại trực tiếp xông tới nhà Mai Hồng, hơn nữa bộ dáng không vào là không được.

“Em gái à, có một việc tôi hiện tại phải hỏi rõ ràng.” Châm chước vài giây, Giản Tam Sinh nhìn về phía Mai Hồng, mở miệng nói: “Cô từ lúc nào bắt đầu nghe được tiếng mèo kêu, dựa theo lời cô mới nói vừa rồi, trước kia hẳn chưa từng xuất hiện loại thanh âm này.”

Bị Giản Tam Sinh hỏi đến sững sốt, Mai Hồng ngẩng người một giây, lập tức rất nhanh kịp phản ứng cũng đáp: “Chính xác, trước kia giữa tháng mặc dù thôn cũng thường xuyên có người chết, nhưng nghe loại tiếng mèo kêu kỳ quái này, chỉ sau khi Tiểu Khiêm và anh Thành Nhạ đến thôn mới có.”

“Tốt, tôi lại hỏi cô, sau khi hai người họ tới đây, trong thôn có phát sinh chuyện gì lớn không.” Giản Tam Sinh dừng lại một chút, tiếp tục hỏi: “Còn nữa, trong nhà cô có phải bày thứ gì đó quý giá, tỷ như bảo vật trong thôn đời đời truyền lại không.”

“... Nhà của tôi quả thật đặt bảo vật trấn thôn, đó là thứ do bà u quý công qua các thời đại trong thôn bảo quản.” Đối với sự hiểu biết nhiều của Giản Tam Sinh mà cảm thấy lạ lùng, Mai Hồng giật mình đồng thời cẩn thận hồi đáp: “Muốn nói chuyện lớn phát sinh sau khi hai người kia tới đây, sợ rằng chỉ có chuyện một bảo vật trấn thôn khác do trưởng thôn bảo quản bị rớt hư... Chẳng lẽ nói, những thứ này có liên hệ sao?”

Cười khở gật đầu, Giản Tam Sinh vừa muốn trả lời, đã bị Lăng Mộ hai chân như nhũn ra sợ hãi run rẩy cắt ngang: “Liên hệ này quá rõ ràng luôn đó, cô Mai... Cô ngẫm lại, hai người bọn họ vừa đến, bảo bối trưởng thôn giữ liền ngã hư, hơn nữa bọn họ còn nói cho cô biết, nghe được mèo kêu phải đốt tất cả đèn trong nhà lên, rất rõ ràng hai người họ sớm đã biết thứ kia sẽ đến, sau đó cố ý đi phá hủy bảo bối trong nhà trưởng thôn... Nếu tôi nghĩ đúng, thứ trưởng thôn bảo quản cùng thứ cô bảo quản, hẳn là một bộ trấn bảo hiểm có âm dương tương hỗ, khi cái kia của trưởng thôn rớt hư, trong nhà cô liền âm khí tăng vọt, hấp dẫn thứ kia lên bờ tìm đến...”

Phỏng chừng hai tên chết tiệt kia chính là lợi dụng điểm này, dẫn dắt thứ kia ra ngoài, rồi đi theo nó ra biển...

Nghe xong giải thích của Lăng Mộ, Mai Hồng cau mày trầm tư chốc lát, có chút không cam lòng nói: “Mọi người đoán không sai, hai thứ đồ tôi và trưởng thôn bảo quản này, đích thật là một bộ, chỗ trưởng thôn, là Nhật Tả Bích tượng trưng cho dương khí thịnh, nhà của tôi, là Nguyệt Lưu Bích tượng trưng cho âm khí thịnh, mà hai bảo vật này đều là lão tổ tông truyền xuống, vẫn luôn do hai người địa vị cao nhất trong thôn bảo quản... Nhưng nghe mọi người

vừa nói, là Tiểu Khiêm và anh Thành cố ý phá hủy Nhật Tả Bích, tại sao bọn họ phải làm vậy?... Còn nữa, có phải chỉ cần Nguyệt Lưu Bích còn trong tay tôi, thứ kia sẽ trở lại?”

“Hai người họ chỉ là để ra khơi tìm thứ gì đó, mới phải bắt đắc dĩ phá hủy Nhật Tả Bích, chờ bọn họ tìm được rồi, tự nhiên sẽ về chuộc tội, tuyệt đối sẽ không động tay động chân gì trong thôn nữa, điểm ấy cô có thể yên tâm... Hơn nữa nếu hai thằng nhóc thủ hạ của tôi đã làm ra rắc rối gì, tôi hiển nhiên sẽ giúp cô xử lý công bằng, sẽ không để cho thứ kia trở lại tìm cô.” Biết Mai Hồng đang vì sự nguy hại của Nguyệt Lưu Bích mà lo lắng, Giản Tam Sinh vội vàng mở miệng trấn an, suy cho cùng dù cô có thông minh cơ trí mấy, cũng chỉ là một thiếu nữ, nhất gan sợ sệt cũng là tự nhiên.

“Bất quá muốn xử lý công bằng, cũng phải chờ sau hừng đông ngày mai mới hành động, hiện giờ thì...” Nói rồi, Giản Tam Sinh hí mắt châm một miếng thuốc, trầm ngâm nói: “Chỉ có thể mặc cho số phận.”

Cơ hồ đồng thời thở dài, mọi người không nhắc lại, mà căng thẳng thần kinh nhìn chằm chằm cửa, cùng đợi quý nước kia vọt vào, hoặc tự mình rời đi.

Buổi tối như cơn ác mộng liên tục trôi qua dưới bầu không khí khẩn trương cao độ này, khi tới hừng đông, mọi người cũng đã chống đỡ không nổi nữa, đều nằm nhào lộn tựa một chỗ, hí mắt ngủ gật, chỉ có Tiểu Hắc thủy chung ngồi xõm canh ở cửa, đầu màu đen ngẩng cao, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

“Bà cha nó, khi nào thì đi...” Trong cơn mơ màng, Giản Vô Tranh liếc cửa một cái, phát hiện cánh tay bầu ở cạnh cửa đã sớm biến mất chẳng thấy đâu nữa, chỉ còn lại một chút khe hở hẹp mở rộng, giữa gió sớm và ánh sáng mặt trời vô cùng chói mắt.

Đợi trong thôn bắt đầu có người đến nhà Mai Hồng gõ cửa, đồng thời báo cho bà u này tối qua đã chết thêm người, Giản Tam Sinh đã mang người chạy về nhà Tôn Đại Hồng.

Mặc dù kỳ quái bốn người này tối hôm qua tại sao một đêm không về, Tôn Đại Hồng lại khéo léo không hề hỏi gì, chỉ yên lặng làm cho xong điểm tâm, sau đó bị Giản Tam Sinh đuổi ra sân cho Hắc Tử ăn.

Đem suy đoán tối hôm qua của mình kể cả chuyện quý nước nói cho ba người khác, Giản Tam Sinh bắt đầu nhanh chóng lập kế hoạch ra khơi, Vương Tử Khiêm cùng Thành Nhạc sớm đã ra khơi được vài ngày, bọn họ cũng không thể chậm trễ nữa, phải mau chóng tiến vào mộ biển tìm được hai người kia.

Như mọi người đều biết, mộ dưới đáy biển có ba loại phương thức hình thành, một là vì vỏ trái đất vận động, khiến cho mộ trên mặt đất chìm xuống đáy biển, hai là khu vực gần biển xây dựng mộ trũng, rồi chậm rãi dẫn nước tới chung quanh cổ mộ, khiến cho khu vực này dần dần biến thành biển sâu, ba đó là cổ mộ kiến tạo trên thuyền lớn rắn chắc vĩ đại, sau đó lái thuyền đến giữa biển, để thuyền cùng mộ chìm vào đáy biển.

Cho nên muốn vào mộ biển, không chỉ phải có thuyền bè bền chắc, còn phải có một bộ dụng cụ lặn có thể phiêu lưu dưới đáy biển.

Vì vậy, bốn người chia làm hai tổ, Giản Vô Tranh và Hoắc Tam Nhi cùng nhau, đi theo Tôn Đại Hồng ra thôn tìm Đào Kim Long lấy trang bị, Giản Tam Sinh thì mang theo Lăng Mộ, ở trong thôn thăm dò phong thủy, bốc quẻ tính vị trí cụ thể của mộ biển, hai bên phân công hợp tác, tận lực trong thời gian ngắn nhất làm thật nhiều công tác chuẩn bị ra khơi.

Trong lòng bốn người đều cực kỳ hiểu rõ, những ngày giữa tháng quý dị âm trầm còn chưa qua đi, tiếng kêu thê lương như mèo hoang của quỷ nước, có lẽ còn có thể trở lại.

Chương 11 – Ra khơi

“Thôn này bản thân chính là một bố cục.” Đứng trên sườn đất nhỏ đầu tây của thôn, Lăng Mộ thêm trên trận đồ quý dị dưới chân một bút cuối cùng, tiếp đó tùy ý phất tay hai cái, đứng dậy nói: “Dựa vào âm dương song bích làm nguyên mẫu, thiết kế một trận Nhật Nguyệt Càn Khôn phối hợp chặt chẽ thôn cùng mộ xa, để người trong thôn qua các thế hệ đều thủ hộ mộ này, bố cục mộ dưỡng người... Thật sự là quá bạo tay, cho dù là tôi, cũng không dám tự quyết định bùa hướng đi tương lai của một thôn, mà người bố trí trận Nhật Nguyệt Càn Khôn này, lại làm được.”

“Nói như vậy, dựa vào bố cục này, cậu có thể xác định vị trí cụ thể của mộ biển?” Phun ra một vòng khói, Giản Tam Sinh nheo mắt lại nhìn trận đồ nguệch ngoạc trên mặt đất nói.

“Đương nhiên, một trận cục mấy nghìn năm trước, cao minh tới đâu cũng không làm khó được tôi, chờ Tam gia họ mang trang bị đến, ngày mai chúng ta có thể ra khơi rồi.” Lăng Mộ tràn đầy tự tin nhìn về phía Giản Tam Sinh, suy nghĩ một chút lại bổ sung nói: “Nếu trận Nhật Nguyệt Càn Khôn đúng, mộ biển kia cách thôn cũng không xa lắm.”

“Ừ...” Nghe vậy, Giản Tam Sinh cúi đầu suy tư một trận, lập tức chỉ chỉ phía trước nói: “Đi thôi, chúng ta lại qua bên kia nhìn xem, phỏng chừng lát nữa Vô Tranh cùng Tam Nhi sẽ trở về.”

“Dạ.” Dừng chân qua loa chui lên trận đồ vài cái, Lăng Mộ vội vàng đuổi theo Giản Tam Sinh, hai người chậm rãi đi về hướng cửa thôn.

Đến tối đêm, Giản Vô Tranh cùng Hoắc Tam Nhi quả nhiên mang theo túi lớn túi nhỏ trang bị trở về, ngoại trừ bọn họ cùng Tôn Đại Hồng, còn có hai người nữa cũng theo sang đây, một người trong đó, là thằng nhóc đen nhẻm trước đó đón bọn họ ở sân bay Đào Khải Trác.

“Nhị gia.” Đào Khải Trác nhìn thấy Giản Tam Sinh, đầu tiên là có chút khom người, gọi một tiếng gia, sau đó vẻ mặt tươi cười vỗ vỗ một người cao gầy bên cạnh nói: “Đạo gia nghe nói ngài muốn ra khơi, liền phái huynh đệ chúng tôi sang đây hỗ trợ, thằng nhóc này tên là Đào Hồng, nhỏ hơn tôi hai tuổi, xem như em trai tôi, là một tay lái thuyền, chuyện ra khơi ngài hoàn toàn có thể yên tâm.”

“Ừ.” Gật đầu, Giản Tam sinh khoát khoát tay ý bảo hai người vào ngồi, vừa cười vừa nói: “Đại ca nghĩ thật chu đáo, muốn người trong thôn chỉ sợ lại gặp độc thủ, vẫn là huynh đệ nhà mình an tâm hơn.”

Dứt lời, Giản Tam Sinh đứng dậy đi tới cửa, bảo Tôn Đại Hồng ở nhà đối diện đi chuẩn bị cơm tối, sau đó đóng cửa, cùng mọi người thương nghị công việc cụ thể ra khơi.

Giản Vô Tranh cùng Hoắc Tam Nhi mang về trang bị lặn cực kỳ đầy đủ, ngoại trừ dụng cụ thở, kính mặt, chân nhái, áo lặn, bao tay lặn, BC (BC là áo vest lặn mang bộ điều nổi) cùng đồng hồ lặn cần thiết ra, còn bố trí mỗi người một con dao lặn cùng súng bắn cá, để bảo đảm đừng phải sinh vật nguy hiểm dưới nước có thể kịp thời bảo vệ mình.

Thứ súng bắn cá này ở đại lục cầm buôn bán, cũng không biết Giản Thiên Hằng đi đâu móc nối quan hệ mới lấy được, tính sơ qua, trang bị này ít nhất cũng phải hơn vạn đồng.

Bất quá đối với nhà họ Giản mà nói, chút tiền vật ấy thật sự như hạt cát trong sa mạc không đáng nhắc tới.

Có thiết bị lặn, còn lại chính là vấn đề thuyền chài, nếu muốn ra khơi, phải chuẩn bị một chiếc thuyền bền chắc, lớn nhỏ không thành vấn đề, mấu chốt là chất lượng, nếu không tới biển rồi, thuyền bỗng dưng xảy ra vấn đề, vậy cũng chỉ còn đường nhìn trời chờ chết mà thôi.

Vì vậy vào ban đêm, Giản Tam Sinh liền mang theo huynh đệ Dao gia vào thôn thuê thuyền chài.

Giản Tam Sinh nhiều tiền chơi sang, trả giá rất cao, các thôn dân hiển nhiên cũng vui vẻ cho mượn thuyền, sau mấy phen chọn lựa, rốt cuộc quyết định một thuyền chài nhỏ trong đám thuyền.

Ngày thứ hai trước khi rời bến, huynh đệ Dao gia lại cẩn thận kiểm tra thuyền chài một lần từ trên xuống dưới, sau khi xác nhận không có vấn đề, mới gọi mọi người mang đồ đạc, lên thuyền ra khơi.

Ở trên thuyền, huynh đệ Dao gia giảng giải rất nhiều điều cấm kỵ khi đi biển cho bốn người Giản Tam Sinh.

Ngư dân ra khơi bắt cá đôi mắt chính là tình cảnh hiem nghèo, trong cơn sóng to gió lớn, tính mạng thường ngàn cân treo sợi tóc, việc này trực tiếp đưa tới việc giữa các ngư dân lưu truyền rất nhiều truyền thống cấm kỵ bất thành văn, chỉ để có thể ra khơi thuận lợi, bình an trở về.

Cúng tế mụ tổ, đó là một trong những tập tục truyền thống quan trọng nhất.

Mụ tổ, còn gọi là Thiên Phi, Thiên Hậu, thiên thượng thánh mẫu, nương mụ, là thần linh mà thuyền công, thủy thủ, lữ khách, thương nhân và ngư dân cùng thờ phụng qua các thế hệ. Theo trong “Mụ tổ hiển thánh lục” có ghi: Biên Đông nhiều thần tiên ma quái, thuyền đánh cá thường đắm.

Thiên Hậu nói: “Đây nhất định là quỷ quái gây hại.” Liền lệnh gióng trống lái thuyền tới giữa biển. Khi đó trời yên gió lặng, trông thấy thủy tộc tụ tập, vây gắm giáp màu, nhảy ra phun nước, nhìn thấy đầu sóng xa xa, ôm lấy một pho tượng thần dung mạo như vương tử, trước mặt Thiên Hậu cúi đầu tung hô. Nhất thời, thủy triều mãnh liệt, dọa người trong thuyền run rẩy không thôi.

Hậu nói: “Không cần sợ.” Tức thì truyền chỉ miễn nghênh. Trong khoảnh khắc thủy sắc rõ ràng, biển không nổi sóng, mới biết là Long Vương lên triều. Từ đó về sau, những người đi biển liền xem mục tổ như vị thần trên biển, mỗi khi rời bến, nhất định phải cúng tế trước một phen, để cầu mục tổ che chở, chuyển đi thuận lợi, an toàn trở về.

Trừ phần đó ra, mũi thuyền cũng vô cùng quan trọng, bình thường được ngư dân xem như linh hồn của cả con thuyền, có ngư dân dùng “rồng” để hình dung một con thuyền đánh cá, đây ý nghĩa đầu thuyền là đầu rồng hoặc là mắt rồng, ngoại trừ nữ giới không thể đụng vào, ngay cả nam giới cũng không thể đứng hay ngồi ở đầu thuyền, càng không thể tiêu tiểu ở đầu thuyền, nếu không sẽ bị coi là bất kính với thần minh và ngư dân.

Khi ở trên thuyền, không được huyết sáo, sẽ dẫn dắt quỷ nước, nếu gặp phải xác chết trôi, sẽ vớt lên an táng, để tránh oan hồn quẩn thân, cũng không thể vươn chân ra ngoài thuyền, phòng ngừa bị quỷ nước hay khí nước kéo vào đáy biển.

Đối với chuyến đi biển chứa nhiều cấm kỵ này, đám người Giản Tam Sinh đều tỏ vẻ thấu hiểu và tôn trọng, dù sao, các ngành các nghề đều có một bộ thuyết pháp của riêng mình, không ăn theo bí kíp cùng quy củ, sẽ không thể làm nên đại sự, những cấm kỵ cùng tập tục này sở dĩ có thể truyền lưu đến giờ, hiển nhiên có đạo lý của nó.

Dựa theo chỉ thị của Lăng Mộ, Đào Hồng cầm lái, điều khiển thuyền chài thẳng hướng tây nam lái tới.

Mặc xong thiết bị lặn, Giản Vô Tranh liền chui khỏi khoang thuyền, lên boong thuyền, nhìn nước biển xanh biếc bốn phía, chỉ cảm thấy tất cả đều là cảnh tượng mênh mông mờ mịt, căn bản không nhận ra phương hướng, phảng phất như mất đi thời gian cùng không gian vậy, cảm giác có chút áp lực và sợ hãi.

Xoa huyết thái dương, Giản Vô Tranh phát hiện mình tựa hồ có chút say sóng, bất quá hoàn hảo không nghiêm trọng lắm, không xúc động đến nỗi phải nôn mửa.

Nhưng cùng mặc đồ lặn đi tới Hoắc Tam Nhi không may mắn như vậy, cứ mỗi lần nói được vài câu phải che miệng dừng lại kiềm nén một lát, sắc mặt so với Lôi Công Quỷ còn xanh hơn, bộ dáng thật là thảm đạm.

“Sớm biết thế đã để Hắc Tử mặc thứ này thay tôi rồi...Oe...” Hoắc Tam Nhi một tay chống ván cửa, một tay che miệng, trên mặt thoát trắng thoát xanh, hàm hồ lắm bầm.

“Không chừng Tiểu Hắc cũng say sóng.” Giản Vô Tranh cười cười, đưa tay vỗ nhẹ sau lưng Hoắc Tam Nhi vài cái, nói: “Bất quá mấy ngày nay chúng ta không có ở đó, chẳng biết Tôn Đại Hồng có ngược đãi Tiểu Hắc hay không.”

“Hắn có thể ngược đãi Hắc Tử?” Hoắc Tam Nhi sắc mặt đã hơi tốt hơn, liền bĩu môi khinh thường nói: “Hắc Tử chỉ có trước mặt cậu mới ngoan vậy, sau lưng cậu nó tinh ranh lắm! Ai dám đắc tội nó chứ...”

“Thật không?” Nhìn vẻ mặt Hoắc Tam Nhi như phải chịu đựng sâu sắc, Giản Vô Tranh không nhịn được nghĩ có chút buồn cười: “Anh từng đắc tội với nó rồi?”

“Tôi... Tôi đắc tội nó để làm chi nha...” Bị chạm vào chỗ đau, Hoắc Tam Nhi lập tức giả bộ nhìn trời, ngó nghiêng trái phải trả lời cậu.

Không biết đi trên biển rộng mênh mông vô bờ này đã bao lâu, trong khoang điều khiển bỗng dung truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Lăng Mộ, nói là tìm được rồi, chính là vị trí bọn họ đang dùng thuyền này.

Giản Vô Tranh cùng Hoắc Tam Nhi liếc mắt nhìn nhau, vội vàng tiến vào trong khoang điều khiển, liền chứng kiến la bàn hiển thị trên tay Lăng Mộ, bọn họ giờ phút này đang đứng ở vị trí mất trận nơi nhật nguyệt của thôn Hòa Tuế chồng lên nhau.

Không hề trì hoãn, bốn người lúc này đã chuẩn bị xong, kiểm tra không có quên gì nữa, Giản Tam Sinh dặn dò huynh đệ Dao gia vài câu, liền mang theo ba người khác lần lượt nhảy vào trong biển.

Lần này trang bị bốn người phân phối tương đối cân bằng, trong ba lô không thấm nước đều đặt dụng cụ cấp cứu dùng cho thời khắc khẩn cấp, để ngừa người khác không kịp tới hỗ trợ có thể tự cứu mình.

Mộ biển phụ cận thôn Hòa Tuế này, trên phương thức hình thành rõ ràng thuộc về phương pháp xây mộ dẫn nước loại thứ hai, cho dù dưới đáy biển, cũng có thể rõ ràng nhìn ra đủ loại dấu vết của địa cung.

Bốn người ở trong thôn đã thương lượng tốt ám hiệu và động tác dùng dưới biển, giờ phút này liền theo sát xung quanh Giản Tam Sinh, chậm rãi lặn tới cạnh địa cung.

Qua lại xung quanh tìm tòi hồi lâu, Giản Vô Tranh mới phát hiện một địa phương cùng loại với đạo động vô cùng khéo léo, dùng đèn pin không thấm nước chiếu xuống phía dưới, phát hiện cái gì cũng nhìn không rõ, liền vội vàng gọi ba người khác sang xem xét.

Đó là một đạo động chỉ chứa đủ một người thông qua, hình thể bình thường như Giản Vô Tranh bọn họ còn được, phàm là hơi béo chút, hẳn sẽ bị kẹt ở giữa tiến lùi không được.

Đạo động mở phía trên hành lang, chung quanh có dấu vết bị động vật cào lung tung, cũng có dấu vết bị người dẫm xuống từng khối gạch mộ.

Giản Vô Tranh lấy tay đẩy vài cái, trong lòng âm thầm phỏng đoán, dấu vết hỗn độn này hẳn là do Lôi Công Quý cùng quý nước làm ra, mà trực tiếp dẫm gạch mộ xuống, chỉ có thể là tên Khiêm Tử sức lớn vô cùng kia.

Lại kiểm tra trang bị trên người cùng ám hiệu một chút, bốn người sau khi chuẩn bị đầy đủ, liền xếp thành thứ tự Hoắc Tam Nhi đi đầu, Giản Tam Sinh cùng Lăng Mộ ở giữa, Giản Vô Tranh sau cùng, lần lượt chui vào trong đạo động.

Sau khi tiến vào hành lang, ánh sáng càng trở nên u ám, bùn đất tảo biển cùng những vi sinh vật không biết tên hỗn tạp trong nước biển, ngăn chặn ngọn đèn chiếu xạ.

Bốn người cẩn thận sờ tường mộ đi tới, thời thời khắc khắc đề phòng sẽ có thủ mộ thú tương tự Lôi Công Quỷ xuất hiện, càng sợ đụng phải quỷ nước quái lực hung tàn đập cửa.

Bích họa vốn trên tường mộ ngâm trong nước biển đã bị thay đổi hoàn toàn diện mạo, không còn nhìn ra bộ dáng ban đầu nữa, trên mặt đất chất đọng rất nhiều vật hình khối bị bèo rong cùng vi sinh vật bao phủ, không ai nhìn ra được chúng nó rốt cuộc là cái gì.

Bơi đại khái năm sáu phút, mọi người đi tới một gian mộ thất không lớn lắm, giữa mộ thất đặt một quan tài đá mở bung, nhĩ phòng bên cạnh còn bị đập bể ra một cái động, không biết tình hình thế nào.

Giản Tam Sinh ra hiệu, ý bảo mọi người lấy ra súng bắn cá cẩn thận đề phòng, rồi dẫn đầu bơi qua đó.

Bốn người vây bên cạnh quan tài đá, phát hiện trong quan tài này đồ vàng mã chôn cùng gì cũng không có, trống rỗng chỉ có một khối nữ thi đã bị nước biển ngâm đến biến dạng, ngũ quan của nữ thi kia mơ hồ không rõ, mái tóc đen dài rơi lả tả giữa quan tài đá, thỉnh thoảng theo nước biển dập dờn bồng bềnh vài cái, toàn thân cao thấp không có một chút phục sức, lỗ lỗ trắng bóng trước mắt mọi người, chỉ có cặp * nọ là nhìn được rõ ràng.

Đây là phương pháp mai táng kỳ quái gì? Trong lòng Giản Vô Tranh buồn bực, không khỏi nhớ tới nữ thi mang thai sáu hài tử trong mộ Chu Công kia.

Thấy quan tài đá này không có gì đặc biệt, Giản Tam Sinh ra dấu bảo mọi người đến chung quanh xem xét, tìm xem có đầu mối gì khác không.

Cầm đèn pin không thấm nước, Giản Vô Tranh chậm rãi bơi tới bên cạnh, phát hiện trong góc có một đồ vật hình tròn, mặc dù nhìn không ra rốt cuộc là cái gì, nhưng từ hình dạng phân tích, Giản Vô Tranh cho rằng nó có thể là đồ gốm.

Xoay người, Giản Vô Tranh quyết định đến bên kia xem tiếp, lại không ngờ rằng, vừa quay người đi, vậy mà phát hiện nữ thi vốn nằm trong quan tài nọ, cứ nhiên thừa dịp mọi người không chú ý, giống như người sống bình thường điên cuồng vịn bệ đứng dậy, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Giản Vô Tranh, rất nhanh bơi hướng về phía nhĩ phòng bị đập ra một cái hốc kia.

Nữ thi thành linh cử động điên cuồng, rất nhanh hấp dẫn sự chú ý của ba người còn lại, mọi người kinh ngạc nhìn một bộ thi thể trần trụi ngâm đến hoàn toàn biến dạng, ở trước cửa hốc bị đập bể của nhĩ phòng giấy dựa thân thể mềm nhũn không xương cốt gấn chui vào trong, động tác vô cùng kịch liệt khuấy tung nước biển vốn đã không sạch sẽ gì trong mộ thất càng thêm đục ngầu.

Nhìn động tác kỳ quái của nữ thi, Giản Vô Tranh kinh ngạc sững sờ, lại không khỏi có chút buồn bực, bởi vì nếu nhắc tới nữ thi là tự mình di chuyển, chẳng bằng nói nó đang bị thứ gì đó trong hốc kéo vào thì thích hợp hơn, cái loại bộ dáng giấy giụa lung tung này, hoàn toàn không giống một thi thể có ý thức tự chủ, mà lắc lư tứ chi bơi lội.

Nghĩ tới đây, Giản Vô Tranh liền đưa tay chống xuống vách tường, bơi về phía trước hai thước, muốn tới gần hơn để quan sát bộ thi thể trần trụi nọ.

Giản Tam Sinh bên cạnh bị động tác lớn mật của cậu dọa sợ, lo lắng sẽ xảy ra chuyện, vội vàng bơi qua, túm lấy cánh tay Giản Vô Tranh, phòng ngừa cậu lại làm bừa, đồng thời quay đầu, dùng tay kia ra hiệu hỏi: Làm sao vậy?

Biết Nhị ca đang lo lắng cho mình, Giản Vô Tranh liền lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có gì, sau đó dùng ngón tay chỉ nữ thi không ngừng giãy giụa nọ, ý bảo Giản Tam Sinh cùng hai người khác cẩn thận nhìn đầu của nữ thi.

Sau khi nhìn kỹ, mọi người mới phát hiện, trong mái tóc đen lộn xộn như tảo biển của nữ thi, cư nhiên mơ hồ lộ ra hai khớp ngón tay dị thường nhỏ gầy, phủ đầy lông ngắn màu lục thẫm. Ngón tay nọ cùng tóc đen hỗn độn của nữ thi găt gao quấn lấy nhau, thỉnh thoảng khảy hai cái, trong mộ thất dưới nước âm u này có vẻ phi thường quý dị.

Lúc này không chỉ Giản Vô Tranh, ba người khác trong nháy mắt cũng hiểu được, vấn đề nào phải ở nữ thi kia, đây rõ ràng là có thứ gì đó phía sau dắt thi thể bơi đi, hơn nữa từ tần suất thi thể lắc lư đến xem, thứ kia tựa hồ vô cùng luống cuống.

Biết rõ ràng nguyên nhân nữ thi bơi đi, sự tình dễ xử lý hơn rồi.

Bốn người lúc này liếc nhìn nhau, đều đem đèn pin giắt trên eo, lấy ra súng bắn cá nhắm ngay lỗ hổng, sau khi tay lớn Giản Tam Sinh vung lên, chậm rãi hướng chỗ nữ thi bơi đi.

Hoắc Tam Nhi giành đi trước ba người, bơi tới bên cạnh nữ thi, đưa tay đề lên tường mộ, phát hiện gạch mộ gần cửa hốc có dấu hiệu lỏng lẻo, liền ra dấu bảo mọi người Giản Tam Sinh cách xa một chút, còn mình cũng lùi theo về phía sau, rồi giơ súng bắn cá lên, quay hướng về chỗ có vết nứt bắn mạnh một phát.

Mũi lao cứng ngắc mang theo ngòi nổ nhanh chóng đâm vào khe hở của tường mộ, khiến mặt tường vốn lỏng lẻo trong nháy mắt nứt toác ra, gạch mộ lớn lớn nhỏ nhỏ vỡ theo nước biển sóng sánh chậm rãi chìm xuống mặt đất.

Túm mũi lao cắm vào trong khe hở về, Hoắc Tam Nhi quay về hướng tường mộ rách mướp đập một cước, một cước này đã bị lực cản của nước biển, mặt dù lực đạo chưa đến mười phần, nhưng cũng đủ để tường mộ bị nước biển ăn mòn đã lâu kia hoàn toàn đổ sập.

Lỗ thùng trên tường dần dần biến lớn, thứ vốn núp phía sau lôi kéo nữ thi cũng bại lộ trước mặt mọi người.

Đó là một sinh vật hình người toàn thân phủ đầy tảo biển cùng lông dày nặng, nửa người trên của nó dị thường rộng lớn, chi sau lại vô cùng ngắn nhỏ, hai cánh tay đều rất trắng kiện, bộ dáng túm nữ thi lấm la lấm lét vô cùng đáng ghét.

Dáng vẻ hèn mọn xấu xí nọ, nhất thời khiến Giản Vô Tranh nhớ tới khi nước theo lời ngư dân nói.

Truyền thuyết khi nước động tác nhanh nhạy, sau khi màn đêm buông xuống, chúng nó sẽ từ ngoài khơi hiện lên, chậm rãi bò vào thuyền cá, thừa dịp lúc ngư dân ngủ, lặng lẽ tới gần bọn họ, sau đó phát lực kéo ngư dân đang ngủ say vào trong biển. Bởi vì sức lực của khi nước rất lớn, một khi bị đẩy vào trong nước, nhất định mười phần chết chín, khó thoát khỏi tử kiếp.

Cũng không biết khi nước trước mắt này tại sao lại bỏ qua bốn người sống bọn họ, ngược lại kéo một bộ xác trần trụi không tha.

Khi nước kia phát hiện mình đã bại lộ, lập tức lộ ra vẻ hung ác, nhe răng khoa tay múa chân vài cái, thấy bốn người cũng không bị mình dọa sợ bỏ chạy, liền túm nữ thi như túi da, rất nhanh hướng sâu bên trong mặt sau tường bơi đi.

Liếc mắt nhìn những người khác một cái, Giản Tam Sinh khoát khoát tay, bảo Hoắc Tam Nhi dẫn đầu, bốn người lần lượt chui vào lỗ thùng, theo tung tích khi nước chạy trốn, một đường cẩn thận cảnh giác bơi đi.

Hành lang mặt sau nhĩ phòng này vô cùng hỗn độn, tựa như trước đó đã từng sụp xuống có chút nghiêm trọng, vô số đồ gốm bị gạch mộ rơi rụng đập thành mảnh nhỏ, từng khối từng khối metope (là các tấm đá vuông trang trí nằm giữa ba vạch dọc)

đạn xen khắp nơi trong hành lang, làm cho vài chỗ căn bản nhỏ hẹp cản trở người qua lại.

Bơi khoảng 20 phút, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một thông đạo kéo dài xuống phía dưới, thông đạo này cũng không có sửa chữa ngay ngắn gì, như là hang động dùng dụng cụ thuần túy đào móc ra.

Chậm rãi bơi vào trong, liền phát hiện diện tích của hang động này so với mặt ngoài thoát nhìn lớn hơn rất nhiều, hơn nữa có xu hướng càng ngày càng rộng mở, hướng đi của hang động cũng từ dưới hướng lên trên, hình thành một khúc cong chữ U, tựa hồ từ gian nhĩ phòng kia liên thông tới một địa phương nào đó.

Không chút do dự, bốn người bắt đầu theo hướng đi của thông đạo nỗ lực bơi về phía trước, chỉ 10 phút sau, ào một tiếng từ trong nước ngóc đầu lên.

Chuyện gì đã xảy ra, nơi này cư nhiên không bị nước biển đồ đầy? Giản Vô Tranh lấy ra đèn pin không thấm nước, kinh ngạc quay đầu nhìn bốn phía, phát hiện bọn họ cư nhiên bơi tới gần một thềm đá, chỗ thềm đá gần nước biển có chút bong tróc, nhưng như trước thẳng tắp kéo dài vào trong bóng tối, ánh sáng của đèn pin không thấm nước không mạnh bằng đèn pin mắt sói, không đủ để chiếu đến nơi sâu như vậy.

Lúc này Lăng Mộ lấy ra một máy kiểm tra chất lượng không khí, kiểm tra thành phần khí thể trong không khí, sau đó vài phút mới yên tâm tháo xuống mặt nạ và ống thở, có chút nghi hoặc nói với ba người khác: “Thật là kỳ quái, nơi này chẳng những không có nước, trong không khí cũng không có khí thể gây hại, đây rốt cuộc là nơi nào?”

Nhìn thấy Lăng Mộ tháo xuống ống thở không có phản ứng gì bất thường, đám người Giản Tam Sinh cũng mau chóng tháo mặt nạ và ống thở, bốn người một bên bơi về hướng thềm đá, một bên cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh.

“Ai biết, không chừng chúng ta đã phát hiện long cung trong truyền thuyết rồi, chẳng biết chừng nơi này còn có mỹ nhân ngư đấy.” Hoắc Tam Nhi quen thói vui đùa vài câu, sửa sang lại trang bị, dẫn đầu bò lên trên thềm đá.

“Suối Nguồn Tuổi Trẻ chắc đã xem rồi nhỉ.” Lăng Mộ quảng cho Hoắc Tam Nhi một cái liếc mắt, thuận miệng sỉ nhục nói.

“A?” Đã bò lên thềm đá đưa tay qua kéo người Hoắc Tam Nhi thoáng cái sững sốt, chưa kịp phản ứng là có ý gì: “Xem nhiều cái quái gì?”

“Cướp biển Caribe 4.” Giản Vô Tranh từ trên thềm đá đứng dậy, vừa sửa sang lại trang bị trên người, vừa giải thích.

“Móa...” Hoắc Tam Nhi khóe miệng co quắp mắng một câu, sau đó cởi đèn pin không thấm nước bên hông xuống nắm trong tay, dẫn đầu đi về phía trước mặt.

Bốn phía một mảnh đen nhánh yên tĩnh, con khi nước kéo nữ thi kia cũng không biết đã đi nơi nào, bốn người dưới ánh đèn pin không thấm nước cẩn thận đánh giá chung quanh, đi từng bước một cực kỳ cẩn thận.

Chẳng biết đi bao lâu, Hoắc Tam Nhi phía trước bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nói với Giản Tam Sinh: “Nhị gia, phía trước hình như có cánh cửa.”

“Hửm?” Giản Tam Sinh khựng lại một chút, lập tức khoát tay nói: “Đi thôi, cẩn thận chút, không chừng có bẫy rập.”

“Dạ.” Hoắc Tam Nhi gạt đầu, rút dao lặn ra, tiếp tục cảnh giác tiến về phía trước.

Nói chung, cơ quan bố trí chung quanh cửa mộ là nhiều nhất cũng hung ác nhất, cho nên dù là loại người lọc lõi già dặn như đám Giản Tam Sinh, cũng không khỏi ở địa phương này cẩn thận một chút đề phòng bất trắc.

Song khi mọi người thật sự đi tới trước cánh cửa cực lớn đúc đồng thau nọ, lại phát hiện cửa này đã bị người ta mở qua.

“Xem chừng cơ quan nơi này đã sớm bị người ta phá giải rồi.” Chỉ chỉ vòng xoay điêu khắc hình dạng quỷ dị phức tạp bốn phía trên cửa, Giản Tam Sinh thở dài nói: “Phòng chừng chính là Khiêm Tử và Thành Nhạc bọn họ, chỉ có chìa khóa trong tay bọn họ mới có thể tiến vào ngôi mộ này.”

Dứt lời, Giản Tam Sinh ra dấu, bốn người liền chậm rãi đi vào trong cánh cửa đồng thau.

Phía sau cửa đồng, là một không gian phản chiếu cùng loại bên ngoài, ngoại trừ một ít tượng đá bày biện chỉnh tề ra, chính là một cái ao cùng chỗ thêm đá trước đó giống nhau.

Bốn người đứng bên cạnh cái ao, dùng đèn pin chiếu xuống dưới, nhưng hoàn toàn nhìn không thấy được thứ gì, chỉ có một mảnh hắc ám sâu thẳm ẩn tàng dưới đáy nước.

Hồi tưởng trước đó bơi qua thông đạo hình chữ U, Giản Vô Tranh ngồi xổm xuống, vươn tay lấy đèn pin chiếu chiếu mặt nước, sau đó khó hiểu nói: “Đừng nói là phải bơi một lần nữa nha, mặt này thông đến chỗ nào đây?”

“Có thể là mộ thất chân chính, cũng có khả năng là một thứ nguy trang, tóm lại hết thấy cẩn thận, mặt này không chừng chính là cơ quan.” Giản Tam Sinh một lần nữa đeo mặt nạ lên, ra hiệu ba người khác cũng nhanh chóng chuẩn bị tốt, đừng lãng phí thời gian.

Song mọi người thật không ngờ chính là, ngay khi Giản Vô Tranh muốn đứng dậy, thỉnh linh từ trong nước vươn ra một cánh tay, nhanh như chớp bắt được cánh tay Giản Vô Tranh, sau đó kéo mạnh người xuống đáy nước, tốc độ nọ nhanh chóng nhưng vô cùng mãnh liệt, nhanh đến nỗi cơ hồ khiến người ta nhìn không rõ được động tác của nó, hơn nữa trước khi xảy ra sự việc vừa rồi không có mấy may báo trước, dẫn đến ba người khác không hề kịp phản ứng kéo người lại.

“Vô Tranh!” Bỗng dưng bị kéo vào trong nước, Giản Vô Tranh giữa lúc trời đất quay cuồng chỉ nghe thấy tiếng gọi sợ hãi của mọi người, sau đó liền chìm vào một vùng thế giới hắc ám âm trầm hơn so với trước đó.

Bởi vì không đeo ống thở, khi Giản Vô Tranh bị kéo xuống vài ngụm nước, cổ họng và ngực đau muốn chết, dùng sức ngo ngoay vài cái nhưng lại phát hiện căn bản đánh không lại thứ trước đó đã tóm mình, chỉ có thể mặc cho nó tiếp tục kéo mình vào sâu trong đáy nước.

Trong lúc bối rối, Giản Vô Tranh nhớ tới đèn pin không thấm nước nắm trong tay, liền nỗ lực điều chỉnh thân thể, muốn mượn ánh đèn pin trợ giúp nhìn xem thứ kéo mình rốt cuộc là gì, nhưng vừa mới nhắm thẳng ánh sáng về phía vật kia, đã bị nó vung cánh tay phá hủy đèn pin không thấm nước.

Không có ống thở, Giản Vô Tranh rất nhanh liền chống đỡ không nổi nữa, mơ hồ nhận thấy được thứ bám lấy mình cho dù ở dưới nước tốc độ cũng nhanh kinh người, cứ tiếp tục như vậy Nhị ca bọn họ chưa kịp tới cứu, cậu có khả năng đã chết chìm dưới đáy nước rồi.

Chẳng lẽ là khi nước trước đó...

Bọn họ sợ rằng đã đuối không kịp nữa, thứ tốc độ quá nhanh này...

Nếu Khiêm Tử có ở đây thì tốt rồi...

Tên chết tiệt, tôi hận cậu...

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, Giản Vô Tranh rốt cuộc chịu không được há miệng, nước biển lạnh lẽo trong nháy mắt tràn đầy ngực, áp lực cường đại cùng đau đớn tràn ngập toàn thân khiến trước mắt cậu tối đen cơ hồ ngất đi.

Trước mắt như che một tấm vải trắng, đầu óc ù ù vang hưởng, Giản Vô Tranh mơ mơ hồ hồ cảm giác được thứ bám lấy mình kia bỗng dưng buông lỏng nắm tay, nước biển chung quanh tựa như bị chất lỏng nồng nặc mùi máu tanh xâm nhiễm, sau đó bản thân rơi vào một lòng ngực quen thuộc, một đôi tay mạnh mẽ gắt gao ôm lấy mình, ống thở được cài lên một lần nữa, dưỡng khí lâu lắm không gặp dần dần tràn đầy lồng ngực.

Cảm giác này...

Vô luận qua bao lâu, cậu tuyệt đối cũng sẽ không nhận lầm.

Vương Tử Khiêm...

Một loại xúc động muốn khóc kích thích Giản Vô Tranh, cậu dùng hết sức lực cuối cùng toàn thân vội vàng bắt lấy cánh tay ôm mình không buông, sợ đối phương sẽ lại biến mất vậy, liều mạng mở mắt muốn nhìn xem rõ ràng, bất đắc dĩ vừa rồi thiếu dưỡng khí quá mức nghiêm trọng, đôi mắt thủy chung nhìn không được gì, chỉ có thể cảm giác được người nọ đang mang mình nhanh chóng bơi hướng về mặt nước.

Không sao, lần này nắm chắc, sẽ không để cậu ấy chạy mất nữa...

Không sao đâu.....

Vô lực tựa vào thân hình ngày đêm nhớ nhung ấy, Giản Vô Tranh chậm rãi khép mắt lại, nghĩ thắm trong lòng.

Chương 13 - Lời nguyện tứ tuần

“Vô Tranh.” Thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai, Giản Vô Tranh chậm rãi mở mắt, phát hiện mình đã được đưa đến trên một bệ đá, mà đang thấp giọng gọi tên mình, chính là người cậu hao hết trăm cay nghìn đắng ra khơi tìm kiếm.

Vừa bị khí nước kéo xuống đáy nước suýt nữa ngạt thở mà chết, trong quá trình Giản Vô Tranh được Vương Tử Khiêm ôm lên bờ vài lần ngất đi, lúc này nghe được thanh âm vô cùng quen thuộc, cậu mới miễn cưỡng tranh đấu tỉnh táo lại.

“Khiêm Tử...” Nằm trong lòng ngực kiên cố, Giản Vô Tranh có loại lỗi giác bừng tỉnh khỏi mộng, cậu thử vươn tay, vuốt ve khuôn mặt lạnh lùng như trước của người nọ, nghĩ đến bản thân sau nhiều ngày khổ cực rốt cuộc đã có kết quả, cơ hồ cảm động rơi lệ.

“Vô Tranh.” Nhìn thấy người yêu tỉnh lại, Vương Tử Khiêm nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng gầy chắc của đối phương, chậm rãi cúi người xuống, kề sát vào đôi môi như cánh hoa mình ngày nhớ đêm mong kia, rốt cuộc nhịn không được nhẹ nhàng hôn lên.

“Vương Tử Khiêm...” Thấp giọng khàn khàn nỉ non bị tận lực cắt đứt, Giản Vô Tranh rũ mắt xuống, tùy ý đối phương hé mở đôi môi mình, tiến vào trong miệng mình tùy ý quấy nhiễu mát, sau đó khi Vương Tử Khiêm hôn đủ rồi ngẩng đầu ngồi thẳng người dậy, dựa theo cảm giác của mình, hướng về phía khuôn mặt nhìn không rõ ràng lắm trong bóng đêm kia, một quyền đánh mạnh tới.

“A!” Một quả đấm này của Tam gia lực đạo mười phần, tốc độ và thời gian nắm chắc đều phi thường tinh diệu, Vương Tử Khiêm bị đánh kêu lên một tiếng đau đớn quay mặt qua chỗ khác, thật hoàn toàn không ngờ Giản Vô Tranh sau khi hôn môi sẽ trực tiếp ra tay đánh y.

“Rốt cuộc đã tìm được cậu.” Hơi cong khóe miệng, Giản Vô Tranh lộ ra một mặt cười gần như âm ngoan, cậu chậm rãi ngồi thẳng người, thô bạo đem thân thể tháo vát nọ đẩy ngã trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống nói: “Còn dám chạy sao, có tin tôi dùng xích chó xích cậu lại không, hửm?”

“...Không dám nữa.” Tay lớn xoa nhẹ lên thắt lưng mềm dẻo của Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm vừa hưởng thụ xúc cảm đã lâu không được, vừa thành thật nghiêm trang hồi đáp.

“Nói thật dễ nghe.” Khinh thường bĩu môi, Giản Vô Tranh đè thấp thân thể, tới gần Vương Tử Khiêm cười lạnh nói: “Ai biết cậu lần sau còn có thể không nói một tiếng đã biến mất hay không?”

“Không đâu.” Không có lần sau nữa.....Con người đen nhánh âm đạm xuống, Vương Tử Khiêm vươn cánh tay gầy dài hữu lực ôm chặt lấy Giản Vô Tranh, nhẹ nhàng hôn bờ môi cậu, thấp giọng nói: “Anh căn bản không nên tới tìm tôi...”

Nghe được lời mình không muốn nghe nhất, Giản Vô Tranh lập tức nhú mày, thừa dịp khoảng cách giữa miệng lưỡi hai người dây dưa, hung hăng cắn Vương Tử Khiêm một ngụm.

“Ừm...” Vương Tử Khiêm than nhẹ một tiếng, cánh tay ôm Giản Vô Tranh vô thức buột chặt hơn, giọng nói hàm chứa khàn khàn hỏi: “Sao...”

“Tôi không nên tới tìm cậu?” Hai tay chống ngực Vương Tử Khiêm dùng sức đẩy vài cái, muốn tránh khỏi khuôn ngực ấm áp chết tiệt này, lại phát hiện khí lực người này vẫn kinh người trước sau như một, Giản Vô Tranh không nhịn được có chút phát hỏa, khẩu khí bất thiện nói: “Con mẹ nó cậu đến giờ còn nói lời như thế? Cậu cứ như vậy không gặp lại tôi là sao!”

“Vô Tranh...” Biết Giản Vô Tranh thực sự tức giận, Vương Tử Khiêm lập tức tay mát lạnh lẹ đem người đang muốn đứng lên lần nữa khóa trong ngực, bối rối không biết nên giải thích như thế nào.

Nhận thấy được cố chấp và vụng về của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh dần dần thả lỏng thân thể, thở dài nói: “Cậu ngoại trừ thể này không còn biết nói gì nữa sao?”

Môi mỏng mở ra khép lại, Vương Tử Khiêm cuối cùng vẫn là lựa chọn trầm mặc, mặc dù y đích xác có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi chân chính đối mặt với Giản Vô Tranh, lại nói không nên được lời nào.

Y rất thương cậu, rất muốn cậu, muốn cùng cậu bên nhau cả đời không xa lìa nhau... Thế nhưng...

“Quên đi...” Nhận thấy được sự trầm mặc khác thường của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh lắc đầu hết cách, lập tức thân thể nghiêng về phía trước, hai tay đè lại bả vai đối phương, ôn nhu hôn lên môi mỏng lạnh lạnh nọ.

Đối với sự chủ động của người yêu, Vương Tử Khiêm luôn không có sức chống cự, cơ hồ trong nháy mắt cảm nhận được nhiệt độ mềm mại của Giản Vô Tranh, tâm thần đã bị xúc cảm tốt đẹp này cướp đi toàn bộ.

Môi lưỡi mềm mại dây dưa cuốn lấy nhau, Vương Tử Khiêm chậm rãi nắm giữ quyền chủ động, kịch liệt mút vào đôi môi khiến thân thể Giản Vô Tranh như nhũn ra, run rẩy hoàn toàn ngồi phịch trên người Vương Tử Khiêm, vô lực thừa nhận nụ hôn điên cuồng nồng nhiệt gần như si đại nọ.

“Ừm... Khiêm... Ừm...” Điểm mẫn cảm trong miệng bị hung hăng chà đạp, Giản Vô Tranh nheo mắt lại, thở hỗn hển rên rỉ thành tiếng, thân thể giữa trời buộc càng ngày càng gấp của Vương Tử Khiêm dần dần nóng lên...

“Phù ha!” Ngay khi hai người đắm chìm trong nụ hôn bất phân thắng bại, cái ao bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng ào, ba người toàn thân mặc trang bị từ trong nước nhô ra.

“Tổ cha nó, phía dưới này sao nhiều thông đạo như vậy!” Từ trong nước ló đầu ra đầu tiên Hoắc Tam Nhi cầm mặt nạ và ống thở, rất nhanh bơi đến cạnh bệ đá: “Tam gia tới cùng đã đi đâu rồi, đáy nước sao chỉ có xác con khỉ kia?”

“Ai biết thằng nhóc ấy chạy đi đâu...” Làm mất tiểu đệ nhà mình, Giản Tam Sinh gấp đến lửa cháy đến lông mày, còn chưa lên bờ mượn đèn pin chiếu bốn phía: “Đừng nhiều lời, mau đi tiếp tìm xem, nơi này nếu không có khẳng định ngay bên kia.”

“Tôi nghĩ con khỉ nước kia không giống như bị Tam gia giết chết, thủ pháp nọ nhìn giống.....” Quả đắm vịn bên cạnh bệ đá, Lăng Mộ vừa phân tích tình huống, vừa dùng đèn pin không thăm nước hướng bên trái quét tới, sau đó khi vừa nhìn thấy Giản Vô Tranh cứng đờ ngồi trên người Vương Tử Khiêm đen mặt nhìn về phía mình, khựng lại rồi tiếp tục nói: “Giống Thanh Long.”

“Chết tiệt...” Theo hướng đèn pin Lăng Mộ chiếu sáng nhìn lại, Giản Tam Sinh và Hoắc Tam Nhi trong nháy mắt ngừng hết thấy động tác, lẳng lẳng nhìn hai người kia đây đưa một chỗ.

“Ta nói...” Khó xử kéo kéo khóe miệng, Giản Tam Sinh dẫn đầu phá tan trầm mặc, gắng gượng nặn ra nụ cười nói: “Hai đứa thật đúng là lén lén lút lút, cũng không bật chút đèn, cứ như vậy trốn ở đó, để bọn ta tìm khắp nơi à.”

“Nhị gia.” Bị quấy nhiễu chuyện tốt Vương Tử Khiêm như trước mặt không chút thay đổi chào hỏi, chỉ có Giản Vô Tranh từ trong giọng nói lạnh cứng kia nghe ra ý kỳ thật cực kỳ khó chịu.

“Nhị ca, mọi người mới vừa nói gì bên kia?” Cùng Vương Tử Khiêm đứng dậy, sắc mặt Giản Vô Tranh ửng đỏ, làm bộ không thèm để ý nói sang chuyện khác: “Dưới nước này không chỉ có một thông đạo sao?”

Hiểu được da mặt tiểu đệ nhà mình mỏng, Giản Tam Sinh không cố ý khiêu khích nữa, theo Giản Vô Tranh nói: “Đúng vậy, bọn anh vừa rồi khi tìm em, phát hiện dưới nước này ít nhất có năm nhánh thông đạo, hình dạng lớn nhỏ đều không sai biệt lắm, rất dễ làm người ta bị lạc bên trong, có lẽ do chủ mộ cố ý thiết kế.”

“Thì ra là vậy.” Gật đầu, Giản Vô Tranh nhớ tới vừa rồi Vương Tử Khiêm có nói, tiến vào liền không ra được, nói vậy chính là do thông đạo bất đồng phương hướng này dẫn đến, nếu mỗi nhánh thông đạo này đều thông về hướng một nơi cùng loại cánh cửa đồng kia, có thể hình thành bố cục dạng lưới, làm cho người ta mò không ra được phương hướng, tìm không ra được đường ra chân chính.

Bất quá chuyện ra ngoài bây giờ chưa cần phải suy nghĩ vội, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là trợ giúp Khiêm Tử bọn họ, giải quyết vấn đề của tứ thú.

“Khiêm Tử, Thành Nhạc đâu? Hai người không phải đi cùng nhau sao?” Cầm tay Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh nghi ngờ hỏi: “Còn nữa, hai người tại sao nhất định phải đến đây, rốt cuộc là để tìm cái gì?”

“...Bạch Hổ cùng Huyền Vũ ở phía trước, tôi mang mọi người qua đó.” Chưa vội trả lời vấn đề còn lại của Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm sau khi trầm mặc hai giây, kéo tiểu tổ tông dẫn đầu đi về phía trước.

Biết Vương Tử Khiêm không muốn nói, trong lòng Giản Vô Tranh mặc dù có chút lạc lõng, nhưng không truy hỏi nữa, chỉ an tĩnh đi theo y hướng vào sâu bên trong mộ thất.

Không muốn trộn lẫn vào bầu không khí quỷ dị giữa hai người, Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn Hoắc Tam Nhi và Lăng Mộ một cái, ý bảo bọn họ đi cách xa một chút, gần quá khó tránh khỏi bị lạc đạn.

Giữa mộ thất u tĩnh, chỉ có vài vệt sáng không rõ ràng lắm của đèn pin bắn quét qua lại bốn phía, mọi người đi theo Vương Tử Khiêm, đi vừa cẩn thận vừa cảnh giác, tiếng bước chân lộp cộp quanh quẩn trong không khí, khiến nơi này càng thêm vẻ trống trải im ắng.

Tay trái đan vào tay Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh nhàm chán lấy đèn pin chiếu lung tung cảnh vật chung quanh, phát hiện khi quang mang tối mờ thỉnh thoảng chiếu đến gần Vương Tử Khiêm, liền bị đối phương cố ý nghiêng mặt né đi.

Xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ Khiêm Tử không muốn để mình nhìn thấy mặt cậu ấy sao? Đối với động tác nhỏ của Vương Tử Khiêm cảm thấy lạ lùng khó hiểu, trong lòng Giản Vô Tranh nhìn không được có chút ảo não, vừa rồi cố ý không trả lời vấn đề của mình, hiện giờ lại cố ý không cho mình nhìn mặt của cậu ấy, tên chết tiệt này tới cùng muốn thế nào?

Nghĩ thế, Giản Vô Tranh liền kéo tay Vương Tử Khiêm để y dừng lại đối mặt với mình, sau đó mang chút tức giận nói: “Khiêm Tử, để tôi nhìn mặt cậu xem.”

Đi theo phía sau bọn họ đám người Giản Tam Sinh nghe được những lời này của Giản Vô Tranh, không nhìn được có chút kỳ quái, không hiểu tiểu tổ tông này tới cùng lại âm ỉ cái gì.

“Vô Tranh.” Đưa tay ngăn trở Giản Vô Tranh móc pháo lạnh trong ba lô ra, Vương Tử Khiêm lui về sau hai bước, sống chết không chịu để cho đối phương nhìn bộ dáng của mình.

“Vương Tử Khiêm!” Bị đối phương cầm tay cản bản không thể động đậy, Giản Vô Tranh cắn tức gặm nhẹ, không rõ Vương Tử Khiêm tới cùng có chuyện gì mà giấu cậu như vậy.

Hai người cứ như vậy lẳng lẳng đứng song song trong chốc lát, Vương Tử Khiêm nhìn chăm chú vào con người tràn ngập khó hiểu và phần nộ của Giản Vô Tranh, rốt cuộc vẫn im lặng thỏa hiệp.

Y như bỏ cuộc rũ cánh tay xuống, không nói một câu đứng ở đó, mặc cho Giản Vô Tranh gió pháo lạnh nhích lại gần mình, khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh như mặt nước đọng, nhìn không ra chút gợn sóng nào.

Không có Vương Tử Khiêm cậy mạnh ngăn trở, Giản Vô Tranh lúc này mới được thỏa mãn mong muốn, tay cầm pháo lạnh chậm rãi tới gần, sau khi hoàn toàn thấy rõ mặt đối phương, nhìn không được trừng lớn hai mắt, kinh ngạc nói không ra lời.

Khuôn mặt vốn vô cùng tuấn lãng nọ, giờ phút này vậy mà che kín lối văn màu đen lớn nhỏ không đồng nhất, mà hai tròng mắt vốn sâu thẳm đen bóng nọ, hiện giờ cũng lộ ra một cổ đỏ sẫm quỷ dị, hai thứ phối hợp lại, phá hủy dung mạo gần như hoàn mỹ của Vương Tử Khiêm, khiến y thoát nhìn tựa như ác ma xấu xí không chịu nổi.

“Khiêm Tử, cậu...” Giản Vô Tranh run rẩy vươn tay, vuốt ve khuôn mặt đã thay đổi hoàn toàn của Vương Tử Khiêm, đau lòng không ngừng thấp giọng nói: “Đây là có chuyện gì... Con mẹ nó cậu nói cho tôi biết đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hả!”

Nhìn Giản Vô Tranh bùng kín mắt cơ hồ sụp đổ, Vương Tử Khiêm không thể nào tiếp tục thờ ơ nữa, y rất nhanh kéo người vào trong lòng, chân tay luống cuống muốn lên tiếng trấn an, nhưng hoàn toàn không biết nên nói những gì.

Thấy hai người đều thành bộ dạng này, Giản Tam Sinh không khỏi thở dài thườn thượt, thầm nghĩ thằng nhóc Khiêm Tử này thật sự là càng ngày càng không biết cỡ người ta, ngay cả một câu cũng không biết nói, quả thực con mẹ nó ngốc động trời.

“Haiz, anh Khiêm à, anh cứ thành thật nói rõ đi, trên mặt anh đây rõ cuộc là làm sao mà có, anh nói ra, mới có thể khiến Tam gia an tâm chứ.” Đứng bên cạnh Giản Tam Sinh Hoắc Tam Nhi rõ cuộc nhìn không được nữa, nhịn không được mở miệng khuyên nhủ.

“Đúng vậy, Thanh Long, cậu đã nói rồi mà, chỉ cần không liên quan đến sinh tử của tứ thú, Tam gia sẽ không lo lắng nữa.” Nghĩ đến giấc mộng báo trước của Giản Vô Tranh trước khi xuất phát, Lăng Mộ lập tức cẩn thận mở miệng nói.

Nghe lời Hoắc Tam Nhi và Lăng Mộ nói, trong mắt chỉ có Giản Vô Tranh lúc này Vương Tử Khiêm mới ngẩng đầu quét mắt liếc nhìn ba người, chỉ là ánh mắt kia không giống bình thường, thăm thấu một loại lãnh đạm xa cách khiến mọi người cảm thấy lạ lẫm.

Tâm trạng Giản Tam Sinh trầm xuống, kỳ quái Khiêm Tử luôn luôn trung thành hết mực kia sao lại lộ ra loại vẻ mặt này, đang định mở miệng hỏi, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một thanh âm trầm thấp hùng hậu.

“Đó là lời nguyên rủa.” Trong bóng tối, chậm rãi bước ra ba bóng người, trong đó một người đàn ông thân hình cao lớn hai tay cắm vào túi, tư thái tản mạn kiêu ngạo, vừa đi vừa nói: “Chú ấn của lời nguyên tứ tuần, khi chú ấn này lan tràn tới lòng bàn tay, người bị lời nguyên nhập vào người hẳn phải chết không thể nghi ngờ... Thế nào, Thanh Long, cậu còn chưa chịu nói cho người tình nhỏ bé của cậu biết sự thật này sao, chẳng lẽ thật sự phải chờ cậu chết bất đắc kỳ tử bỏ mình, khiến cậu ta hối hận cả đời?”

Chương 14 - Quý thị người

(Quý là một loại lễ khí quan trọng đứng hàng thứ hai sau đỉnh thời Đông Chu, hình dạng tương đương với đỉnh.)

“Thành, Thành lão hồ?!” Nhìn Thành Nhạc và Huyền Vũ mang theo thi rôi đột nhiên xuất hiện trước mắt, Lăng Mộ giật mình há hốc mồm, nói chuyện cũng không lưu loát: “Anh, các anh tại sao lại ở đây?”

“Thế nào, Thanh Long có thể ở đây, tôi lại không thể?” Nở nụ cười có chút tự giễu, Thành Nhạc vài bước đi tới trước mặt Lăng Mộ, đưa tay nâng cằm hắn lên, buộc khuôn mặt nhỏ nhắn nọ nhìn mình, sau đó cúi xuống bên đôi môi mỏng khẽ nhếch kia cắn một cái, thấp giọng nói: “Còn thể này là thể nào đây, mỗi lần nhìn thấy tôi đều sợ thành như vậy, tôi còn có thể ăn cậu sao?”

“Aiz, đừng làm rộn đừng làm rộn, nhiều người ở đây đó!” Sắc mặt ửng đỏ tránh né vuốt hồ, Lăng Mộ dùng đèn pin tùy tiện gõ hai cái trên tay Thành Nhạc, muốn để gã buông mình ra, nhưng trong lúc vô tình lại chiếu đến mặt đối phương, vội vàng cuống quýt kêu to: “Oa má ơi, lão hồ, mặt của anh cũng biến thành như vậy rồi!”

Một tiếng gào to này của hắn, ánh mắt mọi người đều lập tức tập trung tới mặt Thành Nhạc.

Bị một đám người nhìn chăm chăm cảm giác khá khó chịu, Thành Nhạc không nhịn được phát tay, chữa chữa Vương Tử Khiêm nói: “Tôi đây coi như khá hơn, Thanh Long kia mới gọi là nghiêm trọng, các người thay vì nhìn tôi chăm chăm như vậy, không bằng nhìn cậu ta đi.”

Được Thành Nhạc nhắc nhở, Giản Vô Tranh mới phản ứng lại, lời vẫn trên mặt Khiêm Tử, so với hoa văn tựa đám mây trên mặt lão hồ phức tạp hơn.

“Thành Nhạc, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, anh vừa mới nói, hoa văn này lan tràn tới lòng bàn tay, các anh sẽ chết?” Mắt nhìn lời văn màu đen cơ hồ trải rộng toàn thân của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh quay đầu, lo lắng hỏi.

“Đúng vậy.” Gật đầu, Thành Nhạc kiên nhẫn giải thích: “Các cậu đã theo tới đây rồi, vậy không còn gì không thể nói cho các cậu biết nữa, loại hoa văn này kỳ thật là một loại chú ấn, chỉ cần chúng tôi cách chú ấn càng gần, chú ấn lan tràn càng mau, đợi đến khi hoa văn kéo dài tới lòng bàn tay, chúng tôi sẽ bị chú thuật cắn nuốt mà chết.”

“Lời nguyên này là của một người nghiên cứu chuyên dùng đối phó tứ thú, cho nên cũng gọi là lời nguyên tứ tuần.” Tiếp lời Thành Nhạc, Huyền Vũ mang theo nữ thi áo đỏ đi tới trước mặt mọi người, về mặt bình tĩnh nói.

“Vậy, trên người tôi đây không có chú ấn này, có phải chứng tỏ tôi sẽ không chết?” Khản trương nuốt ngụm nước bọt, Lăng Mộ Dương miễn cưỡng kéo lên một mặt cười, ôm tâm lý may mắn nhỏ giọng hỏi.

“Chỉ hy vọng là thế.” Thở dài một hơi, Thành Nhạc ôm Lăng Mộ vào trong lòng, bắt đầu dĩ nói: “Tình huống của cậu quá đặc thù... Nếu cuối cùng chỉ còn cậu có thể sống sót, cứ đi theo Nhị gia về Bắc Kinh, Giản gia khẳng định sẽ đối xử tốt với cậu.”

Nói xong, Thành Nhạc quay đầu yên lặng nhìn Giản Tam Sinh, phảng phất như đang đợi đối phương đưa ra một đáp án khẳng định làm gã an tâm vậy.

“Trước hết đừng nói chuyện bị thương như vậy.” Khoát tay áo, Giản Tam Sinh từ trong túi lấy ra hộp thuốc lá, cau mày vừa suy tư vừa nói: “Mấy người các cậu mà chết, chúng tôi cũng chưa chắc có thể sống sót ra ngoài... Bất quá Nhị gia tôi có thể cam đoan, chỉ cần tôi có thể mang theo mấy đứa Vô Tranh an toàn trở về Bắc Kinh, khẳng định sẽ vì nhóc Lăng sắp xếp một nghề nghiệp ổn thỏa, đến lúc đó chỗ tốt tự nhiên không thể thiếu cậu ấy, điểm đó cậu có thể an tâm.”

“Ừ.” Thấp giọng đáp một tiếng, Thành Nhạc tựa đầu trên vai gầy yếu của Lăng Mộ, ở nơi những người khác không nhìn thấy được, trong con ngươi thâm trầm lộ ra một tia không cam lòng và cô đơn.

Không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi... Hoàn toàn không cảm nhận được tâm tình của Thành Nhạc, Lăng Mộ chỉ cúi đầu, nhìn cánh tay đang ôm lấy mình kia, dưới đáy lòng mạnh mẽ an ủi mình.

Mà bên kia Giản Vô Tranh sau khi nghe Thành Nhạc nói xong, sắc mặt tái nhợt lẳng lẳng đối diện với Vương Tử Khiêm, hai người tựa hồ thấy được trong mắt đối phương một biến hóa bất an không lộ ra, lại tựa hồ cũng đang âm thầm tự hạ quyết tâm nào đó.

Hồi lâu, Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi cầm tay người yêu, Giản Vô Tranh cũng ăn ý gật đầu, hai người tâm linh tương thông, cho đối phương sự động viên lớn nhất.

Dù sao, con đường sau này, là hai người bọn họ cùng đi.

Qua được hay không, vậy chỉ có thể xem ông trời có mắt hay không.

“Thành Nhạc.” Hít sâu một hơi, Giản Vô Tranh ổn định tinh thần, tỉnh táo hỏi: “Án theo lời anh vừa nói, phải kịp trước khi chú ấn hoàn toàn lan tràn giải trừ lời nguyên này, các anh mới không chết?”

“Ừ. Ngẩng đầu, Thành Nhạc nhẹ buông Lăng Mộ Dương ra, hâm mộ nhìn tay Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm đan vào nhau, nói: “Chỉ cần trước khi chú ấn lan tới lòng bàn tay, tìm được chú nhãn của thi chú rồi phá đi, mấy người chúng tôi sẽ vô sự, bất quá...”

“Người đó sẽ không để cho chúng ta phá chú nhãn đơn giản như vậy, không chừng chúng ta ngay cả nơi đặt chú nhãn còn chưa đến được...” Vuốt ve hai gò vốn trắng nõn xinh đẹp của mình, trong giọng nói nhàn nhạt của Huyền Vũ để lộ ra một loại đau thương rõ ràng.

“Sẽ không đâu.” Cùng tay Vương Tử Khiêm đan vào nhau thật chặt, Giản Vô Tranh cắn răng, kiên định nói: “Thứ đồ chơi mấy ngàn năm trước, không có khả năng đến giờ còn phá giải không được, chỉ cần nhanh lên một chút tìm được chú nhãn kia là xong.”

“Vô Tranh nói rất phải, chỉ cần tìm được Chú Nhãn, dựa vào sức lực của mấy người chúng ta, nhất định có thể giải trừ lời nguyên.” Đồng ý liếc mắt nhìn em trai nhà mình, Giản Tam Sinh đưa tay ý bảo mọi người sửa sang lại trang bị cho tốt, nắm chắc thời gian chạy đi, sau đó quay đầu hỏi Huyền Vũ: “Nói vậy, cô nương chính là vị Huyền Vũ đại danh鼎鼎 kia sao?”

“Là tôi.” Lẳng lẳng nhìn Giản Tam Sinh, đôi môi anh đào hồng nhạt của Huyền Vũ cong lên một mặt cười mỉm: “Giản Tam Sinh, chúng ta từng chào hỏi qua rồi.”

“Có thể ở loại địa phương này nhìn thấy tổ sư của Cảnh thi tượng, cũng xem như không uổng công chuyến này.” Cười gật đầu, Giản Tam Sinh vừa đi theo mọi người tiến về phía trước, vừa tiếp tục nói: “Bất quá, có chuyện tôi muốn hỏi cô rõ ràng, trước khi cô ra khơi, có từng gửi một bức thư chuyển phát nhanh tới Bắc Kinh không?”

“Chuyển phát nhanh?” Nghe một từ ngữ tương đối xa lạ như thế, Huyền Vũ lập tức lắc đầu, cực kỳ khẳng định hồi đáp: “Tôi chưa từng gửi chuyển phát nhanh, tôi từ trước đến giờ đều cùng một chỗ với hai người họ.”

“A? Nhưng mà chúng tôi trước khi tới đây, từng nhận được một phong thư chuyển phát nhanh ký tên Lạc Diệp Tử, bên trong có một bức ảnh, phía trên chỉ rõ ba người đang ở đây.” Giản Tam Sinh vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt Huyền Vũ, không buông tha chút khác thường nào trong mắt đối phương.

“Lạc Diệp Tử?” Nghe được tên mình, sắc mặt Huyền Vũ khẽ biến, không thể tin thấp giọng nói: “Không có khả năng... Sao lại có người biết được tên tôi...”

“Đẹp đi, việc này có gì mà không có khả năng.” Đi ở đằng trước Hoắc Tam Nhi nghe đối thoại của hai người, bĩu môi nói: “Thời buổi này rồi, biết cô sống ở đâu, đem hộ khẩu tra một lượt, chẳng phải cái gì cũng rõ ràng, sao, cô đừng nói là cô không có chứng minh thư bản hộ khẩu giấy tờ nhà đất nha.”

“Nếu thật sự có người vận dụng quan hệ cố ý muốn tra ra tư liệu hồ sơ của tôi, vậy cũng không còn cách nào...” Chấp nhận lời hoắc Tam Nhi, Huyền Vũ cúi đầu suy tư một lát, sau đó kỳ quái nói: “Nhưng khi tôi cùng tất cả ông chủ liên lạc, cũng chưa hề dùng tên thật và giấy chứng minh, cũng không tiết lộ nơi ở cho bất luận kẻ nào, làm sao dưới tình huống không hay biết gì bị người ta theo dõi chứ...”

“Có lẽ có người chú ý cô đã lâu.” Nhìn ra Huyền Vũ thật sự không biết chuyện phong thư chuyển phát nhanh nọ, Giản Tam Sinh cũng không làm khó cô ta nữa: “Cho dù cô bình thường có cẩn thận mấy, cũng khó tránh khỏi không lộ ra dấu vết, cũng không biết kẻ mượn danh nghĩa của cô chỉ đường cho chúng tôi, rốt cuộc xuất phát từ loại mục đích gì.”

“Mặc kệ hấn có mục đích gì, tôi đều phải cảm ơn hấn...” Đi bên cạnh Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh vừa xem xét tình hình bốn phía, vừa thấp giọng nói: “Hiện giờ chúng ta cũng không rảnh đi quản nhiều như vậy nữa, tìm được chú nhần giải trừ lời nguyện của tứ thú trước rồi nói sau.”

Nghe vậy, mọi người đều lặng lẽ gật đầu, sau đó nắm chặt đèn pin không ngấm nước trong tay, tiếp tục cẩn thận tiến về phía trước.

Giữa mộ đạo hôn ám, vài chùm sáng không rõ ràng lăm lăm quét khắp nơi, mọi người đều mang tâm sự riêng, ai cũng không có tâm tình đùa cợt nữa, chỉ lo bước nhanh đi về phía trước, hy vọng có thể sớm một chút tìm được cái gọi là chú nhần kia.

Mộ đạo không dài lắm, mọi người không mất bao nhiêu sức lực, đã đến được gian thạch thất phía cuối, nhưng phát hiện trong gian thạch thất này, ngoại trừ một quỹ đồng thật lớn ra, không còn thấy đồ vật gì nữa.

“Chẳng lẽ chúng ta đi sai rồi?” Rút dao găm ra, Hoắc Tam Nhi nghi hoặc nói thảm hai câu, dẫn đầu đi tới trước quỹ đồng nọ, cẩn thận dùng đèn pin chiếu vào trong quỹ: “Móa, bên trong này còn có rượu đó!”

“Rượu? Làm sao có thể.” Giản Tam Sinh nghe vậy cũng đi tới bên cạnh, cao thấp đánh giá quỹ đồng vài lần, sau đó nói: “Quỹ đồng này là dụng cụ cổ đại dùng để đựng thức ăn như thóc hoặc lúa, theo ta biết, lớn nhất bất quá cũng khoảng 8 kg, hơn nữa đa số dùng để cúng tế, sao ở đây lại lớn như vậy, thật con mẹ nó hiếm thấy.”

“Đây không phải là rượu thì là cái gì?” Lại liếc mắt nhìn vào trong quỹ đồng, Hoắc Tam Nhi đưa tay muốn dùng dao găm khuấy bên trong vài cái.

“Đừng nhúc nhích.” Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi ngăn cản động tác của Hoắc Tam Nhi, thấp giọng nói: “Bên trong là thịt người.”

“Thịt người?!” Hú lên quái dị, Hoắc Tam Nhi nhanh chóng thu hồi cánh tay, phần nộ phun một ngụm: “Thực mẹ nó buồn nôn, thả vào trong thứ để ăn cơm thịt người, cái này gọi là cái gì? Canh thịt người?”

“Ai biết, không chừng cũng là một loại cúng tế, nếu không thì chính là nhắc nhở những kẻ trộm mộ như chúng ta, vào nơi này sẽ trở thành tương thịt người giống chúng nó.” Giản Vô Tranh chỉ liếc mắt nhìn đã cảm thấy buồn nôn, lập tức quay mặt qua chỗ khác ép buộc mình quên đi những gì vừa chứng kiến.

Vương Tử Khiêm nhìn Giản Vô Tranh xanh mặt, lại quay đầu nhìn quý đồng đầu voi chân thú vũng vàng đứng giữa thạch thất, tiếp đó vươn tay đè lại miệng quý, cánh tay gầy gò hơi dùng sức, chợt nghe dưới đất bỗng nhiên truyền đến một tràn tiếng ầm vang, quý đồng cực lớn chạm trở ngấn gọn nhưng vô cùng nặng nề kia, cứ nhiên ở trước mắt mọi người giống như vật thể sống, chậm rãi xoay tròn sang bên kia.

“Quả nhiên là một cơ quan.” Giản Tam Sinh nheo mắt lại nhìn dưới chân từ từ lộ ra ám đạo, ngửi ngửi hơi ẩm truyền đến trong không khí, trầm ngâm hai giây nói: “Cũng không phải tay mơ, mặt dưới này khả năng có nước, lấy hàng bật sáng hơn chút, đi tiếp xuống cẩn thận ứng phó.”

Dứt lời, Giản Tam Sinh vung tay lên, mọi người liền dựa theo trình tự, lần lượt chui vào trong ám đạo âm lãnh.

Chương 15 - Huyết đánh

Đường hẹp kéo dài dốc xuống phía dưới, không gian bên trong vô cùng nhỏ hẹp, mỗi lần nhiều nhất chỉ chứa một người đàn ông trưởng thành thông qua, ngay cả xoay người cũng cực kỳ khó khăn, cho nên đám người Giản Tam Sinh không thể làm gì khác hơn là từng người một chậm rãi đi về phía trước, đi đầu là Hoắc Tam Nhi càng đề cao cảnh giác bội phần.

“Nhị gia, sao tôi cảm thấy nơi này càng đi càng ẩm ướt nha, chúng ta sẽ không trực tiếp đi vào trong một cái ao chứ.” Mặt đất dần dần trở nên trơn ướt dính dấp, Hoắc Tam Nhi đề ổn định thân thể không thể không đỡ lấy vách tường bên cạnh, lại không ngờ rằng ngay cả trên vách tường cũng phủ một tầng hơi nước dày đặc.

“Hắn sẽ không đâu.” Giản Tam Sinh đi theo phía sau Hoắc Tam Nhi, dùng đèn pin chiếu chiếu trước mặt, phát hiện đập vào mắt vẫn là một mảnh đen nhánh, liền bắt đầu dĩ nhiên nói: “Nhưng thật ra rất có khả năng thông đến phụ cận con sông ngầm nào đó, nếu không sẽ không ẩm ướt như vậy, cũng không biết mộ biển này xây dựng thế nào được như vậy, loại kết cấu này thật sự quá kỳ quái, cảm giác không giống bố cục chuyên chống trộm, ngược lại giống trận pháp nào đó...”

“Đường ngang ngõ tắt, vừa nhìn đã biết chủ mộ này chẳng phải thứ gì hay ho.” Tức giận bất bình phun một ngụm, Hoắc Tam Nhi tiếp tục đen mặt sờ soạng đi xuống phía dưới.

Trên thực tế, không chỉ Hoắc Tam Nhi không chịu được hoàn cảnh âm u tối đen kia, Giản Vô Tranh cùng đi với Vương Tử Khiêm ở phía sau cũng bị xúc cảm buồn nôn dưới chân làm cho cả người nổi da gà, chỉ thiếu điều để Vương Tử Khiêm phía sau bé cậu đi, vách tường dính dấp chạm vào càng khó chịu muốn chết.

“Khi nào có thể ra ngoài.” Đã không biết là lần thứ mấy lắm lắm nắm những lời này, tiểu tử tông nỗ lực nhẫn nại bởi vì mùi cá mắm liệt trong không khí khiến cho cảm thấy muốn nôn mửa, sắc mặt xanh xanh trắng trắng nhìn rất khó coi.

“Tới rồi.” Từ phía sau đưa tay đỡ lấy Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm ngẩng đầu liếc mắt nhìn phía trước, tỉnh táo nói.

“Đợi chúng ta ra khỏi đây, tôi không bao giờ muốn ăn cá nữa.” Nhịn không được lại nôn khan, Giản Vô Tranh nhìn thấy phía trước đã có đường hẹp đi ra, mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người từ đường hẹp nối đuôi nhau mà ra, Giản Vô Tranh dùng đèn pin không thấm nước quét bốn phía, bỗng dưng có loại cảm giác được sinh ra lần nữa.

“Tiến lên phía trước thôi, phía trước hẳn là có nước.” Gõ đèn pin không thấm nước hơi có vẻ ảm đạm, Giản Tam Sinh nhíu mày, mắt nhìn những người khác, liền dẫn đầu đi về phía trước.”

Có Vương Tử Khiêm theo bên cạnh, Giản Vô Tranh yên tâm xem xét tình huống xung quanh, phát hiện không gian nơi này tựa hồ cực kỳ lớn, đèn pin căn bản chiếu không tới mặt tường, hơn nữa mặt đất không trải qua sửa chữa nhiều lần, quả thực chính là một thạch động thiên nhiên, khó trách lại có mùi tanh nặng như vậy.

Đáy biển sâu thăm hắc ám quỷ bí khó lường cư nhiên có địa phương như vậy tồn tại, đây là chuyện trước khi Giản Vô Tranh rời khỏi Bắc Kinh không tài nào tưởng nổi.

Năng lực của cổ nhân quả nhiên siêu việt lạ thường khiến người ta sợ hãi, cho dù là dùng kỹ thuật hiện đại, cũng chưa chắc có thể dưới đủ loại áp lực của đáy biển làm ra được loại không gian khổng lồ này.

“Móa, quả nhiên có sông!” Đi đại khái chừng 10 phút, nơi đèn pin Hoắc Tam Nhi chiếu đến bỗng dưng xuất hiện phản quang gợn sóng bập bềnh, không khỏi kinh ngạc hô lên.

“Tam Nhi, ném quả pháo sáng qua đi, chúng ta nhìn thử xem nơi này tới cùng là cái dạng gì.” Phất tay ý bảo Hoắc Tam Nhi đi tìm pháo sáng, Giản Tam Sinh ngồi xổm người xuống cẩn thận quan sát nước sông đục ngầu tối đen trước mặt, phát hiện đáy nước này chẳng biết chôn vật gì, vậy mà không ngừng tuôn ra một cỗ mùi buồn nôn của thi thể thối rữa.

Cần nhắc có thể là nhân tuần làm tế phẩm bị ném dưới đó không, Giản Tam Sinh liền đứng dậy, bảo đoàn người đều cách xa nước sông một chút, để ngừa có quỷ nước gì gì đó đột ngột ra tay.

Bởi vì trước đây từng có kinh nghiệm một lần bị khí nước kéo xuống dưới suýt nữa ngạt chết, lần này Giản Vô Tranh không đợi Nhị ca lên tiếng, đã tự động cách khỏi mặt nước sông, đứng chỗ khá xa cảnh giác nhìn chăm chăm mặt nước.

Pháo sáng phóng đến giữa không trung, sau khi nổ bung ra bạch quang mãnh liệt chói mắt, mọi người trong bóng đêm đã lâu, vừa thấy đợt bạch quang này, cũng theo phản xạ nhắm chặt mắt, đợi hai giây sau khi thích ứng, mới quay đầu nhìn cảnh tượng dưới ánh sáng mạnh chiếu xuống dần dần hiện ra trước mắt.

Đó là một đường sông hình vòng rộng rãi, một vài cây cầu dùng đá cẩm thạch điêu khắc thành bắc ngang trên mặt nước sông màu đen, cầu đá điêu khắc cổ kính thanh nhã, rồi lại không mất đi vẻ nguy nga, tỷ hư thú hai đầu cầu như hoàn toàn tự nhiên trông rất sống động, trùng mắt giận dữ giương nanh múa vuốt với những kẻ trộm mộ trước mặt.

Hai bên bờ sông cách chừng mỗi năm thước, thì có một đấng nô đồng nhỏ xinh, mỗi đấng nô đều thân trên trần trụi, mặt hướng đường sông, thấp hèn mà cung kính rủ đầu xuống.

Mà được đường sông hình vòng cùng cầu đá điêu khắc này vây quanh, chính là một tòa cung điện cổ đại hoa lệ cực lớn, cung điện kế thừa phần lớn đặc điểm của thời Chu, lại có một ít phong cách của dân tộc Khuyển Nhung... (Khuyển Nhung là một bộ lạc dân tộc thiểu số nằm ở phía tây bắc Trung Quốc cổ đại hoạt động vào thời nhà Chu và các triều đại sau này)... nhìn qua quỹ dị lộng lẫy khí thế hào hùng, làm cho người ta không nhận được muốn lập tức bước vào xem.

“Đây, đây có chút giống thành hào nha, thứ chính giữa kia, là cung điện? Móa, cung điện giấu trong cổ mộ... Cái này không hợp với phong cách kiến trúc của cổ mộ thời Chu nha, đây căn bản là ngô không ra ngô, khoai không ra khoai.” Mượn nhờ thời gian chiếu sáng ngắn ngủi của pháo sáng, Lăng Mộ thất thần nhìn cung điện cổ đại như ảo ảnh xa xa, hận không thể tát mình một cái xem có đúng là đang nằm mơ hay không.

“Đích xác có chút kỳ quái, nhìn xem bày biện trong mộ biển này, rõ ràng là phong cách của cuối thời Chu, rồi lại có một tòa cung điện thế này được xây dựng bên trong, xem ra chủ mộ cũng không phải con cháu hoàng thất triều Chu, rất có thể là tiểu quốc có thế lực khác ở biên cương, mới dám hoàn toàn không theo quy định mà làm việc...Bất quá, ngoại trừ đại mộ thời đường phá núi làm lăng ra, chưa từng thấy qua mộ táng kiểu quỹ dị như thế.” Thở sâu, Giản Tam Sinh yên lặng chiêm một điều thuốc, vừa nắm chắc chút thời gian cuối cùng quan sát tất cả cảnh vật trước mắt, vừa nhanh chóng giảng giải cho mọi người.

“Đi vào trước nhìn kỹ rồi hẵng nói, không chừng mộ thất chính ngay trong cung điện này.” Nhìn một lần nữa trước khi bức màn đen nặng nề phủ xuống, Giản Vô Tranh lắc lắc đèn pin chống thấm nước đáng thương trên tay, bỗng dưng có xúc động muốn quăng nó đi.

Đừng nói pháo sáng, thứ này so với đèn pha xeon và đèn pin mắt sói còn kém quá xa.

“Ừ.” Gật gật đầu, Giản Tam Sinh nhìn cây cầu đá gần đó một chút, đưa tay muốn gọi mọi người qua, lại bị Vương Tử Khiêm cùng Thành Nhạc bên cạnh đồng thời lên tiếng ngăn chặn.

“Nhị gia.”

“Trong nước có gì đó đang tới, cẩn thận.”

Vừa dứt lời, mọi người lập tức trầm mặc hẳn xuống, tất cả đều tập trung lắng nghe động tĩnh khác thường trong nước.

“Có phải là cá không?” Nghe được trong nước truyền đến một trận tiếng rẽ nước cực nhỏ, Lăng Mộ Dương nhìn về phía Thành Nhạc, nghi hoặc nhỏ giọng thì thầm.

“Tôi xem chừng không phải.” Sắc mặt ngưng trọng lắc lắc đầu, Thành Nhạc đã nắm lấy cánh tay Lăng Mộ, đặt hẳn trong phạm vi mình có thể chạm tay tới.

“Không chừng là rắn nước.” Tay trái trước giờ cùng Vương Tử Khiêm đan xen, Giản Vô Tranh cũng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại tương đối tỉnh táo phân tích tình hình trước mắt trong đầu, nghĩ nếu chỉ là một hai con rắn nước, vậy bọn họ cũng không cần quá mức lo lắng, dao lặn và súng bắn cá đối phó mấy thứ này dư dả.

“Không phải rắn nước.” Tay cầm tay người yêu siết chặt hơn chút nữa, Vương Tử Khiêm nhìn mặt nước đen kịt, thần sắc hơi rét lạnh.

Lúc này tất cả mọi người nghe được có gì đó từ trong nước bò lên bờ, vẫn chưa mở miệng Giản Tam Sinh bỗng dưng sắc mặt đại biến thấp giọng mắng: “Con mẹ nó, là thủ mộ thú! Nhanh lấy vũ khí ra, không biết phía sau còn có quý nước theo không, cầu kia tạm thời không thể qua, giải quyết xong thủ mộ thú rồi nói, nếu không sợ rằng sẽ bị chúng nó kéo vào nước.”

Nghe được Giản Tam Sinh nói, mọi người nhất thời sửng sốt, sau khi kịp phản ứng nhanh chóng móc ra súng bắn cá trong ba lô cùng dao lặn, đều đưa lên đèn pin không ngấm nước nhắm ngay địa phương truyền đến tiếng động.

“Có gì mà phải sợ bóng sợ gió vậy chứ, chẳng phải là một thủ mộ thú sao.” Trong tai nghe bên bờ truyền đến một tiếng rào, Hoắc Tam Nhi bĩu môi, khinh thường nói: “Anh em chúng ta vài phát là giải quyết được nó!”

Nói xong, hai tay Hoắc Tam Nhi nắm súng bắn cá, liền muốn qua đó giết chết con thủ mộ thú vừa mới nhảy khỏi mặt nước kia.

“Đừng qua đó.” Vương Tử Khiêm khẽ quát một tiếng, kịp thời ngăn cản hành động thiếu suy nghĩ của Hoắc Tam Nhi, không đợi những người khác hỏi xảy ra chuyện gì, chợt nghe giữa đường sông hắc ám vẫn đục, lại liên tiếp truyền đến tiếng lạch cạch của thủ mộ thú bò lên bờ.

Thanh âm khủng bố quỷ dị nọ càng ngày càng nhiều, từng cái tiếp từng cái, chỉ chít vỉnh viễn không dừng, phảng phất như có vô số thủ mộ thú đang từ trong nước nhảy ra, hình thành thế vây, chậm rãi đi về hướng mọi người.

Trong bóng tối nhìn không thấy tình hình cụ thể, nhưng nghe được thanh âm, sống lưng mọi người cũng đã ứa mồ hôi lạnh, cả cơ thể đều căng cứng.

“Mẹ kiếp... Thứ này con mẹ nó, tới cùng có bao nhiêu hả?” Lau mồ hôi lạnh nhỏ trước mắt, Hoắc Tam Nhi nắm súng bắn cá lên, cảm thấy ngón tay của mình đều đang phát run.

“Xong rồi xong rồi, nhiều như vậy, chúng ta hôm nay thật sự phải nằm lại đây rồi!” Sợ đến chân nhũn ra tựa trên người Thành Nhạc, ánh mắt Lăng Mộ dờ dãn vươn tay phải, cứng ngắc bám đốt tay cho vận mệnh của mọi người, hy vọng có thể giữa tuyệt cảnh này tính toán ra một tia cơ hội sống.

“Tổ cha nó, thành hào gì... Cái này căn bản là cơ quan đoạt mệnh khiến chúng ta có đến mà không có về!” Giản Tam Sinh giận vỗ đùi, gấp gáp hướng mọi người gào: “Mau! Chạy mau! Chạy trước đến cung điện, tìm chỗ nào ngăn cản thủ mộ thú này, rồi nghĩ biện pháp khác!”

Chương 16 - Xông lên bầy chặt

Tiếng bước chân lộp bộp của thủ mộ thú càng ngày càng gần, mọi người lúc này không hề trì hoãn nữa, theo Vương Tử Khiêm và Giản Vô tranh đã chạy đến phía trước, dùng hết toàn lực, lấy tốc độ chạy nước rút chạy trốn bặt mạng.

Mắt thấy gần xông tới một cây cầu đá, thủ mộ thú này lại giống như nhìn thấu suy tính của bọn họ vậy, đột ngột tứ chi chắm đất, từ đi đổi thành bò, tru lên điên cuồng lui về hướng mọi người.

Hàng hà tiếng thét chói tai cùng tiếng bò tán loạn bên đường sông đen nghịt có vẻ dị thường khủng bố, việc này không khỏi làm Giản Vô Tranh nhớ tới đám chuột hang cao nguyên đưng phải trong Tạng vương lăng kia, đồng dạng là số lượng đông đảo, cũng đồng dạng cực kỳ nguy hiểm, hai thứ đều sở hữu sức mạnh đẩy người vào chỗ chết chỉ trong khoảnh khắc, một khi bị chúng nó vây quanh, liền tuyệt đối không còn đường thoát.

Dưới loại tình huống này, cho dù Vương Tử Khiêm có thể một mình đột phá vòng vây, cũng không cách nào giải cứu đám người bọn họ.

“Chạy mau, đừng quay đầu lại!” Được Hoắc Tam Nhi che chở chạy phía trước Giản Tam Sinh thấy tình hình đột biến, lập tức phát tay gọi mọi người tăng tốc, miễn cho bị vây chết trên cầu đá.

Tiềm năng của con người khi đối mặt với sống chết một khi bộc phát liền cực kỳ đáng sợ, mọi người trong lúc hồi hải mặc dù chạy chật vật không chịu nổi, nhưng tốc độ tuyệt đối có thể nói là số một, mà ngay cả Lăng Mộ bình thường không chịu rèn luyện thân thể, lúc này cũng chạy so với thỏ còn nhanh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy, hiển nhiên là bị đám thủ mộ thú trong bóng tối phô trương thanh thế kia dọa mất mật.

Cảm giác được Lăng Mộ Dương sợ hãi, Thành Nhạc một mặt kéo hắn chạy như điên, một mặt thấp giọng trấn an: “Đừng sợ, nắm chặt tay tôi.”

Nghe được lời Thành Nhạc nói, Lăng Mộ đã chạy đến sốc hông chỉ hai mắt vô thần gật đầu, sức lực để nói cũng không còn.

Cầu đá khi pháo sáng bắn lên đã được mọi người đảo mắt liếc qua, rất nhanh đã bị cung điện quý đệ hoa lệ che lấp mất, khi ấy ai cũng không cẩn thận quan sát chiều dài thật sự của nó, nghĩ đây chẳng qua là một cây cầu bình thường, hiện giờ bắt đầu chạy mới phát hiện, cầu đá này không phải dài bình thường, hơn nữa phía trên không biết bao phủ thứ gì, vừa trơn lại vì dính, chạy rất khó khăn, Giản Vô Tranh nhiều lần suýt ngã sấp, nếu không có Vương Tử Khiêm tóm cầu, hiện tại e rằng đã để đám thủ mộ thú kia vây lên gặm sạch.

“A!” Đang lúc mọi người chạy đến trời đất choáng váng, vốn hộ bên cạnh Giản Tam Sinh Hoắc Tam Nhi lại đột ngột quát to một tiếng té ngã, Giản Tam Sinh đầu đầy mồ hôi quay nhìn lại, liền phát hiện mắt cá chân Hoắc Tam Nhi bị một móng vuốt từ dưới cầu vọt lên gắt gao cuốn lấy, cả người có xu hướng bị kéo xuống đáy sông.

Phía sau thủ mộ thú đuổi sát không tha lập tức sẽ bức đến trước mặt, trong mắt Giản Tam Sinh lộ ra hung quang, phản ứng nhanh chóng móc ra dao lặn, muốn qua đó giúp Hoắc Tam Nhi chém rơi vuốt quỷ nước, nhưng do góc độ trở ngại, anh trong lúc nhất thời không tìm ra được nơi hạ dao, chỉ có thể dùng sức tóm cánh tay Hoắc Tam Nhi, để Hoắc Tam Nhi bảo trì tư thế nửa thân thể rơi ra bên ngoài cầu, chưa đến nỗi bị quỷ nước kéo xuống sông.

Tiếp tục như vậy chẳng phải sẽ toi đời?! Giản Tam Sinh gấp như lửa đốt, mồ hôi lạnh chảy đầy cổ, trong lòng không ngừng chửi má nó, nhưng vẫn tìm không được biện pháp khả thi.

Song không đợi anh mắng xong, chợt nghe một trận tiếng vũ khí sắc bén xé gió, một thanh dao găm tinh xảo khéo léo bỗng dừng từ đằng xa bay tới, lực đạo góc độ đều cực kỳ chuẩn xác, thoáng cái hung hăng chặt đứt vuốt quỷ nước kia.

Dao găm cùng cánh tay bị chặt đứt của quỷ nước rơi vào sông, bắn tung tóe bọt nước màu đen đục bẩn kia.

“Chạy mau!” Biết có thể sử dụng loại thủ pháp này giải cứu bọn họ nhất định là Khiêm Tử, Giản Tam Sinh liền không hề suy nghĩ nhiều, một phen tóm Hoắc Tam Nhi lên, hai người mặc kệ bộ dáng chật vật, ra sức đứng dậy xông về phía trước.

Cho tới giờ khắc này Giản Tam Sinh mới phát hiện, chẳng biết từ khi nào dưới cầu chỗ bọn họ, cũng đã bị vô số quỷ nước chiếm cứ, cánh tay khô héo đen ngòm thỉnh thoảng từ dưới cầu thò ra, giống như lưỡi hái tử thần cố gắng móc lấy mọi người kéo vào đáy nước.

“Chạy đến chính giữa cầu mau!” Giản Tam Sinh vừa chạy vừa nhắc nhở những người khác, đồng thời cảnh giác nhìn phía trước, tìm kiếm những nơi có thể cho mọi người tránh né.

Mà đám thủ mộ thú hoàn toàn không có lý trí này, tựa hồ đối với tòa cung điện ở chính giữa đường sông hình vòng kia cực kỳ kiên cố, chúng nó một bên cố gắng ngăn cản mọi người tiến vào cung điện, một bên cẩn thận đứng ở xa xa do dự không tiến lên, thật giống như chung quanh cung điện này có một vách tường thủy tinh vô hình, cản trở bước chân chúng nó điên cuồng đi tới.

Trong tai nghe thanh âm của đám thủ mộ thú kia càng ngày càng xa, trong lòng Giản Vô Tranh mặc dù kỳ quái, nhưng cũng không dám dừng lại lâu.

Đi theo Vương Tử Khiêm tới ngoài cửa lớn của cung điện, phát hiện cánh cửa ngọc đen điêu khắc tinh mỹ này cứ nhiên đang mở rộng, Giản Vô Tranh nhú mày, nghi hoặc cùng Vương Tử Khiêm liếc mắt nhìn nhau, quyết định vẫn là vào trước nhìn kỹ rồi hẳn nói.

Mọi người sau khi phá tan vòng vây trốn vào cung điện, lập tức dồn sức cùng đẩy cánh cửa ngọc đen cực lớn khép lại.

Cánh cửa ngọc dày nặng ở trước mặt mọi người chậm rãi đóng chặt, theo tiếng vang của chất ngọc ma sát vang lên, Giản Tam Sinh lúc này mới yên lòng lại.

Nhìn mọi người tê liệt ngã trên mặt đất không ngừng thở hổn hển, Giản Tam Sinh vuốt mặt, chậm rãi mở miệng nói: “Thủ mộ thú này hình như không thể vào đây, chúng ta tạm thời nghỉ ngơi trong chốc lát, kiểm kê trang bị, sửa sang lại rồi vào bên trong xem xét.”

Dạ một tiếng, Hoắc Tam Nhi cúi đầu nhìn chất nhầy trắng mịn dính đáp trên người khi mình ngã xuống, tức giận bất bình mắng tiếng mẹ, sau đó yên lặng sắp xếp lại ba lô trang bị.

Tốt xấu gì súng bắn cá và dao găm quan trọng cũng chưa bị rơi mất, chẳng qua đã đánh mất mấy cây pháo lạnh, Hoắc Tam Nhi thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu xoa chỗ mình vừa bị đụng đau.

Giản Vô Tranh nhìn thấy động tác của Hoắc Tam Nhi, liền từ trong bao móc ra một chai xịt bạch dược Vân Nam, vung tay ném cho đối phương.

Hai người gật đầu với nhau, rồi đều ngồi dưới đất không hề lên tiếng, chậm rãi chờ thể lực khôi phục.

Vương Tử Khiêm mắt nhìn Huyền Vũ và Thành Nhạc còn đang nghỉ ngơi, quay đầu lại nhẹ nhàng nói câu gì đó với Giản Vô Tranh, liền cầm đèn pin không thấm nước, đứng dậy một mình đi vào trong cung điện.

“Khiêm Tử đi dò mìn?” Giản Tam Sinh dựa lưng vào cánh cửa ngọc đen cực lớn, châm điếu thuốc ngậm trong miệng, chĩa chĩa bóng lưng của Vương Tử Khiêm, hàm hồ hướng Giản Vô Tranh hỏi.

“Dạ, cậu ấy nói qua bên kia nhìn xem.” Giản Vô Tranh vừa nói vừa cúi đầu lật xem gì đó trong ba lô.

“Em không sợ cậu ta chạy mất nữa à?” Nhìn nơi Vương Tử Khiêm biến mất, Giản Tam Sinh cố ý trêu ghẹo nói.

Trùng mắt nhìn Nhị ca nhà mình, trong lòng Giản Vô Tranh đã có dự tính nói: “Không đâu, cậu ấy không có khả năng chạy nữa.”

“Tin tưởng cậu ta như vậy?” Kinh ngạc nhướn mày, Giản Tam Sinh dứt khoát dựa lưng vào vách tường, nhắm mắt, hơi ngửa đầu nghỉ ngơi.

Nói thật ra, Giản Vô Tranh quả thực không có lý do có thể khẳng định như thế, nhưng cậu vẫn tin, trực giác của cậu cho biết Vương Tử Khiêm sẽ không bỏ cậu lại một mình mà chạy mất

nữa, cậu tin chắc hai người có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, an toàn trở về Bắc Kinh, trở về cuộc sống đã từng chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Có lẽ, con người đôi khi chính là ấu trĩ buồn cười như vậy, cho dù không có chứng cứ rõ ràng cũng nguyện ý tin tưởng.

Bất quá Giản Vô Tranh nghĩ, lòng tin của cậu không sai, do đó dù ấu trĩ buồn cười cũng không hề gì, qua được cánh cửa trước mắt này mới là thật.

Ngồi đợi tại chỗ khoảng 5 phút, Giản Vô Tranh nghĩ thể lực mình đã hồi phục không sai biệt lắm, còn chờ như vậy cũng nhàm chán, liền vẫy sáng một cây pháo lạnh, đứng dậy nói với Giản Tam Sinh: “Nhị ca, em đi tìm Khiêm Tử, các anh chờ ở đây nhé.”

“Ừ, tự mình cẩn thận một chút, chớ đi quá xa, nếu không tìm được người cứ trở về trước.” Khoát khoát tay, Giản Tam Sinh ngâm điều thuốc, yên lặng nhìn Giản Vô Tranh đi vào trong bóng tối.

Tòa cung điện xây dựng giữa mộ này bên trong sửa chữa không khác biệt lắm với thời Chu, song Giản Vô Tranh chung quy cảm thấy, giữa những trang sức tao nhã cổ kính này khắp nơi đều lộ ra một cỗ âm lãnh quỷ dị, đại khái bởi vì bản thân tòa cung điện này chính là xây cho người chết, nên người sống ở chỗ này mới có thể cảm thấy không được tự nhiên chẳng.

Vòng qua một cây cột đá, Giản Vô Tranh vừa cẩn thận quan sát bày biện bốn phía, vừa thử thăm dò thấp giọng kêu: “Khiêm Tử?”

Chẳng biết gọi bao nhiêu câu, Giản Vô Tranh bỗng dưng nghe được phía trước truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, tâm trạng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, biết đây nhất định là Vương Tử Khiêm không thể nghi ngờ.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, người đã đến trước mặt, ánh sáng của pháo lạnh rất yếu, Giản Vô Tranh chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy lờ mờ màu đen trên mặt Vương Tử Khiêm, hoàn toàn nhìn không rõ vẻ mặt của y.

“Sao đi lâu như vậy?” Đưa tay cầm tay đối phương, Giản Vô Tranh hỏi một câu mang tính tượng trưng, nhưng không nghe được câu trả lời của đối phương.

Bất quá nghĩ đến Khiêm Tử bình thường vẫn trầm mặc ít nói, có lẽ cậu ấy đã gật đầu nhưng mình không nhìn thấy, Giản Vô Tranh cũng không truy hỏi nữa, mà kéo Vương Tử Khiêm chậm rãi trở về.

Hai người dọc theo hành lang cung điện yên lặng đi một hồi, Vương Tử Khiêm trước sau không phát ra mảy may thanh âm nào, Giản Vô Tranh cau mày, dần dần cảm thấy sự tình có chút không đúng, nhưng đến tột cùng không đúng ở chỗ nào thì cậu lại không nói ra được, chỉ cảm thấy sự trầm mặc của Vương Tử Khiêm tựa hồ có chút khác thường, nhưng từ bàn tay hai người đan xen tới xem, người đi theo phía sau cậu tuyệt đối đúng là Vương Tử Khiêm.

“Khiêm Tử, cậu vừa rồi qua bên kia có tìm được cửa ra không?” Trong lòng luồng cảm giác chẳng lành càng ngày càng nặng, Giản Vô Tranh rút cuộc nhin không được mở miệng hỏi thử, đồng thời dừng bước, xoay người mặt đối mặt với Vương Tử Khiêm.

Đối với vấn đề như vậy, Vương Tử Khiêm như trước trầm mặc không nói, việc này thật sự không được bình thường.

Giản Vô Tranh cắn răng rất nhanh tự hỏi đối sách trong đầu, chợt nhớ tới Khiêm Tử khi đi trong tay rõ ràng cầm đèn pin không thấm nước, nhưng hiện giờ trên tay y lại chẳng có gì.

Trừ phi Khiêm Tử tự mình vứt bỏ đèn pin, nếu không ai có thể từ trên tay y cướp được đồ vật?

Sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, Giản Vô Tranh giờ pháo lạnh lên, chậm rãi tới gần mặt Vương Tử Khiêm, sau đó kinh ngạc phát hiện, hai mắt người nọ vốn huyết hồng hiện giờ vậy mà toàn bộ biến thành xanh sẫm ghê người, hơn nữa dưới ánh sáng yếu ớt của pháo sáng chiếu xuống, tử khí trầm trầm không chút thần thái.

“Khiêm Tử?!” Giản Vô Tranh kinh ngạc trừng lớn hai mắt, trong lòng biết Khiêm Tử lần này e rằng thật sự tới rồi, bởi vì tình huống trước mắt rõ ràng không giống lần đầu trong nghĩa địa Chu Công kia, bộ dáng của Vương Tử Khiêm hoàn toàn như là bị thứ gì đó câu mất hồn phách.

“Này, Khiêm...” Giản Vô Tranh vừa muốn mở miệng nói chuyện, người trước mặt lại thành linh nhào tới, trực tiếp đẩy cậu té ngã xuống đất.

Phía sau lưng và đầu đập trên mặt đất lạnh lẽo cứng rắn, đau đớn khiến Giản Vô Tranh hoàn toàn nói không nên lời, chỉ có thể phí công vung vẩy tứ chi giãy giụa, muốn đẩy Vương Tử Khiêm đè trên người ra.

Chương 17 – Hề anh

“*N*ày... Khiêm Tử! Cậu tỉnh lại đi!” Bị Vương Tử Khiêm đè trên mặt đất không thể

động đậy, Giản Vô Tranh dùng sức đẩy bả vai của đối phương, dùng cả sức lực toàn thân không ngừng giãy giụa, nhưng vẫn không có hiệu quả gì, người nọ giống như cắm rễ trên người cậu vậy, mặc cho cậu đánh chửi thế nào cũng không chút phản ứng.

“Chết tiệt... Tỉnh tỉnh, đừng...” Pháo lạnh trong tay rơi sang bên, hai cổ tay bị cầm đặt trên đỉnh đầu, Giản Vô Tranh vừa định mở miệng chửi má nó, đã bị Vương Tử Khiêm hung hăng chặn môi, chỉ có thể vô lực thừa nhận nợ hân không chút tình cảm kia.

Vừa nghĩ tới Vương Tử Khiêm trên người dưới tình huống mất ý thức hôn mình, Giản Vô Tranh liền nhin không được muốn nhấc chân đá văng y ra, bất đắc dĩ toàn thân trên dưới đều bị sức lực thô bạo khủng bố của đối phương chế trụ, căn bản không nhúc nhích gì được.

“Đừng...” Cầm dưới bị nắm, Giản Vô Tranh bị ép hé miệng để Vương Tử Khiêm luồn đầu lưỡi vào quấy nhiễu chà đạp, cảm giác ẩm ướt quen thuộc khiến cả người cậu nóng lên, hơi neho hai mắt nhẹ run rẩy.

Phát hiện phản ứng thành thật của thân thể mình, Giản Vô Tranh nhin không được cảm thấy có chút bất đắc dĩ, suy cho cùng, dù thật sự hoàn toàn không có ý thức, trên người cậu cũng chính là bản thân Vương Tử Khiêm, cảm giác thân thể của mình đối với Vương Tử Khiêm sớm đã ăn sâu vào xương tủy, vô luận trong đầu người nọ đang suy nghĩ gì, chân tay lồi kéo lẫn nhau đều có thể khiến cậu làm ra phản xạ có điều kiện.

Biết chống cự cũng không hiệu quả, Giản Vô Tranh liền dần dần thả lỏng người, nương nhờ ánh sáng ảm đạm của pháo lạnh, nhìn đôi đồng tử xanh sẫm của Vương Tử Khiêm không hề chớp mắt.

Đến tột cùng là thứ gì khiến Khiêm Tử biến thành như vậy... Bị hôn có chút choáng váng đầu óc, Giản Vô Tranh nỗ lực mở to hai mắt duy trì tỉnh táo, ép buộc bản thân suy nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.

“Chết tiệt, đừng sờ loạn... Ừm...Đừng!” Phộc-mơ-tuya của áo lặn bị giựt ra, cảm giác được bàn tay lạnh lẽo của Vương Tử Khiêm chụp lên ngực mình, cũng ở nơi mẫn cảm ấy dùng sức vuốt ve, Giản Vô Tranh than nhẹ một tiếng, thân thể không tự chủ được căng chặt lại.

Mẹ kiếp còn tiếp tục như vậy nữa thật sự sẽ bị ôm mất... Kinh ngạc trừng mắt Vương Tử Khiêm trên người, trong lòng Giản Vô Tranh luồng dự cảm chẳng lành từ từ tăng thêm.

Theo động tác của đôi tay lớn càng ngày càng rõ ràng thô bạo kia, Giản Vô Tranh cũng giãy giụa càng thêm kịch liệt, cậu liều mạng muốn thoát khỏi giam cầm của Vương Tử Khiêm, để tránh thật sự ở chỗ này bị ăn tươi nuốt sống, hậu quả đó tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Bởi vì ngoại trừ thứ quý quái vẫn chưa biết tên kia, Giản Vô Tranh còn phải thời thời khắc khắc đề phòng đám người Nhị ca sang đây tìm kiếm, cậu không thể để cho những người khác chứng kiến bộ dáng lộn xộn của bọn họ đây đưa ở chỗ này.

“Vương Tử Khiêm... Cái tên chết bầm này mau tỉnh lại...” Lúc lắc đầu sang hai bên tránh né nụ hôn lang sói của đối phương, Giản Vô Tranh thừa dịp hai tay đã sờ lên vùng đất mẫn cảm của mình, đưa tay tùy tiện đẩy đánh bả vai dày rộng nọ, cố gắng đẩy đối phương từ trên người mình xuống.

Nhưng rất rõ ràng, động tác của Vương Tử Khiêm còn nhanh hơn, chỉ mấy động tác, đã đem đồ lặn màu đen nọ từ trên người cậu lột xuống hơn phân nửa.

Mất thấy thân thể chậm rãi bại lộ trong không khí, trong lòng Giản Vô Tranh cũng càng ngày càng tuyệt vọng, chỉ ngóng trông đám người Nhị ca dừng đến tìm bọn họ vào lúc này, bằng không cậu thật sự sẽ xấu hổ đến chết.

Phản dưới mẫn cảm bị xoa nắn tham nhập không ngừng, Giản Vô Tranh cắn răng cố nén, đồng thời hai tay cầm chặt bả vai Vương Tử Khiêm không tha, cho dù vào loại thời điểm này, thân

thể cậu vẫn theo bản năng tin tưởng Khiêm Tử, vô thức cho rằng chỉ cần nắm chặt đối phương sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

“A đừng!” Mãi đến khi hưng khí cứng nóng như lửa kia xâm nhập vào trong cơ thể, Giản Vô Tranh mới chính thức nhận thấy được bản thân đã bị cưỡng bức, hoặc nói trong cổ mộ âm u ẩm ướt này bị người đàn ông mình yêu nhất cưỡng bức.

“Khốn nạn... Cậu... Ừm!” Nếu chờ cậu tỉnh lại nói với tôi là cậu không chế không được mới ôm tôi, tôi liền bóp chết cậu! Một bên theo động tác của Vương Tử Khiêm đang đưa thân thể, Giản Vô Tranh một bên nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Tựa hồ hiểu được suy nghĩ trong lòng Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm hai tròng mắt xanh thăm, hơi thở dốc vài cái, liền càng dùng sức va chạm vào người sắc mặt ửng hồng trong ngực, húc đến khi Giản Vô Tranh suýt nữa không khống chế được kêu thành tiếng.

Không thể lên tiếng, Nhị ca bọn họ sẽ qua đây... Cấn chặt răng, Giản Vô Tranh nỗ lực làm cho mình bảo trì một tia tỉnh táo cuối cùng, hơi ngửa đầu về sau, thở hỗn hển thả lỏng thân thể, thừa nhận từng đợt đâm xuyên quấy nhiễu dưới thân mỗi lần một mạnh hơn.

Nơi sát chặt ẩm nóng mãi cảm bị lửa nóng thẳng cứng đâm chọc không ngừng co rút, Giản Vô Tranh rên rỉ một tiếng cong người lên, điểm mãi cảm trong cơ thể khi bị ma sát dồn sức co lại phía sau, lập tức cảm giác được cự vật chôn sâu trong cơ thể va chạm càng thêm hưng ác dừng mãnh.

“A... Ừm, đừng... Khiêm Tử...” Cúi đầu rên rỉ không ngừng tuôn trào, Giản Vô Tranh cảm thấy bản thân đã sắp đến cực hạn, hạ thân nóng bỏng của Vương Tử Khiêm ở nơi yếu ớt nhất của cậu mạnh mẽ chiến đấu, khiến cậu bị từng đợt khoái cảm nộ hành hạ cơ hồ hồng mất, nhiều lần suýt chút nữa đánh mất lý trí mà gào to lên.

Càng sợ hãi bị phát hiện, thân thể Giản Vô Tranh càng mãi cảm, mấy lượt dùng sức đâm xuyên, cậu rút cuộc nhịn không được đưa tay kéo thân trên Vương Tử Khiêm xuống, điên cuồng cùng đối phương hôn môi.

Mà vẫn bị vây trong trạng thái ý thức mập mờ, một bên vừa hôn một bên ôm người yêu ngồi xuống, để Giản Vô Tranh an ổn ngồi trong lòng ngực mình, thừa nhận khoái cảm mãnh liệt từ dưới lên trên.

“Ừm... A, đừng... Ừm...” Cảm giác sắp đến cao trào càng ngày càng mãnh liệt, hai tròng mắt Giản Vô Tranh ươn ướt, không ngừng thở ra phì phò ẩm áp, cũng vô thức quấn hai chân mình lên vòng eo điêu luyện của Vương Tử Khiêm, hai tay cũng từ bỏ vai đối phương từ từ trượt về sau lưng, muốn tìm một điểm tựa ổn định thân thể bị thúc lên không ngừng của mình.

Lại không ngờ rằng hai tay vừa mới phóng tới đặt sau lưng Vương Tử Khiêm, liền mò được một thứ mềm mại, Giản Vô Tranh bị tình dục nhuộm đầu thành một đồng mơ hồ nhất thời tỉnh táo hẳn lên.

Cậu nheo mắt lại, cắn răng chịu đựng thứ lửa nóng đang cứng rắn tàn sát va chạm bừa bãi trong cơ thể mình kia, sau đó dùng cạn một tia khí lực cuối cùng, mạnh mẽ đem vật thể mềm mại nọ từ sau lưng Vương Tử Khiêm xé ra.

“A!” Vật mềm bị kéo ra, đồng thời Vương Tử Khiêm cũng đột ngột ngừng lại động tác, đôi đồng tử xanh sẫm kia từ từ khôi phục thành màu đỏ sẫm, tâm mắt mịt mờ chậm rãi tập trung trên khuôn mặt xấu hổ giận dữ đan xen của Giản Vô Tranh.

“Vô Tranh...” Cảm giác được thân thể có điểm gì đó là lạ, Vương Tử Khiêm hơi xê dịch một chút, lập tức khiến người dưới thân phần nộ gầm nhẹ.

“Ừm... Tổ sư nhà cậu!... Con mẹ nó đừng động đây nữa...” Vừa đau vừa thích than nhẹ một tiếng, Giản Vô Tranh ngậm lớn thở hổn hển cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, cũng chậm rãi đem vật trong tay đưa đến gần pháo lạnh.

Nương nhờ quang mang của pháo lạnh, hai người mới nhìn rõ, thứ khiến Vương Tử Khiêm mất ý thức, cư nhiên là một quái thai đầu hồ ly thân hải nhi, hơn nữa chỗ đầu hồ ly màu xanh đậm nọ cùng thân thể trẻ sơ sinh mềm mại non nớt gắn liền, có dấu vết dán lại kỳ quái, tựa như có người cố gắng may đầu hồ ly này vào người trẻ sơ sinh vậy. Việc này không khỏi làm Giản Vô Tranh nhớ tới Nhị ca từng nói qua về câu chuyện của quý trụ xác sống, hai thứ đó đều là động vật thành tinh chui vào thân thể người, chim cu chiếm tổ chim khách giả thân giả quý.

Bởi vì bị người bắt được, hồ anh kia không ngừng phát ra tiếng thét the thé cực nhỏ, kiệt lực giãy giụa muốn chạy trốn, thậm chí đem con mắt xanh biếc nọ nhắm ngay Giản Vô Tranh, muốn không chế cậu.

Con mẹ nó, quái vật chết tiệt... Nhẹ nhàng di chuyển thân thể, Giản Vô Tranh cố nén khoái cảm do ma sát trong cơ thể, hoàn toàn không nhìn đến con mắt xanh hút hồn đoạt phách của hồ ly tinh, cố gắng gỡ xuống Long Uyên kiếm trên đùi Vương Tử Khiêm, sau đó đem thân kiếm hung hăng cắm vào nơi đầu hồ ly và thân thể hải nhi gắn liền.

Sau vài tiếng kêu khê chói tai, hồ anh kia liền không còn nhúc nhích nữa cứng đờ dưới lưỡi kiếm, miệng hồ ly sắc nhọn há hốc, hiển nhiên đã chết hoàn toàn.

Thứ quá nhiều nhân tâm gì đó biến mất, Giản Vô Tranh rút cuộc mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này nhớ tới hạ thân của mình còn gắn liền cùng Vương Tử Khiêm, không khỏi khó xử quay đầu nhìn về phía đối phương.

“Này... Cậu đã tỉnh chưa...” Thái độ ác liệt nhìn chằm chằm Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh cẩn thận duy trì tư thế trước mắt, tận lực không để cho nơi chật chội ẩm áp đang bao lấy đối phương của mình làm ra động tác dư thừa.

“Ừ...” Đưa tay đỡ lấy thắt lưng rắn chắc của người yêu, Vương Tử Khiêm vừa chậm rãi ôm người vào trong lòng, vừa nhẹ nhàng hoạt động hạ thân.

“Tỉnh dậy còn không mau đi ra!” Nhận thấy được ý đồ của đối phương, khuôn mặt tuấn tú của Giản Vô Tranh nháy mắt đỏ bừng, tức giận vung cánh tay muốn đứng dậy.

“Vô Tranh.” Lại cây mạnh giam cầm người ta trong ngực, hai tròng mắt đỏ của Vương Tử Khiêm dị thường tươi đẹp, dùng sức va chạm người trong lòng, đồng thời mặt dày kẻ sát bên tai Giản Vô Tranh, thái độ nghiêm túc thấp giọng nói: “Cứ làm một lần.”

“Làm cái đầu cậu.....A a! Ừm...” Rên rỉ khàn nhỏ buột ra khỏi miệng, Giản Vô Tranh chịu không được ngửa người về phía sau, bất giác ôm chặt người đàn ông đang vùi đầu trước ngực mình.

“Ừm, a... Đứng, đừng dùng sức như vậy...Nhị ca bọn họ... Ừm!” Điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể không ngừng bị va chạm mãnh liệt, hai chân Giản Vô Tranh như nhũn ra, cánh tay ôm đối phương cũng từ từ vô lực, cuối cùng thở hổn hển ngã vào trên người Vương Tử Khiêm, theo từng đợt va chạm nổ phát ra tiếng rên rỉ mê người.

“Vô Tranh... Ừm...” Biết người trong lòng đã gần đến cực hạn, Vương Tử Khiêm thở dài một tiếng, lập tức dùng sức ở giữa nơi ẩm ướt mềm mại kia trườn sát và chạm lên, cảm thụ được khoái cảm mãnh liệt của ma sát nóng bỏng.

“A a! Chậm... Chậm một chút, chết tiệt... A ừm!”

“Vô Tranh! Khiêm Tử! Hai đứa ở đâu thế! Mau lên tiếng!” Hai người đang làm đến giai đoạn kịch liệt, lại thỉnh thoảng nghe được từ xa xa truyền đến tiếng gọi lo lắng của Giản Tam Sinh, theo sát chính là đủ loại tiếng gào to cũng đồng dạng nôn nóng bất an của mọi người.

“Tam gia! Anh Khiêm! Hai người đừng trốn nữa!”

“Tam gia! Thanh Long! Hai người chơi trò gì đó, sao không gọi chúng tôi chơi cùng!”

“Thanh Long, tôi biết cậu ở đó, mau chạy ra đây!”

“A a a!” Cảm giác sợ hãi bị phát hiện bao phủ toàn thân, Giản Vô Tranh bị dọa hoảng sợ, dưới thân lỗ nhỏ mềm mại không ngừng bị hung hăng đâm chọc nháy mắt co rút đến tận cùng, cũng ngay dưới loại kích thích cực độ này bắn ra.

“Ừm!” Mà bị Giản Vô Tranh gắt gao bao lấy, Vương Tử Khiêm cũng bởi kẹp chặt thỉnh thoảng xảy ra này, đem dịch nóng của mình toàn bộ bắn vào trong cơ thể trơn ẩm mẫn cảm của người yêu.

“Ừm...Chết tiệt!” Cảm giác ướt trong cơ thể càng thêm kích thích Giản Vô Tranh, cậu nhanh chóng vùi đầu vào trong lòng Vương Tử Khiêm, hận không thể lập tức biến mất, hai tay ôm chặt đối phương, bối rối cuống cuống chẳng biết làm thế nào cho phải.

Chương 18 – Quan tài treo

Tiếng bước chân cùng tiếng gọi ầm ĩ xa xa càng ngày càng gần, Giản Vô Tranh vừa thẹn vừa giận, cắn răng cả người phát run, hận không thể lập tức tiến vào trong thân thể Vương Tử Khiêm, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này mới tốt.

Nhìn thấy bộ dáng then thùng của người yêu, Vương Tử Khiêm hơi cong khóe miệng, hôn lên trán trấn an Giản Vô Tranh, sau đó trước khi mọi người tìm được bọn họ, cầm mọi thứ trên mặt đất lên, ôm người vào lòng nhanh chóng trốn vào một góc chết, yên lặng chờ đợi mọi người Giản Tam Sinh từ bên cạnh đi ngang qua.

“Ừm... Khiêm Tử...” Giọng nói vì tình dục trở nên khàn khàn khô khốc, Giản Vô Tranh đẩy Vương Tử Khiêm, muốn đối phương buông cậu ra: “Đi ra... Nhanh lên...”

“Tới rồi.” Phá lệ không đáp ứng yêu cầu của người yêu, Vương Tử Khiêm nheo lại đôi mắt huyết hồng, làm một động tác ra hiệu, sau đó ôm Giản Vô Tranh lẳng lặng đứng giữa góc chết lõm vào của hành lang, cẩn thận quan sát mấy người đang lo lắng tìm kiếm kia.

“Tam Gia bọn họ tới cùng chạy đâu rồi, sẽ không phải xảy ra chuyện gì chứ.” Thanh âm nghi hoặc của Hoắc Tam Nhi tựa hồ chỉ ở bên tai, nhục nhĩ mãnh liệt phảng phất như bị người rình trộm khiến Giản Vô Tranh không thể không cắn chặt răng.

Toàn thân cậu nhảy cảm tăng vọt, thần kinh căng thẳng đến cực hạn, hạ thể vẫn hàm chứa Vương Tử Khiêm chưa buông trong nháy mắt cũng co rút lại đến tận cùng.

Khoái cảm gấp gáp kịch liệt khiến Vương Tử Khiêm chôn sâu trong cơ thể Giản Vô Tranh nhịn không được thàn thán một tiếng, tay lớn nhẹ nhàng phủ lên thắt lưng gầy chắc nịch, ở những chỗ mẫn cảm thông thả vuốt ve.

“Không chừng đã phát hiện gì đó, chúng ta vào trong tìm thử, hai đứa nó cũng không phải con nít nữa, không có khả năng chạy lung tung khắp nơi.” Thanh âm tỉnh táo của Nhị ca truyền đến, Giản Vô Tranh sợ hãi lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện những người kia kỳ thật cách bọn họ cực kỳ gần, chỉ cần đèn pin chuyển hướng một chút nữa, lập tức có thể nhìn thấy bộ dáng dâm loạn của hai người giờ phút này.

“Ừm...” Không dám suy nghĩ nhiều nữa, Giản Vô Tranh chật vật vùi đầu vào lòng Vương Tử Khiêm, chỉ cảm thấy tấm lưng cùng cặp mông trần trụi lỏa lồ bên ngoài càng trở nên mẫn cảm, giống như châm chích run rẩy không ngừng.

Nhận thấy được phản ứng của người trong lòng, Vương Tử Khiêm chẳng những không an ủi, ngược lại bỗng dùng hai tay dùng sức nâng mông Giản Vô Tranh lên, để nơi chạt chẽ ẩm ướt mềm mại kia tách khỏi hạ thân mình một chút, sau đó trong ánh mắt hoảng sợ của đối phương, chậm rãi rút ra đâm vào.

“!” Hơi ngẩng đầu lên, Giản Vô Tranh sống chết kìm nén không phát ra chút âm thanh nào, hai tay dùng sức nắm chắc bả vai Vương Tử Khiêm, sợ hãi và nhục nhĩ cực độ nọ đan xen cùng một chỗ, cơ hồ thiêu hủy tất cả lý trí của cậu, nước mắt không khống chế được tràn mi.

“Nếu vào trong vẫn không tìm được, chúng ta sẽ phải nghĩ chút biện pháp thôi.” Thanh âm của mọi người dần dần đi xa, tựa như đã tiến vào trong điện.

“Vương Tử Khiêm... Dừng, dừng... Ừm...” Mãi đến khi xác định mọi người không thể nghe được giọng mình, Giản Vô Tranh mới dám phát ra tiếng thở dốc yếu ớt mỏng manh cực nhỏ, gần như cầu khẩn không ngừng rên rỉ: “Dừng lại... Dừng lại... Dừng...”

“Vô Tranh.” Tựa hồ càng ngày càng thích bắt nạt người yếu như vậy, hô hấp của Vương Tử Khiêm nặng nề, mê luyến hôn lên những nơi mẫn cảm trên người Giản Vô Tranh, cảm thụ được cậu gần như run rẩy rên rỉ đến hồng mắt.

10 phút sau, hai người rốt cuộc đã sửa sang lại đàng hoàng hết thấy, thuận tiện xử lý xong thi thể của con quý trụ kia, lúc này mới khoan thai rề rà chạy tới trước mặt mọi người.

“Vô Tranh à, em đây là...” Nhìn thấy em trai nhà mình sắc mặt tái nhợt chau mày được Vương Tử Khiêm điều đỡ, Giản Tam Sinh chung quy cảm thấy mình có khả năng đã bỏ lỡ chút phân đoạn quan trọng.

“Vừa rồi không cần thận té ngã.” Ngắn gọn mà nhanh chóng trả lời xong, giọng nói Giản Vô Tranh vẫn khô khan như trước, sắc mặt dưới ngọn đèn tối mờ có vẻ hơi khó coi, bất quá trong mắt những người khác, chỉ cảm thấy cậu bởi vì đang quê nên tâm tình không tốt.

“A, ra vậy...” Trực giác Giản Vô Tranh không nói thật, Giản Tam Sinh liền chuyển ánh mắt nghi hoặc sang Vương Tử Khiêm, nhưng phát hiện đối phương vẫn lạnh lùng quay đầu nhìn bên cạnh, hoàn toàn không để ý đến ý kiến của người khác.

Thế này là tính huống thế nào đây... Trong lòng yên lặng nói thầm, Giản Tam Sinh cũng không miệt mài theo đuổi đến cùng, tay lớn vung lên, liền mang theo mọi người tiếp tục đi sâu vào trong cung điện.

Thở phào nhẹ nhõm, Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi quay đầu, trên khuôn mặt tuấn tú rõ ràng in một dấu tay đỏ chót.

Có thể ở trên mặt Thanh Long lưu lại loại dấu tích này, toàn bộ thế giới sợ rằng chỉ có một người...

“Tên chết tiệt.” Yên lặng đi theo mọi người về phía trước, tiểu tổ tông khó chịu thấp giọng mắng.

Chậm rãi đi hướng vào trong điện, Giản Tam Sinh phát hiện bố cục của nơi này phi thường kỳ lạ, mỗi gian đại điện đều có ba cánh cửa, xuyên qua ba cánh cửa lại đến một gian điện thất khác kiểu cách giống nhau, tựa như mê cung hoàn toàn móc nối với nhau, làm cho người ta bất tri bất giác bị mất phương hướng, tìm không được đường ra chân chính.

“Cung điện này quả nhiên không phải thứ gì đàng hoàng, cho dù là thời mạt Chu cũng không có nước chư hầu nào từng kiến tạo thứ như vậy.” Giản Tam Sinh dừng bước, nhíu mày nhìn bốn phía, lập tức nói với Lăng Mộ Dương: “Lăng Mộ, lấy la bàn cậu ra đây, xem chúng ta nên đi đâu.”

Đang nhìn chăm chăm một khối kỳ lân hoàng ngọc trong đại điện Lăng Mộ Dương lòng ngứa ngáy khó nhịn nhận lệnh, lập tức dạ một tiếng từ trong ba lô móc ra la bàn, nhưng vừa nhìn đến hướng chỉ trên la bàn kỳ quái tròn to mắt: “A, sao bất động rồi? Móa, đừng nói là bị vô nước nha!”

Giơ la bàn gỗ gõ đập đập nửa ngày, sắc mặt Lăng Mộ Dương càng ngày càng khó coi, không ngừng nói thầm: “Tổ cha nó, khi lão già chết tiết kia cho mình chưa nói đây là thứ dễ vô nước nha...”

Nhìn bộ dáng vò đầu bứt tai của Lăng Mộ, Giản Vô Tranh suy tư chốc lát, sau đó tỉnh táo hỏi: “Kim chỉ nam của la bàn bất động có thể do vấn đề từ trường của nơi này hay không?”

“Từ trường... Đúng vậy, hẳn là thế rồi, chúng ta hiện giờ đang ở đáy biển mà.” Vô đầu một chút, Lăng Mộ nháy mắt đột nhiên tỉnh ngộ: “Nhất định là từ trường dưới biển này bất đồng với lục địa, cho nên la bàn hoàn toàn mất tác dụng... Cái này tôi cũng hết cách, chúng ta vẫn nên ngẫm lại biện pháp khác thôi.”

Nói rồi, Lăng Mộ vừa muốn ném la bàn về ba lô, tiếp tục đi nghiên cứu kỳ lân hoàng ngọc nọ.

Lại không ngờ rằng, la bàn kia một giây trước khi tiến vào ba lô, bỗng dừng lại chuyển động.

Cảm giác được chấn động của đồ vật trên tay, Lăng Mộ Dương ôm tâm tình không hy vọng lăm lặt tay nhìn thoáng qua, tiếp đó sắc mặt tái nhợt kêu thành tiếng: “Mẹ kiếp! Xong rồi xong rồi, không phải vấn đề từ trường, là, là...”

“Là cái gì?” Mọi người nghe được tiếng kêu lập tức dồn lực chú ý về trên tay Lăng Mộ, liền nhìn thấy kim chỉ nam nọ vốn như bàn đá bình thường yên lặng bất động, giờ phút này vậy mà xoay nhanh điên cuồng, loại tốc độ như điên này khiến người ta vừa kinh ngạc lại vừa hoảng sợ, phảng phất như lập tức sẽ không chuyển xấu phát sinh.

“Việc này giải thích thế nào?” Nhìn la bàn như chong chóng không ngừng xoay 360 độ, Giản Tam Sinh cũng mơ hồ phát giác không ổn.

Biết tất cả mọi người đang đợi câu trả lời của mình, Lăng Mộ lau mồ hôi, lắp bắp nói: “Đây, la bàn xoay thành như thế, vậy chỉ có thể là một loại tình huống... Có thứ gì đó khủng khiếp đang ở xung quanh chúng ta...”

Theo lời Lăng Mộ nói xong, mọi người không hện mà cùng trầm mặc xuống, bên trong cung điện trống trải yên tĩnh chỉ còn lại tiếng ma sát của kim chỉ nam la bàn điên cuồng xoay tròn, càng thêm vẻ quỷ dị khủng bố.

Lúc này đã bình tĩnh lại, Giản Vô Tranh mới nghe được, ngay cách bọn họ không xa, tựa hồ có thứ gì đó đang qua lại theo quy luật, bất quá thanh âm kia cực kỳ nhỏ, không cách nào xác định đến tốt cùng là thật sự có thứ gì ở đó, hay chỉ là cậu nghe nhầm mà thôi.

“Trong cổ mộ những thứ thế này không thiếu, không cần phải tự mình dọa mình.” Cảm tay Lăng Mộ, Thành Nhạc dị thường điềm tĩnh trấn an nói: “Cho dù thật sự có thứ gì ghê gớm xuất hiện, ba chúng tôi cũng sẽ giải quyết hết.”

“Bạch Hổ, đừng quá tự tin.” Sắc mặt thoáng có chút ảm đạm, Huyền Vũ liếc mắt nhìn Vương Tử Khiêm một cái, nhắc nhở nói: “Ngay cả Thanh Long dị thường miễn cảm với sát khí cũng không phát hiện, nếu không phải thứ kia quá lợi hại, chính là năng lực của chúng ta đã bắt đầu suy kiệt.”

“Suy kiệt...” Nheo lại hai mắt, Vương Tử Khiêm khẽ nâng tay phải, mượn nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn pin không thấm nước, nhìn thấy lồi vằn màu đen trên người mình đã lan tràn tới cổ tay, vằn sứt dày đặc nọ dây dưa bao trùm cùng một chỗ, giống như chồi non tranh đoạt ánh mặt trời, nhưng không hề ngoại lệ toàn bộ hướng về một chỗ.

Bất an nhìn Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh cơ hồ muốn lấy dao đem những hoa văn xấu xí này lột bỏ, cậu thật sự sợ cảnh tượng trong mộng này sẽ trở thành hiện thực.

“Đừng bày ra vẻ mặt ủ rũ cả như vậy, tục ngữ nói thần quỷ sợ ác nhân, hung thần khó chơi mấy chúng ta cũng đã gặp qua, tại sao có thể mềm nhũn chân ở đây, huống hồ năng lực của các cậu suy kiệt, liền chứng tỏ chúng ta cách mục tiêu càng gần hơn một bước, không có gì xấu cả.” Khoát khoát tay, Giản Tam Sinh ra hiệu mọi người giữ vững tinh thần, tìm được mộ thất chính trước rồi hãy nói, đừng suy nghĩ nhiều.

“Nhị gia nói rất đúng.” Nghe lời Giản Tam Sinh nói xong, mọi người liền một lần nữa phấn chấn hẳn lên, không quản chỉ thị của la bàn nữa, trực tiếp hướng vào tận cùng bên trong cung điện đi đến.

Dọc theo đường đi mọi người cẩn thận quan sát bốn phía, thời thời khắc khắc đề phòng sẽ có thứ gì xông tới.

Đi bên cạnh Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh như trước cẩn thận nghe tiếng bước chân phía sau, chỉ cảm thấy vật kia chột xa chột gần, vẫn quanh quẩn ở xa xa, rồi lại không giống như đang đi theo bọn họ.

Chẳng lẽ thật sự sinh ảo giác rồi?

Nhìn không được quay đầu lại nhìn vài lần, trong lòng Giản Vô Tranh vô cùng không chắc, cũng không muốn đường đột nói cho những người khác.

“Vô Tranh.” Tay phải đột nhiên bị nắm, Giản Vô Tranh ngẩng đầu nhìn ánh mắt nghi hoặc của Vương Tử Khiêm, biết cử động vừa rồi của mình khiến đối phương lo lắng, không khỏi lắc đầu cười.

Nếu lúc trước Huyền Vũ nói là thật, năng lực của tứ thú đã thoái hóa, vậy cậu càng không thể nói cho Vương Tử Khiêm mình nghe được tiếng bước chân, bởi vì việc này nhất định sẽ làm đối phương nảy sinh dao động.

Trước đó đụng phải tam thú khi tiến vào mộ biển, Giản Vô Tranh liền nhận thấy được đáy lòng ba người họ kỳ thật đã có chút bối rối luống cuống, dù sao, không ai khi chân chính đối mặt với tử vong còn có thể tỉnh táo như thường, càng là người cường đại, thường thường sẽ càng sợ tử vong, cho dù mặt ngoài giả vờ bình tĩnh trấn định đi nữa, cũng không ngăn được biến hóa trong lòng.

Nếu không Tần Thủy Hoàng lúc đầu thống nhất thiên hạ cũng sẽ không nóng lòng tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão đến vậy, cuối cùng thậm chí trên đường tuần nam chết bệnh, bị Tần Nhị Thế Hồ Hợi xuyên tạc chiếu thư, khiến Thái Tử Phù Tô cùng Đại tướng Mông Diêm hàm oan mà chết.

Không nói gì nữa, Vương Tử Khiêm yên lặng càng nắm chặt tay cậu, thoáng nhanh hơn cước bộ đi tới trước Giản Vô Tranh, không để cho cậu nhìn thấy một tia thất lạc hiện lên trong con ngươi mình.

Mọi người xuyên qua vài tòa đại điện, rốt cuộc tìm được bộ phận trung tâm của tòa cung điện này, phát hiện nơi này vậy mà còn không bằng sự hoa lệ bên ngoài cung điện, trống rỗng cái gì cũng không có, chỉ mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng đen cực lớn lơ lửng ở trung tâm.

“Đó là thứ gì.” Giản Tam Sinh xem xét bóng đen vẫn không hề nhúc nhích nọ, không khỏi có chút buồn bực: “Không phải là thứ khủng khiếp Lăng Mộ nói đó chứ, thoát nhìn hình dáng cũng lớn đây.

Nói xong, Giản Tam Sinh cầm đèn pin dẫn đầu đi qua, mọi người chậm rãi tới gần bóng đen, đợi đến khi vật kia tiến vào phạm vi chiếu sáng của đèn pin, mới kinh ngạc nhìn ra kia cư nhiên là một cỗ quan tài treo giữa không trung.

Chương 19 – Hư tế mất mùa

Một cỗ quan tài dày nặng như vậy làm sao có thể treo giữa không trung? Hơn nữa xem chừng, quan tài đá này chỉ có quan không có quách, hoàn toàn không giống dựa theo quy cách mộ táng.

Vậy trong quan tài đá này, đến tột là ai nằm nơi đó?

Dùng đèn pin bắn quét qua lại xung quanh quan tài, trong đầu Giản Vô Tranh nảy sinh rất nhiều vấn đề, cậu quay đầu liếc nhìn Nhị ca, phát hiện Giản Tam Sinh đang cúi đầu trầm tư.

Xem ra cho dù lão luyện như Chương Nhãn nhà họ Giản, dụng phải tình huống quỷ bí khó lường, trong chốc lát cũng tìm không ra đầu mối gì.

“Tam Nhi, lấy đồ nghề ra.” Trầm mặc chỉ chốc lát, Giản Tam Sinh phát tay ra hiệu Hoắc Tam Nhi lấy ra xà beng, trong miệng yên lặng thì thầm: “Nếu dụng phải quan tài, nào có đạo lý thăng quan không phát tài, mặc kệ nó là quan tài treo hay quan tài quý, chúng ta cứ mở ra nhìn trước rồi nói (“Thăng quan” quan ở đây là quan tài, không phải chức quan).”

Dạ một tiếng, Hoắc Tam Nhi lĩnh mệnh cời ba lô xuống, từ bên trong móc ra một cây xà beng bằng một cánh tay, sau khi cùng Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn nhau, liền dẫn đầu đi về hướng quan tài treo nọ.

Mọi người còn lại theo ở phía sau, cẩn thận cảnh giác chú ý xung quanh, thuận tiện tra tìm thứ gì đang chông đỡ quan tài treo đồng thời có thể tìm ra lối đi an toàn để mọi người chạy thoát ra ngoài.

Hiện giờ bên ngoài cung điện bị thủ mộ thú và quỷ nước vây kín, muốn trực tiếp từ cửa hồng cung điện ra ngoài là tự tìm chết không thể nghi ngờ, hy vọng duy nhất là bắt đầu từ bên trong cung điện này tìm được lối ra bí mật.

“Nhị gia, anh xem này...” Sau khi chậm rãi đến gần, Hoắc Tam Nhi dẫn đầu nhờ ánh đèn pin, rất nhanh phát hiện điểm huyền bí của quan tài treo.

Nguyên lai, phía trên quan tài nọ cư nhiên quán vô số sợi thép mảnh, sợi thép này mỏng như sợi tóc, hoàn toàn nhìn không ra chất liệu, nhưng dị thường bền chắc cứng cỏi, từng sợi từng sợi trói buộc quanh quan tài, đem quan tài nặng nề cực lớn kia treo thẳng đứng giữa không trung.

Nếu đơn thuần chỉ nhìn từ đằng xa, vậy chỉ có thể nhìn thấy một quan tài treo ở không trung mà thôi.

Dùng đèn pin không thấm nước gõ sợi thép này, Giản Tam Sinh khẽ sát vào nhìn kỹ, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Loại đồ tà môn này cổ nhân đến tận cùng làm ra được như thế nào, khi đó đã có kỹ thuật tiên tiến đến mức này sao? Thứ này nhìn cùng tư nhện không sai biệt lắm, bên trong sợ rằng bỏ thêm không ít kim loại hiếm.”

Một bên Hoắc Tam Nhi nghe được lời anh nói vậy, cũng không nhịn được cau mày hỏi: “Nhị gia, quan tài này bị dây thép quán thành như vậy, chúng ta còn thắng quan phát tài thế nào được nha?”

Nghe vậy Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn Hoắc Tam Nhi một cái, lại xoay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm quan tài nói: “Có một vấn đề thế này... Thứ này treo ở đây mấy ngàn năm, cũng không hề mục nát dao động, không biết là có nguyên lý gì.”

Cứ như vậy cho dù bọn họ có tâm thắng quan, cũng không có biện pháp xuống tay hành động, sợi thép này nếu có thể chống đỡ ở đây hơn mấy ngàn năm, nào có thể để cho mấy người bọn họ dễ dàng chặt đứt, bất quá càng là quan tài khó mở, đối với loại người lão làng như Giản Tam Sinh càng có lực hấp dẫn lớn.

Nhìn ra tâm Giản Tam Sinh ngứa ngáy khó nhịn, con người Lăng Mộ đảo tròn, nói: “Phương pháp phong thủy, lấy nước làm đầu, ẩn gió làm phụ, cung điện này bên ngoài mặc dù không gió, lại có một đường nước chảy vòng quanh, chính là ứng với lý luận cơ bản của phương pháp mai táng, bảo huyết phong thủy như thế, thứ mai táng trong đó tất nhiên bất diệt bất hủy, hơn nữa chất liệu đặc thù của dây thép này, sợ rằng chống đỡ hơn vạn năm cũng không phải việc khó, tôi thấy Nhị gia ngài vẫn đừng nên có ý đồ với quan tài này nữa.”

“Đúng vậy, vẫn nên tìm được mộ thất chính trước, giải quyết vấn đề của chú án trước rồi hãy nói, đến lúc đó vàng bạc tài bảo trong mộ này, chúng tôi tự nhiên đều giúp anh lấy được cả.” Nhìn hoa văn điêu khắc trên quan tài đá, mặt Huyền Vũ mang theo mỉm cười nói.

“Cũng tốt, dù sao lần này đến là để hỗ trợ...” Mặc dù nhìn được mà ăn không được khiến Giản Tam Sinh bị trăm móng vuốt quấy nhiễu tâm can, nhưng so sánh với đồ vàng mã, tính mạng của bốn người càng quan trọng hơn.

Trong tai nghe mọi người nói chuyện với nhau, Giản Vô Tranh quay đầu nghi hoặc nhìn bốn phía, đèn pin không thấm nước trong tay cũng không an phận mà chớp qua lại, so với thăng quan phát tài, cậu càng chú ý tới tiếng bước chân kỳ dị vừa rồi hơn.

Khi đám người Nhị ca nghiên cứu quan tài đá kia, cậu rõ ràng nghe được thanh âm kia đã đến gần, hẳn là ngay xung quanh bọn họ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc như thế, rồi lại không nghe được gì nữa, thật giống như chủ nhân của tiếng bước chân nọ đã đứng bên cạnh, đang lẳng lặng nhìn bọn họ.

“Vô Tranh.” Cảm giác được sự bất thường của người yêu, Vương Tử Khiêm khẽ nhú mày, dùng sức nắm tay Giản Vô Tranh một chút, sau đó thấp giọng hỏi: “Anh đang tìm gì.”

Ngẩng đầu nhìn Vương Tử Khiêm, trong lòng Giản Vô Tranh có chút hốt hoảng khó tả, không thể không nhỏ giọng nói: “Khiêm Tử, cậu có cảm giác được gần chúng ta có gì không, tôi hoài nghi...”

Nghe được lời Giản Vô Tranh, vốn mặt không chút thay đổi Vương Tử Khiêm lúc này như mới nhận thấy được thứ gì đó vậy, đột nhiên sắc mặt biến lạnh, vừa ra hiệu dừng lên tiếng vừa hạ giọng nói: “Dừng lên tiếng, ở bên kia.”

Biết thật sự có thứ gì đó bên cạnh, Giản Vô Tranh lập tức an tĩnh lại, hai tay rất nhanh không tự chủ được, phía sau lưng chậm rãi thốc lên một trận rét lạnh, hải hùng khiếp vía theo hướng ngón tay đối phương nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau đám người Giản Tam Sinh đối diện, một bóng đen đang lặng yên không một tiếng động chậm rãi đi tới, bóng đen nọ cao lớn không giống người phàm, tiếng bước chân cực nhỏ như bước chân mèo, nếu không phải loại người thánh tai như Giản Vô Tranh, sẽ hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại này.

“Nhị gia, tôi thấy chúng ta hẳn nên bò lên quan tài này nhìn xem, không chừng có thể phát hiện đường ra.” Cho dù biết không có biện pháp mở quan tài, Hoắc Tam Nhi cũng không nỡ bỏ xuống một thứ đáng giá như vậy tại đây, nhớ mãi không quên muốn bò lên trên xem, ý đồ từ chỗ khác móc xuống vài khối bảo bối.

“Nói nhảm cái gì, thành thật đợi đi, hàng thẳng nhóc cậu tóm được còn thiếu sao?” Bị Giản Tam Sinh cho ăn chửi, Hoắc Tam Nhi vẫn như cũ mặt cười hì hì, cúi đầu khom lưng tỏ vẻ lần sao không dám thế nữa.

Lúc này phát hiện Giản Vô Tranh đối diện quan tài đá sắc mặt cứng đờ đang nhìn mình bên này, không khỏi ngạc nhiên nói: “Tam gia, ngài đây là làm sao vậy, sắc mặt khó coi thế, sao giống quỷ vậy?”

Độ cao của quan tài đá treo chỉ đến mũi Hoắc Tam Nhi, mà chiều cao của hắn trong cả đám lại là lùn nhất, do đó tưởng rằng mình không thấy rõ vẻ mặt Giản Vô Tranh, mới nói vài câu trêu chọc, sau khi nói xong chậm rãi quay về, không nhìn được sắc mặt đại biến, nụ cười toàn bộ cứng trên mặt.

“Mọi người không phát hiện.....” Cố gắng nặn ra ý cười, Giản Vô Tranh vừa ra hiệu Hoắc Tam Nhi cẩn thận phía sau, vừa lặng lẽ lấy ra dao lặn: “Chúng ta ở đây dư ra một người sao?”

(Tiêu: đoạn này hơi kỳ quái, ta cũng không hiểu, tác giả viết nhầm tên nhân vật chăng? ~_~)

“Tam gia... Cậu nói chính là...” Rốt cuộc nhận thấy được không ổn, trán Hoắc Tam Nhi nhỏ xuống mồ hôi lạnh, vừa muốn quay đầu qua nhìn xem, liền phát hiện một bàn tay màu đen khô héo đã sờ lên bả vai mình, đồng thời một luồng khí lạnh âm trầm phun sau gáy, cảm giác nọ so với vụn băng rơi trong cổ áo còn khiến kẻ khác khó chịu hơn.

“Tam Nhi, đừng nhúc nhích!” Còn chưa thăm dò lai lịch của địch nhân, đứng bên cạnh Hoắc Tam Nhi Giản Tam Sinh cũng không dám vọng động, sợ mảy may không cẩn thận quấy nhiễu tên kia, đến lúc đó tay nó vung lên, không chừng đầu Hoắc Tam Nhi liền không giữ được.

“Móa, rốt cuộc là thứ gì vậy...” Bị bánh ú khoác vai cảm giác cực kỳ không tốt, Hoắc Tam Nhi cả người căng cứng lên, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống, luống cuống đến phát run, rồi lại không thể lộn xộn, chỉ có thể đứng đó mặc cho thứ phía sau thổi khí vào cổ hần.

Hai người cách gần thứ này bất động, những người khác cũng không dám mảy may sơ sẩy, mắt Giản Vô Tranh nhìn chăm chăm bóng đen không tha, hận không thể trực tiếp dùng đèn pin không thấm nước trong tay chiếu xem vật kia tới cùng là dạng gì.

Một bên Vương Tử Khiêm hiển nhiên cũng có loại suy nghĩ này, y lạnh lùng đưa khuôn mặt tuấn tú nhìn về phía Huyền Vũ, người nọ hiểu ý, lập tức điều khiển thi rôi áo đỏ từ trong ba lô móc ra pháo sáng, sau đó dưới tình huống tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, đem pháo sáng nọ nhanh chóng bắn giữa không trung.

Trên không trung bạch quang nóng rực đẹp mắt đột ngột bùng ra, bóng đen phía sau Hoắc Tam Nhi chịu không được ánh sáng mãnh liệt như vậy, buông bàn tay đen ra, run rẩy thân thể phát ra một tiếng gào rú dồn dập.

Mà Hoắc Tam Nhi thì thừa dịp cơ hội bóng đen hoảng hốt, vội vàng ngồi xổm người xuống, nghiêng người về trước lặn qua đối diện quan tài treo, tiếp đó quay đầu, dưới ánh sáng tràn đầy mà ngăn ngừa của pháo sáng thấy rõ diện mạo chân chính của quái vật kia.

Đó là một nam thi mặc trường bào pháp sư màu đỏ thẫm, thể trạng cường tráng toàn thân cháy đen, năm đại huyết toàn thân gĩa bị đinh kim loại phong kín, hai tay cẳng như quái vật khô cong cứng đờ, trong hai hốc mắt không có con ngươi, mà là bị hai gậy sắt nhuộm đầy vết máu đen xuyên thấu, gậy sắt từ trên đi xuống từ mắt xuyên chéo vào đầu, mơ hồ có thể từ trong miệng xác sống há ra nhìn thấy đầu cuối của gậy sắt.

Gậy sắt băng lãnh cùng thân thể cấm cùng một chỗ đối nghịch thật sự quá lớn, một màn lãnh khốc tàn nhẫn này khiến trong lòng mọi người phát lạnh mồ hôi lạnh ứa ra, tội nghiệp thương cảm cho bộ xác sống này, đồng thời lại cảm thấy khủng bố khiến người ta sợ hãi không thôi.

“Thi Tiêu?” Vuốt mặt, Giản Tam Sinh vừa lui về bên cạnh mọi người, vừa lo lắng quay đầu hỏi: “Lăng Mộ, chẳng phải cậu nói nơi này là bảo huyết phong thủy sao, thế nào lại gặp thứ đồ này?”

Loại Thi Tiêu này Giản Tam Sinh trước kia từ chỗ mấy cụ già trong nhà có nghe nói qua, chính mình vẫn là lần đầu tiên thấy tận mắt, chỉ nhớ rõ thể hệ trước nói loại đồ vật này là vật cực sát, là người bị dị năng khi còn sống, dùng kim châm phong kín toàn thân bọn họ, để bọn họ trở thành xác sống, khí oán sát và hồn phách lưu lại trên thân xác tàn nát không tan, cho dù đã chết cũng có thể cảm nhận được sự thống khổ trước khi chết, không ngừng dầy vò trong loại thống khổ này, khiến cho oán khí của bản thân gia tăng gấp bội.

Mà bộ xác sống trước mắt này, chắc hẳn khi còn sống bị gậy sắt xuyên qua mắt cắm tươi vào óc dẫn đến tử vong.

“Là bảo huyết phong thủy không sai mà, huyết long nhãn dưỡng tiên không dưỡng xác, nhưng người thời xưa ai biết được tiên là cái dạng gì chứ, không chừng thứ này trong mắt bọn họ chính là tiên, hơn nữa anh xem đinh sắt trên người nó, rõ ràng chính là dùng để thay đổi hướng đi của sinh khí trên thân thể gã, sẽ xuất hiện loại tình huống này cũng hợp lý mà!” Trón phía sau Thành Nhạc, Lăng Mộ thò đầu liếc mắt nhìn một cái, vội vàng giải thích.

“Đừng thảo luận việc này nữa, trước hết nghĩ cách giải quyết nó thế nào đi.” Chặc một tiếng, Giản Vô Tranh phát câu cắt ngang hai người nói nhảm, tay nắm dao lặn đã sắp nhỏ nước.

Mắt thấy ánh sáng từ pháo sáng từ từ lụi tắt, chung quanh lại khôi phục thành một mảnh đen nhánh yên tĩnh, quái vật kia cũng chẳng biết đã chạy đi đâu.

Mọi người bất đắc dĩ làm thành một vòng tròn, không ngừng dùng đèn pin chiếu xung quanh, cẩn thận quan sát động tĩnh gần đó.

Song lúc này đây, không chỉ Vương Tử Khiêm, mà ngay cả Giản Vô Tranh lỗ tai rất thính cũng không nghe được thanh âm nào nữa, phảng phất như Thi Tiêu kia đã hoàn toàn biến mất.

“A!” Mọi người nghi hoặc hết sức, chợt nghe Lăng Mộ phát ra một tiếng thét chói tai, tiếp đó kèm theo tiếng rống giận như phát cuồng của Thành Nhạc.

Giản Vô Tranh quay đầu nhìn lại, phát hiện vốn đứng bên cạnh Thành Nhạc Lăng Mộ cư nhiên đột ngột biến mất không thấy đâu, tựa như đã bị Thi Tiêu kéo vào trong bóng tối.

“Mau đuổi theo!” Nhìn thấy Thành Nhạc đã bắt chấp tất cả đuổi theo vào sâu bên trong, Giản Tam Sinh vỗ đùi, gấp gào to gọi mọi người bắt kịp.

Nhưng càng đuổi vào trong, hắc ám xung quanh bọn họ càng thêm dày đặc, ngoài một bước đã nhìn không thấy bóng dáng, chạy phía trước cùng chạy phía sau chênh lệch càng lúc càng lớn, cuối cùng ngay cả thanh âm đều đang từ từ biến mất.

“Khiêm Tử!” Đột nhiên dừng bước, Giản Vô Tranh bối rối nhìn về bốn phía, phát hiện chẳng biết khi nào, Vương Tử Khiêm vẫn canh giữ bên cạnh kia cũng đã không thấy bóng dáng.

“*K*hiêm tử, Nhị ca, mọi người ở đâu.” Hoàn toàn không cảm giác được phương hướng,

Giản Vô Tranh ở giữa màn đen dày đặc vừa đi vừa gọi, không biết mình gọi bao lâu, cũng không biết đi tới nơi nào, càng không biết những người khác hiện tại đang làm gì, có phải cũng gặp tình trạng giống mình hay không.

Hết thấy những việc này phát sinh quá mức đột ngột cũng quá quỷ dị, Giản Vô Tranh thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã cùng những người khác phân tán, lo lắng cho Khiêm Tử và Nhị ca, đồng thời càng lo lắng cho Lăng Mộ Dương bị Thi Tiêu kéo đi.

Nghĩ đến tên thư sinh Lăng Mộ kia bình thường thân thể gầy yếu, Giản Vô Tranh chỉ hy vọng Thành Nhạc đuổi theo trước hết có thể đem người bình an mang về.

“Này, có ai không.” Lại gọi một tiếng, Giản Vô Tranh dừng bước, trong tay cầm đèn pin không thấm nước, đứng tại chỗ bắt đầu suy nghĩ hết thấy biện pháp có thể thực hiện.

Bất đắc dĩ nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra phương pháp gì có thể đột phá loại khôn cảnh này, bởi vì cậu căn bản ngay cả nguyên nhân tạo thành loại tình huống này cũng không làm rõ được.

Cẩn rằng, Giản Vô Tranh quyết định vẫn nên đi về phía trước, dưới loại tình huống này, vô luận đi tới đâu cũng tốt hơn so với đứng tại chỗ chờ chết, một mặt Thi Tiêu trốn trong bóng tối nọ là một nhân tố không xác định, mặt khác, dựa theo tâm lý phán đoán của người bình thường, lúc này nếu mấy người bọn họ đều đang một mình hành động, nhất định cũng sẽ dựa theo cảm giác của mình đi về phía trước, tuyệt đối sẽ không dừng tại chỗ, đây là một loại tâm lý sợ hãi của nhân loại cùng tâm lý thăm dò thứ mình không biết đang khuấy phá.

Do đó Giản Vô Tranh hiện tại cần làm là đi về phía trước, như vậy cậu sẽ có tỷ lệ đụng phải những người khác lớn hơn.

“Vương Tử Khiêm!” Không ngừng gọi đến kiệt sức, Giản Vô Tranh càng hô càng thất vọng, bước chân cũng càng ngày càng nặng nề, hận không thể tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi vài phút, nhưng trong loại hoàn cảnh hắc ám này, ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi sẽ chỉ làm tăng thêm nỗi sợ hãi và sốt ruột của mình.

Lại đi một chốc nữa, Giản Vô Tranh chợt nghe phía trước có tiếng bước chân truyền đến, không nhận được mừng thầm trong lòng, nghĩ đến không chừng là đụng phải Nhị ca hoặc Khiêm Tử bọn họ, liền lập tức tăng nhanh cước bộ đi về hướng có tiếng động.

Đi mãi đi mãi, Giản Vô Tranh mới nhận thấy không đúng, tiếng bước chân kia thật sự quá mức quy luật, từng chút từng chút phảng phất như vĩnh viễn không có chỗ tận cùng, hơn nữa cách thanh âm này càng gần, càng có thể cảm giác được một cỗ quỷ dị và âm lãnh khó tả.

“Khiêm Tử? Nhị ca?” Dừng bước, Giản Vô Tranh thử hô vài tiếng về hướng đó, phát hiện không ai trả lời, lại tiếp tục nói: “Ai ở kia, nói gì đi.”

Quả nhiên bất thường...

Ước chừng qua năm sáu giây, Giản Vô Tranh thủy chung không nghe được tiếng đáp lại, biết mình tuyệt đối đã nhận lầm thứ gì rồi, trong lòng không khỏi phát lạnh một trận, chỉ hy vọng thứ phát ra âm thanh kia đừng đến chỗ này của cậu thì tốt rồi.

Cẩn thận lui về phía sau vài bước, Giản Vô Tranh nín thở ngưng thần, muốn rút khỏi phạm vi của thanh âm kia, nhưng lại hoảng sợ phát giác, thứ đó cư nhiên đã bắt đầu di chuyển về hướng cậu bên này.

Loại tiếng bước chân cứng nhắc theo quy luật này càng lúc càng nhanh trong bóng tối, cũng càng ngày càng rõ ràng, Giản Vô Tranh tâm thần không khỏi có chút bối rối, cậu biết nếu như bản thân một mình đụng độ với mấy thứ như Thi Tiêu, hay là thứ gì đó dưới tình huống nhìn không thấy này, tuyệt đối không có đường sống.

Vừa rồi sao không nghĩ tới, rõ ràng trước đó ngay cả tiếng động cũng không nghe được, hiện giờ lại đột ngột có thể nghe được tiếng bước chân... Rõ ràng có cái gì đang làm trò quỷ...

Nắm quyền, lòng bàn tay Giản Vô Tranh một mảnh âm lạnh, cậu vừa cẩn thận nghe tiếng động kia một chút, xác định đích thật là hướng về phía mình, liền không suy nghĩ nhiều nữa, lập tức xoay người rất nhanh chạy về hướng ngược lại.

Bất quá nói là hướng ngược lại, dựa vào cảm giác hiện tại của Giản Vô Tranh, cũng chưa chắc trở về chỗ cũ, chỉ hy vọng có thể trước khi bị thứ kia bắt được, tìm được những người khác hoặc có thể tìm được chỗ ẩn nấp.

Chạy trốn, đồng thời trong lòng Giản Vô Tranh vẫn tự hỏi thứ kia rốt cuộc là cái gì mà truy tìm mình, nếu không phải sinh vật, phương pháp truy tìm hẳn sẽ rất hạn chế.

Nghĩ thế, Giản Vô Tranh liền móc ra mấy thứ không tác dụng gì lắm trong ba lô, lần lượt ném về bốn phía, sau đó tự mình tiếp tục chạy về hướng ngược lại.

Một lát sau, Giản Vô Tranh phát hiện thứ kia còn đang đi theo mình, không nhận được thâm than thời vận kém, tiếp tục như vậy đợi đến khi thể lực dùng hết, nhất định sẽ cùng vật kia đụng mặt.

Phải nghĩ ra biện pháp trước khi thứ kia đuổi kịp...

Trong đầu mơ hồ nghĩ, Giản Vô Tranh thở dốc càng thêm thô nặng, mạch suy nghĩ đã bị sinh lý ảnh hưởng, cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn, chỉ có hai cặp đùi đang không ngừng vận động máy móc lặp lại.

Ngay khi lực chú ý từ từ tan rã, bên cạnh bỗng nhiên hiện lên một bóng đen, Giản Vô Tranh nhất thời dừng bước không kịp, cùng bóng đen nọ hung hăng đập vào nhau.

Bóng đen kia rõ ràng bị cậu đụng một cái lão đảo, sau khi hơi lui về sau vài bước lại lập tức ổn định thân thể, tiếp theo phản ứng cực nhanh đưa tay kéo cậu sang.

“Vô Tranh.” Thanh âm trầm thấp hơi lo lắng vang lên bên tai, Giản Vô Tranh lúc này mới kịp phản ứng mình rốt cuộc đụng phải ai.

“Tìm được anh rồi.” Vững vàng cầm cổ tay người yêu, Vương Tử Khiêm cúi đầu nhìn Giản Vô Tranh, bất an trên mặt trước đó dần dần biến mất.

“Khiêm Tử?” Rốt cuộc gặp được người quen thuộc, Giản Vô Tranh mừng rỡ vạn phần, an tâm đồng thời phát hiện trên người Vương Tử Khiêm có vài chỗ bị thương, chất lỏng đỏ tươi còn đang cuồn cuộn chảy ra, rõ ràng vừa mới hình thành.

“Sao lại thế này?” Chĩa chĩa vết thương trên người Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh vừa hỏi vừa trở tay lục ra băng vải và bạch dược Vân Nam trong ba lô, lại bị đối phương đưa tay ngăn lại.

“Lát nữa hãy nói.” Ý bảo đối phương phía sau còn có thứ đi theo, Vương Tử Khiêm không đợi Giản Vô Tranh cất xong ba lô, liền kéo người rất nhanh chạy hướng về bên phải.

Trong quá trình chạy trốn, Giản Vô Tranh chậm rãi hỏi rõ nguyên do vết thương trên người Vương Tử Khiêm.

Hóa ra loại Thi Tiêu phục sức pháp sư đụng phải trước đó ở chỗ quan tài đá này cũng không chỉ một cái, Vương Tử Khiêm trong lúc tìm những người khác đụng phải thứ kia, sau khi giải quyết trên người liền mang chút thương tích.

Nghĩ đến bộ dáng lo lắng kia của Vương Tử Khiêm khi xuất hiện, Giản Vô Tranh biết y lo lắng mình xảy ra chuyện, mới vội vã chạy tới như thế, thậm chí ngay cả vết thương dễ dàng nhiễm trùng trên người này cũng không kịp xử lý.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, Giản Vô Tranh chỉ có thể tùy ý Vương Tử Khiêm kéo mình, cậu biết, loại thời điểm này chỉ có thể tin tưởng người đàn ông trước mắt đây, tin tưởng y có thể cho cậu dựa vào.

Hai người chạy thật lâu trong bóng tối, Giản Vô Tranh nhìn ra Vương Tử Khiêm có mấy lần đi vòng vèo trở về, biết y cũng chưa xác định được phương hướng, ngược lại như là đang tìm thứ gì đó, liền thấp giọng hỏi: “Đang tìm gì thế?”

“Nơi có thể nhìn rõ chỗ này.” Không quay đầu lại Vương Tử Khiêm vừa chạy vừa tỉnh táo nói: “Phải mau chóng tìm được Nhị gia.”

Biết cá tính trung thành đến chết của Khiêm Tử nhất định phải tìm được Nhị ca trước, Giản Vô Tranh liền không phản đối, dù sao trong lòng cậu cũng là Giản Tam Sinh quan trọng hơn, những người khác chỉ có thể đợi sau.

Đi theo Vương Tử Khiêm chạy loanh quanh xem xét, hai người rốt cuộc đi tới trước một bệ đá thật lớn, bệ đá nọ không biết là một phần của pho tượng gì, phía trên điêu khắc rất nhiều hoa

văn quỹ di, độ cao cách mặt đất cũng cực kỳ lớn, hơn nữa từng tầng từng tầng từ từ kéo dài về phía trước.

Người bản lĩnh không tốt chút thôi, muốn bò lên bề đá này nhất định khó khăn.

Hiển nhiên, Giản Vô Tranh nằm trong số đó.

Hai tay Vương Tử Khiêm chống lên, xoay người một cái linh hoạt bò lên trên bề đá, sau đó Giản Vô Tranh dưới sự trợ giúp của đối phương, dùng cả tay chân cắn răng bò lên.

Nhưng bề đá này không chỉ một tầng, cho nên tiểu tổ tông cũng không chỉ cắn răng một lần, hơn nữa âm thầm thề, sau khi trở về nhất định phải siêng năng rèn luyện thân thể, tốt nhất là đăng ký hội viên của phòng tập thể thao nào đó chẳng hạn.

Đợi đến khi bò lên được tầng cao nhất, Giản Vô Tranh cơ bản đã có thể đi gặp Marx (Karl Marx - nhà triết học xã hội chủ nghĩa)

Đứng trên bề đá cao nhất, hai người nhìn quanh xuống phía dưới, phát hiện nơi này hóa ra chính là cung điện mệnh mông khôn cùng kia, chẳng qua không biết từ khi nào, trong cung điện này vậy mà mọc lên một tầng sương mù màu đen đậm đặc, khiến cho những nơi vốn không có gì, liền biến thành một đầm lầy màu đen cực lớn.

Độ cao sương mù kia mọc lên vừa vặn vượt quá chiều cao một người bình thường, nói cách khác vô luận là ai trong vùng sương mù này, đều bị nó hoàn toàn bao phủ, vì vậy mất đi thính giác và thị giác nhất định với khoảng cách bên ngoài.

Đám người bọn họ vừa rồi chính bởi đám sương mù này mà phân tán, bị ép buộc một mình tìm kiếm đường ra.

Mà Thi Tiêu không chỉ một đứa kia, cũng đang lợi dụng điểm này, trên người mỗi đứa chúng nó đều tự có thứ gì đó có thể chế tạo tiếng động, có thể xuyên thấu qua vật liệu đặc thù, sản sinh thanh âm ảnh hưởng đến con người trong phạm vi nhất định, hấp dẫn những người gần đó đến trước mặt chúng nó, thuận tiện cho chúng nó xuống tay.

Loại thiết trí kỳ dị này, quả thực là quỷ chiêu chuyên dùng để khắc chế kẻ trộm mộ mà làm ra, mục đích chính là để cho những kẻ trộm này có đến mà không có về, trở thành một đám người thủ lắng mới trong cung điện.

“Có thể nhìn thấy Nhị ca bọn họ ở đâu không?” Đã hiểu được đại khái nguyên lý xây dựng của nơi này, Giản Vô Tranh liền quay đầu hỏi Vương Tử Khiêm, hy vọng đối phương đã có dự tính trong lòng.

Nhìn Giản Vô Tranh một chút, Vương Tử Khiêm nhàn nhạt lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không có cách nào biết những người khác đang ở đâu.

“Vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp trước để đám sương mù đen này biến mất.” Thở dài, Giản Vô Tranh lại giờ đèn pin không thăm nước hướng bốn phía nhìn lại, muốn tìm ra đầu mối nơi phát

ra đám sương mù đen này, như vậy chỉ cần giải quyết loại “Đám lầy đen” phiền phức này, bọn họ có thể tìm được những người khác nhanh hơn.

Song khi đèn pin chiếu sáng bắn tới bên mép dưới cùng của bệ đá, trong ánh sáng yếu ớt âm đạm nọ, cư nhiên thỉnh linh hiện ra một khuôn mặt quái màu đen, khuôn mặt khô héo mục nát nọ, trong hốc mắt trống rỗng cắm hai cây gậy sắt thô to, mặc trên mình trường bào pháp sư màu đỏ sẫm, rõ ràng chính là Thi Tiêu xuất hiện bên quan tài đá kia.

Mà Thi Tiêu quỷ mỹ dị thường kia, giờ phút này đang cứng ngắc bầu bên mép bệ đá, thần thờ nhìn Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm đứng trên tầng cao nhất.

Chương 21 - Hai người ở lại ngoài cửa

Có lẽ bởi vì bên cạnh Khiêm Tử, Giản Vô Tranh nhìn thấy khuôn mặt quái của Thi Tiêu kia cũng không bị dọa sợ thét thành tiếng, mà khó xử nhếch khóe miệng nói: “Khiêm Tử, cậu xem kia... Không phải nó muốn bò theo lên đây đó chứ?”

Vẫn quan sát sâu bên trong sương mù đen Vương Tử Khiêm lúc này mới chú ý tới Thi Tiêu, không nhìn được khe nhú mày, đưa tay rút ra Long Uyên kiếm trên đùi, không nói hai lời hướng khuôn mặt quái kia ném đi.

Long Uyên kiếm vốn sắc bén vô cùng, hơn nữa sức lực và tốc độ rơi xuống, chỉ thấy một đạo hàn quang lóe lên, mũi kiếm đã cắm pháp vào trán Thi Tiêu, đem thân hình màu đen vạm vỡ nọ văng vẳng ghim trên mặt đất.

Nghe được tiếng âm vang của mũi kiếm chạm đất, Giản Vô Tranh mới phản ứng được là xảy ra chuyện gì, không khỏi kinh ngạc quay đầu hỏi:

“Móa, cậu cứ thế mà ném xuống? Không nhặt lại được thì làm sao đây.”

“Không đâu.” Hơi cong khóe miệng, Vương Tử Khiêm nhìn vào mắt Giản Vô Tranh, từng chữ rõ ràng nghiêm túc nói: “Tôi sợ lát nữa ôm anh xuống sẽ bất tiện.”

Há há miệng, Giản Vô Tranh trợn to mắt lại nói không ra được lời nào phản bác, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi đưa tay cho đối phương một đám, một đám này không nhẹ không nặng, ngược lại khiến ý cười nơi khóe miệng Vương Tử Khiêm càng đậm.

“Cười cái đầu cậu.” Tức giận lắm bầm một câu, Giản Vô Tranh quyết định không thèm nhìn đến thẳng cha da mặt càng ngày càng dày kia nữa, cúi đầu giả vờ nghiêm túc nghiên cứu Thi Tiêu bị Long Uyên ghim trên mặt đất kia.

Thi Tiêu nọ mới vừa rồi bị Long Uyên cắm vào trán, cả thân thể ngã ngược về phía sau, giống như một con rùa lật mình, đầu lâu khô héo bị đóng cọc hoàn toàn không động đậy, chỉ còn hai bàn tay màu đen không lồ vung vẩy lung tung.

Cũng chính vì loại góc độ đặc biệt này, khiến Giản Vô Tranh đột nhiên phát hiện, trong miệng hơi tách mở của Thi Tiêu kia, cứ nhiên đang không ngừng trào ra một loại khí thể màu đen.

Loại khí thể này theo khe hở yết hầu của Thi Tiêu bị gây sát lấp kín chảy ra, sau khi bốc lên giữa không trung thì cùng sương mù đen của đầm lầy này dung hợp với nhau, khiến cho đám sương đen phiên toái này càng thêm đậm đặc.

“Khiêm Tử.” Giản Vô Tranh lại nhìn chằm chằm Thi Tiêu kia một hồi, mới túm vạt áo Vương Tử Khiêm nói: “Xem chừng muốn tìm được đám người Nhị ca, phải giải quyết được mấy thứ này.”

“Ừ.” Đồng dạng phát hiện bí mật của sương đen, trong mắt Vương Tử Khiêm dần nhiễm đầy ánh đỏ, thay đổi về mặt vừa vui đùa khi nãy, nghiêm túc nói với Giản Vô Tranh: “Vô Tranh, anh ở lại đây, tôi đi tìm những người khác.”

Biết Vương Tử Khiêm đang dự tính gì, Giản Vô Tranh thái độ kiên quyết phủ định nói: “Không được, trước đó cậu đối phó một tên liên đồ máu, tiếp tục về sau còn chưa biết phải giải quyết bao nhiêu, tôi cùng đi với cậu, tốt xấu có thể giúp được chút gì, thật sự không được thì chúng ta còn có thể cùng chạy, nếu không lại lạc nhau nữa, chưa biết có thể gặp lại hay không.”

Nghe vậy, hai tròng mắt Vương Tử Khiêm hơi u ám, y cúi đầu thoáng suy tư chốc lát, cuối cùng gật đầu đáp ứng nói:

“Anh chỉ cần tìm được Nhị gia, những việc khác giao cho tôi.”

Hiểu được ý Vương Tử Khiêm không muốn để cậu bị thương, Giản Vô Tranh bất đắc dĩ đồng thời trong lòng lại dâng lên một tia ngọt ngào, nhớ tới hai người ở loại địa phương nguy hiểm khủng bố như cổ mộ này liếc mắt đưa tình cũng không phải lần một lần hai, không khỏi mỉm cười nói:

“Biết rồi, đừng chậm trễ thời gian nữa, đi nhanh thôi.”

Ừ một tiếng, Vương Tử Khiêm đột nhiên ôm Giản Vô Tranh hôn một cái, sau đó thừa dịp tiểu tử tông mật đỏ giật mình nổi giận vịn phần nhanh chóng lúi xuống bệ đá, ở phía dưới tầng cao nhất vươn tay ngửa đầu nói:

“Vô Tranh.”

Cảm giác bị trêu đùa khiến Giản Vô Tranh tức giận thất khiếu bốc khói, đỏ mặt tía tai, rồi lại không có biện pháp gì với đối phương, chỉ có thể một bên thở phì phì thảm mắng, một bên chặt vật nương theo cánh tay Vương Tử Khiêm bò xuống, loại hoàn cảnh muốn giáo huấn đối phương lại phải dựa vào đối phương hỗ trợ này, quả thực hồng bét.

Hai ba cái giải quyết con “Rùa lật mình” kia, Vương Tử Khiêm thu hồi Long Uyên, mang theo Giản Vô Tranh một lần nữa xâm nhập vào sương đen tìm kiếm những người khác.

Mục tiêu lần này rõ ràng, đi cũng mau hơn trước đó.

Bởi vì bọn họ không phải muốn nghĩ biện pháp chạy trốn, tìm kiếm đường ra, mà là muốn cùng Thi Tiêu kia giao chiến chính diện, việc này so với tìm ra đường dễ dàng hơn, chỉ cần tìm tiếng động đi tới, liền nhất định có thể đụng được mấy thứ kia.

Hồi tưởng lại khi mình một mình một người nghe được loại tiếng động này, Giản Vô Tranh thỉnh thoảng chỉ cho Vương Tử Khiêm phương hướng, hai người tìm hiểu nguồn gốc, từ từ tìm được một vị trí khác truyền đến loại thanh âm đặc thù này.

Chẳng qua lúc này đây, thanh âm giả kia, tựa hồ có hai cái.

“A!... Nhị gia.....Anh chạy trước! Em ở đây giữ chân!” Trong màn sương đen mịt hồ truyền đến tiếng gọi âm ỉ nào đó, hai người cách càng gần, thanh âm kia lại càng rõ ràng, bất quá nghe ý tứ trong lời nói nọ, tựa hồ sự tình đã đến hoàn cảnh không thể vãn hồi.

“Khiêm Tử!” Đại khái biết phía trước là ai, Giản Vô Tranh vô cùng lo sợ hô nhỏ một tiếng, hận không thể lập tức bay qua nhìn rõ ràng tình huống hiện trường, chỉ hy vọng Nhị ca nhà mình đừng xảy ra bất trắc gì.

Bên cạnh Vương Tử Khiêm không lên tiếng, nhưng từ khuôn mặt lạnh lùng cùng bước tiến đột ngột tăng nhanh đến xem, trong lòng y cũng cực kỳ lo lắng.

“Nhị ca!” Đợi đến khi hai người rút cuộc chạy tới, cục diện đã hỗn loạn không chịu nổi.

Hoắc Tam Nhi đầy người là máu ôm lấy một Thi Tiêu tương đối gầy yếu, đồng thời há mồm cắn cánh tay của Thi Tiêu kia, sống chết không cho hai quái vật này đụng tới Giản Tam Sinh.

Mà Giản Tam Sinh thì từ trong ba lô móc ra dao lặn, một bên tránh né cự thảo của Thi Tiêu, một bên đâm lung tung lên thân hình màu đen kia, cố gắng tạo ra một tí khe hở, để Hoắc Tam Nhi còn mạng chạy trốn.

“Cẩn thận.” Khẽ quát một tiếng, Vương Tử Khiêm lúc này rút ra Long Uyên, rất nhanh tiến lên bảo hộ Giản Tam Sinh sau người, đồng thời vung cổ kiếm trong tay, đem cánh tay của Thi Tiêu bị Hoắc Tam Nhi cắn chém đứt, sau đó nhắc chân hung hăng một cước đá bay qua.

“Mau, cứu Tam Nhi!” Vừa nhìn rút cuộc được cứu rồi, Giản Tam Sinh liền không để ý vết thương trên tay mình, giơ lên dao lặn, muốn nhanh chóng giúp Hoắc Tam Nhi thoát thân.

“Nhị gia.” Đưa tay ngăn cản Giản Tam Sinh, Vương Tử Khiêm xoay người nghênh tiếp Thi Tiêu lần thứ hai nhào tới, một người một quái đánh thành một đoàn.

“Nhị ca, mau lấy súng bắn cá ra đây!” Túm Giản Tam Sinh cách xa khu vực nguy hiểm, Giản Vô Tranh vội vàng tìm kiếm trong ba lô, đồng thời vội nói: “Dùng súng bắn cá nói không chừng có thể trì hoãn hai thứ kia, chúng ta mau chóng giải quyết chúng nó, rồi tìm Lăng Mộ.”

“Đúng đúng.” Trong bối rối, Giản Tam Sinh vẫn duy trì suy nghĩ tỉnh táo, anh lấy súng bắn cá ra, sau đó lại cầm một ít dầu hỏa cùng quần áo dự phòng, xé mở vài khối chia cho Giản Vô Tranh: “Anh phòng chừng thứ kia sợ lửa, chúng ta quần vải vào, cho chúng nó chết cháy.”

Gật gật đầu, Giản Vô Tranh nhanh tay lẹ chân quần mảnh vụn quần áo lên đầu mũi nhọn của súng bắn cá, tưới dầu hỏa lên châm lửa, sau đó liền nhắm Thi Tiêu đang cùng Hoắc Tam Nhi dây dưa kia, hô lớn: “Tam Nhi! Mau tránh ra!”

Hoắc Tam Nhi cho dù bị hai Thi Tiêu làm cho toàn thân thương tích, xương cốt vẫn cực kỳ linh hoạt, nghe được tiếng la lập tức đá văng quai vật trên người, nghiêng người một cái lăn sang bên cạnh.

Sau đó liền nhìn thấy một thanh hỏa mâu “vèo” một tiếng bay về phía Thi Tiêu, thoáng cái cắm vào trong cơ thể Thi Tiêu.

Hỏa mâu kia mặc dù bắn có chút không chuẩn, nhưng dựa vào lực xỏ xuyên cường đại của súng bắn cá, vẫn đem thân hình màu đen nọ đâm thủng, móc câu sắc bén mắc sau Thi Tiêu, cùng trường bào pháp sư màu đỏ thẫm xoắn xuýt vào, khiến dầu hỏa của mũi nhọn càng đốt càng lớn.

Cùng lúc đó, bên kia Vương Tử Khiêm đem Long Uyên cắm vào cổ Thi Tiêu, một chân đạp lên ngực quai vật kia, sau đó dùng cổ tay tăng lực, liền đem cả đầu Thi Tiêu cắt xuống.

Đầu lâu màu đen cắm hai cây gậy sắt lẫn vài vòng trên mặt đất, cư nhiên bắt đầu bốc lên khói trắng, sau một lát, liền hóa thành một bãi bột phấn, chỉ để lại gậy sắt cùng đinh sắt trợ trợ rơi cùng một chỗ, mà thân thể màu đen mất đầu kia, đang phát cuồng giãy giụa vài cái, giống như tảng đá cứng đờ tại chỗ.

Đem Thi Tiêu chỉ bị lửa thiêu xuyên qua kia giải quyết xong, Hoắc Tam Nhi kéo một thân đầy thương tích đi tới trước mặt Giản Tam Sinh, cao thấp nhìn lướt qua phát hiện người không có việc gì, liền vừa cười vừa nói: “Nhị gia.”

“Aiz, cái thằng nhóc này...” Nhìn bộ dáng chật vật của Hoắc Tam Nhi, Giản Tam Sinh thở dài một tiếng, lấy đồ dùng cấp cứu trong ba lô qua, đưa tay hô: “Đưa tay đây, thương thế cậu thế kia phải mau chóng băng bó, nếu không thế nào cũng nhiễm trùng.”

Mặt cười hì hì gật gật đầu, Hoắc Tam Nhi không cự tuyệt ý tốt của Giản Tam Sinh, trận chiến vừa rồi đã làm cả người hắn đều đau đớn, hận không thể tìm một chỗ đánh một giấc ngon lành, tiếp tục như vậy căn bản không có cách nào đi tiếp, chẳng bằng để Nhị gia giúp hắn băng bó vết thương đang hoang, sống trước qua một lúc rồi hẵng nói.

Mang theo Long Uyên đi trở về bên ba người, Vương Tử Khiêm mắt nhìn Hoắc Tam Nhi và Giản Tam Sinh đang xử lý vết thương, xác định Giản Tam Sinh không có gì trở ngại, liền chuyển ánh mắt về hướng Giản Vô Tranh, dùng ánh mắt hỏi đối phương có việc gì hay không.

Lắc lắc đầu, Giản Vô Tranh vừa muốn mở miệng nói chuyện, chợt nghe bên cạnh truyền đến một giọng nữ thanh lãnh: “Rất cuộc tìm được mọi người rồi.”

Một thân áo choàng dày nặng Huyền Vũ mang theo nữ thi áo đỏ dần dần từ trong bóng tối hiện thân, sau khi nhìn thấy mọi người bình yên vô sự, thở phào nhẹ nhõm nói: “Mọi người không có việc gì là tốt rồi, tôi tìm được lối ra rồi, bất quá cửa đá ra ngoài kia đang đóng, phải mau chóng qua đó mới được.”

Nhìn quần áo Huyền Vũ có chút hỗn độn, hiển nhiên cũng vừa phải trải qua một hồi độ sức, Giản Vô Tranh rút ra một bình thuốc phun đưa cho cô, ý bảo cô xử lý vết thương trên người, sau đó nhíu mày nói: “Nhưng còn chưa tìm được Lăng Mộ và Thành Nhạc, không thể bỏ bọn họ mặc kệ được.”

“Ừ.” Nhắm mắt lại, Huyền Vũ một bên chịu đựng đau đớn của vết thương, một bên nhàn nhạt nói: “Hành động phải nhanh.”

“Không cần tìm chúng tôi nữa.” Huyền Vũ vừa dứt lời, một giọng nam trầm thấp hùng hậu đột nhiên vang lên từ trong bóng tối, Thành Nhạc đỡ Lăng Mộ Dương chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người, áo khoác của gã phủ trên vai Lăng Mộ, vết thương trên người mình vẫn đang trào máu ra ngoài.

Mà được gã nửa đỡ nửa ôm, bộ dáng Lăng Mộ càng thêm thê thảm, máu tươi của vết thương trên bụng đã thấm ướt áo lặn, trên đùi cũng tràn đầy vết máu loang lổ, khoe miệng còn có vết máu vừa mới lau khô, cả người thoát nhìn như từ trên chiến trường mới xuống.

“Hai người các cậu thế này là...” Giản Tam Sinh kinh ngạc chỉ vào hai người, tâm nói có Thành Nhạc ở đây sao Lăng Mộ lại thành cái dạng này.

“Đừng nói nữa, mau đi thôi.” Uể oải thở dài, Thành Nhạc cẩn thận đỡ Lăng Mộ, ra hiệu mọi người đừng chậm trễ thời gian nữa.

Thấy tình cảnh này, mọi người liền không hề trì hoãn, rất nhanh thu dọn xong ba lô, đi theo Huyền Vũ tới trước cánh cửa đá đang chậm rãi khép lại.

“Chính là nơi này.” Huyền Vũ liếc mắt nhìn mọi người, dẫn đầu hạ thấp người chui vào trong cửa đá đã khép một nửa.

Những người khác không chần chừ, cũng đều nối đuôi nhau tiến vào trong.

Giản Vô Tranh xếp phía sau, sau khi cậu đi vào, liền ngồi xổm xuống đưa tay muốn giúp Thành Nhạc di chuyển Lăng Mộ đang bị thương nặng, lúc này cửa đá đã sắp đóng lại, nếu không hỗ trợ, Thành Nhạc muốn nâng Lăng Mộ vào trong cửa sẽ rất tốn thời gian.

“Thành Nhạc, mau!” Giản Vô Tranh ngồi xổm trên mặt đất, quay về hai người ngoài cửa hô.

Thành Nhạc gật đầu, cố sức kéo Lăng Mộ đi về phía trước, lúc mắt thấy sắp đi tới cửa, vẫn im lìm không lên tiếng Lăng Mộ lại đột ngột khom thắt lưng nôn mửa, thứ hắc phun ra không phải thứ gì khác, chính mảng lớn huyết dịch đỏ đen.

“Dương Dương!” Nhìn thấy thân thể Lăng Mộ xuất hiện hiện tượng khác thường, Thành Nhạc nhất thời quên mất cửa đá sắp khép kín, chỉ biết ôm lấy Lăng Mộ trong trạng thái bán hôn mê ngồi dưới đất, nỗ lực giúp hắn điều chỉnh hô hấp.

“Thành Nhạc! Nhanh sang đây, cánh cửa sắp đóng lại” Lo lắng gầm nhẹ, Giản Vô Tranh đưa tay đỡ lấy cửa đá, cố gắng giảm xuống tốc độ khép kín của cửa.

Song sự thật chứng minh, sức mạnh của cửa đá nọ cũng không phải thứ mà bên ngoài có thể quấy nhiễu.

Luôn mặt cười hì hì Hoắc Tam Nhi lúc này cũng chen lên trước, ngồi xôm trên mặt đất cùng Giản Vô Tranh liêu mạng gọi tên Thành Nhạc và Lăng Mộ, nhưng hai người kia lại như đã quên sự tồn tại của hết thầy, chỉ lo gặt gao ôm lấy đôi phương.

Cảnh tượng Thành Nhạc gặt gao ôm lấy Lăng Mộ hai mắt nhắm nghiền vào trong ngực, khiến Giản Vô Tranh thoáng cái hồi tưởng lại giấc mộng mình từng mơ thấy kia, mãi đến khi thanh âm nặng nề của cửa đá hoàn toàn khép lại truyền đến, cậu mới dần dần từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần.

Mê mang nhìn cửa đá tràn ngập tử khí trước mặt mình, Giản Vô Tranh nhin không được thấp giọng lú lú nói: “Bọn họ... Chưa vào được...?”

Chương 22 – Hà diện nữ

“*W*ậy... Làm sao bây giờ, Nhị gia, chúng ta có nên trở về tìm bọn họ...” Tình hình xấu nhất đã phát sinh, Hoắc Tam Nhi dẫn đo không chắc được suy nghĩ của mọi người, không thể làm gì khác hơn là tới bên cạnh Giản Tam Sinh, chờ anh lên tiếng.

Thờ dãi, Giản Tam Sinh nhìn Hoắc Tam Nhi một chút, yên lặng lắc đầu hai cái, tỏ vẻ xem ý kiến của những người khác trước rồi nói.

“Tình hình Lăng Mộ rất nguy hiểm, chúng ta mau chóng trở về tìm bọn họ, vạn nhất...” Dần dần từ trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, trong đầu Giản Vô Tranh tất cả đều là cảnh tượng trong giấc mộng báo trước kia, cả người hoàn toàn mất hồn, thậm chí mau chóng tìm được Lăng Mộ và Thành Nhạc, đừng để hai người bọn họ chết.

Nhìn ánh mắt Giản Vô Tranh bắt đầu mờ mịt, Vương Tử Khiêm tiến lên một bước, mặt không chút thay đổi ôm người vào lòng, thanh âm trầm thấp mà kiên quyết: “Không thể quay lại, Bạch Hổ sẽ tự mình nghĩ biện pháp, không cần lo lắng về bọn họ.”

“Đúng vậy, bây giờ trở về liền mất một khoảng thời gian nữa, chúng ta mau chóng tìm được mộ thất chính, sẽ cứu được bọn họ.” Gật đầu đồng ý với ý kiến của Vương Tử Khiêm, Huyền Vũ vươn cánh tay mịn màng trắng nõn, vẫy một cây pháo lạnh, nhàn nhạt nói: “Tin tưởng Bạch Hổ, anh ta rất mạnh, sẽ không để cho Chu Tước xảy ra chuyện.”

Vô lực nhếch nhếch miệng, Giản Vô Tranh còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn đến vẻ mặt lạnh lùng của Khiêm Tử và Huyền Vũ, biết mình còn tiếp tục dây dưa như vậy cũng chỉ chậm trễ thời gian, chỉ bằng cùng mọi người tăng tốc tìm kiếm mộ thất chính, sớm giải quyết vấn đề chú ấn, mới diệt trừ tai họa ngầm chân chính.

Hơn nữa nếu Vương Tử Khiêm cùng Huyền Vũ đều đồng ý bỏ lại Bạch Hồ Chu Tước đi tiếp, tất nhiên là có lo lắng của bọn họ, loại thời điểm này hoàn toàn không thể làm việc theo cảm tính.

“Tôi hiểu.” Cười khỏ gật gật đầu, Giản Vô Tranh hít sâu một hơi, nắm chắc đèn pin không thấm nước trong tay nói: “Nếu đã quyết định, vậy đi mau thôi, giải quyết chú ần rồi trở về tìm bọn họ.”

“Em có thể hiểu được là tốt rồi.” Đồng dạng vẻ mặt không mấy thoải mái, Giản Tam Sinh khó được vỗ vai em trai nhà mình, kẻ sát vào thấp giọng an ủi: “Chuyện hai người kia, cứ giao cho Thành Nhạc đi, chúng ta đi xử lý chuyện chính yếu trước, nếu không lần này sợ rằng thật sự công toi, ngấm lại Khiêm Tử nhà em.”

Nghe được Nhị ca thì thầm, Giản Vô Tranh mở to mắt, lúc này mới ý thức được mình phạm bao nhiêu sai lầm rồi, nghĩ đến mục đích chính lần này xuôi nam, cùng người con trai không biết kéo dài mạng được bao lâu nhưng vẫn cẩn thận bảo vệ mình kia, Giản Vô Tranh bỗng cảm thấy ngực có chút ngột ngạt, tựa hồ có một ngọn lửa màu đen đang thiêu đốt ở đáy lòng cậu, thúc giục cậu mau chóng đi giải cứu người mình yêu nhất.

Xoay đầu ánh mắt phức tạp nhìn về phía Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh rất muốn túm lấy áo của đối phương, để Khiêm Tử luôn vô địch thế, nói y tuyệt đối sẽ không chết, không có việc gì, sẽ vẫn mãi bên cạnh cậu.

Nhưng trên thực tế, loại cam đoan này đối với cục diện trước mắt mà nói, chẳng có chút tác dụng nào, cho dù Vương Tử Khiêm thật sự nói như vậy, Giản Vô Tranh cũng sẽ không mấy may cảm thấy an toàn.

Tựa hồ cảm thấy bất an trong lòng người yêu, Vương Tử Khiêm cúi đầu lẳng lặng cùng cậu nhìn nhau trong chốc lát, sau đó dịu dàng cong khóe miệng, chậm rãi nắm lấy tay phải của Giản Vô Tranh, trên ngón áp út vốn để đeo nhẫn cưới kia, thành kính mà nghiêm túc nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn.

“Khiêm Tử...” Khó tin nhìn Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh biết động tác này sợ rằng chỉ có cậu mới hiểu được, nhưng vẫn nhin không được cảm động đến rơi mù.

Dùng sức cầm tay Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm kẻ theo thói quen mắc bệnh mặt than, lúc này lại cười dị thường ôn nhu, tựa hồ hết thảy sắp phát sinh đối với y mà nói đều không sao cả, bởi vì y chỉ quan tâm người trước mắt này, người con trai mà vì một động tác nhỏ của mình thôi đã cảm động đến rơi mù.

“Khụ... Khụ khụ!” Rốt cuộc nhìn không được nữa, Giản Tam Sinh đi tới trước mặt hai người, dùng sức ho khan hai tiếng, nhứ mày nói: “Được rồi đó hai vị, ta còn có chính sự phải làm đây, tương lai còn dài, muốn hôn hít chờ về nhà hẵng tính.”

“Đúng đó, anh xem hai người các anh, làm tôi ngượng muốn chết.....” Còn chưa từng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng hai người đắm thắm, Hoắc Tam Nhi đỏ mặt đứng bên cạnh, ra sức vỗ đầu, giả vờ mình không thêm để ý.

Mà thân là phụ nữ Huyền Vũ sau khi nhìn thấy loại cảnh tượng này, cũng vẫn bộ dáng nhàn nhạt nọ, không hề kinh ngạc cũng không hề nghi hoặc, phảng phất như đã sớm luyện thành quen, chẳng qua cặp mắt to xinh đẹp kia, trong lúc đảo qua hai người thỉnh thoảng sẽ lộ ra một tia hâm mộ và giao hoạt.

“Tốt lắm, đi thôi.” Cúi đầu mỉm cười, Giản Vô Tranh nắm lại tay Vương Tử Khiêm, hai người ăn ý nhìn nhau, sau đó liền dẫn đầu đi về phía trước.

Hành lang sau cửa đá này vô cùng đơn sơ, chưa hề sửa chữa và trang trí thêm, cũng không có một chút đèn chong có thể thấp sáng, trên vách tường thậm chí cả bích họa cơ bản cũng không có, cổ quái khiến người ta nhìn không ra được phương thức.

Mọi người trong loại hành lang quý dị này đi đại khái hơn 10 phút, nhưng thủy chung không tìm được cửa ra, không khỏi bắt đầu hoài nghi con đường này tới cùng thông về hướng nào, sao lại dài không theo thói thường như thế.

“Chúng ta có phải đã đi nhầm rồi không?” Nhìn hành lang phía trước vẫn như cũ một mảnh đen nhánh, Giản Vô Tranh dừng bước, sau vài giây suy tư quay đầu lại hỏi: “Vừa rồi mấy ngã rẽ kia, mọi người có chú ý tới chỗ nào bất thường không?”

Nếu như nói là đi lầm đường, vậy bình thường ở mấy ngã rẽ đều có ẩn tàng ám chỉ, chỉ cần cẩn thận quan sát, thì nhất định có thể tìm ra sơ hở.

“Việc này thật không chú ý, mấy giao lộ nhìn qua đều giống nhau, dường như không có dấu hiệu đặc thù.” Yên lặng rút ra một điều thuốc đốt, Giản Tam Sinh cau mày hồi tưởng hết thấy vừa rồi nhìn thấy, cố gắng tìm được chút manh mối.

“Nếu không chúng ta trở về lần nữa xem.” Chương Nhân nhà mình còn nghĩ không ra Hoắc Tam Nhi cũng sẽ không nghĩ chi cho một óc, hắc hắc dao lặn trong tay, dùng sức cho vết tường trước mắt một dao.

“Được rồi, trở về thôi, chúng ta kiểm tra lần nữa xem tới cùng có chỗ nào không đúng.” Phun ra vòng thuốc, Giản Tam Sinh phát tay ý bảo mọi người quay đầu trở về, còn mình thì tiếp tục theo sau suy nghĩ.

Sau khi trở về ngã ba giao lộ, đám người Giản Vô Tranh cẩn thận xem xét khắp nơi một lần, phát hiện quả nhiên không có gì khác thường, bất quá cũng chính vì mấy ngã rẽ này quá mức giống nhau, cho nên mới càng có vẻ kỳ quái vô cùng.

“Nếu như vậy, chúng ta lần này thử một con đường khác.” Quét mắt qua lại giữa những ngã rẽ, Giản Tam Sinh chọn một cái trong đó, dẫn đầu đi vào.

Mọi người giữa hành lang yên tĩnh dài dòng này chẳng biết lại đi bao lâu, bỗng dưng nghe được Hoắc Tam Nhi ở phía sau kinh ngạc nói: “Móa, Nhị gia, nơi này không đúng nha!”

“Làm sao vậy?” Hơi nhướn mày, Giản Tam Sinh quay đầu lại không nóng không lạnh hỏi.

“Anh xem, tôi vừa ròi ở bên kia dùng dao lặn vạch một dấu, cứ nhiên ở đây cũng xuất hiện.” Chỉ vào dấu ấn trên tường, Hoắc Tam Nhi vung vẩy dao lặn trong tay vài cái, ý bảo những người khác nhìn mình.

“Đích xác.” Gật gật đầu, Giản Tam Sinh trầm ngâm chốc lát, lập tức chĩa chĩa phía trước nói: “Nếu như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể đi tiếp, tôi nghĩ chính chủ hắc không xa nữa.”

Nghe được lời Giản Tam Sinh nói, Vương Tử Khiêm liền không hề do dự, lôi kéo Giản Vô Tranh bước nhanh đi trước mọi người, tựa như muốn sớm một chút nhìn thấy cái gọi là “chính chủ” kia.

Chẳng qua lần này thời gian bọn họ sử dụng ngắn hơn so với dự tính rất nhiều.

Đi khoảng hai ba phút, mọi người liền tới trước một cánh cửa ngọc chế tinh khiết chạm thú khắc hoa, cánh cửa nọ cũng không lớn lắm, nhưng tương đối tinh xảo xinh đẹp, màu sắc của ngọc tinh khiết ôn hòa dưới ngọn đèn, phỉếm ra một cỗ sáng bóng chói mắt, phảng phất như vừa mới được gọt giũa mà thành vậy.

“Cẩn thận, sau nó còn chưa biết có trò gì.” Thấp giọng dặn dò xong, Giản Tam Sinh liền ra dấu, để Vương Tử Khiêm cùng Hoắc Tam Nhi đến mở cửa, hai người khác thì theo mình lùi về sau.

Song mọi người không tưởng được chính là, sau khi cánh cửa ngọc tinh khiết này mở ra, hiện lên trước mặt bọn họ, không phải quan tài cùng nhân tuần gì, mà là một đồ đựng dụng cụ đồng cỡ ngọn núi nhỏ, chính giữa đồ đựng dụng cụ đồng, đặt rất nhiều ngọc điêu khắc vẫn chưa xong, chúng nó an tĩnh nằm đó, tựa hồ đang đợi thợ đến.

“Mẹ kiếp, nhiều thứ tốt như vậy!” Vừa nhìn thấy có nhiều đồ vàng mã một số gần như hoàn mỹ như vậy, Hoắc Tam Nhi bản tính thấy tiền sáng mắt lập tức lộ rõ không thể nghi ngờ, hắc hoan hô một tiếng vọt vào, hận không thể đem hết đồ trên đó thu vào trong túi.

“Cậu thành thật chút cho tôi.” Hết cách lắc lắc đầu, Giản Tam Sinh vút tàn thuốc trong tay, cũng đi theo tới, vừa đi còn vừa quở trách: “Thật không biết tật xấu này của cậu luyện ra được với ai, nhìn thấy đồ liền kích động thành như vậy, xảy ra vấn đề Nhị gia tôi còn phải thu dọn cục diện hỗn loạn cho cậu.”

“Hắc hắc, đây còn không phải ngài dạy thành sao.” Mò được đồ vàng mã có giá trị trong lòng Hoắc Tam Nhi vô cùng vui vẻ, ngoài miệng cũng nhin không được nghịch ngợm hẳn lên, hẳn một bên lựa thứ giá trị nhất nhét vào trong túi, một bên hết nhìn đông nhìn tây nói: “Nếu cho tôi một cái túi nữa thì tốt rồi, có bao nhiêu tôi đều vác về hết.”

Nhìn thấy Hoắc Tam Nhi đã bắt đầu ném đồ đạc ra ngoài, vừa đi vào Giản Vô Tranh không nhin được mở miệng nhắc nhở nói: “Anh cũng đừng chào đón đồ vàng tìm được mà đem đồ quan trọng ném cả, đến lúc đụng tới nguy hiểm xem ai cứu được anh.”

“Không dám không dám.” Mặt cười hì hì quay đầu lại, Hoắc Tam Nhi vốn định cùng Giản Vô Tranh trêu chọc hai câu, nhưng trong lúc vô ý liếc tới cửa, hoảng sợ trừng lớn hai mắt, ngay cả

ngọc hồ đang cầm trong tay đều quên mất, chỉ có thể run rẩy chỉ vào cửa nói: “Mẹ kiếp...Đó, đó là ai...”

Nghe vậy, mọi người còn lại đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa, liền phát hiện một cô gái áo trắng trang phục Đông Chu, tóc dài xõa vai, đang bất động đứng ngoài cửa ngọc tinh khiết, im lặng nhìn mọi người bên trong.

Mà khiến cho người ta cảm thấy quý dị chính là, cô gái này nhìn qua không khác gì người sống, trên mặt trắng nhợt thanh tú tự nhiên trơn bóng như đá cuội, tìm không được thứ gì có thể gọi là ngũ quan hay nếp nhăn.

Chương 23 – Chỉ còn ba người

“Ồ, cô ta tại sao không có mặt?” Tay cầm ngọc hồ thoáng run lên, Hoắc Tam Nhi khăn trương thấp giọng nói.

“Có thể là mặt nạ... Hay gì đó...” Lui đến bên cạnh Vương Tử Khiêm từng bước một, trong lòng Giản Vô Tranh cũng có chút sợ hãi, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ nói: “Thứ này nhìn qua không khác gì người sống, các anh nhìn xem chân của cô ta.”

Theo hướng ngón tay Giản Vô Tranh nhìn lại, mọi người phát hiện hai chân của cô gái không mặt này lộ ra ngoài trắng nõn trong suốt, so với đại đa số phụ nữ bọn họ từng gặp đều muốn xinh xắn đẹp đẽ hơn cả, và lại hoàn toàn không có dấu vết tím đen của tụ máu, giống như người sống bình thường không tí tỳ vết, tinh xảo non mịn.

Mà càng làm người ta cảm thấy phần nộ chính là, khi đám người Giản Vô Tranh theo mắt cá chân xinh xắn của cô gái không mặt chậm rãi nhìn hướng lên trên, toàn bộ đều bị dáng người kiều mỹ lung linh của cô gái này hấp dẫn, cặp mông quyến rũ nọ, vòng eo như nhành liễu nọ, cùng đôi nhũ trắng bóng nửa lộ ra bên ngoài kia, ngay cả phụ nữ như Huyền Vũ cũng không nhịn được tán dương sự hoàn mỹ này.

Nếu quên đi khuôn mặt cái gì cũng không có kia, cô gái này quả thực chính là trời sinh để câu dẫn đàn ông.

“Đây rốt cuộc là người hay quỷ.” Nhíu mày, Giản Tam Sinh thấp giọng lầm bầm một câu, thầm nghĩ may mà mình đã kết hôn, nếu không có lẽ cũng bị thứ này câu mất hồn.

“Nếu có mặt, đó chính là mỹ nữ.” Nuốt ngụm nước bọt, Hoắc Tam Nhi thành thực nói thẳng.

“Mỹ nữ cái rắm, thứ này tặng cho cậu cậu dám ôm?” Đưa tay gõ Hoắc Tam Nhi một cái, Giản Tam Sinh tức giận nhắc nhở nói: “Đừng bị nó mê hoặc, thấy rõ ràng đây chính là bánh ú! Có thể nó đang nghĩ cách mê hoặc nhân tâm sau đó nhân cơ hội giải quyết gọn chúng ta.”

“Em nghĩ không có khả năng.” Nghe lời Nhị ca nói, Giản Vô Tranh suy nghĩ một chút nói: “Trong đám chúng ta, nó cũng chỉ có thể mê hoặc Tam Nhi... Nhị ca đừng nói với em là anh bị nó mê hoặc nha, cần thận em trở về méc nhĩ tầu.”

“Phi, thằng nhóc thối nói nhảm cái gì, Nhị ca em là loại người này sao.” Hừ một tiếng, Giản Tam sinh giả vờ trấn định lấy ra hộp thuốc lá, ép buộc chính mình không nhìn về phía người của cô gái không mặt kia nữa.

Bị mấy gã đàn ông bên cạnh này làm cho có chút nhức đầu, Huyền Vũ mày nhíu lại: “Các anh chẳng lẽ không phát hiện, nói nhảm nhiều như vậy, nó lại không hề có động tác gì sao?”

“Chính xác.” Hắng giọng một cái, Giản Tam Sinh biết vừa rồi nói nhảm có chút quá, vội tiếp lời nói: “Cũng không biết nó đứng kia rốt cuộc có ý gì, bây giờ nếu trên tay có súng, sớm đã một phát bắn qua rồi.”

“Đúng vậy, uy lực của súng bắn cá mặc dù lớn, nhưng không tiện thu về, nếu không thể một kích mất mạng, về sau sẽ phiền toái.” Gật đầu, Hoắc Tam Nhi tỏ vẻ đồng ý với lời Giản Tam Sinh nói.

“Vậy làm sao bây giờ, cứ đứng ở đây chờ?” Thở dài, Giản Vô Tranh nhìn ra cô gái không mặt nọ vẫn chưa có ý định bỏ đi, không thể làm gì khác hơn là thử nhích về phía trước từng bước nói: “Dứt khoát chuyển cô ta ra đi.”

Không biết có phải bị những lời này của Giản Vô Tranh đã kích động cô gái không mặt kia không, cô gái mặc áo dài duyên dáng yêu kiều kia cư nhiên sau khi cậu nói xong đột ngột vươn cánh tay, đè xuống một phù văn hình vòng nổi lên trên cửa.

Sau đó chợt nghe âm âm vài tiếng nổ, mấy khối đá dưới chân đám người Giản Vô Tranh kia bỗng dưng tách ra, khiến mọi người dưới tình huống hoàn toàn không kịp phản ứng, đều thét to ngã xuống.

Khoảnh khắc té xuống, Giản Vô Tranh chợt nhớ tới loại bẫy rập từng chiếu trên phim truyền hình vô số lần này, thường thường dưới loại cơ quan này đều che giấu đầy chông nhọn, khiến hết thấy người hoặc súc vật rơi xuống đều đâm thành cái rây.

Đáng tiếc không đợi cậu tưởng tượng xong, móng mình đã cùng mặt đất cứng lạnh thân mật tiếp xúc, một loại cảm nhận sâu sắc khó quên nháy mắt từ đốt xương cụt dâng lên.

“Ồi... Tổ cha nó...” Thầm mắng một tiếng mẹ, Giản Vô Tranh chống nắm tay chậm rãi đứng dậy, phát hiện ngoại trừ Vương Tử Khiêm và Huyền Vũ ra, ba người bọn họ đều té không nhẹ.

Má nó tứ thú quả nhiên không giống người... Trong bụng âm thầm nghiền răng nghiền lợi, Giản Vô Tranh mặt ngoài nỗ lực giả vờ bình tĩnh, cố gắng quên mất mặt và khó chịu khi té xuống.

“Mẹ kiếp, cái móng mẹ nó sắp té nát rồi.” So với Giản Vô Tranh làm bộ tỉnh táo, Hoắc Tam Nhi thì thành thật hơn, hần nhảy bắn từ trên mặt đất thẳng người dậy, sau đó một bên nâng Giản Tam Sinh lên một bên miệng đầy tiếng mắng chửi như tàu chạy không ngừng.

Đột nhiên từ tầng trên rơi xuống, mọi người nhất thời đều bó tay hết cách.

Giản Tam Sinh loay hoay quét đèn pin không thấm nước sang bên cạnh, phát hiện nơi này là một phòng tối kiểu tương đối kín, phía trước bằng đá khiến mọi người té xuống đã hoàn toàn khép lại, không nhìn được bất đắc dĩ thở dài nói: “Nó cho chúng ta rơi xuống đây, là muốn làm gì, có khi nào muốn thả nước cho chúng ta chết chìm không?”

“Nhị ca.” Nhíu mày cắt ngang lời Giản Tam Sinh, Giản Vô Tranh được Vương Tử Khiêm dìu nhẹ răng nhếch miệng bước hai bước, tiếp đó nhìn quanh bốn phía nói: “Bố cục nơi này nếu thật sự xả nước vào, chúng ta sẽ không có đường sống đâu.”

Trong lòng biết Giản Vô Tranh nói rất đúng, Giản Tam Sinh hơi vuốt cằm, đi tới nói: “Nơi này nhìn qua giống một mật thất, chỉ có một cửa nhỏ ở đây, chỉ sợ là muốn chúng ta từ đây chui ra, bất quá sau khi ra ngoài nhất định còn thứ gì đó đang chờ.”

“VẬY CŨNG CHỈ CÓ MỘT ĐƯỜNG NÀY CÓ THỂ ĐI.” Nhẹ nhàng gõ vách tường hai cái, Huyền Vũ xác định nơi này không còn cơ quan ngầm nào khác, không khỏi quay đầu nói với mọi người: “Để thi rồi đi trước, chúng ta theo sau, phải nhanh, tôi chung quy nghĩ cô gái kia không đơn giản như vậy.”

“Ừ.” Gật đầu đồng ý với suy nghĩ của Huyền Vũ, Giản Tam Sinh vung tay lên nói: “VẬY CHÚNG TA HÀNH ĐỘNG NHANH LÊN CHÚT, ĐỠ CHO LÁT NỮA THẬT SỰ XẢY RA VẤN ĐỀ GÌ, ĐẾN LÚC ĐÓ CHỈ CÓ CHỜ CHẾT.”

Nói xong, Huyền Vũ lập tức chỉ huy thi rồi áo đỏ dẫn đầu bò vào cửa nhỏ chỉ đủ chứa một người qua lại, Vương Tử Khiêm xếp thứ hai, những người khác theo sau, Hoắc Tam Nhi bò sau cùng.

Một lần bò này chẳng biết mất bao nhiêu thời gian, đi theo sau Vương Tử Khiêm Giản Vô Tranh chậm rãi nghe ra phía trước truyền đến từng đợt tiếng nước chảy, không khỏi kỳ quái bọn họ đến tới cùng đang chạy về đâu.

Đợi đến khi phát hiện thông đạo phía trước từ từ trở nên rộng hơn, tay chân Giản Vô Tranh cũng đã tê liệt, cậu cố gắng đi theo Vương Tử Khiêm, nghĩ thầm không biết Nhị ca thế nào rồi, cho dù là Chương Nhân quanh năm suốt tháng xuống mò tìm cá, tại loại địa phương này chỉ sợ cũng phải nuốt không trôi ấy chứ.

Nhìn thấy thi rồi áo đỏ phía trước đã bò ra khỏi thông đạo, Giản Vô Tranh thở phào nhẹ nhõm, lại ra sức bò vài cái, liền nương nhờ tay của Vương Tử Khiêm ra khỏi cửa động.

Sau khi cậu đứng thẳng người dậy, Huyền Vũ cũng nhanh chóng bò ra.

Ba người đứng ngoài thông đạo đợi hồi lâu, thủy chung không thấy Giản Tam Sinh và Hoắc Tam Nhi xuất hiện.

Giản Vô Tranh ý thức được sự tình có chút không ổn, vội vàng đi qua cúi thấp người, mới gọi to hai tiếng xem Nhị ca có đáp lại không, lại bị Vương Tử Khiêm bên cạnh hơi kéo lại cánh tay.

“Cẩn thận.” Vương Tử Khiêm vừa dứt lời, trong thông đạo nọ bỗng dựng luôn ra mấy móng tay nhọn hoặc dài hơn nửa thước, móng tay này giống như gai sắc bền vững kiên cố, lại vừa cứng vừa thẳng, không chút dấu vết cong gãy, mọc khỏe mạnh trên một bàn tay trắng nõn tinh xảo của phụ nữ.

“A...” Giản Vô Tranh giật mình khẽ kêu một tiếng, trong lòng nhất thời bối rối, nếu như đi theo phía sau bọn họ luôn là thứ này, vậy Nhị ca và Hoắc Tam Nhi đi đâu rồi?

“Khiêm Tử, Nhị ca bọn họ!” Gấp đến đầu đầy mồ hôi lạnh, Giản Vô Tranh vừa luống cuống tay chân lấy súng bắn cá ra, vừa cùng hai người khác lui về phía sau.

“Đừng nóng vội.” Đè lại tay Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm nhú mày nói: “Không có mùi máu tươi, cô ta không tổn thương Nhị gia bọn họ.”

“Đúng vậy.” Mệnh lệnh thi rồi áo đỏ lấy ra một thanh dao găm sắc bén không chui che trước mặt ba người, Huyền Vũ chìa chìa phía sau nói: “Hai người bọn họ hẳn đã sớm phát hiện thứ này theo phía sau, hiện giờ sợ rằng đã trốn ở nơi khác, chúng ta chỉ cần bắt nó ra, là bọn họ có thể đi ra rồi.”

“Ừ, đi mau.” Thấp giọng nói, Vương Tử Khiêm khi đầu cô gái không mặt quần áo trắng kia lộ ra, nhanh chóng kéo tay Giản Vô Tranh qua, bước nhanh hướng tới hành lang đen nhánh bên ngoài thông đạo chạy đi.

Được Vương Tử Khiêm kéo chạy như vậy, Giản Vô Tranh vẫn như cũ lo lắng không ngừng quay đầu nhìn lại, cố gắng tìm ra bóng dáng của Nhị ca và Hoắc Tam Nhi, nhưng chỉ có thể nhìn được cô gái không mặt một thân áo trắng kia đi theo sau ba người cách đó không xa, gương nanh múa vuốt điên cuồng chạy băng băng.

Bị một người không mặt mũi quơ móng dài truy đuổi, cảm giác như thể Giản Vô Tranh cả đời đều không thể quên được, cậu một mặt kinh hồn táng đảm chạy theo Vương Tử Khiêm, một mặt lại lo lắng an nguy của Nhị ca, hận không thể dứt khoát giết chết cô ả này sau đó chạy về tìm hai người mất tích kia.

Nhưng nhìn mồ hôi lạnh của Vương Tử Khiêm từ bên sườn mặt chảy xuống, Giản Vô Tranh chung quy nghĩ tựa hồ có chuyện gì đó không được bình thường.

Nếu như là trước kia, Vương Tử Khiêm tuyệt đối sẽ không nói hai lời giết chết bánh ú này, rồi chạy về đón Giản Tam Sinh, nhưng hiện tại y lại chỉ có thể lôi kéo Giản Vô Tranh chạy trốn.

“Khiêm Tử...” Trong lòng càng ngày càng bất an, Giản Vô Tranh không khỏi thấp giọng kêu: “Cậu...”

“Vô Tranh.” Mím chặt môi mỏng, trong con ngươi đen nhánh của Vương Tử Khiêm hiện lên một tia quang mang phức tạp, y dùng sức cầm tay Giản Vô Tranh, thấp giọng nói: “Chạy trước, tôi sẽ ở lại ngăn cản thứ này, anh cùng Huyền Vũ đi tìm mộ thất chính, không còn thời gian nữa, tốc độ phải nhanh.”

“Cái gì?” Nghe được lời Vương Tử Khiêm nói, sắc mặt Giản Vô Tranh nháy mắt trở nên tái nhợt, cậu có chút khó hiểu hỏi: “Tại sao nói vậy, muốn đi thì cùng đi, tôi sẽ không để cậu lại một mình.”

“Không ngăn cản chúng nó, không ai có thể tới được mộ thất chính.” Khóe miệng giương lên một mặt cười khổ hiềm thấy, Vương Tử Khiêm ôn nhu nhìn Giản Vô Tranh: “Vô Tranh, mạng của tôi trong tay anh.”

Nói rồi, Vương Tử Khiêm ra hiệu cho đôi phương nhìn sang bên cạnh hành lang.

Theo ánh mắt của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh lúc này mới phát hiện, hai bên hành lang chỗ bọn họ căn bản không phải vách tường gì, mà là hai đường sông đen nhánh, giữa đường sông này chẳng biết từ khi nào cư nhiên chậm rãi trôi lên vô số nữ thi áo trắng, mà nữ thi áo trắng này cùng cô gái không mặt đang đuổi theo bọn họ kia giống nhau, trên khuôn mặt trắng nõn bóng loáng không hề có ngũ quan gì, khuôn mặt trắng xám đông cứng kia đang đồng loạt hướng thẳng về phía ba người đang chạy trốn trên hành lang.

Chương 24 – Hà đề

Nếu như không gặp Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm sợ rằng căn bản sẽ không quan tâm đến việc sống chết của mình, sống không hy vọng, vì cái gì mà sống, không có Giản Vô Tranh, với y mà nói chết thì chết thôi, không tồn tại bất luận tâm tình oán giận hay không cam lòng gì.

Song từ khi vùng Giản Vô Tranh da thịt gần gũi, Vương Tử Khiêm liền không còn nghĩ tới cái chết nữa, y muốn sống tiếp, hơn nữa mãi mãi bên cạnh Vô Tranh. Muốn cùng cậu đi mua sắm, muốn nhìn cậu học đại học, muốn theo cậu đến những nơi non xanh nước biếc du lịch thư giãn, muốn cùng cậu làm tình.

Hết thảy mọi thứ, đều trở thành dây leo ràng buộc Vương Tử Khiêm, vững vàng trói chặt lấy y, khiến ánh mắt y vĩnh viễn dừng lại trên người Vô Tranh.

“Tôi yêu anh.” Cầm tay Giản Vô Tranh lên đặt bên mép, Vương Tử Khiêm rừ mí mắt, nhẹ nhàng hôn lên ngón tay dài mảnh kia, mặt y cúi xuống, sợi tóc đen tuyền che hai mắt, Giản Vô Tranh nhìn không rõ vẻ mặt y, nhưng hoàn toàn nghe rõ ràng ba chữ nọ.

“Khiêm Tử...” Hai tròng mắt nhện không được ươn ướt, Giản Vô Tranh muốn nói cậu đừng như vậy, chúng ta cùng đi, có chuyện gì cùng nhau gánh chịu, tôi không muốn tách khỏi cậu nữa... Thế nhưng thanh âm vẫn nghẹn ở cổ họng, cuối cùng lời nói ra lại biến thành: “Tôi biết rồi.”

Cho dù trong lòng nghĩ nhiều hơn nữa, hiện tại cũng chưa phải lúc nên nói ra, Giản Vô Tranh hiểu được sự tình còn chưa chấm dứt, cậu không thể đứng mãi nơi này, như vậy thật sự sẽ không còn được gặp lại Khiêm Tử nữa, cậu sẽ không để Vương Tử Khiêm chết, cho dù liều mạng của mình.

Màu đen nặng nề lan tràn trong không khí, hai người đều nghe được tình yêu dị thường chấp nhất trong lòng đôi phương, cũng bởi vì cảm tình sâu nặng kịch liệt này mà suy nghĩ dần rõ ràng lên.

Phải tiếp tục sống, phải cùng nhau trở về thế giới rục rờ kia.

Tuyệt đối không thể vứt bỏ hết thảy ở loại địa phương này.

Con người đen nhánh từ từ trở nên thâm trầm, Vương Tử Khiêm ngẩng đầu, nghiêm túc mà ôn nhu nhìn chăm chú vào Giản Vô Tranh, phảng phất như đang dùng hai mắt mình khắc sâu người yêu vào đáy lòng: “Vô Tranh, phía trước là mộ thất chính, tôi sẽ ở đây canh chừng nó, anh cùng Huyền Vũ đi trước... Tôi sẽ cố gắng đuổi theo hai người.”

“Ừ.” Biết Vương Tử Khiêm sẽ không lừa gạt mình, Giản Vô Tranh gật đầu, cùng Huyền Vũ tiến vào trong cửa đá cuối hành lang, sau đó xoay người, nhìn Vương Tử Khiêm ở bên ngoài chậm rãi khép cơ quan của cửa đá lại.

Cách cửa đá đang chậm rãi rút xuống nọ, Giản Vô Tranh thật lâu không muốn rời đi, cậu đứng bên trong cửa cách bên ngoài một thước, yên lặng cùng Vương Tử Khiêm nhìn nhau.

“Khiêm Tử.”

“Ừ.”

“Tôi cũng yêu cậu.” Một khắc khi cửa đá hoàn toàn hạ xuống, Vương Tử Khiêm nghe được mấy chữ đời này y muốn nghe nhất, câu nói kia giống như gai sắc chứa đầy kịch độc, hung hăng cắm xuyên vào lòng ngực y, khiến y thống khổ cơ hồ hít thở không thông, rồi lại điên cuồng muốn ngừng mà không được.

“Vô Tranh.” Thì thào than nhẹ, Vương Tử Khiêm đặt năm tay phải trên cơ quan cửa đá, y cúi đầu, tâm thần có một tia hoảng hốt.

Cho tới giờ chưa từng nghĩ tới mình sẽ lâm vào hoàn cảnh sa sút đến thế, cũng chưa bao giờ biết mình sẽ thất bại như thế, Vương Tử Khiêm lo lắng cho an nguy của người yêu, càng thống hận chính mình vô năng.

Trong tai truyền đến trập trập tiếng bước chân kéo lê, Vương Tử Khiêm chậm rãi xoay người, đưa tay rút Long Uyên trên đùi ra, mặt không chút thay đổi nhìn vô số cô gái áo trắng không mặt trước mắt.

Chỉ cần giết chết mấy chữ này, y có thể đi tìm Vô Tranh rồi.

Hơi cong khóe miệng, hồng quang của hai tròng mắt Vương Tử Khiêm tăng vọt, lông mày màu đen trên người nhanh chóng lan tràn.

Mà tàng tàng hoa văn bao trùm trên cổ tay kia, cũng càng thêm tới gần lòng bàn tay.

Đứng bên kia cửa đá, Giản Vô Tranh hít sâu vài cái, nỗ lực điều chỉnh trạng thái của mình, cậu biết, sớm giải quyết vấn đề chú ẩn, Vương Tử Khiêm có thể sớm tìm đến cậu hơn.

“Đi thôi.” Nhìn Huyền Vũ bên cạnh, Giản Vô Tranh cực lực giả vờ tỉnh táo nói.

“Ừ.” Gật gật đầu, Huyền Vũ mang theo nữ thi áo đỏ, yên lặng theo sau Giản Vô Tranh.

Hành lang bên trong cửa đá này, an tĩnh lạnh giá vô cùng, mà ngay cả loại người như Giản Vô Tranh, cũng có thể cảm giác được tử khí tràn ngập trong đó, trong hành lang to như vậy, không có trang sức và bày biện xa hoa phức tạp nào, chỉ có vài bức bích họa tươi đẹp sống động, kể về toàn bộ cuộc đời của chủ mộ đã trải qua.

Trong quá trình đi tại nơi yên tĩnh mà dài dằng dặc này, Huyền Vũ vừa đi vừa kết hợp bích họa, kể cho Giản Vô Tranh nghe về nguyên nhân chân chính đưa tứ thú tới đây.

Nữ thi mất ngón tay phía sau cô ta, thân phận chân chính mấy ngàn năm trước là mẹ của tứ thú, mà bản lĩnh của thú mẫu chỉ có một, đó chính là dự báo.

Mấy ngàn năm trước, Cơ thị thời Chu chiếm được thiên hạ, lúc ấy Chu Công Cơ Sảng làm nhiếp chính vương, trong lúc vô tình cứu một bộ tộc ở biên thùy, bộ tộc này đã man thành tính, bị đời sau gọi là Khuyển Nhung.

Đời thủ lĩnh kiệt xuất nhất trong Khuyển Nhung tên là Bạch Lang, hấn vì đáp tạ Chu Công ban ơn, từng thay thế đời thủ lĩnh trước, luôn ở lại hoàng triều Chu thị cống hiến. Song Bạch Lang lòng lang dạ thú, tâm tư nghịch thiên soán vị cướp lấy giang sơn chưa từng thay đổi, gã mưu toan tìm được cơ hội, giết chết vua Chu, để Khuyển Nhung xưng bá thiên hạ.

Tuy nhiên Chu Tước sở hữu năng lực ngang bằng thú mẫu, lại đồng thời đoán trước được tộc Khuyển Nhung muốn mưu đồ soán vị, để không cho lời tiên đoán của thú mẫu và Chu Tước bị vua Chu biết, Bạch Lang liền trù tính hãm hại thú mẫu, gã cắt đứt hai ngón tay thú mẫu, sau đó lợi dụng tứ thú sát hại.

Rốt cuộc biết được hết thấy những việc này, vua Chu liền sai người thảo phạt Bạch Lang, ý đồ tiêu diệt đám ngoại tộc này, lại để bọn họ chạy thoát, Bạch Lang đem mệnh ngọc của thú mẫu coi như vật dẫn, đem mệnh ngọc khắc chế lời nguyên tứ tuần cùng khắc chế tứ thú truyền cho đời sau, nhắc nhở hậu nhân nếu như có một ngày có cơ hội cướp lấy thiên hạ, thì dùng lời nguyên tứ tuần này kiềm chế tứ thú, để bọn họ không cách nào tiếp tục bán mạng cho thiên tử.

Lại không ngờ rằng tộc Khuyển Nhung cuối cùng không có mệnh xưng vương, toàn tộc Khuyển Nhung sau khi bị diệt, mệnh ngọc cùng lời nguyên lại truyền lưu tới tay Tư Phủ Đạt Lạp. Sau đó tứ thú đến đây tìm kiếm, đã bị Tư Phủ Đạt Lạp lợi dụng oan hồn thú mẫu đã chết, cùng cơ quan độc chú phức tạp rườm rà trong địa cung vây khốn, cuối cùng sa vào chú thuật nhân tuần, bị huyết hóa trong mộ thất chính, lúc này mới làm cho tộc Thổ Phiên càng ngày càng thịnh vượng.

Mà quý hồn của thú mẫu sở dĩ lại bám dính tứ thú không tha, chính vì quý không có trí tuệ, năng trước khi chết là ai trực tiếp hại chết, sẽ quán lấy người đó không tha, cũng sẽ không tìm ra được hung thủ thực sự.

Trước đó trong Tạng vương lăng, cảnh tượng thật sự mà đám người Huyền Vũ nhìn thấy trong mộ thất chính, là dấu vết ngay sau khi tứ thú bị huyết hóa.

Hình ảnh máu me tàn khốc nọ, khiến ba người chưa hề tự mình trải qua, cũng cảm thấy cả người lạnh toát, hơn nữa có oán sát ngàn năm trong ngọc hoàng phụ thân, bọn họ cơ hồ có thể hoàn toàn cảm nhận được loại phần nộ cùng tuyệt vọng xen lẫn không cam lòng của tứ thú trước khi chết này.

Khi ba người bọn họ bước vào trong tuần tể do tứ thú đời trước tạo thành, một vòng chú tứ tuần mới cũng chính thức mở ra, lời nguyên ác độc nương theo văn sức lan tràn, khiến ba người bị lời nguyên kìm hãm không thể không đến đây tìm kiếm phương pháp giải trừ.

Hết thấy những việc đã phát sinh này nhìn như trùng hợp, rồi lại phảng phất như có người dẫn dắt.

Kể xong hết những gì mình biết, Huyền Vũ bỗng nhiên lộ ra một nụ cười, trên mặt cô ta phủ lớp trang điểm nhẹ, cười rộ lên vô cùng tao nhã thanh tân.

“Giản Vô Tranh, đi tới nơi này rồi, cậu còn chưa cảm giác được gì sao.” Suy yếu đưa tay đỡ lấy vách tường, Huyền Vũ nhìn người con trai trước mắt hoàn toàn không có cảm giác, cười nói: “Bách tà bất xâm... Trách không được, cửa ải khó mà hấn bố trí cuối cùng này, chỉ có cùng dạng nhân tài như hấn mới có thể thông qua.”

“Cô...” Nhìn sắc mặt Huyền Vũ càng tái nhợt, Giản Vô Tranh bất an hỏi: “Nơi này có gì đặc biệt sao?”

“Đối với cậu mà nói quả thật không có gì đặc biệt.” Thở dài, Huyền Vũ chậm rãi dựa vào vách tường ngồi xuống, ngửa đầu nhìn Giản Vô Tranh nói: “Nơi này tràn ngập sát khí nặng nề, người thường bước vào khắc chết, mà ngay cả quỷ quái cũng sẽ không dễ dàng tiến đến, cũng chỉ có thể chất bách tà bất xâm của cậu, mới không bị ảnh hưởng.”

“Vậy cô ở đây nghỉ ngơi đi, tôi tự mình đi là được.” Nhìn ra Huyền Vũ đã không còn sức cử động nữa, Giản Vô Tranh cau mày, ngắm nhìn sâu bên trong hành lang đen ngòm u tĩnh, nắm chặt đấm tay, bắt buộc mình chuẩn bị đối mặt một mình.

Nhắm mắt lại, Huyền Vũ đưa tay lấy ra một khối ngọc hoàn hình tròn đưa cho Giản Vô Tranh: “Tôi quả thực không thể tiếp tục đi cùng cậu nữa, đây cậu cầm lấy đi, chỉ cần đặt nó cùng mệnh ngọc của Bạch Lang, lời nguyên của tứ tuần tự nhiên sẽ giải trừ. Tôi sẽ để thú mẫu đi theo cậu, cho nên không cần lo lắng, chúng ta vẫn có thể trò chuyện.”

Vì chút cười khẽ trong lời nói cuối cùng này của Huyền Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, Giản Vô Tranh gật gật đầu, tiếp nhận ngọc hoàn bỏ vào trong túi, sau khi liếc nhìn đối phương thêm lần nữa, liền xoay người chuẩn bị rời đi.

“Giản Vô Tranh.” Dựa lưng vào vách tường nhắm lại hai mắt, Huyền Vũ nhẹ giọng kêu lên: “Cảm ơn cậu, bằng lòng làm nhiều việc cho chúng tôi như vậy.”

“Không cần khách khí.” Khóe miệng lộ ra một mặt cười nhạt, Giản Vô Tranh không quay đầu lại, khoát tay áo, rồi mang theo thú mẫu đi về phía trước.

Ở nơi cậu không nhìn thấy được, pháo lạnh trong tay Huyền Vũ cũng dần dần lụi tắt, cuối cùng hoàn toàn tan vào trong bóng tối.

Chẳng biết đi đã bao lâu, Giản Vô Tranh bỗng nhiên ngừng lại nhìn nữ thi áo đỏ nọ, sau đó thử hỏi: “Huyền Vũ?”

Nữ thi không phản ứng gì, chỉ lẳng lặng đứng trước mặt cậu, tựa hồ đang nhìn cậu, lại tựa như cái gì cũng không cảm giác được.

Trong mắt lộ ra một tia cô đơn, Giản Vô Tranh cười cười, cậu dặt bàn tay bị cụt ngón của nữ thi kia, bất đắc dĩ thấp giọng nói: “Hiện tại, chỉ còn cô có thể theo tôi.”

Chương 25 - Từ đó về sau

Nắm bàn tay cụt ngón kia của nữ thi, Giản Vô Tranh không e dè chậm bước đi trong hành lang đen ngịt.

Lúc này cậu suy nghĩ rất nhiều, về Giản gia, về tứ thú, về lời nguyên tứ tuần, cậu hiểu được mình cuối cùng phải tới chỗ này.

Chẳng biết lại đi bao lâu, Giản Vô Tranh phát hiện mình đã tiến vào một cung điện bày trí tương đối hoa lệ đẹp mắt, hai bên cung điện nọ có hồ nước chạm trổ mỹ ngọc, bốn phía cột đá cao vút thẳng đứng trên có khắc đầy hoa văn cổ xưa xinh đẹp, trên vách tường đèn chong giao nhân vạn năm bất diệt.

Ngay trước cung điện, là hai hàng đăng nô khom lưng khuỵu gối, tay nâng đèn lồng, mặt sau đăng nô này, thì lại là một cây cầu đá điêu khắc cẩm thạch, cầu đá nối liền hai mặt trước sau của cung điện, thông hướng về phía tượng thú điêu khắc bằng ngọc sâu bên sườn trong nhất.

Tượng ngọc kia nhìn qua tổng thể giống như một con sói khỏe mạnh đang nằm rạp, khiến Giản Vô Tranh nháy mắt nhớ tới thủ lĩnh Khuyển Nhung mà Huyền Vũ đề cập tới - Bạch Lang.

Tượng ngọc kia có một người đàn ông trưởng thành đang ngồi ngay ngắn, người đàn ông kia hai mắt khép hờ, hai tay đặt ở hai đầu tượng ngọc, phục sức trên người hoa mỹ già giặn, rất có hơi hướng man tộc.

Bất quá khiến Giản Vô Tranh vô cùng ngạc nhiên chính là, toàn thân của hắn kể cả bộ mặt cũng không có chút hắc ban, da hoàn hảo tựa như người sống, tựa như sau một khắc sẽ mở mắt xông lại đây vậy.

“Này.” Chưa từng thấy qua loại cảnh tượng này, Giản Vô Tranh không nhịn được có chút dao động, cậu không thể xác định người đàn ông kia rốt cuộc sống hay chết, không thể làm gì khác hơn là thử gọi một tiếng, cố gắng gọi chú ý của đối phương.

Nhưng rất rõ ràng, thỉnh linh mở mắt xông tới gì gì đó, chỉ là vọng tưởng trong lòng Giản Vô Tranh mà thôi, bởi vì mặc kệ cậu gào thét thế nào, người đàn ông kia cũng không có chút dấu hiệu di động.

“Thật là người chết sao.” Do dự chốc lát, Giản Vô Tranh mắt nhìn nữ thi áo đỏ bên cạnh, ổn định tinh thần, quyết định vẫn cứ qua đó nhìn xem.

Cậu nghĩ khối gọi là mệnh ngọc bạch lang kia, hẳn phải nằm ngay gần tượng ngọc này.

Cẩn thận quan sát bộ nam thi kia, Giản Vô Tranh chú ý từng bước đến trước tượng ngọc, nương nhờ ánh đèn chong có chút tối mờ trong cung điện, phát hiện lòng bàn tay phải của nam thi ngồi trên tượng ngọc này, tựa hồ có một khối gì đó hình vuông.

Cậu chậm rãi tới gần hai bước, đánh bạo đưa tay lấy khối đồ đó, nhưng làm thế nào cũng không thể đem nó từ trong lòng bàn tay nam thi rút ra.

“Tổ cha nó...” Cẩn rắng, Giản Vô Tranh hít sâu một hơi, tâm tình nhẩn nại mà sợ hãi, dùng sức đẩy bàn tay nam thi.

“Hô...” Rốt cuộc nắm được ngọc bội hình vuông trong tay, Giản Vô Tranh tâm thần yên ổn lại, nghĩ thầm thứ cần làm cuối cùng, là đem hai khối ngọc xác nhập, Khiêm Tử bọn họ có thể được cứu rồi.

Song không đợi cậu lấy mệnh ngọc của thú mẫu ra, nam thi vốn vẫn ngồi trên tượng ngọc không nhúc nhích kia, cư nhiên đột ngột vươn cánh tay cứng rắn như gậy sắt, vững vàng bắt được tay đang cầm mệnh ngọc Bạch Lang của cậu, đồng thời mở đôi mắt trước kia vẫn đóng chặt, dùng đôi mắt đen tinh khiết không có chút tròng trắng kia nhìn cậu.

“A!” Giản Vô Tranh giật mình khê kêu một tiếng, thân thể không tự chủ được lui về sau một bước, nhưng hoàn toàn không có ý định buông khối ngọc bội kia ra.

Nam thi mất đi ngọc bội, tựa hồ trở nên có chút cấu kính bất an, nó vung cánh tay lớn như kìm, quăng mạnh Giản Vô Tranh ra ngoài.

Giản Vô Tranh chưa kịp chuẩn bị, bị một kích đột ngột này quăng ngã đến rên rỉ thành tiếng, đầu đập vào mặt đất lót đá phiến cứng rắn lạnh băng, khiến cậu đau đến suýt nữa thì hôn mê.

“Ừm...” Không chỉ đầu, mà ngay cả thân thể đều bị đụng đau đớn không ngừng, nam thi kia sức lớn kinh người, chỉ sợ ngay cả Vương Tử Khiêm so ra đều kém một phần mười.

Mơ mơ màng màng đứng dậy, trán Giản Vô Tranh chảy xuống máu tươi, có vài giọt đã rơi vào trong mắt, cậu nhìn không rõ đồ vật, nhưng có thể nghe ra nam thi đang hướng gần về phía cậu.

Không thể để nó bắt được, phải mau chóng nghĩ cách giải quyết, nếu không tuyệt đối sẽ chết ở chỗ này.

Trong lòng có chút bối rối nghĩ, Giản Vô Tranh luống cuống tay chân đem ngọc bội nhét vào trong túi, sau đó vừa chạy vừa từ ba lô lấy ra dầu hỏa cùng bật lửa không thấm nước, muốn tùy thời đốt trụ nam thi kia.

Bất đắc dĩ cho dù động tác cậu có mau đi nữa, dưới tình huống cơ hồ nhìn không rõ đồ vật, vẫn bị nam thi bắt được đẩy nhào trên mặt đất.

Thân thể lại trải qua đau đớn kịch liệt, Giản Vô Tranh cắn chặt răng, trước khi tay lớn của nam thi bóp lên cổ mình, đem bình dầu hỏa nhỏ kia rắc toàn bộ lên người đối phương, thân thể lập tức dùng sức tránh ra, dùng hết toàn bộ sức lực hung hăng đá văng nam thi.

Sức bạo phát của nhân loại rất đáng sợ, Giản Vô Tranh hiển nhiên cũng không ngoại lệ, cậu dùng tất cả sức lực đều đánh cuộc vào một cước này, sau khi thành công nhanh chóng mở bật lửa đã sớm chuẩn bị tốt, không nói hai lời liền ném qua.

Bị ngọn lửa hung mãnh trong nháy mắt quán lấy thân thể, nam thi phát ra một tiếng gầm nhẹ tuyệt vọng, gương nanh múa vuốt đánh về phía nhân loại trước mắt, tay lớn mang theo móng sắc bén vung mạnh lên, liền vẽ lên ngực tránh né không kịp của Giản Vô Tranh vài đường nứt toác.

Móng tay dài mảnh cứng rắn đâm vào trong da thịt, mang theo vài tia hoa máu cùng vụn thịt, hung ác tàn nhẫn tựa như muốn móc trái tim của đối phương ra vậy.

Cắn răng che vết thương trên người, Giản Vô Tranh đau nói không nên lời, cậu té trên mặt đất chậm rãi xê dịch thân thể, muốn rời xa thi thể đang thiêu đốt kia, nhưng phát hiện đường lui sớm đã bị đối phương lấp kín, còn lại tựa hồ chỉ có một đường chết.

Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào sao... Ngay khi Giản Vô Tranh lâm vào tuyệt vọng, nữ thi áo đỏ làm bạn đi với cậu tới đây lại bỗng dừng vọt sang.

Hai tay nữ thi vững vàng bắt được cánh tay của nam thi, dùng sức đẩy nhào đối phương xuống đất, hoàn toàn không để ý ngọn lửa hung mãnh nọ đã lan đến gần mình, chỉ gắt gao kèm trụ nam thi bất động.

“Thú mẫu...” Hế mở con mắt bị máu nhuộm dần, Giản Vô Tranh sững sờ nhìn thi thể dây dưa cùng nhau kia, khó có thể tin được chứng kiến bọn họ cùng nhau bị lửa thiêu tận, thậm chí quên mất vết thương trên người mình còn chảy máu không ngừng.

Nam thi gãy gập, điên cuồng hét lên muốn vấy ra nữ thi áo đỏ đang kèm trụ mình không tha, nhưng thủy chung không cách nào nhúc nhích, phảng phất như mệnh đã định trước, cùng nữ thi từng chút từng chút hóa thành tro tàn.

“Kẻ hại ta tất diệt toàn tộc...Trọng đời không thể trở mình...”

Chẳng biết tại sao, trong đầu Giản Vô Tranh giờ phút này lại quanh quẩn thanh âm của một nữ nhân, thanh âm kia vừa nhu hòa lại vừa kiên định, mang theo một cỗ hận ý nồng nặc không tiêu tan, không ngừng lặp đi lặp lại câu thề như lời nguyện rủa kia.

Mãi đến khi ngọn lửa hoàn toàn dập tắt, Giản Vô Tranh mới khôi phục lại tinh thần, cậu mò mịt nhìn mảnh tro tàn đen tuyền trước mắt, chẳng biết đến tột cùng nên khóc hay nên cười.

Đưa tay xoa xoa mắt, Giản Vô Tranh không quên mục đích mình tới đây.

Cậu móc ra ngọc bội hình vuông cùng ngọc hoàn hình tròn của thú mẫu, phát hiện hai thứ này vậy mà có thể xảo diệu kết hợp cùng một chỗ, nghĩ thâm nhất định là dụng ý xuất phát từ trời tròn đất vuông thời cổ đại.

Sau khi hợp lại hai khối ngọc này, qua chưa tới nửa phút, hai khối ngọc liền cùng nhau hóa thành bột phần tiêu tán trong tay Giản Vô Tranh.

Bất đắc dĩ nhìn đồng bột nhỏ trong lòng bàn tay mình, Giản Vô Tranh bỗng dưng cảm thấy có chút thê lương, nhưng việc này chứng tỏ lời nguyện tứ tuần đã hoàn toàn giải trừ, chứng tỏ Khiêm Tử cùng ba thú khác có thể bình an vô sự, cậu nên vui vẻ mới đúng.

Ho nhẹ một tiếng, Giản Vô Tranh may mắn một kích của nam thi vừa rồi cũng chưa thương tổn đến phủ tạng, cậu cơ bản có thể xem như thu hoạch lớn giành được toàn thắng.

“Ha ha...” Lộ ra một mặt cười khở, Giản Vô Tranh nhú mày, cố gắng đứng thẳng người dậy.

Toàn thân cao thấp đau đớn không chịu nổi, cậu tự hỏi ra ngoài tốt hơn, hay dứt khoát nằm trên mặt đất lăn ra tốt hơn, bất quá thoát nhìn hình như vô luận là cách nào đều sẽ tăng thêm nỗi thống khổ của cậu.

Buồn ngủ quá...

Ý thức ngoài dự tính càng ngày càng mơ hồ, Giản Vô Tranh nỗ lực đi về phía trước hai bước, cuối cùng toàn thân vô lực ngã nhào trên mặt đất.

Lạnh quá...

Chẳng lẽ phải chết ở đây sao...

Tại sao có thể như vậy, rõ ràng đã giải quyết chú ẩn...

Cuộn tròn ôm lấy bản thân, Giản Vô Tranh đầu đau muốn nứt ra, cả người đau đớn cơ hồ phát cuồng, cậu mơ hồ nhận thấy được thân thể mình không ổn, rồi lại không có biện pháp gì thay đổi được.

“Vô Tranh.”

Ngay khi ý thức sắp biến mất, Giản Vô Tranh nghe được một thanh âm quen thuộc đang gọi mình.

Cậu dùng một chút khí lực cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía cửa cung điện, phát hiện Vương Tử Khiêm cả người tím máu, tình huống bi thảm tuyệt đối không thua gì mình, đang gắng

gượng chống đỡ đi về hướng cậu, tên kia vẫn trước sau mang vẻ lạnh lùng cường đại, cho dù khoe môi mang đầy vết máu, cũng vẫn có vẻ không chút nào sợ hãi.

Chỉ là khuôn mặt bình thường lạnh lùng kia, sau khi nhìn rõ tình trạng trên người Giản Vô Tranh, nháy mắt biến thành hoảng loạn luống cuống.

Nhanh bước đi tới, Vương Tử Khiêm ngồi xổm trên mặt đất, ôn nhu kéo Giản Vô Tranh vào trong lòng, không ngừng thấp giọng gọi tên người yêu: “Vô Tranh, tôi không sao rồi, sẽ lập tức mang anh trở về, đừng ngủ gật.”

“Ừ.” An tâm nằm trong lòng Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh nhẹ giọng đáp ứng: “Chú ấn đã giải trừ...Cậu sẽ không chết nữa.”

“Ừ, tôi sẽ không chết nữa.”

“Chúng ta mau trở về...Tìm Nhị ca và Lăng Mộ...”

“Ừ.”

“Sau đó quay về Bắc Kinh.”

“Ừ.”

“Nơi này lạnh quá.”

“Ừ.”

“Tôi tưởng rằng... Không có ai đến cứu tôi chứ.”

“Vô Tranh.”

“Hoàn hảo cậu đã đến rồi.”

“Tôi sẽ không rời khỏi anh nữa.”

“... Đây là cậu nói đó, không được gạt tôi nữa.”

“Không rời khỏi anh, cả đời cả kiếp.”

Rốt cuộc nghe được lời muốn nghe nhất, Giản Vô Tranh nhắm mắt lại lộ ra nụ cười uể oải, cậu vùi đầu vào ngực Vương Tử Khiêm, mặc cho đôi phương ôm ngang mình, sau đó giữa hơi thở ấm áp kia chậm rãi mất đi ý thức.

Bốn ngày sau.

Phảng phất như một giấc mộng dai dẳng mà lại hoang đường, nhưng đau đớn mãnh liệt trên người đã tố cáo, kinh nghiệm khủng bố này là hoàn toàn chân thật.

Chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, Giản Vô Tranh lau trán, cố gắng mở mắt muốn nhìn rõ mình rốt cuộc đang ở đâu.

“Vô Tranh, anh đã tỉnh.” Mắt còn chưa mở, cổ tay đã bị người cầm lấy, tiếng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai, thân thể lập tức bị người nào đó ôm trọn vào trong ngực.

“Khiêm Tử?” Giản Vô Tranh quay đầu qua, nhìn khuôn mặt ôn nhu của Vương Tử Khiêm, không nhận được có loại cảm giác dường như đã cách xa mấy đời.

“Mặt của cậu sao...” Đưa tay xoa mặt đối phương, Giản Vô Tranh nhìn thấy xéo dưới má trái Vương Tử Khiêm vẫn có hai đường lông mày màu đen chưa tiêu tan: “Chú ấn chưa biến mất?”

“Không phải.” Lắc đầu, Vương Tử Khiêm không thèm quan tâm nói: “Chỉ có thứ này chưa hết.”

“Mẹ kiếp...” Thoáng sững sốt, Giản Vô Tranh dùng sức chà sát hai đường lông mày trên má trái kia của Vương Tử Khiêm, phát hiện quả nhiên xóa không xong, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười: “Hủy dung rồi?”

“Ừ.”

Nhìn Vương Tử Khiêm vẻ mặt bất đắc dĩ gật đầu, Giản Vô Tranh nhận lại nhận, cuối cùng vẫn vứt bỏ hình tượng cười to thành tiếng:

“Xấu muốn chết, ha ha ha.”

Hai người đang nói, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Giản Tam Sinh ngậm điều thuốc, mang theo Tiểu Hắc thông thả tiến đến: “Ồi chào, Vô Tranh, rốt cuộc đã tỉnh dậy? Em đã ngủ ba ngày rồi.”

“Nhị ca.” Lên tiếng chào hỏi, Giản Vô Tranh nhìn thấy Tiểu Hắc lập tức đẩy Vương Tử Khiêm ra, thuận thế ôm lấy Tiểu Hắc đang nhào tới bên người mình vào lòng xoa loạn: “Ừm, vài ngày không gặp hình như lại béo lên rồi... À đúng rồi, Nhị ca, Lăng Mộ và Thành Nhạc thế nào?”

“Hai thằng nhóc đó tốt lắm.”

Xem xét Vương Tử Khiêm đang đen mặt ngồi bên cạnh, Giản Tam Sinh tâm mang ý xấu cố ý nói:

“Vết thương của Lăng Mộ nặng hơn em, bắt quá tỉnh dậy sớm, hiện giờ đang tản bộ cùng Thành Nhạc bên bờ biển, thế nào, để Khiêm Tử mang em ra đó chơi nhé?”

Giản Vô Tranh vừa muốn mở miệng cũng được, lại đột nhiên bị Tiểu Hắc vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay, không nhận được vui vẻ nói:

“Mang Tiểu Hắc đi nữa, đã rất lâu chưa gặp, vẫn luôn nhớ nó.”

“Không mang theo.” Lạnh nhạt nhìn con “chó xù” được tiểu tử tông sủng ái kia, trong lòng Vương Tử Khiêm một ngọn lửa màu đen mang tên ghen tỵ đột ngột bùng lên.

“Tại sao.” Có chút kinh ngạc Khiêm Tử cư nhiên sẽ không thích con Ngao Tạng này, Giản Vô Tranh vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc nói:

“Đây là con Ngao Tạng gặp được ở Kekexili đó, cậu không nhớ à? Cậu còn nói muốn dẫn nó về Bắc Kinh mà.”

“Tôi không thích Ngao Tạng.” Từng chữ vô cùng kiên định rõ ràng nói, Vương Tử Khiêm hoàn toàn không để ý vào loại thời điểm này phủ định lời mình từng nói.

Không hiểu sao Khiêm Tử lại đột ngột “tính tình đại biến”, Giản Vô Tranh nhìn Tiểu Hắc đáng thương hể hể đang nhìn mình, lại nhìn khuôn mặt lạnh đã xoay đầu sang hướng khác của Vương Tử Khiêm, có chút khó xử nói:

“Được rồi, Nhị ca anh mang Tiểu Hắc ra ngoài dạo loanh quanh, em có Khiêm Tử đi cùng là được.”

“Ồ.” Hiểu được trận chiến này Khiêm Tử chiến thắng, Giản Tam Sinh ý vị thâm trường nhìn thẳng em nhà mình một cái:

“Đừng ra ngoài chơi lâu quá, thân thể em còn chưa khỏe hẳn. Tối cũng không nên vận động gì kịch liệt, miễn cho bệnh cũ tái phát.”

Một câu cuối cùng ám chỉ rõ ràng, Giản Vô Tranh gật đầu, mặt đỏ như cà chua.

Giản Tam Sinh mang theo Tiểu Hắc đi rồi, Giản Vô Tranh liền cùng đi với Vương Tử Khiêm, tới bờ biển ngắm cảnh.

Sau khi ra ngoài, Giản Vô Tranh mới phát hiện, nguyên lai bọn họ đang tĩnh dưỡng ở thôn Hòa Tuế, hơn nữa trừ bọn họ ra, Đào Kim Long cũng mang theo không ít người sang đây, trong đó có cả bác sĩ mời về từ nội thành.

Sau khi gặp Thành Nhạc và Lăng Mộ ở bờ biển, Giản Vô Tranh biết được Huyền Vũ đã trở về Hồng Kông trước.

“Cô ấy nói vẫn là đặc khu thích hợp với cô ấy hơn.” Nhún nhún vai, Thành Nhạc bộ dáng hết cách.

“Thật không.” Thở dài, Giản Vô Tranh mắt nhìn biển rộng mênh mông khôn cùng: “Tôi còn định mời cô ấy về Bắc Kinh chơi đó, lần này nhờ có cô ấy hỗ trợ, nếu không...”

“Đúng vậy, nếu không mạng nhỏ của tôi đã sớm chơi xong rồi.” Bĩu môi, Lăng Mộ nửa tựa trên người Thành Nhạc, nhảm chán đá cục đá dưới chân.

Chia tay Thành Nhạc và Lăng Mộ, Vương Tử Khiêm mang theo Giản Vô Tranh đến sau một khối đá lớn cạnh biển ngồi xuống, y đưa tay ôm lấy người, để đầu người yêu tựa trên vai mình.

Lúc này sắc trời đã tối, ánh chiều tà kéo bóng của tảng đá lớn dài thật dài, hoàn toàn bao phủ hai người bên trong.

“Khiêm Tử.”

“Ừ.”

“Thứ trên mặt cậu làm sao bây giờ?”

“Cứ để thế.”

“Rất khó nhìn mà...”

“A, là Tiểu Hắc!”

“Vô Tranh.”

“Hửm?... Đừng! Ừm... Khiêm Tử...Không, cậu... ừm...”

Hiện ngoại

Sau khi trở về Bắc Kinh, lời văn trên mặt Vương Tử Khiêm liền trở thành một vấn đề trọng đại.

“Khiêm Tử.”

“Sao.”

“Hay là mang cậu đi phẫu thuật thẩm mỹ nha, yên tâm không bao nhiêu tiền đâu, tôi bán chiếc Cayenne của Nhị ca đi, vậy là đủ rồi.”

Đối thoại như thế cơ bản mỗi ngày đều trình diễn, khiến Giản Tam Sinh thời thời khắc khắc đều phải trông chừng bảo bối Cayenne của mình, sợ một ngày kia hơi chút sơ sẩy liền bị tiểu tử tông mang đi đến trạm thu mua xe cũ.

Song Giản Vô Tranh không ngừng sầu lo, Vương Tử Khiêm cũng đồng dạng bởi vì chuyện nào đó mà phiền não, chỉ có điều phiền não của Thanh Long biểu hiện có chút không giống người thường, y hoàn toàn là theo kiểu núi băng.

“Tiểu Hắc, lại đây, ăn cơm.”

“Ngoan ngoan, đừng làm rộn.”

“Đã bảo đừng làm rộn mà...Đừng dừng, stop!”

“Nhột quá, đừng liếm nữa...Này...”

“A! Khiêm Tử cậu làm gì?!”

“...Mang nó ra ngoài tản bộ.”

Mỗi lần nói ra những lời này, trong lòng Vương Tử Khiêm kỳ thật đều nghĩ nên làm sao đem Tiểu Hắc thần không biết quỷ không hay vứt đi, hoặc dứt khoát tìm một quán thịt chó cân bán.

Mà Tiểu Hắc tựa hồ cũng hiểu được tâm lý của Vương Tử Khiêm, mỗi lần cùng y ra khỏi cửa đi dạo, đều luôn duy trì khoảng cách nhất định, đồng thời thường xuyên làm tốt chuẩn bị ba chân bốn cẳng chạy trốn.

Cũng vì thế, dự tính bán Tiểu Hắc của Vương Tử Khiêm vẫn chưa thuận lợi.

Bởi vì chuyến đi mộ biển trước đó thật sự tổn thương nguyên khí, Giản Tam Sinh mấy ngày này sẽ không dự định di chuyển nữa, vả lại hàng trên tay này còn chưa tung ra, tiền cũng đủ xài, huống hồ anh cũng muốn ở nhà vui vẻ chơi với bà xã.

Đàn ông ấy à, vô luận là bận rộn mấy, một năm cũng phải có vài ngày ở nhà dưỡng dưỡng, miễn cho thận hư.

Giản Tam Sinh bất động, Vương Tử Khiêm hiển nhiên cũng thanh nhàn hẳn, trong cuộc sống không có việc gì làm này, y thích nhất chính là cùng Vô Tranh ủ trong nhà, làm chút chuyện hai người đều thích làm.

Khi nhàm chán, Giản Vô Tranh liền mang theo Vương Tử Khiêm chạy đến Tây Đan hoặc là đi dạo kiếm sách ở cao ốc Trung Quan Thôn, đương nhiên, Vương Tử Khiêm phải mang khăn trùm, nếu không khuôn mặt rất có hơi hướng hành vi nghệ thuật kia tuyệt đối sẽ dẫn tới ánh mắt của người đi đường, mặc dù Nhị tẩu nói vết sẹo như vậy ở trên mặt, khiến Khiêm Tử thoát nhìn rất nam tính, nhưng Giản Vô Tranh chung quy nghĩ, dấu vết màu đen nọ rất khó coi, khó coi đến mức khiến cậu luôn nhịn không được muốn đưa tay chà sát.

Trung Quan Thôn có một cửa hàng đồ uống lạnh, đá bào xoài ăn cực kỳ ngon, Giản Vô Tranh mỗi lần tới nhất định phải mua, mỗi lần mua nhất định phải cùng Vương Tử Khiêm cậu một ngụm tôi một ngụm giải quyết xong.

“Ai ai, cậu xem cậu xem.”

“Ồi chào, thật hạnh phúc!”

“Gay thật đẹp mà.”

“Nhất định là gay rồi.”

Những lúc này, xung quanh chung quy luôn thành linh nhảy ra rất nhiều nữ giới đặc biệt vây xem cử chỉ vô cùng thân mật của hai người.

Thân là một sinh viên đại học đương đại, Giản Vô Tranh có QQ có weibo lại là ma thú er, hiển nhiên biết những người này là ai.

Gay mà, nếu tất cả mọi người quang minh chính đại xưng nhau là gay, Giản Vô Tranh cũng chẳng sợ gì.

Khi dạo trong cao ốc sách, Giản Vô Tranh bình thường sẽ đến khu vực bày đầy các tiểu thuyết trộm mộ lần lượt xem từng cái, khi đọc thỉnh thoảng còn chỉ vào vài danh từ trong sách hỏi Vương Tử Khiêm sau khi nhận được khẳng định hoặc phủ định từ Khiêm Tử, liền cười nói: “Nếu lấy sách này về cho Nhị ca đọc, khẳng định anh ấy sẽ học máu.”

Bất quá tiêu tử tông không biết, kỳ thật tôi nghĩ ra đề viết cũng đã học máu rồi.

Chim ngọc (1)

Khi mùa đông đến, tất cả mọi người đều thay trang phục mới, vì vậy Giản Vô Tranh cũng cân nhắc muốn đi mua vài bộ quần áo mới cho Vương Tử Khiêm.

Ngày này, hai người đang trong cửa hàng đi dạo, Giản Vô Tranh bỗng nhiên nhận được điện thoại của đại ca Giản Thiên Hằng, bảo bọn họ về nhà một chuyến, có chút việc cần nói.

Nhà này, đương nhiên là chỉ đại viện Giản gia.

Không còn cách nào, Giản Vô Tranh không thể làm gì khác hơn là vội vàng vàng chọn cho Vương Tử Khiêm hai bộ áo ấm mới tung ra thị trường, rồi kéo đối phương chạy tới bãi đỗ xe.

Lại không ngờ rằng ở bãi đỗ xe đứng phải mấy bạn học, mấy người bạn kia đều là nữ sinh, vừa vặn kết bạn đến cửa hàng đi dạo, lúc này đứng phải Giản Vô Tranh, không khỏi muốn chào hỏi vài câu.

Trong đó một nữ sinh cao gầy dáng người hoạt bát trong nhóm đặc biệt nhiệt tình, mở miệng chính là: “Chào cậu Vô Tranh lâu quá không đi học, nghe thầy nói trong nhà cậu xảy ra chuyện?”

“Không phải chuyện gì lớn đâu.” Khoát khoát tay, Giản Vô Tranh hơi nhú mồm, khó xử giải thích: “Đã xử lý tốt rồi, sau khi nghỉ đông sẽ trở về học.”

“Vậy à.” Nữ sinh kia sống mắt lưu chuyển, ôm cánh tay Giản Vô Tranh vui cười nói: “Thật không dễ dàng được gặp lần nữa, không bằng cùng đi ăn một bữa nhé, nghe nói hải sản của Ngư Công Ngư Bà làm không tồi đâu.”

“Hôm nay không được rồi, hôm khác nhé, tớ có chút chuyện, phải về nhà một chuyến.” Bởi vì đối phương là nữ sinh, Giản Vô Tranh mặc dù không thích, cũng không thể quá mức cứng rắn, không thể làm gì khác hơn là ồm ồm khước từ.

Song, hết thấy những việc này đều bị Vương Tử Khiêm vẫn tựa bên xe chờ đợi nhìn vào trong mắt, y nhìn Giản Vô Tranh bị một đám nữ sinh vây quanh, bộ dáng chuyện trò vui vẻ làm y đổ kỵ, rất muốn qua đó đem Vô Tranh kéo vào lòng, nhưng đồng thời cũng hiểu được làm như vậy hậu quả chỉ có thể là khiến Vô Tranh trước mặt những người khác mất mặt.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, thời gian Giản Vô Tranh trò chuyện cùng đám nữ sinh kia càng ngày càng dài, suy nghĩ trong lòng Vương Tử Khiêm cũng càng ngày càng nhiều, tâm tình tiêu cực màu đen này xoắn xít vào nhau, liền biến thành sai lầm khiến kẻ khác phát điên.

Tại sao còn chưa chấm dứt?

Tại sao không thể trực tiếp nói với bọn họ anh không muốn đi?

Tại sao cứ cười với họ?

Hai trông mắt từ từ ảm đạm, Vương Tử Khiêm nhìn quần áo trong tay Vô Tranh vừa chọn cho y xong, trong mắt hiện lên một tia tình tự khó tả.

Đợi đến khi Giản Vô Tranh rút cuộc đối phó với đám nữ sinh kia xong, quay đầu lại phát hiện vốn đứng cách đó không xa Vương Tử Khiêm đã biến mất, chỉ còn lại vài túi quần áo đặt trên nắp xe.

“Khiêm Tử?” Tìm vài vòng xung quanh, nhưng vẫn như cũ không thấy bóng người, Giản Vô Tranh bỗng nhiên nhận thấy được tính nghiêm trọng của sự việc, trong lòng cũng bắt đầu bối rối.

Không phải đã đi lạc rồi chứ... Không đúng, Khiêm Tử căn bản không phải loại người sẽ tùy tiện đi lung tung...

Nghĩ tới nghĩ lui, Giản Vô Tranh cũng không hiểu được Vương Tử Khiêm đến tột cùng có thể chạy đi đâu, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho đại ca trước, đem sự tình nói cho anh biết.

“Alo, đại ca...”

“Vô Tranh, em đang ở đâu, sao còn chưa sang đây, chỉ còn thiếu mỗi em.”

“Hừm? Cái gì còn thiếu mỗi em?”

“Khiêm Tử vừa mới đến, nên chỉ thiếu em chưa tới.”

“Cậu ấy...”

Kinh ngạc trừng lớn hai mắt, trong lòng Giản Vô Tranh nháy mắt ngượng lạnh, cậu thể nào cũng không nghĩ ra, Vương Tử Khiêm sẽ vớt cậu ở đây về Giản gia trước.

“Dạ, em lập tức trở về.” Yên lặng tắt điện thoại di động, Giản Vô Tranh cảm thấy có chút khó chịu, sóng to gió lớn đều đã trải qua rồi, cậu không hiểu Vương Tử Khiêm rốt cuộc vì sao mà làm vậy.

“Vô Tranh, chúng tớ đi trước, hôm nào cùng đi ăn nha”! Bỗng nhiên nhớ lại lời những nữ sinh đó nói trước khi đi, Giản Vô Tranh thoáng sửng sốt, thâm nghĩ: Không thể nào... Cậu ấy... Chẳng lẽ cậu ấy ghen?”

Im hơi lặng tiếng tự mình bỏ đi... Quả thực là phong cách tức giận của cậu ấy.

Cam chịu đề huyệt thái dương, Giản Vô Tranh nghĩ hôm nay mình thật sự thua trên tay mấy cô bạn học kia rồi.

Chim Ngọc (2)

Vội vội vàng vàng chạy về đại viện Giản gia, Giản Vô Tranh lập tức nhìn thấy Ngũ Lôi chờ ở cửa phòng đại ca, trong miệng Ngũ Lôi đang hút thuốc, vừa thấy cậu lập tức đứng thẳng người dậy nói: “Tam gia sao giờ cậu mới đến nha, mau vào thôi, Hằng gia bọn họ đang chờ cậu đó.”

“Ừ.” Gật gù, Giản Vô Tranh đẩy cửa vào, liếc mắt một cái liền nhìn Vương Tử Khiêm đang cúi đầu ngồi trên sofa chẳng biết đang nghĩ gì.

Tên chết tiệt này... Thầm mắng một tiếng, Giản Vô Tranh mặt không chút thay đổi bước đến ngồi xuống cạnh Vương Tử Khiêm, hơn nữa cố ý dùng cánh tay đụng phải y một chút.

Song Vương Tử Khiêm chỉ trầm mặc nhìn cậu một chút, liền xoay đầu sang bên kia.

“...” Thế này, cho dù vốn chuẩn bị xin lỗi, Giản Vô Tranh hiện giờ cũng không muốn nói.

“Tổ sư cậu.” Tiểu tổ tông tức giận chửi nhỏ một câu.

Không biết hai người này lại mâu thuẫn âm ỉ cái gì, Giản Thiên Hằng cùng Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn nhau một cái, quyết định không nhìn nữa.

“Là thế này, lần này gọi mọi người đến, là có một việc muốn các em giúp.” Giản Thiên Hằng nói xong mắt nhìn Tô Trường Du ngồi bên cạnh anh: “Trường Du, cậu nói cho họ biết đi.”

Gật gật đầu, Tô Trường Du xấu hổ gãi mặt hai cái, thấp giọng nói: “Kỳ thật, cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ có điều cần vài người hỗ trợ, tôi suy nghĩ một chút, đáng tin nhất cũng chỉ có mọi người, cho nên mới tìm Thiên Hằng...”

“Không có việc gì, có lời gì cứ nói thẳng, đều là người trong nhà, không cần khách khí như thế.” Khoát khoát tay, Giản Tam Sinh hút thuốc, ý bảo Tô Trường Du nói rõ nguyên nhân là được, không cần khách sáo nhiều.

“Được.” Giản Tam Sinh vừa nói thế, mặt Tô Trường Du nháy mắt đỏ bừng, cậu ta giả vờ ho hai tiếng, tiếp tục nói: “Mấy hôm trước tôi nhận được một việc, là một hộ gia đình ở đông thành, trong nhà người cha hơn 70 tuổi vừa qua đời, chủ gia đình tên Trương Thành, vì cha mình mua một khối đất hạ táng, cũng không hỏa thiêu, nhưng sau khi hạ táng lúc tế bái phát hiện, ông cụ đã qua đời chưa bao lâu vậy mà tự mình chạy ra khỏi phần mộ, rồi nằm bên cạnh mộ địa.

“Bọn họ gọi nhân viên quản lý tới chất vấn, đối phương cũng không giải thích rõ được, Trương Thành gọi người hạ táng cha mình một lần nữa, kết quả không ngờ tới về sau lại xảy ra loại chuyện này. Trương Thành hoài nghi là nhân viên của nghĩa trang làm, tìm tới cảnh sát, cảnh

sát sau khi điều tra hiện trường, nhận định không hề có người khai quật phần mộ, nói cách khác thi thể kia là tự mình chạy lên.

Về sau Trương Thành tìm tới tôi, hy vọng tôi có thể giúp anh ta xử lý việc này, biết rõ ràng tôi cùng tại sao lại xuất hiện hiện tượng như vậy, để cha anh ta có thể yên nghỉ.”

“Cậu đã qua đó xem chưa? Tình huống rốt cuộc thế nào?” Nghe xong Tô Trường Du kể, Giản Tam Sinh suy nghĩ một chút hỏi: “Thi thể kia thật sự tự mình chạy lên sao?”

Hơi vuốt cằm, Tô Trường Du thở dài một tiếng, nói: “Đích thật là thi thể tự chạy lên, khi tôi tới đó xem thi thể kia đầu hướng bên phải, rõ ràng là sau khi hạ táng mới xoay qua đó, bởi vì thi thể khi hạ táng tất nhiên là áo mũ chỉnh tề diện mục nghiêm túc, tuyệt đối không có khả năng nghiêng đầu đặt vào quan tài.”

Nghe đến đó, Giản Vô Tranh thoáng sửng sốt, buột miệng nói ra: “Hay là xác sống?”

“Có khả năng.” Liếc mắt nhìn Giản Vô Tranh, Tô Trường Du cười cười: “Tôi đã tự mình đến coi giữ vài đêm, phát hiện thi thể kia mỗi lần đến 4 giờ sáng, sẽ từ trong phần mộ bò ra, sau đó hướng về Thiên An Môn chạy đi, cũng chính là trung tâm Bắc Kinh, cơ bản là theo đường thẳng tắp mà chạy, ở giữa đừng phải cái gì cũng không dừng lại, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, tôi lái xe cũng theo không kịp, đến cuối cùng luôn mất dấu, chờ tôi trở về nghĩa trang, ông ta cũng đã trở lại.”

Nghe vậy, toàn bộ mọi người đều trầm mặc, tự hỏi nguyên nhân có khả năng của chuyện này.

“Vậy cậu muốn chúng tôi giúp cậu theo dõi thi thể kia?”

“Ừ.”

“Được, đêm nay phải đi nhìn xem, rốt cuộc là dạng thi thể gì, có thể một mạch chạy xa như vậy, ô tô cũng đuổi không kịp.” Vỗ đùi, Giản Tam Sinh đứng dậy đi về phía cửa: “Tôi đi chuẩn bị chút, lát nữa chúng ta tập hợp ở cửa.”

Nhìn Giản Tam Sinh đi ra cửa, Giản Vô Tranh suy nghĩ một chút, liền quay đầu nói với Vương Tử Khiêm: “Xe tôi sắp hết xăng rồi, đi đổ thêm xăng, rồi cùng đi.”

Không lên tiếng, Vương Tử Khiêm im lặng đứng dậy đi ra cửa.

“Móa.” Trùng mắt nhìn, Giản Vô Tranh không ngờ Vương Tử Khiêm cứ như vậy đi thẳng, bắt quá tư vị bị ngó lơ thật khó chịu. “Tên chết tiệt, cứ chờ đây.”

Ban đêm gió lạnh như kim châm thổi vào người, Giản Vô Tranh đi theo mọi người cùng đến nghĩa trang, nhìn từng khối từng khối mộ bia nọ, không nhìn được cảm thấy trong lòng ớn lạnh.

“Chính là nơi này.” Tô Trường Du nhìn hai bên, xác định chỗ trước mắt này chính là nơi mình đã coi giữ trước đó, liền quay đầu nói với những người khác: “Chúng ta tránh xa một chút đi, ông ta đại khái còn phải lát nữa mới ra.”

“Được.” Gật gật đầu, Giản Tam Sinh phát tay ý bảo những người khác tìm chỗ nấp, còn anh thì mang theo Ngũ Lô và Hoắc Tam Nhi đi tới sau một gốc cây tùng cách đó không xa.

Mất thấy những người khác đều đã nấp tốt, Giản Vô Tranh cũng chỉ thể kéo Vương Tử Khiêm đi tới một nơi gần cửa nghĩa trang.

Thời gian từng chút trôi qua, khi mọi người đều bị đông lạnh muốn ngủ, thì ngôi mộ kia rốt cuộc truyền đến thanh âm kỳ quái.

Mọi người tập trung nhìn vào, liền phát hiện một ông cụ mặc áo liệm đang giãy giụa từ trong phần mộ bò ra, ông ấy tuổi tác đã gần trăm, động tác vô cùng cứng nhắc, nhưng tựa hồ cực kỳ chấp nhất, nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy trong tay ông ta còn cầm thứ gì đó.

“Ra rồi, mau đuổi theo.” Nhìn ông cụ vốn đã trở thành bộ thi thể này nhanh chóng chạy ra ngoài nghĩa trang, Giản Tam Sinh thoáng sững sốt, lập tức vẫy tay nói: “Đi ra ngoài trực tiếp lái xe đuổi theo, đuổi kịp có thưởng.”

Nghe được có phần thưởng, Giản Vô Tranh không khỏi âm thầm phun ới nói: “Có mấy người trong nhà thôi, phần thưởng cái lông, rồi lại nói anh có Hoắc Tam Nhi lái xe, ai mà đuổi kịp anh.”

“Đi thôi.” Nhìn sắc mặt Vương Tử Khiêm vẫn như cũ không tốt lắm, Giản Vô Tranh thở dài.

Lúc ban đầu, muốn đuổi kịp ông lão kia cũng không khó lắm, Giản Vô Tranh mặc dù kỹ thuật lái xe bình thường, nhưng vẫn lái thuận buồm xuôi gió.

Chỉ là càng về sau, tốc độ chạy của ông cụ kia càng nhanh, như sợ không kịp vậy, một mạch xông tới trước, nhưng bao giờ cũng chỉ chạy đến vài con đường mà ô tô không cách nào chạy được, điều này khiến đám người Giản Vô Tranh không thể không cảm thấy cực kỳ nổi giận.

Song mỗi lần suýt lạc, Vương Tử Khiêm chung quy sẽ lãnh đạm chỉ ra hướng xác sống kia đi, Giản Vô Tranh một bên bực thái độ của y, một bên lại không thể không dựa theo lời y nói để làm.

Ô tô rất nhanh vòng qua mấy con phố, sau đó Giản Vô Tranh phát giác đường trước mắt càng ngày càng quen thuộc, thẳng đến khi thật sự đứng trước Thiên An Môn, cậu mới giật mình phát giác đích đến của ông cụ kia cư nhiên thật sự chính là nơi này.

“Alo, Nhị ca, bọn em ở ngay trước Thiên An Môn, các anh sang đây đi, ông ta hẳn là ở ngay đây.” Bấm điện thoại, Giản Vô Tranh nói rõ vị trí cho Giản Tam Sinh, liền lôi kéo Vương Tử Khiêm cùng nhau xuống xe tìm.

Hai người tìm tòi nửa ngày, rốt cuộc phát hiện một bóng người ngồi xồm ven đường, Giản Vô Tranh đến gần hai bước, thấy rõ chính là ông cụ bò ra từ trong mộ kia.

Nhưng ông ta tại sao lại chấp nhất với chỗ này như vậy? Cho dù chết cũng muốn chạy đến đây, ông ta ngồi đó đến tột cùng muốn làm gì? Chẳng lẽ chỉ để thưởng thức?

Nghĩ thế, Giản Vô Tranh đi cùng Vương Tử Khiêm yên lặng đứng một bên, nhìn ông cụ ngồi im trên mặt đất, chờ đợi đám người Nhị ca đến.

“Vô Tranh, ông ta đâu?” Khi Giản Tam Sinh đến, bên cạnh ngoại trừ Tô Trường Du và đám người Hoắc Tam Nhi còn có một người đàn ông thân hình cao lớn.

Qua giới thiệu của Tô Trường Du, Giản Vô Tranh mới biết được người đàn ông này chính là con trai của ông cụ, Trương Thành.

“Hóa ra là như vậy.” Nhìn thi thể của cha mình giờ phút này vậy mà ngồi ở ven đường, Trương Thành xoa mắt, thanh âm không nhịn được có chút nghẹn ngào.

Theo lời kể của Trương Thành, mọi người rốt cuộc biết được nguyên nhân chân chính ông cụ này bất chấp tất cả để tới đây.

Cha của Trương Thành là Trương Chí Châu là một thương nhân, thời trẻ dốt nát vô học, đến Quảng Châu làm công, về sau liền quen biết mẹ của Trương Thành là Tô Hồng, hai người yêu nhau sâu đậm, Tô Hồng vẫn bầu bạn với Trương Chí Châu lăn lộn trên con đường gầy dựng sự nghiệp này, Trương Chí Châu vì Tô Hồng cũng vứt bỏ làm công, tự bắt đầu con đường buôn bán khác, song ban đầu là thời điểm khổ cực nhất, Trương Chí Châu chẳng biết đã thất bại bao nhiêu lần, lỗ bao nhiêu vốn, mới từ từ lần mò được bí kiếp ở phương diện này, chậm rãi thành lập vùng trời thuộc về mình.

Về sau có Trương Thành, cuộc sống của gia đình Trương Chí Châu cũng trở nên giàu có, đáng tiếc một đường mưa gió liên miên, thân thể Tô Hồng cũng đã gần cuối đời, dù loại ốm đau ủa tới, không được bao lâu sau liền cướp đi sinh mệnh của bà.

Khi Trương Chí Châu việc làm ăn vừa mới có chút khởi sắc, từng đưa cho Tô Hồng một con chim ngọc tinh xảo, chim ngọc kia không phải đồ cổ gì quý giá, chỉ là một hàng thứ phẩm phỏng chế, cũng không có giá trị gì mấy.

Nhưng Tô Hồng cũng không quan tâm đến việc này, bà chỉ quan tâm đây là thứ Trương Chí Châu tự mua cho bà, có thể nói, con chim ngọc này cũng là minh chứng tình yêu của hai người, Tô Hồng vẫn luôn quý trọng con chim ngọc này, cẩn thận cất giữ, thường thường lấy ra ngắm nghía, đều tràn đầy kỷ niệm.

Sau khi Tô Hồng mất, Trương Chí Châu hoàn toàn sa sút tinh thần, ông giao việc làm ăn cho con mình, mỗi ngày một mình cầm chim ngọc hồi tưởng những việc đã qua.

Mãi đến gần đây, thân thể của Trương Chí Châu cũng không ổn nữa, con chim ngọc vẫn luôn bên cạnh hai người vào lúc này biến mất tăm, Trương Chí Châu trước khi chết không ngừng bảo Trương Thành tìm chim ngọc về, Trương Thành không dám quên, tìm kiếm khắp nhà, cuối cùng mới tìm được chim ngọc trong túi sách của con gái mình.

Nhưng chim ngọc tìm được rồi, ông cụ cũng đã ra đi, Trương Thành không còn cách nào, chỉ có thể đem con chim ngọc này đặt cùng thi thể của cha an táng, ai ngờ, mới vừa hạ táng chưa được vài ngày, liền xảy ra chuyện như vậy.

Đề biết nguyên nhân rõ ràng, Trương Thành từng tìm nhật ký của cha, đọc rõ từng trang, mới hiểu được cha đang hoàn thành tâm nguyện của mẹ.

Nguyện vọng lớn nhất của Tô Hồng khi còn sống chính là đến Thiên An Môn ngắm cảnh, đáng tiếc khi đó Trương Chí Châu bận bịu sự nghiệp, căn bản không có thời gian đưa bà đi, đợi đến khi sự nghiệp phát đạt, lại có Trương Thành, hai vợ chồng bận trong bận ngoài, liền quên mất chuyện này.

Mà hiện giờ, Trương Chí Châu đang mang theo con chim đã mất nay được tìm về kia, đến hoàn thành ước định khi còn sống hai vợ chồng chưa thực hiện được.

Nói đến đó, Trương Thành không nhịn được lần thứ hai lệ rơi đầy mặt: “Đều là kẻ làm con tôi đây bất hiếu, ngay cả nguyện vọng lớn nhất của cha mẹ cũng không biết.”

Nghे vậy, tất cả mọi người không tự chủ được trầm mặc, đều ở trong lòng xét lại câu chuyện có chút thương cảm này.

Ven đường, Trương Chí Châu vẫn không nhúc nhích ngồi dưới đất, ông hơi ngửa đầu nhìn về phía bức họa cực lớn kia, bên người con chim ngọc lấp ló tỏa ra màu lục nhạt, phảng phất như giờ khắc này giữa trời đất này, cũng chỉ còn lại có ông cùng con chim ngọc lung linh tinh xảo kia, chỉ còn lại ông cùng người vợ đã mất nhiều năm kia, tình yêu nồng đậm nọ mãi không xóa nhòa.

Đáy lòng nảy lên một loại chua xót khó tả, Giản Vô Tranh dùng sức cầm tay Vương Tử Khiêm, hơi mím môi nhìn về phía y.

“Khiêm Tử, nếu có một ngày tôi chết rồi, cậu sẽ bất chấp tất cả giúp tôi hoàn thành nguyện vọng như vậy sao.” Con người xinh đẹp lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, Giản Vô Tranh tính tình có chút trẻ con thấp giọng nói.

Mặc dù biết hai người khẳng định sẽ không giống như Trương Chí Châu và Tô Hồng, nhưng Giản Vô Tranh vẫn nhịn không được muốn hỏi như vậy, đời người ngắn ngủi mấy chục năm, cái gì cũng có thể xảy ra, cậu rất sợ nháy mắt sẽ phát hiện mất đi người bên cạnh, hoặc không biết từ lúc nào, bản thân cũng đã rời đi.

Nhìn ra đáy lòng Giản Vô Tranh bất an, phiền muộn và bàng hoàng, Vương Tử Khiêm hít sâu một hơi, yên lặng kéo người vào lòng, ghé vào tai cậu lặng lẽ nói: “Tôi sẽ không đâu... trước khi anh rời khỏi tôi, giúp anh hoàn thành tất cả nguyện vọng, Vô Tranh, tôi yêu anh.”

“Tôi biết, tôi cũng vậy.” Vui đầu vào lòng ngực ấm áp nọ, Giản Vô Tranh dùng sức ôm lại đôi phương, hết thấy hiểu lầm và cãi vã trước đó, cũng trong nháy mắt này biến mất hầu như không còn.

Có lẽ, giữa bọn họ cho tới giờ cũng không tồn tại bất luận hiểu lầm và cãi vã gì, bởi vì, bọn họ đều yêu đôi phương đến vậy.

Không muốn hối hận, sẽ vững vàng nắm lấy, đợi đến ngày nào đó sinh tử cách xa, có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Thở dài một tiếng, Giản Tam Sinh nhìn ông cụ ngồi dưới đất một chút, lại nhìn Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm đang ôm nhau một chút, trong lòng bắt đầu có chút nhớ nhung Lục Tuyết Tinh.

“Vẫn nên về nhà sớm một chút thôi, ôi.” Châm một điếu thuốc, Giản Tam Sinh yên lặng nói thầm.

Đồng dạng bị cảnh tượng này lây nhiễm, Hoắc Tam Nhi dứt tay vào túi quần đi sang một bên, lấy di động ra bấm một dãy số, nói với người ở đầu dây bên kia còn ngái ngủ chưa rõ tình huống:

“Alo alo, lão Bắc, đang làm gì đó? Ngủ hả? Ngủ gì mà ngủ, tôi hiện giờ đang cùng Nhi gia đi làm việc đây, sẽ về ngay đó, lát nữa nhớ ra đón tôi nha, tâm tình tốt nên ông đây sẽ đặc biệt kể cho cậu nghe một câu chuyện...”

Hoàn Mãnh Quỷ Chi Nhất _ Mời Đón Đọc Mãnh Quỷ Chi Nhị

Mãnh Quỷ Chi Nhị - Cổ Thuật Phong Quỷ

Văn án:

Từ xa xưa có ba phái phong quỷ, ngự thú, cản thi... (Cản thi nghĩa là điều khiển xác chết hoạt động theo ý mình. Vùng Tương Tây Trung Quốc cổ đại từng có truyền thuyết về một loại Cản Thi thuật, khiến cho những người chết tha thương đất khách tự đi lại, ngàn dặm xa xôi trở về cố hương tiến hành mai táng lần nữa.)

Thầy phong quỷ... thợ cản thi... người ngự thú... mỗi phái đều có kỳ năng dị thuật khác nhau, đều là những nhân vật dẫn đầu trong nghề trộm mộ này.

Thầy phong quỷ chuyên dùng dị thuật đuổi quỷ trần tà, bọn họ kính sợ quỷ thần, rồi lại cơ trí linh hoạt, chẳng qua sớm rửa tay gác kiếm thoái ẩn hậu thế.

Ngự thú là phái yêu thích huấn luyện một loại mèo thú tương tự mèo đen, tục ngữ nói chó hiểu tính người mèo hiểu tính quỷ, đó cũng là một trong những nguyên nhân vì sao họ dùng mèo.

Thợ cản thi không bao giờ hiện ra chân thân, bọn họ thường xuyên cản thi ngày đi ngàn dặm, là một loại người thần bí nhất trong giới.

Tôi vốn là một sinh viên tốt nghiệp đại học bình thường, sau khi kế thừa thuật phong thủy, vào lần cơ duyên xảo hợp nào đó, kết bạn với một nhóm trộm mộ quái tài, cũng bị liên lụy vào sự kiện thần bí quý dị 70 năm trước kia.

Biên tập Tấn Giang đánh giá:

Sở Dương vốn là một sinh viên tốt nghiệp đại học ăn không ngồi rồi, sau khi kế thừa thuật phong thủy, có chút năng lực đối phó thánh vật thần quái. Ngày nào đó, trẻ con trong thôn chạy tới núi hoang khủng bố âm u không về, phụ huynh của đứa trẻ đến Sở gia cầu trợ, Sở Dương bị cha đá đi hỗ trợ. Trong khoảng thời gian đó, cậu không may bị mộ thú của trộm mộ cắn bị thương trúng độc, vì vậy bị bắt đi theo Đạo Phong bắt đầu hành trình trộm mộ, mục đích chuyến này của họ đều có liên quan mật thiết đến sự kiện quý dị thần bí 70 năm trước...

Văn chương tràn ngập hơi thở thần quái, lời mở đầu giới thiệu tình tiết của thuật phong thủy làm cho người ta cảm thấy hơi ớn lạnh, nhưng tác giả dùng ngôn ngữ khôi hài dí dỏm cho nhân vật chính hòa tan sắc thái khủng bố, làm cho người ta cũng có thể cười thoải mái.

Tình tiết trộm mộ về sau càng hồi hộp đan xen, 70 năm trước tới cùng đã xảy ra chuyện gì, hiện tại bọn họ rốt cuộc đang tìm cái gì...?

Đó là điều khiến người ta vô cùng chờ mong.

Chương 1

Tôi giờ đèn pin, khom lưng đi trên dốc Hoang Tước sau núi, hiện giờ đang là nửa đêm canh ba, bầu trời tối đen như mực ngay cả một ngôi sao cũng không có, trăng khuyết mờ mịt giấu trong mây, một chút ánh sáng cũng keo kiệt không chịu cho.

Chung quanh gió lạnh từng trận, hoang vu yên tĩnh khiến cho lòng người ớn lạnh, tôi khẹp chặt quần áo, thầm nghĩ mau chóng đối phó việc này cho xong, về nhà lên mạng chơi game.

“Tiểu Sở à, Tiểu Sở!” Chú Ngô cùng theo tôi đến đây rụt cổ đi phía sau tôi, trong miệng không ngừng kêu to, trên tay cứ mãi chọt sau lưng tôi.

“Sùy.” Tôi không nhịn được trở tay vẩy ông ấy ra, lại bị ông ấy đưa tay chọt tới, thế nhưng tôi hiện giờ tập trung tinh thần cao độ, toàn bộ tâm tư đều đặt phía trước, căn bản không rảnh quay đầu lại nhìn ông ấy.

“Chết tiệt! Tôi nói cho chú biết đừng chọt tôi nữa, còn chọt nữa tôi chọt thủng mắt chú đó.” Rốt cuộc bị ông ấy chọt đến trong lòng nổi lửa, tôi cau mày ngừng bước, con mắt tiếp tục nhìn bốn phía, sợ bỏ sót tí ti điểm khả nghi gì đó: “Chuyện gì, nói mau, nơi này không yên ổn đâu, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, không có thời gian chậm trễ nữa.”

“Đó, đó là cái gì.” Chú Ngô dừng một chút, trong giọng nói lộ ra một tia run rẩy kỳ quái: “Tiểu Sở à, con làm ơn quay đầu lại xem liếc mắt xem giùm chú, sao chú cảm thấy phía sau có cái gì đó đang đi theo mình.”

Cái gì ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm đi theo dõi ông già bê như ông chứ? Trong lòng tôi khinh thường âm thầm phun ối, mặt ngoài lại bộ dáng lạnh lùng quay đầu lại: “Chỗ nào đâu, sao tôi không thấy...”

Còn chưa nói xong, cả người tôi đã cứng đờ tại chỗ, nào ngờ đầu sau lưng ông già Ngô thật sự có thứ gì đó, hơn nữa thứ kia xuất hiện vào loại thời điểm này, tuyệt đối có thể dọa người bình thường tè ra quần.

Ông nội đã sớm nói với tôi, làm người phải để lại ba đường sống, hôm nay tôi xem như đã chân chính hiểu được đạo lý của câu này, sớm biết thế đánh chết tôi cũng không xem thường ông già bê này, ông bác này, con mẹ nó ông ấy thật là có bản lĩnh có thể vậy gọi được món hàng này tới đây.

Vừa nghĩ tới chúng tôi có khả năng đã mang theo thứ này đi hơn mấy dặm đường, tôi liền muốn hung hăng vả miệng mình vài cái, nhân tiện chọc mù đôi mắt hồ đồ của lão già bê này.

Song, nếu nói tại sao tôi nửa đêm canh ba không có chuyện gì, một mực chạy đến nơi rừng núi hoang vắng này, vậy còn phải chậm rãi kể từ nghề nghiệp đời này qua đời khác của nhà tôi, cùng nghề nghiệp hiện giờ của bản thân tôi.

Tôi tên là Sở Dương, tự mình cho rằng tên này là lấy từ ý Y Quan Sở Sở, Dương Danh Lập Vạn, nhưng sau khi lớn lên hỏi qua cha tôi, ông nói cho tôi biết tình hình thực tế kỳ thật là thế này: “Có ý gì? Không có ý gì cả, cái tên này của mày, chính là cha mày đây chột nghĩ ra vậy thôi.”

Vì vậy, chung thân đại sự của tôi cứ thế bị một ý tưởng nhất thời như vậy quyết định.

Cha tôi là một người rất có ý tứ, tên là Sở Hà Đông, mẹ mỗi ngày đều gọi ông là lão Sở lão Sở, dần dần tai nghe mất lậy, tôi cũng liền gọi vậy.

Tên của lão Sở lai lịch so với tôi còn sút sẹ hơn, nghe ông nội nói đó là năm ấy khi còn ở bên Hà Đông buột miệng lấy vậy thôi, nghĩ đi nghĩ lại, nếu khi đó ông bà nội ở bên Hà Tây, vậy lão Sở phải gọi là Sở Hà Tây rồi.

Dù sao mặc kệ Hà Đông hay Hà Tây, lão Sở trong mắt tôi vẫn là một nhân vật thần kỳ.

Bởi vì nghe nói ông năm đó khi theo đuổi mẹ tôi, đã làm một trận kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu.

Khi đó mẹ tôi trẻ tuổi xinh đẹp, là một trong những em gái được hoan nghênh nhất trong thôn, trong thôn vô luận là giàu hay nghèo có thể hay không có thể, đều hy vọng lấy được tình cảm của mỹ nhân, cửa trước cửa sau mỗi ngày đều có người quấy nhiễu.

Mẹ chịu không nổi phiền toái, nghĩ cuộc sống không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không sớm muợn gì cũng có một ngày bà sẽ bị bức nhảy xuống Vân Hà, cho nên công bố một tin tức trong thôn, nói chỉ cần có người có thể làm một lễ cầu hôn độc nhất vô nhị, bà sẽ gả cho người đó.

Tin tức này nói ra chỉ hào nhoáng bề ngoài thôi, khái niệm độc nhất vô nhị này bản thân cũng rất mập mờ, không có tiêu chuẩn gì rõ ràng, hết thấy toàn bộ đều dựa vào sự yêu thích của mẹ, nói đi cũng phải nói lại cũng vì bà nhân rồi nhàm chán quá mới làm ra cho vui, dù thật sự có độc nhất vô nhị, bà cũng có thể dùng một câu “Tôi không thích” cho qua.

Đáng tiếc thanh niên thời đó đều có chút ngớ ngẩn thành thật, họ đều tưởng rằng sắp có cơ hội thể hiện mình, đều thay nhau biến đổi phương pháp làm ra đủ trò khiến mẹ tôi vui lòng.

Lão Sở chính là một thành viên trong hàng ngũ ngu ngốc này, nhưng thuộc về cái loại não phản tàn tệ nhất, nhưng ông dù sao cũng là con cháu Sở gia, luôn có vài bí quyết không giống người khác, về phần bí quyết này rốt cuộc là gì, về sau sẽ nói rõ tường tận.

Tóm lại rốt cuộc đến phiên lão Sở lên sân khấu, chỉ thấy ông không chút hoang mang từ trong túi móc ra diêm, chai thuốc, cùng tờ giấy trắng không có hình vẽ chữ viết gì, sau đó gấp tờ giấy kia làm hai, dùng diêm từ trong bình thuốc thấm chút nước, rồi đem diêm quẹt một cái, chậm rãi đốt tờ giấy.

Khiến người ta kỳ quái chính là, diêm dính nước thuốc kia vốn đã ẩm ướt, nhưng như cũ có thể đốt, chẳng qua ánh lửa là màu tím sậm thôn dân chưa từng thấy bao giờ, nhìn qua vừa quý dị lại thần bí, ai cũng không biết trong bình lão Sở này rốt cuộc là thứ gì, cũng chưa từng nhìn thấy ông dùng bình này.

Song cây diêm này của lão Sở vừa bốc cháy, cả thôn bỗng dung âm phong mãnh liệt, bầu trời thôn vốn trời xanh nắng ráo, nháy mắt biến thành mây đen nghìn nghịt, ngay cả ánh mặt trời cũng bị che lấp không lọt một tia, trong thôn càng giống như rơi vào khe nứt, âm hàn lạnh lẽo sau lưng khiến kẻ khác phát hoảng, tất cả mọi người bị thời tiết đột ngột biến đổi này dọa sợ choáng váng, chỉ có lão Sở như trước bình tĩnh đứng tại chỗ, tay phải lập tức gấp tờ giấy trắng nọ thành hình dạng đặc biệt, mặt không chút thay đổi chỉ về hướng mẹ.

Theo mấy chú mấy bác bề trên đồng lứa với lão Sở nói, bọn họ khi đó kỳ thật cái gì cũng chưa thấy được, nhưng cơ hồ tất cả mọi người cảm giác được có gì đó từ bên cạnh lướt qua bọn họ, nhưng không chỉ có một, đợi đến khi mọi người từ trong kinh hãi khôi phục lại, trên chỗ đất trống trước mẹ một thước, đã có thêm một cái chén bạch ngọc khắc hoa lấp lánh trong suốt, lung linh tinh xảo, quanh thân chén kia bị một lớp bụi mỏng bao phủ, đáy chén khắc dấu ấn gì đó hình chim, phía trên còn dính một chút vệt máu, rõ ràng là vừa từ trong đất đào ra.

Lúc cái chén kỳ quái này xuất hiện, tất cả mọi người đều cảm giác được loại áp lực quý dị và âm hàn này, thật giống như tiến vào một động băng phủ kín tử thi, làm cho không ai có thể nhận được sinh ra tâm lý sợ hãi, mở to hai mắt nhìn muốn thét thành tiếng.

Tiếp sau đó, chính là hơn 10 thôn dân vây xem bị dọa chạy không còn một móng, chỉ để lại mẹ tôi khóc lóc nhảy vào lòng lão Sở, mà lão Sở, thì mỉm cười vỗ lưng mẹ, một bên ôm được mỹ nhân về, một bên an ủi mỹ nhân nói: “Em xem, anh biến ra cho em một bảo bối, thế nào, đủ độc nhất vô nhị rồi chứ.”

Vì vậy, mẹ khóc suốt nửa không thở nổi, cứ như vậy bị lão Sở một chiêu định càn khôn.

Bởi vì mấy đời ở gần thành Bắc Kinh, lão Sở rất ít khi đến những tỉnh thành khác, hơn nửa đời người đều trải qua ở nơi này.

Mà năm 22 tuổi ấy, tôi vừa tốt nghiệp đại học đang lo lắng đầu ra, chắc chắn cũng chưa từng đến những nơi đẹp để non xanh nước biếc cảnh sắc hấp dẫn gì, chỉ có thể nói, giáo dục thiên triều đã giết hại tâm hồn mỏng manh yếu ớt như thiếu nữ của tôi ngay từ nhỏ, khiến tôi vừa không có chí hướng vĩ đại, cũng không có thành thạo kỹ năng gì riêng, cả ngày chỉ biết chui trong nhà chơi game.

Tốt xấu gì thời đại học thường xuyên chơi bóng rổ rèn luyện thân thể, đại hội thể dục thể thao cũng từng được mấy bằng khen, hơn nữa trời sinh hiếu động, thích đi chơi và du lịch, đối với những nơi không biết luôn hướng tới một cách kỳ lạ, tổ chức thân thể coi như tạm được, cho dù rúc ở nhà lên mạng, cũng biết đúng giờ ra ngoài tản bộ, giúp mẹ làm việc vặt gì gì đó càng không thể thiếu.

Thôn nơi mấy thế hệ nhà tôi ở vài năm gần đây cũng đã hưng thịnh hẳn, vốn chỉ có nhà gạch một tầng, hiện giờ cao ốc và công viên đều được xây dựng, phụ cận cũng có vài nhà đầu tư bất động sản dựng lên tiểu khu hoa viên, có thể nói cuộc sống phát triển từng ngày, trăm dân vui vẻ thuận hòa, chỉ có vật giá và tiền lương vẫn vô cùng chết tiệt.

Vân Hà phụ cận thôn kia vài năm trước bởi vì xưởng gần đó đào cát móc bùn vô độ, hiện giờ đã hoàn toàn biến thành rãnh nước, khi còn bé tôi rõ ràng còn từng bắt cá ở đó, hiện giờ nơi ấy chỉ còn lại túi nhựa và vỏ lon.

Mãi đến khi thương nghiệp bất động sản tới, mới đem nơi này từ từ trùng tu thành sông ngắm cảnh, mục đích là để phối hợp với nhà cửa bán ra, để tiểu khu hoa viên càng thêm hoa viên, dù sao ai cũng không mong chỗ mình ở từ trên cao nhìn xuống là một rãnh nước thối đen ngòm dơ bẩn.

Đại học để tiện về nhà gần liền chọn Bắc Kinh, sau khi hoang phí lẫn lộn bốn năm, tôi lại trở về thôn, mỗi ngày dựa vào cái có tìm việc làm, lên mạng ngắm gái đẹp chơi game.

Trên thực tế, ngoại trừ danh xưng sinh viên tốt nghiệp đại học tầm thường này ra, tôi còn thầm nhận một vài công việc tương đối mập mờ, đó là “công việc” tuyệt đối không được nói với người ngoài, có liên quan đến âm dương và quỷ thần.

“Công việc” này, là Sở gia từ xưa đến nay vẫn luôn do con cháu tiếp nhận, tôi cũng không hiểu rõ hết lẽ lối của phương diện này, chỉ là qua một vài nội dung chủ yếu lão Sở tự mình truyền thụ, hiểu sơ được một phần mà thôi, theo lời lão Sở nói, Sở gia làm nghề này, thật lâu trước kia được người trong nghề tôn xưng là “Thầy Phong Quý”.

Phương pháp của Lão Sở năm đó, chính là dị thuật tương đối cao trong thuật phong quý, thả quỷ, dựa theo cách nói của lão Sở, chính là khi ấy ông dùng thuật phong quý chỉ gọi vài con có đạo hạnh, đưa tới cho ông chén ngọc nọ làm tín vật đính ước của ông và mẹ, vậy thôi.

Nhưng nếu chỉ đơn giản thế thôi, tôi đến giờ cũng chưa học được, thay vì nói tôi không học được, không bằng nói lão Sở cố ý không dạy tôi, mỗi lần nhắc tới chuyện này, ông đều nhủ

mày, bộ dáng như không muốn nói nhiều, hoặc phẩy tay bảo tôi có bản lãnh thì tự mình nghiên cứu đi, nghiên cứu không ra cũng đừng ở đây làm mất mặt ông.

Do đó, một thầy phong quý gà mờ tôi đây, hiện giờ chỉ có thể dựa vào một cái bật lửa zippo trên người, để lấp liếm mặt mũi cho mình, bật lửa này là ngày đó khi tôi chính thức trở thành truyền nhân thuật phong quý, cố ý lên mạng đặt chế, trong nó không phải butan hóa lỏng bình thường, mà là một loại chất lỏng đặc biệt miêu tả trong quyển sách 《Cổ Thuật Phong Quý》 này, phối chế loại chất lỏng này lão Sở cũng không giao cho tôi, chỉ để tôi dùng hết rồi đến thư phòng lấy, ý của ông là, loại oắt con không có đẳng cấp như tôi căn bản không cần phải xem cách điều chế, vạ nhất tôi làm sai đó chính là hại người hại mình.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc kia của lão Sở, “Mày dám hỏi thêm một câu nữa căn thận tao lấy giày chơi mày”, tôi hiển nhiên không dám lỗ mắng.

Trong nhà hiện giờ chỉ còn lại có lão Sở mẹ ông nội và tôi bốn miệng ăn, mấy chú bác khác đều bốn ba khắp nơi, một năm cũng chưa gặp được vài lần, cho nên lão Sở bây giờ là trùm, ông nói bao nhiêu chính là bấy nhiêu, không ai dám không nghe.

Mẹ là một người phụ nữ tốt ngoan thuận, ông nội tuổi đã lớn, cơ bản chuyện gì cũng không quản, mỗi ngày mang lòng chim cảnh, đến công viên cùng mấy cụ già khác nói chuyện tán gẫu, chính là toàn bộ cuộc sống của ông, tôi cũng không nhàm chán cùng cực đến nỗi đi quấy rầy cuộc sống của ông nội, nhưng thỉnh thoảng khi tôi nói đến chuyện gì, tôi chung quy cảm thấy trong cặp mắt hơi đục kia của ông nội, sẽ bắt chợt lóe ra vài hạt tinh quang, khiến tôi thật sự đoán không được ông đến tốt cùng thật là hồ đồ hay giả hồ đồ.

Chương 2

Sau thôn là hơn mười mẫu ruộng tốt, liếc mắt một cái cơ hồ nhìn không thấy được đầu bên kia, khi còn bé thường xuyên theo mẹ cùng mấy dì hàng xóm khác tới đây đào rau dại, mỗi lần đều lần qua lần lại đến cả người bần hê hê, khi đó cảm giác nơi này thật sự là quá đáng sợ, đi thế nào cũng đi không tới cuối được, nhìn phần ruộng đồng có nhà cửa và xe cộ nọ, chung quy cảm thấy giống như thế giới khác.

Cùng những đứa trẻ nhà khác đánh cược cùng đi đến cuối xem, mỗi lần cũng đều vô công trở về, bởi vì thật sự quá xa, đi mãi đi mãi trời đã tối rồi, khi mẹ gọi về nhà, tôi không thể không vâng lời.

Đợi sau khi lớn lên mới biết được, bên kia kỳ thật chỉ là thôn xóm, nông dân hai bên đều dùng chung mảnh ruộng này, cho nên có vẻ vô cùng rộng lớn.

Bên cạnh mảnh ruộng này, là một rừng cây nhỏ rậm rạp, khi ra ruộng chơi đùa cho tới giờ chưa từng thấy có người lớn lui tới đó, mà ngay cả cây cỏ đều là đánh một vòng quanh khu rừng, đem cây bấp các loại trồng ở nơi khá xa, cố gắng không chạm đến cánh rừng, phảng phất như hết sức kiêng kỵ nơi đó.

Người lớn rõ ràng ra lệnh cấm tới gần, con nít chúng tôi hiển nhiên cũng sẽ không thật sự vào đó chơi, chỉ có điều đôi khi hiếu kỳ quá, liền cây mạnh đạo lướt qua phụ cận vài vòng, sau khi thật sự chịu không nổi bầu không khí âm hàn khủng bố kia, lại tiếp tục vui đùa âm ỉ chạy đi.

Kỳ thật nhiều lần tôi đều xuyên thấu qua những cái cây không biết nổi tên này thấy được vài ngôi mộ màu đen, những ngôi mộ này xếp hàng rất chỉnh tề, phía trên còn dán giấy trắng, nhìn qua cũng rất xúi quẩy, cho dù cách thật xa cũng có thể cảm giác được hơi thở làm cho người ta chán ghét.

Chẳng qua khi ấy tuổi còn quá nhỏ, không rõ loại bầu không khí quỷ dị này rốt cuộc là gì, ngược lại bởi vì lòng hiếu kỳ mãnh liệt, mà đối với nơi đó cảm thấy hứng thú.

Về sau mới biết, chỗ kia thực tế chính là nghĩa địa trong thôn công nhận, những thôn dân không có tiền mua đất mộ đều xem nơi đó như chỗ đặt hài cốt thân nhân, chỉ có những ngày đặc biệt, tỷ như tiết thanh minh, mới tụ họp tới tế bái. Còn nhớ từng nghe người ta nói, ở đó phát hiện một bộ hài cốt đầu trúng đạn, trên đỉnh đầu bị thủng ba lỗ, không biết là thời kỳ nào, có người nói là chiến tranh kháng Nhật khi chạy trốn bị giặc Nhật Bản bắn chết, có người nói là tù trong hố chôn tập thể kéo ra, mọi người đủ cách nói rồi rầm, không có đáp án nào là xác thực.

Song hiện giờ tôi xem chừng, đều là nói nhảm, tôi cảm giác nhất định người lớn trong thôn khi ấy không muốn cho mấy ranh con chúng tôi chạy loạn, viện ra cái cớ vô căn cứ, mục đích là để gạt chúng tôi.

Mặt sau rừng cây nhỏ là một ngọn núi nhỏ, nói là núi, kỳ thật chỉ là một gò đất hơi cao một chút mà thôi, người trong thôn đều gọi đây là dốc Hoang Tước.

Nơi trụi lủi kia một vụn lông cũng không có, nhưng vẫn hơn rừng cây nhỏ, lại là một loại yên tĩnh và âm lãnh khác càng thêm đặc biệt khiến người ta sợ hãi, mọi người mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đã sớm đem nơi đó xem như cấm địa, bình thường không ai nguyện ý tới đâu.

Trước kia từng nghe người trong thôn kể về dốc Hoang Tước, nơi đó đi sâu vào trong còn có một vùng trời đất khác, chẳng qua địa thế có chút hiểm trở, làm cho người ta vừa liếc mắt ngó qua trong lòng đã bắt đầu kinh hoàng, cho nên họ cũng không đi quá xa, ở phụ cận nhìn một chút liền trở về, nghĩ không chừng có dã thú thường xuyên lui tới đó, cũng có lẽ là quỷ quái.

Người thường kính sợ quỷ thần chúng quy so với dã thú mãnh liệt hơn, bởi vì dã thú tốt xấu gì cũng là vật sống có thực thể có thể thấy được, mà quỷ thần, ai cũng không biết chúng nó rốt cuộc là bộ dáng gì nữa.

Nhưng đối với một truyền nhân Sở gia như tôi mà nói, tôi ngược lại thà rằng nó là quỷ, cũng không nguyện ý thật sự đụng phải một con mãnh xà gì gì đó. Là quỷ quái tôi còn có biện pháp đối phó, là dã thú tôi cũng chỉ có thể vất giò lên cổ chạy trốn.

Song khi tôi thật sự tới sau dốc Hoang Tước rồi, mới phát hiện nơi này căn bản không có khả năng có dã thú khổng lồ gì, đất cỏ cỗi trụi trước mắt, trừ phi là ăn cỏ, nếu không ở đây tuyệt đối không sống nổi.

Mấy ngày trước, con trai của chú Ngô là Ngô Tiểu Béo, cùng mấy đứa nhóc quậy phá có tiếng trong thôn cùng nhau chạy đến dốc Hoang Tước chơi, mấy đứa nhóc kia ở trong thôn là ác bá có tiếng, quả thực lên trời xuống đất không từ việc xấu nào, mấy người lớn ở nhà hết cách với chúng, đánh cũng đánh rồi chửi cũng chửi rồi, cuối cùng chỉ có thể buông trôi bỏ mặc.

Ngô Tiểu Béo đi theo chúng tới đây, không biết nhìn thấy gì, vốn lá gan rất lớn vậy mà cứ thế bị dọa teo, sau khi về đến nhà không ngừng khóc lóc, hỏi nó đến tột cùng bị sao vậy, nó cũng chỉ lảm bảm nói gì đó không rõ, thật vất vả dỗ nó ngủ, buổi tối gặp ác mộng còn bị giày vò tỉnh dậy mấy lần.

Sau đó Ngô Tiểu Béo cả ngày mơ mơ màng màng rúc trên giường, phủ mền dày vẫn lạnh run, trong miệng luôn lảm bảm vài câu, trạng thái cùng tâm thần phân liệt không khác là bao.

Thím Ngô vừa nhìn con trai biến thành như vậy, cơm cũng không ăn học cũng không học, gấp đến vừa khóc vừa ầm ĩ kéo chú Ngô đi khắp nơi cầu người giúp đỡ, bệnh viện đã đi không ít, ngay cả bác sĩ tâm lý cũng đã xem qua, đáng tiếc thủy chung không điều tra ra nguyên nhân, nghe nói là Ngô Tiểu Béo mỗi lần tới bệnh viện thì khôi phục bình thường, bác sĩ hoàn toàn nhìn không ra chỗ nào lạ, chỉ có thể cho chút thuốc bình thường, bảo thím Ngô chú Ngô mang con ra ngoài du lịch hẳn là ở nhà buồn bực sinh bệnh, biến thành chứng uất ức.

Bác sĩ nói căn bản nghe không lọt, thím Ngô biết con trai tuyệt đối không chỉ đơn giản là chứng uất ức, bà dưới cơn nóng giận chạy đi tìm con mấy nhà khác, muốn kêu chúng ra cho ăn mắng, nhưng phát hiện mấy đứa trẻ kia trạng thái cũng không kém Tiểu Béo là bao, đều là bộ dáng vừa khản trương vừa thần bí, ngay cả ánh mắt nhìn người ta cũng không giống với trước kia nữa.

Sự tình cứ thế trì hoãn qua vài ngày, thím Ngô chú Ngô nghĩ không ra biện pháp, không dám tùy tiện chữa bệnh cho con, từng nghĩ cố chịu qua một thời gian ngắn, không chừng nó sẽ tự mình khá hơn.

Ai ngờ tới sáng sớm hôm ấy tỉnh dậy, liền phát hiện Tiểu Béo không còn trong nhà nữa, chăn mền xốc ra ngoài, một chút hơi ấm cũng không còn, hiển nhiên người đã sớm ra ngoài từ lâu rồi, lại nhìn giày ở cửa và quần áo trên sofa, cũng như Tiểu Béo không thấy bóng dáng đâu nữa, lúc này, chú Ngô không còn bình tĩnh được nữa rồi, ông và thím Ngô tìm mấy vòng trong thôn, thân thích bạn bè chỗ nào đi được cũng đã đi tìm mấy lần, nhưng tìm thế nào cũng không tìm được Ngô Tiểu Béo càng ngày càng lạ lùng kia.

Mãi đến chập tối, chú Ngô gấp đến sứt đầu mẻ trán, mới vội vàng lật đật chạy tới nhà tôi, lão Sở nghe ông nói xong chuyện đã xảy ra, liền đem chuyện này đổ lên mình tôi.

“Việc này dễ mà, thằng nhóc béo nhà anh khẳng định lại chạy đến dốc Hoang Tước rồi.” Búng điều thuốc trên tay, lão Sở vắt chân ngồi trên sofa, chỉ ngón tay về phía tôi đang ở bên cạnh bưng trà rót nước, nói: “Để cho thằng nhóc này đi theo anh đi, có tình huống gì cứ hỏi nó là được, để nó tìm con trai anh về, tìm không được nó cũng đừng trở lại nữa.”

Sớm đoán được lão Sở nhìn tôi không vừa mắt đã lâu rồi, hơn nữa tôi mỗi ngày khi rúc trong phòng chơi game đều mở tiếng thật lớn, nghe đoàn trưởng trong yy rít gào khiến lỗ tai ông ngứa ngáy, cho nên phiền toái lần này sẽ giao cho tôi, cũng là chuyện trong dự liệu.

Hiện giờ tôi đối với lão Sở mà nói, đó chính là mắt không thấy tâm không phiền, ông chỉ còn thiếu tìm có đá tôi đến Bắc Kinh làm việc, lại sợ mẹ tôi nhớ nhưng mỗi ngày nhắc đến tôi với ông, lúc này mới không thật sự đuổi tôi ra khỏi nhà.

Tôi vừa thấy lần này đã định rồi, không thể làm gì khác hơn là trở về phòng khoác thêm bộ quần áo, lúc này đang là tiết thu đông, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, không mặc nhiều chút quần áo lát nữa chắc chắn không chịu nổi.

“Đi thôi.” Tôi cầm tay vào trong túi, ho một tiếng, thúc giục chú Ngô mau chóng dẫn đường, tôi sốt ruột muốn trở về tiếp tục chơi game.

Trước khi ra cửa, loáng thoáng nghe được lão Sở ngồi trên sofa xem TV thấp giọng nhắc một câu: “Mấy ngày qua sớm đến tìm tôi, sự tình cũng sẽ không phiền toái như vậy... Hết thấy đều là mệnh.”

Là một sinh viên tốt nghiệp đại học hiện đại, tôi vốn không mê tín như vậy, nhưng dưới sự mưa dầm thấm đất của lão Sở, hơn nữa kinh nghiệm mấy năm qua, khiến tôi xác định trên đời này có vài thứ thật sự không phải là bạn không tin thì nó sẽ không có, ngược lại, nó có khả năng tùy thời tùy chỗ đều đi theo bên cạnh bạn, thậm chí cùng bạn làm bạn cả đời.

Tôi từ một thanh niên xã hội mờ mịt không biết gì, biến thành thầy phong quý kính sợ quý thần, xót xa lúc này chỉ có mỗi mình biết, nghĩ đến Sở Dương tôi đời này, lay trời lay đất lay âm dương, trời sập xuống cũng dám mạo hiểm đưa đầu ra chống, nhưng duy chỉ sợ nhất lão Sở, có thể thấy được ông trên con đường bồi dưỡng truyền nhân phong quý này, đối với tôi đã làm bao nhiêu chuyện người thần đều phần nộ, thế nên tôi đến giờ vẫn vô cùng sợ hãi đạn dếp của ông.

Lão Sở nói Ngô Tiểu Béo khẳng định lại đến dốc Hoang Tước rồi, tôi nghĩ một chút, vẫn nên hỏi những người khác tương đối tốt hơn, loại địa phương như dốc Hoang Tước này, không xác định rõ ràng tôi tuyệt đối không muốn đi.

Vào thôn hỏi mấy bác đang ngồi nghỉ ven đường, được cho hay quả thật có nhìn thấy trẻ con chạy vào rừng, có đúng là đến dốc Hoang Tước không thì không chắc, khi đó sắc trời quá sớm, ven rừng sương mù mờ mịt, bọn họ cũng không nhìn rõ đứa bé kia đến tột cùng đi về hướng nào.

Nghe xong lời này, trong lòng tôi đối với lời lão Sở đã có bảy tám phần tin tưởng, vì vậy mang theo chú Ngô tiến vào cánh rừng, ở trong đó lục lọi một chút.

Lúc này bên ngoài sắc trời mờ tối, đang là lúc mặt trời nung chảy vàng, ánh chiều tà rót vào rừng, từng vệt loang lổ càng lộ vẻ im ắng và hoang vu, tôi rút cổ, không muốn âm khí trong rừng tiến vào trong quần áo.

“Tiểu Sở à, cha con không phải nói con chú chạy đến dốc Hoang Tước sao, chúng ta mau qua đó đi, trời sắp tối rồi.” Đi theo sau tôi, chú Ngô rõ ràng càng thêm lo lắng cho an nguy của đứa trẻ hơn.

“Yên tâm, Tiểu Béo không sao đâu, nếu đi lạc, xảy ra chuyện chính là hai ta đó, chú đừng nói nữa, cứ đi theo tôi là được.” Tôi nhìn mộ phần xung quanh, cau mày từ trong ngực móc ra đèn pin: “Móa, pin này mẹ nó là ai mua, chút ánh sáng còn không bằng que diêm nữa!”

Tôi hùng hùng hổ hổ dùng đèn pin bắn chiếu bốn phía, hy vọng có thể ở trong rừng cây âm u tối mờ này tìm được chút dấu vết, xác định đúng hướng đi của Ngô Tiểu Béo.

Lại không ngờ rằng, ánh đèn pin mới vừa đảo qua bắn tới trước mộ phần bên trái, liền nhìn thấy một chiếc giày thể thao màu trắng, đang từ mặt sau mộ phần lặng lẽ lộ ra.

Chương 3

Tôi thoáng sửng sốt, tay giơ đèn pin khựng lại, cũng cảm giác phía sau lưng dần toát ra một tầng mồ hôi lạnh, trong loại rừng cây âm u này đột nhiên nhìn thấy một người ẩn núp sau mộ phần, dù có là ai cũng đều bị dọa giật mình, tôi không rú lên thành tiếng ngay tại chỗ, đã không tôi rồi.

Định thần lại, tôi cũng chưa vội nói chuyện nhìn thấy chiếc giày này cho chú Ngô, mà cẩn thận quan sát kiểu và kích thước của giày thể thao kia, sau khi xác định hẳn là Ngô Tiểu Béo không thể nghi ngờ, mới quay đầu nói với chú Ngô đang nhìn ngó khắp nơi: “Chú Ngô, chú nhìn bên này xem chiếc giày đó, có phải là của Tiểu Béo nhà chú không?”

“Đâu? Tiểu Béo nhà chú đâu?” Chú Ngô vừa nghe tin về con mình, lập tức lùi lên trước mặt tôi, nhắc chân muốn qua đó tìm kiếm.

“Chết tiệt!” Tôi kéo cánh tay ông ấy, thiếu chút nữa chửi mẹ nó rồi, thầm nghĩ gấp cái chi mà gấp, vạn nhất không phải Tiểu Béo ông vội vàng chạy qua đó đầu thai hả.

“Chú nhìn trước một chút, xác định rồi hãy qua đó, nơi này âm u lạnh lẽo, ai biết ẩn chứa thứ gì, chúng ta cẩn thận vẫn hơn.” Ổn định tinh thần, tôi nỗ lực vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười, không hy vọng hủy diệt hình tượng dân lành tốt đẹp của tôi trong thôn, để cho người khác tưởng rằng mấy đứa trẻ từng học Bắc Kinh đều tánh tình thế này.

Chú Ngô nghe vậy quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi, ánh mắt kia trong khó hiểu mang theo một tia khinh thường, rõ ràng là cho rằng tôi suy nghĩ quá nhiều, việc liên quan đến con trai cưng của mình, nếu không phải tôi ngăn cản, ông ấy phỏng chừng đã sớm xông lên.

Bị tôi kéo không thể nhúc nhích, chú Ngô bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là chăm chú nhìn trong chốc lát, sau đó gật đầu nói: “Là của Tiểu Béo, nhất định là Tiểu Béo, đó là giày tôi dẫn nó đến cửa hàng mua tháng trước, là hàng hiệu đó, một đôi hơn mười đồng đó.”

“Ồ.” Tôi thở phào nhẹ nhõm, buông tay đang túm chú Ngô ra, ngạc nhiên nói: “Giày của Tiểu Béo sao lại ở chỗ này, nó chạy đến sau mộ phần làm chi?”

“Hừ.” Hơi có vẻ cáu kỉnh khoát tay chặn lại, chú Ngô vừa đi về phía sau mộ phần, vừa nói: “Con nít thích chạy lung tung, ai biết nó ra phía sau làm gì, chúng ta mau qua đó tìm nó, thằng bé cả ngày rồi chưa ăn gì, về nhà phải bảo mẹ nó làm chút thức ăn ngon.”

“Được thôi.” Chú Ngô không nhịn được tôi cũng không nhịn được, đáng tiếc khách hàng là thượng đế, thượng đế nói phải chịu khổ cũng không thể không nghe nha, tôi thở dài, mang đèn pin theo phía sau, nghĩ thầm thằng nhóc nhà ông là Tiểu Béo, cũng không phải Tiểu Còi, cho ăn một bữa nữa đến sáng liền thành Đại Béo.

Bất quá thành Đại Béo cũng tốt, ít nhất khi nó trốn sau loại mộ phần này là có thể từ hình dáng nhận ra ngay.

Lòng bàn chân sột soạt vang lên, tôi đi theo chú Ngô bước nhanh tới sau mộ phần.

Khi đến gần mộ phần, bước chân của hai người chúng tôi cũng không hện mà cùng chậm lại, phẳng phất như chiếc giày trắng chỉ lộ ra một góc kia là một vật sống vậy, chỉ một động tác lớn chút thôi cũng có thể dọa nó bỏ chạy.

“Tiểu Béo? Tiểu Béo à, ba tới đón con đây, về nhà thôi Tiểu Béo.” Chú Ngô vừa đi, vừa dùng thanh âm tự cho là từ ái gọi tên Ngô Tiểu Béo, đáng tiếc ông ấy không biết, ở loại địa phương này nghe được tiếng kêu như gọi hồn đó của ông, trẻ con nhát gan một chút có khả năng trực tiếp bị dọa ngất xỉu.

Nhưng chú Ngô kêu như thế, lập tức khiến cho tôi xác định một việc, đó chính là phía sau mộ phần này không có ai, chiếc giày đó cũng chỉ là giày mà thôi, rất có thể là Ngô Tiểu Béo dưới tình huống nào đó đã làm rơi ở đây, bởi vì không có đứa trẻ nào có thể bình tĩnh đứng trong nghĩa địa nghe được tiếng gọi của người thân mà không phát ra chút tiếng động nào.

Sự tình quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, khi tôi cùng chú Ngô vòng tới sau phần mộ, chỉ có một chiếc giày trắng lẻ loi rơi đó, đồ vật khác đều nhìn không thấy, càng không có bóng dáng của Ngô Tiểu Béo.

“Đây... Sao chỉ có chiếc giày này, người đâu rồi?” Nhặt lên chiếc giày kia, tay chú Ngô kích động run rẩy cả lên, ánh mắt lo lắng mà bối rối nhìn về phía tôi, hiển nhiên đã mất phương hướng.

“Trên mặt đất có dấu chân, chúng ta theo dấu chân qua đó nhìn xem sẽ biết.” Tôi ngòi xổm trên mặt đất nhìn bùn đất xung quanh chiếc giày, phát hiện chỉ có một ít dấu chân không rõ ràng lắm, bất quá có thể nhìn ra là một chân trần, một chân mang giày, hơn nữa dấu chân mờ mờ chỉ có một hướng, có lẽ không cần mất nhiều thời gian là có thể tìm được thằng nhóc thú vị kia rồi.

Ra dấu, tôi ý bảo chú Ngô theo sau tôi, mà tôi thì cẩn thận quan sát dấu chân trên mặt đất, vừa đi vừa dùng đèn pin bắn quét qua lại chung quanh.

“Tiểu Béo! Tiểu Béo con ở đâu! Nghe thấy thì hô một tiếng!” Chú Ngô trung khí (Đồng y chỉ khí trong dạ dày, có tác dụng tiêu hóa thức ăn và dinh dưỡng của cơ thể) mười phần, trực tiếp hô lên, tôi đi trước ông ấy, bị thanh âm kia chấn đến đau đầu.

“Ngô Tiểu Béo... Hồi hồn đi...” Tôi đảo trắng mắt, dùng thanh âm chỉ có mình có thể nghe được nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trón cho kỹ vào đừng để cho anh mày bắt được, nếu không nhất định sẽ đánh cho mày lòi shi*.”

Dấu chân nọ lúc nặng lúc nhẹ, thật sự không cách nào nhìn rõ ràng, tôi châm chước một chút, quyết định dựa vào cảm giác đi về phía trước tìm kiếm, không thể không nói, có đôi khi giác quan thứ sáu của con người vẫn rất chuẩn, tôi nhiều lần đều dựa vào giác quan thứ sáu để bắt được những tên trộm muốn chôm ví tôi.

Từ rừng cây nhỏ đi mãi tới dốc Hoang Tước, cảnh sắc chung quanh càng ngày càng mờ, những thứ như dấu chân đã sớm bị tôi vứt ra sau đầu, bởi vì căn bản nhìn không thấy, trừ phi tôi bò soài trên mặt đất đi tới, chưa biết chừng còn có thể nhìn thấy một điểm nhỏ tí tẹo.

Nhớ tới lời lão Sở nói trước khi ra ngoài, trong lòng tôi âm thầm thở dài, chỉ có thể nói với khả năng của lão Sở, tên kia tuyệt đối đã sớm nhìn ra được gì đó, cứ cố nín thin giả trò xấu, chưa biết chừng phải chờ thím Ngô chú Ngô tự mình tìm tới cửa mới bằng lòng hỗ trợ.

“Chú Ngô, Tiểu Béo nhà chú quả nhiên là chạy tới đây chơi, dốc Hoang Tước chú từng tới bao giờ chưa? Tôi không thông thạo nơi này lắm, khó tìm người.” Tôi dừng một chút, hỏi chú Ngô có thể dẫn đường tìm người được không, nơi này hoang vu yên tĩnh ít có bóng người, nói thật trong lòng tôi thật đúng là không nắm chắc, chỉ sợ dẫn hai người chúng tôi nhâm vào trong cống ngầm, hướng chỉ hiện giờ sắc trời đã tối đen, chỉ dựa vào cái đèn pin chết tiệt sắp hết điện của tôi, muốn tìm người cũng không dễ dàng đâu.

“Tôi nào tới loại địa phương này chứ, Tiểu Sở à, con có chắc tìm được Tiểu Béo nhà chú không, sao chú đã gọi lâu như vậy chưa từng nghe đáp lại.” Nhấn lại khuôn mặt già nua, chú Ngô khổ sở tìm con trai không được, trong nháy mắt hóa thân thành lão dân công cay đắng tủi hờn.

Liếc mắt nhìn chú Ngô một cái, lòng tôi nghĩ ông gấp tôi càng gấp hơn, chạy thật xa đến đây tôi rút cuộc muốn mưu cầu cái gì nha.

“Phỏng chừng đã chạy xa rồi, chúng ta cứ đi về phía trước thôi, nếu thật sự tìm không được chỉ có thể trở về trước, không chừng Tiểu Béo đã về nhà chờ chú rồi.” Bất đắc dĩ phát tay, tôi tiếp tục kiên nhẫn tìm kiếm.

Nhìn chung quanh một mảnh tối om, tôi cũng không khỏi có chút phát sợ, dưới đáy lòng âm thầm niệm mấy lần ông trời phù hộ, vô luận Thượng Đế Phật tổ hay Quan Thế Âm xinh đẹp, sớm một chút để tôi tìm được Ngô Tiểu Béo là tốt rồi, chỉ cần hiện tại để tôi tìm được, tôi liền cam đoan tuyệt không đánh nó.

Lại không nghĩ rằng, một lần tìm này tìm suốt cả đêm, vẫn tìm không được nó, mà tôi và chú Ngô lại lạc đường ở dốc Hoang Tước quỷ dị khó tả này.

Đều nói dốc Hoang Tước là một gò đất nhỏ, tôi hiện giờ có thể khẳng định, lời này con mẹ nó chính là lừa cha người ta mà.

Dốc Hoang Tước từ rừng cây nhỏ bên kia nhìn qua quả thực không lớn lắm, nhưng càng đi vào trong, có thể phát hiện “gò đất nhỏ” này thực tế diện tích rất lớn, hơn nữa cực kỳ sâu, độ dốc từ thấp đến cao rồi lại từ từ nghiêng xuống phía dưới, hơn nữa có hình dạng theo xu thế thung lũng, hai bên gò đất vẫn cứ rất cao, trung tâm lại đột nhiên lõm vào một khối, tiếp tục đi vào trong nữa chưa biết có thể nhìn thấy thêm những gì.

Phụ cận cỏ dại thừa thớt, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một hai cây cỏ thụ xiêu vẹo, còn lại ngay cả một cọng lông chuột cũng không thấy, thật giống như có một loại ma lực khiến cho những động vật nhỏ này không dám tới gần.

Bất tri bất giác đã đi hơn mấy giờ, tôi tâm tình cấu kinh giọng điệu khó tránh khỏi bắt đầu tồi tệ, chú Ngô cũng biết đã làm khó tôi, từ mới rồi đã không nói câu nào.

Tôi tưởng rằng ông ấy cảm thấy có lỗi với tôi, không đành lòng nhìn tôi ăn đói mặc rách còn phải kinh hồn táng đảm tìm con trai cho ông, mới đột nhiên trở nên an tĩnh thành thật như vậy, ai ngờ ầm ỹ nửa ngày thì ra ông ta để quỷ quần lên rồi.

“Chú, sao chú không nói sớm hả.” Tôi lui về sau hai bước, hai tay sờ soạng tìm bật lửa trên người, đồng thời cảnh cáo chú Ngô nói: “Đừng nhúc nhích, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, cũng đừng quay đầu lại nhìn, nhìn rồi hôm nay chú không chạy thoát đâu.”

Tôi trợn to mắt, hết sức chăm chú nhìn con quỷ kia, sau khi thấy rõ quỷ nọ thực tế chính là một nữ quỷ đầu bù tóc rối cả người đầy máu, trong lòng không khỏi trầm tĩnh lại.

Nói thật loại nữ quỷ này thấy nhiều rồi, bao nhiêu đứa đến tôi đều có thể đối phó, tôi sợ nhất chính là cái loại tiểu quỷ hoặc quỷ sơ sinh chưa lớn, bởi vì khi xử lý chúng chung quy khiến tôi cảm thấy tội lỗi khó tả, lão Sở từng cười nhạo, nói tôi giống loại đàn ông khi kết hôn không dám đánh vợ cũng không dám mắng con, đáng làm phòng nô mỗi ngày chịu hà hiếp.

(Tiêu: Phòng Nô nghĩa là nô lệ của nhà cửa, chỉ dân thành phố vay mượn nợ mua nhà, những người này có cuộc sống rất áp lực để trả hết những khoản vay đó)

Lắc đầu, tôi cố gắng làm cho mình không suy nghĩ lung tung nữa, lấy ra bật lửa đi tới bên cạnh chú Ngô.

Con nữ quỷ kia đan tay vào nhau vịn bên vai phải chú Ngô, xem chừng đã theo thật lâu, giờ phút này nhìn thấy tôi bước sang, nó cũng chỉ hơi giương mắt xem xét, trên khuôn mặt tái nhợt nhìn không ra nguyên trạng chẳng có tí biểu cảm nào.

“Chú Ngô, vừa rồi có phải chú đã quay đầu lại nhìn không? Sao để cho quỷ vịn vai rồi.” Yên lặng bật quẹt lửa, tôi giơ tay trái lên, mặt không chút thay đổi đem ngọn lửa màu tím sậm nọ vẽ đến lòng bàn tay và ngón tay, sau đó quay về hướng nữ quỷ ra dấu xin mời.

“Chú, chú vừa rồi cảm giác mặt sau hình như có người, tưởng là Tiểu Béo, quay đầu lại nhìn thoáng qua...” Vừa nghe là quỷ, chú Ngô nhất thời cả người run rẩy kịch liệt, ông rút cổ, sợ

sét nói: “Tiểu Sở à, nó, không có vấn đề gì chứ... Là loại quỷ gì vậy, có thể ăn thịt người không?”

“Không sao đâu, cô hồn dã quỷ mà thôi.” Không chớp mắt nhìn nữ quỷ đem bàn tay trắng khoát tay lên vai chú Ngô đặt vào lòng bàn tay tôi, tôi hít thật sâu một hơi, lại cảm thấy quỷ khí âm trầm, bàn tay trắng lúc đặt lên tay tôi, âm hàn lạnh buốt đâm vào xương cốt thoát cái đã tràn ngập toàn thân tôi, công việc tiếp đãi oan hồn, tuyệt đối không phải người thường có thể làm được.

“Sông Vong Xuyên phía trước, xin mau đầu thai, chúc cô thuận buồm xuôi gió.” Chỉ dẫn nữ quỷ đến nơi phía sau lưng chúng tôi, tôi giúp nữ quỷ kia đốt ba ngọn minh hỏa sau lưng, sau đó nhẹ nhàng đẩy cô ấy một cái, xem như giúp cô ấy một lần nữa đầu thai làm người.

Đang lúc tôi yên lòng, thân ảnh nữ quỷ dần dần biến mất, chợt nghe phía trước cách đó không xa truyền đến một tiếng gào to, tôi nghe tiếng nhanh chóng theo phản xạ quay đầu nhìn lại, liền phát hiện bạn nhỏ Ngô Tiểu Béo làm chúng tôi lo lắng đã lâu kia, cứ nhiên đứng cách đó hơn mười thước, vẻ mặt hung ác kinh khủng trừng chúng tôi.

Chương 4

Thuật phong quỷ chia làm ba đẳng cấp, tôi vừa sử dụng, chính là di thuật sơ cấp nhất trong thuật phong quỷ. Mục đích chính là dẫn oan nghiệt quay về âm phủ, để chúng nó không lưu luyến nhân thế nữa, có thể an tâm trở về đầu thai.

Bình thường oan hồn sẽ lưu luyến nhân gian, ba ngọn minh hỏa sau lưng đều đã dập tắt, ba ngọn minh hỏa này giống như chứng nhận thông hành của âm phủ vậy, chỉ có khi minh hỏa này phát sáng, oan nghiệt này mới có thể được cho phép thông qua sông vong xuyên chạy đi đầu thai, mà chức trách của thầy phong quỷ, chính là trợ giúp chúng, độ hóa chúng, để chúng không gây họa cho người thường.

Mà chiêu thả quỷ lão Sở dùng năm đó, là dị thuật so với độ oán càng thêm cao cấp thâm ảo hơn, nó có thể thông qua minh hỏa tím sẫm trong tay thầy phong quỷ đạt được mục đích khống chế quỷ quái, đáng tiếc chiêu này trừ phi có thể tự nhiên khống chế minh hỏa ra, còn cần một loại giấy bùa đặc thù khác, nếu không dựa vào thực lực của tôi bây giờ, có lẽ cũng có thể đủ để lập tức gọi quỷ quái tới xua quỷ quái đi.

Dị thuật cấp cao nhất trong cổ thuật phong quỷ, phong quỷ mới là chân chính, nó dùng để đối phó với những thứ đạo hạnh cao thâm, tội ác chồng chất, hung ác dị thường, không thể độ hóa oan nghiệt, lão Sở từng nói, thuật phong quỷ chân chính trước mắt, lệ quỷ có hung ác mấy cũng mấy cũng sẽ tan thành mây khói trong phút chốc.

Bất quá đối với người thường mà nói, quỷ quái này đều là những thứ không nhìn thấy, chỉ có số ít người có thể dưới tình huống đặc thù nhìn thấy được, mà thầy phong quỷ, lại dựa vào minh hỏa bản thân mang theo, để phân biệt oan nghiệt không phù hợp với thế giới hiện thực này.

Còn nhớ vài năm trước lần đầu học thuật phong quý, lúc ấy rất ngu rất ngây thơ tôi liền hỏi lão Sở, có thể nhìn thấy quý quái này, có phải bởi vì tôi có mắt âm dương hay mắt khai thiên gì đó không, hoặc nói tôi có thiên phú dị bẩm, từ bé đã có thể cùng đám kia kết nối.

Lão Sở rất không thích loại suy nghĩ kỳ quái chỉ thấy trong tiểu thuyết sinh viên đại học nảo tàn hay đọc này của tôi, khi tôi hỏi xong những lời này, ông lập tức liếc mắt nhìn tôi một cái tương đối ghét bỏ, sau đó châm chọc nói: “Mày Xuân Thu đại mộng cái gì đấy, những loại cao cấp này không phải thứ mày có thể chấm mút được đâu.”

(Tiêu: thành ngữ Xuân Thu Đại Mộng chính là chỉ những suy nghĩ không thực tế, bởi vì thời xuân thu chiến quốc, rất nhiều vua chúa vì xưng bá mà cực kỳ hiếu chiến, họ thường phấn đấu rất nhiều năm nhưng không đạt được, tựa như một giấc mơ thật dài, cho nên có câu nói xuân thu đại mộng.)

Do đó, khi tôi độ hóa xong nữ quý, quay đầu lại nhìn về phía Ngô Tiểu Béo, phản ứng đầu tiên của tôi chính là chẳng lẽ thằng nhóc này mới là thiên phú dị bẩm, có thể nhìn thấy nữ quý bên cạnh tôi?

Suy nghĩ này đại khái chỉ vòng vo trong đầu tôi vài giây, lập tức đã bị tôi phủ định, bởi vì tôi quan sát thêm một chút đã có thể khẳng định, đôi mắt nhỏ như mắt trộm kia của Ngô Tiểu Béo, chỉ nhìn tôi và chú Ngô chăm chăm mà thôi.

“Tiểu Béo, rốt cuộc tìm được con rồi, đến đây, chúng ta mau về nhà.” Nhìn thấy con trai đột nhiên xuất hiện trong rãnh đất phía trước, chú Ngô mừng rỡ, cất bước đi nhanh qua đó.

Tôi thấy cha con Ngô gia rốt cuộc đã sum họp, tưởng rằng sự tình xem như đã chấm dứt, không khỏi yên lòng, cũng cùng đi đến chỗ Ngô Tiểu Béo.

Song vẫn đứng cách hơn mười thước dùng vẻ mặt khác thường nhìn chăm chăm chúng tôi, Ngô Tiểu Béo lại phảng phất như căn bản không nhận ra chúng tôi là ai, nó thấy chúng tôi tới gần, nhất thời phát ra một tiếng kêu khiếp người, xoay lưng liền hướng thung lũng càng thêm âm trầm mặt sau dốc Hoang Tước chạy đi.

“Mẹ kiếp, đây là... Quý nhập?” Nghe tiếng thét chói tai như gà cắt tiết đó, lỗ tai tôi tê rần, chỉ cảm thấy cả người nổi đầy da gà.

Lúc này tôi và chú Ngô chỉ ngây ngốc đứng gần cửa vào khe lõm dốc Hoang Tước, bốn phía đen ngịt dọa người hoàn toàn hoang vu yên tĩnh, gió lạnh thấu xương gào thét thổi qua, thốc vào người tựa như kim đâm, thỉnh thoảng còn có thể từ trong bóng tối truyền đến vài tiếng vang dị thường, làm cho người ta nhin không được hoài nghi phải đang có thứ gì đó quanh đây đang rình rập không.

“Tiểu, Tiểu Béo rốt cuộc làm sao vậy?” Chứng kiến con trai quát to một tiếng chạy mất, chú Ngô thoáng cái luống cuống tay chân, ông bất an quay đầu lại nhìn tôi, xoay người muốn đuổi theo.

Lần này tôi không ngăn ông ấy lại, mà là vài bước chạy trước ông ấy, thu hồi bật lửa, dùng sức lắc lắc đèn pin, vội la lên: “Mặc kệ thế nào cũng không thể để cho cậu ta tiếp tục chạy sâu vào trong nữa, chúng ta mau đuổi theo!”

Dốc Hoang Tước này nếu có nữ quỷ, liền khó cam đoan không có những con quỷ khác, hơn nữa nhìn loại trạng thái vừa rồi của Ngô Tiểu Béo, không phải bị dọa điên thì chính là bị quỷ nhập, còn để nó chạy loạn nữa làm không tốt sẽ thật sự xảy ra nguy hiểm, đến lúc đó không có cách nào ăn nói với chú Ngô thím Ngô, lão Sở là người đầu tiên không tha cho tôi.

Theo hướng Ngô Tiểu Béo chạy trốn, tôi và chú Ngô một trước một sau theo sát đi lên, hai người tăng nhanh bước, vô luận dưới chân giẫm phải vật gì cũng không có thời gian cúi đầu nhìn, chỉ lo cầm đầu đuổi theo phía trước.

Từ dốc Hoang Tước tiến vào miệng khe lõm, càng đi vào trong càng có thể cảm giác được một luồng hơi thở quỷ dị không giống bình thường, tôi một mặt sốt ruột tìm kiếm Tiểu Béo, một mặt lại phải chú ý một chút dưới chân, đề ngừa nơi này sẽ có những chỗ như hồ nước ngầm gì đó, hiện giờ thì tôi và chú Ngô hai người, một người xảy ra chút phiền toái thôi cũng sẽ làm chậm trễ việc.

Đi mãi đi mãi, tôi phát hiện bên trong thung lũng cùng hoàn cảnh bên ngoài khác biệt rất lớn, bên ngoài là đất cằn cỗi trơ trụi, bên trong khe này lại cỏ dại um tùm cây cối rậm rạp, không khí cũng tương đối ẩm, hơn nữa càng ngày càng rộng lớn.

Không biết đi bao lâu, ngay lúc tâm tình tôi cáu kỉnh thở dốc, nghĩ muốn há mồm chửi má nó, phía trước đột nhiên xuất hiện một cửa động tối đen như mực, cửa động đó ở bên cạnh một gốc cây thấp lùn, chung quanh có bùn đất xới ra, tựa hồ gần đây mới bị đào ra.

Tôi xoa thắt lưng dừng bước lại, quay đầu nhìn chú Ngô cũng đồng dạng không chạy nữa, chĩa chĩa cửa động nọ nói: “Chúng ta tìm lâu như vậy cũng không nhìn thấy người, Tiểu Béo sẽ không chui vào trong đó chứ.”

“Vậy cũng chưa chắc, tôi thấy đứa nhỏ này hình như có chút bất thường, không chừng sẽ làm ra cái gì đấy.” Bị tảng đá chạc cây lớn lớn nhỏ nhỏ trên đường đập thảm, chú Ngô cũng một bụng tích lửa phòng chừng sau khi bắt được Ngô Tiểu Béo không cần tôi ra tay, ông ấy cũng tới cho ăn đánh một trận.

Thở dài, tôi nắm đèn pin trong tay, nương nhờ ngọn đèn màu vàng mỏng manh tối mờ kia nhìn xuống phía dưới.

Dấu vết đào bới gần cửa động này vô cùng chĩnh tề, bùn đất ném ra toàn bộ hướng về cùng một phía, kích cỡ của cửa động có thể chứa một người đàn ông trưởng thành chui qua, nhìn cũng không cạn hẹp như tưởng tượng trước đó của tôi, ngược lại có khả năng cực kỳ sâu.

Tôi ngồi xổm, vừa cẩn thận quan sát bùn đất xung quanh, phát hiện không chỉ có một dấu chân, thậm chí còn có dấu giày bột kiểu nữ, loại giày bột này những bạn gái tôi quen thời đại học thường hay mang, cho nên tôi tuyệt đối sẽ không nhận lầm, cái loại phía trước tam giác phía sau có một khối nhỏ này, bị các cô ấy giẫm lên một cước có thể đau đến 10 ngày.

Người nào ăn no rừng mỡ chạy đến loại địa phương này đào động còn mang theo gái? Tôi sờ sờ cảm, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Đang lúc tôi chuẩn bị đứng dậy rời đi, ánh đèn pin bỗng nhiên chiếu đến một thứ gì đó trong động, thứ phản chiếu kia khiến tôi thấy rất quen thuộc, chính là cái loại dây chuyền bình thường mua trong miếu, bên trong là vàng, bên ngoài là một lớp phủ thủy tinh mỏng.

“Chú Ngô, trên cổ Tiểu Béo có đeo vật gì không? Tỷ như con vật cầm tinh hoặc Bồ Tát.” Tôi đưa đèn pin vói vào trong động chiếu chiếu, càng thêm chắc chắn dưới này có người.

“Trên cổ?” Chú Ngô nghe vậy liền đi tới, khom lưng nhìn xuống phía dưới, gật đầu nói: “Có có, Tiểu Vân mua mấy cái cho nó đeo, có ngọc cũng có phật.”

“Vậy đúng rồi, Tiểu Béo phỏng chừng đã té xuống, chú Ngô chú ở đây chờ, tôi xuống ôm nó lên.” Nói xong, tôi đưa đèn pin giao cho chú Ngô, bảo ông ấy chiếu sáng cho tôi, sau đó vén tay áo lên, vịn mép động, thả người một cái liền nhảy xuống.

Khi rơi xuống đất va chạm khiến tôi không thể không vứt bỏ hình tượng té phịch trên đất, hơn nữa mặt đất này không biết là thứ gì, cứng muốn chết, hoàn toàn không có cảm giác xốp như bùn đất, ngược lại so với mặt đất trắng men trong nhà còn muốn cứng dày hơn, đau đến nỗi tôi muốn chửi cũng không chửi không nên lời.

Chậm rãi đứng dậy, tôi xoa cánh tay té sưng, phui phui bụi đất rơi trên người, cẩn thận nhìn bốn phía, phát hiện trong động này cư nhiên là kiểu dáng của một thạch thất.

Song thật sự quá tối, tôi căn bản nhìn không rõ toàn cảnh trong thạch thất, chỉ có thể cảm giác được đây là một căn phòng sửa chữa hoàn chỉnh, hơn nữa trong phòng còn đặt một ít vật phẩm, hẳn là dụng cụ sinh hoạt hoặc đồ trang trí các loại.

Nhưng thời đại hiện giờ sao lại có người xây dựng nhà cửa trong loại rừng núi hoang vắng này, hơn nữa còn xây dưới lòng đất?

“Đừng nói là xuyên không rồi nha.” Bước về phía trước từng bước một, đầu gối chân trái truyền đến đau đớn kịch liệt nhất thời khiến tôi hít ngược một ngụm khí lạnh, tôi khom lưng dùng tay qua loa xoa nhẹ hai cái, cảm giác quần đùi rách đã bị cọ rách như da heo rồi, không khỏi có chút ảo não.

Cũng may đi chưa được mấy bước, liền đụng phải một thứ gì đó mềm mềm, tôi ngồi xồm xuống, vươn tay sờ soạng qua đó, phát hiện thứ này toàn thân trên dưới đều là lông ngắn thật dày, xúc cảm cùng con chó vàng nhà hàng xóm không sai biệt lắm. Nhưng ngoại trừ lông mềm ở bụng ra, bộ lông phía sau lưng thứ này dị thường cứng rắn, tay chạm vào như đụng tới giáp xác vậy, chỉ có cái đầu xinh xắn tinh tế cùng lỗ tai nhón nhọn kia tương đối bình thường.

Chẳng lẽ trong lúc vô tình đã rơi vào ổ mèo hoang sao? Vậy nhất định ra không được rồi, lát nữa dứt khoát bắt nó cùng Tiểu Béo cột vào nhau, để chú Ngô đem hai chúng nó cùng kéo lên là được.

Nghĩ vậy, tôi liền bắt lấy hai móng của mèo hoang, muốn ôm nó lên, lại không ngờ rằng hai tay vừa mới dùng sức nâng lên, liền cảm thấy mu bàn tay trái truyền đến một trận đau đớn mãnh liệt như chọc thủng não.

“A!” Tôi khê kêu một tiếng, phản xạ có điều kiện buông hai tay ra, hơn nữa tay phải chống đất nhanh chóng xô dịch sang bên cạnh.

“Mẹ kiếp cư nhiên dám cắn ta.” Thật mẹ nó chó cắn Lã Động Tân không nhìn được tâm người tốt, mèo hoang thì mèo hoang, không bằng một móng mèo nhà ngoan hiền. Trong lòng tôi không ngừng mắng thầm, cũng không bao giờ muốn chạm vào con mèo hoang kia nữa... (Lã Động Tân một trong bát tiên trong truyền thuyết. Con chó thấy Lã Động Tân làm việc thiện là người tốt cũng cắn, dùng để mắng chửi người không biết phân biệt tốt xấu.)

Lúc này tay phải bỗng dưng chạm tới một thứ, tôi sờ sờ thử tính chất của nó, phát hiện đó là chân của một đứa bé, tâm trạng không khỏi mừng rỡ, lập tức xoay người bế nó lên.

“Chú Ngô, tôi tìm được Tiểu Béo rồi, mau nghĩ cách kéo chúng tôi lên.” Sau khi tôi chắc chắn là Tiểu Béo, liền ngửi đầu hương của động hô một tiếng, song qua vài phút, lại vẫn như cũ không nghe tiếng nào đáp lại.

Chương 5

*K*hông chỉ không đáp lại, mà ngay cả ngọn đèn pin vốn phải xuất hiện ở cửa động cũng không thấy đâu nữa.

Có khi nào là cửa động quá cao, cho nên căn bản không nhìn thấy, hay chú Ngô không kịp đợi, đã về thôn tìm người trước? Tôi ôm thằng nhóc béo nặng muốn chết này, trong bụng không ngừng suy xét biện pháp giải quyết.

Mà vừa rồi con mèo hoang cắn bị thương tôi kia, giờ phút này chẳng biết đột nhiên phát điên cái gì, cư nhiên mở đôi mắt mèo màu vàng, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp cổ quái, từng bước một chậm rãi đi về hướng tôi.

Trước đó tôi từng bị nó cắn, biết rõ con này lợi hại, hiện giờ nhìn dáng điệu này của nó, không khỏi có chút sợ, nghĩ đến bị loại mèo hoang không rõ lai lịch này cắn bị thương trở về khẳng định phải chích ngừa, vạn nhất bị nhiễm vi khuẩn gì gì đó thì càng phiền toái, tôi là người lớn còn không sao, Tiểu Béo tuyệt đối không thể để cho nó cắn được.

Tôi ôm chặt Tiểu Béo, theo động tác của mèo hoang chậm rãi di chuyển về phía sau, đi còn chưa được vài bước, lại cảm giác phía sau lưng đột nhiên có thứ gì đó đụng phải, tôi thoáng sửng sốt, nhanh chóng xoay người ra sau nhìn xem, tiếc rằng hiện giờ ánh sáng không đủ, hoàn toàn nhìn không rõ rốt cuộc là cái gì trước mặt, nhưng tôi có thể khẳng định, đó tuyệt đối không phải thứ gì tương tự vách tường, bởi vì trong cứng rắn nó lại mang theo một loại mềm mại đặc thù, thật giống như thân thể của đàn ông vậy.

Suy nghĩ một chút, tôi liền một tay ôm lấy Ngô Tiểu Béo, tay kia gian nan rút ra bật lửa. Mặc dù ánh sáng của minh hỏa ở loại địa phương này không có tác dụng quá lớn, nhưng đối với quỷ quái mà nói có lực sát thương cường đại, tôi vô cùng hoài nghi tôi vừa mới đụng phải người con oán quỷ nào.

Quang mang tím sẫm chợt sáng lên trước mắt, một khuôn mặt đàn ông lạnh lùng nghiêm khắc bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi, khuôn mặt kia không có một tia cảm xúc, lạnh lùng như lệ quỷ, tóc đen ngắn có chút hỗn độn tản mát trên trán, nhưng vẫn như cũ không che dấu được sự sắc bén lộ ra trong đôi mắt kia.

Nếu như là trước kia, tôi có khả năng sẽ cho rằng đây là một con người, nhưng từ khi tiếp nhận nghề thầy phong thủy này rồi, tôi rất nhanh có thể nhận ra loại quỷ quái này cùng con người bất đồng. Nhìn vết máu từ trán hắt uồn lượn chảy xuống phía dưới, cùng khuôn mặt tái nhợt kia, tôi liền biết đây cũng là một oán quỷ chết ở rừng hoang núi vắng.

Thở dài, tôi đưa tay nắm lấy bả vai quỷ nam kia, muốn lật người hất qua, tiến vào sông Vong Xuyên tiến hành độ hóa, lại không ngờ rằng tay phải vừa chạm vào vốn phải cảm nhận được một cỗ rét lạnh mãnh liệt, nhưng khối thân thể dưới tay này, chẳng những không có loại khí âm hàn này, trái lại có một luồng khí tức ấm áp không ngừng từ trong cơ thể toát ra.

Đây là oán quỷ nơi nào, đây mẹ nó rõ ràng là một người sống mà!

Tôi hú lên quái dị, cuống quýt lui về sau hai bước, mồ hôi lạnh trong nháy mắt liền chảy đầy người.

“Người, người là người?” Tôi ngạc nhiên chen lẫn nghi ngờ nhìn nhân ảnh một lần nữa ẩn vào trong bóng tối kia, mạnh mẽ trấn định ôm chặt Ngô Tiểu Béo.

Nghĩ đến trước đó nhìn thấy mấy dấu chân ở cửa động kia thì có vị trước mắt này, cũng không biết bọn họ nửa đêm canh ba đến loại địa phương này để làm gì, hiện giờ loại tình huống này, người sống so với người chết càng đáng sợ hơn, vạn nhất là tử tù vượt ngục tôi đây hôm nay liền hoàn toàn toi đời.

Không đợi tôi suy nghĩ xong, trong bóng tối đột nhiên vươn tới một cánh tay, tôi ôm Tiểu Béo tránh né không kịp, thoáng cái đã bị y bắt được cổ, áp lực cường đại nhất thời siết đến tôi ngừng thở.

“Bà mẹ mày... Buông tay!” Bật lửa rơi trên mặt đất, tôi cùng tay phải vẫn còn lưu lại minh hỏa túm lấy cổ tay người đàn ông kia, muốn bắt y buông tay ra.

Đáng tiếc sức y lớn vô cùng, tay mang găng đặc thù càng siết càng chặt, cơ hồ bẻ gãy cổ tôi tại chỗ.

Nổi sợ hãi tử vong trong nháy mắt chiếm lấy tôi, bởi vì thiếu dưỡng khí, hai tay tôi dần dần mất sức, đừng nói túm lấy tay gã đàn ông kia, mà ngay cả thằng nhóc béo trong ngực tôi cũng suýt nữa ôm không được.

“Sở Tàn Hán là gì của ngươi.” Người đàn ông kia đột nhiên mở miệng, thanh âm trầm thấp rét lạnh như tra khảo phạm nhân, từng lời nói ra lại khiến tôi không khỏi chấn động.

Sở Tàn Hán là tên của ông nội tôi, tôi lần đầu tiên biết tên của ông đã nghĩ, hay nhỉ, ngài đây một mình chiếm ba triều đại, so với chủ tịch còn có phong cách hơn. Hiện tại xem chừng, cái tên vô cùng trâu bò này cứu vớt mạng nhỏ của tôi.

Nghĩ đến đây, tôi vội vàng lấy bàn tay suy yếu vỗ vỗ cánh tay y, y hiểu ý, lập tức giảm lực đạo trên tay đi rất nhiều.

Tôi mở mắt, phát hiện người đàn ông kia chẳng biết từ khi nào đã vẩy sáng một cây gậy huỳnh quang lớn cắm trong túi xách trước ngực, nương nhờ quang mang lạnh lẽo này, tôi mới nhìn rõ, khuôn mặt này không chỉ khiến cho đàn ông bình thường hâm mộ ghen tỵ, còn có một vóc người cực kỳ cao ngất trắng kiêu.

Trên tay trái y túm lấy tôi mang một găng tay da dày màu đen, găng tay kia cực kỳ to, làm vượt quá tay người thường những hai vòng, không biết có tác dụng gì.

Mà con quái miêu trước đó cần bị thương tôi, đang lười biếng nằm soài trên tay y, phía sau lưng lân giáp màu đen quý dị kỳ lạ đã thu vào, mắt mèo màu vàng kim sắc bén dị thường, thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngô Tiểu Béo trên tay tôi.

“Sở Tàn Hán là ông nội tôi, hiện giờ đang ngủ ở nhà đó, ông gần đây thiếu một bảo mẫu hầu hạ, anh nếu có hứng thú, có thể đến xin việc.” Cổ bị bóp lâu, khi tôi há mồm ra lần nữa thanh âm đã trở nên khàn khàn, nhưng thua người không thua trận, tôi không muốn làm cho nhà họ Sở mất mặt, chỉ có thể mạnh mẽ nhin cổ họng nóng rất đau đón giọng gao nói xong câu này.

Nheo mắt lại, người đàn ông kia lạnh lùng vút cho tôi một cái liếc mắt, lại nhìn bật lửa rơi trên mặt đất một chút, tựa hồ tin lời tôi nói.

“Nếu còn muốn sống sót ra ngoài tốt nhất nên ngậm miệng chó của mày lại.” Y rút cuộc buông tay ra, xem như tha cho tôi một mạng, con quái miêu kia cũng vào lúc y buông tay hết sức cơ trí lùi lên bả vai y.

“Nói không lại tôi thì bảo tôi câm miệng, biến mẹ đi.” Tôi xoa cổ đau đón không thôi, không nhịn được kỳ quái tên này sao lại quen biết ông nội tôi, y cùng ông nội có quan hệ gì, đến nỗi có thể vì cái tên Sở Tàn Hán này mà tạm tha cho tôi.

Y hiển nhiên nghe được câu này của tôi, ánh mắt sắc bén lập tức đậm sang, tôi khinh thường chề môi với y, đôi tay ôm Tiểu Béo, nhân tiện hoạt động cánh tay trái sớm đã tê rần.

Nhặt bật lửa trên mặt đất, tôi nhìn chung quanh, muốn tìm chỗ bò lên, về phần người đàn ông lạ lùng trước mặt này, chẳng liên quan gì đến tôi.

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của tôi, người đàn ông nhú nhú mày, thấp giọng nói: “Từ đây không ra được, đi theo tôi.”

Nói rồi, mặc kệ tôi có bằng lòng nghe lời y hay không, tự ý đi về phía trước.

Tôi chửi nhỏ một tiếng, rơi vào đường cùng chỉ có thể đi theo sau y, ai ngờ hơi nhấc chân liền cảm thấy một trận đất trời ngã nghiêng, trước mắt cơ hồ chớp mắt đã tối sầm đi, tôi dừng một chút, nghĩ có lẽ mới rồi bị bóp cổ bây giờ còn chưa khôi phục lại sức, liền không nghĩ ngợi nhiều nữa, cắn răng đuổi theo.

Dọc theo thạch thất đi về phía trước, là một con đường khá hẹp, trên vách tường sắc sỡ hai bên đường hình như vẽ rất nhiều thứ, đáng tiếc ánh sáng quá mờ căn bản nhìn không rõ lắm, tôi cũng không có tâm trí nào nghiên cứu thứ này, chỉ lo theo sát phía sau người đàn ông kia.

Lúc này chợt nhớ tới trước đó khi dùng minh hỏa chiếu sáng nhìn thấy trên mặt người đàn ông có không ít vết máu, tôi không nhận được bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ người này lúc từ cửa động nhảy xuống té bị thương? Đây chẳng phải so với tôi còn thảm bại hơn sao.

Song loại suy nghĩ này căn bản không có khả năng thành lập, bởi vì thân thủ của người đàn ông này khi tóm lấy tôi vừa nhanh lại vừa tàn nhẫn, ngay cả tiếng động cũng không có, thế thì càng kỳ quái, rốt cuộc là thứ gì có thể khiến cho y bị thương thành như vậy.

“Phát giác cái gì, đi mau.” Ngay khi tôi còn ngây người, người đàn ông kia đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt khẩn trương đẩy tôi lên phía trước, còn bản thân thì tiện tay gõ lên phiến đá trên vách tường gần đó.

Nhìn y thay đổi sự nghiêm túc tinh táo bình thường, lộ ra vẻ mặt luống cuống, tôi không khỏi có chút kỳ quái, nhưng vẫn mau chóng bước nhanh về phía trước.

Càng đi sâu vào trong con đường đá này, càng có thể cảm nhận được một loại âm lãnh và áp lực xâm nhập xương tủy, loại áp lực này tôi vô cùng quen thuộc, chính là cảm giác thường xuyên xuất hiện khi tới gần những mộ phần trong rừng cây nhỏ.

Có khi nào nơi này cũng có người chết không? Vậy thạch thất, thạch đạo lại còn có người chết, chẳng lẽ...

Lòng tôi thoáng trầm xuống, cố sức tới gần vách tường đi lại, quả nhiên phát hiện giữa ánh sáng lại tối mờ như ẩn như hiện, thứ gì đó cùng loại như đế cấm nển, lại kết hợp với những bức tranh sắc sỡ nhìn thấy trên vách tường này trước đó, liền có bảy tám phần khẳng định.

“Cẩn thận dưới chân.”

Đang lúc tôi lâm vào suy nghĩ, trên tay người đàn ông kia chẳng biết gõ trúng phiến đá nào, chỉ nghe cách một tiếng vang của cơ quan, dưới chân tôi bỗng nhiên trống rỗng, cả người nháy mắt rơi xuống.

“Mẹ kiếp!” Lại dùng tư thế bắt nhả rơi xuống đất, tôi ôm Ngô Tiêu Béo thông khổ trở mình trên mặt đất, làm cho cái mộng chịu đủ sự tàn phá của tôi có thể được tạm thời xoa dịu.

“Tổ cha mày!” Nhìn người đàn ông kia động tác lưu loát nhảy đến bên cạnh tôi, tôi không khỏi nổi giận trong lòng, há mồm mắng chửi tổ tông mười tám đời nhà y.

“Câm miệng.” Y ra hiệu dừng lên tiếng, kéo tôi rất nhanh trốn vào trong, kề sát vách tường ngồi xổm xuống rồi không hề lên tiếng nữa, nín thở ngưng thần tựa hồ đang đợi gì đó.

Tôi bị tư thế này của y quấy nhiễu mất cả hứng mắng chửi người, chỉ cảm thấy toàn thân nặng trĩu, đầu óc choáng váng mắt nỏ đom đóm, dựa vào vách tường liền muốn ngủ.

Thời gian từng chút qua đi, chung quanh không gian nhỏ hẹp, lại yên lặng đáng sợ, chỉ có điều bên cạnh có hai người sống, tâm tình sợ hãi cũng không mãnh liệt như vậy.

Ngay khi tôi ôm đại lò sưởi Ngô Tiểu Béo mệt mỏi sắp ngủ, trong thạch đạo chỉ cách đỉnh đầu một tầng cơ quan đá phiến, thỉnh linh truyền đến một trận thanh âm bò sát sột sột soạt soạt, thanh âm kia càng ngày càng gần, phảng phất như ngay bên tai vậy, nhất thời liền dọa tôi giật mình.

“Thứ gì vậy?” Tôi trợn mắt ngửa đầu nhìn đá phiến phía trên, thấp giọng hỏi: “Sao cảm giác như phía trên có người...”

“Không phải người, đừng nói nữa.” Cắt ngang nghi vấn của tôi, người đàn ông đưa tay sờ sờ con quái miêu trên vai mình, trong ánh mắt hiện ra một tia lăm liệt.

Vừa nghe không phải người, tôi lập tức yên tĩnh lại, càng thêm tin chắc nơi này có khả năng chính là cổ mộ trong truyền thuyết, hiện giờ trên đỉnh đầu chúng tôi, có lẽ chính là cơ quan âm khí khủng bố quỷ dị trong cổ mộ này, mà không gian nhỏ hẹp trước mắt chúng tôi đây, không chừng là ám đạo thông về phía mộ thất chính hoặc nhĩ phòng.

Ai ya, nếu thật sự là vậy, chờ sau khi trở về nhất định phải mang người trong thôn sang đây, đào ra thứ tốt sẽ đưa đến cục di vật văn hóa, thứ hư hỏng tự mình giữ lại bán lấy tiền.

Trong tai nghe tiếng vật kia bò sột soạt, trong đầu tôi bắt đầu suy nghĩ hành động đào mộ ngày mai, đáng tiếc mộng đẹp còn chưa thành, tôi đã cảm giác được, vật trên đỉnh đầu kia vừa vặn đến ngay trên chúng tôi, lại hoàn toàn dừng bất động, tựa hồ đang nghiêng tai lắng nghe, bên trong ám đạo này, có còn lại người sống nào không.

Chương 6

“*Này...*” Bị thứ gì đó ngừng trên đầu rình mò cảm giác cực kỳ không tốt, tôi nhìn người

đàn ông bên cạnh một chút, phát hiện sắc mặt y cũng có chút khó coi, không nhìn được trong lòng càng không yên tâm nói: “Có phải nó đã phát hiện ra chúng ta rồi không?”

Lắc lắc đầu, người đàn ông không mở miệng, nhưng từ trong sắc mặt có thể thấy được, y cũng không chắc lắm.

Bất an trong lòng dần dần tăng lên, tôi ngửa đầu nhìn phiến đá phía trên, nghĩ thầm không biết phiến đá này dày bao nhiêu, thứ kia nếu chỉ đứng phía trên cũng được đi, vạn nhất là một mảnh

thứ quái thai lực lớn vô cùng, thoáng cái phá tan phiến đá này, lập tức có thể nhìn thấy được chúng tôi, đến lúc đó ở nơi nhỏ hẹp tối đen này, muốn chạy cũng không kịp.

Con người chính là như vậy, càng dưới trạng thái sợ hãi, càng dễ ảo tưởng rất nhiều màn nguy hiểm, nhất là loại chơi nhiều game như tôi đây, đủ loại cảnh tượng máu me cơ hồ nhảy mắt vòng vo trong đầu.

Không nghĩ tới tôi mới ảo tưởng xong trong đầu, chợt nghe được trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng vỡ tan thanh thúy, thanh âm kia vừa vãn ngay giữa tôi và người đàn ông, có vẻ dị thường quỷ dị.

“Không phải chứ...” Tôi nhìn chằm chằm nơi phát ra tiếng động kia, còn đang suy nghĩ khả năng thứ kia phá tan phiến đá nhảy xuống, người đàn ông ôm mèo bên cạnh lại đột ngột dùng sức đẩy tôi, gằn nhẹ nói: “Chạy mau!”

Y vừa quát xong một câu này, phiến đá giữa hai người chúng tôi liền “cách” một tiếng vỡ vụn, một cánh tay khô gầy đen đúa thành linh từ giữa khe đá phiến lộ ra, mang theo vô số mảnh vỡ, bụi bặm cùng một luồng âm khí khiến người ta sợ hãi lao thẳng tới mặt.

Cánh tay nọ mặc dù khô héo, nhưng vô cùng mạnh mẽ, đầu cuối cánh tay còn có thể nhìn thấy vài mảnh vải nát niên đại rất xưa, phảng phất như đang chỉ rõ tuổi tác của chủ nhân cánh tay này ít nhất cũng gấp tôi mười mấy lần. Nó không ngừng vung vẩy, giương nanh múa vuốt tựa hồ muốn bắt lấy cái gì đó, sau khi vung vẩy lung tung vài cái không có kết quả, liền bắt đầu dùng sức gạt những phiến đá chung quanh khe hở cũng đồng dạng sắp vỡ vụn.

“Đừng ngăn người nữa, chạy mau!” Người đàn ông thấy tôi bị dọa đến quên nhúc nhích, không khỏi nhíu mày rống giận, sau đó ôm mèo đen trên vai qua hướng sâu bên trong ám đạo ném một cái.

Con mèo đen nọ nhanh nhạy phi thường, cùng lúc bị ném ra liền điều chỉnh tốt tư thế, sau khi vũng vàng tao nhã rơi xuống nhanh chóng chạy về phía trước, tốc độ nhanh giống như tia chớp, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Thấy mèo đen đã chạy vội đi trước dẫn đường, người đàn ông không thèm quan tâm đến tôi nữa, đi thẳng theo dấu mèo đen rất nhanh chạy trốn.

Nhìn thấy y trong loại địa phương chật hẹp này vẫn có thể chạy trốn tự nhiên như thế, tôi xấu hổ đồng thời cũng ôm chặt thẳng nhóc béo trong lòng, dùng hết khí lực toàn thân theo phía sau, sợ sẽ bị y bỏ lại, nghĩ đến khí lực vừa rồi của thứ kia, bị nó bắt được tuyệt đối không có đường sống.

Trong ám đạo so với thạch thất và thạch đạo phía trên ẩm ướt hơn nhiều, hơn nữa che kín nước bùn và rêu, điều này làm cho tôi không nhìn được cảm thấy kỳ quái, tại sao nơi phía trên còn bảo tồn được khô ráo hoàn hảo như vậy, dưới này chỉ vẩn vện cách nơi đó một bức vách nhưng lại mục nát như thế, nếu đặt di vật văn hóa ở loại địa phương này, chẳng phải đã sớm nát thành bùn rồi?

Tôi vừa trôn vừa tự hỏi, dưới chân trơn trượt không chịu được, có mấy lần suýt nữa thì ngã quỵ trên mặt đất, đáng tiếc phía sau tiếng bò sát làm người ta sồn tóc gáy kia không cho phép tôi ngã xuống ở đây.

Ngay khi chúng tôi vừa mới thoát khỏi phía dưới phiến đá nọ, đột nhiên truyền đến một trận tiếng vỡ vụn thật lớn, không cần phải nói cũng biết, là thứ kia đã hoàn toàn đập bể phiến đá kia, hiện giờ có thể khẳng định, bị thứ kia bắt được hậu quả tuyệt đối không chỉ như đá phiến vỡ nát kia đâu.

Không thể chết ở loại địa phương này được.

Tôi nhìn không được bắt đầu khẩn trương sợ hãi, dưới chân bước tiến càng thêm bối rối luống cuống, mắt thấy người đàn ông phía trước sớm đã không thấy bóng dáng đâu, chỉ để lại mình ở đây trong ám đạo tay nhìn không rõ năm ngón này tuyệt vọng chạy thoát thân.

Hiện giờ ngẫm lại, có lẽ vết máu trên trán người đàn ông kia chính là do thứ này tạo thành, sớm biết thế lúc đầu trong thạch thất vô luận thế nào tôi cũng phải nghĩ cách ra ngoài, chính là tin lời chó má của tên đàn ông kia mới lưu lạc đến nông nỗi này, hiện giờ cư nhiên còn bị y vứt lại mặc kệ.

Đồ chó, tôi càng sợ hãi, trong lòng càng không ngừng mắng thăm, chỉ hy vọng có thể mau chóng tìm một chỗ ẩn nấp, mang nặng chạy trốn căn bản chạy không được xa, tôi đã có thể cảm giác được thứ kia cách tôi không xa nữa.

Loại thời điểm này đặc biệt muốn đem Ngô Tiểu Béo trong tay vứt bỏ, nếu vứt bỏ nó chưa nói có thể nhanh hơn được bao nhiêu, cho dù có trốn cũng dễ trốn hơn, nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt trông mong của chú Ngô thím Ngô, tôi căn bản không có cách nào tiếp tục suy nghĩ nữa, bởi vì chỉ nghĩ thế thôi, cảm giác tội lỗi trong lòng liền tăng tăng bất tận.

Tiếng bò sột sột soạt soạt càng ngày càng gần, trán tôi không ngừng toát mồ hôi lạnh, hai chân sớm đã không nghe sai bảo, chỉ có thể cảm giác được tốc độ của thứ kia so với tôi chậm hơn không bao nhiêu nữa, tựa hồ lập tức sẽ gần ngay trước mắt, tôi cơ hồ có thể tưởng tượng được đầu lâu khô buồn nôn cùng bồn miệng máu với răng nanh nhọn hoắt kia.

“Móa!” Hơi chút không để ý, dưới chân tôi trượt mạnh một cái, cả người đột nhiên ngã vào trong một đoạn ám đạo hướng xuống, ám đạo nọ cùng phần trước kia giống nhau, ẩm ướt trơn dính tràn ngập mùi thối nát, trượt xuống không khống chế được khiến lòng tôi chột lạnh, sợ hãi kinh hoàng không ngừng nảy lên trong lòng, hận không thể cắn đứt lưỡi mình tại chỗ.

Ôm sát Ngô Tiểu Béo vẫn đang hôn mê bất tỉnh không hay biết gì, tôi chật vật không chịu nổi ngã nhào tới cuối, mãi đến khi đập phải một thứ gì đó như cơ quan, cuối cùng mới ngừng lại.

Biết mình gắng gượng còn sống sót, tôi ôm một tia chờ mong mở mắt, đột ngột ánh sáng lóe vào mắt khiến tôi không thể không lần thứ hai nhắm mắt lại quay đầu đi tránh né.

“Chậm vậy.” Ngữ điệu lạnh lùng quen thuộc vang lên bên tai, không đợi tôi kịp phản ứng, đã bị một thứ chó nào đó không biết xấu hổ túm qua.

“Ồi chào, đây là tên mà cậu nói? Nhìn qua rất đáng yêu mà, còn ôm đứa nhỏ nữa.”

Giọng nữ dịu dàng ngả ngón xuất hiện bên trái phía trước tôi, tôi mở mắt, sau khi nhìn thấy một đầu uốn xoắn trang điểm xinh đẹp, bật người đem câu “Con mẹ nó mày mới đáng yêu” vừa muốn nói ra khỏi miệng nghẹn trở về, nghiêm mặt ngầu nén giận cẩn thận quan sát đôi phương.

Đó là một nữ giới thời trang vóc người đầy đặn, mang giày ống cao quần bó da ôm sát người, tóc cô ta được uốn nhuộm thành lọn lớn buộc cao sau ót, có vẻ gọn gàng lại tràn đầy sức sống. Tóc chia ngôi giữa xinh đẹp cùng bộ ngực khêu gợi khiến kẻ khác kinh diễm, một đôi mắt phượng dài mảnh trong suốt động lòng người nhìn chăm chăm tôi, đôi môi đầy đặn hơi cong lên, cười như không cười.

Chỉ có điều hết thấy những nét đẹp này đều bị súng bán tự động màu đen ôm trong tay cô ta che giấu hết, từ phẩm chất, độ sáng bóng và khí lực khi cô ta ôm nó sử dụng đến xem, tuyệt đối là hàng thật không thể nghi ngờ.

Một mỹ nữ xuất hiện trong cổ mộ tay ôm súng tiểu liên, cùng một người đàn ông cường kiện mang tuyệt kỹ nuôi mèo đen cổ quái, hết thấy những thứ này đều nói cho tôi biết, thân phận hai người kia tuyệt không tầm thường.

Kẻ trộm mộ.

Trong đầu tôi nháy mắt toát ra một câu, thần kinh không khỏi căng thẳng hẳn lên, cẩn thận nhìn họ.

“Đừng sợ, chúng tôi không phải người xấu.” Cười nhạo một tiếng, cô gái kia vẻ mặt khinh thường châm chọc nói: “Nhưng trước hết phải nghĩ biện pháp bảo trụ cái mạng nhỏ của mình đi nhóc, cậu còn chặn ở cửa động nữa, cẩn thận tôi không khách khí nha.”

Nghe vậy, tôi vô thức quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện mình đang đứng trước vách ngăn cơ quan bị mở ra, nghĩ đến sinh vật lạ vừa mới truy sát mình, không khỏi ứa mồ hôi lạnh, nhanh chóng lùi sang bên cạnh.

Chỉ chốc lát sau, thanh âm sột sột soạt soạt xuất hiện ở cửa động, cô gái kia móc ngón tay trên cò súng, đem hòng súng nhắm ngay thạch động, thấp giọng nhắc nhở nói: “Đao Phong, tới!”

“Ừ.” Gật gật đầu, người đàn ông được gọi là Đao Phong kia nhanh chóng ném cho tôi một cây gậy huỳnh quang lớn, cũng không quay đầu lại nói: “Qua bên kia trốn kỹ vào, không gọi thì cậu đừng đi ra.”

Nói xong, y liền cùng con quái miêu kia, một trái một phải ẩn núp gần cửa động, thân hình giáo trá linh mãnh như báo săn.

Tôi nhặt gậy huỳnh quang lên, ôm Tiểu Béo hai ba bước chạy đến nơi cách phía sau mỹ nữ không xa, phát hiện cư nhiên có một khối quan tài gỗ đặt trên bệ đá, tôi lại càng hoảng sợ, bước chân chần chừ, không biết có nên tới gần thứ âm u này không.

Song còn chưa kịp đưa ra quyết định, thứ phía sau kia cũng đã từ trong thạch động chui ra.

Tôi lui về phía sau hai bước quay đầu nhìn lại, phát hiện đó cư nhiên là một quái vật hình người thân hình cao lớn cường tráng, cơ thịt toàn thân nó đều đã thối rữa, cánh tay trái cẳng nát đến chỉ còn lại đầu khớp xương, duy chỉ có da mặt còn lưu lại nửa hoàn hảo, nhưng là kết quả của những khối thịt chấp vá nên, chỉ có thể càng thêm máu me ghê tởm, khiến kẻ khác buồn nôn.

Quái vật kia mới vừa chui ra khỏi thạch động, liền rống giận thẳng hướng mỹ nữ ngay trung tâm đang mang súng đứng đó đánh tới, đối mặt với cái thứ hung hãn như thế, mỹ nữ như cũ không chút hoang mang, ngay cả vị trí cũng không xê dịch chút nào.

Ngay khi quái vật kia muốn nhào lên mỹ nữ, mèo đen vốn bò rập ở gần cửa động đột nhiên nhảy dựng lên, móng vuốt sắc nhọn bật ra, phối hợp với răng nanh đồng dạng sắc bén thoáng cái nhảy lên đỉnh đầu quái vật, không chút do dự một ngậm đem da mặt không còn thừa lại bao nhiêu của quái vật kia xé xuống.

Chất lỏng tím sẫm nháy mắt trào ra, quái vật bởi vì công kích của quái miêu này mà động tác dừng lại, thừa cơ hội này, Đào Phong trốn bên cạnh lập tức di chuyển lên.

Động tác y nhanh như sét đánh, lợi dụng khi chạy mang theo quán tính nhẹ nhàng nhảy về phía trước, tay trái đeo găng dày một phen bọc lại đầu quái vật, đồng thời đầu gối phải cong lên hung hăng đặt ở cổ quái vật, phút chốc đã đẩy ngã quái vật kia xuống đất.

Theo một trận tiếng vang của xương cốt vỡ vụn, đầu quái vật kia đã bị y dùng sức thô bạo đập vụn, chất lỏng ghê tởm trong nháy mắt chảy đầy đất.

Đào Phong cũng không ham chiến, thấy mục tiêu đã đạt thành, lập tức trở mình nhào lộn đến xa xa.

Mà mỹ nữ vẫn khí định thần nhàn chờ Đào Phong biểu diễn xong, thì xem xét chuẩn thời cơ này, hung hăng bóp cò súng, tiếng súng vang dữ dội quanh quẩn thật lâu trong thạch thất, đợi đến khi khói thuốc súng bốc lên cùng mảnh vụn của vỏ đạn rơi xuống hết, quái vật vốn hung ác thô bạo kia đã biến thành vụn bã.

Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy phát sinh trước mắt, không biết nên làm vẻ mặt gì cho phải.

Nhìn một mảnh cặn bã tung tóe trên mặt đất, tôi tinh mắt phát hiện, mỗi một súng của mỹ nữ kia đều bắn vào chỗ khớp xương của quái vật, không có một viên nào dư thừa, khó trách nhanh như vậy đã có thể đem thứ to lớn bằng bốn người trưởng thành này giải quyết.

“Xử đẹp!” Mỹ nữ huyết sáo, tao nhã thu hồi súng tiểu liên, giày ống cao xinh đẹp hùng hổ bước tới vài bước, một cước dẫm nát đám xương vụn.

Chẳng qua chưa đợi cô ta kịp quay đầu hướng Đào Phong khoe khoang, trong đám xương vỡ thành một bãi kia đột ngột vươn ra một cánh tay, chộp mạnh lấy mắt cá chân cô ta!

Biên cô đột ngột, mỹ nữ phản ứng không kịp vừa vặn bị chop, khê kêu a một tiếng liền muốn rút chân ra, tiếc rằng quái vật kia sức lực quá lớn, một cánh tay khô nắm chặt được liền không muốn buông ra nữa, mặc cho mỹ nữ đạp đá thế nào cũng không thể vẫy nó ra được.

“Đao Phong mau tới giúp tôi!” Trên mặt lộ vẻ không nhịn được, mỹ nữ cảm sung lên rồi lại bỏ xuống, có thể thấy được, cô ấy kỳ thật rất muốn bắt chấp hậu quả trực tiếp nổ súng đem cánh tay khô này bắn nát, đáng tiếc tay nó túm chặt mắt cá chân cô ta không tha, khoảng cách gần như thế, mù quáng nổ súng kết quả nhất định là chân của mình sẽ gặp họa theo.

“Xảy ra chuyện gì.” Đao Phong nhíu mày, đi qua ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét bàn tay quái kia.

“Sao tôi biết được!” Mỹ nữ dùng sức giật giật chân, phát hiện vẫn không cách nào rút ra, không nhịn được lửa giận tăng vọt, đôi mắt xinh đẹp quét nhìn hải cốt còn lại của quái vật, tựa hồ muốn bắn nát chúng lần nữa.

Mà vẫn đứng ở xa xa nhìn lại, tôi thì rõ ràng nhìn thấy mặt trên của hải cốt, bám vào một cái bóng màu đen, cái bóng nọ đang từ từ tụ thành hình người, phần đầu tụ trước tiên, cho thấy một chữ “Tù” (囚) quỷ dị.

Tôi còn nhớ, lão Sở khi dạy tôi thuật phong quỷ từng nói, loại oan nghiệt 'Tù' vậy khôn, khi còn sống có lẽ thua thiệt người khác, cũng có lẽ bản thân nó là nô lệ không có tự do, họ chết đi bị người ta đem hồn phách đóng đinh trong một dạng vật chứa nào đó, vật chứa này có thể là đồ vật tương tự cái hộp, cũng có thể là chính thân thể họ, sau khi đóng đinh, hồn phách vĩnh viễn không chuyển thể đầu thai, oán khí từng tầng từng tầng tích lũy, sẽ khiến họ biến thành quái vật đáng sợ nhất, loại quái vật này bình thường được gọi là “Thi phạt”. Rất nhiều cổ mộ đều dùng “Thi phạt” làm thủ mộ thú, để canh giữ sự an bình cho chủ mộ.

Đối phó loại quái vật này phương pháp đơn giản nhất, chính là phá tan vật chứa trói buộc họ, giải trừ giam giữ, một lần nữa độ họ về sông Vong Xuyên.

Lúc ấy lão Sở tiện tay mô tả tượng trưng một chút chữ máu chốt để giải trừ giam cầm kia, mặc dù khi đó tôi tâm tình không tốt không hỏi rốt cuộc là chữ gì, nhưng hình dạng đại khái của chữ đó tôi vẫn nhớ kỹ, chỉ cần dùng minh hỏa đem chữ này khắc trên chữ 'Tù', rồi giải phóng độ oán, có thể đem oan nghiệt một lần nữa độ hóa.

Nghĩ thế, tôi liền móc ra bật lửa, đi tới bên cạnh bộ hải cốt, đem minh hỏa trong bật lửa vẽ lên tay, sau đó ngồi xổm xuống đưa tay phủ lên đỉnh đầu thi phạt.

Không biết tại sao, mấy động tác đơn giản bình thường thế thôi, hiện tại làm lại đặc biệt mất sức, chỉ đi vài bước tôi liền cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, thở hổn hển tim đập loạn, thân thể càng ngày càng nặng nề, hận không thể trực tiếp nằm trên mặt đất đánh một giấc.

Chẳng lẽ trong cổ mộ này có thứ gì đó như khí độc, hoặc không khí loãng làm cho người ta hô hấp không suông? Nhưng tại sao Đào Phong và cô gái kia không hề có biểu hiện gì khác thường? Tiểu Béo có phải cũng vì giống như tôi, mới mãi không tỉnh lại không.

Nếu thật sự là vậy, tôi phải mau chóng ra khỏi đây mới được, nếu không đợi tôi xảy ra chuyện, Tiểu Béo phải đi trước một bước, loại tình huống này tuyệt đối không thể phát sinh.

Lắc đầu, tôi nheo mắt lại nỗ lực nhắm chuẩn tiêu cự, cũng không thèm nhìn tới hai người kia nói: “Tôi có thể giúp hai người, nhưng tên này giải quyết rồi, phải lập tức nói cho tôi biết lối ra ngoài.”

Nghe xong lời của tôi, hai người không hện mà cùng im lặng hẳn, tôi cảm giác được đôi tròng mắt đen nhánh lợi hại kia của Đào Phong một mực nhìn chăm chăm tôi.

“Được thôi.” Cùng giọng điệu ngả ngón như trước, cô gái kia giậm chân, cười nói: “Để Đào Phong tiễn cậu ra ngoài.”

Có những lời này, tôi gật gật đầu, trong lòng thoáng kiên định, cho dù biết rõ đối phương là kẻ trộm mộ, có khả năng căn bản sẽ không giữ chữ tín, nhưng dựa theo hoàn cảnh trước mắt đến xem, tôi cũng chỉ có một con đường này có thể đi.

Ngón tay theo hài cốt của thi bặt chậm rãi di chuyển, văn tự cổ quái màu tím sẫm cứ thế bị tôi từng chút khắc trên hài cốt.

Sau khi hình dáng chữ hoàn toàn hiện rõ, chung quanh nháy mắt âm phong mãnh liệt, một cỗ khí tức khiến người sợ hãi phả mạnh vào thẳng mặt, trực tiếp đông lạnh đến cả người tôi cứng đờ, trần trập run rẩy. Cảm giác áp bức cường đại kia so với oan nghiệt bình thường mọi khi độ hóa đều lợi hại hơn rất nhiều, thân thể tôi suy yếu lại thừa nhận áp lực như vậy, chỉ cảm thấy đôi mắt càng ngày càng mờ hồ, tất cả những thứ gần đó đều sắp nhìn không rõ ràng nữa.

Khẽ cắn môi, tôi ép buộc mình phải nhìn rõ nguyên hình hồn phách bao phủ phía trên hài cốt kia, vẫy cánh tay đã bị khí âm lạnh đông cứng tê dại, ở sau lưng oan nghiệt châm ba ngọn minh hỏa, thẳng đến khi bóng đen từ từ biến mất, mới thở phào nhẹ nhõm co quắp ngồi dưới đất.

Bàn tay khô bắt lấy mắt cá chân mỹ nữ nhất thời rào một tiếng thả lỏng ra, cô gái lui về phía sau hai bước vẫy rơi xương tay ghê tởm, mắt phượng ý vị thâm trường xem xét tôi, tựa hồ nghĩ con người tôi còn chưa đến nỗi hoàn toàn vô dụng như vậy.

“Người quả nhiên là truyền nhân của u minh tử hỏa, xem ra tộc phong quý còn chưa tử tuyệt.” Đưa tay kéo tôi từ mặt đất dậy, Đào Phong nhìn về phía tôi ánh mắt có chút phức tạp, con mèo đen vào lúc này nhảy lên bả vai y, mắt mèo màu vàng kim cũng giống chủ nhân nó lộ ra tinh quang.

“Yên tâm, tai họa để lưu ngàn năm, hảo hán vĩnh viễn lâu dài, lão tử chắc chắn sống lâu hơn ngươi.” Giã khỏi tay y, tôi ra về vô sự đứng tại chỗ, nhưng nếu cẩn thận có thể phát hiện, cánh tay tôi ôm Ngô Tiểu Béo đều đang run rẩy, hơn nữa trước mắt một mảnh mù mịt, cơ hồ ngay cả khí lực để chống đỡ cũng sắp không còn.

“Nhanh nói cho tôi biết làm thế nào để ra ngoài, tôi về nhà còn có việc.” Chuyển sang hướng Dao Phong, tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nghe được câu này của tôi, cô gái kia đột nhiên nở nụ cười, tôi mắt nhìn không rõ đồ vật, không biết cô ta đang có loại vẻ mặt gì, chỉ nghe được thanh âm nhẹ nhàng kia vô cùng giáo hoạt trên chộc nói: “Chẳng phải cậu đã sớm đoán được chúng tôi có khả năng sẽ không giữ lời sao? Còn giả vờ nghiêm túc cái gì, nếu sự việc bại lộ, khẳng định không thể thả cậu rời đi, nếu không chờ cậu ra ngoài báo cảnh sát, chúng tôi chẳng phải chịu thiệt sao? Dù gì nơi này cũng là ngôi mộ, an táng ở đây cũng vừa khéo.”

“Mẹ nó...” Tôi thảm mắng một tiếng, ôm Ngô Tiểu Béo lui về phía sau vài bước, tình huống trước mắt quá hồng бет, nếu thân thể không xảy ra vấn đề, tôi còn có khả năng thử chạy trốn, nhưng hiện giờ hít thở khó khăn, mắt lại chẳng khác gì mù, muốn từ dưới tay hai tên này chuồn đi căn bản khó hơn lên trời.

Chẳng lẽ hôm nay nhất định phải táng thân chỗ này sao, kẻ trộm mộ quả nhiên không phải thứ gì tốt.

Đáy lòng đột nhiên nảy lên một trận chua xót, khi không chết ở chỗ này, quả thực tôi so với Đậu Nga còn oan hơn. Thật sự là bị thằng nhóc chết tiết Ngô Tiểu Béo này hại thảm mà, sớm biết thế dứt khoát để nó ở dốc Hoang Tước chạy lông nhông cả đêm cho rồi, chạy đến què giò cũng so với bây giờ lưu lạc chôn thân nơi cổ mộ còn may hơn.

(Tiêu: Đậu Nga là con gái của một nhà Nho nghèo Đậu Thiên Chương. Từ nhỏ đã được bán vào nhà Thái lão bà làm con dâu, sau khi kết hôn thì phu quân qua đời, từ đó sống cùng phụng dưỡng mẹ chồng, sớm tối có nhau. Trong vùng có tên lưu manh Trương Lư Nhi muốn chiếm đoạt Đậu Nga bèn nghĩ cách vu oan Đậu Nga bỏ thuốc độc giết chết mẹ chồng để uy hiếp nàng, chẳng may giết nhầm cha hắn. Trương Lư Nhi vu cáo do Đậu Nga giết hại. Quan phủ dùng hình phạt lấy cung Thái lão bà, Đậu Nga vì bảo vệ mẹ chồng đành phải nhận tội và bị xử trảm. Trước khi bị hành hình tại pháp trường, giữa tiết hè tháng sáu nàng đã chỉ lên trời thề rằng: “Ngay khi máu đổ đầu rơi, xin cho có tuyết, hạn hán ba năm, nếu đúng có oan, lập tức linh nghiệm”. Ba năm sau, cha nàng Đậu Thiên Chương đi sứ ngang qua Sở Châu, lật lại án cũ, làm rõ trắng đen.)

“Được, hôm nay coi như tôi xong rồi đi.” Hung hăng gạt đầu một cái, tôi như từ bỏ nói: “Nhưng thằng nhóc này không thể chết tại đây được, nó không biết gì cả, các người đưa nó lên đi, cha nó còn đang ở ngoài chờ nó.”

Đây là một chút nỗ lực cuối cùng của tôi, tôi nghĩ cho dù người lòng dạ độc ác mấy, khi đối mặt với loại con nít như Tiểu Béo cũng có thể sẽ mềm lòng.

Tôi vừa dứt lời, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nam thô kệch hùng hậu, người đàn ông kia hình như đang kéo thứ gì đó, mỗi một bước đều đi vô cùng hùng hồn, “Cha nó? Người là chỉ ông chú già này sao?”

Không ngờ tới bọn họ còn có người thứ ba, trong lòng tôi thảm kêu không xong, vừa muốn quay đầu nhìn lại. Đồng thời không nhận được lo lắng, bọn họ đến tận cùng đã làm gì chú Ngô,

nếu thật sự giết chết thường dân vô tội thế này, vậy không chỉ là vấn đề tàn nhẫn nữa, táng tận lương tâm mất hết nhân tính, hình dung bọn họ cũng chưa đủ.

Ai ngờ tên khốn Dao Phong kia lại thừa dịp tôi phân tâm, đột ngột xoắn một bước dài lên đến bên cạnh tôi, tay trái mang găng tay da dày vung lên, tôi nhất thời cảm thấy sau gáy một trận đau nhức, trước mắt hoàn toàn tối sầm.

Ý thức đã không cách nào tập trung lần nữa, trước khi hoàn toàn hôn mê, tôi cảm giác được người ôm lấy, cũng may không thực sự đập xuống nền đá, nếu không trước khi chết còn phải đau tiếp một chút, vậy thì thiệt thòi to.

“Không thể làm bị thương cậu ta, cậu ta là mục tiêu thứ hai của chúng ta đến Bắc Kinh lần này.” Người đàn ông ôm tôi nói như thế.

Chương 8

Phẳng phát như một giấc mộng đông dài, tôi mơ thấy thật thật là nhiều khuôn mặt, có lão Sở, có mẹ, có chú Ngô thím Ngô, có Tiểu Béo, thậm chí còn có tên Dao Phong chết tiệt kia.

“Không thể tổn thương anh ấy, anh ấy là mục tiêu thứ hai chúng ta đến Bắc Kinh lần này.”

Một câu nói cuối cùng nghe được trước khi hôn mê, thanh âm trầm thấp lạnh lùng nọ, chắc chắn xuất phát từ miệng của Dao Phong, cũng không biết mục tiêu mà y nói kia, rốt cuộc là loại ý nghĩa nào.

Chợt nhớ tới bộ quan tài nhìn thấy trong thạch thất, loại chất gỗ trải qua ngàn năm vẫn không mục này, cùng điêu khắc hoa văn tinh xảo tràn ngập hơi thở tử vong này, hẳn là mục tiêu đầu tiên của bọn họ.

Chỉ không ngờ rằng loại địa phương nhỏ bé như dốc Hoang Tước này, cũng có thể có cỗ mộ để cho bọn trộm mộ nhìn ngó vào, có thể bảo tồn đến giờ còn chưa bị đào xới, quả thực chính là kỳ tích.

Không biết Tiểu Béo và chú Ngô thế nào rồi, ba tên trộm mộ kia có làm hại bọn họ không, hay cũng hôn mê bất tỉnh giống như tôi rồi, lão Sở nếu biết tôi biến thành thế này, không chừng có thể vui vẻ cười thành tiếng, tai họa cuối cùng là tôi đây đã có người giúp ông ấy giải quyết rồi.

“Thằng nhóc thôi tha này, tỉnh dậy còn không chịu mở mắt.” Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, một cỗ mùi khói thuốc nồng nặc tiến vào xoang mũi, trong lòng tôi giật mình, vừa muốn mở mắt, liền cảm thấy trên cánh tay bị người hung hăng ngắt một cái.

“Ngao!” Đau đớn kịch liệt nháy mắt đâm vào thần kinh, tôi rề rà ngồi thẳng người dậy, điên cuồng xoa cánh tay chịu hết tàn phá, tức giận bất bình quát: “Lão Sở ba có thể bớt làm mấy loại chuyện quá mức thất đức này không, cánh tay đều sắp bị ba nhéo đứt rồi!”

Vừa dứt lời, trong phòng lập tức vang lên một tiếng cười nhạt, thanh âm kia nhẹ nhàng gọi cảm, lại làm tôi nhin không được hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi giương mắt nhìn về phía lão Sở, quả nhiên, sắc mặt ông già đã đen đến không thể đen hơn nữa, vẻ mặt như “Thằng oắt con mày lại làm lão tử mất mặt”, tôi thậm chí có thể tưởng tượng đời lúc không còn ai nữa tình trạng tôi sẽ thế thảm cỡ nào.

Đáng tiếc hết thảy đều đã quá muộn, tôi căn bản không ngờ tới ngay trong khoảng thời gian tôi hôn mê này, trong phòng đã có nhiều người tới như vậy.

Nhìn Đào Phong hai tay khoanh trước ngực tựa bên tường, cùng mỹ nữ nửa dựa bên mép bàn, còn có ông chú ngồi trên băng ghế mặt rất cứng nhắc kia, tôi không khỏi cảm thấy cực kỳ mờ mịt.

Bọn người kia làm sao dám đến nhà tôi chứ? Chẳng lẽ không sợ chúng tôi báo cảnh sát bắt họ sao? Hay họ vì mục đích của mình, đã uy hiếp người nhà tôi, hiện giờ đang đàm phán?

Nhưng việc này vẫn chưa quan trọng, quan trọng là trước đó Ngô Tiêu Béo và chú Ngô ở cùng với tôi sao rồi, bởi vì nhìn dáng vẻ của lão Sở, tôi quả quyết nghĩ mình hiện giờ không có gì nguy hiểm.

“Các người ném chú Ngô và Tiêu Béo đi đâu rồi?” Tôi xoa huyết thái dương phát đau, bày ra sắc mặt âm trầm thấp giọng nói.

“Ồi chào, thật đúng là nghĩa nặng tình thâm nha, anh Sở, đứa con này của anh so với anh còn thiện lương hơn đó.” Cô gái kia chống hai tay trên bàn, cười tươi xinh đẹp.

“Họ không sao cả.” Bình tĩnh nhìn về phía tôi, Đào Phong vẫn như cũ bộ dáng lạnh như băng, giờ phút này y đã cởi bộ áo liền quần nọ ra, cũng không mang theo mèo đen, hoàn toàn là trang phục của người bình thường.

Tôi nghe vậy quay đầu nhìn y, phát hiện anh chàng này mặc dù không thích nói chuyện lắm, mặt ngoài nhìn qua có chút trầm lặng, nhưng kỳ thật ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như che kín gai thép, quét mắt liếc bạn một lần có thể chích bạn mấy cái. Chỉ vừa mới vài lần quan sát này, tôi không biết đã bị y đâm bao nhiêu lần rồi. Đương nhiên, nguyên nhân trong đó không thể thiếu đoạn kết của chúng tôi trong mộ ở sườn núi trước đó.

Song không hiểu tại sao, mỗi lần nghe được lời của y, tôi bao giờ cũng vô thức lựa chọn tin tưởng, thậm chí còn có một loại cảm giác an tâm.

“Không nói việc này nữa.” Tay lớn vung lên, lão Sở bày ra vẻ mặt có thể dọa trẻ con khóc ròng, trung khí mười phần nói: “Các người biến con tôi thành như vậy, còn muốn tôi giúp các người, xuân thu đại mộng các người mơ đến năm 2012 à.”

(Tiêu: thành ngữ Xuân Thu Đại Mộng chính là chỉ những suy nghĩ không thực tế, bởi vì thời xuân thu chiến quốc, rất nhiều vua chúa vì xưng bá mà cực kỳ hiếu chiến, họ thường phấn đấu rất nhiều năm nhưng không đạt được, tựa như một giấc mơ thật dài, cho nên có câu nói xuân thu đại mộng.)

Nói rồi, lão Sở đưa tay nắm cầm tôi, đem mặt tôi bày hướng ba người kia, tôi cũng thuận thế trở mình trợn trắng mắt, phối hợp lão Sở làm ra sắc mặt của người chết.

“Anh ta bị mộ thú cắn, độc tố không trừ sạch, sống không quá một năm.” Mặc dù trong miệng nói uy hiếp, mặt Dao Phong vẫn co giật một chút, y rõ ràng cực kỳ khó chịu với cách nói chuyện móc máy hại người này của lão Sở.

“Người đây là đang uy hiếp lão tử?” Cười cười, lão Sở điềm tĩnh như thường chẳng mảy may để sống chết của tôi vào mắt, ông hung tợn nhìn chằm chằm Dao Phong, nói từng chữ: “Cho dù Sở Dương hôm nay chết tại đây, các người cũng đừng hòng muốn lấy được vật kia.”

Trong phòng thoáng rơi vào im lặng khó xử, môi mỏng của Dao Phong mím chặt, vẫn không nhúc nhích cùng lão Sở giằng co, tôi mặc dù không rõ ràng tình hình lắm, cũng thái độ kiên quyết theo nhìn về phía hai người khác.

Im lặng trong giây lát, Dao Phong đột nhiên đứng thẳng người, đi tới ném cho tôi tờ danh thiếp, sau đó cũng không quay đầu lại vừa đi ra ngoài cửa vừa nói: “Tôi tên là Dao Phong, ngày mai tôi sẽ trở lại, cho đến khi nào anh bằng lòng đi theo tôi thì thôi.”

Y vừa ra khỏi cửa, cô gái kia liền bước nhanh sang đây, giày ống cao nện trên đất phát ra âm thanh vang dội.

“Tôi là Kỷ Tuyên, bên kia là Ngô Mưu, không lâu nữa cậu sẽ hiểu rõ ông ấy thôi, chúng tôi sẽ ở “Mỹ Nhạc Thiên” trong thành phố, cậu muốn thì có thể qua đó.”

Dao Phong và Kỷ Tuyên đi rồi, ông chú tên Ngô Mưu cũng đi tới, ông ấy là người duy nhất phớt lờ tôi, chỉ nói chuyện với lão Sở.

“Anh Sở, anh hiểu mà, việc này không thể kéo dài, chuyện năm đó chúng ta đều có trách nhiệm, mấy năm nay Sở gia vẫn chưa hề xuất hiện, bây giờ là lúc đưa tay hỗ trợ rồi.” Nói xong, Ngô Mưu này liếc mắt nhìn tôi một cái, liền yên lặng xoay người đi.

Đội sau khi tất cả mọi người đã đi cả, trong phòng một lần nữa khôi phục an tĩnh, tôi và lão Sở đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Lão Sở thở dài một tiếng, nhìn tôi nói: “Người nhà họ Dao chính là mặt mũi không ngửi được như vậy, mày nhìn thái độ của thằng nhóc kia đi, lão tử không thích nó làm sao đây.”

“Con cũng không thích cậu ta.” Tôi và lão Sở liếc nhau, tiếp tục nói: “Nhưng mà cậu ta nói con sống không quá một năm là thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật, mộ thú của Dao gia là dữ nhất, chẳng lẽ sau khi con bị cắn không có cảm giác gì sao?”

Được lão Sở nhắc nhở như vậy, tôi mới nhớ tới, trong mộ sau khi bị mèo đen cắn mu bàn tay, cái loại cảm giác đầu vầng mắt hoa cả người mệt mỏi, cuối cùng ngay cả mắt cũng mở không lên này, lộn xộn nửa ngày hóa ra đều là thằng cha kia giở trò quỷ.

“Mẹ kiếp, còn muốn lão tử hỗ trợ, cút mẹ đi!”

“Việc này tuyệt đối không thể giúp, mấy người họ cũng không phải thứ gì tốt, nhưng không giúp mạng nhỏ của con coi như toi.” Tôi nhú mày, nghiêm túc nhìn lão Sở: “Họ tới cùng muốn thứ gì, phí công lớn như vậy muốn con hỗ trợ, tìm ba không phải thích hợp hơn sao?”

Còn “Chuyện năm đó” mà Ngô Mưu nói nữa, đây chẳng lẽ có quan hệ khó tháo gỡ gì với Sở gia sao?

“Giỡn hoài, già cỗi như tao sao có thể theo chúng đi lặn qua lặn lại.” Khoát tay áo, lão Sở đứng lên hướng ra ngoài cửa, lại hoàn toàn xem nhẹ vấn đề khác của tôi.

Tôi có thể cảm giác được, lão Sở cố gắng giấu giếm chuyện này với tôi, ông ấy không muốn cho tôi biết cái gọi là “Chuyện năm đó”, thậm chí căn bản không muốn tôi chen vào, nhưng việc này lại làm cho lòng hiếu kỳ của tôi càng thêm nặng, hận không thể lập tức tìm được Đào Phong hỏi rõ ràng.

Chẳng qua hiện giờ hành động khẳng định không được, dựa theo tính tình của lão Sở, nếu biết tôi lén ông ấy đi hỏi “giai cấp địch nhân”, trở về còn không lột da tôi sao.

Nghĩ rồi, tôi liền nhảy xuống giường, đi theo lão Sở tới phòng khách, ra vẻ ưu thương nặng nề hỏi: “Lão Sở, ba nói con năm đó có phải được ba nhặt từ trong thùng rác về không, sao biết con khó giữ mạng nhỏ này, mà ba còn có thể tỉnh rụi như thế, hai ta tới cùng có quan hệ huyết thống hay không?”

Nghe xong lời tôi, vừa mới ngồi lên sofa chuẩn bị xem TV, lão Sở trừng mắt, cời dép trên chân liền ném về hướng tôi, tôi nhất thời tránh không kịp, vừa vịn bị đập trúng.

“Cái thằng nhóc chết tiệt nhà mày, lão tử hiện giờ hỏi hận nhất chính là năm đó sao không đem cái thứ chọc tức người ta như mày sút dính tường, mẹ mày cục nhọc vắt vả mang thai mười tháng sinh hạ ra chính là thứ nào úng như mày?”

Nhìn thấy lão Sở kích động như thế, tôi biết tôi đã nói quá lời rồi, lập tức muốn đổi da mặt lấy lòng lão Sở, ai ngờ chưa đợi tôi qua đó mở miệng, cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng của mẹ.

“Lộn xộn nửa ngày mẹ mấy chục năm qua nuôi nấng một đứa vô ơn!” Cho dù người đến trung niên, mẹ vẫn như cũ hầy còn bộ dáng thướt tha hai tay mang theo thức ăn, vẻ mặt tủi thân đứng ở cửa trừng mắt với tôi.

“Mẹ? Sao tự nhiên lại trở về vào lúc này.” Thấy thế, tôi mặc kệ lão Sở, lập tức chuyển hướng thẳng đến mẹ.

“Mày cút! Tao không phải mẹ mày, cút ngay, thằng bất hiếu!” Mẹ ném ném đánh đánh, một túi thức ăn toàn bộ đập trên người tôi, đập xong bà còn chưa hết tức giận, quay đầu chạy vào phòng.

“Mẹ, con sai rồi, con chỉ chọc lão Sở thôi mà, mẹ đừng tưởng thật chứ, mẹ mở cửa đi mẹ.” Vốn chỉ muốn tìm cơ bắt lão Sở nói ra, vậy mà thoáng cái biến thành loại tình huống rồi tình

rồi mù này, tôi nhất thời chân tay luống cuống hồi hận vạn phần, hận không thể xé nát cái miệng thói này.

Tôi thề qua lần này rồi, đánh chết tôi cũng sẽ không nói ra những lời vô lương tâm này nữa, đáng tiếc mẹ rõ ràng không tin tôi, vẫn không chịu mở cửa cho tôi.

Rơi vào đường cùng, tôi đành phải xách thức ăn mẹ vứt lên trong ánh mắt khinh bỉ của lão Sở, đến phòng bếp hành động, để cầu sự tha thứ của mẹ.

Mẹ để bảo trì vóc dáng vẫn ồ ồ không chịu ăn thịt, nhưng tôi biết kỳ thật mẹ thích nhất chính là sườn chua ngọt.

Cũng may con người tôi không có sở trường gì khác, nấu cơm thật ra lại có rất có tay nghề, không có nguyên nhân gì khác, lúc đầu khi có bạn gái cái gì cũng từng thử qua, ngoại trừ không có tiền không có thể không xe không nhà không cửa, tôi đều kiểm đủ tất cả điều kiện của một người đàn ông tốt thời nay, cứ chờ lúc nào đó sẽ từ trên trời rơi xuống một Lâm muội muội để chết tôi.

(Tiêu: Lâm muội muội là Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng đó: D)

Nói đến Lâm muội muội, tôi lại nghĩ tới Kỷ Tuyền làm cho trước mắt người ta sáng ngời kia, tuy nói chị ta hùng hổ ngang ngược chịu chơi, cùng Lâm muội muội hoàn toàn không cùng loại, nhưng dáng chuẩn cùng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt đối có thể mê đảo phần lớn đàn ông.

Hơn nữa, tôi không có cách nào từ trong miệng lão Sở moi được lời, cũng không thể tìm Đào Phong, nhưng không chừng có thể từ chị ta lấy được một ít tin tức, chị ta trước khi đi cố ý nói cho tôi biết địa chỉ, chẳng lẽ không phải ám chỉ tôi tới tìm chị ta sao?

Nhìn thức ăn trên tay một chút, trong lòng tôi âm thầm vạch ra sách lược, quyết định đêm nay phải đi tìm Kỷ Tuyền.

Chương 9

M

ỹ Nhạc Thiên là một khách sạn doanh nhân cao cấp nổi tiếng trong thành phố, phía dưới nó là quán cà phê trang trí phong cách, phía trên là phòng cho doanh nhân, phòng khách đơn, phòng tổng thống, bên cạnh còn có trung tâm tắm hơi cùng trung tâm thể hình, bãi đỗ xe trước khách sạn đậu đầy xe đẹp, nhiều cái ngay cả tên tôi cũng không biết, nhưng có thể thấy được, Mercedes-Benz BMW bình thường ở chỗ này căn bản không chen nổi hiệu.

Ngắm lại đám người Đào Phong là ba kẻ trộm mộ, cũng có thể ở loại địa phương này, khiến những dân lành tốt đẹp học hành đàng hoàng mỗi ngày không ngừng phấn đấu như chúng tôi làm sao chịu nổi.

Vuốt quần áo trên người, tôi càng ngày càng hối hận trước khi ra ngoài không trang điểm một phen, bộ trang phục tiểu thị dân đơn giản trên người tôi đây, vào nơi này liền chẳng khác gì ăn mày.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai?” Cô gái phục vụ quầy tiếp tân nhìn thấy trang phục của tôi, căn bản không nghĩ đến phương diện tới đây nghỉ lại, trực tiếp hỏi tôi tìm ai.

Tôi nhin xuống cục tức này, nhìn hai bên, phát hiện rất nhiều người đi ngang qua không nhin được liếc nhin tôi một chút, trong lòng không khỏi tà hỏa vọt lên, “Tôi tìm Kỷ Tuyên, làm ơn gọi chị ấy giùm.”

“Tiểu thư Kỷ Tuyên sao, dạ, xin ngài chờ một chút.” Nhân viên tiếp tân nói xong mỉm cười đi sang một bên gọi điện, chưa tới 2 phút đã trở về: “Kỷ tiểu thư nói cô ấy đang chờ ngài trong phòng.”

“Phòng chị ấy số mấy?”

“8059.”

Gật gật đầu, tôi dứt hai tay vào túi chậm rãi lắc lư đi về hướng thang máy, nghĩ thầm quả nhiên những nơi càng sa hoa thái độ phục vụ càng tốt, nhìn nhân viên tiếp tân vừa rồi kia xem, vô luận gặp loại người nào mặt đều không đổi sắc, bất cứ lúc nào cũng giữ nguyên nụ cười.

Tám tầng nói cao không cao nói thấp không thấp, đi thang máy hai phút đã ra, trong hành lang trang trí lộng lẫy xa hoa như đại sảnh, làm cho người ta đi bên trong tâm tình không tự chủ được mà trở nên khoan khoái.

Tôi tìm được căn phòng 8059 xong, nhẹ nhàng gõ lên ván cửa gỗ lim khắc hoa hai cái, thấy không ai trả lời, liền thử vặn nắm cửa.

Không nghĩ tới tùy tiện vặn một cái như vậy, trái lại thật sự vặn mở được cửa.

“Kỷ Tuyên?” Tôi ở cửa chần chừ, không biết có nên vào hay không.

“Là Sở Dương sao?” Mặc dù chỉ gặp vài lần, nhưng hai chúng tôi cũng đã nhớ được tên của đối phương rồi.

“Tôi vào rồi.” Thở dài một tiếng, tôi đóng cửa lại xong, nhìn căn phòng trang trí thanh nhã tuyệt đẹp này, trong lòng cực kỳ khó chịu, nghĩ có cơ hội nhất định phải đến đây ở một lần thử xem.

Chẳng qua không đợi tôi nghĩ xong, một màn trước mắt khiến tôi lập tức dừng bước.

“Chị...” Nhìn Kỷ Tuyên chỉ quần một cái khăn tắm hồng nhạt, ngồi vắt vẻo hai chân bên cạnh bàn uống rượu, tôi không khỏi trợn to mắt cứng mồm cứng lưỡi.

“Xin lỗi đi nhầm phòng rồi.” Quyết tâm che giấu xúc động trong lòng cùng màu đỏ đậm trên mặt, tôi không chút do dự quay đầu muốn đi.

Nếu Kỳ Tuyền này chỉ là thần kinh quá mức thô sơ thì không nói gì, vạn nhất chị ta thật sự chuẩn bị dùng sắc dụ tôi, tôi tuyệt đối không thể ở lại đây thêm phút giây nào nữa, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, huống chi tôi bây giờ còn chưa chuẩn bị giúp họ.

“Này!” Tôi vừa quay người lại, thanh âm cảm tính của Kỳ Tuyền lập tức vang lên sau người: “Cậu xa xôi chạy tới không phải chỉ để gặp mặt một cái liền đi đấy chứ?”

Nghe vậy tôi đứng ở cửa, đưa lưng về phía chị ta nói: “Chị mặc quần áo vào, nếu không tôi sẽ đi.”

“Hừ.” Hừ một tiếng, chị ta bắt mồm nhỏ giọng nói thầm: “Thân thể của bà đây bao nhiêu người muốn nhìn còn chưa nhìn được đấy nhé, cậu ngược lại ruồng bỏ, giống tên Đào Phong kia đều chẳng phải thứ tốt lành gì.”

Nghe chị ta nhắc tới Đào Phong, tôi nhất thời nhớ tới người đàn ông với đôi mắt sắc bén và đáng vẻ lạnh lùng kia, xem chừng, Kỳ Tuyền cũng từng quyến rũ Đào Phong không ít lần, hơn nữa chưa từng thành công, việc này làm cho trong lòng tôi dễ chịu một cách khó tả hơn nhiều.

“Được rồi, lại đây đi.” Phía sau tiếng mặc quần áo sột sột soạt soạt biến mất, Kỳ Tuyền đi tới bên sofa ngồi xuống, đáng vẻ mặt kiên nhẫn.

“Sớm như vậy coi phải được hơn không.” Tôi liếc mắt nhìn Kỳ Tuyền một cái, đi tới nơi cách xa chị ta nhất ngồi xuống, giả vờ hăng hái hỏi: “Hai người kia không ở cùng chị sao?”

Kỳ Tuyền hiểu được tôi đang hỏi ai, vừa nghịch móng tay mình vừa nói: “Hai người họ đi dạo chợ đêm rồi, Ngô Mưu nói đêm nay cậu nhất định sẽ tới tìm tôi, bảo tôi cố ý ở đây chờ cậu.”

“Ngô Mưu?” Chính là ông chú kia? Tôi sững sốt, nghĩ thầm ông chú này xem ra cũng không vô mưu, ngược lại rất có phong phạm đa mưu túc trí: “Nếu vậy, tôi cứ nói thẳng thôi, tôi muốn biết nguyên nhân các người tìm tôi hỗ trợ, các người tới cùng đang tìm đồ vật gì, còn nữa Ngô Mưu nói 'chuyện năm đó' là cái gì.”

Nếu Ngô Mưu thật sự tính chuẩn tôi đêm nay sẽ đến, vậy ông ta nhất định cũng đoán ra nguyên nhân tôi tới đây, đã đến nước này rồi, có giấu giếm dăm dúi cũng không để làm gì, trạng thái của tôi hiện giờ, giống như đã hoàn toàn bị họ vạch rõ, cứ quanh co lòng vòng gò bó, không bằng thẳng thắn vô tư xuất ra khí thế của các ông các cụ.

Nghe xong vấn đề của tôi, Kỳ Tuyền thoáng nở nụ cười, lập tức đứng dậy đi tới phòng ngủ lấy ra một cái hộp, sau đó cầm cái hộp đưa tới trước mặt tôi.

Tiếp nhận cái hộp đóng gói tinh xảo khóa cài phức tạp kia, tôi cau mày mở nó ra từng lớp một, hỏi: “Đây là cái gì? Có liên quan gì đến vấn đề tôi vừa hỏi sao?”

“Đương nhiên là có liên quan.” Kỳ Tuyền nhìn thấy tôi đã lấy thứ gì đó bên trong ra, liền chỉ vào nó nói: “Mặt sau khối ngọc quý này là một bộ bản đồ, Ngô Mưu đã dùng giấy vẽ nó xuống, cho nên ngọc quý này hiện giờ ở trong tay tôi, còn có một khối ngọc long trong tay Đào Phong, mặt sau khối ngọc đó cũng là bản đồ, chúng tôi hiện giờ đang tìm cách thu gom tám bản đồ

này, thứ được chỉ ra trong bản đồ, chính là thứ chúng ta phải tìm, về phần 'chuyện năm đó' mà cậu nói, tôi cũng không rõ ràng lắm.”

Kỷ Tuyền nhún vai, bộ dáng “Hỏi tôi cũng vô dụng”.

“Chị nói vậy có khác gì chưa nói?” Nhìn chị gái đăm đăm trước mặt mình giả vờ vô tội tuyệt đối không phải chuyện gì khuất trá, tôi tức giận thổi râu mép tròng mắt, lắc lắc khối ngọc quý đen như màu mực trong tay nói: “Chị nói nhiều như vậy tôi vẫn không biết các người đang tìm gì, cũng không biết năm đó tới cùng có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ Đào Phong và Ngô Mưu không nói những việc này cho chị biết sao?”

“Đúng là không có nói cho tôi biết à.” Kỷ Tuyền trang nhã gật đầu một cái, giọng nói yêu kiều duyên dáng: “Tôi chỉ là người được họ mướn mà thôi, cầm được tiền là đủ rồi, bí mật của họ tôi không cần phải chen vào, huống hồ hai người kia rất thần bí, căn bản sẽ không nói nhiều với người ngoài như tôi đây, cậu muốn biết thì tự mình tìm họ hỏi rõ ràng là được, nhưng mà tôi dám cá rằng cậu hỏi không ra kết quả gì đâu, tên Ngô Mưu kia là một tên đại bịp.”

“...” Con mẹ nó, té ra Ngô Mưu kia đã sớm ngờ tới tôi sẽ hỏi gì, sau đó để một Kỷ Tuyền hoàn toàn không biết nội tình gì đến nói chuyện với tôi, như vậy vô luận tôi có hỏi cũng không có khả năng hỏi ra được bao nhiêu chuyện.

Lật tới lật lui ngọc quý điêu khắc hơi có chút thô ráp trong tay, tôi nhìn trên lưng rùa từng vết đao khắc sâu cực kỳ, tâm tư rối như tơ vò.

“Vậy thì thôi, không còn gì để nói nữa.” Trả ngọc quý về trong hộp, tôi mặt không chút thay đổi đứng dậy muốn đi: “Không nói cho tôi nguyên nhân thực sự, tôi tuyệt đối sẽ không giúp gì cả.”

“Cậu không sợ chết? Lời Đào Phong nói chính là sự thật, con mèo kia của y rất lợi hại, nếu không phải y cứu cậu, cậu đã sớm chết trong mộ rồi.” Đi theo phía sau tôi, Kỷ Tuyền một tay chống nạnh, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Nghe chị ta nói đến cái chết, trong lòng tôi nhất thời cả kinh, nghĩ đến mạng nhỏ của mình đang nằm trong tay người ta, lo lắng lập tức mất một nửa, tôi không phải nhân vật vĩ đại gì, với tôi mà nói quan trọng nhất chính là cái mạng quèn này, tiếp theo mới là gia đình cha mẹ, thử hỏi nếu mất mạng, tôi còn lấy gì hiếu kính cha mẹ?

“Cùng lắm thì 20 năm sau lại là một hảo hán.” Tôi không thềm để ý đến Kỷ Tuyền, một bên tự mình an ủi, một bên đi thẳng về hướng thang máy, nghĩ ngày mai dứt khoát đến bệnh viện khám xem, không chừng chính là độc bình thường thôi, dù sao hiện giờ y học đã phát triển như vậy.

Gần tới mùa đông, gió đêm càng rét buốt đông cứng người, trong đầu tôi suy nghĩ sự tình, ra khỏi cửa đại sảnh vẫn mãi cúi đầu, đột ngột đụng trúng một người, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi tôi không thấy... Đào Phong?”

Hai người trước mặt, chính là Đào Phong và Ngô Mưu trước đó từng cùng Kỷ Tuyền bàn đến, nhìn bộ dáng của hai người họ, hẳn là mới từ chợ đêm đi bộ về.

Hai tay Đào Phong cắm vào túi, con người đen thui đang nhìn chòng chọc vào tôi không chớp mắt, phảng phất như có gì muốn nói, cũng tựa như đang đợi tôi mở miệng trước.

“Hai người có lời gì muốn nói vừa đi dạo đến chợ đêm vừa tán gẫu đi, tôi trở về phòng trước.” Ngô Mưu nhìn hai chúng tôi một chút, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm, tùy tiện nói vài câu liền thay chúng tôi sắp xếp xong nơi để đi.

Trong lòng tôi không có chủ kiến, liền nhìn về phía Đào Phong, y hiển nhiên cũng chấp nhận sự sắp xếp của Ngô Mưu, liếc mắt nhìn tôi một cái nói: “Đi thôi.”

Chợ đêm ở đây rất tốt, nhưng kẻ trộm cũng nhiều, may mà trên người tôi không có thứ gì đáng giá, đi theo Đào Phong dạo đông dạo tây, đảo mắt đã đi hơn phân nửa.

“Này này.” Tôi thở dài, vội hai bước vượt qua y, bắt đắc dĩ nói: “Cậu thật ra có lời gì muốn nói hả, chúng ta không phải thật sự đến đây đi dạo đó chứ?”

“Anh muốn biết gì, hỏi đi.” Y cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi dạo một mình.

“Nói cho tôi biết các người đang tìm gì, còn có chuyện năm đó.” Đối với Đào Phong, tôi sẽ không từ tế như vậy, đơn giản tóm tắt thẳng vào trọng điểm.

Tôi mới nói ra khỏi miệng, phía trước một cô bé bán hoa đi tới, cô bé kia khoảng chừng 13, 14 tuổi, trong tay ôm một bó hoa to, nhiều loại hoa hỗn tạp, có hoa hồng cũng có hoa cẩm chướng, chỉ thấy cô bé chạy đến trước mặt hai mẹ con kia, ngước lên khuôn mặt tươi cười nói: “Dì à, mua cho cậu nhỏ này hoa đi!”

Tiếp theo lại chạy đến trước mặt tôi và Đào Phong, quay về phía tôi nâng bó hoa đã không còn tươi lắm trong tay lên, cười nói: “Anh à, mua hoa cho anh trai kia đi!”

Tôi thoáng sửng sốt, sau đó vừa lục tiền vừa than vãn: “Bé gái à, em không biết nhìn người quá, rõ ràng người này có tiền hơn anh, em đáng lẽ nên bảo anh ấy mua cho anh.”

“A?” Cô bé này cũng sửng sốt, tựa hồ chưa có ai từng nói như vậy với nó, điều này làm cho con bé nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Tôi móc ra một tờ 20 đồng muốn đưa cho cô bé, lại bị Đào Phong đưa tay ngăn cản, trong tay y là một tờ tiền màu đỏ mới tinh, tôi và cô bé nhìn mà đều ngây ngẩn.

“Tôi mua.” Nói rồi, y nhét tờ trăm đồng đó vào giữa bó hoa của cô bé, sau đó từ trong đó chọn một bông cẩm chướng, rồi xoay người tiếp tục đi về phía trước.

“Này...Anh ơi, anh, anh lấy thêm hai đóa nữa đi.” Cô bé nhìn thấy Đào Phong cũng không thèm để ý đến nó, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún đến sắp khóc.

“Không sao cả không sao cả, anh ta nhàm chán rảnh rồi quá, tiền nhiều thích đốt, em cất kỹ tiền rồi mau về nhà đi.” Tôi cười xoa đầu cô bé, chạy chậm vài bước vượt qua Đào Phong.

“Cậu có tiền như vậy sao không đưa hết cho nó.” Lấy tờ một trăm đồng giả vờ giàu có cái gì, cậu nói tiếp bởi vì nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Đào Phong quét qua mà không nói ra khỏi miệng, song như cũ không che giấu được sự khinh bỉ trên mặt: “Không phải tiền của mình dùng vẫn thích hơn nhĩ.”

Loại nghề trộm mộ này của hời thật đúng là nhiều.

Tựa hồ không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của tôi, biểu cảm trên mặt Đào Phong không thay đổi, ánh mắt đậm mạc quét qua đám người náo nhiệt chung quanh, đột nhiên mở miệng nói: “Không ai kể với anh, chuyện 70 năm trước sao.”

Chương 10

Chuyện bảy năm trước tôi chưa từng nghe kể, căn bản không biết Đào Phong đang nói gì, từ khi mình sinh ra tới nay, tôi chỉ biết trong nhà có một ông nội gần trăm tuổi, có một người mẹ thương yêu tôi, còn có một lão Sở hận tôi không nên thân, những người khác kể cả thân thích hết thấy đều rất mơ hồ.

Chỉ lờ mờ biết trong nhà có chút bối cảnh, cũng không rõ ràng bối cảnh này từ đâu đến.

Lão Sở hoàn toàn không đề cập tới, ông nội lớn tuổi sẽ lại càng không kể cho tôi.

Song trong tự thuật của Đào Phong, tôi dần dần rõ ràng được sự thật này, đó chính là nhà họ Sở sinh ra và nuôi dưỡng tôi đây, của cải cũng không trong sạch như tôi vẫn nghĩ.

Có thể nói tất cả hậu bối của Sở gia, trên người đều chảy dòng máu hung hãn của lão tổ tông năm đó mò vàng quật mã, khai quan cầu tài.

Hành động trộm mộ này tồn tại đã lâu, từ Ngũ Tử Tư Hạng Vũ đến Tào Tháo Lưu Khứ đến cả quân phiệt Tôn Điện Anh, trên lịch sử rất nhiều danh nhân đều từng dính vào những việc thế này vài lần, mà ngay cả một tín đồ cuồng game như tôi đây cũng loáng thoáng nghe nói về nó.

Nhưng theo như lời của Đào Phong, chân tướng giấu sau những lịch sử huy hoàng này, không phải việc người đời có thể biết được.

Từ xưa đến nay, đẳng phái trộm mộ có rất nhiều, nam có thổ phu tử đãi cát, bắc có xuyên sơn quý đảo đầu, mò vàng quật mã tất nhiên là một nhà, chậm rãi phát triển đến giờ, những môn phái trộm mộ cổ xưa nhất này sớm đã mai danh ẩn tích, lưu lại, chỉ còn là một nhóm thể hệ trẻ thân mang tuyệt kỹ ẩn nấu giữa lòng thành thị.

Thầy phong quỷ kính sợ quỷ thần, cơ trí linh hoạt, nắm giữ dị thuật u minh tử hỏa, chuyên phụ trách trừ quỷ trấn tà, người ngự thú dựa vào mộ thú tương tự mèo đen làm phụ trợ, thân hình mạnh mẽ sức lớn vô cùng và cũng không hiện ra chân thân, thợ cần thi ngày cần thi đi ngàn dặm, họ chính là một nhóm người chạm tay có thể bỏng nhất trong giới trộm mộ lúc ấy.

Ba phái này phân biệt xuất phát từ ba thế gia, nhân số bọn họ đông đảo, xuống tay tàn nhẫn mà mau lẹ, trộm vật dân gian căn bản không có cách nào so sánh được.

Chính là ba thế gia lớn mạnh huy hoàng như mặt trời giữa trưa như thế, vậy mà vào thời kỳ rung chuyển hơn 70 năm trước kia, trải qua một hồi tai ương cực kỳ bi thảm, đưa tới bộ dáng suy sụp lụn bại như ngày nay.

“Tai ương? Tai ương gì?” Tôi nhìn về mặt Đào Phong có chút buồn bã, không nhịn được kỳ quái hỏi: “Không phải là đều bị bọn Nhật Bản giết chết đó chứ?”

Nếu tôi nhớ không lầm, hơn 70 năm trước, hẳn là thời kỳ bùng phát chiến tranh kháng Nhật toàn diện, nhưng cũng không đề cập tới việc của dân trộm mộ, có thể có bao nhiêu quan hệ với việc này?

Liếc mắt nhìn tôi một cái, Đào Phong cũng không trả lời thẳng vấn đề của tôi, mà vừa tiếp tục đi về phía trước, vừa thấp giọng nói: “Lúc ấy tham dự sự kiện kia, ba phái tổng cộng 64 người, đến nay tung tích không rõ, không ai biết họ tới cùng đã đi đâu, tôi muốn biết rõ chuyện này, cho nên cần anh hỗ trợ.”

Nghe vậy dưới chân tôi hơi khựng lại, không khỏi lên cao giọng nói: “Cậu nhờ tôi hỗ trợ, vậy chung quy phải nói rõ ràng là chuyện gì, từ nãy đến giờ, tôi cũng chỉ biết rõ của cải của Sở gia, cùng những người mất tích cậu muốn tìm, nguyên nhân còn lại, sự kiện kia cậu chưa hề nói rõ ràng, cậu xem tôi là con nít ba tuổi mà đùa giỡn đấy hả?”

“Hiện giờ không thể nói cho anh biết.” Lắc lắc đầu, thái độ Đào Phong dị thường kiên quyết, ánh mắt của y đóng băng, khí thế bức người, làm như tôi không đáp ứng là không được vậy: “Cùng đi với tôi đi, chuyện này phải có anh hỗ trợ.”

Tôi khinh thường nhếch khóe miệng, lui ra phía sau một bước nhìn y nói: “Đùa kiểu gì vậy, lão tử cái gì cũng không biết chẳng khác nào củ cải trắng, xảy ra chuyện cậu chịu trách nhiệm được không?”

“Tôi sẽ bảo vệ anh an toàn.”

“Cậu nói thì tôi sẽ tin à?”

“Không tin tôi anh cũng chỉ còn một con đường chết.”

“...Con mẹ nó cậu hèn hạ vô sỉ hạ lưu tiểu nhân...”

Bị tôi rống chửi một phen, sắc mặt Đào Phong rõ ràng không tốt lắm, y mím chặt môi, trong ánh mắt mang theo phần nộ rét lạnh, phọc-mơ-tuya áo rộng thùng thình đột nhiên mở rộng ra một chút, một cái đầu nhỏ màu đen thình lình từ đó lộ ra.

“Móa... Sao cậu luôn mang nó theo vậy...” Nhìn mắt mèo màu vàng kim của mộ thú bỗng chốc biến thành một đường sợi, nghe răng nhếch miệng lộ ra răng nọc sắc bén, tôi lại càng hoảng sợ, từng bị nó cắn đau một lần lưu lại trong đầu, thân thể nhất thời cứng ngắc lên.

“Anh lắm lời quá.” Đào Phong chán ghét cau mày, nhìn ra được y đã cẩu đến không muốn để ý đến tôi nữa, chẳng qua ngại thân phận tôi mà không thể không cùng tôi tiếp tục vòng vòng.

“Chê tôi hay nói nhảm vậy cậu nói thật ra đi.” Mặc dù tôi cũng không mong muốn cứ mãi dây dưa như thế, nhưng kinh nghiệm nhiều năm qua nói cho tôi biết, đừng tới chuyện liên quan đến mình, nhất định phải biết rõ ràng mới hành động, nếu không kết cục có hại vĩnh viễn là chính mình.

Nhìn thấy tôi không chịu mấy may nhượng bộ, Đào Phong đưa tay xoa xoa cái đầu xinh xắn của mộ thú, hỏi ngược lại: “Anh thật muốn chết?”

“Chết thì chết, cậu tưởng đây là tiểu thuyết Kim Dung chắc?” Tôi hai tay khoanh trước ngực, ra vẻ trấn định nhìn y.

Lần này y không cùng tôi dây dưa nữa, mà vài bước đi tới bên quán nhỏ bán chó, nhấc một cái lồng chứa hai con chó giống lai, tiện tay cho ông chủ kia mấy trăm đồng, rồi lại quay đầu đi về hướng tôi.

Đem cái lồng sắt kia đặt trên mặt đất, Đào Phong ngồi xổm xuống nhét mộ thú vào trong lồng, sau đó ra hiệu bảo tôi nhìn kỹ.

Tôi chẳng hiểu ra sao, nghĩ thầm không phải là muốn để mộ thú cắn chết mấy con chó đó chứ, quá thất đức.

Vài giây sau, chuyện trước mắt đã chứng thật suy đoán của tôi.

Chỉ thấy mộ thú kia mới vừa vào lồng, hai con chó nhỏ lập tức nhận thấy được nguy hiểm cuộn tròn vào nhau trốn bên mép lồng, phảng phất như trước mặt chúng nó chính là con mãnh thú đáng sợ nhất vậy.

Mèo đen động tác ưu nhã, nhẹ nhàng bước ra hai bước, sau đó nhanh chóng nhào tới trước mặt con chó nhỏ, há mồm lộ ra răng nanh, ở những vị trí không quan trọng trên người hai con chó nhỏ lần lượt cắn một cái.

Nếu như là động vật bình thường, cắn như vậy vài cái cũng không thể khiến con chó có gì nguy hiểm, nhiều nhất đến bệnh viện bôi chút thuốc thôi.

Nhưng sau khi bị con mèo đen kia cắn, hai con chó chỉ chưa đầy 2 phút, liền tứ chi co quắp miệng sùi bọt mép tru tréo té trên mặt đất.

Nhìn thân thể từ từ cứng đờ, không còn động tác gì nữa của hai con chó nhỏ, lòng tôi nháy mắt trầm xuống, mồ hôi lạnh từ cổ trượt ra sau lưng, vài lần há mồm cũng không biết nên nói gì.

Có lẽ tôi có thể tiếp tục cậy mạnh, nhưng cũng không cách nào thay đổi sự thật về độc tính mạnh mẽ của mộ thú.

“Cơ thể người sức chịu đựng mạnh hơn nhiều so với chúng nó, tử vong chỉ là vấn đề lượng độc tố và thời gian.” Thu hồi mộ thú, Đào Phong nhàn nhạt nhìn tôi.

Tôi nghĩ y khẳng định đã nhìn thấu sự dao động và sợ hãi của tôi, nghĩ đến chuyện phải đối mặt với cái chết này, không ai sẽ thật sự không sợ hãi, chỉ ít tôi tuyệt đối không muốn chết.

Cái chết thật là đáng sợ, chết rồi sẽ không bao giờ còn gặp lại cha mẹ ông nội nữa, ngay cả game cũng không chơi được, cả mộng tưởng du lịch đại nam giang bắc cũng không có cách nào thực hiện.

Tuyệt đối không thể chết, tôi mới 22 tuổi, còn chưa đến tuổi phải chết, tôi còn có khoảng thời gian tươi đẹp muốn hoang phí, tôi còn phải lấy vợ sinh con, tôi còn phải trải qua thật nhiều thật nhiều chuyện, tôi làm sao có thể chết bởi loại chuyện hoang đường này được?

“Tôi mà chết thì cậu chính là đối tượng bị tình nghi phạm tội, cậu không sợ bị xử bắn sao?” Trán tôi không ngừng toát mồ hôi lạnh, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Đào Phong, tôi có thể chắc chắn rằng y nói được thì làm được.

“Không có bằng chứng.” Y quảng cho tôi một cái liếc mắt, dường như đang cười nhạo sự ấu trĩ của tôi.

Đúng rồi, một con mèo đen mọc răng độc có thể gây chết người, lời này nói ra ai tin? Cho dù cảnh sát tin, chỉ cần tìm không được mèo đen cắn bản không có cách nào lập án, dựa vào sự không chế của Đào Phong đối với mèo đen, muốn cho nó không xuất hiện quả thực dễ như trở bàn tay. Hơn nữa trước đó Đào Phong trong lúc trả lời từng mập mờ tiết lộ, kẻ trộm mộ là một đám tâm ngoan thủ lạt, y tuyệt đối sẽ không quan tâm cái mạng quèn của tôi đây.

“Cậu thích tôi đến vậy hả? Không phải tôi đi theo thì không được?” Tôi dè thái dương, trong lòng nảy lên một loại bất đắc dĩ tên là chua xót khổ sở.

Tôi tới cùng đã trêu ai ghẹo ai, dựa vào cái gì chuyện tốt chưa từng có tôi, chuyện xấu mỗi ngày đều tìm tới cửa, chẳng lẽ kiếp trước tôi đào mộ phần tổ tiên Đào gia hả.

“Sở gia bây giờ có thể hành động chỉ có anh.” Con ngươi Đào Phong màu sâu tối, ngược mắt liền đậm sang đây.

Vì vậy tôi phát hiện, hai chúng tôi kỳ thật thế như nước với lửa, cậu xem tôi không vừa mắt, tôi cũng không thích nhìn thấy cậu, tốt nhất ai làm việc nấy đừng ai nói động tới ai, nhưng hết lần này tới lần khác y có việc cần tôi hỗ trợ, tôi lại không thể nào thoát khỏi bức bách liên miên của y.

Chợt nhớ tới câu nói kia của lão Sở, hết thấy đều là mệnh.

“Được rồi.” Rốt cuộc thỏa hiệp, tôi đưa tay làm điệu bộ như “Cậu trâu bò tôi chịu thua”, vừa đi theo y trở về, vừa nói: “Nhưng mà tôi đồng ý cũng như không, cậu phải thuyết phục lão Sở, qua được ải của ông tôi mới có thể đi với mấy người, nếu không tôi dù có chết trên tay cậu thật cũng không bước ra được cửa nhà họ Sở.”

“Ừ.” Đào Phong gật đầu, ánh mắt nhìn tôi hình như đã nhu hòa hơn chút: “Tôi đưa anh về trước, ngày mai Ngô Mưu tự nhiên sẽ đi thuyết phục cha anh, những chuyện khác anh không cần lo lắng.”

Thật sự là châu chấu trên cùng sợi dây mà, thái độ lập tức sẽ không giống trước nữa. Tôi không nói gì, xem xét con mèo trốn trong áo Dao Phong kia trong lòng còn phát sợ, không biết nếu như sau này tôi còn nói lời gì cay độc với y, y có thể dưới cơn nóng giận thả mèo ra cắn chết tôi không.

Trở lại bãi đỗ xe của Mỹ Nhạc Thiên, Dao Phong mang tôi đến trước một chiếc Cayenne màu đen, tôi không hiểu rõ nhiều về xe lắm, nhưng cũng có thể nhìn ra xe này từng được tân trang, nó có rất nhiều chỗ khác với những kiểu xe bình thường khác, giá trị tuyệt đối không rẻ.

Từ lúc đó về sau một đường không ai nói lời nào, Dao Phong đưa tôi đến cửa thôn liền rời đi, tôi len lén lui về nhà, thừa dịp trước khi không ai phát hiện chuồn vào phòng ngủ đầu liền ngủ, hôm nay quả thực mệt chết tôi rồi.

Hồi tưởng lại lời Dao Phong và Kỷ Tuyên nói, trong đầu tôi lơ mơ nghĩ việc này nhìn qua không đơn giản như họ nói, tất cả mọi người đang gạt tôi, Dao Phong Kỷ Tuyên là thế, lão Sở càng thế.

Mệt rã rời hơn nữa những chuyện không rõ còn nhiều lắm, tôi không lâu sau liền ngủ, trong mộng mơ thấy một hang động âm trầm đen ngòm, vô số người chết treo quanh vách động, họ hoặc cười hoặc khóc, đầy đầu đầy người đều là máu tươi, tôi không ngừng chạy như tránh né gì đó, họ treo trên vách đá cứ mãi nhìn tôi cười to dữ tợn.

Tôi hét một tiếng bừng tỉnh, ngoài cửa sổ sắc trời đã sáng tỏ, cúi đầu nhìn lại, phát hiện quần áo trên người mình đều ướt đầm, không khỏi ảo não cời quần áo ném lên giường, đứng dậy đi ra cửa.

Hết thảy trong mộng đã khủng bố khiến người kinh sợ như vậy rồi, chẳng biết tương lai của tôi sẽ là loại cảnh tượng nào, song vô luận ra sao, tôi đều sẽ sống thật tốt, đem đời người dài đằng đặc của tôi từng chút đi đến cùng.

Chương 11

Tôi qua mới vừa nói chuyện xong, sáng sớm hôm nay Dao Phong liền mang theo Ngô Mưu và Kỷ Tuyên tới.

Bởi vì nhà này đã truyền qua nhiều thế hệ, cho nên phòng ốc có chút lâu đời, bố cục tổng thể gần giống như tứ hợp viện ở Bắc Kinh cũ, nhưng lại có bất đồng rất lớn, ngoài sân trong còn bao bọc một sân nhỏ thành hình chữ hồi (回), bình thường chúng tôi đều ở tại sân trong, sân ngoài căn bản không có ai dùng, mẹ lúc rảnh rỗi mới quét dọn vài cái, nếu không cũng chỉ có năm mới tết đến có bạn bè thân thích tới chơi mới tính tới.

Hiện giờ lão Sở mang theo Ngô Mưu đến phòng bên cạnh mật đàm, lưu lại tôi và Dao Phong Kỷ Tuyên ba người mắt to trừng mắt nhỏ, nói thật ra, loại hoàn cảnh này thật sự khó xử, một mặt kỳ thật tôi đã âm thầm đồng ý yêu cầu của Dao Phong, về phương diện khác tôi lại không thể biểu hiện ra ngoài, để tránh lão Sở sinh nghi.

Vì vậy tôi đành phải giả vờ như cái gì cũng không biết, yên lặng ngồi đối diện uống nước.

Vốn tưởng rằng dựa theo tính cách của lão Sở, việc này tuyệt đối không dễ dàng ỏn thỏa như vậy, ai ngờ 10 phút sau, khi lão Sở cùng Ngô Mưu lần nữa xuất hiện, phản ứng vượt xa dự liệu của tôi.

Thay đổi hình tượng người bảo thủ mảy mảy mắt lạnh trước đó, lão Sở tựa hồ đã bị đả kích cực lớn, cả người đều ỉu xiu, ông u buồn hút thuốc, đứng ở cửa phòng khách nhìn tôi, nhưng không đến gần.

Ánh mắt lão Sở như cũ bao hàm rất nhiều nội dung, trong đó có sự lo lắng u sầu không muốn tôi có thể đọc hiểu được, cũng có thứ gì đó phức tạp hơn mà tôi không hiểu nổi.

“Dương Dương, thu dọn đồ đi, theo họ đi thôi, nhân lúc mẹ con còn chưa phát hiện.” Không biết Ngô Mưu tới cùng đã nói những gì, lão Sở đã đồng ý, hơn nữa phá lệ gọi nhũ danh của tôi, trong giọng nói dường như có nỗi niềm khó nói.

“Ừm.” Tôi đứng dậy, muốn nói thêm gì đó.

Nhưng lão Sở không cho tôi cơ hội, ông khoát khoát tay cắt ngang lời tôi, thở dài một tiếng một mình đi vào phòng khóa trái cửa, xem chừng cho đến khi tôi đi ông sẽ không xuất hiện nữa.

Tôi nhú mảy mảy sờ tại chỗ, nhìn cửa phòng đóng chặt của lão Sở, nhất thời cũng không biết có nên lên đường hay không, nếu lão Sở tức giận phát hỏa mắng chửi đuổi tôi đi, tôi còn có thể cảm thấy yên tâm thoải mái, nhưng bộ dáng của ông ấy hôm nay, lại khiến tôi không cách nào yên tâm đi cùng Đào Phong.

“Chúng tôi ở bên ngoài chờ anh.” Nhìn ra sự do dự của tôi, Đào Phong không nói gì thêm, chỉ yên lặng bước ra ngoài.

Tôi thở dài, nhìn hai người còn lại một chút, phát tay nói: “Các người cũng đi đi, tôi sẽ ra ngay.”

“Ừ.” Kỷ Tuyên liếc mắt nhìn Ngô Mưu một cái, quay đầu nói với tôi: “Không cần mang nhiều đồ quá, trên xe đều có, chỉ cần nhớ mang bật lửa kia của cậu là tốt rồi.”

“Biết rồi.” Tôi gật đầu, đi thẳng vào phòng mình.

Cũng đâu phải sẽ không trở lại nữa, quả thật không có gì để mang theo. Tôi quét nhìn căn phòng một vòng, nhìn bật lửa zippo màu trắng bạc trên bàn kia ngẩng người, mặt sau bật lửa nọ là hoa văn chòm sao bảo bình, phía dưới có khắc sinh nhật của tôi, chính là kiểu tôi thích nhất.

Chờ đến khi tôi ra khỏi phòng, Kỷ Tuyên và Ngô Mưu đã ra ngoài chờ, mà trên bàn trà phòng khách, lại đặt một quyển sách vàng cũ kỹ, trên mặt sách viết bốn chữ to: 《 Phong Quỷ Cổ Thuật 》 .

Tôi nhìn cửa phòng như trước đóng chặt, biết đây là lão Sở để lại cho tôi, ông để tôi mang quyển sách này theo, có lẽ hy vọng trên đường có thể nghiền cứu thêm nội dung trong sách, miễn cho ra ngoài làm xấu mặt nhà họ Sở.

Chiếc Cayenne màu đen đậu ngay cửa, một chiếc xe chỉ có người có tiền mới có thể lái như vậy hiển nhiên khiến không ít người trong thôn chú ý.

Kỷ Tuyền đeo kính đen tựa bên cửa xe, dung nhan tuyệt lệ cùng cách ăn mặc đã hấp dẫn phần lớn ánh mắt đàn ông, bên cạnh là ông chú Ngô Mưu vẻ mặt cay đắng túi hờn ngời xôm trên đất hút thuốc, còn Đào Phong thì trầm mặc ngồi trong xe dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, xuyên thấu qua cửa sổ xe chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt lạnh lùng kia.

Ngẫm lại mình sắp cùng ba người này đi xa, không nhịn được đầu trưởng như cái đầu.

“Đi thôi.” Tôi ngược mắt nhìn một chút, phát hiện thời tiết hôm nay cũng không tệ lắm, liền mở cửa xe ngồi vào chỗ phía sau, phía trước chính là vị trí ghế lái của Đào Phong.

Thấy tôi đã ngồi vào xe, Kỷ Tuyền cũng không lả loi đưa tình nữa, nhắc chân ngồi vào ghế lái phụ, ông chú hút hết điếu thuốc ném xuống đất giẫm tắt, đứng lên giục cửa xe ra ngồi xuống bên cạnh tôi.

Cayenne dần dần lái ra khỏi thôn vào đường quốc lộ, tốc độ xe thoáng cái nhanh hẳn lên, tôi không biết họ rốt cuộc muốn đi đâu, không thể làm gì khác hơn là thỉnh thoảng nghỉ một chút hoặc tìm người nói chuyện.

Tán gẫu thế này mới biết được, kỳ thật người nói chuyện giỏi nhất trên xe là ông chú Ngô Mưu, đừng thấy Ngô Mưu tóc tai rồi bù râu ria cũng không cạo sạch sẽ, nhưng người tương đối hòa nhã, hơn nữa lại thích tán dóc, trời nam biển bắc thứ gì cũng có thể nói với bạn mấy câu, không giống Đào Phong, thường thường tôi nói mười câu y cũng không trả lời được một câu, nhiều lúc tôi rất muốn dùng đại an toàn từ phía sau siết chết y.

Khi tôi lần thứ hai từ trong giấc ngủ bừng tỉnh, tài xế đã đổi thành Kỷ Tuyền, mà cảnh sắc chung quanh thì đã hoàn toàn tách khỏi khu vực nội thành, sau khi hỏi qua Ngô Mưu mới biết, chúng tôi đã ra khỏi Hà Bắc, đang một đường đi về hướng tây bắc.

Bởi vì trên xe có vật phẩm cấm, Kỷ Tuyền chuyên chọn đường nhỏ để đi, cố gắng tránh trạm thu phí và trạm kiểm tra trên quốc lộ, song còn hơn Đào Phong, kỹ thuật lái của bà cô Kỷ này càng thêm kinh người.

“Móa, chị Tuyền, tôi đi xe không mang mạng ra chơi liều nha!” Đường xá xóc nảy còn lái như bay, thế này chỉ khổ tôi và ông chú ngồi phía sau, nhiều lần hai chúng tôi đều thiếu chút nữa ôm thành một đống.

“Hừ, chưa từng thấy à, chị mày trước kia là tay lái F1 đó!” Đôi môi đầy đặn hất về phía trước, Kỷ Tuyền vẻ mặt đắc ý, trái lại Đào Phong ở ghế phụ, đã yên lặng thắt chặt dây an toàn.

Tôi và Ngô Mưu liếc nhau, đều kéo đại an toàn bên xe qua bắt chước cài chặt vào.

“Tiểu Sở à, cậu tốt nghiệp đại học được bao lâu rồi, tìm được việc làm chưa?” Nhìn sắc trời sắp sập tối, ông chú thuận miệng hỏi.

“Hơn nửa năm gần một năm rồi, cũng tìm được mấy công việc nhưng đều nghỉ rồi, hiện giờ cả ngày ở nhà không việc để làm, thường lên mạng chơi game.” Tôi nghĩ nghĩ, nói chi tiết.

“Ồi chào, đàn ông mà, ngực không chí lớn thế cũng không tốt.” Lắc lắc ngón tay, ông chú đột nhiên kẻ sát vào tôi, thần bí hề hề hỏi: “Cậu biết đàn ông bây giờ thích nhất hai chữ gì không?”

Hai chữ gì?

Thấy ông chú thần sắc trịnh trọng, tôi nghĩ vấn đề này cần phải trả lời đàng hoàng, vì vậy suy nghĩ một lúc lâu sau chậm rãi nói: “...Ngực khủng?”

Ông chú hiển nhiên không ngờ tôi sẽ nói ra đáp án như thế, nháy mắt liên sững sờ, rất lâu sau cũng không kịp phản ứng.

“Trong đầu cậu cả ngày đều nghĩ cái gì vậy?” Chột dạ liếc mắt nhìn Kỷ Tuyên ở ghế lái một cái, ông chú khước miệng co rút hạ giọng nói: “Tôi nói chính là mấy phương diện tiền tài quyền lợi và phụ nữ này, cậu nói đi đâu thế.”

“Ngực khủng... Không phải là chỉ phụ nữ sao,” Biết rõ chủ đề đã đổi sắc, tôi giả vờ ho một tiếng, đồng dạng thấp giọng nói: “Chẳng lẽ còn có đàn ông?”

Nói rồi, đôi mắt không cảm lòng được ngắm nhìn Đào Phong.

Nói thật ra vóc dáng Đào Phong thật sự rất tốt, cho dù tôi cũng không khỏi không cúi đầu trước y, song nếu cơ thể này của tôi hàng năm thường lui tới phòng tập thể hình, có lẽ cũng sẽ không sai biệt lắm.

“Cậu đang suy nghĩ cái gì đấy.” Dùng sức xoay đầu tôi lại, bộ dáng chú chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cuối cùng dứt khoát lắc đầu đổi chủ đề.

Trước khi tới địa điểm nghỉ ngơi trong dự tính, chú kể với tôi rất nhiều kiến thức cơ bản liên quan đến chuyện đi trộm mộ này.

Trộm mộ trong nghề không gọi là trộm mộ, gọi là đào đầu, đào đầu bình thường cần ba bốn thậm chí nhiều người hơn nữa, trong đó cấp bậc quan hệ rõ ràng, từ cao tới thấp phân biệt là chương nhãn, tay sai, khổ hạ, cùng chống nổi phụ trách trung gian.

(Tiêu: Đào Đầu là xuất phát từ việc trước đây những ngôi mộ thường có hình như kim tự tháp giống cái đầu, đào đầu nghĩa là lật ngược cái đầu lại, nên được dùng để chỉ mở mộ ra => đào mộ!:D)

Trong tiêu đội của chúng tôi, đảm nhiệm chức vị chương nhãn này chính là Đào Phong, mà ông chú Ngô Mưu nếu nói là tay sai, không bằng nói ông ấy là quân sư thì thỏa đáng hơn, về phân tôi và Kỷ Tuyên kỹ thuật bắn súng cực chuẩn, thì chỉ có thể xem là khổ hạ.

Ước chừng khoảng 9 giờ tối, ô tô lái vào vùng núi nào đó, chủ nói nơi này là một nhánh nào đó của Âm Sơn, thuộc về cảnh nội Nội Mông, cách Hoàng Hà cũng không xa lắm.

Âm Sơn trong tiếng Mông Cổ gọi là “Đạt Lan Khách Lạt”, ý là “70 đỉnh núi đen”. Dãy núi Âm Sơn là núi khối tầng (dãy núi tạo thành do sự đứt gãy của vỏ trái đất) xa xưa, nó đông bắt đầu từ Hà Bắc phía đông Hoa Sơn, tây ngừng ở Lang Sơn giữa Nội Mông Ba Ngạn Trắc Nhĩ Minh. Từ xưa đó là nơi quan trọng để Hán tộc nội địa cùng dân du mục phương bắc kết giao.

Vị trí trước mắt chúng tôi cũng không tính là chân chính tiến vào núi, chỉ nằm ở sát rìa mà thôi, trên đường vừa vận có một khách sạn nhỏ có thể cho chúng tôi dừng chân nghỉ ngơi.

Nói là khách sạn, kỳ thật quy mô cũng chỉ là quán trọ nhỏ bình thường, hơn nữa vị trí của nó hoang vu, nhìn qua càng giống nhà tranh bỏ hoang trong chuyện ma hơn.

Tầng một khách sạn là nơi dùng cơm, chỉ có lác đác vài chiếc bàn lớn đã cũ nát cùng ghế gỗ, chúng tôi khi đi vào ngay cả ông chủ cũng không có, nếu không phải đèn sáng tôi chắc chắn sẽ tưởng rằng nơi này kỳ thật không ai ở.

Lầu hai là phòng khách, đếm tới đếm lui cũng không đến mười phòng, chúng tôi chọn bốn phòng tương đối tốt, mỗi người một phòng ở ngược lại xem như cũng thoải mái.

Vì trời tối, ông chủ nói chỉ có thể ở dưới, chúng tôi thấy bốn phía cũng không có chỗ nào khác để ăn, liền tạm mua bốn ly mì.

Mì ăn được phân nửa, trong khách sạn đột nhiên bước vào một ông già, ông già này mặc áo choàng ngắn vải dày, mang một kính không gọng, trong tay vờ hai quả óc chó, tựa hồ là thôn dân nào đó thường xuyên đến đây tản bộ.

Ông ta vừa vào cửa liền lên tiếng chào hỏi chủ khách sạn, lập tức tức hai mắt giao hoạt lướt sang nhìn thấy chúng tôi bên này, “Ồi chào, lão Từ, trong khách sạn ông hôm nay lại ít khách đến rồi.”

Nói xong vờ quả óc chó đi tới, nhìn tới nhìn lui Đào Phong: “Cậu trai này mệnh chúc kim hỏa, ngũ hành khuyết thủy, quá cương ắt gãy, dễ khắc tử người yêu mình nha.”

Nghe vậy Đào Phong hơi nhăn mày, cũng không đáp lời, tôi và Kỳ Tuyên thì ngồi bên cạnh, khoái chí trêu chọc.

“Nghĩ không ra ở rừng hoang núi vắng này còn có thể gặp được cao nhân, không bằng ngài tính cho tôi với.” Quân sư quả là quân sư, đôi ba câu liều dòi đi mục tiêu.

Ông cụ nghe được lời Ngô Mưu nói, chậm rãi đem đầu chuyển hướng sang chú ấy, chẳng qua trong ánh mắt hơi nghi hoặc: “Cao nhân thì chưa dám, lão già nát rượu mà thôi, song mạng của cậu cũng quá kỳ quái, lão già tôi sống đã nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua thế này...”

Nếu lời này là nói đến ai khác, tôi khả năng còn có thể cười cho qua chuyện, nhưng đối tượng là ông chú, khiến tôi ít nhất cũng nửa tin nửa ngờ, bởi vì khi tiếp xúc với chú, chung quy có

thể cảm giác được trên người ông ấy có một loại hơi thở âm lãnh đặc thù, thỉnh thoảng lúc đụng chạm thân thể, cũng sẽ bị nhiệt độ cơ thể cực thấp của ông ấy làm giật mình.

Nếu không phải mệnh dị thường, thì làm sao có loại hiện tượng quý dị này?

“Ông cụ khéo đùa, nào có gì kỳ quái đâu chứ.” Đẩy ghế nhỏ để ông lão ngồi xuống, Ngô Mưu dường như đối với ông cụ này đã tin phục vài phần, thái độ càng trở nên khiêm tốn hữu lễ: “Ngài ở gần đây sao? Chúng tôi là tự lái xe đến đây du lịch.” Nói rồi chỉ tới và Kỳ Tuyền: “Hai đứa này là cháu trai và cháu dâu tôi, đứa mặt lạnh bên kia là em trai tôi, nó từ nhỏ đã không thích nói chuyện, ngài đừng chấp nhậ với nó.”

Thấy ông cụ tin thật gạt đầu, Ngô Mưu còn nói: “Chúng tôi vừa đến đây cũng không biết có chỗ nào để chơi, ngài có đề cử phong cảnh gì không? Có kiến trúc cổ hoặc di tích nào cũng được.”

“Ừ.” Ông cụ cúi đầu suy tư chốc lát, nghiêm túc nói: “Phong cảnh không có, di tích thì thật ra có một chỗ, là tòa tháp Lạt Ma, nhưng mà chỗ kia người thường không đến được, nghe nói mấy năm trước từ dưới tháp đào ra mấy cỗ thi thể.”

Chương 12

Nghe ông cụ nói dưới tháp có thi thể, mấy người chúng tôi đều sùng sốt, Ngô Mưu và

Đao Phong liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục hỏi: “Dưới tháp Lạt Ma sao lại có thi thể? Nhưng con nghe nói thời xưa hoàng đế xây tháp thường dùng nô lệ và khổ công để tuần tế, có thể là...”

“Không không, không phải thứ này, là thi thể cận đại, trên chân còn mang giày thể thao mà.” Ông cụ khoát tay, nhai nướu nói: “Ta không có tận mắt nhìn thấy, nhưng mấy thằng nhóc trong thôn nhìn thấy đều nói thế, mấy cỗ thi thể kia đều là người có tiền, trên người đều mang theo súng, còn có xẻng, cũng không biết chạy tới nơi núi rừng hoang vu này làm gì.”

“Súng?” Từ cực kỳ miễn cảm này khiến sắc mặt Ngô Mưu nháy mắt biến đổi vài lần.

Tôi không biết ông ấy nghĩ tới điều gì, nhưng rất rõ ràng, đám người này cũng đến từ nơi khác, đồng dạng mang theo súng cùng một vài trang bị đặc thù như chúng tôi, mà thân phận của chúng tôi là kẻ trộm mộ.

“Không chừng là cảnh sát mặc thường phục tới bắt tội phạm đào thoát.” Thuận miệng nói đùa một câu, Ngô Mưu giả vờ nhìn điện thoại di động: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi thôi, ngày mai vào núi xem, ông cụ không ngại chúng tôi lên phòng trước nhé?”

“Đi đi, tôi tán gẫu với lão Từ tiếp, thêm đôi câu nữa cũng phải về.” Ông cụ cười cười hòa ái, chẳng chút nghi ngờ Ngô Mưu cố ý tìm cơ rời đi.

Tôi và Đào Phong đầu đầu lên lầu, Ngô Mưu và Kỷ Tuyên thì lại cùng ông cụ khách sáo đôi câu, mới từ phía sau vượt qua. Không biết tại sao tôi chung quy cảm thấy Ngô Mưu có chút kiêng kỵ ông cụ gần trăm tuổi, làm người tương đối hòa nhã này, việc này có lẽ liên quan đến trước đó ông cụ chỉ một câu mà chỉ ra được mệnh cách kỳ lạ của ông ấy.

Khi ở trên xe, Ngô Mưu dạy tôi rất nhiều ký hiệu tiếng lóng thường dùng giữa bọn họ, trong đó có cả những thứ đơn giản nhất như tới lui, cũng có cả một vài thứ phức tạp.

Nhớ tới trước khi tách ra Đào Phong đã làm động tác tay kia, tôi tùy ý ở trong phòng qua lại vài vòng, xem TV xong, rồi quyết định nằm xuống nghỉ ngơi, bởi vì căn cứ theo gợi ý của Đào Phong, 5 giờ sáng ngày mai chúng tôi sẽ vào núi, việc này đối với thói quen giữa trưa mới rời giường của tôi mà nói, quả thực chính là thiên đại tai vạ.

Giấc ngủ này cảm giác cũng không tốt, dẫn đến tôi thức dậy còn muộn hơn so với thời gian dự tính, tới gọi tôi là Đào Phong, anh chàng này dường như thấy bình thường lạnh như khối băng, sau khi quen thuộc liền biết, y trên thực tế là điển hình của ngoài lạnh trong nóng, cực kỳ dễ trở nên nóng nảy, hơn nữa là cái loại hình nói không lại bạn liền tuyệt đối không nhiều lời thừa thãi nữa, trực tiếp ra tay đánh người.

“Kính nhờ cậu lần sau hạ thủ nhẹ một chút.” Tôi nghe rằng nhếch miệng đi theo sau Đào Phong, vừa xoa cổ vừa bắt mẫn chửi mắng.

Tôi nghĩ vô luận là ai đang ngủ bỗng dưng bị người ta dùng tư thế chiến đấu đè trên giường siết cổ cũng sẽ không vui vẻ nổi.

“Ôi chào, Dương Dương sao biến thành thế này, không phải bị người ta ngược đó chứ?” Ở cửa Kỷ Tuyên cùng Ngô Mưu đứng trước đầu xe, Kỷ Tuyên nhìn bộ dạng phờ phạc của tôi, rất không nể nang cười ha hả lên.

Tôi lờ mờ giương mắt nhìn chị ấy một chút, nhất thời cảm thấy vị đại mỹ nữ chói lọi này cũng ảm đạm đi không ít.

“Chopin có trâu bò mấy cũng không đàn ra được nỗi bi thương của lão tử.” Tôi mặt không chút biểu cảm nói.

(Chopin tên đầy đủ là Frédérick François Chopin là thiên tài soạn nhạc độc tấu dương cầm người Ba Lan)

Ô tô một đường tiến về hướng tây, đường núi bên này sửa chữa còn chưa hoàn chỉnh, có chỗ thậm chí nửa bánh xe đều treo bên ngoài, vô cùng nguy hiểm, song hoàn hảo kỹ thuật lái của Đào Phong vững vàng, cũng bình an vô sự chạy vào núi.

“Đậu xe ở đây thôi, đường còn lại chỉ có thể đi bộ.” Ngô Mưu lấy ra bản đồ và tờ giấy trắng vẽ dấu in bản dập màu đen, sau khi so sánh đối chiếu nói với Đào Phong.

Đào Phong gạt đầu, đậu Cayenne ở chỗ sau mấy gốc cây tương đối kín đáo, rồi lập tức nhảy xuống xe đến cốp sau lấy trang bị.

Những món trang bị họ mang đến này có thể nói là đủ mẫu mã cái gì cũng có, rất nhiều thứ tôi căn bản không biết đến, không biết họ lấy từ đâu ra.

“Đây là...Xềng?” Tôi lục lọi một cái ba lô Ngô Mưu đưa cho tôi, chỉ vào thứ bên trong hỏi.

“Đó là xềng công binh, chống mòn, chống xước, chịu nhiệt cao, có thể gấp lại làm hai, cực kỳ tiện dụng.” Trên tay chú thu dọn những trang bị khác, dùng mắt liếc nhìn Đào Phong, ra hiệu cho tôi nói: “Cậu có thể thử dùng nó đánh người.”

Ánh mắt tôi sáng lên, nhìn xềng công binh bền chắc trên tay một chút, lại nhìn Đào Phong đã mang xong bao tay đang đùa nghịch với con mèo, ngọn lửa nhỏ trong bụng vừa bốc lên lại dập tắt: “Coi như xong, cậu ta một tay là có thể bóp chết tôi, tôi vẫn nên thừa dịp cậu ta đang ngủ mà xuống tay thì tốt hơn.”

Đây chính là cái mà người ta gọi là quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, tiểu nhân báo thù, từ sớm đến tối, một ngày nào đó lão tử sẽ cho Đào Phong ném thử tư vị bị người ta quấy rầy từ sáng đến tối.

Trang bị trên xe tổng cộng chia làm ba ba-lô, phân biệt do ba gã đàn ông chúng tôi vác, Kỷ đại tiểu thư chỉ đeo một khẩu súng bán tự động, đạn cùng một bao với phụ tùng súng ống, thoát nhìn là ít nặng nhất, theo đó mà nói hoạt động cũng thuận tiện nhất.

Đoạn đường này đi bộ so với đường núi lúc trước càng thêm gấp ghe, khắp nơi đều là dốc đá lởm chởm và vách núi thẳng đứng, có rất ít sườn dốc bằng phẳng, chỉ trèo 20 phút, tôi đã bắt đầu thở hổn hển, nhìn bóng dáng linh hoạt của Đào Phong phía trước, không nhìn được nghẹn một bụng phần uất, tiếp tục bắt cần bò theo về phía trước.

Chung quanh tuy nhiều núi hoang đá cứng, nhưng những loại cây cối như tùng bách cũng không thiếu.

Chẳng biết lại trèo bao lâu, tôi ngẩng đầu nhìn lại, mơ hồ nhìn thấy sau tầng tầng cây cối và núi đá, lộ ra một tòa tháp cao đầy trắng đỉnh vàng, thân tháp ẩn tàng cực sâu, cho dù dùng kính viễn vọng cũng chưa chắc nhìn rõ.

“Chú à, mục tiêu của chúng ta là tòa tháp kia sao?” Tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua Ngô Mưu, kinh ngạc phát hiện ông ấy không chỉ tay chân linh hoạt trèo cực nhanh, hơn nữa ngay cả thở cũng không gấp, trái lại tôi và Kỷ Tuyên, sớm đã lưng đẫm mồ hôi thở mạnh như trâu, cho dù là Đào Phong thể lực kinh người cũng chưa đạt tới cảnh giới không thở dốc.

Chân nhân bất lộ tướng nha... Tôi chắc một tiếng, bỗng nhiên cảm giác ông chú Ngô Mưu thâm tàng bất lộ này mới là nhân vật lợi hại nhất trong bốn người chúng tôi.

“Đúng vậy, tôi qua ông cụ không phải nói dưới tháp này chôn thi thể sao, đến xem rốt cuộc có phải là sự thật không.” Chú vừa nói vừa trèo, thanh âm vững vàng như cũ, chưa tới mấy bước đã vượt qua tôi.

Tôi thở dài, tạm thời phải đến nơi này rèn luyện thân thể rồi.

Lúc dưới chân núi nhìn không rõ ràng, chờ trèo đến trước tòa tháp trắng này mới phát hiện, phía trên đây kỳ thật vô cùng rộng lớn, rừng cây rậm rạp che đầy tòa tháp trắng bên trong, giống như những vì sao vây quanh mặt trăng vậy.

Độ cao của tháp trắng ước chừng cỡ năm sáu chục thước, nền đáy tháp là hai tầng hình vuông góc cong tu di tọa, trên đó là tòa sen cực lớn vòng kim cương nhận nắng mặt phẳng tròn mà gánh vác chiều rộng của thân tháp, cổ tháp cùng phần chớp lần lượt dùng đồng chế lộng che và bảo đỉnh, trang trí quanh lộng che dùng tua rua và chuông gió, loại tháp này tôi từng thấy ở Bắc Kinh, chẳng qua tỉ lệ cân xứng, đường nét hùng hồn, khí thế hào hùng như vậy thật là chưa từng thấy qua, không biết ai vì nguyên nhân gì, mà đưa tòa tháp kia xây tại vùng rừng núi hoang vu này.

Song tháp Lạt Ma có huy hoàng khí phách mấy, trải qua nhiều năm mưa gió dãi dầu, hôm nay cũng đã suy bại không thành hình, vôi vón bao phủ ở thân tháp đã sớm điều tàn bong tróc, lộ ra gạch đá màu đen xám bên trong, nhìn qua càng lộ vẻ hoang tịch và thê lương. Phù điêu hai bên cửa ngõ vốn khắc họa tinh mỹ sống động nhảy nhót, lại vô duyên vô cớ mẻ mất vài khối, tự nhiên toát ra một tia quý dị và u ám.

Tôi nhìn ngó chung quanh, nghĩ nơi này không chỉ thê lương, tựa hồ còn có một loại âm trầm khó tả trộn lẫn trong đó, làm cho người ta nhìn không được tâm sinh phản cảm, muốn quay đầu rời đi.

Trước đó ông cụ kia nói nơi này có thi thể, nhưng chẳng biết có oan hồn hay không, nếu thật có oan hồn xuất hiện, vậy có lẽ tôi có thể từ đó nhìn ra bọn họ vì sao chôn thầy tại đây, như vậy cũng thuận tiện cho hành động kế tiếp của chúng tôi.

“Mặc dù không chắc tháp Lạt Ma mà ông cụ nói có đúng là cái này hay không, nhưng bản đồ trên mai rùa đích xác là vẽ nơi này.” Kéo ba lô trên người, Ngô Mưu nhắc chân đi về phía trước: “Dựa theo ông cụ hình dung tôi qua, những người đó hẳn là cùng loại người như chúng ta, không bằng đi tìm chung quanh trước xem, có lẽ có thể phát hiện thông tin liên quan đến đạo động hoặc cửa vào cổ mộ.”

Ông chú vừa nói xong, Đào Phong liền nâng mèo đen nằm ở đầu vai lên mu bàn tay, mèo đen hiểu ý, lập tức lùi xuống đất, chốc lát đã không thấy bóng dáng, có lẽ là tìm kiếm thứ gì đó như thi thể chẳng.

Tôi đi theo sau ông chú, từ trong ba lô lấy ra xẻng công binh, sau khi mở ra cắm ngang trên móc treo ba lô, như vậy tôi có thể vừa vịn với tới nó, vô luận là đánh người hay xúc đất đều thuận tiện hơn nhiều.

Dưới tháp Lạt Ma chất đầy từng tầng lá rụng, tôi sử dụng xẻng công binh đào móc, phát hiện cũng không có thi thể gì gì đó giấu phía dưới, ngược lại đào ra được rất nhiều côn trùng và rắn nhỏ, dọa tôi hú lên quá dị lui đến cạnh Kỷ Tuyên tìm kiếm sự che chở, kỳ vọng kỹ thuật bắn súng của Kỷ đại tiểu thư chuẩn đến mức có thể một phát bắn chết con rắn cỡ to bằng ngón tay kia.

“Xem ra ông cụ nói không phải nơi này, nếu không thì nhất định thi thể đã được người xử lý rồi.” Ngô Mưu từ sau tháp vòng về, hiển nhiên cũng không có thu hoạch gì, ông nhìn chung quanh, hỏi: “Đào Phong đâu?”

Kỷ Tuyên chìa chìa cửa chính của tháp Lạt Ma, đáp: “Vừa rồi hình như thấy cậu ấy tiến vào, chúng ta có nên vào xem luôn không?”

Tôi nhớ tới ổ rắn vừa rồi nhìn thấy dưới đám lá rụng, nghĩ bên ngoài rất không an toàn, liền nói: “Vào thôi, bên ngoài thiệt nhiều rắn, cẩn thận bị cắn đó.”

Dứt lời không đợi Kỷ Tuyên và Ngô Mưu phản ứng, giành trước tiến vào tháp.

Không gian bên trong tòa tháp trắng rất lớn, trên vách tường bốn phía điêu khắc vô số chim, rồng và hoa văn hình mây, còn có rất nhiều văn tự tôi đọc không hiểu, trung tâm đại điện là một pho tượng phật dát vàng, thân phật từ đầu tới chân đã bị hỏng một nửa, chỉ còn lại có một nửa khác yên ổn ngồi trên phật đài, con mắt còn sót lại kia nửa khép nửa mở, nhìn qua có chút quỷ dị.

Đảo mắt nhìn quanh đại điện một vòng xong, tôi không nhận được nhú mảy, chung quy cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại không thể nói rõ cuộc là không đúng chỗ nào.

Lúc này Ngô Mưu và Kỷ Tuyên cũng theo vào, Ngô Mưu nhìn thấy vẻ mặt của tôi liền thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tôi lắc đầu, nỗ lực quên cảm giác mất cân đối trong đầu, hướng bên cạnh đi hai bước, nghĩ muốn nhìn nơi khác.

Nhưng ai ngờ vừa bước như vậy, tôi lập tức phát hiện thứ không cân đối kia, trước đó đứng đối diện tượng phật, vì vấn đề góc độ không thấy rõ, hiện tại đến bên phải, mới thấy được cách đó không xa sau lưng tượng phật dát vàng, vậy mà lại có một bàn tay người tái nhợt đang chậm rãi từ đó lộ ra.

Chương 13

Trong lòng tôi giật thót, sững người nhìn bàn tay kia, không biết có nên qua đó xem xét không, trong một tòa tháp Lạt Ma hoang phế nhảy ra một bàn tay người, sự tình này nghĩ thế nào cũng thấy kinh khủng.

Đột nhiên nhớ lại Đào Phong hẳn cũng đã đi vào trong tòa bạch tháp này, mà hiện giờ bốn phía đại điện lại không thấy bóng dáng người đâu, chỉ có một bàn tay ở đây, chẳng lẽ là Đào Phong trốn sau tượng Phật này sao?

Mặc dù trong đại điện ánh sáng tối mờ, khắp nơi tràn ngập hơi thở âm trầm cổ kính, nhưng vẫn như trước có thể nhìn ra khớp xương tay người nọ thô dài rắn rỏi, đúng là tay đàn ông, nhưng sao Đào Phong lại vô duyên vô cớ trốn sau tượng Phật? Dựa theo tính cách của y, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện nào tàn nhẫn như trốn tìm thời cơ hù chúng tôi đâu.

Hay Đào Phong phát hiện sau lưng tượng Phật dát vàng có cơ quan nào đó, không đợi chúng tôi liền tự mình vào đó xem xét, kết quả bị cơ quan vậy khốn không ra được, cho nên đưa tay

cầu cứu chẳng? Nhưng như vậy cũng không đúng, nếu chỉ bị cơ quan vậy khốn vậy y chỉ cần lên tiếng cầu cứu, đưa tay ra làm gì? Trừ phi trong bạch tháp này còn có ai khác, người nọ kéo Đào Phong ra sau tượng Phật đồng thời ngăn cản y phát ra tiếng...

Trong nháy mắt đó, trong đầu tôi đã hiện ra nhiều loại suy đoán, dưới chân cũng chậm rãi đi về hướng tượng Phật.

Vạn nhất Đào Phong thật sự bị nhốt sau tượng Phật, tôi đây vô luận thế nào cũng phải cứu y, không chỉ vì chúng tôi đã là người trên cùng một con thuyền, mà còn có vấn đề nguyên tắc của riêng tôi nữa, tôi không thể trở mặt nhìn bất kỳ ai trong bọn tôi xảy ra chuyện.

Song trước khi còn chưa xác định chân tướng sự thật, tôi không muốn hấp tấp nói cho Ngô Mưu và Kỷ Tuyên ở đây có bàn tay người, việc này liên quan đến mặt mũi đàn ông, tôi không thể để họ cho rằng tôi nhất gan sợ phiền phức, huống chi còn có Kỷ Tuyên là phụ nữ ở đây.

Giày thể thao giẫm lên gạch đá dày cứng trên mặt đất, bắn lên từng mảng tro bụi, mắt tôi nhìn chăm chăm bàn tay nọ, trong lòng vô cùng căng thẳng, hô hấp tựa hồ cũng trì trệ, cũng không màng nhìn ông chú và Kỷ Tuyên đang làm gì, chỉ mơ hồ nghe ra họ dường như đang ở hướng khác của đại điện đi tới.

Cách tượng Phật dát vàng một mắt sứt mẻ càng gần, bàn tay người nọ nhìn thấy cũng càng rõ ràng, quần áo mặt sao cánh tay cũng từ từ lộ ra, tôi cẩn thận không dám hành động thiếu suy nghĩ, lại dần dần phát hiện cánh tay kia hóa ra cũng không phải của Đào Phong, tụ máu màu xanh tím xám xịt kia cùng ống tay áo tả tôi đã chứng minh, nó hẳn là thuộc về một người chết.

“Anh đang làm gì đó.”

Phía trên cao bỗng dung truyền đến thanh âm trầm thấp khiến tôi vừa mới thả lỏng tâm lại giật nảy lên, tôi quay đầu nhìn về phía Đào Phong đang từ thềm đá bước xuống, tức giận nói: “Tổ sư cậu chết đi ở đâu vậy, bỗng dung lên tiếng muốn hù chết lão tử hả.”

Nhìn bộ dáng Đào Phong, rõ ràng là từ tầng trên xuống, con quái miêu màu đen nọ cũng đã trở lại trên vai y thành thật nằm sấp.

Bỏ ngoài tai câu mắng của tôi, Đào Phong vừa đi xuống vừa giương mắt nhìn về hướng tôi, đi chưa được mấy bước lại đột nhiên ngừng lại, hai tròng mắt đen nhánh nheo lại, tựa hồ cũng đã nhìn thấy người chết mặt sau tượng Phật.

Tôi nghĩ y trước đó nhất định là từ bên trái thềm đá đi xuống, nếu không dựa vào bản lãnh của y không có khả năng không phát hiện ra thi thể này.

“Đừng qua đó.” Sắc mặt Đào Phong thay đổi vài lần, cuối cùng cũng trực tiếp từ trên thềm đá cao hai thước nhảy xuống, không biết ở góc độ y tới cùng đã nhìn thấy gì.

“Sao vậy?” Nghe được tiếng động, đứng ở xa xa Ngô Mưu và Kỷ Tuyên đều nhìn sang đây, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Một người chết mà thôi.” Tôi khoát tay, chẳng chút để lời Đào Phong vào lòng, tự ý đi về hướng bộ thi thể cơ hồ gần ngay trước mắt nó.

Song khi tôi không mang chút suy nghĩ chuẩn bị, ôm tâm lý tò mò hướng phía sau tượng Phật nhìn vào, cánh tay người kia cư nhiên thoáng cái động đậy, cánh tay trắng bệch như vôi cứng đờ lúi lên trước, trong nháy mắt xen lẫn âm phong hướng tôi chộp tới, tôi phản ứng không kịp, suýt nữa bị nó tóm nát mặt.

“A!” Tôi kêu lên một tiếng sợ hãi, đưa tay muốn chặn, tốc độ của Đào Phong so với tôi nhanh hơn, cơ hồ khi cánh tay người đuổi về hướng tôi đồng thời y cũng bắt lấy tay tôi, sau đó dùng sức tóm một cái, cả người tôi liền không tự chủ được té ngã bên chân y.

Mà cánh tay quái kia, thì kéo một khối nam thi mục nát biến dạng, dùng tư thế vặn vẹo quỷ dị từ bên cạnh tôi bò qua, tốc độ nhanh như tia chớp, chờ khi tôi lấy lại tinh thần, cũng chỉ còn nhìn thấy một đạo tàn ảnh biến mất ở cửa đại điện.

“Thứ gì vậy?” Nhìn thấy tôi thần sắc kinh hoảng ngồi dưới đất, ông chú vội vàng chạy tới nâng tôi dậy, hỏi: “Các cậu đã phát hiện cái gì?”

“Một... Một người chết biết chuyển động.” Tôi dừng một chút, ổn định lại tâm tình, giả vờ tỉnh táo trả lời.

Rất rõ ràng, thứ kia đã không chỉ đơn giản là thi thể nữa, tôi cho tới giờ còn chưa từng nghe nói thi thể có thể bò nhanh như vậy, cho dù là xác chết hồi sinh chỉ sợ cũng không được loại trình độ này.

“Là quỷ tiêu.” Đào Phong châm chọc một lát, đem ánh mắt trầm ổn chuyển sang tôi.

Tôi bị y nhìn chòng chọc đến phát hoảng, vài giây sau mới bừng tỉnh ngộ, không khỏi khoát tay nói: “Nhìn tôi cũng vô dụng, thứ kia không phải quỷ, tôi không có biện pháp đối phó, không bằng cậu hỏi chị Tuyên xem có thể bắt nó không.”

“Đừng làm rộn nữa.” Thấy tôi chuyển chủ đề, Kỷ Tuyên hai tay chống nạnh nói: “Chạy nhanh như vậy tôi không có cách nào nhắm được đâu, tùy tiện bắn sẽ lãng phí đạn.”

Thấy tôi và Kỷ Tuyên cả hai người tương đương với nhân viên cơ khí này đều bó tay, ông chú sờ sờ cằm, cau mày nói: “Cũng được, tạm thời cứ kệ nó, nếu nó chạy trong chốc lát sẽ không trở về, chúng ta đi xem mặt sau tượng Phật này tới cùng có cái gì.”

Tôi đi theo sau ông chú, thỉnh thoảng quay đầu lại dòm ngó một chút, không biết có phải ảo giác hay không, tôi chung quy cảm thấy quỷ tiêu vừa rồi kia cũng chưa đi xa, nó tựa hồ đang ẩn núp ở chỗ nào đó quan sát động tác của chúng tôi. Việc này làm tôi có loại xúc động muốn bắt nó về nghiên cứu, rất muốn biết một thi thể giòi bọ rửa nát máu me đầm đìa là thế đến tột cùng dựa vào cái gì để hoạt động tự nhiên như vậy.

Trước đó toàn bộ lực chú ý đều đặt trên cánh tay người, không phát hiện bức tượng Phật một mắt đỏ nát này đến gần nhìn lại có thể khí phách nhường ấy, cho dù chỉ cao năm sáu thước,

hơn nữa bị hủy hơn phân nửa thân thể, cũng vẫn như cũ khiến người ta tự nhiên nảy sinh cảm giác kính sợ sùng bái.

Bên trái tượng Phật cơ hồ đã bị hủy toàn bộ, còn lại một cánh tay phải cũng đã mất bàn tay, nhìn không ra vốn có loại tư thế nào, dưới thân tượng Phật là đài hoa sen, phía dưới đài hoa là một thạch đài cao cỡ nửa người, trái phải thạch đài đều có điêu khắc một phiến lá sen, đằng trước thì tràn ngập văn tự chằng chịt xem không hiểu.

Ngô Mưu là quân sư, Kỷ Tuyên là phụ nữ, chuyện nguy hiểm hiển nhiên không thể để hai người họ làm.

Tôi xắn tay áo, rút ba lô mang xẻng công binh, phối hợp với Đào Phong một trái một phải tiến hành bọc đánh, Đào Phong nắm đèn pin, đưa tay ra dấu, liền dẫn đầu chui vào sau tượng Phật, thấy tình cảnh này tôi cũng vội vàng theo sát mà lên.

Mặt sau tượng Phật một mắt là một thông đạo chìm vào, bên trong không gian rất lớn, uốn lượn dốc xuống phía dưới, tối đen sâu thẳm nhìn không thấy đáy, cửa thông đạo còn lưu lại một ít khối thịt và chất lỏng màu đen ghê tởm, còn có mấy con trùng chưa từng gặp bao giờ, xem chừng chính là con quỷ tiêu kia lưu lại.

“Mẹ nó thật kinh tởm.” Hồi tưởng lại một màn giật gân trước đó, tôi hiện giờ mới chỉ nghĩ chút đã thấy sợ, không biết nếu thật sự bị con quỷ tiêu kia bắt được, có thể mắc bệnh truyền nhiễm gì hay không, ít nhất rơi mất lớp da là không thể tránh.

“Bên trong đó là gì?” Bởi vì đèn pin Đào Phong giữ, ông chú và Kỷ Tuyên đứng bên ngoài nhìn cũng không rõ ràng.

Tôi quay đầu nhìn một chút, thuận miệng đáp: “Một cửa động, không biết thông đến đâu, không có gì nguy hiểm, hai người vào đi.”

Chú nghe vậy gật đầu, cùng Kỷ Tuyên chui vào.

Vốn không gian hai người rất dư dả, sau khi bốn người tiến vào liền trở nên cực kỳ chen chúc, tôi đành phải đi trước vài bước, nhưng phát hiện cửa động này phân hướng vào trong cũng càng ngày càng nhỏ hẹp, đến nỗi tôi phải cúi đầu thậm chí khom lưng.

Vách động chung quanh toàn bộ là bùn đất lộ ra ngoài, có vài chỗ còn có dấu vết xẻng san phẳng qua, thoạt nhìn là hang động cho con người đào thành.

Rốt cuộc là người nào lại ở loại địa phương này đào động chứ? Mục đích của họ là gì? Chung quy có phải rảnh rồi muốn thăm dò xem dưới tòa bạch tháp này có kho tàng gì không đây?

“Đây là đạo động.” Không đợi tôi nói ra nghi vấn trong lòng, chú đã giành trước giải đáp hết thảy: “Là nhóm người tới trước lưu lại, họ quả nhiên cũng là trộm mộ.”

“Quý tiêu vừa rồi.”

“Đúng vậy, hẳn là một trong số đó.”

Nghe Đào Phong và Ngô Mưu một hỏi một đáp, trong lòng tôi càng bức dọc, hai người này cái gì cũng hiểu, nhưng tốt xấu cũng phải giải thích cho tôi chút chứ, chẳng từ tế gì hết.

“Nếu đã có người nhanh chân đến trước, chúng ta xem như thuận tiện không ít.” Ông chú nhìn vào trong động, làm một động tác tay nói: “Đào Phong, cậu dẫn đường.”

Vừa dứt lời, Đào Phong đã không nói hai lời, thấp người tiến vào đạo động. Tôi theo sát phía sau y, sử dụng xẻng công binh làm gậy, tăng nhanh bước chân của mình.

Bên trong đạo động hơi có chút ẩm ướt, hơn nữa càng chạy càng nhỏ, đến cùng chúng tôi chỉ có thể bò về phía trước, bùn đất tanh hôi này dính đầy trên tay và quần, tôi nhìn thoáng qua phía trước, phát hiện Đào Phong hoàn toàn không thèm để ý, dường như đã sớm thành thói quen, con quái miêu màu đen nọ đi phía trước y, có tác dụng dẫn đường.

Bên trong động có vài lối rẽ, chúng tôi sau khi bàn bạc quyết định toàn bộ đều rẽ trái, như vậy không dễ nhớ lắm.

Bỏ ước chừng nửa giờ, tôi đã đau tay nhũn chân, hận không thể nằm soài trên mặt đất đánh một giấc, nhưng nhìn thấy Đào Phong vẫn như trước động tác nhanh nhẹn, tôi không muốn thua kém y, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau tiếp tục bò về phía trước.

Ngay khi tôi bò đến đầu vầng mắt hoa, Đào Phong bỗng dừng ngừng lại, tôi ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua, hỏi: “Sao vậy?”

Đào Phong hơi nghiêng người, quay đầu lại nói: “Phía trước có đoạn long thạch.”

Tôi vừa định hỏi đoạn long thạch là gì, liền chứng kiến ánh mắt Đào Phong liếc về phía sau tôi, kinh ngạc trừng to mắt.

Chẳng lẽ ông chú họ xảy ra chuyện? Đáy lòng tôi kỳ quái, lập tức quay đầu nhìn lại, nhưng phát hiện phía sau nào còn có bóng dáng của Ngô Mưu Kỷ Tuyên nữa, có chăng chỉ là khuôn mặt người xấu xí thậm tệ, xương vụn thịt nát, đối diện tôi lộ ra nụ cười âm hiểm.

Chương 14

“Mẹ kiếp!” Tôi sợ hãi kêu một tiếng, phản xạ có điều kiện nhanh chóng trở mình, sau đó nhấc chân dùng sức đạp về phía khuôn mặt kia.

Phía sau Đào Phong chiếu đèn pin qua, một thân ảnh màu đen xinh xắn theo ngọn đèn nhào mạnh tới trước mặt tôi, lúc này tôi mới nhìn rõ, khuôn mặt kia chính là quỷ tiêu trước đó núp sau lưng tượng Phật chờ thời đánh lén.

Chỉ là chẳng biết tại sao, vốn vẫn đi theo phía sau tôi ông chú và Kỷ Tuyên lại khi không biến mất, rồi lại lòi ra thứ này, điều này càng khiến tôi vô cùng lo lắng cho sự an nguy của hai người họ.

“Đừng ngăn người nữa.” Đao Phong vỗ vỗ vai tôi, chỉ vào hướng vừa đến nói: “Nơi này có vấn đề, mau trở về.”

Tôi thoáng sửng sốt, nhìn quý tiêu nọ bị hắc miêu cào rơi mấy lớp da, không dám chiến đấu nữa, liều mạng trốn vào trong bóng tối, trong lòng không khỏi đại thần quái miêu này lợi hại, song nếu không phải tôi che khuất, Đao Phong sợ rằng sẽ càng trực tiếp lấy tay bóp nát quý tiêu.

“Bây giờ quay lại có thể tìm được ông chú họ sao?” Tôi gian nan xê dịch thân thể, không quan tâm trên người cọ quẹt vô số bùn đất, nhanh tay nhanh chân đi theo hắc miêu bò về phía trước.

Nói thật, nếu để tôi tự dẫn đầu còn thật sự có chút lo lắng, không biết quý tiêu nọ có thể lại đột ngột xuất hiện hay không, hôm nay có hắc miêu ở trước dò đường, hết thấy đều trở nên đơn giản cực kỳ.

“Không biết, dưới này có cơ quan, muốn quay về không dễ dàng thế.” Thanh âm của Đao Phong từ phía sau truyền đến, nghe vào so với bình thường càng thêm trầm thấp.

“Còn chưa vào mộ làm thế nào có cơ quan rồi, chẳng lẽ tòa tháp này có vấn đề?” Hắc miêu hình thể nhanh nhẹn, trong loại hang hốc này hành động vẫn tự nhiên như trước, nó thỉnh thoảng ngược xuôi thoăn thoắt, có mấy lần thậm chí sau khi biến mất lại lộn ngược trở về.

“Không phải tháp, trước đó bò xa như vậy đã sớm ra khỏi phạm vi của tòa bạch tháp rồi, chúng ta hiện giờ đang ở dưới cổ mộ, nhóm người trước đã đào đạo động tới đáy mộ, muốn tách khỏi cơ quan ở đỉnh mộ, lại không ngờ rằng nơi này có đoạn long thạch.” Đao Phong vừa giải thích cho tôi, vừa lấy đèn pin từ bên hông gỡ xuống đưa cho tôi.

“Một cái mộ mà thôi, làm chi mà phức tạp thế.” Tôi ngừng một chút, tiện tay cầm đèn pin cắm trên đai lưng, vuốt chất cảm đặc thù của đèn pin hỏi: “Đây là... mắt sói?”

Đao Phong không nói gì, dùng sự trầm mặc khẳng định suy nghĩ của tôi.

Có đèn pin mắt sói, nơi phía trước cách vài thước đều có thể thấy rõ, tôi tăng tốc, không bao lâu liền chứng kiến phía trước xuất hiện một mặt thạch bích, màu sắc của thạch bích nọ rất sạm, nhìn qua niên đại đã xưa, bùn đất chung quanh lại như vừa lật ra, so với màu đất phụ cận hơi sẫm hơn.

Tôi dừng một chút, thấy hắc miêu không hề có ký khê bước đến bên thạch bích, cũng không do dự nữa, vài cái bò qua đó sờ sờ, quay đầu nói với Đao Phong: “Thứ này hình như mới có, hơi ẩm ướt, phía trên còn có dính đất.”

Đao Phong nhìn tôi một chút, khoát tay nói: “Đổi vị trí, tôi thử xem có thể đẩy ra không.”

Nói xong nghiêng người về phía trước, tôi trái y phải, hai người giữa hang động nhỏ hẹp này chậm rãi xê dịch thân thể đổi vị trí cho nhau, cánh tay trái tôi chống đất lui về sau, y thì duỗi tay phải về trước bám vách từng, thân thể dùng sức nhẹ nhàng trượt về phía trước.

Trong lúc đối thân thể tôi và Đào Phong không thể tránh khỏi ma sát vào nhau, tôi mặc dù tận lực ngửa đầu tránh né, nhưng nhin không được đồ bùng mặt, chớp mũi khi cọ qua cổ áo mở rộng của Đào Phong, chung quy cảm thấy có chút gì đó mập mờ.

Mà Đào Phong hiển nhiên không nghĩ nhiều như tôi đây, y tiến đến trước thạch bích, nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát xong, nói: “Mặt sau này có động tĩnh, có lẽ là Ngô Mưu và Kỷ Tuyên.”

“Có lẽ? Có thể nào trừ hai nhóm chúng ta còn có người khác không.” Tôi nhú mày, chẳng biết sao lại nghĩ đến quỷ tiêu vẫn đây đưa với chúng tôi kia, động tác nó nhanh nhạy, quỷ linh tinh quái, hai lần xung đột đều là đánh không lại bỏ chạy, làm cho người ta không nghĩ ra được mục đích của nó.

Đào Phong cũng không để ý đến tôi, y dùng sức đẩy thạch bích một chút, phát hiện thạch bích không nhúc nhích tí nào, liền đưa tay gõ nhẹ lên đường nối giữa thạch bích và bùn đất, quái miêu màu đen nọ hiểu ý, lập tức dùng chân trước đào đất, chỉ chốc lát sau cả người liền biến mất dưới thạch bích.

“Mẹ kiếp, đây là mèo hay chuột hả, còn có thể đào hố như vậy sao?” Tôi ngạc nhiên nhìn lỗ nhỏ quái miêu đào ra, nghĩ thầm con mèo này tốc độ đào động cư nhiên so với con tê tê còn nhanh hơn.

Đào Phong liếc mắt nhìn tôi, thấp giọng nói: “Không phải mèo.”

Không phải mèo cũng không phải tê tê, chung quy không phải mèo và tê tê thì là động vật biến dị nhỉ. Trong lòng tôi khó hiểu, nhưng cũng không nói nhiều nữa, nín thở ngưng thần yên lặng chờ đợi con mèo nhỏ kia trở về.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, huyết động vốn vô cùng tanh tươi đột nhiên tràn đầy một cỗ mùi máu tươi, tôi nhú mày, lấy đèn pin chiếu khắp nơi, thỉnh thoảng phát hiện bùn đất dưới thạch bích từ từ bị một màu đỏ đen sẫm nhuộm dần, tình cảnh đó thật giống như là đối diện có người bị thương không ngừng chảy máu, không ngừng phun ra máu tươi sền sệt từ bên kia thẳm qua vậy.

Đào Phong hiển nhiên cũng nhìn thấy, vẻ mặt y thoáng cái trở nên nghiêm túc hẳn lên, xoay người nôn nóng nói: “Mau, trở về.”

“Đi cái gì, mèo của cậu còn chưa trở về mà!”

“Không cần lo cho nó.”

“Vạn nhất đối diện là hai người ông chú thì sao?”

“Không phải họ.”

Thấy y nói chắc chắn như vậy, vẻ mặt lại vội vàng thối, tựa hồ mặt sau thạch bích kia thật sự có thứ gì đó dị thường khủng bố. Tôi nhất thời không nói nên lời phản bác, chỉ có thể vung về xoay người, dùng cả tay lẫn chân rất nhanh bò về.

Tình huống như vậy cực kỳ khó xử, ngẫm lại chúng tôi đã lần mò trong huyết động này lẫn lộn gần hai giờ, đã không tìm được cửa vào cổ mộ, còn lạc mất người, hiện giờ lại gặp phải nguy hiểm chưa lường được, quả thực mất mặt trở về nhà, nếu không phải Đào Phong ngăn cản, tôi thật muốn ngồi ở đó chờ thứ sau thạch bích sang đây, đá chọi đá còn tốt hơn nghẹn khuất đào tẩu thế này.

“Đừng nghĩ nhiều, bò nhanh chút, có Ngô Mưu ở đó, họ hẳn đã tìm được cửa vào rồi.” Nhìn ra sự chân chừ và khó chịu của tôi, Đào Phong chỉ phía trước, nói: “Chú ý nhìn bên cạnh xem, có lẽ có ký hiệu Ngô Mưu lưu lại.”

Nghe vậy tôi nhin không được kỳ quái: “Tại sao cậu có thể xác định họ đã tìm được cửa vào, vạn nhất họ bị thứ kia giết chết rồi, hoặc giống chúng ta đang bò quanh quần đầu đó thì sao?”

“Không đâu.” Đào Phong lắc đầu: “Nếu như là anh và Kỷ Tuyên có khả năng sẽ chết, nhưng Ngô Mưu không đơn giản như vậy, chúng ta vừa rời vòng quanh chỗ này thật lâu, không nghe được thanh âm gì cũng không nhìn thấy bất cứ dấu vết nào, duy chỉ có động tĩnh của đoạn long thạch phía sau cũng chắc chắn không phải con người, vậy chỉ còn lại một khả năng, Ngô Mưu đã cùng Kỷ Tuyên tiến vào cổ mộ.”

“Sao cậu tin tưởng ông chú quá vậy.” Nghe xong giải thích của Đào Phong, tôi nhin không được nhú mày, hơn nữa câu 'Nếu như là anh và Kỷ Tuyên có khả năng sẽ chết' kia, khiến lòng tôi càng thêm căm kình, đồng dạng đều là đàn ông, lão tử so với ông chú kia kém nhiều đến mức đó sao.

Tôi biết tôi trẻ tuổi nóng nảy, không giỏi giang trầm ổn khôn khéo quyết đoán như Ngô Mưu, nhưng sự phân biệt đối xử rõ ràng của Đào Phong khiến tôi cực kỳ mất mát, loại cảm giác này thật giống như bị phụ nữ ruồng bỏ vậy, đây quả thực là vũ nhục sự tôn nghiêm của đàn ông, cũng là không tin tưởng tôi.

Một ngày nào đó phải cho Đào Phong mở mang một chút thủ đoạn của tôi.

Khẽ cắn môi, tôi nghẹn một cổ hung hăng liều mạng bò về phía trước, nghĩ thầm cho dù chết cũng không thể bị người khác, hơn nữa còn là loại đàn ông thân thủ cường hãn như Đào Phong xem thường, chờ tôi học được thuật tống quỷ, tuyệt đối phải gọi mấy con ra hù chết y.

Trong huyết động uồn lượn gấp ghe, tôi và Đào Phong lại bò thật lâu, đụng tới năm sáu thạch bích hình dạng giống nhau, tôi vốn muốn dứt khoát dùng xẻng công binh trên người đào thẳng lên cổ mộ phía trên, nhưng Đào Phong nói nếu dưới này có đoạn long thạch, chứng tỏ chủ mộ đã cân nhắc đề phòng đáy mộ, đào thẳng lên nhất định là tử lộ, lùi một bước cho dù không có cơ quan khác, hai người chúng ta không mang thuốc nổ, chỉ dựa vào xẻng công binh căn bản không có khả năng đào được gạch đá của cổ mộ, kẻo hiện giờ chỉ có thể tìm được đường vào của nhóm người kia đào, nghĩ biện pháp tiến vào mộ thất trước rồi hãy nói.

Tôi không hiểu kết cấu của cổ mộ, chỉ có thể nghe theo Đào Phong chỉ huy, khi chúng tôi quẹo vào góc ngoặc thứ sáu, mới ở một ngã rẽ phát hiện mấy chữ to khắc trên vách động: “Thập long cửu hư, phía trước quẹo phải.”

Chữ này khắc cực sâu, tựa như bị người ta dùng vật nhọn cắm vào vẽ ra, tôi mặc dù không rõ nửa câu đầu, cũng biết nếu đứng ngã rẽ nữa phải quẹo phải.

Song nhìn bộ dáng của Đào Phong, hẳn đã hiểu được ý của những lời này.

“Đây là Ngô Mưu để lại? Thập long cửu hư là chỉ cái gì.” Tôi chỉ vào mấy chữ kia hỏi.

“Cửu Long cục, đạo động này chỉ có một cái là thật, cũng chính là của nhóm người trên lưu lại, còn lại toàn bộ là cơ quan chống trộm của chủ mộ chế tạo, cũng không phải kẻ trộm mộ chân chính tạo nên.” Đào Phong nhìn tôi, con ngươi đen nhánh lóe lóe: “Đoạn long thạch thẩm máu trước đó mặt sau chính là một trong các cơ quan, do đó tôi mới bảo anh nhanh lên một chút.”

Gật đầu, tôi rút cuộc đã có chút hiểu được tâm tình Đào Phong lúc đó, cũng dần hiểu được, nơi an táng người chết như loại cổ mộ này, cũng không phải mộ thất với vài cái quan tài đơn giản như tôi nghĩ, cơ quan ám đoạn ở đây sợ rằng chỉ có loại già đời quanh năm ngâm dầm trong đó như Đào Phong và Ngô Mưu mới có khả năng hiểu thấu.

Theo ký hiệu ông chú lưu lại, tôi và Đào Phong rất nhanh liền tìm được chân long trong thập long kia, nếu cẩn thận quan sát, quả thực có thể nhìn ra phương thức đào móc của đám trộm mộ trước cùng cổ nhân bất đồng, nói vậy Ngô Mưu chính là dựa vào đạo động mới cũ này lần lượt nhận ra thật giả.

Cuối đạo động là một không gian khá lớn, địa phương cách đỉnh đầu khoảng hai ba thước là một lỗ thủng bị nổ tung, bên cạnh rơi vãi đầy gạch đá vụn, nhóm đạo mộ trước chính là từ đây làm thông mộ thất, tiến vào cổ mộ.

Ngửa đầu nhìn lỗ thủng phía trên kia, tôi hỏi: “Cao như vậy cậu có thể lên không?”

“Có thể, nhưng mà anh phải hỗ trợ.” Đào Phong ước lượng độ cao một chút, gật đầu nói.

“Được.” Tôi đại khái có thể nghĩ ra ý muốn tôi hỗ trợ thế nào, vì vậy cong chân trái lên, hai tay nâng trên đầu gối, nói: “Lên.”

Thấy tôi đã chuẩn bị tốt, Đào Phong lúc này không hề trì hoãn nữa, nhắc chân dùng sức đạp một cái lên tay tôi, nhẹ nhàng thả người liền bắt được mép lỗ thủng, động tác vừa gọn gàng vừa nhanh chóng.

Tôi cảm thấy sức nặng trên tay giảm bớt, liền ngẩng đầu hướng phía trên nhìn lại, ai ngờ vừa nhìn lại lập tức khiến tôi tuôn một thân mồ hôi lạnh, chỉ thấy bên tay Đào Phong vịn ở mép lỗ thủng, lại có một bó tóc đen thật dài lặng lẽ từ bên trong chảy xuống, mà Đào Phong, thì phảng phất như hoàn toàn không nhìn thấy vậy.

Thử rõ ràng lại quỳ dị như vậy làm sao Đào Phong không nhìn thấy chứ? Trừ phi vật kia y căn bản không nhìn thấy, nói cách khác, chủ nhân của bộ tóc này là oan hồn chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy được.

Quỳ.

Trong lòng tôi liền giật mình, mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống, nhìn kỹ lại, một cánh tay trắng trẻo mảnh khảnh tái nhợt đang chậm rãi từ phía sau mái tóc đen như thác nước kia vươn ra, mục tiêu đương nhiên là Đào Phong.

Mà Đào Phong hiện tại cơ bản đã không cần tay tôi nâng nữa, bằng bản lãnh của y hai tay dùng chút lực là có thể leo lên.

“Đào Phong!” Dưới tình thế cấp bách, tôi không còn cách nào độ hóa con quỷ kia ngay lập tức, chỉ có thể đứng phắt người dậy, bắt chặt tất cả lấy tay ôm lấy hai chân Đào Phong, ngăn cản y tiếp tục động tác phía dưới.

“Sao vậy?” Chân bị ngăn lại, Đào Phong nghi hoặc cúi đầu nhìn về phía tôi, hoàn toàn không ý thức được có một con quỷ đang ghé sát bên cạnh y.

“Mau xuống đây, phía trên nguy hiểm.” Tóc đen chảy xuống từ lỗ thủng càng ngày càng nhiều, trong lòng tôi cuống cuống, cũng không quan tâm đến hình tượng hay không hình tượng gì nữa, hai tay níu sườn thắt lưng Đào Phong, cắn răng một cái liền trực tiếp bế y xuống.

Chân đạp trên mặt đất, Đào Phong nhìn đỉnh đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn tôi, tựa hồ hy vọng tôi cho y một lời giải thích.

“Phía trên có quỷ.” Loại tình huống này nói thế nào cũng khó xử, tôi liền ra dấu, dùng lời đơn giản nhất nói cho y biết thứ tôi nhìn thấy trên đó.

Đào Phong đã hiểu ý tôi, hỏi: “Anh chuẩn bị làm thế nào.”

Tình cảnh lúc này, cho dù phía trên đều là quỷ, hai chúng tôi vẫn phải tiếp tục đi, cho nên chỉ có thể dựa vào một truyền nhân phong quỳ như tôi đây nghĩ biện pháp đối phó.

“Tôi lên trước.” Căn nhắc trong chốc lát, tôi lấy ra bật lửa trong túi xách, đem minh hỏa vẽ trên mười ngón tay, sau đó dùng miệng ngậm bật lửa chuyển hướng Đào Phong, ra hiệu y giúp tôi một tay.

Đào Phong nhanh chóng hiểu ý, hơn nữa lực y lớn vô cùng, hai chúng tôi phối hợp ăn ý, chưa đến vài phút tôi liền trèo lên được lỗ thủng.

Thân thể thò vào mộ thất, quỹ tóc dài kia ngay trong tầm với của tôi, tôi nhìn ánh mắt cô ta đại ra đưa tay duỗi về phía tôi, nghĩ thầm nữ quý này mặt mũi coi như không tồi, đáng tiếc tuổi còn trẻ lại chết ở loại địa phương này. Nhưng nếu cô ta đã tự mình đưa tới cửa, tôi cũng đành phải cố gắng mà thanh lý thôi.

Đưa tay bắt lấy cánh tay trắng bóng kia, một luồng khí lạnh nháy mắt xâm nhập toàn thân, tôi rét buốt đến thoáng run rẩy, sau đó mượn lực dùng sức cả chân lẫn tay một hơi bò vào trong mộ thất.

Đao Phong bên dưới sợ rằng chỉ nhìn được tôi bay vút lên cầm một thứ gì đó mà thôi.

Sau khi tiến vào mộ thất, tôi nhìn quanh bốn phía, phát hiện bên trong này vắng vẻ trống rỗng, tử khí trầm trầm, không hề có tiếng động nào, cảm giác âm trầm rét lạnh tuyệt đối không thua gì hơi thở trên người oan hồn, hơn nữa ngoại trừ mình quang màu tím trên tay tôi đây, những nơi khác đều một mảnh đen nghịt cái gì cũng không nhìn thấy được.

Ừm... Còn có nữ quý xinh đẹp bên cạnh này nữa.

“Em gái, tiền em đi đâu thai chuyển thế nhé?” Tôi kéo kéo tóc của cô ta, hỏi.

Nữ quý kia hiển nhiên căn bản không ngờ tới tôi có thể nhìn thấy cô ta, còn mượn sức cô ta để bò lên, giờ phút này bộ dáng kinh ngạc đến ngây người trừng mắt nhìn tôi, ngay cả mái tóc đen nhánh cũng ngừng chảy xuống.

Mặc kệ cô ta có đồng ý hay không, tôi vươn bàn tay nhiễm minh hỏa, ở phía sau lưng cô ta thấp sáng ba ngọn minh đăng, rồi không quan tâm nữa, thò đầu nhìn xuống phía dưới.

“Đao Phong.” Tôi ghé vào bên lỗ thủng, cố gắng vươn tay nói: “Mau lên đây.”

Đao Phong gật đầu, chân trái ở trên vách động dùng sức đạp một cái, bắt được tay của tôi sau đó chưa tới vài cái liền trèo lên, vững vàng rơi bên cạnh tôi.

Cũng không hỏi tôi con quý kia thế nào, Đao Phong từ trong ba lô lấy ra một cái đèn pin mắt sói khác, chiếu bốn phía một lượt, nói: “Đi tìm họ.”

“Ừ.” Tôi đứng dậy, lại nhìn thoáng qua nữ quý cơ hồ đã biến mất không thấy đâu, từ trong đai lưng rút đèn pin ra, bật sáng đi theo sau Đao Phong.

Trước kia chưa từng tiến vào cổ mộ, vốn tưởng rằng so với mộ bình thường lớn hơn chút, nhiều đồ hơn chút, có mấy người chết tuần táng theo các loại, nói cho cùng có thể thật sự đem xây cho mình một chỗ ở sau khi chết lớn như vậy, trong lịch sử ngoại trừ Tần Thủy Hoàng thì còn được mấy người? Nhưng hôm nay chân chính vào đây rồi, tôi mới hiểu được càng là thứ niên đại cổ xưa, tính nguy hiểm không thể lường trước cùng tính thần bí càng cao, chỉ dựa vào phen trắc trở chúng tôi hao phí trước khi tiến vào mộ kia, cũng đủ để chứng minh thân phận của chủ nhân cổ mộ tuyệt đối bất phàm.

Nhóm trộm mộ trước đã làm thông mộ thất này thoát nhìn cũng không nhiều lắm, bốn phía trong góc đặt đèn chong đúc bằng đồng, đèn này ước chừng cao hơn nửa người, phần thân dài

nhỏ nâng một đế đèn hình hoa sen, bên trong là chất lỏng lạ đã đông đặc cùng tim đèn, xem chừng đã lụi tắt từ lâu.

Có lẽ trong hoàn cảnh hoàn toàn phong bế của loại cỗ mộ này bất luận là đèn gì cũng không có khả năng cháy lâu dài, bởi vì dưỡng khí căn bản không đủ, không biết cỗ nhân tới cùng nghĩ thế nào, nếu muốn đốt đèn chong nên để lại một cửa thông gió, cũng dễ thuận đường tiện lợi chút cho mấy kẻ đến sau như chúng tôi đây.

Trung tâm mộ thất là một cái vại sứ men xanh lớn, cao chừng một người, đại khái phải bốn người trưởng thành ôm mới xuể, thân vại trắng men màu xanh, chất gốm nhẵn nhụi, phía trên dùng nét vẽ thanh thoát mà lưu loát miêu tả vạn mã phi nhanh cùng thảo nguyên bao la, nhìn qua rầm rộ đoan trang mộc mạc, có thể nói là tuyệt tác kinh thế, cho dù tôi không phải kẻ trộm mộ sành sỏi, cũng có thể nhìn ra được giá trị của thứ này.

Nhưng chẳng biết một cái vại lớn như vậy, đặt ở đây dùng để làm gì.

“Bên trong không phải đựng vô số vàng bạc châu báu đó chứ?” Giơ đèn pin mắt sói, tôi đi tới bên cạnh vại sứ men xanh lớn, muốn nhìn xem đến cùng, lại bị Đào Phong phía sau ngăn cản.

“Đừng chạm loạn, cẩn thận có độc.” Nói rồi, Đào Phong ném cho tôi một bộ găng tay, ý bảo tôi mang chúng vào.

Tôi thoáng sững sốt, thầm nghĩ bồi độc được lên đồ vàng mã, chủ mộ này sao hẹp hòi như đàn bà vậy, thần giữ của điển hình. Song nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn thành thành thật thật mang găng lên.

“Ngay cả một cái quan tài cũng không có, đây là nhĩ phòng?” Mặc dù trước đó ông chú đã nói cho tôi biết rất nhiều thường thức cơ bản về trộm mộ, nhưng chân chính sử dụng đều vẫn như cũ có chút mới lạ, khái niệm cụ thể về nhĩ phòng tôi cũng vô cùng mơ hồ, chỉ biết là căn phòng nhỏ bên cạnh mộ thất chính, chủ yếu dùng để trữ đồ vàng mã.

“Không phải.” Đào Phong khoát tay, hai giây sau tựa hồ nghĩ đến gì đó, lại gật đầu nói: “Cũng không kém là bao.”

Tôi bị loại phương thức nói chuyện không thích nhiều lời, thế nên trả lời luôn mập mờ này của y làm cho muốn phát cáu, nghĩ thầm nếu ông chú có đây thì tốt rồi, ít nhất ông ấy có thể giải thích cho tôi hiểu.

“Bây giờ chúng ta đi đâu.” Bất đắc dĩ thở dài, tôi xem chừng trong mộ thất này đã không còn thứ gì đáng để nghiên cứu thêm, liền quay đầu nhìn về phía Đào Phong.

Đào Phong dùng đèn pin chỉ về một cửa ra phía trước, nói: “Bên kia.”

Bởi vì chưa nhìn thấy thứ trong vại sứ men xanh lớn, trong lòng tôi cứ mãi có một vương mắc, cho dù đi theo Đào Phong ra khỏi mộ thất, cũng vẫn nhớ có cơ hội nhất định phải trở về nhìn xem cho rõ ràng, nếu bên trong có bảo bối, tôi đây sẽ thuận tay lấy luôn.

Mộ đạo bên ngoài mộ thất này yên tĩnh tối đen, đi bên trong chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của tôi và Dao Phong, vô cùng áp lực, khiến tôi có loại lỗi giác nhịp tim cũng trì trệ.

“Nơi này có ký hiệu của Ngô Mưu để lại không?” Chẳng biết có phải vì cái vại lớn kia không, tôi chung quy cảm thấy phía sau có người đi theo chúng tôi, nhưng khi tôi dùng đèn pin chiếu phía sau, lại trống rỗng không hề có gì cả.

Dao Phong hiển nhiên cũng đã chú ý tới điểm ấy, nhưng y tài cao mật lớn, căn bản không sợ mấy thứ lén lút lút nấp trong bóng tối này, cho nên chỉ thoáng liếc mắt vài lần, rồi không để ý thêm nữa.

Tôi nghĩ với y mà nói, ngoại trừ cái loại oan hồn không nhìn thấy thực thể này, hết thảy những thứ khác có thể dùng hai tay san bằng.

“Không có, họ hẳn chưa đi bao xa.” Dao Phong không ngừng lay động đèn pin, chiếu vách tường bốn phía.

Tôi theo hướng chiếu xạ của y nhìn lại, phát hiện trên tường đá chung quanh này có rất nhiều bích họa màu sắc sặc sỡ cùng mảng lớn những văn tự dày đặc, bích họa này có người có vật cũng có núi non sông nước, tôi thỉnh thoảng còn có thể đọc hiểu vài cái, phần văn tự thì hoàn toàn đọc không hiểu.

Bích họa khắc họa súc tích màu sắc tươi tắn này có một điểm vô cùng kỳ quái, cơ bản trong mỗi bức họa đều xuất hiện một người phụ nữ, nhưng người phụ nữ này bất cứ khi nào cũng đều đưa lưng về phía người xem, nói cách khác giống như tôi đang đứng trước bức tranh vậy, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn được bóng lưng của cô ta.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì làm cho cô ta không thể lộ mặt nhỉ, chủ mộ tại sao lại dùng nhiều bích họa như vậy chỉ để ghi lại một người phụ nữ? Chẳng lẽ nói bản thân chủ mộ chính là cô gái trong bức tranh, cô gái kia để lại nhiều bích họa chỉ có bóng lưng như vậy ở chỗ này, có ý nghĩ gì?

Càng ngày càng nhiều nghi vấn hình thành trong đầu, bước tiến dưới chân tôi cũng dần dần chậm lại, nhin không được càng quan sát cẩn thận hơn những bích họa này.

Nhìn một hồi, thậm chí có cảm giác người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, sầu khổ bi ai cùng địa vị thân ở vị trí cao bất đắc dĩ của cô gái kia, đều khiến cho lòng tôi phát lạnh, vô cùng chua xót, hận không thể lập tức tiến vào trong tranh cứu vớt nàng, kéo nàng vào trong lòng nhỏ nhẹ an ủi.

Loại cảm giác khó hiểu này duy trì liên tục đến khi cánh tay tôi đột nhiên phát đau, kéo theo cả người đều bị kéo sang một bên mới thôi.

“Mẹ kiếp, lại làm sao vậy?” Tôi xoa cánh tay, lửa giận ngút trời nhìn về phía Dao Phong: “Cậu không có việc gì bóp tôi để làm chi.”

“Vừa rồi anh đang nhìn cái gì.” Dao Phong nhìn bộ dáng mê mẩn của tôi, lông mày cũng sắp nhíu dính vào nhau.

“Bích họa đó, còn có thể nhìn cái gì nữa.” Tôi kỳ quái hỏi: “Cậu không phải cũng vừa mới nhìn thấy sao?”

“Nơi này không có bích họa.” Lần này không chỉ là nhú mày nữa, ánh mắt Đào Phong nhìn tôi quả thực như đang nhìn người ngoài hành tinh, y dùng đèn pin chiếu về hướng thạch bích, bảo tôi nhìn lại xem.

Tôi không tin, giờ đèn pin mắt sói chiếu cùng một chỗ với y, lại kinh ngạc phát hiện, bích họa xinh đẹp rực rỡ như mộng như ảo trước đó quả thật không còn sót lại chút gì, trên thạch bích màu than chì kia cái gì cũng không có, một mảnh trơn trụi.

“Không thể nào...” Tôi buồn cười nói: “Tôi rõ ràng vừa mới nhìn thấy nơi này có rất nhiều bích họa, còn có một người phụ nữ...”

Hình ảnh chân thật đến vậy, nghĩ thế nào cũng không thể là nằm mơ, huống chi chỉ ngắn ngủi vài phút, tôi làm sao có thể dưới mí mắt của Đào Phong mà ngủ gật được?

“Vậy chẳng lẽ là... ảo giác?” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi lập tức lắc đầu gạt bỏ phán đoán của mình, nếu như là ảo giác, vậy tại sao chỉ có tôi gặp phải, Đào Phong lại không có việc gì?

Trừ phi thứ tôi đã nhìn thấy y có chút không chú ý tới, hoặc y không cách nào chú ý tới được...

Trong đầu một tia sáng lóe lên, tôi đột nhiên nhớ tới sau khi rời khỏi mộ thất có vại sứ lớn men xanh nọ, tôi vẫn luôn cảm giác có người theo phía sau tôi, hơn nữa liên tiếp quay đầu nhìn lại, hẳn sẽ không...

Chương 16

W

ghĩ về điểm này, tôi lập tức lấy đèn pin chiếu sâu bên trong mộ đạo, nhìn vực sâu màu đen nọ vẫn như trước trống không nói: “Đào Phong, cậu vừa rồi không phát hiện phía sau có người theo dõi sao?”

Đào Phong nghe vậy thần sắc càng thêm kỳ quái, y không trả lời nghi hoặc của tôi, nhưng hỏi ngược lại: “Anh tới cùng làm sao vậy, từ khi này đã rất cô quái.”

Nghe câu này, trong nháy mắt tôi hiểu được trước đó Đào Phong quay đầu lại nhìn cũng không phải vì nhận thấy động tĩnh quỷ dị giống tôi, mà y đang nhìn tôi, cho nên mới cảm thấy hành vi của tôi cổ quái.

Nếu thật sự là vậy, chỉ có hai loại khả năng, hoặc là lòng nghi ngờ của tôi quá nặng thần kinh rối loạn, hoặc là thứ phía sau kia chỉ có tôi có thể cảm giác được.

Giả dụ đáp án trước đúng, vậy không có gì phải lo lắng, dù sao có Đào Phong bên cạnh, cho dù tôi thật sự điên rồi y cũng có thể kéo tôi trở về. Nhưng vạn nhất đáp án là cái sau, liền chứng minh tôi cần phải đề cao cảnh giác, bởi vì thứ kia rõ ràng hướng về phía tôi mà tới, Đào Phong căn bản không cảm giác được sự tồn tại của nó, lâm vào ảo giác cũng chỉ có một mình tôi.

“Không có gì.” Sau khi sắp xếp rõ ràng lại mạch suy nghĩ, tôi bỏ bật lửa ở nơi dễ lấy ra nhất trong túi, khoát tay nói với Đào Phong: “Đi thôi, tìm được hai người ông chú họ quan trọng hơn.”

Do đó không kể sự tình này cho Đào Phong, không phải tôi không tin tưởng y, mà tôi nghĩ không cần thiết phải nói ra thứ mà y căn bản không phát hiện được để tăng gánh nặng tâm lý vô ích, nếu chỉ có tôi biết, vậy mình một tôi xử lý là được.

Đào Phong thấy bộ dáng tôi không muốn nói nhiều, cũng không vướng mắc nữa, xoay người đi vào mộ thất trước.

Tôi theo sát phía sau y, dùng đèn pin chiếu bốn phía, chợt nhớ tới con quái miêu màu đen nọ, không khỏi mở miệng hỏi: “Con mèo kia của cậu thật sự mặc kệ nó sao? Nhìn đáng về cậu không chút nào lo lắng.”

Động vật vừa kỳ lạ lại cơ trí kia, nếu cho tôi khẳng định sang tay liền bán đi, Đào Phong trực tiếp ném nó lại phía sau mặc kệ, quả thực là phung phí của trời.

“Nó sẽ tự trở về.” Liếc mắt nhìn tôi một cái, vẻ mặt Đào Phong dường như đang nói vấn đề của tôi rất thừa thãi.

Vì vậy tôi quyết định, chờ từ đây ra ngoài trở lại Bắc Kinh rồi, tôi nhất định phải trộm con mèo kia của y bán đi, xem y đến lúc đó có đau lòng không cho biết.

Chú giả vờ quân tử với bố, vậy bố liền đóng vai tiểu nhân với chú.

Gian mộ thất trước mắt này, so với gian trước đó lớn hơn rất nhiều, ít nhất không phải là cái loại tôi đi được vài bước là có thể nhìn thấy góc tường này, hơn nữa quan trọng nhất, trong gian mộ thất này đặt quan tài, nói vậy nơi này cho dù không phải mộ thất chính, cũng có thể là một quý tộc hoàng thất nào đó chôn cùng.

Kẻ trộm mộ để ý thăng “Quan” phát tài, chính là vì thứ trong quan tài thường thường đều tốt nhất trần quý nhất, cùng những nhĩ phòng khác dùng đồ vàng mã, hoàn toàn không phải ở chung một cấp bậc, càng là được chủ mộ ngậm trong miệng, nắm trong tay, mang trên người, càng là bảo vật kinh thế, kiệt tác truyền đời.

Chậm rãi tới gần bộ quan tài này, tôi phát hiện bốn phía quan tài cũng không có dấu vết từng bị cạy mở, việc này càng kỳ quái, nhóm trộm mộ trên đã sớm tới đây, làm sao có thể vô duyên vô cớ buông tha cho miếng thịt béo lớn như vậy, trừ phi mục đích của họ cũng không phải tài bảo trong mộ, bằng không mục tiêu nhất định là vật phẩm giá trị cao hơn, cho nên mới không yêu thích thứ trong quan tài loại này.

Song họ không yêu thích, không có nghĩa là tôi không yêu thích, côn trùng có nhỏ mấy cũng là thịt, vớt thêm chút thứ giá trị trở về, cũng không uổng tôi thiên tâm vạn khổ đi một chuyến này.

Nghĩ là làm, tôi liền đưa tay nhanh như chớp hướng về phía Đào Phong, muốn hỏi y bí quyết mở quan tài, mặc dù tôi chỉ là một gã trộm mộ gà mờ, nhưng cũng không muốn phá hủy quy củ của tổ sư gia.

Đào Phong đang đứng trước quan tài, từ góc độ của tôi nhìn qua vừa vặn có thể chứng kiến cửa vào mộ thất phía sau y, nhưng ai biết chính vì thay đổi góc độ trùng hợp như vậy, khiến tôi nhìn thấy một họng súng màu đen thỉnh linh từ cửa vươn vào.

Nhìn thấy súng phản ứng đầu tiên của tôi đó là Kỷ Tuyền, nhưng đom đóm như chị Tuyền, chắc chắn sẽ không dùng phương thức vừa dọa người lại lén lút như vậy để chào hỏi, hướng chỉ nhìn mục tiêu họng súng nọ nhắm vào, rõ ràng là tôi cùng Đào Phong.

Nói như vậy ngoại trừ chúng tôi ra nơi này còn những người khác, hơn nữa đôi phương rất muốn đẩy chúng tôi vào chỗ chết!

Tay cầm đèn pin mắt sói thoáng run lên, phía sau lưng tôi một trận rét lạnh, bất chấp suy nghĩ gì nữa, ném mạnh đèn pin về phía cửa vào, sau đó găm nhẹ một tiếng bồ nhào về phía Đào Phong.

Cùng lúc đó, hai bên mộ thất cũng đồng thời truyền đến tiếng súng kịch liệt, tôi ôm Đào Phong lăn tới góc tường, tránh né những viên đạn không có mắt này, súng bán tự động điên cuồng bắn phá đình tai nhức óc, mộ thất vốn tối đen yên tĩnh cũng bị ánh hỏa quang ma sát khi viên đạn phóng ra làm cho hư ảo.

Hết thảy phảng phất như nằm mơ, nghĩ đến vài giây trước tôi và Đào Phong còn quanh quẩn bên bờ sinh tử mà không tự biết, trong lòng tôi liền vô cùng sợ hãi khi nhớ lại, nếu không phải tôi vừa vặn liếc mắt sang nhìn thấy họng súng nọ, giờ phút này tôi và Đào Phong sợ rằng đã chôn thân tại đây rồi.

“Sở Dương! Đào Phong! Mau tới đây!” Tiếng la của ông chú vang lên sâu bên trong mộ thất, tôi ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Kỷ Tuyền đang trốn bên trong ám đạo cách đó không xa cùng địch nhân so đo kỹ thuật bắn, súng bán tự động màu đen cô ấy dùng đến uy vũ sinh phong, bên chân cô là một vài phụ tùng thay thế của súng, Ngô Mưu thì ngồi xổm phía sau cô, hướng chúng tôi vẫy tay ra hiệu.

Tôi quay đầu chăm chú nhìn, thấy đám người chuẩn bị ám toán chúng tôi bị Kỷ Tuyền ngăn chặn, liền tách ra một khoảng, cùng Đào Phong liếc nhìn nhau, hai người cùng thấp người chạy nhanh về hướng ám đạo chỗ ông chú và Kỷ Tuyền.

“Thằng nhóc này, thật là.....” Ông chú nhìn tôi sợ hãi chưa dứt xụi lơ ngồi dưới đất, thờ dài nói: “Ta vốn muốn bảo Kỷ Tuyền dùng kế bọ ngựa bắt ve hoàng tước ở phía sau, ai ngờ lại bị cậu quấy nhiễu.”

“Hai người đã sớm biết có người muốn ám toán chúng tôi?” Tôi thoáng sửng sốt, hỏi: “Vậy sao không sớm ra tay chút, tôi và Đào Phong thiếu chút nữa chết mất rồi.”

“Sao không sớm ra tay, không thấy Kỷ Tuyền đang lắp ráp súng bắn tia sao.” Ông chú chỉ chỉ linh kiện súng ống bên chân Kỷ Tuyền: “Kỷ Tuyền tốc độ nhanh, chỉ nửa phút nữa thôi là có

thể đối phó, người đó cũng không định ám sát các cậu ngay, bởi vì một khi hắn nổ súng sẽ bại lộ mình, cho nên phải đợi đến khi đồng bọn tới, nhưng cậu quăng đèn pin kia ra, hắn vô thức liền nổ súng bắn nát đèn pin, kể từ đó Kỳ Tuyền cũng phải ra tay, nếu không mục tiêu kế tiếp của hắn chính là các cậu.”

Nghe đến đó, tôi mới biết được bản thân mình hiểm khi cơ trí một phen, nhưng chỉ là tự cho mình thông minh, song dựa theo tình cảnh lúc ấy, dù có là ai cũng không có khả năng đứng vững nơi đó, tâm lý muốn sống khiến tôi làm ra động tác bảo vệ mình và Đào Phong, việc này cũng không có gì sai cả, chỉ có thể trách ông chú không báo trước cho chúng tôi biết.

“Nhưng Tiểu Sở quyết định của cậu vẫn rất đúng đắn, dùng đèn pin thu hút sự chú ý của đối phương, thiết thời cho cậu đã nghĩ ra được đến thế.” Ông chú lộ ra một khuôn mặt tươi cười, đáng vẻ vui mừng vỗ vỗ vai tôi, diễn hình của đánh một gậy rồi lại cho kẹo.

“Ai ám toán chúng tôi.” Đào Phong đứng ở vị trí sườn trong nhất, trên tay đùa nghịch con quái miêu màu đen chẳng biết từ đâu chui ra.

Tôi kinh ngạc tròn to mắt, nghĩ thầm con mèo này chẳng phải trước đó đã chạy đi đâu mất ở đoạn long thạch sao, làm thế nào lại ở cùng đại phúc tại đây?

“Một thú này sau khi tìm được chúng tôi vẫn đi theo suốt, phỏng chừng cũng là ý của Đào Phong, tôi và Kỳ Tuyền vốn chạy tới trước, nhưng nó cản quần tôi kéo chúng tôi về.” Ông chú nhìn ra nghi vấn của tôi, giải thích xong mới nói với Đào Phong: “Là một tổp trộm mộ khác, đại khái là vào cùng lúc với chúng ta, xem chừng không giống người Trung Quốc, cậu xem súng bọn chúng cầm, đều là M16 xinh đẹp lão làng.”

Nói rồi, nhìn súng bán tự động màu đen trong tay Kỳ Tuyền một chút lại nói: “Mặc dù súng chúng ta dùng cũng không phải sản phẩm trong nước.”

“Các người đã từng đối mặt?” Tôi hỏi, dựa vào sự hiểu biết của tôi đối với ông chú, ông ấy không có khả năng chỉ dựa vào việc dùng súng để phán đoán quốc tịch của đối phương.

“Đương nhiên.” Ông chú quả nhiên gật đầu: “Trước khi các cậu tới đây tôi và Kỳ Tuyền đã ở chỗ này quanh quần nửa giờ, vài lần đụng phải đám già ngoại quốc kia, trong bọn họ không chỉ có người ngoại quốc, còn có người Trung Quốc, cực kỳ hiểu rõ kết cấu cổ mộ, chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ, không thể để họ nhanh chân đến trước.”

Không ngờ trộm mộ một cái mộ cũng có thể đụng phải người trong nghề, lòng tôi vạn lần không thoải mái, bị người ta đánh lén thì thôi đi, lại bị người ta đoạt chén cơm sao được? Mất mặt cũng không thể mất vào tay ngoại quốc.

Lúc này một mực đối kháng cùng địch nhân Kỳ Tuyền thu hồi súng xoay người lại, vừa nhanh chóng sửa sang lại linh kiện trên mặt đất vừa nói: “Đám chết nhất này, đánh không lại bỏ chạy, đừng nói nhảm nữa chúng ta đi mau, chúng sẽ từ bên kia vòng qua đó.”

Kỳ Tuyền nói xong đã vượt lên trước tiến vào ám đạo, tôi và ông chú theo phía sau, Đào Phong thì cuối cùng.

Bên trong ám đạo bốn phía thông suốt, đi vào giống như mê cung, có cao có thấp xen kẽ lẫn nhau.

Tôi theo sát phía sau Kỷ Tuyên, trong lòng hồi tưởng thứ khiến tôi sinh ra ảo giác trong mộ đạo kia, thứ vẫn luôn theo dõi tôi và Đạo Phong, không biết có phải là đám người muốn ám toán chúng tôi kia không.

Loại ý niệm này nảy ra trong đầu, lại lập tức bị tôi phủ định, nếu thật là đám người này, cơ hội trước đó trong mộ đạo hiển nhiên so với vừa rồi tốt hơn, họ tuyệt đối sẽ không buông tha cho cơ hội đó mà đợi vào trong mộ thất mới động thủ lần nữa, và lại Đạo Phong cũng không phát hiện có người theo dõi, việc này có thể khẳng định không phải cùng người.

Như vậy xem ra, thứ khiến tôi sinh ra ảo giác kia, rất có khả năng không phải nhân loại.

Tính toán một chút những tai họa ngầm chưa giải quyết hiện giờ, chừng hơn ba cái, một là quỷ tiêu trong Cửu Long cục, hai là sinh vật chưa biết trong mộ đạo, ba là đám người ngoại quốc chẳng biết từ đâu ra kia.

Đối với hai thứ trước mà nói, chúng tôi ở ngoài sáng chúng nó ở trong tối, đối với đám người sống phía sau, chúng tôi sức lực tương đương, ai giết được ai trước, toàn bộ dựa vào vận khí và thủ đoạn.

Từ trong ám đạo đi ra, là một mộ thất khác, gian mộ thất này bố cục tổng thể cùng bày biện đều giống gian trước không có gì khác nhau, khiến tôi thiếu chút nữa tưởng rằng lại trở về chỗ cũ.

Đồng dạng là một bộ quan tài vẫn chưa mở, nhìn qua không có chỗ nào kỳ lạ, ông chú nói, loại quan tài này không thể dễ dàng mở ra.

Quý tộc đế vương thời cổ xưa, để phòng ngừa trộm mộ tiến hành phá hoại thi thể của mình, thường sẽ dùng đến một loại nghi quan, kẻ trộm mộ không hiểu biết mở quan tài ra, sẽ bị cơ quan ám khí bên trong giết chết. Cũng có đế vương sẽ lựa chọn trong nghi quan đặt một ít vàng bạc tài bảo, để bọn trộm mộ lấy đủ sẽ bỏ đi, đừng trở lại quấy nhiễu mình nữa.

Tôi mặc dù chẳng biết bộ quan tài trước mắt này thuộc loại nào, nhưng vô luận ra sao, cũng không thể là mục tiêu chân chính của chúng tôi.

Ông chú ở phụ cận quan tài nghiên cứu trong chốc lát, đột nhiên nói: “Không xong rồi, đây là huyết quan.”

“Huyết quan?” Tôi thu hồi tâm tư xoay đầu lại, liền nhìn thấy giữa khe hở hai bên quan tài nọ, đang không ngừng chảy ra chất lỏng màu đỏ đen, theo dòng máu quý dị này chảy xuôi, một loại tiếng động nho nhỏ tương tự hải nhi khóc nỉ non lặng lẽ từ trong quan tài bịt kín truyền đến.

“*N*ày... Nơi này có trẻ con?!” Nghe được tiếng khóc của hài nhi, tôi nhất thời sợ hãi biến sắc, vẫn không nhúc nhích nhìn quan tài nọ, trong lòng không thể nói là tư vị gì, chỉ cảm thấy nếu thật có trẻ con bị giam trong này, vậy thật sự quá tàn ác vô nhân đạo.

“Trẻ em mới sinh ra đã chết non oán khí nặng nhất, rất nhiều Đế Vương đều thích dùng chúng để thủ mộ, việc này rất bình thường.” Ông chú chau mày, ngoài miệng mặc dù nói vậy, sắc mặt thoạt nhìn lại có chút không giống bộ dáng bình thường.

Trong tai tiếng hài nhi khóc nỉ non càng lúc càng lớn, mà ngay cả quan tài cũng bắt đầu có chút chấn động lên, chất lỏng sền sệt màu đỏ đen mang theo mùi máu tươi nồng nặc cuộn cuộn chảy ra, khiến người ta hoài nghi giấy tiếp theo nó có phải sẽ bao phủ cả mộ thất hay không.

“Làm sao bây giờ, cứ đứng đây chờ nó ra?” Tôi nhìn về hướng ba người khác, phát hiện sắc mặt mọi người đều rất âm trầm, tựa hồ cũng đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào cho phải.

“Làm sao bây giờ, đương nhiên chỉ có trốn rồi.” Kỷ Tuyên nhin không được hất mái tóc dài trên vai ra sau đầu, đôi mắt xinh đẹp một mực nhìn chăm chăm quan tài máu, trên nét mặt lộ ra một tia kiêng kỵ: “Ghét nhất là con nít, cứ nhiên xui xẻo đụng phải ở đây.”

“Kỷ Tuyên nói đúng, chờ nó ra chúng ta sẽ phiền toái mất.” Ông chú trầm tư chốc lát, gật đầu nói: “Trở về là không có khả năng, ám đạo này quá cao, từng bước từng bước đi lên rất tốn thời gian, huống chi có đám ngoại quốc ở phụ cận rình rập như hổ đói, chúng ta chỉ có thể đi tới không thể lùi về phía sau.”

“Vậy đi đâu.” Tôi quay đầu nhìn quanh bốn phía, trong phạm vi đèn pin mắt sói chiếu xạ toàn bộ đều là vách tường tử khí trầm trầm, không có bất luận hành lang nào con người có thể qua lại nói: “Có khi nào phải đập phá tường xông ra không?”

“Đập?” Ông chú nghe vậy cười nhạo một tiếng: “Gạch mộ này đều là được chế thành từ nhiều loại khoáng vật kim loại hiếm trộn lẫn, vừa nặng vừa cứng, trong gạch mộ còn có hai lớp chống trộm, cho dù cậu dùng máy đập nền đập cũng không hư.”

“Mẹ kiếp.” Đối với những cách diễn tả này của ông chú, tôi nhin không được bội phục sát đất, vốn tưởng rằng chính mình nói đã đủ khó lọt tai rồi, không ngờ tới nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên. (Tiêu: Cùng nghĩa với núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.)

Ông chú sau khi nói xong câu kia vuốt cằm nhìn hai bên, sau đó đôi mắt đột nhiên sáng ngời bước đến bên tường, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve trên vách đá màu than chì kia: “Thật đúng là để cho thằng ngốc cậu nói trúng rồi, chúng ta hôm nay sợ rằng không thể không phá tường mà ra.”

“Sao, tường này thật có thể đập hư?” Không phải là thật sự muốn dùng máy đập nền đó chứ... Khỏe miệng tôi co quắp, cẩn thận từ bên cạnh quan tài máu vòng qua, đi tới phụ cận mặt tường chỗ ông chú kia.

Nhìn trước mắt tường gạch xây chỉnh tề, trong địa cung lẳng đọng đã lâu, mỗi một vết rạn này đều phẳng phát như sát nhập vào cảm giác dày nặng của lịch sử, đáy lòng tôi thâm than sự cằn cù và trí tuệ của cổ nhân, tay cũng không cầm lòng nổi mà sờ soạng lên, phát hiện khối đá này cùng các phần khác của vách tường không giống lắm.

Thấy tôi đã phát hiện chỗ huyền diệu trong đó, ông chú cũng không cố gây hồi hộp nữa, vừa dùng lời ngắn gọn giải thích một đoạn lịch sử phát triển của mộ mả Trung Quốc, vừa gọi Đào Phong xuất lực, dùng tốc độ nhanh nhất tháo dỡ khối tường mộ này xuống.

Người hiện đại thông thường hay nói “Phân mộ”, trên thực tế là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, phân là chỉ phong thổ trên mặt đất, còn mộ lại là huyết phía dưới.

(Tiêu: Phong Thổ là phần đất đắp trên mộ.)

Mộ mả trước Đông Chu không có phong thổ, trong 《 Lễ Ký - Đàn Cung 》 có nói: “Phân đất cao đặt tên là phân, táng mà không có phần gọi là mộ.” Mặt ngoài huyết xây phong thổ, ban đầu là để nhận biết vị trí của huyết, thuận tiện ngày sau tế bái.

Thời Xuân Thu Khổng Tử muốn đi tế bái mộ của cha mình, lại không tìm được đất mộ, trải qua nhiều lần dò hỏi, mới từ một vài cụ già nơi đó biết được địa chỉ cụ thể, lúc này Khổng Tử xem trọng lễ nghi đã nghĩ, nếu sau này trở về tế bái chẳng lẽ lại phải phí một phen trắc trở thế này nữa sao, vạn nhất tìm không được nữa thì làm sao bây giờ? Vì vậy trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Khổng Tử cuối cùng giữa thủ lễ và trung hiếu lựa chọn kính hiếu phụ mẫu, cái gọi là bách thiện hiếu vi tiên (trong trăm cái thiện chữ hiếu là đầu), quyết định của Khổng Tử khi ấy cũng là lẽ thường của con người.

Từ đó về sau trên huyết đắp lên phong thổ liền biến thành thói quen của mọi người, càng về sau lại dần dần biến thành một loại tượng trưng cho thân phận, “Phân thiên tử cao ba nhần (đơn vị đo lường thời xưa, bằng 8 thước hay 7 thước), dùng cây tùng dựng lên; Chư hầu chỉ phân nửa, dùng cây bách dựng lên; Đại phu tám thước, dùng cây huyền hoa dựng lên, Sĩ bốn thước, dùng cây hòe dựng lên; thứ nhân không có phần, dùng cây dương liễu dựng lên.”

Từ trước tới nay tòa lăng mộ đế vương phong thổ lớn nhất, đó là lăng Tần Thủy Hoàng, thời Đường thì quen dùng núi làm lăng, thực tế hiệu quả cũng không kém là bao so với lăng Tần Thủy Hoàng, đến thời Minh Thanh lại xuất hiện bảo thành và bảo đỉnh, duy nhất trong đó không có phong thổ là triều Nguyên.

Dân tộc Mông Cổ thời gian xây dựng triều đại mặc dù ngắn, nhưng cũng là một triều đại cực kỳ thần bí, cơ hồ tất cả đế lăng thời Nguyên đến giờ cũng chưa từng được phát hiện, có chăng cũng chỉ là suy đoán mà thôi, ngay cả lăng Thành Cát Tư Hãn tọa lạc trên thảo nguyên Cam Đức Lợi nghĩa trang Y Kim Hoắc Lạc Kỳ thành phố Ngạc Nhĩ Đa Tư nội mông cũng chỉ là y quan trùng (mộ chôn quần áo và di vật không có xác). Y quan trùng là gì? Nói đến cùng chính là giả, là dùng để che giấu tai mắt người ta.

Đế lăng địa cung chân chính thời Nguyên rốt cuộc có bộ dạng gì, đến giờ cũng chưa từng có ai thấy qua.

Không chỉ thế, kiến tạo lăng mộ trải qua nhiều năm cải tiến về sau, cơ quan ám khí bên trong càng ngày càng nhiều, đa dạng tầng tầng bất tận, không chỗ nào mà không muốn đưa kẻ trộm mộ vào chỗ chết, đến cùng thậm chí chung quanh lăng mộ cũng biến đổi càng thêm quý quyết nguy hiểm, may mắn không để ý đạp sai một bước, đó chính là tai họa chết không toàn thân hủy thân diệt cốt.

Ngoại trừ cơ quan ám khí, các thời đại đế vương còn thích dùng y quan trùng để chế tạo dấu hiệu giả thu hút kẻ trộm mộ đến, mà địa cung chân chính, thường thường được giấu ở nơi khác. Khi địa cung hoàn thành, những người thợ khéo léo phụ trách kiến tạo này sẽ bị vùi vào trong huyết, để ngừa họ tiết lộ bí mật ra ngoài.

Dần dà, những người thợ cũng từ từ nhìn thấu tâm tư của đế vương, họ thuở đầu kiến tạo địa cung, sẽ len lén sửa chữa ra một đường hẹp không ai biết đến, đợi ngày sau khi địa cung phong kín, sẽ từ trong đường hẹp này chạy thoát thân.

“Nếu tôi đoán không lầm, đây là thông đạo chạy trốn mà những người thợ kiến tạo địa cung khi ấy để lại, nhưng xem tình hình này, hẳn cũng chưa thật sự từ bên trong trốn ra được.” Ông chú nhìn Đào Phong và tôi sử dụng xẻng công binh đem bùn nhão động chung quanh gạch mộ khua vỡ, nói: “Nhưng mà chúng ta vòng vo cả ngày cũng chỉ tìm thấy hai gian mộ thất ngớ ngẩn này, phỏng chừng nơi đây cũng chỉ là hư trùng, địa cung chân chính e rằng ngay sau mặt tường này.

Ông chú vừa dứt lời, Đào Phong đã đan tay lại cứng rắn đẩy dờn gạch mộ lỏng lẻo kia, thanh âm gạch đá rơi trên mặt đất vang lên, chúng tôi liếc nhìn nhau, cơ bản xác định mặt sau này chính là địa cung.

Ông chú dùng đèn pin chiếu vào trong ô nhỏ vừa đẩy ra, nhưng phát hiện bên trong một mảnh đen nghịt, nhìn không thấy được thứ gì, liền quay đầu nói: “Tiếp tục, gỡ cả mấy khối gạch này xuống, động tác phải nhanh, nếu không thứ kia sẽ ra tới.”

Tôi quay đầu lại nhìn một chút, thấy chất lỏng buồn nôn kia đã chảy xuống dưới chân, không khỏi dùng chân giẫm đạp lên, lập tức dính vô số tơ máu sền sệt.

Thấy thế, Kỷ Tuyên hú lên quái dị nhảy đến bên tường, đưa tay liền cho tôi một cái bóp đầu: “Buồn nôn muốn chết cậu nghịch nó làm cái gì!”

“Tôi chỉ nghịch chút không được sao.” Tôi bụm trán bị đánh đau, tâm nói bà chị này xuống tay thật tàn nhẫn, khó trách súng nặng như vậy chị ta cũng có thể thuận tay sử dụng, loại phụ nữ này tuyệt đối không thể cưới, ai cưới người đó ngu bò, về nhà cũng chỉ có thể làm Từ Hi thái hậu cung phụng, mỗi ngày gây khó dễ cho mình, còn phải tùy thời chuẩn bị chịu đựng roi da.

Trong bụng ác độc phun chửi, dư quang khóe mắt quét đến quan tài không ngừng ứa máu, tôi kinh ngạc phát hiện, tám ván gỗ phía bên phải của quan tài chẳng biết từ khi nào đã hé ra một khe hở hẹp, hai ngón nhỏ bé non mịn đang bấu trên quan tài, từng chút từng chút vói ra ngoài,

ngón tay nọ sớm đã bị máu nhuộm đỏ thắm, da vô cùng mịn màng non nớt, tựa như chạm vào một chút sẽ từ bên trong nứt toác ra vô số máu đen.

“Móa! Ra rồi!” Tôi thoáng sững sốt, lập tức kêu to nhắc nhở những người khác: “Đi mau đi mau.”

“Cái gì?” Ông chú nghe tôi kinh hoảng quát, vội vàng quay đầu xem xét, lập tức càng thêm lo lắng phát tay nói: “Được rồi được rồi, có thể chui người vào là được, đi nhanh lên!”

Dùng sức rút ra một khối gạch mộ cuối cùng, Đào Phong dẫn đầu tiến vào ám cách, tôi nhìn quỷ anh đã lộ ra một nửa đầu kia, liền để ông chú và Kỳ Tuyền đi trước, tôi nắm xẻng công binh, phụ trách bọc hậu.

Trèo vào bên trong ám cách mới biết được, nhiệt độ hai bên này vậy mà kém nhau mười vạn tám ngàn dặm, khi ở bên ngoài mộ thất, chỉ cảm thấy có chút âm lạnh, vào trong ám cách rồi, toàn thân lại như rơi vào hầm băng, loại cảm giác này đã không chỉ đơn giản là âm lạnh nữa, bốn người chúng tôi vừa đặt chân xuống, đã bị nhiệt độ bất thành linh thiếu chút nữa đông cứng đến mất hồn.

“Sao lạnh như thế?” Kỳ Tuyền hai tay ôm bả vai lạnh run, súng bán tự động màu đen cắm trong ngực áo theo động tác của chị ấy cùng nhau run rẩy.

Ông chú kéo phéc-mơ-tuya lên tới tận cùng, dùng đèn pin chiếu phía trước nói: “Không biết, đại khái là trong địa cung có khối băng gì gì đó.”

“Khối băng? Dùng để phòng hủ bảo thi?” Tôi nói, tiện tay ra dấu một chữ thi của thi thể.

“Có khả năng.” Ông chú gạt đầu, tiếp tục nói: “Tối cùng xảy ra chuyện gì còn phải qua đó nhìn xem mới biết được.”

“Nó tới rồi.” Đào Phong nhìn ám cách một chút, khoát tay ý bảo chúng tôi đi mau.

Mộ đạo mặt sau ám cách này, so với trước đó còn hoa lệ rộng rãi không ít, trên tường hai bên mộ đạo cách mỗi hai thước liền có một trần đèn chong dật vàng, phía dưới đèn chong là một vài bức bích họa tinh mỹ vẽ tuần mã phi nhanh múa hát tung bùng, nhìn qua rầm rộ mà súc tích trang trọng, nhưng cùng phong cách tôi nhìn thấy khi sinh ra ảo giác hoàn toàn bất đồng, trong bích họa này không chỉ không có cô gái kỳ quái kia, mà còn ngụ ý còn vô cùng đơn giản, chẳng qua là thái bình thịnh thế bách tính an khang.

Điều này làm cho trong lòng tôi bỗng dựng sinh ra một loại cảm giác áp lực quý di, không biết tại sao, tôi chung quy nghĩ những bích họa không tồn tại mà tôi nhìn thấy mới là thật, còn trước mắt đây, có lẽ mới là hư ảo...

Cuối mộ đạo, là một bệ thềm vô cùng trống trải, tôi đứng cửa mộ đạo, chợt nghe phía sau có tiếng cười khanh khách thanh thúy của trẻ con, thanh âm kia rõ ràng giống như kẻ cận bên tai, dọa tôi cả người run bắn, phản xạ có điều kiện lấy đèn pin hướng phương hướng đã đi qua chiếu đến.

Chỉ thấy giữa ngọn đèn màu đỏ cam của đèn pin mắt sói, một anh nhi quý dị cả người huyết hồng phát tím, hai mắt to tối om không có một tia trông trắng, đang bò rạp trên mặt đất, hai tay thịt nồn nồn của nó chậm rãi bò về phía trước, da thịt màu tím đỏ trên người không ngừng ứa máu đen ra ngoài, chất lỏng nồng nặc mùi máu tanh chảy khắp nơi.

“Ka ka ka...” Phía dưới đôi mắt to đen thuần, đôi môi xinh xắn của anh nhi từ từ nứt ra một độ cong cường điệu...

Chương 18

Tôi sợ hãi thụt lùi một bước, xẻng công binh trong tay cơ hồ siết ra nước, trong đầu không ngừng lo lắng nếu một xẻng đập tới có thể đánh chết thứ hàng này không, nhưng rất rõ ràng, dùng xẻng công binh giải quyết huyết anh khủng bố dĩ thường này hoàn toàn không thực tế.

Bởi vì khi nó chậm rãi từ trong góc tối bò ra, hoàn toàn bại lộ dưới ngọn đèn pin của tôi, tôi phát hiện anh nhi này trên người cư nhiên có không ít oan hồn, mấy oan hồn kia xoắn xuýt lấy nhau, nữ có nam có già có trẻ có, nhưng không có cái nào là chính bản thân anh nhi, tướng mạo chúng thê thảm, gương mặt máu vuốt, thân thể vằn vẹo cùng khuôn mặt xấu xí làm cho người nhìn nhin không được da đầu tê dại cả người mồ hôi lạnh.

Đến tột cùng là ai thất đức vậy, một anh nhi trong thân thể gắng gượng nhét vào nhiều hồn phách lạ lùng như vậy, và lại anh nhi còn ngâm trong huyết dịch, ai có thể nói rõ thứ này mẹ nó đến tột cùng là cái quỷ quái gì hả?!

Năm sáu oan hồ kia vằn vẹo quần bên cùng một chỗ chen trong một thân thể nhỏ nhỏ, quả thực so với ác quỷ còn muốn khủng bố hơn vạn phần, căn bản đã vượt khỏi cấp bậc quái vật, thậm chí vô nhân đạo tặc tận thiên lương đều không thể hình dung cảm thụ của tôi hiện giờ.

Mắt thấy anh nhi chậm rãi bò đến cách tôi chỉ còn khoảng hai thước, tôi nắm đèn pin mắt sói trong tay vẫn không ngừng phát run, dưới chân tựa như mọc rễ vậy, trong lòng nghĩ phải chạy trốn, thân thể lại không thể động đậy, nhìn thân thể xinh xắn mềm mại của anh nhi thừa nhận nhiều thứ buồn nôn như vậy, trong miệng không nhin được phát ăng, tâm tình phức tạp vừa chán ghét vừa thương cảm khiến tôi chỉ có thể nhìn trừng trừng thứ trước mặt.

“Sở Dương!” Phía sau chợt truyền đến thanh âm trầm thấp của Đào Phong, thân thể cứng đờ của tôi bị y cường ngạnh xoay qua, đôi mắt lập tức bị một bàn tay lớn che phủ: “Đừng nhìn nữa, đi mau.”

Y vừa dứt lời, Kỷ Tuyên liền giơ súng bán tự động, không chút lưu tình đem hỏa lực phát tiết trên người anh nhi kia, tiếng viên đạn hung hăng trùng kích khiến tôi bừng tỉnh, tôi liếc mắt nhìn Đào Phong, kéo tay y xuống, yên lặng tăng nhanh bước chân đi về phía trước.

Tôi nghĩ Đào Phong bọn họ sợ là đều đã cho rằng tôi bị dọa mất mật rồi, nhưng không biết tới cùng tôi đã nhìn thấy được hình ảnh khủng bố đường nào, hình ảnh nọ không chỉ khiến người

ta khiếp sợ, nó đồng thời còn khảo nghiệm lương tâm tôi, nếu để cho cô gái nào đã từng làm mẹ đến xem, không chừng sẽ khóc lên tại chỗ.

Đối với thứ như vậy, tôi căn bản không hạ thủ, cũng hoàn toàn không biết nên dùng loại thuật phong quỷ nào xử lý nó, những oan hồn này bị người ta nhốt chung vào trong cơ thể trẻ sơ sinh, chỉ thấp sáng minh hỏa phỏng chừng không có bất cứ tác dụng gì.

Còn nhớ khi đọc sách từng nhìn thấy một đoạn nói, người về thành quỷ, từ người, tựa quỷ đầu. Quỷ giả, âm khí cũng vậy, quỷ có chốn về, bèn không thành lệ. Quỷ âm tặc hại, từ khư, tất thảo chi. Phu phong quỷ giả, phong hồn diệt phách dã.

Đoạn này nói quá mức tối nghĩa, tôi cũng không thể đọc hiểu hoàn toàn, chỉ biết ý tứ đại khái, là nói từ xưa đến nay cái gọi là quỷ, đều là do âm khí cấu thành, quỷ vô hại có thể siêu độ được, ác quỷ lệ quỷ không thể siêu độ, thì phải tiêu diệt chúng, ý nghĩa chân chính của phong quỷ ngay ở phong hồn diệt phách.

Phong hồn diệt phách chính là chỉ dị thuật cao cấp nhất trong thuật phong quỷ, dùng để đối phó những ác quỷ không được độ hóa này, mà oan hồn trong cơ thể anh nhi nọ, cho dù vốn không phải ác quỷ, xoắn xuýt cùng nhau nhiều như vậy, lại phong bế trong quan tài đầm máu quanh năm, sớm đã oán khí ngút trời hóa thành lệ quỷ không có khả năng đầu thai chuyển thế.

Đối phó chúng nó, độ oán là căn bản chẳng đáng để dùng, nhưng những thứ khác tôi lại không biết, cho nên chỉ có thể chạy trước rồi nói, quyển sách phong quỷ kia tôi quả thực đã xem xong rồi, nhưng nội dung trong đó phần lớn đọc không hiểu, học đi đôi với hành cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Nhú mảy, tôi chợt cảm thấy mình không thể tiếp tục lơ mơ như vậy nữa, có một số việc cuối cùng bản thân vẫn phải đối mặt, tôi không muốn hại người hại mình liên lụy những người khác, cho dù không cách nào giải quyết toàn bộ, nhưng cũng có thể bảo đảm an toàn cho đồng bạn mới đúng, nếu không tôi theo tới đây sẽ không còn ý nghĩa gì.

Tiếng súng vẫn tiếp tục vang bên tai, tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy những viên đạn bắn trên người anh nhi tựa như bắn vào bông vải, chỉ càng tăng thêm tốc độ tóe máu trong cơ thể của anh hài một cách vô ích, đối với thân thể nó không hề có hiệu quả thực tế.

“Chị Tuyên, đừng lãng phí đạn.” Kéo tay Kỷ Tuyên, tôi thúc giục nói: “Đi mau, súng đối với nó vô dụng.”

Kỷ Tuyên thoáng sửng sốt, sau đó bỏ cuộc lắc đầu, thu hồi súng xoay người đi, xem chừng chị ấy đối với anh nhi cũng ôm một chút cảm thông, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nở nhìn.

Không biết là huyết dịch trong cơ thể anh hài hay do lưng đeo năm sáu âm hồn, tốc độ bò của nó chậm chạp không nhanh lắm, chúng tôi chạy chậm về phía trước, rất nhanh liền cắt đuôi được nó.

Một chỗ khác của bệ thêm tiếp nối vô số xà ngang, những xà ngang này toàn bộ chạm trổ bằng gỗ lim, vô cùng bền chắc, không có dấu hiệu mục nát nào. Xà ngang giăng khắp nơi, chỉ chứa đủ một người thông qua, hơi chút sơ sẩy sẽ có khả năng té xuống. Phía dưới xà ngang tựa hồ

là một đại điện, sâu bên trong đại điện mơ hồ có thể nhìn thấy quang mang âm u lục sắc, tôi nghĩ đó cũng có thể do một vài loại đèn chong chất gỗ đặc thù.

Đến nơi này, hàn khí xung quanh càng thêm nặng nề, khiến tôi có loại lỗi giác lạc vào hầm băng, trong lúc hít thở phảng phất như một luồng gai băng bị hít vào trong cơ thể, trực tiếp đông cứng đến mức tay chân người ta phải tê dại.

Quay đầu nhìn quanh bốn phía, ông chú quét mắt nhìn đường, nói: “Xem ra chỉ có thể từ phía trên này đi qua, thứ kia ở phía sau chúng ta không thể trở về, cũng không biết xà ngang gỗ lim này trải qua mấy trăm năm, còn có thể thừa nhận được sức nặng của bốn người hay không, vạn nhất giẫm hụt té xuống cũng không phải chuyện giỡn.”

“Tôi đi trước, không có vấn đề gì mọi người hãy lên đó.” Đao Phong từ trong ba lô lấy ra một sợi dây thừng mắc trên tay trái, một đầu khác của sợi dây giao cho tôi, sau đó xoay người hướng đến xà ngang.

Con hắc miêu vốn nằm sấp trên đầu vai y, cũng nhu thuận nhảy xuống, đi theo sau y lên xà gỗ.

Sâu bên trong đại điện rộng lớn phi thường, nhìn không thấy cuối xà ngang, đại khái vượt quá diện tích của sân bóng.

Đao Phong dẫn đầu, tôi bọc hậu, ông chú và Kỷ Tuyên ở chính giữa cầm lấy sợi dây, như vậy căn bản sẽ đảm bảo an toàn cho bốn người chúng tôi, dù có người sơ ý rơi xuống, những người khác cũng có thể kịp kéo lại, hơn nữa chỉ cần có Đao Phong ở đây, sẽ không đến nỗi toàn quân bị diệt.

Trong điện u quang xanh biếc theo chúng tôi đến gần càng ngày càng rõ ràng, chúng tôi đều đoán quang mang nọ tới cùng xuất phát từ loại vật thể nào, phía trên đại điện trông trải quanh quẩn tiếng thầm thì của bốn người, làm cho sự yên tĩnh quỷ dị này tăng thêm một chút khí tức của người sống.

Song khi chúng tôi chân chính đứng phía trên lục quang, mới biết được tất cả suy đoán trước đó là ảo trĩ cỡ nào.

Lục quang nọ không phải đèn chong, cũng không phải dạ quang minh châu gì, mà là từng đồng từng đồng hài cốt tích lũy như núi, hài cốt này sớm đã mục nát thành bùn, u quang màu xanh biếc chính là ma trôi mà mọi người thường nói, ma trôi từng đốm nhỏ tụ tập trên đồng thi hài, thoạt nhìn thê mỹ mà lại khiến người khiếp sợ.

Lục quang liên miên không dứt kéo dài tới nơi nhìn không đến được, bốn người chúng tôi đi trên xà ngang này, lại như con kiến nhỏ bé vậy.

Tôi cúi đầu nhìn xuống phía dưới, phát hiện trong đồng hài cốt kia ẩn tàng đủ loại oan hồn thiên kỳ bách quái, trên người chúng nó đều là xiềng xích nặng nề, giống như nô lệ quý mọp bên đồng cốt, số lượng nhiều đến mức tôi hoàn toàn không cách nào tưởng được.

Tôi thoáng rung mình, cả người nổi da gà, nghĩ thầm nếu lúc này té xuống, cho dù không té chết cũng bị đám ác quỷ rậm rạp này gặm sạch.

Nghĩ vậy, tôi liền nhẹ nhàng túm lấy dây trói, ra hiệu ý bảo họ đừng lớn tiếng nói chuyện nữa, phía dưới có quý, ngàn vạn lần đừng kinh động đối phương.

Xem hiểu ý tôi, sắc mặt ba người nháy mắt trầm xuống, nhìn cảnh tượng đẹp mắt của thi hài chất thành từng đống phía dưới, họ nghĩ một chút liền hiểu được hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào.

Chẳng qua không đợi chúng tôi nhanh chân lặng lẽ rời đi, phía sau lại lần nữa truyền đến tiếng cười khanh khách quỷ dị của anh nhi, tiếng cười kia đột ngột vang lên vào lúc đó, liền giống như một tiếng sấm rền giữa đồng bằng, bốn người chúng tôi kinh hoảng toàn bộ cứng đờ.

Tôi thoáng suy tư một chút liền hiểu được, trước đó ở bệ thềm có thể bước nhanh hành tẩu, tốc độ hiển nhiên nhanh hơn huyết anh, nhưng tới xà gỗ rồi, chúng tôi tùy thời cảnh giác, phòng ngừa mình té xuống, khắp nơi cẩn thận tỉ mỉ kết quả chính là tốc độ so với trước đó chậm hơn phân nửa, mà đối với huyết anh, xà gỗ này cùng bệ thềm vốn không khác gì nhau, tốc độ của nó không thay đổi, cho nên nhanh chóng đuổi kịp.

Dưới chân mỗi bước đi đều truyền đến tiếng gỗ kẽo kẹt rất nhỏ, trán tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh, nhìn xà gỗ phía trước thoáng cái giống như mê cung vĩnh viễn không bờ bến, nói: “Nó đã đuổi kịp, mọi người mau lên.”

Đồng thời ép mình nhớ lại hết thủy dị thuật phong quý trong quyển sách 《Phong Quý Cổ Thuật》 kia, hy vọng có thể tìm được biện pháp triệt để giải quyết huyết anh, cứ tiếp tục không phải kể lâu dài, cái gọi là hậu hoạn vô cùng, tai họa ngầm càng sớm giải quyết đối với chúng tôi càng có lợi.

Đi tiếp năm sáu phút, tôi phát hiện tiếng cười của anh nhi càng ngày càng gần, không nhìn được quay đầu lại dùng đèn pin chiếu chiếu, lại không ngờ rằng một lần chiếu này khiến tôi phát hiện một chuyện càng thêm kinh hãi.

Chỉ thấy huyết dịch đỏ đen tuôn trào trên người anh nhi kia, vậy mà theo xà ngang nhỏ xuống trên hải cốt phía dưới, một đường nó bò sang đây, liền theo xà gỗ không ngừng nhỏ xuống, chất nhầy như của động vật, khiến kẻ khác buồn nôn phản cảm.

Quan trọng nhất là, những oan hồn quỷ mị bên đồng cốt này, thật giống như ong mật bị mật hoa hấp dẫn vậy, từ từ phát hiện huyết dịch chảy ra trong cơ thể anh nhi, gián tiếp cũng phát hiện bốn người sống sờ sờ trên xà ngang.

Chúng nó từ im lặng quan sát, đến bắt đầu bạo động, cuối cùng kết bè kết đội ùn ùn kéo đến, chen lấn bám trên cột, theo vết máu của anh nhi chậm rãi bò về phía trước.

Đầu tôi oành một tiếng, nhất thời lại quên đi về phía trước, bị vô số con ác quỷ xấu xí hung tàn vây đuổi, việc này tuyệt đối là cảnh tượng máu me khủng bố nhất mà tôi từng gặp, không đựng hàng!

Tim đập gia tốc, hô hấp cũng trở nên dồn dập, sắc mặt tôi bây giờ sợ rằng đã không thể dùng tái nhợt để hình dung, tôi nắm chắc dây thừng, chỉ cảm thấy tay chân mình lạnh cóng không giống bình thường.

“Mau! Chạy mau!” Tôi khựng lại, nghĩ đến nếu đã bị phát hiện, dứt khoát mặc kệ rống to lên: “Đao Phong! Ông chú, Kỷ Tuyên! Chạy mau, nếu không chạy sẽ không kịp nữa! Đứa bé kia đã dẫn cả đám quỷ lên đây rồi!”

Theo một tiếng rống của tôi, tất cả quỷ phía dưới cơ hồ đều sững sốt, động tác của chúng nó đồng loạt ngừng đầu nhìn về phía bốn người chúng tôi, tựa hồ đang khó hiểu tại sao lại bị phát hiện, nhưng sự khó hiểu này chỉ giằng co hai giây, hai giây sau, bọn ác quỷ này đồng loạt lộ ra nụ cười vạn vẹo, răng nanh nhọn hoắt như ẩn như hiện trong miệng, sau đó càng thêm điên cuồng hướng về phía trước trào lên.

Chương 19

Trong nháy mắt ác quỷ như sóng triều, xà nhà có rắn chắc mấy cũng chịu không nổi chà đạp như vậy, giờ phút này không chỉ tôi, người như Đao Phong cũng nhận thấy được chấn động đáng sợ dưới chân, mà đối với họ mà nói, loại chấn động này rất khó tả, đột ngột lại không hề có lý do, xà gỗ lim vốn cứng rắn bền ổn, sau khi huyết anh xuất hiện lập tức lung lay, việc này trực tiếp chứng minh tính xác thực trong lời nói của tôi.

Liếc nhìn nhau, bốn người cơ hồ là cùng một lúc bắt đầu chạy như điên, đoạn thừng ngắn chưa tới 10 m kia bị tôi cùng Đao Phong kéo thẳng băng, Kỷ Tuyên và ông chú túm dây thừng vững vàng chạy chính giữa hai chúng tôi, trong lúc nguy cấp này, tính phối hợp của bốn người đạt tới độ cao chưa từng thấy, mỗi một bước đều bước đi thường ăn ý, không ai tụt lại phía sau, đây đại khái chính là kích thích tiềm năng của nhân loại, khi đối mặt với tình huống nguy hiểm đặc thù mới có thể xuất hiện.

Trên xà cao như thế chạy nhanh, là chuyện trước kia tôi căn bản không cách nào tưởng được, nhưng hiện giờ, tôi căn bản không rời đi quản xem nó có bao nhiêu khó tin, bởi vì trong đầu tôi chỉ có đầy một ý niệm, đó chính là chạy thoát thân.

Phía sau ác quỷ hợp thành đàn, chúng nó đã bị niêm phong ở địa phương này mấy trăm năm, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội tằm gửi vào người sống, trong sự tranh giành chen chúc của chúng nó xà gỗ càng ngày càng lắc lư dữ dội, thậm chí có vài con ác quỷ diện mạo xấu xí ngoại hình kỳ lạ đã bắt đầu há bọng miệng máu ra gặm cắn xà gỗ.

Mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều, tôi lại hoàn toàn không lau đi nổi, theo tiếng gầm rú phía sau vang lên, xà gỗ dưới chân dần dần nảy sinh dấu hiệu sụp đổ, nếu tìm không được thông đạo ra ngoài, chúng tôi rất có khả năng sẽ chôn thân giữa đồng hải cốt đồ nát này.

Phía dưới là hải cốt tích tụ thành biển thành núi, phía sau là lệ quỷ huyết anh không ngừng truy đuổi, rất nhiều ác quỷ trước đó vẫn luôn ẩn trốn trong đồng xác thối rữa cũng đều lộ đầu ra tham gia vào đội ngũ truy đuổi, loại hình ảnh khủng bố mà áp lực này khiến tôi liên tưởng đến

địa ngục a tì trong truyền thuyết, nhưng dưới cái nhìn của ba người Đạo Phong, sợ rằng chỉ là xà gỗ tự dung gây đứt sụp đổ mà thôi, nào ngờ tới toàn bộ những việc này là do ác quỷ gây nên.

Đạo Phong ở phía trước bước đi như bay, hoàn toàn là kéo ba chúng tôi chạy trốn, tôi theo sau ông chủ, do trong đại điện quỷ khí ngút trời mà không khí hít thở trở nên lạnh buốt dị thường, bên tai trận trận âm phong gào thét mà qua, tất cả đối với nỗi sợ hãi ác quỷ toàn bộ hóa thành khát vọng chạy trốn.

Lúc này tôi bỗng dừng nghĩ đến, huyết anh cả người tím đỏ kia có lẽ dựa vào huyết dịch đặc thù của bản thân để hấp dẫn quỷ quái, dẫn dắt chúng nó chui vào trong cơ thể, cho nên mới biến thành bộ dáng mà tôi đã thấy ở bệ đá, nếu thật sự là vậy, trong đại điện này có vô số mảnh quỷ ngàn kếp, toàn bộ bị nó hút vào cơ thể rồi đến tột cùng sẽ xuất hiện dạng quái vật gì?

Khẽ cắn môi, tôi hơi lắc đầu phát rơi mồ hôi lạnh trên thái dương, hoàn toàn không dám tiếp tục nghĩ nữa, nó đã cực kỳ đáng thương rồi, hôm nay phương pháp duy nhất có thể cứu vớt nó chính là hoàn toàn tiêu diệt nó.

Tiêu diệt...

Nghĩ đến hai chữ này, trong đầu tôi chợt lóe ra một ý niệm.

Năm đó khi lão Sở tỏ tình với mẹ tôi, từng dùng một chiêu thả quỷ, một chiêu kia mặc dù không thể hoàn toàn khiến cho vô số ác quỷ sau khi chết hồn phi phách tán, nhưng có lẽ chính là phương pháp tốt nhất để cứu chúng tôi và đưa trẻ sơ sinh kia.

Dựa theo giải thích trên sách phong quỷ, thả quỷ là lợi dụng minh hỏa phối hợp với một loại trận pháp đặc biệt phát triển biến hóa thành không quỷ thuật, cho nên khi đó lão sở cầm giấy trắng trong tay, kỳ thật là vẽ trận pháp, tục ngữ nói thần quỷ sợ ác nhân, người bình thường nhắc tới quỷ thường sẽ đều sinh ra tâm lý sợ hãi, nhưng không ngờ người so với quỷ càng đáng sợ lợi hại hơn, túng quỷ thuật là căn cứ điểm này, khiến quỷ quái sinh ra tâm lý sợ hãi với kẻ thi thuật, để đạt tới mục đích không quỷ.

Thả quỷ, kẻ thi thuật chẳng những phải hoàn toàn nắm rõ và thông hiểu phong quỷ thuật, bản thân còn phải có tu vi và khí tràng cường đại, đùa bốn quỷ thần cần trí tuệ không gì sánh được, cũng phải đủ tinh thần và nghị lực dũng mãnh.

Việc này đối với hiện tại mà nói, quả thực chính là thiên phương dạ đàm. (Tiêu: Nghĩa là Ngàn Lẻ Một Đêm hoang đường không có thực)

Song ranh giới sinh tử, cho dù tôi có không làm được đi nữa, vì đảm bảo an toàn tính mạng cho bốn người chúng tôi, không khỏi không binh đi hiểm chiêu, ném thử chút chiêu thả quỷ Lão Sở đã dùng năm đó.

Trong lòng chủ ý đã định, tôi liền một bên tăng nhanh bước, một bên ở trong đầu hồi tưởng trận pháp vẽ trong sách, lão Sở gọi quỷ cướp chén, chỉ dùng một tờ giấy trắng, mà tôi muốn không chế biến quỷ như thủy triều phía sau, sợ rằng chỉ dùng giấy trắng thì không được, nếu số lượng đối tượng không lỏ, tôi đây phải chuẩn bị một kích cỡ tương đương.

Kế hoạch chậm rãi thành hình dưới đáy lòng, tôi nhìn bóng dáng ông chú phía trước, lòng bàn tay khăn trương ứa ra mồ hôi lạnh, hành động lần này chỉ có thể thành công không thể thất bại, bằng không chẳng những tôi, còn có thể liên lụy đến Đào Phong bọn họ.

Lại một cây xà gỗ sụp đổ, ông chú dưới tình thế cấp bách quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong ánh mắt khó nén kinh ngạc, tựa như cảm thấy xà gỗ lim bỗng dưng gãy cực kỳ lạ lùng.

Tôi không nhịn được cười khỏ, nghĩ thầm nếu ông chú chứng kiến bộ dáng chân chính của nơi này, thế nào cũng bị dọa ngất xỉu chứ chẳng chơi.

Dưới chân xà gỗ cứng rắn không còn đáng tin cậy nữa, bốn người chúng tôi chạy hồng hộc mồ hôi đầm đìa, trước sau không dám chậm bước, mắt thấy vài con ác quỷ đã từ phía trước vòng sang đây, mà Đào Phong lại hoàn toàn không phát hiện, tôi chạy cuối cùng, muốn nhắc nhở cũng hữu tâm vô lực.

Đang lúc tôi thấp tha thấp thỏm nhìn một con quỷ đem hắc thảo công vút khô héo đuổi về hướng Đào Phong, con quái miêu theo sau Đào Phong thỉnh thoảng tranh trước tiếng hô của tôi, thả người nhẹ nhàng nhảy lên đầu ác quỷ, sau đó bốn thảo dùng sức đập một cái, đập ác quỷ xuống xà gỗ đồng thời nhảy tới trước Đào Phong.

Đào Phong nhìn thấy một màn này cũng nhận thấy được sự tình không ổn, dưới sự hướng dẫn của hắc miêu lựa chọn một con đường khác chạy trốn.

Đáy lòng tôi ngạc nhiên, nghĩ hắc miêu kia cũng có thể nhìn thấy oan hồn, chẳng trách mọi người thường nói, chó thông nhân tính mèo thông quỷ tính, xem ra một thú này của Đào gia quả thật không giống bình thường.

Thời gian chạy trốn vùn vụt trôi qua, hắc miêu nọ linh mãnh vô cùng, giống như có thể tìm được hướng sinh lộ, cứ nhiên dẫn chúng tôi đến trên một phía khác của bệ thềm.

Hai chân vừa tiếp xúc với mặt đất rắn chắc, bốn người đều thở phào nhẹ nhõm, tôi quay đầu nhìn lại, phát hiện vô luận chúng tôi chạy đến đâu, đối với đám lệ quỷ oan hồn này mà nói cũng không khác gì nhau.

“Đừng dừng lại, tiếp tục chạy, chúng nó sẽ tới ngay đó!” Thở mạnh hai hơi, tôi gọi ba người khác, tiếp tục chạy về phía trước.

Đất bằng phẳng này hơn xa xà ngang, chúng tôi không cần cố gắng đè nén bước chân nữa, chỉ chốc lát sau đã đến trước một cánh cửa bằng sắt.

Cửa sắt chịu ảnh hưởng của bệ thềm không rộng lắm, nhưng cực kỳ cao lớn, ước chừng cao bằng cỡ bốn người trưởng thành, đèn pin mắt sói miễn cưỡng có thể chiếu được đỉnh cánh cửa, thoạt nhìn hùng vĩ mà khí phách.

Trên cửa khắc một đồ án quỷ dị hình tròn, bốn phía bên góc thì điêu khắc bốn thân linh tượng mạo không đồng nhất, duy nhất giống nhau chính là bên chân bốn thân linh này đều có một con sói thân hung ác uy mãnh, bốn con sói đầu quay thẳng hướng bức vẽ hình tròn trung gian, giống như đang quỳ lễ mà nhìn chăm chú vậy.

Tôi cẩn thận liếc đồ án một cái, nhìn thấy trên đồ án có khắc họa rất nhiều về tinh tú, âm dương, quỷ thần, súc vật và nhân loại, lại liên tưởng đến khi lần đầu nhìn thấy đám ác quỷ này, bộ dáng chúng nó cung kính vâng lời quỷ rạp trên đất, nghĩ thứ này rất có khả năng là một loại trận pháp phong ấn, cho nên đám ác quỷ này mới có thể cam tâm tình nguyện thủ tại chỗ này, bởi vì chúng nó căn bản không ra được.

Thế thì, chỉ cần tranh thủ thời gian, để Đạo Phong mở cánh cửa sắt xa xưa nặng nề này ra, chúng tôi sẽ có cơ hội chạy thoát khỏi đây.

Siết chặt bật lửa trong tay, tôi nhìn cửa sắt lộ ra nòng nặc hơi thở lịch sử trước mặt, nói: “Các anh nghĩ cách mở cửa này, tôi ngăn chặn những tên kia, cố gắng đi trước, không cần lo cho tôi.”

Nói xong, không đợi ba người họ tỏ thái độ, xoay người chạy về hướng trước đó.

Nói thật, đây chỉ là tâm tính đa điều của tôi mà thôi, tôi và Đạo Phong ông chú Kỳ Tuyền ở chung chưa lâu, cũng chưa chân chính hiểu rõ họ, vào loại thời điểm tai vạ đến nơi này, tôi không thể cam đoan họ sẽ không vứt tôi lại mặc kệ, không thể làm gì khác hơn là xem như không thấy coi như không có, giả vờ yên tâm thoải mái đi tới nghênh đón đám ác quỷ kia, hy vọng họ trốn đi rồi ít nhất cũng đừng đóng chặt cửa lại, tôi còn chưa muốn thật sự một mình chôn thân tại địa phương này.

Chạy nhanh đến phần chính giữa bệ thềm, tôi vút hết những suy nghĩ tạp nham trong đầu, từ ba lô móc ra một con dao xếp quân dụng, nhẹ nhàng cắt trên ngón tay một lỗ, nhin đau nặn máu trong ngón tay ra, nhỏ trên mặt đất, sau đó nhớ lại trận đồ kỳ dị trên sách, liền chấm máu trên đất, từng chút vẽ lại đồ án trong đầu.

Khi trận đồ đường kính chừng hai thước hoàn hoàn chỉnh chỉnh xuất hiện trên mặt đất, mấy ngàn con ác quỷ hình dạng thiên kỳ bách quái khác nhau cũng đã đi tới trước mặt tôi, tôi hít sâu một hơi, đem tay trái búng cháy mình hỏa duỗi về hướng những ác quỷ này, vết thương ngón tay vào giờ khắc này đột nhiên kịch liệt đau đớn, máu đã sớm đọng lại giống như đã bị đầu độc vậy, cuộn cuộn tuôn ra, nhuộm đầm trận đồ dưới chân quỷ dị mà thê lương.

Theo máu nhỏ xuống, trận đồ dưới chân tôi cũng từ từ bùng lên minh hỏa màu tím âm u, tất cả ác quỷ giống như chứng kiến thần minh cao cao tại thượng, không hề tranh giành, không hề ăm ỉ, đều kính cẩn nghe theo nằm sấp người, quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên nữa.

Bị ngàn vạn con ác quỷ địa ngục kính sợ quỳ lạy, trong lòng tôi bỗng dung dâng lên một loại cảm giác ưu việt không ai có thể đạt được, nhìn oan hồn mệnh mỏng khôn cùng thần phục trên mặt đất, phảng phất như chính mình đã là đế vương chí cao vô thượng.

Nhưng cảm giác ưu việt qua đi, theo đến chính là ngực một trận đau nhức khó mà ức chế, tôi rõ ràng có thể nhìn thấu mỗi một hình dáng khuôn mặt của ác quỷ, nhưng lại không thấy cánh tay gần ngay trước mắt mình, chỉ cảm thấy trước mắt mờ hồ một mảnh, trong tai vang tiếng ù ù không ngừng, tựa hồ mình và đám quỷ quái này đang chậm rãi hòa tan thành một thể.

Tôi nắm chặt tay phải, cắn răng nhin cảm giác cổ quái rõ ràng trong cơ thể, ép buộc mình tập trung tinh lực vào trong biển quỷ tìm được huyết anh, sau đó vươn tay trái, đám ác quỷ này liền tuân lệnh tôi, chen nhau mà lên, lộ ra hàm răng sắc nhọn cùng miệng rộng màu tím đen, nháy mắt gặm cắn huyết anh thành bã, theo đó oan hồn ghê tởm trong cơ thể hài nhi, máu me bắn tung tóe, hồn phi phách diệt.

Rốt cuộc kết thúc...

Tôi nhắm chặt mắt, yên lặng thờ dài một tiếng, nghĩ đến chỉ cần trận đồ này một ngày còn tồn tại, ác quỷ sẽ không cách nào rời khỏi đây, đáy lòng tôi liền kiên định.

Tâm thần căng thẳng giờ thả lỏng, ngực nảy lên một cổ mùi máu tươi, tôi chống đỡ không được, thoáng cái quỷ rạp xuống đất, đưa tay che miệng lại, máu theo khe hở tràn ra. Tôi không ngừng ho sặc, toàn thân cũng không thoải mái, mỗi một chỗ trong cơ thể càng co quắp từng đợt, đau đến tay chân tôi như nhũn ra, thân thể không ngừng run rẩy.

Chẳng lẽ lão tử thần thông quảng đại thật vất vả đối phó với đám ác quỷ này, vậy mà căn bản không có mạng trở về? Con mẹ nó rốt cuộc là ai phát minh ra dị thuật hại ông đây thế này!

Trong lòng tôi không ngừng mắng chửi, ý thức càng ngày càng mơ hồ, vài lần muốn ngo ngoay đứng dậy, lại đều chật vật ngã trở về, ngay khi tôi bỏ cuộc nhắm mắt lại, mặc cho chính mình rơi vào vực sâu hắc ám, trong tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu trầm thấp của ai đó.

“Sở Dương!”

Tôi hơi nhướn mí mắt, phát hiện trong trận đồ trước mặt có thêm một đôi chân trắng nõn tinh xảo, bên chân tản mát mái tóc dài đen dày, rõ ràng là của một người phụ nữ.

Kỳ quái... Tôi đầu óc hôn mê, mơ mơ màng màng nghĩ thầm, rõ ràng gọi tôi là y, sao lại xuất hiện phụ nữ?

“Sở Dương, tỉnh tỉnh...”

“Sở Dương...”

Thật kỳ quái, tới cùng, là ai đang gọi tôi...

Chương 20

Tôi mơ một giấc mộng rất dài rất dài, trong mộng mình đứng trên đài cao, trên cao nhìn xuống bao quát hàng nghìn hàng vạn ác quỷ khuất phục dưới đài, ánh lửa màu tím yếu ớt bên người càng ngày càng bùng cháy mãnh liệt, phảng phất như muốn thôn tính tôi hầu như không còn, hơi thở từ vong buốt giá trong không khí càng thêm đậm đặc, đang lúc tôi hăng hái phấn khởi sắp sửa chỉ huy thiên quân vạn mã dưới chân xuất phát chinh chiến, phía sau bỗng dung có thêm một cô gái xinh đẹp như hoa, nàng lạnh nhạt nhìn động tác của tôi, sau đó nói cho tôi biết tôi không có năng lực đó.

Tiếng thì thầm không ngừng vang vọng, trong nháy mắt mấy vạn ác quỷ trước mặt đã hóa thành đoạn chi tàn cốt, quỷ khí âm hàn nháy mắt truyền khắp toàn thân, tôi trợn to mắt, tựa hồ không tin hết thấy những thứ này, cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện thân thể mình cũng đã biến thành hài cốt xấu xí, tôi đã biến thành quỷ, cùng những oan hồn bị tôi thao túng này giống nhau, cố chấp tử thủ tại vùng đất này không chịu rời đi. Nàng cười lạnh liên tục, hoàn toàn không để ý tôi sắp chết đi.

Ngay khi tôi gần như hồ hững nhìn hai tay mình hư thối, cảm thấy như vậy đại khái cũng không tồi, một cánh tay mạnh mẽ bỗng nhiên kéo tôi lại, tôi xoay đầu, nhìn thấy một bóng người mờ hồ đứng bên cạnh, bóng người nọ khiến tôi cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng vô luận thế nào cũng không gọi được tên y.

Bóng người vô cùng lặng lẽ, không thích nói chuyện lắm, chỉ kéo tôi rời xa cô gái kia, có ý ở đây, hàn khí bên người tựa như cũng tan thành mây khói, song không đợi tôi mở miệng hỏi ý là ai, thân thể đã bị một đôi tay trắng nõn mảnh khảnh ôm lấy, sau đó, cô gái xinh đẹp như tiên nữ kia kề sát bên tai tôi, lộ ra răng nanh màu đen, nhẹ giọng nói: “Người muốn đi đâu.”

“Đừng!” Kinh hô một tiếng, tôi một thân mồ hôi lạnh từ trong mộng bừng tỉnh, mở mắt, trước mặt xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp tựa cô gái trong mộng: “Móa!”

Tôi sợ hãi biến sắc, chẳng biết mình đến tột cùng đang ở phương nào, chỉ cảm thấy hết thấy thoát nhìn đều thoáng như cõi mộng, loại tối tăm cực độ này còn dừng lại trong thân thể, khó chịu khiến tôi cho rằng mình sẽ lập tức sẽ đi gặp tổ tiên Sở gia.

“Móa cái gì mà móa!” Đưa tay cho tôi một cái tát, Kỷ Tuyên trừng đôi mắt to xinh đẹp, nổi giận đùng đùng nói: “Vừa tỉnh đã được nhìn thấy bà đây coi như vận may của cậu đó, cư nhiên còn dám bắt măn?!”

Tôi thoáng sửng sốt, con người đảo tròn, lúc này mới nhìn thấy mình vậy mà đang bị Kỷ Tuyên ôm vào trong ngực, hai bầu ngực mềm mại được áo da bó sát đang đội lên bên mặt tôi.

Đỏ mặt khó xử, tôi chịu đựng đau nhức toàn thân giãy giụa ngồi thẳng người dậy, cự tuyệt ý tốt Kỷ Tuyên muốn nâng tôi, nhìn bốn phía một chút, hỏi: “Chúng ta đang ở chỗ nào rồi, âm tào địa phủ?”

“Thằng nhóc này cậu nói chuyện không thể dễ nghe chút sao?” Kỷ Tuyên bắt đầu dĩ thử dài, “Cậu vẫn sống khỏe, chỉ là ói ra chút máu mà thôi, là Đào Phong mang cậu về, trước đó cậu gặp ác mộng suốt, còn có chút sốt, cậu là tên chơi xấu nằm trong lòng người ta nắm chặt quần áo không chịu buông tay, y không thể làm gì khác hơn là ôm cậu, tôi vài phút trước mới thay... Chúng ta hiện giờ đang ở mặt sau cửa sắt, cánh cửa đã bị Đào Phong đóng chặt lại rồi, yên tâm.”

Nói xong, Kỷ Tuyên lộ ra một nụ cười tự cho là vô cùng quyến rũ, đè lên bộ ngực của mình nói: “Thế nào, ngực chị đây so với Đào Phong ấm áp hơn nhĩ?”

“Ấm áp lại mềm mại.” Thấy thế, lòng tôi biết lúc này trả lời không ôn khẳng định sẽ bị đánh, vì vậy nghiêm túc gật đầu, “Áo cúp D?”

“Thấy ghét ~” Kỳ Tuyền ha hả cười, bộ dáng cảm thấy thỏa mãn.

Tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ quả nhiên đối phó với phụ nữ pháp bảo tốt nhất chính là tán dương, bất luận bạn là thiết tình hay giả ý, các cô ấy đều thích nghe, hơn nữa loại phụ nữ vừa kiêu ngạo vừa xinh đẹp như Kỳ Tuyền, vừa nghe người khác khen ngợi vóc dáng mình cư nhiên cũng sẽ biểu hiện một mặt thẹn thùng đáng yêu thế này.

“Đạo Phong và ông chú đâu?” Tôi hồi tưởng lại cảnh tượng trong mộng, phát giác trong cơ thể lại dâng lên loại cảm giác khó chịu cổ quái, không khỏi nện ngực nói: “Hai người họ tại sao có thể ném chúng ta một mình ở đây.”

“Đạo Phong ở bên kia hút thuốc.” Kỳ Tuyền nghe vậy đưa tay chỉ hướng bên trái, tiếp theo lại chỉ chỉ bên phải: “Ngô Mưu đi nghiên cứu bích học, tôi phụ trách trông chừng cậu, nơi này không có gì nguy hiểm, huống chi có tôi ở đây, cậu còn lo lắng cái gì.”

Chính là chỉ có chị ở đây tôi mới lo lắng đó, đầu năm nay đàn ông phụ nữ hóa, phụ nữ thú tính hóa, ai biết chị có thể thừa dịp tôi ngủ mà ăn tôi không... Nhếch khóe miệng, tôi miễn cưỡng cười nói sang chuyện khác: “Sao Đạo Phong không ở đây hút, sợ chúng ta chịu không được mùi khói?”

“Không phải đâu.” Kỳ Tuyền khoát tay, “Cậu ấy không thích hút thuốc trước mặt người khác, cũng rất ít hút, nhưng trên người chung quy luôn mang một hộp, đựng vấn đề phiên toái mới một mình trốn đi hút vài điếu.”

“Hửm? Khuôn mặt băng kia còn có loại tính cách nhỏ này?” Tôi tưởng rằng Đạo Phong là loại người bảo thủ nghiêm trang, chuyện gì đều phải theo việc mà làm, đối xử với người với mình đều cực kỳ nghiêm khắc chứ... Ấm ỉ hồi lâu là chân nhân bất lộ tướng.

“Ai nha cậu đừng thấy cậu ta tách tính như thế, kỳ thật là người rất tốt đó, chúng tôi trước kia bị nhốt trong mộ thất vài ngày không ra được, cậu ta để thức ăn cho tôi và Ngô Mưu, còn mình hút sạch một hộp thuốc.” Rõ ràng cũng nghĩ giống như tôi, Kỳ Tuyền che miệng cười trộm hai tiếng, nói: “Nếu không phải làm cái nghề này, loại đàn ông độc thân hoàng kim như Đạo Phong khẳng định có rất nhiều phụ nữ theo đuổi.”

“Đúng vậy.” Vóc dáng đẹp tướng mạo bậc nhất, còn có tài nghệ khiến người ta hâm mộ ghen ghét kia, nhưng mà cá tính có hung tàn chút, nói không được liên tục tiếp án ngược xuống siết chết...

Nhú mảy, tôi hoạt động thân thể suýt sụp đổ vài cái, hai tay chống đất chậm rãi đứng lên: “Tôi đi tìm cậu ta.”

“Đeo cái này vào.” Kỳ Tuyền giơ tay ném đến một đèn pin mắt sói, trêu chọc nói: “Đừng đi lạc nha.”

Gian mộ thất sau cửa sắt này vô cùng rộng lớn, cùng những cái trước đó đã nhìn thấy hoàn toàn vô pháp cân xứng, đèn pin tùy tiện chiếu đến nơi nào cũng có thể nhìn thấy bày biện đồ sớ đạo dưng linh tinh các loại, hoa lệ mà phong phú.

(Tiêu: Đào Dũng là người bị nung thành đồ gốm hình người chôn theo chủ mộ)

Mà tôi thì bị đào dũng hình người thành linh xuất hiện trong ánh đèn pin này dọa không thôi, suýt nữa mất hết thành tiếng. Bởi vì làm thật sự quá mức sống động, vừa nhìn cơ hồ không khác gì người thật, ở loại địa phương này chứng kiến một người không quen biết, tuyệt đối so với nhìn thấy quỷ còn đáng sợ hơn.

Trong mộ thất trống trải yên tĩnh quanh quẩn tiếng bước chân của tôi, khiến tôi có loại lỗi giác nơi này chỉ có một mình tôi, nghĩ đến không lâu trước đó mới cùng Kỷ Tuyên sống sờ sờ nói chuyện, trong lòng mới hơi chút kiên định.

“Tĩnh rồi?” Đối diện bỗng dung truyền đến thanh âm trầm thấp của Đào Phong, tôi sửng sốt, lập tức tăng nhanh bước chân đi tới.

“Đúng vậy, nhờ phúc của ngài, tôi còn có thể sống sót đứng chỗ này.” Nhìn điểm đỏ phát sáng giữa không trung, tôi di chuyển đèn pin, phát hiện Đào Phong đang tựa trên tường hút thuốc.

Nhưng bởi vì ánh sáng của mắt sói quá mạnh, không thể trực tiếp chiếu vào mắt người, cho nên tôi không biết giờ phút này y đang có loại biểu cảm gì.

“Anh chảy rất nhiều máu.” Không tỏ thái độ gì với lời khen của tôi, Đào Phong nói thẳng: “Lần sau đừng làm vậy nữa.”

“Không làm thế chúng ta ai cũng trốn không thoát được.” Mặc dù biết mình có chút không lượng sức mình, nhưng một phen cố gắng ấy nhận được câu trả lời thế này, trong lòng tôi vẫn thật khó chịu, giọng điệu không khỏi có chút công kích.

Đào Phong lần này im lặng thật lâu, tựa hồ đang suy nghĩ hết thảy đã gặp trước đó, một lát sau mới tiếp tục nói: “Anh đến tột cùng đã nhìn thấy gì.”

“Nhìn thấy những thứ cậu vĩnh viễn cũng không thấy được.” Tự giễu cười cười, tôi tiến lên một bước cướp lấy điều thuốc của y, bỏ vào miệng mình hun hăng rít tới cùng, sau đó ném xuống đất dùng chân nghiền tắt: “Tôi biết cậu nhìn tôi không vừa mắt, tôi cũng không cần, nếu đã đáp ứng với các cậu đến trộm mộ, tôi sẽ làm hết khả năng của mình, chờ trở về phân cho tôi nhiều phí chữa bệnh tí là được.”

Nói xong, tôi không hề chờ y đáp lời, xoay người chuẩn bị đi tìm ông chú.

“Sở Dương.” Đào Phong gọi tôi lại, sau khi tôi dừng lại nói: “Tôi chưa từng xem thường anh, nhưng tôi đã nói rồi sẽ bảo vệ anh bình an.”

Có tiếp tục nói nữa hay không, tôi nghĩ tôi và y đều đã hiểu được ý tứ của nhau, hiện giờ ngừng lại, tôi thật sự đã quên lúc ở Bắc Kinh y từng đồng ý sẽ không để tôi gặp nguy hiểm, đây là căn cứ vào thân phận truyền nhân thuật phong quỷ, nhưng hôm nay thân lâm kỳ cảnh, tôi phát hiện nếu tôi không làm chút gì đó, chỉ trông cậy vào sự bảo vệ của người khác rất khó sống tiếp, cho dù thật sự sống sót, nhất định cũng sẽ làm người bên cạnh nỗ lực trả giá đau thương.

Đây tuyệt đối không phải điều mà tôi muốn, Đào Phong rất mạnh, tôi cũng không kém, không có đạo lý bại bởi y.

Song lời của Đào Phong khiến trong lòng tôi nhất thời thoải mái hơn nhiều, ít nhất khiến tôi biết vẫn có người quan tâm mình.

Lúc tìm được ông chú, ông đang ngồi xõm trên mặt đất nghiên cứu một Xa Mã trận chế bằng gốm màu, trong Xa Mã trận nọ là hai chiếc xe ngựa cực kỳ phô trương, bên cạnh xe ngựa là hai hàng đào dũng hình người giờ vũ khí động tác thần thái sống động như thật, mỗi một chi tiết đều thể hiện tinh tế sâu sắc, động tác nhỏ của trong ánh mắt và trên tay cũng không giống nhau, phẳng phất như người thật vậy.

Điều này làm cho tôi hoài nghi bên trong có phải thật sự chứa người chết hay không, hoặc đào dũng này là trực tiếp phủ lên người sống mà đun thành.

Ông chú thấy tôi sinh long hoạt hổ bộ dáng như người không có việc gì, không khỏi yên lòng, nói cho tôi biết khi Đào Phong tìm được tôi, nhìn thấy huyết anh cách đó vài thước bị găm cần nát vụn, cũng gián tiếp ám chỉ, họ đều rất lo lắng cho tôi.

Tôi cười cười, dùng câu của Kỷ Tuyên trả lời: “Không có việc gì, chỉ ới ra chút máu mà thôi.”

Ông chú lắc đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ kéo tôi qua chỉ vào đào dũng nọ nói: “Hiện giờ cơ bản đã có thể khẳng định, chúng ta đang ở trong một ngôi mộ cổ thời Nguyên, dựa theo quy mô cửa sắt ở điện thờ trước đó mà xem, không chừng là một tòa đế lăng.”

“Thời Nguyên? Thời Nguyên có nữ đế không...” Tôi đột nhiên nhớ tới cô gái tóc dài chằm chằm trước khi hôn mê đã nhìn thấy kia, không nhịn được vội vàng hỏi: “Người phụ nữ kia đâu? Đào Phong lúc tìm thấy tôi có nhìn thấy một người phụ nữ không? Tóc thật dài, chân trần...”

“Tôi chỉ nhìn thấy một mình anh nằm trên mặt đất.” Cắt ngang lời tôi, Đào Phong mang theo Kỷ Tuyên đi tới, nói: “Phụ cận không có người nào khác.”

Nghe y nói vậy, tôi lập tức kết luận người phụ nữ tôi nhìn thấy kia không phải con người, nhưng nếu như là oan hồn, nàng làm sao có thể rảo bước vào trong trận đồ tôi vẽ, nếu không phải oan hồn hoặc ảo giác của tôi, vậy tại sao tôi nhiều lần xuất hiện ảo giác về người phụ nữ này, còn có cõi mộng quý dị vừa rồi, bóng người kéo tôi kia là ai, người phụ nữ ôm lấy tôi là ai?

Trong lúc nhất thời trong đầu tôi loạn thành một đoàn, trong cơ thể cái loại cảm giác kỳ quái này lần thứ hai dâng lên, thân thể càng ngày càng bất thường.

“Răng rắc.....” Tiếng xê dịch cực nhỏ vang lên, tôi giật mình ngẩng đầu, nhìn về phía đào dũng tay nâng trường mâu trong Xa Mã trận, phát hiện chẳng biết khi nào hướng đào dũng này xoay mặt cư nhiên đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Mặc dù tình cảnh quỷ dị trước mắt làm cho người ta khó hiểu, nhưng tôi càng để ý đến người phụ nữ đã nhìn thấy trước khi hôn mê kia hơn, nếu nàng thật là oan hồn, đã nói lên trận đồ tôi dùng máu vẽ không hề vững chắc, ít nhất đối với nàng mà nói, là hoàn toàn vô nghĩa, dễ dàng có thể tiến vào.

Nghĩ vậy, trong lòng tôi liền trầm xuống, trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, bởi vì không chỉ là nàng, ở ngoài cửa sắt chẳng biết còn bao nhiêu ác quỷ tàn nhẫn vô tình như lang sói, nếu toàn bộ chúng nó đều có thể thông qua bức chắn...

Lắc đầu, tôi không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ trông mong trận đồ mình vẽ cũng đủ chắc chắn, hơn nữa cửa sắt sau khi từng bị mở ra một lần nhiều ít cũng sẽ suy yếu phong ấn một chút, có thể chống đỡ được đến khi chúng tôi rời khỏi đây là tốt rồi.

“Đây hình như là cơ quan.” Ông chú nhìn đào dừng cơ hồ đã di chuyển về phía trước nửa thước, thấp giọng nói: “Cẩn thận chút, lát nữa có khả năng sẽ bắn ra tên độc các loại.”

Ông chú vừa nói xong, Kỷ Tuyên lập tức nâng súng bán tự động lên, Đào Phong cũng giơ tay trái lên, để con quái miêu màu đen kia nhảy lên mu bàn tay mình.

Tôi nhìn bốn phía, cảm thấy ông chú hiển nhiên là xem thường cơ quan của ngôi mộ này.

Bởi vì từ khi ông bắt đầu nói xong câu kia, qua ước chừng 10 phút, chung quanh cũng không xuất hiện động tĩnh gì nữa.

Bốn người im lặng đứng trong bóng tối, thật lâu không ai lên tiếng, ông chú khụ một tiếng, đại khái có chút khó xử, vì vậy nói: “Có lẽ là cơ quan khác, chia nhau đến những Xa Mã trận khác nhìn xem.”

Tôi trả lại đèn pin mắt sói cho Kỷ Tuyên, tự mình bật sáng một cụm minh hỏa u tử sắc trên ngón trỏ, nhờ vào ánh sáng âm đạm này hướng đến một góc mộ thất.

Trong góc nọ đồng dạng là một loạt Xa Mã trận chỉnh tề ngay ngắn, gồm màu đen thành, kỹ thuật tinh xảo phi thường, ở một vị trí kín đáo nào đó trong Xa Mã trận, đào dừng nọ tay nâng đại đao rõ ràng cùng với thần thái động tác của đào dừng khác bất đồng.

Tôi đi qua ngòi xỏm người xuống cẩn thận xem xét dấu vết dưới chân đào dừng nọ, phát hiện nó cũng không như tôi nghĩ, là dựa vào cơ quan nào đó vận động kéo dẫn hình thành, giữa vị trí đứng vốn có của đào dừng cùng vị trí mới không có dấu vết di dời nào, ngược lại càng như là... Chính nó nhắc chân bước qua vậy.

Tôi thoáng sửng sốt, theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lại, đối diện một đôi mắt tối tăm đỏ tươi.

Đây là... Người sống?!

Không đợi tôi suy nghĩ xong, thứ không biết là đào dững hay người sống kia đã quơ đại đao sắc bén bổ về phía tôi, cặp mắt đỏ sẫm kia gắt gao nhìn chăm chăm tôi không buông, tựa như nhất định phải đẩy tôi vào chỗ chết.

Tôi quyết định thật nhanh, thân thể nghiêng sang trái, thuận thế lặn ra ngoài, tránh thoát khỏi đao chí mạng nọ, sau đó dùng cả tay chân đứng dậy bỏ chạy.

Không phải tôi nhất gan sợ sệt, đối phó loại đồ vật có thực thể này, tôi thật sự không có cách nào so với Đào Phong Kỳ Tuyên, hai người họ một kỹ thuật bắn chuẩn một sức lớn vô cùng, tôi lại chỉ có minh hỏa trong người, độ hóa mấy oan hồn đơn giản, muốn cùng hồng thủy mãnh thú cứng đối cứng, đó tuyệt đối là đòi đi tìm chết.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nặng nề, tôi nhìn lại, chỉ thấy đào dững nọ cư nhiên cất bước đuổi theo, theo động tác chạy kịch liệt, đất sét trên người nó đang rơi rụng từng tảng, từ từ lộ ra thân hình màu đen khoác giáp trụ bên trong, nào có phải là đào dững, đây rõ ràng là người trốn trong đào dững!

Tôi thầm mắng một tiếng mẹ, bước tiến dưới chân nhanh hơn, nghĩ nếu chỗ của tôi xuất hiện loại tình huống này, Đào Phong họ khẳng định cũng thế, không khỏi có chút lo lắng ông chú tay không tác sát, mặc dù Đào Phong từng nói Ngô Mưu không đơn giản vậy, nhưng trong mắt tôi ông ấy ngoại trừ nhiệt độ cơ thể thấp, tức trí đa mưu, cũng không có chỗ nào khác người thường, thậm chí có khả năng so với tôi còn yếu hơn.

“Cẩn thận!”

Trong tai truyền đến một tiếng quát khê quen thuộc, lòng tôi chợt động, cơ trí ngã nhào về bên phải, chỉ nghe “keng” một tiếng, đại đao trong tay nhân dững đã rơi bên cạnh tôi, lưỡi đao sắc bén kiên cố, bắn lên vô số vụn đá.

Lòng tôi kinh sợ, nhìn đại đao gần trong gang tấc mạnh thờ sâu.

Lúc này quái miêu trên tay Đào Phong chợt nhảy dựng lên, lao thẳng tới trên mặt nhân dững, móng vuốt bén nhọn thoáng cái cắm vào hai mắt đỏ đậm kia, trong lúc nhất thời máu thịt văng ra.

Đào Phong thân thủ nhanh nhẹn, theo sát sau đó, trước giờ lên chân dài mạnh đá ngã nhân dững nọ trên mặt đất, lại dùng đầu gối áp chế thân thể của nhân dững, sau đó hai tay lật đầu nhân dững qua dùng sức vặn một cái, trong không khí nhất thời truyền đến một tiếng “Rắc” giòn vang, khi nhìn lại, nhân dững nọ đã thân đầu chia lìa, cả đầu cư nhiên còn bị Đào Phong tóm xuống.

Tôi trừng mắt, hồi tưởng lại thuật chiến đấu Đào Phong dùng khi gọi tôi dậy trong khách sạn dưới chân núi, mồ hôi lạnh trong nháy mắt chảy khắp toàn thân, nghĩ thầm khi đó y chỉ cần hơi dùng sức chút nữa, tôi liền giống nhân dững này biến thành oan hồn không đầu rồi.

Sau này tuyệt đối không thể giỡn với Đào Phong nữa, nếu không ngày nào đó không cẩn thận chọc y nóng nảy, kết cục chính là đầu tôi vô có “rắc”...Tôi sờ sờ cổ, vẻ mặt không được tự

nhiên đứng lên, nhất thời cảm thấy hồng thủy mãnh thú gì gì đó, cũng không đáng sợ như gã người sống trước mặt này.

“Không sao chứ.” Đào Phong thu hồi hắc miêu, đá nhân dừng đã vô lực cử động ra xa, chậm rãi đi về hướng tôi.

“Ừ.” Tôi ngẫm nghĩ y, bỗng dừng nghĩ đến chỗ này của tôi mới xảy ra chuyện y liền chạy sang, nhưng không cứu Kỷ Tuyên và ông chú, đây chẳng phải chứng tỏ trong tiềm thức y đem tôi trở thành đối tượng bảo vệ hàng đầu sao?

Tôi nhìn Đào Phong, tâm tình cực kỳ phức tạp, được y xem như đối tượng bảo vệ hàng đầu chỉ có hai loại khả năng, một loại là y cho rằng tôi so với hai người kia quan trọng hơn, một loại khác là y nghĩ tôi không trâu bò như Kỷ Tuyên và ông chú...

Cái trước tôi còn có thể yên tâm thoải mái tiếp nhận, dù sao tôi là truyền nhân cuối cùng của Sở gia, tôi xảy ra chuyện Lão Sở tuyệt đối sẽ không chịu để yên, nhưng nếu là cái sau...

Tôi đây chỉ sợ cũng không có biện pháp gì, ai bảo người ta sức lớn đến mức có thể trực tiếp bẻ gãy cổ...

Thực lực trước mắt, phong quý cổ sư không đối phó được người sống chỉ có thể giả vờ kinh hãi.

Trong lòng tôi yên lặng phun chửi xong, Kỷ Tuyên liền mang theo một khối nhân dừng bị cắt đứt tứ chi từ trong bóng tối bước ra, tóc chị ấy hơi tán loạn, bên sườn mặt vẫn còn chảy mồ hôi, bộ dáng uể oải bất đắc dĩ, cây súng bán tự động màu đen kia bị chị ấy cầm một tay, có vẻ anh khí lão luyện.

“Hai người các cậu không sao chứ? Đây rốt cuộc là thứ gì, tên Ngô Mưu kia quá không phúc hậu, bà đây thiếu chút nữa bị hấn hại chết.” Đưa tay ném nhân dừng đã bị tước thành nhân côn tói, Kỷ Tuyên chán ghét vung vẩy tay, trong mắt lộ ra một tia sắc bén, xem chừng vừa rồi đã ăn chút khổ.

(Tiêu: Tại sao lại là nhân côn? Nhìn cây côn thẳng đuốt không chân không tay gì là hiểu: D)

“Tôi mới thật sự thiếu chút nữa bị ông chú hại chết.” Tôi ra dấu muốn lấy mắt sói của Kỷ Tuyên, cúi đầu cẩn thận xem xét bộ nhân côn nọ, phát hiện máu thịt trong thân thể nó sau khi tiếp xúc với không khí chậm rãi hóa thành cặn thịt thối rửa khô héo, giống như một bộ thi thể đã chết thật lâu, mới vừa được đào ra vậy.

“Hoàn hảo Đào Phong tới kịp, nếu không bố đây chỉ có thể biến thành quỷ theo mấy người.” Tôi khẽ nhú mày, nghĩ đến ông chú lâu như vậy còn chưa có động tĩnh, không phải đã bị giết chết rồi đó chứ.

Đào Phong liếc mắt nhìn tôi không nói gì, khoát khoát tay ý bảo chúng tôi trở lại tìm Ngô Mưu.

Mãi đến khi trở về, tôi mới phát hiện gian mộ thất này thật sự rộng đến đáng sợ, hoặc nói nó căn bản không phải một thất, mà là một tòa cung điện tráng lệ.

Chẳng trách mọi người chung quy luôn gọi lăng mộ của đế vương các triều đại là địa cung, bởi vì nó thật sự là một tòa cung điện vàng son lộng lẫy dưới lòng đất, chẳng qua cung điện này có hoa lệ mấy cũng không thoát khỏi hơi thở tử vong nồng đậm nọ.

Khi chúng tôi trở về chỗ cũ, ông chú còn đang sàu mi khổ kiếm nghiên cứu đào dũng nọ, kỳ quái chính là ba mặt khác của Xa Mã trận đều xuất hiện nhân dũng không khác gì người sống, ông chú bên này lại vẫn như cũ là một vật chết không động đậy.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của ba người chúng tôi, ông chú cao thấp nhìn lướt qua, nói: “Sao các cậu đi lâu như vậy, có phát hiện gì à?”

Đao Phong nheo lại hai mắt, không nói hai lời qua đó trực tiếp bút rưng đầu đào dũng, rầm một trận tiếng đất sét vỡ vụn qua đi, bốn người kẻ cả ông chú toàn bộ đều sững sờ.

Ba người chúng tôi sững sốt là vì đào dũng nọ cư nhiên thật sự là chế từ gốm nung, nơi cổ gãy toàn bộ đều là đất sét rắn chắc, ông chú sững sốt lại là vì Đao Phong cư nhiên thủ đoạn độc ác đến mức này, không hề có lý do gì liền phá đi một món trân phẩm hiếm có, ngay cả cơ hội nghiên cứu cũng không cho ông ấy.

“Cậu, cậu tại sao không nói một tiếng liền phá hư nó.” Ông chú vẻ mặt đau lòng loanh quanh bên đào dũng, tằm tắc thở dài nói: “Đây chính là trân phẩm, giá trị đâu chỉ trăm vạn, cho dù không chuyển đi được cũng không thể bẻ đầu nó nha.”

“...” Biết mình đã lỡ tay, Đao Phong nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào, tôi nghĩ với tính cách của y, tuyệt đối không nói được câu “Tôi chỉ là sợ thứ này đột ngột sống dậy chém người” này.

Vì vậy tôi thở dài, nói rõ với ông chú những việc xảy ra trước đó, ông chú nghe xong cân nhắc chốc lát, nói: “Xem ra quả nhiên là cơ quan liên hoàn, nếu tôi nhớ không lầm, cơ quan này ngược lại có vài phần giống thái âm bát quái kia, ba âm ôm dương, đã bắt đầu rồi, kế tiếp...”

Nói rồi, ông chú đi tới bên đào dũng bị phá hư, đem chỉnh lại đào dũng về vị trí ban đầu.

Theo thanh âm của cơ quan chuyển động trượt vào vang lên, trong cung điện chợt phát sáng vô số ngọn đèn chong lò mờ, nháy mắt bốn phía cung điện được chiếu thông suốt.

Chúng tôi phóng mắt nhìn lại, phát hiện trên vách tường bốn phía cung điện, khám nạm vô số đèn chong đế bằng đồng, đế đồng này đều được chế thành hình bàn tay người, dựa theo trình tự nhất định phân bố khắp nơi, thoạt nhìn thần bí lại tràn ngập mỹ cảm.

Song khiến người ta nhìn mà kinh thán không thôi không phải chỉ có đèn chong này, mà là nơi đỉnh vách tường của cung điện, được những bàn tay đồng này cùng chỉ về một hướng như những ngôi sao vây quanh mặt trăng.

Đó là một bức thái cực âm dương đồ thật lớn, âm dương lưỡng nghi một đen một trắng, khiến cả mặt tường phân chia thành hai, khí thể hào hùng quý bí khó lường, người đứng ở đây ngửa đầu nhìn lên, chỉ cảm thấy chính mình nhỏ bé vô cùng, đối với thái cực âm dương tượng trưng cho vạn vật cần khôn nọ xa không chạm được, sinh ra một loại cảm xúc sợ hãi sùng kính khó

tả, tựa như bình dân bách tính đối mặt với cửu long chí tôn, một phía thấp đèn đê tiện, một phía cao không thể trào tới.

Tôi ngửa đầu nhìn đến cô mỗi như, trong lòng thâm than tài nghệ cao siêu của thợ thủ công cổ đại, nói là điều luyện tinh tế cũng không quá đáng.

Nhưng không đợi tôi ca tụng xong, trước mắt lại xảy ra chuyện tình càng thêm quỷ dị, một mặt âm cực nọ cư nhiên trong lúc bốn người chúng tôi chăm chú nhìn, lặng yên im lìm từ từ hạ xuống, sau đó, một thứ màu đen vượt quá mấy lần hình thể người bình thường chậm rãi từ trong âm cực lộ ra, trên cao nhìn xuống chúng tôi...

Chương 22

“Từ xưa đến nay trong thiên địa liên phân âm dương, 《 Dịch Kinh 》 nói, 'Dịch có thái cực, thủy sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái'. Đạo trời đất, đều là dùng âm dương nhị khí tạo hóa vạn vật. Thái cực âm dương một đen một trắng, phân biệt rõ ràng, rồi lại trong người có ta, trong ta có người, là vì chung cực của vạn vật.” Ông chú nhìn quái vật hình người cực lớn nọ, thấp giọng nói: “Thái Âm Bát Quái trận này, là lợi dụng đạo lý diễn sinh của thái cực âm dương, sáng tạo ra một loại cực diện ba âm ôm dương, nói trắng ra cũng chính là phá tan sự hài hòa của âm dương, lợi dụng âm khí để đạt tới mục đích thao túng thi thể, thứ này nhiều ít cùng Cẩn Thi thuật có chút xuất nhập.”

Tương truyền thời kỳ dân quốc, có một hộ nhà giàu có con trai đã chết, gia chủ Triệu lão gia tuổi gần nửa trăm chỉ được một đứa con này, hiển nhiên bảo bồi cung tới tận trời, hơn nữa Tứ di thái xinh đẹp như hoa, ước chừng nhỏ hơn ông ta hơn 20 tuổi, dẫn đến việc ông ta che chở mẹ con họ chu toàn yêu thương đến cực điểm, đứa con nhỏ duy nhất liền thành tâm can bảo bối của hai người, đi đâu cũng phải mang theo.

Vừa vặn trận hỗn chiến quân phiệt quốc nội nọ, rất nhiều người bị ép vào núi làm cường đạo, mỗi ngày dùng đánh cướp người qua đường kiếm sống, Triệu lão gia bởi vì một số sinh ý phải đích thân ra mặt đàm phán, không thể không dẫn theo vợ con xuất hành, kết quả trên đường trở về bị một đám cường đạo đột nhiên nhảy ra cướp sạch, con trai tuổi nhỏ trong lúc đánh nhau mất mạng nhỏ.

Sau khi về đến nhà Tứ di thái cả ngày lẫn đêm lấy nước mắt rửa mặt, Triệu lão gia đau lòng lão bà đồng thời cũng âm thầm đem số nợ này tính trên người đám cường đạo kia, lặng lẽ phái người tặng hậu lễ cho một thủ lĩnh đại quân phiệt phụ cận, thỉnh cầu quân đội lão gia hỗ trợ diệt trừ đám cường đạo, xả cơn tức này.

Nhưng cơn tức có xả rồi, mạng con trai cũng tìm không lại được.

Tuy nói người chết không thể sống lại, nhưng Triệu lão gia mắt thấy nửa bàn chân sắp rảo bước vào quan tài, mới được một đứa con trai như vậy, làm sao có thể nói chết là chết?

Vì vậy sau hai ngày hai đêm suy nghĩ, Triệu lão gia không thể không tìm đến Hắc Lão Mù lúc ấy là một người dùng thập kim kiếm sống ở trấn trên, tìm số tiền lớn cầu hãn hỗ trợ.

Thập kim nếu dùng thô ngữ địa phương sẽ gọi là lao hoang, chính là đến vùng nông thôn sâu thẳm thứ gì đó đáng giá mua đi bán lại đến trấn trên, Hắc Lão Mù tuy mắt mù nhưng tâm không mù, là cao thủ trong thập kim, bất cứ thứ gì hãn chỉ cần vừa sờ qua tay là có thể phân biệt thật giả, đương nhiên cũng mò được không ít thứ tốt.

Hắc Lão Mù từng trải qua nhiều sự đời, hiểu biết cũng nhiều, hãn chân mang một đôi giày vải bố chính là lột xuống từ trên thân người chết, mặt ngoài giày nhìn qua tả tơi cũ kỹ, bên trong lại là da lông đệm thượng hạng, đế giày dùng chất liệu càng đặc thù hơn chế thành, mùa đông mang giữ ấm hộ thể, mùa hè mang mát mẻ giải nhiệt, bao nhiêu năm qua chưa từng lủng lỗ nào, rất nhiều lão gia có tiền muốn ra giá mua đôi giày này, Hắc Lão Mù đều không chịu bán.

Lần này Triệu lão gia tìm hãn cứu con mình, Hắc Lão Mù liền không chối từ nhiều, hãn theo gia nhân tới hậu viện Triệu gia, sờ sờ thi thể đứa bé kia, nói với Triệu lão gia: “Muốn cứu mạng đứa bé này cũng không phải không được, nhưng cần chút thời gian, ông phải đáp ứng tôi hai điều kiện, nếu không giả đây tuyệt đối sẽ không ra tay giúp.”

Triệu lão gia thấy thật sự có cơ hội có thể cứu sống con trai, đương nhiên liên tục gật đầu xác nhận.

Hắc Lão Mù liền nói: “Thứ nhất, ông trước hết cho tôi gốc cây thủy tiên màu tím trong nhà ông, lấy được thủy tiên tím rồi tôi sẽ cứu người, thứ hai, đợi tôi cứu sống người rồi, các ông phải mỗi ngày cho thằng bé ăn cơm no, không thể để nó bị một chút thương tổn nào trên da thịt, cũng không được nhắc tới từ chết hay hoàn hồn gì gì đó trước mặt nó.”

Theo như lời Hắc Lão Mù gốc cây thủy tiên tím này, chính là Triệu lão gia thời trẻ du lịch Vân Nam có được, toàn thân tạo hình ngọc tím, óng ánh trơn bóng rực rỡ xinh đẹp động lòng người, quả thật chí bảo vô giá, song ngay cả Triệu lão gia cũng không biết rằng, thủy tiên ngọc tím này không chỉ có cất giấu giá trị cực cao, hơn nữa mỗi một phiến lá đều có công hiệu kéo dài mạng lưu thông máu, là kỳ trân hiếm có chân chính, Hắc Lão Mù muốn đã lâu, hiện tại cơ hội đến tay, tránh không được muốn bắt chẹt một phen.

Triệu lão gia mặc dù đau lòng thủy tiên tím trân quý, nhưng càng muốn con trai một lần nữa trở về bên cạnh hơn, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của Hắc Lão Mù, bởi vì thi thể này còn để thêm một thời gian nữa, chỉ sợ tụt máu cũng sắp xuất hiện mất.

Hắc Lão Mù thu được thủy tiên tím, liền khóa con trai nhỏ của Triệu lão gia trong phòng, tự mình len lén mân mê hơn 10 ngày, 10 ngày sau, vốn đã chết trong tay cường đạo bé trai vậy mà thật sự một lần nữa đứng trước mặt mọi người, hành vi cử chỉ vẫn chẳng khác gì khi còn sống, phẳng phất như sinh tử không lâu trước chẳng qua chỉ cách nhau một cõi mộng dài.

Con trai trở về dưới gối, trong lòng Triệu lão gia mừng rỡ, lại tặng không ít hậu lễ cho Hắc Lão Mù.

Cứ thế qua vài năm, Triệu lão gia vẫn cẩn thận tỉ mỉ, nâng con trai trong lòng bàn tay, cũng không cho phép hạ nhân khác ở trước mặt con trai nhắc tới chữ chết.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, có một hôm nọ lúc bé trai chơi đùa trong sân, đột nhiên từ ngoài sân bay vào một miếng sắt, miếng sắt đó giống như bị người ta điều khiển vậy, vừa vọt cắt đứt cánh tay của bé trai, bé trai không hề khóc la, nằm vật xuống tại chỗ, hình dáng như gỗ cứng.

Người hầu trong viện sợ hãi, lập tức đi gọi Triệu lão gia tới, Triệu lão gia vừa vội vàng chạy tới nhìn, bé trai trước mắt nào phải con trai nhỏ hoạt bát đáng yêu kia của mình, rõ ràng là một bộ thi thể hư thối, nơi bị miếng sắt cắt ngang không hề có vết máu gì chảy ra, chỉ có thịt thối màu xám đen lật ra ngoài.

Triệu lão gia vừa sợ vừa giận, cơ hồ té xỉu, lúc này mới hiểu được mình bị người lừa, đợi đến khi phái hạ nhân đi tìm Hắc Lão Mù lần nữa, sớm đã người đi nhà trống.

Đứa con trai này của Triệu lão gia, là bị Hắc Lão Mù làm không thi thuật, lợi dụng người sống lúc vừa chết trên người còn lưu dương khí, dùng âm khí thi thể có sẵn của bản thân, chế tạo ra một loại hiện tượng giả, để cho hồn phách trong thi thể kia cho rằng mình chưa chết, cũng thông qua âm khí tiến hành hoạt động bình thường, chẳng qua khi thi thể xuất hiện tổn hại, dương khí rò rỉ, mới khiến thi thể kia lộ chân thân.

Mà những nhân dũng phá đất sét mà ra chúng tôi vừa đụng phải trong cung điện này, chúng là những thi thể cùng cấp với con trai của Triệu lão gia, chúng bị niêm phong trong đào dừng mất mấy trăm năm, ký ức vẫn luôn dừng lại khi còn sống sát phạt chinh chiến, nhìn thấy chúng tôi tựa như nhìn thấy địch nhân, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt. Thái cực âm dương đồ ở đỉnh vách đại điện, thì càng làm sâu thêm âm khí trong cung điện, khiến cho mấy nhân dũng kia hành động càng thêm mau lẹ, xuống tay càng thêm tàn nhẫn.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ.” Tôi chĩa chĩa phía trên đỉnh đầu, “Chờ thứ kia xuống tới, cùng nó say hello?”

“Xì, cậu cho rằng nói một câu điều ngữ nó liền sinh ngoại mà buông tha cho cậu?” Ông chú ngại ánh sáng trong điện không đủ, chỉnh đèn pin mắt sói tới hiệu ứng ánh sáng cực mạnh chiếu về phía đỉnh, cẩn thận quan sát chốc lát sau, sắc mặt đại biến nói: “Không xong, là trùng!”

“Trùng?” Sao tôi thấy thế nào cũng giống một người?” Kỷ Tuyên giờ sùng bán tự động lên, nhúu mày nhìn về phía đỉnh đầu.

Tôi bảo trì trung lập không phát biểu ý kiến, ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy nhân ảnh màu đen thật lớn kia đang từng chút từng chút một dùng tư thế quỷ dị cúi người xuống, dường như giây tiếp theo sẽ cùng chúng tôi chạm vào nhau vậy, loại hiệu ứng thị giác này có lực trùng kích phi thường rung động, khiến tôi cảm thấy mặt đất tựa hồ cũng đang rung chuyển.

Theo nhân ảnh hạ xuống, trong tai từ từ truyền đến một trận tiếng động vù vù, tôi không thể tưởng nổi to mắt, phát hiện đó quả nhiên là vô số hắc trùng cổ quái cả ngàn con thành quần kết đội, chúng nó xoắn quýt quấn bện vào nhau, lợi dụng cánh trên người chịu trách nhiệm

nâng cả đàn trùng lên, nhìn qua thật giống như một người khổng lồ đang thông thả động đậy thân mình.

Càng ngày càng nhiều trùng từ trong cực âm bay ra, đông nghịt tụ thành một mảnh, ong ong xoay vùn trên không trung, hình thành một bóng đen hình người khổng lồ, chúng nó đầu đuôi tương giao, nối liền chặt chẽ với nhau không thể chia tách, hành động vô cùng thông thả chậm chạp, ai cũng không thể cam đoan sau khi chúng tách ra có lực sát thương chí mạng hay không.

“Mẹ kiếp, đây là trùng gì, sao còn có cánh?” Hắc trùng này hình thể quái dị khiến da đầu kẻ khác tê dại, trên người không ngừng nổi da gà, tôi vừa hỏi vừa nhìn bốn phía, hy vọng sẽ lập tức tìm được chỗ có thể tránh né, nếu không bốn người chúng tôi lộ lộ dưới đỉnh khung này, rất khả năng trong nháy mắt đã bị đám trùng kia gặm cắn thành bã.

“Đây là cốt trùng, một loại dưỡng thi trùng trên sách cổ ghi lại, bình thường cũng ít khi thấy, cậu có thể thử xem điều ngũ đối với chúng nó có dùng được hay không.” Ông chú lau mồ hôi, pha trò làm vẻ mặt cay đắng tủi hờn, sau đó nghiêm túc nói: “Cơ quan cực âm nọ còn đang chuyển động, trùng sẽ xuống ngay thôi, Kỷ Tuyên cô có biện pháp nào xóa sạch chúng không?”

“Đừng giỡn, nhiều như vậy, thời gian và đạn đều không đủ.” Kỷ Tuyên trừng mắt liếc ông chú một cái, sắc giọng: “Sao ông không cho Đào Phong bóp chết chúng đi!”

Ông chú không cam lòng yếu thế, trả lời: “Nói nhảm, tay và súng đánh ra, đương nhiên súng chiếm thượng phong rồi.”

Tôi nghe hai người này chửi xéo nhau, mắt liếc về phía Đào Phong, thấy y mặt không chút biểu cảm hoàn toàn xem hai người kia như không khí, phảng phất như sớm đã quen với loại tình cảnh này, không khỏi dưới đáy lòng thầm than tôi làm người thất bại, nếu đổi lại là tôi nói câu kia, Đào Phong nhất định sẽ muốn đến bóp chết tôi. Có thể thấy được y cũng không thêm cái vớ với phụ nữ, cho nên loại chuyện cãi vã với phụ nữ đều do ông chú làm.

Ông chú mặc dù ngoài miệng không chịu nhận thua, thân thể, vẫn tự giác hành động, đồng thời ra hiệu cho chúng tôi cùng nhau di chuyển đào dừng bên cạnh, dựa theo ý của ông, cơ quan trong cổ mộ này một khi khởi động, quả quyết không có đạo lý thu hồi, chỉ có thể thử tìm ra cơ quan cửa ngầm khác, tìm kiếm sinh lộ.

Tôi nhìn hắc trùng càng ngày càng nhiều, nghĩ thầm giờ phút này cũng chỉ có ngựa chết chữa thành ngựa sống, thử thời vận.

Tuy nhiên hai tay tôi vừa dùng chút sức xô dịch đào dừng trước mặt này, chợt nghe phía sau thỉnh linh truyền đến tiếng động cơ quan đình tai nhưóc, tôi vẫn duy trì tư thế hai tay đặt trên người đào dừng, sững sờ tại chỗ không biết có nên quay đầu lại nhìn không.

Tôi thoáng quay đầu nhìn về phía ba người khác, phát hiện họ đều là vẻ mặt kinh hoàng nhìn tôi, không nhìn được nghĩ thầm, lạy chúa Jesus Maria, đừng có 'chuyện tốt' gì cũng đều để bổ đây đụng tới chứ, thật mẹ nó đã hẻo rồi là hẻo đến tận Siberia.

Khó xử xoay người, tôi kinh ngạc nhìn cung điện trước mắt đã hoàn toàn thay đổi hình dáng, cả người nhất thời như bị sét đánh.

Nếu như nói cung điện trước đó là ngàn sao vây quanh, hoa lệ xa mỹ, yên tĩnh mà trầm ổn, vậy cung điện bây giờ chính là một tòa thác to lớn màu đen, giống như vật sống theo cơ quan vận chuyển không ngừng hạ xuống, không chỉ là cực âm, dưới chân cả mộ thất đều đang kịch liệt chấn động.

Thứ vận khí này thật không phải là bạn nói dùng nó sẽ không đến nữa, ngược lại, nó xuất hiện dưới bất kỳ tình huống có khả năng nào, hơn nữa hoàn toàn cùng ý thức chủ quan cá nhân không liên quan, nếu tôi biết tôi có thể chạm phải loại tình trạng này, đánh chết tôi cũng sẽ không dưng vào đào giếng kia, ở loại địa phương cổ mộ này, phàm là có tỷ lệ một phần nghìn đều có thể xuất hiện ngoài ý muốn, mèo mù không chừng cũng có thể vớ phải một con chuột sống.

Giờ phút này cực âm màu đen vĩ đại trước mắt kia đã hoàn toàn hạ xuống, đè lên mặt đất chậm rãi chìm vào sâu bên trong lòng đất, mà mặt đất vốn cứng rắn bằng phẳng, dưới sự thúc đẩy của cơ quan phân chia thành bậc thang kiểu quanh co, từng tầng từng tầng theo cực âm chậm rãi chìm xuống, tiếng gầm rú rung trời vang vọng trong óc, tôi lại vì chứng kiến cảnh tượng bên trong cực âm mà trợn mắt há mồm, hoàn toàn không thêm che lấp tai.

Chỉ thấy cự thạch cực âm màu đen kia bên trong đã hoàn toàn bị móc trống hoác, một tòa tượng phật quý dị ngón tay chỉ trời, mắt nhìn chúng sinh dưới chân điêu khắc bên trong, mắt trái tượng phật nọ đóng chặt, mắt phải hơi hé mở, giống như nhìn trộm xuống phía dưới, trong ánh mắt không có từ bi thương xót phổ độ chúng sinh, ngược lại lộ ra một loại khí âm tà.

Tòa tượng phật này hình thể khổng lồ, dựa vào đá mà khắc, có thể biết được năm đó đã hao phí bao nhiêu mồ hôi và tâm huyết của công tượng mới đúc được thành, vậy trong đó lại có bao nhiêu người, vì vậy mà bị nhốt chết trong lăng mộ làm nhân tuần.

“Xem ra chủ mộ là một người giỏi tính kế, hẳn đoán được kẻ trộm mộ đời sau sẽ có người tài ba tinh thông thuật âm dương phong thủy, dựa theo bố cục trận pháp bình thường nhất định sẽ bị khám phá, vì vậy tùy ý thiết trí mắt trận, nhìn như vô tình kỳ thực cố ý, thường thường càng làm người ta đoán không ra.” Ông chú quét mắt liếc nhìn bày biện bên trong đại điện, nói: “Cũng may ông trời nể mặt, để Tiểu Sở đánh bại đánh bại phát hiện mắt trận, như thế chúng ta vừa vặn từ nơi này nhảy xuống, tránh thoát cốt trùng này, đương nhiên thứ dưới này có khả năng càng thêm hung ác, vô luận thế nào, hết thấy chỉ có thể xem tạo hóa.”

Ông chú vừa dứt lời, quái trùng màu đen lượn vòng ở đỉnh vách tường đột ngột phân phát phân tán ra, như rót cuộc đã phát hiện mục tiêu vậy, đều giang rộng cánh, giờ hai cái kim to nhọn thẳng hướng xuống, mục tiêu chính là bốn người chúng tôi.

Trong lúc nhất thời tiếng vù vù chấn động của cánh trùng che lấp tiếng động cơ quan, sinh tử chỉ trong chớp mắt, Kỷ Tuyên giờ sủng bán tự động nhắm ngay mấy trùng lớn phía trước nhất bắn phá một trận kịch liệt, sau đó quát to một tiếng: “Chạy!”

Cột trùng tụ thành đàn này bị súng máy đảo qua trong nháy mắt phân tán trái phải thành hai đội, chúng tôi thừa cơ hội này bước nhanh chạy đi, xuất ra tốc độ chạy bộ nhanh nhất cả đời này chạy về phía cự thạch cực âm, chỉ cảm thấy gió vù vù rung động bên tai, tất cả quái trùng đều bị chúng tôi vút sau đầu, hai đuôi như được lên dây cót, ngược lại so với bánh xe còn nhanh hơn, nháy mắt đã đến địa phương giao nhau giữa cự thạch và mặt đất mộ thất.

Nhìn tượng phật cổ quái gần ngay trước mắt, tôi phát hiện mình nhỏ bé giống như con kiến giữa sa mạc vậy, lại có loại cảm giác hoảng hốt.

Lúc này cự thạch còn chưa hạ xuống bao sâu, chẳng biết ai hô một câu “Mau nhảy!”, bốn người chúng tôi liền chẳng bận tâm thêm gì nữa, nhắm mắt lại từng người nhảy xuống.

Tầng dưới mái vòm âm dương, là một cái hồ không lớn lắm, tôi phản ứng không kịp, khi nhảy xuống bị uống vào ngụm nước, vừa ló đầu ra lấy hơi, liền nhìn thấy một phần cột trùng đã đi theo chúng tôi từ chỗ khe hở chui vào, vội vàng hít sâu lần hai chìm vào trong nước.

Nước nơi này vô cùng trong, ánh đèn pin chiếu vào trong nước, thậm chí có thể nhìn thấy cách đó không xa tượng phật màu đen vẫn còn đang tiếp tục chìm xuống. Mãi đến khi một tiếng vang ầm ầm truyền đến, đỉnh âm cực cũng cùng mặt đất của mộ thất hoàn toàn trùng khít, cả tầng dưới nhất thời một mảnh hắc ám, rốt cuộc nhìn không thấy ánh sáng đèn chong của mái vòm lọt vào nữa.

Bốn người chúng tôi trôn trong nước, ra dấu bằng tay thương lượng làm sao đối phó với đám cột trùng còn sót lại trên mặt nước kia, hiện giờ không có ánh sáng thích hợp, Kỳ Tuyền rất khó bắn trúng đám trùng màu đen này, huống chi súng ngấm nước rồi, còn chưa biết có vấn đề khác hay không.

Ý ông chú là, cột trùng kia có thể nhận ra hơi thở của người sống, bốn người chúng tôi chỉ cần nhảy ra khỏi mặt nước lập tức sẽ bị vây công, Đào Phong cho dù có thể tay không bóp chết đám trùng công kích y, cũng không cách nào cam đoan sự an toàn của chúng tôi, phải nghĩ ra một sách lược vẹn toàn, dẫn đám trùng này tụ lại, rồi để Kỳ Tuyền xóa sạch toàn bộ chúng nó.

Kỳ Tuyền thì cho rằng, ông chú này hoàn toàn nói nhảm, chờ ông nghĩ xong sách lược vẹn toàn, bốn chúng tôi đều bị nghẹn chết trong nước rồi, không bằng tùy tiện chọn một người ra ngoài làm mồi nhử, chị ấy thấy một con thì bắn một con, như vậy khả năng còn nhanh hơn chút.

Tôi nghĩ một chút, cảm thấy phương pháp của hai người họ đều không thể được, cái trước không có nhiều thời gian như vậy, cái sau tỉ lệ thất thủ quá lớn, bởi vì nếu trùng lựa chọn góc độ Kỳ Tuyền nhìn không thấy để công kích, người ra ngoài làm mồi nhử kia chẳng phải sẽ chết rất oan uổng sao?

Ba chúng tôi ở dưới nước ra dấu tranh luận không ngớt, Đào Phong thì ở một bên âm thầm cân nhắc, tiếp theo dưới tình huống chúng tôi không ngờ tới, mạnh đưa tay lên, con hắc miêu kia liền nương theo lực cánh tay y bay ra khỏi mặt nước, thành công nhảy trên tượng phật.

Tượng phật này sau khi cơ quan khép kín, một nửa thân thể chìm trong nước, một nửa thân thể khác lộ bên ngoài, giờ phút này vừa vặn trở thành sân hạ cánh của hắc miêu.

Đao Phong liền cài đèn pin mắt sói trên lưng hắc miêu, để hắc miêu bò lên tượng phật, thu hút sự chú ý của đám cốt trùng này.

Một chiều này quả nhiên hiệu quả, hắc miêu thân mình mang theo hơi thở vật sống, động tác lại linh mãnh nhanh chóng, ở đỉnh đầu tượng phật nhanh nhẹn chạy nhảy, nhẹ nhàng tránh thoát công kích của cốt trùng, đồng thời đèn pin mắt sói trên lưng cũng chiếu ra thân ảnh của đám trùng này.

Mất thấy trùng tụ tập bên người hắc miêu càng ngày càng nhiều, Kỷ Tuyên dựng thẳng ngón tay cái với Đao Phong, lúc này không hề trì hoãn nữa, hai chân mau chóng búng hai cái, ôm ba lô nhảy khỏi mặt nước, sau đó từ trong ba lô móc ra linh kiện súng ống, cực nhanh lắp ráp xong một cây súng bắn tia, nhắm cốt trùng giữa ngọn đèn chiếu sáng này, từng súng từng súng tiêu diệt chúng hầu như không còn.

Nhìn Kỷ Tuyên bơi trong nước, vẻ mặt nghiêm túc một bên ổn định thân thể một bên tiêu diệt đám trùng ghê tởm này, tôi nhất thời cảm thấy chị gái này mặt ngoài lạnh lùng kỳ thật ẩn tàng kỹ thuật tiêu chuẩn vô cùng chuyên nghiệp, nói chị ấy là tay thiện xạ cũng không quá đáng, nhưng mà chẳng biết chị ấy một thân kỹ thuật bắn như vậy, tại sao lại trở thành kẻ trộm mộ.

Dưới sự phối hợp của một người một mèo, cốt trùng nhanh chóng bị tiêu diệt sạch sẽ, xác trùng màu đen từ không trung rơi xuống mặt đất, tôi dùng đèn pin chiếu qua đó, phát hiện có vài con trùng chỉ bị bắn đứt hai cánh, cơ bản còn lưu một chút hơi, không khỏi thâm than thủ pháp Kỷ Tuyên tàn nhẫn xảo quyết, loại đùa bỡn khiến cốt trùng sống không bằng chết này, cũng thật sự rất phù hợp với tính cách mạnh mẽ của chị.

“Ổn rồi!” Huýt sáo một tiếng, Kỷ Tuyên đặc ý đào dạt nhìn về phía chúng tôi.

Đao Phong bơi đến bên cạnh chị, gật đầu với chị tỏ vẻ tán thưởng. Ông chú và tôi cái gì cũng chưa từng làm, không thể làm gì khác hơn là yên lặng trốn một bên nhìn họ.

Bởi vì chưa chắc được gần đây còn cốt trùng sót lại ẩn nấp không, chúng tôi quyết định nắm chắc thời gian rời khỏi đây.

Sâu bên trong hồ là một địa phương gần giống sơn động, chúng tôi từ nơi này tiến vào, ở phụ cận tìm chỗ sạch sẽ, dựng lên một cái giá sườn tạm thời, cũng may tính năng không thấm nước của ba lô rất tốt, đa số đồ đạc cũng không bị nước ngấm vào, chúng tôi cầm quần áo cởi ra hong khô phân nửa, lại nhất nhất mặc lại trên người. Đó cũng là để cam đoan hành động về sau của chúng tôi không bị quấy nhiễu, cũng dự phòng có chút bệnh tật phát sinh.

Tôi ngoài hong khô quần áo thuận tiện nghiên cứu vóc dáng của mọi người, Đao Phong hàng này tự nhiên không cần nhiều lời, vóc dáng cùng tôi không sai biệt lắm, nhưng thân thủ của y mà nói, cơ thể tuyệt đối rắn chắc hơn tôi không ít. So sánh với hai chúng tôi, vóc dáng ông chú lại không đáng kể, nhợt nhợt không chỗ nào đáng để nói, cũng chính là mức độ người bình thường.

Kỷ Tuyền Kỷ đại tiểu thư thì lúc tôi nghiên cứu đã thể hiện hết mức sự bá đạo của chị, chị ấy bảo ba người đàn ông chúng tôi hơi xoay đầu đi, sau đó tự tiện cởi quần áo hong khô, hoàn toàn không để ý chúng tôi tùy thời có thể xoay đầu lại nhìn, việc này không khỏi khiến tôi đối với tính cách hào sảng mà không ra vẻ của chị ấy càng thêm bội phục, đồng thời cũng vô cùng cảm khái bản tính nói sao làm vậy của Đào Phong.

Bởi vì trong cả quá trình hong khô quần áo, tôi và ông chú cũng không biết đã mượn cơ hội rình coi bao nhiêu lần, chỉ có Đào Phong mặt không chút thay đổi trước sau như một, mà ngay cả Kỷ Tuyền gọi y giúp cầm đồ đạc cũng không quay đầu nhìn lại một lần...

Việc này không khỏi khiến trong lòng tôi suy đoán ác độc, y đến tột cùng là tính lãnh cảm, hay là thật sự đối với loại con gái như Kỷ Tuyền không có tính thú.

Một lần nữa mặc quần áo tử tế xong, chúng tôi dọc theo sơn động tiếp tục đi về phía trước, trên đường nhìn thấy rất nhiều thiết khí, đào quán, đồ xương mỹ nghệ, đao, bàn đạp ngựa cùng các loại vật phẩm trang trí chất đống với nhau, trong lúc đó còn đựng phải hai bộ thi thể đã mục nát đến chỉ còn xương, ngã trái ngã phải dựa bên tường.

“Ngôi mộ này đích thật là dựa theo quy mô của Đế lăng để kiến tạo, rồi lại khắp nơi lộ ra một cỗ không giống người thường, không có dấu hiệu gì của Đế vương, không biết chủ một đến tột cùng là người ra sao đây.” Ông chú bật đèn pin vừa đi vừa nói chuyện: “Đá in trong tay tôi lần lượt từ Ngọc Quy Ngọc Long có được, hai thứ kết hợp toàn bộ chỉ hướng ngôi mộ này, đã nói lên thứ kia đích xác ở đây, chẳng qua không biết sau khi lấy được vật kia, có đúng là có thể tìm được thứ chúng ta muốn không.”

Nói xong, ông chú nhìn về phía Đào Phong.

Con người tối tăm của Đào Phong lóe lóe, trả lời: “Đại ca nói đồ vật ngay nơi này, tìm được nó là có thể tìm được đầu mối của sự kiện năm đó, tôi tin anh ấy.”

Thấy Đào Phong kiên định như thế, ông chú cũng không thêm gì nữa, ngược lại tiếp tục nghiên cứu vật phẩm khác trong động.

Tôi và Kỷ Tuyền liếc mắt nhìn nhau, rất rõ ràng, hai chúng tôi đều không rõ ràng “vật kia” và “sự kiện năm đó” trong lời nói của hai bọn họ lắm, nhưng có thể khẳng định, Ngọc Quy và Ngọc Long chính là bản đồ liên kết tới ngôi mộ này, ông chú và Đào Phong chẳng biết từ đâu lấy được hai tấm bản đồ này, mới đến đây tìm kiếm “vật kia”, mà “vật kia”, lại là chìa khóa mở ra “sự kiện năm đó”, hơn nữa từ trong lời của Đào Phong có thể biết được, sự tình này còn liên quan đến đại ca y.

Khiến tôi không hiểu chính là, nếu đại ca y đã dính dáng vào, tại sao không tự mình đi tìm, ngược lại để cho em trai Đào Phong ra mặt?

Vậy trong đó, có gì kỳ lạ không muốn người ta biết không.....

Đang lúc tôi tập trung suy nghĩ, Đào Phong đi phía trước đột nhiên giơ tay trái làm một động tác ra hiệu dừng lên tiếng, chúng tôi dưới sự ra hiệu của y dừng bước, đứng tại chỗ nín thở

ngưng thần nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên không lâu sau, chợt nghe được bên trong sơn động có loại thanh âm thật nhỏ như tiếng người trò chuyện truyền đến.....

Chương 24

Tôi vừa nghe vừa đếm, phát hiện số lượng người đang nói chuyện với nhau rất đông, tuyệt đối không chỉ hai người, điều này làm tôi lập tức nhớ tới trước khi tiến vào địa cung, người đang âm thầm tùy thời đánh lén tôi và Đào Phong kia, hẳn chính là một người trong đám này. Họ hiện giờ thông qua đường khác tới trước chúng tôi, có lẽ nhất định có chút thủ đoạn.

Dựa theo ông chú miêu tả, đám người này có người ngoại quốc cũng có người Trung Quốc, trang bị kỹ thuật hoàn mỹ, cực kỳ khó đối phó, mà chúng tôi chỉ bốn người, chính diện giao phong sợ rằng chỉ có phần chết vật chạy trốn.

Ông chú đưa mắt ra lệnh, bảo chúng tôi đừng hành động thiếu suy nghĩ, Kỷ Tuyên gật đầu, từ trong ngực lấy ra một ống hãm thanh, lặng lẽ gắn trước súng bắn tia.

Tôi suy nghĩ, lấy ra xẻng công binh nắm trong tay, như vậy một khi họ chuẩn bị tập kích, tôi cũng không đến mức tụt hậu, có thể dùng xẻng đập nát mấy tên hay mấy tên.

Bốn người dọc theo đường sơn động chậm rãi lần mò về phía trước, không lâu sau thì đi tới một chỗ cửa động cao hơn mặt đất ba bốn thước, ở chỗ này nhìn xuống phía dưới, cực kỳ khó bị người khác phát hiện, bởi vì người bình thường đều chỉ biết nhìn những sự vật trong tầm mắt mình, vượt quá tầm mắt liền dễ dàng biến thành góc chết, độ cao chỗ chúng tôi đây vừa vặn nằm ngoài tầm mắt của đám người dưới kia, cơ bản không ai chú ý tới.

Ông chú chen chúc đến bên mép cửa động, cẩn thận quan sát bên dưới, tôi chịu không nổi tịch mịch, cũng đến gần bên cạnh, muốn nhìn một chút xem phía dưới đến tột cùng có những ai.

Bên trong sơn động là một không gian rất lớn, cơ hồ cỡ nửa sân bóng, trên vách động tứ phía lở loi lác đác rất nhiều chỗ cửa động cùng loại với chỗ chúng tôi, xem chừng đều là thiên nhiên hình thành, không có dấu vết người đào móc, tôi nghĩ đám người đại khái cũng là từ cửa động khác tới đây.

Họ trên mặt đất đào một đạo động đủ ba bốn người thông qua, đạo động thẳng đứng xuống phía dưới, dường như nối thẳng xuống mộ thất bên dưới, xung quanh đạo động đặt mấy đèn pha cỡ lớn kiểu có thể tháo rời, chiếu bên trong động sáng ngời thông thấu, chỉ có một ít góc không trong phạm vi chiếu xạ, sáu người ở lại trên mặt đất trong tay đều cầm những thứ tương tự vũ khí dây thừng và đèn pin, có lẽ vì người đã đi xuống làm hậu viện.

Trong sáu người này cũng không có người Trung Quốc mà ông chú nhắc tới, toàn bộ đều là người nước ngoài, thậm chí còn có một người da đen, thân hình cao lớn cường tráng, đôi tay bằng hai cánh tay tôi, giống như tuyển thủ quyền anh trên TV, phỏng chừng một đầu ngón tay thôi cũng có thể đánh ngất tôi rồi.

Tôi liếc mắt nhìn Đào Phong, nghĩ thầm nếu Đào Phong đụng với hàng trước mặt kia, chẳng biết ai mạnh hơn.

Nhìn sáu người nước ngoài thân cao thể kiện phía dưới, tôi âm thầm tính toán một chút, nếu vận khí tốt, Kỷ Tuyên dùng súng bắn tía bắn chết một người, đồng thời bị họ phát hiện còn có cơ hội bắn chết thêm người nữa, còn lại bốn người Đào Phong giết chết hai, tôi và ông chú mỗi người giải quyết một tên, như thế chờ sau khi nhóm người tiến vào đạo động đi lên sẽ không có hậu viện nữa, tình thế sẽ vô cùng có lợi với chúng tôi, chúng tôi thậm chí có thể ở cửa động làm chút cơ quan ám toán bọn họ.

Nhưng tiền đề là tôi và ông chú có thể mỗi người giải quyết một tên, mà chiếu theo tình hình trước mắt đến xem, hai chúng tôi hùn lại giết chết một tên cũng khó rồi, chỉ sợ đến cuối cùng ngược lại trở thành vướng víu, làm không tốt còn phải nhờ Đào Phong và Kỷ Tuyên đến cứu.

Hiện giờ mấy người kia ăn không ngồi rồi loanh quanh bên đạo động, có hai người đang thì thầm thảo luận gì đó, những người khác thỉnh thoảng cũng chen vào đôi câu, thoạt nhìn tương đối tản mạn.

Ông chú và tôi liếc nhìn nhau, ra dấu bảo chúng tôi lui về phía sau.

Chúng tôi lui về địa phương cách cửa động xa hơn chút, ông chú lập tức thấp giọng nói: “Họ e rằng đã tiến vào mộ thất chính rồi, đồ vật không thể để họ lấy đi, chúng ta phải mau chóng hành động, Đào Phong Tiểu Sở và tôi xuống đó thu hút sự chú ý của những tên kia, Kỷ Tuyên ở lại phía trên tìm cơ hội bắn tía, tốc độ nhất định phải nhanh, hơn nữa không được làm ra động tĩnh quá lớn, sau khi giết sáu tên phía trên sẽ phá hư đèn, nhóm người đi xuống kia khẳng định cũng mang theo đèn, như thế có thể bảo đảm chúng ta ở trong tối họ ngoài sáng, đến lúc đó tìm cơ hội xuống tay!”

Nói xong, ông chú đưa tay để ngang cổ làm một động tác vô cùng dễ nhủi, tôi quay đầu giả vờ không thấy, không muốn rửa ông nữa.

Đào Phong gật đầu, Kỷ Tuyên cũng lấp đạn xong tỏ vẻ đã hiểu, tôi nắm xẻng công binh nhìn ông chú một chút, dùng ánh mắt nói cho ông biết “Tôi và ông đều là bia đỡ đạn, bảo vệ tốt chính mình”.

Ông chú hiển nhiên cũng biết đạo lý này, khoát khoát tay với tôi, tỏ vẻ sơn nhân tự có diệu kế.

Nói thật trước chuyến đi này, tôi cho tới giờ chưa hề nghĩ tới sẽ có một ngày sẽ chống lại người sống, thế nên tới hoàn cảnh sinh tử độ sức, lúc ngoài địa cung bị người ám sát, trong nháy mắt tôi hiểu rõ những kẻ trộm mộ đào của cải người chết này mỗi ngày trải qua dạng cuộc sống gì, nói là người chết ta sống cũng không quá.

Ở chỗ này hơi mềm lòng chút sẽ biến thành vong hồn dưới tay đối thủ, loại địa phương cổ mộ này, nói khó nghe chút thiên hoàng lão tử đều không chen vào, càng miễn bàn đến tình huống lúc này cổ mộ của người Trung Quốc lại trộn lẫn vào mấy con chim ngoại kia, cho dù mấy con chim ngoại kia chết ở đây, ai có thể nói rõ được rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Chúng tôi hạ quyết tâm, lúc này không hề tốn nhiều miệng lưỡi, Kỷ Tuyên ôm súng bắn tia theo phía sau, súng bắn tự động được cô vác trên vai tùy thời chuẩn bị dự trữ, tôi và ông chú thì chậm rãi theo Đạo Phong, trong tay nắm chắc xẻng công binh làm vũ khí.

Đạo Phong nửa ngồi xỏm ở cửa động, nhìn chuẩn thời cơ cánh tay khẽ nâng, con hắc miêu nọ liền thả người nhảy xuống, Đạo Phong theo sát sau đó, thân hình cường hãn nhanh nhẹn, nhẹ nhàng mà rất nhanh chóng mãnh liệt.

Mấy gã nước ngoài kia bị hắc miêu đột ngột xuất hiện hù dọa nhất thời luống cuống tay chân, đều giơ súng lên bắn phá, Đạo Phong thì lựa chọn phương hướng tương đối kín đáo, trong nháy mắt đi tới phía sau một người trong đó, cánh tay từ gáy vòng qua, vặn đầu gã ngoại quốc dùng sức bẻ một cái, gã ngoại quốc ngay cả thanh âm cũng không kịp phát ra cứ thế biến thành một khối tử thi.

Lúc này Đạo Phong đã bại lộ dưới ngọn đèn, mấy con chim ngoại kia thấy đúng là một người sống quấy phá chúng, lập tức lộ ra khuôn mặt dữ tợn, súng trên tay vang không ngừng, quả thực muốn đem Đạo Phong biến thành cái rây.

Đạo Phong không ngừng lăn mình tránh né, tốc độ cực nhanh, con hắc miêu kia thấy chủ nhân gặp nạn, vội vàng nhảy lên mặt đám ngoại quốc vừa cào vừa cấu, quấy nhiễu động tác của họ.

Tôi sợ Đạo Phong bị thương, hít sâu một hơi, giơ xẻng công binh nhảy xuống, chạy đến phía sau một tên nước ngoài hướng đầu tới một xẻng, gã nước ngoài bị đánh lão đảo chúi về phía trước, sau đó ôm đầu quay lại nhìn tôi, tôi sững sốt, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, loại cảnh tượng trực tiếp cùng người sống liều mạng này trước kia chưa bao giờ có.

Nhưng thật ra tôi cho rằng ông chú rất vô dụng, khi gã nước ngoài sắp tức giận từ bên kia lại cho gã một xẻng.

Đại khái là hai người chúng tôi xuống tay quá nặng, gã nước ngoài kia bị đánh đầu óc choáng váng, trước trán sau đầu đều chảy máu, sau đó thân thể đột nhiên cứng đờ, thẳng tắp té xuống, tôi và ông chú làm một động tác thắng lợi, biết đây là do Kỷ Tuyên phía sau trợ giúp chúng tôi.

Lại nhìn Đạo Phong bên kia, mấy gã nước ngoài không cầm súng cùng y dây dưa với nhau, Đạo Phong song quyền khó địch tứ thủ, bị một gã nước ngoài từ phía sau chế trụ, chỉ có thể dùng chân đá ngã lẫn địch nhân trước mặt, sau đó dùng một loại tư thế quỷ dị mượn cánh tay gã nước ngoài phía sau trở mình dựng người lên, hai chân kẹp cổ gã nước ngoài, xoay phần eo, đem người nọ bẻ gãy cổ tại chỗ.

Bị Đạo Phong hai chân kẹp gãy cổ gã nước ngoài trợn trắng mắt trở mình ngã xuống, Đạo Phong lập tức nhào lộn về phía trước tránh thoát viên đạn bắn phá phía sau, viên đạn này bắn vào ngực gã nước ngoài bị bẻ cổ phía dưới, hoàn toàn kết thúc tính mạng của gã.

Tôi nhìn mà kinh hồn táng đảm, đang do dự muốn đến giúp, chợt nghe bên cạnh ông chú hét lớn một tiếng: “Cẩn thận!”

Tôi quay đầu trong nháy mắt được ông chú nhào tới ngã trên mặt đất, viên đạn hung hăng từ bên cạnh chúng tôi sượt qua, lập tức liền mai danh ẩn tích, chờ đến khi tôi và ông chú chột vật

từ trên mặt đất bò dậy, trước mặt tất cả đám ngoại quốc đều đã biến thành xác ướp, cứng đờ nằm đó.

“Kết thúc rồi?” tôi lau máu chảy ra trên mặt lúc bị đạn sượt qua, cảm giác trái tim mình vẫn còn đang đập kịch liệt.

“Ừ.” Ông chú hiền nhiên cũng rất ít xen vào loại giao thủ kịch liệt này, giờ xềng công binh như trước cẩn thận nhìn bốn phía: “Không biết chúng xuống đó bao nhiêu người, nếu lại là sáu người như vậy chỉ sợ khó đối phó, chúng ta bây giờ chỉ có ôm cây đợi thỏ, tìm một chỗ nấp, trước đừng để bại lộ mục tiêu.”

Đạo Phong dò xét ở cửa động một vòng, đi tới nói: “Nhìn dấu chân trên mặt đất, chúng hẳn đã xuống bốn người, một người trong đó là phụ nữ.”

“Phụ nữ?” Tôi nhíu mày, nghĩ thầm đi trộm mộ cư nhiên cũng không thiếu phụ nữ tham dự vào, một Kỷ Tuyên cũng đã khiến tôi mở rộng tầm mắt, chẳng biết cô gái trong đám người này ra sao.

Đạo Phong nhìn tôi một chút, đưa tay ý bảo đến địa phương cách cửa động xa một chút rồi nói.

Kỷ Tuyên thì sau khi chúng tôi rời đi, đem mấy đèn pha cỡ lớn kia từng cái bắn nát, cả bên trong động nhất thời tối sầm xuống, đưa tay không thấy được năm ngón.

Chúng tôi chân trước vừa bước, dưới đạo động liền truyền đến một tràn tiếng súng dữ dội cùng tiếng bước chân hỗn loạn, tôi ngồi xổm xuống lắng nghe, phát hiện bên trong quả nhiên có phụ nữ, chỉ nghe thanh âm phụ nữ kia âm trầm lạnh lẽo kêu lên: “Mau rời khỏi đây! Không còn kịp rồi, kìa, đi mau!”

Tiếp theo một người phụ nữ cầm đèn pin, da trắng bệch tay mắc bên mép đạo động, người phụ nữ kia nghiêng người trực tiếp từ trong động nhảy lên, thân thể nhẹ nhàng như én bay, trên đai lưng cô ta treo một ngọn đèn nhỏ nhìn không ra chất liệu, hình dạng tròn trịa như quả bóng, bên trong chứa nhiên liệu nào đó, bên trong sơn động tối tăm này phát ra ánh sáng màu da cam.

Người phụ nữ tóc đen tuyền, vừa thẳng vừa dài tới tận eo, cô ta vừa bò lên liền nhận thấy bầu không khí bốn phía không đúng, con mắt rõ ràng quét nhìn thi thể cùng đèn pha bị bắn hư bên cạnh một chút, nhưng không biểu hiện một tia bối rối, có lẽ xét thấy không thể dả thảo kinh xà.

“Kéo tôi chút!” Trong động lại duỗi ra một bàn tay, người phụ nữ kia cẩn thận liếc mắt chung quanh, sau đó nghiêng người cong thắt lưng kéo.

Tôi thấy cô ta cũng không đem mặt trước thân thể hoàn toàn hướng cửa động, mà tùy thời bảo trì cảnh giác cao độ, làm cho thân thể mình nằm trong trạng thái tùy cơ ứng biến, liền biết người phụ nữ này tuyệt đối cũng là một cao thủ.

Người phụ nữ kéo người kia lên xong lại kéo người khác, song người thứ hai này không may mắn như tên đầu tiên, lúc hắn đi lên trên đùi còn ôm một người, người nọ gắt gao cầm lấy chân hắn không tha, vừa khóc vừa kêu một ít tiếng chim, dùng trình độ tiếng anh tôi gian khổ học tập nhiều năm qua đến xem, hắn đang nói: “Cứu tôi! Cứu tôi! Nó nắm chân tôi!”

Nghe vậy tôi phản xạ có điều kiện nhìn phía chân hắn, quả nhiên trong vài chùm sáng tán loạn, nhìn thấy một bàn tay quái màu đen máu chảy đầm đìa đang nắm chặt chân hắn.

Chương 25

Bàn tay quái màu đen kia sức lớn vô cùng, người đàn ông bị nó bắt được vô luận giãy giụa gào thét thế nào đều thoát không khỏi vận mệnh chìm vào trong động, mà cô gái tóc đen kia cùng người đàn ông kẹt ở cửa động thấy hắn đã không còn cứu được, dứt khoát nhắm mắt chờ đợi, đưa hắn lên đường đến địa ngục nhanh hơn, lúc này hắn đối với nói với cô gái tóc đen và hai đồng bọn khác mà nói, hoàn toàn đã không còn giá trị lợi dụng, trong mắt ba người kia, hắn đã là một người chết.

Tôi thấy gã ngoại quốc lông vàng kia đạp rơi đồng bọn bò lên cửa động xong, còn cười cười tỏ vẻ cảm ơn với cô gái tóc đen, không nhìn được cực kỳ chán ghét thái độ làm việc của đám người kia, trong nguyên tắc của họ, rõ ràng lợi ích là tối thượng, hết thấy những thứ khác không đáng một đồng.

Cô gái tóc đen không để ý đến gã nước ngoài nhỉnh nọt, mà xoay đầu sang về mặt chuyên chú nhìn chằm chằm bên trong động, lập tức, bên trong đạo động nọ truyền đến tiếng thét vận vẹo chói tai của con người dưới tuyệt vọng và sợ hãi cực độ mới có thể phát ra, ngay sau đó là một trận tiếng xé rách cổ quái, thanh âm kia trong nặng nề ngấm mang theo tiếng vang giòn của xương cốt, dường như là cơ thể người đang sống bị xé đứt vậy.

Tôi trợn to mắt nhìn cửa động, mặc dù căn bản nhìn không thấy bên trong động đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ nghe thanh âm kia liền khiến da đầu tôi tê dại, cả người ứa mồ hôi lạnh, tay chân không khống chế được co rút.

Tôi nghĩ đây đại khái chính là khi nhân loại đối mặt với sinh vật cường đại dị thường, sinh ra tác dụng tâm lý, thứ bên trong động kia tản mát ra đợt khí khủng bố, nhất thời gây sợ hãi cho tất cả mọi người ở đó.

Đáy lòng tôi khê động, không biết tại sao, muốn nhìn xem phản ứng của Đạo Phong lúc này, quay đầu đi, nhưng lại phát hiện y cũng đang nhìn tôi, chỉ là hai mắt y nhắm lại, con người đen nhánh hiện lên tinh quang tính toán, vì vậy tôi đánh cuộc, nhất định đang tính toán xem chúng tôi sau khi giết chết đám ngoại quốc kia, chống lại vị chủ trong động kia có bao nhiêu phần thắng.

Tôi âm thầm suy tính, nếu tôi có thể sử dụng tống quỷ thuần thực, chỉ huy đám oan hồn âm thầm hỗ trợ, phần thắng của chúng tôi đây sợ rằng sẽ tăng 20%, nhưng vấn đề là dựa vào trình độ trước mắt của tôi, bạo phát đại chiêu tống quỷ thật sự cần nhiều nhân tố tiền đề lắm, cực kỳ không ổn định, nếu tôi hiện giờ cầm tờ giấy gọi quỷ, boss nhảy ra tùy tiện thổi một hơi là có thể K. O tôi rồi.

(Tiêu: Boss là trùm, K. O là viết tắt của chữ Knock Out)

Đang lúc tôi cúi đầu suy nghĩ sâu xa, bên kia đạo động lại xảy ra biến hóa, chỉ thấy cửa động được hai ánh đèn pin chiếu rọi kia, chợt lúi lên một bàn tay máu màu đỏ đen, người phụ nữ tóc đen kia khẽ gọi cảnh giác: “Lui ra sau!” Hai gã ngoại quốc suýt nữa bị dọa tè ra quần vội chạy ra xa xa.

Tay phải người phụ nữ vói vào trong túi lục lọi, con mắt đảo quanh bốn phía, cũng nâng giọng nói: “Nếu đã tới thì đừng trốn trốn tránh tránh nữa, là đàn ông nên quang minh lỗi lạc, con thi vương này trăm năm khó gặp, không hợp tác ai cũng đừng mong chạy thoát!”

Những lời này vừa ra khỏi miệng, tôi liền đoán được suy nghĩ của cô ta bảy tám phần, đầu tiên đồng bọn cô ta chỉ còn lại hai người, ba người đối phó với cái gọi là thi vương kia cơ bản không giốn được, cô ta muốn nhờ sức của chúng tôi giúp hùn vốn giết chết thi vương, tiếp theo trong lời nói của cô ta mang ý tứ mười phần khiêu khích, nói cái gì đàn ông nên quang minh lỗi lạc, kỳ thực chỉ là muốn bức chúng tôi ra tay, cuối cùng, cô ta không biết chúng tôi ở đây có phụ nữ, nói cách khác cô ta không phát hiện sự tồn tại của Kỷ Tuyền.

Như thế xem ra, thông minh như Tuyền tử, quả quyết sẽ không tùy tiện bại lộ hành tung, dù sao loại cục diện trước mắt này, ai cầm nhiều con át chủ bài nhất, phần thắng sẽ lớn nhất.

Nghe xong lời người phụ nữ này nói, ông chú lập tức ra hiệu, nói chúng tôi biết đừng nghe cô ta nói nhảm, tiếp tục án binh bất động, bất luận họ hay thi vương, đều phải giết chết, một mũi tên bắn hai con chim mới là kế sách tốt nhất.

Tôi và Đào Phong gật đầu, tỏ vẻ sẽ không tùy tiện ra tay.

Người phụ nữ kia thấy chúng tôi im thin thít như thế, cắn răng từ trong túi lấy ra một túi bột màu đen, rất nhanh vẩy chung quanh cửa động, sau đó tắt đèn pin chỉ chừa đèn nhỏ bên hông, lẳng lặng đứng xa xa chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thi vương nọ mang theo một thân chất lỏng màu đen sền sệt từ bên trong đạo động bò lên, toàn thân nó từ đầu đến chân không có một chỗ da người nào lộ ra bên ngoài, toàn bộ là huyết nhục tanh tươi, như vậy thật giống như một người sống rơi vào trong axit sulfuric rồi lại bò ra vậy.

Người phụ nữ tóc đen hiển nhiên đối với thi vương này hết sức kiêng kỵ, khi thi vương này bò đến bên cạnh bột phấn dừng lại, cả thân thể cô ta đều căng thẳng, làm ra một lại tư thế tùy thời chuẩn bị phản kích hoặc chạy trốn.

Đồng dạng, ba chúng tôi trốn ở phụ cận cũng vô cùng khẩn trương, bởi vì chúng tôi đều chú ý tới ánh mắt huyết hồng của thi vương kia đang không ngừng đảo trái đảo phải, phảng phất như đang tìm kiếm tất cả hơi thở của người sống bên trong sơn động.

Thi vương đứng thẳng lên, trên người không ngừng chảy ra huyết dịch dần dần xâm nhiễm bột phấn trên mặt đất, đợi bột phấn này hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa, liền chậm rãi cất bước, từng bước từng bước đi về hướng người phụ nữ tóc đen.

Thấy động tác của nó thông thả như thế, tôi không khỏi buồn bực tại sao người phụ nữ kia lại biểu hiện sợ hãi đến thế, nếu dựa vào thân thủ của cô ta, trốn đi hẳn rất dễ dàng mới phải.

Loại ý niệm mới vừa nảy lên trong đầu, tôi liền lập tức phủ định suy nghĩ của chính mình, bởi vì hết thấy trước mắt lúc này đều đã vượt quá sự tưởng tượng của tôi, thì thể máu chảy đầm đìa kia chỉ khi bước qua bột đen động tác tương đối rề rà, về sau, cư nhiên giống như báo săn nhanh chóng chạy vụt lên.

Cũng có lẽ, cái loại tư thế quý dị cùng tứ chi vận vẹo này căn bản không đáng gọi là chạy, chỉ có thể là di chuyển tốc độ nhanh mà thôi, cương thi xác sống bình thường hoàn toàn không thể so sánh với thi vương này.

Người phụ nữ kia ngay khi thi vương bắt đầu vọt bắn tới vung vẩy tay phải, trước người phản xạ ra vài tia ngân quang, tôi thoáng sững sốt, nhìn về phía ông chú, ông chú gật đầu với tôi, nói rằng tôi đã đoán đúng rồi.

Đó là dây thép.

Hơn nữa là dây thép mềm mại cứng cáp mảnh như chỉ thêu.

Mọi người có kinh nghiệm đều biết, phàm là thứ gì loại cực nhỏ mảnh, dưới tình huống va chạm tốc độ cao, có thể sinh ra tác dụng như lưỡi dao vậy, điều này giải thích tại sao có đôi khi đọc sách sẽ bị giấy cắt bị thương ngón tay.

Trước kia xem TV có đưa tin, người nào đó lúc đang đạp xe đạp đi ngang qua một nơi phơi quần áo, trên dây kẽm phơi quần áo không treo quần áo, do đó người nọ không chú ý tới, đạp nhanh qua sau đó cả đầu đều bị dây kẽm tước rụng.

Khiến người ta khó tưởng được chính là, người phụ nữ tóc đen này cư nhiên mang theo bên người thứ nguy hiểm như thế.

Người phụ nữ vừa chạy vừa vung dây thép quấn lên thi vương kia, hai gã ngoại quốc bên cạnh nhân cơ hội móc ra một khẩu M16 điên cuồng bắn quét, đáng tiếc viên đạn bình thường sắc bén vô cùng khi đối mặt với thi vương này giống như trúng chọi đá, bắn tới thân thể kia huyết nhục mơ hồ nhưng không có bất kỳ phản ứng gì.

“Cô ta giải quyết không xong con thi vương kia.” Đào Phong nhìn tôi và ông chú, đưa tay chỉ dưới đất: “Dưới này có axit dùng phòng trộm, cô gái kia hẳn là muốn dùng axit dội lên người thi vương, hủy diệt xác của nó, không ngờ tới hoàn toàn ngược lại, khiến cho thi vương biến thành thứ muốn chạm cũng không chạm được, nếu chúng ta còn không ra tay, cô ta sẽ lập tức bị thi vương bắt được thiêu chết.”

Đào Phong lần đầu một hơi nói nhiều lời như thế, tôi nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có ông chú rất nhanh tiếp lời: “Ý của cậu là, hiện giờ không xác định thứ đó tới cùng có trong tay họ hay không, không thể nhìn họ bị giết chết, phải nghĩ một biện pháp giải quyết họ và thi vương một lần?”

Nghe ông chú nói xong, tôi không nhin được lại biểu lộ sự bội phục sâu sắc với ông, cư nhiên có thể giải thích ý của Đào Phong.

Sau khi Đào Phong gạt đầu, ông chú chỉ suy nghĩ vài giây, liền tiếp tục nhỏ giọng nói: “Tôi có biện pháp, song cần thời gian bố trí, cậu đi giúp cô gái kia, tôi cùng Tiểu Sở đi tìm Kỷ Tuyền, chờ tôi gửi tín hiệu cậu dẫn thi vương tới vị trí tôi định sẵn, chỉ cần xử lý trước axit trên người thi vương, còn lại liền xong cả.”

Có kế hoạch, ba người chúng tôi lập tức chia nhau hành động, Đào Phong phối hợp một thứ hướng thẳng đến thi vương, y vừa xuất hiện, người phụ nữ kia lập tức hiểu được tình huống, hất tay ném cho Đào Phong một đoạn dây thép, Đào Phong đưa tay tiếp được, hai người liền xoay quanh trong sơn động trống trải nhanh chóng chạy trốn, vừa tránh vừa dùng dây thép gắt gao cuốn lấy thi vương.

Chẳng biết tại sao, nhìn thấy thi vương da thịt bị axit đốt trụi, bộ mặt hoàn toàn biến đổi thảm không nỡ nhìn, lại như cũ khiến người ta khiếp sợ, trong cơ thể tôi đột nhiên lần thứ hai dâng lên loại cảm giác cổ quái mà khó chịu này.

Tôi đi theo phía sau ông chú bò lên trên cửa động, dùng sức vỗ ngực chỉ muốn thoát khỏi nó, thế nhưng trên tay còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, tinh thần không cách nào tập trung hoàn toàn.

Cửa động tôi và ông chú bò lên cũng không phải chỗ kia của Kỷ Tuyền, ông chú nói Kỷ Tuyền giờ phút này nhất định đang cẩn thận quan sát cử động của hai gã nước ngoài kia, phòng ngừa họ bắn lén ám hại Đào Phong, cho nên chúng ta không cần thiết phải quấy rầy chị ấy, hướng chỉ công việc này, chỉ cần hai đại lão gia chúng ta làm thôi.

Ông chú tâm tư kín đáo, rất nhiều chuyện ông ấy nhắc nhở tôi mới có thể nghĩ đến, lúc này hiển nhiên không cần tốn lời nữa.

Dưới sự chỉ huy của ông chú, hai chúng tôi sử dụng xẻng công binh ở bên mép cửa động đào lên một gò đất nhỏ, dựa theo ý của ông chú, để họ dẫn thi vương tới đây, chúng tôi liền đẩy gò đất này xuống, dùng bùn đất tích tụ nhiều năm này dội tất axit thừa lại không bao nhiêu trên người thi vương, chờ bùn đất này đều bị huyết nhục sền sệt của thi vương dính vào trên người, Đào Phong có thể động thủ giết chết họ.

Chút hoạt động đào đất này, tôi và ông chú hai người cùng làm chẳng mất chút sức lực nào, không bao lâu sau liền đắp thành một gò đất gần một thước, ông chú nhìn tạm ổn rồi, khoát tay ý bảo tôi dừng lại, lấy ra đèn pin mắt sói bật tín hiệu với Đào Phong.

Tôi vung xẻng công binh, lại đắp thêm một lớp ụ đất nữa, liền đi tới bên ông chú, nhìn phía dưới Đào Phong đang cùng thi vương chiến đấu hăng hái.

Nói thật, mỗi lần chứng kiến Đào Phong cùng mấy thứ khủng bố quỷ dị này liều mạng, trong lòng tôi liền nảy lên một loại tâm lý phức tạp lạ lùng, đó là một loại ngứa, cảm giác ai đó cào tim cào phổi, luôn kích thích nhiệt huyết toàn thân tôi, khiến tôi muốn xông tới cùng y sống vai chiến đấu, thậm chí, càng muốn tiến thêm một bước...

Bảo vệ?

Lắc đầu, tôi càng ngày càng trở nên khó hiểu tâm tình mình, song tôi nghĩ bất luận người đàn ông nào cũng sẽ không cam tâm dưới người khác, bảo vệ là thiên phú và ưu thế bẩm sinh của đàn ông, hơn nữa dựa vào tính cách của tôi, tuyệt đối không muốn chỉ làm một kẻ vô danh tiểu tốt mặc người định đoạt.

Ngay khi tôi lo lắng có nên đi xuống hỗ trợ hay không, Đào Phong cùng người phụ nữ tóc đen kia đã dẫn thi vương sang đây, Đào Phong đứng ở phía dưới bên trái cửa động, hết sức chăm chú chờ đợi thi vương đến, người phụ nữ kia thì theo thi vương vòng đến bên phải.

Lúc nghìn cân treo sợi tóc này, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm động tác của hai người một thi, tôi đem ánh mắt từ trên người Đào Phong dời sang thi vương, chỉ cảm thấy trong đầu bỗng dung sinh ra chấn động mãnh liệt, toàn thân đau nhức như xé rách, trong miệng trào ra một cổ mùi máu tươi, cảm giác áp bức như trời rung đất chuyển khiến tôi quỳ rạp xuống đất, vài lần muốn nôn mửa.

Trong hoảng hốt, tôi nhìn thấy bên cạnh ngoại trừ ông chú nhìn chăm chú thể cục lại phân thân hỏi tôi làm sao vậy, cư nhiên có thêm một cô gái xinh đẹp tóc dài, càng kỳ quái chính là, cô gái kia là từ trong thân thể tôi đi ra, đôi chân nàng trần khéo léo trắng nõn, nhìn tôi một chút, lại nhìn phía dưới một chút, dung mạo đẹp để lại lộ ra phần dữ tợn.

Tôi kinh ngạc nhìn mặt nàng, khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc nọ nhất thời khiến tôi hối hận không kịp, hận không thể giết mình.

Chương 26

Đây... Đây chẳng phải là nữ quỷ ngốc thiên nhiên nhìn thấy khi tiến vào cổ mộ kia sao?!

Chẳng lẽ độ oán của tôi đã thất bại, tiện đà bị nàng nhập vào người?

Tôi sững sờ tại chỗ, trong đầu hỗn loạn tất cả suy nghĩ đều rối rắm thành một đoàn, không ngừng hồi tưởng tình cảnh ngay lúc đó.

Dựa theo lý luận của thuật phong quỷ đến xem, lúc đầu nữ quỷ này bị tôi châm sau lưng ba ngọn minh hỏa, cũng đã hiện ra trạng thái dần dần biến mất, căn bản không có khả năng quay trở về nhân gian, nhưng hôm nay hết thảy trước mắt nói cho tôi biết, độ oán của tôi quả thật đã thất bại, hơn nữa bại thế thảm không dám nhìn.

Nếu tôi đoán không lầm, trong mộ đạo kia khiến tôi sinh ra ảo giác, trước cửa sắt thừa dịp tôi hôn mê quất tên tôi, đều là nữ quỷ này, tôi rất có khả năng chính là lúc đó bị nàng kêu tên sau đó nhập vào người.

Tôi khê cắn môi một lần nữa thẳng người dậy, trong lòng vô cùng hối hận khi ấy chưa xác định độ oán thành công đã rồi đi, thế nên cho nữ quỷ này cơ hội cắn ngược lại.

Nữ quý kia sau khi tôi đứng đây chỉ thoáng quét mắt liếc một cái, tóc đen dài như thác nước cứ nhiên bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Tôi theo hướng tóc nàng di chuyển nhìn lại, phát hiện mục tiêu chính là Đào Phong đứng phía dưới tùy thời dẫn dắt thi vương lọt vào thông lộng của Đào Phong.

Mắt thấy thi vương sắp xông vào bầy, Đào Phong tập trung tinh thần hoàn toàn không cách nào chú ý tới những thứ khác, càng miễn bàn đến loại y căn bản nhìn không thấy này.

Tóc dài đen như mực của nữ quý giống như vật thể sống, mấp máy bò về hướng Đào Phong, quần lên mắt cá chân y, từng chút từng chút hướng phía trên bò lên.

Đào Phong rất nhanh nhận thấy được biến hóa của thân thể, tôi nhìn thấy y kinh dị cúi đầu nhìn lướt qua, sau đó cố gắng cất bước, nhưng vô luận thế nào cũng không thể động đậy, cả người đứng đờ tại chỗ, trơ mắt nhìn thi vương hướng mình vọt tới.

Trong mắt những người khác, có khả năng cho rằng Đào Phong xảy ra đã xảy ra trạng huống hoặc bị thi vương dọa mất mật quên chạy, nhưng tôi nhìn được, y hoàn toàn bị mái tóc dày này gắt gao cuốn lấy thân thể không thể di chuyển.

Tiếp tục như vậy không chỉ Đào Phong, mọi người ở đây e rằng đều sẽ bị nữ quý này còn có cả thi vương hòa nhau giết chết.

Nghĩ vậy, trán tôi chảy mồ hôi lạnh, vội vàng lấy bật lửa ra, nhanh chóng tự hỏi biện pháp có thể, chỉ cần chế phục nữ quý này, chuyện khác giao cho Đào Phong là được, nhưng vấn đề hiện tại là, tôi nên làm thế nào đối phó nữ quý xinh đẹp này đây, độ oán bình thường không có hiệu quả với nàng, đây chỉ có thể dùng thuật phong quý cấp cao hơn.

Tình thế phía dưới cửa động như lửa cháy tới lông mày, tôi hoảng sợ luống cuống tay chân, trên người mồ hôi lạnh mồ hôi nóng đều chảy cả, cầm bật lửa đứng phía sau nữ quý không biết phải làm thế nào đối phó nàng, bật lửa màu trắng bạc cơ hồ khiến tôi chảy thành nước.

Không thể để Đào Phong xảy ra chuyện, chúng ta phải sống sót rời khỏi đây... Tôi trở về bồi tội với mẹ, còn phải nỗ lực kiếm tiền nuôi hai ông bà già họ...

Trong lúc thoáng qua đó, trong đầu tôi như đèn kéo quân hiện lên đủ loại hình ảnh, có khuôn mặt lạnh lùng của Đào Phong, có ông chú trên đũa hèn mọn, có Kỷ Tuyên tư thế oai hùng hiên ngang, có cha mẹ và ông nội cùng quây quần hòa thuận, còn có vạn quý dữ tợn xấu xí, anh nhi huyết nhục mơ hồ kia, cùng... Cổ ngôn tràn ngập tinh diệu 《Phong Quý Cổ Thuật》 kia...

Tay trái nhiễm minh hỏa run rẩy duỗi về sau lưng nữ quý, tôi mở to hai mắt, trước mắt hiện ra chữ bằng bút lông đen dày đặc trên sách, đáy lòng tựa hồ có một thanh âm đang không ngừng nói cho tôi biết, cứ làm như vậy, cứ như vậy, nắm giữ nó, nó liền thuộc về ngươi.

“Túng quý...” Tôi yên lặng nhớ kỹ hai chữ này khắc vào lòng, trong tai từng trận ù ù, thể xác và tinh thần đều cảm nhận được một luồng nóng lạnh luân phiên xao động, phảng phất như toàn bộ sự vật chung quanh đều đã không còn tồn tại nữa, trong trời đất chỉ còn lại có tôi và cô gái tóc dài như thác yêu mỹ như tiên này.

Khoảnh khắc chạm vào nữ quý, tay trái truyền đến đau nhức tê buốt, ngón tay đột nhiên chảy máu không ngừng, tôi chẳng quan tâm, một lòng một dạ vẽ trên lưng nữ quý bức phong quý trận đồ hiện trong trí nhớ, chậm rãi, khiến nó cùng nữ quý hóa thành một thể, huyết nhục giao hòa...

Chờ tôi phục hồi lại tinh thần, lại nhìn về phía dưới cửa động, Đào Phong đang cùng người phụ nữ tóc đen mỗi người chiếm cứ một bên, dây thép mềm dẻo trong tay toàn bộ quấn quanh người thi vương, thi vương nọ đứng chính giữa, bị dây thép vững vàng giam cầm, nhất thời không biết nên từ bên nào xuống tay.

Mà nữ quý đứng ở cửa động thì dường như chưa từng xuất hiện, biến mất sạch sẽ, tôi cúi đầu nhìn tay trái mình, phát hiện trên ngón trỏ có thêm mấy hoa văn màu đen quý dị, hoa văn này và máu của tôi xen lẫn vào nhau, mơ hồ có dấu vết của phong quý trận đồ, rồi lại không hoàn toàn tương tự, thoát nhìn lại yêu my như nữ quý kia.

Tôi lấy tay chà lau, thấy thật sự chùi không xong cũng đành phải từ bỏ, nghĩ thầm mang thứ như con gái vậy ra ngoài, không chừng sẽ bị người khác xem như biến thái, quả thực nhục mặt tôi, chờ tôi trở về Bắc Kinh nhất định phải bảo lão Sở nghĩ biện pháp làm nó biến, làm không xong cũng phải tìm thứ gì đó che lên.

“Thằng nhóc thôi cậu tư xuân cái gì, còn không mau sang đây giúp một tay!” Ông chú chửi một câu đánh thức tôi, tôi ngẩng người, vội vàng nhắc xẻng công binh qua hỗ trợ đẩy đất, trong lòng nhin không được tự hỏi, nữ quý kia có phải đã thật sự biến mất rồi không, ngàn vạn lần đừng chạy đến quấy phá nữa.

Từng lớp đất ẩm hất lên người thi vương, dần dần chôn nó thành một khối tượng đất, tôi cùng ông chú đẩy toàn bộ gò đất xuống, cảm thấy không đủ lại ở chung quanh đào chút đất tiếp tục rắc, mãi đến khi thi vương hoàn toàn bị bao phủ trong đất bùn, mới dừng tay ngồi xỏm xuống cửa động nhìn xuống.

Thi vương đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, Đào Phong cùng người phụ nữ tóc đen buông dây thép trên tay ra, đều lui về sau mấy thước, tôi và ông chú liếc nhau, tất cả đồng thanh nói: “Đã chết?”

Ông chú niệm xong hai chữ này lập tức giả vờ vả miệng mình, nói: “Không đúng không đúng, vốn là đã chết, nhưng mà sao giờ bất động rồi? Có khi nào đất nơi này có có tác dụng diệt thi không?”

“Khẳng định không phải, tôi nghĩ có khả năng trước đó nó quá nóng, hiện giờ rơi vào đất mát, nên không muốn nhúc nhích nữa.” Tôi nâng cằm, vừa trừng mắt nhìn tượng đất phía dưới kia vừa nói.

“Nóng cái đầu quý cậu, đó là axit chứ không phải lửa...” Ông chú nói rồi ngừng lại, tự mình cúi đầu bắt đầu lăm bằm, “Hòa công... Cũng vẫn có thể coi như là một biện pháp tốt, axit chỉ có thể lột da thi vương, lửa lại có thể đốt nó thành ngọn đuốc, chỉ cần vận dụng thỏa đáng...”

Tôi nhìn về mặt bí hiểm khó dò của ông chú, biết ông chú cực kỳ trâu bò này lại muốn làm ra chiêu độc địa gì nữa đây.

Chỉ vừa nói đôi câu, thi vương đội một thân bùn đất nặng nề kia, lần thứ hai hoạt động lại, nó cất bước phóng nhanh về phía người phụ nữ tóc đen kia, người phụ nữ kia mất dây thép, chỉ có thể liều mạng chạy thoát thân, trong lúc bị đuổi theo, cũng dừng lại so công phu quyền cước với thi vương vài chiêu.

Thi vương bây giờ đã không còn axit hệ thân, chỉ là một khối thi thể hoạt động tương đối nhanh nhạy, khí lực so với xác sống khác lớn hơn mà thôi, người phụ nữ tóc đen lúc chống lại thi vương, thỉnh thoảng sẽ vì chênh lệch sức mạnh chịu chút thiệt thòi, nhưng cũng không ngăn được cô ta tránh né chạy trốn.

Ông chú thấy thế cục chưa xuất hiện hỗn loạn, vội vàng túm ba lô xuống, lấy ra dầu hỏa cùng vài thanh dao xếp quân dụng, nói: “Đừng lo, tôi dùng vài quần xong đám dao này châm dầu hỏa, muốn chế phụ thi vương kia, phải xem mấy con dao này nhanh hay không nữa.”

Tôi nhìn thấy động tác của ông chú, mơ hồ đoán ra ông ấy muốn làm gì, không nhìn được luồng cuống tay chân giúp đỡ.

Vài phút sau, ba con dao quần đầu dầu hỏa nằm trong tay chúng tôi, ông chú cầm một con, gật đầu với tôi, sau đó dùng cảm quên mình nhảy xuống, tôi thấy ông chú anh dũng như thế, hiển nhiên không cam lòng bị bỏ lại, cũng thả người nhảy xuống theo.

Hai chúng tôi thừa dịp vòng đến phía sau thi vương đang dây dưa cùng người phụ nữ tóc đen, ông chú khoát tay ra ám hiệu với Dao Phong, sau đó xung phong vọt tới, đưa tay ở sau lưng thi vương dùng sức đâm, dao sắc bén kia liền mang theo vài vụn quần đầy dầu hỏa chui vào trong cơ thể thi vương.

Thi vương nhận thấy được bất thường, cánh tay vung lên, suýt nữa đánh bay đầu ông chú, hoàn hảo ông chú tránh cực nhanh, lại có Dao Phong ở sau bọc hậu, cứ nhiên không chịu chút thương tích nào.

Dao Phong sau khi ông chú né tránh, lập tức bay lên một cước đá về hướng mặt thi vương, một cước này trầm ổn hữu lực thế như chẻ tre, lại như cũ bị thi vương dễ dàng cản lại, có thể thấy được thi vương kia quả nhiên sức lớn vô cùng, người thường căn bản không lay chuyển được nửa phần.

Tôi nhìn hai con dao trên tay mình, ở kề hờ người phụ nữ tóc đen cùng Dao Phong ngăn cản thi vương chạy tới đâm dao thứ hai, thi vương kia có kinh nghiệm bị đâm lần hai, hành động trở nên càng thêm cẩn thận, hoàn toàn không cho tôi tới gần.

Dao Phong thấy tôi vô lực để làm, khế quát một tiếng: “Ném sang đây!”

Nghe vậy, tôi đem con dao thứ ba quần vài vụn châm dầu, vung tay ném nó qua.

Đao Phong thân thủ nhanh nhạy, đem con dao châm lửa đâm vào ngực thi vương xong, lại dùng lực vận một chút, trực tiếp khiến con dao kia đâm vào sâu bên trong cơ thể thi vương, cùng hai con dao khác ghép lại.

Ba con dao quần dầu hỏa thiêu đốt trong cơ thể, thi vương nhúc nhích vài cái cơ thể liền sinh ra biến hóa, ngọn lửa hung mãnh ngoan cố nộ từ bên trong bùng cháy ra ngoài, cho đến cuối cùng hoàn toàn bao bọc lấy thi vương, biến nó thành một quả cầu lửa di động.

Bên trong huyết động u ám nháy mắt bị ánh lửa ngút trời này chiếu sáng, mọi người nín thở ngưng thần, nhìn xác chết kia từ từ đốt thành tro tàn, cũng lẳng lặng chờ đợi một khắc thi vương ngã xuống đất không dậy nổi kia.

“Cẩn thận!” Tôi đang chăm chú nhìn, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp của Đao Phong, vừa muốn quay đầu nhìn, cánh tay liền cảm thấy một trận đau đớn, tôi vô thức đưa tay lên sờ, nhưng lại sờ được một mảnh sắt hình thoi tinh xảo.

Không kịp hỏi đây là thứ gì, xa xa lại có người phát ra một tiếng hét thảm, tôi quay đầu lại, phát hiện hai người ngoại quốc vẫn trốn trong góc tối giờ phút này cũng treo ở cửa đạo động, xem bộ dáng là lúc chuẩn bị chuồn êm thì bị Kỷ Tuyên phát hiện, mới trúng đạn bị thương.

Mà người phụ nữ tóc đen kia đã sớm chẳng biết tung tích.

Không kịp đuổi theo ba người kia, Đao Phong chạy đến bên cạnh tôi, vẻ mặt cuống cuống bắt lấy cánh tay tôi, sờ miếng sắt hình thoi kia, nói: “Cởi quần áo ra, mau.”

Tôi kỳ quái nhìn y, tâm nói chẳng phải bị một mảnh sắt thương tổn thôi sao, không đến mức tích cực như vậy chứ.

Lúc này ông chú và Kỷ Tuyên đã đi tới, ông chú nhìn thấy miếng sắt trên tay Đao Phong, sắc mặt cũng trầm xuống: “Tiểu Sở, nghe lời cậu ấy cởi quần áo, ám khí kia khả năng có độc!”

Nghe ông chú nói xong, tôi không dám chậm trễ, lập tức hai ba cái cởi sạch quần áo, Đao Phong dùng đèn pin soi chiếu cánh tay tôi, liền nhìn thấy chung quanh vết thương cách ba vai rất gần kia, đã hoàn thành biến thành màu tím bầm.

Chương 27

Theo lời Kỷ Tuyên, lúc chị ấy ở cửa động, cũng bị người phụ nữ kia dùng ám khí đánh lên, cho nên mới không kịp thời ra tay ngăn cản họ chuồn mất, chỉ là bắn bị thương một người trong đó mà thôi.

Như vậy xem ra, tôi ngay lúc đó đã đoán sai, có lẽ người phụ nữ kia biết chúng tôi còn có người âm thầm hỗ trợ, chỉ là không ngờ tới là một người nữ, cũng có khả năng cô ta mới đầu không chú ý đến sự tồn tại của Kỷ Tuyên, là về sau mới phát hiện, sau đó sớm vạch kế hoạch chạy

trốn. Chẳng qua vô luận thế nào, người phụ nữ này cũng không phải nhân vật có thể xem thường.

Tôi cúi đầu nhìn vết thương trên cánh tay dần dần từ tím bầm chuyển sang đen thùi, hồi hận đến ruột sắp xanh rồi, sớm biết người phụ nữ kia ác độc như thế, tôi nên thời thời khắc khắc bảo trì cảnh giác, cẩn thận cô ta ra tay ám toán...

“Mau đuổi theo, giải được cùng đồ vật hắc đầu trên tay người đàn bà kia, không thể để cô ta chạy thoát!” Ông chú từ trong bao móc ra một cuộn băng vải, dùng sức thắt chặt phía trên vết thương của tôi, phòng ngừa độc tố lan quá nhanh.

Tôi vung vẩy cánh tay vài cái, nghĩ ông chú siết thật chặt, làm cả cánh tay đều tê rần, nhưng vì mạng sống, cũng đành phải thế.

Cửa đạo động có mấy gã ngoại quốc trước đó cố định tốt dây thừng, chúng tôi nhờ dây thừng, không cần tốn nhiều sức liền trượt vào trong mộ thất.

Bên trong mộ thất đen ngòm âm lãnh, ngoại trừ đèn pin mắt sói trong tay chúng tôi không có một chút ánh sáng dư thừa, ông chú sau khi đi xuống lập tức ra dấu cho chúng tôi biết, cẩn thận ba người kia trốn trong góc tối đánh lén.

Tôi nhìn quanh bốn phía, cảm thấy nơi này đích thật là một địa phương mai phục rất tốt, nhưng nếu chúng tôi tiếp tục xuống không lọt phải bất trắc nào, rất có khả năng chính là họ thương vong quá nặng, đã vô lực chơi ám chiêu, thầm nghĩ cầm đồ vật nhanh chóng chạy thoát thân.

Ông chú vừa đi vừa nghiên cứu bích họa trên tường mộ, sau đó kết hợp với bày biện hoa lệ phung phí trong mộ thất, nói cho chúng tôi biết nơi này đại khái là đế lăng của Nguyên Định Tông, Bột Nhi Chỉ Cân Quý Do.

Nguyên Định Tông tức Giản Bình hoàng đế, là hoàng đế thứ ba của Nguyên triều. Nguyên Định Tông cả đời phóng ngựa vùng gươm sát phạt chinh chiến, thời gian trị vì mặc dù ngắn, làm việc lại kiên nghị quyết đoán. Vu sư Tây Vực bị ông ta giết, bởi vì hắn chớ cậy thế chủ, dựa vào quyền thế của chủ nhân là mẫu thân của Quý Do Mã Chân hoàng hậu hãm hại trung lương, vơ vét tài sản dân, làm xằng làm bậy. Sau khi Định Tông tự mình chấp chính quyết định đầu tiên là giết một cảnh trăm, mặt khác trọng dụng thần tiên triều Trần Hải chinh đón lại trị. Theo ghi chép của người Anh Quốc và Italia tới truyền giáo, Quý Do đại hãn về mặt nghiêm túc, lắm lì ít nói.

Kể cả trong này, hết thấy sự tích cuộc đời Nguyên Định Tông, đều được ghi chép trên bích họa, trừ lần đó ra, phần sau bích họa lại giảng thuật một ít bí mật không muốn ai biết, cũng bắt đầu từ nơi này, trong nội dung bích họa có thêm một người phụ nữ, người phụ nữ kia tóc dài bồng bênh xinh đẹp, thoát nhìn vô cùng quen mắt.

“Nguyên Định Tông sau khi chết, Kỳ phi Hải Mê Thất dưới sự ủng hộ của chư vương ngang hàng Bạt Đô, ôm con thơ Thất Liệt Môn buông rèm chấp chính, xưng chế ba năm. Khi tại vị hai đứa con khác là Hốt Sát, Nãi Hốt xây phủ đệ đối kháng với mẹ, đến nỗi một quốc gia ba chủ, khiến Hãn quốc lâm vào hỗn loạn. Lại gặp đại hạn, nước suối khô cạn, cỏ dại tự thiêu,

trâu ngựa mười chết tám chín, dân không thể sống. Mãi đến khi Mông Ca yên vị, Hải Mê thất do âm thầm xúi giục tông vương của Oa Khoát Thai, bị Mông Ca hạ lệnh nhảy sông tự tử.” Ông chú đưa tay xoa lên một bức bích họa trong đó, thấp giọng nói: “Xem ra nơi này không chỉ có đế lăng của Nguyên Định Tông, mà là một tòa mộ hợp táng của Định Tông và Hải Mê Thất.”

“Nói thế là sao?” Tôi nhìn bích họa trên mộ vô cùng trừu tượng trăm điều không giải thích được.

Ông chú liếc mắt nhìn tôi, chìa chìa một bức bích họa phía sau: “Oát Ngột Lập-Hải Mê Thất chết không lâu, một vị Lạt Ma già đi ngang qua đêm xem thiên tượng, tiên đoán Mông Cổ chắc chắn sẽ diệt Tống, vì vậy sai người chuyển cáo sự tình này cho Mông Ca, bảo hẩn an táng Hải Mê Thất cùng Nguyên Định Tông ở trong bảo huyết long nhãn của âm sơn long mạch, có thể phù hộ tổ tôn đời sau thuận lợi thu tóm Tống triều.”

Ông chú giảng giải xong nội dung trên bích họa, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, lại nói: “Trên thực tế không chỉ Tống triều, Mông Cổ năm 1218 diệt Tây Liêu, năm 1227 diệt Tây Hạ, năm 1234 diệt Kim, năm 1246 chiêu hàng dân tộc Thổ Phiên, năm 1253 diệt Đại Lý, năm 1276 diệt Tống, năm 1279 tiêu diệt thế lực còn sót lại của Tống, cuối cùng thống nhất cả nước, trở thành vương triều có lãnh thổ rộng lớn nhất trong lịch sử Trung Quốc, cho dù phồn thịnh như Đại Thanh, cũng không thể sánh bằng.”

Tôi nghe ông chú so với giáo viên lịch sử giới thiệu còn thuần thực hơn, trong lòng âm thầm hồi tưởng nữ quý tướng mạo đẹp như tiên kia, chung quy nghĩ, nó cùng hoàng hậu tên Hải Mê Thất kia không tránh khỏi liên quan.

Đủ loại quy chế của vương triều Trung Quốc bảo thủ đã hạn chế năng lực của phụ nữ, rồi lại có rất nhiều cô gái thủ đoạn xuất chúng tài mạo song toàn bị ép buộc từ sau đài tới trước đài, các nàng bị bắt đắc dĩ, vì mình cũng vì đứa con, không thể không cùng đám đại lão gia này tranh quyền đoạt vị, chưa xót khổ lệ trong đó không ai hiểu rõ, nếu như nói đàn ông cứng như sắt, phụ nữ kia chính là cây bông lau, mềm mại mà cứng cỏi.

Tôi vẫn luôn đối với những người phụ nữ bên cạnh mình ôm thái độ tôn kính lại trân trọng, đó cũng là đạo lý sau khi tôi quen với vài cô bạn gái mới từ từ hiểu được, các cô ấy cũng không cần người khác thương xót, có khổ mấy mệt mấy, chỉ cần cho cô ấy một lòng ngực ấm áp, cô ấy liền có thể một lần nữa tỉnh dậy, thậm chí so với đàn ông càng mạnh mẽ hơn.

Ông chú có thể cũng suy nghĩ cùng hướng với tôi, nhìn bích họa trên tường thờ dài một tiếng, xoay người nói: “Đi thôi, phía trước đại khái chính là nơi gửi quan tài chủ mộ, đi xem quan tài của thi vương nọ bị hủy thành cái dạng gì.”

Đạo Phong nghe vậy gật đầu, mang theo hắc miêu đi trước.

Chúng tôi vừa đi vừa cẩn thận quan sát bốn phía, không lâu sau liền nhìn thấy hai ngọn đuốc nô hình người cao lớn, hai đuốc nô này toàn thân dát vàng, thấp mi thuận mắt, hình thể yếu điệu, làm ra tư thế cung nghênh, hai tay giơ lên cao qua đỉnh đầu, kéo một chân đèn hình hoa

sen, trong chân đèn là một ít chất lỏng màu đen, ông chú nói, đó là dầu giao nhân đọng lại đã lâu, trân quý vô cùng, có thể cháy ngàn năm.

Mặt sau đăng nô là hai cổ quan tài lỏng lẩy bằng gỗ lim tơ vàng, chúng một lớn một nhỏ song song đặt chính giữa mộ thất, nắp của hai cổ quan tài đã bị người nạy ra.

Chúng tôi quơ đèn pin chậm rãi đi qua đó, phát hiện bên trái mép quan tài có chút hư hại, bên trong quan tài càng loạn không nhìn được bộ dáng, hiển nhiên là bị axit hòa tan, ngoại trừ mảng lớn dấu vết màu đỏ đen, hoàn toàn tìm không được bất cứ thứ gì đáng nghiên cứu.

Ông chú chỉ ngấm một chút, liền nhú mày tiếc hận nói: “Người phụ nữ kia xuống tay quá ác, thứ gì tốt đều bị cô ta lãng phí, thật là vì mục đích bất chấp thủ đoạn.”

Dứt lời, lại quay đầu nhìn bên kia.

Tôi không nhìn thấy đồ vàng mã đáng giá, cũng cảm thấy vô cùng đáng tiếc, đi theo sau ông chú tới bên phải quan tài, đẩy nắp quan này nửa khép nửa mở kia ra, nhìn bên trong thì thể được bảo tồn hoàn hảo như người sống kia, khiến sợ cơ hồ nói không ra lời.

Đó là một cô gái tóc dài đen nhánh, mặt mũi như tranh, mắt hạnh má đào, xinh đẹp vượt hẳn tiên nhân, nàng mặc quần áo giấy mạ vàng, hai mắt nhắm nghiền, an tĩnh nằm bên trong hòm, nàng vẫn bảo tồn hoàn mỹ như vậy, năm tháng trên người nàng không để lại một tia dấu vết, so với những tác phẩm nghệ thuật trân quý trong viện bảo tàng càng khiến người ta muốn chạm vào hơn.

Nàng... Chính là nữ quỷ trước đó gặp phải ý đồ muốn đẩy Đào Phong vào chỗ chết.

Oát Ngột Lập-Hải Mê Thất, phi tử của Nguyên Định Tông, hoàng hậu Hải Mê Thất nhiếp chính ba năm, cư nhiên lại lang thang trong tòa cổ mộ hắc ám thâm sâu này.

Trên cổ nữ thi mang một chuỗi dây chuyền hoa lệ trang nhã, dây chuyền kia do những viên trân châu đen hình thể cực lớn tỏa màu sắc mượt mà tạo thành, mặt ngoài trân châu bao phủ một lớp màng trong suốt mỏng như cánh ve, khiến trân châu này trải qua mấy trăm năm cũng không biến sắc, mà càng khiến người ta trợn mắt há mồm tấm tắc lấy làm lạ chính là, nối liền ở giữa, có một khối dạ minh châu tỏa ra ánh sáng yếu ớt, vô luận là hình dáng hay phẩm chất, đều là vật thể gian hiếm thấy, có thể nói là trân phẩm.

Ông chú vừa nhìn chuỗi dây chuyền này, sắc mặt nhất thời đại biến, ông từ trong bao lấy ra gang tay đeo lên, cẩn thận đưa tay dò xét vào trong quan tài, từng chút một đem dây chuyền từ trên nữ thi này gỡ xuống, phát hiện không khiến cho thi biến phiền toái gì, liền lập tức quay đầu nói với tôi: “Tiểu Sở, từ trong bao của cậu tìm xem còn túi không, mau lấy ra đựng thứ này, Hải Mê Thất sau khi nhập liệm liền đeo chuỗi dạ minh châu, ngàn năm khó gặp thật là bảo bối tốt, hướng chi độ tinh khiết của dạ minh châu này tuyệt vời thế, bán đi cũng đủ bốn người chúng ta ăn năm năm.”

“Được được được.” Tôi vừa nghe đủ ăn năm năm, lập tức tỉnh táo tinh thần, ngay cả độc thương trên người cũng quên không còn một mảnh, vội vàng quay đầu tìm thứ đựng bảo bối.

“Dùng cái này.” Lúc này Đào Phong cầm một cái hộp gỗ đàn hảo hạng đi tới, quanh thân hộp kia điêu khắc tinh mỹ, khóa trên nắp hộp cài giản dị mà rắn chắc, Đào Phong mở nắp hộp ý bảo ông chú bỏ dây chuyền vào, sau đó cài lại đưa cho tôi.

“Hộp gỗ đàn này cũng là bảo bối đó, tìm ở đâu vậy?” Ông chú giúp tôi mở ba lô, chúng tôi bỏ cái hộp vào tận cùng bên trong, cam đoan nó sẽ không rơi ra hoặc bị đụng hư.

“Bên kia.” Đào Phong đưa một ngón tay ra phía trước, mang tôi và ông chú đi qua đó.

Trước quan tài của Nguyên Định Tông và Hải Mê Thất, là mấy đài án, phía trên đặt đủ loại bảo bối quý hiếm, nhưng khi lấy chuỗi dạ minh châu ra so, lại kém cỏi không ít, vì vậy Đào Phong chỉ lấy hộp gỗ đàn.

Dựa theo cách nói của họ, cái này gọi là “Trộm cũng có đạo, cũng phải hợp với đạo”, đồ trong cỗ mộ mặc dù tốt, cũng không thể lấy quá nhiều, lòng tham không đáy dễ dẫn tới báo ứng, đến lúc đó tổ sư gia cũng bảo trụ không được người, biết chừng mực, mới có thể lăn lộn trên con đường này tới cùng.

Cuối mộ thất có hai thông đạo, Đào Phong sau một phen dò xét nói cho chúng tôi biết, người phụ nữ kia cùng hai gã nước ngoài không đi cùng đường, một trái một phải mỗi người một hướng.

Vì vậy ông chú sau khi tự ngầm quyết định, bốn chúng tôi chia nhau hành động.

Thứ nhất vật kia hiện giờ chưa chắc tới cùng trên tay ai, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, bên nào cũng không tử buông tha, thứ hai phải đuổi theo người phụ nữ kia lấy được thuốc giải, nếu không tôi ra ngoài cũng chỉ có đường chết.

Do đó tôi và Đào Phong một tổ, phụ trách giải quyết người phụ nữ tóc đen, ông chú và Kỷ Tuyền một tổ, phụ trách giết chết hai gã ngoại quốc kia.

Chúng tôi đem mọi thứ trong bao chia ra lần nữa, ông chú dặn dò kỹ lưỡng vài câu, liền cùng Kỷ Tuyền vào thông đạo bên phải.

Còn lại tôi và Đào Phong hai người cộng thêm một con quái miêu màu đen, bước nhanh vào bên kia.

Chương 28

Tôi yên lặng đi theo phía sau Đào Phong, dùng tay phải hoàn hảo không hao tổn gì sờ sờ cánh tay trái cơ hồ đã mất đi tri giác, trong lòng âm thầm tính toán có thể bắt được người phụ nữ tóc đen kia không, hiện giờ độc tố chưa hoàn toàn lan tràn, cánh tay cũng đã không nghe sai khiến, đợi đến lúc sau tôi có khả năng ngay cả đường cũng đi không được, nếu lại vận động kịch liệt chút, độc tố sẽ thấm nhanh hơn, không chừng tôi liền đến gặp mặt lão tổ tông Sở gia thành an sớm.

Lắc lắc đầu, tôi nhìn hoa văn màu đen trên ngón tay, nghĩ thầm nếu thật sự không ra khỏi đây được, vậy để Dao Phong đem phần tiền của tôi đưa cho lão Sở, cũng coi như tôi đây làm trọn đạo hiếu của con cái. Dù sao cũng là mình không cẩn thận, kỹ thuật chưa tới, nghèo cũng không thể oán giận người khác.

Kỳ quái chính là trước khi ra ngoài, tôi đổi loại chuyện sống chết này vẫn hết sức kiêng kỵ, đối với mạng nhỏ của mình càng vô cùng quý trọng, hiện giờ trộm mộ một lần, mặc dù càng hiểu được sinh mệnh trân quý, nhưng nhìn cũng thoáng hơn, sinh tử là chuyện thường tình của đời người, nhân các hữu mệnh phú quý tại thiên, Sở Dương tôi nếu thật sự không có mạng để ra ngoài, lo lắng nhiều hơn cũng vô dụng, chỉ cầu trước khi rời khỏi thế giới đảo điên này, tôi dốc ra chút sức lực nhỏ nhoi cuối cùng.

Nghĩ vậy, tôi nhin không được thở dài một tiếng, hỏi: “Dao Phong, cậu nói xem tôi còn có thể sống sót ra ngoài không, nếu đuổi không kịp nữ nhân kia, cậu nhớ quay về Bắc Kinh, thay tôi nói tiếng xin lỗi với hai ông bà già, nói rằng Sở Dương kiếp sau sẽ vẫn hầu hạ họ, bảo họ đừng thương tâm, tôi...”

“Cậu đang nói cái gì.” Đột ngột cắt ngang tôi lắm bà lắm bầm, Dao Phong xoay người, mặt lạnh nhưng khối băng nói: “Ai nói cậu sẽ chết.”

Tôi thoáng sững sốt, buột miệng nói: “Chẳng lẽ tôi sẽ không chết?”

Dao Phong nghe vậy ánh mắt phức tạp nhìn tôi, cau mày nói: “Loại ám khí này tôi đã từng thấy, độc trên đó phát tác chậm, dùng sức không nhiều không dễ mất mạng, cậu hiện giờ cảm thấy thế nào.”

“Cánh tay trái không còn cảm giác nữa.” Tôi thử lắc tay trái một chút.

“Hẳn là độc dược tính tê liệt, đừng nghĩ nhiều, cơ thể người không yếu ớt vậy đâu.” Nói xong, Dao Phong không để ý đến tôi nữa, đi thẳng về phía trước.

Tôi đứng tại chỗ nhìn bóng lưng y, biết mình nghĩ sai lệch, khó trách lúc ở mộ thất chính, họ đều không gấp gáp, nếu thật có nguy hiểm tới tính mạng, thế nào cũng không có khả năng vứt bỏ tôi lại mặc kệ, hơn nữa Dao Phong từng nói sẽ không để tôi xảy ra chuyện, dựa vào tính cách của y, tuyệt đối không nói hai lời.

“Có thể trở về bên đế giày lão Sở hầu hạ rồi.” Tôi thở phào nhẹ nhõm, phấn chấn tinh thần, vội vàng đuổi theo Dao Phong.

Mộ đạo dài dằng dặc lại yên tĩnh, người đi bên trong thời gian lâu, chút sợ hãi ban đầu này cũng tan thành mây khói, hướng chỉ phía trước tôi có Dao Phong dẫn đường, khí thế y cường hãn hoàn toàn tách rời bóng tối chung quanh, chỉ khiến tôi cảm thấy nhàm chán.

“Aiz, lão Dao, ăn ngay nói thật nha, bây giờ cậu rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi.” Tôi theo sát phía sau Dao Phong, đùa nghịch con hắc miêu trên vai y, ngoài miệng thì cố gắng trêu ghẹo y.

“Cậu bao nhiêu tuổi.” Dao Phong không quay đầu, hỏi ngược lại.

“Tôi 22.”

“Lớn hơn cậu hai tuổi.”

“Khó trách, khác biệt sâu như thung lũng Great Rift. Tôi là thanh niên thế kỷ mới, anh chính là ông già thập niên 60...”

“...” Dao Phong lần này không lên tiếng, trực tiếp dừng lại nheo mắt lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi thấy tình hình không ổn, lập tức làm bộ quay đầu nghiên cứu kết cấu mộ thất, phòng ngừa y dộc toàn lực thật sự “răng rắc” đầu của tôi.

Chúng tôi đi trong mộ đạo đến chân như nhũn ra, cảm thấy nơi này tựa như động không đáy, đi thế nào cũng đi không tới cuối được. Dao Phong nhận thấy không đúng, lập tức mang theo tôi đi trở về, lúc nào mới phát hiện đường khi đến đã chẳng thấy tung tích, mộ đạo trước mắt hoàn toàn biến thành một loại kết cấu khác.

Mộ đạo âm lãnh vốn gạch đá xây thành, từ từ thông hướng cầu xây khắc bằng gỗ, hiện giờ cơ bản có thể xác định, vô luận chúng tôi đi thế nào, mộ đạo này đều mang chúng tôi trở về đây. Thế này không khỏi khiến tôi nghĩ đến cầu Nại Hà trong truyền thuyết, cũng không biết phía dưới cây cầu kia sẽ có những thứ gì, chỉ cần đừng là bầy đàn hải cốt ác quỷ kia là tốt rồi.

“Đây là nơi nào?” Tôi dùng đèn pin chiếu chiếu, phát hiện xung quanh cầu gỗ sương mù tràn ngập dày đặc, khoảng cách ánh sáng của đèn pin mắt sói trong nháy mắt rút ngắn lại rất nhiều, đại khái chỉ có thể nhìn được đồ vật trong phạm vi hai ba thước, nếu lúc này có thứ gì nhảy ra đánh lén, tôi có khả năng tránh cũng tránh không xong.

“Không biết.” Dao Phong thẳng thẳng lắc đầu, cũng không giả vờ giả vịt: “Đại khái là địa phương cúng tế các loại.”

Tôi “ờ” một tiếng, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Trong không khí tràn ngập một cỗ mùi kỳ quái, vừa tanh lại vừa nồng, khiến người ta buồn nôn, bốn phía trống trải yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng chân tôi và Dao Phong chậm chậm đạp trên cầu gỗ, rõ ràng là tiếng động của những vật sống duy nhất, trong loại hoàn cảnh này lại một mực biến thành tiếng động khủng bố nhất.

Bầu không khí quỷ dị áp lực mà nặng nề, khiến tôi có loại lỗi giác thoáng qua như trong cõi mộng, phảng phất như giây tiếp theo, hết thảy sẽ biến thành một loại cảnh tượng khác, có lẽ tôi và Dao Phong cũng đã chết, chúng tôi chỉ đang trên đường đến địa ngục, trùng hợp qua cây cầu Nại Hà này mà thôi.

Bất tri bất giác, đủ loại hình ảnh hoang đường quái dị tràn ngập trong óc, tôi nhìn Dao Phong phía trước, đột nhiên rất muốn đi tới sờ sờ y, nghiệm chứng chút xem hai chúng tôi đến tột cùng vẫn còn là người sống hay không.

Đạo Phong tựa hồ cũng có cùng suy nghĩ với tôi, y cố gắng thả chậm bước, cùng tôi sóng vai đồng hành, sau đó lặng lẽ ra hiệu nói cho tôi biết, đừng lên tiếng, phía sau có gì đó đi theo chúng tôi.

Tôi giật mình, thiếu chút nữa bị y dọa kêu to ra, dưới chân không dám chậm lại chút nào, vừa đi vừa yên lặng lắng nghe thanh âm phía sau.

Quả nhiên, cũng không lâu sau, tôi liền nghe ra tiếng bước chân của kẻ thứ ba kia, trong sương mù dày đặc, ngoại trừ bước chân của tôi và Đạo Phong giẫm trên cầu gỗ, mơ hồ còn có một người khác đang đi, bước chân của nó cơ hồ trùng khít với hai chúng tôi, rồi lại trong lúc nhấc lên hạ xuống lộ ra chỗ bất đồng.

Đích thật là ba người, hơn nữa người này Đạo Phong cảm giác được, cũng không phải loài quỷ quái, chẳng lẽ là người phụ nữ tóc đen kia? Nhưng cô ta rõ ràng là mục tiêu đuổi bắt của chúng tôi, làm sao lại đột ngột chạy đến phía sau chúng tôi?

Nếu là nơi mộ đạo quý bí khó lường này, làm cho cô ta lạc đường, vừa vặn rơi phía sau chúng tôi, cô gái kia tại sao không nhân cơ hội này ra tay, ngược lại vẫn giữ một khoảng cách?

Tôi suy đoán hồi lâu, thủy chung làm không rõ được người thứ ba đó là ai, không thể làm gì khác hơn là ra hiệu cho Đạo Phong, hỏi y có phải cô gái tóc đen kia sợ, cảm thấy nơi này quá kinh khủng, vì vậy muốn đi theo hai đại lão gia chúng ta rời khỏi đây.

Đạo Phong suy nghĩ một chút, ra hiệu lại một động tác đơn giản, y nghĩ, phía sau kia khả năng không phải người.

Nhớ rõ khi còn bé ông nội từng kể một câu chuyện xưa, câu chuyện kia là một câu chuyện có thật, kể về một người hết giờ làm việc về nhà, đi ngang qua một cây cầu đá hoang phế đã lâu, để kịp thời gian, người nọ bắt đầu đi từ nơi này đi đường tắt về, nhưng không lâu sau khi bước lên cầu đá, phát hiện phía sau có tiếng bước chân của một người khác, tiếng bước chân nọ mặc dù nhất trí trong hành động với hắn, nhưng bởi vì chỉ có hai người, do đó rất dễ dàng nghe ra sự bất đồng.

Người nọ tưởng là người đi đường ngang qua đây, liền muốn dừng lại chờ đối phương tới cùng đi, ai ngờ hắn vừa dừng lại, phía sau người nọ cũng ngừng, hắn bắt đầu đi, phía sau người nọ cũng tiếp tục đi, hơn nữa bước tiến vĩnh viễn giống như hắn, quỷ dị tựa như cái bóng vậy. Hắn rút cuộc biết sự tình không ổn, vội vàng nhanh chân chạy về nhà, chờ sau khi hắn về nhà kể sự tình cho trưởng bối trong nhà, biết được mình đụng phải quỷ cản đường chuyên canh giữ trên cầu, trưởng bối trong nhà nói, nếu khi đó hắn quay đầu lại nhìn, sẽ không thể trở về được nữa.

Ông nội kể câu chuyện xưa này cho tôi nghe, vốn là muốn tôi hiểu được đạo lý trên đường đi gặp quỷ tuyệt đối không được quay đầu lại nhìn, không ngờ lại gia tăng nỗi sợ của tôi giờ phút này.

Nếu phía sau tên kia thật sự chỉ đơn giản là quỷ cản đường, ông đây bây giờ không sợ nhất chính là quỷ, thành công chế phục Hải Mê Thất hậu khiến lòng tin của tôi gia tăng hơn, nhưng

vạn nhất đúng như lời Đào Phong, nó không phải quỷ cũng không phải người, chúng tôi e rằng sẽ có phiền toái lớn.

Cầu gỗ này không thể so với mặt đất, hoạt động đi đứng vô cùng bất tiện, thêm vào gần đó sương mù dày đặc, căn bản nhìn không rõ dưới cầu tình trạng thế nào, động tác hơn lớn chút thì có khả năng té xuống, đến lúc đó sống hay chết ai cũng không nói chính xác được.

Đào Phong thấy tôi chau mày, liền khẽ lắc đầu, ý bảo tôi không cần lo lắng, y tự có biện pháp, sau đó hỏi tôi có chú ý không, chúng tôi đi trên cầu này thời gian rất lâu, hiện giờ lại vòng về chỗ cũ.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía trước, giật mình nhìn cửa mộ đạo quen thuộc nọ, tâm nói có lẽ nào chúng ta đụng phải quỷ xây tường, trong mộ đạo trước đó lạc đường còn chưa tính, hiện giờ lên cầu rồi cũng có thể lòng vòng tại chỗ.

Đang lúc tôi cân nhắc tỷ lệ quỷ xây tường cỡ bao nhiêu, chợt nghe tận cùng đầu bên kia truyền đến một trận tiếng ma sát nho nhỏ, thanh âm kia cực kỳ nhỏ, không cần thận nghe căn bản nghe không ra, bị tôi phát hiện đúng là trùng hợp.

Tôi quay đầu nhìn về phía Đào Phong, vươn tay chìa chìa đỉnh đầu, Đào Phong hiểu ý, vỗ vỗ hắc miêu trên vai, hắc miêu nọ hé miệng cắn cắn ngón trỏ mang găng tay của Đào Phong, làm nũng giống như miến cưỡng híp mắt, tiếp theo nhẹ nhàng từ bả vai Đào Phong nhảy xuống, thả người mảy cái ẩn vào trong sương đen.

Tôi nghĩ Đào Phong đại khái vẫn có chút kiêng kỵ với thứ phía sau, cho nên để hắc miêu đi chặn bước nó, tránh gây cản trở cho chúng tôi làm việc.

Hắc miêu sau khi biến mất, Đào Phong liền đi tới bên tường, bảo tôi giúp y một tay, chúng tôi bắc thang người, Đào Phong dẫn đầu trở mình đi tới tìm kiếm cơ quan, tôi thì dưới sự trợ giúp của y, chậm rãi trèo lên chóp tường theo ở phía sau.

Lúc đứng phía dưới, bởi vì sương mù, hoàn toàn nhìn không rõ bộ dáng đỉnh vách mộ đạo, hiện giờ bò lên trên mới phát hiện, phía trên này toàn bộ cư nhiên do cơ quan bằng sắt phức tạp cấu thành, cơ quan này rậm rạp giăng khắp nơi, cũng từ từ kéo dài về hướng cầu gỗ, tựa hồ đang khổng chế căn nguyên hướng đi của mộ đạo phía dưới.

Như thế xem ra, không chỉ là mộ đạo, mà ngay cả cầu gỗ cũng trong phạm vi khổng chế của cơ quan này, khó trách tôi và Đào Phong đi thế nào cũng đi không ra được.

Từ điểm này, tôi liền giơ đèn pin mắt sói lên, chiếu về hướng vị trí trực tâm đỉnh vách, hy vọng có thể tìm được biện pháp tắt đi cơ quan nơi này, nhưng lại nhìn thấy bên cạnh trục bánh răng cực lớn chính giữa kia, đang nằm sắp một bóng người hành tung quỷ dị.

“Mẹ kiếp!” Tôi bị bóng người đột ngột xuất hiện này dọa khiếp, nhất thời sợ hãi kêu lên, Đào Phong nghe thấy thanh âm kỳ quái quay đầu lại nhìn tôi, tôi lập tức xua tay chỉ trỏ bánh răng, nói cho y biết trước hết đừng qua đó, nguy hiểm.

“Thế nào.” Đào Phong đưa tay đặt lên một cây cột sắt bên cạnh, nhẹ nhàng thấp người nhảy tới, cũng chưa ra cho tôi chỗ trống.

Tôi ước chừng độ cao của cột sắt kia, cắn răng một cái từ từ nhắm hai mắt nhào qua, trong nháy mắt chân giẫm lên trụ sắt trượt một cái, suýt nữa té xuống, hoàn hảo Đào Phong thuận tay tóm lấy tôi, lúc này mới để tôi an ổn tới.

“Trộm mộ thật là một kỹ thuật sống.” Tôi âm thầm lau mồ hôi, lại gần cẩn thận quan sát trực bánh răng, phát hiện bóng người nằm sấp một bên kia cư nhiên là ác quỷ.

Chỉ thấy con ác quỷ kia lười biếng dựa vào gần trực bánh răng, thỉnh thoảng lấy tay chọc cơ quan trên trực bánh răng vài cái, cơ quan nọ mỗi lần bị nó chọc, liền phát ra một tràng tiếng ma sát rất nhỏ, tiện đà phát sinh thay đổi, dẫn đến vận tác của các cơ quan khác chung quanh.

Tôi trợn mắt há mồm nhìn ác quỷ và trực luân trước mắt, cảm thấy mình tựa hồ đã hoàn toàn hiểu được hết thầy phát sinh trước đó. Nếu để một người bình thường đến xem, sợ rằng chỉ tưởng cơ quan này dựa theo quy luật nào đó, tự hành vận tác quanh năm suốt tháng, tuyệt đối sẽ không tưởng tượng được, sự thật chính là một con oan hồn ham chơi tầm thường đang ở bên cạnh quấy phá.

Chiều theo suy đoán đó, chỉ cần có người đi lại bên dưới mộ thất, con ác quỷ này sẽ thúc đẩy cơ quan, để hướng đi của mộ đạo phát sinh biến hóa, dẫn người tới cầu gỗ, nhân cơ hội vậy chết ở chỗ này.

Thật sự là dụng tâm quá hiểm ác...

“Cậu đang nhìn cái gì.” Đào Phong thấy tôi nhìn chằm chằm không nhúc nhích vào trực bánh răng, không khỏi thấp giọng hỏi: “Có quỷ?”

“Ừ.” Tôi gật đầu, nhìn y nói: “Bên cạnh trực luân kia có một con ác quỷ trông chừng, chính nó khống chế cơ quan nơi này, khiến chúng ta không ra được, anh ở đây chờ, tôi qua đó thu phục nó, cơ quan này không có quỷ thúc đẩy sẽ vô dụng, đến lúc đó chúng ta tự nhiên có thể rời khỏi đây.”

Nghe vậy, Đào Phong dùng mắt đo khoảng cách từ cột sắt đến trực bánh răng một chút, lại nghĩ thân thủ của tôi, đại khái cảm thấy có thể thực hiện, liền đồng ý nói: “Được, tôi ở đây chờ cậu, cẩn thận chút.”

“Yên tâm.” Tôi vỗ vai y, cời ba lô ra đưa cho y, sau đó cổ vũ tinh thần, một hơi nhảy đến bên mép trục bánh răng, vì bảo trì cân bằng, tôi cầm chết lấy song sắt phía trước, mãi đến khi ổn định thân thể, mới buông tay ra chậm rãi tới gần ác quỷ nợ.

Nói thật, nghe Dao Phong nói được với tôi, trong lòng tôi liền dâng lên một loại cảm giác kiên định, chữ được này không chỉ là sự tín nhiệm của y đối với tôi, mà còn đại biểu sự khẳng định của y đối với năng lực của tôi, đồng thời khiến tôi rất tự tin một mình nhảy sang đây đối phó con ác quỷ canh giữ bên trục bánh răng này.

Tôi nghĩ, đây cũng là tượng trưng cho quan hệ của tôi và Dao Phong càng gần hơn một bước.

Con ác quỷ sau khi tôi nhảy lên lập tức phát hiện sự tồn tại của tôi, nó hai ba cái đứng dậy trốn phía sau trục bánh răng, lộ ra đôi mắt đỏ tươi cảnh giác nhìn lên tôi, hẳn cho rằng tôi không nhìn thấy nó.

Tôi nhú mày, biết rõ con quỷ này khó giải quyết, xem nó linh hoạt kiêu ngạo như thế, sợ rằng không phải dễ bị tôi độ hóa.

Móc bật lửa ra, tôi châm minh hỏa lên cả hai tay, tiếp theo cẩn thận thấp người bước về hướng trục bánh răng, giả vờ nhìn không thấy con quỷ kia.

Song sắt bên mép trục bánh răng chỉ đủ đứng thẳng một chân, tôi mỗi một bước đều phải đi cực kỳ cẩn thận, mới không khiến thân thể nghiêng ngã.

Con ác quỷ kia thấy tình cảnh này quả nhiên rút lui, há ra cái miệng rộng xấu xí muốn sang đây đây tôi ngã chết.

Tôi cười thầm vài tiếng, thừa dịp tay nó đưa sang, chớp mạnh lấy cánh tay nó, thuận thế nhảy lên trục bánh răng, sau đó đem tay trái nhiễm minh hỏa đuổi về phía sau lưng ác quỷ.

Ác quỷ phát hiện tôi có thể nhìn thấy nó, kinh ngạc tròn to mắt nhìn tôi, bộ dáng không thể tin nổi, sau khi phát hiện ý đồ của tôi, cũng gắng gượng vận gãy cánh tay mình vụt chạy thoát.

Đề lại cho tôi nắm một cánh tay đứt lìa, bó tay sưng sờ tại chỗ.

“Ai du mẹ kiếp?” Tôi nhìn cánh tay cụt trong tay, lại nhìn ác quỷ đã chạy trốn mất dạng, không nhận được đại thần đầu năm nay ngay cả quỷ cũng học được thuật sao chép, thần lẫn người ta cắn đuôi đào thoát, ông nội này trực tiếp cụt tay đào thoát.

Dao Phong ở bên kia chứng kiến tôi ngẩn người, mở miệng dò hỏi: “Thế nào.”

Tôi quay đầu lại liếc y một cái, ra hiệu OK, nói cho y biết không thành vấn đề, sau đó vút cánh tay cụt, nhắc chân chạy đi tìm ác quỷ đang lẩn trốn kia.

Lúc này cơ quan đỉnh vách đột ngột vận chuyển diện rộng, song sắt dưới chân cũng xê dịch vị trí, tôi vừa ngồi xổm xuống ổn định thân thể, vừa nhìn quanh bốn phía tìm kiếm bóng dáng con ác quỷ kia. Nghĩ lần này bắt được nó, dứt khoát đề xuống cho ăn đập, để nó hối hận không sớm chết sớm siêu sinh.

Lòng ôm loại suy nghĩ ác độc này, tôi hung tợn nhìn chòng chọc khắp ngõ ngách bên trái trực bán rã, nhìn thấy tên ngu bò kia cứ nhiên còn đang rình trộm tôi, lập tức da gà cả người đều muốn xông ra.

Cảm giác con quỷ này khi còn sống hẳn là một kẻ biến thái cuồng rình trộm?

Trong lòng ngũ vị tạp trần, tôi nhìn chằm chằm con ác quỷ kia, nghĩ thầm nó hẳn sẽ không bị tôi xé mất một cánh tay, từ nay về sau sẽ nhận định tôi không?

Tôi đây chẳng phải là phong quỷ sư từ trước đến nay độ hóa mất mặt nhất sao?

Tuyệt đối không thể để cho thứ này bôi nhọ con đường nhân sinh chói lọi của tôi...Chủ ý đã quyết, tôi lúc này mặc kệ bước lớn bất chấp vọt tới, vài cái nhảy đến bên cạnh ác quỷ kia, trước khi nó sắp trốn nhào mạnh tới.

Vừa rồi bắt được cánh tay khiến ác quỷ cắt tay chạy thoát, lần này tôi khôn hơn rồi, trực tiếp vững vàng ngăn chặn nó, sau đó không làm thì thôi đã làm thì làm tới cùng, rất nhanh ở sau lưng nó châm ba ngọn minh hỏa, mãi đến khi nhìn nó hoàn toàn biến mất dạng, phui đất từ trên song sắt chậm rãi đứng dậy.

Đã đối phó với con ác quỷ này, cũng không cần lo bị nhốt ở đây nữa.

Tôi tìm được chốt mở điều khiển cơ quan, dùng chân giẫm xuống, nghe được thanh âm xung quanh từ từ đình chỉ, lúc này mới yên tâm thoải mái rút đèn pin mắt sói khác trên đai lưng, nhớ lại vị trí của Dao Phong, chậm rãi mò mẫm trở về.

“Dao Phong?” Tôi thử gọi một tiếng.

“Ở đây.” Thanh âm trầm ổn của Dao Phong nhanh chóng trả lời.

“Được rồi, chúng ta có thể đi tìm người phụ nữ kia, tôi phỏng chừng không diệt trừ con quỷ này cô ta cũng không có khả năng ra ngoài được.” Tôi theo hướng của thanh âm giữa song sắt và trụ sắt nhảy lên dốc, không lâu sau liền nhìn thấy phía trước xuất hiện một bóng người, hình thể thon dài hoàn mỹ nọ chính là Dao Phong không thể nghi ngờ.

Song làm tôi cảm thấy kỳ quái chính là, khi ánh đèn pin của tôi sắp đến gần Dao Phong, lại nhìn thấy phía sau y mơ hồ còn có một cái bóng, tôi dừng một chút, nghĩ đây có khả năng là cái ba lô của tôi, đi hai bước nữa lại cảm thấy không đúng, loại ba lô này Dao Phong nhất định đặt trước người dùng tay đỡ, căn bản không có khả năng vác phía sau, bởi vì ba lô không có chỗ dựa đứng không được.

Cái bóng phía sau Dao Phong kia đến tột cùng là cái gì nhỉ?

Trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, đầu tôi oanh một tiếng, lập tức hô lớn: “Cẩn thận phía sau!”

Dao Phong phản ứng cực nhanh, khi tôi vừa hô lên hai chữ cẩn thận, liền mang theo ba lô thả người nhảy lên, một tay bắt lấy song sắt phía trên, tránh thoát bóng người phía sau kia đột ngột tập kích.

Đợi đến khi bóng người hoàn toàn lộ dưới ngọn đèn, tôi kinh ngạc phát hiện, đây cư nhiên là quỷ tiêu ẩn núp sau lưng tượng phật trong tòa tháp trắng kia.

Con quỷ tiêu thấy một kích đánh lên không được, lập tức chuyển mục tiêu, dùng tư thế vượn nhanh chóng chạy về hướng tôi, tôi a một tiếng, không biết nên tránh hay ngêngh đánh lại nó.

Đao Phong rõ ràng đã hiểu thấu nhược điểm của tôi, biết tôi đối phó loại vật này thật sự có tâm mà vô lực, vì vậy vội vàng từ phía sau dùng chân đá văng quỷ tiêu, đợi quỷ tiêu bị đá vào mộ đạo bên dưới, liền không để ý độ cao nơi này, trực tiếp buông tay nhảy xuống.

Tôi nghe khi Đao Phong rơi xuống đất phát ra tiếng nặng nề, nghĩ thầm người này có thật là cái gì cũng không sợ không, có thể từ nơi cao như vậy nhảy xuống vẫn bình an vô sự, nhất định thân thủ kia cực kỳ tốt mới có thể làm được.

Tôi tìm được nơi đã lên trước đó, dọc theo mép tường nhảy vào mộ đạo, trong lòng tự hỏi quỷ tiêu này từ khi nào đã theo kịp, chúng tôi trải qua nhiều cơ quan quỷ quái như vậy mới tiến vào mộ thất chính, nó làm thế nào mà vào được? Thứ theo dõi chúng tôi trên cầu gỗ, có thể cũng là nó hay không? Nếu như là nó, hắc miêu Đao Phong phải đi trì hoãn thời gian đâu rồi?

Đủ loại nghi hoặc lơ lửng trong đầu tôi, tôi vội vàng tìm Đao Phong, không thể làm gì khác hơn là đem những thứ này vứt sau đầu, bước về hướng cầu gỗ.

Trong sương mù dày đặc, tôi nghe thấy một trận tiếng xương cốt vỡ vụn thanh thúy, nhanh bước qua đó, chứng kiến Đao Phong đã giải quyết quỷ tiêu kia, không khỏi thầm nghĩ quả nhiên bị tôi nói trúng rồi, thứ quỷ tiêu này nếu bị Đao Phong đụng tới, chỉ có nước tươi sống bóp nát.

“Giết chết rồi?” Tôi đá đá đông thịt nát xương vụn đầy trên mặt đất, thấp giọng hỏi.

“Ừ.” Thần sắc Đao Phong có chút bất an, ra hiệu ý bảo tôi cẩn thận chung quanh, mèo của y chưa trở về, chỉ sợ là phát hiện thứ khác.

Tôi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nghĩ quái miêu kia nhanh nhẹn linh mãnh thế, hẳn không xảy ra nguy hiểm gì mới đúng.

Ai ngờ không như mong đợi, đang lúc tôi cúi đầu suy tư, xa xa đột nhiên vang lên một tiếng mèo kêu thê thảm, tiếng kêu nọ phảng phất như là mèo hoang bị bóp nghẹt cổ, miễn cưỡng từ trong cổ họng nghẹn ra.

“Lão Đao!” Tôi đi về phía trước hai bước, liền nhìn thấy trong sương mù dày đặc một đường ánh sáng nhạt màu quýt chợt lóe qua: “Nguy rồi, là người đàn bà kia!”

Đao Phong nghe được mèo kêu, đồng dạng sắc mặt bất thiện, trầm giọng nói: “Đuổi theo.”

Chúng tôi cố gắng hạ giọng, ở cầu gỗ càng nhanh bước đuổi theo.

Không biết qua bao lâu, chúng tôi lại bước trên mặt đất vững chãi, sau cây cầu gỗ kia, là một sơn động rộng lớn tương đối bằng phẳng, tôi quay đầu nhìn lại, phát hiện trên cột hai bên cầu

gỗ có khắc hai hàng chữ đỏ, bên trái là một ít thẻ chữ xem không hiểu, bên phải thì lại đoạn đoạn chính chính viết hai chữ to: “Hồ Máu”.

Hồ Máu? Hồ chỉ dùng để chứa máu? Vậy biết bao nhiêu máu mới chứa đầy một cái hồ... Tôi nhíu mày, ám đạo quân vương cổ đại vì xây lăng mộ cho mình, thật có thể nói dùng hết thủ đoạn, hoàn hảo lúc ấy không nhìn xuống dưới cầu, nếu không nhất định lại là một bức mãnh quý đồ tiếng kêu than dậy khắp trời.

“Đúng rồi, thanh âm vừa nãy...” Hồi tưởng lại tiếng mèo kêu vừa nghe, tôi lập tức quay đầu nhìn về phía Đào Phong, liền thấy y ngồi xồm trên mặt đất cách đó không xa xem xét gì đó.

Tôi bước nhanh sang, phát hiện con quái miêu màu đen linh động nhảy bèn kia, lúc này đang hấp hối nằm dưới chân Đào Phong.

Chương 30

“Chết rồi?” Tôi sùng sốt, vội vàng tiến đến bên cạnh Đào Phong, vì con tiểu miêu trên mặt đất không hề nhúc nhích cảm thấy tiếc hận.

Đào Phong lắc đầu, dùng tay trái mang găng nhắc hắc miêu lên, nhẹ nhàng bỏ vào ba lô phía sau mình: “Toàn thân tê liệt, giống chất độc trên người anh, hẳn sẽ không chí mạng.”

“Vậy thì được.” Tôi hơi vuốt cằm, nghĩ đến cánh tay trái cơ hồ đã không còn cảm giác, dứt khoát với tay phải vào trong quần áo, kéo băng vải ông chú buộc xuống, vừa rồi làm nhiều vận động kịch liệt như vậy, tôi nghĩ độc kia đã sớm không thể khống chế nữa rồi.

Người đàn bà kia nếu thật muốn ra tay hạ sát, tuyệt đối sẽ không để tôi sống đến tận giờ, cũng sẽ không nhắm người không hề đáng uy hiếp như tôi, thông minh mà nói, trực tiếp chọn độc được kiến huyết phong hầu giết Đào Phong hoặc ông chú, mới là cách làm sáng suốt nhất... (Kiến Huyết Phong Hầu là tên một loại cây cực độc, tên khoa học là *Antiaris toxicari*. Cây có một loại dịch lỏng kịch độc, nếu người hoặc động vật bị dính chất này bên ngoài da nơi bị rách sẽ nhanh chóng tử vong. Vì vậy mới gọi là Kiến Huyết Phong Hầu - gặp máu là chết ngay)

Cô ta lại lựa chọn tôi và Kỷ Tuyền, sợ rằng chỉ có hai nguyên nhân, một là cô ta căn bản không có được vật cường lực đánh vào chết ngay, hai là cô ta muốn nhân cơ hội trì hoãn thời gian, để đạt mục đích chạy trốn. Cô ta đặt cược địa vị của tôi và Kỷ Tuyền trong lòng Đào Phong, Ngô Mưu, đánh cược hai chúng tôi bị thương hai người còn lại nhất định sẽ ưu tiên lựa chọn xem thương thế, hơn nữa biết Đào Phong và ông chú hiểu rõ ám khí cô ta sử dụng, sẽ không dễ dàng bị hại.

Như thế xem ra, vật kia 80% ở trong tay cô ta, người đàn bà này có thể dưới loại tình huống gấp gáp ấy đưa ra phán đoán minh xác nhất, bụng dạ thật sâu đến đáng sợ, một thằng nhóc lông tóc chưa đủ như tôi ngay cả một ngón tay cô ta so ra cũng kém hơn.

“Người đàn bà kia quá lợi hại, tôi nghĩ khả năng món đồ trên tay hai người gã ngoại quốc còn lại kia không lớn, ông chú và Kỳ Tuyền bên kia không chừng sẽ vồ hụt.” Tôi thấy sắc mặt Đào Phong không tốt lắm, biết y còn đang vì chuyện hắc miêu canh cánh trong lòng, dù sao người mạnh mẽ như Đào Phong rất ít, y có lẽ sẽ không nghĩ đã đánh mất mặt mũi, nhưng trong lòng khẳng định muốn cùng người phụ nữ kia tranh cao thấp một trận.

Đào Phong đồng ý với suy nghĩ của tôi, đưa tay chỉ hướng bên phải nói: “Đi bên này.”

Chúng tôi dọc theo con đường gập ghềnh bên trong sơn động đi về phía trước, phát hiện đường nơi này là dạng hình xoắn ốc cuộn lên, độ dốc vô cùng lớn, không biết đến tột cùng thông thấu đến nơi nào, có khả năng nhất chính là chúng tôi đã đến phía trên cây cầu gỗ kia.

Chung quanh tôi ẩm ướt, trong không khí vẫn còn tràn ngập cổ mùi vừa tanh lại vừa nồng kia, thỉnh thoảng một trận âm phong thổi qua, tôi đánh một cái rùng mình, cảm thấy mức độ tê liệt của thân thể lại càng sâu.

Từ lúc cơ quan đỉnh vách mộ đạo, mấy động tác nhảy đơn giản đều dễ dàng khiến tôi cảm thấy hữu tâm vô lực, tay chân luôn đột ngột mất đi khống chế, thậm chí suýt nữa từ trên trụ sắt té xuống, nhờ có Đào Phong hỗ trợ, tôi mới không rơi xuống hoàn cảnh thê thảm.

Hiện giờ ngẫm lại, tôi đại khái còn phải tiếp tục thích ứng loại cảm giác vô lực này, mãi đến khi chúng tôi an toàn trở về mặt đất.

Thể lực Đào Phong vẫn rất tốt, cho dù chạy qua nhiều nơi không ngừng nghỉ như vậy, y cũng không biểu hiện chút kiệt sức nào, phảng phất như sớm đã quen với loại thể giới ngầm không có mặt trời này, hoặc có thể nói chỉ có ở chỗ này, y mới có thể lộ ra tài năng không hề có kỵ.

Mà không cần lo lắng vì phá hoại của công mà bị chộp vào tù uống trà...

Sườn núi xoắn ốc cuộn lên cơ bản xem như một hình chữ hồi (回), bò lên đến đỉnh thì lại biến thành một vùng bệ thềm trống trải, tốc độ của tôi và Đào Phong đã cực nhanh, nghĩ người đàn bà kia hẳn là cách không còn xa nữa.

Đào Phong ở phía trước dẫn đường, đi vài phút sau liền dừng lại ra hiệu dừng lên tiếng, chúng tôi cố gắng không phát ra bất cứ tiếng động nào, tắt đèn pin mắt sói, lặng lẽ mò mẫm qua đó.

Chỉ chốc lát sau, liền nhìn thấy một ánh sáng tròn màu cam nhoáng lên giữa không trung, tôi tập trung nhìn kỹ, phát hiện chính là người đàn bà tóc đen kia.

Cô ta đứng trước một cánh cửa đá, nghiêng cứu hoa văn khắc trên cửa kia, thỉnh thoảng lấy tay đẩy vài cái, nhìn qua hơi có vẻ luống cuống, tôi đoán cô ta tìm không được phương pháp mở cửa đá, lại sợ Đào Phong truy đuổi phía sau, cho nên kẹt ở chỗ này tiến lùi không được.

Cảm giác của người phụ nữ linh mãnh như trước, cô ta nhanh chóng nhận thấy sự tồn tại của chúng tôi, quay đầu lại quyến rũ cười nói: “Nếu đã tới tại sao không lên tiếng.”

Nói rất thân thiết, có ý thử, tôi nghĩ Đào Phong khẳng định sẽ không trả lời vấn đề nhàm chán như vậy của cô ta, vì vậy nói: “Muốn cho cô một cái kinh hỉ.”

“Kính vậy đủ rồi, hỉ trái lại không hề.” Người phụ nữ hừ một tiếng, chĩa chĩa cửa đá phía sau nói: “Cửa này rất cổ quái, dựa vào các người chưa chắc có thể mở được, không bằng chúng ta lại hợp tác lần nữa thế nào?”

Nghe vậy, Đào Phong bật đèn pin, vừa tới gần cửa đá vừa nói: “Người Đường gia luôn tâm địa độc ác vô tình vô nghĩa.”

Tôi đi theo sau Đào Phong, nghe ra ý bên ngoài lời y nói là chỉ người phụ nữ này nói không giữ lời, hợp tác với cô ta chỉ sợ thi cốt không còn, ngu bò mới tin tưởng lời cô ta.

Song không ngờ Đào Phong cũng chỉ dựa vào ám khí liền nhận ra xuất thân của người phụ nữ này, chắc hẳn đã từng cùng Đường gia này qua lại không ít.

Tôi không để ý tới Đào Phong cùng cô gái họ Đường kia giằng co, đi thẳng tới trước cửa đá, bật đèn pin cẩn thận quan sát đồ án trên cửa đá.

Cửa đá này nhìn tổng thể cũng không có chỗ nào kỳ lạ, hoa văn phía trên phần lớn là một ít nhân vật hoa cỏ và chim thú, vô cùng trừu tượng, tôi hoàn toàn nhìn không ra bất cứ ý nghĩa gì khác thường, lấy tay ấn vào cũng không phát hiện cơ quan nào.

Chính giữa cửa đá là một phù điêu hình rắn cực lớn, phù điêu nọ hình chữ U khắc trên cửa, thoát nhìn sống động dị thường, giống như vật thể sống vậy, nhất là đầu rắn cùng vảy cực lớn kia, còn có mắt rắn hơi lồi ra, gắt gao nhắm chặt, làm cho người ta hoài nghi giây tiếp theo nó có đột ngột mở mắt, lộ ra bôn miệng máu, cắn nuốt hết thầy trước mặt hay không.

Không biết có phải là ảo giác không, trong đầu tôi thoát hiện ra loại cảnh tượng máu me này, liền nhìn thấy cự xà trước mắt tựa hồ đã ngo ngoay một chút, sự ngo ngoay này cực kỳ nhỏ, mắt thường cơ hồ không quan sát được, nhưng bởi vì tôi nhìn chăm chăm đầu rắn suốt, trùng hợp chớp được trong nháy mắt đó.

Má ơi, thứ này sẽ không thật sự sống dậy đó chứ?

Ba đứa chúng tôi ngóc hể hể cấm cộc ở đây, chẳng phải nằm trong mai phục của nó rồi ư?

“Cẩn thận!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tôi nhào mạnh về phía trước đẩy Đào Phong ngã nhào, phù điêu cực xà kia cũng đồng thời phá cửa, tiếng vang ầm ầm của đá vụn bên tai, thân thể khổng lồ của cự xà từ bên cạnh tôi sượt qua, phát ra tiếng ma sát dọa người.

Đào Phong nhanh chóng kịp phản ứng sự tình không đúng, lúc chúng tôi song song ngã về phía mặt đất xoay người, để tôi tránh thoát phần đuôi cự xà quét tới một sóng công kích khác, chưa đến mức bị hất văng ra ngoài.

Người phụ nữ họ Đường kia cũng không được may mắn thế, tôi và Đào Phong lăn trên mặt đất xong, cô ta đã bị đầu cự xà hung hăng đụng vào, cả người văng ra mấy thước, ngay cả kêu thảm thiết cũng không có.

Tôi và Đào Phong nhanh chóng đứng dậy, cảnh giác nhìn cự xà màu đen kích cỡ thùng nước trước mặt, phát hiện con này không chỉ thân thể lớn bất thường, khí thể cũng cực kỳ hung hãn, cả trong miệng xà đều là màu tím đen, miệng rộng mở ra lộ hai cây răng nanh, kích cỡ chừng chiều dài cánh tay, vẩy rắn trên người càng giống như miếng sắt, đem gạch đất kiên cố vẽ ra từng đường bạch ngân.

Tôi nghĩ tới trước kia từng thấy trên TV nói, loại rắn hình cực kỳ khổng lồ này được gọi là trăn, rắn bình thường đều có chứa độc tính mãnh liệt, trăn bình thường lại không độc, nhưng màu sắc trong miệng con trăn đen này quá mức quỷ dị, tôi vẫn không dám tin nó không độc, cho dù không độc, hai cây răng nanh sắc bén kia cũng đủ để cắm xuyên chúng tôi rồi.

Song so với tôi và Đào Phong, con trăn đen kia hình như càng để ý người đàn bà nọ hơn, nó từ trong cánh cửa chui ra xong, mục tiêu vẫn luôn là người phụ nữ tóc đen, hung hăng nhào tới cắn mạnh mấy cái, mục tiêu đều là người đàn bà kia, mãi đến khi bức cô ta tới tuyệt cảnh.

Người phụ nữ kia mới đầu bị trăn đen đánh bay, sau đó liền né tránh, thoát nhìn thương tích không nhẹ, chẳng qua cô ta vô luận chạy trốn thế nào, đều dùng tay phải gắt gao che chở túi, như cực kỳ lo lắng thứ bên trong, sợ sơ suất làm hư nó.

Xuyên qua vài vóc bên chắc của túi, tôi phát hiện bên trong tựa hồ đựng thứ gì đó hình tròn, vật thể hình tròn nọ chung quanh mép là một vòng bánh răng, làm cho người ta hoàn toàn đoán không ra diện mạo vốn có của nó.

Người phụ nữ càng che chở túi, trăn đen công kích càng nhanh, khiến tôi không thể không hoài nghi, con trăn đen này đang bị thứ trong túi người phụ nữ hấp dẫn mới thức tỉnh.

Mất thấy thể lực mình từ từ chống đỡ hết nổi nữa, tôi và Đào Phong căn bản cũng không có ý tiến lên hỗ trợ, người phụ nữ kia vài lần suýt nữa mất mạng trong miệng rắn, cuối cùng vì bảo vệ tánh mạng, bất đắc dĩ xé tay nải tinh xảo bên hông xuống, quăng mạnh về phía xa.

Trăn đen bị động tác này của cô ta kích thích, lập tức giãy giụa thân hình to mọng, lủi nhanh về hướng túi.

“Không tốt!” Thấy tình cảnh này, Đào Phong chau mày, vội vàng bước nhanh đến lấy tay bóp lấy miệng rắn, ngăn cản con trăn đen kia nuốt túi vào bụng.

Thấy Đào Phong lo lắng như thế, tôi lập tức nghĩ bên trong túi kia khả năng chính là thứ họ khổ sở tìm kiếm, khó trách người phụ nữ kia bảo hộ nó cẩn thận như vậy.

Hai tay Đào Phong kẹp lấy miệng khổng lồ của trăn đen, khi đang giằng co, trong ba lô phía sau đột ngột chui ra một con mèo nhỏ, động tác nhanh nhẹn nhảy vào trong miệng trăn đen, ngậm lấy cái túi quay đầu bỏ chạy, vài cái chui về phía sau Đào Phong.

Tôi nhìn mà kinh ngạc, nghĩ thầm quái miêu này cho dù bị thương cũng có thể đến giúp đỡ, không hổ là một thú của Đào gia.

Con trăn đen kia thấy túi bị cướp, dưới cơn nóng giận dùng đuôi cuốn lấy eo Đào Phong, muốn hung hăng vút bay y ra ngoài, nhưng lại không ngờ Đào Phong giành trước một bước dùng tay

cầm hai cây răng nanh của nó, cũng mượn lực của trần đen, đồng thời khi bị ném ra rút theo hai cây răng nanh cứng này xuống.

Tôi lại khiếp sợ với sức lớn vô cùng của Dao Phong, không nhận được có chút thương hại nhìn con trần, thiếu cướp mất hai cái răng nanh dữ dần, khí thế có hung ác mấy nhất thời cũng trở nên khôi hài.

Song con trần đen này hiển nhiên không cho rằng mình bị xuống thế hạ phong, nó mặc dù đau đến không ngừng giãy giụa trên mặt đất, ánh mắt lại lần nữa lộ ra quang mang ác độc, thừa dịp Dao Phong ngã trên mặt đất còn chưa bò dậy, lần thứ hai nhắc thân hình cực đại đánh qua.

Tiếp tục như vậy Dao Phong chắc chắn trụ không nổi bị nó đụng quàng xảy ra nguy hiểm, trong lòng tôi sốt ruột, lập tức chạy vội qua đó, hai tay dùng sức ôm lấy đầu rắn lăn sang một bên, trong miệng hét lớn:

“Dao Phong! Mau cầm đồ chạy đi! Nó muốn chính là cái túi kia!”

Chương 31

Trần đen bị tôi ôm lấy xong, như nôi điên ra sức giãy giụa thân hình, muốn thoát khỏi tôi, thế nhưng tôi như miếng thuốc dán da chó dính trên người nó, hai tay làm thành vòng, gắt gao trói lấy miệng rộng của nó, để nó không cách nào há mồm cắn người, chỉ có thể dùng thân thể ném mạnh.

Bệ thêm trống trải nhất thời bị nó cuộn đến khối bụi mịn mù, vẩy sắc bén trên người tôi cắt vài đường chảy máu, tôi nhìn xuống đau nhức, như trước ôm chết lấy đầu rắn không tha, hồng tranh thủ thời gian cho Dao Phong chạy thoát.

Ai ngờ Dao Phong hoàn toàn coi lời tôi như gió thoảng bên tai, chẳng những không rời đi, ngược lại còn tránh né trần đen hung ác đánh tới đồng thời đem hai cây răng nanh nọ cắm vào hai mắt trần đen, khiến cho trần đen dưới đau nhức dữ dội càng thêm điên cuồng liều mạng giãy giụa, tôi chịu không nổi lắc lư kịch liệt này, nhất thời sơ suất ngã nhào sang bên cạnh.

Con trần đen liên tục hai lần bị thương nặng, cũng không dám kiêu ngạo lỗ mãng nữa, rút cuộc bày ra tư thế cùng Dao Phong ở bệ thêm quần nhau.

Dao Phong cũng không e ngại, chỉ đưa tay khê lau vết máu trên trán khi vừa rồi bị đánh bay ra ngoài, sau đó cảnh giác nhìn chăm chăm trần đen.

Kỳ thật dựa theo suy nghĩ ban đầu của tôi, chỉ cần tôi bám trụ trần đen, Dao Phong đi trước, vậy sau đó vô luận trần đen lựa chọn truy sát Dao Phong hay giết tôi trước, Dao Phong cũng có thể dễ dàng cầm đồ chạy đi, dựa vào tốc độ của y, trần đen bỏ nhanh mấy cũng không có khả năng đuổi kịp lấy lại túi kia, mà nếu trần đen quay đầu muốn cắn chết tôi, tôi mặc dù không cách nào đưa nó vào chỗ chết, chạy trốn vẫn không thành vấn đề, như vậy không chỉ tiết kiệm thời gian, còn có thể cam đoan thứ kia sẽ không bị đụng hư.

Chỉ tiếc hiện giờ xem ra, Đào Phong căn bản khinh thường hỗ trợ của tôi, y tình nguyện một mình giết con trăn đen, cũng không muốn dưới sự trợ giúp của tôi thoát khỏi nguy hiểm.

Tôi nhìn một người một rắn hùng hổ đối diện nhau trước mắt, trong lòng chút phát lạnh, không khỏi nhếch khóe miệng tự giễu, đúng, Đào Phong y cường hãn như thế, không sợ trời không sợ đất, làm thế nào lại thích loại nhân vật nhỏ bé như tôi hỗ trợ.

Trăn đen bị răng nanh của mình đâm thủng hai mắt, phần đầu rắn máu tươi đầm đìa, khế nhếch miệng rắn lộ ra hai cây răng nanh còn sót lại, có vẻ thâm vô cùng.

Song động vật càng cùng đường mạt lộ, thường sức bạo phát sẽ càng mạnh, bởi vì chúng đã không còn quan tâm gì nữa, bị buộc tới tuyệt cảnh liền chỉ có cá chết lưới rách.

Đào Phong hiển nhiên cũng hiểu được điểm ấy, lúc này càng thêm cẩn thận, tinh thần tập trung cao độ, toàn thân cao thấp mỗi một tắc cơ thể đều vẩy vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Trái phải xoay quanh một trận, con trăn đen thấy Đào Phong phòng bị không một kẽ hở, nhất thời không tiện xuống tay, rút cuộc vung đuôi rắn thật lớn, đem gạch đá trên mặt đất đập nức ra, nhảy mắt tiến vào trong bùn đất bên dưới gạch đá.

Thân rắn to mọng chìm vào dưới nền đất, ai cũng không đoán được khi nào nó sẽ lộ đầu ra, trong mắt Đào Phong hiện lên một tia tàn nhẫn, tựa hồ có chút nóng nảy, lại tựa hồ bất đắc dĩ với con trăn đen âm hiểm này.

Tay tôi chống trên mặt đất, vừa mới thẳng người dậy, chợt nghe được xa xa truyền đến một trận thanh âm ma sát của cự thạch, quay đầu nhìn lại, phát hiện người phụ nữ họ Đường kia cư nhiên thừa dịp hỗn loạn mở cửa đá chạy, nhưng dựa vào sự độc ác của cô ta, quả quyết sẽ không bỏ qua chỗ này, rất có khả năng là trốn sau cửa đá quan sát trận chiến, muốn đợi đến khi Đào Phong chiến bại, ngồi chơi ngư ông đắc lợi, như vậy cho dù Đào Phong giết chết trăn đen, cô ta cũng có thể lập tức xoay người chuồn êm.

Quả thật là tâm tư kín đáo, lo lắng chu toàn, mặc kệ kết quả đều có thể làm cho địa vị mình nằm ở thế có lợi.

Tôi xoa chỗ đụng bị thương trên người, đau đến nhe răng nhếch miệng chửi má nó không ngừng, dưới chân lại lặng lẽ tới căn cửa đá, nghĩ thầm cho dù người phụ nữ kia trốn đi, cũng muốn đề phòng cô ta ở sau lưng bắn lên ám toán Đào Phong.

Đáng tiếc không đợi tôi tìm ra người phụ nữ kia, trăn đen lại ra ngoài tác quái, nó trước dùng đuôi phá đất mà ra, hấp dẫn lực chú ý của Đào Phong, sau đó thừa dịp Đào Phong tránh né đuôi rắn công kích, đột nhiên đầu rắn chui ra mặt đất, mở ra mồm miệng máu hung ác nhào tới.

Đào Phong tránh được lần đầu không tránh được lần thứ hai, thân thủ có nhanh nhẹn mấy cũng không chống không lại một kích trăn đen dốc toàn lực, cả người nhất thời bị trăn đen ngậm trong miệng, phần eo bị hai cây răng nanh còn lại gắt gao kẹp lấy, không thể động đậy.

Trăn đen một kích đạt được, lập tức xoay thân thể khổng lồ, mang theo Đào Phong điên cuồng lùi về phía sau cửa.

Tôi thoáng sửng sốt, lập tức chạy đi đuổi theo, lúc này cũng không quan tâm người phụ nữ kia ám toán hay không ám toán, trước cứu Dao Phong rồi hãy nói, bị trần đen kéo túm như vậy, không cần thận tí có khả năng sẽ biến thành chấn thương sọ não, cho dù không cần thương sọ não, tôi cũng không mong nhìn thấy Dao Phong đứt tay gãy chân trở về.

Dưới bậc thang sau cửa đá, là một vùng địa phương giống như vũng lầy, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi tanh ẩm, chân đạp tới mềm oặt, phảng phất như tùy thời đều có khả năng rơi vào trong vũng bùn này.

“Dao Phong!” Tâm trạng tôi cấp thiết, nhìn không được vừa dùng đèn pin chiếu vừa hô to tên Dao Phong, hy vọng y ít nhất có thể trả lời tôi một tiếng, để tôi biết y không có việc gì.

Nhưng vô luận tôi quát khàn cả giọng, chung quanh đều chỉ có thể nghe được thanh âm của mình tôi, thậm chí ngay cả người phụ nữ kia bất giác cũng đã mất tung tích.

Bốn phía một mảnh đen nhánh, trống rỗng làm cho lòng người phát sợ, trong tai tôi là tiếng hít thở dồn dập của chính mình, trước mắt cái gì cũng không có, phảng phất như trần đen cùng Dao Phong kia, đều không tồn tại, cũng chỉ là sản phẩm tưởng tượng của tôi, tòa huyết mộ phá núi làm lăng rộng lớn này, kỳ thật cũng chỉ có mình tôi mà thôi.

Loại yên tĩnh và hắc ám quỷ bí này, khiến trong đầu tôi không chế không được miên man suy nghĩ, đủ loại tượng tượng ngựa thần lướt gió tung mây giống như máy được lên dây cót chạy không ngừng.

Không được.....

Tôi lắc đầu, thoát khỏi những suy nghĩ hỗn độn vu vơ trong đầu này, tăng tốc chạy nhanh, điên cuồng bốn phía tìm kiếm trần đen và Dao Phong.

Tôi sợ tôi hơi khựng lại chốc lát, sẽ bị nỗi sợ ẩn giấu sâu trong đáy lòng cướp lấy, dưới tình huống như vậy, một mình một người thật sự quá mức nguy hiểm, hoàn cảnh quá độ áp lực có thể khiến người nổi điên.

Cũng may trời không phụ người có lòng, sau mấy phen tìm tòi, rốt cuộc để tôi tìm được một tia tung tích, đường lõm xuống phía dưới, dấu vết hình rắn thật dài kia nói cho tôi biết, chúng nó đang ở hướng này.

Tôi cẩn thận đi theo dấu vết trên mặt đất, thềm mẫm mình quả thực ngu xuẩn cực kỳ, sau khi tiến vào cửa đá sót ruột đến quên quan sát dấu vết hình rắn trên mặt đất bùn, phập phồng lo lắng không chu toàn, hoàn toàn không cách nào so sánh được với đám người ông chú.

Song may là tới kịp vãn hồi, tốc độ nhanh một ít, anh chàng Dao Phong kia hẳn là còn chưa xảy ra chuyện gì.

Trong tai chợt nghe tiếng sột sột soạt soạt, tôi theo nguồn gốc tiếng động mò mẫm, nhìn thấy Dao Phong đang cùng trần đen kia triển đấu cùng một chỗ, trên người cả hai đều loang lổ vết máu, xem chừng đều bị thương không nhẹ, trần đen dùng đồng thời cả đầu và đuôi, sống chết quần lấy thân thể Dao Phong, không tha y một tia cơ hội chạy thoát.

Phát giác sự xuất hiện của tôi, trần đen rõ ràng có chút bối rối, thân hình to mọng của nó căng thẳng, xoay đầu rần, một ngụm cắn vai Đào Phong muốn kéo người vào sâu trong vũng bùn.

Tôi thấy tình hình không ổn, hét lớn một tiếng nhào qua ôm lấy Đào Phong, trần đen kéo hai người hành động trở nên chậm chạp, Đào Phong nhân cơ hội rút dao găm bên hông, hung hăng đâm về phía đầu rần.

Tôi do độc thương phát tác, tay chân không đúng lúc tê liệt, nhiều lần đều thiếu chút nữa không bắt được, nhưng nghĩ đến nếu buông lỏng Đào Phong sẽ bị trần đen kéo vào trong bùn, tôi liền cắn chặt răng, liều mạng ôm chặt thắt lưng Đào Phong không buông.

Trần đen giãy giụa thân thể, thoáng cái thụt lùi vào trong vũng bùn, quật ra một hố bùn thật lớn, tôi và Đào Phong bị nó kéo túm đến bên mép hố bùn, trên người trần đen dính đầy bùn đất bẩn thỉu ẩm ướt.

Song sự tình liên quan đến sinh tử, những vết bẩn này chúng tôi đều không để vào mắt, tôi một tay ôm thắt lưng Đào Phong, một tay chụp trên mặt đất bùn bên ngoài, chậm lại tốc độ trũng xuống của chúng tôi.

Vài phút sau, tôi bỗng dưng cảm thấy trên tay buông lỏng, phục hồi lại tinh thần lập tức lôi Đào Phong ra khỏi hố bùn, chỉ thấy nửa người trên của y cơ hồ đều bị máu tươi và bùn đất dính đầy, mặc dù bẩn loạn, nhưng người đích xác bình an vô sự, hơn nữa đôi mắt kia, vẫn đen bóng sâu thẳm.

Tôi bóc xuống bùn đất trên mặt, nói với y: “Không có việc gì chứ?”

Đào Phong gật đầu, lại nhìn quái xà đã chết trong bùn kia một chút, vẻ mặt thả lỏng.

Tôi chỉnh đèn pin mắt sói tới mức thấp, chiếu trên người y, phát hiện thương thế vai phải nghiêm trọng, chỗ bị răng nanh trần đen đâm thủng còn đang đổ máu, không nhìn được thấp giọng nói: “Thương thế kia của cậu phải nhanh băng bó, nếu không sẽ dễ nhiễm trùng hoặc mất nhiều máu.....”

“Không sao đâu.” Đào Phong liếc mắt nhìn tôi một cái, cắt ngang lời tôi: “Không thương tổn đến nơi trọng yếu.”

Nói xong, y đưa tay muốn lau bùn bẩn trên mặt và trên người, lại bị tôi tay mát lạnh lẹ ngăn cản.

“Đừng lấy tay, trên người của cậu đều là vết thương, không thể dùng tay bẩn chạm vào, vạn nhất nhiễm trùng tôi bây giờ cũng cố gắng không nổi cậu.” Tôi bắt lấy cổ tay y, suy nghĩ một chút, cởi y phục của mình phủ trên đầu y, dùng phần sạch sẽ bên trong thay y nhẹ nhàng lau nước bùn này, áo quần bên ngoài cũng có thể mặc, người không thể xảy ra chuyện.

Đào Phong lúc tôi vừa đụng tới thân thể y rõ ràng cứng đờ phút chốc, con ngươi tối tăm kinh ngạc nhìn tôi, qua hồi lâu mới từ từ thả lỏng, cúi thấp đầu nhìn không thấy vẻ mặt, không biết suy nghĩ gì.

Tôi lướt mắt nhìn y, tâm nói mặc dù hai chúng tôi thân cao không kém bao nhiêu, động tác như vậy thật giống như tôi đang ôm y vào lòng, đích xác có chút mờ ám, nhưng hai đại lão gia trải qua sinh tử, nào còn quan tâm những việc này, có thể sống là mừng rồi.

Chùi xong, tôi vẩy đầm quần áo đã bẩn thành một đồng, vẻ mặt không sao cả mặc lại lên người.

Mà Đào Phong, thì chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Đi thôi.” Liền không quay đầu lại đi về phía trước.

Tôi nhìn bộ dáng lạnh lùng trước sau như một của y, hận không thể nhéo cái miệng rộng của mình, biết rõ người ta không để ý, còn cố xem náo nhiệt cái gì, xứng đáng bị gạt phía sau.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, có chút khó chịu khác thường, tôi cắn răng một cái, nắm chặt đầm tay đuổi theo.

Phớt lờ cái loại lạc lõng làm người ta khó chịu này, tôi an ủi mình, đây là lần cuối cùng tôi giúp, ít nhất không có cản trở. Mặc kệ Đào Phong thấy thế nào, tôi làm tốt chuyện của mình là được.

Sau một đường không nói lời nào, Đào Phong vốn trầm mặc, tâm tình tôi không tốt cũng không nguyện ý nói chuyện nhiều, dẫn tới hai chúng tôi đi trên mặt đất bùn trơn trượt này giống như hai người chết, ngoại trừ tiếng bước chân rất nhỏ không có một chút tạp âm dư thừa.

Cuối vùng đất bùn nối liền với một mộ thất khác, chúng tôi vừa mới bước lên mặt đất gạch đá, chợt nghe sâu bên trong mộ thất truyền đến một giọng nữ ôn nhu, chỉ là nội dung người phụ nữ kia nói thật sự quá mức khí phách, khiến người ta không thể không quên mất sự tuyệt vời lộ ra trong thanh âm cô.

“Hai thằng cầu tạp chủng bọn mày còn dám chạy?! Bà cô đây cắt chân chó của tụi mày!”

Tiếng súng vang mang tính thị uy vẳng tới, là hai người đàn ông phẫn nộ gào rú, bô bô một tràn tiếng chim.

Tôi khước miệng co quắp vài cái, quay đầu nói với Đào Phong: “Chị Tuyền uy vũ.”

Chương 32

Trong tiếng súng vang kịch liệt không ngừng, tôi và Đào Phong liếc nhau, nhanh bước chạy về hướng phát ra.

Chung quanh đen ngịt âm trầm, tầm nhìn mặc dù so với quanh cầu tốt hơn nhiều, nhưng chỗ quá xa vẫn không cách nào trực tiếp nhờ ánh đèn pin nhìn thấy được, chỉ có thể thông qua tiếng động để nhận ra động tác của những người phía trước.

Chờ tôi và Đào Phong xuyên qua tầng tầng lớp lớp trở ngại rốt cuộc chạy tới, liền nhìn thấy Kỷ Tuyền một cú đá tạt ngang đá ngã gã ngoại quốc trên mặt đất, giày ống cao dùng thế sét

đánh không kịp bung tay dầm nát ngực đối phương, một tí cơ hội tránh né cũng không cho, sau đó thuận thể đem họng súng bán tự động tôi om đặt lên đầu người nọ.

“Giao đồ ra đây, nếu không bắn chết mày đó thằng chó!” Chân phải giẫm lên người ta của Kỷ Tuyên hơi tăng lực, thân thể cúi thấp xuống phía trước, đem họng súng đẩy lên.

Tôi nhìn bộ dáng Kỷ Tuyên khí phách lộ vẻ uy phong không thôi, thậm chí hóa ra cô gái này bình thường ở trước mặt chúng tôi coi như đã thu liễm rồi, đụng với mấy gã ngoại quốc này cả người đều biến thành đứa con gái ngang tàng, mồm miệng thô bạo so với tôi còn độc hơn.

Kỷ Tuyên lúc này cũng đã phát hiện chúng tôi, khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên, một ánh mắt gọn sóng liền ném sang đây.

Tôi vội bật ngón tay cái, biểu đạt kính ý và bội phục của tôi với cô ấy, ám chỉ của cô nhân thật không lừa ta, mỹ nhân là khó nuốt nhất những lời nói này quá chính con mẹ nó xác, Kỷ Tuyên nếu còn vút đôi mắt quyến rũ trắng trợn lẳng lơ đa tình đó như vậy, tôi đây chỉ có thể tự đâm hai mắt giả bộ không thấy.

“Sao hai người giờ mới tới.” Ông chú gấp gấp rống lên từ phía trước vòng về, nhìn thấy hai chúng tôi liền mắng xối xả: “Hai ông tướng này đuổi chút đường mà lè mà lè mề, đến sớm một bước sẽ không để chúng chạy, hiện tại, hay rồi vọt lược mọc cánh bay.” Nói rồi, qua đó đạp một cước vào gã ngoại quốc rên rĩ dưới thân Kỷ Tuyên: “Thứ kia thấy thế nào cũng không có khả năng trên người loại hàng này.”

Tôi thấy ông chú cực kỳ tức giận, tựa hồ còn chưa biết đồ đã được chúng tôi lấy vào tay, vì vậy bán một cái nút thắt, hỏi: “Chú nói họ chạy, ngoại trừ đứa trước mặt này còn ai nữa?”

“Đương nhiên là thằng ngoại quốc lông vàng cùng con đàn bà tóc đen kia, nếu ả đàn bà kia không đột ngột xuất hiện, cũng không đến nỗi chỉ bắt được một tên.” Ông chú vẻ mặt cay đắng tủi hờn vuốt cằm, hẳn đang tính toán chúng tôi có bao nhiêu khả năng đuổi theo bắt được đồ vật.

“Vậy làm sao bây giờ? Chú nghĩ ra biện pháp gì chưa?” Nói xong, tôi quét mắt liếc nhìn Đào Phong, thấy y đang nheo hai mắt bí hiểm khó dò nhìn tôi, cũng không giống như muốn vạch trần.

Xem ra người này cũng thích xem kịch vui... Tôi cong miệng, nghĩ không ra Đào Phong bình thường dưới bề ngoài lạnh lùng vô tình cũng ẩn tàng một trái tim muộn tao.

(Tiêu: Muộn Tao được nhìn thấy sớm nhất ở khu Hương Cảng và Đài Loan. Hiện nay từng bước trở thành từ ngữ lưu hành trong giới trẻ. Muộn Tao bình thường là chỉ người bề ngoài lãnh tĩnh, trầm mặc mà thực tế có nhiều tư tưởng và cá tính. Loại người này không dễ dàng biểu lộ biến hóa tình cảm hỉ nộ ái ố của bản thân ra ngoài, nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, thường biểu hiện ngoài dự đoán của mọi người. Loại biểu hiện này có một nhân tố biểu thị nhất định, nhưng trên mức độ nhất định cũng phản ánh hoạt động nội tâm chân thật của cá nhân đó.)

“Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể đuổi theo trước rồi hãy nói, Dao Phong tốc độ nhanh, vòng lên trước ngăn cản chúng, Tiểu Sở cậu từ bên kia qua, để ngửa chúng đi lệch đường đào tẩu, ta và Kỷ Tuyên...”

“Dừng, stop!” Tôi nghe ông chú cản nhằn lại nhai bố trí nhiệm vụ, vội vàng đưa tay làm một động tác ngừng, cứ tiếp tục như vậy đợi ông ấy an bài thỏa đáng tất cả, lại biết đồ đã sớm vào tay, không lộ da tôi mới lạ, có vài trò đùa phải biết chừng mực.

“Kỳ thật là thế này, chúng tôi trước đó truy tìm người phụ nữ kia, từ chỗ cô ta đoạt được một cái túi, chú xem.....” “Tôi giả bộ ngốc nghếch, cười chỉ chỉ ba lô Dao Phong.

Ông chú thông minh lắm, nghĩ một chút là hiểu ngay tôi đang trêu chọc ông, mắng một câu “Cậu cái thằng nhóc thôi tha này”, đưa tay liền đánh tới.

Dao Phong không biết là vô tình hay cố ý, đồng thời khi ông chú làm bộ muốn đánh lấy ra túi kia đưa tới trước mặt ông, mặt không chút thay đổi nói: “Đồ ở đây.”

Tôi vừa thấy có người giúp tôi chặn đạn, lập tức bày ra vẻ mặt nghiêm túc tròn phía sau Dao Phong, không để ý tới ông chú lửa giận công tâm ném ra nhả đao.

“Trở về sẽ tính sổ với cậu.” Ông chú tiếp nhận túi, mắt liền chuyển dời sang thứ bên trong đó, ông cẩn thận lấy vật phẩm hình tròn kia ra, quay về hướng đèn pin mắt sói cẩn thận quan sát.

“Đúng là nó.” Ông chú gật đầu, thần sắc trịnh trọng nói: “Trong giấy Khâu Ma Lạt Ma ghi lại Đá Huyền Cơ, có nó, chúng ta có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.”

Nghe vậy, tôi nhìn cục đá tròn cổ quái kia, phát hiện nó do mấy tảng đá dày mỏng không đồng nhất tạo thành, bên mép một vòng hình răng cưa, phía trên khắc đầy văn tự cổ xưa, thoạt nhìn vô cùng thần bí, cũng không biết thứ này cùng mục tiêu kế tiếp của chúng tôi đến tột cùng có quan hệ gì.

Ông chú nhìn ra nghi hoặc của tôi, đem cục đá cất kỹ trả lại cho Dao Phong, thở dài nói: “Hiện giờ không phải lúc nói chuyện, chờ ra ngoài sẽ nói cho cậu biết chuyện gì xảy ra, việc này không thoát khỏi liên quan với Sở gia, cậu sớm muộn cũng phải biết toàn bộ.”

“Ừ.” Tôi gật đầu, biết ông chú đây là uyển chuyển nói cho tôi biết, nếu tôi đã lên thuyền kẻ trộm, thì không thể thoát khỏi sự tình này nữa, nhìn tất cả mọi người ở đây đều là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, họ sớm muộn gì cũng sẽ cho tôi biết rõ ràng tất cả, đến lúc đó cho dù tôi muốn hất tay mặc kệ cũng không được, bởi vì con người chính là một loài sinh vật không hài hòa như vậy, lúc không biết có thể giả vờ cái gì cũng không có, một khi đã dấn thân vào, vậy càng không thể vãn hồi.

Chấp niệm và dục niệm mới là thứ đáng sợ nhất.

Hướng chỉ từ biểu hiện của lũ ngoại quốc này đến xem, chúng hiển nhiên ôm mục đích giống chúng tôi, đều là vì khối đá này, cái này khiến sự tình trở nên càng thêm phức tạp, nếu họ tìm kiếm viên đá này là có ráp tâm khác cũng không sao, nhưng nếu lũ ngoại quốc này cũng đang

điều tra sự kiện năm đó, vậy không thể không làm cho người ta suy đoán, họ làm sao biết ẩn tình trong đó.

Tôi ngắm Dao Phong, nhớ tới bộ dáng không tình nguyện của lão Sở trước đó, đột nhiên có chút hiểu rõ tâm tình của y.

Đầm nước trước mắt này sâu không thấy đáy, chính là một cái đầm nước bản bị khuấy đục.

Hiện giờ mục tiêu quan trọng nhất thuận lợi vào tay, chúng tôi không còn gì bận tâm nữa, ông chủ nhìn lướt qua gã ngoại quốc đang bị Kỷ Tuyên chen ép dẫm nát lòng bàn chân, ánh mắt lộ ra một mặt tàn nhẫn.

“Sớm biết đá huyền cơ đã trong tay chúng ta, vừa rồi sẽ không phải thủ hạ lưu tình, để chúng sống sót chạy đi ngược lại phiên toái, tai họa ngấm càng ít đối với chúng ta càng có lợi.” Ông chủ tiếc hận cảm thán nói.

“Hiện giờ nói việc này có ích gì, tên cẩu tạp chủng kia xử lý thế nào?” Kỷ Tuyên dùng súng bắn tự động vỗ vỗ mặt gã ngoại quốc kia, dọa đối phương chảy tầng tầng mồ hôi lạnh.

“Trói lại ném ở đây.” Ông chủ chĩa chĩa dưới chân, không chút nghĩ ngợi trả lời: “Chúng ta làm người không thể quá tuyệt, mọi việc lưu một đường sống, lấp kín miệng hắn, lột sạch, tay chân trói chặt ném ở đây, có thể chạy thoát không thì phải xem vận may của hắn.”

Nghe lời ông chủ nói, tôi thoáng sửng sốt, lập tức nhanh nhẹn từ trong ba lô lấy ra dây trói, tâm nói sau này chộc ai cũng không thể chộc ông chủ, cái này mới gọi là bụng dạ độc ác chân chính, cả miệng cũng lấp kín, lột sạch, trói chặt, còn nghĩ mình để lại đường sống cho người khác, lòng dạ đàn bà có độc mấy chỉ sợ cũng độc không bằng tâm của ông chủ này đâu.....

Lột sạch một gã đàn ông, hơn nữa là một gã đàn ông ngoại quốc, việc này thấy thế nào cũng dọa người.

Kỷ Tuyên ở loại thời điểm này phát huy hết sức thiên phú nữ giới của cô, làm nũng giả vờ đáng yêu chơi xấu, tuyên bố muốn thủ vững sự dè dặt và bảo thủ thân là nữ nhân của mình, tuyệt đối không nhìn trộm thân thể đàn ông khác.

Dao Phong vẻ mặt không thay đổi, mặt lạnh đi tới phía trước, làm bộ muốn đi dò đường.

Ông chủ lấy có đau lưng, trốn một bên một mình nghiên cứu.

Chỉ còn lại tôi, nhìn gã ngoại quốc thần sắc kinh hoàng trước mắt, hết cách lắc lắc đầu.

Chuyện mất mặt mấy cũng phải có người đi làm, mà tôi rõ ràng chính là người sắp mất mặt này.....

Rửa bọn họ mơ thấy đàn ông ngoại quốc sung sức trần truồng ba đêm, hay là đang trên giường Không sư phụ tiếp nhận giáo điều... Tôi lấy ra dây trói, trong bụng ác độc nghĩ.

(Tiêu: Không sư phụ hình như là một nhân vật nào đó trong phim con heo:-?)

Giải quyết xong gã ngoại quốc, tôi thu dọn ba lô, xoay người đi tìm những người khác.

Tôi nghĩ đến vết thương ở vai Dao Phong, liền bảo ông chú thay y băng bó, mặc dù bản thân Dao Phong cho rằng thể này không hề gì, nhưng tôi vẫn muốn xử lý chút, trước đó chỉ có hai chúng tôi, đồ dùng cấp cứu đều trong ba lô ông chú, cho nên không thể kịp thời xử lý, hiện giờ băng bó mới biết, vết thương trên vai Dao Phong kỳ thật rất nghiêm trọng, lúc ấy y nói tôi không sao cả, hóa ra chỉ là qua loa lấy lệ, vết thương đỏ tươi kia nhìn mà phát hoảng, khiến lòng tôi cực kỳ không thoải mái.

Sau khi băng bó đơn giản, ông chú nói vết thương Dao Phong phải đến bệnh viện, đồ dùng cấp cứu trên tay ông nhiều lắm cũng chỉ chống đỡ một thời gian ngắn, trị liệu vết thương không đầy đủ như vậy là không được.

“Thằng nhóc này chỉ thích cậy mạnh.” Ông chú liếc mắt nhìn tôi, trong ánh mắt có chút bất đắc dĩ cũng có an ủi, nói cho tôi biết đây là tính cách của Dao Phong, đừng quá tự trách.

Tôi khoát khoát tay tỏ vẻ trong lòng hiểu rõ, ý bảo họ nắm chắc thời gian, rời khỏi đây trước hãy nói.

Bốn người một đường cẩn thận cảnh giác, khắp nơi đề phòng người phụ nữ tóc đen có khả năng bày cạm bẫy, dùng tốc độ cực nhanh lòng sục đường ra.

Tôi vì nghĩ mãi đến thương thể của Dao Phong, luôn không nhịn được lén nhìn, có mấy lần suýt bị y bắt được, rất dọa người.

Gian mộ thất này trông trái dị thường, bên trong không bày biện gì, hoặc nói nó cũng không phải một gian mộ thất đầy đủ chính quy, ngược lại như là tác phẩm vẫn chưa hoàn thành, bốn phía rất nhiều chỗ vẫn có thể nhìn thấy gạch đá bị tinh thể dạng viên bao phủ, thậm chí có tường thể vẫn cùng vách động thiên nhiên nối liền vào nhau, sửa chữa vô cùng đơn sơ.

Tôi nghĩ, đây là một phần lãng hợp táng không phải của Định Tông và Hải Mê Thất hậu, có lẽ chỉ là thứ đồ dư thừa ra.

“Hai người kia chạy nhanh thật, có phải đã ra ngoài rồi không?” Kỳ Tuyên khoác súng bán tự động trên vai, quay đầu hỏi ông chú.

“Có khả năng, nơi này là bộ phận bỏ hoang khi tu kiến lăng mộ, có lẽ có ám đạo thông ra ngoài, thời cổ xây lăng hậu hoàng đế dùng người sống tuần tể, những người đó bị đóng cửa chết trong cỗ mộ sẽ không một mực chờ chết, mới đều sẽ nghĩ biện pháp trốn đi, loại lăng điện bỏ hoang này chính là chỗ yếu nhất, bình thường không có cơ quan gì.” Ông chú nhìn quanh bốn phía, nói: “Ta nghĩ nơi này có thể là một ngôi mộ khác, có lẽ là khối bảo địa phong thủy của ai đó bị hoàng đế nhầm trúng, xây lăng điện hơn phân nửa mới phát hiện nguyên lai đã bị tiền nhân chiếm đoạt, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là buông tha nơi này xây lại chỗ khác, miễn cho phá hủy phong thủy của long mạch, đưa tới tai họa.”

Ông chú vừa dứt lời, xa xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng nổ ầm vang, chúng tôi liếc mắt nhìn nhau, phát hiện dưới chân, tựa hồ cũng đang run động, chung quanh hết thấy đều bắt đầu lay động.

“Xảy ra chuyện gì?” Tôi thầm mắng một tiếng mẹ, nghĩ thềm chẳng lẽ thật sự bị ông chú nói trúng, đưa tới tai họa rồi?

Chương 33

Trận trận tiếng nổ, từng đợt sóng nối tiếp nhau, chúng tôi đứng ở trung tâm mộ thất, cứ như đang đứng trên con thuyền nhỏ đang lắc lư, thân thể theo mặt đất rung động không ngừng, thỉnh thoảng có đá vụn thật nhỏ từ phía trên rơi xuống, giống như hạt mưa nện trên người chúng tôi, tôi nhìn mặt đất từ từ sinh ra vết nứt, trong lòng không khống chế được dâng lên một cỗ khủng hoảng.

“Không thể nào, sứt lún?!” Kỷ Tuyên ôm đầu tránh né vài khối gạch vỡ rơi xuống trên đỉnh đầu, kinh ngạc nhìn ông chú, nhìn ra được, cô cũng chưa từng gặp qua tình huống như vậy.

“Không phải sứt lún.” Ông chú thoáng trầm ngâm vài giây, sắc mặt nhất thời đại biến, tức giận mắng một câu: “Con mẹ nó, là con đàn bà kia, tâm thật độc ác, ả muốn dùng thuốc nổ phá hủy ngôi mộ này, để chúng ta chết hết ở đây!”

“Cô ta muốn nổ chết chúng ta?!” Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Tuyên nháy mắt trắng bệch, cô trừng to đôi mắt sáng, khó tin nhìn sâu bên trong mộ thất: “À cho nổ tung nơi này cũng không lấy được đồ vật, ả tới cùng có ý đồ gì chứ!”

“Mặc kệ cô ta có ý đồ gì, chúng ta hiện giờ phải mau chóng rời khỏi đây, nếu không thật sự sẽ biến thành vật bồi táng đó! Ta một năm tuổi rồi chết không tiếc, ba đứa tuyệt đối không thể táng thân tại chỗ thế này!” Ông chú quét mắt liếc ba người chúng tôi, khế cắn môi như đã hạ quyết tâm nào đó, tay lớn vung lên, dẫn đầu chạy nhanh vào trong bóng tối.

Tôi thấy trong sắc mặt ông chú có chút khác thường, ánh mắt ông ấy nhìn về phía ba chúng tôi cực kỳ kiên định, phảng phất như đã không màng đến sinh tử nữa, không khỏi cảm thán ông chú làm người quyết đoán thẳng thắn, đầu năm nay, thiết tình tìm người như ông ấy có được bao nhiêu, huống chi là loại quên mình vì người không để ý đến sống chết như ông chú. So với ông ấy, tôi quả thực chính là một kẻ nhu nhược nhất như chuột.

Tôi âm thầm phỉ nhổ bản thân, dưới chân không chút ngại ngùng, chạy sát theo ông chú và Đào Phong phía trước, nghĩ thềm nếu lần này ông trời nể mặt, để bốn chúng tôi còn mạng ra ngoài, nhất định phải cùng ba người họ kết bái, sau này mặc kệ tới đâu, họ đều là huynh đệ của Sở Dương tôi.

Mộ thất bỏ hoang âm u ẩm ướt bởi vì đợt nổ mạnh này mà không còn vắng vẻ ngột ngạt nữa, ngược lại có thêm chút sinh khí, nhưng tính nguy hiểm cũng không vì vậy mà giảm xuống, chung quanh không ngừng sứt lở đá vụn gạch vỡ rơi đầy, một ít xà ngang kết cấu bằng gỗ mang theo bụi bặm tích tụ nhiều năm, ầm ầm đổ xuống mặt đất.

Chúng tôi vừa chạy vừa né, một mặt muốn phòng ngừa bị cự thạch xà ngang rơi trúng, một mặt lại phải tăng tốc tìm kiếm thông đạo chạy thoát thân, cả tràng diện gà bay chó sủa hỗn loạn không chịu nổi.

Trái tim tôi nhảy thành thịch, trong tai tiếng gầm rú vang vọng không ngừng biến thành chất xúc tác chí mạng, làm sâu thêm nỗi sợ hãi với tử vong của tôi, cũng tăng nhanh mức độ hỗn loạn trong lối suy nghĩ của tôi, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là chạy, không ngừng chạy!

Loại thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, dừng lại cũng chỉ có một đường chết.

Ánh đèn pin quét qua lại trong mộ thất sụt lún càng lộ vẻ ngổn ngang cùng cuống cuống, có vài con quỷ quái nhỏ từ trong loạn thạch xà ngang chui đầu ra, phảng phất như đang kỳ quái sao trụ sở của chúng lại đột nhiên biến thành như vậy, đáng tiếc quỷ quái dù sao cũng khác với con người, chúng từng chết một lần, có gì đi nữa bất quá cũng chỉ hồn phi phách diệt, mộ thất sụp hay không chẳng liên quan gì mấy đến chúng nó, làm không xong đối với chúng mà nói xem như chỉ là sửa chữa cải tiến lại mà thôi.

Có con quỷ mắt thấy chúng tôi trốn sút đầu mẻ trán, cư nhiên vươn chân muốn ngáng chân Kỷ Tuyền, tôi lanh tay lẹ mắt kéo Kỷ Tuyền một cái, thuận thế đá con quỷ nọ sang bên, xoay người tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc này chúng tôi đến một cái bệ cao, phát hiện phía dưới khói đặc từng cụm ánh lửa ngút trời, nghĩ đến nhất định là khi nổ đã có chút nhiên liệu gây cháy được châm bên trong mộ, chẳng qua cứ thế, đường chạy trốn của chúng tôi càng trở nên gian nan.

“Không khí nơi này ẩm ướt như vậy, lửa còn có thể đốt hùng hực như thế, chúng tôi gần đó có một cửa ra tương tự như sông ngầm, không khí lưu thông rất nhanh, chúng ta chỉ cần tìm được con sông ngầm kia, theo nước chảy ra ngoài là được.” Ông chú đưa tay chỉ phía trước, nhìn chúng tôi nói: “Đừng sững sờ đó nữa, đi nhanh lên, nếu không chờ lửa cháy to hơn, chúng ta không bị nện chết cũng bị chết cháy trước.”

Đao Phong gật đầu, thấp giọng nói: “Bên này.”

Chúng tôi đi theo phía sau Đao Phong, nơi thể lửa cháy yếu hơn mà chạy thoát thân, sóng nhiệt phả vào mặt, xua tan sự tăm tối và âm trầm ban đầu trong mộ thất, khiến nơi này hoàn toàn biến thành một mảnh biển lửa.

Ông chú thấy thể lửa càng thêm hung mãnh, vội vàng từ trong ba lô lấy ra vài mảnh vải rách, xem chừng chính là trước đó ông ấy xé nát áo mình còn sót lại.

Ông ấy lấy ra nước khoáng dùng cấp cứu, vẩy lên vài vụn, sau đó phát cho chúng tôi nói: “Đem cái này bịt lên mặt mũi miệng, đừng kéo xuống, đây là để bảo vệ mạng!”

Chúng tôi thoáng cái cũng đều hiểu được một chút thường thức chạy trốn khỏi đám cháy, biết đây là để ngừa hít vào quá nhiều khói, bởi vì phần lớn người chết vì hỏa hoạn không phải chết cháy, mà là bị ngộ độc khói mà chết. Vì vậy tiếp nhận vài ẩm, vội vàng che trên mặt.

“Làm sao đây, chạy sang bên kia?” Tôi nhìn bốn phía, phát hiện nơi này rối như tơ vò, thấy thế nào cũng không giống có đường đào tẩu.

“Không phải nói có sông ngầm sao, sông đâu?” Kỷ Tuyên cũng rất cuống, nhìn về mặt cô như là hận không thể lấy súng bán tự động trên tay đem tất cả cự thạch chắn đường bắn nát vậy.

“Ồ đây.” Đào Phong đột nhiên đưa một ngón tay, chúng tôi theo hướng ngón tay y nhìn lại, liền nhìn thấy người phụ nữ tóc đen kia đang cùng một gã ngoại quốc lóe vào một cửa ngầm.

“Sẽ không sai đâu, con ả kia nhất định đã tìm được sông ngầm, chuẩn bị tốt đường lui, mới dám làm ra động tĩnh lớn như vậy.” Ông chú đồng ý nhìn Đào Phong tiếp tục nói: “Đi theo sau chúng, khi cần thiết trực tiếp động thủ, đừng mềm lòng.”

Kỷ Tuyên hiểu ý, đem súng bán tự động đặt ở vị trí tùy thời có thể giơ lên nổ súng, phần hận mím môi.

Chúng tôi dọc theo con đường người phụ nữ tóc đen đào tẩu chạy đông chạy tây, giữa khe lửa càng ngày càng hẹp chạy thật mạng, hơi thở tử vong nương theo liệt hỏa hùng hực ùn ùn kéo đến cùng đá vụn mảnh gỗ đánh úp về phía chúng tôi, hồng ngân cản chúng tôi, hóa thành một nhóm ác linh thủ mộ mới.

Đá vụn nổ bung ra ngăn cản đường đi, chỉ để lại một tí khe hở chứa đủ một người qua lại.

Chúng tôi quyết định để Đào Phong qua trước, Kỷ Tuyên nhì tôi ba, ông chú bọc hậu.

Ai ngờ khi Đào Phong đi qua, tôi vô tình liếc mắt nhìn về phía trước, cư nhiên nhìn thấy một con ác quỷ dữ tợn diện mục xấu xí, tay nâng một viên đá to thô ngẩn, cười giả tạo muốn lấp kín lộ khẩu.

Mắt thấy viên đá nặng nề chắc nịch kia sẽ hạ xuống, tôi gấp gáp cả người đổ mồ hôi, trong lúc nhất thời hoàn toàn mất chủ ý, dưới loại tình huống này tôi căn bản không cách nào ngăn được động tác của nó, cũng không cách nào lập tức tóm Đào Phong về, chỉ có thể giật mình tại chỗ, hét lớn: “Đào Phong!”

Nếu để cho viên đá hạ xuống, Đào Phong nhất định sẽ bị chôn vùi trong đồng phế tích này, tôi không muốn trơ mắt nhìn y chết, tình thế cấp bách không tự chủ được vọt tới, đồng thời trong đầu không ngừng ảo tưởng mình có thể giống siêu nhân, dễ dàng nâng viên đá kia, như vậy, tôi và Đào Phong đều có thể yên ổn vô sự.

Ngay lúc tôi vô lực để làm, mắt thấy sẽ cùng Đào Phong bị đập thành bánh thịt, viên đá rơi xuống kia cư nhiên quỷ dị đứng giữa không trung, Kỷ Tuyên và ông chú trong tiếng gào của tôi cũng đã chú ý tới viên đá kia, cũng thấy toàn bộ quá trình viên đá hạ xuống, cứ thế thoát nhìn thật giống như đang làm trò ảo thuật, phảng phất như có một nhà ảo thuật khoát lác đang dùng hình viên đá trắng kiện này trước mắt mọi người.

“Thế này... Là sao?” Ông chú ngửa đầu nhìn viên đá nọ, kinh hãi thì thào nói.

Tôi lau mồ hôi nhỏ vào mắt, cũng đã không còn rảnh quan tâm đến bất kỳ thứ gì khác, bởi vì trước mặt tôi, nữ quý Hải Mê Thất từng bị tôi đối phó kia cứ nhiên lại xuất hiện, chẳng qua cùng quan hệ đối địch khi đó bất đồng, mái tóc dài thật dày như thác nước của nữ quý trước mắt dựng thẳng đứng lên, cuốn lấy viên đá kia không cho nó rơi xuống, đôi mắt đẹp đỏ tươi, vẫn không hề nhúc nhích nhìn tôi.

“Cô...” Tôi trợn mắt há mồm, nhìn chằm chằm hoa văn quý dị trên trán nàng có chút luống cuống tay chân, nhìn ra được, hoa văn kia cùng văn ấn màu đen trên ngón tay tôi giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ nói, tôi lúc ấy không phải chế phục nàng, mà là biến nàng thành ‘Triệu hoán thú’? Nàng có thể chính là nguyên thân của hoa văn trên ngón tay tôi, tùy thời trốn bên cạnh tôi, yên lặng nhìn tôi, sau đó lúc tôi gặp nguy hiểm đến tính mạng sẽ ra hỗ trợ không? Chẳng qua dùng lung tung một dị thuật, là có thể lấy được một mỹ nữ quý tốt như vậy để dùng, vận khí này không khỏi quá tốt nhỉ...

Suy nghĩ một chút ra ngoài mua tờ vé số, không chừng năm trăm vạn kế tiếp chính là tôi đó...

Tâm tình tôi phức tạp mĩa mai, kinh nghi bất định cùng nữ quý đối mặt.

Ông chú phản ứng lại đầu tiên, hung hăng vỗ tôi nói: “Đừng lo lắng nữa, đi nhanh lên! Có chuyện gì ra ngoài rồi hãy nói!”

“Dạ.” Tôi gật đầu, vừa đi theo sau Kỷ Tuyên tiến vào khe đá, vừa không yên tâm liên tiếp quay đầu lại quan sát nữ quý, nghĩ thầm nó lợi hại như vậy, làm sao cam tâm tình nguyện thần phục tôi, chẳng lẽ chỉ là vì sức mạnh phong quý thuật này sao.

Song vô luận thế nào, chỉ cần qua được nguy hiểm này trước, những thứ khác cũng có thể đợi ngày sau giải quyết.

Sau khi chui ra khỏi đồng phế thạch, chung quanh thế lửa nhất thời nhỏ hẳn đi, chúng tôi chạy đến trước cửa ngầm, phát hiện cửa đá này đang chậm rãi khép kín, duy chỉ lộ ra chút khe hở này, ngay cả ngón tay cũng duỗi không vào.

Ông chú quay đầu nhìn một chút, chỉ vào một cây cột đá cự long xa xa nói: “Trong miệng thạch long kia phun lửa, chỉ sợ sẽ là cơ quan của cửa này, ả đàn bà kia trước khi đi mở cơ quan trong miệng thạch long, muốn phong kín đường lui duy nhất của chúng ta, ta đi tắt nó, các cậu chờ ở đây.”

Tôi nhìn ông chú nhấc chân liền đi, không khỏi thấp giọng nói: “Một mình chú đi rất nguy hiểm, con giúp chú...”

“Không cần.” Ông chú cũng không quay đầu lại cắt ngang tôi: “Nơi này loạn như vậy, nhiều người ngược lại vướng chân vướng tay.”

Dứt lời, một mình tự ý đi đến, còn lại ba chúng tôi ở tại chỗ nhìn nhau.

Đạo Phong hiển nhiên rất tin tưởng ông chú, đối với lời ông chú nói không chút nghi vấn, hắc miêu trong ba lô y lúc này lộ đầu ra, mắt mèo màu kim quang ngăm nhìn tôi và Kỷ Tuyền, phút chốc lại rút về.

Tôi thấy bộ dáng nó cực kỳ thú vị, không như ngày xưa uy phong đến vậy, liền muốn trêu chọc, đáng tiếc tay còn chưa động, cửa đá bên cạnh liền rắc một tiếng chậm rãi dâng lên.

“Chú đã thành công rồi.” Chúng tôi kinh hãi nhìn cửa đá hoàn toàn mở ra, cảm thán ông chú quả thật hữu dũng hữu mưu.

Song không đợi chúng tôi kinh hãi xong, phía sau đột ngột vang lên một trận tiếng nổ đất rung núi chuyển, tiếng nổ mạnh dữ dội vang vọng trong óc, đánh cho mỗi người chúng tôi không kịp trở tay, sức ép cuộn cuộn mãnh liệt đem chúng tôi không hề chuẩn bị dùng sức ném bay ra ngoài, lăn ra ngoài cửa, vô số đá vụn đánh trên người, trước mắt một mảnh long trời lở đất, lúc sáng lúc tối.

Tôi bị sức ép hất bay đồng thời trán đập lên đá, đau nhức bất chợt khiến trước mắt tôi một mảnh mờ mịt, trong lòng lại giống như chìm vào kẽ băng nứt, chỉ còn một mặt trắng xóa.

Chúng tôi đứng xa như vậy còn bị trùng kích mãnh liệt thành thế này, ông chú sẽ ra sao đây...

Chương 34

Vụ nổ điên cuồng mà mãnh liệt qua đi, tôi lập tức từ trên mặt đất đứng dậy, cắn chặt răng

muốn xông trở về, mặc dù lý trí không ngừng tự nói với mình, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng sống sót dưới loại trùng kích này, nhưng trong lòng như cũ khát vọng tìm được bóng dáng ông chú. Khát vọng kia hoàn toàn không tồn tại kỳ tích phát sinh.

Hiện giờ hết thấy đều đã rất sáng tỏ, là người phụ nữ kia sắp đặt thuốc nổ gần cơ quan, cô ta đã sớm tính toán được chúng tôi sẽ đi tắt cơ quan, vì vậy muốn một lần nổ chết chúng tôi, lại không ngờ rằng ông chú cao tay hơn, ngờ được cô ta sẽ gian lận ở cơ quan, cuối cùng chọn hy sinh chính mình, giúp chúng tôi chạy trốn.

Cũng bởi vì thế, ông chú khi đó mới không cho bất cứ ai trong chúng tôi theo ông đồng hành, kiên trì một mình đi tắt cơ quan... Ông ấy cố ý để cho ba chúng tôi chạy thoát, hoàn toàn không để mắt đến sinh tử của mình.

Nói thật, trước khi tới đây, tôi chưa bao giờ nghĩ tới một người phụ nữ có thể lòng dạ nham hiểm đến tận mức này, khắp nơi tính kế xảo diệu, không tiếc nhiều lần thiết kế cạm bẫy ám toán, nhất định muốn đẩy chúng tôi vào chỗ chết, nói cô ta tâm địa rắn rết cũng không quá.

Sự lún phụ cận cửa sắt càng ngày càng nghiêm trọng, không ngừng có cự thạch từ đỉnh đầu rơi xuống, tôi nhịn đau đón khắp nơi trên người, dùng cả tay lẫn chân liều mạng muốn trở ngược lại tìm ông chú, tâm tình cấp thiết và khát vọng đã hoàn toàn thiêu hủy lý trí tôi, hiện giờ trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ, đó chính là hy vọng ông chú đừng xảy ra chuyện.

“Sở Dương!” Đào Phong trong lúc hỗn loạn túm lấy tôi, vẻ mặt nôn nóng gầm nhẹ: “Anh trở lại muốn chết sao?! Mau nhanh chóng rời khỏi đây, không cần lo cho Ngô Mưu!”

“Tại sao bỏ mặc Ngô Mưu, chú ấy có khả năng còn chưa chết!” Mắt tôi như muốn nứt ra, tình huống nguy cấp trước mắt khiến trong đầu tôi hoàn toàn rối như tơ vò, tiếng nổ vang bốn phía cùng khuôn mặt lạnh lùng của Đào Phong càng tăng thêm sự phần nộ dữ dội của tôi: “Con mẹ nó cậu tự hỏi lương tâm cậu đi, là chú cứu chúng ta, cậu tại sao có thể nói đi là đi!”

Nghe xong lời của tôi, Đào Phong vẻ mặt không thay đổi, chỉ là mày nhíu càng sâu hơn, tay phải không mang găng của y gắt gao kéo tôi, không cho phép tôi xô dịch nửa phần, cặp mắt đen nhánh kia âm u thâm thúy, tựa như có lời gì muốn nói.

Song vô luận y muốn nói gì, tôi bây giờ cũng không muốn nghe, trong lòng tôi, sống chết của ông chú càng quan trọng hơn, có một cơ hội để chạy thoát, tôi tuyệt đối không thể buông tha.

Trên tay tôi dùng sức, vừa định giãy thoát khỏi ràng buộc của y, chợt nghe phía sau lại truyền đến tiếng nổ sập một luồng sóng khí cường đại hơn trước âm âm trùng kích sang.

“Cẩn thận!” Sắc mặt Đào Phong khê biến, mạnh đẩy nhào tôi.

Trong khoảnh khắc long trời lở đất, tôi cảm thấy tất cả gạch đá dưới thân đều đã vỡ nứt ra, cả mặt đất đều bắt đầu sụp xuống, mộ thất nguyên bản trong phút chốc hoàn toàn thay đổi diện mạo, triệt để nát tan thành một mảnh phế tích.

Tôi được Đào Phong che chở trong ngực, hai người bị sóng khí đánh nhào, không cách nào không chế ngã xuống phía dưới.

Đầu tôi ở giây phút tiếng nổ vang lên oành một tiếng, nếu trước đó tôi còn có thể tự lừa gạt bản thân ông chú còn sống, vậy cú nổ vừa rồi chính là đang nói cho tôi biết, người nọ đã không còn khả năng xuất hiện nữa, nếu tôi vừa rồi trở về tìm kiếm, giờ phút này hậu quả nhất định không thể lường được.

Ngô Mưu đã chết, cùng hàng vạn hàng nghìn ác quỷ trong mộ này chôn cùng, cũng đã định sẽ an nghỉ nơi đây. Ông ấy vì cứu chúng tôi mà chết, là bị người phụ nữ họ Đường kia hại chết.

Hàng hà đất đá như mưa đánh trên người, trong quá trình lăn lộn, Đào Phong dường như bị vật gì đó đập phải, y sống chết che chở tôi, ôm chặt đầu tôi trước ngực, đột ngột kêu lên một tiếng đau đớn, nghe đến tim tôi cũng run rẩy theo, một nơi nào đó dưới đáy lòng cư nhiên mơ hồ đau đớn lạ lùng.

Tôi khê cắn môi, nhắm mắt lại, vươn cánh tay ôm lại y, thân hình thon dài rắn chắc kia giữa phế tích mộ thất hỗn loạn nguy hiểm này lại trở thành nơi ấm áp duy nhất.

Tôi biết tôi ấu trĩ buồn cười tâm tiểu nhân, tôi không biết bảo toàn đại cục chỉ biết loạn phát nóng nảy, Đào Phong căn bản không phải loại người vô tình này, y chỉ là nhìn thấu bản chất của sự việc, không muốn để tôi đi chịu chết thêm nữa mà thôi, tôi lại vô cớ quấy rối, cuối cùng còn để y phải bảo vệ tôi.

Tôi mắng oan y, lại không nghĩ tới tâm tình y, tôi căn bản không hiểu cho y, cứ dùng suy nghĩ âm u để đoán nội tâm y.

Những việc này kỳ thật tôi điều hiểu được, nhưng hoàn toàn không cách nào khống chế được bản thân, tôi không muốn nghĩ quá tốt về y, bởi vì sợ bại lộ sự xấu xí của bản thân, nhưng khi sự thật từng chút mở xé trước mắt tôi, tôi biết mình đã không còn biện pháp tìm lý do gì cự tuyệt y nữa.

Sự dịu dàng và bao dung của Đào Phong, giấu dưới bề ngoài lạnh lùng nọ, chỉ cần ở cùng y một thời gian ngắn là có thể nhận ra.

Hiện giờ chú đã chết, tôi tuyệt đối không thể để Đào Phong và Kỷ Tuyên lại xảy ra chuyện.

Trong tai nghe được tiếng nước rào rào, tôi cảm thấy thân thể, chợt lạnh, mở mắt ra lại, phát hiện chúng tôi cư nhiên đã ngã vào trong nước rồi.

Đèn pin mất sồi trong lúc quay cuồng chẳng biết đã văng đi đâu, tôi túm lấy ba lô, từ bên trong lấy ra đèn pin dự trữ, bật sáng chiếu về phía chân, nghĩ đây đại khái chính là sông ngầm mà ông chú đã nói.

“Đào Phong?” Tôi phát hiện Đào Phong sau khi rơi xuống nước thì không lên tiếng nữa, vội vàng cầm đèn pin tìm kiếm bốn phía, không bao lâu ngay cách đó không xa tìm được y.

Chúng tôi trước khi rơi xuống nước đụng vào cự thạch bị ép buộc tách ra, may mà cách không xa.

Tôi chạy tới đưa y từ trong vùng nước nông nâng dậy, nhìn thấy hai mắt y nhắm nghiền môi trắng bệch, trán và bụng máu chảy không ngừng.

“Đào Phong, tỉnh tỉnh!” Tôi nhất thời luống cuống tay chân, nghĩ đến trên người chúng tôi cũng không còn đồ dùng cấp cứu, không thể làm gì khác hơn là cởi áo khoác của mình bọc lấy người y, bởi vì máu kia nhiều lắm, nguồn sáng trong tay tôi lại cực kỳ có hạn, không cách nào kiểm tra băng bó.

Lúc này Kỷ Tuyên tập tễnh bước sang, súng và đèn pin của cô trong quá trình té rớt đã không thấy bóng dáng, chắc là nghe được thanh âm mới tìm được chúng tôi.

Tôi nhìn bộ dáng cô quần áo tán loạn đầu bù tóc rối, không nhịn được có chút thương tiếc, cô ấy dù sao cũng là một phụ nữ, trải qua việc này trong lòng khẳng định sẽ không dễ chịu chút nào.

“Đào Phong thế nào?” Kỷ Tuyên nhìn Đào Phong nằm trong lòng tôi, có chút bất lực hỏi: “Chúng ta còn có thể rời khỏi đây không?”

“Có thể.” Tôi gật gật đầu, dùng y phục của mình bọc chặt Đào Phong, sau đó nói với Kỷ Tuyên: “Đây là sông ngầm mà chú đã nói, nơi này có gió, nước chảy cũng rất xiết, phía trước khẳng định có cửa ra.”

Thấy lông mày Kỷ Tuyền giãn ra chút, tôi tiếp tục nói: “Trong ba lô chị có dây thừng không, cột tôi và Dao Phong lại, vạn nhất lát nữa phải xuống nước tôi không có cách nào ôm được cậu ấy.”

Kỷ Tuyền nghe vậy nhìn tôi một chút, không nói hai lời liền cởi áo da của mình, lấy ra dao dài, hai ba cái cắt quần áo thành sợi dài: “Dùng cái này đi, dây của cậu đã buộc gã nước ngoài kia rồi, của tôi thì ba lô vừa rồi bị cắt rách đã rơi mất.”

“Ừ.” Tôi thoáng sửng sốt, lập tức tiếp nhận sợi dây, dưới sự trợ giúp của Kỷ Tuyền buộc Dao Phong trên lưng.

Động tác lớn như thế Dao Phong cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, điều này làm tôi nhin không được lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức mang y đến bệnh viện chữa trị, tôi sợ y sẽ giống như ông chú, đột ngột rời khỏi tôi.

Cổng Dao Phong, tôi và Kỷ Tuyền một đường di chuyển dọc theo con sông ngầm, chung quanh âm lạnh âm u, nước sông lạnh buốt thấu xương, chúng tôi trải qua đại nạn, còn chưa tìm được đường sống, ai cũng không có tâm tình nói chuyện.

Hơn nữa cái chết của ông chú, với chúng tôi mà nói đều là một đả kích nghiêm trọng, không ai nguyện ý nhắc tới.

Cổ tức giận nóng nảy trước nay chưa từng có trong lòng tôi kia, sau khi Dao Phong bị thương hôn mê, đã biến thành phần nộ lạnh lẽo chôn giấu dưới đáy lòng, thù này nhất định phải báo, tôi không cách nào nuốt xuống cục tức này, xem như chưa từng phát sinh chuyện gì mà đối đãi, à đàn bà kia không chết tử tế được, ông chú đã chết, tôi phải khiến cô ta nợ máu trả bằng máu, hơn nữa phần của Dao Phong, toàn bộ trả về cho ả.

Ông chú là ân nhân cứu mạng của chúng tôi, ông ấy là vì cứu chúng tôi mới bị ả đàn bà kia hại chết, chuyện này tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Sông ngầm càng đi càng sâu, đến cuối cùng chúng tôi phải lặn xuống để đi, cũng may kỹ thuật bơi của tôi cũng tầm tạm, cộng một người miễn cưỡng có thể duy trì tốc độ nhất định.

Sông ngầm vào sâu bên trong là một cơ quan song sắt, khoảng cách giữa song sắt không nhỏ, nhưng không cách nào đủ cho một người trưởng thành lách qua, trong lòng tôi lạnh lẽo, không ngờ đến đây cũng có cơ quan cản đường, chẳng lẽ chúng tôi thật sự phải chết tại đây sao?

Kỷ Tuyền bơi qua thử một chút, phát hiện song sắt vô cùng chắc chắn, dùng tay không có khả năng mở ra, lúc quay đầu lại nhìn phía tôi, lại dường như chợt thấy được thứ gì đó, vì vậy ra hiệu bảo tôi chờ tại chỗ, tự mình bơi trở về.

Chờ khi cô ấy trở lại, trên thân có một chút biến hóa, mà song sắt vốn đóng kín kia cũng đã chậm rãi mở ra.

Tôi ngấm phần ngực cô, biết cô hẳn đã cởi nịt ngực ra cố định cơ quan rồi, nhìn bộ dáng của cô, trên người sợ rằng cũng chỉ còn thừa lại nội y này.

Kỷ Tuyên phát giác tôi đang nhìn cô, hung ác trừng mắt liếc tôi, dẫn đi bơi về phía trước.

Chúng tôi bơi trong sông ngầm khoảng thời gian không ngắn, ba người đều gần đến cực hạn, tôi lo lắng thương thế của Đào Phong, quạt tay chân càng nhanh hơn.

Sau một trận nước xiết vọt tới, chúng tôi được nước sông đẩy vào một hồ nước nhỏ, nước sông từ trong lỗ nhỏ của vách núi chảy ra, tụ hợp trong hồ nước này, hình thành một đường thác nước xinh xắn.

Lê thân thể nặng nề, chậm chậm cõng Đào Phong lên bờ, nước bùn trên người chúng tôi khi lặn xuống nước vọt cái đã sạch sẽ, vết máu lại như trước rõ ràng.

Tôi ôm Đào Phong vào lòng, nắm bàn tay lạnh như băng của y, trong lòng có loại xúc động muốn khóc.

Chúng tôi lần này đi ra, đã chết một người, trọng thương một người, hai người còn sống cũng đều người không ra người quý không ra quý, thật sự bi thảm đến cùng cực.

Hơn nữa Đào Phong hiện giờ sinh tử chưa định, tôi và Kỷ Tuyên chỉ có thể tìm về xe trước, lái xe chở Đào Phong đến bệnh viện phụ cận gần đây.

“Nơi này hẳn là cách chỗ chúng ta dừng xe không xa.” Kỷ Tuyên hai tay ôm chặt lấy mình, lạnh cóng run lấy lấy: “Cứu Đào Phong trước quan trọng hơn, đi nhanh thôi.”

Tôi thấy môi cô ấy rét phát tím, vội cởi bộ quần áo duy nhất của mình ra bọc trên người cô.

“Trong núi lạnh thế, thân thể chị dễ trần sao được.” Kỷ Tuyên đưa tay muốn từ chối, nhìn thấy vẻ mặt của tôi thì ngừng lại: “Cậu...”

Tôi biết cô ấy muốn nói gì, khoát tay áo bảo: “Đừng nói nữa, đi nhanh lên.”

Nói xong, cắn răng một cái ôm xóc Đào Phong lên, bắt đầu bước nhanh chạy chậm.

Kỷ Tuyên vẫn còn nhớ đường này tương đối rõ ràng, chúng tôi chạy không lâu, quả nhiên tìm về được chỗ đậu xe ban đầu.

Từ trong túi Đào Phong tìm được chìa khóa, chúng tôi mở cốp sau lấy ra đồ dùng cấp cứu cùng quần áo dự trữ, Kỷ Tuyên tiến vào ghế chính lái ô tô lao như bay, tôi ôm Đào Phong ngồi phía sau tiến hành sơ cứu vết thương đơn giản cho y.

Ô tô một đường xóc nảy lái vô cùng nguy hiểm, tôi lại hoàn toàn không còn tâm tư để ý đến việc này, chỉ cầm chặt lồng bọc lấy Đào Phong ôm vào trong ngực, giống như trâu bảo không muốn buông tay.

Ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, tôi cúi đầu nghịch ngón tay mình, trong lòng rối như tơ vò, không ngừng cầu khẩn Đào Phong có thể bình yên vô sự, Kỷ Tuyền ngồi bên cạnh tôi, đồng dạng lo lắng nhìn chăm chăm đèn đỏ.

Bệnh viện này là bệnh viện huyện phụ cận, mặc dù quy mô hơi nhỏ, cũng may thiết bị đều rất đầy đủ, nghe bà con chỉ đường nói, đây đã là bệnh viện tốt nhất rồi.

Tôi và Kỷ Tuyền lúc nâng Đào Phong vào, ánh mắt bác sĩ và y tá nhìn chúng tôi đều rất kỳ quái, rõ ràng đang hoài nghi thân phận của chúng tôi, tôi vì quá mức mệt nhọc và nôn nóng, cơ hồ là gào lên đem lý do đã sớm nghĩ ra nói cho họ biết, tôi nói chúng tôi là lữ khách tự lái xe đến đây du lịch, ở trên núi bị sạt lở, người anh em của tôi bị chôn vùi, lúc đào ra người đã hôn mê, bảo họ mau chóng cứu người đừng nói mấy lời dư thừa nữa.

Bác sĩ kia đại khái là thấy tôi nói năng khẩn thiết, thần tình lo lắng không giống giả vờ, vội vàng gọi người đưa Đào Phong vào phòng cấp cứu.

Sau đó, chính là sự chờ đợi dài đằng đẳng.

Vết thương trên người tôi và Kỷ Tuyền đã xử lý thỏa đáng, trong mộ trúng độc cũng không có cảm giác gì nữa, nghĩ có lẽ là thuốc tê hạn chế thời gian, hai chúng tôi bây giờ ở ngoài phòng cấp cứu hy vọng nhất chính là Đào Phong có thể bình an.

Tôi thấy Kỷ Tuyền rõ ràng đã mệt mỏi đến cực điểm, nhưng như trước cứng rắn chịu đựng ngồi bên cạnh chờ, không khỏi trong lòng mềm nhũn, nói với cô ấy: “Chị ngủ trước một lát đi, em trông là được, khi nào sẽ đánh thức chị ngay.”

Kỷ Tuyền nhấp nháy môi, ánh mắt phức tạp nhìn tôi chốc lát, nói: “Cậu không nghỉ ngơi sao, trước đó cậu còn ói ra máu, có muốn để họ kiểm tra chút không?”

“Không sao đâu.” Tôi khoát tay, đứng dậy nói: “Em đi lấy thăm sang đây, thuận tiện hút thuốc, chị mệt thì ngủ một chút đi.”

Nói xong, tôi vừa ra ngoài vừa từ trong túi lấy điện thoại di động ra.

Sau khi Đào Phong phẫu thuật xong phỏng chừng phải nằm viện một thời gian ngắn, phí phẫu thuật cùng phí nằm viện về sau còn chưa sắp xếp, ông chú mắt, Đào Phong hôn mê bất tỉnh, trên người tôi và Kỷ Tuyền lại không mang nhiều tiền mặt thế, huống chi một đại nam nhân tôi ở đây, cũng không thể bảo cô ấy chi tiền, cũng may tôi mang theo thẻ ngân hàng, bảo Lão Sở thu xếp chút tiền sang ứng cứu vẫn được.

Nghĩ vậy, tôi liền bấm gọi về nhà, tóm tắt giản lược tình huống trước mắt của tôi cho Lão Sở, Lão Sở sau khi nghe xong, biết tâm tình tôi không tốt, cũng không hỏi nhiều, chỉ đồng ý tôi nay sẽ gửi tiền vào thẻ của tôi, bảo tôi sau khi về nhà kể hết sự tình cho ông nghe.

Sau đó nói cho tôi biết, mẹ vô cùng lo lắng cho tôi, cú điện thoại này gọi rất kịp thời, nếu muộn thêm vài ngày không có tin tức, bà chỉ e sẽ ra cả bên ngoài để tìm tôi.

Trong lòng tôi âm ập, nhanh chóng đáp ứng xử lý xong chuyện bên này sẽ lập tức chạy về, nghĩ đến mẹ khẳng định sốt ruột muốn chết, trở về phải bồi tội đáng hoàng với mẹ.

Trong lòng nhiều chuyện, bước đi không nhìn đường, lúc tới cổng tôi không cẩn thận đụng vào một người đàn ông, người đàn ông kia nhìn qua có chút quen mắt lạ lùng, bộ dáng khoảng bốn năm chục tuổi, thân thể cực kỳ thẳng tắp, đi trên đường phong thái hiên ngang, người đến trung niên cũng không có dấu hiệu phát tướng, vóc người bảo trì rất tốt, gầy gò mà khỏe khoắn.

Tôi đụng phải ông ta lập tức cúi đầu nói câu xin lỗi, khi ngẩng đầu lên lại bị thứ phía sau ông ta chặn động tới cực điểm, cơ hồ khiến tôi quên che giấu kêu to lên.

Đó là một oan hồn, hơn nữa là đàn ông thân mang áo giáp khí thế uy mãnh, nó cùng chủ nhân của nó giống nhau, đều nhìn chằm chằm tôi không chuyển mắt, chẳng qua hai tròng mắt đỏ ngầu cùng dấu hiệu quý dị trên trán kia chứng minh, nó chỉ là một con quỷ, là loại quỷ bị người thu phục.

“Cậu họ Sở?” Người đàn ông nhận thấy được tầm mắt của tôi, khóe miệng lộ ra một mạt cười nghiền ngẫm, thấp giọng nói: “Thay tôi chào hỏi người nhà hiện tại của Sở gia.”

“Ông.....” Trong lòng tôi chửi thề hơn mười lần, đối nghịch với con nam quỷ này, nữ quỷ của tôi quả thực nhỏ yếu tới cực điểm, nhưng người đàn ông này sao cũng có oan hồn theo bên cạnh, hơn nữa liếc mắt một cái liền nhìn ra tôi là người Sở gia? Trong ấn tượng của tôi Sở gia chỉ giới giả nợ không có một nhân vật trâu bò như vậy đâu, nhưng nếu như ông ta không phải người Sở gia, hiện giờ thời đại này có nhà nào có thể lợi hại hơn Sở gia sao?

Lão Sở và ông chú cho tới giờ cũng chưa từng kể còn có người nào ở phương diện đối phó quỷ quái này tài giỏi hơn.

Ngay lúc tôi hoảng thần, người đàn ông kia đã mang theo oan hồn biến mất giữa hành lang, tìm tôi đập dữ dội, biết ở nơi công cộng thế này cho dù có chuyện cũng không thể hỏi, càng miễn bàn đến việc tôi và ông ta hoàn toàn là người xa lạ, bám người ta hỏi tới hỏi lui chẳng phải là vô cớ gây rối sao.

Trong lòng dư vị khiếp sợ vẫn chưa nguôi, tôi tới bãi đỗ xe, từ trong xe lấy ra thảm lông, thuốc lá cùng một ít bánh quy nén, lại tới cửa hàng nhỏ mua hai ly trà sữa nóng, lúc này mới vừa suy tư vừa trở lại phòng cấp cứu.

Kỷ Tuyên trong lúc tôi đi đã ngủ một chút, khi tôi ôm đồ về cô ấy mới vừa mở mắt, vẻ mặt nhìn tôi có chút lo lắng và sợ hãi.

“Sao còn chưa ra.” Cô ấy nói.

“Nhanh thôi, khẳng định không sao đâu.” Tôi đưa trà sữa và bánh quy cho cô ấy, trấn an cười nói.

“Đúng rồi, vừa nãy có một người đàn ông lại đây, hỏi tình hình Đào Phong thế nào, còn nói.....” Ánh mắt Kỳ Tuyền đột nhiên sắc bén hẳn, đưa tay ra hiệu nhỏ giọng nói: “Bảo chúng ta giữ kỹ đồ, cẩn thận người Đường gia.”

Tôi thoáng sững sốt, lập tức thận trọng trả lời: “Em biết rồi, chờ rời khỏi đây hãy nói.”

“Ừ.” Kỳ Tuyền gật đầu, tiếp nhận bánh quy cắn miếng nhỏ.

Đào Phong đến chập tối mới ra khỏi phòng cấp cứu, chẳng qua chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, bác sĩ nói phải quan sát một đêm, qua đêm nay sẽ không sao nữa, chưa tới vài ngày là có thể từ phòng chăm sóc đặc biệt chuyển tới phòng bệnh thường.

Tôi vừa nghe trong lòng lộp bộp một tiếng, sao lại nghiêm trọng như thế, xem chừng nếu chúng tôi chậm chút nữa, vậy có lẽ.....

Hắn không phải là khi đó cậu ấy vì bảo vệ tôi.....

Càng nghĩ càng ảo não, tôi bỗng dừng nghĩ, cho dù Đào Phong bây giờ sẽ tỉnh ngay thôi, tôi cũng không biết nên làm thế nào đối mặt với cậu ấy, tôi nợ cậu ấy nhiều lắm.

Hơn nữa việc này vừa bắt đầu, đá Huyền Cơ đã nắm trong tay, kế tiếp phải đợi sau khi Đào Phong tỉnh lại mới quyết định tiếp, chúng tôi vốn bốn người, hiện giờ thiếu một quân sư trọng yếu, về sau e rằng sẽ càng thêm gian nan.

Tôi nghĩ, tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn mới được, không chỉ không gây cản trở, tôi muốn có thể chân chính giúp trông chừng Đào Phong, không thể để cậu ấy vì tôi mà bị thương nữa.

Còn có người đàn ông kỳ quái kia, tôi muốn điều tra rõ ông ta rốt cuộc có thân phận gì, có quan hệ gì với Sở gia, trực giác nói cho tôi biết, người đàn ông này cùng tất cả mọi chuyện tôi gặp trước đó, đều có muôn nghìn mối dây liên kết.

Hai ngày sau, tôi đứng trước giường bệnh của Đào Phong, nhìn bộ dáng cậu ấy ngủ yên, trong lòng cuối cùng kiên định lại.

Bác sĩ nói cậu ấy sẽ tỉnh dậy ngay thôi, cơ bản đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, chẳng qua tay phải vì vết thương bả vai, có khả năng không cách nào linh hoạt được như trước đây.

Không biết Đào Phong tỉnh lại, nghe câu này sẽ có phản ứng gì, thân là người Đào gia, hai tay chính là tất cả của cậu ấy, hôm nay cánh tay phải bị thương, chẳng khác nào gia tăng thêm một nhược điểm cho cậu ấy.

Tôi có chút sợ hãi nhìn thấy cậu ấy thất vọng đau lòng, cho dù nó được che giấu dưới vẻ mặt lạnh lùng.

Thời gian thăm rất ngắn, tôi không thể ở chỗ này lâu hơn, song chỉ cần nhìn thấy cậu ấy không sao cả là tốt rồi, những thứ khác không quan trọng.

Tôi vươn tay trái, cong ngón trở cọ trên gương mặt tái nhợt của Đào Phong, có chút ham mê nhiệt độ trên người cậu ấy, điều này làm tôi hồi tưởng lại một màn khi mộ thất sụp xuống kia.

“Tôi đi trước, miễn cho cậu bây giờ nhìn thấy tôi sẽ mất hứng.” Tôi cười cười, biết rõ cậu ấy không nghe được nhưng vẫn tiếp tục nói: “Ông đây trở về tu luyện thêm, lần sau sẽ là tôi bảo vệ cậu.”

Nói xong, tôi từ trên cổ gỡ xuống một sợi dây chuyền, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay y.

Đó là lúc tôi còn rất nhỏ Lão Sở đi chùa cầu cho tôi, khi còn bé luôn phát sốt lạ lùng, hơn nữa liên tục không lùi, thân thể cực kỳ không tốt, Lão Sở rất lo lắng, liền ngàn dặm xa xôi chạy đến Vân Nam cầu bùa hộ mệnh cho tôi, bùa hộ mệnh này là một cái răng rất cổ quái, không rõ lai lịch, chẳng qua sau khi mang nó, tôi cũng không còn sinh bệnh nặng nữa, mức độ cảm cúm phát sốt cũng vô cùng thưa thớt.

Hiện giờ tôi cho Đào Phong cái răng này, hy vọng vết thương trên người cậu ấy mau chóng khỏi hẳn.

Ra khỏi phòng bệnh, vừa vặn đụng phải Kỷ Tuyên mua một đồng đồ ăn trở về, cô ấy ôm chúng vào trong ngực, giật mình nhìn tôi bộ dáng sẵn sàng xuất phát.

“Cậu muốn đi?”

Trực giác của phụ nữ đôi khi đáng sợ vậy đó.

Tôi khó xử gãi đầu, nói: “Đúng vậy, phí nhập viện và phí phẫu thuật đều đã thanh toán, chị ở đây trông Đào Phong là được rồi.”

“Cậu!” Kỷ Tuyên trừng mắt lên, nếu trong tay không ôm đồ, đã sớm một quyền đánh sang.

“Đào Phong còn chưa tỉnh, cậu đã muốn đi?!” Cô kiềm nén giọng rống giận: “Cậu để một mình tôi ở đây chăm sóc cậu ấy?”

“Ừ, em hiện giờ không có mặt mũi nào gặp cậu ấy.” Tôi bất đắc dĩ nhìn cô, đưa thẻ ngân hàng ra đặt vào trong lòng cô: “Tiền trong thẻ cũng đủ cho hai người dùng, mật mã là 211314, mặt sau thẻ có số điện thoại của em, Đào Phong tỉnh dậy nhớ gửi tin nhắn hoặc điện thoại cho em hay.”

“Cút xéo, cầm đi, bà đây không hiếm lạ gì đồ của cậu!” Kỷ Tuyên tức giận đùng đùng, giậm chân mắng: “Cậu là tên khốn không phải người! Bây giờ ở lại tôi sẽ tha thứ cho cậu!”

Nhưng tôi muốn trở về tu luyện mà chị gái à..... Thụt lùi vài bước nhìn Kỷ Tuyên, thấy cô ấy lại có tư thế muốn xông lên, tôi lập tức xoay người ừ té chạy, nghĩ thầm lần sau gặp lại, sợ rằng bà cô này sẽ cho tôi đẹp mặt đây.

Nhưng vì hết thấy về sau, lưng đeo chút bêu danh ấy tính là gì.

Lão Sở từng nói, Sở gia đã thật lâu chưa từng xuất hiện kỳ nhân dị sĩ nắm giữ thuật phong quý chân chính, tôi nghĩ, tôi sẽ là người kế tiếp đó.

Chương 36

Tôi mang kính đen, ngửa đầu tựa trên ghế dài công viên, vắt chéo chân thoải mái hưởng thụ ánh nắng ấm áp hiếm hoi vào mùa đông này.

Kể từ lúc chia tay Đào Phong Kỳ Tuyên, đã tròn hai tháng có lẻ, lúc này đang dịp tiết cuối đông, bầu trời cho dù có ánh nắng, cũng lạnh tựa hầm băng, há miệng là có thể thở ra khói trắng.

Bỗngưng một luồng khí âm lãnh phả thẳng vào mặt, tôi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân thình lình xuất hiện trước mắt, mắt hạnh đỏ tươi kia khẽ nhướn, đang chờ đợi cùng tôi đối diện, hoa văn quý dị trên trán trôi trôi nổi nổi, khiến nàng vốn đã xinh đẹp như tiên càng tăng thêm phần yêu mỹ.

Nàng là Hải Mê Thất hậu, phi tử của Nguyên Định Tông, hoàng hậu chấp chính Khâm Thực ba năm, sở hữu sự xinh đẹp và vóc dáng hơn người.

Nhưng hiện giờ vị Hải Mê Thất hậu vô cùng xinh đẹp này, đã biến thành quỷ nô thủ hạ đầu tiên của tôi, mà nét xinh đẹp kinh diễm người trần kia của nàng, sau khi nhìn vô số lần, cũng từ từ mất đi lực hấp dẫn với tôi.

Hai tháng trước, tôi phong trần mệt mỏi về đến nhà, Lão Sở nhìn thấy tôi trước hỷ sau kinh, cao thấp quét nhìn tôi một lần xong kéo tay tôi thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?! Mày làm gì mà rước một thân quỷ khí này trở về?”

“Quỷ khí?” Tim tôi căng thẳng, lập tức nghĩ tới hoa văn trên ngón tay, ngoài miệng lại che giấu cười nói: “Trộm mộ mà, khẳng định có quỷ khí.”

“Bớt nói nhảm vô bổ với ba đi, mày biết ba chính là chỉ loại nào!” Ánh mắt Lão Sở sắc bén, nhìn chăm chăm bộ dáng tôi như sư tử tức giận trước camera.

Tôi do dự có nên kể toàn bộ chuyện này cho Lão Sở hay không, thanh âm của mẹ đã từ trong phòng truyền đến.

Đối với một đứa bất hiếu như tôi, mẹ lần này không biểu hiện chút phần nộ nào, chỉ ôm tôi vào lòng ghen ngào nói: “Trở về là tốt rồi trở về là tốt rồi, muốn ăn cái gì, bây giờ mẹ lên phố mua cho.”

Tôi nghe mà mũi đau xót, cũng không biết nên mở miệng thế nào, chỉ liên tục gật đầu, tỏ vẻ mình nhất định ở nhà thành thành thật thật chờ mẹ về nấu cơm.

Ngay cả Lão Sở muốn phát hỏa với tôi, mẹ cũng mắng loạn một trận đuổi Lão Sở đi, kéo tôi ngồi trên sofa hỏi han, nói trước kia muốn cùng bạn bè ra ngoài chơi đều sẽ nói cho nhà biết một tiếng, sao lần này im lìm bỏ đi, hỏi tôi có phải đang giận bà không.

Tôi sững sốt, nghĩ thầm nào có chứ, sao mẹ lại nghĩ thế, rõ ràng chính là tôi không đúng, cư nhiên để mẹ lo lắng thành thế này.

Mấy phen trấn an giải thích xong, rốt cuộc dỗ được mẹ vui vẻ, mang theo túi tái chế lên phố mua sắm.

Lão Sở lúc này mới đen mặt từ trong phòng thò đầu ra, nói với tôi: “Lại đây, có việc kể với mày.”

Tôi thở dài một tiếng, trong lòng biết chạy không khỏi, không thể làm gì khác hơn là đi vào nhà đóng chặt cửa, giành trước chìa tay trái ra, nói: “Con quả thực đã chọc phải chút phiền toái, ở trong mộ đụng phải một con nữ quỷ, con đem trận đồ tống quỷ trên sách dùng mình hỏa khắc vào sau lưng cô ta, liền biến thành như vậy.”

Lão Sở nghe thế con mắt trừng to cơ hồ rơi xuống mặt đất, nắm lấy ngón tay tôi trái nhìn phải ngó, cuối cùng thần sắc bị thương thở dài: “Phải tới trốn cũng không thoát...”

Tôi kỳ quái Lão Sở vì sao vô cớ nói câu như vậy, liền hỏi: “Làm sao vậy, hoa văn này có phiền toái gì?”

“Phiền toái?” Lão Sở hừ một tiếng: “Đâu chỉ phiền toái, mày dùng đúng là thuật tống quỷ, nhưng là dị thuật kiêng kỵ nhất trong tống quỷ, quỷ bị nhân loại thu về dùng cho mình, gọi là quỷ nô, quỷ nô có một dấu hiệu chung, đó chính là tống quỷ ấn, tống quỷ ấn căn cứ vào tình hình của người chủ quỷ, sẽ hiện ra hình thái bất đồng, khắc ở một bộ phận nào đó trên người quỷ nô và chủ quỷ, chỉ cần một ngày tống quỷ ấn này còn tồn tại, quỷ nô sẽ không được vi phạm mệnh lệnh của chủ quỷ.”

“Thế chẳng phải rất tốt sao?” Nghe Lão Sở giải thích, tôi có chút kinh hãi, nghĩ thầm nếu thật sự là vậy, sau này trộm mộ sẽ tiện hơn, tất cả những chuyện không thể làm giao cho quỷ nô đi làm, nhất định làm ít công to.

Khó trách phái phong quỷ lại trở thành nhân tài kiệt xuất trong giới trộm mộ, đây rõ ràng là chuyện chỉ cần chỉ tay năm ngón mà.

“Tốt cái rắm!” Ai ngờ Lão Sở thấy tôi lộ sắc mặt vui mừng, khuôn mặt già nua càng đen như đất nòi: “Ba mày sao lại sinh ra cái thứ bất lực như mày chứ, mày vừa rồi có phải nghĩ sau này chuyện gì cũng giao hết cho quỷ nô làm không? Ba cho mày biết, tống quỷ ấn này sở dĩ kiêng kỵ, chính là vì nó đối với quỷ chủ có lợi ích lớn, hại còn lớn hơn, mày cho rằng mày sử dụng dị thuật bắt một con quỷ lưu lại nhân gian, thì không trả giá gì sao, trả giá chính là thọ mệnh của chính mày đó!”

“Thọ mệnh...” Tôi nhất thời phản ứng không kịp, sững sờ tại chỗ nhìn Lão Sở, trong đầu không ngừng vang vọng hai chữ này.

“Túng quỷ ấn kia khắc trên một phần thân thể mây, liền giảm bớt một phần thọ mệnh của mây, mây giống như đang dùng thọ mệnh của mình để kéo dài thời gian quỷ nô lưu lại!” Lão Sở vừa giận vừa hận, lo âu nhìn hoa văn trên ngón tay tôi, như muốn tìm thứ gì đó khoét nó xuống: “Mây nghĩ rằng ba tại sao lại không dạy cái này cho mây, chính là vì phong quỷ thuật cấp càng cao, tính hủy diệt đối với bản thân thầy phong quỷ càng lớn, thầy phong quỷ thành danh qua các thế hệ Sở gia cũng không sống quá năm mươi, họ động vào nhiều kiêng kỵ quá, cuối cùng không cách nào thu tay lại, phải đem thọ mệnh của chính mình công hiến ra, người quỷ không chung đường, chung quy không thể quá mức thân cận, bảo trì không được khoảng cách, đó chính là tử lộ.”

Lão Sở sau khi nói xong trầm mặc hồi lâu, nhìn tôi tiếp tục nói: “Ba mây không trông cậy mây tiền đồ lớn mức nào, chỉ hy vọng mây có thể dài mệnh trăm tuổi, bình an qua cả đời này, Sở gia chúng ta trước kia tạo nghiệt không ít, trả cũng đã trả không sai biệt lắm rồi, từ thế hệ ông nội mây bắt đầu rửa tay gác kiếm, không hề lẫn lộn giở trò với người chết nữa, ba dạy mây độ oán, là muốn cho mây có chiêu trò bảo vệ tính mạng, ai ngờ mây lại tự mình đánh bậy đánh bạ học xong túng quỷ...”

“Thứ này có thể bỏ đi được không?” Tôi vừa nghe sai phái quỷ nô cư nhiên cần trả giá thăm dữ vậy, không khỏi cả người rét run, nhớ tới chính mình trước kia luôn oán giận Lão Sở không phúc hậu, hiện tại mới hiểu được, ông là lo toan đủ đường cho tôi, hy vọng tôi giống người thường an ổn sống cả đời.

Lão Sở nói năng chua ngoa tâm đầu hủ, tôi lại chẳng mấy may hiểu cho ông.

“Nếu dễ dàng bỏ đi như vậy, ba còn giả vờ ở đây sót ruột làm chi, ôi...”

Tôi thấy bộ dáng bất đắc dĩ bi ai của Lão Sở, trong lòng có chút khó chịu, dù sao cũng là cha mình, chung quy để ông lo lắng cho tôi, lương tâm tôi không chịu nổi, ông hy vọng tôi bình an cả đời, tôi làm sao không mong ông dài mệnh trăm tuổi.

Đáng tiếc chuyện cho tới giờ, nói gì nữa cũng không còn ý nghĩa, chuyện đã xảy ra, tôi chỉ có thể cố gắng tìm kiếm phương pháp khác thay đổi nó, trong nhà chỉ có mình tôi là con trai độc nhất, nếu tôi vô duyên vô cớ chết đi, ai thay tôi làm tròn đạo hiếu, hầu hạ cha mẹ? Cho dù tương lai cưới vợ sinh con, tôi cũng không thể hoàn toàn an tâm, bởi vì phụ nữ quá dễ thay đổi, ai có thể cam đoan cô ta sau khi tôi đi rồi sẽ không tìm cơ hội dấn con tái giá.

Nhưng lúc này không còn cách nào khác, trước khi có thể giải trừ túng quỷ ấn trên ngón tay, tôi trước tiên phải thích ứng với con nữ quỷ từ cổ mộ chui ra này, hướng chỉ về sao e rằng còn phải làm chút việc nữa, giải quyết xong chuyện Đào Phong nói rồi sẽ chậm rãi đối phó túng quỷ ấn cũng không muộn.

Lão Sở cùng tôi thương lượng một chút, cuối cùng đồng ý với ý kiến của tôi, ông bảo tôi nghiên cứu kỹ càng cổ thuật phong quỷ, không chừng chờ tôi hoàn toàn nắm giữ những cái còn lại rồi, sẽ tự nhiên ngộ ra phương pháp giải trừ ấn ký.

Lời tuy là thế, nhưng trong lòng chúng tôi đều biết, cơ hội kia kỳ thật cực kỳ nhỏ, nếu không tại sao Sở gia nhiều dị sĩ tài ba như vậy đều chỉ sống đến năm mươi, sinh mệnh ngắn ngủi của họ chính là minh chứng tốt nhất cho việc nghịch thiên của thuật phong quỷ.

Trước khi chính thức bắt đầu đặt ra mục tiêu tu luyện, tôi cân nhắc xem có nên đến bệnh viện kiểm tra toàn diện không.

Nói thật, độc của con mộ thú của Đào Phong, trong lòng tôi đến nay đều canh cánh, mang theo độc đi làm việc, chung quy có chút bất an.

Không ngờ sau khi kể loại suy nghĩ này cho Lão Sở, ông lại lắc đầu, vỗ vai tôi nói: “Thằng ngốc này, phải mà mày có nửa phần khôn khéo của ba mày thì ba mày cũng thỏa mãn rồi, mày nói xem sao mày lại dốt vậy chứ, phạm là người có đầu óc đều phải nghĩ ra rồi chứ, ba mày đây tính tình như thế, nếu biết ai hạ độc thủ mày, thì sẽ thờ ơ đứng nhìn sao? Yên tâm, thằng nhóc Đào gia kia nhẹ dạ, đã sớm giải độc cho mày rồi, ba mày chính là thấy nó không thật sự hạ độc, mới thả nó đi, nếu không sớm đã xông lên theo nó liều mạng rồi.”

Tôi nghe vậy trợn mắt há hốc mồm sững sờ tại chỗ, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, nhớ tới hai tháng trước từ bệnh viện rời đi, Đào Phong vẫn hôn mê bất tỉnh, trong lòng có chút cảm thụ không rõ ràng.

Y chưa bao giờ nghĩ tới việc thật sự hại tôi, tôi lại không quan tâm đến an nguy của y một mình rời đi, như vậy xem chừng, tôi đại khái mới là kẻ lãnh huyết vô tình nhất.

“Không biết cậu ấy bây giờ thế nào.” Mang theo nữ quỷ Tiểu Hải dạo loanh quanh trong công viên, tôi đá cục đá dưới chân, đột nhiên có chút hoài niệm quãng thời gian ở cùng họ, Đào Phong là người tốt, nếu thật sự kết nghĩa anh em với y, nhất định là chuyện vui vẻ nhất đời tôi đây.

Chẳng qua sau khi tôi không có dũng khí rời đi, y có lẽ sẽ không nguyện ý gần gũi với tôi nữa.

Hai tháng này dưới sự trợ giúp của Lão Sở, tôi đã thăm dò hơn phân nửa giảng giải trong sách về thuật phong quỷ, ngay cả phần nội dung cấm kỵ, cũng đã lần lượt bị tôi nghiên cứu sơ lược.

Tôi hôm nay, thao túng một con quỷ quái thật là hạ bút thành văn, độ hóa một ít oan hồn bình thường cũng dễ như trở bàn tay, duy chỉ có vài tờ nội dung cuối cùng trong sách không dám tùy tiện thử.

Bởi vì câu nói đầu tiên là “Dùng dương phủ âm, cực dương tất diệt”, Lão Sở nói một trong chữ “Dương” này nhất định là chỉ dương thọ, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể dùng bậy.

Tôi ghi nhớ lời Lão Sở, chỉ thí nghiệm đi thí nghiệm lại nội dung trong sách, rút gọn biến hóa, mãi đến khi hoàn toàn nắm chắc, hoặc sáng tạo ra tuyệt kỹ độc môn riêng mình mới thôi.

Đạo tu luyện, có khởi đầu ắt có kết thúc, từ ngày tôi bắt đầu chân chính tu luyện thuật phong quỷ, cuộc đời tôi trước đó xem như đã kết thúc, tôi tiếp nhận thuật phong quỷ, chẳng khác nào

tiếp nhận một loại nhân sinh mới, vận mệnh của bản thân tôi đã thay đổi, vậy phải tự mình nắm lấy.

Từ công viên một đường lắt lư trở về thôn, tôi thuận tay mua chút thức ăn, dự định buổi tối dứt khoát đến dốc núi Hoang Tước xem, chỗ kia quý nhiều, vừa vận huấn luyện Tiểu Hải một chút.

Tiểu Hải này là tên tôi thuận miệng đặt, muốn trách thì trách chính cô ta ngốc quá tự nhiên, chung quy thích thừa dịp tôi ngủ nằm sắp lên người tôi, chờ tôi tỉnh dậy dùng cái khuôn mặt chết lặng kia hù dọa tôi.

Mới đầu tôi quả thực bị dọa sợ vài lần, nhiều lần quá cũng không còn cảm giác nữa, có đôi khi cảm thấy cô ta ngơ ngác rất đáng yêu, có đôi khi lại muốn túm đến cho ăn đập một trận.

Lúc sắp đến cửa nhà, tôi phát hiện mấy bác gái hàng xóm lân cận chụm đầu vào nhau thăm thăm thì thì chẳng biết đang thảo luận gì, tôi thấy các bà ấy cứ nhìn vào hướng nhà tôi, nghĩ thăm chẳng lẽ trong nhà xảy ra chuyện gì, vì vậy vội vàng bước nhanh hơn.

Song sau khi vòng qua một khúc rẽ, nhìn thấy trước cửa nhà đậu chiếc xe Cayenne màu đen quen mắt kia, tôi biết mình nghĩ sai rồi, dưới chân khựng lại, tiện đà khước miệng nhếch lên một mặt cười bĩ, hai tay cầm túi quần sai bước qua đó.

Chương 37

Quay qua ngoại viện, đẩy cửa tiến vào phòng khách, quả nhiên thấy trên sofa ngồi hai tên nhìn quen mắt, song bầu không khí trong phòng quý dị nói cho tôi biết, tôi trở về rất không đúng lúc.

“Ồi chào, hai người đã tới rồi.” Tôi quét mắt hướng về phía Lão Sở đang nháy mắt với tôi cùng Dao Phong mặt không chút thay đổi ngồi bên cạnh Kỷ Tuyên, lại nhìn một chút mẹ và Kỷ Tuyên đang hùng hực thảo luận chuyện gì đó, tâm tình nhất thời vô cùng phức tạp.

“Thằng oắt con, còn không mau lại đây chào hỏi khách khứa.” Lão Sở giả vờ nghiêm túc khụ một tiếng, vừa nháy mắt vừa nói với tôi: “Người ta đều đã chờ mày ở đây hai tiếng rồi.”

Tôi thấy Lão Sở vui vẻ hòa nhã như vậy, nghĩ thầm trước đó không phải còn thủy hỏa khó dung sao, thế nào nhanh như vậy liền dờn trận tuyến rồi, Lão Sở lại diễn trò cở đầu tường gì?

(Tiêu: Cỏ Đầu Tường để chỉ gió chiều nào theo chiều ấy.)

Dao Phong nhìn thấy tôi, trên mặt không có một chút biến hóa, tay phải duỗi về phía bàn trà cầm lấy hai quả hạch đào, ngón tay hơi bóp chặt, chợt nghe hai tiếng “răng rắc”, khi mở lại tay ra hai quả hạch đào nọ đã hoàn toàn bể thành mẩu vụn.

Đạo Phong đưa quả hạch đào vỡ cho Kỷ Tuyên, người nọ vẻ mặt đắc ý liếc mắt nhìn tôi, tiếp theo xoay người chia cho mẹ một nửa, ngoài miệng nói: “Chị, ăn quả hạch đào này, chị xem bọn em mang theo Tiểu Đào rất tiện, ăn quả hạch đào cũng không cần tự mình ra tay.”

“Woa, đúng đó, sao sức Tiểu Đào lại lớn vậy, quả hạch đào này bình thường chị dùng búa gõ cũng gõ không ra đấy, cậu ấy một tay liền bóp mở được?” Mẹ nhận lấy hạch đào, vừa ăn vừa tươi cười hỏi.

Xem chừng, mẹ đã hoàn toàn bị hai vị này thu phục, khó trách Lão Sở cò đầu tường ngã nhanh như vậy. Sau khi trải qua sự kiện “trốn đi”, mẹ mơ hồ có xu hướng chủ vị, Lão Sở trước mắt tương đối không có địa vị, cho nên Lão Sở sẽ theo ý mẹ cũng là chuyện đương nhiên.

Song khiến tôi ngạc nhiên không phải chuyện này, mà là cánh tay bị thương nghiêm trọng kia của Đạo Phong.

Nếu tôi không nhìn lầm, vừa nãy khi Đạo Phong bóp nát quả hạch đào cũng không dùng nhiều lực lắm, bộ dáng dễ dàng nọ tựa như bóp chết con kiến, Đạo Phong sức lớn vô cùng, nếu trước khi bị thương, bóp vỡ dưa tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên, nhưng quả hạch đào trong nhà này, thường ngày đều là tôi tốn hết sức mới gõ mở được cho mẹ và Lão Sở, cậu ấy cư nhiên sau khi bị thương cũng có thể dễ dàng đối phó, chẳng lẽ tay cậu ấy không sao cả, là bác sĩ kia có ý thổi phồng muốn gạt tiền thuốc men?

Nghĩ vậy, tôi nhin không được mở miệng hỏi: “Đạo Phong.....Cậu, tay cậu không sao chứ?”

Con người u tối của Đạo Phong đảo đến, không biết tại sao lại nhìn đến nỗi hô hấp của tôi cứng lại, tim quý dị bắt đầu đập tăng tốc.

“Không sao.” Nhìn tôi trong chốc lát, cậu ấy xoay đầu lại, nhàn nhạt nói.

“Đừng nghe cậu ta nói nhảm.” Kỷ Tuyên nghe vậy cười nhạo một tiếng, trừng mắt với tôi nói: “Làm sao có thể không có việc gì, phải làm hơn một tháng phục hồi chức năng đấy, trước kia có thể một tay bóp nát táo, nếu không sót ruột đến tìm ai đó, không chừng sẽ khôi phục càng triệt để hơn chút.”

“Chị Tuyên.....” Nghe ra trào phúng trong lời Kỷ Tuyên, trong lòng tôi tựa như bị mũi nhọn đâm vào, thế nào cũng không thoải mái, lại càng không dám nhìn tới Đạo Phong, bởi vì cậu ấy bị thương ít nhất có nửa phần trách nhiệm của tôi.

Nhưng tôi không muốn trốn tránh nữa, cũng không muốn lẩn trốn Đạo Phong, nói thật ra tôi thích ở cùng với cậu ấy, cùng cậu ấy làm việc luôn có loại cảm giác thả lỏng, nếu chỉ vì sự yếu đuối vô năng của tôi mà mất đi một người anh em, đây chẳng phải là lợi bất cập hại sao.

Cười khỏ, tôi ép buộc bản thân nhìn về phía Đạo Phong, sau khi nhận thấy được tầm mắt của tôi, Đạo Phong đứng lên ra khỏi phòng, tôi thoáng sửng sốt, lúc cậu ấy đi ngang qua tôi cơ hồ muốn nắm lấy cái tay kia của cậu ấy, nhưng lý trí nói cho tôi biết, làm như vậy hậu quả sẽ chỉ làm bản thân càng thêm thấp hèn.

Kỷ Tuyền sau khi Đào Phong đi rồi lập tức tới nhéo tôi một cái, đoạt lấy cái túi trên tay tôi nói: “Cậu đi dạo với cậu ấy, một giờ sau trở về ăn cơm chiều.”

Nói xong, cô ấy gấp gấp đẩy tôi ra ngoài cửa, xoay người tiếp tục ứng phó với mẹ hoàn toàn không rõ tình huống.

Đứng ngoài cửa, tôi phát hiện Đào Phong đang chờ tôi cách đó không xa, vội vàng bước nhanh qua đó, cùng cậu ấy sóng vai ra khỏi ngoại viện.

Mùa đông thời tiết lạnh dữ dội, không còn luồng hơi ấm trong phòng nữa, cả người đều rét xám hờn.

Tôi mang theo Đào Phong đi về hướng công viên, trong lòng cân nhắc nên mở miệng như thế nào.

“Tay cậu thật sự không sao nữa?” Nhìn sườn mặt lạnh lùng của cậu ấy, tôi thử hỏi: “Ngày đó bác sĩ nói với tôi, vai phải cậu bị thương nặng, sẽ ảnh hưởng đến cả cánh tay.”

Đào Phong nghe được lời tôi dưới chân thoáng khựng lại, lập tức tiếp tục vừa đi vừa nói: “Không nghiêm trọng như Kỷ Tuyền nói đâu.”

Vậy là thật sự có chuyện rồi...

Không thể nói là tư vị gì, tôi bắt đầu có chút hối hận khi ấy không ở lại, song ngẫm lại thành quả hiện giờ, lại cảm thấy làm vậy là đáng giá, phé vật không giúp được gì, sẽ chỉ làm Đào Phong có cơ hội bị thương nhiều hơn, tôi không muốn làm một kẻ bất lực đi đâu cũng cần người khác bảo vệ.

Nhưng hiện giờ, tôi muốn biết Đào Phong đang nghĩ gì, cậu ấy có phải đang hiểu lầm tôi không, cho rằng tôi không muốn gặp mặt họ nữa?

“Đào Phong.....” Do dự làm sao mở miệng, tôi quay đầu lại bắt chợt đối diện với một đôi mắt mèo vàng óng, sợ đến mấy câu sau tôi chưa kịp nói đại não đã trực tiếp buột ra thành: “Ồi móa nó!”

Con mèo nọ từ chỗ sau nón trùm của áo Đào Phong chui ra, khôn khéo mở to mắt nhìn chòng chọc tôi vài giây, sau đó dờn mục tiêu, vươn vượt mèo nhỏ, hướng về phía sau tôi vỗ bốp bốp.

Tôi liếc mắt về phía sau, lúc này mới hiểu được nó đang chơi với Tiểu Hải, Tiểu Hải đại khái lần đầu tiên nhìn thấy động vật có thể kết nối với nó, hiếu kỳ dùng ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn trên đầu hắc miêu, hoàn toàn không để ý tới chủ nhân tôi đây còn đang bàn chuyện phía trước.

Đào Phong thấy tôi nói đến giữa chừng thì dừng lại nhìn mèo, chẳng những không hỏi tới, ngược lại thấp giọng nói: “Anh không phải sợ nữa.”

“Sợ cái gì?” Tôi bị cậu ấy hỏi có chút mù mờ, đầu óc chưa kịp vận chuyển, hồi lâu sau mới ý thức được cậu ấy muốn chỉ cái gì, lập tức nói: “Làm sao có thể, cậu quá coi thường tôi, đòi tôi không sợ nhất chính là quỷ quái, làm sao lại sợ thứ này! Tôi nói rồi sẽ giúp cậu tìm được thứ cậu muốn, thì khẳng định sẽ giúp đến cùng, cậu đừng suy nghĩ nhiều.”

Biết Đào Phong xem tôi như kẻ nhất gan, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ lửa giận, giọng điệu không nhịn được có chút tồi tệ. Thiên tính vạn toán cũng không tính được, cậu ấy cứ nhiên cho rằng tôi nhất gan sợ phiền phức mới lâm trận bỏ chạy.

“Ừ.” Đào Phong không nói gì nữa, từ trong túi lấy ra hai bức ảnh đưa cho tôi, nói: “Vật mang ra được từ dưới đó đã nhờ người sang tay bán đi, tiền sẽ gửi vào tài khoản của anh, mấy ngày nữa xuất phát đến Vân Nam, mọi thứ anh muốn biết ngay trên hai bức ảnh này...”

Nhìn thấy tôi tiếp nhận bức ảnh, cậu ấy lại nói: “Tôi không có ý trách anh, bị thương là do bản thân tôi gây ra, không liên quan đến anh, anh không cần phải suy nghĩ nhiều.”

Thân thể tôi hơi chút chấn động khó có thể nhận ra, khi ngẩng đầu nhìn lại, Đào Phong đã đi trước.

Cầm hai bức ảnh nọ, đầu óc tôi đều chứa đầy lời cậu ấy vừa nói.

Hóa ra cậu ấy biết, cậu ấy vẫn luôn hiểu được khổ não và lo lắng trong lòng tôi, cậu ấy biết tôi đang cố kìm cái gì, cho nên nói những lời này để an ủi tôi.

“Này, Lão Đào!” Tôi đột nhiên có chút kích động và hưng phấn, nghĩ cùng Đào Phong hợp tác thật sự không sai, ít nhất, cậu ấy có thể hiểu tôi, ở chung với cậu ấy, sẽ không phải phiền não dư thừa vô ích.

“Sao.”

“Chúng ta kết bái đi, ông đây muốn làm huynh đệ với cậu.”

“Kết bái?”

“Đúng vậy, xem TV bao giờ chưa, là cái loại không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyên chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.....”

“...”

“Quên đi.....” Tôi nhìn vẻ mặt Đào Phong không nói gì, trong lòng biết loại suy nghĩ ngớ ngẩn này cũng chỉ có đầu óc tôi nóng lên mới có thể nghĩ ra được, cố gắng kéo Đào Phong cùng tôi ngớ ngẩn, bị Kỷ Tuyên biết tôi có khả năng sẽ bị đánh chết...

Ho nhẹ một tiếng, tôi cúi đầu nhìn hai bức ảnh trong tay, phát hiện bức thứ nhất là chụp hình năm bàn tay, năm bàn tay này mỗi cái không giống nhau, có thể nói khác nhau cực kỳ rõ ràng, đều có nét đặc sắc của riêng mình, bàn tay thứ nhất thiếu một ngón út, chỉ có bốn ngón, bàn tay thứ hai tinh tế nhu hòa, trên cổ tay đeo một chuỗi vòng vàng, là tay phụ nữ, bàn tay thứ ba đeo găng, song từ khớp xương cổ tay đến xem hân là của đàn ông, bàn tay thứ tư trên mu bàn

tay in một hoa văn quý dị, bàn tay thứ năm bình thường, không có chỗ nào đặc thù, nhưng cũng chính bởi điểm ấy, trở thành bàn tay bất thường nhất trong bức ảnh.

Tôi nhìn không ra nguyên do, không biết Đào Phong cho tôi bức ảnh này là muốn nói lên cái gì.

Lắc đầu, tôi lật đến bức ảnh sau, nhìn thấy bức này là loại ảnh đen trắng rất cũ, đại khái người chụp ảnh không cầm chắc, hoặc là tình hình khẩn cấp không kịp chụp, cả ống kính đều lắc lư, trong hình ảnh mơ hồ có thể thấy được vài bóng người, trong đó có một người phụ nữ, đang quay đầu lại nhìn, bối cảnh là rừng cây hoang dã, có thể nhìn thấy rõ ràng rừng lá núi non.

“Đây là cái gì?” Tôi vẩy bức ảnh trên tay, hỏi Đào Phong: “Tùng thấy tình hữu nghị của năm người bạn tốt chưa?”

Đào Phong không trả lời vấn đề của tôi, hỏi ngược lại: “Anh thật sự không nhìn ra cái gì à?”

Tôi lại nhìn bức ảnh: “Đã nhìn ra, không phải là năm người đi du lịch, mặt sau có người theo dõi chụp trộm, sau đó năm người kia cùng chụp một bức ảnh, song nhìn qua màu sắc của bức ảnh, cũng phải có đến mấy mươi năm ấy chứ.”

Trong ấn tượng của tôi, kỹ thuật chụp ảnh của Trung Quốc bắt đầu biến hóa vào khoảng năm 85, trước đó vẫn là ảnh đen trắng, sau năm 85 mới bắt đầu xuất hiện ảnh màu, bức trắng đen thứ nhất không cần phải nói nữa, bức thứ hai dùng điểm ảnh đến xem hiển nhiên là sản phẩm của vài năm gần đây, thời gian chênh lệch ít nhất khoảng ba bốn mươi năm.

“Ba bốn mươi năm?” Tôi đột nhiên kịp phản ứng, Đào Phong hỏi tôi nhìn ra cái gì, cư nhiên là chỉ cái này: “Thời gian hai bức ảnh kém nhau nhiều như vậy, tay trong bức ảnh nhìn qua lại không có gì biến hóa, nhất là tay của người phụ nữ kia, hoàn toàn không giống bà lão năm sáu mươi, đó quả thực chính là của hoàng hoa đại khuê nữ đầu 20 mà.”

Đào Phong thấy tôi rốt cuộc hiểu được, gật đầu nói: “Đúng vậy, bảy mươi năm trước sau lần hợp tác đó, 64 người chỉ có năm người này từng xuất hiện, nhưng không ai có thể khẳng định họ sống hay chết, mãi đến khi có người chụp trộm được bóng lưng, từ đó trở đi liền có người điều tra chuyện của họ, song đại đa số tung tích không rõ, ba năm trước đại ca tôi cũng dẫn người đi tìm, nhưng chỉ gửi về hai bức ảnh này.”

“Ý cậu nói là, năm người này không chết, sau sự kiện bảy mươi năm trước vẫn sống đến tận bây giờ?” Tôi kinh ngạc nhìn về phía Đào Phong: “Làm sao có thể, đây chẳng phải là nói nhảm sao, họ nếu thật sự trường sinh bất lão, tại sao không ra nói cho mọi người biết, ngược lại che che giấu giấu không chịu lộ diện?”

“Chính xác.” Đào Phong nói: “Cho nên đại ca tôi ở trong thư có nhắc, hai bức ảnh này chỉ là một trong những đầu mối, không loại trừ sau đó có người tìm được thi thể của năm người kia, lấy đồ trên người họ ngụy tạo, mục đích có lẽ là để che giấu chân tướng năm đó, hiện tại tìm được một phương pháp khác, chỉ cần tiến vào đầu mà 64 người nọ đảo năm đó, có lẽ có thể biết họ đã đi đâu.”

“Hiểu rồi.” Tôi lật qua lật lại hai bức ảnh cổ quái trên tay, hỏi: “Vậy tại sao phải mấy ngày nữa mới đi, không bằng chúng ta xuất phát ngay ngày mai.”

“Vì chờ một người.” Đào Phong quay đầu nghịch hắc miêu trên vai, nhàn nhạt nói.

Chương 38

Từ sau ngày nói chuyện với nhau, quan hệ của tôi và Đào Phong có cải thiện rõ rệt, dù sao cùng nhau trải qua sinh tử, giao tình của nam giới thường sẽ đều như vậy.

Trong lúc rảnh rỗi, tôi thích trêu chọc Đào Phong, phản ứng của người này đều rất trực tiếp, hiểu là hiểu, không hiểu là không hiểu, tức giận hoặc xấu hổ sẽ đều biểu hiện trắng ra, cái này so với chọc Kỷ Tuyên thú vị hơn, bởi vì nếu chọc Kỷ Tuyên nóng cô ấy có thể cả ngày trời không thèm nói chuyện với tôi, thậm chí dùng phương pháp ấu trĩ nhất là không thèm nhìn mặt tôi.

Hôm nay tổ đội ba người chúng tôi đến một quán Tiểu Phì Dương trong thành ăn thịt dê xiên, đặc biệt chọn lúc vắng người vào, vào cửa lập tức chạy đến vị trí sát cửa sổ ngồi.

Tôi và Đào Phong ngồi một bên, Kỷ Tuyên một mình ngồi đối diện, gọi món đều nhường cô trước, hai gã đàn ông chúng tôi hoàn toàn giống như người hầu, vào loại trường hợp này, tôi và Đào Phong ăn ý cho Kỷ Tuyên quyền hạn và mặt mũi lớn nhất, làm cho cô như nữ vương tác oai tác phúc, nhìn Kỷ Tuyên ha ha cười vui vẻ, chúng tôi cũng kiên định không ít.

Lúc Kỷ nữ vương gọi món, tôi đảo tròn mắt hỏi Đào Phong: “Lão Đào à, cậu lướt quấy bò chưa?”

Đào Phong như tôi sở liệu về mặt mê mang trả lời: “Quấy bò gì.”

“Weibo, làn sóng Weibo mới đó.” Tôi giả bộ giật mình nhìn cậu ấy, cố ý nói: “Móa, cậu ngay cả quấy bò cũng không biết, lão ngài là người thập niên 60 hả? Lão quý hoàn hồn há.....Ngao, đau đau đau!”

Còn chưa xỉ nhục xong, Đào Phong đã đen mặt đưa tay cặp lấy cổ tôi, cánh tay dùng chút sức, cả người tôi đều bị kéo qua đó, ngộp thở ré không ngừng.

“Tự làm tự chịu.” Kỷ nữ vương thấy tôi ăn đòn lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, trong lúc chờ gọi món cổ động Đào Phong nói: “Đào Phong, dùng sức, giết chết cậu ta! Cho cậu ta hết lộn xộn! Coi cậu ta lần sau còn dám rảnh rỗi kiếm chuyện không!”

Cô phục vụ ôm thực đơn đứng một bên, sững sờ nhìn chúng tôi vui đùa âm ỉ.

Lẩu thêm bia, chúng tôi mặc dù chỉ có ba người như cũ ăn uống khí thế ngất trời, Kỷ Tuyên bật mở ba chai Yến Kinh, đưa cho tôi và Đào Phong nói: “Đừng dùng ly, tu trực tiếp luôn, hôm nay ai uống say trước người đó trả tiền.”

Tôi sững sốt, tâm nói bình thường cũng không hay uống bia, một lượt uống nhiều vậy tôi thể nào cũng chết trước, nhìn bộ dáng Kỷ Tuyền và Đào Phong đều là người tử lượng không tồi, trả tiền cũng không sao, trước mặt bọn họ mặt lại không được.

Vì vậy tôi hào phóng nhắc chai bia lên, nói với họ: “Đúng vậy, đầu năm nay rượu đến còn tu nguyên chai, hưởng chi bia, ba chúng ta hiếm khi tụ tập một lần, dứt khoát uống thoải mái thôi, không say không về, đến chị Tuyền, Lão Đào, cùng chai nào!”

“Cạn.”

Chai bia leng keng cụng nhau, ba chúng tôi ngửa đầu uống sạch chai bia, lập tức vừa gấp thức ăn vừa tiếp tục khoa tay múa chân.

Tôi thấy bia uống cũng xấp xỉ rồi, vội vàng đổi chủ đề nói: “Đúng rồi, trước khi hai người tới, chuyện xảy ra lúc chúng ta ra ngoài, chuyện này rất tà môn, lúc tôi lần đầu nghe được đều cảm thấy có chút ớn lạnh cả người.”

“Chuyện gì? Đừng lòng vòng nữa, nói mau.” Kỷ Tuyền vừa nghe có chuyện tám, dùng đũa gõ mép nồi, thúc giục tôi mau kể.

Tôi thấy họ quả nhiên cần câu, cố ý gây hồi hộp nói: “Chị Tuyền, chị có từng bị người ta theo dõi bao giờ chưa?”

Kỷ Tuyền nghe tôi hỏi, kinh thường hừ một tiếng nói: “Đương nhiên là có, đi dạo hết cửa hàng ra ngoài đã bị người ta đuổi kịp, chị mang theo một đồng túi, ba người họ, một nam một nữ, nữ kia giả vờ làm quen với chị, tự xưng là dì Ba chị, hai nam cầm lấy cánh tay chị túm đi.”

“Lừa người ta trắng trợn vậy?” Tôi lấy làm kinh hãi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chị ném túi trên mặt đất, đưa tay liền cho bà già kia một cái tát, lại nhắm ngay chỗ hiểm của hai gã kia đập hai cái, gọi cho cảnh sát tới mang chúng đi.” Kỷ Tuyền đắc ý hất mặt cười, “Muốn lừa gạt bà cô đây chúng còn non lắm, bản lĩnh như vậy mười đứa đến chị cũng không sợ!”

Nghe Kỷ Tuyền nói xong, tôi và Đào Phong nhìn nhau, lòng tôi nghĩ, ba người kia tuyệt đối là mất mọc trên mông rồi, lừa ai không lừa lại đi lừa Kỷ Tuyền, còn không bằng lừa một gã đàn ông, đây chẳng phải là ăn no rừng mỡ, muốn tìm chết sao.

Kỷ Tuyền đắc ý nghiêm mặt lại, nói: “Mau nói, có chuyện gì tà môn?”

Tôi cười cười: “Là thế này, có một cô gái tan sở về nhà, trên đường đụng phải một gã, cô gái phát hiện gã kia luôn đi theo cô gái, cắt đuôi thế nào cũng cắt không xong, liền trốn vào nhà vệ sinh công cộng ven đường, ai ngờ gã đàn ông kia cũng theo vào, cô gái định cứ đợi gã đàn ông đi cô gái sẽ ra ngoài, kết quả trong gian vệ sinh cả đêm, cũng không nghe được tiếng gã đàn ông rời đi, sáng ngày thứ hai, cô gái nghĩ gã kia sao còn chưa đi, liền mở cánh cửa vách ngăn chuẩn bị về nhà, không ngờ lúc mở cửa vô tình ngáng đầu, phát hiện gã đàn ông kia đang nằm soài trên vách ngăn nhìn cô.”

“Cứ vậy nhìn cô gái cả đêm?”

“Đúng vậy, cả đêm.”

“Móa.” Kỷ Tuyên kinh ngạc há hốc miệng: “Cô gái kia bị người ta nhìn chòng chọc cả đêm mà một chút cảm giác cũng không có?”

“Ai biết.” Tôi bất đắc dĩ nhún vai: “Việc này là em nghe mẹ kể, không biết bà nghe từ đâu ra, trong thôn cô ba bà sáu nhiều như vậy, một truyền mười mười truyền một trăm, chuyện gì cũng thổi phồng, có lẽ tình huống thật sự không biến thái vậy đâu.”

Kỷ Tuyên nghe vậy tấm tắc lắc đầu: “Mặc kệ thế nào, cô gái này tính cảnh giác quá kém, nói không chừng ngày nào đó bị người ta đánh thuốc mê bán tới Vân Nam luôn cũng được.”

“Phòng chừng toàn bộ tinh lực của cô gái đều chú ý ngoài cửa, cho nên không nhận thấy được đỉnh đầu có người rình xem.” Tôi nói xong, uống một ngụm bia, lại gấp miếng thịt bỏ vào miệng, đột nhiên cảm giác phía sau có người nhìn chăm chăm tôi.

Cảm giác của con người thật sự vô cùng kỳ diệu, ít nhất lúc tôi bị rình, sẽ cảm thấy toàn thân cao thấp đều không thoải mái, thật giống như bị một sợi thừng trong suốt trói lấy, vô hình trung sinh ra một loại cảm giác trói buộc.

Thật sự là nói cái gì thì cái đó đến, có khi nào gặp phải bạn học chung tiểu học không? Tôi tặc lưỡi một tiếng, vừa muốn quay đầu lại nhìn, chợt nghe Đào Phong bên cạnh thấp giọng nói một câu: “Ông ấy tới.”

Ngay sau đó từ phía sau truyền đến một thanh âm quen thuộc, thanh âm kia thâm trầm hùng hậu, âm cuối lên cao, để lộ ra một tia ngả ngớn.

“Ba người cư nhiên trốn ở đây quán rượu nhỏ này, làm tôi chạy đi tìm khắp nơi.” Chủ nhân của thanh âm là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, trên cằm ông để chút vụn râu, vài bước đi tới tùy tiện ngồi vào bên cạnh Kỷ Tuyên, cười títt mắt nhìn chúng tôi.

“Ông.....” Kỷ Tuyên trừng đôi mắt phượng xinh đẹp, hiển nhiên muốn phát hỏa với ông ta.

Đào Phong kịp thời khoát tay ngăn cản, nói với người đàn ông kia: “Chú tới chậm rồi.”

“Cậu quen ông ấy?” Tôi và Kỷ Tuyên cơ hồ đồng thanh.

“Không chỉ tôi, hai người cũng quen.” Đào Phong quét mắt liếc tôi, khoe môi hơi cong, thanh âm trầm thấp dễ nghe: “Ông ấy là Ngô Mưu.”

“Mẹ kiếp!”

“Đùa gì chứ!”

Lời này vừa nói ra, lập tức kích thích phản ứng mãnh liệt của tôi và Kỳ Tuyền, hai chúng tôi đồng thời trừng mắt nhìn về phía người đàn ông được Đào Phong gọi là Ngô Mưu này, khó tin kêu lên: “Ngô Mưu đã...”

“Đã chết, đúng không?” Người đàn ông kia cười một tiếng, nhìn phục vụ viên trước quầy đã bắt đầu nhìn về bên này, hạ giọng nói: “À đàn bà kia đặt thuốc nổ trên cơ quan đầu rồng, lúc ấy tình huống khẩn cấp, tôi không kịp dỡ thuốc nổ xuống, không thể làm gì khác hơn là dùng tính mạng ba người làm trọng, tắt đi cơ quan, cho các cậu chạy thoát mạng, về phần mình, đương nhiên chỉ còn đường chết.”

Nghe ông ấy nói như vậy, trong lòng tôi nhất thời khiếp sợ vô cùng, nguyên nhân ở chỗ ông ta, biết chi tiết này, chắc chắn chỉ có bốn chúng tôi, hiện giờ ông ấy dùng thân phận Ngô Mưu nói ra việc này, cư nhiên không hề có chỗ nào mất tự nhiên, điều này làm tôi không khỏi tin tưởng, ông ta thật sự chính là Ngô Mưu.

Tôi nhìn Kỳ Tuyền, phát hiện cô cũng đáng vẻ khó tin, thịt gắp trên tay cũng rơi về trong nồi.

“Sao, còn chưa tin?” Người đàn ông bày ra khuôn mặt cay đắng tui hờn, bày bộ chén đĩa ra tự nhiên gắp thịt lên: “Nếu không tin tôi cũng đành chịu thôi, dù sao đá Huyền Cơ kia chỉ có tôi xem hiểu, không đi theo tôi các cậu tuyệt đối tìm không được chỗ đâu.”

Nhìn ông ta ăn nhiệt tình, tôi vuốt mặt, căn bản đã xác định ông ta chính là Ngô Mưu, ngoại trừ Ngô Mưu, tôi nghĩ không ai có loại tự tin có thể đọc hiểu tảng đá kỳ lạ kia nữa.

Nhưng một người làm sao có thể chết đi sống lại, hơn nữa sau khi sống lại còn trẻ hơn 10 tuổi? Đây căn bản đã vượt quá nhận thức bình thường của tôi.

“Chú à.....Chú, không chết? Vậy lúc trước dưới đó...” Tôi do dự mà mở miệng hỏi, nghĩ thầm có một số việc làm rõ vẫn tốt hơn.

“Đó là một thể thân.” Ngô Mưu dừng dừng vừa ăn vừa nói: “Ta có rất nhiều thể thân, làm hư một hai cái cũng không sao, kể cả cái trước mắt các cậu này, cũng không phải thân thể chân chính của ta. Kỳ thật làm vậy cũng không phải là chủ ý của ta, nếu có thể, ta thật muốn tự mình ra trận, đáng tiếc ông trời có đôi không có mắt vậy đó.....Các cậu sau này chậm rãi sẽ quen thôi.”

“Thể thân?” Tôi tự hỏi hàm nghĩ thể thân này của Ngô Mưu, cảm thấy đây thật sự quá khó bề tưởng nổi, nếu không phải thân thể của ông ấy, vậy ông ấy làm sao hoàn toàn nắm giữ suy nghĩ và hành động của người khác, thậm chí thường xuyên thay đổi chứ.

Tôi chợt nhớ tới ông già gặp trong khách sạn nhỏ ở chân núi kia, lúc ấy ông ta đã nói mệnh của Ngô Mưu kỳ lạ, mà tôi cũng nhận thấy thân thể Ngô Mưu lạnh giá dị thường, không có nhiệt độ bình thường của con người..... Chẳng lẽ nói, Ngô Mưu dùng là thân thể của người chết?

Nghĩ vậy mồ hôi lạnh tôi nháy mắt chảy xuống, một người chết ngồi trước mặt mình chuyện trò vui vẻ uống rượu ăn thịt, cảnh tượng này nghĩ thế nào cũng thấy quỷ dị.

Song vô luận Ngô Mưu đến tốt cùng là cái gì, ông cũng là ân nhân cứu mạng của chúng tôi, hơn nữa ông chưa từng hại chúng tôi, thậm chí vẫn lấy tính mạng ba chúng tôi làm trọng, nghĩ thế, trong lòng tôi liền kiên định hơn, chỉ cần Ngô Mưu là thật lòng thật dạ, vậy mặc kệ ông ấy là cái gì, Sở Dương tôi đều nhận ông ấy làm bạn.

“Nếu đã vậy cũng không có gì để nói nữa.” Tôi một lần nữa cầm đũa lên, ý bảo họ tiếp tục nhắm mỗi uống bia, đồng thời cười nói: “Chúng ta chùng nào lên đường?”

Chương 39

Hai ngày sau, chúng tôi đã chính thức xác định đích đến và lộ tuyến, theo ông chú tính toán, đích đến kế tiếp của chúng tôi là Côn Minh Vân Nam, phải tới đó nhận hàng, rồi nghĩ cách xâm nhập Thương Sơn.

Tàng đá trước đó chúng tôi tìm được trong mộ tên là đá Huyền Cơ, theo lời ông chú, đây là loại đá thần kỳ trong giấy tờ của một vị Lạt Ma già tu luyện đắc đạo ghi chép lại, vị Lạt Ma già kia tên Viêt Khâu Ma, thời trẻ từng dạo khắp đại giang nam bắc, trải qua hết danh sơn đại xuyên, nhìn khắp các kỳ vật dị sự, cả đời có thể nói là trứ trêu ly kỳ, ông thấy nhiều hiểu nhiều, thậm chí được phái đi tham dự tu kiến lăng mộ đế vương, sau khi cử tử nhất sinh kéo dài hơi tàn sống sót, Khâu Ma liền ghi chép lại tất cả những kỳ vật dị sự đời này mình gặp được vào trong một quyển sổ tay.

Quyển sổ tay này trước sau qua tay nhiều người, ông chú may mắn từng tận mắt thấy một lần, ông đọc đến đâu nhớ đến đấy, xem qua một lần cơ bản đều nhớ lại hết toàn bộ nội dung bên trong, vì vậy dựa theo trong sách, tìm được hai khối ngọc long hổ có khắc bản đồ, sẽ thông qua hai khối ngọc này, phát hiện chỗ của đá huyền cơ.

Tàng đá này không chỉ bao la vạn tượng, lại tính tận phong thủy thiên hạ, mệnh cả người lẫn vật, lại là một bộ bản đồ kỳ quỷ khó phân, mỗi một ký hiệu và văn tự phía trên nó đều xảo diệu.

Chính giữa khối đá là một trục xoay, chuyển động bốn tầng trên dưới khối đá có thể thay đổi nội dung bản đồ, mỗi hai tầng cũng có thể tổ hợp ra một bản đồ biểu thị bảo huyết long mạch, mà bảo huyết long mạch này phần lớn chôn những đế lăng thần bí và quốc gia cổ giấu cực sâu.

Bảy mươi năm trước nhóm người nọ đào chính là lăng mộ của quốc vương Nam Chiếu, không ai biết họ làm thế nào phát hiện ngôi mộ đó, cũng không ai biết họ đi vào thế nào, hết thầy cho tới giờ đều trở thành bí ẩn nan giải.

Do đó ông chú mới phải dùng phương pháp cực đoan, muốn thông qua đá huyền cơ xác định vị trí cổ mộ.

Ông chú cầm khối đá suy xét hai ngày hai đêm, mới tìm thấu huyền bí trong đó, hiểu biết của ông đối với phong thủy kham dư rất sâu, khi nghiên cứu vậy mà cũng bị cản trở, mỗi ngày ngồi trong sân nhà tôi vắt óc suy nghĩ, mặt khổ qua đều đã biến thành mặt đại tiện.

(Tiêu: Kham Dur tức phong thủy, vốn là cùng là thuật xem đất, tức phương pháp đến tận hiện trường xem xét địa lý, cái gọi là xem đất, cổ đại gọi là Khám Dur thuật.)

Mãi đến một buổi sáng ông nội ra ngoài chơi chim, nhìn thấy ông chú nhìn đá huyền cơ ngăn người, liền tiến đến xem xét, sau đó không biết là trùng hợp hay cố ý chỉ điểm vài cái, lúc này mới tháo gỡ được nút chết trong lòng ông chú.

Từ đó về sau, thái độ của ông chú đối với ông nội hoàn toàn chuyển biến, kính trọng đã biến thành kính nể, trong lời nói tự nhiên toát ra một loại cảm tình sùng kính, e rằng trong mắt ông ấy, ông nội mới là cao nhân chân chính.

Tôi và Đào Phong, Kỷ Tuyền đối với việc này cũng không hiểu rõ, nhìn thấy ông chú vẻ mặt hưng phấn tới tìm chúng tôi, phản ứng đầu tiên của tôi là có khả năng ông đã chích máu gà rồi...

(Tiêu: chích máu gà ý chỉ người đang hưng phấn hăng hái. Nguồn gốc xuất phát từ nông thôn Trung Quốc những năm 70 người lớn tuổi nếu như thân thể không tốt sẽ chích máu gà để trị thiếu máu và suy dinh dưỡng.)

Bị ông chú hưng hăng khinh bỉ xong, mới hiểu được mục tiêu của chúng tôi rốt cuộc đã xác định.

Trước khi xuất phát, tôi cùng Kỷ Tuyền soạn một câu chuyện để nói dối mẹ, tôi nói tôi hiện giờ đang cùng mấy người kia hợp tác làm ăn, lúc này phải đi một chuyến đến Vân Nam đưa một tốp hàng, bảo mẹ không cần lo lắng, Kỷ Tuyền nói tôi chỉ đi giúp một tay, thuận tiện học tập làm sao bàn chuyện làm ăn, mở rộng tầm mắt, sau này cũng tiện lẫn lộn ở Bắc Kinh.

Mặc dù có kinh nghiệm lần trước rồi, mẹ vẫn không yên tâm lắm, cũng có chút không tin, cho dù là Kỷ Tuyền trước mặt bà nói, sắc mặt bà cũng cực kỳ không tốt, ông chú thấy chuyện sắp hỏng, vội vàng từ trong túi lấy ra giấy chứng nhận, tôi liếc mắt nhìn qua, phát hiện giấy chứng nhận kia cư nhiên thật là giấy phép kinh doanh của một cửa hàng đồ cổ nào đó, còn có chứng minh thư của ông chú vân vân, hơn nữa địa chỉ cũng ngay Bắc Kinh.

Mẹ nhìn thấy giấy chứng nhận, ngạc nhiên “ôi chao” một tiếng, Lão Sở hợp thời bước sang giả vờ nhìn một chút, sau đó nói: “Tiệm này anh cũng từng đến, làm ăn cũng không tệ lắm, không ngờ anh chính là ông chủ phía sau.”

Ông chú cười gãi đầu cùng Lão Sở chào hỏi vài câu, hóa giải nghi hoặc của mẹ.

Có công việc nghiêm túc, mẹ liền không quấy rầy ngăn trở nữa, hơn nữa trước đó tiền bán chuổi dạ minh châu đã được tôi toàn bộ nộp lên, mẹ đối với sự nghiệp của tôi liền có chút tin tưởng, từ hoài nghi tôi buôn lậu thuốc phiện làm bán hàng đa cấp, thoáng cái biến thành thành phần tri thức tinh anh, sự chênh lệch chính giữa này chỉ có bản thân có thể hiểu được.

Chuyện trong nhà toàn bộ xử lý thỏa đáng, chúng tôi liền vội vã thu dọn đồ đạc, bắt một chuyến bay lúc 8 giờ tối trực tiếp bay đến Côn Minh.

Côn Minh mùa này mặc dù không rét lạnh như Bắc Kinh, nhiệt độ ban đêm quả thật cũng cao không trớn đâu được, trên đường càng phải mặc thêm quần áo.

Chúng tôi vừa xuống máy bay chú liền liên lạc với người đón, thuận tiện sắp xếp khách sạn để chúng tôi nghỉ ngơi một đêm, đợi hừng đông ngày mai mới xuất phát đến Đại Lý.

Đến đây đón chúng tôi chính là một người đàn ông già hơn 40 tuổi, thoát nhìn là người quen của chú, hai người vừa thấy mặt liền vỗ vai nhau chào hỏi.

Người đàn ông kia ngoại hiệu Lão Ô Lỗ, là người sinh trưởng ở Côn Minh, du lịch khắp Vân Nam đồ thạch kiếm sống, Tam Giác Vàng gì cũng đều đã đi qua vài lần.

(Tiêu: “đồ” nghĩa là đánh cược, Đồ Thạch là chỉ nghề khai thác phi thủy, vì khi khai thác phi thủy có một lớp vỏ phong hóa bao phủ nên không cách nào biết được bên trong là tốt hay xấu, chờ sau khi cắt ra mới biết được chất lượng của phi thủy)

Loại buôn bán đồ thạch này nói ra cũng thú vị, nó là thông qua giao dịch phi thủy nguyên thạch để tranh thủ kiếm lời, phi thủy nguyên thạch chưa hề gia công bị họ biến thành mao thạch, loại mao thạch này mặt ngoài bình thường bị một lớp vỏ phong hóa bao phủ, chỉ nhìn mặt ngoài không cách nào biết chỗ tốt xấu của chúng, một khối mao thạch mấy vạn đến mấy trăm vạn khác nhau. Giới đồ thạch có một câu thuật ngữ chuyên ngành: Đồ thạch như đồ mệnh. Đồ thạch dựa vào mắt nhìn và may mắn, cược thắng, một tảng đá kiếm gấp trăm lần, thu cược, nhìn sai, vậy mao thạch mở ra không đáng một đồng, vốn gốc đều phải bù vào.

Lão Ô Lỗ ngang dọc Vân Nam nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nhìn sai, cho nên trong nghề ông được mệnh danh là “Đồ Thạch Vương”, song đa số đều thích gọi ông là Lão Ô Lỗ, bởi vì ông này có thể lèm bèm liên hồi.

Theo ông ấy nói, thời tiết Côn Minh bên này không rõ ràng, về cơ bản quanh năm mặc gì cũng có, một trong Vân Nam thập bát quái chính là quần áo bốn mùa mặc cùng lúc.

“Chỗ chúng tôi từ sau tháng 10 nhiệt độ giảm xuống, phần lớn sớm muộn gì cũng lạnh, giữa trưa trở đi mặt trời còn khá ấm áp, mặc áo ngắn tay cũng được. Dù sao bên này nhiệt độ chênh lệch không lớn, mùa đông không làm các cậu lạnh, mùa hè không làm các cậu nóng. Nhưng có điều, mùa đông phương nam không có bất cứ thiết bị sưởi nào, vì bên ngoài lạnh hơn thì cũng giống bên trong, mà nó, lạnh cái mà gì, thậm chí có đôi khi bên ngoài so với trong nhà còn nóng hơn, bởi vì mặc dù nhiệt độ thấp nhưng bên ngoài có mặt trời mà.” Lão Ô Lỗ vừa dẫn chúng tôi đi tìm khách sạn, vừa lẩm bẩm nói, ông ấy mặc dù nói tiếng phổ thông, nhưng lúc nóng nảy nói khó tránh khỏi trộn lẫn một ít tiếng địa phương, làm tôi nửa hiểu nửa không, nghe nhanh còn tưởng rằng ông ấy đang mắng người.

Ở khách sạn nghỉ ngơi một đêm, thay quần áo thích hợp, sáng ngày thứ hai chúng tôi ngồi trên xe của Lão Ô Lỗ, một đường lái xe hướng đến Đại Lý.

Chiếc xe này của Lão Ô Lỗ mặc dù cũ, đèn xe đều đã tróc hư một cái, nhưng thắng vẫn rất ăn dùng bền, bởi vì trên xe có vật cấm, do đó ông chuyên chọn đường cũ mà đi.

Đường cũ của Vân Nam tài xế vùng khác bình thường đều không dám lái, một là đường xá bên này vô cùng xóc nảy, hai là uốn khúc, tất cả đều là đường núi, vô cùng nguy hiểm, chưa quen đường rất dễ xảy ra sự cố, Lão Ô Lỗ trước kia từng đón một cô giáo đến Vân Nam, cô giáo kia là người Sơn Đông, vào Vân Nam rồi ngay cả phương hướng đều không phân biệt được nữa.

Tôi nghĩ đường này đại khái cùng một đạo lý với Bắc Kinh, mỗi nơi đều có mỗi thói quen lái xe, bình thường tay mới lái xe ở Bắc Kinh lái xe đều cần một khoảng thời gian thích ứng, lúc vừa lái sẽ rất khó phân rõ thời cơ quẹo và đèn giao thông, qua thời kỳ thích ứng thì tốt thôi, ít nhất sẽ không xuất hiện tình huống xe kẹt giữa đường cản trở giao thông, không biết nên lái đi đâu.

Đường Vân Nam này còn có một chỗ tốt chính là không có người kiểm tra, rất nhiều tài xế chọn đường cũ nguyên nhân chính là có thể không phải đóng phí qua đường, điều này cũng gián tiếp dẫn đến con đường vốn cũ nát bị ép gò ghề càng thêm gập ghềnh khó đi.

Nghe nói tài xế mới luyện xe đều được huấn luyện viên mang đến đường cũ để luyện, tốc độ tuyệt đối không vượt quá bốn mươi, so với đường cao tốc còn an toàn hơn.

Chúng tôi đến trưa thì tới Đại Lý, lại dưới sự hướng dẫn của Lão Ô Lỗ tiến vào Thương Sơn.

Thương Sơn còn được gọi là Điểm Thương Sơn, do mười chín ngọn núi từ bắc tới nam tạo thành, bắc đi qua Nhị Nguyên Đặng Xuyên, nam tới Hạ Quan Thiên Sinh Kiều, rất nhiều địa phương đều đã trở thành điểm du lịch.

Nơi Lão Ô Lỗ đưa chúng tôi tới là Thương Sơn cùng với rừng núi khác nối liền với nhau, thuộc về khu vực vẫn chưa khai phá, người ở ít, độ cao so với mực nước biển khá cao, cách Nhĩ Hải một khoảng, nơi này đã hoàn toàn là đại sơn sâu bên trong, đường núi hiểm trở, Lão Ô Lỗ lại lái chẳng chút quan tâm, vài lần đều khiến tôi tưởng rằng sẽ lật nhào xuống núi.

Tôi khiếp vía nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, nghĩ thầm đường cũ Vân Nam này đi một lần trở về đủ cho tôi khoe khoang hai năm, hơi xóc nảy chút thôi cũng đủ dọa vãi ra quần.

Nghĩ đến, tôi quay đầu nhìn Đào Phong ngồi giữa tôi và Kỷ Tuyền, phát hiện anh chàng này đã bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, hoàn toàn không để tâm đến nguy hiểm trước mắt, trái lại còn mè nheo kia, thỉnh thoảng ló đầu ra liếc mắt nhìn bên ngoài, tựa hồ cũng có chút sợ hãi đường núi dốc ngược.

“Còn bao lâu nữa thì tới?” Kỷ Tuyền dựa vào cửa xe, ỉu xiu nói: “Đường này quá điên rồ, tôi sắp ói cả ra rồi.”

“Chị Tuyền, chị cuối cùng cũng cảm nhận được nỗi lòng của bọn em khi ngồi xe chị.” Tôi khéo léo nhắc nhở Kỷ Tuyền, chính kỹ thuật lái xe của cô ấy cũng không tốt bằng ai, lập tức lọt vào ánh mắt hình phi tiêu của Kỷ nữ vương.

“Cô gái đừng vội, sẽ tới ngay thôi, đằng trước chính là trại Lý gia.” Lão Ô Lỗ vừa lái xe vừa hơi quay đầu nói với chúng tôi: “Trước đây có lần họ gây ồn ào niêm phong núi, cũng không chịu nhận ra xem bây giờ đã thành cái dạng gì rồi, mọi người trong trại nội chiến, nhân tâm hoảng sợ, các cậu e rằng phải uống công chuyển này rồi.”

“Niêm phong núi?” Ông chú nghe vậy lấy làm kinh hãi, lập tức hỏi: “Làm sao lại niêm phong núi? Trong núi chỉ có một con đường này để vào sao? Trước kia anh tới khi nào?”

Lão Ô Lỗ dừng một chút, đáp: “Cũng năm sáu ngày trước, nghe người trong trại nói có một nhóm trộm mộ đi vào gây chuyện âm ỉ, hình như là dùng thuốc nổ phá núi, đại đầu Lý gia mới quyết định niêm phong núi, không để cho nhóm người đó xuống, muốn cho bọn chúng chết tươi trên núi.”

Chương 40

Nghe nói niêm phong núi, sắc mặt bốn người chúng tôi cũng không khá khảm gì, thứ nhất bên này không phải địa bàn của mình, chúng tôi không có cách nào cưỡng ép đi vào, địa giới của nhà người ta không dễ gây phiền toái, nếu không hậu quả không thể lường được, thứ hai nhìn ý tứ của lão Ô Lỗ, muốn đi vào ngọn núi này chỉ một con đường có thể đi, nói cách khác hành động của chúng tôi lần này có khả năng sẽ phải chịu cản trở.

Nhưng dựa theo tính cách của Đào Phong và ông chú, tuyệt đối sẽ không để mục tiêu của mình thất bại, thế này thì tránh không được phải vận dụng một ít thủ đoạn đặc biệt, mà thủ đoạn đặc biệt này thường thường khiến song phương đều không mấy vui vẻ.

Tôi thời đại học có một sư huynh thuộc dân tộc thiểu số nào đó ở Hồ Nam, anh ấy từng nói với tôi rất nhiều chuyện trong thôn họ, ở loại thôn xóm khá phong bế kia, lời người trong thôn nói chính là tất cả, cảnh sát gì gì đó hoàn toàn không quản được họ, nếu như có người gây phiền toái, trực tiếp đánh chết, thi thể vứt trong núi không ai biết, giảng đạo lý với họ căn bản đều không thông.

Sư huynh kia từ nhỏ bị truyền thụ tư tưởng rằng mọi sự dựa vào nắm đám để nói chuyện, anh ấy còn nói cho tôi biết, chộc ai cũng không thể chộc loại thôn dân này, cũng không nên đụng đến kiêng kỵ của họ, nếu không chết thế nào cũng không biết.

Do đó khi lão Ô Lỗ nói đến niêm phong núi, tôi nghĩ đến đầu tiên tốt nhất chính là đừng gây xung đột với người nơi này, Đào Phong và Kỷ Tuyên thân thủ cho dù tốt, cũng song quyền khó địch tứ thủ, tôi và ông chú sức chiến đấu không mạnh, đến lúc đó cũng chỉ có phần ăn thiệt.

Ông chú hiển nhiên cũng hiểu được điểm ấy, giống như vô tình liếc mắt nhìn chúng tôi, hỏi lão Ô Lỗ: “Đám người dùng thuốc nổ phá núi kia có thân phận gì, chẳng lẽ mục đích giống chúng tôi?”

Lão Ô Lỗ gật đầu: “Rất có khả năng, mấy đám trẻ tuổi không hiểu chuyện như vậy tôi thấy nhiều rồi, song người của trại thì không hiểu, họ tưởng đến quấy rối, tưởng sẽ uy hiếp đến sự an toàn của họ, nên muốn chinh chết đám kia, ản theo ý của đại đầu Lý gia, cho dù nhóm người kia đi ra cũng không thể cho họ xuống núi được. Các anh cũng không phải hỏi nhiều, người ngoài quản không được việc này, đến lúc đó có cho các anh vào núi hay không, phải xem đại đầu Lý gia nói thế nào.

Ừ một tiếng, ông chú hơi gật đầu không nói thêm gì nữa, chẳng qua từ sắc mặt của ông đến xem, hẳn là đã nghĩ phương pháp giải quyết và đường lui tốt lắm rồi, dựa vào bản lãnh gạt người của ông chú, không chừng đại đầu Lý gia kia sẽ bị ông bắt dễ như trở bàn tay.

Lão Ô Lỗ hiển nhiên quen thân với ông chú đã lâu, không chỉ biết thân phận thật sự của chúng tôi, còn có thể liếc mắt một cái nhìn thấu ông chú đang suy nghĩ gì, thấy ông có vẻ nắm chắc, liền lắc đầu.

Tôi hiểu rõ ông chú chỉ ở mặt ngoài, cũng không chân chính thăm dò thể lực và bối cảnh sau lưng ông, nhưng từ thái độ của lão Ô Lỗ đối với ông chú đến xem, giao tình của hai người họ nhất định vô cùng sâu sắc, bởi vì nếu như là tôi, tôi khẳng định không thể sau khi ông chú thay đổi một lớp da mà vẫn như cũ mặt không đổi sắc cùng ông nói chuyện.

Ô tô tiếp tục chạy về phía trước khoảng một giờ, chúng tôi rốt cuộc đi tới Lý gia trại theo như lời lão Ô Lỗ, Lý gia trại này là một trại của Hán tộc, nhà cửa đều rất bình thường, chính là ngôi xây, trong trại có mấy nhà có dậu là người dân tộc Thái, chỉ có vài căn là nhà trúc.

Nhà trúc ẩn nấp tận cùng bên trong trại, cách nhau rất xa, tôi đại khái liếc mắt nhìn, chứng kiến mấy căn nhà trúc này là phân cao thấp hai tầng, phía trên tầng kia vừa nhìn chính là người ở, hình dáng cách mặt đất khoảng hai ba thước, phía dưới tầng kia lại chất đồng một ít dụng cụ tạp nham.

Lão Ô Lỗ nói Thái tộc chính tông không có họ, họ là thị tộc mẫu hệ, thích sinh con gái cùng Hán tộc kết hôn mới có họ, hơn nữa kiêng kỵ nhất người khác xông vào chỗ nằm của mình, bảo chúng tôi không có việc gì đừng trêu chọc.

Trại phương nam so với thôn phương bắc nhỏ hơn nhiều, lão Ô Lỗ đậu xe ngoài thôn, mang chúng tôi vào thôn tìm Lý gia, phát hiện Lý lão đại quản sự trong thôn vừa vặn có nhà.

Chúng tôi đi vào nhà chính, vợ của Lý lão đại đang bưng đĩa đi vào phòng bếp bên cạnh, nhìn qua là vừa ăn xong cơm tối, Lý lão đại ngồi trên ghế hút thuốc, nhìn thấy chúng tôi tiến đến thoáng sững sốt, lập tức hô: “Ngọn gió nào thổi anh tới đây, tháng này tình hình kinh tế tôi rất eo hẹp, không có tiền chơi mao thạch với anh đâu, mấy người này là loại người nào?”

Nghe được câu hỏi của Lý lão đại, lão Ô Lỗ vội vàng qua đó cười nói: “Lần này đến không phải để làm ăn, là tôi có mấy người bạn, kỳ nghỉ đến đây chơi một chút, muốn vào núi mở rộng tầm mắt, nhìn xem chỗ chúng ta có đồ vật gì mới mẻ mà nơi khác không có, tôi đã nói dẫn họ tới chỗ anh, nếu tiện thì cho họ vào núi tham quan nhé?”

“Du lịch?” Lý lão đại nghe vậy hoài nghi xem xét chúng tôi, tựa hồ không tin lý do của lão Ô Lỗ, nhưng ngại mặt mũi không tiện nói thẳng, liền khoát tay nói: “Màn không được màn không được, ít lâu trước thôn xảy ra đại sự, không tiện tiếp đãi người ngoài, anh nên dẫn họ về đi thôi, chỉ cần cách vài ngày nữa sự tình xử lý xong tôi sẽ tìm người đến gọi anh.”

Đối thoại của hai người họ tuy xen lẫn rất nhiều thổ ngữ địa phương, chúng tôi vẫn có thể nghe ra vài phần ý tứ.

Tôi nghe đại đầu Lý gia nói cứng như vậy, dường như đã không còn đường dàn xếp nữa, không nhận được nhủi mảy nhìn về phía ông chú, liền thấy ông cong ngón tay bật ám hiệu bảo chúng tôi đừng lên tiếng, im lặng quan sát kỳ biến là được.

Quả nhiên, lập tức nghe lão Ô Lỗ nói: “Thật là du lịch đó, tôi lừa anh mần chi, anh chỉ cần cho họ ở đây chơi vài ngày, tôi quay về làm chút công chuyện, rồi sẽ đón họ đi, cam đoan sẽ không mang tới phiền toái cho anh, mấy anh bạn này của tôi cũng là người hàng năm lẫn lộn bên ngoài, loại chuyện gì cũng đều hiểu biết, không cần lo lắng họ làm xằng bậy, nhân phẩm của tôi anh còn chưa tin được sao?”

Nói xong, lão Ô Lỗ từ trong tay áo trượt ra một cái hộp nhỏ, đến gần hai bước nhét vào lòng bàn tay Lý lão đại.

Lý lão đại giương mắt nhìn lão Ô Lỗ, nhẹ nhàng mở hộp nhỏ kia ra, sau khi nhìn thấy thứ bên trong mặt không giấu được lộ ra vui sướng, lập tức khép nắp hộp lại, giả vờ cân nhắc một phen nói: “Anh đã nói vậy, tôi cũng không thể không bán cho anh phần mặt mũi này, hai ta huynh đệ giao tình mấy mươi năm, hôm nay cứ để họ ở lại đây, tôi sẽ sắp xếp người dọn cho họ hai phòng trống.”

Cất kỹ hộp nhỏ, đại đầu Lý gia liền sai bước ra ngoài phòng.

Đợi Lý lão đại ra ngoài, lão Ô Lỗ lập tức nói với chúng tôi: “Ông ta cho các anh ở lại rồi, cũng chưa chắc sẽ cho các anh vào núi, tôi đi rồi các anh vẫn nên cẩn thận chút, đừng gây chuyện lớn ông ta sẽ không làm khó các anh, có thể vào núi hay không phải xem bản thân các anh, mấy ngày nữa tôi trở lại đón các anh.”

“Yên tâm đi.” Ông chú vỗ vai ông ta, “Trong lòng tôi biết cả, anh không cần lo lắng nhiều như vậy.”

“Ôi chao, lão Ngô chính vì chuyện anh suy nghĩ trong lòng quá nhiều, tôi mới lo lắng đó.” Lão Ô Lỗ thở dài: “Có một số việc tra không rõ thì bỏ đi, tội gì làm khó chính mình.”

Ông chú lắc đầu, ý bảo đôi phương không cần nhiều lời, chủ ý của mình đã định.

Lý lão đại sắp xếp chỗ ở cho chúng tôi là góc kín đáo nhất của trại, cũng là mấy gian nhà ngói, để chúng tôi tạm thời ở lại đây, cơm nước thì đến nhà ông ta.

Về vấn đề phân chia phòng, Kỷ Tuyên muốn một mình một gian, ông chú nói vì tốt cho chúng tôi tốt nhất đừng ai ngủ cùng ông ấy, vì vậy kết quả cuối cùng là tôi và Đào Phong chen chúc một cái giường, hai người khác đều mỗi người một gian.

Bởi vì lão Ô Lỗ trước đó đã dặn dò, tối chúng tôi đừng nên dạo loanh quanh bên ngoài, hơn nữa núi sâu về đêm rét lạnh dị thường, ở trong phòng cũng còn lạnh, càng miễn bàn tới bên ngoài.

Chúng tôi trò chuyện chưa tới vài câu, liền tự về phòng nghỉ ngơi.

Tôi và Đào Phong hai người ngủ một giường, khó tránh khỏi có chút khó xử, song đều là người lớn cả, khó xử kia nhanh chóng biến mất, quen rồi cũng sẽ không bận khoăn nhiều nữa, huống chi nơi này không khác nhiều lắm, chăn mền trải lại rất đầy đủ, chưa đến nỗi khiến hai chúng tôi cùng đắp một cái.

Tôi cởi áo ngoài, thoáng cái lúi lên giường, chừa ra vị trí bên trong nói với Đào Phong: “Dù sao cũng không có việc gì làm, ngủ sớm chút đi, ngày mai thức dậy dạo quanh trại xem sao, có lẽ có thể tìm được đường khác vào núi.”

Đào Phong nhìn vị trí bên cạnh tôi, trầm mặc xoay người nằm vào trong.

Tôi nhìn thấy cậu ấy nằm xuống, liền tắt đèn chui vào chăn.

Trại chôn thâm sơn này đã có đèn điện, chúng tỏ tương đối giàu có, tôi trước kia cùng bạn học đến Sơn Đông du ngoạn, từng gặp một thôn, nơi đó không chỉ không có điện, ngay cả thứ giống đường xá cũng không có một cái, nghèo khổ đến nỗi khiến tôi khó tin được đó là ở Sơn Đông, khi chúng tôi vào một nhà dân phát hiện mái nhà cư nhiên là loại xà ngang gỗ chống cả căn nhà, không có nước máy, uống nước đều phải vào sân múc. Từ trên TV luôn nhìn thấy miền núi nghèo khó, giờ đích thân cảm thụ hoàn toàn không giống, cái sau tuyệt đối chân động.

Nhắm mắt lại, nghe tiếng hít thở trầm ổn của Đào Phong, đột nhiên nghĩ đến, tựa hồ đã rất lâu mô hình ở chung của tôi và cậu ấy đều là như thế, không phải hai người đều trầm mặc thì an tĩnh, chính là chỉ có mình tôi nói, biểu hiện của Đào Phong vĩnh viễn lạnh nhạt như vậy, không bao giờ nói lời thừa, có đôi khi tôi thậm chí hoài nghi cậu ấy cố tình như vậy.

Lúc mơ mơ màng màng ngủ, cảm giác có người đang chậm rãi tới gần mình, một hơi thở quen thuộc từ từ bao phủ trên người, khiến tôi mở mắt.

“Đào Phong?” Tôi hé miệng, kinh ngạc nhìn Đào Phong dựa nửa vào trên người tôi, bởi vì trong phòng quá tối không có ánh sáng, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra một bóng người.

“Đừng lên tiếng.” Đào Phong bịt miệng tôi để phòng tôi mở miệng lần nữa, cậu ấy hơi xê dịch một chút, hạ giọng nói: “Bên ngoài có người.”

Nghe vậy, tôi mới hiểu được cậu ấy đang nghe động tĩnh ngoài phòng, song nghĩ đến nửa đêm canh ba vậy mà có người ở bên ngoài phòng chúng tôi lén lén lút lút, trong lòng liền như đâm mũi nhọn khó chịu.

Đến tốt cùng là ai ở bên ngoài, mục đích của chúng là gì, Lý lão đại đã đáp ứng lão Ô Lỗ sẽ tiếp đãi chúng tôi, hẳn không phải là ông ta phái tới đâu.

Vậy...

Tiếng bước chân lưỡng lự gần cửa sổ, nghe ra được người bên ngoài không chỉ một, hơn nữa có ý thả nhẹ động tác, thậm thà thậm thụt lén lén lút lút, tựa hồ đang điều tra động tĩnh trong phòng.

Tôi cảm giác được thân thể Đào Phong nằm trên người tôi đã căng thẳng, cả người tản mát ra hơi thở tàn nhẫn, bộ dáng vận sức chờ phát động, nếu lúc này có người xông tới muốn giết chúng tôi, cậu ta có thể nhảy lên tránh né hoặc dứt khoát vận gậy cỏ chúng ngay lập tức, hoàn toàn không cần lo lắng những người đó có thể tạo thành thương tổn gì đối với chúng tôi.

Song nghĩ đến Kỳ Tuyền và ông chú một mình ở phòng khác, tôi chợt bắt đầu lo lắng, vạn nhất những người này đều là dân miền núi lỗ mãng, nhìn thấy trong bốn chúng tôi có phụ nữ xinh đẹp, cho nên thừa dịp đêm tối muốn đến quấy rối, vậy chị Tuyền gặp nguy càng lớn.

Trước kia từng nghe nói rất nhiều chuyện cùng loại, tôi có chút sợ hãi những người bên ngoài kia sẽ dùng thủ đoạn hạ lưu gì đó, làm ra chuyện không tốt với chị Tuyền.

Ông chú kia rất khôn khéo, thân phận lại đặc thù, tôi cũng không lo ông ấy sẽ gặp nguy hiểm.

Nghe thanh âm ngoài cửa sổ dần dần đi xa, tôi vội đẩy tay Đào Phong, thấp giọng nói: “Những người này tới đây làm gì? Không phải họ đi về phía phòng chị Tuyền rồi chứ? Chúng ta có nên ra ngoài xem sao không.”

Đào Phong nghe vậy cúi đầu cân nhắc, lập tức nhẹ nhàng xoay người xuống giường, không phát ra chút tiếng động dư thừa nào.

“Đi.” Cậu ấy liếc mắt nhìn tôi, thanh âm trầm thấp.

Tôi nhanh chóng lúi xuống giường, quần áo cũng không khoác thêm, liền đi theo Đào Phong lặng lẽ mở cửa ra ngoài.

Nửa đêm canh ba, trong trại an tĩnh dị thường, ban đêm gió núi rét lạnh khiến tay chân người ta tê dại, mới ra có hai phút, lỗ tai tôi đã không còn cảm giác nữa, tay chân cũng có chút cứng đờ.

Tôi cẩn thận đi theo phía sau Đào Phong, sợ làm ra tiếng động khiến bọn người kia phát hiện.

Đào Phong quay đầu nhìn thấy tôi khép chặt quần áo, khớp hàm lạnh cóng run lên, suy nghĩ một chút nói: “Anh về trước đi.”

Tôi thoáng sửng sốt, biết cậu ta sợ tôi không chịu nổi rét lạnh, vội khoát tay nói: “Không sao đâu, Bắc Kinh so với ở đây còn lạnh hơn, mau qua đó xem chị Tuyền.”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng kỳ thật trong lòng tôi biết Bắc Kinh nếu so với nơi này tốt hơn nhiều, bởi vì có hệ thống sưởi, hiện giờ đều lưu hành mà ấm áp, không ra ngoài căn bản không nhận thấy được rét lạnh của trời đông, nhưng miền nam bên này thì khác, không có hệ thống sưởi chống đỡ, trong phòng lạnh thành một mảnh, đông người còn có thể tốt hơn chút, ít người căn bản không cảm giác được chút carbon dioxide này.

Đao Phong thấy tôi quyết chí, liền không trì hoãn nữa, dẫn đầu đi đến phòng Kỷ Tuyền.

Phòng của Kỷ Tuyền và ông chú cách chúng tôi một đoạn, ông chú hơi gần hơn, chúng tôi bỏ qua phòng ông chú xong, lập tức nhìn thấy mấy bóng đen hèn mọn vây quanh trước phòng Kỷ Tuyền, chúng có năm người, thoạt nhìn đều là mấy ông già cao lớn vạm vỡ, thỉnh thoảng thì thăm vói nhau vài câu, khiến tôi càng thêm tin chắc suy đoán của mình.

“Xem chúng muốn làm gì, rồi qua đó.” Tôi nhìn Đao Phong, nhẹ giọng nói.

Đao Phong gật đầu, xoay người tiếp tục quan sát động tác của những người kia.

Chúng tôi trốn ở vị trí kề sát mặt bên của căn nhà, hơi ló đầu ra, phát hiện bọn người kia chẳng biết đang tìm những thứ gì, đang ý đồ cạy mở cửa của chị Tuyền, hơn nữa không phát ra tiếng động gì lớn, nếu như người đang ngủ say, hoàn toàn không nghe được.

Trong lòng tôi tính toán, chờ bọn chúng vừa mở cửa ra, hai chúng tôi lập tức tiến lên, vừa bắt được tội chứng của chúng, còn có thể cam đoan chị Tuyền không bị xâm hại, nhưng nếu người trong trại không phân biệt thị phi đen trắng, đến lúc đó một mực lấp liếm không thừa nhận, trái lại hãm hại chúng tôi, e rằng bốn chúng tôi gặp phiền phức lớn.

Ngay khi tôi lo lắng làm thế nào giải quyết thỏa đáng chuyện này, một bàn tay đột ngột từ phía sau đập trên vai tôi, sợ đến mức tôi suýt nữa kêu thành tiếng, thiếu chút nữa phá hỏng đại sự.

“Hai cậu trốn ở đây làm chi.” Ông chú nghiêng người qua, nhìn thấy tôi bị dọa trắng mặt, khoe miệng cong lên nụ cười xấu xa, hiển nhiên là cố ý.

“Mẹ kiếp chú nói nhỏ chút, chúng ta đang bắt trộm đó!” Tôi hất văng bàn tay giắc của ông ấy, giả vờ quên phản ứng mất mặt của mình vừa rồi, chìa chìa phía trước nói: “Mấy người kia muốn gây chuyện, phỏng chừng là coi trọng chị Tuyền rồi.”

Ông chú thò đầu xem xét, nói: “Tôi vừa rồi nghe thanh âm bên ngoài không đúng lắm... Trong núi quá lạnh, Kỷ Tuyền bực chán ngủ không dễ tỉnh lại đâu, hai cậu ở đây theo dõi, chúng mở cửa ra liền lập tức qua đó đối phó, đừng để chúng chạy, tôi đi gọi Lý lão đại tới, về sau xem tình thế mà hành động.”

Ông chú vừa nói xong, tôi và Đao Phong liền hiểu được ý của ông, nếu chúng tôi đơn phương chế phục người, vậy người trong trại bọn họ thông đồng một giuộc, có thể đổ trách nhiệm lên người chúng tôi, còn bảo Lý lão đại qua đây chứng kiến, sự tình sẽ được định luận, làm thế nào cũng chạy không được.

Đây không phải nói chúng tôi đa nghi, có đôi khi người ta ra ngoài phải cẩn thận đủ đường, hơn nữa dưới hoàn cảnh lạ lẫm, lo lắng nhiều mặt cũng sẽ an toàn hơn, lỡ mãng làm việc rất dễ chết trong tay người khác.

Tôi làm động tác ok với ông chú, nhìn ông rón ra rón rén đi về hướng chỗ ở của Lý lão đại, nghĩ thầm mặc dù đôi phương năm người, chúng tôi chỉ có hai, nhưng đấu với nhau chưa chắc sẽ yếu thế, Đào Phong thân thủ cường hãn đương nhiên không cần phải nói, tôi từ nhỏ đến lớn ở trường cũng đánh nhau không ít, đàn ông sao, không hài lòng cũng chỉ có thể động thủ.

Chúng tôi xem xét đúng thời cơ, một khắc khi chúng phá cửa vào hét lớn một tiếng vọt tới, cứ như vậy có thể làm chúng càng thêm có tật giật mình, thứ hai có thể nhân cơ hội đánh thức chị Tuyên trong phòng, có chị Tuyên bá đạo ra tay hỗ trợ, chúng tôi cũng tiện nhanh chóng chế phục năm người này.

“Đột mấy thằng già bọn mày muốn giờ trò đúng không!” Tôi ôm lấy cổ một người, trên tay dùng sức, muốn quật gã ngã xuống đất, ai ngờ thứ hàng này vừa cao vừa trắng, sau khi kịp phản ứng thân thể uốn éo một cái liền vùng thoát khỏi gông cùm của tôi.

“Thằng chó ranh này, mày có tin ông đây hôm nay sẽ chinh chết mày không!” Mấy người đàn ông kia thấy chúng tôi đột nhiên nhảy ra quấy rối, lập tức mặt lộ vẻ cùng hung cực ác, trong miệng hùng hùng hổ hổ không ngừng, nhanh chóng nhắc tay xông đến.

Bởi vì không thể ở trong trại làm ra tai nạn chết người, Đào Phong không cách nào nặng tay, không thể làm gì khác hơn là cố gắng thả nhẹ động tác độ sức với chúng, tôi thì không hề cố kỵ vung tay đánh mạnh, xuất ra tư thế bình thường tôi hay cùng người ta đánh nhau, ám chiêu độc chiêu gì cũng làm hết, đá cho đoạn tử tuyệt tôn tăng tăng bất tận, cho dù đá không trúng cũng có thể làm cho đối phương ngừng trong chốc lát.

Đáng tiếc họ người đông thể mạnh, trên lưng và trên đầu tôi đã trúng vài cái, đau đến nỏ đom đóm mắt, càng đánh càng hăng hái, cuối cùng dứt khoát không thèm để ý nhào tới gặp người liền đánh, mặc kệ đánh chỗ nào trúng là được.

Àm ĩ lớn như vậy, Kỷ Tuyên trong phòng cũng tỉnh dậy, cô vội vã mặc quần áo tử tế, chạy ra nhìn thấy hai chúng tôi đấu với năm, vội vàng gia nhập chiến cuộc, chân dài đảo qua liền đá ngã một người, sau đó giẫm lên người nọ bắt đầu vung tát, đồng thời mắng: “Con bà nó chán sống rồi phải không, dám khi dễ đến trên đầu bà đây!”

Năm người họ phát hiện phụ nữ nhắm vào cũng mạnh mẽ như thế, nhất thời đánh không lại, vì vậy chuẩn bị chạy trốn.

Một gã trong đó nhìn xa xa, thấy trong trại có người nghe được động tĩnh thấp đèn, vội vàng gọi đồng bọn nói: “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, cố tìm đường chạy, gọi Lý lão đại chinh chết chúng!”

Mấy tên to con liếc nhau, đứng lên muốn chạy, tôi ôm lấy một gã đặt trên mặt đất mắng to: “Còn dám chạy?!”

Tay trái truyền đến một trận đau đớn, trước mắt tôi lập tức hiện ra một cô gái vô song tóc dài chấm đất, chỉ thấy nàng mặt không chút thay đổi nhìn tôi, mái tóc đen như thác nước vung lên, giống như vật thể sống, nhanh chóng quần lên hai gã ý đồ muốn chạy trốn.

“Chết rồi, có gì đó nắm chân tao!” Hai gã ngã lặn xuống đất, kinh hãi chửi bới không ngừng, hoàn toàn không biết tại sao bỗng dưng không thể động đậy.

Trong lòng tôi thầm kêu làm tốt lắm, đặc ý nhìn Tiểu Hải, nghĩ đến nếu không có nàng hỗ trợ, rất có khả năng đã để hai gã này chạy mất, chờ việc này chấm dứt, phải thưởng nàng một phen ra trò.

“Các người đang làm cái gì!” Máy ánh đèn pin lóe lên, một thanh âm trầm ồm từ cách đó không xa truyền đến, tôi ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện chính là Lý lão đại, ông chú đi theo bên cạnh ông ta, cùng mấy khuôn mặt lạ chưa từng thấy qua, song nhìn tư thế, hẳn đều là nhân vật có máu mặt trong thôn.

Thấy tình cảnh này, tôi vội vàng đưa mắt ra hiệu cho chị Tuyền, chị Tuyền hiểu ý, lập tức nhắc chân đá gã dưới chân ngã lặn, sau đó thét lên trốn vào phòng.

“Không biết xấu hổ, đồ lưu manh, thừa dịp tôi ngủ xông vào muốn làm gì, không biết xấu hổ! Người ta không muốn sống nữa, hu hu hu...”

Tôi và Đào Phong hoàn toàn chinh chinh xem xét chị Tuyền nhoáng cái biến sắc mặt, đối với nội dung cô ấy la hét càng nghe càng sững sốt, thanh âm nùng nịu kia khiến tôi bỗng cảm thấy trăm vuốt cào tim, hận không thể đập đầu xủ luôn cho rồi.

“Mẹ một cái kiếp, nói chị Tuyền không phải Quỳnh Dao nhập thân tôi cũng không tin!”

Lý lão đại nghe vậy sắc mặt khê biến, khoát tay một cái, phía sau những người đó lập tức tới bắt lấy đám đàn ông thậm thụt kia, tôi từ trên mặt đất đứng dậy, phui đất trên người, xoa chỗ bị đánh đau, nhe răng nhếch miệng bước qua.

“Sao rồi, không bị thương chỗ nào chứ.” Ông chú nháy nháy mắt, giả vờ lo lắng hỏi.

“Làm sao có thể không bị thương được, họ ra tay hung ác, thiếu chút nữa đánh chết tôi.” Tôi nói rất lớn, nói xong dư quang khóe mắt liếc Lý lão đại, thấy ông ta thần sắc ngưng trọng, biết việc đêm nay cơ bản đã không sai biệt lắm.

“Các cậu về trước ngủ đi, chuyện đêm nay là tôi lo lắng không chu toàn, người tới là khách, tôi sẽ bồi thường cho các cậu.” Lý lão đại nhìn chúng tôi, có chút khó xử nói: “Mấy người này là đám vô lại trong thôn, suốt ngày ăn không ngồi rồi chỉ biết ở gần phụ nữ là loạn tính thần, không ngờ họ lại không hiểu chuyện đến mức này, lại gây chuyện với bạn của lão Ô Lỗ, tôi sẽ dạy dỗ họ, các cậu yên tâm, sẽ không uổng phí các cậu bị ăn thiệt đâu.”

“Không sao cả không sao cả.” Ông chú thấy thế, giả vờ ra vẻ bất đắc dĩ, tỏ vẻ không muốn làm lớn chuyện: “Loại chuyện này chỗ nào chẳng có, chúng tôi cũng không phải người một mực bắt người không tha, anh đứng đầu trại, giao cho anh xử lý chúng tôi cũng yên tâm rồi, chỉ hy vọng sau này đừng phát sinh tình huống tương tự nữa.”

“Tuyệt đối sẽ không xảy ra loại chuyện này nữa.” Lý lão đại gật đầu, vẻ mặt uể oải phát tay: “Các cậu trở về ngủ đi thôi, tôi sẽ mang họ đi.”

Nhìn bóng lưng đám người kia dần dần đi xa, ông chú ra dấu, ý bảo chúng tôi vào nhà nói chuyện.

Đóng cửa thật kỹ, chúng tôi ngồi vây quanh trong phòng Kỳ Tuyên, trên mặt ông chú lộ ra nụ cười xảo trá, nói: “Vốn còn đang suy tính làm sao khiến Lý lão đại đồng ý chuyện vào núi, không ngờ tới ông trời có mắt, cơ hội tự dâng lên cửa, chuyện tối nay mặc dù phiền toái, nhưng vẫn có thể xem là một bước ngoặt tốt.”

Chương 42

Lại trở về phòng của tôi và Đào Phong, nhiệt độ trước đó thật vất vả tụ lại sớm đã tan thành mây khói, trên người tôi lạnh buốt một mảnh, Đào Phong cũng thế, nếu không tôi chắc chắn đã mặt dày cạo vào trong ổ chăn của cậu ấy rồi.

“Tinh thần tôi đều đông lạnh cả rồi, không muốn ngủ.” Bò vào ổ chăn, nhìn Đào Phong mặt không chút biểu cảm, tôi thở dài nói: “Chúng ta trò chuyện một lát nhé.”

“Trò chuyện về cái gì.” Đào Phong rất không hề gì, sau khi nằm xuống vẻ mặt tùy ý nhìn tôi.

“Trước đó khi cậu tỉnh lại ở bệnh viện không phát hiện trong tay có thêm vật gì sao?” Trong lòng tôi khẽ động, chợt nhớ tới bùa hộ mệnh đã đưa cho Đào Phong, nhìn trước ngực cậu ấy một chút, không có dấu vết đeo trang sức, chẳng lẽ bị cậu ấy đánh mất hoặc bị người khác cầm đi rồi?

“Thì... Là một cái răng, xỏ trên sợi dây đỏ, tôi trước khi đi đặt trong tay cậu, không thấy sao?” Nhìn vẻ mặt Đào Phong như không biết chuyện này, trong lòng tôi có chút sốt ruột, dù sao cũng là đồ tốt, thật sự làm mất vậy quá thiệt rồi.

“Ồ.” Đào Phong tựa hồ nghĩ ra, nhưng môi mỏng khẽ nhếch, nói ra hai chữ khiến tôi muốn học máu: “Ném rồi.”

“Ném, ném?!” Tôi hú lên quái dị, trợn to mắt nhìn cậu ta, nhất thời cảm thấy huyết khí dâng lên, trong miệng một cỗ mùi vị đắng chát: “Đó là vật trừ tà bảo vệ tính mạng mà, cậu sao nói ném thì liền ném, tôi..... Haiz.....”

Đại khái là thấy tôi phản ứng quá mức mất mát, con người thâm thúy của Đào Phong nhìn chằm chằm tôi hồi lâu, mới chậm rãi giơ tay phải lên, kéo tay áo, nói: “Đây nè.”

“Hửm?” Tôi xoay đầu sang, nhìn thấy cậu ấy đem bùa hộ mệnh dùng một loại kiểu cột đặc biệt cột đeo trên cổ tay, không khỏi có chút kinh ngạc, giật mình qua đi, cảm thấy trái tim vừa mới rơi vào khoảng không lại bị thứ gì đó nhồi vào, không thể nói là tư vị gì, dù sao không khó chịu vậy nữa.

“Mẹ kiếp, cậu đùa bọn tôi?” Tôi vừa bực mình vừa buồn cười, thật không ngờ Đào Hồ Bằng cũng biết đùa mánh khỏe này, nắm cổ tay cậu ấy lật đi lật lại nhìn vài lần, khi đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của cậu ấy, tim thoáng đập tăng tốc.

“Quên đi, ngủ thôi.” Tôi lờ đi cảm giác khó tả trong lòng, lúng túng gãi đầu, không muốn làm cho mình càng mất mặt thêm nữa, không thể làm gì khác hơn là xoay người tắt đèn, khi nhìn lại, Đào Phong đã yên lặng xoay nghiêng người, đưa lưng về phía tôi ngủ.

Bình thường bạn bè anh em cùng giường cùng ngủ nhiều ít đều có chút cảm giác mâu thuẫn, đưa lưng về phía nhau ngủ rất bình thường, cho nên đối với Đào Phong, tôi không để ý lắm.

Bằng không ôm nhau lông lóc mà ngủ, chờ khi tỉnh dậy thì khó xử lắm, chẳng lẽ phải vỗ sau lưng đối phương nói, anh bạn, tiểu đệ đệ của cậu đè tôi cả đêm, dễ chịu lắm sao?

Song tôi ngủ kỳ thật vô cùng khó coi, đại học trung học đều có kinh nghiệm ngủ cùng bạn bè, sau khi tỉnh dậy giường cũng gần bị chúng tôi xê dịch đến rụng rời, tay chân quăng đầy giường, chăn cũng rơi trên mặt đất, bình thường dưới tình huống như vậy, nếu là tôi tỉnh trước, tôi sẽ không chút do dự đập bạn cùng phòng xuống đất, còn mình thì ngủ tiếp.

Sáng sớm ngày thứ hai, chúng tôi rửa mặt qua loa rồi tới phòng ông chú, nhìn thấy chị Tuyền và ông chú đã sớm chờ ở đó.

Sau khi trải qua sự kiện tối qua, thế cục với chúng tôi mà nói cực kỳ có lợi, Lý lão đại hiện giờ cảm thấy thiếu nợ chúng tôi, chính là thời cơ tốt để chúng tôi tìm cơ vào núi.

Chúng tôi thương thảo xong, quyết định để chị Tuyền ra mặt đối phó việc này, làm như người trực tiếp bị hại, cô nói thế càng dễ được Lý lão đại chấp nhận.

Khi chúng tôi tìm Lý lão đại đàm luận, ông ta đang ở phía đông cửa trại thu xếp chuyện xây nhà, hình như là con trai nhà ai đó muốn lấy vợ.

Chỗ này của họ vô luận xây phòng hay cất nhà trúc, đều tự mình xuất tiền xuất lực, cực kỳ tiết kiệm, chọn đất bình thường do quản sự trong trại định đoạt, chỉ có khi số rất ít người Thái xây nhà trúc mới có thể thêm vào ý kiến.

Người trong núi ăn mặc không sắc sỡ, phần lớn mọi người là áo bông quần bông bình thường, mấy người phụ nữ Thái thì hơi đặc thù chút, quần áo các cô hơi tươi tắn, trên eo có khi sẽ cài một sợi đai bạc, nhìn qua so với trang phục của phụ nữ Hán tinh xảo đẹp hơn nhiều.

Chúng tôi đứng bên cạnh trong chốc lát, nhìn thấy Lý lão đại rót cuộc rảnh rồi ngồi một bên hút thuốc, liền cùng nhau quay đầu nhìn về phía Kỷ Tuyền.

Kỷ Tuyền ngẩng đầu ưỡn ngực, hơi kéo phộc-mơ-tuya áo xuống chút, hai tay chỉnh lại bộ ngực đầy đặn của mình, sau đó tràn đầy tự tin liếc mắt nhìn ba người đàn ông chúng tôi một cái, nói: “Xem tôi đây.”

Chúng tôi đều gật đầu, cũng dùng ánh mắt sùng bái nhìn vị đồng chí nữ giới duy nhất trong tổ chức này, không biết tại sao, nhìn chị Tuyền như vậy, chung quy khiến tôi có loại cảm giác chứng kiến nữ đặc vụ, đương nhiên loại ý nghĩ này tuyệt đối không thể để cho cô ấy biết.

Đứng dưới tàng cây, nhìn Kỷ Tuyền đi tới bên cạnh Lý lão đại bắt chuyện, tôi chợt nghĩ, trước khi chúng tôi đi vào nhóm người kia thật là vì nỏ núi mới bị vây khốn chết trên núi sao, có thể còn nguyên nhân khác bên trong không, nếu như nói mục đích của họ giống chúng tôi, đều là vì cỗ mộ mà đến, vậy nhiều ngày như sớm phải ra rồi chứ, nếu không không có đầy đủ thức ăn nước uống, nhất định sẽ chết trong núi.

Nhưng dựa theo kinh nghiệm của lần xuống mộ trước, họ có lẽ đã tìm được đường sống khác rời khỏi núi rồi, Lý lão đại niêm phong núi làm âm ỉ, có lẽ chỉ tốn công vô ích mà thôi.

Qua khoảng 20 phút, Kỷ Tuyền chấm dứt đối thoại, trở lại dưới tàng cây, vẻ mặt có chút u ám.

“Sao rồi?” Ông chú ngạc nhiên nói: “Ông ta không đồng ý?”

Kỷ Tuyền nghe vậy lắc đầu, nói: “Đồng ý rồi, song nhìn thái độ của ông ta, tôi chung quy cảm thấy việc này không đơn giản như vậy, trước đó nói niêm phong núi là vì có người dùng thuốc nổ cho nỏ núi, nhưng vừa rồi cùng ông ta hàn huyên vài câu, phát hiện trong đầu ông ta cũng không ý thức về phương diện này, niêm phong núi là đúng, nỏ núi còn cần chờ nghiệm chứng lại, tôi hoài nghi trong đó có ẩn tình khác, ông ta niêm phong núi có lẽ không phải để vây chết đám người kia, mà vì mục đích khác.....”

“Mục đích khác?” Ông chú sờ cằm, suy nghĩ một lát ra hiệu nói: “Về trước thôi, mặc kệ như thế nào vào núi rồi tính tiếp, phòng ngừa Lý lão đại thay đổi chủ ý, chúng ta tốt nhất nên lập tức lên đường.”

Chúng tôi hiểu ý của ông chú, vô luận mục đích Lý lão đại niêm phong núi tới cùng vì lý do gì, chúng tôi đều phải vào núi tìm kiếm cỗ mộ, cho dù trong núi có yêu tinh ăn thịt người, cũng không thể ngăn cản hành động của chúng tôi.

Sửa sang lại balo, chúng tôi dưới sự hướng dẫn của con trai Lý lão đại là Lý Sơn đi tới góc phía nam của trại, đây là con đường duy nhất vào núi, do một cây cầu treo nối liền với thân núi đối diện, giữa hai ngọn núi là một vực sâu cực lớn, thảm thực vật Vân Nam phong phú, nơi nơi đều là một mảnh xanh biếc, cho dù là trong khe vực sâu này cũng đều bị cây cối cành lá bao phủ, liếc mắt nhìn một cái không thấy đáy vực, không biết phía dưới có nước chảy hay không.

Từ vách đá dựng đứng của thân núi đối diện đến xem, đích xác chỉ có một con đường này có thể tiến vào, người trong trại hằng năm trông coi nơi này, chẳng biết thu bao nhiêu phí qua đường nhỉ.

“Các anh từ cây cầu treo này đi qua là được, tới giữa cầu ngàn vạn lần đừng nhìn xuống dưới, nếu không dễ té lăm.” Lý Sơn nhìn chúng tôi chỉ chỉ cây cầu treo kia, trong mắt một mặt thần sắc cổ quái thoáng lướt qua.

Lòng tôi hơi kinh hoảng, cảm thấy Kỷ Tuyền nói quả nhiên không sai, Lý lão đại đích xác có chuyện giấu giếm chưa nói.

“Trong núi không có gì chơi đâu, rất nguy hiểm, các anh tham quan xong thì nhanh trở về.” Lý Sơn nói xong, ý bảo chúng tôi có thể qua đó.

Chúng tôi nói cảm ơn, tỏ vẻ không có gì chơi sẽ lập tức trở về, sau đó xoay người chậm rãi đi lên cầu treo.

Cầu treo này khá dài, toàn bộ do cọc gỗ và dây thừng bền chắc cấu thành, người vừa bước lên lập tức lắc lư, tựa như dầm lên thuyền vậy, nhìn màu sắc của những cọc gỗ và dây thừng này, hẳn đã không ít tuổi rồi, không biết an toàn hay không, có chỗ bên góc ván gỗ đã hỏng mất một khối, ông chú bảo chúng tôi cố gắng đi vào chính giữa.

Tôi vừa đi vừa hơi quay đầu dùng dư quang khoe mắt nhìn về phía Lý Sơn đứng ở đầu cầu, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt, không khỏi thấp giọng nói: “Chúng ta đi nhanh lên, cầu này không chắc lắm.”

Ông chú gật đầu: “Ngàn vạn lần đừng té xuống, có bệnh sợ độ cao thì đừng nhìn xuống.”

Mặc dù nói vậy, nhưng ai cũng không dám nhanh hơn bước tiến, bởi vì động tác hơi lớn chút thôi, cầu treo liền lắc lư dữ dội, vì bảo trì vững vàng, chúng tôi phải phối hợp ăn ý.

Lúc đi tới giữa cầu, một luồng khí lạnh từ trong vực sâu dưới cầu lúi lên, tôi lạnh đến rùng mình, khép chặt quần áo tiếp tục đi về phía trước.

Lúc đi trên cầu treo, thời gian tựa hồ trôi qua dị thường thông thả, rõ ràng là chuyện vài phút, nhưng đã đi qua mấy thế kỷ vậy, đợi đến khi rốt cuộc bước trên mặt đất, tôi nhin không được thở phào nhẹ nhõm, cảm giác cả người mình đều tang thương một hồi.

“Làm tôi sợ muốn chết, vốn không có bệnh sợ độ cao mà cũng bị dọa cho thành bệnh.” Tôi nói.

Ông chú móc ra điều thuốc, nhìn thấy bộ dáng tôi lòng còn sợ hãi, không phúc hậu cười nhạo: “Chúc mừng cậu đạt được tân sinh, vừa rồi không bị dọa vỡ mật chứ?”

“Tôi nói nhé ngài há mồm có thể không bằng Hàn Hàn nhưng còn hơn cả Chu Lập Ba.” Tôi tức giận quét mắt liếc ông chú, lại quay đầu nhìn về phía cầu treo, thật không dám tin chúng tôi vừa rồi cư nhiên đã đi trên thứ kia.

(Tiêu: Chu Lập Ba là diễn viên hài còn Hàn Hàn vừa là tác giả vừa là tay đua xe, đều có blog trên mạng. Hình tượng của Chu Lập Ba và Hàn Hàn khác nhau một trời một vực, Chu là dạng người độc miệng, cũng dựa vào những việc này tăng bốc bản thân hơn người một bậc, nhìn xa trông rộng, hơn nữa thoáng cái đã kích cả tập thể dân mạng. Mà Hàn Hàn lại là bộ dáng khiêm tốn, tỏ vẻ blog của mình trên thực tế cũng không vĩ đại như mọi người tưởng tượng. Kỳ thật ngôn luận của hai người đều có đạo lý nhất định.)

“Đi thôi, đã có người vượt lên trước rồi.” Dao Phong mặt không đổi sắc, từ trong ba lô lấy ra gang tay đeo lên, thuận tiện sờ hắc miêu đã lên đến vai cậu ấy.

“Đúng vậy, thiên tân vạn khổ tìm được bản đồ, đừng để họ cầm mất bảo bối.” Kỳ Tuyền lấy linh kiện súng ra nhanh chóng lắp ráp, sau đó mắc súng bắn tự động trên người, nương mào nhìn chúng tôi.

Ông chú cầm đá Huyền Cơ loay hoay một trận, trong miệng phun ra một vòng khói, nói: “Đi, cách mục tiêu còn một đoạn ngắn nữa.”

Nói xong cất kỹ phiến đá, dẫn đầu đi về phía trước.

Sau khi qua cây cầu treo nợ, chung quanh cảnh trí hoàn toàn thay đổi, cây cối đan xen khó gỡ, cành lá rườm rà, như tiến vào rừng rậm nhiệt đới.

Xem chừng, cây cối nơi này bởi vì ít có người chặt, tuổi thọ của cây đều khá cao, rất nhiều rễ cây già chọc trời đã mọc ngược ra ngoài, cùng những rễ cây khác quấn bện vào nhau, hình thù kỳ quái, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Chúng tôi bám víu giữa những rễ cây này, đi về hướng ông chú đã chỉ, hắc miêu của Đào Phong lúc này phát huy hết mức ưu thế của nó, linh hoạt chui tới chui lui, chẳng phát hiện ra chút uế oải nào.

Song chẳng biết tại sao, sau khi tiến vào núi rừng một lúc, tôi lại cảm giác được một loại ánh mắt không rõ ràng, tựa hồ có ai đó đang ở trong bóng tối nhìn chằm chằm chúng tôi, nhiều lần quay đầu lại xem xét, lại chỉ nhìn thấy rừng cây mênh mông cùng những chạc cây vắn vẹo phức tạp.

Tôi dừng chân một chút, nghĩ thầm trong khu rừng này vì rễ cây và nhánh cây đan xen mà hình thành rất nhiều hố đen, có lẽ là một vài động vật trốn trong hốc cây, căn bản không cần đa nghi.

“Chúng quý không có khả năng là Lý Sơn kia đang đi theo chúng ta đâu nhỉ.” Tôi yên lặng nói thầm.

Chương 43

Vùng rừng núi trước mắt này rậm rạp um tùm, cỏ thụ che trời, mặt đất cơ hồ nhìn không thấy bùn đất lộ ra ngoài, toàn bộ đều bị rễ cây dây leo cùng lá xanh rì rợn che phủ, đi vô cùng khổ cực, hơi chút sơ sẩy sẽ bị vấp ngã chổng vó.

Cánh rừng như vậy bình thường đều có chút côn trùng và rắn, không biết có dã thú to lớn gì không, song có Đào Phong và chị Tuyền ở đây, cho dù đột ngột nhảy ra một con gấu, hai người họ cũng có thể dễ dàng đối phó, huống chi miền nam không có gấu.

Trong không khí mùi bùn đất và cây cối trộn lẫn vào nhau, làm người ta cảm thấy một loại “thiên nhiên tươi mát”, loại mùi này vô cùng đặc thù, tuyệt đối người lẫn lộn trong thành phố cảm thụ không được.

“Chú à, trước kia mọi người cũng thường xuyên đến những chỗ thế này đảo đầu sao?” Tôi đẩy nhánh cây ra hai bên, nói: “Nếu vậy thì tốt quá rồi, một bên kiếm tiền một bên rèn luyện thân thể ha, so với làm việc cực khổ trong thành phố thì tốt hơn nhiều, money và hoa cô nương, thỏa mãn đủ đường.”

“Nói nhảm.” Ông chú xì một tiếng khinh miệt, cầm trong tay đá Huyền Cơ nhìn hai bên, cau mày nói: “Cậu làm như chúng ta thật sự đến đây du lịch vậy, đây chính là công việc hơi một tí là sinh tử, bên dưới phải cẩn thận cơ quan, bên trên phải cẩn thận cóm, đụng vào thứ nào cũng đều là cử tử nhất sinh, kẻ trộm mộ đâu được dễ chịu như cậu nghĩ.”

Giáo huấn tôi xong, ông chú trầm ngâm hai giây, lại nhỏ tiếng nói thảm một câu: “Đầu năm nay làm gì cũng không dễ dàng.”

“Phải phải phải.....” Nhớ tới kinh nghiệm lần đảo đầu trước, tôi không thể không thừa nhận sống nghề này không đơn giản vậy, thử dài, quay đầu nhìn thấy giày ống cao xinh đẹp của chị Tuyền giẫm lên một nhánh cây, đột nhiên nghĩ, trước đó đã cảm thấy chị Tuyền không giống kẻ trộm mộ bình thường, kỹ thuật bắn súng của cô đều là cấp chuyên nghiệp, hẳn từng được huấn luyện đặc biệt, trước kia cô ấy rốt cuộc làm nghề gì, chẳng lẽ là quân nhân? Lĩnh đặc chủng?

Nhưng nữ lính đặc chủng, loại giả thiết không thực tế này chỉ có trong tiểu thuyết mới có thể xuất hiện.....

“Nhìn tôi làm gì?” Chị Tuyền nhận thấy được tầm mắt của tôi, ngoái đầu nhìn lại cười nói: “Thích chị rồi hả?”

“Không dám không dám.” Tôi giật mình, vội vàng cười lấy lòng, khoát tay nói: “Tiểu nhân thấp hèn này nào xứng được với ngài.”

“Xí.” Chị Tuyền hừ một tiếng, vừa muốn xoay người tiếp tục đi, nhưng dường như đột nhiên nhìn thấy gì đó, cả người không nhúc nhích sững sờ tại chỗ, đôi mắt đẹp hẹp dài trừng lớn, sắc mặt cũng dần nghiêm túc hẳn lên.

Tôi nhìn vẻ mặt biến hóa phong phú của cô, ha ha cười khan vài tiếng, nhỏ giọng nói: “Chị Tuyền, chị đừng nói là chỉ mới phát hiện thôi nhé.”

Chị Tuyền rất nhanh liếc mắt nhìn tôi, lại quay đi tiếp tục nhìn chăm chăm phía trước: “Cậu là thằng nhóc xấu xa, đã phát hiện sớm còn không chịu nói một tiếng, thiếu chút nữa hù chết chị.”

“Đừng để ý tới, tiếp tục đi.” Ông chú đi qua bên cạnh chúng tôi, mặt không chút thay đổi ra hiệu nói: “Kẻ đến thì không thiện kẻ thiện thì không đến, án binh bất động trước, để xem chúng rốt cuộc muốn làm gì.”

Nghe nói thế lòng tôi liền một trận cảm khái, xem ra ông chú đã sớm biết, Đào Phong một mực dẫn đường phía trước ngay cả đầu cũng không quay lại kia chẳng phải còn phát hiện sớm hơn nữa sao, hai người này lại im lặng bình tĩnh, giả vờ như người không có việc gì, tôi vừa nãy nhìn vẻ mặt chị Tuyền mới xác định thật sự có thứ theo dõi.

“Cậu phát hiện ra khi nào, thấy rõ là cái gì không?” Tôi đi nhanh vài bước chạy tới bên cạnh Đào Phong, khẽ sát vào cậu ấy thấp giọng nói: “Tôi chỉ biết có gì đó đi theo, nhưng không có cơ hội nhìn.”

Nghe vậy, Đào Phong thả chậm bước, mắt híp híp, tựa hồ cũng không chắc lắm: “Nhìn không rõ, hình như là người, hơn nữa không chỉ một.”

“Cậu chắc chắn là người không phải khi?” Tôi vươn tay chỉ phía trên, “Sao tôi cảm giác chúng đều đang trên cây.....”

“Không giống khi.”

“Vậy chắc cũng không giống người nhỉ?”

“...”

Kỳ thật tôi cũng biết không phải khi, nhưng chỉ muốn chọc ghẹo Đào Phong chút, tên Đào Phong này ăn nói không khéo, tôi nắm đúng cậu ta phản bác không được.

Có lẽ nhận thấy được chúng tôi đã phát hiện hành tung của chúng nó, mấy thứ kia động tác càng thêm lớn mật, vốn vẫn lặng yên không một tiếng động, hiện giờ lại đột ngột tăng tốc.

“Xem ra phải mau chóng tìm được vị trí của cỗ mộ.” Ông chú thoáng liếc mắt về phía sau, phiến đá trên tay nhẹ nhàng chuyển động, phát ra tiếng lạch cạch thanh thúy, trên phiến đá mờ hồ xuất hiện một hình dạng lở tai, tôi nhìn một chút, hoàn toàn không hiểu nó tượng trưng cho cái gì.

Trong tay nghe tiếng lá xào xạc, lòng hiếu kỳ của tôi càng ngày càng nghiêm trọng, trong đầu không ngừng tự hỏi làm thế nào mới có thể lén nhìn thấy hình dáng của những kẻ theo dõi này.

Dùng gương chiếu là một phương pháp tốt, nhưng trong tay tôi lại không có, cũng không có khả năng vào loại thời điểm này hỏi mượn chị Tuyền được.

Nghĩ một chút, tôi chợt nảy ra ý kiến, lấy điện thoại di động nhét trong túi ra, đưa màn hình điện thoại di động bóng loáng nhắm ngay vị trí phía sau.

Di động của tôi là điện thoại cảm ứng Samsung, màn hình vừa lớn lại bóng loáng, lúc màn hình đen cơ bản có thể dùng làm gương, bình thường không phát hiện, không ngờ lúc này lại nổi lên tác dụng.

Tôi một bên chú ý đường dưới chân, một bên cúi đầu nhìn về phía màn hình điện thoại, phát hiện giữa những cành lá rậm rạp phía sau, quả nhiên có mấy thứ gì đó khác thường ẩn núp, hơn nữa đều có tay có chân, trốn sau lá cây dày đặc, nương nhờ nhánh cây già trảng kiện mà di chuyển.

Chính loại động tác bí ẩn lại cẩn thận này, khiến tôi càng không cách nào khẳng định chúng là khi hay động vật gì tương tự, bình thường động vật cho dù theo dõi cũng sẽ không lén lút lút như vậy, nhưng nếu nói chúng thật là người, sao lại dùng phương thức này theo dõi? Người

bình thường ai lại đường bằng phẳng không đi, phải chạy lên cây học làm khi? Đây chẳng phải ăn no rừng mỡ sao.

Trong lòng tôi âm thầm suy tính, con mắt lần nữa liếc về phía màn hình điện thoại di động, lại chứng kiến một cái đầu tròn màu đen đang từ mặt sau nhánh cây lặng lẽ lộ ra, trong nháy mắt, tôi phảng phất nhớ màn hình điện thoại mà đối mặt với nó, sợ đến cả người giật bắn, suýt nữa đánh rơi điện thoại xuống đất.

“Móa, hù chết cha tui rồi!” Tôi thấp giọng kêu một câu, liền cảm thấy động tĩnh mặt sau càng lúc càng lớn, những tên kia hình như đã nhìn không được nữa, muốn lập tức nhào sang đây.

Bước chân của chúng tôi dưới chút tiếng động trở nên thúc giục này từ từ nhanh hơn, mọi người hiểu ngầm với nhau, cảnh giác cùng đợi những tên kia ra tay hành động trước, mà tôi, thì thời khắc này thông qua màn hình điện thoại quan sát động tác của chúng.

Chị Tuyền trong quá trình bước nhanh nắm súng bán tự động trong tay, Đào Phong cũng bộ dáng vận sức chờ phát động, chúng tôi chui qua một hốc cây, khi nhìn lại, mấy tên theo dõi kia đã kẻ sát sau người.

Khoảng cách cực kỳ gần, khiến tôi hoàn toàn thấy rõ bộ dáng của chúng, đó là mấy người đàn ông trưởng thành vóc dáng cao lớn, họ mặc quần áo dân tộc có phục sức đặc thù, ánh mắt đảo lên trên cổ quái, chỉ lộ ra tròng trắng, da màu tro đen quỷ dị, nhìn qua cực kỳ bất thường.

“Chị Tuyền cẩn thận!” Nhìn thấy một gã trong đó đánh mạnh về phía Kỳ Tuyền, tôi lập tức kêu to nhắc nhở.

Kỳ Tuyền nghe tiếng, xoay người lại một chân đá lên, tiếp theo bóp cò súng, súng vang trện trện, đạn không chút lưu tình bắn vào người gã đàn ông kia, nhất thời máu me tung tóe.

“Là cỏ nhân!” Ông chú nhìn kỹ vài lần, sau khi xác định nhắc nhở nói: “Cỏ nhân là người chết bị cỏ trùng thao túng, đạn với họ mà nói e rằng vô dụng, phải ngấm lại biện pháp khác.”

(Tiêu: Cỏ ở đây là con sâu độc)

Ông chú vừa dứt lời, những cỏ nhân khác liên tiếp nhào xuống, toàn bộ da màu tro đen, mắt trắng dã, nhìn kỹ còn có thể phát hiện, trên cơ thể cỏ nhân này có rất nhiều chỗ đã bị thi trùng gặm cắn biến dạng, căn bản là một cái xác thối rữa đã lâu.

(Tiêu: Thi trùng là những con trùng sống trên xác người chết)

Loại cỏ này lúc còn rất nhỏ đã nghe ông nội kể qua, người Miêu tộc gọi đây là “Thảo Quý”, dùng và chế tạo cỏ thường là phụ nữ, được xưng là “Thảo Quý Bà”, đem nhiều loại độc trùng có chứa kịch độc như rắn rết, thằn lằn bỏ vào trong vật đựng, khiến chúng cắn giết, tàn sát lẫn nhau, cuối cùng còn lại độc trùng duy nhất tồn tại đó là cỏ.

Mà cỏ nhân, là người chết bị cỏ trùng khống chế, họ khi còn sống bị Thảo Quý Bà hạ cỏ không chế, thân thể dần dần bị cỏ trùng ăn mòn, cũng nghe lệnh của Thảo Quý Bà, hồn phách vẫn lưu lại trong cơ thể, ý thức mãi không tiêu tan, từng chút nhìn thân thể mình bị cỏ trùng nuốt chửng,

thối rữa, cảm thụ thống khổ của vạn trùng cắn thân, cuối cùng biến thành một cái xác không hồn.

Loại phương pháp này ở cổ đại được vô số đế vương quý tộc sử dụng, cực kỳ tàn nhẫn vô tình.

Cổ nhân bị Kỷ Tuyên dùng súng tự động bắn quét kia sau khi ngã xuống nhanh chóng bò lên, một thân thịt nát trong lúc chạy rơi là tả đầy đất, Kỷ Tuyên chán ghét chau mày, dứt khoát tàn nhẫn hung hăng cắt phăng hai chân nó.

Song dù chặt đứt chân, cổ nhân như trước dựa vào hai tay không ngừng bò trên mặt đất, thịt cả người từng khối bong tróc, máu tươi đầm đìa, bộ dáng so với trước đó càng thêm ghê tởm khủng bố.

Việc này không khỏi làm tôi bắt đầu suy đoán, đến tột cùng là ai đã không chế những cổ nhân này đến tìm chúng tôi gây phiền toái, mục đích của hắn là gì, chẳng lẽ chỉ muốn đẩy chúng tôi vào chỗ chết? Hoặc là, muốn phiền đá huyền cơ trên tay ông chú?

Kẻ chủ mưu này, có thể là nhóm người vào núi trước chúng tôi, cũng có thể là người trong trại, tỷ như Lý lão đại, tỷ như Lý Sơn đã đưa chúng tôi vào núi...

Nhưng họ là dân tộc Hán, tỷ lệ sử dụng cổ độc cực nhỏ, vậy khả năng lớn nhất là nhóm người trước.

Chẳng lẽ nói, họ đã phát hiện sự tồn tại của chúng tôi, cũng đã sớm sắp xếp những cổ nhân này, cản trở chúng tôi tiến vào mộ? Cách nhau chỉ năm sáu ngày, việc này cơ hồ không có khả năng.....

Càng nghĩ càng kỳ quái, tôi gọi Tiểu Hải ra, bảo nàng dùng tóc cuốn lấy mấy tên cổ nhân ý đồ tới gần tôi và ông chú, ngược lại tính toán xem làm sao giải quyết đám người chết này.

Đao Phong thân thủ vĩnh viễn nhạy bén vô cùng, cậu ấy vừa tránh né, vừa nhắm chuẩn cơ hội, toàn bộ tay thoáng cái cắm phập vào trước ngực cổ nhân, sau đó dùng lực túm ra ngoài, chỉ nghe một trận thanh âm da heo xé rách, cổ nhân kia liền té trên mặt đất không cách nào nhúc nhích.

Tôi và ông chú tập trung nhìn vào, phát hiện Đao Phong cư nhiên đã túm cổ trùng trong cơ thể cổ nhân ra, khó trách cổ nhân nháy mắt biến thành xác chết bất động.

“Lão Dao, bên này!” Tôi vừa thấy phương pháp hấp dẫn, vội vàng bảo Tiểu Hải cố định một tên cổ nhân, hô lên với Đao Phong: “Mau giết chết tên này!”

Đao Phong xoay người nhìn về phía tôi và ông chú, sắc mặt nhất thời đại biến: “Cẩn thận!”

Tôi sửng sốt, liền cảm thấy sau đầu một trận gió mạnh ập tới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tôi nhào mạnh về phía trước, tránh thoát tập kích đột ngột phía sau, sau đó thuận thế lặn một vòng tại chỗ, nhanh chóng điều chỉnh tốt tư thế, đồng thời triệu hoán Tiểu Hải, dùng sợi tóc dày đặc vừa đen vừa dài của nàng trói lấy đối phương, cản trở động tác kế tiếp của nó.

Đợi cho nguy hiểm qua đi, tôi tập trung nhìn vào, tập kích tôi chính là một trong những cổ nhân này, trước đó không phát hiện, có lẽ vì nó luôn trốn trong chỗ tối không lộ đầu ra, hơn nữa tùy thời tìm kiếm lỗ hổng của chúng tôi, muốn một kích chí mạng.

Điều này không khỏi khiến tôi hoài nghi, thằng cha khổng chế cổ nhân kia, có phải đang quan sát ở phụ cận hay không, nếu không chỉ dựa vào đám cổ nhân vô thức này, làm sao có thể làm ra loại phán đoán trí tuệ cao nhường ấy.

“Sở Dương, mau tránh ra!” Chị Tuyên khẽ kêu một tiếng, tôi mau chóng phản ứng trốn sang bên, chợt nghe một trận súng vang kịch liệt, khói thuốc súng cuộn cuộn qua đi, cổ nhân muốn đánh lén tôi kia đã bị bắn thành bã thịt.

Sau khi giết chết con này, tôi nhìn ông chú đang chuyên chú bẻ mã đá Huyền Cơ, ông chú cảm thấy được tầm mắt của tôi, giương mắt đối mặt cùng tôi, sau đó khẽ gật đầu.

Vào thời điểm ấy, tôi và chú phá lệ tâm linh tương thông, đều từ trong ánh mắt đối phương thấy được ý tứ mình muốn biểu đạt, đó đại khái là vì chúng tôi trước đó đều đang suy nghĩ lại lịch kỳ lạ của đám cổ nhân này.

Tôi bình tĩnh lại, khổng chế Tiểu Hải quấy nhiễu đám cổ nhân này, cố định đám chúng nó tại chỗ, thuận tiện cho Đào Phong và Kỷ Tuyên xuống tay, trong bụng lại đang đoán, kẻ thao túng phía sau kia sẽ ẩn núp ở đâu, tại sao hắn không ngừng đẩy chúng tôi vào chỗ chết?

Chú hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm ấy, nhưng giờ phút này toàn bộ tinh lực của ông đều đang tìm kiếm cửa vào cổ mộ, đương nhiên không để loại tiểu nhân vật này vào mắt.

Giải quyết xong tất cả cổ nhân, chúng tôi nhìn ngón tay xương cốt đầy đất, đều lộ ra vẻ mặt chán ghét và nghi hoặc.

Đào Phong tay phải đã bị bọt máu dơ bẩn thấm đẫm, cậu ấy chẳng chút để ý, dựa nửa người vào thân cây già phía sau, nhận khăn giấy ướt Kỷ Tuyên chuyển tới thờ ơ lau.

Khỏe miệng tôi co quắp, quay đầu nhìn về phía ông chú hỏi: “Đã xác định cửa vào cổ mộ chưa, cách nơi này còn bao xa, đã có người theo dõi, chúng ta tốt nhất nên sớm đi vào.”

Ông chú hơi gật đầu, trong thần sắc hiện ra chút bất đắc dĩ: “Trước đó quả thật đã xác định phạm vi đại khái, nhưng không cách nào khẳng định vị trí chuẩn xác.”

Nói rồi, ông chú chỉ chỉ đồ án trên phiến đá nói với tôi, nói: “Tôi chỉ có thể khẳng định cổ mộ có liên quan đến quỷ tự này, nhưng chỉ dựa vào một chữ này muốn phá giải vị trí cụ thể, thật sự khó như lên trời, hôm nay chúng ta đã tiến vào trong phạm vi bản đồ nêu ra, còn lại phải chậm rãi tìm kiếm, hết thấy khả năng có thứ gì đó liên quan đến quỷ đều phải lưu ý.”

Tôi nhìn hình vẽ và văn tự phức tạp không rõ ý nghĩa trên phiến đá kia, phát hiện trong đó còn ẩn giấu rất nhiều ký hiệu tinh tượng và âm dương thái cực, chúng dày đặc dựa theo quy luật nhất định xếp trên phiến đá Huyền Cơ này, cũng dưới suy diễn của ông chú từ từ hội tụ thành một bức bản đồ quỷ bí, bản đồ kia tôi chỉ có thể nhìn ra một cái lỗ tai kỳ quái, cùng một quỷ tự rõ ràng mà khéo léo.

“Ừm.” Tôi thu hồi tầm mắt, khó xử ho một tiếng, nói: “Cái này đơn giản, nếu tôi nhìn thấy quỷ, sẽ lập tức nói cho mọi người biết.”

Ông chú nghe xong lời tôi nói, cười nhạo một tiếng, nói: “Chưa chắc đã thật sự chỉ quỷ, có lẽ chỉ là tượng trưng, nói ví dụ như chữ quỷ này có thể đại biểu sự vật nào đó trong hiện thực, cũng có thể một dạng đồ vật nào đó thoát nhìn giống quỷ gần mộ.”

“...” Biết rõ mình đã bẽ mặt, tôi khép chặt miệng kiên quyết không nói thêm lời nào nữa, nghĩ thầm sau này trước mặt ông chú, có thể không mở miệng sẽ không mở miệng, đỡ mất mặt mất đến phát ê.

Giả vờ không thèm để ý quay đầu, nhìn thấy khoe miệng Đào Phong hơi cong lên cười như có như không nhìn tôi, tôi thoáng sửng sốt, trong nháy mắt cảm thấy kỳ thật mất mặt cũng không sao cả, ít nhất có thể cả đám đều vui vẻ không phải sao?

Đi theo sau ông chú, chúng tôi ở trong rừng cây tiếp tục loanh quanh hồi lâu, lâu đến sắc trời hoàn toàn tối sầm xuống, chung quanh hoàn toàn rơi vào trong yên tĩnh âm trầm.

Lấy đèn pin mắt sói ra, tôi nhìn bóng cây mờ mờ ảo ảo bốn phía, thấp giọng nói: “Nơi này nếu không có quỷ ông đây sẽ cắt đầu xuống làm cầu đá, mẹ kiếp, quá dọa con mẹ nó người.” Mà ngay cả loại người trời sinh gắn bó với quỷ như tôi đây, cũng có thể cảm nhận được áp bách và âm hàn quỷ dị trong rừng cây này, đây tuyệt đối không phải cảm giác khu rừng bình thường có thể phát ra.

“Địa phương có cổ mộ, chung quanh nhiều ít đều có cảm giác áp lực cùng loại, về sau anh sẽ quen.” Đào Phong liếc mắt nhìn tôi, thản nhiên nói.

“Thụ giáo thụ giáo...” Tôi gật đầu, nhìn sườn mặt lạnh lùng của Đào Phong, đột nhiên rất muốn bảo cậu ấy nói thêm vài câu nữa, dù sao đã theo chân họ lặn lội lâu như vậy, thường nghe được nhất chính là mấy câu lèm bèm của ông chú, tiếp theo là mấy câu chửi bới khí phách khoe hàng của Kỷ Tuyên, Đào Phong lâu thật lâu cũng chỉ bảo trì im lặng đứng một bên quan sát, từ trước tới nay lời cậu ta từng nói qua, tôi một tay là có thể đếm hết.

Người này đến tột cùng thiếu hụt năng lực giao tiếp với mọi người đến mức độ nào?

“Quên đi, hôm nay ngủ trước ở đây một đêm, mọi nghỉ ngơi chút, ngày mai thức dậy tiếp tục tìm.” Ông chú thờ dài, đập đập mặt đất tương đối bằng phẳng dưới chân, nói thầm: “Hắn là ngay gần đây, sao mãi tìm không thấy chứ.”

Tôi từ ba lô leo núi lấy ra túi ngủ dùng khi cắm trại dã ngoại, lại lấy ra vài túi đồ hộp và nước khoáng, lần lượt ném cho họ, sau đó nhìn thấy ông chú từ chung quanh nhặt vài nhánh cây tương đối khô ráo, cố gắng nhóm một đống lửa.

“Đi nhặt chút nhánh cây, nơi này đất lạnh, không có nguồn nhiệt nửa đêm thế nào cũng chết cứng.” Ông chú nhíu mày nhìn vài nhánh cây lẻ tẻ trong tay, ra lệnh: “Còn phải phòng ngừa dã thú tiếp cận.”

Đao Phong nghe vậy buông nước trong tay, đứng dậy rời đi.”

Tôi nhìn bóng lưng cậu ấy, hồi lâu nhảy dựng lên nói: “Chờ chút, tôi cũng đi.”

Ông chú chọn điểm cắm trại khá bằng phẳng trống trải, không có chỗ nào rắc rối phức tạp, những loại như nhánh cây cũng ít đi nhiều.

Tôi bước nhanh đuổi theo Đao Phong, cùng cậu ấy tìm được một chỗ khá nhiều nhánh gãy, cong lưng nhặt một bó củi khô trên mặt đất ôm vào ngực. Để tránh cho lượng cành cây buổi tối dùng không đủ, chúng tôi cố ý nhặt nhiều hơn chút, đều chọn loại khá lớn, hơn nữa lượng nước không nhiều lắm, như vậy có thể khiến gỗ biến thành than củi, chưa đến mức đốt không cháy.

Tôi vừa nhặt vừa chú ý động tác Đao Phong, nghĩ loại chủ đề nào có thể làm cậu ấy hứng thú nhất, kết quả suy nghĩ quá mức nhập tâm, bất tri bất giác đi tới bên mép một sơn cốc.

Đao Phong thấy tôi đứng tại chỗ ngẩn người, đi tới hỏi: “Sao vậy?”

Tôi dùng đèn pin chiếu về phía bên trong sơn cốc, phát hiện bên này kỳ thật không tính là quá sâu, mơ hồ có thể nhìn thấy dưới đáy, liền nói: “Hôm nay chúng ta đã đi lâu như vậy cũng không hề phát hiện chỗ này, cậu nói xem trong đó sẽ có gì?”

“Không biết.” Đao Phong lắc đầu, ngồi xổm người xuống nhìn kỹ phía dưới.

“Cổ mộ có thể ở đây không?” Tầm mắt tôi từ đáy cốc dời đến trên người Đao Phong, thấy con ngươi đen nhánh của cậu ấy trong bóng đêm hơi tỏa sáng, bất giác có chút hoảng hốt.

Bình thường mắt người Trung Quốc cũng không đen hoàn toàn, phải nói phần lớn hoặc nhiều hoặc ít đều có chút hơi vàng, màu nâu và màu hạt dẻ đều rất phổ biến, nhưng đen hoàn toàn và thuần túy như Đao Phong, thật sự hiếm có, cho nên lúc đầu mới nhìn thấy mắt cậu ấy, tôi đã hoàn toàn nhớ kỹ cậu ta, nhất là đôi mắt kia, chút lập dị nói thật rất hấp dẫn người ta.

Đang lúc tôi nhìn chằm chằm Đao Phong, chờ đợi cậu ấy trả lời, trong tai chợt truyền đến một tràn tiếng động rất nhỏ cực kỳ khó phát hiện, trước khi tôi ý thức được đây là tiếng bước chân, một bàn tay đã đẩy mạnh sau lưng tôi, dùng sức đẩy tôi vào thung lũng.

Một loạt động tác này cực kỳ nhanh, hơn nữa lặng yên không một tiếng động, tôi hoàn toàn không kịp phản ứng, người đã từ bên mép thung lũng rơi xuống, thân thể trọng tâm không vững nhào xuống phía dưới, trong lòng tôi hoảng loạn dị thường, lại không kêu thành tiếng, mà tập trung chút tinh lực cuối cùng muốn thấy rõ vừa rồi đến tột cùng là ai đẩy tôi.

Song nỗ lực của tôi đã thất bại, ngoại trừ một bàn tay tái nhợt, tôi không nhìn thấy những bộ phận khác.

Người nọ có thể như quỷ mặt dưới tình huống không bị Đào Phong phát hiện tiếp cận tôi, đã đủ chứng minh hẳn nắm chắc không bị chúng tôi nhìn thấy.

Cùng lúc khi tôi ngã xuống đáy cốc, Đào Phong lập tức đưa tay tóm lấy tôi, nhưng sức nặng trĩu xuống quá lớn, cậu ấy vừa rồi không chuẩn bị, thoáng cái đã bị tôi kéo theo.

Tôi nhìn thấy Đào Phong cũng té xuống, vội vàng một tay ôm thắt lưng cậu ấy một tay đỡ sau lưng cậu ấy, gắt gao ôm người vào ngực, nghĩ thâm lần này tôi không cẩn thận, tôi làm đệm lót là được, thế nào cũng không thể để cậu ấy bị thương.

Hai chúng tôi chập vạt không chịu nổi ngã nhào xuống đáy, ngã vào trong một đồng cảnh khô lá mục, đám lá nát chẳng biết đã đắp ở chỗ này bao lâu, một luồng mùi đất nồng nặc, chúng tôi vừa chui đầu vào, cơ hồ bị mùi kia xông gần chết.

“Đào Phong?” Giãy giụa đứng lên, đèn pin lúc rơi xuống chẳng biết tung tích, tôi chỉ có thể dùng tay lần mò tìm Đào Phong, ai ngờ còn chưa đứng vững, liền cảm thấy có gì đó bắt được mắt cá chân tôi.

“Mẹ kiếp!” Tôi khẽ gọi một tiếng, thân thể không tự chủ lại ngã quy, sức của thứ kia cực lớn, kéo tôi rơi xuống.

“Sở Dương!” Đào Phong cách tôi không xa, ôm lấy cánh tay tôi, nhưng vì không có chỗ tựa bị kéo theo cùng.

Hai chúng tôi giữa đồng lá mục lẫn thành một đoàn, tôi vài lần muốn đứng lên đều không có kết quả, chung quy ngã trở về trên người Đào Phong, tôi nghe được tiếng thở dốc nặng nề của cậu ấy, biết cậu ấy đang cố gắng ổn định thân thể.

Tôi cấp hỏa công tâm, trong lòng biết thứ bên dưới tuyệt đối không phải người dễ đối phó, không nhận được hai tay loạn nữu loạn túm, muốn tìm được thứ gì đó có thể mượn lực, không ngờ càng nhanh càng bầy, trên tay dùng sức chưa chuẩn, không ngờ mò tới chỗ không nên mò, lập tức cảm thấy thân hình ấm áp dưới tay có chút chấn động, lập tức một tiếng kêu rên trầm thấp: “Này.....”

“Xin lỗi... Ừm, khụ...” Trong hoảng loạn, mặt dày của tôi hơi nóng, há mồm muốn xin lỗi, lại bị bùn đất và lá cây trút vào miệng sắc ở cổ họng, nhất thời giãy giụa càng thêm thảm thiết.

Dưới này chẳng biết tới cùng sâu bao nhiêu, chúng tôi dùng sức chống cự sức mạnh của thứ kia, nhưng vẫn bị kéo túm đi rất xa, mắt thấy lá rụng chung quanh từ từ biến thành từng lớp dây leo quấn người, biết rằng đây còn chưa phải đáy chân chính.

“Đừng nhúc nhích.” Đào Phong tựa đầu chôn ở cần cổ tôi, một tay bắt được dây leo bên cạnh chậm lại sức rơi, một tay mò tìm với phía căng chân tôi: “Đây là cái gì.....”

Tôi ôm chặt thắt lưng Đào Phong, để hai chúng tôi dán dính vào nhau, phòng ngừa hai người phân tán, đồng thời túm vài cây leo miễn cưỡng cố định thân thể, cảm giác hơi thở ấm áp của Đào Phong phun lên cần cổ, trong lòng nhịn không được có chút nóng lên.

“Ai biết, mò được thứ kia rồi?” Để tránh cho lại bị bùn đất tràn vào miệng, tôi chỉ có thể cúi đầu nghèn nghẹt trả lời: “Quý tha ma bắt, ông đây sắp túm không được nữa.”

Chương 45

“Chờ một chút...” Đào Phong nhè nhẹ thở gấp, âm thầm lục lợi một trận, tôi mơ hồ nhìn thấy cậu ấy nhăn mày lại, chợt nghe cậu ấy tiếp tục nói: “Đi xuống xem một chút.”

“Đi xuống? Giỡn kiểu Mỹ gì thế...” Tôi lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm bên dưới không biết có thứ gì chờ chúng tôi, tại sao có thể nói xuống là xuống, song nhìn bộ dáng Đào Phong, hẳn là có tám phần nắm chắc đã đoán được thứ túm lấy tôi là cái gì.”

“Đi xuống.” Thanh âm trầm thấp của Đào Phong vô cùng kiên định, tôi sửng sốt, lập tức cũng cảm giác cậu ấy buông hai tay ra, trọng lượng toàn thân đều dựa trên người tôi, tựa như muốn giúp thứ kia kéo tôi xuống.

“Móa, Lão Đào đại gia cậu quá không phúc hậu đó!” Tôi kêu thán một tiếng, một tay hoàn toàn không cách nào chống đỡ sức nặng của hai người, không thể làm gì khác hơn là buông tay ra nhắm mắt lại, nhậm mệnh bị vật kia kéo tới đáy cốc.

Lúc sắp rơi xuống đất, tôi hơi hé mắt, phát hiện dưới này cư nhiên là một không gian cực lớn, cảnh khô chung quanh theo thể vây kín dạng cây leo bao phủ cả nơi này, hình thành một hang động lót vô số lá rụng chạc cây, nhưng vị trí chỗ chúng tôi có chút cao, cái này chứng tỏ chúng tôi nhất định sẽ té xuống.

Nghĩ thế, tôi vội vàng điều chỉnh tư thế, ôm Đào Phong vào lòng, làm tốt chuẩn bị đệm lót, đồng thời cảm giác nhạy bén, thứ bắt lấy mắt cá chân tôi vào lúc đó đột nhiên biến mất.

“Ồi!” Trùng kích rơi xuống đất khiến ngực tôi một trận khí huyết dâng lên, cũng may dưới này có bùn xốp và thảm lá rụng thật dày, nếu không ngum máu trong miệng tôi đây khẳng định phun ra đến nơi.

Đào Phong phản ứng rất nhanh, lập tức dựng người dậy nhìn tôi, hỏi: “Thế nào, có bị thương không?”

Khó được nghe thấy thanh âm cậu ấy vội vàng như vậy, tâm tư tôi chợt chuyển, dứt khoát nằm bất động trên mặt đất, khê hé con ngươi nhìn cậu ấy, nói: “Xương sườn hình như ngã gãy rồi, mẹ kiếp, hình như đầu chấn động...”

Những lời này vừa nói xong, tôi cơ hồ có thể khẳng định, Đào Phong rất ít khi được người ta bảo vệ như vậy, bởi vì cậu ấy cư nhiên thật sự tin! Nếu vị trí hai chúng tôi đổi lại một chút, cậu ấy sẽ biết từ độ cao vừa rồi té xuống cũng không đáng ngại.

Nhìn thấy cậu ấy biến sắc, tay phải lần mò trên ngực tôi kiểm tra vết thương, tôi vội ôm lấy tay cậu ấy, hắc hắc cười nói: “Đùa cậu chơi thôi, sao cậu cái gì cũng tin vậy, tôi không sao.”

Nghe vậy, Đào Phong lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lập tức môi mỏng nhếch lên, như hiểu được tôi đang đùa giỡn cậu ấy, con ngươi tối tăm hiện lên một đường sáng không rõ ý tứ, sau đó không hề quay đầu lại đứng lên đi.

“Này, Lão Đào.....” Biết cậu ấy thật sự tức giận rồi, trong lòng tôi chợt dâng lên một cổ mất mát, trống rỗng vô cùng khó chịu, cảm giác quá phức tạp tôi nhất thời nghĩ không ra, chỉ có thể dựa vào trực giác nhanh nhẹn từ mặt đất đứng dậy, chạy tới bên cạnh cậu ấy nói: “Tức giận? Là tôi không tốt là tôi không tốt.....Ai u chết tiệt, cậu lần trước cũng giỡn với tôi mà, này này...”

Nhìn thấy Đào Phong làm mặt lạnh, cũng không giống tức giận lại không giống như không có việc gì, bộ dáng tạo khoảng cách xa người ngàn dặm, tôi liền chợt nhớ tới câu nói kia của Kiều bang chủ (Kiều Bố Tư), đừng gạt người khác, bởi vì người người có thể gạt được, đều là người tin tưởng người.

Nói như thế, có phải có thể chứng minh, Đào Phong kỳ thật rất tin tưởng tôi?

Không biết tại sao, nghĩ thế tôi lại cảm thấy rất vui vẻ, song sự vui vẻ này hiện giờ không thể biểu hiện ra ngoài, nếu không e rằng Đào Phong đời này cũng sẽ không thêm để ý tôi nữa.

“Ồ bên kia.” Chúng tôi đi về phía trước một đoạn, Đào Phong dùng đèn pin mắt soi duy nhất còn sót lại chỉ về phía trước, tôi theo hướng ánh đèn pin nhìn lại, liền phát hiện giữa hang động được cây leo tầng tầng bao bọc kia, xuất hiện một bóng người ngồi xếp bằng.

“Ồ.” Nhìn bóng người quý dị nọ, trong lòng tôi chẳng những không bối rối khiếp sợ, ngược lại ý thức được trước, xem ra Đào Phong đã không tức giận nữa, ngẫm lại cũng phải, dựa vào tính cách Đào Phong, đại khái cũng coi như khá may, đã qua rồi sẽ không việc gì nữa.

Thở phào nhẹ nhõm, tôi đây mới chuyển dời lực chú ý đến bóng người nọ, đoán nó đến tột cùng là thứ gì, vừa rồi bắt tôi xuống có phải chính là nó không?

“Qua đó nhìn xem.” Nói xong, Đào Phong dẫn đầu đi tới.

Tôi theo phía sau, cẩn thận quan sát tình hình bên trong hang động, phát hiện nơi này kỳ thật là một thạch động thiên nhiên, chẳng qua chung quanh bị nhánh cây dây leo rậm rạp bao phủ, hoàn toàn nhìn không ra nguyên dạng, chỗ chúng tôi vừa rồi rơi xuống, chính là lối vào thạch động này.

Dưới chân đạp trên cành lá thật dày, phát ra tiếng lách cách rất nhỏ mà thanh thúy, chúng tôi đi đến bên cạnh bóng người ngồi xếp bằng nọ, mới nhìn rõ đây là một cái xác đã thối rữa chỉ

còn xương khô, quần áo rách rưới thành bã lỏng lẻo phủ trên người, hai chân ngồi xếp bằng, giống như lão tăng ngồi thiền.

“Đây là vị cao tăng nào đó viên tịch ngay chỗ này.” Tôi đi qua nhìn hai bên, thấp giọng nói: “Vừa rồi bắt tôi hẳn không phải thứ này?”

“Là nó.” Đào Phong gật đầu, ra hiệu nói: “Nhìn tay nó.”

Đào Phong nhắc nhở, tôi lập tức chú ý tới, tay trái vị cao nhân này mặc dù đặt bằng trên đầu gối, tay phải lại mất tự nhiên giơ lên, hình dáng đang nắm bắt, hiển nhiên trước đó có nắm thứ gì đó, tôi cong người so sánh, kích cỡ tay mở ra, trùng khớp kích cỡ mắt cá chân tôi.

“Thật là ông ta.” Phía sau lưng tôi một trận phát lạnh, thế nào cũng nghĩ không ra hàng này làm sao bắt được tôi túm xuống, lại làm ra bộ dáng chờ chúng tôi đến như vậy.

Đào Phong trước đó kiên trì muốn xuống xem, hẳn chính là mò được xương tay của thứ này, cho nên mới quyết định không phản kháng.

Tôi biết trên đời này hiện tượng khó giải thích rất nhiều, nhưng cũng không nghĩ ra chúng tôi sẽ đụng phải một màn quỷ dị như thế, không biết mục đích của người này đến tột cùng là gì, chẳng lẽ chỉ cảm thấy quá mức tịch mịch, muốn bắt hai người sống xuống chơi với ông ta?

“Ông ta là bị người hại chết.” Đào Phong quan sát một lúc sau, cau mày nói: “Đại khái là cho rằng mình không ra được nữa, mới có thể ngồi đây chờ chết.”

“Nói vậy là sao?”

“Sợi dây này vốn phải treo trên cổ, ông ta bị người từ phía sau chém trúng, sợi dây mới có thể đứt rời.” Đào Phong từ trên quần áo lam lũ của thi thể cầm lấy một sợi thừng đỏ, ánh mắt phức tạp, nói: “Ông ta là người Đào gia, xem ra cổ mộ ngay gần đây.”

“Người Đào gia?” Tôi nhỏ giọng nói thầm, vòng ra sau lưng thi thể, phát hiện đầu lâu trên thi thể này quả nhiên có vết đao, có thể thấy được người đánh lên sau lưng kia xuống tay cực kỳ tàn nhẫn, lại nhìn sợi thừng đỏ trong tay Đào Phong, cùng sợi dây trên cổ tay cậu ấy chính là cùng một kiểu buộc.

“Là một trong nhóm người năm đó?” Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng tôi nói cực kỳ khẳng định, nhìn thấy Đào Phong rũ mắt nhìn chằm chằm sợi dây đỏ trong tay, vội vàng an ủi: “Đã là chuyện bảy mươi năm trước rồi, xem như là tổ tiên của các cậu, cậu lo lắng cũng lo lắng không đến, không bằng nhanh chóng ra khỏi đây, kể đầu mối này cho chú, xem ông ấy nói thế nào.”

Đào Phong chần chờ chốc lát, thu hồi sợi dây đỏ, nói: “Vào trong nhìn xem rồi đi.”

“Ừ.” Tôi gật đầu, liếc mắt nhìn thi thể kia, đi theo Đào Phong vào bên trong.

Bên trong thạch động cỏ dại um tùm, dây leo chằng chịt trong đó, nhìn không ra chỗ nào kỳ lạ, việc này không khỏi khiến tôi hoài nghi, vị tiên bối Đào gia kia từ đâu tiến vào trong thạch

động này, chẳng lẽ giống chúng tôi, đều là rơi vào đáy cốc? Vậy ông ta thật sự là ngã xui tám kiếp, bị thương nặng như vậy còn rơi vào sơn cốc, khó trách lại ngồi đó chờ chết.

Đao Phong tựa hồ có chút thất vọng, sau khi nhìn quanh bốn phía nói: “Đi thôi.”

Chúng tôi trở lại chỗ cũ, muốn từ chỗ té xuống bò lên trên, lúc đi ngang qua thi thể kia, tôi cảm thấy có nhiều chỗ không đúng lắm, liền nhìn kỹ hơn, ai ngờ vừa nhìn cư nhiên dọa tôi ra một thân mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy thi thể vốn quy củ ngồi xếp bằng tại chỗ, giờ phút này cả đầu lâu hoàn toàn xoay một trăm tám mươi độ, hướng về vị trí trước đó chúng tôi đứng.

“Mẹ kiếp!” Tôi sợ hãi kêu thành tiếng, nhìn thi thể kia nói: “Ông ấy đang nhìn chúng ta?”

Đao Phong khẽ nhú mày: “Nó có thể không muốn phơi thây chỗ này, hy vọng chúng ta đưa nó ra ngoài mai táng đàng hoàng.”

“Vậy được thôi.” Xem tình nó lúc trước là người Đạo gia..... Tôi thở dài một tiếng, gọi Tiểu Hải ra, bảo nàng dùng tóc đen cuốn lấy thi thể, “Tôi cõng nó ra, cậu đi trước.”

Đao Phong không nói thêm gì, tìm vị trí thích hợp, bắt lấy dây leo, bắt đầu chậm rãi trèo lên trên.

Tôi để Tiểu Hải ôm lấy tôi, nàng kéo thi thể, chúng tôi dựa theo lộ tuyến của Đao Phong theo đuôi trèo lên, quý mặc dù không có trọng lượng, lại có thực chất, khiêng Tiểu Hải còn phải kéo một thi thể, lúc tôi bò lên trên cơ hồ chỉ còn nửa cái mạng.

Quý nô không thể rời khỏi không gian và mặt phẳng chỗ chủ nhân, do đó tại loại không gian nhỏ hẹp này, Tiểu Hải chỉ có thể kề sát tôi, cũng may nàng khá cơ trí, biết dùng tóc giúp tôi giảm bớt áp lực.

Đao Phong lúc kéo tôi lên, tôi đã muốn trợn trắng mắt hù dọa cậu ấy.

“Không sao chứ.” Đao Phong nhìn tôi một méo miệng, thấp giọng hỏi.

“Không sao, còn nửa cái mạng.” Tôi khoát tay, ngồi dưới đất không muốn đứng lên, Tiểu Hải thì mặt không chút thay đổi đứng một bên quan sát.

Chúng tôi mang theo một khối thi thể tạo hình quỷ dị, từ đáy cốc trở lại rừng cây, tôi nghĩ tới người đẩy tôi xuống kia, liền hỏi: “Cậu nghĩ xem là ai đẩy tôi?”

“Cái gì?”

“Là lúc ở bên mép sơn cốc đó, có người đẩy sau lưng tôi.” Tôi dừng một chút, khước miệng co quắp nói: “Chẳng lẽ cậu cho rằng tôi trượt chân té xuống?”

“...” Đao Phong mặt không chút gợn sóng xoay đầu sang, mặc dù cậu ấy không nói gì, nhưng tôi biết tôi nói đúng rồi.

Sau trầm mặc, chúng tôi liếc nhìn nhau, tôi nghĩ Đào Phong đại khái cũng suy đoán giống tôi, người nọ có thể dưới tình huống không bị bất cứ ai phát hiện tiếp cận, cũng tùy thời đánh lén, đã nói lên chúng tôi gặp phải cường địch, hẳn rất có thể chính là kẻ phía sau không chế cổ nhân truy sát chúng tôi, cũng có thể là ai khác.

Song vô luận thế nào, trước mắt chúng tôi ở ngoài sáng, người nọ ở trong tối, tình hình đối với chúng tôi cực kỳ bất lợi.

“Mặc kệ thế nào, an táng vị tiền bối này trước rồi hãy tính những việc khác.” Tôi nhìn Đào Phong, đưa tay chỉ Tiểu Hải.

“Ừ.” Đào Phong như nhận thấy được gì đó, vừa đi vừa nói: “Tại sao không thấy Ngô Mưu và Kỷ Tuyên?”

Nghe được lời cậu ấy, tôi mới phát hiện chúng tôi đã trở lại chỗ trước đó cắm trại, xuyên qua ánh đèn pin mắt sói, tôi nhìn thấy trên mặt đất dụng cụ cắm trại đặt tán loạn, nhưng duy chỉ không thấy hai người kia.

“Họ đi đâu rồi.” Tôi hạ giọng, cảnh giác nhìn chung quanh.

Chị Tuyên thân thủ cường hãn, ông chú tức trí đa mưu, hai người họ ở cùng nhau, tôi cũng không lo lắng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng làm cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có thể khiến hai người kia không kịp thu dọn đồ đạc đã biến mất vô tung, mà không ngồi ở đây chờ chúng tôi về?

Chương 46

“*D*ì tìm xem.” Ông chú và Kỷ Tuyên vô cớ rời đi, sắc mặt Đào Phong nhìn thật không tốt, tôi đoán cậu ấy đang lo lắng an nguy của hai người kia, bởi vì trước đó kẻ đánh lén đẩy tôi xuống thật sự làm người ta khó có thể cân nhắc, ngay cả cậu ấy cũng không may mắn phát hiện ra, đây khẳng định khiến trong lòng cậu ấy không ổn định, không thể không bắt đầu phỏng đoán thực lực của đối phương, cũng càng thêm cẩn thận. Quả nhiên, câu tiếp theo của cậu ấy là hỏi: “Kẻ trước đó đẩy anh xuống... Anh có thấy rõ mặt mũi hắn không?”

Tôi lắc đầu, hết cách nói: “Chỉ nhìn thấy một tay, hẳn là đàn ông, như là thường xuyên tập luyện, xương cốt và gân đều nổi lên. Tôi mới đầu từng hoài nghi Lý Sơn, nhưng nhìn thấy cái tay kia liền biết không phải hắn, ngón tay Lý Sơn thô dài, lòng bàn tay và cổ tay có vài vết sẹo, cái tay đẩy tôi kia mặc dù cũng không nhỏ, nhưng rất chú ý chăm sóc, chỉ ở chỗ thích hợp mới có vết chai dày.

Nghe vậy, con người đen của Đào Phong thoáng âm trầm, lập tức thấp giọng nói: “Nếu như là kẻ hằng năm chơi cổ trùng, có thể có đặc thù như vậy không?”

Tôi hiểu cậu ấy nghĩ tới kẻ đứng phía sau thao túng cổ nhân truy sát chúng tôi trước đó, liền đáp: “Chính xác, nghĩ giống nhau, song Miêu tộc chúng ta đều không hiểu rõ, rốt cuộc có phải

không, còn cần nghiệm chứng thêm, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là tìm được ông chú và Kỷ Tuyền, những thứ khác về sau hãy nói.”

Nói xong, tôi bảo Tiểu Hải đặt di thể của tiền bối nọ trên mặt đất bằng phẳng, khi nhìn lại hướng Đào Phong, cậu ấy đang ngồi xổm cẩn thận xem xét, tôi đi qua đó, cúi đầu hỏi: “Phát hiện cái gì rồi?”

“Dấu chân.” Đào Phong dừng một chút, tiếp tục nói: “Không chỉ bốn người.”

Tôi sững sốt, đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi, con mèo kia của cậu đâu? Lúc đi nhặt củi nó không hề đi theo, bây giờ sao không thấy đâu?”

“Hắn là đi theo Ngô Mưu rồi.” Đào Phong đứng dậy, đi tới bên cạnh từ trong ba lô lấy ra một đèn pin dự trữ ném cho tôi, nói: “Đi thôi, đi tìm họ.”

Tôi tiếp nhận đèn pin bật sáng, đi cùng Đào Phong, dọc theo dấu chân một đường truy tìm.

Rừng cây ban đêm yên tĩnh u ám, vài ánh trăng xuyên thấu qua khe hở cành lá cây già tàn mát chiếu xuống, làm cho cánh rừng vốn âm trầm khủng bố này thêm một phần nhu hòa. Bốn phía một mảnh đen ngịt, thỉnh thoảng một trận gió núi thổi qua, lá rừng đong đưa mờ mờ ảo ảo, nếu như không có tia sáng của đèn pin mắt sói thì thật sự sẽ đưa tay không thấy được năm ngón.

Tôi và Đào Phong đi vô cùng cẩn thận, không lâu sau liền rời khỏi khoảng đất trống nọ, dưới chân dày đặc cành khô dây leo, rễ cây già phồng lên thành một đám gò nhỏ, dấu chân tất nhiên đã sớm không thấy, chỉ còn lại tiếng bước chân chân chúng tôi chông chéo lên nhau.

“Có thể đi lạc rồi.” Chẳng biết qua bao lâu, tôi dừng lại nhìn rừng cây tối tăm mờ mịt phía trước, sau đó quay đầu nhìn về phía Đào Phong: “Không có dấu chân, cậu chắc chắn họ ở gần đây?”

“Không chắc.” Đào Phong nheo mắt lại, ánh mắt phức tạp: “Cảm giác.”

“.....Cảm giác cũng như là bà dì của phụ nữ, khi cần chuẩn thì không chuẩn, chúng ta vẫn cần chút thổ nhượng học.” Tôi thở dài, vừa muốn nhắc chân tiếp tục đi, chợt nghe thấy phía trước cách đó không xa truyền đến một tiếng súng vang cần quấy.

(Tiêu: bà dì của phụ nữ đây là chỉ ngày đèn đỏ của phụ nữ.)

Tiếng súng nọ vừa vang lên, trong rừng cây vắng lặng này vô cùng đột ngột, tôi bị tiếng súng này chấn đến sững sờ tại chỗ, hồi lâu sau nhìn Đào Phong lẩm bẩm nói: “Chúc mừng cậu lão Đào, bà dì của cậu lần này chuẩn rồi.”

Đào Phong mặt không chút biểu cảm liếc xéo tôi, làm như đang nói mặc kệ anh, cậu ấy phân biệt phương hướng một chút, sau đó ra dấu nói: “Đừng nói nhảm nữa, đi mau.”

Chúng tôi bắt đầu chạy chậm, bởi vì đường trong rừng quá mức khó đi, không cách nào phát huy tốc độ bình thường.

Tiếng súng vừa vang nổ, rõ ràng là một loại hình súng bắn tĩa chỉ bắn được một phát, mà tôi nhìn được, trước mắt có loại súng này chỉ có mình Kỳ Tuyền, nếu như đích thật là Kỳ Tuyền đang dùng súng bắn tĩa, vậy mục tiêu bắn của cô là ai, là thằng cha trước đó thao túng cỗ nhân, hay kẻ đẩy tôi xuống sơn cốc?

Không có thời gian tiếp tục suy nghĩ, nháy mắt chúng tôi đã tới dưới một gốc cây già thật lớn, nghe được tiếng bước chân của hai chúng tôi, trên cây lập tức lóe qua một chùm đèn màu cam, chợt nghe ông chú hạ giọng nói: “Đạo Phong? Sở Dương? Có phải hai người không?”

Tôi phát phát đèn pin mắt sói trên tay, nâng giọng trả lời: “Là chúng tôi, hai người sao lại trèo lên cây?”

“Con mẹ nó, hai người có phải trốn chúng tôi làm việc riêng không, lè mà lè mè lâu vậy mới đến!” Ông chú cấp hỏa công tâm, từ gì cũng ném ra ngoài.

Tôi nghe được từ làm việc riêng kia, mặt dày nhất thời nóng lên, vô thức liếc mắt nhìn Đạo Phong, liền thấy cậu ấy không có biểu cảm gì, không thể làm gì khác hơn là kiềm chế xúc động khó tả dâng lên ở đáy lòng, nói: “Mẹ kiếp, nói mò gì đó, đừng bôi nhọ sự trong sạch của anh em nha!”

“Ít nói nhảm, còn không mau lên đây.”

Tôi và Đạo Phong liếc nhau, không hề nhiều lời, trước sau đã bò lên trên cây già.

Cây già chẳng những là loại thô quánh cực lớn, tàng cây cũng rậm rạp vô cùng, vài nhánh thân chính lại vừa thô vừa bằng, chen chúc có thể nằm được ba người, ông chú và Kỳ Tuyền đang trốn trên một nhánh thô, nhìn thấy chúng tôi lên, ai cũng không quay đầu liếc mắt một cái.

Tôi nhìn bộ dáng chăm chú của chị Tuyền, hỏi: “Đang bắt chim hả? Nhìn được gì không.”

Ông chú nghe được lời tôi nói, buông ống nhòm trong tay, đưa tay đánh tôi một cái: “Con mẹ nó cậu bê mặt đến trứng cũng muốn nứt ra rồi, súng của Kỳ Tuyền có tia hồng ngoại, ruồi cũng có thể nhìn thấy, đừng nói chỉ người sống.”

“...” Tôi bị ông chú sỉ nhục nói không nên lời, hồi lâu chỉ ống nhòm trong tay ông nói: “Thứ trong tay chú cũng vậy?”

“Nói nhảm.” Ông chú đã không thềm để ý đến tôi nữa, quay đầu hỏi Đạo Phong: “Hai người vừa rồi đã đi đâu, kéo lâu như vậy, thằng ranh ám toán sau lưng kia lại xuất hiện, xem chừng chuẩn bị hạ độc thủ muốn mạng chúng ta.”

Con người Đạo Phong lóe lóe, nói: “Chúng tôi cũng đụng phải hấn.”

“Đúng vậy.” Tôi dưới sự ra hiệu của ông chú tắt đèn pin mắt sói, tiếp lời Đạo Phong: “Cụ thể, là chúng tôi đụng hấn trước, bị hấn ám toán rơi vào sơn cốc, đến giờ mới bò lên được.”

Sơn động kia cũng không phải tin tức quan trọng, về sau hãy nói cũng không muộn, tôi nghĩ một chút, chỉ nói chuyện phát hiện di thể tiền bối Đạo gia nói cho ông chú.

Ông chú nghe xong cúi đầu trầm tư chốc lát, nói: “Nói vậy chúng ta thật sự cách cổ mộ không xa nữa, chẳng qua còn chưa biết rõ ràng ý nghĩa cụ thể mà chữ quý kia chỉ ra, nếu không bây giờ không chừng đã tiến vào.”

Tôi hoàn toàn hiểu tiếc nuối và bi ai của ông chú khi thân là một quân sư lại chậm chạp không cách nào phá giải bản đồ như vậy, không thể làm gì khác hơn là vỗ vai ông an ủi: “Không sao đâu, từ từ sẽ đến, loại chuyện này gấp không được, có lẽ ngày mai chú thức dậy liền phát hiện kỳ hoặc trong đó.”

“Cút đi nhóc ranh.” Ông chú hiển nhiên khinh thường trấn an của tôi, phũ tay tôi tiếp tục quan sát xa xa: “Đều tại thằng nhóc thối cậu bắt cóc mất Đào Phong, nếu không vừa rồi có thể bắt được con rùa rút đầu kia rồi, tên kia không biết đi kiêu gì, quý quý túy túy thần thần bí bí, bước đi cư nhiên không phát ra chút tiếng động nào, hại ông đây còn tưởng gặp phải quý rồi.”

“Đồng cảm.” Tôi vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía Đào Phong, phát hiện cậu ấy đang chơi với hắc miêu, nghĩ thầm ông chú và Kỷ Tuyên lại trèo lên cây, e rằng cũng là để phòng ngừa tên kia bắn lén sau lưng, hẳn cho dù có trâu bò mấy, cũng không có khả năng im ắng trèo lên cây mà không bị phát hiện. Chú chọn chỗ này, có thể nói là dễ thủ khó công.

Tôi bảo Tiểu Hải canh giữ bên mép thân cây, như vậy một khi có gì trèo lên, nàng đều có thể phát hiện đầu tiên đồng thời báo cho tôi.

“Lão Ngô, mau nhìn bên kia!” Vẫn im lặng này giờ chị Tuyên đột nhiên la hoảng lên, lấy tay chỉ vào một chỗ nào đó xa xa nói: “Có gì đó đang sáng lên, mau nhìn!”

“Chỗ nào chỗ nào?” Chú xoay người, nhắc ông nhòm nhìn.

“Xí, dùng ông nhòm cái gì, trực tiếp dùng mắt nhìn xem.” Chị Tuyên tóm lấy ống nhòm của ông chú, quay đầu nói với tôi và Đào Phong: “Hai cậu cũng nhìn xem, đó là thứ gì, sáng như vậy.”

Tôi và Đào Phong sững sốt, theo hướng ngón tay chị Tuyên nhìn qua, quả nhiên thấy xa xa có một mảnh cây cối đang phát ra quang sáng màu tím nhạt mê người, quang sáng nọ càng ngày càng mạnh, cơ hồ chiếu sáng cả cánh rừng, loại thụ hải kỳ cảnh hiếm thấy này, khiến toàn bộ chúng tôi ngừng thở, lẳng lặng quan sát.

Tôi nhìn kỹ lại, phát hiện hàng cây phát sáng này chính tề, tổng thể hình nửa vòng tròn, phẳng phất như bao bọc lấy vật kiến trúc to lớn nào đó, mà chính giữa hàng cây lại là một khoảng đất trống, cái gì cũng không có, nhưng càng có vẻ kỳ quý khó lường, làm người ta cảm giác trung tâm đó hẳn phải có vài thứ gì đó mới đúng.

Chú nhìn hồi lâu, sau khi trầm tư đột nhiên vui vẻ nói: “Là Hòe Thụ! Đúng vậy, chính là nơi này, Hòe Thụ đó là dấu hiệu của vào cổ mộ, Hòe Thụ thuần âm, từ xưa đã được con người cho rằng là một loại cây hiếm, nhiều người nói nó có thể nối liền hai giới âm dương, như thế xem ra, chữ quý trong bản đồ có lẽ là chỉ Hòe Thụ này.”

“Nhưng nó trơ trụi không có gì cả mà, chẳng lẽ chúng ta phải đào xuống mới có thể thấy cổ mộ?”

“Chưa chắc, hừng đông ngày mai tới xem rồi tính.”

“Ngàn vạn lần đừng đào, nếu không đến lúc đó khẳng định lại là ông đây làm cu li.” Tôi nghĩ đến kinh nghiệm trôi gã nước ngoài trong mộ, không nhận được âm thầm kêu khổ.

Đang lúc tôi lấy điện thoại ra, muốn chụp kỷ cảnh có một không hai này, biến cố đột phát trước mắt lại làm cho cả người tôi đều cứng đờ tại chỗ.

Chỉ thấy trên mặt đất bằng phẳng vốn trống không kia, lại chậm rãi nổi lên một tòa thành trì cực lớn, thành trì nọ toàn thân màu vàng sẫm, tựa như ảo ảnh, hư hư phù phù mơ hồ mờ ảo, ẩn náu giữa vùng Hòe Thụ phát ra u quang màu tím, càng có vẻ quỷ bí kỳ lạ.

Nhiệt độ chung quanh trong nháy mắt thành trì xuất hiện đột ngột hạ xuống, khí âm hàn ngưng trời, so với hầm băng còn lạnh hơn gấp trăm ngàn lần, rét buốt đến da đầu người ta tê dại.

Không chỉ vậy, trong rừng cây ngoài thành trì, lại lờ lờ xuất hiện một cổ đạo, tôi nhìn thấy, một đám người thân mặc áo trắng đầu mang mặt nạ, đang dọc theo cổ đạo chinh chinh tề tề bước vào thành trì giữa Hòe Thụ. Trong tay họ hoặc đang cầm một loại đồ vật quý giá tương tự bảo hạp, hoặc nâng binh khí tương tự đao kích, tư thái bước đi cẩn thận tỉ mỉ, nhưng cũng không cách nào che giấu hơi thở chết chóc dày đặc kia.

Tay cầm điện thoại của tôi có chút phát run, loại cảnh tượng khí thế to lớn lại tràn ngập hắc ám quỷ khí này lần đầu tiên nhìn thấy, những người đó rõ ràng không thuộc về thế giới này, nếu tôi đoán không lầm, họ hẳn là âm binh khi còn bé ông nội từng đề cập tới.

Nói cách khác, chúng tôi vừa vận dụng phải âm binh nhập thành trăm năm khó gặp?

Ngay khi tôi lo lắng có nên kể chuyện nhìn thấy âm binh cho những người khác không, thì Đào Phong bên cạnh đột nhiên môi mỏng khẽ mở, thấp giọng phun ra bốn chữ: “Hoàng Kim Quy Thành.”

Chương 47

Sau khi toàn bộ âm binh vào thành, tòa thành trì Hoàng Kim nọ liền bắt đầu dần dần tiêu tán, kéo theo hòe thụ bao bọc chung quanh, cũng chậm chậm biến mất quang sáng. Ánh tím yếu ớt vốn tuyệt mỹ hoa lệ như ánh sáng của đóm đóm lên không tan thành mây khói, mang đi khí thế khôi hoành của Hoàng Kim thành, chỉ để lại vài gốc hòe thụ khô mục sừng sờ tại chỗ, càng có vẻ tịch liêu trống rỗng.

Tôi nhìn những bóng đen cảnh lá chinh tề trang nghiêm kia một vòng, nghĩ đến Hoàng Kim quy thành theo như lời Đào Phong, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Vừa rồi..... Các anh cũng đều thấy được?”

Hoàng Kim thành mặc dù đã biến mất, nhưng khí âm hàn xung quanh này vẫn chậm chạp không chịu tán đi, tôi lạnh đến khép chặt quần áo, giọng nói đều có chút run rẩy.

“Đương nhiên thấy được.” Ông chú nói xong ngửa đầu nhìn phía bầu trời, bấm ngón tay suy tính: “Đó là Hoàng Kim quý thành nổi tiếng nhất của quốc gia cổ Nam Chiếu, xưa nay cũng chỉ là một truyền thuyết, không ngờ hôm nay cứ nhiên đề chúng ta đụng phải, nếu năm ấy những người đó trộm chính là ngôi mộ này, cũng khó trách từ đó về sau bất vô âm tín, muốn đi vào đã khó như lên trời, đừng nói chỉ là đi ra.”

“Vậy làm sao bây giờ, hiện giờ Hoàng Kim quý thành biến mất, chúng ta làm sao đi vào?” Tôi nghĩ đến những âm binh cổ quái kia, tiếp tục hỏi: “Thời gian quý thành này xuất hiện có theo quy luật không, hay chỉ có lúc âm binh này muốn vào thành nó mới có thể xuất hiện?”

“Âm binh? Âm binh gì, cậu đã nhìn thấy được gì.” Ông chú nghe vậy nhú mày, xoay người nhìn chằm chằm tôi hỏi: “Chúng tôi chỉ nhìn thấy tòa Hoàng Kim quý thành kia, chẳng lẽ cậu còn nhìn thấy thứ khác?”

Tôi sửng sốt, lúc này mới hiểu được hóa ra những thứ ông chú và mọi người nhìn thấy không hoàn toàn giống tôi, những âm binh này thuộc về oan hồn, đương nhiên chỉ có truyền nhân Phong Quý tôi đây mới có thể nhìn thấy, mà họ nhìn thấy chỉ có một tòa thành trì Hoàng Kim cùng vòng hào thụ phát sáng kia mà thôi.

Nghĩ vậy, tôi liền kể lại hết thấy những gì vừa rồi nhìn thấy, kể cả những vật âm binh cầm trong tay, cùng thần thái cử chỉ của chúng, thậm chí khí tràng kỳ quái sinh ra trong khoảnh khắc vào thành.

(Tiêu: Khí Tràng (Aura) là vòng năng lượng bao quanh toàn cơ thể con người. Khí tràng có thể cho thấy trạng thái tâm linh của tổng thể một người, kể cả sức khỏe, tâm lý và tâm linh tu vi, cũng tùy theo ba thứ này cùng tương tác trong ngoài mà không ngừng biến hóa.)

“Thì ra là thế.” Ông chú sau khi nghe xong gật gù đầu, khoát tay ra hiệu chúng tôi yên lặng, ông châm điếu thuốc, mày nhú chặt, tựa như đang suy nghĩ nguồn gốc và mối liên hệ của hết thấy những việc này.

“Âm binh..... Xem ra lần này chúng ta không thể không mượn thuật Phong Quý của Tiểu Sở, nghĩ đến năm đó nhóm người nọ nếu không có Phong Quý sư trong đó chỉ đạo, cũng căn bản không cách nào tiến vào tòa Hoàng Kim Quý thành kia.” Ông chú dùng đầu thuốc chỉ chỉ dưới chân, neho mắt nghiêm túc nói: “Vừa rồi trong nháy mắt Hoàng Kim quý thành biến mất, tôi đã nhìn thoáng qua bầu trời, phát hiện quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, quý thành này sở dĩ có thể xuất hiện vào lúc đó, là vì vừa vặn vào khoảng thời gian kia, thuộc về Trùng Nguyệt hiếm thấy.”

Trùng Nguyệt, trong sử sách ghi lại cũng chỉ có vài nét ít ỏi, không có ai có thể chân chính biết rõ nguyên lý của nó, cũng không ai có thể chân chính nắm giữ nó, loại thời gian và hiện tượng cực kỳ đặc thù này đến nay đều là một câu đố nan giải.

Mỗi khi Trùng Nguyệt đến, trong khu vực nhất định có thể nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện hai mặt trăng, hai mặt trăng này hình dạng màu sắc hoàn toàn giống nhau, một đông một tây treo ngang chân trời, mà cùng thời khắc đó, các địa khu khác hoàn toàn không cách nào nhìn thấy.

Lúc Trùng Nguyệt xuất hiện, trong khu vực riêng biệt này sẽ phát sinh cái gì, cũng chưa từng có ai có thể nói rõ, tất cả chúng cho đến giờ đều phủ một tầng hoài nghi thật dày, những chuyện giải thích không được người xưa luôn thích dùng quỷ thần để che giấu, cho nên tới giờ, người từng nghe nói đến Trùng Nguyệt cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Nói cách khác hiện giờ khu vực chúng ta đang đứng thuộc về khu vực riêng biệt, nếu muốn tiến vào tòa cổ thành Nam Chiếu kia, nhất định phải đợi đến lần kế tiếp Trùng Nguyệt xuất hiện.” Ông chú nói rồi vỗ vai tôi, “Bây giờ chỉ có một biện pháp, chúng ta thủ tại chỗ này, đợi Trùng Nguyệt kế tiếp xuất hiện, rồi theo đám âm binh này cùng nhau đi vào.”

“Theo âm binh đi vào?” Tôi giật mình, khẽ la lên: “Đừng giỡn, những tên kia vừa nhìn đã biết không phải dễ đối phó, chúng ta chỉ bốn người, bị phát hiện sẽ xảy ra chuyện ngay, hơn nữa các chú không phải người Sở gia, sức chống cự với quỷ khí quá kém, tục ngữ nói âm tương cách, ép buộc để dương khí và âm khí dung hợp, vậy kết quả sẽ không khác gì kinh mạch gãy đứt ngũ tạng thiêu đốt đâu.”

Tôi nói xong, nhìn thấy vẻ mặt họ kinh ngạc và khó hiểu, thở dài, bắt đầu tiếp tục giải thích: “Vừa rồi tôi có một điểm chưa nói, âm binh này đi không phải dương lộ, khi chúng xuất hiện, đường âm phủ mở rộng, quỷ phong gào thét, loại âm khí mức độ này ngay cả tôi cũng chưa chắc có thể chống đỡ, đừng nói chỉ các chú, nếu như chúng ta nhiều người hơn, dương khí dồi dào, có lẽ còn có thể tiến lên, nhưng hiện giờ chúng ta chỉ có bốn người thêm một con mèo, tôi thật sự sợ chúng ta chân trước vừa bước vào, chân sau đã bị xé thành mảnh nhỏ.”

“Khó trách...” Chú căn điều thuốc, hơi ngẩng đầu lên nói: “Năm đó họ là dựa vào nhân số mà thắng... Nhưng mà, cậu thật sự một chút biện pháp cũng không có?”

“Biện pháp.....Kỳ thật cũng có.....” Tôi vội ho một tiếng, không ngờ chú cứ nhiên nhìn ra tôi đang nghĩ gì, không thể làm gì khác hơn là nói cụ thể: “Song biện pháp này vô cùng cực đoan, so ra kém hơn thủ đoạn dùng nhân số để thắng, cũng phải xem các chú có can đảm này không.”

Lời tuy nói vậy, trong lòng tôi vẫn như cũ vô cùng do dự, dù sao chúng tôi cũng còn trẻ tuổi, loại chuyện đi nhằm một bước hồn phi phách tán này tốt nhất nên ít làm.

“Anh chỉ cần nói làm thế nào là được.” Đào Phong thanh âm trầm thấp, đôi mắt nhìn tôi lại dị thường đen bóng, tôi biết, đây là chứng minh cậu ấy hoàn toàn tin tưởng tôi.

“OK.” Trong lòng có chút ám áp, tôi nắm đầm tay, gật đầu nói: “Chiêu này mặc dù gian nguy, nhưng phần thắng cũng lớn, chỉ cần không xảy ra vấn đề cơ bản không sao cả, nhưng qua rồi khả năng sẽ tạo thành thương tổn nhất định với thân thể, mọi người có thể suy nghĩ trước một chút xem trở về làm sao điều dưỡng thân thể.”

Biện pháp tôi nghĩ rất đơn giản, nếu muốn dựa vào âm binh để tiến vào Hoàng Kim quỷ thành, vậy chỉ có khí tràng giống nhau mới không bị phát hiện, nếu dùng âm khí che giấu bốn dương khí của người sống, nguy trạng thành âm binh theo sau, phần thắng sẽ lớn hơn nhiều. Trong 《Phong Quý Cổ Thuật》 từng giới thiệu một ví dụ cùng loại, đại khái là nói một vị tiên nhân Sở gia từng lấy âm đậy dương, lợi dụng lỗ hổng giữa âm dương lưỡng cực tiến vào âm phủ, trong

đó phần lớn tự thuật đạo lý và phương pháp hóa dương làm âm, về phần vị tiên nhân Sở gia này đến âm phủ làm gì, thật không hoàn toàn nói rõ.

Phương pháp nọ sớm được tôi khắc vào đầu, hiện giờ vừa vận thử một lần, hướng chỉ tôi có Tiểu Hải theo bên người, đến lúc đó không ngại mượn sức nàng lần nữa, dùng quỷ khí của bản thân nàng yểm hộ chúng tôi tiến vào.

Trong bốn chúng tôi, tôi và Đào Phong không có gì đáng nói, chị Tuyền thân là nữ giới, dương khí tự nhiên khá yếu ớt, chú trước đó từng nói đây là thể thân của ông, hoàn toàn không có dương khí, ngoại trừ nhiệt độ cơ thể khá thấp, cơ hồ không giống người sống.

Cho nên, chúng tôi bây giờ chỉ cần chờ Trùng Nguyệt xuất hiện là được, một khi tiến vào đường âm phủ, cho dù thằng cha thao túng cổ nhân kia muốn đến quấy rối, cũng hữu tâm vô lực mà thôi.

Sau khi quyết định, chúng tôi đến bãi đất trống lấy lại ba lô, sau đó trở về trên thân cây già an ổn vượt qua một đêm, lúc trời gần sáng vừa vận ca trực của tôi kết thúc, chị Tuyền thay ca, hai chúng tôi chào hỏi nhau xong, tôi liền đỡ chui vào túi ngủ.

Ngủ một mạch thẳng đến 10 giờ sáng, thằng cha đánh lén sau lưng kia tựa hồ đã biến mất, mãi đến khi chúng tôi sửa sang lại trang bị xong lúi xuống cây già đi tới bãi đất trống được hàng hòe thụ vây quanh kia, hắn cũng chưa từng xuất hiện.

Việc này không khỏi làm tôi càng thêm chắc chắn, mục đích của kẻ ấy giống chúng tôi, nếu không cũng sẽ không vừa nhìn thấy Hoàng Kim quý thành liền lập tức biến mất dạng.

Chúng tôi đứng dưới tàng cây hòe quý dị, ngẩng đầu cẩn thận quan sát, phát hiện đám hòe thụ ban ngày không khác gì cây cối tầm thường, làm người ta hoàn toàn không hiểu tại sao chúng vào đêm Trùng Nguyệt lại phát ra loại u quang màu tím nhạt ấy.

Chú lấy ra xẻng công binh, đi đến trên mỗi một đoạn đất trống liền ngồi xổm xuống xúc lên một đồng đất nhỏ, chúng tôi theo sau, nhìn ông đào tới xúc lui, lầy bả lầy bàu, nhưng không biết ông tới cùng đang làm gì.

“... Dưới này không có dấu hiệu tồn tại của cổ mộ, đây hẳn là từ trường.” Ông chú vuốt cằm, thấp giọng thì thầm: “Tiền bối thiết kế tòa Hoàng Kim quý thành này là tuyệt thế cao nhân, ông ta lợi dụng Trùng Nguyệt hoàn toàn che giấu Hoàng Kim thành, khiến nó chỉ vào thời gian riêng biệt mới có thể xuất hiện ở nhân gian, như vậy chẳng những có thể phòng ngừa kẻ trộm mộ, còn có thể hoàn toàn bảo tồn tất cả bí mật của cổ quốc Nam Chiếu. Phương pháp như vậy, chỉ sợ người hiện đại dốc hết toàn lực cũng không cách nào làm được.”

“Chú là nói, Trùng Nguyệt xuất hiện, sẽ gây ra từ trường đặc biệt?” Tôi gãi đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Sao tôi nghĩ lần này chúng ta sẽ rất nguy hiểm.”

“Sợ cái rắm.” Ông chú phui phui tay, liếc xéo tôi nói: “Kỳ cảnh khó gặp, hôm nay còn có thể thân lâm kỳ cảnh, có thể có loại trải nghiệm này chết vài trăm lần cũng đáng giá, thằng nhóc cậu không thể xuất ra chút khí khái nam tử sao, thật là đã đánh mất mẹ nó mặt mũi các cụ Bắc Kinh rồi.”

“Hắc...” Tôi bị ông chú nói đến ngẩn người, hồi lâu trả lời: “Tôi nói nha cái này sao lại thành không có khí khái nam tử chứ, vậy mẹ nó Càn Long muốn xuất cung gọi gà cũng phải nghĩ chút biện pháp sao, câu tôi thô lý không thô không được, mẹ nó buôn bán quá mạng, còn không cho lo lắng chu toàn, thế còn có nhân quyền hay không?”

“Nhân quyền những người khác có, cậu không có.”

“Mẹ kiếp, không ngờ chú đãi ngộ kém như vậy đó.”

“Câm miệng, hai người đều ngang ngửa được chưa.” Chị Tuyền hất mái tóc dài, hung hăng trừng tôi và ông chú: “Còn nói nhảm nữa sẽ đá hai người xuống hố hết.”

Tôi và chú nghe vậy lập tức im bật, chỉ dùng ánh mắt tiếp tục chém giết.

Đao Phong mặt không chút thay đổi đứng đó, phát hiện mắt tôi chuyển hướng sang cậu ấy thì yên lặng xoay đầu sang một bên.

Mà con hắc miêu trên vai cậu ấy, thì đúng lúc dựng người dậy, trùng hợp ngăn trở sườn mặt của Đao Phong.

“...” Trong lòng tôi mất mát khó nói, niềm vui thú đầu võ mồm cùng ông chú đều mất hơn phân nửa, không thể làm gì khác hơn là thở dài, phẩy tay nói: “Mau chọn xong chỗ, sớm chuẩn bị chút.”

Ông chú chọn địa điểm ẩn nấp, là trên cỏ thụ cách đường âm phủ tôi nhìn thấy được không xa, chúng tôi chuẩn bị thỏa đáng, ngồi trên cây lặng lẽ chờ đợi Trùng Nguyệt hàng lâm.

Trong lúc chờ đợi buồn chán này, tôi vẽ cho mỗi người ở phía sau một bức “Quý đồ”, đồng thời sử dụng minh hỏa khắc xuống lòng bàn tay mọi người một đường hoa văn quý dị, hoa văn này giống hệt như cái trên trán Tiểu Hải, thế này cam đoan âm khí trên người chúng tôi khớp với quỹ khí của Tiểu Hải, khiến chúng tôi trở thành tiểu quý dưới sự che chở của nàng.

Song sự tình cũng không đơn giản như tôi nghĩ, chúng tôi ở trên cây thủ ước chừng hai ngày hai đêm, cái gọi là Trùng Nguyệt và Hoàng Kim quý thành kia đều không xuất hiện, điều này làm tôi một lần nữa hoài nghi cảnh tượng trước đó nhìn thấy rốt cuộc có phải là thật hay không.

Tối ngày thứ ba, tôi đã chờ đến cái kinh khó chịu, ông chú trái lại bộ dáng không hề nóng nảy, dựa vào thân cây nhắm mắt nghỉ ngơi, chị Tuyền mở ra ghép lại súng bắn tia của mình vô số lần, hiển nhiên cũng rất sốt ruột, mà Đao Phong, như trước trầm mặc, cúi đầu nghịch hắc miêu, nhìn không thấy vẻ mặt của cậu ấy.

Tôi bẻ một nhánh cây, ngắt thành đoạn nhỏ vút xuống cây, đến một đoạn cuối cùng, rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

“Vùng ơi...” Tôi dùng hết toàn lực, dùng sức ném đoạn cây nhỏ trong tay về phía hướng hộc thụ vây quanh, hét lớn: “Con mẹ nó mở cửa ra cho ông!”

Không biết là trùng hợp, hay là thật để cho tôi một câu phá thiên cơ, ngay lúc tôi rỗng xong một chữ cuối cùng, nhiệt độ trong rừng cây đột ngột giảm xuống, bóng tối bao trùm, một luồng âm phong vù vù thổi tới, cả thế giới đều giống như rơi vào vực sâu vô tận, sau đó, trên bầu trời xuất hiện hai vầng trăng tròn kích cỡ giống nhau, khoảng đất trống vào ban ngày như bãi tha ma bắt đầu xuất hiện khác thường, quanh thân hộc thụ trái rộng u quang màu tím sáng chói, một tòa thành trì đúc vàng chậm rãi hiện thân.

Chương 48

“*Mẹ kiếp!*” Tôi nhìn Hoàng Kim quý thành vừa rồi đột ngột xuất hiện trước mắt, dưới chân lão đảo một cái suýt nữa rơi xuống gốc cây, may mà Đào Phong kịp thời đưa tay kéo tôi lại.

“Này...” Nhìn Hoàng Kim quý thành đột ngột đứng sừng sững giữa hàng hộc thụ vây quanh, lại quay đầu nhìn những người khác một chút, tôi nhất thời chỉ cảm thấy đang trong cõi mộng, hết thấy đều trùng hợp mà truyền kỳ như vậy.

Đào Phong thấy bộ dáng tôi không biết làm sao, lắc đầu cười cười, sau đó nhắc ba lô trên mặt đất, dẫn đầu trèo xuống đại thụ.

Tôi thoáng sửng sốt, nghĩ thầm có vẻ như đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến Đào Phong cười vô tâm và tùy ý như thế, cậu ấy vốn trời sinh tuấn lãng, nụ cười này càng đẹp mắt so với bình thường mấy lần, làm cho người ta suýt nữa quên mất tính cách lãnh đạm trầm mặc của cậu ấy.

Chị Tuyên thấy Đào Phong đã đi xuống, cũng vác súng lên lưng mình, đưa tay giơ ngón cái với tôi, sau đó cùng theo sau Đào Phong nhảy xuống cây.

Ông chú nhìn bộ dáng ngốc sững sờ của tôi, tám tám lắc đầu thở dài, vẻ mặt “Cậu thật sự là vận cứt chó”, ông vác ba lô, đi tới đưa tay vỗ mặt tôi, vô cùng ruồng bỏ nói: “Được rồi, còn nhìn gì nữa, cậu thật tưởng rằng quý thành này là bị cậu rống ra hả, nhanh lên đi, Trùng Nguyệt sẽ qua ngay thôi, nắm chắc thời gian vào thành quan trọng hơn.”

Tôi chau mày, nhếch miệng vỗ bàn tay ti tiện của ông chú, nói: “Mẹ nó ai thêm nhìn thành, ông đây là...”

“Đang nhìn Đào Phong đúng không, chưa từng thấy cậu ấy cười? Chắc chắc... Tôi đều đã thấy không ít lần rồi.” Ông chú bày ra nụ cười đê tiện “Cậu có thể làm gì tôi nào”, vẻ mặt bỉ ổi đó khiến lòng tôi vô cùng khó chịu, hận không thể một cước cho ông ấy lăn xuống cây.

“Nói nhảm.” Tôi cố ý không nhìn tới ông ấy, từ trên mặt đất cầm lấy ba lô của mình, không nói hai lời theo thân cây nhảy xuống.

Vị trí của chúng tôi vốn cách đường âm phủ không xa, tôi thừa dịp âm binh chưa xuất hiện, lại xem xét “quỷ đồ” sau lưng từng người họ và minh hỏa trong tay, sau đó gọi Tiểu Hải ra, để nàng đi đầu, dẫn dắt chúng tôi tiến vào quý thành.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, tôi thấp giọng dặn dò lần cuối: “Lát nữa âm binh xuất hiện, ai cũng không được mở miệng nói chuyện, tận lực thả chậm hô hấp, loại dương khí này càng nói chuyện càng lộ nhiều, chỉ cần chống đỡ đến khi vào thành là được.”

Nhìn thấy họ đều gật đầu xác nhận, tôi không nhận được yên lòng, lẳng lặng chờ đợi cổ đạo lần thứ hai hàng lâm.

“Đinh đoong...”

Trong tai chợt nghe tiếng vang như lục lạc, tôi ngẩng đầu nhìn về phía trước, quả nhiên thấy một loạt sứ giả âm phủ áo trắng, mỗi chúng nó đều vẻ mặt trang nghiêm, tư thái cẩn thận tỉ mỉ, chỉnh tề theo thứ tự dọc theo cổ đạo chậm rãi hướng đến cổng thành.

Tôi nhìn quanh bốn phía, phát hiện chỗ chúng tôi cư nhiên đã hoàn toàn thay đổi hình dáng, cảnh sắc chung quanh không còn rừng cây rậm rạp xanh um nữa, mà là một con đường hẹp quanh co lạnh lẽo cô tịch tràn ngập hơi thở tử vong.

Đây là con đường của người chết nối liền hai giới âm dương.

Có minh hỏa trên người, ba người Đào Phong cũng có thể nhìn thấy những âm binh này, họ hiển nhiên lần đầu tiên gặp loại kỳ cảnh đó, nhất thời lại không hồi thần được, trong mắt lộ vẻ mờ mịt.

Tôi vội vàng búng ngón tay, nhắc nhở họ nên đi theo.

Tiểu Hải dưới chỉ thị của tôi, tản ra mái tóc dài dày đặc, dẫn đầu đi theo những âm binh này, tóc của nàng bị âm phong trên cổ đạo thổi phát phới, như có như không vờn quanh bên người chúng tôi, gia tăng quý khí quanh thân chúng tôi.

Chúng tôi bắt chước những âm binh này, hai người một dãy, song song đi theo sau Tiểu Hải.

Tiểu Hải mang chúng tôi từ giữa hàng ngũ âm binh xen vào, nàng trước dùng tóc chặn bước hai gã âm binh phía sau, ngẩng đầu liếc mắt nhìn chúng, trong thần sắc đều là khinh thường, tiếp theo bảo vệ chúng tôi tiến vào hàng ngũ trước, từng bước một đi theo bước chân âm binh tiến lên.

Tôi âm thầm lau mồ hôi lạnh, không biết Tiểu Hải dưới vẻ mặt dờ dẩn cũng ẩn tàng loại tính cách cao ngạo này, khi nhìn trộm về phía âm binh bị chặn bước kia, phát hiện đối phương cũng đang dùng một loại ánh mắt u ám nhìn chúng tôi.

Tôi và Đào Phong liếc nhau, đi theo sau ông chú và Kỷ Tuyên lẳng lặng đi tới, chỉ hy vọng đoạn đường này mau chóng đi qua, đừng xảy ra chuyện gì mới tốt.

Con đường âm phủ rét lạnh dị thường, mới đầu còn chưa cảm thấy thế nào, càng đi về sau, cả người hàn khí càng nặng, không ngừng đông lạnh đến mức tay chân người ta tê dại, kèm theo động tác cũng chậm chạp hẳn, loại rét lạnh này không đơn giản là thân thể, nó phảng phất như một loại độc dược xâm nhập cốt tủy, giống như thuốc phiện vậy, từ tinh thần đến thân thể, từng chút xâm nhập.

Tôi trước kia từng nhiều lần độ hóa oan hồn, loại âm hàn này mặc dù càng dữ dội hơn, nhưng cũng không phải là không cách nào chịu được, hồi tưởng vừa rồi gào lên vui sướng, bản thân cũng có chút muốn cười, phỏng chừng ngay cả ông trời cũng không hề ngờ tới, tôi sẽ vào một giây trước khi Trùng Nguyệt bắt đầu rống ra câu nói khờ dại như vậy.

Còn nghĩ đến nụ cười tùy tâm kia của Đào Phong, lại nghĩ đến hết thảy đều như theo lý thường phải làm vậy.

Tôi cong khoe miệng, quay đầu nhìn về phía Đào Phong bên cạnh, phát hiện cậu ấy hơi nhíu mày, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, tựa hồ đã sắp chịu không được âm hàn khắc nghiệt của nơi này, con tiểu hắc miêu vốn nằm trên vai cậu ấy, sớm đã chui vào trong ngực cậu ấy sưởi ấm.

Trong lòng tôi chợt động, không thể nói là lo lắng hay đau lòng, tay phải vô thức duỗi qua, cầm tay trái Đào Phong dùng sức xoa, hy vọng có thể đuổi hàn khí trong cơ thể cậu ấy đi.

Khoảnh khắc hai tay chạm nhau, tôi nhìn thấy thân thể Đào Phong nháy mắt cứng đờ, cậu ấy quay đầu kinh ngạc nhìn tôi, con ngươi đen nhánh hiện lên ánh sáng khó hiểu, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Tôi lộ ra nụ cười bỉ, ý bảo cậu ấy chú ý phòng lạnh giữ ấm, sau đó ác ý cọ trong lòng bàn tay cậu ấy, quả nhiên lập tức cảm thấy cả người cậu ấy run lên, bàn tay bị tôi nắm chặt cũng rút về.

Thấy ý cười trên mặt tôi càng đậm, Đào Phong dứt khoát không thèm để ý tôi nữa, mặt không chút thay đổi xoay sang bên kia, lại không ngờ rằng vành tai đỏ ửng đã hoàn toàn bán đứng cậu ấy.

Tôi nắm tay Đào Phong, tâm tình nhất thời tốt đẹp, đi trên con đường người chết này cũng như ngắm hoa ngắm cảnh bình thường, mà ngay cả âm binh diện mục xấu xí đều đáng yêu hơn nhiều.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, tôi hiển nhiên đã quên một điểm cực kỳ quan trọng, đó chính là trong bốn chúng tôi có một phụ nữ.

Nếu như nói hàn khí âm phủ này đối với đàn ông là loại độc khắc cốt ghi tâm, đối với phụ nữ mà nói lại là vũ khí mang tính sát thương chí mạng như đạn nguyên tử vậy.

Chị Tuyên mặc dù đoạn đường trước đó cắn răng kiên trì tiếp tục, nhưng đoạn đường sau này lại xuất hiện dấu hiệu suy sụp rõ ràng, thế nên lúc sắp vào thành, đột ngột ho khan dữ dội.

Hai tay cô ấy ôm chặt chính mình, sườn mặt tái nhợt phát xanh, thân thể hơi cong, ho suyễn không ngừng.

Ông chú sợ giật mình, dưới tình thế cấp bách duỗi tay ra, mạnh ôm người vào lòng, lo lắng thấp giọng hỏi: “Kỷ Tuyên?”

Thấy tình cảnh này, tôi cảm thấy sự tình sắp không xong, cẩn thận quay đầu liếc mắt nhìn lại, liền nhìn thấy đám âm binh tay nâng đồ vàng mã đã ngừng lại toàn bộ, về mặt quý dị nhìn chăm chăm bốn chúng tôi.

“Tiểu Hải!” Tôi cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, chỉ có thể để cho Tiểu Hải đồng dạng thân là ác quỷ nghĩ biện pháp, để chúng tôi mau chóng thoát thân, nếu không tiếp tục thế này, sớm muộn sẽ bị đám âm binh xé xác.

Tiểu Hải quay đầu lại, sắc mặt khê biến, khuôn mặt luôn dờ dẩn của nàng đã xuất hiện một tia bối rối, lập tức trấn định lại, đôi tròng mắt đỏ tươi càng thêm sáng bùng, giống như muốn nhỏ máu tới nơi.

Cùng lúc đó, tôi cảm thấy ngón tay trái truyền đến một trận đau nhức tê buốt, không thể không nắm chặt tay Dao Phong, cố nén xuống đau đớn này, sau đó nhìn tóc đen trên đầu Tiểu Hải thốt nhiên tăng thêm, cuối cùng hình thành một lồng giam màu đen, từng lớp từng lớp bảo vệ chúng tôi ở chính giữa.

Những sợi tóc đen kia giữa âm phong bay lượn hỗn độn, sinh ra một loại vẻ đẹp thê tuyệt, giống như một bức bình phong kiên cố nhất, ngăn cách chúng tôi hoàn toàn với bên ngoài.

Ông chú ôm Kỷ Tuyên, che miệng cô ấy, quay đầu ra hiệu chúng tôi dừng trì hoãn, tăng tốc vào thành.

Tôi gạt đầu, phát hiện Dao Phong cầm lại tay của tôi, không nhận được tăng thêm tin tưởng.

Chúng tôi dưới sự che chở của Tiểu Hải, theo hàng ngũ âm binh, chậm rãi đi vào tòa thành trì Hoàng Kim khổng lồ rộng lớn kia.

Nhìn cánh cửa càng cao lớn hai bên, tôi chợt nghe trong thành truyền đến tiếng ca âm trầm trang nghiêm, tiếng ca nọ tựa như ảo mộng, hư vô mờ mịt, phảng phất như gần kề bên tai, lại tựa như xa xăm tận chân trời, giống như hòa thượng đọc kinh Phật không chút tình cảm nào phập phồng, làm người ta hoàn toàn nghe không hiểu nó đang xướng cái gì, nhưng từng tiếng từng tiếng đều gõ tận đáy lòng.

Dưới chân tôi khựng lại, quay đầu nhìn về phía Dao Phong, phát hiện cậu ấy cũng đang về mặt mê hoặc nhìn tôi, hiển nhiên là cùng suy nghĩ với tôi, đều đang hoài nghi tính xác thật của tiếng ca này.

Bởi vì nếu chúng tôi xuất hiện ảo giác lúc này, vậy chúng tôi đã cách tử vong không xa nữa.

Song loại nghi ngờ này cũng không duy trì bao lâu, rất nhanh chúng tôi đã tiến vào Hoàng Kim quỷ thành trong truyền thuyết, khoảnh khắc tiến vào thành trì, hết thảy chung quanh lần nữa phát sinh biến hóa, những thứ nghe được nhìn thấy được trước đó đều biến mất không còn một mảnh, đám âm binh áo trắng này càng giống như chưa từng xuất hiện vậy, cả chút quý ảnh cũng không lưu lại.

Tiểu Hải khôi phục nguyên dạng, yên lặng đứng sau tôi, tôi quay đầu lại, nhìn thấy cửa thành màu vàng thật lớn đã khép kín, cái loại độ cao này, căn bản không ai bò tới, nói cách khác, chúng tôi không cách nào dựa theo đường cũ trở về được nữa.

Bốn góc cửa thành phân biệt có khắc tứ thú như Thanh Long, Huyền Vũ, Chu Tước và Bạch Hổ, chính giữa lại là một ký hiệu thật lớn như lỗ tai, trước kia nghe nói thời cổ đại rất nhiều quốc gia hoặc dân tộc đều thích dùng những thứ như con mắt đại biểu cho sự sùng bái và biểu tượng của họ, hiện tại xem ra, quốc gia cổ Nam Chiếu này chính là lấy lỗ tai làm dấu hiệu.

“Kỷ Tuyền, cô sao rồi?” Tiếng hỏi của chú đột nhiên vang lên, tôi mới nhớ đến chị Tuyền vừa rồi xảy ra chuyện, vội vàng quay đầu nhìn, chỉ thấy chú sốt ruột ôm Kỷ Tuyền, nói với tôi: “Còn không mau lấy quần áo ra.”

Chúng tôi lần này đi vội vàng, vẫn chưa mang nhiều quần áo, chú vừa nói vậy, Đào Phong liền cởi áo mình, tôi nhớ lại kinh nghiệm lúc trước, biết Đào Phong cũng chịu không được hàn khí nơi này, liền đưa tay ngăn cản cậu ấy, nhanh chóng cởi áo khoác, choàng trên người chị Tuyền.

“Tôi không sao.” Chị Tuyền tựa vào lòng chú, nhúu mày, giọng nói khàn khàn: “Đã khá hơn nhiều, mọi người đừng lo cho tôi.”

“Nói bừa!” Chú hiếm khi dám ở trước mặt chị Tuyền thể hiện ngang tàng, mày nhướng cao, nghiêm trang nói: “Cô nghỉ ngơi chốc lát, chờ cô hồi phục lại chúng ta sẽ vào trong, nếu vào được cũng không cần sốt ruột nữa, từ từ rồi đến cũng được.”

Tôi nhìn ông chú hóa thân thành quý ngài tốt bụng, trong lòng vui vẻ, lại nghĩ tới Đào Phong vừa rồi lạnh đến mặt mũi trắng bệch, vội hỏi: “Cậu thế nào, có cảm thấy chỗ nào khó chịu không?”

Nghe vậy, Đào Phong nhúu hàng mày xinh đẹp, thanh âm trầm thấp lại có chút mất tự nhiên: “Tôi không phải phụ nữ.”

“Tôi biết.” Tôi nén một mặt cười xấu xa, một lần nữa cầm tay cậu ấy, dùng sức nắm nắm, nói: “May mà cậu không phải.”

Chương 49

Nam Chiếu là vương triều thống nhất đầu tiên của khu vực tây nam, cũng là vương triều

cường đại nhất trong lịch sử tây nam, biên giới quốc gia kể cả toàn biên giới Vân Nam cùng bộ phận thổ địa của Quý Châu, Tứ Xuyên, Tây Tạng, Việt Nam, Myanmar. Nam Chiếu có ô man là quốc vương, bạch man danh gia làm phụ tá, tập hợp cộng đồng các tộc cảnh nội tạo thành quốc gia thống nhất. Do thủ lĩnh Mông Xá Chiếu là Bì La Các thành lập năm 738, mãi đến năm 937 bị Đoàn Tư Bình tiêu diệt, thành lập Đại Lý.

Mà tòa Hoàng Kim quý thành này, chính là đệ ngũ đại chiếu của Mông Xá Chiếu, quốc vương đời thứ nhất của Nam Chiếu quốc con của Thịnh La Bì - Bì La Các, xây dựng vào thời kỳ cường thịnh nhất của Nam Chiếu, cơ hồ kết hợp những kỹ thuật tiên tiến nhất thời ấy.

Khai nguyên hai mươi sáu năm, Bì La Các dưới sự của vương triều Đường đánh bại Diên Chi Thác của Đàng Đạm Chiếu, Sĩ La Quân của Lăng Khung Chiếu, Bàng La Diên của Thi Lăng Chiếu, Vu Tạng của Việt Tích Chiếu, Nguyên La của Mông Tây Chiếu, kết hợp năm chiếu, được triều Đường tiến tước làm vua Vân Nam, ban danh Mông Quy Nghĩa.

Có thể nói vô luận là Nam Chiếu hay Bì La Các, trên lịch sử Trung Quốc đều chiếm địa vị quan trọng.

“... Thậm chí cũng có người nói Bì La Các là quân chủ khai quốc Lào - Khôn Bồ Luân, song rốt cuộc là thật hay giả, ai có thể nói rõ ràng được.” Ông chú châm điều thuốc, dường như sâu muện kể lịch sử Nam Chiếu, sau đó hỏi chị Tuyền: “Cảm thấy khá hơn chưa?”

Chị Tuyền trả áo lại cho tôi, gật đầu nói: “Không thành vấn đề, tùy thời đều có thể xuất phát.”

Tôi nhận quần áo, thấy sắc mặt chị Tuyền như trước có chút tái nhợt, không khỏi lo lắng nói: “Quần áo này em mặc hay không cũng được, em thấy chị sắc mặt vẫn chưa tốt lắm, vừa rồi có thể đã bị tổn thương do giá rét, hay là...”

“Trời ơi mấy người phiền muốn chết, đã nói không sao là không sao mà.” Chị Tuyền ngăn tay tôi, trừng mắt liếc tôi một cái, gắt giọng: “Trước kia sao không thấy mấy người quan tâm tôi vậy hả, đừng nói là trước kia mấy người chưa từng coi tôi là phụ nữ, xảy ra vấn đề mới nhớ ra nhé.”

“Khụ.....” Nghe vậy, tôi và chú ăn ý ho vội một tiếng, đều cúi đầu, làm bộ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả vờ không nghe chị Tuyền nói gì.

Song nói thật ra, bốn chúng tôi đã tính là rất cường lực rồi, dù sao tôi và chú bởi vì thể chất đặc thù, sức chống cự với âm khí đều rất mạnh, chú là thân thể cho dù có ngại, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến tinh thần, mà tôi sớm đã quen cảm giác âm khí nhập thể, thể nên thời điểm đích thân ở trong đó còn có chút hưởng thụ.

Đao Phong và Kỷ Tuyền thì hoàn toàn không ổn, loại khí trảng cường đại có thể làm cho người ta rơi vào vực sâu địa ngục này, lực sát thương đối với người thường là chí mạng, cũng may tôi sớm đề phòng trước, hơn nữa Đao Phong và Kỷ Tuyền đều là loại hình ý chí kiên cường dẻo dai, lúc này mới an toàn vượt qua, nếu không hiện giờ hai người họ sợ rằng đều đã mất mạng.

Nghĩ đến việc này, tôi nhin không được có chút sợ hãi, nếu Đao Phong hoặc Kỷ Tuyền thật sự xảy ra bất trắc, tôi đại khái sẽ hối hận cả đời.

Tôi mặc quần áo tử tế, vô thức nhìn về phía Đao Phong, cậu ấy đang từ trong ba lô lấy đèn pin mắt sói, xem xét đèn pin có hư hỏng gì không, cảm giác được tôi đang nhìn cậu ấy, liền ngẩng đầu cùng tôi đối mắt, sau đó thấp giọng nói: “Đi thôi.”

“Ừ.” Tôi gạt đầu, bật đèn pin mắt sói, gọi chú và Kỷ Tuyền, cẩn thận lần tìm vào trong thành.

Vốn tôi tưởng rằng, từ trường nơi này đặc thù sẽ sinh ra ảnh hưởng tới dụng cụ trên người chúng tôi, nhưng hiện giờ xem ra, hoàn toàn không xảy ra chuyện đó.

Trong Hoàng Kim thành ngoài cùng, là hai pho tượng phật dát vàng cao chừng sáu bảy thước, hai pho tượng phật này thân thái an tường, tư thế đoan trang, cùng Hoàng Kim thành quý khí âm trầm này hoàn toàn không hợp, nhưng khiến người ta chú ý nhất cũng không phải là thân thái của chúng, mà là hai lỗ tai lớn khoa trương kia.

Theo chú nói, loại phật này tên gọi là An Nhạc, thời Đường hưng thịnh khắp nơi đều có thể thấy được, song rất rõ ràng, hai pho tượng phật An Nhạc nơi này, cùng bình thường hoàn toàn không giống, lỗ tai khoa trương vậy chúng để trên phật đại biểu cho cái gì, điều này làm tôi nghĩ tới ký hiệu lỗ tai trên cửa thành, cùng dấu hiệu lỗ tai trên bản đồ kia, như thế xem chừng, lỗ tai của hai pho tượng phật này cũng là biểu tượng, biểu hiện sùng bái của con dân Nam Chiếu với lỗ tai.

Chúng tôi từ chính giữa hai pho tượng phật này xuyên qua, tiến vào con đường trong Hoàng Kim thành, phát hiện dân cư hai bên đường cũng đều từ vàng đúc thành, nhìn qua hoa lệ mà quý dị.

Ngắm lại lăng mộ cổ đại phần lớn cũng đều như vậy, đem hết thảy phồn hoa mai táng vào dưới đất vàng, mà trong đó không chỉ có vàng bạc tài bảo, càng nhiều chính là mồ hôi và máu của nhân dân lao động cổ đại, thật sự là táng tận phồn hoa.

Mà hiện tại, Nam Chiếu quốc vương Bì La Các này cư nhiên dùng cả tòa thành đúc bằng hoàng kim này để làm lăng mộ của mình, có thể thấy được dã tâm to lớn.

“Nếu những thứ này đều làm từ vàng thật, tùy tiện chuyển mấy cái về là có thể bán không ít tiền đâu nhỉ?” Tôi nhìn hoàng kim đầy rẫy trước mắt, trong lòng ngứa ngáy, liền muốn cầm mấy cái về hiếu kính cha mẹ.

Loại đồ vật bằng vàng này vĩnh viễn đều mời gọi người đến nhìn, tôi hiển nhiên cũng không ngoại lệ, nguyện vọng lớn nhất mấy năm qua chính là có tiền, đặt làm cho mẹ một bộ trang sức vàng tinh khiết. Trước kia bạn gái cho rằng vàng tục khí, tôi lại cho rằng thường thường thứ gì càng có vẻ tục khí, mới càng có giá trị kỷ niệm.

“Chưa chắc.” Chú nghe vậy đi tới bên cạnh một gian nhà dân, đưa tay sờ vách tường nọ, sau đó cau mày nói: “Đây không phải là vàng ròng, là mạ vàng, bên trong hẳn là thứ gì đó tương tự xi măng gạch đá, bày biện trong phòng e rằng cũng không phải chính phẩm, một tòa thành lớn như vậy, không có khả năng đồ vật đều dùng vàng ròng để làm, Nam Chiếu cường thịnh mấy cũng không có tài lực này.”

“Quả nhiên.” Tôi thở dài, khó nén thất vọng nhìn trong phòng một chút, phát hiện nhà dân này cũng không có vẻ gì như từng có người ở, hoàn toàn cùng một kiểu bày biện, đi mấy nhà, trong mỗi căn nhà đều trống không, ngược lại càng như là dùng để tế điện.

Không hề nghi ngờ, thành trì Hoàng Kim khổng lồ to lớn trước mắt này, là tòa tử thành danh xứng với thực.

Ý nghĩa xây lên nó chỉ có một, đó chính là để an táng Văn Nam vương Bì La Các.

Chúng tôi dạo trên đường thật lâu, biết nơi này cũng không có thứ gì quá đáng giá, liền chuẩn bị trực tiếp tiến vào địa cung đặt quan tài Văn Nam vương, dù sao nơi đó mới là mục tiêu chính lần này chúng tôi mạo hiểm đến đây.

“Có biết vị trí cụ thể của địa cung hay không?” Chị Tuyền khếp chặt quần áo, xoa hai tay mắng: “Con mẹ nó sao càng đi càng lạnh?”

“Tôi cũng cảm thấy có chút lạnh.” Tôi rùng mình một cái, phát hiện cái lạnh nơi này cũng không phải vì âm khí, mà là loại rét lạnh trên ý nghĩa chân chính, không khỏi thở dài nói: “Đừng nói còn chưa tiến vào địa cung, chúng ta đã chết cứng bên ngoài này rồi nha.”

Chú liếc mắt nhìn chúng tôi, tiện đà nhìn quanh bốn phía nói: “Muốn tìm được địa cung e rằng không dễ dàng như vậy, vừa rồi đi con đường này, chẳng lẽ các cậu không phát hiện, con đường ở đây không hề thẳng tắp, kiến trúc dân cư chung quanh, cũng đều dựa theo một loại sắp xếp quy luật đặc thù, chúng ta nhìn không được bản vẽ mặt phẳng, thân ở trong đó càng khó phá giải bí mật nơi này, hiện tại chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy, chậm rãi tìm kiếm cách thức bên trong.”

“Đúng vậy, có thể làm cho những người năm đó thất bại, nơi này nhất định có thứ gì đó khác khó bề tưởng tượng hơn nữa tồn tại.” Đào Phong tiếp lời ông chú, trong thần sắc có chút bất an, con người u tối lóe hai cái, ngược lại nhìn sâu bên trong con đường.

Tôi phỏng chừng cậu ấy đại khái là nhớ đến đại ca đã mất tích của mình, con người có vương bận, thường sẽ lộ ra loại vẻ mặt yếu ớt này, đương nhiên đối với Đào Phong mà nói, loại yếu đuối này cũng chỉ là nhất thời, như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, chợt lóe rồi qua, tuyệt đối sẽ không làm cho người ta dễ dàng bắt được.

Song cậu ấy càng như vậy, tôi ngược lại càng cảm thấy cậu ấy có tình có nghĩa, mà không phải ngoài mặt biểu hiện lạnh lùng thế thôi, nếu tôi đoán không lầm, cậu ấy đến tìm kiếm chân tướng bảy mươi năm trước, nguyên nhân rất lớn chính là vì đại ca cậu ấy. Đào Phong như vậy, khiến tôi càng thêm muốn đến gần, muốn đến chạm vào, muốn biết suy nghĩ thật sự trong lòng cậu ấy.

Đi trong Hoàng Kim quý thành mấy giờ, chúng tôi dần dần phát hiện nhà cửa nơi này sắp xếp chia làm hai loại hình thức, một loại là bên trái đường cái, toàn bộ quay mặt về phía bên phải, một loại là bên phải đường cái, toàn bộ mặt hướng bên trái, cùng nhà cửa bên trái hai mặt đối lập nhau, cái này giống như hai phe bất đồng, mà con đường chính giữa chính là đường phân cách.

Không chỉ như thế, chúng tôi trong khu vực bất đồng xếp đặt hai bên trái phải, còn lần lượt tìm được một tòa tháp vàng địa thể kết cấu hoàn toàn giống nhau, tháp vàng này không cao, tổng

cộng chỉ có ba tầng, tầng thứ nhất bày trí chính là tượng phật An Nhạc, tầng thứ hai đặt chính là lô tai, tầng thứ ba lại trống không.

Tôi và chú nghiên cứu thật lâu, cũng không làm rõ ràng được tầng thứ ba này có ý nghĩa gì.

“..... Phật tổ, sùng bái và biểu tượng..... Chẳng lẽ tầng thứ ba ý là mọi sự đều là hư không?” Tôi sờ cằm, nghĩ phân tích của mình rất có đạo lý, “Không phải có một câu nói sắc tức là không, không tức là sắc sao, đây hẳn không khác biệt so với cái kia lắm, không chừng chính là báo cho mọi người đừng quá mức để ý đến lợi ích vật chất, thế gian hết thảy đều là hư không.....”

“Không cái đầu cậu!” Ông chú giơ tay đánh tôi một cái, thì thầm nói: “Quốc vương nào dùng hoàng kim đúc thành mà tin loại chuyện nhảm nhí mọi sự chỉ là hư không này chứ? Tầng thứ ba này có lẽ chính là mấu chốt tìm được địa cung, ngấm cho kỹ lại, đừng đoán mò.”

“Đây không phải là chịu thiên triều độc hại quá nghiêm trọng sao, lúc đến trường đều là mấy thứ này.” Tôi vội ho một tiếng, tinh tâm lại cẩn thận quan sát thạch đài tầng thứ ba này, nhìn thấy phía trên có một dấu vết lõm vào, chứng tỏ ban đầu kiến tạo nơi này đích thật có cái gì đó, nhưng thứ này tới cùng tại sao biến mất, mới là câu đố khó giải nhất.

Chúng tôi ở trong tháp vàng tìm tòi thật lâu, cũng không thể tìm được thứ bí mật phá giải tầng thứ ba, đang lúc chúng tôi chuẩn bị đến nơi khác xem xét, trong tòa thành hoàng kim lại xảy ra biến hóa kỳ quái.

Chúng tôi ở trên đường, lại lạ lùng bắt đầu nghe được có tiếng người nói chuyện, mà ngay cả tiếng bước đi, tiếng vật phẩm ma sát, cũng càng thêm rõ ràng hẳn, loại thanh âm này phẳng phát như chỉ ở bên tai, tôi thậm chí có thể cảm giác được những người đó ngay trước mắt tôi, nhưng trong lòng bốn chúng tôi đều hiểu rất rõ, tòa thành này trừ chúng tôi, không có bất cứ người sống nào tồn tại.

Chúng tôi nhìn nhau, đối với khí tức hắc ám đột ngột xuất hiện trong thành cảm thấy không biết làm thế nào, áp lực nặng nề nọ khiến chúng tôi tâm trạng không yên.

Thanh âm nghe vào tai càng ngày càng âm ỉ huyền ảo, tôi dần dần bắt đầu cúi đầu, hai mắt không ngừng tìm bốn phía, muốn từ những gian nhà dân tử khí trầm trầm này nhìn ra một tia sơ hở.

Rốt cuộc, tôi nhìn thấy trong không khí bắt đầu xuất hiện một vài thứ quý dị, đó là tay người chân người và quần áo ngẫu nhiên để lộ ra, mặc dù không đầy đủ lắm, lại khiến tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện ông nội từng kể.

“Không ổn!” Tôi thầm kêu một tiếng, kinh ngạc trừng lớn hai mắt, nói: “Nơi này sao lại xuất hiện thứ đó, xong rồi, mau chóng tìm chỗ trốn đi, trễ nữa sẽ không kịp đâu.”

Đao Phong nhìn thấy bộ dáng lo lắng của tôi, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tôi khoát tay ý bảo cậu ấy trước không nên hỏi, chỉ nhà bên cạnh nói: “Mau, chúng ta vào đó tránh trước, rồi tôi sẽ nói cho các cậu biết chuyện gì xảy ra ngay.”

“Vậy đừng nói nhảm nữa, đi mau.” Chú vung tay lên, mang chúng tôi nhanh chóng tiến vào một gian nhà dân.

Chúng tôi trở ra, tôi cùng Đào Phong hợp lực đóng cánh cửa mạ vàng lại, tôi ở bên trong phòng đánh hai vòng, thấy nơi này cũng không có quỷ quái gì ẩn trốn, liền yên lòng, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, lẳng lặng chờ đợi những tên kia xuất hiện.

Chương 50

Khi còn bé ông nội từng kể vô số chuyện kỳ quái, mặc dù tôi luôn cho rằng chúng chỉ là những câu chuyện tương tự truyền thuyết dân gian, nhưng ông nội sẽ luôn kiên định nói cho tôi biết, chúng là chuyện thật sự đã xảy ra ở thế giới này.

Người và quỷ, mặc dù âm dương tương cách, nhưng cũng không phải hoàn toàn không cùng xuất hiện, quỷ và người giống nhau, chúng cũng có không gian sống của riêng mình, loại địa phương này, thường thường được mọi người gọi là thành phố quỷ.

Mà quỷ, lại thuộc về cư dân của âm phủ.

Ông nội nói, Sở gia có vị tiên bối từng may mắn tiến vào thành phố quỷ nhìn thấy hình dáng, thành phố quỷ dễ vào không dễ ra, vị tiên bối kia chẳng những có thể đi vào, hơn nữa may mắn không chút tổn hao gì đi ra, ông ghi lại hết thấy những việc này trong sổ tay, lưu cho hậu bối tham khảo.

Song quyển sổ tay kia chẳng biết từ bao nhiêu năm trước sớm đã vô cơ biến mất, đến nay cũng không ai có thể nói rõ ràng thành phố quỷ rốt cuộc là dạng gì.

Địa phương có quỷ, âm khí sẽ càng tăng thêm, thành phố quỷ là nơi quỷ tụ tập, thì càng thêm âm khí ngút trời.

Tôi vừa rồi sở dĩ lo lắng như thế, là do chứng kiến dấu hiệu trước khi xuất hiện thành phố quỷ, những tay chân quần áo lộ ra trong không khí này, cùng tiếng huyên náo kẻ bên tai, đều đại biểu thành phố quỷ nơi này đang hình thành, nếu chúng tôi rời khỏi đó trễ, sợ rằng sẽ bị đám ác quỷ này xông vào xé nát.

Cho dù minh hỏa trên tay và quỷ đồ phía sau lưng Đào Phong họ không biến mất, cũng sẽ vì khoảnh khắc thành phố quỷ kia xuất hiện, âm khí nháy mắt tăng vọt, mà dẫn đến thân thể bị tổn hại nghiêm trọng.

Con phố bên ngoài đang chậm rãi hình thành, trong căn nhà mạ vàng này lại không có chút biến hóa, chứng minh căn nhà này cùng con phố khí tràng tách biệt, cũng không bao hàm trong thành phố quỷ.

Nếu tôi đoán không lầm, những căn nhà bằng vàng này lúc đầu xây dựng đã được thêm vào một ít nguyên liệu đặc thù, cho nên mới có được hiệu quả như vậy.

“Cậu nói, nơi này là thành phố quý?” Nghe xong giải thích của tôi, chú nhú mày nhìn về phía cửa sổ, sau đó giơ tay lên nói với tôi: “U minh tử hỏa còn chưa biến mất, nhưng sao tôi nhìn không được là cái gì?”

“Lửa của ba người là tạm thời, chưa đạt tới cảnh giới kia, để cho thành phố quý hoàn toàn hình thành rồi, là mọi người có thể thấy được.” Tôi thở dài, tìm một vị trí coi như sạch sẽ ngồi xuống, nói: “Thành phố quý sẽ không biến mất trong chốc lát đâu, chúng ta tốt nhất trong khoảng thời gian này đừng ra ngoài, quá nguy hiểm, căn nhà này cơ bản xem như an toàn, chúng ta có thể tránh bao lâu hay bấy lâu, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.”

“Cũng tốt.” Ông chú gật đầu, ra dấu, ý bảo chúng tôi dứt khoát ngồi xuống nghỉ ngơi thôi.

Chúng tôi dựa vào tường, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên có chút cảm giác thể ngoại đào nguyên.

Quả nhiên, không lâu sau thành phố quý đã hoàn toàn xuất hiện, nhìn đám người ngoài cửa sổ rộn ràng nhộn nháo, chị Tuyền “móa” một tiếng, kinh ngạc tròn to mắt, đứng lên nhìn ra ngoài cửa, cẩn thận quan sát.

Tôi thấy cô ấy bộ dáng hiếu kỳ lẫn át cả sợ hãi, nghĩ thầm chị Tuyền thật đúng là quý nhân hay quên chuyện, trước đó mới bị âm khí nhập thân suýt mất mạng, hiện giờ ngược lại một chút cũng không sợ.

Tôi bất đắc dĩ cười cười, đứng lên đi tới bên cạnh chị ấy, cùng nhìn con phố náo nhiệt bên ngoài.

Nói là thành phố quý, kỳ thật cũng không khác biệt với phố xá nhân gian là bao, náo nhiệt giống nhau, âm ỉ giống nhau, người đến kẻ đi giống nhau, chỉ là vô luận thế nào cũng không xóa được quý khí và âm trầm dày đặc.

Trên đường người bán hàng rong treo đèn bán hàng chính là treo minh đăng, dùng là quý hỏa, đám người đi lại trên đường đều mặc áo liệm, chúng cầm trong tay vàng mã và tiền âm phủ, gặp thứ gì thích thì dùng tiền âm phủ vàng mã đổi lấy, mọi người mặc dù kêu la, người tới ta đi cò kè mặc cả, nhưng trên mặt mọi người đều nhìn không ra biểu cảm, khuôn mặt chúng cứng đờ, tựa hồ đều đã dừng lại ở khoảnh khắc trước khi chết đó.

Đây là cư dân âm phủ, e rằng cùng đám ác quỷ đáng ghét đáng hận kia lại có chút khác biệt, bởi vì tôi nhớ rất rõ ràng, đám ác quỷ có thể tươi sống xé nát gặm cắn con người này, bình thường đều lộ ra vẻ mặt xấu xí ác độc.

Nghĩ đến việc này, tôi không nhịn được bắt đầu suy nghĩ, hoàng kim quý thành này bố cục kỳ quỷ khó lường, mà ngay cả thành phố quý cũng có thể chứa được, con đường về sau khẳng định sẽ càng thêm khó đi, thậm chí có khả năng, chúng tôi sẽ mãi dừng lại ở đây, tìm không được phương pháp tiến vào địa cung, cũng không cách nào từ đường cũ trở về.

“Thành phố quý này quả thật là kỳ cảnh khó gặp.” Ông chú chẳng biết khi nào đã đi tới bên cửa sổ, ông than thở một câu, quay đầu nhìn về phía tôi nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, chung quy

có thể nghĩ được biện pháp, không bằng chúng ta nên nhớ lại một lượt những gì đã nhìn thấy trước đó, để xem có chỗ nào bị bỏ sót không.”

Tôi gật đầu, biết chú đã nhìn ra suy nghĩ của tôi, liền không hề che giấu nữa, lấy ra dao xếp quân dụng, ngồi xỏm trên đất quẹt quẹt vẽ vẽ, đem hết thấy mọi thứ xảy ra sau khi tiến vào hoàng kim thành sắp xếp ra.

Sau khi chúng tôi tiến vào hoàng kim quý thành, cửa thành vốn mở rộng đóng lại, tiến vào trong thành, đầu tiên nhìn thấy hai tượng phật An Nhạc lồ tai cực lớn, về sau phát hiện đường phố trung tâm thành cũng không phải là thẳng tắp, mà nhà dân hai bên hiện ra trạng thái đối lập, sau đó ở trong khu vực hai bên lần lượt phát hiện mỗi bên một tòa tháp vàng, hai tòa tháp vàng này kết cấu cùng bày biện bên trong hoàn toàn giống nhau, tiếp theo đó, chính là thành phố quý xuất hiện trước mắt.

Mà khi bên trong tháp vàng tìm kiếm đầu mối, chúng tôi nhất trí cho rằng thạch đài trống không ở tầng thứ ba của tháp vàng mới là trọng điểm, muốn tiến vào địa cung, nhất định phải tìm được vật phẩm vốn đặt trên thạch đài trước.

Chú thấy tôi cơ bản đã liệt kê đầy đủ hết, liền ngồi xuống lấy con dao trong tay tôi, ở trên mặt đất vẽ một vòng tròn, sau đó ở hai góc trái phải bên trong vòng tròn vẽ mỗi bên một chấm nhỏ, hỏi chúng tôi: “Nếu hai điểm này đại biểu cho hai tòa tháp vàng kia, còn thêm con đường này, các cậu cảm thấy giống cái gì.”

Nói rồi, chú vung tay phải, lại ở bên trong vòng tròn vẽ hai đường kẻ uốn lượn, sau đó liền tra dao găm cho tôi, ý bảo chúng tôi nhìn.

“Thái cực.” Đào Phong mặt không chút gợn sóng, nhìn đồ án chú vẽ ra thấp giọng nói.

“Lão Ngô, ông xác định bố cục của tòa thành này là như vậy?” Chị Tuyền hai tay khoanh trước ngực, nhướn mày, nói: “Như vậy xem ra thật đúng là một thái cực rồi.”

“Đúng vậy.” Chú cong khóe miệng, nhìn chúng tôi nói: “Chính là một thái cực, hai tòa tháp vàng này cũng quả thực là mấu chốt, thái cực âm dương, phân biệt rõ ràng, rồi lại trong tôi có anh trong anh có tôi, có vài thứ xuất hiện vào dương thời, còn có vài thứ, có lẽ chỉ xuất hiện lúc âm thời...”

“Chú là nói...” Nghe vậy, tôi thoáng sửng sốt, lập tức nghĩ đến một điểm, “Trước đó chúng ta ở bên trong tháp vàng nhìn thấy tượng phật và đồ đằng lồ tai ở tầng một hai, tầng thứ ba lại trống không, lúc ấy thành phố quý còn chưa xuất hiện, vậy có khả năng khi thành phố quý xuất hiện, tầng một hai là trống không, thứ ở tầng thứ ba sẽ xuất hiện?”

“Ừ.”

“Mẹ kiếp sao tôi không nghĩ tới điểm ấy.”

“Bây giờ nghĩ ra cũng chưa muộn, nắm chắc thời gian hành động, nếu không chờ thành phố quý biến mất sẽ không kịp nữa.” Chú nói xong vỗ tay, nhìn phố xá bên ngoài như trước náo

nhật nói: “Song thành phố quý không thể xem thường, âm khí quá nặng, Kỳ Tuyền tốt nhất không đi, còn lại.....”

Tôi nghĩ tới phản ứng của mọi người lúc đi trên con đường âm phủ, khoát tay nói: “Mọi người tốt nhất đều không đi, một mình tôi cũng đủ, lấy được đồ vật tôi sẽ trở lại, đến lúc đó chúng ta lại thương lượng.”

Chú lắc đầu: “Một mình cậu thật sự quá nguy hiểm, không bằng tôi đi theo cậu, cũng dễ chiếu ứng lẫn nhau.”

Nghe được chú nói, tôi vừa muốn gật đầu đáp ứng, liền bị Đào Phong đưa tay ngăn cản, con người tối tăm của cậu ấy nhìn chú, thanh âm trầm thấp dễ nghe: “Tôi đi cùng anh ấy, thân thể của chú bây giờ không thể xảy ra vấn đề, ở lại đây cùng Kỳ Tuyền.”

Lời của Đào Phong vừa nói ra, tôi mới nghĩ đến chú dùng là thể thân, khắp nơi đều phải cẩn thận, để ngừa dương khí rò rỉ hóa thành thi thể, hiện giờ tình hình trong thành phố quý vẫn chưa thể hoàn toàn nắm giữ, nguy hiểm ẩn hàm nhiều lắm, nếu phát sinh tình huống, đến lúc đó chỉ còn ba chúng tôi, chỉ sợ cũng thật sự không thể ra khỏi đây nữa.

“OK, vậy Đào Phong đi với tôi, hai người ở lại, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ ngàn vạn lần đừng rời khỏi căn nhà này.” Tôi hạ quyết tâm, đi sang bên cạnh lấy dụng cụ cần thiết trong ba lô ra, lại kiểm tra quý đồ và minh hỏa trên người Đào Phong một chút, sau khi xác nhận không có sai sót gì mới đi tới cửa.

Chú không yên lòng, lần nữa dặn dò chúng tôi cẩn thận làm việc, thật sự không còn cách nào thì trở về trước, chị Tuyền bởi vì trước đó chịu thâm âm khí độc hại, giờ phút này cũng vẻ mặt lo lắng nhìn chúng tôi, song cô ấy biết tính cách của chúng tôi, cũng không ngăn cản nhiều.

Tôi và Đào Phong chuẩn bị xong hết, liếc nhìn nhau, hợp lực mở cửa ra, sau khi ra ngoài rất nhanh đóng cửa lại, lập tức cảnh giác đi vào trong thành phố quý dị thường huyền ảo.

Tôi sợ thân thể Đào Phong không chịu nổi quý khí nơi này, liền bảo Tiểu Hại canh bên cạnh cậu ấy, thay cậu ấy che chắn oan hồn lui tới, mình thì bước nhanh dẫn đường phía trước, hy vọng có thể sớm một chút tìm được tháp vàng.

Trên thành phố quý các nhóm oan hồn lui tới, tôi và Đào Phong hai người sống đi trong đó, có vẻ không ăn nhập, những quỷ quái không chút biểu cảm này khi lướt qua bên cạnh chúng tôi, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chúng tôi, nhưng có Tiểu Hại ở đó, chúng cũng không suy nghĩ nhiều lắm, dù sao bộ dáng đó của Tiểu Hại, vô luận là ai đều nhìn ra được, nàng là một con mãnh quỷ cùng hung cực ác.

Cư dân thành phố quý trải qua cuộc sống an bình, tuyệt đối sẽ không trêu chọc vào một con ác quỷ như vậy.

Ở thành phố quý để tránh bại lộ thân phận, tôi và Đào Phong luôn dùng ngôn ngữ tay chân để trao đổi, Đào Phong thoát nhìn cũng không suy yếu như trước đó vào thành, tôi nghĩ đại khái đã có chút thích ứng với âm khí dày đặc trong thành.

Song đó cũng không phải chuyện gì tốt, chúng tôi cần phải nhanh chóng rời đi.

Khi chúng tôi đi tới góc ngoặt trên con phố, tôi cảm thấy có người đang nhìn chúng tôi, tầm mắt họ vô cùng đặc biệt, cùng những quý quái lui tới bên cạnh này hoàn toàn bất đồng, tôi nhíu mày, dừng bước, quay đầu nhìn về phía một căn nhà nơi góc đường, phát hiện chỗ âm u bên cạnh căn nhà kia, cứ nhiên ngồi một người đàn ông quần áo chỉnh tề.

Trên người gã đàn ông kia cũng không phải mặc áo liệm, mà là một bộ áo lông vô cùng ấm áp, hần mặc quần jean, trên chân là một đôi giày thể thao màu trắng, rất rõ ràng là quý cận đại.

Hai chúng tôi nhìn nhau chốc lát, hần đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị với tôi, cũng từ trong túi lấy điện thoại di động ra bấm vài phím xong, yên lặng đặt điện thoại di động bên tai.

Lòng tôi giật mình, lập tức có một loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, vài giây sau, máy Samsung nào tàn trong túi áo dưới trạng thái hoàn toàn tắt máy, đột nhiên lạ lùng mãnh liệt đổ chuông.

Chương 51

Tiếng chuông bình thường du dương êm tai giờ phút này trở nên chói tai vô cùng, khoảnh khắc thanh âm vang lên, tôi có chút chấn động, chỉ cảm thấy huyết dịch của người đều bị đóng băng, loại hàn khí lạnh từ trong xương này kích thích tôi, khiến tôi nhanh chóng mở điện thoại, tắt đi linh âm kẻ khác kiêng kỵ như bùa đời mạng này.

Trên thành phố quý đã có không ít oan hồ dừng lại nhìn về phía tôi, bởi vì thanh âm vừa rồi thật sự quá mức đặc thù, nó hoàn toàn không nên xuất hiện ở nơi này, đối với những cư dân âm phủ này mà nói, nó là giống như sấm sét giữa trời quang, là tượng trưng cho dương khí xâm nhập âm phủ.

Tôi nắm chặt điện thoại di động, lạnh mắt nhìn người đàn ông kia, lại thấy môi hần khấp khấp mở mở, tựa hồ muốn nói gì đó, vì vậy tôi chậm rãi đặt điện thoại di động vào bên tai, quả nhiên nghe được bên trong truyền đến một tràn tiếng âm ĩ mơ hồ không rõ, thanh âm kia vô cùng hỗn loạn, phảng phất như sóng điện từ đã bị quấy nhiễu nghiêm trọng, làm cho người ta căn bản nghe không rõ đối phương đang nói gì.

Nhíu mày lại, tôi biết đó không phải do tín hiệu bị quấy nhiễu, mà là từ trường âm dương hai giới tương cách dẫn đến, người đàn ông kia sở dĩ có thể gọi điện thoại được cho tôi, cũng là vì chúng tôi thân đang ở thành phố quý, có thể nói thế này, chúng tôi và người đàn ông này đang tồn tại ở âm gian, mà di động của tôi lại là vật dương gian, người đàn ông kia dùng phương pháp đặc thù liên thông hai chiếc điện thoại di động, mới tạo ra hình ảnh quý dị xuất hiện ở đây như vậy.

Nhưng tại sao hần lại biết số của tôi thì có chút khó có thể tưởng nổi lắm. Có lẽ, hần hẳn cũng không phải số di động của tôi, mà là một loại số liệu khác chỉ có oan hồn mới biết được.

Song vô luận thế nào, nếu là một oan hồn tôi cũng không có hứng thú để nghe, huống chi con quý này rõ ràng lai giả bất thiện, hẳn rất có khả năng đã nhìn thấu thân phận của chúng tôi, cho nên mới muốn nhân cơ hội hại người.

Nghĩ đến việc này, tôi quay đầu nhìn thoáng qua Đào Phong, thấy cậu ấy vừa vặn đảo mắt từ trên người gã kia về, quay nhìn tôi hơi lắc đầu, liền biết ý cậu ấy bảo tôi đừng để ý, miễn cho thêm chuyện phiền toái.

Tôi gật đầu, nhắc chân tiếp tục đi về phía trước, cũng chuẩn bị bỏ điện thoại di động vào trong túi, chỉ cần tôi không cúp điện thoại, con quý kia không thể tạo thêm phiền toái nữa.

Song khi tôi vừa muốn buông tay, trong điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng nam khàn tiếng chập chờn như trải qua chỉnh sửa đặc biệt, thanh âm kia tuyệt đối không phải của nhân loại phát ra, nó so với chú ngữ cổ xưa diễn trên TV càng thêm tối nghĩa khó hiểu, rồi lại rõ ràng lạ lùng, đây không khỏi làm lòng hiếu kỳ của tôi tăng vọt, cực kỳ muốn biết người này rốt cuộc đang nói cái gì.

Nếu là oan hồn hiện đại, hơn nữa xuất hiện trong tòa Hoàng Kim quý thành này, người đàn ông kia cũng rất có khả năng có liên quan đến chuyện chúng tôi tham dự, hẳn có lẽ biết một ít đầu mối quan trọng, hoặc hiểu được chỗ nguy hiểm ẩn hàm của nơi này, chỉ tiếc chúng tôi âm dương tương cách, người quý chung quý không cách nào giao thiệp, tôi căn bản nghe không hiểu một chữ nào hẳn nói.

Tôi quay đầu lại lần cuối liếc mắt nhìn người đàn ông kia, ra dấu ý bảo hẳn đừng làm chuyện tổn công vô ích, nếu có đầu mối muốn nói với chúng tôi, cứ dứt khoát trực tiếp đưa chúng tôi qua đó.

Người đàn ông xem hiểu ý của tôi, lắc đầu tỏ vẻ mình không thể rời khỏi khu vực này.

Tôi thở dài, đang định bỏ qua mấy mấy câu sáo ngữ trên người con quý này, chợt nghe được trong điện thoại di động vốn không thể phát ra tiếng bình thường lẳng lặng truyền đến một câu đơn vô cùng chói tai: “Cẩn... Thận... Đào... Uyên...”

Mấy chữ này nói vô cùng gắng sức, nhưng từng chữ lại rõ ràng kiên định dị thường, tim tôi giật nảy, trực giác nhìn về phía Đào Phong.

Đào Phong rõ ràng cũng nghe được những lời này, cậu ấy trừng to con ngươi đen bóng, không thể tưởng nổi nhìn người đàn ông kia, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi ngờ và nôn nóng, mà ngay cả khuôn mặt luôn lạnh lùng cũng đã xuất hiện biến hóa rất nhỏ.

Tôi nhất thời cho rằng, Đào Uyên này rất có thể chính là đại ca đã mất tích kia của Đào Phong.

Môi mỏng của Đào Phong nhếch lên, ánh mắt phức tạp liếc nhìn tôi, nhắc chân muốn đi về phía người đàn ông kia, tôi vội vàng đưa tay kéo cậu ấy, lắc đầu ý bảo đừng hành động thiếu suy nghĩ, lời của một con quý, tuyệt đối không thể tin toàn bộ, huống chi con quý kia nói ra bốn chữ này cũng đã hết toàn lực, rõ ràng không cách nào nhắc lại hay cung cấp đầu mối gì có giá trị, cho dù chúng tôi bây giờ qua đó hỏi cũng vô dụng.

Tôi giơ tay lên, tỏ vẻ rời khỏi đây trước rồi nói.

Đạo Phong chần chừ chốc lát, cuối cùng thỏa hiệp đi theo tôi tiến về phía tháp vàng.

Tôi vừa đi vừa cân nhắc trong lòng, vừa nãy con quý kia nói “Cẩn thận Đạo Uyên” rốt cuộc là có ý gì, nếu Đạo Uyên là đại ca mất tích đã lâu của Đạo Phong, vậy tại sao muốn chúng tôi cẩn thận, hẳn và Đạo Uyên có quan hệ gì, sao phải trầm luân đến loại địa phương như thành phố quý này.

Mặc dù chỉ có bốn chữ, lại khiến tôi do dự không quyết, bởi vì tôi không cách nào xác định trong bốn chữ kia của hắn có tồn tại dấu chấm câu không, “Cẩn thận Đạo Uyên” và “Cẩn thận, Đạo Uyên...” Chênh lệch quá lớn, vạn nhất nghĩ sai cũng rất có khả năng trở thành tin tức đưa chúng tôi rẽ vào lạc lối về sau.

Tôi nhìn về phía Đạo Phong, thấy cậu ấy chau mày, sắc mặt âm tình bất định, biết cậu ấy đang suy nghĩ lời người đàn ông kia nói, song tôi dám đánh cược, suy nghĩ của Đạo Phong tuyệt đối là loại thứ hai “Cẩn thận, Đạo Uyên...”, cậu ấy tin tưởng đại ca mình vậy, khẳng định sẽ không cho rằng Đạo Uyên có chuyện, chỉ có thể nghĩ rằng Đạo Uyên xảy ra nguy hiểm, mà người đàn ông kia đang nhắc nhở chúng tôi cẩn thận mỗi nguy hiểm hại đại ca cậu ấy mất tích kia.

Nhưng không biết tại sao, tôi lại nghĩ loại thứ nhất có khả năng lớn hơn.

Vút đi những suy nghĩ miên man trong đầu, tôi cùng Đạo Phong vội vã xuyên qua thành phố quý, đi tới dưới tháp vàng khu vực bên trái, nơi này tách xa thành phố quý ồn ào náo nhiệt, gần như yên tĩnh quỷ dị.

Tôi và Đạo Phong liếc mắt nhìn nhau, lần lượt đi vào bên trong tháp.

Bày trí trong gian tầng một và tầng hai quả nhiên đã biến mất, tôi lần lượt xem xét thạch đài hai tầng trống không, phát hiện thạch đài tầng thứ nhất có chút kỳ quái, nó tựa hồ cũng không phải hoàn toàn dùng để đặt tượng phật, tôi nhìn thấy vị trí vốn đặt tượng phật ngoại trừ một hốc lõm rộng lớn ra, ở giữa nhất còn có một hốc lõm tinh xảo, hốc lõm kia lớn cỡ nắm tay, không biết có tác dụng gì.

Mà hốc lõm của tầng thứ hai lại có kích cỡ giống tầng thứ nhất, điều này làm tôi cảm thấy kỳ quái hết sức, dựa theo kích cỡ của đồ đằng hình lỗ tai kia đến xem, thật sự không cần chỗ trống lớn như vậy.

Tôi nhìn hai bên, xác định nơi này không có quỷ quái gì, quay đầu nói với Đạo Phong: “Vừa rồi con quý kia nói Đạo Uyên, là đại ca cậu?”

“Ừ.” Nghe vậy, con người đen của Đạo Phong lóe lên hai cái, trả lời: “Tôi không ngờ hắn lại biết đại ca tôi, cho nên lúc ấy mới kích động vậy.”

Tôi hiểu được Đạo Phong đang nghĩ biểu hiện của mình có chút mất tinh táo, vội an ủi: “Liên quan đến sinh tử của thân nhân mình, ai đều sẽ kích động, song con quý kia nói phải cẩn thận, cậu có biết hắn đang bảo chúng ta cẩn thận cái gì không?”

Đạo Phong lắc đầu, ánh mắt lộ ra hoang mang: “Không rõ ràng lắm, có lẽ nơi này có nguy hiểm gì đó không tài nào đoán trước được, đại ca khi ấy dẫn theo vài người cùng anh ấy hạ đầu, nhưng đến nay cũng chưa trở về, quý vừa này khả năng chính là một trong số đó.”

Tôi biết Đạo Phong sẽ không nói dối, liền đem tin tức này nhập vào trong đầu mỗi, chuẩn bị trở về cùng ông chú thương thảo xong sẽ quyết định, trước mắt mục tiêu chính yếu của chúng tôi, là bắt được thứ ở tầng thứ ba.

Đi tới trước thạch đài tầng ba, chúng tôi phát hiện phía trên đó quả nhiên có thêm một tượng đá cỡ nắm tay, tượng đá này là một khuôn mặt người, có mũi có mắt có miệng, nhưng không có tai, nó được đặt bên trong hốc lõm chính giữa thạch đài, ngoài mép hốc lõm còn có một vòng rãnh lõm lớn hơn nữa.

Tôi ngồi xổm trên mặt đất, nhìn kỹ mặt tượng đá nọ, trong đầu đột nhiên hiện lên một loại suy nghĩ, suy nghĩ kia trôi qua quá nhanh, tôi nhất thời không nắm bắt được, không thể làm gì khác hơn là im lặng bước qua đó cầm lấy khuôn mặt người kia.

“Thứ này chính là cơ quan của tầng ba, là mấu chốt tiến vào địa cung?” Tôi cầm khuôn mặt người nói với Đạo Phong: “Sao nhìn bình thường vậy, tôi còn tưởng rằng sẽ là thứ gì tương tự bảo thạch dạ minh châu chứ.”

“Vật trân quý không có khả năng đặt ở loại địa phương này, trong Hoàng Kim thành môi trường bất định, cũng không phải trạng thái phong bế hoàn toàn, đừng phải gió quất mưa rào rất dễ dàng ăn mòn đồ vàng mã.” Đạo Phong dừng một chút, tiếp tục nói: “Đi xem một tòa tháp khác.”

“Ừ.” Tôi nghĩ một chút, thuận tay bỏ khuôn mặt người kia vào túi, gật đầu với Đạo Phong.

Chúng tôi dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua phố xá, đi vào trong tháp vàng khu vực bên phải, thoáng nhìn lướt qua, liền biết nơi này tình hình cũng giống thế, leo lên tầng ba, tôi thở dài một tiếng, yên lặng đưa tay qua cầm lên khuôn mặt thứ hai.

“Cầm hai thứ này về, tôi sợ chú sẽ đánh chết tôi mất, thật không còn đầu mối khác?” Tôi tặc lưỡi một tiếng, bất đắc dĩ bỏ khuôn mặt người vào trong túi.

“Ba thạch đài này có vấn đề.” Đạo Phong mặt không chút biểu cảm, gọn gàng dứt khoát phát biểu ý kiến của mình.

“Tôi cũng thấy thế, rãnh lõm trên thạch đài rất kỳ quái.....” Nói tới rãnh lõm, trong óc tôi đột nhiên chợt lóe linh quang, giật mình phát hiện kỳ quái chỗ nào, nếu tôi không nghĩ sai, cơ quan giữa ba thạch đài này rất dễ dàng phá giải, song trước mắt không được, tượng phạt và đồ đẳng lỗ tai của tầng một hai còn chưa hiện ra, chỉ có thể đợi thành phố quý biến mất trở về thí nghiệm.

Vỗ vỗ hai khối tượng đá trong túi, tôi lần nữa điều chỉnh tinh thần, nói với Đạo Phong: “Tôi biết vấn đề ở đâu rồi, đi, chúng ta về trước tìm chú và Kỷ Tuyên, chờ thành phố quý biến mất rồi trở về phá giải cơ quan.”

Đạo Phong lúc này tựa hồ cũng đã nghĩ đến máu chốt, con người tối tăm của cậu ấy phiếm một mặt sáng ngời, khoe miệng hơi cong, khẽ ừ một tiếng.

Khó được nhìn thấy cậu ấy cười, tâm tình tôi nhất thời tốt đẹp, xoay người muốn ra ngoài, lại đột nhiên bị cậu ấy tóm lấy cánh tay.

“Chờ một chút.” Thanh âm trầm thấp của Đạo Phong vang lên sau lưng: “Nhìn bên ngoài xem.”

Tôi thoáng sửng sốt, lập tức nghi hoặc nhìn về phía ngoài tháp, phát hiện chẳng biết khi nào, tầng ngoài tháp cư nhiên chỉ chít một đám ác quỷ diện mục dữ tợn vây quanh, đám ác quỷ này không cách nào tiến vào trong tháp, chỉ bám bên mép ngoài và cửa sổ tháp vàng, lén lút lút lút thò đầu nhìn chúng tôi, mà hai khối tượng đài trong túi tôi, đúng lúc này đột nhiên chấn động.

Chương 52

Đám ác quỷ này ngoác bốn miệng máu, con mắt màu đỏ tươi lảo liên, dường như đang suy nghĩ nên giết chết chúng tôi như thế nào, lại tựa như chỉ muốn bắt được hai khối tượng đá mặt người cổ quái trong túi tôi đây.

Tôi móc tượng đá đặt trong tay tinh tế quan sát, phát hiện hai hốc mắt vốn trống rỗng phía trên, giờ phút này lại tản ra một quang sáng nhàn nhạt, tần suất chấn động của nó lúc nhanh lúc chậm, phảng phất như đang hấp dẫn bọn quỷ ngoài tháp này.

Chúng kiến tượng đá được tôi nắm trong tay, đám ác quỷ nhất thời xao động hẳn, chúng chen lấn người đẩy ta chen, lại bị một cỗ sức mạnh vô hình chặn bên ngoài tháp, có cố gắng thế nào cũng không tiến vào được bên trong tháp vàng. Cảnh tượng ghê tởm dữ tợn nọ, khiến tôi không nhìn được bắt đầu đoán, tượng đá này chẳng lẽ có “hệ thống phòng ngự” của riêng mình, chỉ cần có người lấy đi, sẽ kéo tới đám ác quỷ xấu xí kia, mà tháp vàng lại là một lớp phòng hộ, nó bảo vệ tượng đá không bị ác quỷ dễ dàng cướp lấy, thế này khiến cho người lấy đi tượng đá hình thành một loại hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, nhất định phải trả lại tượng đá, nếu không sẽ phải tự nghĩ biện pháp đối phó đám ác quỷ bên ngoài kia.

“Thế này thì hay rồi, chỉ có thể mang một cái trở về.” Tôi bất đắc dĩ nhìn Đạo Phong một chút, đi tới bên thạch đài, đem tượng đá phát hiện trong tòa tháp đặt lại chỗ cũ.

Khi vàng sáng trong mắt tượng đá kia biến mất, đám ác quỷ bên ngoài lại xuất hiện xao động, tiếp theo liền lũ lượt chậm rãi rời đi.

Chúng tôi hiện giờ đối với tòa quỷ thành này mà nói là kẻ xâm lấn, hết thấy đồ vật bên trong quỷ thành đều không biết được, không biết là nguy hiểm đáng sợ nhất, dưới loại tình huống bất cứ cái gì cũng chưa thăm dò được này, tôi không thể tự ý chủ trương dùng phong quỷ thuật diệt trừ đám ác quỷ kia, làm như vậy kết quả rất có khả năng khiến chúng tôi song phương đều không gặp chuyện tốt, càng có khả năng phá hư khí tràng nơi này, một khi khí tràng của thành phố quỷ bị phá hỏng, quy luật trước đó sẽ xuất hiện biến hóa, hành động kế tiếp của chúng tôi sẽ không cách nào tiến hành, đó mới là hậu quả nghiêm trọng nhất.

Đạo Phong hiển nhiên rất đồng ý với cách làm của tôi, cậu ấy gật đầu với tôi, nói: “Về trước rồi nói.”

“Ừ.” Hai tay tôi cầm túi, cố ý che chở tượng đá trong túi, sau đó nhìn thoáng qua Tiểu Hải đi bên cạnh Đạo Phong.

Tiểu Hải như trước mặt mộc xinh đẹp, vừa rồi đám ác quỷ này xuất hiện không có bất cứ ảnh hưởng gì tới nàng, điều này làm tôi nghĩ nàng và Đạo Phong càng giống một đôi hơn.

Nếu không phải xét thấy quỷ nô gây thương tổn với bản thân quỷ chủ, tôi trái lại rất nguyện ý đưa Tiểu Hải cho cậu ấy, có Tiểu Hải ở bên, Đạo Phong chung quy sẽ an toàn hơn tí. Vì sự tồn tại của quỷ nô, là phải dốc toàn lực thay quỷ chủ ngăn cản thương tổn.

“E rằng chú và Kỳ Tuyên phải tự mình đến một chuyến rồi, tháp vàng này xem ra so với khu dân cư an toàn hơn nhiều, ác quỷ đều không thể xâm lấn, chúng ta tốt nhất ở chỗ này chờ đến khi thành phố quỷ biến mất, còn phải nghĩ cách mở ra cơ quan bên trong tháp.” Tôi vừa đi vừa nói.

“Có lẽ không cần chờ thành phố quỷ biến mất.” Đạo Phong nói: “Tượng phật và đồ đằng có khả năng đều là dấu hiệu giả.”

Nghe Đạo Phong nói, tôi thoáng sững sốt, lập tức cười nói: “Cũng đúng.”

Ra khỏi tháp vàng, tôi cảnh giác nhìn bốn phía một chút, thấy cũng không có ác quỷ nào sót lại, liền ra hiệu ý bảo Đạo Phong tăng tốc chạy về.

Song tôi và Đạo Phong chưa đi được vài bước, lại phát hiện cảnh vật ngoài tháp vàng đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, căn bản không phải con đường của chúng tôi trước đó, nguyên lai khu vực hai bên con đường mặc dù đối lập, nhưng chỉnh tề trật tự, rất dễ dàng nhận ra phương hướng, mà hiện giờ hết thảy xuất hiện trước mắt, toàn bộ hỗn loạn đan xen, nghiêng bầy xoay tảo, giống như vào tổ quỷ.

“Xảy ra chuyện gì, sao lại biến thành như vậy?” Tôi mờ mịt nhìn quanh bốn phía, trong miệng thấp giọng thì thầm: “Chẳng lẽ thành phố quỷ đã phát sinh thay đổi.”

“Chưa chắc.” Đạo Phong nheo lại con ngươi đen, nhìn chăm chăm nơi nào đó trong chốc lát, sau đó nói với tôi: “Cậu xem chỗ đó.”

Tôi theo ánh mắt của cậu ấy nhìn lại, liền phát hiện giữa những căn nhà cao thấp bừa bộn pháp phòng bất định kia, có một căn không ngờ đang lơ lửng giữa không trung, nó trốn giữa đông đảo nhà cửa, không cẩn thận quan sát căn bản nhìn không thấy.

Song có điểm bại lộ này, chúng tôi liền nhanh chóng tìm được lối hổng khác.

“Là ảo giác.” Sau khi tôi xác định, nói với Đạo Phong: “Âm tà đại thịnh, sẽ có thể bị vô ngoại che mắt, chúng ta hiện giờ chính là bị quỷ khí che... Do đó cũng chỉ là ảo giác của chúng ta, hoàng kim thành chân chính không hề thay đổi.”

“Làm sao trở về.” Đào Phong không chút nghi ngờ suy nghĩ của tôi, trực tiếp hỏi.

“Tôi nhớ vị trí của chú và Kỳ Tuyên.” Tôi do dự chốc lát, nói: “Song có những ảo giác này, phỏng chừng không có cách nào nhanh chóng tìm được họ, chỉ có thể thử xem sao.”

Nguyên lý này giống như quỹ xây tường, phương hướng người hành tẩu thủy chung dựa vào đôi mắt và cơ thể để phán đoán, nói đơn giản chính là thị giác và cảm giác, khi cảm giác không biến hóa, mà thị giác sinh ra biến hóa, con người bình thường đều có khuynh hướng ở biến hóa thị giác, vì thế dễ dàng dẫn người ta lạc lối.

Hình thức của quỹ xây tường có hai loại, một loại là vì mặt đất không bằng phẳng, một bên hơi nghiêng, người đang đứng phía trên tự nhiên sẽ hướng về phía nghiêng mà đi, dẫn đến cuối cùng hình thành một vòng tròn, làm thế nào cũng ra không được. Một loại khác là tầm mắt bị quấy nhiễu, khi bước đi thị giác bị những thứ như tảng đá hoặc cây cối trên đường hấp dẫn, vô thức hướng về phía nhiều đá hơn để đi, cũng có thể ở chỗ rẽ có gốc cây, tiềm thức muốn vòng qua cây kia, liền quên mất con đường khác.

Thời cổ xưa có rất nhiều tướng lĩnh hành quân đánh giặc, sẽ mời quân sư bày trận tới, để kẻ địch rơi vào mê cung không cách nào đi tới, mà trận pháp quân sư bày đa số đều dựa theo lý luận này để tiến hành, họ biết làm thế nào khiến tiềm thức của con người bị quấy nhiễu, biết làm thế nào mới có thể khiến người ta luẩn quẩn trong một vòng tròn mãi không ra.

Mà chúng tôi bây giờ nhìn thấy ảo giác, đại khái chính là tác dụng này.

Thở dài, tôi vực dậy tinh thần, mang theo Đào Phong hướng về vị trí trong trí nhớ tôi đi đến.

Quỹ khí trong thành càng thêm dày đặc, tôi cảm thấy việc này cùng khối tượng đá trong túi tôi có quan hệ mật thiết, lấy đi khối tượng đá thứ hai là vô số ác quỷ nhào đến, lấy đi khối thứ nhất thì trước mắt xuất hiện ảo giác này, chẳng qua thời gian ảo giác xuất hiện muộn hơn nhiều mà thôi.

Đào Phong sao đó vẫn không hề mở miệng nói chuyện, chỉ im lặng bước bên cạnh, tôi thấy thần sắc cậu ấy có chút không đúng, nghĩ có thể do chịu quỹ khí xâm nhập, liền cầm bàn tay lạnh lẽo của cậu ấy, nói: “Trên người tôi cũng không có hơi ấm, song tốt xấu cũng mạnh hơn cậu chút.”

Đào Phong nghe hiểu ý tôi, gật đầu tỏ vẻ sẽ không để ý.

Chúng tôi dọc theo con đường hỗn độn tiếp tục đi về phía trước, trên đường gặp phải vài ngõ cụt, chẳng biết đến tận cùng đi bao lâu, cũng hoàn toàn không tìm được dấu hiệu của con đường cũ.

Trong lòng tôi càng ngày càng cuồng, một bên tự hỏi làm sao phá giải quỹ xây tường diện tích khổng lồ này, một bên nỗ lực quên đi quỹ khí tràn đầy quanh thân này.

Tôi bỗng dưng có loại dự cảm, quỹ xây tường này tựa hồ chỉ tồn tại trong phạm vi nhất định bên cạnh tôi, bởi vì nếu chúng tôi đi trở về, sẽ lại nhìn thấy bày bày trí nhà cửa khác với trước đó.

Tôi muốn bảo Đào Phong một mình ra khỏi khu vực này, rồi lại sợ cậu ấy ra khỏi tầm mắt tôi xảy ra nguy hiểm, vì vậy chậm chạp không chịu buông tay, kéo cậu ấy cùng tôi lòng vòng bên trong quỹ thành.

Đào Phong hẳn cũng đã phát hiện điểm ấy, nhưng cậu ấy không đưa ra ý tự mình đi tìm, mà yên lặng theo bên cạnh tôi, có lẽ, cậu ấy đang lo lắng tôi một mình không cách nào trở về được.

Sầu lo quá độ khiến trước mắt tôi đột nhiên xuất hiện mảng lớn màu đen, màu đen này giống như sương mù đậm đặc, không ngừng dẫn tôi vào vực sâu không thấy đáy, ý thức tôi biết rõ không thể qua đó, nhưng không cách nào ngăn cản thân thể mình.

Bước chân dần dần trở nên nặng nề, suy nghĩ vốn rõ ràng trong đầu tôi nháy mắt biến thành một đoàn rôi mù, tôi bắt đầu bối rối, không biết mình đang làm gì, không biết bản thân đang ở chỗ nào, không biết mình có còn sống hay không.....

Tôi mở to đôi mắt mê võng, ngơ ngác cúi đầu nhìn về phía tay mình, phát hiện cánh tay này căn bản không phải một đôi tay nhân loại, mà là xương trắng treo đầy thịt thối da nát, loại cảnh tượng này giống như đã từng quen thuộc, đáy lòng tôi dâng lên từng đợt hàn khí.

Đây không phải chứng minh, tôi đã biến thành đám ác quỷ xấu xí mặt mũi đáng ghét kia rồi sao?

“Sở Dương.”

Đột nhiên, một bàn tay mạnh mẽ từ phía sau kéo tôi lại, tôi quay đầu, nhìn thấy hàng lông mày thanh tú của Đào Phong nhíu lại, thanh âm cậu ấy trầm thấp dễ nghe: “Anh làm sao vậy.”

“Làm sao vậy?” Tôi giật mình, chợt từ trong bóng tối tỉnh lại, hết thấy vừa rồi tan thành mây khói, tôi nhìn bốn phía, phát hiện vẫn là cảnh lúc trước, sương đen đậm đặc chẳng biết đã đi đâu.

Đây là.....Ảo giác trong ảo giác?

Tôi lắc đầu, nghĩ đến trong mộ Nguyên Định Tông tựa hồ cũng từng nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ có điều lần đó là ở trong mộng, lần này là ở hiện thực.

Trực giác nói cho tôi biết, bóng người túm tôi rời đi trong giấc mộng kia, cùng hơi thở hiện tại bên người giống nhau, theo chị Tuyên nói, lần đó là Đào Phong một mực ôm lấy tôi.

Không chừng.....Đào Phong chính là quý nhân kia trong mệnh của tôi.

Khóe miệng cong lên nụ cười tự giễu, tôi buông tay, nhìn thấy Tiểu Hải chẳng biết khi nào đã đi tới sau lưng tôi, vẻ mặt âm u của nàng thoáng chút dịu tợn, một đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chằm chằm tôi.

“Má ơi...” Tôi bị dọa giật mình, không ngờ phát hiện trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng xuất hiện hoa văn màu đen, hoa văn đen nọ chiếm cứ chung quanh mắt nàng, hình thành một lớp tỉ vết đáng sợ: “Sao biến thành vậy nè?”

Tôi nắm cầm Tiểu Hải nhìn hai bên, tiếc hận lắc đầu nói: “Khuôn mặt nhìn tốt vậy, quét phải chỗ nào mà đen thành thế kia?”

Đao Phong thấy tôi đã khôi phục bình thường, thấp giọng nói: “Trên mặt anh cũng có.”

Nghe vậy tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy, cậu ấy thì vô cùng chắc chắn gật đầu với tôi.

“Tối cùng xảy ra chuyện gì.” Tôi đưa tay tùy tiện chùi chùi mặt, không cảm giác được gì khác thường, nhưng nhìn về mặt Đao Phong, tôi biết cậu ấy giờ phút này không có tâm tư chọc tôi.

Đối mặt với sự thật không cách nào thay đổi trước mắt, trong lòng tôi lần đầu tiên sinh ra dao động.

Tôi luôn hiểu được thể chất phong quý sư của Sở gia khác hẳn thường nhân, lại không ngờ rằng ở nơi quý khí đậm đặc sẽ phát sinh loại hiện tượng quý dị này, phong quý sư là nghề gần gũi với quý quái oan hồn nhất, cũng là người duy nhất có thể liên kết cùng quý, mà hôm nay, tôi không thể không bắt đầu hoài nghi, dưới đông đảo cảm thuật của phong quý cổ thuật kia, có ẩn tàng chuyện đáng sợ gì không, tỷ như... Cùng quý dung hợp...

Nếu vừa rồi không có Đao Phong bên cạnh, tôi bây giờ rất có thể đã biến thành một trong đám cô hồn dã quỷ trong hoàng kim thành này rồi.

Nghĩ đến việc này, tôi nắm chặt đám tay, bắt buộc mình tỉnh táo lại.

Đao Phong nhận thấy được sự bất an của tôi, hỏi: “Sở Dương, bộ đáng vừa rồi của anh rất không đúng.....”

Hiểu được lo lắng của Đao Phong, tôi ngo ngoắt chốc lát, sau đó cười hiểu ra, một lần nữa cầm bàn tay lạnh như băng của cậu ấy, ở lòng bàn tay của cậu ấy nhẹ gõ, nói: “Yên tâm đi, chỉ cần có cậu ở đây sẽ không vấn đề gì.”

Chương 53

Nghe được câu này của tôi, Đao Phong phút chốc có chút kinh ngạc, biểu cảm trên mặt mặc dù không có biến hóa quá lớn, nhưng tôi như trước từ hai tròng mắt đen nhánh nhìn được một tia khác thường, chẳng qua mặt khác thường này thoáng qua ngắn ngủi, cậu ấy rất nhanh liền khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có, con người rừ xuống rốt cuộc nhìn không ra tâm tình gì.

Trong lòng tôi có chút mất mát, biết rõ đây mới là phản ứng bình thường, nhưng lại cảm thấy chưa đủ, khó tả lắm, tôi hy vọng Đao Phong sau khi tôi nói ra câu ấy sẽ có chút biểu hiện khác với bình thường, lại không biết tới cùng mình đang hy vọng cậu ấy biểu hiện ra cái gì, loại tâm lý phức tạp mà mâu thuẫn này, làm tôi càng ngày càng không rõ ràng mình muốn Đao Phong thế nào nữa, hoặc nói, tôi tới cùng muốn lấy được thứ gì từ trên người cậu ấy...

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay cùng dán vào nhau truyền đến, tôi cảm thấy mình trở nên vô cùng nôn nóng, không thể làm gì khác hơn là dứt bỏ những tạp niệm này, chuyên tâm từ trong ảo giác trước mắt tìm kiếm đường ra.

Dựa vào cục diện trước mắt mà nói, nếu tôi và Đào Phong còn không mau chóng tìm được vị trí của đại thúc và Kỷ Tuyên, vậy chúng tôi rất có khả năng sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở nơi này.

Những nhà cửa mờ mờ ảo ảo cao thấp chằng chịt này không chỉ là ảo giác, nó càng như là một bố cục, là một bố cục có thể vây chết người ta bên trong, muốn phá tan bố cục này nhất định phải từ giữa quỷ khí như sương mù này tìm được điểm nào có dương khí, do đó sự tồn tại của chú và Kỷ Tuyên liền trở thành mấu chốt chỉ dẫn chúng tôi trở về chính đồ, là cửa đột phá của cả bố cục.

Thở sâu, tôi dùng sức cầm tay Đào Phong, quyết định vì sự an toàn của hai người chúng tôi, phá lệ sử dụng cấm thuật bằng môn tà đạo nhất trong phong quý thuật ——”Quý nhãn”.

Quý Nhãn là sáng tạo bắt chước mắt âm dương, sở dĩ là bằng môn tà đạo, là vì nó không thuộc về hệ thống khổng lồ của phong quý thuật, mà là một môn dị thuật phụ trợ khác độc lập bên ngoài, so với mắt âm dương, tính thương tổn của Quý Nhãn càng lớn và tàn khốc hơn, năng lực cũng càng mạnh. Mắt âm dương có thể từ các loại phương diện thị giác thính giác xúc giác để cảm nhận quỷ quái, Quý Nhãn lại dựa vào sức mạnh của quỷ nô mở rộng tầm nhìn của bản thân quỷ chủ, trong thời gian ngắn nhìn thấu tất cả sự vật bên trong cả khu vực.

Loại phương pháp mượn lực của ác quỷ này hao tổn dương thọ nhất, nhưng còn hơn tính mạng của hai người, thế thì cũng không tính là gì.

Quỷ nô và quỷ chủ cơ bản tâm ý tương thông, khi tôi ra quyết định này, Tiểu Hải cũng đã tự giác bước đến phía trước tôi. Nhìn mái tóc dài đen nhánh yêu dị của nàng, tâm tình nặng nề của tôi hơi thả lỏng, nghĩ đến có Đào Phong và Tiểu Hải ở đây, cho dù Quý Nhãn của tôi thất bại cũng sẽ không sao cả.

Một tay lấy ra bật lửa, tôi cúi đầu bắt đầu ngẫm lại, lúc đầu không nên tắc trách lấy đi tượng đá mặt người như vậy, nếu biết tượng đá này có hệ thống phòng ngự của riêng mình, đánh chết tôi cũng không dám tùy tiện mang nó ra như vậy, song tượng đá này là thứ của âm gian, để tiến vào địa cung, vô luận thế nào tôi cũng phải đem nó vào dương gian. Huống chi thế sự khó liệu, tôi vừa rồi cũng chưa có năng lực bốc quẻ đoán trước được, nói đi nói lại làm thế nào cũng phải bị vậy thôi.

Cam chịu dùng mình hỏa vẽ ra “mắt” trên trán mình, tôi nhắm mắt lại rồi mở ra, trong nháy mắt cảm thấy một luồng âm khí cường đại rót vào trong cơ thể, âm khí nọ giống như hàn băng ngàn năm đầm vào cốt tủy, đông lạnh đến mức tôi hụt hơi thở một tiếng, chỉ cảm thấy nhiệt lượng toàn thân phút chốc tiêu tán không còn, tay chân lạnh như khối băng vậy, cơ hồ mất đi tri giác.

Quay đầu nhìn Đào Phong một chút, tay nắm tay cậu ấy truyền đến nhiệt độ ấm áp.

Tôi thoáng sửng sốt, nghĩ thầm dùng Quý Nhãn không khác gì người chết, tay Đào Phong lạnh như vậy với tôi mà nói còn nóng hổi, thì tôi sẽ không cần phải kéo lấy cậu ấy không buông nữa.

Rõ điểm này, tôi lập tức buông tay mình, ai ngờ lại bị Đào Phong nhanh chóng cầm tay lại lần nữa, tôi có chút kinh ngạc, khó hiểu nhìn cậu ấy, phát hiện đôi con ngươi đen nhánh của cậu ấy đang thâm trầm nhìn chằm chằm mắt và trán tôi không tha.

Tôi biết bộ dáng tôi bây giờ khẳng định chẳng đẹp mắt được chỗ nào đâu, biến thành cái bộ dáng gớm giếc gì cũng không có tâm tư để ý tới, có thể sống sót là được.

Nhưng nói thật, bị Đào Phong nhìn chằm chằm vậy thật là có chút xấu hổ.

Tôi khó xử kéo kéo khóe miệng, nói: “Đừng nhìn nữa, tôi dùng Quý Nhãn, có thể tìm được chú và Kỷ Tuyền ngay thôi.”

Sau khi nói xong, tôi thấy sắc mặt Đào Phong hơi nguôi chút, nhưng vẫn không có ý định buông tay, không khỏi gãi đầu, tiếp tục nói: “Tay tôi lạnh như vậy cậu cũng đừng nắm nữa...”

“...” Đào Phong cũng không để ý đến tôi nữa, cậu ấy tựa hồ rất không vui, quay đầu không hề nhìn tôi cũng không nhiều lời nữa, lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng nọ.

Tôi bị cậu ấy làm cho mù mờ không hiểu nổi, đoán cậu ấy đại khái là vì tôi chưa nói cho cậu ấy biết đã dùng Quý Nhãn mới tức giận, nhưng chuyện Quý Nhãn hao tổn thọ mệnh này cậu ấy không hề biết, vậy hẳn là do mặt tôi trở nên quá dữ tợn xấu xí, dọa cậu ấy rồi.....

Là cái trước hợp lý hơn, nếu như là cái sau... Vậy tại sao cậu ấy còn nắm tay tôi không buông?

Chẳng lẽ vì cậu ấy lo lắng cho tôi nên mới không vui?

.....Thế thì cũng con mẹ nó quá kỳ quặc rồi...

Tôi vội ho một tiếng, nỗ lực đem cảm giác sung sướng biến thái muốn nhìn sắc mặt Đào Phong đè xuống, giả vờ nghiêm túc nhận biết tất cả khu vực trong hoàng kim quỹ thành.

Lần đầu sử dụng Quý Nhãn, tôi liền có chút đắm chìm trong đó.

Tôi mở to hai mắt, chứng kiến không chỉ có những sự vật gần trước mắt, mà là vô số tầng tầng lớp lớp phức tạp rõ ràng, từng lớp hư ảnh trùng điệp kia, khiến tôi suýt nữa phân không rõ chúng là âm hay dương là thật hay giả.

Chờ tôi rút cuộc sắp xếp rõ ràng mạch suy nghĩ, Đào Phong mắt kiên nhẫn đã dần dần chuyển biến thành bất an, thần sắc cậu ấy quái dị nhìn tôi, thậm chí thử nhéo nhéo lòng bàn tay tôi, tựa hồ muốn biết tôi còn sống hay không.

Tôi kéo ra một nụ cười tự cho là bình thường, mang cậu ấy đi hướng về nơi dương khí dồi dào nhất.

Bên người lần lượt đi qua những oan hồn không nhìn thấy được, tôi biết chúng tôi đã đi tới con đường trung tâm, những oan hồn bị ảo giác ngăn cản này đồng dạng nhìn không thấy chúng tôi, cho nên cũng không cần lo chúng giờ phút này sẽ tạo thành uy hiếp gì.

“Tới rồi.” Đứng trước một căn nhà dân, tôi nhận thấy được đại thúc và Kỷ Tuyên ngay bên trong, không nhìn được thở phào nhẹ nhõm.

Đạo Phong trước tôi một bước đưa tay mở cửa ra, trong nháy mắt ảo giác chung quanh biến mất, thành phố quỷ náo nhiệt ồn ào một lần nữa xuất hiện phía sau.

Chúng tôi bước nhanh tiến vào trong nhà, cửa vừa đóng kỹ, chợt nghe được chị Tuyên hoảng sợ kêu lên: “Trời ạ! Sở Dương sao cậu biến thành bản mặt này rồi!”

Khóe miệng tôi co quắp, vươn tay nói: “Cầm gương đến.”

Chị Tuyên từ trong túi lấy ra gương nhỏ mang theo bên người, che miệng đưa cho tôi: “Rất dọa người đó, sao cậu trở nên giống hệt nàng ta vậy.”

Tôi lấy gương qua nhìn khuôn mặt bên trong, mới kịp phản ứng “Nàng” đây là chỉ Tiểu Hải.

Kỳ thật trên mặt tôi cũng không có biến hóa quá lớn, chỉ là hai mắt đã biến thành màu đỏ tươi, chung quanh mắt xuất hiện một ít hoa văn quỷ dị, đây là hiện tượng bình thường, bởi vì tôi mượn mắt của quỷ, đương nhiên sẽ biến thành bộ dáng ác quỷ.

Trán châm minh hỏa của mắt quỷ vẫn sáng, chứng tỏ khoảng cách biến mất quỷ nhãn còn mất một thời gian ngắn nữa.

“Thành cái bộ dạng chết tiệt này cậu muốn hù chết bố đây à.” Chú từ trong nhà đi ra, nhìn thấy đôi mắt của tôi cũng bị dọa giật mình.

Ông đẩy Đạo Phong và Kỷ Tuyên ra, kéo tôi qua nhìn hai bên, sau đó mới nghiêm mặt, thấp giọng nói: “Cậu dùng dị thuật gì, thoát nhìn không phải chuyện đùa.....Cậu là người Sở gia, rất có thể là một đời thầy phong quỷ cuối cùng, nên biết càng là dị thuật cường hãn hy sinh càng lớn, đừng tùy tiện dùng bậy.....”

“Tôi biết.” Tôi cắt ngang lời chú: “Vừa rồi tình huống khẩn cấp, cũng bởi vì mấy tảng đá nát này, tôi và Đạo Phong thiếu chút nữa để lại mạng nhỏ rồi.”

Nói rồi, tôi đem hết thầy phát sinh trước đó kể rõ đầu đuôi ngọn nguồn cho chú và Kỷ Tuyên, cũng giao khối tượng đá mặt người kia cho chú.

Ông chú cầm tượng đá phân tích một phen, rồi nói: “Xem chừng hai tượng đá này chính là chìa khóa mở ra địa cung, ba tòa thạch đài kia là khóa, chỉ có dùng 'chìa khóa' này mở khóa, chúng ta mới có thể tiến vào địa cung. Nếu tôi nghĩ không lầm, hai tượng đá này không phải đặt ở tầng ba, mà đặt ở tầng thứ nhất, tượng phật và đồ dâng nọ, thì hẳn là lần lượt hướng lên trên dịch chuyển một tầng, như thế mới đặt theo trình tự chính xác. Song việc này còn cần khảo chứng thêm, chúng ta phải mau chóng qua đó, nếu không chờ thành phố quỷ kết thúc, vậy một tượng đá lấy được này cũng sẽ cùng nhau biến mất.”

Tôi gật đầu, biết suy đoán của chú và tôi cơ bản không giống, trên thạch đài này dư ra một tầng khe lõm khó hiểu, chính trình tự đặt ba vật phẩm này là minh chứng tốt nhất.

Đưa ra quyết định, chúng tôi lúc này sửa sang lại ba lô xong, thừa dịp quý nhân chưa biến mất, tôi mang theo mọi người một đường chạy tới tòa tháp vàng thứ hai, đem tượng đá từ trên thạch đài gỡ xuống.

“Chờ một chút đừng nhìn ra ngoài, cẩn thận dọa sợ đến mình.” Tôi nắm hai tượng đá lạnh quý dị nọ, yên lặng chờ đợi ác quỷ ngoài tháp xuất hiện.

Chị Tuyền mới đầu cho rằng tôi chuyện bé xé ra to, đợi chứng kiến đám ác quỷ diện mục hung tàn nguời đầy ta chen kia rồi, mới chột dạ quệt mồ hôi lạnh.

Nhưng chị Tuyền chung quy cũng là chị Tuyền, loại sợ hãi này không duy trì lâu, liền thấy chị ấy hai tay chống nạnh, thoải mái đứng bên cửa sổ, không chút sợ hãi đám ác quỷ chỉ cách chị ấy một cánh tay kia.

.....Bởi vì chị ấy biết chúng nó căn bản không vào được.

Chú nhìn thấy cử chỉ nhàm chán giết thời gian của chị Tuyền, cười lắc đầu.

Đao Phong lại không hề nhúc nhích, vẫn thĩnh thoảng nhìn về phía tôi, cậu ấy nhíu mày, dường như đang quan sát tôi lúc nào có thể khôi phục bình thường.

Trong lòng tôi chợt động, lập tức đi tới bên cạnh cậu ấy ngồi xuống, nghĩ thầm dựa theo lời chú nói vừa rồi, ông ấy hẳn là biết phong thủy thuật đối với kẻ thi thuật có tổn hại, vậy Đao Phong có thể cũng biết không?

Động tác trước đó quả thật có chút lớn, cũng khó trách Đao Phong lại lo lắng đến tận giờ.

Nghĩ vậy, tôi mặc dù cảm thấy có lỗi với Đao Phong, đáy lòng ở một nơi nào đó lại có loại thỏa mãn nói không nên lời, ít nhất với tôi mà nói, như vậy cũng rất không tồi rồi.

Trước đây tôi cho tới giờ chưa từng nghĩ tới có một ngày có thể làm cho Đao Phong phân tán tinh lực trên người tôi, loại dục vọng chiếm hữu khó tả này quá mức quý dị, tôi thậm chí cảm thấy mình có chút bất bình thường. Cũng không biết cậu ấy nhìn tôi thế nào.

“Ôi, chúng nó đi rồi.”

Chị Tuyền đột nhiên khẽ gọi một tiếng đem tôi từ trong suy nghĩ túm ra, tôi ngẩng đầu nhìn, nói: “Thành phố quý sắp biến mất, chúng ta có thể hành động rồi.”

“Vậy còn chờ gì nữa, đi, lên tầng một.” Đại thúc đứng dậy, tay lớn vung lên.

Đi ở cuối cùng, tôi đưa tay sờ trán, phát hiện quý nhân đã bị ảnh hưởng của âm khí thành phố quý, cũng sắp biến mất rồi, vì vậy lặng lẽ lau mồ hôi lạnh. Nói thật để tôi mang quý nhân này chờ thêm vài phút nữa, tôi thật sự không thể chịu nổi đâu.

Quá mẹ nó lạnh... Tay chân đều sắp không thể động đây rồi, phỏng chừng cũng chỉ có thiên tài mới có thể không sợ loại âm hàn tàn khốc như vậy. Hoạt động cánh tay tê cứng một chút, tôi vừa đi vừa lắc đầu thở dài.

Trong nháy mắt thành phố quý biến mất, từ trường trong Hoàng Kim thành phát sinh biến hóa rõ ràng dữ dội.

Tôi giẫm lên một bậc thang cuối cùng, nghe răng nhếch miệng xoa cổ đau nhức, trước mắt đột nhiên một vệt sáng lóe lên, tôi ngừng lại tất cả động tác, sững sờ đứng tại chỗ.

Ngay một khắc cuối cùng vừa rồi khi quý nhãn biến mất, tôi lập tức nhận thấy được, trong tòa Hoàng Kim quý thành trống trải yên tĩnh này, ngoại trừ bốn chúng tôi, cư nhiên còn có hơi thở của người sống khác tồn tại.....

Chương 54

Rốt cuộc là ai, có thể tránh thoát truy tung của Quý Nhãn, cùng chúng tôi ẩn núp trong tòa thành Hoàng Kim này, hơn nữa không bị ảnh hưởng của thành phố quý, an nhiên sống đến tận bây giờ?

Có thể đạt đến loại trình độ này, chứng tỏ thực lực của đối phương tương đương, tuyệt đối không phải nhân vật dễ đối phó, hơn nữa theo một tia cảm ứng mỏng manh vừa rồi của tôi đến xem, họ đại khái có năm sáu người.

Đao Phong thấy tôi đột nhiên sững sốt bất động, lập tức mở miệng hỏi: “Làm sao vậy.”

Tôi lắc đầu tỏ vẻ không có gì, sau đó nhìn cậu ấy nói: “Nơi này còn có những người khác... Tôi là chỉ người sống, không biết họ vào bằng cách nào, nhưng mục đích hẳn là giống chúng ta.”

Chú nghe vậy lấy tay sờ cằm, sau khi suy nghĩ nói: “Không cần phải quan tâm đến họ, chiếu theo kế hoạch ban đầu mà làm, ở bên ngoài cũng không tiện động thủ, đi vào trước rồi nói, họ nếu trốn đi không lộ diện, vậy chứng tỏ họ tạm thời không định kiếm chuyện.”

Tôi gật đầu, nhìn tầng một đã hiện ra toàn cảnh, chúng tôi biết hiện tại đã trở lại Hoàng Kim quý thành trước đây.

Không hề trì hoãn, chúng tôi lúc này ôm tượng phật đến tầng hai, đem lỗ tai đồ đằng của tầng hai đặt vào tầng ba, sau đó cầm tượng đá mặt người nọ vào trong hốc lõm cỡ nắm tay trên thạch đài tầng một.

Tượng đá vừa cắm vào, cả tòa tháp vàng lập tức truyền đến một trận lắc lư bất ổn, chúng tôi liếc nhìn nhau, hiểu được đây là điềm báo cơ quan khởi động, chỉ cần đem tượng đá của một tòa tháp khác đặt thỏa đáng, là có thể tiến vào trong địa cung.

Xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, chúng tôi dùng tốc độ nhanh nhất đi tới một tòa tháp vàng khác, sau một phen bắt chước hệt như lúc này, liền cảm thấy cả mặt đất bắt đầu chấn động.

Tôi thoáng sửng sốt, quay đầu hỏi chú: “Tình huống này là sao, không phải chúng ta nghĩ sai cơ quan, tháp này sắp sụp rồi chứ?”

Chú khoát tay, trầm mặc chốc lát đột nhiên trợn to mắt kêu lên: “Nhanh tìm một thứ gì đó tóm lấy, nhanh!”

“Cái gì? Xảy ra chuyện gì, nói rõ ràng đi.” Chấn động dưới chân càng ngày càng mãnh liệt, chị Tuyền nghe được chú nói, bất an hỏi.

“Đừng quan tâm nữa, mau làm theo lời ta.” Chú vừa nói vừa chạy đến bên một cây cột, chúng tôi thấy thế cũng đều bắt chước làm theo.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của chú, khi chúng tôi ổn định lại thân thể, tháp vàng lần nữa xuất hiện khác thường, chấn động nọ đột ngột đình chỉ phút chốc, lập tức cả tòa tháp dùng tốc độ khó có thể tưởng được bắt đầu hạ xuống, chúng tôi kinh hô một tiếng, dùng sức ôm lấy thứ gì đó bên người, trợn to mắt khó tin xuyên qua cửa sổ nhìn bên ngoài tòa tháp.

“Đây là cái gì, thang máy cổ đại?!” Tiếng chấn động âm âm đâm phá màng nhĩ vang vọng trong óc, tôi không thể không kêu to hấp dẫn sự chú ý của họ.

Chú bắt đầu há miệng nói vài câu, phát hiện chúng tôi căn bản không nghe được, dứt khoát rướn cổ họng rống lên: “Không sai biệt lắm, Vân Nam vương này quá trâu con mẹ nó bò, loại chiêu này cũng làm ra được, chúng ta phải mau chóng nghĩ biện pháp đến tầng thứ ba, nếu không để rơi xuống đất có thể sẽ thịt nát xương tan!”

Đợi chú rống xong tôi mới ý thức được, tòa tháp chúng tôi đang đứng bây giờ không hề kiên cố, cho dù là thang máy hiện đại cũng không cam đoan từ chỗ cao té xuống mà không tan xác, huống chi tòa tháp cao mà vàng xây bằng gạch này, kỹ thuật cổ đại không ai nói rõ được tới cùng thế nào, an toàn căn bản không đảm bảo, vạn nhất rơi xuống đất va đập quá lớn, tầng một chính là nguy hiểm nhất.

Nghĩ vậy, tôi nhìn ba người khác, hét lớn một tiếng: “Chạy!”

Bốn người nghe tiếng đồng thời buông tay ra cất bước nhanh chóng hướng lên tầng trên chạy đi.

Chúng tôi giữa tiếng gầm rú đình tai nhức óc gian nan lủi lên tầng ba, sau đó tự tìm một cây cột vịn chắc, trái tim kịch liệt nhảy lên, giống như tòa tháp đang rơi xuống này.

Tốc độ tháp vàng hạ xuống cũng không nhanh, nhưng đối với loại cơ quan cổ đại này mà nói đã siêu việt cực hạn rồi. Tôi kẹp đèn pin mắt soi dưới nách, mượn nhờ ánh sáng không ngừng chớp lên kia nhìn thạch bích ngoài tháp, phát hiện phiến trên có rất nhiều tượng ác quỷ tay cầm binh khí bộ dạng hung tợn. Theo tháp vàng rơi xuống, ác quỷ như cười ngửa xem hoa nhanh chóng lóe lên, nhìn tôi ghê rợn.

Những tượng đá này làm quá mức sống động, khiến tôi trong phút chốc tưởng rằng chúng nó sẽ quơ binh khí nhảy đến.

Chẳng biết qua bao lâu, tốc độ rơi trở nên càng ngày càng thông thả, tôi nhìn thạch bích đen nhánh bên ngoài, thấy phía trên không hề xuất hiện tượng đá nữa, biết chúng tôi hẳn đã đi tới tầng dưới cùng.

Trải qua một đường gờ cuối cùng tháp vàng kịch liệt chấn động một cái, lập tức đình chỉ toàn bộ vận tác.

Chúng tôi bị động tĩnh bất thành linh làm cho sững sốt, tôi trầm mặc vài giây sau đó nhin không được tháp giọng nói: “Mẹ kiếp, kẹt rồi?”

Chú lắc đầu, trên mặt biến đổi khó dò, ông đánh bạo đi tới cửa sổ, dùng đèn pin chiếu xuống nhìn một chút, nói: “Không phải kẹt, xem ra tòa tháp vàng chỉ hạ đến độ sâu này, muốn xuống tiếp chúng ta phải tự nghĩ biện pháp.”

Tôi đi tới bên cạnh chú cũng thò đầu liếc xuống phía dưới một cái, quả nhiên thấy trên một đoạn thạch bích lớn kéo dài vào trong bóng tối có một hòn đá nhô ra, tháp vàng chính là bị nó ngăn cản đường đi, mới có thể dừng lại tại vị trí không trên không dưới này.

Trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ, tôi quay đầu nói với chú: “Tòa tháp vàng này còn có thể đi lên không, nếu không thì nhóm người trên đi vào bằng cách nào?”

Chú suy nghĩ một chút, đáp: “Họ chỉ e là từ nơi khác tiến vào địa cung, tòa tháp vàng này chứa không nổi sức nặng của hơn sáu đến mười người, huống chi lúc ở Hoàng Kim thành cũng không phát hiện tháp vàng có dấu vết di chuyển, chúng ta hẳn là người đầu tiên sử dụng nó. Song có thể đi lên hay không cũng chưa rõ, chúng ta tốt nhất mau chóng từ đây đi xuống.”

Nói rồi, chú dẫn đầu đi xuống, chúng tôi theo phía sau đi tới tầng một, lấy ra dây thừng buộc trên cột, cố định chắc chắn xong do Đào Phong dẫn đầu, ấn theo thứ tự lần lượt trèo xuống tháp vàng.

Mãi đến khi chân chính bước trên mặt đất, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, trước đó vẫn lo lắng tòa tháp vàng lơ lửng giữa không trung kia sẽ đột ngột rơi xuống, như vậy bốn chúng tôi thật sự sẽ chết không toàn thây.

Ở nơi cách tháp vàng khá xa hơi chỉnh đốn lại, chú thấy tâm tình chúng tôi đã dịu lại, liền phát tay ý bảo tiếp tục đi vào trong.

Tôi nắm đèn pin vừa đi vừa nhìn bốn phía, nơi này trông trái âm lãnh dọa người, so với cổ mộ bình thường không chỉ lớn hơn gấp mười lần, cho dù lần trước tòa đế lăng thời nguyên nọ, cũng không khổng lồ to lớn như vậy, hơn nữa chỉ nói về loại khí tức hắc ám của tử vong này thôi, thì nơi đây tuyệt đối càng thêm nồng đậm.

Cả tòa Hoàng Kim quý thành, tựa như thế giới song song độc lập với thế giới hiện thực, có quy luật, kết cấu và con dân của riêng mình, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng ngoại giới.

Những thứ này, đều thật sự quá mức khó có thể tưởng tượng, hoàn toàn vượt qua nhận thức của tôi trước kia, trước khi tới đây, tôi cho tới giờ không hề nghĩ tới trên thế giới còn có thể tồn tại một nơi thế này.

Chú hiền nhiên cũng không ngờ tới, khi chúng tôi đi tới trước hai pho tượng đá cổ quái cao lớn, chợt nghe ông tâm tắc thờ dài hai tiếng, nói: “Hỗn Độn thú.....Chẳng lẽ vua Vân Nam đã nghĩ mình thành thần, ấy vậy mà dùng loại mãnh thú này làm thủ vệ.”

“Nói thế là sao?” Tôi quan sát tòa tượng đá thật lớn cao đến mười thước trước mắt này, phát hiện tạo hình thứ này vô cùng quý dị, ngoại trừ sáu chân hai cánh đối xứng cùng một cái đuôi ngắn ra, cả thân thể chính là một quả cầu, hoàn toàn nhìn đoán không ra là thứ gì.

“Trước mắt chúng ta đây, trên thực tế chính là một trong tứ đại mãnh thú cổ đại, Hỗn Độn. 《Sơn Hải Kinh》 có nói: ‘Có thần thể này, bề ngoài như bị vàng, đỏ như đan hỏa, sáu chân bốn cánh, là hình tượng nguyên thủy nhất của Hỗn Độn, rồi sau đó trong truyền thuyết lần lượt bị nhân hóa, vật hóa và thần hóa.’” Chú dừng lại, tiếp tục nói: “Trong 《Thần Dị Kinh》 thì nói: ‘Tây Côn Lôn có thú thể này, bề ngoài như khuyển, lông rậm, bốn chân, giống như gấu mà không có vuốt, có mắt mà không thấy, đi không bước, có hai tai mà không nghe thấy, có biết tính người, có bụng không ngũ tạng, có ruột thẳng mà không xoắn, ăn thẳng qua. Người có đức hạnh thì đến đối chọi, kẻ ác đức thì đến nương tựa. Tên là Hỗn Độn. Không nhà không mục đích, thường ngoạm đuôi mình, ngửa mặt lên trời mà cười.’” Cũng có nói Hỗn Độn là oán khí của Hoan Châu chết đi biến thành, Cùng Kỳ là oán khí của Cộng Công chết đi biến thành, Đào Ngộ là oán khí của Cỗn chết đi biến thành, Thao Thiết là oán khí của Tam Miêu chết đi biến thành, bốn chúng nó đồng đẳng là tứ hung thượng cổ. Mà Nam Chiếu sùng bái lỗ tai, nhưng lại chọn Hỗn Độn vô diện làm thủ vệ chỗ này, chẳng phải Vân Nam vương tự cho mình thâm cao là gì.”

“Ồ.....” Chú giải thích xong, tôi gật gù nói: “Nhưng tôi nghĩ Bì La Các này có thể xây mộ của mình thành như vậy, trái lại có chút bản lãnh, làm hai con Hỗn Độn ở cửa cũng không có gì đáng trách lắm, lão bách tính thời cổ đại lưu hành sùng bái mù quáng, họ không chừng thật sự tưởng rằng Vân Nam vương là từ trên trời xuống nhân gian đấy.”

“Xì.” Chị Tuyền nghe xong cười nhạo tôi nói: “Còn từ trên trời xuống nhân gian nữa chứ, tôi thấy là từ Thiên Thượng Nhân Gian tới, làm nhiều trò hư ảo sâu xa như vậy, nói đến nói đi chẳng phải đều là bóc lột mồ hôi và máu của bách tính sao.”

Tôi đối với tinh thần trọng nghĩa thành linh nảy sinh của chị Tuyền cảm thấy kính nể vô cùng, vội vàng đáp: “Đúng đúng, vẫn là chị Tuyền cao minh, đều nhìn ra được Vân Nam vương là từ Thiên Thượng Nhân Gian tới.”

“Hừ.” Chị Tuyền vung tóc dài, nói tiếp: “Cho nên chúng ta đảo đầu là vì dân trừ hại, để cho mấy lão già bóc lột nhân dân này chết không được an bình.”

“Hèm...” Tôi vội ho một tiếng, lạng lẽ trả lời, “Đáng tiếc chú cảnh sát chắc là không hiểu được chút tình sâu đậm cao thượng này của chị rồi...”

“Đừng làm rộn nữa đi nhanh lên.” Chú đưa tay cắt ngang đối thoại vô vị của tôi và chị Tuyền, nói: “Đừng quên phía sau còn có truy binh, mất nhiều công sức như vậy mới tới được, không thể để họ đoạt trước.”

Bị chú răn dạy xong, tôi vội vàng chỉnh lại sắc mặt, liền nhìn thấy con mèo đen kia của Dao Phong chẳng biết khi nào đã chạy ra, nhảy nhót chạy ở phía trước.

Dao Phong đối với sự nghịch ngợm của hắc miêu đã luyện thành quen, hoàn toàn không thèm để ý nó chạy loạn, bởi vì cậu ấy biết hắc miêu thân kinh bách chiến, tuyệt đối sẽ không gặp rắc rối.

“Hắc.” Tôi nhìn hắc miêu ra sức nhảy nhót, không nhịn được vui vẻ: “Ta nói nha lão Dao, sao cậu không đặt cho tên nhóc này một cái tên, gọi cũng tiện mà.”

Dưới chân Dao Phong khựng lại, nói: “Nó không cần tên.”

“Cậu nhầm chán nhất là chỗ đó.” Tôi thở dài, nghĩ đến hai bức tượng đá Hỗn Độn ở cửa kia, nói: “Nó là đực hay cái, không bằng kêu nó là...Cầu?”

Tôi vừa nói dứt lời, khuôn mặt tuần tú của Dao Phong nhất thời đen một nửa.

Chú càng không thể nhịn được đưa tay cho tôi một phát, nói: “Cầu cái đầu cậu!”

Tôi xoa đầu, vừa định cãi lại, chợt nghe trong đại điện trống trải đột nhiên truyền đến một tiếng vọng trầm thấp: “Cầu cái đầu cậu Cầu cái đầu cậu Cậu cái đầu cậu...”

Chương 55

“Mẹ kiếp!” Nghe tiếng vang không ngừng văng vẳng trong tai, tôi giả vờ sợ hãi biến sắc nhìn về phía chú: “Chú ơi chú làm cái gì vậy, chú đã làm gì em gái của Vân Nam vương người ta?!”

“Đéch!” Chú khinh bỉ liếc mắt nhìn tôi, cau mày nói: “Âm thanh này không bình thường, có thể là cơ quan.”

Tôi gật đầu, đề cao cảnh giác quan sát động tĩnh chung quanh, phát hiện âm vọng nọ từ chậm trở nên nhanh, hơn nữa thanh âm càng ngày càng cao, đến cuối cùng rốt cuộc có chín phần tương tự giọng của chú, không biết đến tột cùng là thứ gì vọng lại.

Nếu nó bắt chước giọng của chú thừa dịp quấy nhiễu chúng tôi, chúng tôi rất có thể sẽ đưa ra phán đoán sai lầm, mà gây ra chuyện hồng bét.

Tôi liếc mắt nhìn chú, thấy sắc mặt ông đại biến, tựa hồ đã lo lắng đến điểm ấy.

“Mới đầu tôi tưởng là cơ quan tương tự vách tường vọng âm bất chúc, bây giờ xem ra cũng không phải thế.” Chú trầm ngâm một lát nói: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta nhanh chóng rời đi, nếu không e rằng sẽ sinh ra rắc rối.”

Đứng tại chỗ vài phút, thứ phát ra âm thanh kia cũng vẫn chưa lộ diện, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là nhanh chân rời khỏi nơi này, để ngừa xuất hiện phiền toái lớn hơn nữa.

Loại địa phương cổ mộ này, có thể tránh thì tránh, mới là thượng sách, dù sao chúng tôi không phải lo liệu phá dỡ, không cần phá hết cơ quan trong cổ mộ này, mục đích tới đây chỉ là để điều tra rõ chuyện năm đó, thuận tiện vớt vài món đồ vàng mã đáng giá mà thôi.

Trong bóng tối ánh đèn pin càn quét qua lại, chúng tôi vừa đi vừa chú ý quan sát, phát hiện kiến tạo xếp đặt nơi này càng giống cung điện, trang sức bày biện có vài phần rất giống thời Đường. So sánh với tòa Hoàng Kim quý thành vàng óng đầy bộ dáng nhà giàu mới nổi kia, địa cung bên dưới này độc đáo tinh xảo hơn, mặc dù không phải khắp nơi phủ kín hoàng kim, nhưng chạm trổ rồng bay phượng múa, khắp nơi mô phỏng phong phạm hoàng gia, thỉnh thoảng máy chỗ dụng cụ đồ đạc tạo dáng đặc thù càng có một phen phong tình lạ.

Chú từng nói, Nam Chiêu trong lịch sử từng tiếp nhận sự ủng hộ của triều Đường thống nhất sáu Chiêu, vậy Vân Nam vương học tập kỹ thuật triều Đường để xây dựng mộ mình cũng không có gì đáng trách.

Xuyên qua đại điện có thú thủ vệ Hỗn Độn, chúng tôi tiến vào mộ đạo dài mà yên tĩnh, mộ đạo vô cùng rộng rãi, đi ở giữa có thể nghe được tiếng bước chân đan xen chênh lệch của bốn người, dùng đèn pin mắt sói đảo hai bên, có thể nhìn thấy trên vách tường khắc tượng mặt người quỷ dị, những khuôn mặt đó vô cùng trù tượng, ít ỏi vài nét phác thảo mơ hồ ra mắt mũi, nhưng không có lỗ tai, giống như mặt nạ treo trên vách tường vậy, tựa hồ là phù điêu tương tự trang sức.

Phía trên phù điêu, là hai hàng đèn chong chân đèn đúc bằng vàng, trên chân đèn có khắc họa hoa văn tinh mỹ uốn lượn cực nhỏ, xem chừng còn chưa bị đốt sáng, dầu bên trong đều đầy, phía trên phủ một lớp bụi thật dày.

Vị trí dựa vào tường hai bên mộ đạo, đặt một ít bình khí tản mát cùng rất nhiều vại lớn xếp chỉnh tề, những chiếc vại lớn này toàn bộ dùng bùn đồ phong kín, tôi đoán bên trong hẳn là chứa thứ gì đó tương tự rượu nước lương thực, làm cống phẩm đặt ở nơi này, dùng để biểu thị uy vọng của Vân Nam vương.

“Trong đó là gì, rượu?” Tôi chỉ vào một cái vại trước mắt, hỏi: “Nhiều năm như vậy cũng đã nhừ thành bùn rồi nhỉ.”

“Cái này khó có thể nói chính xác.” Chú trả lời: “Loại rượu này càng lâu càng thuần, không chừng bây giờ cậu mở nó còn có thể uống đấy. Nhưng Nam Chiêu là thể tập hợp của dân tộc thiểu số và dân tộc Hán, loại phong cách vu tà cổ độc thịnh hành, cho nên chứa trong này có lẽ không phải rượu, mà là thứ gì đó như đầu người hầu chế thành độc vật, chúng ta nên tránh chạm vào thì hơn.”

Bị ông chú một phen kể đến buồn nôn, tôi chặc một tiếng, lắc đầu né khỏi đám vai lớn gổm sù này, ngược lại quan sát mặt người trên tường.

“Này, sao tôi cảm thấy những khuôn mặt này có chút kỳ quái?” Chị Tuyền giơ đèn pin mắt sói một đường nhìn sang đây, sau đó quay đầu nói với chúng tôi: “Các anh xem, những khuôn mặt ở lối vào miệng đều thẳng, nhưng chỗ này lại biến thành cong rồi.”

Tôi thoáng sửng sốt, nhìn về phía khối phù điêu chị Tuyền chỉ, nghĩ thầm quả nhiên không giống.

Phù điêu này phẳng phát như dựa theo một loại trình tự, từ cửa vào đến sâu bên trong, từ mặt không chút biểu cảm từ từ biến thành khuôn mặt cười, mới đầu miệng một đường thẳng tắp đến đây đã biến thành khoe miệng cong lên trên, chỉ có mắt là vẫn trạng thái khép kín, nhìn qua vô cùng không hài hòa.

Trong lòng tôi mặc dù cảm thấy kỳ quái, ngoài miệng lại nói: “Chỉ là trang sức mà thôi, không cần phải kinh ngạc chứ.”

“Ai kinh ngạc, tôi chỉ cảm thấy chúng cười không bình thường, làm cho tâm lý người ta ròn rợn.” Chị Tuyền hờn mát trừng mắt liếc tôi, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Chú thấy tôi và chị Tuyền lại đấu võ mồm, bắt đắc dĩ nói: “Có thể là đồ án tượng trưng hoặc một loại tương tự mặt mã cơ quan nào đó, trước không cần gấp, đi tiếp tới từ từ xem.”

Có lẽ là tác dụng tâm lý, đường về sau mắt tôi không hề rời khỏi những khuôn mặt người trên tường, bởi vì chị Tuyền đã nhắc tới, cho nên trong tiềm thức không ngừng nắm bắt biến hóa của chúng, con mắt cơ hồ nhìn đến tê dại.

Việc này trực tiếp dẫn tới khi khuôn mặt máu đột ngột rơi vào tầm nhìn của tôi khiến tôi mất mặt la lên, cùng mất mặt với tôi còn có chị Tuyền, giọng của chị chỉ ít ra cao hơn tôi tám độ, đã có thể xưng là hét chói tai rồi.

Chú và Đào Phong cùng lúc chúng tôi kêu lên cũng đồng thời nhìn thấy khuôn mặt quái không hợp đàn kia, song gờng càng già càng cay, hai người họ hiển nhiên từng nhìn thấy thứ thế này, đã sớm qua mức độ hốt hoảng lo sợ kia, tôi chỉ nhìn thấy Đào Phong khẽ cau mày, không biết là vì khuôn mặt quái dị này hay vì tiếng kêu của tôi và Kỳ Tuyền quá mức chói tai.

“Đừng la nữa.” Chú nhin không được khoát tay ngăn lại, ý bảo chúng tôi tỉnh táo lại, sau đó tự mình giơ đèn pin tiến đến bên cạnh khuôn mặt, cẩn thận xem xét.

Khuôn mặt này sở dĩ dọa người không phải không có nguyên nhân, lá gan của tôi và Kỳ Tuyền cũng không nhỏ, chẳng qua khuôn mặt này cùng những phù điêu trừu tượng hóa trước đó hoàn toàn bất đồng, nó khắc họa vô cùng tinh xảo, ngũ quan trông rất sống động, nhìn thoáng qua giống như người sống vậy. Trong cái miệng há lớn phun ra huyết dịch đỏ sẫm, phẳng phát như đang im lặng gào thét, hai mắt hoảng sợ trừng lớn, huyết lệ theo hốc mắt chảy trên mặt, như nhìn thấy hình ảnh gì đó cực kỳ đáng sợ.

Khuôn mặt như vậy chen lẫn giữa những phù điêu không chút đặc biệt không màu sắc tầm thường kia, rồi đột ngột xuất hiện dưới ánh đèn pin, giống như khi đang hết sức chăm chú xem trận bóng, hình ảnh đột ngột nhảy ra mặt người đầy máu me, hết hồn hết vía, tính rung động kia tuyệt đối có thể miếu sát hết thấy.

(Tiêu: Miếu Sát là thuật ngữ dùng trong game online, kiểu đánh bại đối thủ trong nháy mắt gọi là miếu sát, miếu đây nghĩa là giây.)

Tôi vội ho một tiếng, lau mồ hôi lạnh, nghĩ thầm lần này trở về xem phim kinh dị gì cũng không sợ nữa, còn gì đáng sợ hơn so với đích thân trở thành nhân vật chính trong cảnh quay phim kinh dị chứ.

Chú kiêng dè màu sắc đậm trên khuôn mặt người, sợ phía trên nhiễm độc, cũng không lỗ mãng lấy tay chạm, chỉ cách một khoảng quan sát chốc lát, nói: “Thứ này có điều kỳ dị, không biết đặt ở đây để làm gì.....nhìn giống như đang sống, không chừng là một loại cơ quan tương tự tên độc, tóm lại tốt nhất đừng lộn xộn.”

Chị Tuyền lòng còn sợ hãi gật đầu, xoay người nhìn về phía những phù điêu khác, thấy chúng đều rất bình thường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Bỗng dưng nhảy ra dọa người ta, một chút chuẩn bị tâm lý cũng không cho.” Chị Tuyền nhỏ giọng thì thầm, tựa hồ cũng cảm thấy được tiếng thét vừa nãy của mình vô cùng mất mặt.

Chúng tôi xem xét chung quanh một chút, thấy không có dị trạng liền tiếp tục đi về phía trước, ai ngờ đi chưa được vài bước, tôi chợt nghe một trận tiếng sột sột soạt soạt thật nhỏ, vì vậy vô thức xoay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện chẳng biết khi nào con người của khuôn mặt máu kia lại chuyển hướng về phía chỗ chúng tôi, đang trùng trùng cùng tôi đối mặt không hề nhúc nhích.

“Mẹ kiếp!” Tôi lạ lùng nhìn đôi mắt đỏ máu kia, thấp giọng kêu lên: “Chờ một chút, thứ kia sao có thể chuyển động kia.”

Chú nghe vậy cũng giật mình, quay đầu lại nhìn lập tức nói: “Không tốt, đi mau, nhất định là cơ quan đã khởi động rồi.”

Vừa dứt lời, chợt nghe tiếng cơ quan chuyển động “cách” một tiếng chói tai, gạch đá nặng nề dưới chân chúng tôi bỗng dưng chìm xuống phía dưới, nhất thời vài tiếng kinh hô vang lên bên tai, không đợi tôi kịp phản ứng, mấy người chúng tôi đã mất hình tượng mà ngã xuống.

Đao Phong phản ứng cực nhanh, cậu ấy vừa vịn ở bên mép hố bẫy, lập tức một tay bắt được gạch đá trên đầu, đồng thời đưa tay túm lấy cánh tay tôi, tôi cũng vội vàng túm bẫy, luống cuống tay chân túm trúng chị Tuyền, chú thì cơ trí hai tay ôm lấy thắt lưng của chị Tuyền, bốn người thẳng tắp lơ lửng giữa không trung.

Bị ba người trưởng thành trì xuống, khí lực của Đao Phong lớn mấy cũng kiên trì không được bao lâu, tay cùng gạch đá sớm muộn cũng sẽ trượt ra, cậu ấy cắn răng nói: “Đi lên hay đi xuống, mau.”

Chú nhìn xuống phía dưới, phát hiện phía dưới giằng đầy thính sắt thô to đủ để đâm xuyên bốn chúng tôi, liền nói: “Đi lên.”

Nghe được quyết định của chú, Đào Phong lại chậm chạp không hề cử động, tôi ngẩng đầu liếc mắt nhìn, nhất thời lại càng hoảng sợ, khuôn mặt máu trước đó dán trên vách tường vậy mà lại từ trên gạch đá lạng lẽ lộ đầu ra, đôi mắt đỏ máu kia chuyển động vài cái, liền đứng bên mình Đào Phong. Lúc này tôi mới nhìn ra, đó cũng không chỉ là một khuôn mặt mà thôi, nó là một người, hơn nữa là một người thân thể vạm vỡ không phân biệt được hình dạng.

Người kia giờ phút này nhào đến bên tay Đào Phong, Đào Phong lại hoàn toàn không có vẻ e ngại, tôi cảm giác thân thể của cậu ấy như trước rất ổn, chưa đến vài giây, liền nghe được cậu ấy dùng thanh âm trầm thấp có chút hỗn hển nói: “Tiếng động phía trên bất thường, đi xuống.”

Tôi sửng sốt, biết Đào Phong nhất định là nghe được ngoại trừ người này ra còn có tiếng động khác, nếu không chỉ dựa vào người này, còn chưa đến mức khiến Đào Phong phải đưa ra quyết định đi xuống.

Chúng tôi không thắc mắc nhiều, lập tức từ trong ba lô chị Tuyền lấy dây thừng ra, sau đó dưới sự trợ giúp của chị Tuyền, cầm dây thừng nút thành một bộ, nhắm tượng đá trên đài cao cách đó không xa ném qua.

Động tác chú rất lớn, chấn động mãnh liệt khiến chúng tôi suýt nữa bắt không được đối phương, tôi chỉ cảm thấy cánh tay mình đã sắp đứt lìa, áp lực từ hai người trưởng thành thật sự quá lớn, mà Đào Phong e rằng so với tôi càng thêm khó chịu, cậu ấy có thể kiên trì đến giờ quả thực chính là kỳ tích.

Trán tôi mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, nói cũng nói không nổi, chỉ có thể chờ chú đối phó với dây thừng này.

Chú dùng tốc độ nhanh nhất cài xong dây thừng, sau đó buông tay ôm lấy chị Tuyền ra, dùng tư thế vượn người thái sơn đu qua, tôi vốn tưởng rằng chú sẽ theo quán tính va vào trên vách đá, không ngờ thân thủ chú cũng coi như nhanh nhạy, khoảnh khắc gần tiếp cận vách đá điều chỉnh chút tư thế, dùng chân đạp lấy vách đá chống cự trùng kích cường lực, tiếp theo từng chút một bò lên trên.

Sau khi chú bò lên đài cao, liền cầm đầu dây thừng buộc thành một vòng quăng qua, chị Tuyền bắt vài lần mới bắt trúng.

Sau chị Tuyền đến lượt tôi, tôi vốn muốn dựa theo phương pháp của chú qua đó, kết quả phát hiện thân thủ mình quả thực không đủ cao, họ đều đu qua đó, tôi căn bản là nện qua đó, thoáng cái trực tiếp đập vào trên vách, ngã đến sao bay đầy đầu, sợi dây trên tay thiếu chút nữa buông ra.

“Thằng nhóc thôi làm chi đấy, còn không mau đạp lên!” Chú ở trên không thấy rõ mặt lắm, chỉ quát: “Đừng ở đó lè lè mà lè mè.”

“Lên ngay đây.” Tôi nắm chắc dây thừng trong tay, cắn răng liều mạng bò tới, sau đó ném sợi dây cho Đào Phong, sợ ném chậm cậu ấy không bắt được sẽ té xuống.

Đao Phong đưa tay bắt lấy dây thừng, khuôn mặt người nằm bên mép đá thấy cậu ấy muốn chạy, há hốc miệng muốn nhào lên người cậu ấy, chúng tôi ở trên đài cao nhìn mà kinh hồn táng đảm, Đao Phong không chút do dự. Động tác cậu ấy nhanh nhẹn nhảy bèn, nhẹ buông tay tránh thoát quái nhân kia trực tiếp đu sang. Cũng không lâu sau, liền nhìn thấy tiểu hắc miêu dẫn đầu nhảy lên đài cao, tôi thấy vậy lập tức vươn hai tay qua, dùng sức túm phần sau Đao Phong kéo lên.

Mà quái nhân rơi vào giữa đồng thích sắt kia, lúc này rốt cuộc hoàn toàn biến mất dạng.

Chương 56

Đợi sau khi xác định rõ ràng Đao Phong cuối cùng cũng bình yên vô sự, bốn chúng tôi mới tề liệt ngồi dưới đất, thở hổn hển nhìn nhau, chú thấy tôi còn sợ hãi lau mồ hôi lạnh, cười nhạo nói: “Thế nào, sợ thứ này? Sợ thành như vậy thì đường về sau còn đi thế nào được.”

Tôi ngẩng mặt liếc mắt, trả lời: “Thừa lời, đương nhiên sợ, phía dưới này không ngờ là thích sắt, ban nãy nếu không cẩn thận buông lỏng tay, ba chúng ta đã ngã xuống đầm thành xâu thịt nướng, cho dù không có mấy thích sắt kia, loại không gian này cũng đủ độ cao để chúng ta ngã xuống té chết mấy trăm lần, hơn nữa...”

Nói rồi tôi liếc trộm Đao Phong bên cạnh, nghĩ thầm Đao Phong vừa vặn chỉ dùng tay bị thương bên phải nắm cục đá, chống đỡ ba người chúng tôi, không biết vết thương cũ kia có tái phát không, Đao Phong nguyên bản là người vẫn quen dùng tay phải, cho nên dùng tay trái mang gắng hoàn toàn vì con mèo đen có độc kia, mà bây giờ tay phải quan trọng trở thành nhược điểm của cậu ấy, e rằng nhất thời cũng không thể hoàn toàn thích ứng.

Song tuy Đao Phong cũng không biểu hiện chút khó nhọc nào, việc này trái lại càng khiến tôi lo lắng cậu ấy đang cậy mạnh.

“Hơn nữa cái gì hả?” Chú thấy tôi hồi lâu không nói tiếp, nhin không được lên tiếng hỏi.

“Hơn nữa...” Tôi liếc mắt nhìn chú, nhanh chóng giơ tay cầm tay phải Đao Phong, cố sức bóp một cái, quả nhiên thấy cậu ấy khẽ nhíu mày, tròng mắt đen sâu lắng khó hiểu nhìn tôi: “Hơn nữa vết thương vai Đao Phong chưa khỏi hẳn, tôi sợ cậu ấy liều mạng như thế sẽ tái phát bệnh cũ, chẳng lẽ mọi người không chú ý ban nãy cậu ấy dùng chính cánh tay kia sao.”

Đao Phong nghe tôi nói, biểu hiện ra một tia khẩn thiết hiềm hoi, thanh âm trầm thấp mở miệng phản bác: “Tay của tôi không thành vấn đề.”

“Có vấn đề hay không cậu tự biết.” Tôi không buông tay cậu ấy, chỉ lẳng lặng nhìn cậu ấy, nhìn đôi con ngươi u hắc cấp tốc lóe qua quãng sáng mang tên hốt hoảng kia.

“Là ảo giác của anh thôi.” Đao Phong rút tay về, mặt không thay đổi quay đầu không để ý tôi nữa.

Bàn tay trái tôi cảm bỗng trống không, không ngờ tùy tiện vạch trần sẽ làm cậu ấy càng lạnh lẽo hơn, điều này chứng tỏ tôi còn chưa hiểu rõ cậu ấy, vẫn chưa thể hoàn toàn nắm được tính tình cậu ấy để đạt được lý tưởng khuyên giải hiệu quả.

Tôi không muốn nhìn thấy vết thương cậu ấy nặng thêm, bởi vì có vài vết thương tạm thời không ổn thì cả đời có thể đều không ổn được, lúc đó lại khiến tôi càng thêm hổ thẹn.

Chú và chị Tuyền nhìn qua nhìn lại hai chúng tôi, cũng hiểu được đại khái.

Hàng mày xinh đẹp của chị Tuyền nhú lại, nhìn Đào Phong thương lượng: “Sở Dương cuối cùng cũng nói được một câu tiếng người, Đào Phong, tay của cậu không thể bị phế, lần sau...”

Nói đến đây, chị Tuyền cắn môi không lên tiếng nữa, chị hơi bất an nháy mắt với tôi, tôi biết đó là chị ấy cũng không biết nên khuyên can thế nào.

Dù sao vừa rồi tình huống nguy cấp, mệnh chúng tôi đều là Đào Phong cứu, bây giờ trái lại oán trách cậu ấy không bảo vệ tay mình, đây chẳng phải là khinh người quá đáng sao.

Điều này khiến tôi không nhận được bắt đầu suy nghĩ, vừa rồi hành động quá mức lỗ mãng, cũng quá nóng vội, đối xử với loại tính cách như Đào Phong không nên dùng phương thức thông thường, đừng mạnh như cậu ấy, chỉ sợ sẽ không dễ dàng tiếp nhận sự quan tâm của tôi, có thể sẽ còn cảm thấy phản cảm.

Ngay khi tôi vô kế khả thi, ảo não cùng chị Tuyền trao đổi ánh mắt, chú vội ho một tiếng, đầu tiên là giả bộ hung hăng phê bình tôi và chị Tuyền một trận, tiếp theo thành khẩn nói với Đào Phong rằng: “... Tuy là nói vậy, họ cũng là lo lắng cho cậu, chứ không có ác ý, có thể lời nói có chút không khéo, nhưng động cơ luôn tốt, cậu nếu không vui, nghe một chút rồi thôi, không cần để trong lòng, song thân thể của mình chung quy là việc lớn, tin rằng trong lòng cậu có suy tính.”

Lần này lời vừa thốt lên, biểu hiện trên mặt Đào Phong mặc dù không có biến hóa quá lớn, nhưng im lặng gật đầu một cái, tỏ vẻ mình đã biết nên làm thế nào.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm mình vừa rồi quả có chút khi dễ người, Đào Phong đối với kẻ địch có thể thủ đoạn độc ác, đối với người mình lại hết sức mềm lòng, e rằng tôi chính vì nhìn thấu điểm này của cậu ấy, mới theo bản năng dùng sức mạnh buộc cậu ấy mở miệng, bởi vì biết rõ cậu ấy có mất hứng mấy cũng sẽ không thật sự làm gì được tôi.

Chỉ có điều hồi tưởng lại vừa nãy khi bóp tay cậu ấy, đáng về cậu ấy cau mày và câu “Là ảo giác của anh” kia, tôi lại đoán tay cậu ấy khẳng định dùng sức quá nhiều bây giờ đang đau dữ dội, bằng không hà tất chốt dạ che giấu.

Từ điểm này, tôi giờ đèn pin đi tới bên cạnh đài cao, nhìn những thích sắt khiến người ta khiếp sợ chỉ chít bên dưới, trong lòng tạm thời nguôi vị tạp trần.

Đào Phong này thật sự có loại dịu dàng khiến người ta có thể tan chảy, càng sâu sắc hiểu rõ lại càng có thể lĩnh hội, sự bao dung và săn sóc của cậu ấy như ánh nắng giữa mùa đông, chiếu lên người chỉ có khoan khoái và mãn nguyện, chuyện của mình cậu ấy tuyệt đối không muốn

để người khác lo lắng, bạn bè gặp nguy hiểm cậu ấy lại liều mình cứu giúp, hết thấy những việc này đều bị Đạo Phong hoàn mỹ che đậy dưới bộ mặt lạnh lùng, nhưng thường lại càng khiến người ta buông không được.

Cũng khiến tôi càng không thể ức chế suy nghĩ càng nhiều hơn.

Nếu như là phụ nữ, bây giờ phỏng chừng đã say đắm cậu ấy đến không cách nào tự kiềm chế rồi.

“Nghỉ ngơi ổn rồi, chúng ta nên tiếp tục.” Chú đột nhiên lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của tôi, bảo chúng tôi tiếp tục tiến sâu vào trong mộ thất.

Tôi phục hồi tinh thần, theo phía sau đi vào mật đạo trên đài cao.

Kẻ thân hình vạm vỡ trước đó chưa từng xuất hiện nữa, thế cũng khó trách, từ chỗ cao như vậy ngã xuống, không bị thính sắt ghim xuyên thì cũng ngã thành thịt nát, không có khả năng đuổi theo gây rối nữa, vả lại dù cho nó may mắn leo lên, dựa vào sức mạnh của bốn chúng tôi, muốn giải quyết nó quả thực dễ như trở bàn tay.

Chú nói đài cao và bầy rập thính sắt che kín phía dưới vừa rồi, chỉ e là một loại tương tự chốn thờ cúng, điểm ấy từ trên tượng đá đài cao cũng có thể thấy được, người ngã xuống bị thính sắt ghim xuyên, máu theo thính sắt chảy vào hồ máu dưới đáy, rồi gom lại chuyển đến những nơi khác, dùng để cung dưỡng hoặc bôi trơn thứ gì đó.

Đây là thủ pháp cơ quan mộ huyết cổ đại thường dùng.

Chúng tôi dọc theo mật đạo phía sau đài cao vừa đi vừa cẩn thận quan sát, mật đạo dốc xuống phía dưới đến mức khiến chúng tôi phải thả chậm bước, đề phòng khả năng tùy thời sẽ xuất hiện cơ quan hổ bầy, có lần giáo huấn vừa rồi, lần này chúng tôi mỗi một bước đều phải cân nhắc một phen.

Mật đạo kéo dài xuống phía dưới đi thông tới một gian mộ thất không lớn không nhỏ, mộ thất này so sánh với những cỗ mộ khác đã đặc biệt rộng lớn rồi, nhưng dưới tòa quý thành này, lại có chút nhỏ bé.

Trung tâm mộ thất hình chữ hồi trũng xuống, trung gian nhất đặt một quan tài đá, quan tài đá nhìn không ra làm bằng vật liệu gì, toàn thân phủ đầy bụi, không biết có phải do quá nhiều bụi đất rơi xuống không, nhìn qua tràn ngập hơi thở màu đen ai oán tĩnh mịch.

Tôi đối với loại quan tài thế này luôn không thích lắm, chúng chung quy cho tôi một loại cảm giác xấu, có thể bởi vì mùi vị tử vong quá mức nồng nặc.

Có đôi khi người càng tiếp cận quý thần, đối với mấy thứ này càng kiêng kỵ, chung quy lo lắng sẽ vì mình dẫn tới tai bay vạ gió.

Chú giờ đèn pin mắt sói, cẩn thận tới gần bộ quan tài đá kia, nói: “Quan tài để ở đây nếu không phải là cơ quan thì nhất định là mấy đại thần phi tử bồi táng, không có giá trị, nếu không thật cần thiết cũng không cần khai quan đâu.”

“Dạ.” Tôi gật đầu, đi vòng qua phía trước quan tài, thấy trên nắp quan tài có khắc một đồ đằng lỗ tai khá trừu tượng, vì vậy nói: “Tôi thấy cái này có khả năng là cơ quan hơn.”

“Tôi thì lại cho rằng là đại thần.” Chị Tuyên hai tay khoanh trước ngực, dáng đi thông thả nói: “Phi tử làm sao dùng quan tài sơ sài như thế, phụ nữ đều thích hư vinh, đối với loại vật này càng dĩ thường coi trọng, vô luận thế nào cũng không có khả năng làm qua loa ở phương diện này.”

“Ai quan tâm nó là cái gì, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, mục đích của chúng ta cũng không ở chỗ này, nên sớm tìm được mộ thất chính mới đúng.” Chú nhìn thoáng qua quan tài kia lần cuối, khoát tay ra hiệu chúng tôi mau đi.

Đạo Phong vẫn một mực im lặng, cho dù loại thời điểm này cũng không nói hơn một câu, con mèo đen kia chẳng biết lúc nào đã nhảy lên vai cậu ấy, đang thư thích hưởng thụ tay trái Đạo Phong vuốt ve.

Tôi nhìn cậu ấy, liền đi theo sau chú, vừa đi vừa dùng đèn pin bắn quét chung quanh.

Hai bên mộ thất bày trí rất nhiều tượng điêu khắc hoa văn màu tư thái khác nhau, những tượng gỗ này đều là dáng đắp thị nữ, thấp mi thuận mắt quý ở đó, trong tay hoặc nâng hoặc giơ chút dụng cụ.

Chú nhìn mấy lần, nói những tượng gỗ này đều là dùng gỗ cây hòe làm thành, bên trên tước một lớp chất lỏng đặc thù, khiến nó có thể trải qua ngàn năm mà không mục nát.

Tôi đối với loại đồ vật không có khả năng xê dịch này không hề hứng thú, cũng không hỏi nhiều.

Chúng tôi một mạch đi về phía trước, tôi dần dần phát hiện suy luận trước đó của tôi là sai lầm, mộ thất này tuyệt đối không nhỏ, chẳng qua là hình chữ nhật, điều này khiến tôi với vốn kiến thức không nhiều nhận lầm cảm thấy có chút kinh ngạc, bởi vì lần trước những mộ thất nhìn thấy trong mộ Nguyên Định Tông phần nhiều là gần giống hình vuông, nhìn qua vô cùng hợp quy tắc.

Đi đại khái khoảng 10 phút, chú dẫn đầu bỗng nhiên dừng lại kinh ngạc nhìn chúng tôi: “Các cậu có phát hiện nơi này rất quý dị không?”

Chị Tuyên “xí” một tiếng, bữu môi nói: “Cái này còn cần chú nói, đi lâu như vậy không đi đến cùng được, quý cũng phát hiện được không bình thường.”

Tôi lắc đầu: “Đừng nói nữa, ở đây thật đúng là không có quý, đi đến giờ tôi ngay cả quý ảnh cũng không thấy...”

Vừa dứt lời, tôi liền thấy ngay phía trước cách chúng tôi hơn bảy tám thước, bỗng dung xuất hiện một bóng người, bóng người kia vóc dáng tinh tể, nhìn qua như phụ nữ.

“Móa nó, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến mà, thật đúng là quý?” Tôi thấp giọng thầm thì, quay đầu nhìn về phía chú.

Chú giơ tay lên làm động tác ra hiệu chờ lên tiếng, hơi đi về phía trước hai bước, dùng đèn pin mắt sói bắn quét qua, đồng thời nói: “Lai giả bất thiện thiện giả bất lai, chuẩn bị cù thật.”

Chị Tuyền nghe vậy lập tức giơ súng trong tay nhắm ngay cái bóng kia, súng máy nổ vang tia lửa văng khắp nơi, viên đạn gào thét bắn vào trên người bóng đen kia, nhưng thủy chung không thấy mây may gọn sống.

Cái bóng thẳng tắp đứng đó.

“Xảy ra chuyện gì?” Chị Tuyền để súng xuống, hỏi: “Là quỷ hay là người?”

“E rằng không phải người cũng không phải quỷ.” Tôi nhìn chăm chăm cái bóng kia nói: “Không có mùi quỷ, nếu như là người, nhiều súng như vậy sớm đã gục.”

“Đúng thế...”

“Qua đó nhìn chút.”

Chúng tôi nhìn nhau, cơ hồ là đồng thời nhắc chân đi tới.

Mà cái bóng kia tựa hồ hoàn toàn không e ngại chúng tôi, không hề nhúc nhích đứng thẳng tại vị trí cũ, đối với sự đến gần của chúng tôi không có bất kỳ phản ứng nào.

“Này...” Khi chúng tôi thực sự đi tới trước mặt bóng đen kia, tôi không nhận được kinh ngạc trợn trừng mắt, há hốc mồm nhìn thứ trước mặt.

Đó đích thực không phải quỷ cũng không phải người, nó treo lơ lửng giữa không trung, tựa như u linh xuất hiện trước mặt chúng tôi, túi thịt thật mỏng trong mộ thất yên tĩnh quỷ dị hơi đục đưa, mấy hố đen trên mặt lộ ra trầm trọng như thế mà không có sinh khí.

Đó là bộ da người, một bộ da người bảo tồn hoàn hảo, từ đầu đến chân lột hoàn chỉnh không chút sai sót.

Chương 57

“Sao ở đây lại treo thứ đồ chơi này.” Tôi đề phòng nhìn bộ da người kia, lời vừa ra khỏi miệng mới hiểu được mình đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn, nơi này là cổ mộ, xuất hiện thứ gì đó siêu việt lạ thường hơn nữa cũng không đáng kinh ngạc.

Chú trừng mắt nhìn chăm chăm da kia, phảng phất như nó sẽ nhào tới cắn người bất cứ lúc nào vậy: “Ngàn vạn lần đừng lấy tay chạm, đừng quên nơi này là mộ của ai, xuất hiện loại vật này có khả năng lớn nhất chính là độc và lời nguyền, nhìn kỹ xung quanh chút, xem có loại ký hiệu và đồ án nào như trận pháp không, cẩn thận đừng trúng chiêu.”

Chúng tôi gật đầu, lần lượt đi tới những nơi khác nhau kiểm tra, bộ da người kia cứ như vậy lẳng lẳng treo tại chỗ, không hề vì động tác của chúng tôi mà xuất hiện bất luận biến hóa gì như trong tưởng tượng.

Tiểu Hải từ sớm khi tiến vào tháp vàng đã được tôi thu hồi về, mà giờ khắc này để tự vệ, tôi phải triệu hồi nàng ra lại, may mắn ở đây không hề có vách đá cơ quan, cũng không cần leo dây thừng, khiến Tiểu Hải có đất dụng võ.

Tôi mang Tiểu Hải đi ngang qua những tượng gỗ đó, dùng đèn pin mắt sói chiếu từng chỗ có khả năng xuất hiện dị trạng.

Vừa đi vừa hỏi tường lại bộ da người nọ, tôi không thể không cảm thán thợ cổ đại thật có thể nói là diệu thủ vô song, không chỉ đem bộ da người kia hoàn toàn chỉnh chỉnh lột xuống, còn có thể tẩy rửa gia công đến sạch sẽ óng ánh mỏng như cánh ve, còn ở phía trên khắc họa ra một bức vẽ màu sắc tươi sáng mỹ lệ, cái này so với loại da người máu me đầm đìa, chưa qua gia công kia càng khiến người ta kinh sợ, trên người nó mỗi một vân da đều lộ ra một loại điều khắc tỉ mỉ u ám và khí tức tử vong trầm trọng, khiến người ta vừa nghĩ tới cả người liền rét run lưng phát lạnh.

Bởi vì đó không phải là da động vật, là da người, là từ trên cơ thể con người như chúng tôi tróc xuống, đây có lẽ đang nhắc nhở chúng tôi, hơi chút xằng bậy sẽ dẫn đến kết cục giống nhau.

Giữa lúc tôi suy nghĩ xuất thần, Tiểu Hải đột nhiên đưa tay ngăn cản tôi, tôi vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại nhìn nàng, nàng thì giơ lên ngón tay ngọc óng ánh hương chỉ phía sau mình, tôi theo tay nàng nhìn lại, lúc này mới phát hiện, bộ da người tinh mỹ kia chẳng biết từ khi nào không ngờ lại xuất hiện sau lưng tôi, nhìn dáng vẻ này, nó đã đi theo tôi được một lúc rồi, mà khí tức của nó không thuộc về người sống cũng không thuộc về quỷ linh, cho dù là ác quỷ như Tiểu Hải cũng không kịp thời nhận thấy được.

Tôi đầu tiên là khiếp sợ khủng hoảng chốc lát, sau đó bình tĩnh lại, trầm mặc nhìn bộ da người kia.

Da người này chỉ có một bộ, nếu nó xuất hiện ở chỗ tôi, liền chứng tỏ Đào Phong họ cũng không gặp nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, tôi thở phào nhẹ nhõm, sau cùng nhìn lướt xung quanh, nhắc chân chuẩn bị đi trở về cùng họ tụ họp, thuận tiện kể cho họ biết chỗ này của tôi không thu hoạch được gì.

Tôi vòng qua bộ da người, cố gắng ấn theo đường cũ trở về, lại phát hiện những tượng gỗ hai bên nhìn qua vô cùng quen mắt. Song thế cũng khó trách, bản thân chúng là vật chết, thợ điêu khắc hơi lười biếng một chút, khắc giống nhau cũng không có gì quá kỳ lạ.

Tiểu Hải vẫn một mực đi theo phía sau tôi, nàng tựa hồ đối với bộ da người đặc biệt lưu tâm, chốc chốc dừng lại quay đầu kiểm tra, mãi đến khi xác định nó không còn đi theo chúng tôi nữa mới coi như yên tâm.

Tôi lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Hải cảnh giác như vậy, không khỏi cũng nhìn thêm mấy lần, suy tính xem bộ da người kia bỗng dưng nhảy ra phía sau tôi, chẳng biết đến tột cùng có ý nghĩ gì đặc thù.

Đi khoảng hơn chục phút, tôi nhin không được dừng bước, bắt đầu nhờ lại rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, vì sao lộ trình không tính là xa mà tôi lại đi lâu như vậy, hơn nữa đi mãi không đến.

Chẳng lẽ là vì bộ da người kia làm cột mốc đã động vị trí, cho nên họ cũng không cách nào xác định địa điểm tụ họp? Nhưng nếu quả thật là vậy, làm sao đi lâu như thế cũng không phát hiện những người khác, phát sinh loại tình huống này, họ cũng đang tìm kiếm khắp nơi mới phải.

Bốn phía đen kịt âm u, vắng vẻ lạnh lẽo, nhìn không thấy bất luận vật sống nào, trong lúc nhất thời phảng phất như chỉ còn lại tôi và Tiểu Hải. Tôi thả chậm hô hấp, chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh, hy vọng có thể tìm được một ít tung tích người sống.

“Đao Phong?” Tôi mở miệng kêu một tiếng, không ngừng dùng đèn pin chiếu cảnh vật bên cạnh, trong lòng không nhin được càng ngày càng hoảng loạn.

“Chú, chị Tuyền, nghe được thì rống một tiếng.” Tôi vừa đi vừa gọi, muốn dùng tiếng động để áp chế sợ hãi trong lòng.

Chuyện cho tới bây giờ, dù thần kinh tôi có thô mấy cũng phải thừa nhận, nơi này tuyệt đối có vấn đề, đầu tiên là bộ da kia lạ lùng xuất hiện, hoàn toàn nhìn không ra đến tột cùng là bị vật gì treo giữa không trung. Tôi đã từng dùng đèn pin chiếu lên, nhưng nhìn thấy phía trên căn mộ thất này một mảnh đen ngòm, như bị một lớp sương đen dày đặc bao phủ, căn bản nhìn không thấy được phía trên có thứ gì, chùm sáng của đèn pin mất sức cường lực như vậy, chiếu đến phía trên kia cũng chỉ như đá chìm đáy biển, khiến tôi không khỏi suy đoán nơi đó có chút vật liệu hấp quang đặc thù nào không.

Thứ hai là nơi này trưng bày tượng gỗ hình người dày đặc, nếu tôi nhớ không lầm những tượng gỗ trên đường đi tới đã thấy, cùng lúc trở về bề ngoài tượng gỗ hầu như không khác. Mà dựa theo lẽ thường mà nói, việc này căn bản là không thể, tư thế tượng gỗ nơi này khác khác, trái phải cũng không hề ngang hàng, làm sao lại xuất hiện loại tình huống này, trừ phi chúng đã trải qua một loại phương thức sắp xếp đặc thù, có thể khiến người ta bất kể đứng ở góc độ nào nhìn cũng là một dạng hình ảnh. Cũng có lẽ, tôi căn bản đã lạc đường, thế nên vòng tới vòng lui đều luẩn quẩn trong này.

Cuối cùng, dù bộ da kia di chuyển. Tôi dám khẳng định ở đây ngoại trừ bốn chúng tôi ra không hề có người sống nào khác tồn tại, như vậy bộ da người rốt cuộc là dựa vào cái gì để di chuyển vị trí của mình, hơn nữa chuẩn xác xuất hiện phía sau tôi?

Dù loại suy đoán quỷ dị quanh quẩn trong đầu, tôi nắm chặt đèn pin, dự cảm không lành trong lòng càng ngày càng nặng.

Tôi nhìn thoáng qua mộ thất u tĩnh thâm thúy, hít sâu một hơi, lần nữa nhấc chân đi về phía trước.

Lần này tôi tập trung tinh thần, một mặt quan sát tượng gỗ chung quanh, một mặt đề phòng bộ da người kia lần nữa xuất hiện. Dần dần, tôi nghe được sâu trong mộ thất truyền đến tiếng bước chân đều đặn, tôi một bụng mừng rỡ, lập tức tăng nhanh bước đi tới, quả nhiên thấy một bóng người đi về hướng tôi.

“Ai đó? Đào Phong, chú, hay chị Tuyền?” Tôi cao giọng gọi.

“Là tôi.” Bóng người kia càng tiến gần, rốt cuộc dừng trước mặt tôi, hai con ngươi đen nhánh của cậu ấy nhìn không ra một tia biểu cảm: “Anh đã chạy đi đâu, chúng tôi tìm anh rất lâu.”

“Nói ra rất dài dòng.” Tôi khoát tay, nói với Đào Phong: “Tụ họp cùng mọi người trước, những thứ khác đến lúc đó rồi nói.”

Đào Phong không nói gì, xoay người liền đi trở về.

Tôi đi theo phía sau cậu ấy, tuy rằng gặp được người quen áp lực trong lòng giảm nhẹ không ít, nhưng luôn cảm thấy có chỗ không đúng, vô luận là vừa chạm mặt hay biểu cảm khi Đào Phong nói chuyện, cũng làm cho tôi cảm giác có vài phần quái dị.

Đó là một loại lý do không tả được, quái dị trong trực giác.

“Chờ một chút, chúng ta sẽ đi đâu đây.” Tôi nhìn hành lang không còn tượng gỗ xuất hiện nữa, trong lòng loại quái dị đó càng thêm nồng đậm, nhưng tôi không muốn hoài nghi Đào Phong, có thể nói tôi căn bản không có khả năng hoài nghi cậu ấy, chỉ có thể vừa theo sát bước chân cậu ấy vừa đưa ra nghi vấn.

“Anh muốn đi đâu.”

“Cái gì?”

“Anh muốn đi đâu.”

“Tôi... Điều này đâu có tí ti quan hệ gì tới việc tôi muốn đi đâu, chúng ta hẳn nên đi tìm chú và chị Tuyền...” Tôi nhìn Đào Phong, đột nhiên cảm giác được cậu ấy bây giờ có chút ngang ngạnh.

“Đi tìm họ làm gì.” Đào Phong ngừng lại, dựa trên vách tường, hai tay khoanh lại, mặt không chút thay đổi nhìn tôi.

“...” Tôi bị cậu ta làm rối đến choáng váng, nhất thời không biết trả lời thế nào, tôi hơi tái mặt, nói: “Đào Phong, bây giờ không phải lúc đùa giỡn, cậu phải biết.....”

“Tôi biết.” Đào Phong cắt ngang lời tôi, biểu cảm lạnh lùng như thường ngày: “Anh muốn rời khỏi đây, cùng tôi, hử?”

“Tôi...” Tôi tròn to hai mắt, trong đầu oanh một tiếng, giọng nói trầm thấp mập mờ kia của Đào Phong nhất thời khiến tôi hoảng hốt đến không biết làm sao, ngực bỗng dưng có một thanh

âm điệu cuồng vọng: Không sai, tôi chính là nghĩ như vậy, đáp ứng cậu ấy, cùng cậu ấy đi...

“Tôi... Tôi muốn...” Tôi chớp mắt, bung trán, trong đầu một trận cảm giác hôn mê kịch liệt kéo tới, đau đến tôi hầu như không phát ra được thanh âm nào.

“Anh muốn đi cùng tôi, rời khỏi đây, không phải sao.” Đào Phong đi tới trước mặt tôi, dặt tay tôi, thanh âm trầm thấp dịu dàng: “Đi thôi, rời khỏi đây, chúng ta.....”

“...” Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy, bị đôi tròng mắt đen thâm thúy kia hút hồn, như cuộn vào trong vòng nước xoáy, trong đầu nháy mắt trống rỗng: “Đi...”

“Đi cái gì.”

Thình lình, một thanh âm giống hệt Đào Phong vang lên chung quanh, tôi thoáng sửng sốt, khó tin nhìn Đào Phong trước mặt, ngỡ ngàng hỏi: “Cậu... Vừa, vừa nãy là...”

Khuôn mặt nguyên bản lạnh lùng của Đào Phong trở nên càng thâm trầm, cậu ấy hơi giận dữ trừng mắt liếc nhìn tôi, lập tức kéo tôi đi về phía trước.

“Sở Dương, đừng qua đó.”

Thanh âm kia lần thứ hai vang lên, thân thể tôi cứng đờ trong nháy mắt, kéo Đào Phong trước mặt: “Xảy ra chuyện gì, Đào Phong?”

“Đừng để ý hân.” Đào Phong chán ghét nhíu mày một cái, như trước làm theo ý mình lôi kéo tôi, bước tiến dưới chân dần dần nhanh hơn.

Tôi nhìn đáng vẻ nóng của cậu ấy, trong lòng mơ hồ nghĩ. Thế này không đúng, thế này không giống Đào Phong, thế nhưng cậu ấy rõ ràng chính là Đào Phong, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì...

“...Cử động nữa đừng trách tôi không khách khí.”

Theo một câu thềm thì hàm chứa tức giận, tôi cảm thấy cổ bị người hung hăng siết lấy, đau nhức mãnh liệt kia khiến thân thể tôi không tự chủ được nghiêng về phía sau, đồng thời hét lớn: “Ai u tôi đi, đừng vậy đừng vậy, tôi sai rồi!”

Chợt nghe một tiếng thét kinh hãi, tôi ngã về phía sau té lăn trên mặt đất, sau đó mở mắt ra, lẳng lẳng nhìn Đào Phong đứng trước mặt tôi chân mày nhíu chặt.

“... Sao, xảy ra chuyện gì?” Tôi nghe răng nhếch miệng xoa cổ, hỏi: “Rốt cuộc có đi hay không hả.”

“Đi đâu.”

“Đi... Đi khỏi đây á.”

“Đi khỏi đây?” Con người đen nhánh của Đào Phong ảm đạm, một tay kéo tôi từ dưới đất dậy.

“Không phải cậu đã nói sao, chúng ta cùng.....” Suy nghĩ của tôi vẫn mù mịt, đứng dậy đồng thời nhìn thấy cách đó không xa treo bộ da người, nhất thời giật nảy mình.

“Tôi chưa từng nói thế.” Đào Phong kỳ quái nhìn tôi, sau đó chỉ vào bộ da người nói: “Anh vừa rồi đã đi theo nó.”

“Móa nó, làm sao có thể, tôi vừa nảy rõ ràng.....” Tôi kinh ngạc nhìn bộ da người kia một chút, lại nhìn về mặt nghi ngờ của Đào Phong, nháy mắt ý thức được, những gì tôi vừa thấy toàn bộ đều là ảo giác, bao gồm cả người đàn ông một mực lôi kéo tôi kia...

Thế nhưng việc này thật quá kỳ quái, tôi đã sớm triệu hồi Tiểu Hải, có nàng ở đây, tôi căn bản không có khả năng xuất hiện ảo giác.

Suy nghĩ, tôi quay đầu hỏi Đào Phong: “Cậu... Cậu có thấy Tiểu Hải không?”

“Tên nữ quỷ đó?” Đào Phong khẽ lắc đầu: “Tôi chỉ thấy mình anh.”

“Không phải chứ, nàng đã đi đâu rồi.” Tôi lo lắng nhìn xung quanh, phát hiện đèn pin mắt sói của mình cũng đã biến mất dạng, minh hỏa trong tay Đào Phong chưa tắt, lại chỉ thấy được mình tôi, chẳng lẽ Tiểu Hải cũng trúng chiêu rồi?

Đào Phong nhìn ra suy nghĩ của tôi, cậu ấy đưa cho tôi một đèn pin đã tắt, nói: “Đây là nhất được phía sau anh, anh suy nghĩ lại xem, có thể anh căn bản không gọi nàng ra chẳng.”

“Không thể nào...” Tôi theo bản năng phản bác, trong đầu loạn thành một đoàn, sau khi chiêm chước, tôi không thể không cười khổ thừa nhận: “Lẽ nào tôi từ lúc đó đã tiến vào ảo giác...”

Đào Phong thấy tôi vô cùng rầu rĩ, không nói gì nữa, chỉ ra hiệu tôi đi cùng cậu ấy.

Tôi gật đầu, sau đó thử triệu hoán Tiểu Hải, khi nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ kia, mới yên tâm đuổi theo Đào Phong.

Đào Phong bước rất nhanh, như đang tránh né gì đó, chúng tôi tiến vào một mật đạo nhỏ hẹp, đi không bao lâu liền nhìn thấy chú và chị Tuyền, dường như đã đợi ở đây lâu rồi.

Chị Tuyền ngồi ở góc tường, lưng dựa vào vách, ngửa đầu nhắm mắt, không biết suy nghĩ gì.

Chú thì đứng bên cạnh, vuốt cằm giống như tập trung suy nghĩ.

Thấy tôi và Đào Phong xuất hiện, chú cao thấp quét mắt nhìn tôi, cười nói: “Ôi chào, đồng bào tới rồi, vừa nảy thế nào, gặp được mỹ nữ à?”

“Cái gì đồng bào.” Tôi không rõ nguyên do, đợi nhìn thấy chú ra hiệu cho cô của mình mới bình tĩnh đại ngộ: “Chú cũng trúng chiêu?”

“Không phải ta.” Chú ai oán sờ cái cổ phát xanh của mình, chỉ chị Tuyền ngồi góc tường: “Là Kỳ Tuyền.”

“Chị Tuyền làm sao lại...” Tôi nhìn dáng vẻ của chú, biết trên cổ mình khẳng định cũng có dấu vết bị Dao Phong siết, bởi vì chỉ một thoáng vừa rồi tôi có thể cảm giác được, Dao Phong thật sự đã dùng mấy phần sức lực mới kéo tôi ra được từ trong ảo giác.

“Cô ấy trúng ảo giác giống cậu, nhưng không biết nhìn thấy gì, vừa rồi thiếu chút nữa bóp chết ta.” Chú lòng còn sợ hãi than vãn một tiếng.

Nghe được lời của chú, tôi không nhịn được càng thêm nghi hoặc, liền hỏi: “Khiến chúng ta nảy sinh ảo giác rốt cuộc là thứ gì, vì sao chị Tuyền lại bóp chú, mà tôi thấy hay là...”

“Chính là bộ da người trong mộ thất.” Chú điều chỉnh lại sắc mặt, trầm ngâm hồi lâu đáp: “Hơn nữa... Bộ da người như thế e rằng không chỉ có một.”

Chương 58

“Da người này có hiệu quả gây ảo giác, nó có thể tản mát ra một loại khí thể vô sắc vô vị, giống như độc dược không sai biệt lắm, phối hợp với những tượng gỗ hình người quái dị phức tạp xếp hàng hai bên kia, sẽ khiến người ta trong lúc vô tình sản sinh ảo giác.” Chú phân tích rõ ràng.

Tôi “ồ” một tiếng, hỏi: “Tôi cũng cảm thấy những tượng gỗ kia rất kỳ quái, nhưng không nhìn ra rốt cuộc kỳ quái chỗ nào... Nhưng mà, chẳng lẽ trúng chiêu chỉ có tôi và chị Tuyền? Chú và Dao Phong vì sao không hề hấn gì.”

Chú nghe được vấn đề của tôi, cười nhạo lắc đầu, nói: “Tôi không có khả năng bị loại ảo giác này quật ngã, dù cho thân thể này tiến vào ảo giác, chỉ cần chân thân của tôi không sao, tôi vẫn như cũ có thể khống chế nó theo ý mình. Dao Phong thì càng đơn giản hơn, người Dao gia bởi vì nuôi mộ thú, quanh năm tiếp xúc cùng độc tố, có sức đề kháng nhất định, chút độc tằm thường sao có thể làm gì được họ, huống chi có con mèo kia ở đây, nó thế nào cũng không để Dao Phong tùy tiện lọt vào ảo giác.”

Chú giải thích xong, tôi không khỏi càng thêm u sầu, nghĩ thầm đây quả thực là hai kẻ cáo già, mỗi lần xảy ra chuyện bất trắc đều chỉ có tôi và chị Tuyền mất mặt, hơn nữa nhìn bộ dáng kia của chị Tuyền, đoán chừng trong lúc bị ảo giác đã chịu đả kích không nhỏ.

Nghĩ thế, tôi tiếp tục hỏi: “Loại độc chất này sẽ tổn hại đến tinh thần của con người sao?”

Chú thấy tôi liếc mắt nhìn về phía chị Tuyền, sờ cằm nói: “Theo ta suy đoán, độc kia chỉ sợ sẽ làm cho người ta trong ảo giác chứng kiến dự vọng mình cất giấu dưới đáy lòng và chuyện mình không muốn suy nghĩ tới nhất, hoặc là thứ sợ hãi nhất, cho nên tinh thần tổn hại, hoặc nhiều hoặc ít sẽ phải có một chút.”

“Dự vọng cất giấu dưới đáy lòng...” Tôi khẽ lẩm bẩm những lời này, hồi tưởng lại Dao Phong mà tôi nhìn thấy, cùng lời hắn nói, chỉ cảm thấy thần kinh toàn thân thoáng cái đều hung hăng co rút đau đớn.

Tôi nhìn về phía Đào Phong vẻ mặt lạnh lùng, thấy cậu ấy giương mắt nhìn lại, con người đen thâm thúy không nhiễm một hạt bụi, khiến tôi không thể không cấp tốc tiêu hủy những suy nghĩ cổ quái trong đầu, chúng tựa như bụi bặm giấy vụn, không thể xuất hiện lại trong đầu tôi nữa.

Đó là ảo giác, là hậu di chứng của ảo giác, không cần nghĩ lung tung... Tôi đề lên mi tâm, âm thầm dặn dò mình.

Song vô luận tôi nghĩ cương quyết bao nhiêu, cũng vẫn không thể quên được sự rung động vô hình trong lòng khi ấy.

“Bây giờ vấn đề là...” Chú bỗng dừng mở lời cứu tôi ra từ trong dòng suy nghĩ miên man, liền nghe ông không nhanh không chậm nói: “Chúng ta phải làm sao rời khỏi đây, mật đạo này ngắn như vậy, không có cơ quan cửa ngõ khác, muốn từ nơi này thoát thân là không thể, hơn nữa ta phỏng chừng bộ da người kia sinh ra hiệu quả ảo giác cũng không phải mục đích chủ yếu... Các cậu có từng nghe tới Giáng thuật chưa?”

“Giáng thuật?” Tôi trầm ngâm chốc lát, nói: “Có phải loại Giáng Đầu thuật trong truyện ma hay kể không?”

(Tiêu: 'Giáng đầu' là hướng người nào đó hoặc đối tượng chỉ định riêng nào đó làm pháp thuật. Quá trình thi thuật bao hàm các loại liên hệ [Tỷ như ngày sinh tháng đẻ hoặc lông tóc móng tay của người thụ thuật], bản chất của thuật Giáng Đầu tức là vận dụng sâu bộ hoặc cổ được đặc chế làm vật dẫn, khiến người trong lúc vô tình ăn vào, đối với cơ thể người sinh ra độc tính hoặc được tính đặc thù, do đó đạt được mục đích hại người hoặc khống chế người; Hoặc vận dụng sức mạnh của thế giới tâm linh như quỷ hồn, thông qua danh tính bất tự của kẻ bị làm phép cùng vật phẩm liên quan mà xây dựng thông tin, tiến tới 'Mô phỏng thân thể', cuối cùng đạt tới mục đích chế ngự hoặc sát hại kẻ bị làm phép. Bị hạ Giáng Đầu vận khí trở nên càng ngày càng kém, hơn nữa bên người tiểu nhân rất nhiều. Cảm giác sau lưng có cảm giác lắc lư, hai bên đầu gối có dấu răng, cơ thể nảy lên có cảm giác trùng bò và đau đớn không tầm thường, ra mồ hôi trộm, toàn thân mệt mỏi, hiện tượng kể trên này chính là phản phệ.)

“Không kém là bao đâu.” Chú gạt đầu, tiếp tục nói: “Loại Giáng Thuật này, chính là lợi dụng một loại đạo cụ như độc cổ phù chú, để đạt được mục đích khống chế cơ thể và tinh thần con người, là một loại tà thuật cực kỳ lợi hại, loại tà thuật này bắt nguồn sớm nhất từ Đạo gia Vân Nam Trung Quốc, cũng chính là vùng đất ngay dưới chân chúng ta... Cho nên, vừa nãy nếu như Đào Phong không kịp thời chạy tới, da người kia một khi dán lên người cậu, cậu coi như không về được nữa rồi.”

“Dán trên người tôi?” Tôi giật nảy mình, tưởng tượng loại cảnh tượng này, da đầu một trận tê dại: “Vậy làm sao bây giờ, súng của chị Tuyên bắn lên đó như bắn vào trong bông vải vậy, hướng chỉ ở đây tối như vậy, hơi không chú ý thứ kia sẽ bay ra sau lưng, chúng ta càng nhiều người mục tiêu của chúng càng lớn, đây chẳng phải dán một cái liên chuẩn xác sao?”

“Đừng nói vội.” Chú giơ tay lên ngăn cản tôi, cau mày nói: “Ta suy nghĩ lại chút.”

Chú vừa dứt lời, chúng tôi lập tức yên tĩnh lại, tôi từ trong ba lô lấy ra một chai nước khoáng, đưa cho chị Tuyền về mặt hoảng hốt ngồi dưới đất.

“Cám ơn.” Chị Tuyền lấy bình nước, ngửa đầu uống một hớp lớn, sau đó liền nhìn chăm chăm thứ gì đó trong tay ngăn người.

“Không sao chứ, đừng suy nghĩ nữa, đó chẳng qua là ảo giác mà thôi.” Tôi biết cách tôi an ủi người ta rất tồi, nhưng chuyện cho tới giờ tôi cũng không biết nói gì khác để trấn an.

“Không sao.” Chị Tuyền thoáng sững sốt, lập tức nhếch môi, hứng thú nhìn tôi: “Thế nào, đau lòng à?”

“...” Đồ miệng thôi, tôi hận không thể cho mình một cái tát, song nhìn chị ấy như vậy, tựa hồ đã khôi phục, vì thế đành phải lúng túng nói: “Chị không sao là tốt rồi.”

Đạo Phong lúc tôi an ủi chị Tuyền vẫn một mực im lặng tựa bên tường, cậu ấy cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ gì, con mèo đen kia bước đi ưu nhã, khi đến bên chân cậu ấy dừng một chút, thỉnh thoảng co người lên cọ hai cái.

Tôi nhìn mà thầm vui, lòng nói con mèo này thật đúng là dính Đạo Phong, vừa làm nũng vừa lăn qua lăn lại, đầu năm nay ngay cả mèo cũng giả vờ đáng yêu?

Đạo Phong nhận thấy được tầm mắt của tôi, nhưng cũng không nhìn lại như bình thường, mà xoay đầu sang một bên, chốc lát, thanh âm trầm thấp từ miệng cậu ấy chậm rãi phun ra: “Có người tới.”

“Ai.” Tôi nghi ngờ lắng tai nghe, quả nhiên nghe được bên ngoài mộ thất truyền đến một tràn thanh âm sột soạt như bò sát, không khỏi chán ghét nói: “Cậu khẳng định đây là thanh âm của người?”

Đạo Phong lắc đầu: “Cẩn thận lắng nghe.”

Tôi thấy Đạo Phong nói quả quyết như thế, đành phải kiềm chế chút tâm tình xao động xuống, nín thở tập trung chăm chú lắng nghe động tĩnh trong mộ thất.

Cũng không lâu sau, tôi liền phát hiện những thanh âm bò sát kia giống của loài rắn phát ra vô cùng, mà trong những tiếng bò sát này, lại xen lẫn một loại tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng, tiếng bước chân kia phối hợp với tốc độ và tần số bò, đi không nhanh không chậm, tôi cơ hồ có thể tưởng tượng ra người này dùng thái độ kiên định ra sao để bước ra nhịp chân kia, hẳn đối với âm thanh nắm vững quá mức thuần thực, thế nên tự tin tới cực điểm, mỗi một bước đều không có dấu vết do dự.

Điều này không khỏi làm tôi nghĩ đến kẻ đẩy tôi xuống khe núi, sau đó nhân cơ hội đánh lén chú và chị Tuyền kia.

Chú hiển nhiên cũng nghe được loại thanh âm này, ông giơ ngón tay cái với Đạo Phong, thấp giọng than thở: “Cũng chỉ có người của Đạo gia các cậu mới có thể nghe được.”

Về mặt Đào Phong lạnh lùng không có chút biến hóa nào, nhàn nhạt trả lời: “Tôi cũng là sau khi rơi xuống khe núi mới bắt đầu chú ý.”

Tôi nhìn cậu ấy, biết cậu ấy là chỉ chuyện từ sau khi ở dưới khe núi bò lên tôi nói cho cậu ấy biết có người đẩy tôi, nói cách khác, Đào Phong từ khi đó bắt đầu đặc biệt lưu tâm chú ý động tĩnh chung quanh, thảo nào lần này cậu ấy có thể dễ dàng bắt được tiếng bước chân của người kia.

“Đã có biến động, chúng ta dừng ngại qua đó xem trước tên kia chuẩn bị ứng phó với bộ da người thế nào.” Chú nói một tay kéo chị Tuyên ngồi trên đất dậy, giả vờ nghiêm túc nói: “Lúc cần thiết Kỳ nữ sĩ có thể trực tiếp nổ súng giải quyết hắn, để ngừa hậu họa.”

Chị Tuyên kinh ngạc mở to mắt nhìn chú, lập tức vô cùng không nể mặt đánh rớt tay chú, hừ nói: “Việc này còn cần chú nói sao.”

Chú không nói gì nữa, kéo khoe miệng cười cười, sau đó dẫn đầu hướng mộ thất đi đến.

Chúng tôi dựa vào vách tường che lấp, trốn trong góc phòng quan sát thẳng cha thích đánh lên kia, phát hiện hắn đã bị mấy bộ da người vây chính giữa, chẳng qua ánh sáng quá mờ nhìn không rõ lắm, đèn pin trong tay hắn vẫn một mực đưa lưng về chúng tôi, mà chúng tôi lại không dám tùy tiện mở đèn pin, chỉ sợ dẫm thảo kinh xà.

Dưới ánh đèn pin yếu ớt, mấy chục sợi dây đen hư ảo, vờn quanh bên chân người đó, giống như tường thành vậy, phòng ngự chặt chẽ. Da người hơi đến gần, lập tức sẽ có mấy bóng đen nhảy lên, hung hăng nhào tới cắn lên da người, xé rời chúng ra.

Người nọ thì nhàn nhã dùng đèn pin chiếu những tượng gỗ gần đó, tựa hồ không hề lo lắng những bộ da người sẽ tạo thành thương tổn gì với mình.

Xem đến đây, bốn chúng tôi ăn ý liếc nhìn nhau, đều đã nhìn ra đây là một người đàn ông vóc dáng khá gầy gò, mà những thứ lượn lờ bên chân hắn, không thể nghi ngờ chính là rắn.

Da người từng bộ từng bộ tàn tạ rơi rụng, đến sau cùng dường như toàn quân đã bị diệt, những con rắn từng cắn da người kia mặc dù đang ở trên mặt đất vặn vẹo lẫn lộn cắn xé nhau, lại không hề mang đến phiền toái gì cho người đàn ông.

Chỉ có thể nói, người đàn ông này vừa rồi đã cùng da người đánh một trận, dựa vào chiến thuật biến rắn thu được thắng lợi hoàn mỹ.

Nguyên bản cản trở đường đi của chúng tôi, trong thời gian ngắn ngủi đã bị một người đàn ông xa lạ tiêu diệt gần hết, khiến chúng “đám bốn người” chúng tôi đây tự nhiên sinh ra một loại cảm giác thất bại.

Người đàn ông tựa hồ đã sớm nghe được tiếng động của chúng tôi, đợi giải quyết xong những bộ da người kia, lập tức giơ cánh tay lên, chỉ ngón tay về hướng chúng tôi.

Những con rắn kia nhận được mệnh lệnh, cấp tốc điều chỉnh cơ thể, lập tức hướng vị trí của chúng tôi nhào tới.

Tôi nhìn bày rấn như nước thủy triều cuộn trào mãnh liệt dưới ánh sáng đèn pin, phía sau lưng một trận mồ hôi lạnh, vội vã triệu hoán Tiểu Hải ngăn phía trước.

Chị Tuyên so với tôi nhanh hơn, cùng lúc khi người đàn ông giơ tay cũng nâng súng tự động, đạn hăng hăng xé toạc không khí, bay thẳng đến mặt người đàn ông kia.

Người đàn ông cũng chẳng ngồi không, nhận thấy được động cơ của chị Tuyên, lập tức nhào lộn sang bên phải, tiếp theo liều mạng chạy đến phía sau tượng gỗ, rúc vào khu vực chúng tôi không thấy được.

Chỉ cần hắn trễ một phần mười giây thôi, đạn kia sẽ xuyên thấu sọ đầu của hắn. Điều này khiến tôi không thể không suy đoán, hắn có phải dựa vào thánh giác nhạy bén dị thường mới tránh thoát một kiếp này hay không.

Không có người đàn ông làm mục tiêu, chị Tuyên buộc lòng phải hạ thấp họng súng, đem những con độc xà ngưng cuồng nhào đến từng con một xóa sạch.

Nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, số lượng đạn của chị Tuyên có hạn, không thể nào lãng phí toàn bộ ở đây.

Chú rõ ràng tính nghiêm trọng của vấn đề, nhanh chóng ra hiệu với Đào Phong, Đào Phong hiểu ý, cánh tay giương lên liền ném hắc miêu ra ngoài, mình thì dựa vào thân thủ nhạy bén theo sát phía sau.

Cử động ném bất ngờ mà xuất sắc như thế rất nhanh khiến cho người đàn ông nảy sinh cảm giác nguy cơ, hắn vội vàng triệu hồi bày rấn, ngược lại đánh về phía Đào Phong đến gần hắn.

Tôi cười thầm gã này sở trường ứng phó đám vật chết, chống lại “đám bốn người” linh hoạt biến đổi sẽ đi đời nhà ma, thật không biết đây là ưu điểm hay khuyết điểm của hắn.

Ngắm lại, tôi liền sai Tiểu Hải ngăn cản đám rấn kia, sau đó đi nhanh chạy tới bên cạnh Đào Phong, dự định một trái một phải bọc đánh thẳng này.

Ai ngờ ngay khi tôi đang hăng hái muốn trực tiếp xông tới, Đào Phong lại kéo tôi lại, sức lực cơ hồ bóp gãy xương tay tôi.

“Chờ một chút.” Cậu ấy thở gấp vài cái, tròn mắt đen nhìn chằm chằm một chỗ phía trước, vẻ kinh ngạc từ trong mắt cậu ấy lóe lên.

“Cẩn thận.” Đào Phong chỉ vào thứ khiến cậu ấy kinh ngạc, nói khẽ với tôi.

Tôi khó hiểu định thần nhìn lại, liền phát hiện trên con đường chúng tôi tiến tới, có mấy sợi thép nhỏ xíu mắt thường khó phân biệt được đang treo giữa không trung, quang ảnh rối loạn dưới ánh xạ hơi lóe hàn quang...

Dây thép này cực nhỏ, và lại chồn chồn lộ ra hàn quang, nhìn qua cực kỳ quen mắt. Tôi neho mắt lại, bỗng dưng nhớ tới ả đàn bà tóc đen đựng phải trong đế lãng thời Nguyên kia, lúc đấu thi vương, trong tay ả chẳng phải quơ dây thép kia sao.

Nói vậy, chúng tôi chẳng phải đã đựng người quen sao?

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đào Phong, cậu ấy khẽ vuốt cằm, ý bảo tôi không nhớ lầm.

Người đàn ông âm thầm thao túng cổ nhân và bày răn kia, hiển nhiên là cùng một nhóm với ả tóc đen họ Đường, bản lĩnh hai người đều không thấp, cũng khó trách họ có thể im ắng tiến vào Hoàng Kim thành.

Mọi thứ trong mộ Định Tôn vẫn rõ mồn một trước mắt, tôi vẫn không sao quên được thể thân của chú bị nỏ chết thảm thiết và Đào Phong bị thương tổn, và lại tôi lúc đó đã lạng lẽ lập lời thề, nhất định phải khiến cho ả đàn bà trăm phương ngàn kế mưu hại chúng tôi kia trả giá thật lớn.

Đây không phải là lý do miễn cưỡng dùng thoái thác, chỉ đơn thuần là trả thù.

Đều nói lòng dạ đàn bà nhỏ nhen, không khéo chính là, đầu óc bố đây cũng nhỏ, ai chọc tôi, tôi sẽ khiến ả trả gấp bội.

Nghĩ tới đây, tôi cố sức siết chặt tay trái, tâm niệm khẽ nhúc nhích, ngón trở lập tức truyền tới đau đớn khó nhin.

Tiểu Hải dưới sự điều khiển của tôi, hai tròng mắt ánh đỏ tăng vọt, sợi tóc đen nhánh yêu dị ùn ùn cuộn tới, bày răn vụn vẹo quay cuồng trên mặt đất bị sợi tóc siết lấy sít sao, sau đó trong tiếng xé rách một trận máu thịt tung tóe toàn bộ bị vụn nát thành bã. Giải quyết xong đám răn, tóc đen dài theo sát mà lên, băng qua những sợi dây thép không dễ gì phát giác kia, chạy thẳng tới người đàn ông trốn sau tượng gỗ.

Một tiếng thét kinh hãi, người đàn ông bị tóc đen cuốn lấy tay chân, từ chỗ ẩn núp kéo ra, hai tay hắn gắt gao bắt lấy tượng gỗ không buông, hai chân đang bị tóc đen mạnh mẽ lôi kéo thẳng tắp, nếu như không có đai lưng chống đỡ, e rằng quần cũng đã bị lột xuống rồi.

“Mẹ kiếp! Thứ gì vậy, bà nội cha mi mau dừng tay!” Người đàn ông kia quần áo xóc xếch chặt vật không chịu nổi, trong miệng hung tợn đem tổ tiên tám đời của tôi mắng một lượt, trong đó còn kèm theo vài câu thô ngữ tiếng Vân Nam chúng tôi trước đó từng nghe qua.

Trong lòng tôi vô cùng kinh ngạc, lấy ra đèn pin mắt soi soi lên mặt hắn, muốn nhìn xem gã này đến tột cùng mặt mũi thế nào.

“Con mẹ nó mi muốn làm bố mù à!” Người đàn ông nhận được ánh đèn, lập tức nhắm chặt mắt, đồng thời nhắc nhở tôi không nên dùng đèn mắt sói chiếu vào mắt người ta.

Tôi nhìn gương mặt phơi bày trước mắt chúng tôi, đã sợ đến trắng bệch, nghĩ thầm vốn là nhân vật đánh lén bọn này rất trâu bò, không ngờ là một gã trai trẻ, vì vậy liền trả lời: “Bố cứ thích cầm mắt sói chiếu mắt người đấy, thì sao nào, còn không buông tay? Để ta làm gãy hai cánh tay ngươi cũng không có gì khó đâu.”

“Tao đệt mẹ mi.” Người đàn ông lại mắng một câu, lúc này mới không cam lòng buông tay ra, nhụt chí để mặc cho mình bị kéo đến trước mặt chúng tôi.

Tôi ra hiệu cho Tiểu Hải thu hồi tóc, sau đó trên cao nhìn xuống người đàn ông dưới chân này.

Gã nhận thấy được thứ trói buộc mình đã biến mất, kinh ngạc liếc mắt nhìn tôi, lập tức dứt khoát cứ thế hai tay khoanh trước ngực ngồi xếp bằng dưới đất, ra vẻ các người hỏi gì ta cũng sẽ không nói.

Tôi và Đào Phong liếc nhìn nhau, Đào Phong vẻ mặt bí hiểm nhìn tôi một cái, lại quay đầu nhìn về phía gã kia, không ngờ lại mở miệng hỏi trước: “Đường Ninh đâu.”

Nghe được cái tên này, gã đàn ông kia rõ ràng thoáng run lên, hần nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Đào Phong, nhưng sống chết không chịu mở miệng nói một lời.

Lúc này chú và chị Tuyên cũng đã đi tới, chú nghe được câu hỏi của Đào Phong, cau mày nói: “Đường Ninh, chính là Đường Ninh kia à? Từ khi nào thì cậu biết là à?”

Đào Phong không hề có ý giấu giếm, kể chi tiết: “Lần đầu nhìn thấy cô ta thì không chắc lắm, về sau giao thủ lần nữa, ả không hề phủ nhận mình là người Đường gia, tôi liền đoán ra ả tám chín phần mười là Đường Ninh.”

“Chả trách.” Chú gật đầu, ngồi xổm xuống hỏi người đàn ông kia: “Ngươi rốt cuộc là Hán tộc hay Miêu tộc, bên trong quần áo thêu của ngươi có trang sức bạc, lại nói tiếng địa phương Vân Nam, nhưng nói tiếng Hán một hơi lưu loát...” Nhìn thấy gã đàn ông khinh thường nghiêng đầu qua chỗ khác, chú cười một tiếng tiếp tục nói: “Ta đoán chút nhé..... Mẹ ngươi là người Miêu tộc, hơn nữa còn là Thảo Quỷ Bà, thủ đoạn làm cỏ trùng của ngươi đều là bà ta dạy, đáng tiếc mẹ ngươi gả cho người Hán tộc, ngươi lớn lên trong tường rào của Hán tộc, cho nên sẽ biết chút thổ ngữ, về sau lại chuyển chỗ ở đến nơi khác, do đó tiếng phổ thông nói rất chuẩn... Không sai chứ?”

“Ngươi...” Gã đàn ông tròn to hai mắt, cái vẻ mặt này khiến hần nhìn qua có chút trẻ con, hỏi lâu, hần nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm như từ cổ họng nghẹn ra ngoài: “Láo toét!”

“Ha ha ha.” Chú vỗ tay đắc ý đứng dậy, ông cười, là vì người sáng suốt đều nhìn ra được ông đã đoán đúng, bằng không gã sẽ không có vẻ mặt như bị đâm phải nỗi đau thâm kín thế kia.

Tôi tiếc hận lắc đầu, nghĩ thầm chỉ dựa vào ngươi mà dám đấu cùng ông chú, sớm an nghỉ đi.

Chị Tuyền hiển nhiên cũng vô cùng khen ngợi năng lực nhìn thấu siêu phàm của chú, chị cười vỗ vai chú, cúi người xuống nói với gã đàn ông kia: “Ranh con chớ giờ trò ngang ngược, dám động bậy một cái bà đây liền cắt đứt chân chó của mày, song nhìn mày bây giờ bị bọn tao bắt được, đồng bọn mày cũng không có ý ra mặt cứu, mày còn kín như miệng bình giúp chúng giữ bí mật... Thật không biết chúng đến tột cùng tốn bao nhiêu tiền để nuôi con chó trung thành như mày?”

Chị Tuyền đối với kẻ địch luôn cay độc, lời này nói cũng không nể mặt hết sức, chắc chắn không có bất kỳ gã đàn ông nào nhin được loại chàm chọc này.

Gã kia quả nhiên bị chị chọc giận, cơ hồ nhảy dựng lên tại chỗ muốn liều mạng với chị ấy, lại bị Đào Phong tay mắt lạnh lẽo đá ngã xuống đất.

“Muốn sống thì đừng nhúc nhích.” Đào Phong một cước giẫm lên ngực gã đàn ông, khuôn mặt cậu ấy lạnh lùng, con ngươi đen nhánh lộ ra vẻ tàn nhẫn, trong thanh âm trầm thấp lộ ra chút nghiền ngẫm: “Mày muốn chết, Đường Ninh sẽ không cứu mày, không cần dự định giữ bí mật, mày căn bản không biết bao nhiêu tin tức.”

“Vậy thì lấy chân bản mi ra!” Gã đàn ông bị giẫm đến gần như thở không ra hơi, trong mắt hằn lóe lên vẻ độc địa, thỉnh linh vươn tay ra về muốn đẩy chân Đào Phong.

Tôi cướp trước khi hắn động thủ, bước nhanh qua bắt lấy cái tay kia của hắn, liền thấy từ trong tay áo hắn chậm rãi bò ra một con rắn màu tím đen. Nếu để con rắn này chui vào trong cơ thể Đào Phong, phỏng chừng Đào Phong cũng toi rồi.

Tôi phải con giun kia xuống, nhấc chân nghiền nát nó, sau đó lạnh mắt nhìn về phía đối phương.

Gã đàn ông kia bị tôi bắt tại trận, hừ một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác.

Tôi thấy hắn không chịu mềm, nhếch môi cười một tiếng, nói: “Không nghe lời đúng không, không nghe lời bố mày có chiêu trị mày.”

Nói rồi, tôi từ trên túi đeo lưng móc ra dây leo núi bền chắc, dưới sự giúp đỡ của Đào Phong và chị Tuyền trói gã này thành cái bánh ú, chỉ để lại một đoạn nhỏ cuối cùng, dùng để kéo hắn.

“Ồi mẹ kiếp, nặng thật đấy.” Tôi cầm đoạn dây trói cuối cùng trên tay, xem gã kia như chó chết kéo đi, nếu tôi nhớ không lầm, cổ đại có hình phạt như vậy, chẳng qua đó là dùng ngựa kéo, chúng tôi không có thứ cao cấp vậy, chỉ có thể dựa vào sức người.

“Mẹ kiếp bọn mày có còn là con người hay không!” Gã đàn ông bị bắt la lối liên tục, sợ da đầu bị mài nát, chỉ có thể cố gắng khom người, tuy rằng lưng có áo và dây thừng che phủ, thời gian dài chịu đựng loại ma sát này cũng sẽ khiến người ta khổ không thể tả.

“Bọn mày có nhân tính hay không!” Hắn cắn răng tiếp tục mắng.

“Lúc ngươi thao túng cổ nhân thì có từng nghĩ đến cái này không.” Chú tám tắc hai tiếng, lắc đầu thở dài.

“Chính là thiếu dạy dỗ.” Chị Tuyên tổng kết nói.

Nhìn chị Tuyên mặt mày rạng rỡ, tôi không khỏi nghĩ thầm, chị Tuyên dường như rất thích nhìn kẻ khác bị chỉnh, đặc biệt đáng ghét gã này coi như không tệ, không ngờ chị ấy vậy mà không hề có chút thương tiếc, thật là không phải người nhà mình, không đáng lo ngại mà.

Chúng tôi kéo gã đàn ông đi sâu vào trong mộ thất, dọc đường không hề gặp lại bộ da người quý dị, chẳng qua tượng gỗ chung quanh như cũ xếp hàng ngay ngắn, khiến người ta nhìn không ra chúng đến tột cùng là cơ quan hay đơn giản chỉ là bày trí.

Mộ thất nối liền đến một góc đại điện, mặt đạo kia chênh lên trên, tôi kéo một người sống, cơ hồ muốn phế nửa cái mạng mới leo lên được, mà chờ sau khi tôi leo lên rồi, gã đàn ông kia cũng suýt phế nửa cái mạng. Bởi vì tôi luôn phải chú ý hai bên, có mấy lần không cẩn thận buông tay ra, lập tức nghe được hấn kêu la lẫn xuống phía dưới, tôi đành phải tuột xuống kéo hấn lên. Như thế vài lần, hấn bị tôi giày vò suýt tâm thần.

Đạo Phong chờ tôi ở cửa ra, nhìn tôi lộ đầu ra liền đưa tay qua hỗ trợ, cậu ấy thấy gã đàn ông kia bị tôi làm cho tóc tai hỗn độn suýt nữa hôn mê, khoe miệng lại có chút ý cười giảo hoạt. Song Đạo Phong lúc nào cũng mềm lòng hơn so với tôi một chút, cậu ấy đỡ gã kia dậy, để hấn đi theo sau chúng tôi, cứ thế giảm bớt thống khổ sâu sắc cho người kia.

Tôi nhìn thấy gã kia thời điểm Đạo Phong giúp hấn còn chưa cho sắc mặt tốt, chờ Đạo Phong xoay người lại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm cậu ấy suốt, thầm nghĩ thằng nhóc này sẽ không vì chút ân huệ đó mà si mê Lão Đạo chứ, vậy tôi có thể đã bị hấn nhận định là ma đầu tội ác tày trời rồi không?

“Chậc...” Tôi nhú mồm, dùng sức kéo sợi thừng, cả giận nói: “Đàng hoàng chút coi!”

Hấn bị kéo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cắn răng tức giận trừng mắt với tôi.

“Thế coi còn được.” Tôi cười cười, nghĩ thầm thảo nào người xưa nhiều hình phạt như vậy, giày vò người ta rõ là một chuyện khoái trá, đặc biệt người này còn là kẻ địch của bạn.

Chính giữa đại điện là một hồ nước tương tự suối phun, diện tích hồ khá lớn, trung tâm đình đài lầu gác thật giống như tiên cảnh, trong hồ có thật nhiều thực vật thủy sinh, song phần lớn đều đã héo rũ, nhìn không ra nguyên trạng, đáy nước đen kịt, khiến người ta không dám tùy tiện đưa tay vào trong thăm dò.

Tôi nhìn hồ nước này rõ ràng là dùng để trang trí, quay đầu hỏi chú: “Đây là nơi nào, sao còn có hồ nước?”

Chú mắt cũng không hề chớp tí nào, trả lời: “Dưỡng sinh điện.”

“Làm sao chú biết?”

“Ở kia chẳng phải viết thế sao.”

Tôi theo hướng đèn pin chú chiếu sáng nhìn lại, quả nhiên thấy trên cây cột hai bên dùng cổ tự mạ vàng viết ba chữ Đường Sinh Điện to tướng, thể chữ kia đặc biệt ngắn gọn, ngay cả người như tôi cũng có thể nhìn ra đại khái có ý gì.

“Sao dùng chữ Hán mà không phải cổ tự Nam Chiếu?” Chị Tuyên nghi ngờ nói.

“Cái này cũng không đơn giản.” Chú vuốt cằm nói: “Ban đầu trong đám thợ xây địa cung này có người Hán tộc, người thiết kế không chỉ một, e rằng người Hán tộc cũng chiếm phần lớn.”

Chú giải thích xong, chúng tôi vòng qua hồ nước, tiếp tục đi về phía trước.

Cuối đại điện là bậc thang kéo dài xuống phía dưới, bậc thang vừa rộng lại vừa dài, ba bốn người trưởng thành nằm song song trên đó cũng không thành vấn đề, khiến chúng tôi muốn bước lên bậc kế tiếp phải bước mấy bước mới được.

Để tránh xảy ra tình huống ngoài ý muốn, chúng tôi mỗi bước đều phải dùng chân đạp chắc chắn, ánh đèn pin đến đây khoảng cách chiếu xạ rút ngắn không ít, cũng khiến chúng tôi càng thêm cảnh giác, thường xuyên đề phòng phía trước sẽ nhảy ra thứ gì đó như bộ da người kia.

Chú vừa đi vừa dùng ngôn ngữ trêu đùa gã kia, lúc hỏi tên gã, đối phương nói lung tung một cái tên Vương Thụy, ánh mắt chú khế biên, vỗ vai hắn nói: “Người bây giờ hai tay bị trói, cơ thể không cách nào giữ thẳng bằng, ta khế đẩy người chút thôi là ngã ngay, sao, còn chơi trò bịp bợm với ta, muốn thử từ đây lăn xuống chút không?”

Gã đàn ông này thủ đoạn dùng cổ tuy cao, về mặt nhân tình thế sự dường như lại không thông hiểu, có một loại ngây thơ, đơn giản của học sinh mà so với tôi còn cái trắng hơn. Hắn thấy thật sự không có biện pháp gạt nữa, liền không cam lòng nói tên mình: “Hạng Văn.”

Chú cẩn thận nhìn vẻ ảo não trong mắt hắn, lúc này mới hài lòng nói: “Nhóc ngoan, tên không tồi, đáng tiếc người theo Đường Ninh, dưới tay ả người sống không được bao lâu, chúng ta cũng không giết người, tới nơi sẽ tự thả người, nhanh suy nghĩ lại đường lui cho mình đi.”

“Không cần ông thừa lời.” Hạng Văn hừ một tiếng, vẻ mặt phẫn hận khó nén: “Tôi đi theo cô ta hiển nhiên có nguyên nhân của tôi.”

Chú không nói gì nữa, lắc đầu bước tới trước, Hạng Văn thì cúi đầu, giấu nét mặt mình dưới những sợi tóc hỗn độn.

Nhìn Hạng Văn kiên quyết như vậy, tôi đoán hắn nhất định có nguyên nhân gì đó không thể nói ra, mới có thể cam nguyện giúp Đường Ninh, đây có lẽ có liên quan đến gia tộc hắn, suy cho cùng cha mẹ đều không cùng tộc, có lúc chuyện sẽ phiền phức hơn nhiều.

Phía dưới cầu thang là một bệ thềm trống trải, trước bệ thềm nối liền với một rãnh sâu, rãnh sâu bất kể là chiều rộng, chiều sâu đều dài đến đặc biệt dọa người, hoàn toàn nhìn không thấy tình huống phía trước và hai đầu, dùng đèn pin chiếu xuống, cũng là một mảnh đen ngòm không thấy đáy.

Chú rút ra bao thuốc lá trong túi áo, lấy mấy điếu thuốc còn dư ra, sau đó vo bao thuốc lá thành một cục ném xuống phía dưới.

Chúng tôi đứng yên tại chỗ thật lâu, cũng không nghe được thanh âm bao thuốc chạm đáy phát ra, trái lại Hạng Văn thính lực cực tốt, nói cho chúng tôi biết phía dưới này ít nhất phải sâu hơn trăm thước.

Tôi thấy chân mày chú đều nhú xoắn vào nhau, ông liếc nhìn Hạng Văn, khoát tay nói: “Trở về thôi, bên này không vui.”

Lúc đi trở về, tôi chú ý sắc mặt Hạng Văn trong nháy mắt biến hóa, rất nhanh lại khôi phục bộ dáng lơ ngơ ban đầu, điều này không khỏi khiến tôi hoài nghi, hẳn có phải nghe được thanh âm của Đường Ninh, mưu đồ thừa dịp chúng tôi không chuẩn bị mà bảo Đường Ninh cứu hắn không.

Song khi chúng tôi định trở về đại điện, tôi biết sự thật không phải như tôi nghĩ, Hạng Văn cũng không phải là nghe được thanh âm của Đường Ninh núp trong bóng tối, mà là nghe được dị động trong đại điện.

Đao Phong nghe được tiếng động đầu tiên, lập tức ra hiệu chúng tôi cẩn thận, càng đi về phía trước vài bước, tôi mới nghe được tiếng vẩy nước như đang bơi.

“Có thứ gì đó xuất hiện?” Chị Tuyên nhỏ giọng hỏi.

“Đoán chừng là quái vật trong nước.” Chú gật đầu, bảo chúng tôi chuẩn bị sẵn sàng, mấy thứ này chờ chúng tôi đi tới ngõ cụt mới ra ngoài vây đánh, mục đích rất rõ ràng muốn đẩy chúng tôi vào chỗ chết.

Tuy rằng ở đây một đường nối thẳng đến cuối không có bất kỳ chỗ nào ầu náu, nhưng chú vẫn quyết định để chúng tôi ôm cây đợi thỏ, lấy tĩnh chế động, trong hoàn cảnh tối đen nhìn không thấy mặt người này, trực tiếp xông lên không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết.

Chúng tôi dựa theo lời chú, trốn sau cây cột, cây cột này độ dày bằng hai người ôm tròn, tạm thời có thể giấu người, chúng tôi nín thở ngưng thần, lắng lắng chờ những sinh vật thủy sinh kia đến. Nói thật, vừa nãy nghe tiếng của chúng số lượng e rằng không ít, bốn chúng tôi kéo một cái đuôi trôi chặt, có thể chạy thoát không cũng là cả vấn đề, đừng nói chi là quét sạch chúng.

Đao Phong tựa hồ cũng lo lắng vấn đề này, cậu ấy thả con mèo đen trên vai xuống, mèo đen kia hiểu ý khẽ nhảy ra ngoài, màu lông đen nhánh hoàn toàn hòa vào cảnh vật xung quanh, chỉ chớp mắt liền biến mất dạng. Tôi nghĩ, Đao Phong đại khái là muốn dự định để mèo đen làm mồi dụ, thu hút lực chú ý của những thứ kia, sau đó đợi đến khi chúng xông tới, chúng tôi mới cùng nhào lên.

Bốn chúng tôi thêm một cái đuôi lần lượt trốn sau hai cây cột, Đao Phong chắn trước mặt tôi, kiềm nén hô hấp cảnh giác chú ý động tĩnh trong đại điện, tôi nhìn Hạng Văn về mặt xem kịch vui, bỗng dưng muốn đánh cho hắn hôn mê rồi ném sang một bên, đỡ cho tên này làm ra động tác kinh người gì đó ảnh hưởng tới chúng tôi.

Trong bóng tối, tôi nghe được tiếng của chị Tuyền chỉnh súng, cũng nghe được tiếng bò sát truyền tới sâu trong đại điện, những thứ quanh năm sống trong nước đó, mang theo một mùi nước tanh nồng đậm hương vị trí chúng tôi nhào tới, chúng mỗi một bước giống như một vũng nước ụp lên mặt đất, xì xoạp văng lên từng đợt tiếng nước, khiến tôi càng ngày càng muốn biết bọn chúng rốt cuộc là thứ gì.

Súng của chị Tuyền lần đầu vang lên, Đào Phong theo sát phía sau, tôi trốn sau cột, dù tôi lấy đèn pin chiếu qua đó vẫn nhìn không được gì nhiều, chỉ có thể thấy từng đường bóng đen thoáng qua, hoàn toàn tóm không được hình dáng thật sự khác. Tiểu Hải tuy rằng không chịu ảnh hưởng của bóng tối nơi này, thế nhưng chưa có chỉ thị của tôi nàng sẽ không làm chuyện dư thừa, huống chi sinh mạng tôi bây giờ không bị uy hiếp, không có lý do thúc đẩy nàng động thủ.

Tôi nhìn Tiểu Hải ngây ngô đứng trước mặt tôi xem cuộc chiến, hận không thể tự mình xông lên cùng chúng so chiêu, song trong lòng tôi rõ ràng, dựa vào chút tài năng này của mình mà xông tới cũng chỉ thêm phiền, nói không chừng còn phải nhờ Đào Phong và chị Tuyền cứu một phen.

Chị Tuyền lần này không hề dùng súng tự động, mà đổi lại súng bắn tia sắc bén, xuyên thấu qua tia hồng ngoại chị ấy có thể đã sớm có thể thấy rõ hình dạng của những thứ kia, cũng không biết có tìm được nhược điểm của đối phương hay không.

Trong lúc tôi đang lo lắng tìm kiếm cửa đột phá muốn gia nhập chiến cuộc, cũng không nghe được bất luận tiếng kêu cứu hay tiếng la thảm thiết nào, điều này nói rõ Đào Phong và chị Tuyền tuy rằng không thể một hơi giết chết toàn bộ chúng, độ sức tránh né vẫn dư sức. Tôi bây giờ phải nghĩ biện pháp liên lạc với chú, không thể cứ chờ mãi ở đây vô nghĩa thế này.

Từ điểm này, tôi liền buộc Hạng Văn lên cây cột, sau đó bước nhanh xông về phía đối diện.

Ai ngờ vừa chạy chưa được bước, liền cảm thấy một luồng hơi thở ẩm ướt phả vào mặt, tôi sững sốt lập tức chậm bước, hiểu kỳ khua đèn pin qua lại, một khuôn mặt người thôi rửa lầy lội lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

Tôi sợ đến quát to một tiếng, lập tức liền bị một cánh tay túm sang bên, Đào Phong hô hấp dồn dập, một cước đá văng thứ nhìn không biết là người hay quỷ kia, sau đó cố gắng đẩy tôi, quát: “Qua bên kia trốn mau!”

Tim tôi đập thành thịch, lão đảo chạy đến sau cột, chú kịp thời kéo tôi qua đó, tránh cho tôi bị những quái vật khác tập kích.

“Mẹ kiếp đó là thứ gì, thiếu chút nữa hù chết bố.” Tôi thở dốc chưa bình tĩnh lại, ngực có chút lo lắng, thứ loại này dường như là quỷ không phải người, đồng thời số lượng đông đảo, Đào Phong dù bản lĩnh cường hãn mấy cũng không có khả năng ứng phó hết.

“Thủy quỷ.” Chú đề trán, nhúc nhúc nói: “Không ngờ đụng phải đại phiền toái ở đây, bây giờ chỉ có chạy, cứng đối cứng chúng ta không làm lại người ta.”

Trong đầu tôi lần nữa hiện ra khuôn mặt kinh khủng quỷ dị không phân rõ ngũ quan kia, cùng thịt vụn toàn thân bùn đen kia, gật đầu nói: “Muốn chạy thì nhanh chạy, tôi sợ Đao Phong và chị Tuyền sẽ chịu không được.”

Tôi vừa dứt lời, cách đó không xa liền truyền đến một tràng súng vang dội, chắc hẳn chị Tuyền đã không cách nào tỉnh táo dùng súng bắn tĩa nữa, chỉ có thể dựa vào súng tự động tập kích.

Tôi nghĩ đến Hạng Văn bị trói trên cột, liền nói với chú: “Tôi thả Hạng Văn, rồi lập tức trở về tìm chú, sau đó nghĩ biện pháp thông báo cho Đao Phong và chị Tuyền, cùng nhau xông ra.”

Chú phát tay tỏ ý tôi đi mau, mình thì mở ba lô, từ trong đó tìm kiếm xẻng công binh làm vũ khí.

Tôi mang theo Tiểu Hải lần nữa từ trong đại điện băng qua, lần này có kinh nghiệm, phàm là đụng phải thủy quỷ đều bảo Tiểu Hải ngăn cản sau đó ném xuống bậc thang, tôi thì dùng tốc độ nhanh nhất chạy vội tới sau cây cột.

Ai ngờ chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, sau cây cột vậy mà đã không còn bóng dáng Hạng Văn, ngay cả dây thừng cũng biến mất dạng, tôi thảm máng một tiếng mẹ, xoay người muốn chạy trở về, nhưng chợt bị một đôi tay từ phía sau lưng siết lấy, người nọ phản ứng khá nhanh, không cho phép tôi phát ra mảy may thanh âm nào, lập tức chặn miệng tôi.

Gã đàn ông siết lấy tôi thân hình cao lớn, ít nhất cao hơn tôi nửa cái đầu, cánh tay cường tráng rắn chắc, tôi có thể rõ ràng cảm thấy cơ thịt cứng rắn của bộ ngực gã, không cần nói cũng biết là gã cứu Hạng Văn rồi trở lại tìm kiếm. Vì vậy tôi không giãy giụa nữa, biết người này rõ ràng có âm mưu muốn cướp tôi, nếu tôi phí công giãy giụa nữa, gã rất có khả năng sẽ trực tiếp bẻ gãy cổ hoặc đánh tôi ngất xỉu.

“A.” Gã thấy tôi thành thật không lộn xộn nữa, bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, thanh âm kia hùng hậu trầm thấp, lộ ra sự lạnh lùng cứng rắn khiến người ta khó chịu.

Tôi bị gã kéo đi, từng chút từng chút rời khỏi ba người đang bị thủy quỷ quấy rầy, trong lòng không khỏi bắt đầu gấp gáp, lúc này tôi mới chú ý tới, Tiểu Hải chẳng biết khi nào đã không còn thấy bên người, tôi giãy giụa nhìn tay trái, phát hiện hoa văn màu đen còn đó, chẳng qua tôi gọi thế nào, Tiểu Hải cũng không nguyện hiện thân.

“Đừng thử nữa, đạo hạnh của ngươi còn chưa đủ, ác quỷ trình độ đó nhìn thấy ta sẽ sợ hãi, hiển nhiên không chịu xuất hiện.” Gã đàn ông ở bên tai tôi thấp giọng nói: “Không ngờ túng quýt ăn của ngươi ở trên tay, lần này dễ xử hơn nhiều.”

Tôi lấy làm kinh hãi, vừa định quay đầu nhìn gã rốt cuộc là ai, liền bị nện mạnh trúng gáy.

Kèm theo đau nhức mà đến là cảm giác hôn mê mãnh liệt, trước mắt tôi hầu như thoát cái liên tởm sầm, cơ thể không khống chế được mềm oặt té xuống đất, hoàn toàn không biết gã đến tột cùng mang tôi tới nơi nào.

Trước khi hoàn toàn hôn mê, tôi nghe được có người đi tới bên cạnh gã, chúng có chừng bốn năm người, sau đó là tiếng của gã đàn ông kia: “Người ở đây ngủ một lúc, bọn ta sẽ trở lại ngay..... Người có thể gọi ta, Đạo Uyên.”

Tiếng cơ quan khép lại vang lên, sự im lặng chết chóc kéo tới, khiến tôi dần dần sa vào vực thẳm ngủ sâu chân chính.

Chương 60

Lần tỉnh dậy lần nữa, xung quanh một mảnh đen kịt đưa tay không thấy được năm ngón, tôi lại nhạy cảm nhận ra, Tiểu Hải đang đứng bên cạnh tôi. Tôi đưa tay phải ra thấp sáng mình hỏa, cũng không thấy được nằng, bởi vì hành động của nằng trước đó khiến tôi hoàn toàn thất vọng, tôi bây giờ còn chưa khôi phục lại bình tĩnh để chấp nhận chuyện nằng biến thành kẻ đào ngũ này.

Nhưng nói cho cùng việc này cũng không trách được nằng, cũng bởi vì tôi thiếu độ trâu bò, thế nên Tiểu Hải không cách nào chống cự lại lệ khí của Đạo Uyên, do đó mà không chịu hiện thân.

Tôi xoa cổ còn đang đau xót, bước tập tễnh hướng về cửa, muốn thử mở cơ quan từ nơi này ra ngoài.

Không thể không nói, thủ pháp của Đạo Uyên thật sự cực kỳ chuẩn xác, giống như mọi người đều biết sau gáy có một huyết vị, nằm ở xương sọ lõm trở xuống, trên đốt sống đầu tiên, dùng khuỷu tay hoặc bàn tay chém trúng đó, lập tức sẽ làm đối phương ngất đi, huyết vị này đặc biệt mỏng manh, dù cho dùng ngón tay ấn hai cái cũng có thể khiến người ta toàn thân nhũn ra cả buổi cũng chưa hết, tôi bị anh ta dùng sức một kích như vậy, bây giờ căn bản đã tàn phân nửa rồi.

Đèn pin mắt sói lúc bị bắt đã đánh rơi, ba lô lại bị tôi ném sau cây cột, lúc này không có biện pháp nào khác, tôi đành phải dựa vào minh hỏa chiếu yếu ớt mà mò mẫm.

Ở đây không biết là nơi nào, âm khí so với những khu vực khác nặng hơn nhiều, hai tay tôi bắt đầu từ cơ quan cửa ngằm lần mò tìm kiếm về, phát hiện hình dáng của cửa ngằm này cực kỳ quái lạ, nó dường như là một hình vòng tròn, mà trái phải lại chẳng hề cân đối, dưới minh hỏa chiếu rọi, tựa hồ ngay cả màu sắc cũng không đều.

Đáy lòng tôi khó hiểu, liền đem tay phải có minh hỏa kê lên đó, không ngờ tới cử động vô thức này lại là mèo mừ với phải cá rún, vừa vịn khiến tôi chạm trúng.

Trong tai một trận tiếng cơ quan vang dội, cửa ngằm kia thành linh chuyển động, tôi lui về phía sau một bước, cẩn thận nhìn chằm chằm cánh cửa này.

Mấy giây sau, cơ quan trong dự liệu vẫn chưa mở ra, nhưng lại xảy ra một chuyện càng khó bề tưởng tượng hơn.

Chỉ thấy trên cửa ngòm hình tròn nguyên bản trống không, vậy mà lại chậm rãi hiện ra chút hình ảnh, hình ảnh kia dường như ảo ảnh vậy, mờ mờ ảo ảo cực kỳ, mà nội dung của hình ảnh, càng khiến tôi khiếp sợ đến không cách nào làm ra bất kỳ phản ứng gì, chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm người trong hình không tha.

Đó là Đào Phong, cậu ấy đang bị một người đàn ông khác bóp cổ đè trên mặt đất, hai tròng mắt hơi trợn lông mày cau chặt, nhìn qua cực kỳ đau đớn. Tôi không nhìn thấy mặt của người đàn ông kia, nhưng có thể từ thân hình đoán ra, anh ta chính là đại ca Đào Uyên của Đào Phong, cũng là người trước đó đã đánh nát tôi.

Tôi thấy môi mỏng của Đào Phong khẽ nhếch, tựa hồ nói gì đó, bàn tay bóp cổ cậu ấy kia lập tức càng cố sức, tựa hồ thật muốn giết cậu ấy, điều này không khỏi khiến tôi nôn nóng lại nghi hoặc, trong lòng không ngừng suy nghĩ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có thể khiến hai huynh đệ này trở mặt thành thù, hồi tưởng lại miêu tả của Đào Phong về Đào Uyên trước kia, quan hệ của họ hẳn phải tốt lắm mới đúng.

Ngay khi tôi đang cân nhắc làm sao xông tới cứu, tình hình lại phát sinh biến hóa, Đào Phong không chịu nổi áp lực, vươn tay bắt lấy cổ tay của Đào Uyên, cái răng hộ mệnh quán trên tay phải thoát cái lộ ra ngoài, vừa vặn bị Đào Uyên nhìn thấy. Đào Uyên cầm tay phải của Đào Phong, kéo nút thắt của bùa hộ mệnh khá kiên cố kia, mặc kệ ánh mắt hốt hoảng và giãy giụa kịch liệt của Đào Phong, gơ tay liền ném bùa hộ mệnh kia vào trong rãnh sâu.

Trong nháy mắt, tôi phảng phất như thấy được trên mặt Đào Phong có loại biểu cảm như mất hồn, cậu ấy cắn chặt răng, thừa dịp Đào Uyên không chuẩn bị, chọt giãy thoát cánh tay phải hướng đối phương vùng tới, bản lĩnh Đào Uyên vô cùng tốt, dễ dàng tránh thoát một quyền này, cũng trở tay bắt lại cổ tay Đào Phong, không chút lưu tình hung hăng vặn gãy. Đau đớn kịch liệt khiến Đào Phong ngừng tất cả giãy giụa, sắc mặt cậu ấy tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ánh mắt bắt đầu tan rã, có lẽ trước đó, Đào Uyên khẳng định từng tạo thương tổn khác với cậu ấy.

Tôi nắm chặt đấm tay, trong lòng dâng lên một luồng đau đớn sâu sắc, hận không thể lập tức chạy tới cứu Đào Phong.

Nhưng vẫn chưa xong, sau một khắc, Đào Uyên cầm lấy cánh tay phải bị thương của Đào Phong xách cậu ấy lên, hai người lại nói vài câu, Đào Phong chỉ lắc đầu, bộ dáng kia rõ ràng sắp hôn mê. Đào Uyên cũng không để ý việc này, anh ta đổi tư thế, một tay bóp cổ Đào Phong gơ cậu ấy giữa không trung, sau đó, không ngờ dưới tình huống này, cầm trong tay một người gần như hôn mê ném về phía rãnh sâu.

“Đào Phong!” Chứng kiến Đào Phong không chút sức chống cự lăn xuống, tôi trợn trừng hai mắt, cơ thể không tự chủ được bước về phía trước một bước, cánh tay bởi cố sức quá mức mà căng cứng gân xanh, tim cũng ngừng đập trong nháy mắt, hung hăng co rút đến đau đớn, cảm giác tuyệt vọng mãnh liệt kia khiến trong miệng tôi dâng lên mùi máu tanh, trước mắt từng đợt biến đen.

Không có dư sức để tự hỏi vì sao chú và chị Tuyền không ở đó, vì sao con mèo đen kia của Đào Phong không hề hiện thân, vì sao thân là đại ca Đào Uyên lại hạ độc thủ với em trai như

vậy, tôi nôn nóng bất an loanh quanh trong chốn vây khốn này, chỉ muốn mau chóng tìm một thứ gì đó đập vỡ cánh cửa, để đi nghiệm chứng xem những gì vừa thấy có phải sự thật hay không.

Nếu như nói cảm tình đối với Đào Phong trước kia khiến tôi cảm thấy ngỡ vực và khó hiểu, là nằm ở giai đoạn mịt mù không rõ, nhưng nhìn thấy mọi thứ ban nãy cũng đủ khiến tôi khẳng định tâm ý của mình. Bởi vì từ việc không ai có thể khiến tôi lo lắng bất an, muốn liều lĩnh chạy đến bên cạnh như cậu ấy, loại khao khát này quả thật vô cùng sinh động. Tôi không ngu không ngốc, nếu đã rõ ràng thứ mình muốn là gì, cũng không cần phải tiếp tục giả vờ.

Tôi thừa nhận, tôi thích Đào Phong. Không muốn xoắn xuýt mãi vì sao thích cậu ấy, loại chuyện đó không phải đàn ông làm đại sự nên đi so đo, thích hay không thích, tôi không muốn lễ mễ kiểu cách, tôi bây giờ chỉ muốn mau chóng tìm được cậu ấy, ôm thật chặt cậu ấy vào lòng, xác nhận sự an toàn của cậu ấy.

Nhưng mà.....

Hít sâu một hơi, tôi nhú mào, ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện chẳng biết lúc nào xung quanh ấy vậy mà đã có thêm vô số điểm sáng đỏ tươi, loại điểm sáng này tôi quá quen thuộc, đôi mắt của Tiểu Hải chính là như vậy.

Nhìn ra được nơi này không chỉ không thể ra, những ác quỷ kia mới thật sự là cơ quan.

Suy nghĩ, tôi nhắm mắt thả lỏng, cố ổn định tinh thần, bắt đầu điên cuồng dùng cơ thể tông vào cửa ngầm quý dị có thể hiển thị ra hình ảnh kia. Chỉ tiếc vô luận tôi dùng sức thế nào, cửa kia như cũ không chút sứt mẻ, tôi thở hổn hển, quay đầu lại nhìn thoáng qua đám ác quỷ hầu như đã tới bên cạnh, nhìn không được hạ giọng giận dữ thét: “Cút ngay cho bố!”

Những con ác quỷ kia dường như nhận thấy được sự căm giận và tức giận của tôi, thân hình đang đi tới khựng lại, lập tức nhào về hướng tôi.

Tôi nhấc chân cố gắng đạp một cái lên cửa, sau khi phát tiết xong, liền cảm thấy có thứ gì đó quán lên chân tôi, tôi cúi đầu quét nhìn một vòng, chứng kiến những con ác quỷ kia dưới ánh sáng của u minh tử hỏa lộ ra khuôn mặt xấu xí dữ tợn.

Tôi không hề nhúc nhích, mặc cho đám ác quỷ kia kéo lấy cơ thể tôi, trong đầu lại cấp tốc suy tính biện pháp thoát khỏi đây, Tiểu Hải đứng một bên, dùng mái tóc dài đen nhánh dày đặc của nàng ngăn cả những con ác quỷ nọ tập kích, không cho chúng thật sự thương tổn tới tôi.

Trực giác nói cho tôi biết, thứ giống hình tròn kia e rằng cũng không phải cánh cửa.

Trên 《 phong quỷ cổ thuật 》 ghi lại một loại quỷ quái cực kỳ cổ xưa, tên là Trấn Yểm Cổ Kính, mặt trước cổ kính này có thể chiếu sạch tất cả những thứ dơ bẩn của thế gian, mặt sau thì nạp vào ác quỷ của thiên hạ, nghe đâu bởi vì có một con oan hồn thượng cổ nhập trên đó, còn có thể chiếu ra nơi lòng người hướng tới. Cổ Kính vào thời Đại Vũ trị thủy đã thất lạc, điều này khiến tôi không thể không hoài nghi, thứ trước mắt tôi có phải là Trấn Yểm Cổ Kính thất truyền đã lâu kia không.

Nếu quả thật như vậy, chỉ cần đem oan hồn thượng cổ trong Cổ Kính và vô số ác quỷ triệt để phong sát, may ra có thể tìm được lối thoát.

Từ điểm này, tôi ngẩng đầu nhìn về phía cửa ngấm kia, quả nhiên nhìn thấy mặt trước xuất hiện một quỷ nhãn đỏ tươi cực đại, quỷ nhãn kia chậm rãi mở ra, đang nhìn chăm chăm tôi, tựa hồ đã phán tội chết cho kẻ xâm nhập tôi đây.

Đôi mắt to thần kỳ này, hoàn toàn vượt qua phạm trù nhận thức của người bình thường, lại làm cho tôi càng thêm khăng định suy nghĩ trong lòng.

Tôi rút ra dao xếp quân dụng đeo bên hông, ở lòng bàn tay dùng sức cắt một dao, máu tươi nhất thời phun ra, theo vân bàn tay tôi cuộn cuộn chảy, cuối cùng nhỏ trên mặt đất, hình thành một vệt đỏ yêu dã.

Tôi nhìn tay phải đã máu tươi đầm đìa, liều mạng trên lưng vác vô số ác quỷ, chậm rãi cúi người xuống, quỳ rạp dưới đất, tiếp đó hồi tưởng Phong Quỷ thuật trong sách, từng chút đem máu kia diễn biến thành trận pháp phong tấn vạn quỷ.

Phong Quỷ thuật sở dĩ lúc thi thuật không hề nói nhiều lời thừa thãi, chính là vì nó là dị thuật dùng để đối phó oan hồn ác quỷ, loại việc mở miệng này xác thực có đủ tính công kích và ám thị mãnh liệt, nhưng đối với ác quỷ không cách nào kết nối được với con người mà nói, chúng không hề có bất kỳ hữu dụng nào, mà trong mắt thầy Phong Quỷ, ngôn ngữ dư thừa là trời buộc, thầy Phong Quỷ sẽ không dựa vào lời nói đầu môi, họ càng thích im lặng ra tay giải quyết toàn bộ hơn.

Những ác quỷ kia ở thời điểm tôi lấy máu cũng đã nhận thấy thể chất đặc thù của tôi, chúng điên cuồng tràn qua, đeo bám trên người tôi không chịu buông tay, có con thậm chí há miệng cắn bậy cắn bạ trên người tôi, đau đớn kịch liệt khiến đầu tôi bắt đầu mù mịt, Tiểu Hải tuy rằng cố gắng bảo vệ tôi, nhưng đối mặt với số ác quỷ có thể dùng hàng ngàn để tính, năng cũng hữu tâm vô lực mà thôi.

Tôi cắn chặt răng, ép buộc bản thân không chú ý đến áp lực trên người, chậm rãi diễn dịch trận pháp kia thành hình.

Dần dần, tôi thấy tay phải dính đầy máu tươi của mình đang hóa thành xương khô, mà những ác quỷ kia cũng tại thời điểm này đã phát giác chỗ không đúng, động tác chúng đồng loạt khựng lại, lập tức như lâm đại địch mà điên cuồng bỏ chạy tán loạn, liều mạng muốn cách xa tôi và mảnh trận đồ trải bằng máu tươi dưới thân tôi.

“Muốn chạy?” Tôi hừ nhẹ một tiếng, khoe miệng kéo ra một nụ cười cứng ngắc, giọng nói khàn khàn nhưng rõ ràng: “Không dễ dàng vậy đâu.”

Áp lực tinh thần vượt xa hết thảy, tôi mạnh mẽ chống đỡ không để cho mình ngã xuống, Tiểu Hải bị tôi ảnh hưởng, tóc đen dày đặc nháy mắt tản ra bốn phía, tựa tư nhện sét sao xoắn lấy những con ác quỷ muốn chạy trốn kia, toàn bộ căn phòng tối nhất thời bị sợi tóc giăng đầy bao phủ, đám ác quỷ giương nanh múa vuốt cố gắng giãy thoát khỏi những sợi tóc nàng trời buộc, nhưng trước sau vẫn đều phí công.

Trận đồ sau khi hoàn thành, tôi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Hải, chỉ thấy hai tròng mắt đen bóng của nàng, đôi môi hồng mềm mại cong lên một độ cong giáo hoạt, hoa văn quý dị giữa trán kia trong bóng đêm phóng ra ánh sáng chói lọi, trên ngón tay tinh tế trắng nõn từng đường móng tay kéo dài như lưỡi dao sắc bén, trong hai bàn tay dẻo dai thì túm lấy ác quỷ đang mưu tính chạy trốn.

Tôi cười cười, cúi đầu nhìn về phía trận đồ dưới thân, sau đó mở ra tay phải, ở chính giữa trận đồ ấn xuống dấu tay của mình, đồng thời trong đầu mặc niệm: Phong Quý thuật - Phá quân.

Tức khắc, trận đồ bởi máu tươi tạo thành dấy lên tầng tầng minh hỏa, minh hỏa kia cao gần mấy trượng, cực kỳ thịnh vượng, chiếu rọi phòng tối như ban ngày, đám ác quỷ chịu không nổi minh hỏa hùng hục này, nhao nhao kêu khóc vãn vẹo giãy giụa, mãi đến khi một tiếng rống to trầm thấp kéo dài vang lên, Trần Yểm Cổ Kính trong nháy mắt theo tiếng mà nứt ra!

Đợi đến khi mọi thứ xung quanh lần nữa yên tĩnh lại, tôi mở mắt, nhìn trong phòng tối trống rỗng và cơ quan đã mở rộng, thờ dài một tiếng liền vội vàng nhấc chân chạy ra ngoài.

Tiểu Hải thuận thực đi theo sau tôi, phảng phất như tất cả vừa rồi không chút ảnh hưởng tới nàng.

Nhưng tôi biết rõ, trải qua lần này, Tiểu Hải cơ bản đã không còn quỷ nào có thể địch lại, quanh thân nàng tràn ngập một loại sương đen, trong lúc vừa đi vừa động, đám sương đen kia quanh quần vẩn vít sát sao theo, tượng trưng cho quỷ khí tràn đầy của nàng.

Trần Yểm Cổ Kính sau khi mở ra, tôi thấy dòng nước đen bắn thủ bên ngoài, rốt cuộc rõ ràng mình đến tột cùng bị nhốt vào đâu, chẳng qua không ngờ tới, trên hòn non bộ của ao nước này vậy mà lại ẩn giấu chỗ như thế. Nhưng khi Đào Uyên mang tôi tới đây cũng không hề đi qua ao nước này, vậy chứng tỏ anh ta là từ ám đạo khác tiến vào, liên hệ với những thủy quỷ chúng tôi tập kích trước đó, tôi nghĩ chúng tám chín phần mười đều nằm trong kế hoạch của anh ta.

“Đào Phong...” Tôi thoáng sửng sốt, nhớ tới hình ảnh nhìn thấy trong Cổ Kính, lập tức điên cuồng hoạt động hai chân, ở trong hồ nước chật vật đi về phía trước, trong lòng chỉ muốn mau chóng xông qua đó xem Đào Phong có phải đã thật sự rơi vào rãnh sâu kia không.

Loại thời điểm này, tôi căn bản không dám suy nghĩ theo chiều hướng xấu, chỉ có thể dựa vào bản năng của cơ thể hành động.

Tôi băng qua đại điện, chạy xuống bậc thang, trên đường mấy lần bởi tốc độ quá nhanh mà suýt ngã xuống, may mắn có Tiểu Hải ở bên cạnh thỉnh thoảng đỡ tôi, nếu không từ bậc thang này té xuống, tôi e rằng cũng thật sự không còn mà gặp lại Đào Phong nữa.

Bước lên bậc thềm, tôi liếc mắt liền thấy người đàn ông đưa lưng về phía tôi bên mép rãnh sâu, trong tay hắn ta giờ một cái đèn pin, không biết đang suy nghĩ gì.

Tôi thở dốc không biết có phải vì cấp hỏa công tâm hay không, mà tay phải máu tươi đầm đìa đã bắt đầu co giật, tôi cắn chặt răng, nhét tay phải bị thương vào trong túi, cố gắng không để Đào Uyên nhìn ra sơ hở của mình.

“Không ngờ người lại có thể đi ra.” Đào Uyên xoay người, vẻ mặt cười mà như không cười nhìn tôi.

Tôi hạ giọng, nhúu mày hỏi ngược lại: “Đao Phong đâu.”

“Chết rồi.” Đào Uyên hồ hững chỉ rãnh sâu: “Xác ở dưới đó.”

Nghe vậy, tôi siết chặt tay phải, cố gắng để mình tỉnh táo lại, chỉ tiếc càng căng thẳng phần nộ, cơ thể càng không khống chế được run rẩy không ngừng, tôi không rõ thân là huynh trưởng, Đào Uyên làm sao có thể ra tay ác độc với em trai mình như vậy, loại độc ác bạc tình này căn bản không giống như người có tình cảm làm ra.

Tôi cố gắng hồi phục lại nhịp thở của mình, không nói lời nào, xoay người đi lên bậc thang, dự định đi lấy ba lô mình vứt đi, lại dùng dây thùng leo xuống dưới.

Vô luận thế nào, tôi cũng phải xuống xem sao.

“Chờ chút.” Đào Uyên dường như nhìn ra ý đồ của tôi, gã gọi tôi lại, khoe miệng cong lên một nụ cười giễu cợt: “Không cần phải uống phí khí lực, cậu phải đi theo tôi, không thì chặt đứt cánh tay trái kia giao cho tôi, tôi sẽ cho cậu đi tìm nó.”

Mẹ kiếp!

Nghe được câu này, tôi thầm mắng một tiếng mẹ, rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là con giun xéo lắm cũng oằn không cần nhịn nữa.

Vì vậy tôi đưa tay phải ra, từ trong túi lấy tờ giấy trắng, xoay người giơ cánh tay phải ngang trước người, giấy trắng vẽ đầy phù chú kẹp giữa hai ngón tay, đối diện hướng Đào Uyên cách đó không xa.

Giấy trắng kia là trước khi xuất phát tôi đã chuẩn bị sẵn, mặt trên mô tả phá quân và cấm thuật đẳng cấp, không phải vạn bất đắc dĩ tôi sẽ không lấy ra dùng, nhưng bây giờ đối thủ ngăn trước mặt là Đào Uyên, tôi nghĩ tôi không cần thiết đắn đo nữa.

“Túng quỷ —— Tham lang.”

Theo giọng tôi phát ra, giấy trắng trong tay được minh hỏa đốt, bên cạnh Tiểu Hải lập tức xuất hiện bốn con ác quỷ bộ dáng khác nhau, chúng hoặc đứng hoặc ngồi xôm, vây Tiểu Hải ở chính giữa, đối mặt Đào Uyên lộ ra nụ cười dữ tợn.

Đào Uyên nhìn không thấy những ác quỷ này, lại có thể cảm giác được sự tồn tại của chúng, tôi thấy gã nheo mắt lại, trong tay có thêm một đoản đao sắc bén.

Tôi không muốn chậm trễ thời gian, lập tức vung tay, một đám ác quỷ nhận được mệnh lệnh, tranh nhau con trước con sau hướng Đào Uyên đánh tới.

Tiểu Hải sau khi những ác quỷ khác đều đã lên đường, khẽ cất bước, mười móng tay nháy mắt mọc vọt ra, thân hình nàng linh động uyển chuyển, tốc độ chạy trốn cực nhanh, tóc dài đen nhánh như mực tung bay trên không trung, hầu như tích tắc đã ép tới trước người Dao Uyên.

Chương 61

Dao Uyên cũng không thụ động, cho nên thời điểm những con ác quỷ vọt tới bên mình, gã động dậy thân thể trước, dựa theo hiểu biết của bản thân đối với quỷ khí để phán đoán rõ ràng vị trí ác quỷ, tiếp đó đánh đòn phủ đầu phát động công kích.

Những con ác quỷ nọ cũng không phải loại hiền, chúng có con đáng vẻ tướng quân tay nâng đại đao trường mâu, có con toàn thân xương khô khung xương đều mọc đầy gai ngược sắc bén, nhìn qua rất kinh người.

Khi Dao Uyên vung đao găm trong tay đâm tới chúng, những con ác quỷ này lập tức hình thành thể bao vây, phân công hợp tác, một mặt ngăn cản công kích hung mãnh của Dao Uyên một mặt tạo khe hở, chừa lại không gian cho Tiểu Hải phía sau, đạt được mục đích một kích chí mạng.

Nhưng cho dù là như thế, vẫn có ác quỷ bị Dao Uyên dùng thủ pháp nhanh chóng chuẩn xác giết chết, điều này khiến tôi chú ý tới trên đao găm mà Dao Uyên dùng để đối phó ác quỷ lại có một thứ giống như sương đen trên người Tiểu Hải, có lẽ nếu không phải thanh đao găm kia đặc biệt, cho dù là nhân vật như Dao Uyên đối mặt những ác quỷ hữu chất vô hình kia nhất định cũng thúc thủ vô sách.

Tiểu Hải bởi vì tôi trước đó từng dùng Phá Quân, trong khoảng thời gian cực ngắn đã từ ác quỷ thông thường phát triển thành quỷ vương cấp bậc boss, nàng hiện giờ có năng lực độc lập cực mạnh, tuy rằng vẫn không cách nào thoát khỏi khống chế của tôi, nhưng không thể coi thường đâu.

Cầm thuật như Phá Quân không thể sử dụng lặp lại quá nhiều, nó có thể trong thời gian thi thuật tạo thành một khu vực với thuật giả làm trung tâm, phạm là mọi sự vật bên trong khu vực này, đều sẽ được phán định làm hai loại, một loại là hữu phương, một loại là địch phương, bị phán định là địch phương cũng sẽ bị Phá Quân hình thành sát khí cường đại tiêu diệt, hữu phương thì sẽ vẹn toàn không chút hao tổn bảo lưu lại. Mà sức tàn phá khi sử dụng cầm thuật này cực mạnh, đối với bản thân thuật giả cũng là một loại thương tổn mang tính hủy diệt, theo những khí huyết mà tôi hao tổn ban nãy mà nói, nếu như bây giờ tôi dùng lại Phá Quân lần nữa, như vậy chưa thi thuật xong, tôi đã thất khiếu chảy máu bỏ mạng tại chỗ, đừng nói chi là vô tình mà tiêu hao thọ mệnh kia.

Tiểu Hải cũng bị ảnh hưởng bởi khí tràng mạnh mẽ của Phá Quân, mới có thể đột phá trói buộc đã giam cầm nàng, phát triển thành ác quỷ không thể xem thường, giả như tôi chưa từng dùng Phá Quân, nàng có lẽ chỉ biết tiếp tục dựa theo hình dạng trước kia mãi không ai biết đến.

Đáng tiếc chuyện đã xảy ra thì không cách nào thay đổi, móng tay Tiểu Hải đột nhiên trở nên linh hoạt và dài vọt ra trở nên cực mạnh, đã chứng minh sự thoát thai hoá cốt của nàng.

Nghĩ tới đây, tôi đè xuống đau nhức không ngừng dâng trào trong ngực, đè lại cánh tay vẫn không ngừng chảy máu kia, xoay người đi lên bậc thang, dự định đi lấy ba lô của mình.

Tôi cũng không biết thực lực của Đào Uyên, cho nên nhất định phải chuẩn bị kỹ biện pháp, nếu như Tiểu Hải đánh bại gã, tôi đương nhiên có thể an ổn vô lo trèo xuống rãnh sâu, nhưng nếu Tiểu Hải cũng không chế phục được Đào Uyên, vậy tôi nhất định phải xuống dưới trước khi Đào Uyên có thể giải quyết xong, dù sao so với thắng bại, tôi càng lo lắng cho sống chết của Đào Phong hơn.

Lúc tôi lấy ba lô trở về bệ thêm, cuộc tranh đấu đã tiến vào giai đoạn cuối, bốn con ác quỷ Tham Lang triệu hoán ra cuối cùng không địch lại Đào Uyên, sớm đã hóa thành tro bụi, chỉ còn lại Tiểu Hải cùng đối phương chiến đấu khó phân thắng bại.

Tiểu Hải biết nhược điểm của cơ thể người, động tác nàng vừa nhanh vừa độc, cánh tay dài nhỏ trắng nõn của nàng phối hợp với mái tóc dài đen nhánh, trong lúc nhảy động lại tuyệt vời tựa ca vũ, từng chiêu đâm thẳng đầu và tim Đào Uyên.

Đào Uyên chung quy chỉ là người thường, cũng không có ba đầu sáu tay, hướng hồ còn cùng thứ không nhìn thấy được đối kháng, hơi lộ ra khe hở, lập tức bị Tiểu Hải ép tới tuyệt lộ, gã dùng dao găm khó khăn lắm mới ngăn cản được móng tay sắc bén của Tiểu Hải, lại bị tóc đen thừa cơ luồn vào, trong nháy mắt xỏ xuyên lồng ngực.

Máu tươi tức khắc phun trào, dưới loại thương tổn chí mạng này, Đào Uyên chỉ nhú mảy, lạnh lùng nhìn Tiểu Hải trước mặt mà gã hoàn toàn không thấy được, trên mặt không hề biểu hiện mảy may cảm giác mềm yếu sinh ra bởi đau đớn và tử vong.

Điều này không khỏi làm tôi cảm thấy kinh ngạc vô cùng, hạng người gì mới có thể thờ ơ dưới thương tổn chí mạng? Là gã không sợ chết hay công kích của Tiểu Hải đã sai lệch, vết thương không chí mạng?

Cái trước căn bản không thể nào, một người muốn không sợ hãi tử vong, trừ phi anh ta sinh ra không biết yêu, đối với thế giới hiện thực không hề có bất kỳ dục vọng nào, bằng không chỉ cần là con người, khi đối mặt với tử vong đều sẽ biểu hiện sợ hãi, cho dù là chiến sĩ kiên cường nhất cũng thế, những người chế giễu người khác sợ chết có thể tuyên bố bản thân không sợ chết, không phải nã tàn thì cũng là kẻ không có tim không có phổi không quan tâm tới cha mẹ, nếu không thì là gia cảnh tan vỡ không còn lưu luyến sống nữa, mà hiển nhiên Đào Uyên không phải người như vậy.

Gã có dục vọng, cái này rất rõ ràng, chẳng thế sẽ không chạy đến cổ mộ này. Thế nhưng muốn nói công kích của Tiểu Hải sai lệch, việc này tôi căn bản không tin.

Tôi nhìn Đào Uyên trọng thương té xuống đất, vừa đi tới vừa suy tính có nên trối gã lại không, bởi vì gã thoát nhìn cũng không giống sẽ lập tức tắt thở bỏ mình, điều này khiến tôi lo lắng gã tùy thời sẽ nhảy dựng lên phản công, quấy rầy không cho tôi xuống tìm Đào Phong.

Đao Uyên dường như nhìn ra được suy nghĩ của tôi, càn rỡ cười, gã nhổ hết tóc đen trên ngực mình, trong thanh âm hùng hậu lộ ra chút khàn khàn: “Cậu không giết được tôi, không ai có thể giết được tôi, nhưng yên tâm, tôi bị vết thương chí mạng, tạm thời không nhúc nhích được, cậu có thể yên tâm đi tìm Đao Phong của cậu rồi.”

Tôi thoáng sửng sốt, suy nghĩ ý tứ những lời này của gã, thậm chí nói lẽ nào Đao Uyên này thật sự có chỗ không giống với phạm nhân, cho dù đã bị vết thương chí mạng cũng có thể bình yên vô sự, nhiều nhất chỉ tạm thời không thể cử động thôi sao?

Việc này thực sự quý dị, cũng khiến tôi nhất thời không cách nào tin được gã.

Vì vậy tôi theo dõi sắc mặt gã chốc lát, lắc đầu nói: “Người sống hay chết không liên quan gì tới ông đây, ta bây giờ phải đi tìm Đao Phong, người đừng cản trở là được, bằng không ta có lẽ sẽ làm ra chút chuyện bản thân không khống chế được đâu.”

Đây không phải là những lời hù dọa người, chẳng qua sự thật là thế mà thôi, vừa dùng hai cảm thuật Phá Quân và Tham Lang này, nói thật bây giờ tinh thần tôi rất không ổn định, loại bất an và nóng nảy trong người này khiến đầu tôi đau muốn nứt ra, trước mắt thoáng hiện vô số ám ảnh đầm máu.

Tôi đề lên thái dương, lại lắc đầu, ép buộc mình tỉnh táo chút, trong lòng không ngừng niệm nói: Tôi sẽ tới ngay, Đao Phong, cậu phải sống thật tốt. Đồng thời hồi tưởng lại trong mộ Định Tông, hình ảnh cùng Đao Phong ôm nhau lăn xuống sông ngầm, nhiệt độ và xúc cảm khiến người ta an tâm ấm áp kia luôn khắc sâu trong đầu tôi.

Hít một hơi, tôi lấy ra dây thừng, sửa sang xong ba lô, không buồn để ý tới Đao Uyên nữa, sau đó dưới cái nhìn soi mói của gã cầm dây thừng cột trên một tượng đá hình thú bên mép rãnh sâu, tượng đá này há to miệng, khuôn mặt có chút vụn vỡ, tôi cũng không để tâm đến nó, chỉ muốn mau chóng xuống dưới đây.

Tôi để cho Tiểu Hải ôm mình, như vậy nhờ dây thừng không đủ dài, nàng có thể dùng tóc giúp tôi xuống tiếp.

Không ngờ tôi vừa trèo xuống hai thước, thành linh từ phía trên rơi xuống một thứ gì đó đen thui thui, thứ kia đầu tiên té sau lưng tôi, tiếp theo chìa móng vuốt tóm lấy áo tôi, nhúc nhích mấy cái, sợ hãi chui vào trong lòng tôi.

Tôi sợ hết hồn, lơ mơ nghe được mùi máu tươi, trong lòng khẽ động, liền cố gắng rút tay trái dò vào trong áo, mò mẫm bên trong, quả nhiên mò được con thú cổ quái lân giáp và lông nhung kia.

“Tiểu hắc miêu?” Tôi nhẹ giọng gọi, lập tức cảm thấy nó khẽ cắn ngón tay tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lần nữa dùng hai tay bám trên dây thừng, tiếp tục xuống phía dưới.

Con mèo đen cả người đầy mùi máu tanh này, vừa rồi động tác nhảy xuống lại lộ ra chút chậm chạp, đoán chừng là bị thương rất nặng. Cũng chẳng trách trước đó không nhìn thấy nó, chắc

là thương tích quá nặng nên trốn trong góc tối, nhìn thấy tôi xuống tìm Đào Phong mới vội vàng đi theo.

Nguyên bản có vết xe đổ của Tiểu Hải, tôi cho rằng tiểu hắc miêu cũng e ngại Đào Uyên mới lâm trận bỏ chạy, bây giờ xem ra con mèo đen này quả thật là trọng tình trọng nghĩa với Đào Phong, so với Tiểu Hải lúc đó tốt hơn không biết gấp bao nhiêu lần, nếu như không phải có túng quý ẩn chống đỡ, ác quỷ như Tiểu Hải tuyệt đối sẽ không cho tôi sử dụng, vật sống và vật chết đến cùng vẫn bất đồng.

Than thở một tiếng, tôi tăng tốc trèo xuống dưới, Tiểu Hải bám trên lưng tôi, thỉnh thoảng dùng tóc giúp tôi giảm bớt áp lực.

Chẳng biết trèo bao lâu, dây thừng trên người tôi đều đã dùng hết, lúc này chỉ có thể dựa vào Tiểu Hải, tôi cố gắng xoay người, ôm chặt Tiểu Hải đồng thời bảo vệ mèo đen trong ngực, dưới tình huống mọi thứ đều chưa rõ ràng chậm rãi hạ xuống.

Quá trình này vừa dài đằng đẳng lại sốt ruột, nhiều lần tôi suýt không kịp đợi, muốn nhắm mắt nhảy xuống cho rồi, coi như theo cùng Đào Phong. Nhưng lý trí nói cho tôi biết, chết ở chỗ này chẳng có chút ý nghĩa nào, làm như vậy nếu là Đào Phong sẽ khinh thường tôi.

Đợi đến hai chân rớt cuộc bước lên được mặt đất bằng phẳng, tôi buông Tiểu Hải ra, vội vàng vận đèn pin mắt sói đến mức sáng nhất, vừa gọi tên Đào Phong, vừa tìm kiếm khắp nơi.

Dưới rãnh sâu này dường như được hình thành tự nhiên, hơn nữa ẩm ướt hơn bên trên nhiều, lòng bàn chân dính dấp không biết có những thứ gì, dùng đèn pin chỉ thấy một mảnh rậm rạp chằng chịt, tôi tưởng rằng một loại thực vật tựa rêu, nhìn kỹ lại cảm thấy không đơn giản như vậy.

Tôi tới tới lui lui tìm đại khái bên trong khu vực nhiều lần, đều không nhìn thấy bóng người, trái lại để tôi tìm được khối bùa hộ mệnh bị Đào Uyên ném xuống kia.

Lau khô bùa hộ mệnh bỏ vào trong túi, tôi ngẩng nhìn bốn phía, cau mày suy nghĩ, nếu bùa hộ mệnh ở đây, vậy Đào Phong cũng cách đây không xa, sao tìm khắp nơi đều không thấy bóng dáng đâu, chẳng lẽ cậu ấy đã tự tỉnh dậy rồi đi?

Ý niệm này vừa lóe qua trong đầu, rồi lập tức bị tôi phủ nhận, Đào Phong thương thế nghiêm trọng, lại từ chỗ cao như vậy ngã xuống, cơ hồ là phải chết không thể nghi ngờ, làm sao có thể tự mình đứng lên rồi đi.

Chỉ có khả năng, phía dưới này có sinh vật gì đó tôi không ngờ tới tồn tại, có lẽ có những người khác đã tới đây... Đào Phong có thể đã được cứu, cũng có thể...

Tôi siết chặt bùa hộ mệnh trong túi, khẽ cắn răng tiếp tục đi về phía trước, nghĩ thầm vô luận như thế nào, sống phải thấy người chết phải thấy xác, nếu như Đào Phong thực sự xảy ra chuyện, tôi sẽ giúp cậu ấy báo thù, sau đó đưa thi thể cậu ấy ra khỏi đây chôn cất đàng hoàng... Nếu như cậu ấy không sao, vậy tôi sẽ dùng thời gian cả đời này đối xử thật tốt, cho dù cậu ấy không thể chấp nhận tôi, tôi cũng phải cho cậu ấy biết có người luôn luôn nghĩ về cậu ấy, không làm được người yêu, ít nhất cũng phải thành huynh đệ.

Song nghĩ đến việc này, trong lòng tôi kỳ thực cũng không chắc.

Tôi tuy rằng cảm thấy đàn ông phụ nữ không có gì khác biệt, nhưng Đào Phong chưa chắc đã nghĩ vậy, cái tên bảo thủ như cậu ấy, không biết sẽ nhìn tôi như thế nào...

Ngay khi tôi đang miên man suy nghĩ, mèo đen trong ngực đột nhiên lộ đầu ra, tôi bước chân phù phiếm suy nghĩ hỗn loạn, không chú ý tới nó, mãi đến khi nó dùng đầu cụng tôi đồng thời phát ra tiếng kêu từng hồi, tôi mới phản ứng lại.

Tôi khó hiểu cúi đầu nhìn về phía mèo đen, chỉ thấy nó cụng tôi hai cái, lại quay đầu hướng phía trước mặt kêu hai tiếng, dường như đang chỉ đường cho tôi.

Chẳng lẽ nó biết Đào Phong ở đâu?

Suy nghĩ, tôi nhanh chân bước về phía trước, càng đi nhanh, tiểu hắc miêu trong ngực tôi càng nhộn nhạo, cảm giác nôn nóng lây sang tôi, khiến tôi hận không thể sai bước chạy như bay.

Đường phía dưới rãnh sâu này gồ ghề phức tạp, cũng may có tiểu hắc miêu chỉ dẫn, để tôi ít đi qua nhiều vòng quanh co.

Cuối cùng, trong một hang động ở chỗ khuất, tôi thấy được bóng dáng tương tự con người, lối vào hang động kia vô cùng nhỏ hẹp, tôi gấp gấp nên lúc chui vào vô ý đụng vỡ mấy góc cạnh, lập tức kinh động người bên trong.

“Đào Phong?” Tôi vội vàng gọi, đèn pin mắt sói trong tay quét qua đó, liền thấy một người đàn ông đang ngồi xổm trên mặt đất.

Ông ta giơ tay lên che khuất mặt mình, không vui nói: “Nhóc con, mi còn chiếu nữa ta sẽ không khách khí đâu.”

Tôi thoáng sửng sốt, lúc này mới vội vàng chuyển hướng đèn pin, khi quay đầu lại nhìn, liền phát hiện người đàn ông kia đang ngồi xổm bên cạnh Đào Phong, một tay còn tùy tiện sờ loạn trên người cậu ấy.

Tôi nhạy cảm nhận thấy ngực Đào Phong phập phồng yếu ớt, an tâm đồng thời nói với người đàn ông kia: “Hắc, mau lấy tay trộm cắp của ông ra, đó là người ông có thể đụng sao!”

“Ta cứu cậu ta, vì sao ta không thể đụng?” Người đàn ông nghe vậy đứng dậy, cười quay đầu nhìn về phía tôi.

Trên y phục ông ta cài một cái đèn pin nhỏ, ánh sáng mặc dù không mạnh bằng mắt sói, nhưng đủ để tôi nhìn thấy rõ khuôn mặt ông ta.

Chỉ vừa nhìn tôi cũng đủ khiến người tôi kinh ngạc cứng đờ tại chỗ, chậm chạp chưa tỉnh hồn lại.

“Ông... Ông là cái kia...” Tôi há hốc miệng, không biết làm sao.

Ông ta lại cười khoát tay chặn lại, chỉ Đạo Phong trên đất với tôi, nói: “Cậu nên tới thăm anh bạn này trước đi, tay phải cậu ta trật khớp, ta vừa giúp cậu ta nắn lại, nhưng mà nội thương cũng rất nghiêm trọng, may mắn xương sườn không gãy, cậu tốt nhất là có mang theo vật dụng cấp cứu, không thì hậu quả khó lường.”

“Mang, có mang.” Tôi hung hăng gật đầu, trong lòng lóe qua một mặt sát ý, nghĩ tới những thứ này đều là do gã Đạo Uyên kia gây ra, liền hối hận trước đó vì sao không giết chết gã, tuy rằng gã nói mình sẽ không chết, nhưng nếu cắt rơi đầu, tôi không tin gã còn có bản lĩnh sống sót.

Nhìn thấy sát khí xuất hiện trong mắt tôi, người đàn ông thở dài, nói: “Cậu tuổi còn nhỏ mà nặng lệ khí như vậy, cẩn thận sau này sẽ vạn kiếp bất phục, cậu tốt nhất không nên dùng Phong Quý thuật.”

“Tôi?” Tôi đang lấy cùn và băng gạc chuẩn bị xử lý vết thương tay phải cho Đạo Phong, nghe ông ta nói vậy không khỏi khựng lại phút chốc, lập tức vừa thận trọng lau cổ tay phải của Đạo Phong, vừa thấp giọng hỏi: “Ông rốt cuộc là ai, lần trước ở bệnh viện gặp ông, bên cạnh ông mang theo con ác quỷ đẳng cấp không thấp, lần này đụng phải ở đây, đừng nói với tôi là ông không cẩn thận rơi vào trong này.”

Người đàn ông kia tìm một góc đá tảng lớn ngồi xuống, nhìn động tác của tôi nói: “Ta là người thế nào cậu không cần xen vào, cậu chỉ cần biết ta cũng là người Sở gia, hơn nữa ta sẽ không hại các cậu, mục đích tới giống các cậu... Ta tên là Sở Văn Thiên, cậu tên gì?”

“Tôi tên Sở Dương... Cậu ấy là Đạo Phong.” Tôi quay đầu lại liếc mắt nhìn người tên Sở Văn Thiên này, trong lòng kỳ quái Sở gia từ khi nào có nhân vật số một như vậy, sao tôi tới giờ chưa từng nghe qua tên ông ta, cũng hoàn toàn không nhớ nổi thân thích có ai tên Sở Văn Thiên.

Sở Văn Thiên không trách ánh mắt soi mói không lễ phép của tôi, mà quay đầu nhìn Tiểu Hải sau lưng tôi, hỏi: “Cậu là người kế tục đời này của Sở gia? Thiên phú cực cao, mà tâm tính thì không tốt, Phong Quý thuật cấp càng cao càng thử thách năng lực chịu đựng trong lòng con người, cậu xem con quỷ nô này của cậu, lợi hại thì lợi hại đó, nhưng gương mặt oán khí, tâm quỷ chủ quá bất chính, quỷ nô cũng không khá nổi, về sau nhất định sẽ mắc sai lầm.”

Nghe ông ta nói vậy, tôi bỗng chốc liền nghĩ đến con nam quỷ thấy trong bệnh viện kia, trong lòng thầm so sánh, quả nhiên hoàn toàn khác nhau, nam quỷ kia uy mãnh dị thường, sát khí thuần từ trong xương cốt, rồi lại lộ ra một loại chính khí khó được, quả thật khác với ác quỷ bình thường, chỉ ít trong mắt tôi, quỷ nô kia nhìn không ra chút “xấu xí” và “Ác” nào, so sánh ra, Tiểu Hải có vẻ âm u hung ác hơn nhiều, nếu có thêm một thân áo đỏ, sẽ thực sự giống lệ quỷ đòi mạng trong tiểu thuyết rồi.

Tôi có chút xấu hổ, nghĩ thầm mình bình thường cũng là thanh niên chính trực như vậy, chẳng qua nhớ tới loại suy nghĩ giết người mới nãy, thực sự cảm thấy cõi lòng mình đã thay đổi rất nhiều.

“Đây... Đại khái là trước đó quá nổi giận, cho nên có chút nóng lòng.” Tôi kéo kéo khoe miệng, giúp Đào Phong xử lý xong vết thương, liền cẩn thận đỡ cậu ấy ôm vào trong ngực, cũng dựa vào vách đá ngồi xuống.

Biết Đào Phong không còn nguy hiểm tới tính mạng, tảng đá trong lòng tôi cuối cùng cũng buông xuống, nhìn cậu ấy nhắm mắt lại dịu ngoan nằm trong lòng tôi, không khỏi lại ôm người ta chặt hơn chút nữa.

Tôi nhớ tới tay phải Đào Phong đã sớm bị thương, lần này lại bị Đào Uyên làm trật khớp, không biết có xảy ra vấn đề gì không, vội hỏi: “Tay này của cậu ấy...Không sao chứ, có thể trở thành thương tật không?”

“Cũng chưa đến nỗi vậy...” Sở Văn Thiên lắc đầu, nói: “Ta cứu chữa kịp thời, cậu lại giúp cậu ta băng bó, chỉ cần về sau cẩn thận chút, đừng làm tay kia bị thương nữa là được.”

“Vậy thì tốt.” Tôi khẽ cầm tay Đào Phong, cúi đầu tự hỏi chốc lát, nói: “Vấn đề trước đó của ông tôi quên nói, người kế thừa Sở gia thế hệ này phải là cha tôi, còn chưa đến lượt tôi, ông nhìn qua trẻ tuổi hơn ông ấy một chút, sao ngay cả điều này cũng không biết? Hơn nữa tôi cũng chưa từng nhìn thấy ông, chẳng lẽ ông là rùa biển, nhiều năm chưa về nước?”

(Tiêu: Công chức ở nước ngoài về gọi là “Hải Quý” nhưng đồng âm với “Rùa Biển”, dân mạng thường gọi cách sau hơn.)

“Rùa biển?” Sở Văn Thiên bị tôi chọc cười, khoát tay nói: “Ta nhìn qua giống kẻ có tiền lắm sao, cậu chưa từng thấy ta cũng là chuyện bình thường thôi, dù là ông nội cậu cũng chưa chắc đã biết ta, huống hồ là thằng nhóc hôi sữa cậu.”

“Hắc...” Tôi cũng vui vẻ, thậm chí kỳ lạ ghê, cả ông nội cũng không biết sự tồn tại của người này, chẳng lẽ ông ta là con riêng của Sở gia nên không thể truyền ra ngoài sao.

Tôi không truy hỏi vấn đề này nữa, mà cùng Sở Văn Thiên thảo luận vấn đề về Phong Quý thuật rất lâu, tạm thời tiếp thu dạy dỗ của tiền bối. Nhưng không ngờ, một phen thảo luận này, tôi mới thật sự hiểu, Sở Văn Thiên này tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, hiểu biết của ông ta đối với Phong Quý thuật đã đến mức đáng sợ, rất nhiều chỗ tôi chưa từng nghĩ qua, ông ta đều hiểu rõ cực kỳ thấu triệt, Sở gia có một vị cao nhân thế này, sao lại rơi vào cảnh ngộ như hôm nay?

Trò chuyện một chút, hai chúng tôi đều có chút mệt mỏi, có lẽ từ khi tiến vào Hoàng Kim thành này, chẳng biết đã qua bao nhiêu tiếng đồng hồ, lúc này cơn buồn ngủ dâng lên, tôi cũng không quan tâm khả năng đám người Đào Uyên đuổi theo nữa, huống hồ có lão đại ca Sở Văn Thiên ở đây, bố mày sợ gì gã ta chứ.

Nghĩ thế, tôi liền ôm lấy Đào Phong trong lòng, tại căn cỏ ẩm áp của cậu ấy vuốt ve hai cái, lúc này mới hài lòng ngủ thiếp đi...

Có lẽ do ôm Đào Phong, dù dựa vào vách đá lạnh cứng, tôi cũng ngủ rất thoải mái.

Trong mơ màng, mặt tôi vùi vào cổ áo Đào Phong, chớp mũi chạm vào làn da ấm áp, liền không tự chủ được cọ mấy cái, sau đó cảm thấy chưa đủ, lại bắt chước lúc trước làm với bạn gái, khi gần tới chỗ vai cậu ấy khẽ hôn một cái. Lập tức cảm thấy cơ thể trong lòng run lên, sau đó là một giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Này... Sở Dương...”

“Ừm... Đào Phong...” Tôi buồn ngủ mông lung, ở chỗ đó lại hôn cái nữa, biết mình ngay cả mắt còn chưa mở, trong lòng vẫn náo nức mà nghĩ, sao còn chưa hiện dấu hôn, tôi rõ ràng đã cắn nhiều vậy mà...

Lúc này một tiếng cười khẽ rơi vào trong tai, chợt nghe bên cạnh có người mở miệng nói: “Thằng nhóc quỷ này định âm mưu gì đó, cậu dứt khoát đánh tỉnh nó luôn đi, không thì lát nữa nó sẽ ăn cậu thật đấy.”

Nghe vậy, tôi giật nảy mình, lập tức tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn thấy Sở Văn Thiên ngồi bên cạnh vẻ mặt hài hước nhìn tôi chằm chằm, lúc này mới ý thức được bản thân đang ở chỗ nào.

“Ừm... Tôi, tôi vừa này đang nằm mơ?” Tôi hắc hắc cười hai tiếng, ngượng ngùng gỡ đầu, lập tức cúi đầu nhìn Đào Phong trong lòng.

Sở Văn Thiên vào lúc tôi ngủ đã gom một đồng củi nhóm lửa, đại khái do có nguồn nhiệt này, tôi mới không thấy loại địa phương âm lãnh này ngủ sẽ mắc bệnh gì.

Đào Phong hiển nhiên đã sớm tỉnh trước tôi, cậu ấy bị tôi ôm chặt cứng, cơ hồ không thể động đây, chỉ có thể dùng cặp mắt u đen kia nhìn tôi, khiến tôi ngược lại có chút không dám nhìn lại cậu ấy.

“Gì đó, cậu tỉnh lại khi nào?” Tôi tùy tiện tạo đề tài, liếc mắt nhìn cậu ấy vẫn như cũ sắc mặt tái nhợt, bỗng nhiên nhớ đến con tiểu hắc miêu cũng trọng thương, vội vàng sờ tìm quần áo, cả kinh nói: “A, con mèo kia đâu, trước đó còn vùi trong quần áo tôi...”

“Nó đây.” Sở Văn Thiên thấy bộ dáng tôi không rõ ràng tình huống, cười nhạo nói: “Ngủ xong cái gì cũng không biết nữa, cái thằng nhóc này...”

Tôi theo hướng ông ta ra hiệu nhìn lại, liền phát hiện con mèo đen kia đang cuộn tròn bên đồng lửa, ngủ vô cùng mãn nguyện, xem chừng chưa tỉnh lại ngay được đâu.

“À.” Tôi có chút lúng túng, đang không biết nên nói gì, Đào Phong đã dùng tay đẩy tôi một cái, muốn tự mình ngồi dậy.

“Này này, trên tay cậu có thương tích, cẩn thận chút đi mà.” Tôi vội vàng nâng sau lưng cậu ấy, giúp cậu ấy ngồi dựa bên vách đá, sau đó nắm cổ tay phải cậu ấy tỉ mỉ kiểm tra xem.

“Không sao đâu.” Đào Phong muốn rút tay về, lại bị tôi cầm, liền nói: “Anh ấy hạ thủ lưu tình, chỉ trật khớp, không gãy xương, không cần lo lắng.”

“Cậu còn nói giúp cho gã? Gã thiếu chút nữa đã lấy mạng cậu!” Tôi thấy Đào Phong bình tĩnh như thế, không khỏi cả giận nói: “Hạ thủ lưu tình còn có thể vứt cậu xuống đây? Tôi luôn khó hiểu, gã rốt cuộc có phải anh ruột của cậu không.”

Những lời này của tôi chẳng qua thuận miệng mà nói thôi, không ngờ Đào Phong lại thực sự lắng đầu, trả lời: “Kia đích thật là người Đào gia, nhưng gã không phải Đào Uyên... Sở dĩ gã ném tôi xuống, là vì tôi nói với gã nếu như gã không giết tôi, tôi nhất định sẽ giết gã.”

Tôi thoáng sửng sốt, sau khi phản ứng kịp kinh ngạc nói: “Không phải Đào Uyên? Vậy gã vì sao lại nói mình là... Nếu như gã thật không phải, vậy đại ca cậu...”

“Đại ca đã chết.” Đào Phong cắt ngang lời tôi, cúi đầu trầm giọng nói: “Gã lấy thẻ căn cước của đại ca, ngụy trang thành đại ca, tôi cũng vừa biết rõ mọi chuyện, cho nên mới muốn giết gã.”

Tôi thấy khuôn mặt Đào Phong bình tĩnh, tay trái đặt trên đầu gối lại siết chặt, liền biết cậu ấy đang cố gắng che giấu tâm tình của mình.

Nghĩ đến tính nết ẩn nhẫn của tên này lúc thường, tôi nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay phải của cậu ấy, nói: “Nếu cậu thật muốn giết gã đó, tôi sẽ giúp cậu, đừng chuyện gì cũng muốn tự mình làm, bây giờ 'Đào Uyên' mạnh như vậy, một mình cậu không thể ứng phó.”

Đào Phong cũng biết đối phương lợi hại, ánh mắt ảm đạm, gật đầu nói: “Tôi sẽ cẩn thận.”

“Chắc, ai bảo cậu cẩn thận, ý của tôi là...” Tôi có chút nóng nảy, nhìn bộ dạng Đào Phong căn bản không để lời tôi vào bụng, không biết cậu ấy là không muốn liên lụy đến tôi, hay căn bản không tin tôi sẽ giúp cậu ấy.

“Được rồi được rồi.” Ở một bên nghe hồi lâu Sở Vấn Thiên nhìn thấy dáng điệu nóng nảy của tôi, khoát tay nói: “Nếu ta đoán không lầm, Đào Uyên mà các cậu nói, là kẻ mà cậu dùng cấm thuật cũng không thể giết chết nhỉ, đối mặt với cao thủ như vậy, hai thằng nhóc các cậu tốt nhất đi đường vòng, không chuẩn bị cẩn thận ngàn vạn lần đừng gắng gượng xông tới.”

“Làm sao ông biết?” Tôi gạt mình, nhớ mình hẳn không nói với ông ta chuyện cùng Đào Uyên giao thủ.

“Đoán.” Sở Vấn Thiên chỉ chỉ hai mắt mình cười nói: “Thằng nhóc Đào gia này bị người ta từ phía trên vứt xuống, cậu ngay sau đó liền xuống tìm nó, nhất định gặp Đào Uyên kia, hơn nữa Túng Quý ẩn xung quanh mắt cậu còn chưa tan hẳn, ta liền đoán cậu đã cùng người nọ giao thủ.”

Được ông ta nhắc nhở, tôi mới hiểu được vì sao vừa rồi Đào Phong nhìn tôi chăm chăm, vì vậy tôi thở dài một tiếng, lắng đầu nói: “Đào Uyên kia có chỗ kỳ lạ, tôi quả thực đánh bại gã, thế nhưng không giết chết, tên kia đã mạnh đến cảnh giới nhất định, tim bị xỏ xuyên cũng không

chết được, tôi thật hoài nghi gã rút cuộc có phải người hay không, hơn nữa gã cũng nói mình không chết được, cùng lắm là tạm thời không thể di chuyển mà thôi...”

“Không chết được?” Sở Vấn Thiên bỗng nhiên có chút kích động, đè nén giọng hỏi: “Cậu chắc chắn cậu đâm trúng tim gã?”

“Đương nhiên chắc, tôi còn đi tới trước mặt gã nhìn một chút.”

“Vậy các cậu thật sự không thể cứng đối cứng với gã rồi.” Sở Vấn Thiên dường như đang nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt ngưng trọng cảnh cáo chúng tôi: “Cũng đừng vọng tưởng có thể giết chết gã... Chí ít, trước khi biết rõ thứ dưới địa cung này, đừng trêu chọc vào gã nữa.”

Nghe ý tứ trong lời Sở Vấn Thiên nói, ông ta hẳn là biết chút tình hình, không chỉ Đào Uyên, còn có chuyện tình trong địa cung này, đáng tiếc chờ tôi muốn tiếp tục truy hỏi, ông ta lại im lặng đứng lên đi ra ngoài, dường như không muốn nói thêm gì nữa.

Tôi và Đào Phong liếc nhìn nhau, liền bỏ qua dự định tìm hiểu ngọn ngành. Nếu người ta không muốn nói rõ, tôi cũng không tiện cưỡng cầu.

Tay phải của Đào Phong bởi vì trật khớp, sưng khá nghiêm trọng, tôi biết cậu ấy chắc chắn đau dữ dội, nhưng để có thể mau chóng hồi phục, cũng đành phải ác độc quyết tâm giúp cậu ấy thoa thuốc thay băng, cũng may tay nghề Sở Vấn Thiên không tồi, hẳn sẽ nhanh chóng tốt lên.

Trong thời gian này tôi tìm đủ mọi cách, nhân cơ hội ôm Đào Phong sờ sờ, mặc dù biết thế này rất vô đạo đức, nhưng nếu chờ Đào Phong khỏe lên, vậy tôi chắc chắn một cộng lông cũng đừng mơ đụng vào.

Tục ngữ nói rất đúng, có tiện nghi không chiếm là đồ đàn, hướng hồ tôi là thật tâm thích Đào Phong, muốn cùng cậu ấy thân mật cũng là đương nhiên.

Đào Phong nhiều lần bị tôi làm khiến cơ thể cứng đờ, ngại vì tay bị thương cùng nhiều lần tôi viện cớ mà không phát hỏa, cũng khiến tôi càng được đăng chân lên đẳng đầu.

Song tôi cũng không biểu lộ rõ ràng tâm ý của mình cho Đào Phong, cậu ấy có lẽ sẽ khó hiểu vì sao tôi bỗng dưng trở nên dính người như vậy.

Ngay khi tôi đang định quấy rầy lần thứ n, Sở Vấn Thiên đột nhiên từ bên ngoài đi vào, ông ấy nhìn mặt Đào Phong đen lại chống cự tôi, cười nói: “Đừng làm rộn nữa, cẩn thận đụng phải tay cậu ấy, vừa nãy ta ở bên ngoài phát hiện ít đồ, cậu theo ta qua đó nhìn một chút.”

Tôi “ôm” một tiếng, lưu luyến buông tay ra, đứng lên theo sau Sở Vấn Thiên, một mạch đi về phía cuối rãnh sâu.

Phía cuối ấy là một cánh cửa bằng đồng không lớn không nhỏ, cửa chèn mấy khối cự thạch, thoạt nhìn do sạt lở từ phía trên rơi xuống.

Sở Vấn Thiên chỉ vào cánh cửa đồng nói: “Muốn ra khỏi đây có lẽ chỉ có thể đi qua cánh cửa này, không thể vòng về đường cũ, vậy sẽ mất thời gian rất lâu.”

Tôi gạt đầu, nói: “Dọn dẹp mấy tảng đá này rất đơn giản, nhưng cửa này thoát nhìn hình dáng không giống như có thể mở được, một điểm tiếp nối khe hở cũng không có, có phải bị nước thép phong kín rồi không?”

“Chưa chắc.” Sở Ván Thiên khoát tay nói: “Cậu xem hoa văn trên cửa kia, chắc là thứ gì đó như cơ quan, song chúng ta cũng không cần gấp, nghỉ ngơi trước rồi nói, Đào Phong bây giờ không thích hợp để di chuyển khắp nơi, chờ cậu ấy khôi phục tương đối, cậu lại nghĩ biện pháp dọn mấy tảng đá này.”

“Được.” Tôi lại nhìn cánh cửa bằng đồng kia, thấy cánh cửa che giấu dưới mấy tảng đá lớn, xa xa xăm xăm nhìn không rõ lắm, chỉ có thể khẳng định trên đó quả thật có chút hoa văn quý dị.

Trong lòng nhớ người ta, tôi lên tiếng chào Sở Ván Thiên, liền chuẩn bị trở về kể tin tức này cho Đào Phong, nào ngờ sau khi tiến vào hang động, lại phát hiện đã không thấy bóng dáng Đào Phong đâu, chỉ còn lại tiểu hắc miêu một mình co rúc bên đông lửa.

“Đào Phong?” Tôi gọi một tiếng, lo lắng cậu ấy có thể xảy ra chuyện, lại cảm thấy nơi này không hề có ai khác, hơn nữa tiểu hắc miêu chưa tỉnh dậy, không giống như có quái vật xuất hiện mang Đào Phong đi.

Chẳng lẽ là cậu ấy tự mình rời khỏi?

Trong đầu tôi cấp tốc suy tính, bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, tay theo bản năng sờ túi quần, sau đó vội vàng cầm đèn pin mắt sói bước nhanh ra ngoài.

Tôi dựa theo hướng lúc tới một mạch chạy về, quả nhiên không lâu sau liền thấy Đào Phong đang từng bước chậm rãi đi về phía trước.

“Đào Phong.” Tôi chạy đến bên cạnh cậu ấy, níu cánh tay cậu ấy nói: “Cậu muốn đi đâu hả.”

Đào Phong kinh ngạc liếc nhìn tôi, trả lời: “Đi tìm một thứ.”

“Thứ gì.” Tôi tuy rằng đã biết cậu ấy đại muốn tìm gì rồi, vẫn không nhịn được muốn hỏi lại rõ ràng.

Đào Phong vừa bị tôi hỏi như vậy, lập tức trầm mặt xuống, giống như cực kỳ không muốn trả lời.

Tôi thấy ánh mắt cậu ấy lóe lên, biết cậu ấy đang chuẩn bị tìm lý do lấy lệ với tôi, vì vậy nói: “Tôi giúp cậu tìm.”

“Không cần, tôi có thể tự tìm.” Đào Phong trở tay kéo tôi, ngăn cản tôi tiếp tục đi về phía trước, đồng thời khẽ nói: “Trước đó không cẩn thận làm mất, tôi biết đại khái ở chỗ nào, anh về trước đi.”

“Biết chỗ nào...” Tôi nghe cậu ấy trả lời như vậy, mặt trầm xuống, nói: “Cậu đang gạt tôi.”

Đao Phong cũng không phủ nhận, chỉ lạnh lùng nói: “Đúng vậy chuyện của tôi, không cần anh quan tâm.”

“Chuyện của cậu...” Tôi cười tự giễu, từ trong túi lấy ra bùa hộ mệnh răng thú kia, quơ trước mặt cậu ấy, nói: “Lẽ nào cậu không phải đang tìm cái này sao.”

Đao Phong thấy bùa hộ mệnh kia, đầu tiên là sững sốt hồi lâu, sau khi hiểu ra tôi vừa rồi trêu chọc cậu ấy, liền quay đầu không thèm nói thêm gì nữa.

Tôi dõi theo khuôn mặt lạnh lùng của cậu ấy nhìn một lát, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao không muốn nói cho tôi biết cậu đến đây tìm cái bùa hộ mệnh này.”

Cậu ấy im lặng không đáp, tôi liền tiếp tục hỏi: “Bởi vì là đồ của tôi cho cậu? Cậu đang xấu hổ.”

Rốt cuộc bị tôi ép nóng nảy, Đao Phong nhú mày nhìn về phía tôi, nói: “Không phải.”

“Vậy thì vì cái gì.”

“Không vì sao cả.”

Tầm mắt Đao Phong từ trên mặt tôi đảo qua, cuối cùng dừng lại ở bùa hộ mệnh trong tay tôi, ánh mắt kia quá mức phức tạp và yếu đuối, rốt cuộc tôi nhìn mà đau lòng.

“Được rồi.” Tôi thở dài, cầm lấy tay trái của cậu ấy đem bùa hộ mệnh bỏ vào lòng bàn tay cậu ấy, nói: “Rõ ràng cũng rất quan tâm đến tôi, vì sao không thể nói thẳng chứ, nếu cậu nói rõ ràng, tôi cũng sẽ không ép cậu như vậy.”

Tôi hiếm khi dịu dàng đối xử với một người như vậy, Đao Phong lại không hề cảm kích, cậu ấy cầm bùa hộ mệnh trong tay, xoay người rời đi, dáng vẻ cúi đầu kia càng giống như đang trốn tránh.

Tôi nhú mày, thừa dịp cậu ấy không chuẩn bị, một tay lôi cậu ấy vào lòng, sau đó hai tay dùng sức kèm ở hông cậu ấy, thấp giọng nói: “Cầm đồ liền muốn đi?”

Đao Phong bị một loạt động tác của tôi làm cho chân tay luống cuống, sau khi phản ứng kịp lập tức nói: “Buông tay.”

Tôi thấy vẻ mặt cậu ấy mang theo chút mờ mịt và khó hiểu, đoán rằng cậu ấy có thể chưa từng qua lại với con gái, cho nên đối với những việc này biết rất ít, có thể sẽ còn cho rằng tôi đang chọc cậu ấy, vì vậy hỏi vội: “Đao Phong, cậu có từng quen bạn gái chưa?”

Đao Phong thoáng sững sốt, không hiểu tôi hỏi như vậy là có ý gì, nhưng vẫn thành thật đáp: “Chưa hề.”

Nghe được hai chữ này, trong lòng tôi nhất thời vui vẻ, nghĩ đến Đao Phong lớn hơn tôi hai tuổi, nhưng lại chưa từng chạm qua phụ nữ, e rằng vì lý do thân là thế gia trộm mộ, luôn bận

rộn không phân thân ra được. Vì vậy tôi suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Cậu từ mấy tuổi thì bắt đầu trộm mộ?”

“... 15 tuổi.” Đào Phong theo bản năng trả lời xong, phát hiện tư thế của hai chúng tôi không đúng, liền giơ tay trái muốn đẩy tôi ra.

Tôi làm sao có thể cho cậu ấy cơ hội, hai tay dùng chút sức, khiến cơ thể cậu ấy dán chặt lấy tôi, sau đó đầu hơi nghiêng, liền cưỡng hôn đôi môi mỏng vì kinh ngạc mà hơi hé mở kia.

Bởi vì đụng chạm ở khoảng cách gần, cơ thể Đào Phong cứng ngắc, tay trái đẩy tôi cũng ngừng lại.

Tôi lập tức cảm thấy mỹ mãn, một tay ôm chặt hông của cậu ấy, một tay chậm rãi dờ lên, cắm vào giữa những sợi tóc đen kia, đỡ lấy cậu ấy từng chút làm sâu thêm nụ hôn này.

Khi Đào Phong rốt cuộc đã tỉnh táo, tôi đã dây dưa với đầu lưỡi mềm mại của cậu ấy ở trong miệng cậu ấy nghiền ép tàn sát bừa bãi, sức lực và chiều sâu mạnh mẽ kia khiến bản thân tôi cũng có chút không chế không được.

Hô hấp của Đào Phong càng ngày càng nặng nề, tròng mắt đen của cậu ấy co lại, hai tay đặt trên vai tôi muốn đẩy tôi ra, lại bị tôi dùng sức liếm mút khiến toàn thân khẽ run, mãi đến khi tay tôi không thành thật vói vào bên trong, cậu ấy mới tỉnh mộng hung hăng đẩy tôi ra.

Bởi vì dùng sức quá mạnh, tôi bị đẩy suýt nữa ngã xuống, Đào Phong cũng thân hình chới với lui về sau hai bước.

Cậu ấy liên tục thở hổn hển, vừa chùi mép miệng đang chảy nước miếng, vừa không dám tin nhìn tôi.

Tôi bị cậu ấy nhìn mà trong lòng như nhũn ra, nhớ lại động tác trúc trắc vừa rồi của cậu ấy, liền cười lau khóe miệng, nói: “Còn muốn che giấu cái gì, cậu một chút cũng không ghét tôi hôn cậu, cảm giác vừa rồi rất tốt, không phải sao...”

Đào Phong nhú mày, khi tôi đến gần tay phải vô thức nắm chặt.

Tôi sợ cậu ấy làm bị thương chính mình, vội bước nhanh tới nắm lấy tay cậu ấy, châm chọc nói: “Đào Phong, tôi thích cậu, thực sự, chính là loại thích đó, tôi biết cậu cũng thích tôi, tôi nghĩ, chúng ta có thể...”

Đào Phong cắt ngang lời tôi, trong thanh âm trầm thấp lộ ra chút lạnh lùng cứng rắn: “Cho nên anh nói sẽ giúp tôi...”

“Cái gì?”

“Khốn nạn.”

“Đừng!”

Đột nhiên bị Đào Phong một quyền đánh tới mặt, tôi một chút chuẩn bị cũng không có, lập tức bị đánh ngã trên mặt đất, nhìn cậu ấy chạy vào trong bóng tối, tôi trừng mắt nhìn, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Ồi chào...” Tôi sờ chỗ bị đánh, đau đến hít ngược một hơi lạnh, hoảng hốt nghĩ, Đào Phong dường như dùng tay phải, xem chừng thật sự giận điên rồi...

Song câu nói kia của cậu ấy “Cho nên anh nói sẽ giúp tôi” là có ý gì, chẳng lẽ cậu ấy cho rằng trước đây tôi đồng ý giúp cậu ấy giết chết Đào Uyên, là muốn cùng cậu ấy làm loại chuyện đó?

Buồn bực ngồi xếp bằng dưới đất, tôi xoa mặt, nhớ lại loại cảm giác vừa rồi khiến tôi rung động, không cam lòng ai oán nói: “Mẹ nó giống chỗ nào chứ...”

Tôi bây giờ cơ bản đã có thể khẳng định, Đào Phong không phải là có ý với tôi, cậu ấy chỉ quan tâm tôi, mới khiến tôi hiểu lầm, mà tôi rõ ràng cũng chỉ vì chút biểu hiện trước mắt đó, cái gì cũng không có mà cường hôn cậu ấy, khó trách cậu ấy lại nghĩ đến phương diện không tốt.

Tôi thầm mắng một tiếng mẹ, tuy rằng tự trách mình cách thức làm sai, nhưng không hối hận vừa nãy đã hôn Đào Phong, nói thật, cảm giác kia thật sự rất mỹ diệu, đặc biệt là cơ thể ấm áp và run rẩy của Đào Phong, khiến tôi mềm lòng đồng thời càng muốn hung hăng bắt nạt cậu ấy. Cũng khiến tôi triệt để hiểu rõ, bản thân đối với khái niệm nam nữ thật sự rất mơ hồ, hôn đàn ông không phải chuyện khó có thể tưởng tượng, tôi không biết đây là vì người đàn ông tôi hôn là Đào Phong, hay vì bản thân tôi chính là như vậy.

Nhưng nếu đã xác định suy nghĩ trong lòng, đồng thời hiểu rõ Đào Phong không hề biết quan hệ nam nữ, vậy tôi sẽ tranh thủ mau chóng bắt cậu ấy lại, bằng không để cậu ấy tiếp xúc với phụ nữ nhiều, không khéo liền bị gạt chạy mất, tôi đây chẳng phải lợp bắt cấp hại sao.

Suy nghĩ, tôi liền chống tay xuống đất, đứng dậy chậm rãi đi về.

Chương 63

Chờ đến khi tôi trở lại hang động, Đào Phong đang ngồi dựa bên vách đá không mặn không nhạt trò chuyện cùng Sở Ván Thiên, tôi bởi vì lo lắng Đào Phong sẽ cảm thấy xấu hổ, cho nên cố tình dạo quanh bên ngoài vài vòng, ai ngờ lúc gặp được cậu ấy, cậu ấy lại vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhất thời khiến tôi cảm thấy ỉu xiu.

Đào Phong ôm hắc miêu mặt không chút thay đổi ngồi đó, tôi muốn qua đó lại sợ cậu ấy chê tôi phiền, đành phải chọn một chỗ không gần không xa ngồi xuống, thuận tiện lấy ra một cái bánh quy trên chộc mèo nhỏ.

Sở Ván Thiên thấy bầu không khí giữa tôi và Đào Phong không đúng lắm, liền cười hỏi: “Cậu đã đi đâu vậy, sao cả buổi mới về, tôi còn tưởng rằng cậu bị quỷ tha đi mất rồi.” Nói rồi nhìn thấy vết bầm bị Đào Phong đánh trên mặt tôi, ồ một tiếng nói: “Mặt cậu bị sao thế này, bị ai đánh?”

Nói xong, ông ta cũng tự hiểu lời này dư thừa, liền im bặt, dưới rãnh sâu này ngoại trừ ba người chúng tôi thì không còn ai nữa, nếu không phải ông ta đánh thì chỉ có thể là Đào Phong.

Tôi liếc nhìn Đào Phong, thấy cậu ấy không phản ứng chút nào, đành phải quay lại trả lời: “Không có gì, vừa nãy đi dạo mất mũi kèm nhem, không cẩn thận té lộn mèo một cái...Đập đầu lên đá.”

Nghe vậy, Sở Vấn Thiên không phúc hậu bắt đầu cười ha ha, nói: “Như vậy chắc phải té ghê lắm đây, cố sống cố chết mà đập đầu xuống hả?”

Khóe miệng tôi giật một cái, tiếp tục nói: “Gần đây nghiên cứu Thiết Đầu Công, không cẩn thận nhìn nhầm mới đập lên mặt, đáng tiếc tảng đá kia không cảm kích, đập mặt tôi rồi vẫn không chịu đi theo tôi.”

“Ồ...” Sở Vấn Thiên sờ cằm, suy tư nhìn hai chúng tôi, sau cùng vỗ đùi nói: “Người ta không muốn theo cậu, chỉ có thể là do bản lĩnh cậu chưa đủ, việc này nói sau đi, ta thấy thằng nhóc Đào gia này cũng đã khôi phục không sai biệt lắm, chúng ta thu dọn rời khỏi đây thôi, sớm giải quyết chuyện ở đây sớm ra ngoài, cậu cũng có thể tập trung theo đuổi tảng đá của cậu cho tốt đúng không.”

“Dạ.” Tôi nghe ra ý tứ trong lời nói, lại thấy ông già này không ngừng nháy mắt với tôi một trận, liền nhìn chằm chằm Đào Phong nói: “Nói cũng phải, xem ra đúng là tôi không có bản lĩnh...”

Đào Phong không biết có nghe ra ám chỉ của chúng tôi không, chỉ đứng dậy đi qua một bên cầm ba lô lên, lặng lẽ đi ra ngoài.

Nhìn loại tình cảnh này, Sở Vấn Thiên lắc đầu đi tới vỗ vai tôi, nói: “Không ngờ rằng thanh niên bây giờ thoáng như vậy, nếu ở thời chúng ta... Ôi, tóm lại thằng nhóc cậu phải cố gắng, tiếp tục như vậy cậu sẽ bị cậu ta ăn sạch.”

Tôi làm sao không muốn cố gắng, nhưng tên kia căn bản ngay cả cơ hội cố gắng cũng không chịu cho tôi...

Nghĩ vậy, tôi buồn bực gật đầu, xóc ba lô của mình lên, đi theo ra ngoài.

Bây giờ suy nghĩ một chút, đối phó với loại hình như Đào Phong, quả thực không thể nương tay, càng không thể chờ cậu ấy chủ động, không thì dù cho đến ngày tận thế, tôi cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn yêu thầm, muốn cho cậu ấy hiểu rõ tâm ý của tôi, vậy tôi chỉ có thể ngựa không ngừng vó truy đuổi, quấy rầy, cứng mềm vừa đâm vừa xoa, mới có thể một lần bắt được.

Trước kia Đào Phong đã bị động tiếp nhận nụ hôn của tôi như vậy, không phải cậu ấy nội thương thêm ngoại thương, đang ở tình trạng yếu đuối hiếm thấy, mới có thể để tôi có thừa cơ hội, nếu để cậu ấy khôi phục nguyên khí, tuyệt đối không thể nào làm thế nữa. Song mặc dù ở phương diện tài nghệ tôi không sánh bằng cậu ấy, nhưng ở phương diện tình cảm coi như hoàn toàn khác nhau, Đào Phong đơn thuần tựa như tờ giấy trắng, bất luận là màu sắc gì cũng có thể đơn giản nhuộm thấm cậu ấy, miễn là tôi kiên trì nắm bắt cơ hội, không lý do gì lại thất bại.

Xem tình hình trước mắt, trước phá xóa bỏ hiểu lầm của Đào Phong với tôi, để cậu ấy hiểu tôi không phải người bạ đâu nói đấy như vậy.

Tôi vẫn cho rằng tình yêu chỉ có người trưởng thành mới có tư cách nói tới, chỉ có thể có trách nhiệm với gia đình người thân và người yêu, mới có tư cách nói yêu, yêu là một loại hạnh phúc, càng là một loại trách nhiệm. Cái gì mà anh yêu tôi tôi yêu anh, chết đi sống lại nín nín kéo kéo những thứ thời trung học đại học này, nói trắng ra căn bản không thể coi là tình yêu, chỉ có thể xem như là thích mà thôi, trong phim ảnh tiểu thuyết những tình cảm tuổi trẻ kia, sớm đã không phải thứ mà quá tuổi như tôi còn có thể si mê.

Mà tôi nếu đã nhận định Đào Phong, thì đã chuẩn bị gánh vác phần trách nhiệm này, tôi sẽ không hối hận, lại càng không để cậu ấy hối hận.

Đi sau cùng, chậm chậm làm rõ ràng suy nghĩ, đợi đến khi tới trước cánh cửa đồng thau kia, tôi hoàn toàn như trước đây đứng bên cạnh Đào Phong, nói với Sở Vấn Thiên: “Ông có chắc chắn mở được cánh cửa này không?”

Sở Vấn Thiên giơ tay lên gọi quỷ nô ra, gật đầu nói: “Yên tâm, mềm không được thì cứng cậu động thủ đi.”

Tôi nhìn khuôn mặt thản nhiên này của ông, biết ông tất có biện pháp, liền gọi Tiểu Hải ra, bảo nàng dọn dẹp mấy khối đá lớn cản trở trước cửa.

Tiểu Hải thuận lợi làm xong, chúng tôi đến trước cửa, tỉ mỉ quan sát đủ loại hoa văn đồ án trên cửa.

Sở Vấn Thiên thử gõ những đồ án quỷ dị này một cái, thấy cánh cửa đồng như trước không chút nhúc nhích, liền ra hiệu cho chúng tôi lui về phía sau, tiếp đó chỉ cho quỷ nô đáng vẻ tướng quân kia cánh cửa.

Quỷ nô dưới chỉ thị của Sở Vấn Thiên, từ sau lưng rút ra một thanh đại đao lưỡi rộng dài hơn một thước, sau đó nhìn cũng không thèm nhìn hướng cánh cửa đồng kia chém tới.

Chỉ nghe keng một tiếng thật lớn, cánh cửa đồng kín kẽ kia vậy mà lại bị chém vỡ ra từ chính giữa, sức mạnh khổng lồ chấn động đến vách công đá run lên một cái, một luồng quỷ khí phun ra ngoài khi va chạm, khiến chúng tôi đều lui về sau một bước.

Tôi lau mồ hôi lạnh, khoe miệng co rúm nói: “Chết tiệt, đây chính là biện pháp ông nói?”

Sở Vấn Thiên không trả lời, chỉ cười đi tới một cước đá văng cánh cửa hư kia, giơ tay lên hô: “Đi thôi, biện pháp đều là do người nghĩ ra, đạt được mục đích là được.”

Tôi đỡ trán, đột nhiên cảm giác được mình đã đưa ra một quyết định sai lầm, Sở Vấn Thiên này quả thực phóng khoáng ngang ngạnh không biết sợ, nhưng phóng khoáng quá mức, cũng không phải chuyện tốt gì. Chỉ ít đối với loại văn bối như tôi và Đào Phong mà nói, cẩn thận mọi bề mới là thượng sách.

Sở Vấn Thiên dường như nhận thấy được lo lắng của tôi, dưới chân khựng lại, kề sát bên tai tôi dễ dàng nói: “Thằng nhóc cậu nghĩ nhiều quá rồi, yên tâm đi, theo tôi cậu và anh bạn nhỏ này của cậu có thể yên tâm gối đầu vô ưu, chú bảo vệ các cậu không xảy ra chuyện gì đâu, đừng quên, ta cũng họ Sở.”

Tôi thoáng sững sốt, thầm nghĩ cái này cũng đúng, là một người nắm giữ Phong Quỳ thuật đến vô cùng nhuần nhuyễn, còn gì đáng sợ chứ, nếu tên Đào Uyên loại cấp bậc đó sang đây, tôi và Đào Phong đại khái cũng có thể ngồi bên cạnh xem cuộc vui nha.

Đào Phong nhìn tôi và Sở Vấn Thiên kề vai sát cánh bộ dáng hai anh em tốt, trên mặt lạnh lùng không có bất kỳ gợn sóng nào, cậu ấy đặt mèo đen trên vai, xoay người chậm rãi đi vào mộ đạo bên trong cánh cửa.

Tôi vội ho một tiếng, cùng Sở Vấn Thiên liếc nhau một cái, tiếp đó giả vờ thờ ơ đi theo sau Đào Phong.

Đào Phong bây giờ ngoại trừ tay phải được tôi băng bó cực kỳ chặt chẽ, toàn thân cao thấp nhìn không ra chút khác thường, song tôi vẫn có thể cảm giác được cậu ấy đang cứng rắn chống đỡ. Mà đối diện chúng tôi bây giờ là địa cung sâu không lường được, tôi cũng không có khả năng qua đó ôm cậu ấy nói đừng cậy mạnh tất cả giao cho tôi, vậy không hợp với Đào Phong cũng không hợp với tôi, nếu tôi thật sự làm vậy, phỏng chừng cậu ấy càng muốn một quyền đánh tôi bay đến Iraq.

Tôi gãi đầu, nghĩ thầm hôm nay chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy, ít nhất trước khi sống sót rời khỏi đây, bất cứ ai trong chúng tôi cũng không thể mềm yếu, tôi đã thế, Đào Phong càng phải như thế, cậu ấy chưa bao giờ kém hơn so với tôi.

Cũng không biết chú và Kỷ Tuyên rốt cuộc đi đâu, việc cấp bách bây giờ, phải theo tụ họp cùng họ trước mới được.

Tôi nhú mày, bỗng nhiên ý thức được tai họa ngầm của chúng tôi bây giờ kỳ thực đặc biệt nhiều, trước không nói Đào Uyên bất cứ khi nào cũng có thể theo kịp kia, Đường Ninh coi như đến giờ cũng chưa lộ diện kia cũng đủ để chúng tôi ăn hành, huống chi còn có Hạng Văn đã được cứu đi?

Trực giác nói cho tôi biết, quan hệ của ba người họ không cạn, rất có thể là trước khi tiến vào Hoàng Kim thành đã hợp tác rồi, bằng không thì cũng sẽ không có một màn sau này trong điện dưỡng sinh kia.

Đang đi tiếp, Đào Phong thỉnh linh ngừng lại, thời điểm cậu ấy quay đầu, tôi đang dùng trao đổi ánh mắt cùng Sở Vấn Thiên, không ngờ vừa vặn bắt gặp, không thể làm gì khác hơn là lúng túng cười nói: “Sao?”

Đào Phong liếc mắt nhìn tôi, quay đầu sang một bên, khẽ nói: “Phía trước là ngã ba.”

“Ừm.” Tôi dời mắt khỏi người cậu ấy, sau đó mới nhìn về phía ngã ba kia, phát hiện hai ngã rẽ này cũng không có chỗ nào đặc biệt, vì vậy đáp: “Đi bên trái đi, không được thì trở lại.”

Đạo Phong nghe xong cũng nhướn mày, nói: “Hai bên đều có tiếng động.”

“Tiếng gì?”

“... Tiếng người.”

“Tiếng người?” Tôi ngạc nhiên nói: “Ở đây ngoại trừ ba chúng ta còn có những người khác? Có phải là chú không.”

“Hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao.” Sở Vấn Thiên không thèm để ý chút nào sải bước đi tới, hướng ngã ba hô: “Có ai không.”

Tôi bị tiếng thét trung khí mùi phần này của ông thoáng cái chấn động, lập tức nghe được ngã rẽ bên trái truyền tới giọng nữ quen thuộc: “Là Sở Dương và Đạo Phong sao? Chúng tôi ở đây, mau tới đây!”

Nghe được thanh âm này, tôi và Đạo Phong đều thấy trước mắt sáng lên, tôi mừng rỡ nhìn Sở Vấn Thiên nói: “Đúng là Kỷ Tuyền, họ chắc chắn ở bên trong, đi nhanh lên thôi.”

Sở Vấn Thiên trên dưới quét nhìn tôi, dùng giọng nói nghiến ngấm nói: “Cậu nhất định phải đi bên này?”

Tôi không để ý đến ngữ điệu kỳ quái của ông, cho rằng ông muốn trêu chọc tôi, vội hỏi: “Xác định nhất định và khẳng định, đi thôi!”

Nhưng tôi vừa cất bước, chợt nghe mộ đạo bên phải truyền tới một thanh âm khác, thanh âm kia hồn hậu thô kệch, giống như lo lắng cảnh báo chúng tôi: “Đừng qua đó! Bên kia là giả, chúng tôi ở đây, mau tới đây!”

Lần này tôi triệt để ngây ngẩn cả người, bởi vì thanh âm bên phải kia không phải ai khác, chính là chú, thế nhưng vì sao chú và Kỷ Tuyền không ở cùng một mộ đạo, lại đều bảo họ bên kia sau đó bảo chúng tôi qua đó?

Suy xét một lát, tôi và Đạo Phong nhìn nhau đồng thời nói:

“Hai bên đều có quỷ!”

“Không thể qua đó.”

Sở Vấn Thiên nhìn hai chúng tôi, cười ha hả: “Đương nhiên không thể qua đó, rõ ràng người kêu là ta, bọn họ lại gọi tên của hai cậu, rõ ràng cho thấy là bẫy rập mà thôi.”

Tôi nghĩ tới bản thân vừa nãy kích động thiếu chút nữa vọt vào, ngượng ngùng gãi đầu nói: “Tôi cho rằng thật là chị Tuyền, kích động liên không suy nghĩ nhiều... Nhưng lần này hay rồi, hai bên đều không thể đi, chúng ta làm sao bây giờ?”

Đạo Phong liếc mắt nhìn mộ đạo sâu thẳm tối đen, ra hiệu chúng tôi chớ lên tiếng, sau đó nói: “Bọn họ đã qua tới rồi, e rằng hai mộ đạo này thông với nhau.”

Theo thoai âm của Đạo Phong rơi xuống, trong mộ đạo không lâu sau liền truyền tới một trận tiếng bước chân chậm chạp, tiếng bước chân kia cực kỳ đều đặn, như là người hai bên mỗi bước đều tính toán rồi mới bước vậy, hoàn toàn nhất trí nhịp bước, càng khiến người ta cảm thấy quỷ dị...

Chương 64

Giữa mộ đạo tôi tắm lạnh lẽo, tiếng bước chân nặng nề kia càng ngày càng gần, từng chút từng chút một tựa như giẫm lên tiếng lòng, mắt thấy sẽ đến tới trước mặt chúng tôi.

Tay tôi sờ lên quân đao bên hông, thở sâu thấp giọng nói: “Loại nơi chốn này không thể nào có thứ gì lợi hại, phỏng chừng chỉ là tiểu nhân vật.”

Sở Vấn Thiên liếc mắt nhìn tôi, cười nói: “Cùng ta đi sẽ không đụng phải thứ gì lợi hại.” Ngụ ý dù có thứ gì trong mộ thì vào mắt ông ta đều là tiểu nhân vật.

Nghe được câu này, tôi lập tức đem tay bỏ xuống, giả vờ như ban nãy mình chưa hề nói gì.

Lúc này thứ trong mộ dưới ánh đèn mắt sói dần dần lộ ra mặt mũi thực, chúng tôi nín thở tập trung quét mắt nhìn vào cái thứ người không ra người quỷ không ra quỷ kia, khi nhìn ra họ là một nam một nữ, tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, khi thấy sau lưng họ còn đeo một cái hộp gỗ lớn, tôi lại căng thẳng.

Một nam một nữ này thân hình khô héo, rất giống thầy ma trong Resident Evil, chỉ có điều vật liệu rách rưới trên người họ chứng minh họ thuộc Trung Hoa cổ đại. Họ tròng hốc mắt đen ngòm, cả miệng bị sợi chỉ đen thô vá kín lại, nhìn qua lồi thối lệch thếch. Mà cái hộp gỗ kỳ dị kia, trong mắt tôi chính là cơ quan ám khí hại người.

Chỉ tiếc tôi vừa phân tích xong tình huống trước mắt, thanh âm của chú và Kỳ Tuyền liền từ trong hộp gỗ sau lưng một nam một nữ truyền ra, tôi sững sốt, bấy giờ mới hiểu ra công dụng chân chính của cái hộp.

Nhớ lại lúc chúng tôi mới tiến vào địa cung, ở gần tượng thú Hồn Độn nghe được tiếng vọng cổ quái, nguyên lý đại khái giống hộp gỗ này đây, chúng không thể nào hoàn toàn không có cơ sở tạo ra thanh âm giống người, chỉ có thể phục chế và mô phỏng, nói cách khác chú và Kỳ Tuyền cũng đã đụng phải hai tên này, có lẽ chúng ở gần chỗ hai người nói chuyện, cho nên hai đứa nó có thể sử dụng cái hộp trên lưng mô phỏng ra thanh âm đồng dạng thu hút sự chú ý của người sống.

Hơn nữa chúng e rằng không chỉ có khả năng sao chép tiếng động đơn giản như vậy, chúng phải có hình thức tư duy nhất định, mới có thể tạo ra ngôn ngữ hợp lý để thu hút chúng tôi qua đó, cũng giống như phần mềm tổng hợp giọng nói đang hot hiện nay, thật không ngờ người xưa vậy mà cũng có thể tạo ra thứ cao cấp như vậy.

Ngay khi tôi đang suy xét nguyên lý của hộp gỗ, quý nô bên cạnh Sở Vấn Thiên đã rút đại đao xông tới, tôi cũng đành phải khoát tay, ra hiệu cho Tiểu Hải nhanh chóng qua đó hỗ trợ.

Hai con quý nô cấp bậc quý vương chống lại hai con thầy ma biết nói, ai thắng ai thua vừa nhìn đã biết.

Quý nô của Sở Vấn Thiên sức lực lớn vô cùng, một đao đã chém đứt ngang eo thầy ma, liên đới cái hộp trên lưng cũng bị đập vỡ tan tành, đao thứ hai dùng mặt đao, đem thầy ma bị chém thành hai khúc kia hất về hướng thầy ma số hai, Tiểu Hải khi di vật bay tới khéo léo né sang bên, trơ mắt nhìn hai thầy ma bị đập thành một đồng.

Chỉ có mỗi tướng quân quý nô ra mặt, vậy mà đôi nam nữ thầy ma ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

Sở Vấn Thiên làm như đã sớm quen với phong cách của quý nô nhà mình, một tay rút túi đứng phía sau chỉ cười.

Tôi nhìn cảnh tượng bột xương bay loạn cách đó không xa, “Ai nha” một tiếng sợ hãi che mắt, thở dài nói: “—— Quá hung tàn đó.”

Đao Phong thấy tôi giả vờ cột nã, nhắc nhở: “Ngô Mưu và Kỳ Tuyên hẳn là ở phía trước.”

Nghe vậy, tôi vội vàng chỉnh lại sắc mặt, nói với Sở Vấn Thiên: “Chú, không cần đánh nữa, đi thôi, người của chúng ta đang ở gần đây, phải nhanh đi theo tụ họp cùng họ.”

Sở Vấn Thiên biết tôi lo lắng cho bạn mình, liền gật đầu nói: “Hai đứa đi bên trái, ta đi bên phải, dù sao cũng thông nhau, đến phía trước gặp lại.”

Tôi cho rằng ông ấy sợ trong mộ đạo lại xảy ra biến cố, cho rằng tách ra có thể song song giải quyết hết, vì vậy không suy nghĩ nhiều đồng ý.

Chúng tôi tách ra ở ngã ba, tôi và Đao Phong đi vào mộ đạo bên trái, mộ đạo này cũng không rộng, nhiều lắm chỉ đủ hai người đi song song, hơn nữa rất sâu, giống như là vực sâu không đáy vậy, đi thế nào cũng không đến được đích.

Nhưng tôi biết đây là mộ đạo do con người làm vì hai bên vách tường nhẵn bóng không có bất kỳ trang trí nào, mới khiến con người sản sinh ra cảm giác đi tới chỗ nào cũng đều giống nhau, trên thực tế chúng tôi cũng không đi lâu.

Tôi nhân cơ hội kẻ bên Đao Phong, vừa đi vừa giả vờ nghiên cứu vách tường hai bên, sau đó kiếm đề tài nói: “Cậu xem hai bên này có thể có cơ quan không, sao trên tường một tí hình vẽ cũng không có.”

Đao Phong đã sớm chú ý tới điểm này, nghe được tôi hỏi, liền lắc đầu biểu thị bản thân cũng không biết.

Tôi lén liếc nhìn gò má cậu ấy, thấy đôi mắt đen của cậu ấy hơi rũ xuống, tóc đen tản mát, vẫn như cũ là vẻ mặt lạnh lùng, trong lòng khẽ động, dứt khoát to gan bắt lấy cánh tay phải bị

thương của cậu ấy, thấp giọng nói: “Đạo Phong, chuyện trước đó tôi hỏi cậu, cậu có thể đáp ứng tôi chứ.”

Đạo Phong khi tôi nắm tay cậu ấy liền đông cứng người, bước chân bắt đầu chậm lại, nhìn cũng không thèm nhìn tôi nói: “Đáp ứng anh cái gì.”

Tôi nghe cậu ấy nói vậy, mặc dù biết cậu ấy cố ý giả vờ không hiểu, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu, bởi vì tôi biểu hiện ngoài mặt tùy tiện, thật ra thì vẫn rất sợ cậu ấy sẽ từ chối tôi, nếu như là lý do từ chối nào khác tôi còn có thể tìm cớ càn quấy một phen, sợ là sợ Đạo Phong sẽ trực tiếp nói cậu ấy không thể tiếp nhận đàn ông, nói cậu ấy muốn lấy vợ sinh con nối dõi tông đường, vậy tôi sẽ thực sự không còn lý do gì quán lấy cậu ấy nữa.

Cái gì mà tình yêu có thể chiến thắng tất cả, chỉ cần yêu giới tính tuổi tác vân vân đều không thành vấn đề chứ, những lời vô nghĩa này ngay cả bản thân tôi cũng không tin, càng không thể nào dùng để thuyết phục Đạo Phong.

Nghĩ thế, tôi nhắm mắt làm liều, sờ lòng bàn tay Đạo Phong, sau đó chậm rãi cùng cậu ấy mười ngón đan xen, cách lớp băng gạc dày kia, vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ trên người cậu ấy.

... Nếu có thể vĩnh viễn như vậy thì tốt biết bao.

Thở dài, bàn tay quán băng của Đạo Phong khiến tôi nhận không được mềm lòng, ngón tay ma sát nhau cảm giác cũng thật khiến người ta động tâm, vì vậy giọng tôi thả nhẹ, khẽ nói: “Tôi nói tôi thích cậu, là nghiêm túc, Đạo Phong, không phải vì cùng cậu làm loại chuyện đó mới chịu giúp cậu, giúp cậu là vì chúng ta là anh em, hôn cậu là vì tôi thích cậu, yêu cậu, cậu... Cậu lại hiểu thành tôi lợi dụng lúc cậu gặp khó khăn lòng dạ tiểu nhân có mưu đồ khác... Vậy tôi cũng không còn cách nào. Tôi thích cậu, đương nhiên muốn cùng cậu làm loại chuyện đó, đương nhiên muốn cậu chấp nhận tôi, nhưng cho dù cậu không đồng ý, tôi cũng sẽ giúp cậu hoàn thành tâm nguyện, cho nên cậu không cần lo lắng, nếu thật không sự không được cậu cứ trực tiếp nói, để tôi chết một cách thống khoái...”

Nói đến đây, chính tôi cũng đã làm xong quyết định và chuẩn bị, tôi nghĩ cậu ấy có thể hiểu rõ ý tôi.

Đạo Phong nhất định là lần đầu tiên bị người ta tỏ tình trắng trợn như vậy, cậu ấy ngừng lại, đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, tôi có thể cảm giác được tay cậu ấy có dấu hiệu co lại, nhưng tôi không để cậu ấy được như ý, cố gắng nắm chặt lấy, vừa không để cậu ấy cảm thấy đau, vừa không để cậu ấy dễ dàng rút tay về.

Tôi và Đạo Phong cao xấp xỉ nhau, trong mộ đạo ánh sáng của đèn pin mắt sói tuy mờ tối, nhưng cũng đủ để tôi thấy vẻ mặt cậu ấy. Cậu ấy khẽ nhíu mày, dường như đang cố gắng tiêu hóa những lời tôi vừa nói, hoặc đang suy nghĩ hay phân vân.

Tôi thấp thỏm chờ đáp án của cậu ấy, nghĩ rằng nếu cậu ấy là đang do dự, thì chứng tỏ tôi có hy vọng, nếu cậu ấy đang suy nghĩ nên làm sao từ chối tôi, vậy thì có thể tôi hết đường rồi.

Song tôi tin, người như Đào Phong nếu thật muốn từ chối, sẽ không chần chừ như vậy, đã sớm cho tôi một đám để tôi rút xa, cậu ấy lại lộ ra vẻ mặt hoang mang, đã nói lên trong lòng cậu ấy cũng rất để ý tôi.

Quả nhiên, một lát sau Đào Phong liền xoay đầu lại, con ngươi đen sâu thăm nhìn thẳng tôi, nhìn đến mức tôi có chút ngượng ngùng.

“Thế nào.” Tôi lắp bắp, thận trọng hỏi: “Cậu nghĩ xong chưa?”

“Tôi...” Đào Phong há miệng, gật đầu lại lắc đầu, hai tròng mắt mang theo chút mờ mịt nói: “Tôi đã nghĩ xong.”

“Đã nghĩ xong...” Tôi sững sờ lặp lại ba chữ này, cảm giác mình đã bị phán quyết, đợi kết quả.

Tôi nhìn đôi mắt trong veo của Đào Phong, bỗng nhiên lại dâng lên loại kích động muốn hôn cậu ấy, không thể làm gì khác hơn là lúng túng ho khan một tiếng, sờ mũi nói: “Vậy, vậy cậu nói đi, sống hay chết chỉ dựa vào những lời này của cậu.” Tôi khẩn trương vô thức nắm chặt tay cậu ấy, chuẩn bị cho những gì xấu nhất: “Nếu không được...Chúng ta vẫn là anh em.”

Đào Phong nhìn tôi, môi mỏng hé mở, hồi lâu sau, bỗng nhiên nhỏ giọng nói: “Tôi... Thích anh.”

Tôi thoáng sững sờ, trong lòng lập tức nóng lên.

Giọng Đào Phong vốn trầm thấp từ tính, dễ nghe lắm, bây giờ mang theo chút sùng sùng và hồi hộp, nói ra càng như tiếng trời vậy, loại dáng điệu mờ miệng then thùng cùng sự kiên định trong giọng nói, cũng khiến tim tôi đập loạn, kích động không thôi, nhất thời lại có chút lúng túng.

Tôi theo bản năng siết chặt hai tay, nghĩ rằng Đào Phong nếu đã nói như vậy, thì chứng tỏ trong lòng cậu ấy cũng đã có dự định, cũng thân là đàn ông, tôi đại khái có thể hiểu rõ lo lắng và quyết định của cậu ấy, cho nên tôi miễn cưỡng khiến mình tỉnh táo lại, yên lặng chờ cậu ấy nói ra câu kế tiếp.

Đào Phong sau khi nói ra câu nói xấu hổ nhất kia, đại khái cảm thấy đã không còn câu nào mắc cỡ hơn câu vừa rồi nữa, vệt đỏ ửng trên khuôn mặt tuần tú thoáng thối lui một chút, sau đó mặt không gợn sóng thấp giọng nói: “Nhưng thích là thích, cũng không có nghĩa là tất cả, tôi còn rất nhiều chuyện phải làm... Hơn nữa không nhất định có thể cùng một chỗ với anh, tôi thậm chí không chắc có thể còn sống ra khỏi đây không, Sở Dương...”

“Tôi biết.” Tôi cắt ngang lời cậu ấy, hít sâu một hơi, đưa tay phải của cậu ấy lên đặt bên miệng hôn, vui vẻ cười nói: “Có mấy câu này của cậu là đủ rồi, tôi đều hiểu cả, sẽ không miễn cưỡng cậu, cậu chỉ cần để tôi theo bên cạnh cậu là được, tôi sẽ giúp cậu giải quyết những chuyện này, đến lúc đó cậu sẽ không viện cớ từ chối tôi nữa.”

Đào Phong bị tôi trách móc, sau khi thoáng sững sờ thì gật đầu, nói: “Anh hiểu là tốt rồi.”

Với tư cách là hai người đàn ông trưởng thành, trọng trách trên người tôi và Đào Phong đều không nhẹ, huống hồ hiện nay còn có chuyện phức tạp như thế chờ chúng tôi làm rõ, không chỉ là Đào Phong, dù là tôi cũng biết trước hết lấy đại cục làm trọng, song có câu nói kia của Đào Phong, tôi cũng đã biết nên làm thế nào, tôi có lòng tin cũng có năng lực giải quyết tất cả, hiện tại chỉ là vấn đề thời gian.

Tôi cong khoe miệng, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Đào Phong, trong lòng nhớ lại những lời làm cậu ấy khó mà mở miệng ban nãy, rốt cuộc cảm nhận được cái gì gọi là thỏa mãn.

Nói thật đây cũng chính là tính cách thẳng thắn của Đào Phong, lại gặp phải cái tên mặt dày mày dạn tôi đây, nếu không đổi thành bất kỳ một người phụ nữ nào nhỏ mọn ở mặt tình cảm có thể dễ dàng đùa giỡn chết tôi, tỷ như bạn gái trước của tôi...

Nhưng có điều không thể đặt chung họ với nhau để so sánh, bởi vì cô ấy là cô ấy, Đào Phong là Đào Phong, mà trong lòng tôi bây giờ chỉ có Đào Phong.

Nghĩ vậy, tôi kẻ sát bên tai Đào Phong, khẽ hôn vành tai mềm mại của cậu ấy một cái, mềm giọng nói: “Tôi muốn hôn cậu, lần trước hôn được phân nửa đã bị cậu đẩy ra...”

Đào Phong đỏ bừng mặt, nghiêng đầu sang bên nói: “Chờ ra ngoài đã...”

Tôi nghĩ cậu ấy hẳn cảm thấy tiến triển như vậy quá nhanh không cách nào thích ứng, vì vậy sẵn sóc ở phương diện trúc trắc và bảo thủ này của cậu ấy, nói: “Ừm, tìm chú và chị Tuyền trước, không biết họ thế nào.”

Ngoài miệng nói vậy, trong lòng tôi lại đang nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt Đào Phong, tuy không muốn thừa nhận, nhưng đúng là từ đó trở đi tôi đối với Đào Phong có cảm giác không giống nữa, đó hẳn không phải là tình yêu, chẳng qua đơn thuần bị cậu ấy hấp dẫn, luôn cảm thấy cậu ấy và những người khác không giống nhau, luôn cảm thấy muốn cùng cậu ấy trò chuyện nhiều hơn, chung quy không nhận được muốn thân cận, đây đại khái chính là điềm báo của tình yêu, là thứ tôi không không chế được.

Đào Phong có thể cũng như vậy hay không? Cậu ấy khẳng khẳng muốn tôi đồng hành cùng cậu ấy, lại hết sức bảo vệ tôi, lẽ nào chỉ vì đào mộ mà thôi? Việc này nói ra ai sẽ tin?

... Dù thế nào thì bỏ đây cũng không tin.

Tôi khoác lấy tay của Đào Phong, không chút hoang mang chậm rãi đi trong mộ đạo, có lẽ ở đây không có ai khác lại vô cùng ẩn khuất, Đào Phong cũng không đẩy tôi ra, mà yên tĩnh đi bên cạnh tôi.

Trong lòng tôi vui vẻ, đắc ý, bước đi bắt đầu không có mắt, không để ý dưới chân suýt té lộn mào, cơ thể nghiêng về phía trước vừa vặn được Đào Phong níu lại, trong miệng vẫn không nhận được mắng một câu: “Mẹ nó!”

Chẳng qua không ngờ tới trong mộ đạo thâm sâu lại yên ắng, hai chữ này của tôi nháy mắt nổi lên hiệu ứng dây chuyền, dẫn đến cả mộ đạo đều không ngừng vang vọng “Mẹ nó”.

Tôi cười hắc hắc, lúng túng gãi đầu, Đào Phong cũng cong khóe miệng, vẻ mặt vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Tôi nhìn cậu ấy cười dễ coi như vậy, trong đầu đột nhiên có một ý tưởng.

Vì vậy tôi buông cậu ấy ra, hai tay chấp bên mép thành hình phễu, lấy hết dũng khí rống lớn một câu: “Đào Phong tôi yêu cậu ——”

Một tiếng này rống mười phần phần khích, âm vang, khí xuyên núi rừng, rất có phong độ của một đại tướng, nhất thời chấn toàn bộ một đạo đều vọng lại năm chữ kia.

Tôi hài lòng thả tay xuống, nghiêng đầu liền thấy khuôn mặt tuần tú của Đào Phong đỏ bừng, hai tròng mắt mờ mịt luống cuống nhìn tôi, lại ngượng ngùng quay đầu đi, bộ dáng kia quả thực như nhẹ nhàng chạm đến mấu chốt trong lòng tôi.

“Sở Dương.” Hồi sau, Đào Phong trong tiếng vọng mang tên mình vô số lần miễn cưỡng mở miệng nói: “Trước đây không nhìn ra anh hóa ra lại lưu manh như vậy.”

“Quá khen quá khen, đối mặt với cậu tôi chính là lưu manh...” Tôi động tác dịu dàng nâng cằm cậu ấy, trên đôi môi mỏng mềm mại cố sức hôn một cái, sau đó híp mắt khàn giọng nói: “Chỉ nghe tôi nói một câu cậu đã đỏ mặt, vậy sau này nếu như tôi muốn ôm cậu, đi vào bên trong cậu, toàn thân cậu có phải cũng sẽ đỏ...”

Những lời này nói xong, Đào Phong ngay cả lỗ tai cũng đều đỏ chín.

Sau đó nữa...

Tôi liền bị hung hăng đánh một trận.

Đợi đến khi tôi ôm đầu đi theo Đào Phong cuối cùng đi ra khỏi mộ đạo dài đằng đặc này, không chỉ là Đào Phong, ngay cả tôi cũng đỏ chín.

Chỉ thấy cửa mộ đạo ba người đứng dàn hàng, họ cong mày híp mắt, vẻ mặt không có ý tốt nhìn chúng tôi, đồng thời cũng phát ra một loại thanh âm “Hắc hắc” hừ cười...

Chương 65

“Mọi, mọi người sao lại ở đây...” Tôi lúng túng vừa nói vừa vò đầu, suýt nữa cắn rơi mất lưỡi mình, nhìn ba người một biểu cảm “Chúng tôi đều nghe được rồi”, tôi liền hối hận sự lỗ mãng vừa rồi.

Lần này hay rồi, tình yêu vốn nên che giấu, triệt để biến thành bí mật mọi người đều biết. Đa mặt tôi dày thì không cảm thấy sao, chỉ sợ Đào Phong sẽ chịu không nổi.

Chị Tuyền thấy trông mắt tôi đảo qua đảo lại ba người họ, cười duyên một tiếng nói: “Ai du này, bạn Sở Tiểu Dương, bạn còn biết xấu hổ nữa không? Vừa nãy một tiếng kia thực sự là rống đến kinh thiên động địa đó.”

Chú hút thuốc híp mắt quan sát tôi, cũng cười không ngừng: “Bọn ta vốn đều đã đi ra khá xa rồi, nghe được câu “Tổ tình” kia của cậu lại vội vàng lao về, rồi đứng đây chờ xem kịch vui đây.”

Nghe xong lý do của chú, tôi rốt cuộc hiểu được, ba người này hóa ra cố tình chặn ở đây chờ tôi và Đào Phong mất mặt đi ra.

Quá xấu con mẹ nó xa.

Tôi không ngừng ho khan, không biết nên nói gì, mắt đảo qua chú và chị Tuyền, sau cùng dừng lại trên thân người chẳng hiểu tại sao lại xuất hiện ở đây.

Tôi chỉ vào người đàn ông kia hỏi: “Tên này sao cũng ở đây?”

Chú liếc mắt Hạng Văn Đồng đã bị trối thành cái bánh ú, thờ ơ nói: “Trước đó ở đường sinh điện bị tách khỏi Đào Phong, ta và Kỷ Tuyền liền bị thằng nhóc này cùng Đường Ninh truy sát, chẳng qua, hừ, ta dùng chút mảnh khóe, liền tóm được thằng nhóc này, con đàn bà Đường Ninh kia quá giảo hoạt, để ả chạy thoát.”

Chú ngoài miệng mặc dù nói dễ dàng, nhưng tôi biết chút “mảnh khóe” này của ông, tuyệt đối cũng vô cùng mạo hiểm, dù sao Đường Ninh và Hạng Văn đều không phải dễ đối phó, mà ông và Kỷ Tuyền hai người phối hợp lại có nhiều hạn chế.

Tôi gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy hai người có thấy một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi từ đây đi ra không?”

“Đàn ông bốn mươi tuổi?” Chị Tuyền lắc đầu, nói: “Không có, trừ hai người ra không thấy ai khác.”

“Không thể nào, đi còn chậm hơn chúng tôi, không đúng nha.” Tôi khó hiểu đi trở về mộ đạo nhìn một chút, lại cao giọng gọi hai tiếng, đáng tiếc không hề có bất kỳ hồi đáp nào, bất đắc dĩ đành phải nói với họ: “Phòng chừng còn chưa tới, chúng ta ở đây chờ ông ấy một chút.”

Đào Phong lại khoát tay nói: “Không cần, ông ấy nếu bây giờ còn chưa đi ra, đã chứng tỏ ông ấy cố ý tách khỏi chúng ta.”

Tôi cũng nghĩ đến điểm này, nhưng không tin lắm, nhưng Đào Phong đã nói ra rồi, tôi cũng không cần phải lừa mình dối người nữa.

Vì vậy tôi bất đắc dĩ gãi đầu, nói: “Vậy thôi, chúng ta đi, sớm muộn gì cũng có thể gặp mặt lần nữa.”

Chúng tôi dắt tù binh Hạng Văn, vừa đi vừa trò chuyện, tôi đem chuyện giết chết Đào Uyên lại đùng phải Sở Văn Thiên kể cho chú, trong đó đoạn cường hôn Đào Phong được tôi cố tình cắt

xén, chú cũng đem chuyện gặp Đào Uyên ở dưỡng sinh điện, sao đó được Đào Phong che chở chạy trước kẻ cho tôi, thế tôi mới biết Đào Phong vì sao một mình chống lại Đào Uyên.

Nhớ lại hình ảnh Đào Uyên hạ độc thủ ném Đào Phong xuống rãnh sâu, trên cổ tôi lại đổ mồ hôi lạnh, may mà Đào Phong mạng lớn, gặp được Sở Vấn Thiên, không thì chúng tôi bây giờ cũng không cách nào biết rõ tâm ý của đôi phương.

Nói vậy, Sở Vấn Thiên chính là ân nhân cứu mạng của tôi và Đào Phong, đại ân khó báo, chờ ra khỏi đây nhất định phải mời ông ấy ăn bữa cơm, thuận tiện tìm hiểu xem ông ấy rốt cuộc là ai trong Sở gia.

Chú nghe tôi nói, đối với Sở Vấn Thiên này cũng rất có hảo cảm, hết sức tò mò nói: “Cậu nói ông ấy là người của Sở gia, cậu lại chưa từng gặp ông ấy, thậm chí chưa từng nghe qua tên? Tại sao có thể có chuyện kỳ lạ thế được.”

“Tôi cũng khó hiểu điểm ấy.” Tôi nói: “Các gia đình họ Sở những năm gần đây tuy rằng không thường lui tới, nhưng tổng cộng cũng chỉ có bấy nhiêu người, căn bản không có khả năng có một ông chú tôi không quen biết như vậy, hơn nữa Phong Quý thuật của ông đã đến tình trạng xuất thân nhập hóa, lão Sở lại nói Sở gia đã lâu rồi không xuất hiện Phong Quý sư nào trâu bò.”

Nghe tôi nói xong, chân mày chú nhíu chặt, sau đó thấp giọng nói: “Tên 'Đào Uyên' giả kia cũng thế, tuy rằng từ thân thủ mà xem là người Đào gia, Đào Phong chưa từng gặp gã, hơn nữa gã còn ngụy trang thành đại ca của Đào Phong... Các cậu chẳng lẽ không nhìn ra hai người này đều có một đặc điểm chung sao?”

“Đặc điểm gì?” Tôi hỏi.

Đào Phong liếc mắt nhìn tôi, tiếp lời: “Cùng là nhân tài kiệt xuất trong nhà, lại không ai biết thân phận của họ.”

Chú gật đầu, tiếp tục nói: “Đúng vậy, còn nhớ hai tấm hình trong tay Đào Phong không, nói thật tôi bây giờ hoài nghi họ chính là mấy người còn sót lại năm ấy. Tôi trước khi tham dự chuyện này, trong nhà một trưởng bối chưa từng gặp mặt cảnh báo tôi phải cẩn thận người của những nhà khác, tôi tìm được Đào Phong, cũng là qua sự hướng dẫn của trưởng bối trong nhà, khiến tôi khó hiểu là vị trưởng bối chưa từng gặp mặt kia được che đầy bảo vệ vô cùng tốt, ngay cả tôi cũng không thể trông thấy chân thân của ông ta, hơn nữa ông ta chỉ bảo tôi điều tra rõ chuyện bảy mươi năm trước, nhưng không nói tôi biết bất kỳ manh mối hay tin tức nào. Còn có điểm quan trọng nhất, tôi căn bản không biết tên ông ta, trưởng bối trong nhà cũng không cho phép tôi hỏi dò, người này giống như đột ngột xuất hiện vậy. Giả thuyết Đào Uyên, Sở Vấn Thiên và vị Ngô gia kia chính là ba người trong bức ảnh, vậy bây giờ đã có thể khẳng định, mục đích của ba người họ giống nhau, mà chúng ta chẳng qua là quân cờ của họ, trong bức ảnh có năm người, bây giờ chỉ xác nhận ba, còn lại hai người có thể cũng đã sớm tham dự vào hay không, chỉ có chúng ta còn bị mù mờ không hay biết gì...”

Chú lần này phân tích cực kỳ thích hợp, cũng cực kỳ có lý, tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy bây giờ có cần thiết phải đem tất cả những việc mình biết nói rõ không, nếu không ba người chúng

tôi chẳng phải chết như thế nào cũng không biết sao. Chuyện này đã sớm không phải lợi ích mỗi nhà đơn giản như vậy, quan trọng nhất là mạng nhỏ của ba chúng tôi, mấy người không rõ lai lịch kia lợi dụng chúng tôi, không phải là muốn đạt được mục đích của họ sao, nếu đã như vậy, chúng tôi cũng không cần thiết ẩn theo chỉ thị của họ hành sự nữa, nói thẳng ra, chúng tôi cần dùng phương pháp của mình biết rõ chuyện này, triệt để vạch ra giới hạn với họ.

Tôi cho họ hay ý nghĩ của mình, họ cũng tỏ vẻ cùng chung suy nghĩ như vậy, mọi người đều là người có chủ kiến lại có năng lực, ai cũng không muốn thành quân cờ bị người điều khiển cuối cùng đánh mất tính mạng vô nghĩa.

Chú hút thuốc kéo sợi dây thừng trong tay nói: “Sở Dương cậu vốn chính là vì giúp chúng tôi mới tham dự vào, Đào Phong bây giờ cũng xác định là bị “Đạo Uyên” kéo vào chuyện này, hơn nữa vị không muốn lộ diện là tổ tông Ngô gia, ba chúng ta bây giờ là châu chấu trên cùng một sợi thừng, muốn thoát thân coi như khó lòng.” Nói rồi nhìn chị Tuyên: “Thân phận Kỷ Tuyên ngược lại có chút khó xử, nhưng nhìn thân thủ của cô, tôi thật không tin cô chỉ vì đồ vàng mã mà đến.”

Chị Tuyên nghe chú nói vậy, giơ tay lên vén mái tóc dài, không chút che giấu nói: “Tôi quả thật được người nhờ vả, giống với mục đích của các cậu, hiềm vì đạo đức nghề nghiệp, tôi không thể nói cho các cậu biết thông tin của người thuê tôi, chỉ cần tin tưởng tôi đứng về phe các cậu là được.”

Chú thở phào nhẹ nhõm, cũng càng thêm khẳng định một chuyện: “Như vậy có thể chắc chắn, người thuê Kỷ Tuyên cũng là một trong những người biết chuyện, ngầm lại còn sót gì không.”

“Còn sót cái gì.” Tôi lặp lại những lời này, đột nhiên nhìn thấy Hạng Văn, lập tức mở miệng nói: “Đường Ninh và Hạng Văn, hai người này hẳn không có liên quan đến chuyện này, nhưng cũng dính vào, phía sau bọn họ khó đảm bảo sẽ không có “Người biết chuyện” giật dây, cũng có thể hai người họ đại biểu cho hai người còn lại trong bức hình.

Hạng Văn nghe được những lời này của tôi cười giễu cợt, khinh thường nói: “Ta không biết các ngươi đang nói gì, dù sao thì ông đây cũng nhận được một món hàng, bảo tôi giữa mộ thất chính trong ngôi mộ này mang về một vật, về phần Đường Ninh, trước khi trộm tòa quý thành này ta căn bản không biết ả, các ngươi không cần đoán mò.”

Tôi hắc một tiếng, đi tới bên cạnh Hạng Văn Đồng vỗ đầu hắn nói: “Sao ngươi cái gì cũng bỏ ngoài miệng, nói gì cũng phun ra, cũng không nhìn xem xem chúng ta là địch hay bạn.”

“Là địch hay bạn có gì khác biệt.” Hạng Văn Đồng nhú mày tránh thoát tay tôi, không vui nói: “Các ngươi đều cá mè một lứa, ông đây làm xong chuyện này liền rút khỏi đây, tuyệt đối không rầy rà với chuyện của các ngươi nữa, các ngươi cũng đừng lẩn qua lẩn lại ta nữa, tốt nhất bây giờ tranh thủ thả ta đi.”

Tôi hứng thú nghe hắn nói, nghĩ thầm thằng nhóc này thực thẳng tính, có sao nói vậy, nói hắn không giả bộ, thà nói hắn căn bản lười giả bộ, hắn chỉ cảm thấy mình không liên quan đến chuyện này, muốn thoát thân, nhưng không biết mình đã lợi vào một vũng nước đục bao sâu

rồi, muốn thoát thân nào có dễ dàng vậy, dựa theo tính cách độc ác của Đường Ninh, có thể bỏ qua cho hắn hay không là cả một vấn đề.

Chú hiển nhiên cũng rất vừa mắt thằng nhóc này, cười híp mắt đe dọa: “Người nói tất cả chúng ta cùng Đường Ninh là cá mè một lứa, chúng ta làm sao có thể bỏ qua cho người, lát nữa đừng phải cơ quan ám khí gì, đem người đẩy ra trước làm lá chắn.”

“Mẹ kiếp.” Hạng Văn Đồng oán hận gất một tiếng, mắng: “Các người không phải người.”

Chị Tuyên bị Hạng Văn Đồng chọc ôm bụng cười như điên, cuối cùng ôm đầu hắn vào ngực mình, đồng thời dịu dàng nói: “Nhóc con rất có cốt khí đấy, còn dám mắng chửi người, ra ngoài theo chị chơi mấy ngày nhé?”

Lời này chị Tuyên vừa nói ra, khuôn mặt trắng nhỏ của Hạng Văn Đồng tức khắc liền đỏ bừng, tôi và chú liếc nhau, không nề mặt bắt đầu cười ha ha.

Sau khi cười xong chú lại dặn dò tôi, bảo tôi khi gặp lại Sở Vấn Thiên nhất định phải xem mu bàn tay ông ta có hoa văn hay không, nếu quả như thật có hoa văn, vậy cơ bản có thể khẳng định những người thân phận kỳ lạ này, đồng thời lại xuất hiện nghi vấn:

Mấy người họ rút cuộc có phải năm người còn lại năm đó không, nếu như đúng là vậy, vì sao không lần nữa liên thủ tiến vào quỹ thành, ngược lại tách ra hành động.

Người trong hai tám hình kia rút cuộc có phải cùng một nhóm hay không, nếu đúng vậy, họ làm sao có thể sống sót thời gian dài như vậy, nếu không phải, rút cuộc là ai giả mạo năm người kia, mục đích là gì.

Loại người như Sở Vấn Thiên tại sao phải để chúng tôi hỗ trợ điều tra rõ chân tướng, chuyện năm đó họ hẳn phải rõ ràng, nhưng khi tôi gặp được Sở Vấn Thiên, ông ấy dường như không biết gì cả, đồng thời cũng ở đây nóng lòng tìm kiếm manh mối.

Đao Phong hiển nhiên càng lưu ý đến người đàn ông giả mạo đại ca cậu ấy, cũng càng muốn biết đại ca cậu ấy hiện giờ rút cuộc sống hay chết.

Tôi chỉ có thể nói cho cậu ấy biết, chờ chuyện này giải quyết rồi, sẽ đi tìm đại ca cậu ấy ngay, mặc kệ Đao Uyên thật sống hay chết, tôi đều sẽ luôn theo cùng cậu ấy.

Những lời này của tôi là thì thầm bên tai Đao Phong, không ngờ vẫn bị chú nghe được, về mặt ông nhìn tôi có ý đồ đen tối khác, cười đặc biệt thâm trầm.

Chú có thể nghe được, Hạng Văn đương nhiên cũng nghe rõ mồn một, hắn khó hiểu nhìn tôi và Đao Phong, nói: “Mới đầu tôi nghĩ các người đùa giỡn, không ngờ các người thực sự...”

Tôi mặt mày thản nhiên gạt đầu với hắn, sau đó ôm đầu hắn xoa xoa, nói: “Người còn nhỏ, trẻ con đừng hỏi nhiều như vậy, biết thủ dâm thế nào là được rồi.”

Đáp lại Hạng Văn Đồng nhờ tôi một ngụm, mắng: “Cút mẹ người đi.”

Sau khi từ mộ đạo đi ra là một sơn động to lớn, bùn đất dưới chân xốp mềm, đi phía trên phải cẩn thận bị rụng xuống, xung quanh vắng vẻ u ám, ngoại trừ chúng tôi ra thì không còn vật sống nào. Đèn pin mắt sói trong tay chúng tôi bắn quét khắp nơi, tìm kiếm đường ra ngoài.

Dọc đường tôi hỏi chú và chị Tuyền, muốn biết họ có thái độ gì với chuyện của tôi và Dao Phong không, tôi vốn cho rằng làm nghề trộm mộ này, tư tưởng nhất định bảo thủ cổ lỗ sĩ, nhưng không ngờ chú không thêm đề ý chút nào phát phát tay, nói họ quanh năm lẫn lộn trên con đường này, chuyện gì mà chưa từng thấy qua, ly kỳ hơn cả chúng tôi cũng có, có ông chủ lớn cổ hủ nọ bề ngoài giả vờ thuận buồm xuôi gió, trong nhà thờ vợ ra ngoài nuôi tình nhân, kỳ thực âm thầm bao đàn ông, loại chuyện này trong mắt họ chẳng đáng là gì.

Chị Tuyền thì chỉ yêu cầu tôi đối xử tử tế với Dao Phong, không nói gì khác nữa.

Tôi nghĩ đại khái là vì chị là thân là phụ nữ, đối với phương diện tình cảm khá nhạy cảm, cũng khá chân thành, song tôi rất nhanh nói cho chị biết, tôi và Dao Phong còn chưa có gì cả, mới chỉ xác định tâm ý của nhau mà thôi, thật sự muốn có cái gì, vậy cũng phải đợi giải quyết những chuyện vụn vặt trước mặt này đã.

Chị Tuyền rất tin tưởng tôi và Dao Phong, nói nếu quả như đã giải quyết những chuyện này thật rồi, nhất định phải cho chúng tôi bỏ tiền đãi khách, ăn nhậu chơi bời một phen, tốt nhất có thể được đi nước ngoài du lịch một chuyến.

Tôi vui mừng nhìn chị Tuyền, không đành lòng phá tan ảo tưởng tốt đẹp của chị, ăn nhậu chơi bời thì không hề gì, đi nước ngoài thì có chút linh tinh rồi, rất rõ ràng, ông đây căn bản không có dư tiền vậy đâu...

Dao Phong nhìn ra tôi quần bách, cũng không nói gì, chỉ hơi cong khóe miệng, nghe tôi và chị Tuyền tán gẫu.

Sau khi xác định mục tiêu, chúng tôi tăng tốc, mong muốn đuổi đến mộ thất chính trước những người khác, chúng tôi cũng không biết trong mộ thất chính có thứ gì, lại biết thứ này có quan hệ trọng đại, hầu như tất cả mọi người đều chạy đến nó.

Tận cùng sơn động có một hành lang nghiêng xuống dưới, chúng tôi cố gắng ổn định cơ thể, chậm rãi đi xuống.

Hành lang thông hướng một đại điện rộng rãi, phần cuối đại điện là một cánh cửa sắt lớn, chúng tôi băng qua đại điện đi tới trước cửa sắt, nhìn điêu văn súc tích và gỉ sét loang lổ phía trên, suy đoán cánh cửa sắt này có cần dùng phương pháp đặc thù để mở hay không.

Dao Phong dùng tay trái không bị thương đẩy một cái, cửa sắt không chút suy suyền, cậu ấy liền lắc đầu tỏ ý cửa này nhất định dựa vào cơ quan để mở.

Cùng lúc đó chúng tôi cũng nghe được bên trong cửa sắt truyền đến từng đợt tiếng nổ đùng đùng, tiếng vang này đặc biệt lạ kỳ, nếu không biết đây là đang trong cổ mộ, tôi còn tưởng rằng trong đó có xe tăng hạng nặng đang chạy.

Chú lắng nghe thanh âm này, đưa mắt ngắm mấy tượng đá quý dị trong điện, chúng tôi muốn đi vào cửa sắt, phải biết rõ chuyện gì xảy ra với mấy tượng đá này trước đã.

Chương 56

“*L*ấy mấy tượng đá này ra, cơ quan không chừng giấu bên dưới.” Chú vòng quanh tượng đá nhìn mấy vòng xong, xác định bên ngoài tượng đá không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt, sau đó nói: “Nhưng không thể đi chuyển bậy bạ được, phải dựa theo trật tự hai mươi tám tinh tú trong đông cung Thanh Long, đem các mộc, kim, thổ, nhật, nguyệt, hỏa, thủy, lần lượt xếp đặt.

“Đông cung Thanh Long?” Tôi đi tới tượng đá chính giữa, phát hiện những tượng đá này đều khắc sinh long hoạt hổ, đường nét tuy rằng thô kệch đơn giản, nhưng cũng vẫn có thể coi như là một món hàng cao cấp, chúng theo thứ tự là giao, long, chôn, thổ, cáo, hổ và báo, tương ứng với với mộc, kim, thổ, nhật, nguyệt, hỏa, thủy mà chú nói, vừa vặn bảy cái.

Trong đó ngoại hình con hổ mềm yếu, chôn và cáo vẽ mặt gian xảo, hổ báo hung ác, giao long uy mãnh, toàn bộ nhìn trùng trùng đám người sống chúng tôi, tựa như đang cảnh cáo chúng tôi không nên manh động.

Chú thành thoi chẳng biết từ đâu lấy ra một điều thuốc, yên lặng hút, ông lại xác nhận bảy pho tượng đá một lần nữa, nói: “Không sai, cổ nhân đem hoàng đạo thiên khu phụ cận thiên xích đạo chia thành hai mươi tám khu vực. Mặt trăng mỗi ngày đi qua một khu, cũng chính là một đêm, hai mươi tám ngày kết thúc một chu kỳ, vì vậy liền có hai mươi tám tinh tú. Hai mươi tám sao lại chia làm bốn tổ, mỗi tổ bảy sao, dựa vào đông tây nam bắc bốn phương cùng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ bốn loại hình ảnh động vật tương phối, được gọi là tứ tượng. Trong mồ mả của Tăng Hầu Ất ở Tùy Châu thời Chiến Quốc, từng khai quật một nắp rương có sơn hình vẽ hai mươi tám sao, điều này chứng tỏ ngay từ thời Xuân Thu chiến quốc, hệ thống hai mươi tám tinh tú đã hoàn chỉnh.

“Hai mươi tám sao chia làm bốn tổ, cùng đông tây nam bắc bốn cung dùng tên tứ tượng đặt tương phối, mà mỗi sao lại dùng tên sao cùng chiếu theo thứ tự mộc, kim, thổ, nhật, nguyệt, hỏa, thủy cùng một động vật tương phối. Đông phương Thanh Long theo thứ tự là sao Giác, sao Cang, sao Đê, sao Phòng, sao Tâm, sao Vĩ, sao Kì, động vật tương ứng theo thứ tự là Giác mộc giao, Cang kim long, Đê thổ chôn, Phòng nhật thổ, Tâm nguyệt hồ, Vĩ hỏa hổ, Kì thủy báo... Các cậu xem có đúng hay không.”

Những lời chú nói âm vang hữu lực, từng chữ rõ ràng, chúng tôi dựa theo lời chú nhìn một vòng, quả thế.

“Nếu đã biết là tinh tú, vậy vấn đề sẽ dễ dàng hơn nhiều.” Tôi nhai nướu nói: “Dựa theo thứ tự sắp xếp lại chúng, phòng chừng cửa sắt này có thể mở ra. Nhưng mà nghe ý tứ trong lời chú nói, chúng ta bây giờ chắc là ở mặt Đông?”

Chú gật đầu, nói: “Trận tứ tượng này, chúng ta chỉ thấy được một trong số đó, ba tượng khác e rằng còn cách nơi này một đoạn nữa, không ngại mở cơ quan nơi này ra trước, xem phía sau cửa sắt rốt cuộc có gì, sau mới quyết định.”

Chú thân là quân sư đã nói như vậy, chúng tôi liền lập tức xóa bỏ băn khoăn, dưới sự chỉ huy của chú, đem bảy pho tượng đá dựa theo trình tự tinh tú lần lượt sắp xếp chỉnh tề.

Đao Phong tuy rằng không thể dùng tay phải, nhưng sức lực lớn hơn nhiều so với tôi và chị Tuyền, một mình cậu ấy có thể dễ dàng đẩy một pho tượng đá, trái lại tôi và chị Tuyền, đẩy một lần mà trán đầy mồ hôi không nói, thỉnh thoảng còn cần chú hỗ trợ.

Trái lại bạn học Hạng Tiểu Văn hai tay trói ngược, toàn thân buộc thành bánh tét kia, lại mặt dày nịnh hót đi giúp Đao Phong, hẳn không có nhiều sức lắm, tay lại bị trói, liền dùng sức cơ thể, vừa giúp vừa khẽ nói gì đó cùng Đao Phong, nhìn tôi nhe răng nhếch miệng nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể qua đó đập hấn một cước.

Nhưng vừa nghĩ tới thời gian của tôi và Đao Phong còn dài, Đao Phong lại phải đi tìm anh trai cậu ấy, trong lòng tôi lập tức kiên định không ít.

Tuy rằng Đao Uyên giả kia nói với Đao Phong rằng Đao Uyên chân chính đã chết, nhưng không loại trừ đây là cách nói dọa người ta mà thôi, biết đâu chỉ vì để Đao Phong đánh mất lòng tin, nên mới nói, trước khi thật sự xác nhận Đao Uyên chết, chúng tôi đều không thể từ bỏ hy vọng.

Đây là vì Đao Phong, cũng là vì bản thân tôi, muốn hoàn toàn bắt được Đao Phong, dùng phương pháp thông thường không được, tôi phải khiến cậu ấy hoàn toàn tin tưởng và dựa vào tôi, mới có thể không xa lìa không rời bỏ mãi mãi ở bên cạnh cậu ấy. Tục ngữ có câu lâu ngày sinh tình, tôi phải nghĩ biện pháp lâu dài trước, mới khiến Đao Phong sinh tình với tôi được đúng không?

Trong lòng tính toán, tôi vừa nghiêng răng đẩy tượng đá, vừa liên tiếp ném nhãn đao về hướng Hạng Văn.

Gã họ Hạng này biết quan hệ của tôi và Đao Phong, còn mặt dày quần lấy Đao Phong nói chuyện, hẳn rốt cuộc đang âm mưu gì.

Đợi đến khi tôi và Đao Phong xác định quan hệ, tôi nhất định phải viết tám bảng hiệu mỗi ngày nắm chặt trong tay, trên viết: Đây là bà nhà tôi, đàn ông và chó chó làm phiền, phụ nữ xin giữ khoảng cách mười thước, cảm ơn sự hợp tác.

Ồ, còn phải thêm một câu, ngoại trừ Loli...

(Loli là từ chỉ các nhân vật có ngoại hình hoặc tính cách giống các bé gái từ 12, 13 tuổi trở xuống.)

Sau khi chúng tôi hợp lực đem một pho tượng đá cuối cùng trở về vị trí cũ, cửa sắt quả nhiên phát ra một tràn tiếng âm vang, chúng tôi nhanh chóng đi tới chỗ cách cửa sắt ba thước đứng ngay ngắn, lắng lắng chờ đợi nó hoàn toàn mở ra.

Trong lúc tôi đi tới bên cạnh Đào Phong, hung dữ trừng mắt với Hạng Văn, đẩy hắn ra xa, sau đó hỏi: “Thằng nhóc kia vừa nãy không ngừng nói gì với cậu thế.”

Đào Phong nhìn tôi một cái, thấp giọng nói: “Không có gì.”

Tôi thấy nét mặt Đào Phong bình thường, không có vẻ gì không đúng, liền đoán được hẳn không phải là một vài lời không đúng đắn. Có lẽ trong năm người ở đây, ngoại trừ tôi và chú, thì không có ai không đúng đắn nữa, thằng nhóc Hạng Văn này có đáng ghét mấy, cũng không dám vì quan hệ của tôi và Đào Phong mà mở miệng quấy rầy cậu ấy đâu.

Đào Phong thấy vẻ mặt bất thiện của tôi, dứt khoát thành thật nói: “Hắn chỉ hy vọng có thể thả hắn đi.”

Tôi hiểu rõ gậy đầu, nghĩ thâm xem ra là tôi lo lắng nhiều quá. Tôi tuy không sợ kẻ khác dùng sắc nhãn dòm ngó tôi, nhưng chung quy lo lắng cho Đào Phong sẽ bị thương tổn, hoàn toàn quên mất thần kinh Đào Phong so với tôi còn kiên cường hơn, chẳng qua một lòng một dạ muốn bảo vệ cậu ấy cho tốt, hoàn toàn là cái loại nắm trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan kia.

Mà sự thật trước mắt chứng minh, nỗi lo này của tôi căn bản dư thừa.

Trong lúc đang suy tư, hai bên cửa sắt đã hoàn toàn mở ra, theo đó mà đến, là một vùng ánh lửa đỏ rực, cùng một tràng tiếng vang sột soạt.

Thanh âm quỷ dị kia ở phía sau chúng tôi, nghe vào giống như vô số côn trùng đang bò.

Tôi xoay người, lui về phía sau một bước hỏi: “Thứ gì tới đây.”

Đào Phong xua tay bảo tôi lùi vào trong cửa, nói: “Mau vào đi.”

Chúng tôi tiến vào trong cửa sắt, như trước cần thận quan sát tình huống bên ngoài, không bao lâu sau Đào Phong khẳng định nói: “Là Bách Túc trùng.” (Tiêu: Bách Túc trùng là trùng trăm chân)

Tôi vừa định hỏi Bách Túc trùng là gì, chú liền giải thích: “Cũng chính là quý danh của con rết.”

Đáy lòng tôi vô cùng kinh ngạc, giờ đèn pin bắn quét khắp nơi, quả nhiên ngoài cửa cách đó không xa lộ ra mấy cái đầu lớn đen xì, những cái đầu đen thui kia phát sáng, phía trước mọc một cái sừng nhỏ bọc lông nhung, hai cái kèm giờ cao trước người, phía dưới cơ thể to mọng là vô số chân đốt khớp rõ ràng, nhìn qua thật sự như quý danh con rết kia.

Những con rết to này chẳng chịt chồng chất lên nhau, người chen ta ta chen người, đứa nào cũng muốn vọt tới trước, rồi lại cố chấp duy trì một khoảng cách, không dám vượt quá nửa phần.

Tôi nhìn những thứ đen xì liên tục ngo ngoậy kia, da đầu ghê tởm ngứa ngáy, liền hỏi: “Sao chúng không dám sang đây?”

Chú lấy đèn pin gỗ cửa sắt bên cạnh một cái, nói: “Xung quanh cửa sắt có cốt thi phần, chúng không dám sang đây, hơn nữa mục đích của Bách Túc trùng không phải muốn ăn sạch chúng ta, chỉ là để phong kín đường lui, khiến chúng ta tiến vào trong cửa sắt, để xem trong này nhất định còn có cơ quan khác, đó mới là mục đích thực sự của Tứ Tượng trận.”

Nghe vậy, chúng tôi liếc nhìn nhau, tôi nói: “Vậy thì đi, nhìn số lượng những con trùng kia xem, phỏng chừng hiệu quả giống như kiến hành quân sa mạc không sai biệt lắm, bước một bước cũng sẽ bị chúng gặm thành bột xương, còn không bằng từ bên trong tìm biện pháp.”

Chị Tuyên nhìn bên trong, cau mày nói: “Ai biết trong đó có gì, sao mà lại đỏ như vậy.”

Tôi cũng tiếp lời: “Hơn nữa còn có tiếng của xe tăng.”

Chú trùng mắt liếc tôi: “Ồ đâu ra xe tăng, đi thử xem, đi qua đó nhìn một chút.”

Nhóm chúng tôi bốn người kéo theo một cái bánh tét, chậm rãi đi vào bên trong cửa sắt đỏ rực sáng bừng, càng tới gần bên trong, càng có thể cảm giác được một luồng khí nóng rực, đồng thời trong tai tiếng âm âm dần gia tăng, mãi đến lúc vang dội trong đầu.

Đi đến đây, tất cả bên trong cơ bản đều đã có thể thấy rõ, đó là một cây cầu cao vút bắc trên vực thẳm, toàn bộ cây cầu từ thiết nguyên chất hàn thành, mặt cầu được thứ gì đó đỏ rực dưới vực thẳm phản chiếu, không chỉ cây cầu, những vách khác ở đây cũng đều bao phủ một lớp hỏa quang ám trầm, mà phía trên đỉnh, thì lại ẩn sau trong bóng tối, nhìn không ra trong đó có thứ gì.

Cây cầu cách cửa sắt không tính là xa, chúng tôi đi lên cây cầu này nhìn quanh xuống phía dưới, phát hiện vực thẳm này sâu ít nhất mấy trăm mét, sương mù lượn lờ, phía dưới cuộn cuộn chảy thứ chất lỏng màu đỏ cam, bởi vì cách quá xa, những chất lỏng kia nhìn qua vừa giống nham thạch vừa giống nước thép, cân nhắc đến nơi này là trong cổ mộ, tôi nghĩ nước thép có khả năng lớn hơn.

Chú nhìn chất lỏng nóng hổi phía dưới, tấm tắc than thở vài tiếng, lắc đầu nói: “Không gian ở đây hữu hạn, nếu chúng ta ở trên cầu đụng phải cơ quan gì, nó chỉ cần chặn đường khi đến, chúng ta sẽ thật sự không còn chỗ để trốn.” Vừa nói vừa chỉ đầu cuối của cầu, nói: “Các cậu nhìn cái kia xem, có phải rất giống đầu rồng hay không, ta đoán chừng lối ra ở trong đầu rồng, qua đó tìm xem sao.”

Chú vừa dứt lời, cửa sắt khi đến liền âm âm một tiếng khép lại, tiếng vang đỉnh tai nhức óc, dọa tôi giật nảy mình.

Tôi lau mồ hôi lạnh, theo hướng tay chú chỉ nhìn lại, thấy đầu cuối cây cầu chỉ có đầu rồng khổng lồ chống đỡ, toàn bộ không gian tựa hồ thật sự chỉ có lối ra này mà thôi, liền quay đầu nói với chú: “Ngài chớ có xấu mồm nhé, vạn nhất thật để cho chú nói trúng nhảy ra một cơ quan, chúng ta lại thân trên cầu độc mộc, khẳng định phải nhảy xuống tắm hay sao.”

Chú cười lắc đầu, dẫn chúng tôi đến trước đầu rồng, lúc này tiếng xe tăng âm vang đã biến mất, tôi đang khó hiểu, liền thấy đầu rồng bắc lên một tảng đá lớn, miệng rồng há lớn, nhìn gần càng

lộ vẻ uy mãnh hung hãn, mắt rồng vuốt rồng râu rồng khuếch trương vô cùng, dường như đang hoan nghênh chúng tôi, hoặc như đang cười nhạo chúng tôi nhỏ bé.

Trong này tuy rằng khắp nơi có ánh lửa chiếu rọi, nhưng cũng không sáng sủa lắm, rất nhiều thứ đều che một lớp bóng mờ.

Tôi ngửa đầu nhìn đầu rồng, thoát thấy trong miệng rồng có một cụm bóng đen, vội vàng nói: “Đó là cái gì, trong miệng rồng hình như có thứ gì đó?”

Chị Tuyền giờ súng ngắm nhìn thoáng qua, nói: “Là một quả cầu, đại khái là trong miệng rồng ngậm trân châu.”

Chú gạt đầu, ngoắc nói: “Cầm dây thùng, chúng ta bò lên xem chút.”

Tôi kéo ba lô qua lục lọi, lắc đầu nói: “Không có, dây thùng tôi đã dùng trước đó rồi.”

Nhìn lại Đào Phong và chị Tuyền, cũng là kiểu “Cũng sớm hết rồi”.

Chú “haiz” một tiếng, xoay người đi tìm dây thùng của mình, mới nhớ tới lúc đối phó Hạng Văn và Đường Ninh chưa kịp thu hồi, đành phải thở dài nói: “Nghĩ biện pháp khác, không lên đó chắc chắn không được.”

Tôi nói thầm tôi cũng biết không được, ở đây mẹ nó một thứ như vậy, không lên trên đó tìm đường còn có thể từ đâu tìm. Tóc kia của Tiểu Hải chỉ có mình tôi có thể sử dụng làm thang, mình lửa trong lòng bàn tay nhóm Đào Phong đã sớm tắt, bây giờ ai cũng không nhìn thấy được nằng, không có dây thùng thì coi như tôi lên rồi cũng bất lực.

Chị Tuyền thấy chúng tôi mặt ủ mày chau, liếc đầu rồng mấy cái, bỗng nhiên nói: “Tôi có biện pháp, những râu rồng kia nhìn qua khá rắn chắc, bắn chúng rớt xuống là có thể làm thang dùng.”

Chú cũng ngẩng đầu nhìn, cau mày nói: “Vậy phải nhắm chuẩn, hơi lệch chút râu rồng kia sẽ rơi xuống.”

Chị Tuyền ưỡn ngực, đắc ý cười nói: “Vậy chú có thể yên tâm, tôi vừa nãy đã tính toán, góc độ vừa vặn, mọi người trước tiên lui xa một chút.”

Chị vừa nói vừa giơ tay lên đuổi chúng tôi ra xa, ai ngờ không đợi chị giờ súng lên, tiếng ầm ầm đã biến mất trước đó lại lần nữa vang lên. Chúng tôi kinh ngạc rồi rít nghiêng đầu sang nhìn, nhất thời bị cảnh tượng sau lưng dọa sợ hồn phi phách tán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chỉ thấy trong không gian hữu hạn nơi này, liên tiếp có những cây rìu sắt khổng lồ từ đỉnh vòm sâu không lường được hạ xuống, những cây rìu sắt kia sau khi hạ xuống sẽ không rút lên lại, mà dần dần hình thành một lớp tường sắt thật dày, hơn nữa dưới đáy tường sắt sắc bén vô cùng, đang hình thành thế vây hướng chúng tôi áp sát, chỉ cần chờ lát nữa thôi, chúng có thể chém chúng tôi thành thịt nát. Hơn nữa cấu tạo không gian đặc thù này, căn bản không có chỗ này cho chúng tôi chạy trốn hay ẩn nấp, biện pháp duy nhất chính là chui vào trong miệng rồng, bằng không hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Mẹ kiếp...” Tôi trợn to hai mắt, nuốt nước miếng, sau đó dùng sức vỗ chị Tuyền hai cái, lớn tiếng nói: “Mẹ kiếp chị Tuyền chị nhanh tay lên một chút!”

Chị Tuyền thoáng sửng sốt, lập tức giơ súng tìm kiếm góc độ, mồ hôi lạnh theo cổ chị từng giọt một chảy xuống.

Cùng lúc đó, tôi và những người khác vội vàng đến hai bên trái phải đầu cầu tìm lực điểm, nếu có thể có mép bám, chúng tôi cũng có thể trèo xuống dưới tạm trốn một cái. Những rìu sắt này dựa theo trình tự và thời gian nhất định mà tới, chỉ cần đi vào cửa sắt này, nhất định sẽ bị chúng công kích, nhưng giả như trong thời gian chúng rơi xuống tránh thoát được, như vậy có thể đợi đến khi chúng lần nữa thu vào trên đỉnh vòm.

Chi tiết sự việc không hề đơn giản như tôi nghĩ, xung quanh cây cầu này căn bản không có chỗ nào có thể leo lên.

Chúng tôi gấp đến đầu cầu mồ hôi, trong tai nghe tiếng nổ của rìu sắt hạ xuống, cả người mờ mịt luống cuống tựa như dê đờ làm thịt vậy.

Chị Tuyền cố gắng ổn định, cơ thể vẫn chịu áp lực môi trường mà không ngừng toát mồ hôi lạnh, cánh tay chị run rẩy vài cái, lập tức dần tỉnh táo lại, nhìn chăm chăm mấy sợi râu rồng thô chắc kia, giơ tay lên nã ngay một súng.

Một súng này không ảnh hưởng gì lớn, chỉ bắn sợi râu rồng trên cùng lệch sang một hướng, chúng tôi vừa vội lại vừa sợ, ánh mắt tất cả đều rơi vào chị và cây súng kia, chỉ thấy chị Tuyền không vội không hoảng, từng chút một bắn gãy mấy sợi râu rồng kia.

Góc độ chị nhắm khá tài tình, khiến mấy sợi râu rồng bị bắn lệch lại không hoàn toàn gãy mất, mà tạo thành một góc độ tiếp xúc lực, kiềm chế lẫn nhau như cầu thang vậy, sợi râu rồng phía trên cùng thì biến thành chỗ trèo sau cùng đến mục tiêu, chỉ cần bắt được nó, chúng tôi có thể rất dễ dàng chui vào miệng rồng.

Ngay khi rìu sắt cách chúng tôi khoảng chừng mười mét, chị Tuyền rút cuộc để súng xuống, hô: “Được rồi, nhanh lên thôi.”

Tôi nhìn thoáng qua râu rồng bị bắn thành lưới kia, vội vàng nói với Đào Phong: “Cậu lên trước.”

Đào Phong cũng không làm trễ nải, thân hình cậu ấy nhẹ nhàng nhanh nhạy, tay nắm râu rồng phía dưới cùng, nhảy nhẹ một cái liền nhảy lên, sau đó dùng cả tay chân, vài cái liền trèo đến phía trên, sau đó thấp người chui vào miệng rồng, lại đưa tay ra bảo chúng tôi mau lên.

Tôi là người thứ hai bò lên, dưới sự trợ giúp của chị Tuyền và chú có chút chật vật, loại động tác độ khó cao này với tôi mà nói vẫn hơi vất vả, nhưng cũng may Đào Phong cuối cùng rất dứt khoát một tay xách tôi lên, lúc này mới tiết kiệm được không ít thời gian.

Tôi lên rồi sau đó chú và chị Tuyền cũng đều rất nhanh, chỉ có Hạng Văn dường như khó làm, chị Tuyền là người lên cuối cùng, thuận tiện kéo theo Hạng Văn.

Mấy sợi râu rồng vốn bị bắn cong, lại trải qua mấy người chúng tôi đập lên đã bắt đầu lỏng lẻo, khi chị Tuyền bắt được sợi râu rồng trên cùng, dưới chân bỗng hẫng, cả người liền rơi xuống phía dưới.

Tôi và Đào Phong tay mắt lạnh lẽo nắm được chị, Đào Phong cố sức ôm chị Tuyền lên, tôi thì như túm chó chết kéo Hạng Văn.

Mất thấy rìu sắt sắp đến trước người, Hạng Văn sợ đến a a kêu to, tôi hung hăng đánh hấn một cái cho hấn câm miệng, sau đó cùng Đào Phong lôi hấn vào miệng rồng.

Trong miệng rồng có quả cầu sắt lớn chống đỡ, không gian vô cùng nhỏ hẹp, khi chúng tôi túm Hạng Văn vào, một mảnh rìu sắt cuối cùng đã rơi xuống đất.

Rìu sắt kia liền như tường cao chập chững chắn trước đầu rồng, chỉ để lại mấy khe hở, có thể nhìn chút ánh lửa bên ngoài.

Bởi vì giúp chị Tuyền và Hạng Văn, tôi và Đào Phong ở ngoài cùng của miệng rồng, chú và chị Tuyền thì chen vào trong, Hạng Văn bị kẹp ở giữa, cong người nằm trong lòng chị Tuyền.

Chúng tôi hãy còn sợ hãi nhìn bức tường sắt này, nhất thời không biết nên nói gì.

Tôi vượt mặt, vừa muốn thở phào, chợt nghe Đào Phong kêu một tiếng: “Sở Dương!”

Sau đó cả người tôi liền bị cậu ấy túm vào trong, đồng thời nghe được chị Tuyền hét lên một tiếng, chú cũng cuống quýt lui về sau, vừa lui vừa liều mạng kéo chị Tuyền qua ôm vào trong, ý muốn chừa ra khe hở lớn nhất cho tôi.

Tôi bị Đào Phong gắt gao ấn vào trong ngực, mọi người đều sắp chen thành nhân sủi cào, tay chân mắc vào nhau.

Lúc này tôi còn chưa biết chuyện gì xảy ra, thấy Đào Phong liều mình ôm tôi, liền thuận thế dúi đầu vào ngực cậu ấy, mãi đến khi mọi người dừng động tác, tôi quay đầu nhìn thoáng qua, mồ hôi lạnh tức khắc chảy toàn thân.

Một bức tường sắt cuối cùng kia, sau khi chúng tôi tưởng rằng đã an toàn, lại bung ra vô số gai sắt lớn, những gai sắt này sắc bén vô cùng, nếu không phải vừa rồi Đào Phong kịp thời kéo tôi, tôi bây giờ có thể đem đi làm cái rây được rồi.

“Mẹ nó...” Tôi chưa tỉnh hồn, nhìn gai sắt suýt đâm đến trước mắt, tim muốn nhảy khỏi ngực, một cây gai sắt gần nhất ngay trước mặt tôi chưa đến 20 cm, tôi lùi chậm chút nữa thôi, nó có thể đâm vào trán tôi rồi.

Nhìn lại thân dưới mình, hai chân vừa vịn cắm trong khe hở của mấy cây gai sắt, sợ đến nỗi tôi không dám nhúc nhích nửa phần, một cây gai sắt ở giữa nhất chỉ cần tiến lên trước chút nữa, Sở Dương tôi hôm nay liền vĩnh dự hiến thân trở thành thái giám thời hiện đại rồi.

May mắn khoảng cách gai sắt có hạn, chúng rõ ràng sẽ không cử động nữa, nhưng khoảng cách gần như thế, vẫn tạo thành áp lực tinh thần khá lớn.

Tôi thở hổn hển mấy cái, cuối cùng xụi lơ trên người Đào Phong, Đào Phong rõ ràng cũng cảm thấy rất sợ, tôi nghe được trái tim cậu ấy đập so với tôi còn kịch liệt hơn.

Vì vậy đầu tôi nóng lên, liều mạng cọ vào ngực cậu ấy, dùng âm lượng chỉ có tôi và cậu ấy mới có thể nghe được nói: “A Phong...Cầu chôn ngực...”

Đào Phong không hiểu tôi đang nói gì, nhìn tôi giả ngu chơi xấu liền có chút lúng túng, nhưng vẫn hai tay đặt phía sau ôm tôi.

Tôi suy nghĩ một chút, loại từ chôn ngực này dùng trên người phụ nữ cậu ấy khẳng định chưa từng nghe qua, dứt khoát vươn tay ôm hông gầy của cậu ấy, đầu liền tiếp chui vào trong cổ áo cậu ấy, chớp mũi tìm kiếm cọ trên da thịt ấm áp, nghĩ thầm gai sắt này cũng đừng nhanh biến mất nha, nếu không dựa vào hành động của tôi bây giờ, Đào Phong nhất định muốn ném văng tôi ra.

Hai chúng tôi ở phía trước làm chuyện gì, chú họ ở phía sau hoàn toàn nhìn không thấy được, chỉ có Hạng Văn ở phía sau Đào Phong rất khó hiểu, hần cổ gắng ngẩng đầu nhìn, thấy cái gì cũng không nhìn được, liền thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy, sao tôi cảm thấy Đào Phong vừa run lên, hai người bị gai sắt đâm phải rồi hả?”

Khi Hạng Văn đang nói, tôi vừa vặn lè lưỡi liếm một cái, Đào Phong bên trong mặc áo sơ mi, lúc này đã bị tôi làm mở mắt một cái nút, lộ ra cơ ngực khỏe khoắn đẹp mắt. Đào Phong bị tôi quấy rầy, cánh tay buộc chặt một chút, nghe được lời Hạng Văn nói, cậu ấy liền bắt lấy tôi muốn kéo tôi ra chút, đáng tiếc bị tôi kịp thời nhận ra mưu tính của cậu ấy, cố gắng cắn một cái trên ngực cậu ấy, lập tức khiến cậu ấy hít ngược một hơi lạnh.

“Không có gì.” Giọng Đào Phong u ám, mặt đen lại trả lời Hạng Văn, đồng thời dùng hai tròng mắt sắc bén kia nhìn tôi, môi mím thành một đường thẳng.

Tôi biết cậu ấy không dám tùy tiện đẩy tôi ra lúc này, cũng không dám thật sự làm gì tôi. Vì vậy “hắc hắc” cười bỉ ổi, càn rỡ lấy tay ôm chặt cậu ấy, tiếp theo dùng lưỡi đưa vào khiêu khích.

Rốt cuộc khi tôi chơi đã đòi giúp Đào Phong cài lại quần áo, những gai sắt kia cũng chậm rãi lui về, Đào Phong sau khi xác định không có vấn đề gì nữa, hung hăng đẩy tôi ra, giờ tay lên muốn đánh tôi.

Tôi vội vàng nhát gan lặn về sau một vòng, hai tay che đầu hô: “Không được đánh mặt!”

Chú họ ở phía sau nghe được thanh âm của tôi không khỏi kỳ quái, chị Tuyền thấy Đào Phong tức giận nắm chặt đầm lại không động thủ, sắc giọng: “Hai đứa các cậu quậy cái gì đó, tình cảnh mạng treo lơ lửng ban nãy các cậu cũng dám quậy, không cần nói nhất định là Sở Dương cậu lại làm cái trò bỉ ổi gì nữa rồi, lại làm ra chuyện tốt gì hả.”

Tôi “hắc hắc” vài tiếng, lúng túng nói: “Không có gì không có gì, chỉ đùa một chút với Đào Phong thôi...”

Chú khinh thường liếc tôi, nói: “Đùa một chút mà có thể chọc Đào Phong giận thành vậy, cậu thật có bản lĩnh... Đừng quậy nữa, nhanh tới xem cái này chút, ta vừa phát hiện mặt sau miệng rồng không cụt, chẳng qua có một tấm sắt ngăn.”

Trong miệng rồng này tuy rất lớn, nhưng có một quả cầu sắt kẹp ở giữa, thế nên chúng tôi chỉ có thể dựa vào không gian nửa phần dưới ngăn đi ra ngoài hoạt động, chút khe hở này chỉ đủ một người chui tới chui lui.

Đào Phong không để ý đến tôi nữa, lúc này đổi vị trí với chị Tuyền, chui vào trong nghiên cứu tấm sắt chú nói, để lại tôi và chị Tuyền còn có Hạng Văn bên ngoài mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Chị Tuyền nhìn dáng điệu cợt nhả của tôi, thỉnh thoảng lại gần dùng sức nhéo tôi một cái, tôi lập tức nhe răng nhếch miệng đau không chịu nổi.

Lần này chị Tuyền vui vẻ rồi, chị hài lòng nói: “Thằng nhóc thói nhà cậu, ai bảo cậu bắt nạt Đào Phong.”

Tôi về mặt đau khổ nói: “Thôi đi chị Tuyền, chị chỉ muốn chinh tôi thôi, còn tìm có gì hả.”

Chị Tuyền ra vẻ lại muốn nhéo tôi, giả vờ chính nghĩa nói: “Ai nói thế với cậu, tôi đây gọi là thay trời hành đạo.”

“Vậy tôi cũng đại nghĩa diệt thân đây.” Tôi bĩu môi.

Chị Tuyền vừa muốn tiếp tục bắt nạt tôi, chợt nghe bên trong chú kêu lớn một tiếng: “Có cách rồi nè!”

Chương 67

Tôi vừa nghe có cửa, lập tức tránh thoát tay của chị Tuyền, ngồi xổm dưới đất bước nhỏ chui qua đó, lại không ngờ rằng phía sau long châu không hề nhỏ, chẳng qua không tốt lắm, cũng chính vì mấy người chúng tôi vóc dáng đều khá to, hơi béo chút sẽ bị long châu chặn ở giữa.

Sau khi tôi chui vào trong, liền thấy Đào Phong giơ tay trái khẽ gõ lên cửa sắt, sau đó như xác định điều gì, dùng ngón tay đo đạc vị trí xong, tiếp theo nắm chặt đầm tay hung hăng nện lên góc trái cửa sắt, lập tức nghe được một tiếng “bang”, tấm sắt bị đập cong vào trong một góc, từ khe hở lộ ra đến xem, bên trong nhất định là một loại thông đạo ngầm.

Tôi và chú tấm tắc thán phục thành tiếng, Đào Phong lại không chút biểu cảm, tiếp tục dùng ngón tay đo đạc, sau đó lần lượt gõ xuống từng chỗ yếu của tấm sắt, mãi đến khi cả tấm sắt bị cậu ấy dễ dàng nạy lên.

Chú vội ho một tiếng, quay đầu muốn đi gọi chị Tuyền và Hạng Văn bên ngoài, sau đó mang theo đèn pin mắt sói dẫn đầu tiến vào phía sau cửa sắt.

Đạo Phong liếc nhìn tôi, khuôn mặt lạnh lùng vẫn còn chút tức giận, nhưng cậu ấy không để ý tới tôi nữa, chỉ đi theo sau chú chậm rãi thẳng người lên.

Tôi sờ mũi, thấy chị Tuyên ngồi xôm bên cạnh túm Hạng Văn như con chó chết kéo vào, liền qua đó giúp chị một tay.

Hạng Văn bị chúng tôi hành hạ đã muốn thất hồn lạc phách, dứt khoát khàn giọng nói: “Đều đã đến nước này rồi, các người có cần thiết phải trói tôi vậy nữa không, thả tôi đi, tôi bảo đảm không chạy.”

Tôi hừ hừ hai tiếng, đi tới bên cạnh vỗ khuôn mặt trắng của hắn, nói: “Ngươi có thể bảo đảm không chạy, không thể bảo đảm không hạ độc thủ, nghĩ bọn ta ngốc à.”

Nói rồi, tôi xốc Hạng Văn từ dưới đất lên, đi theo chị Tuyên tiến vào không gian sau cửa sắt.

Mặt sau cửa sắt này là một thông đạo sâu không thấy đáy, bốn phía vách tường làm bằng gỗ giống đầu rồng, hơn nữa ngoằn ngoèo uốn lượn không hề hợp quy tắc.

Chú dùng đèn pin gỗ vách tường bên cạnh một cái, quay đầu nói: “Vừa này là đầu rồng, ở đây e rằng là thân rồng, chúng ta đây là chui vào bụng rồng đó... Cũng không biết con rồng này dài bao nhiêu.”

Tôi nghiêng đầu nhìn vách tường dày nặng và mặt trên mờ hồ gì sắt, nói: “Mặt bên này là rồng, vậy ba mặt khác là hồ ba ba và chim?”

Chị Tuyên cười búng trán tôi, nói: “Cái gì mà ba ba, đó là rùa đen.”

Chúng tôi nhìn nhau cười mà không nói.

Chú ở phía trước vẫy tay: “Đi thôi, đừng lè mề nữa.”

Bên trong thân rồng cũng không nhìn thấy những ánh lửa đỏ ám trầm kia, khôi phục một vùng tối tăm tĩnh mịch và u ám, nhóm năm người chúng tôi đi bên trong giống như ngồi tàu lượn siêu tốc, thông đạo lúc cao lúc thấp khiến người ta như muốn phát điên, song cũng may độ dốc không lớn, chẳng qua đi khá phiền phức, đặc biệt sau lưng tôi dắt một thằng con ghẻ cao to.

Không biết đi bao lâu, thông đạo dưới chân chúng tôi bỗng nhiên chìm xuống, chợt nghe từ một hướng khác truyền đến một tràn tiếng vang ma sát nặng nề, tựa như có thứ gì bị mở ra vậy.

Đạo Phong quay đầu lại đứng yên vài giây, lập tức nhú mày nói: “Tôi có loại dự cảm xấu.”

Tôi cũng cảm thấy không ổn, vì vậy nhỏ giọng thăm thì một câu: “Dì cả lại tới...” (Tiêu: Dì cả ở đây là kỳ đèn đỏ mỗi tháng của các chị em đó =.)

Câu này vừa dứt, lại một tràn tiếng sát va chạm, Đạo Phong thảm kêu một tiếng “không tốt”, lập tức rút quân đao vài cái cắt đứt dây trên người Hạng Văn, thấp giọng nói: “Chạy mau!”

Dây trên người Hạng Văn buộc phương thức cực kỳ đặc biệt, nếu muốn tháo ra ít nhất phải mất hai mươi phút, nhưng dùng dao cắt thì không giống, tuy rằng cắt dây cũng không hề ảnh hưởng... Đây là lý do tình hình khẩn cấp khi ấy chúng tôi cũng không ai muốn dùng dây thừng trên người Hạng Văn.

Hạng Văn được cởi trói, vừa muốn nhảy dựng lên hoan hô, liền nghe phía sau một tràn tiếng lăn ừng ừng, khuôn mặt trắng nhợt lập tức biến thành mặt đen.

Chúng tôi cũng bị âm thanh này khiến cho hoảng hốt, mới đầu vẫn chỉ là chạy chậm, càng về sau tiếng động càng ngày càng gần càng ngày càng vang, đỉnh tai nhức óc như sấm sét, thật giống như có quái vật khổng lồ gì đó muốn xông tới, dọa chúng tôi cùng gào to một tiếng, liều mạng ù tể chạy.

Trong thân rồng địa thế vô cùng bất lợi cho việc chạy trốn, càng về sau thì tốt hơn chút, cả con đường cong hướng dốc xuống, tăng nhanh tốc độ chúng tôi chạy trốn, mà tiếng nổ một mực đuổi theo phía sau thì vẫn liên tục không ngừng.

Tôi vừa chạy vừa suy đoán trong lòng, có thể tạo ra tiếng động lớn như vậy đồng thời bảo trì tốc độ truy đuổi chúng tôi, có khả năng rất lớn chính là hạt châu trong miệng rồng kia, nhớ đến quả cầu sắt chùng mấy người ô mỵ, nếu như đặc ruột trọng lượng càng không thể khinh thường, lúc này dùng loại tốc độ ấy lẫn tới, không thể không cán mấy người bọn tôi thành nhân bánh.

Càng nghĩ trong lòng càng lạnh, mồ hôi trên trán chảy vào mắt, nhưng tôi không rảnh để lau, chỉ có thể cầu chân đủ sức liều mạng xông về phía trước.

Sau con đường cong hướng dốc xuống ngoằn ngoèo lại từ từ nghiêng lên trên, tổng thể như một chữ U góc khá lớn, chúng tôi mới từ dưới sườn núi xông qua lại chạy lên sườn núi, nhất thời một thờ hồng học, mồ hôi nóng mồ hôi lạnh đủ cả.

Nhưng đáng sợ nhất là, phía sau tiếng vang ác mộng kia vẫn chưa ngừng, chúng tôi ngựa không dừng vó dùng cả tay chân leo lên, Đào Phong thấy tôi chạy chậm, thỉnh thoảng quay đầu lại túm tôi một phen, chỉ đáng thương cho Hạng mặt trắng kia, hẳn có lẽ đời này chưa từng chạy lâu như vậy, khuôn mặt vô cùng xuất sắc kia đã bắt đầu tái xanh rồi.

Nhưng sức người làm sao có thể so với quả cầu sắt, ngay khi chúng tôi sắp lên đến khúc đường cong hình U cao nhất, quả cầu sắt vừa vặn lăn đến không xa phía sau, bị lực ma sát và trở lực ảnh hưởng, tốc độ của nó so với trước chậm đi không ít, nhưng vẫn khá đáng sợ, giống như một ngọn núi chậm rãi đè về hướng chúng tôi.

Chúng tôi lộn nhào chạy lên đỉnh sườn dốc, lại phát hiện ở đây chính là phần cuối đuôi rồng, chỗ đây bị ngăn chặn giống cửa sắt trong miệng rồng, căn bản không chỗ để trốn.

Chúng tôi dán lưng vào cửa sắt đứng ngay ngắn, trong lòng kinh hồn bạt vía nhìn quả cầu sắt như con thú khổng lồ dữ tợn từng chút lăn về phía mình, mồ hôi nháy mắt ướt đầm toàn thân.

Giả như lối đi này vẫn tiếp tục kéo dài, vậy thì bây giờ chúng tôi đã bị nghiền thành nhân bánh rồi.

Song cũng may mấy người chúng tôi mạng lớn, quả cầu sắt kia đến đoạn cao nhất đã không cách nào tiếp tục, chần chừ một lát, bắt đầu lăn trở về.

Tôi vuốt mặt, thở dài: “May quá may quá, vừa nãy sợ đến tim tôi nhảy không ngừng, chạy chậm chút nữa phải bị nó đè rồi.”

Chú ngược lại không chút nào mệt mỏi, chỉ lau mồ hôi, rồi xoay người kiểm tra cửa sắt, sau đó nói với Đào Phong: “Cái này có thể cạy ra không?”

Đào Phong gật đầu, chúng tôi liền tránh khỏi cửa sắt để Đào Phong qua đó nạy lên.

Vừa trải qua một hồi kiếp nạn sinh tử, Hạng Văn thở dốc như trâu xụi lơ ngồi dưới đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, còn lảo đảo: “Con đường này cong, quả cầu sắt lát nữa sẽ không chạy ngược trở về chứ.”

Chú nghe hắn nói những lời này, không hề gì khoát tay nói: “Chỉ cần không có ngoại lực tác động, quả cầu sắt kia chịu ma sát ảnh hưởng sẽ càng ngày càng chậm, không cần lo lắng.”

Chúng tôi đồng thời thở phào nhẹ nhõm, lúc này Đào Phong dỡ cửa sắt xuống, ra hiệu chúng tôi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chúng tôi từ đuôi rồng chui ra, phát hiện mặt sau là một thạch động cực kỳ trống trải, đầu rồng có thể dựa vào cơ quan mở ra khiến quả cầu sắt lăn tới đây, đuôi rồng thì không thể, cho nên chúng tôi yên lòng, chậm rãi đi vào trong thạch động này.

Vài chùm sáng đèn pin qua lại tìm kiếm trong thạch động, Hạng Văn theo phía sau bỗng nhiên đặt mông ngồi dưới đất, trong miệng yếu đuối kêu la: “Tôi không đi nữa, tôi muốn nghỉ ngơi, không thì các người cứ ném tôi ở lại đây một mình đi thôi.”

Hạng Văn biết chúng tôi đã không còn dây thừng để trói hắn lại nữa, cuối cùng dứt khoát ngồi lý không dậy nữa, tôi và Đào Phong nhìn nhau, xoay người đi tới bên cạnh hắn, đá hắn một cước nói: “Đừng ăn vạ nha ta cho người biết, không có dây thừng lão tử cũng có thể trị người như thường, mau dậy!”

Với những lời quát mắng của tôi Hạng Văn hoàn toàn không đếm xỉa đến, hắn mặt dày mày dạn ngồi dưới đất, mặc cho tôi nói thế nào cũng không chịu di chuyển.

Chú giơ tay lên ngăn tôi, thở dài nói: “Nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, thuận tiện kiểm tra chút xem có thiếu thứ gì không.”

Chúng tôi nhao nhao ngồi hai bên Hạng Văn, tôi thấy con người thẳng nhóc này loạn chuyển, vừa nhìn liền biết đang nghĩ cách chạy trốn, vì vậy vỗ vai hắn nói: “Người nếu dám giở thủ đoạn gì, lão tử liền lột truồng người ở đây, xem người còn muốn chạy hay không.”

Hạng Văn vừa nghe tôi nói, giống như quả bóng xì hơi sụp vai, nhỏ giọng mắng một câu: “Đệt bố anh...”

Tôi nhướn mày, lòng nói thẳng nhóc này mở miệng là mắng người ha, liền lấy ra dao xé quần dụng, làm ra vẻ muốn đi lột quần hần, đồng thời trong miệng hùng hùng hổ hổ nói: “Hắc, còn dám đệt bố ông, ông cắt cây phía dưới của người, xem người lấy gì đệt.”

Hạng Văn giật mình, vội vàng giơ tay lên bảo vệ lưng quần, la lớn: “Mẹ kiếp, đùa giỡn lưu manh hả, đồ khốn kiếp, buông tay!”

Tôi khó chịu hừ nhẹ hai tiếng, dùng cả tay chân đè lấy hần, không làm hần bề mặt không được mà.

Hạng Văn đương nhiên không vui, vừa đẩy vừa đánh không ngừng giãy giụa muốn né tránh móng vuốt của tôi, mãi đến khi chị Tuyền không nhịn được cười ha ha, tôi mới buông cái tên mặt trắng đã bị tôi quấy đến mặt đỏ tía tai thở hổn hển liên tục.

Chị Tuyền nhìn bộ dáng cô vợ nhỏ chịu uất ức của Hạng Văn, lập tức vỗ đùi cười ngặt nghẽo, chú cũng ở một bên vừa cười vừa lắc đầu, chỉ có Đào Phong mặt không thay đổi từ trong ba lo lấy ra một chai nước khoáng đưa cho tôi.

Tôi cười hì hì nhận lấy bình nước, vặn mở uống liền hai ngụm, chợt nghe Hạng Văn lẩm bẩm: “Mẹ nó, ông cũng đâu ôm vợ người bỏ trốn, làm gì mà cứ nhăm nhè tôi... Ai da!”

Hần còn chưa dứt lời, đã bị tôi ném nắp chai đập trúng, lập tức ngậm chặt miệng.

Tôi nhìn Đào Phong, thầm nghĩ muốn ôm vợ tôi bỏ trốn, cũng phải xem thẳng nhãi cậu có bản lĩnh kia không...

Chúng tôi nghỉ ngơi tại chỗ vài phút, Đào Phong bỗng đứng dậy đi vào trong thạch động, tôi vội vàng chạy tới bắt kịp, hỏi: “Làm sao vậy?”

Đào Phong vừa đi vừa nói: “Bên kia hình như có người.”

Chú và chị Tuyền thấy chúng tôi đi vào trong, cũng vội vàng mang theo Hạng Văn đi phía sau.

Trong thạch động này có bùn đất hoàn toàn phơi bày ra ngoài, cũng có tường đá được sửa chữa ngay ngắn, nhìn qua là thạch thất đang làm dở dang, nhưng do niên đại quá lâu, đại đa số gạch đá đều đã trộn cùng bùn đất, mơ mơ hồ hồ nhìn không ra toàn diện, cũng không có bất kỳ vật bồi táng nào trưng bày trong đó.

Song chúng tôi cũng không để ý đến những thứ này, chẳng qua dọc theo thạch động có thể đi về hướng Đào Phong nói, quả nhiên không bao lâu sau, liền nghe được ở chỗ sâu trong hang động truyền tới tiếng sùng kích liệt và tiếng đàn ông mắng chửi, mà trong những thanh âm này, lại còn kèm theo một loại thanh âm kỳ quái như chim hót.

Chúng tôi thoáng sửng sốt, lập tức thả nhẹ bước, dự định lén qua đó nhìn xem rốt cuộc là gì...

Cách hướng phát ra tiếng động càng gần, động tác chúng tôi càng khẽ, sợ bị đối phương nhận ra, bởi vì chúng tôi đều biết, người có thể xuất hiện ở đây, có thể là nhóm người Đường Ninh.

Thằng nhóc Hạng Văn này hiển nhiên cũng rất rõ ràng, nhưng hắn không hề làm ra động tác nào dư thừa, chỉ yên lặng đi theo chúng tôi về phía trước.

Tôi phỏng chừng hắn lo lắng tôi thật sự sẽ lộ sạch hắn, cho nên phải xác định thời điểm có thể chạy trốn rồi mới hành động.

Song dưới loại tình huống này tôi cũng không rảnh bận tâm đến hắn, chỉ vận đèn pin mắt sói trong tay về mức thấp nhất, dùng tay ra hiệu cảnh cáo hắn không được làm loạn.

Thạch động càng đi vào bên trong càng rộng lớn, xung quanh hầu như đều là đất bằng phẳng, đồng thời dần nghiêng xuống phía dưới, chúng tôi cách mục tiêu càng gần, tiếng chim hót cổ quái kia càng rõ ràng, trong đó còn xen lẫn tiếng đập cánh và tiếng đàn ông kêu thảm thiết.

Mùi tanh của bùn đất trộn lẫn trong không khí, chủ đi phía trước ra dấu ý bảo chúng tôi dừng lại, đồng thời tắt mắt sói, tiếp đó thấp người sát đất tiếp tục mò mẫm mấy bước, Đao Phong ngay trước mặt chú, cho nên ông cũng không lo mình gặp nguy hiểm.

Đao Phong cách chỗ phát ra tiếng động không xa bỗng nhiên ngậy ngấn cả người, lập tức cảnh cáo chúng tôi cẩn thận dưới chân.

Tôi và chị Tuyền cũng sờ lên, mới phát hiện thạch động đến đây vậy mà lại không còn đường nữa, bởi vì không có ánh sáng, chúng tôi không cách nào nhìn rõ xung quanh rốt cuộc hình dáng thế nào, mà một vệt ánh lửa và bóng đen cách hơn mười thước nói cho chúng tôi biết, những tên kia hẳn ở ngay phía dưới chúng tôi.

Tôi nhú mày, nhìn mấy chùm sáng phía xa lay động, lơ mơ có thể thấy được vài hàng rào bằng gỗ và đường nhỏ dạng cầu, trong lòng suy nghĩ đây rốt cuộc là nơi nào, nhìn hình dáng thế nào cũng giống như một cái hồ to, mép hồ còn có cầu gỗ, mà những người đó hiển nhiên là bước lên cầu gỗ rồi mới bị những thứ không biết tập kích.

Tôi quay đầu nhìn về phía chú, chú hạ giọng nói cho tôi biết, phía dưới này độ sâu cũng không kém gì rãnh sâu trước ở dưỡng sinh điện, hơn nữa nhìn từ sạn đạo chỗ đó tới xem, bên dưới còn có huyền cơ rất lớn.

Sau đó tôi hỏi chú sạn đạo là gì, chú nói sạn đạo chính là một con đường xây dựng dọc theo huyền nhai vách đá cổ đại, còn gọi là các đạo hay phục đạo. Trung Quốc thời cổ đại có rất nhiều thông đạo rộng bố cục cao tầng cũng gọi là sạn đạo.

Vừa giải thích như thế, tôi lập tức nhớ tới thời điểm chơi game online Kiếm Tam có một vài bản đồ cũng có con đường bằng gỗ xây dọc theo vách đá thế này, tòa Tầng Kiếm sơn trang kia ngoài lầu trên lầu đều có, âm ỉ nửa ngày đó chính là sạn đạo.

Song tình huống dưới mắt đã không còn thời gian để tôi suy nghĩ những thứ vô bổ này, những người bên đó theo sạn đạo đối diện đi xuống, vừa liên tục dùng súng bắn về hướng quái điều tấn công họ, vì vậy có thể thấy số lượng những con quái điều kia cũng không nhiều, mà số người bọn họ cũng không ít. Thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của người bị quái điều bắt được té khỏi sạn đạo.

Hạng Văn ở bên vẫn luôn lắng nghe tiếng gào thảm của người nọ, cuối cùng kinh hãi lắm bầm nói: “Mẹ kiếp, phía dưới này sâu ít nhất mấy ngàn thước, thật đáng sợ...”

Chú quét mắt liếc hần một cái, lập tức bảo Đào Phong dẫn đường, tìm kiếm lối vào có thể xuống sạn đạo.

Tôi nghĩ thâm sâu mấy ngàn thước đó chính là vực thẳm nha, vội vàng nín chú lại, vội hỏi: “Thật sự bây giờ muốn xuống đó? Họ đông người như vậy đều bị thứ kia đánh xuống, chúng ta chỉ có mấy người chú không sợ...”

Chú xua tay, trấn an tôi nói: “Đừng ngại, chúng gây ra động tĩnh lớn như vậy, loại quái vật này nhiều hơn nữa cũng đều sẽ hướng về bọn chúng, chúng ta chỉ cần im lặng lén lút theo sau, căn bản sẽ không thành vấn đề... Huống hồ chúng ta muốn tìm manh mối và đáp án, chỉ sợ đều ở phía dưới này.”

Câu này vừa dứt, chợt nghe một tràn thanh âm của ám khí phá không truyền tới, tay Đào Phong vừa nhấc, không biết ném ra thứ gì, đánh hạ đám ám khí kia, tôi và chú mồ hôi lạnh nháy mắt chảy toàn thân, bởi vì chúng tôi đều nghe ra, ám khí kia nhất định là hướng về hai chúng tôi.

Chú nhướng mày, thấp giọng nói: “Đúng là ả trộm Đường Ninh kia...”

Chú còn chưa dứt lời, chợt nghe xa xa một giọng nữ lớn tiếng quát lên: “Mấy gã đàn ông vậy mà quen thói vụng trộm, thẳng thắn xuống đây cùng nhau đi chứ!”

Tôi nghe những lời này của ả đã cảm thấy buồn cười, nhớ lại lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, dường như cũng không kém lần này là bao, chẳng qua thời gian địa điểm đã khác, tình huống đã hoàn toàn không giống lần trước nữa, hợp lực đối kháng thi vương là vì mạng sống, mà đối mặt với một kho tàng sâu không thấy đáy, ả gọi chúng tôi ra có thể là để nhử cò tận gốc, tiết kiệm thời gian chúng tôi cùng ả cướp đồ.

Chú hiển nhiên cũng hiểu rõ lý do, thúc giục Đào Phong mau chóng tìm ra lối vào sạn đạo.

Đào Phong gọi tiểu hắc miêu, bảo nó dẫn đầu đưa chúng tôi tìm kiếm mép vực thẳm.

Chúng tôi ở một chỗ hơi lõm xuống bên mép vực thẳm rút cuộc tìm được sạn đạo, Đào Phong như cũ ở phía trước dẫn đường, chị Tuyên thì nắm chặt súng tự động, cẩn thận theo phía sau, tôi vừa nhìn tình huống hiện tại nhất định phải cẩn thận khắp nơi, vội vàng gọi Tiểu Hải ra lần

nữa, để nàng đi theo sau yểm hộ chúng tôi chu toàn, đồng thời trông thẳng nhóc Hạng Văn này, miễn cho hắn hạ độc thủ sau lưng.

Đi chưa đến vài bước, Hạng Văn và Đào Phong đột nhiên cùng ngừng lại, hai người về mặt cổ quái quay đầu nhìn về phía tôi, khiến tôi chẳng hiểu ra sao.

“Gì thế?” Tôi gãi đầu,” Trên mặt tôi mọc thứ gì?” Sau đó lại thêm một câu: “Dù cho có mọc cái gì thì các cậu cũng nhìn không thấy mà.”

Đào Phong mở miệng muốn nói, một bàn tay liền chụp lên vai tôi, dọa tôi lão đảo thiếu chút nữa té xuống.

Phía sau người nọ thấy hù được tôi, vội vàng kéo lại cánh tay tôi, sau đó chợt nghe một thanh âm ôn hậu ôn hòa nói: “Thằng nhóc này làm gì mỗi lần nhìn thấy ta đều kích động như vậy, không sợ ngã xuống sao.”

Tôi nghiêng đầu lại, thấy người phía sau này trong tay có một cụm minh hỏa mắt thường không thấy được, kinh ngạc nói: “Sở đại thúc? Sao ông...”

“Ta thế nào?” Sở Vấn Thiên cười nói: “Trước đó sau khi tách ra ở ngã ba ta lại phát hiện một ám đạo, liền vào xem sao, kết quả lại lạc đường, cũng may lại tìm được các cậu, thế nào, không chào đón ta hả?”

“Sao có thể vậy chứ.” Tôi thăm nghĩ thảo nào Tiểu Hải không có chút biểu hiện gì, trong miệng lại nói: “Hoan nghênh còn không kịp ấy chứ.”

Nói rồi, tôi quay đầu giới thiệu với đám chú: “Vị này là Sở Vấn Thiên, cũng là người của Sở gia chúng tôi là... ờm, tiền bối của tôi, tốt lắm, chính ông ấy cứu Đào Phong.”

Đào Phong nhìn Sở Vấn Thiên, khẽ gật đầu, Sở Vấn Thiên cũng cười với cậu ấy.

Chú vừa nghe người đàn ông dáng vẻ bất phàm này là Sở Vấn Thiên, lại nghĩ tới suy đoán của chúng tôi trước đó, vội hỏi: “Hóa ra chính Sở đại ca đã cứu Đào Phong, tiểu bối Ngô Mưu đây cảm ơn, nếu là ân nhân cứu mạng của Đào Phong, vậy cũng là ân nhân của chúng tôi, có cơ hội ra ngoài cùng nhau tụ tập chút, cũng coi như không thất lễ.”

Tôi biết chú nói vậy là muốn mượn cơ hội từ miệng Sở Vấn Thiên bóc ra được chút gì đó, mà bản thân Sở Vấn Thiên cũng không hiểu rõ tình hình, chỉ ha ha cười nói: “Đâu có, chẳng qua cuối cùng phải ra ngoài được rồi tính.”

Nói xong, Sở Vấn Thiên chăm chú nhìn về phía nhóm Đường Ninh cách chúng tôi khá xa, sắc mặt bất thiện trầm giọng nói: “Ta vốn muốn tới đây tìm ít đồ, lại không ngờ người đó cũng tới, cho nên ta muốn qua đó chạm mặt hắn một lần.”

“Người đó? Ông nói ai, là người quen của ông?” Tôi nghi ngờ nói.

“Người quen... Quả vậy, là người quen.” Sở Vấn Thiên có chút ngẩn ngơ, gật đầu nói: “Coi như là bạn cũ.”

Tôi thầm nghĩ chẳng lẽ Sở Vấn Thiên biết Đường Ninh, hơn nữa còn là “bạn” cũ, cái này nghe vào thế nào cũng giống tiểu thuyết YY vậy...

Vì thế tôi cọt nhả nói: “À ha, ông già mà không hư, dè dặt còn rất si tình, đòi nợ đòi đến tận đây.”

Sở Vấn Thiên bị tôi nói thoáng sững sốt, lập tức không nặng không nhẹ vỗ một cái sau gáy tôi.

Chị Tuyền thấy chúng tôi nói đủ rồi, khoát tay nói: “Trò chuyện vậy được rồi, cách họ càng ngày càng xa.”

Sạn đạo này đủ hai người song song đi lại, nhưng chúng tôi sợ xảy ra nguy hiểm, chọn xếp thành hàng đi từng bước.

Sở Vấn Thiên ngược lại cảm thấy không hề gì, sóng vai đi bên cạnh tôi, nói: “Cách xa cũng không sao, phía dưới này rất sâu, ít nhất phải đi nửa ngày, bây giờ không cần thiết đuổi theo họ ngay.”

Chú nghe được lời Sở Vấn Thiên nói có chút kỳ lạ, nhưng lại nghĩ vị tổ tông này rất có thể là một trong nhóm người năm đó. Vì vậy giả vờ hỏi: “Trước đây anh đã tới rồi?”

Sở Vấn Thiên gật đầu: “Đã tới, nhưng căn bản đã quên sạch, thỉnh thoảng có thể nhớ ra chút ít, vực thăm trong lòng đất này có một cái tên dễ nghe, gọi là Địa Chi Cực.”

Chú nghe xong thoáng suy xét một lát, lại hỏi: “Địa Chi Cực này không biết có phải dân Nam Chiếu đào không, mộ thất chính ở ngay bên dưới?”

Sở Vấn Thiên cười, lắc đầu nói: “Có phải người đào hay không ta không biết, nhưng sạn đạo này nhất định là người xây, phía dưới có thứ gì ta không nhớ rõ, chẳng thế ta cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi chạy đến đây.”

Tôi và chú nghi ngờ liếc nhìn nhau, đồng thời khó hiểu tại sao có người có thể quên mất chuyện mình tiến vào loại vực thăm kinh khủng này, dù cho si ngốc e rằng cũng phải sợ khắc cốt ghi tâm chứ.

Lẽ nào tình huống của Sở Vấn Thiên còn đáng sợ hơn chứng Alzheimer?

Nghĩ đến việc này, tôi dường như lơ đãng cúi đầu nhìn Sở Vấn Thiên giờ cao mình hóa trong tay phải, thấy thế nào cũng không giống như dáng vẻ có Túng Quỷ ẩn, liền liếc về phía tay trái ông, phát hiện tay trái ông giấu bên trong tay áo, căn bản nhìn không thấy được mu bàn tay.

Tình huống bây giờ chưa rõ ràng, tùy tiện hỏi Sở Vấn Thiên có Túng Quỷ ẩn có trên mu bàn tay không, rất có thể sẽ khiến ông cảnh giác, tôi sờ mũi, quyết định vẫn nên chờ thời cơ.

Lúc này đám người Đường Ninh đi trước mặt chúng tôi đã bắn chết những con quái điều kia không sai biệt lắm, giữa Địa Chi Cực trống trải thỉnh thoảng vẫn có thể nghe được vài tiếng rít cổ quái, cũng đã là tàn binh bại tướng không đủ gây sợ hãi nữa.

Chúng tôi một mực duy trì khoảng cách nhất định với chúng, sau khi đi vài vòng dần dần phát hiện, Địa Chi Cục này là một hắc động thật lớn, sạn đạo quần quanh sườn trong hố đen, hình xoắn ốc không ngừng kéo dài xuống phía dưới.

Mà có đám người Đường Ninh đi trước dò đường, chúng tôi căn bản không cần lo nhiều, cũng không cần sợ chúng sẽ làm hư hại sạn đạo, trừ phi chúng không muốn đi lên nữa.

Gỗ dưới chân đạp lên rất dày, đi trong Địa Chi Cục sâu không thấy đáy này, tôi không khỏi có chút khó hiểu, sạn đạo này đến tột cùng gỗ gì làm thành, có thể qua nhiều năm như vậy mà không có dấu hiệu hư hỏng nghiêm trọng, hơn nữa khá bền chắc, đám người đi phía trước cũng vững vàng không có vẻ run rẩy, đây quả thực so với con đường cự thạch xây thành kia còn thực dụng hơn.

Chú lần này không trả lời vấn đề của tôi, vì bản thân ông cũng không hiểu nổi điểm này.

Ngay khi tôi và chú vừa đi vừa thảo luận, bước chân Hạng Văn khựng lại, khuôn mặt tái nhợt quay đầu lại nói: “Có thứ gì đó tới rồi!”

“Thứ gì?” Tôi thấy sắc mặt hắn kích động, không giống nói láo, lập tức quay đầu nhìn Sở Văn Thiên: “Chú, mấy chú lần trước khi tới đụng phải cái gì?”

Sở Văn Thiên vẻ mặt mê man, lắc đầu nói: “Quên rồi.”

Chú nhìn đám người phía trước, chỉ vào chúng nói: “Đi theo sau chúng, có phiền phức gì còn có thể đẩy chúng ra, nhiều người như vậy rất dễ trở thành mục tiêu.”

Chúng tôi dựa theo lời chú nói chạy chậm tới, thời điểm sắp đến gần đám Đường Ninh, liền thấy chúng giờ súng lên, hướng về phía trước bắn quét, tiếng súng kịch liệt xen lẫn tiếng chửi nước ngoài xì xô xì xào, nhưng không nghe thấy giọng của Đường Ninh.

Chương 69

Có thằng ngoại quốc, chúng tỏ Đường Ninh vẫn cùng người lần trước liên thủ vào đây, xem ra ả tà tâm không chết, không đạt được mục đích cướp trước chúng tôi thì không từ bỏ, đồng thời vẫn luôn cố chấp, cho rằng chúng tôi muốn cùng ả cướp đồ, vì vậy muốn dùng tất cả các loại biện pháp hạ độc thủ.

Đi tới sau lưng nhóm Đường Ninh, chúng tôi đã không cần phải che giấu nữa, dứt khoát bật đèn pin quét về hướng họ, lúc này mới phát hiện trên sạn đạo phía dưới đang có những thứ đen ngòm không ngừng bò lên, số lượng đông đúc có thể so với châu chấu, giống như than nắm chỉ chít thật đáng sợ.

Tôi lấy làm kinh hãi, tập trung nhìn vào một quả cầu đen mắc trên thân người há miệng gặm cắn nhìn kỹ, thấy quả cầu đen này dáng dấp giống như con khỉ, nhưng toàn thân gai ngược đao thương bất nhập, không khỏi khó hiểu nói: “Đó là thứ gì, Hạng Văn nói chính là chúng?”

Hạng Văn gật đầu, nhìn khi đen dưng mãnh hung ác nói: “Không chỉ phía trước, đằng sau cũng sắp tới ngay thôi, chúng ta nên nghĩ biện pháp, bằng không chốc nữa...”

Chú nhìn lướt xuống phía dưới, thấy trong Địa Chi Cực vẫn mãi tối om, cũng không biết những con khi đen kia rốt cuộc có bao nhiêu, liền nói: “Thứ này trước đây từng nghe người ta nói tới, gọi là Ác Bồ Đề, truyền thuyết nói là do oán khí của nô lệ sau khi chết biến thành, nào ngờ lại đụng phải ở đây, hôm nay chúng kẹt ở chỗ này không lên không xuống được, muốn tránh những con Ác Bồ Đề này trừ phi vách đá bên sạn đạo có hang động, bằng không...”

Chú vừa phân tích như vậy, Sở Vấn Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, lẩm bẩm nói: “Ta nhớ quả thật có hang động, thế nhưng không ở đây, còn phải đi xuống dưới.”

“Còn phải đi xuống dưới?” Chú ngạc nhiên hỏi: “Phải đi bao lâu? Nếu gần chúng ta bây giờ liền lao xuống thôi.”

“Không gần.” Sở Vấn Thiên lắc đầu: “Ở chỗ sạn đạo sắp biến mất, có rất nhiều hang động cao cỡ một người, vào hang động tìm đường thì có thể đến được đầu cuối Địa Chi Cực.”

Nghe vậy, tôi ngạc nhiên nói: “Thế chẳng phải đi mất mấy canh giờ nữa sao? Có thời gian này những con khi kia đều đã cắn chết chúng ta rồi.”

Sở Vấn Thiên cúi đầu không nói, chú liếc ông ta một cái, sau một lát nghĩ ngợi nói: “Dù sao cũng phải xuống, không bằng cứ thế xông tới, nếu chạy nhanh may ra còn có thể tránh thoát những con Ác Bồ Đề kia, cứ mãi đứng đây mới là nguy hiểm nhất, hướng hồ nhìn hình dáng những con khi kia, chỉ cần có người đi qua chúng sẽ xông lên, nói cách khác dù cho chúng ta bây giờ quay đầu về, chờ chúng biến mất xuống lần nữa cũng giống nhau.”

Nói xong, chú quay đầu nhìn qua, chờ mấy người chúng tôi phát biểu ý kiến.

Đao Phong mặt không gợn sóng, nhìn lướt qua những con khi đen kia, thản nhiên nói: “Tôi không thành vấn đề.”

Chị Tuyền thay súng tự động, nhúu mày nói: “Tôi không sợ.”

Còn lại tôi và Hạng Văn hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cũng đành phải đáp ứng.

Đao Phong bản lĩnh nhanh nhạy, đương nhiên không để mấy con khi kia vào mắt, nói thật nếu không có đồng người chúng tôi đây đi theo, chỉ sợ cậu ấy đã sớm tự mình đi xuống. Mà chị Tuyền có súng trong tay, đối phó mấy con khi này càng khỏi phải nói.

Cũng không biết chú nghĩ như thế nào, nếu chẳng may bị khi cắn trúng, vậy ông cũng coi như đã dặn dò ở đây, đến lúc đó mặc kệ chúng tôi có thể ra ngoài hay không, tình huống thật sự trong Địa Chi Cực ông đều không cách nào biết được, cũng không cách nào suy đoán hành động sau đó.

Song xem tính tình kia của chú, dường như đã có dự tính trong lòng rồi.

Quả nhiên, đợi sau khi chúng tôi đều đồng ý quyết định của chú, ông liền từ trong túi lấy ra vài thứ dạng côn cỡ bằng bàn tay, trừ Dao Phong, chị Tuyền và Sở Vấn Thiên ra trong tay mỗi người chúng tôi đều cầm ba bốn cây. Dao Phong và chị Tuyền do căn bản không cần, mà Sở Vấn Thiên sau khi nhìn qua liền bày tỏ ý ông không muốn dùng.

Tiếp theo, để tiết kiệm thời gian, chú đơn giản nói cho chúng tôi biết món đồ chơi này chính là hỏa chiết tử trong truyền thuyết, cũng lấy ra hỏa chiết tử đơn giản biểu diễn cách dùng thứ này.

Thứ hỏa chiết tử này mặc dù dùng tốt, nhưng vẫn không cách nào sánh được với sản phẩm khoa học kỹ thuật thời nay, song nó khác ở chỗ, bốc cháy là minh hỏa, chứ không phải ánh sáng từ khí trầm trầm, chú vốn không nghĩ tới có thể phải dùng thứ này, cho nên vẫn luôn để dưới đáy túi.

“Thấy không, chỉ cần thổi một hơi hoặc cố sức hắt một cái, là có thể bốc cháy, lúc không cần thả vào trong mũ, thời gian dài cũng sẽ không tắt. Người xưa hút thuốc lào, sẽ dùng nó để châm.” Chú cầm hỏa chiết tử dùng sức hắt một cái, đợi sau khi hỏa chiết tử cháy lại dùng mũ đẩy nó lại, dưới tình huống không đủ không khí hỏa chiết tử kia vẫn duy trì ánh sáng yếu không tắt.

Tôi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó đưa tay muốn hỏa chiết tử của chú, chợt nghe chú oán giận nói: “Cậu không phải có hỏa chiết tử sao.”

Tôi sừng sốt, lập tức mắng: “Con mẹ nó hỏa chiết tử kia của bố căn bản không đánh được lửa ok!”

Chú thấy đâm trúng chỗ đau của tôi, ngưng ngừng ném cho tôi một cái hỏa chiết tử.

Sau khi chuẩn bị xong, Sở Vấn Thiên để quỹ nô của mình đi đầu, chị Tuyền theo sau quỹ nô, tiếp đó là Dao Phong, mà mấy người chúng tôi dưới sự che chở của hai người một quỹ này núp phía sau chạy, Tiểu Hải đi sau cùng chịu trách nhiệm cản trở đám khi đen mưu đồ đuổi giết chúng tôi kia.

Tôi đem thêm ba cây hỏa chiết tử cắm trên đai lưng, trong tay chỉ lấy một cây đã đốt, đi theo đại bộ đội một đường vọt xuống phía dưới.

Những thằng nước ngoài đang đối phó với khi đen vừa thấy có người giơ súng lao xuống, lập tức xoay người dự định nổ súng, kết quả phát hiện mỹ nữ cầm súng sau lưng kia còn có một đoàn hùng hổ đi theo, tất cả mọi người dánh về gặp thần giết thần gặp phật giết phật, cũng theo bản năng cấp tốc tránh người, để tránh cho chúng tôi có người không chú ý đụng ngã họ, dẫn đến mọi người cùng rơi vào chỗ chết.

Cái này giống như giờ chấu than cướp vé trong biển người vậy, nếu bạn ăn mặc đơn giản bình bình thường thường đi cướp vé, cam đoan không ai nguyện ý nhường chỗ cho bạn, nhưng giờ chấu than thì khác, mọi người sợ bị chấu than trong tay bạn ụp đến, sẽ tự giác tránh đường cho bạn qua.

Mà chúng tôi bây giờ thì tương đương với chấu than kia, ở loại địa phương nhỏ hẹp này vọt tới, không chú ý một chút có thể rơi xuống vực sâu mất mạng, mấy thằng ngoại quốc kia không

phải đũa ngu, đương nhiên không muốn ngăn cản nhiều, huống hồ trước mặt họ còn có nhiều khi đen cản trở như vậy, chỉ mong sao có người đi thay họ giải quyết.

Chúng tôi cũng thừa cơ hội này, giữa mấy thằng ngoại quốc trái đột phải xông, mãi đến sau khi đột phá vòng vây, bước tiến dưới chân mới dần ổn định lại.

Đã không có mấy gã ngoại quốc làm lá chắn, những con khi đen kia lập tức coi chúng tôi là mục tiêu, từng con một nhe răng nhếch miệng thét lên vọt tới, sau đó không đợi chúng nhào tới trước mặt, liền bị con quỷ nô tướng quân kia vung đại kiếm trong tay đánh rơi xuống vực thẳm.

Chị Tuyền đi theo sau quỷ nô, chị tuy rằng nhìn không thấy quỷ nô ở đâu, nhưng cũng dựa vào từng nhóm khi một bị đánh bay ra ngoài kia đoán được quỷ nô ngay phía trước chị chưa đến một thước, sau đó dùng súng tự động trong tay, lần lượt bắn rơi những con cá lọt lưới kia. Như vậy xem ra, đặng tới kỹ thuật bắn súng chị Tuyền vô cùng tài năng, cũng không vì gấp rút chạy nhanh mà lộ ra chút thiếu sót nào.

Tôi theo sát phía sau Đào Phong chạy chính giữa đội ngũ, chú ngay sau tôi, hai chúng tôi là thuộc tốp an toàn nhất trong đội ngũ.

Có đôi lúc sẽ từ mặt sau sạn đạo bò lên mấy con khi, tôi và chú nhao nhao lắc hỏa chiết tử đi ngăn cản, những con khi kia sợ mình hỏa, quả nhiên không dám tới gần, tiện đà chuyển hướng mục tiêu sang những người khác.

Sở Văn Thiên chạy trước Tiểu Hải, tôi không nhìn thấy được ông, nhưng cũng từ trong tiếng động nghe ra ông bình yên vô sự, Hạng Văn ở trước mặt ông, có lẽ cũng không bị thương tổn gì.

Thình thoảng có mấy con khi vô cùng hung mãnh vượt qua chị Tuyền đánh về phía Đào Phong, đều bị cậu ấy dễ dàng nghiêng người tránh thoát, thực sự không tránh khỏi thì dứt khoát giơ tay lên đánh bay, động tác kia trong mắt tôi chẳng qua là hơi phất tay chặn lại, mà con khi đụng phải cậu ấy lại kêu thảm bay ra ngoài, khiến tôi liên tục phỏng đoán cái phất tay này của Đào Phong đến tột cùng dùng bao nhiêu lực.

Những con khi bị cậu ấy nghiêng người tránh thoát thì càng thảm, bởi vì tác dụng của quán tính, khi chúng nhào tới quá mạnh, sau khi bị Đào Phong tránh thoát liền ngã về hướng bản gỗ hoặc vách đá cứng rắn, trong lúc nhất thời như trúng chọi đá vậy, nện ra máu đen tung tóe.

Đương nhiên càng khiến tôi ý thức được, bị những con khi này nhào trúng kết quả sẽ có bao nhiêu thảm.

Cũng may Đào Phong không hề để chuyện này xảy ra, cậu ấy cố ý che chở tôi và chú, phàm là có con khi không biết sống chết từ mặt sườn đánh về phía chúng tôi, đều bị cậu ấy dùng thứ gì đó tương tự cục đá đánh rơi.

Tôi thở hỏn hển chạy, thấy Đào Phong hất tay ném ra thứ gì đó, liền kỳ quái nhìn chằm chằm xem, càng về sau mới phát hiện, những thứ được cậu ấy xem như đá để càn quét băng đảng khi, thì ra là vỏ đạn văng ra từ súng tự động của chị Tuyền.

Người khá quen thuộc súng ống có thể đều biết, bộ phận đẩy đạn của súng tự động thông thường đều nằm vị trí phía sau bên phải súng, có vài người mới vào nghề không biết bắn súng, lần đầu tiên nổ súng sẽ luôn bị vỏ đạn văng trúng mặt.

Đao Phong trong quá trình chạy trốn này, ý vào tay mình nhanh, dăm ở giữa không trung bắt lại một hai vỏ đạn, sau đó hất văng ra bắn trúng đám khi đen dăm đầu vào chỗ chết nhào tới, mà tôi và chú, cũng chính là được cậu ấy dùng phương pháp như vậy bảo vệ.

Không thể không nói, Đao Phong thật là một tên thần kỳ, luôn có thể ở trong mọi loại hoàn cảnh sử dụng tất cả mọi đồ vật để đạt được mục đích, và lại đầu óc linh hoạt phản ứng cực nhanh, khiến người ta không thể không sinh lòng ngưỡng mộ.

Chỉ có điều bây giờ tôi đã sớm đem loại ngưỡng mộ này chuyển hóa thành ái mộ, vừa nghĩ tới tương lai có cơ hội có thể áp đảo người đàn ông trước mặt này, trong lòng tôi ngứa ngáy dữ dội, khả khả...

Hơi chút thất thần, tôi chợt nhớ đến trước đó khi đi qua đám ngoại quốc kia, dường như cũng không nhìn thấy Đường Ninh bên trong, bằng không dựa vào sự hung ác của ả đàn bà này, tuyệt đối không có khả năng để chúng tôi dễ dàng đi qua.

Nếu Đường Ninh không ở giữa đám ngoại quốc, vậy ả đã đi đâu, chẳng lẽ ngay từ trước khi khi đen xuất hiện, ả đã vượt trước lao xuống sạn đạo? Hoặc nói ả sau khi phát hiện chúng tôi, ý đồ muốn dùng đám ngoại quốc che chắn, trì hoãn thời gian của chúng tôi, đồng thời tự mình đi xuống trước lấy đồ?

Càng nghĩ càng cảm thấy cái sau có khả năng lớn nhất, tôi lau mồ hôi lạnh, hơi ngoảnh đầu lại xem xét, phát hiện đám ngoại quốc kia sau khi chúng tôi lao xuống cũng đuổi theo sát, chúng vừa đánh vừa chạy, trong miệng liên thoảng không biết đang nói gì, bước tiến loạn mà không hoảng, cách chúng tôi cũng không xa mấy.

Tôi thầm mắng một tiếng mẹ, nhưng giờ phút này cũng không còn cách nào khác, cũng không thể hô to câu “Đám tiểu nhân các người có dũng khí đừng chạy theo bọn ta” đúng không?

Lúc này chúng tôi đã dùng tốc độ chạy nước rút chạy hơn mấy chục phút, Đao Phong và chú vẫn không có biến hóa quá lớn, chị Tuyền cũng còn có thể tiếp tục, chỉ có Hạng Văn phía sau không ngừng kêu khô, tôi càng thường phải nhờ chú phía sau đẩy lên.

Lúc này đỉnh vực thăm cách chúng tôi càng ngày càng xa, xung quanh Ác Bồ Đề cũng dần dần thưa thớt, dường như sẽ lập tức thoát khỏi phạm vi công kích của khi đen.

Ngay lúc thể lực của tôi dần tiêu hao, chạy mồ hôi đầm đìa thở hổn hển, trên sạn đạo đột nhiên lại xuất hiện biến hóa mới...

“Đó là thứ gì?!” Tôi thò đầu nhìn về phía trước, phát hiện trên sạn đạo trước mặt đột nhiên nhảy ra một vật thể tròn màu trắng đang ngo nguẩy, đang định nhìn kỹ, lại bị Dao Phong kéo lại, không khỏi kỳ quái nói: “Là người à, sao mà trắng lóa thế?”

Dao Phong lắc đầu, cũng không nói thêm gì, chỉ như cũ dựa theo tốc độ ban đầu chạy về phía trước, chú ở sau tôi hạ giọng nói: “Thứ chẳng lành đã đi ra rồi, lát nữa cậu chỉ cần chạy là được, cái khác không cần quan tâm nhiều, bằng không Dao Phong và Kỳ Tuyền rất có khả năng không lo được cho cậu đâu, nhớ chưa?”

Tôi lau mồ hôi lạnh, thấy vẻ mặt chú nghiêm túc, liền gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Đoàn người chúng tôi dựa theo tốc độ hành quân cấp tốc xông xuống dưới, mãi không hề dừng lại nghỉ, không biết chạy bao lâu, đám Ác Bồ Đề vốn đuổi theo sau sớm đã không thấy bóng dáng nữa, ngược lại nhảy ra từng nhóm vật quỷ dị nhìn không ra hình dạng.

Tôi nấp sau lưng Dao Phong, chỉ có thể nhìn được quỹ nô Tướng Quân trước mặt thủ pháp vung vẩy đại đao đột nhiên biến đổi, trước đó vì đẩy khí đen ra, hắn đều dùng sóng đao vung vẩy đại khai đại hợp, hiện giờ thì là chân chính đao bồ rìu chém, mỗi một lần hạ xuống đều lộ đầy ác liệt.

Cho dù là như vậy, tôi cũng có thể nhìn ra sự trật tự trong động tác của hắn.

Điều này càng khiến tôi muốn biết những thứ trắng lóa kia rốt cuộc là cái gì.

Song nghi vấn kia cũng không duy trì lâu, một khối cặn màu trắng liền bay về phía tôi.

Tôi uốn éo người né tránh phần cặn nọ, lúc ngoảnh đầu lại vừa vặn cùng nó mặt đối mặt, nhưng chỉ một ánh nhìn này, liền dọa tôi toàn thân rét run, tóc gáy dựng đứng.

Bởi vì tôi nhìn ra được, khối cặn màu trắng kia rõ ràng cho thấy một cái đầu người bị cắt thành hai nửa, vết đao từ đỉnh đầu chém thẳng vào đến tận cùng, nhưng vì tốc độ quá nhanh mà không làm cho óc máu trong đầu bay ra, mãi đến khi đầu người bay trên không trung, những thứ óc não đỏ trắng kia mới bắn tung tóe, thời điểm tôi quay đầu nhìn, vừa vặn cùng mặt người máu me còn sót lại một con mắt kia nhìn nhau nửa giây.

Lần này không chỉ có quỹ nô, sủng của chị Tuyền cũng suýt mất tác dụng, đưa tới bước tiến của chúng tôi không thể không chậm lại nửa nhịp.

Tôi vừa chạy vừa quan sát hai bên liên tiếp lẫn tới cánh tay cánh chân cụt, phát hiện những thứ trắng lóa này quả nhiên là người, song chúng không phải cơ thể hoàn chỉnh, mà là một bộ phận được cắt đi trên cơ thể người, chỉ có số ít là có thân thể hoàn chỉnh, cũng chính những thứ tương đối hoàn chỉnh này cản trở chúng tôi tiến tới.

Việc này khiến tôi nhớ tới vài cảnh trong phim Lôi Nguyên, những con ác quỷ kia bởi vì lòi nguyên mà chết thảm chính là dùng tư thế bò rạp quỷ dị như vậy xông tới, tuy rằng bộ phim kia tôi căn bản không sao xem hiểu được, nhưng vài hình ảnh trong đó vẫn cứ nhớ mãi không quên.

Lúc này những thứ xác thịt màu trắng lúc nhúc kia nằm trên sạn đạo, không khác gì mấy so với ác quỷ trong phim, chỉ có điều chúng càng phiền toái hơn một chút, bởi vì vô luận quỷ nô chém chúng thành dạng gì, những mẩu thịt vụn này đều có thể tiếp tục bò về hướng chúng tôi, chém cho chúng vỡ nát, chẳng qua càng tăng thêm số lượng của chúng mà thôi, đối với chúng tôi không hề giúp ích tí nào.

Không có ai biết chúng đến tới cùng lấy cái gì làm động lực, tôi cuối cùng cũng đã hiểu câu chú nói trước đó, những thứ này thật là chẳng lành.

Thời gian sau đó, chúng tôi cơ hồ là đạp lên những cục thịt ghê tởm này mà chạy, dưới chân dính dấp khiến chúng tôi vô cùng chán ghét, đèn pin đảo qua là có thể nhìn thấy dịch thể màu đỏ và thịt trắng đầy rẫy, đáng sợ nhất là chúng còn sống dính vào trên giày, đáy giày bạn sẽ không ngừng ngo ngoáy, khiến tôi thiếu chút nữa vừa chạy vừa nôn.

Chú hiền nhiên không có nặng lòng nhiều như tôi, ông không ngừng thúc giục tôi tăng tốc, đừng để mấy thứ kia vương chân ở đây.

Nếu không phải lo lắng bị đám người phía sau đánh lén, tôi đã sớm bảo Tiểu Hải ra trước hỗ trợ, có nàng ở đó chí ít có thể giúp chúng tôi tăng tốc hơn chút ít, nhưng bây giờ chỉ có thể dựa vào con quỷ nô Tướng Quân kia và súng tự động của chị Tuyên, ngay cả Đào Phong cũng không quan tâm có thể giúp thêm một tay vào.

Một đường xóc nảy chạy khoảng mấy canh giờ, số lượng những cục thịt kia chỉ tăng không giảm, đạn của chị Tuyên đã sớm bắn hết, chị bây giờ đã bắt đầu cầm súng làm gậy, thấy một quát một, không chút nương tay.

Lúc này Sở Văn Thiên đi theo sau cùng thỉnh linh nói một câu: “Kiên trì lát nữa, sẽ tới ngay thôi!”

Chúng tôi sau khi nghe được toàn bộ tinh thần trở nên phấn chấn, Đào Phong chậm bước chạy bên cạnh tôi và chú, ánh mắt thoáng trở nên ác liệt, cậu ấy thở phì phò, hạ giọng nói với hai chúng tôi: “Chốc nữa hai người cứ chạy theo Kỷ Tuyên, nếu Kỷ Tuyên tụt lại hai người cũng không cần quan tâm, chỉ cần chạy ra ngoài là được.”

Trong lòng tôi bỗng luống cuống, vội hỏi: “Vậy còn cậu?”

Đào Phong nói: “Tôi bảo vệ hai người, sẽ không cách xa, yên tâm.”

Tôi mù quáng gạt đầu, hai chân nặng như đeo chì, đầu cũng tê tê, nhưng tôi biết Đào Phong nói như vậy chúng tôi sắp xảy ra chuyện gì đó, chỉ có thể ép bản thân lên tinh thần, càng dùng sức chạy về phía trước, đồng thời trong lòng suy nghĩ, vô luận thế nào cũng không thể để chú bị thương, bằng không chúng tôi chuyến này bằng chạy không rồi.

Không biết có thật sự ứng với lời Đào Phong nói hay không, sạn đạo dưới chân chúng tôi càng ngày càng rộng, những cục thịt trắng lóa kia cũng càng ngày càng nhiều, đến giờ chỉ dựa vào một con quý nô và chị Tuyền, sớm đã không thể ứng phó với những cục thịt như nước thủy triều cuộn trào mãnh liệt này.

Vô số thẳng đứng lên so với cơ thể chúng tôi còn cao hơn chậm rãi chen về hướng chúng tôi, quý nô Tướng Quân vung đại đao miễn cưỡng có thể chống chọi mấy cái, chị Tuyền sau khi dùng súng vung mạnh lập tức nhắc chân đá xoáy, tư thế ác liệt khiến tôi và chú chỉ có thể xấu hổ toát mồ hôi.

Chúng tôi liền theo chị Tuyền chậm rãi di chuyển, phóng mắt nhìn lại phụ cận đều là loại thịt trắng lóa này, trên người chúng không hề có lông và màu sắc dư thừa, chỉ đơn thuần màu xám, ngay cả mắt và miệng cũng không nhìn ra, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì.

Đào Phong chủ yếu bảo vệ bên cạnh chú, cậu ấy dường như nắm giữ quy luật vận động của những thứ này, có vài khối tàn chi nhỏ bắt đầu vây tới sẽ dùng chân đá văng ra, có khối cơ thể người lớn lác lác đi tới liền giơ tay lên đập ngã nó, sức lực cậu ấy không nhỏ, những cơ thể hoàn chỉnh căn bản cũng có thể bị cậu ấy đẩy ngã lăn, chờ chúng lại đứng dậy chúng tôi đã chạy xa mấy thước.

Song chúng tôi nhìn ra, Đào Phong giống như đang chơi đùa cùng những cơ thể đó, bởi vì động tác của cậu ấy không giống dùng nhiều sức, trái lại giống như trẻ con đùa giỡn thoải mái vậy, cũng khiến tôi không khỏi bắt đầu hoài nghi, Đào Phong có phải từng luyện Thái Cực không, hiểu lấy nhu thắng cương lấy chậm chế nhanh?

Sở Vấn Thiên hiển nhiên đối với nơi này có chút ấn tượng, ông ấy lôi Hạng Văn nhanh vài bước bắt kịp, ở bên cạnh reo lên: “Chính là chỗ này, sắp có thể chứng kiến cửa vào động quật rồi!”

Nhưng giờ phút này tin tức có kích động lòng người bao nhiêu cũng không cách nào khiến chúng tôi tăng nhanh bước được, thịt trên đoạn đường cuối cùng này thật sự quá nhiều, rậm rạp chằng chịt như muốn cuốn chúng tôi vào trong cùng làm bạn với chúng.

Tiểu Hải lúc này đã vung hai tay và tóc dài múa lên giữa đám xác nhanh nhẹn, dáng múa của nàng quyến rũ duyên dáng, thể tiến công lại ngoan lệ độc ác, chạy mấy bước đã cắt cục thịt trắng lóa bên cạnh thành cặn, làm hết sức mình giúp chúng tôi quét sạch chướng ngại.

Tôi không để ý nhìn nàng nữa, thời điểm chị Tuyền bị hai khối xác cuốn lấy không tách ra được, tôi bất đắc dĩ phải kéo chú lao khỏi vòng vây chạy như điên, hỏa chiết tử trong tay hai người chúng tôi yếu đi không ít, tôi thở dốc không ngừng, tốc độ dưới chân cũng càng ngày càng chậm, có mấy lần còn suýt bị cục thịt dính đáp kia làm trượt chân.

Chú ghét bỏ mắng tôi vài câu, nhưng vẫn lôi chặt cánh tay tôi đề phòng tôi thật sự ngã nhào, tôi nghĩ nếu không phải lo cho thể thân của mình gặp phải hư hại, ông đã sớm kéo tôi chạy rồi.

Hai chúng tôi sau cùng nghiễm nhiên thành chiến hữu duy nhất, khi tôi quay đầu lại nhìn Đào Phong đang giúp chị Tuyền thoát khỏi trở ngại, mấy người họ chỉ cần không chết là có thể chạy

tôi, mà tôi không giúp được gì, phải mang chú rời đi trước, chỉ cần hai chúng tôi an toàn, họ sẽ không phải bận tâm đến gì nữa.

Những cục thịt ghê tởm kia theo thói quen hướng chỗ đông người vọt tới, bao quanh đám Đào Phong và đám ngoại quốc của Đường Ninh thành hai quả cầu trắng, tôi cắn răng cùng chú chạy thật mạng, đụng phải chướng ngại liền dùng hỏa chiết tử đâm chúng.

Cứ thế dọc đường khản khản trương trương liều mạng chạy xuống, đã từng bước có thể chứng kiến động quật mà Sở Văn Thiên nói.

Cuối cùng một cây hỏa chiết tử đã cháy hết, tôi lập tức thay đèn pin mắt sói, quét qua quét lại mấy cái rồi nhìn chuẩn một cái động quật, lôi chú xông vào trong.

Chú trù trù ở cửa động, nói: “Lấy quân đao của cậu ra, đánh dấu cho họ biết chúng ta vào ở chỗ này.”

Tôi suy nghĩ một chút, chúng tôi vào cũng không phải là động quật đầu tiên, mà chọn cái chính giữa xung quanh ít cục thịt nhất, vì vậy gật đầu rút dao gấp quân dụng ra, dùng sức cắm vào trên vách cửa động.

Chú thấy ký hiệu đã đánh xong rõ ràng hài lòng, liền vượt lên vào động quật trước.

Sau khi tiến vào, tôi và chú từ từ bình tĩnh lại, chúng tôi cùng đánh giá không gian bên trong, chú lắc tay, nói: “Đi vào trong xem đi, họ chốc nữa còn chưa qua được đâu.”

Tôi có chút lo lắng cho Đào Phong bọn họ, lại sợ cách quá xa Tiểu Hải sẽ bị gọi về, vì vậy khoát tay nói: “Chú vào trước đi, tôi chờ một chút.”

Chú biết rõ phiền toái của tôi, cũng không nói gì nữa, xách đèn pin một mình lách lư đi vào.

Tôi phát tay do do dự dự quanh quần ở cửa động, muốn đi qua hỗ trợ lại sợ mình biến thành gánh nặng, không khỏi âm thầm thở dài, sớm biết thế tôi đã học trước một bộ quyền pháp gì đó, trang bị vũ trang cho mình, cũng tốt hơn đến địa cung này chỉ có thể dựa vào quý nô trợ giúp.

Trong phạm vi chiếu sáng của đèn pin đám thịt màu trắng nhìn qua có chút thừa thớt, thời điểm tôi cách cửa động khá xa, có thể thấy chúng đều đang hướng phía sau sạn đạo ngo ngoe, rõ ràng cho thấy đi về hướng đám Đào Phong, chờ tôi đi ra cửa động, những cục thịt sẽ xoay đầu lại xông về hướng tôi bò tới. Việc này khiến tôi ý thức được bên trong động quật có thể có nguyên tố nào đó ngăn cách những đám thịt này, khiến năng lực nhận ra người sống của chúng giảm nhỏ.

Tôi nghĩ ngợi chốc lát, muốn ở trong động quật tìm gậy, lại phát hiện ngoại trừ tường đất ra không còn gì cả, bắt đắc dĩ đành phải lấy xẻng công binh ra, đi tới cửa động, hất văng một khối thịt vụn đang ngo ngoe dưới chân.

Trước đó do chạy gấp gáp, xềng công binh lại không có chỗ thuận tay để xúc, vẫn chưa phát huy được công dụng, lúc này cầm đến hết những mẩu thịt ghê tởm này, cũng làm tôi cảm thấy có chút phí của trời.

Song vừa lật một cái lại khiến tôi vô tình phát hiện kỳ hoặc bên trong, hóa ra những cục thịt này sở dĩ sau khi tách ra vẫn có thể tự do hành động, là vì chúng cũng không phải chỉ thuộc về một cái xác. Bên trong những cục thịt kia mọc vô số xúc tua cực nhỏ, giống như chân rết vậy, tinh vi mà phức tạp, không sắp xếp chỉnh tề theo thứ tự.

Chúng dựa vào xúc tu mắt thường khó phân biệt này, để đạt được mục đích di chuyển của mình.

Khi tôi lật khối thịt vụn kia lại, tầng tầng vùi vồn đang nằm phía dưới của nó lập tức thu vào bên trong thịt, tiếp đó biến thành vòi chui ra từ mặt kia, quay đầu bò về phía tôi.

Tôi thử đặt sạn công binh trên đường đi của nó, liền thấy những vòi tí hon này chậm rãi bám trên sạn công binh, sau đó dần dần bắt đầu lan rộng.

Tôi sợ hết hồn, vội vàng đánh rớt những vòi này, lui vào trong động quật mấy bước, lại không yên lòng nghiền nghiền để giày, rất sợ những mẩu thịt vụn dính vào trên chân trước đó cũng sẽ biến thành như vậy.

Mà sự thật là, những mẩu thịt này chỉ cần tiếp xúc với bùn đất sâu trong động quật, sẽ lập tức bỏ mạng, đồng thời dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ cấp tốc khô héo.

Sau khi biết những thứ này, tôi hơi yên lòng, vừa đi về phía trước vài bước, lại đột nhiên nghe được tiếng la của chú: “Mẹ kiếp! Cứu mạng! Sở Dương mau tới đây giúp ta!”

Có thể khiến chú luôn tỉnh táo phát ra tiếng gào chạt vật như vậy, nhất định là đụng phải thứ gì khiến ông bất ngờ rồi.

Trán tôi toát mồ hôi lạnh, bất chấp suy nghĩ nhiều, ba chân bốn cẳng chạy về hướng chú.

Trong động quật này như mê cung vậy, khắp nơi đều là cột đất to khỏe như cổ thụ chọc trời, tôi lòng vòng hồi lâu mới thăm dò được vị trí, xềng công binh trong tay đều bị tôi nắm chặt đến chảy nước.

Khi tôi thấy hai khối to lớn đang chạy đuổi theo chú, lập tức xông tới hung hăng đập ót một đũa trong đó, chỉ nghe “bang” một tiếng, lòng bàn tay tôi truyền đến một trận tê buốt, mà khối lớn kia cũng bị tôi hung ác một kích tạm quật ngã xuống đất.

Khối lớn khác nghe được tiếng động, lập tức buông tha chú, lão đảo bước nhanh về hướng tôi, tôi y như vừa rồi, cũng hung hăng cho nó một xềng.

Chú thở phào nhẹ nhõm, trở tay lấy ra xềng công binh của mình, cùng tôi đứng chung một chỗ, cảnh giác nhìn chằm chằm hai thi thể trắng lóa trước mặt.

Tôi vội vàng thừa dịp rảnh rỗi này, kể những gì mình mới phát hiện cho chú, chú sau khi suy nghĩ nói: “Không bằng chúng ta thử đập nát chúng, cậu xem tốc độ hai con này trong động rõ ràng nhanh hơn so với bên ngoài, nếu thịt vụn ở đây sẽ khô héo, thi thể hoàn chỉnh như vậy có lẽ sẽ đạt được cường hóa, chúng tỏ bùn đất trong động quật này là một thanh kiếm hai lưỡi, lợi hại đồng tồn, nó có thể giúp mình đồng thời cũng có thể hại mình.”

Tôi ừ một tiếng, nắm chặt xẻng công binh trong tay, thời điểm một con to lớn trong đó nhào tới hung hăng gọt đầu nó, chú cũng nhắc xẻng, theo sát chém đứt cánh tay của con lớn kia.

Hai chúng tôi cứ thế lợi dụng những cây cột trong động này cùng hai cái xác kia quần nhau, kết quả phát hiện nếu không thể nhanh chóng đánh chúng vỡ thành thịt nát, đối mặt với chúng tôi sẽ là một đám tàn chi bỏ cực nhanh.

Cảnh tượng nọ tuyệt đối chấn động lòng người, quả thực so với phim ma còn kinh dị hơn vạn phần, do đó tôi và chú kêu thảm liên hồi, chạy lung tung trong động quật.

“Mẹ kiếp!” Chú đánh bay một cánh tay, hô lớn: “Tiếp tục như vậy chưa chờ được họ tới chúng ta đã toi rồi!”

“Vậy con mẹ nó chú mau nghĩ biện pháp đi!” Tôi gấp đến đầu đầy mồ hôi, áp lực tuyệt đối không thể ít hơn chú, bởi vì đa số thời gian đều là tôi giúp chú đánh, những cục thịt này có quần đến trên đùi tôi tôi cũng không kịp đánh rớt.

Chú lôi tôi, hô: “Chạy về hướng cửa động, ra ngoài tốc độ chúng cũng chậm hơn, chờ đánh nát chúng xong ta lại vào.”

Tôi cắn răng một cái, xúc cục thịt trên đùi, đẩy chú chạy vọt ra ngoài.

Phía sau một đám tàn chi bò theo sát mông chúng tôi, căn bản quần ma loạn vũ nhìn không ra được trước kia chúng là cái dạng gì.

Chờ chúng tôi rút cuộc chạy nhanh tới cửa động quật, mấy bóng người quen thuộc đang kích động chạy vào, hai quý nô theo sau họ, hai quý nô lúc đầu còn đang giải quyết đám thịt truy đuổi phía sau, sau khi thấy tôi và chú chật vật lập tức quay đầu vọt tới, xoẹt xoẹt mấy cái đã cắt đám tàn chi đuổi theo chúng tôi thành mảnh vụn.

Tàn chi vỡ vụn thành cặn xong, chưa đầy hai giây liền hóa thành bùn đất mục rữa, Đào Phong thấy thế nháy mắt hiểu được gì đó, xua tay nói với người phía sau: “Mau vào.”

Vì vậy chú và tôi vừa chạy đến lại nghiêng ngả theo họ vào trong.

Tôi vừa đi vừa hỏi Đào Phong có bị thương không, cậu ấy dùng mu bàn tay chùi mặt nói không sao, chị Tuyền ở một bên liền bày tỏ bất mãn của mình, nói tôi trọng sắc khinh bạn trong mắt chỉ có Đào Phong, tôi đành phải hỏi chị có sao không, chị Tuyền lúc này mới không nhẹ không nặng hừ một tiếng.

Tôi đem mấy thứ trên người mình phủi một lượt, phát hiện súng trong tay chị Tuyền cũng không biết đã đi đâu mất, chắc hẳn sau khi tôi và chú rời đi, họ đã trải qua một trận ác chiến, cho tới giờ mới thoát ra được, không khỏi khiến tôi càng cảm thấy hổ thẹn.

Lại nói tiếp sau khi đụng phải những cục thịt kia, tôi và chú là hai người thoải mái nhất, thời điểm chạy có Đào Phong và chị Tuyền che chở, khi liều mạng hai chúng tôi đã chạy đến động tránh nạn, quần áo trên người không hề bị sao cả.

Trái lại mấy người họ, Đào Phong và chị Tuyền tuy như cũ cả người tỏa đầy lạnh lùng sắc sảo, nhưng quần áo trên người đã lộ màu chạt vật, Sở Văn Thiên bởi vì có quỹ nô bên mình, cũng không bị thương tổn, chẳng qua nhìn càng thêm thương tang, mà mất mặt nhất là bạn nhỏ Hạng Văn, thời điểm chạy trốn không bắt kịp đội ngũ của tôi và chú, khiến cho hiện giờ đã không còn cách nào gặp người nữa, không biết hẳn rốt cuộc bị những đám thịt kia xô ngã mấy lần.

Hạng Văn thấy tôi nhìn hắn cười xấu xa, khinh thường liếc tôi, dùng tiếng tôi không hiểu mắng tôi đôi câu.

Tôi cũng không thèm quan tâm tới hắn, quay đầu nói với Sở Văn Thiên: “Chú, tình huống bên trong này chú hiểu rõ không, làm thế nào đi tiếp?”

Tôi thầm cân nhắc chúng tôi hành quân cấp tốc chạy lâu như vậy, Địa Chi Cục này thế nào cũng phải qua được một nửa rồi chứ, quả nhiên, liền nghe Sở Văn Thiên nói: “Nhớ không sai biệt lắm, các cậu đi theo ta, đi tiếp hai ba tiếng nữa sẽ đến.”

Nghe vậy, chúng tôi lập tức không quan tâm đám ngoại quốc bị cục kia vương chân nữa, theo Sở Văn Thiên đi bên trong động quật.

Lần này có Tiểu Hải và Đào Phong bên cạnh, lưng tôi càng ưỡn thẳng, bây giờ có mấy khối to tới ông đây cũng không sợ.

Bên trong động quật tĩnh tĩnh mê mê quẹo trái quẹo phải hai tiếng, hai chân tôi có chút tê dại, biết loại thời điểm này chưa thể dừng lại nghỉ ngơi, cũng liền cắn răng chịu đựng không nói, Hạng Văn bên cạnh liên tục kêu than, nếu không phải sợ một mình ở chỗ này bị loại quái vật kia ăn, hẳn e rằng đã sớm nằm xuống ngủ một giấc rồi.

Tôi thở dài, ra hiệu bảo hắn ngừng tru tréo đi, sau đó cau mày nói: “Thằng oắt cậu rốt cuộc tới đây làm gì, đi vài bước đã mệt muốn chết muốn sống, cũng không thấy cậu làm cái gì công hiến.”

Hạng Văn nghe tôi nói vậy, khó chịu mắng: “Nói nhảm, ông đây mang tới cổ nhân và bày răn đều bị các người đập hư rồi, có thể không muốn chết muốn sống sao, chờ xem, một ngày nào đó ông đây cũng làm mấy người thành cổ nhân.”

Tôi ngoáy ngoáy tai mặc kệ, gắng gượng hừ hừ hai tiếng tỏ vẻ nghe được lời thề vĩ đại này của hắn, ngẩng đầu lại, phát hiện Sở Văn Thiên bỗng dừng bước.

Đám chúng tôi theo bản năng nhìn về phía trước, liền thấy ở chỗ bóng tối phía trước, một người đàn ông thân hình cao lớn cường tráng đang một tay đút túi đứng nơi đó, xem chừng đã đợi rất lâu rồi.

Mà càng khiến tôi không tưởng được chính là, Sở Vấn Thiên luôn đứng cảm sang sang nhìn qua không buồn không lo, sau khi thấy bóng người kia vậy mà lại ngốc trệ hồi lâu, mãi đến khi tôi vỗ vỗ ông, ông mới dần phản ứng lại, dùng giọng nói trầm thấp hùng hậu lắm bầm nói: “A Diên...”

Chương 71

Bị Sở Vấn Thiên gọi tên, cơ thể người nọ cũng cứng đờ, sau đó hần chậm rãi từ trong bóng tối đi ra, vóc dáng kia cao lớn cùng khí phách bức người khiến chúng tôi thoáng cái nhận ra hần chính là Dao Uyên trước đó đã bắt cóc tôi.

Gương mặt này của Dao Uyên không hề có nửa phần tương tự Dao Phong, lại có sự lạnh lùng và trầm ổn giống nhau, tựa như chỉ cần là tên của quan thượng Dao gia, họ nhất định có một loại khí thế đè người và sự lạnh lùng của riêng mình.

Tôi và chú liếc nhìn nhau, chúng tôi đều đã nhìn ra, người đàn ông được Sở Vấn Thiên gọi là A Diên này, chắc chắn là người đã tham dự sự kiện năm đó, cũng là một trong năm người sống sót, hơn nữa hiện giờ lại dùng thủ đoạn giảo hoạt cướp thân phận đại ca Dao Phong cùng tiến vào Hoàng Kim quỹ thành này.

Sở Vấn Thiên không hề chú ý tới động tác của tôi và chú, trong mắt ông ấy hiện giờ chỉ còn lại người đàn ông trước mặt này.

Chậm rãi bước về trước một bước, Sở Vấn Thiên dừng một chút, khẽ nói: “...Dao Diên, thật sự là cậu.”

Dao Diên nhú mày nhìn Sở Vấn Thiên, sắc mặt bất thiện nói: “Sở Vấn Thiên...Lão bắt từ người vậy mà cũng tới.”

Sở Vấn Thiên cười cười: “Nói tôi lão bắt từ, cậu không phải cũng giống vậy à.”

Dao Diên bị sỉ nhục không trả lời thêm, không vui hừ một tiếng.

Tôi thấy tình huống có chút lúng túng, vì vậy ngoảnh lại nhìn về phía Dao Phong, lại phát hiện cậu ấy cúi đầu, sợi tóc màu đen phủ hai mắt, môi mỏng khẽ mím, không biết đang nghĩ gì, đành phải đưa mắt chuyển lại trên hai người kia.

Sở Vấn Thiên gặp người xưa, muốn đi tới nói chuyện, kết quả chân trái vừa nâng lên, Dao Diên liền lấy ra con dao găm dị thường sắc bén, sau đó quát lên: “Đừng nhúc nhích!”

Sở Vấn Thiên vừa hỏi làm sao vậy, vừa nghi ngờ dừng bước lại, mà con quỷ nô Tướng Quân kia, trong nháy mắt Dao Diên lấy dao găm ra liền dõng đến trước người Sở Vấn Thiên.

Đạo Diên tuy rằng không nhìn thấy được quỷ nô, nhưng cảm giác được hơi thở của ác quỷ, gã neho đôi mắt đen lại, càng thêm bất thiện nhìn về phía Sở Vấn Thiên.

“Chuyện năm đó ngươi còn nhớ bao nhiêu.” Đạo Diên mở miệng hỏi.

Nghe câu này, tôi và chú đều giật mình, trong lòng tôi nghĩ, lúc đầu cùng chú phân tích từng khó hiểu Sở Vấn Thiên tại sao không hề hiểu rõ hơn chúng tôi là bao, bây giờ xem ra, họ giống như đều đã mất đi trí nhớ, chỉ ít về chuyện năm đó, họ cũng đã không còn nhớ nhiều lắm.

Quả nhiên, liền nghe Sở Vấn Thiên chần chừ một lát đáp: “Có lúc có thể nhớ lại một vài đoạn ngắn, nhưng đa số đều là khoảng trống, song tôi nhớ rõ cậu, A Diên...”

“Câm miệng.” Đạo Diên căm tức nhìn Sở Vấn Thiên, tựa hồ bị tiếng A Diên kia nhiều đến cái kình, dao găm trên tay gã đôi mục tiêu, chỉ vào Đạo Phong nói: “A Phong, người qua đây, đừng đi cùng đám người này nữa, mười chín mạng người Đạo gia chính là vì họ mà chết, một ngày nào đó ta sẽ khiến chúng nợ máu trả bằng máu.”

Thanh âm Đạo Diên khàn khàn mà nặng nề, một câu nói này quả thực chính là căn răng mới nói ra được, từng lời như lưỡi dao đâm vào chúng tôi, không chỉ tôi, ngay cả chú đều bị gã làm cho sùng sốt, tiếp theo vẻ mặt quỷ dị hướng tôi nháy mắt.

Đáng tiếc hiện giờ tôi không có tâm tư để ý đến chú, chỉ ngạc nhiên không thôi nhìn chằm chằm Đạo Phong, tôi tuy không biết lời Đạo Diên nói có ý gì, nhưng tôi biết gã nói như vậy nhất định có lý do của gã, nếu thật sự năm đó tổ tiên Sở gia và Ngô gia đã làm việc có lỗi với Đạo gia, nếu thực sự như thế Đạo Phong nhất định sẽ rời khỏi chúng tôi, cậu ấy không thể nào cùng kẻ thù chung một chỗ.

Đạo Phong sau khi Đạo Diên nói xong câu kia liền cứng đờ tại chỗ, bên tay phải đeo băng của cậu ấy nắm chặt, sau đó do dự ngẩng đầu nhìn về phía tôi, trong đôi mắt kia nhuộm đầy mê man và luống cuống nhìn đến mức tâm thần tôi chấn động, thiếu chút nữa muốn qua đó ôm lấy cậu ấy.

May mắn Sở Vấn Thiên kịp thời ngăn Đạo Diên lại, ông giơ tay lên ngăn cản động tác theo bản năng của tôi, nói với Đạo Diên cố chấp ngang ngược: “A Diên, chuyện năm đó chúng ta đều có trách nhiệm, cậu không thể đem mọi lỗi lầm đổ lên người hai nhà Sở Ngô, cũng không thể khẳng định Đạo gia không hề phản bội, trước khi điều tra rõ chân tướng sự tình, bắt được kẻ phản bội hại chết tất cả mọi người, đừng ở đây gây rắc rối cho Đạo Phong nữa, cậu ấy là hậu bối của cậu, không phải công cụ cho cậu phát tiết.”

“Hậu bối?” Đạo Diên vẻ mặt ám trầm, mắt đen lại lia mắt liếc Sở Vấn Thiên, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Đạo Phong, trong giọng nói mang theo tức giận rõ ràng: “Là hậu bối của tôi sẽ không cùng một giuộc với các người, thằng oắt này khắp nơi giúp đỡ người Ngô gia, bây giờ còn giao hảo với Sở gia các người, căn bản không xứng với họ Đạo, nếu không phải nể mặt đại ca nó, ta...”

Nói xong, Đạo Diên bỗng ngừng lại, bởi vì Đạo Phong đang nhìn gã.

Hai con cháu cường hãn của Đạo gia, ở nơi động quật tối tăm lạnh lẽo này nhìn nhau.

Hồi lâu, không biết có phải sự tồn tại của Đạo Uyên trở thành đầu mối then chốt hay không, Đạo Phong nhìn Đạo Diên hồi lâu sau, chợt mở miệng nói: “Người biết đại ca tôi, anh ấy vẫn khỏe chứ.”

Không ngờ Đạo Phong lại hỏi như vậy, Đạo Diên có chút mất tự nhiên, gãi cằm ngâm hồi lâu sau, như cũ kiên trì lý do thoái thác cũ: “Ta nói rồi, hắn đã chết.”

Con người đen nhánh của Đạo Phong lóe lóe, bình tĩnh nói: “Lúc trước người không muốn nói, nhưng lời người mới nói vừa rồi đã chứng minh, đại ca không phải người giết.”

Tôi âm thầm gật đầu, Đạo Diên là người tâm cao khí ngạo như thế có thể nói ra “nể mặt ai đó”, chứng tỏ gã cực kỳ nể mặt người kia, như vậy tình cảm tuyệt đối không thể dăm ba câu là có thể đánh vỡ, Đạo Uyên trong lòng Đạo Diên quan trọng như vậy, càng không thể nào là bị Đạo Diên giết chết.

“Hừ.” Khóe miệng Đạo Diên cong lên nụ cười giễu cợt: “Có phải ta giết hay không có gì khác biệt, cậu ta là vì ta mà chết, thế nào, không muốn báo thù cho đại ca người?”

Nói tới đây, tôi và chú căn bản đều đã hiểu rõ, thời điểm ở dưỡng sinh điện Đạo Diên nhất định đã nhìn thấu thân phận của chú, muốn mạng ông, lại bị Đạo Phong cản trở, thế nên để chú và chị Tuyền dễ dàng chạy trốn. Sau đó gã muốn thuyết phục Đạo Phong đi theo mình, lại bị Đạo Phong hiểu lầm đã giết hại Đạo Uyên, hai người ý kiến bất hòa đánh nhau, Đạo Diên tính khí nóng nảy liền xuống tay độc ác, nghĩ “Người nếu đã không để ta sử dụng cũng không xứng làm con cháu Đạo gia nữa, dứt khoát tiễn người đi gặp Diêm Vương”, vì vậy nhả tâm ném Đạo Phong xuống rãnh sâu.

Vừa nghĩ tới nhiều vết thương trên người Đạo Phong như vậy, cùng cánh tay phải suýt phải phế bỏ của cậu ấy, trong lòng tôi lập tức tức giận vô cớ, rốt cuộc nhìn không được mở miệng nói: “Người làm Đạo Phong bị thương nặng như vậy, còn mặt mũi muốn cậu ấy giúp người, nằm Xuân Thu đại mộng cái gì chứ? Ông đây dù có lỗi với Đạo gia các người, cũng dám vỗ ngực bảo chứng đối tốt với Đạo Phong, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để Đạo Phong theo người.”

Những lời tôi vừa nói đã chứng tỏ lập trường của mình, cũng đưa đến tác dụng ổn định quân tâm, cũng cố nền móng “Nhóm bốn người” chúng tôi, chú ở một bên vỗ vai tôi bật ngón cái, chị Tuyền cũng dùng sức gật đầu, thỉnh thoảng còn lầu bầu nó: “Đúng thế, Đạo Phong là của chúng ta, người bây giờ bỗng dưng nhảy ra muốn tóm người đi nghĩa là làm sao chứ, nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim...”

Đạo Diên bị chúng tôi chọc giận, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Đạo Phong, lạnh lùng nói: “Giết sạch các người, nó tự nhiên sẽ đi theo ta.”

Sở Ván Thiên giơ tay lên ra hiệu tạm ngừng, nhắc nhở: “Đừng quên tôi còn ở đây, làm thế nào cũng không có khả năng để cậu tổn thương mấy đứa trẻ này, hơn nữa không có phong quý sư của Sở gia ở đây, cậu làm sao có thể mở cơ quan sau cùng.”

Đạo Diên không chút nghĩ ngợi chỉ vào tôi nói: “Cho nên ta sẽ chặt bỏ tay trái nó, về phần ngươi, chỉ cần để ngươi tạm thời không thể hành động, bọn ta có thể thuận lợi tiến vào Địa Chi Cực.”

Tôi nghe gã nói dễ dàng như vậy, quả thực xem tôi như khối đậu hủ, không nhận được giận dữ nói: “Tay ông đây ngươi nói chém liền chém được? Lần trước nếu không phải ông đây hạ thủ lưu tình con mẹ ngươi đã sớm...”

Sở Vấn Thiên gật đầu nói: “Nếu Địa Chi Cực đơn giản như cậu tưởng đâu còn cần Phong Quỷ sư, cậu không thể thành thật chấp nhận sự hỗ trợ của chúng tôi được sao...”

“Cần cái rắm!” Đạo Diên khó chịu mắng: “Ngươi bây giờ dám sang đây ông lập tức đâm chết ngươi.”

Mất thấy chúng tôi đã âm ỉ túi bụi, Đạo Phong đứng im lặng không nói gì bỗng dưng cắt ngang lời chúng tôi, nói: “Đừng ồn ào nữa, ta đi với ngươi.”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe kia lần đầu tiên khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi không hiểu nhìn về phía Đạo Phong, cậu ấy lại không thèm nhìn tôi, chỉ vỗ ngực mình, con mèo đen nhỏ kia liền cơ trí từ trong ngực cậu ấy chui ra, nhún người vài cái nhảy lên người chú.

“Đạo Phong...” Tôi lập tức luống cuống, nói thật tôi ngay cả nhân vật như Đạo Diên cũng dám mắng, nhưng tôi không dám nói bất kỳ lời nói nặng nào với Đạo Phong, bởi vì tôi sợ cậu ấy ghét tôi, sợ cậu ấy rời khỏi tôi, nhưng chuyện tới nước này, dù cho tôi cẩn thận mấy cậu ấy cũng đã làm cho suy nghĩ của tôi bay biến hết.

Giống như chú bắt đầu lo lắng vậy, những người sống sót không hề có trong bối cảnh lịch sử thậm chí không có ký ức, cuối cùng đã ảnh hưởng đến tổ bốn người kiên cố của chúng tôi, còn là loại ảnh hưởng ác liệt nhất này.

“Cậu... Thật sự muốn đi cùng gã?” Quả nhiên tôi trong lòng Đạo Phong không hề quan trọng bằng đại ca kia của cậu ấy, tôi chưa xốt nghĩ, Đạo Phong đã đồng ý đi cùng Đạo Phong, nhất định là muốn biết thêm thông tin liên quan đến đại ca, bây giờ đại khái chỉ có Đạo Diên biết rõ Đạo Uyên rốt cuộc ở đâu.

Đạo Phong đi về phía trước vài bước, đưa lưng về phía tôi gật đầu, nhìn ra được cậu ấy vẫn còn có chút do dự, nhưng vì Đạo Uyên cậu ấy không thể không làm vậy. Đây cũng không phải là vấn đề lựa chọn đơn giản giữa tình yêu và tình thân, huống hồ tôi hiện giờ vui vẻ bình yên vô sự. Nếu tôi trọng thương suy yếu cần cậu ấy ở bên bảo vệ, không chừng cậu ấy còn có thể cố ý lưu lại...

A a a, vì sao tôi ban nãy không bị thương chứ?! Tôi phát điên gãi đầu.

Lúc này chú ở bên cạnh nhìn hồi lâu lặng lẽ đi tới, lén lút thậm thụt kéo tôi, sau đó chỉ vào tay trái tôi, hướng Đạo Diên cố gắng hát miêng.

Tôi mới đầu không hiểu ý của chú, về sau thấy ánh mắt ông liếc về hướng Đạo Diên, nháy mắt hiểu ra gật đầu.

Tôi bước nhanh tới bên cạnh Đào Phong, nắm lại cổ tay cậu ấy nói với Đào Uyên: “Được, nếu Đào Phong đã muốn đi theo người, chúng ta cũng không có cách nào lưu cậu ấy lại, nhưng ta có một điều kiện.”

Đào Diên không nhịn được nhìn tôi một cái, phun ra một chữ: “Nói.”

“Ta muốn đi theo Đào Phong.” Tôi ngượng ngùng cười khan, càng dùng sức nắm cổ tay Đào Phong: “Người muốn dẫn Đào Phong đi thì phải mang thêm cả ta nữa, không thì ngộ nhờ người hạ độc thủ với Đào Phong làm sao... Đến lúc đó ta còn có thể giúp cậu ấy.”

Tôi vừa nói vừa liếc trộm Đào Phong bên cạnh, chỉ thấy khóe miệng cậu ấy hơi cong cong khó mà nhận ra, trông mắt đen cũng khôi phục chút thần thái.

Mắt Đào Diên lộ ra một tia sát ý, cuối cùng lại thỏa hiệp, gã chẳng ừ hử gì xoay người, vài bước đi vào trong bóng tối.

Hạng Văn sau khi Đào Diên đi rồi xông lại cố sức vỗ tôi một cái, đồng thời lộ ra nụ cười như ý.

Tôi không hiểu nhìn hẩn, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ cùng Đào Phong quay đầu hướng đám người của chú gặt đầu ra hiệu, tiếp đó bước nhanh theo.

Bước chân Đào Diên vừa nhanh vừa ổn, rõ ràng cho thấy muốn ở trong động quật như mê cung này bỏ rơi người phía sau.

Tôi sau khi rẽ qua mấy góc ngoặt đầu choáng mắt hoa, hoàn toàn nhìn không ra chúng tôi đã đi tới đâu, song tôi không hề lo lắng chú họ sẽ theo không kịp, bởi vì con mèo đen thông minh kỳ lạ sắc sảo dị thường kia, bây giờ đang ở trong tay chú.

Chương 72

Đi trong động quật được một giờ, cảnh sắc chung quanh rốt cuộc phát sinh biến hóa.

Tôi và Đào Phong đi theo sau Đào Diên, nhìn gã im lặng không lên tiếng đi phía trước, cũng không biết gã đối với việc tôi gia nhập ôm loại suy nghĩ nào, song chuyện duy nhất có thể khẳng định là, gã tuyệt đối sẽ không giết tôi.

Giống như chú đã ám chỉ trước đó vậy, Đào Diên cần năng lực Phong Quy sư của tôi, cũng chính là bàn tay trái kia, trước khi xác định có thể mở ra cơ quan mà Sở Vấn Thiên đã nói, tôi đại khái sẽ không gặp nguy hiểm, đương nhiên không loại trừ Đào Diên thích giết chóc thành cuồng một khi không chú ý sẽ ra tay, dựa vào trình độ yếu ớt của tôi bây giờ nhất định sẽ bị gã chém chết.

Trong Dưỡng Sinh điện Đào Diên sở dĩ thua Tiểu Hải, là vì tôi khởi động Tham Lang để quý khí năng tăng vọt trong khoảng thời gian ngắn, hơn nữa mấy con ác quỷ từ địa ngục kia nhảy ra trợ chiến, mới may mắn thắng Đào Diên.

Mà tinh lực của tôi hiện nay còn chưa đủ để lần thứ hai triệu hoán Tham Lang, chống lại Đào Diên lần nữa sẽ khó tránh có một kẻ tử thương.

Nhìn ra lo lắng của tôi, Đào Phong cầm tay tôi lắc đầu, tôi biết, ý cậu ấy bảo tôi đừng nên suy nghĩ nhiều, cậu ấy sẽ bảo vệ tôi.

Tôi ngưng ngưng gãi đầu, nói với cậu ấy kỳ thực tôi một chút cũng không sợ Đào Diên.

Đoạn đường chúng tôi đi bây giờ bị một lớp hắc băng dày bao phủ, chân đạp lên rất dễ trượt, giày thể thao trên chân tôi đến đây cũng giống giày trượt tuyết vậy, lúc mua chủ cửa hàng còn nói tuyệt đối chống trơn, bây giờ xem ra lời nói gian thương không thể tin, ai tin người đó ngu như bò.

Vì vậy lấy tư cách một trong những kẻ ngu như bò, tôi chỉ có thể dưới sự trợ giúp của Đào Phong chân chính trải nghiệm cảm giác đi trên băng mỏng, ngay cả Đào Diên to con hơn tôi kia còn đi vững vàng hơn tôi.

Đề không té ngã, tôi một đường đi cẩn thận, vừa đi vừa kỳ quái hỏi Đào Phong: “Lẽ nào Đào gia các cậu còn huấn luyện sở trường đi trên băng như vậy sao? Vì sao cậu và Đào Diên đều đi nhẹ nhàng thế.”

Đào Phong buồn cười nhìn tôi, chỉ dưới chân mình: “Vấn đề là giày, chúng tôi sẽ không mua loại giày như anh mang, không bám đất, đứng không vững rất dễ bị giết.”

Tôi gật đầu, mắt liền ngắm nghía chân Đào Phong. Trước đây chưa cẩn thận quan sát, bây giờ vừa nhìn mới biết, Đào Phong mang chính là loại giày da màu đen, hợp với quần quân phục màu xanh đậm thoát nhìn vô cùng khí phách và lão luyện. Song bộ đồ này rõ ràng giá trị không rẻ, hơn nữa trên giày còn có thể nhìn ra được buộc một thứ giống dao găm, dù sao nếu là tôi có đánh chết tôi cũng không bao giờ bỏ tiền mua loại giày này.

...Đương nhiên tính cách của tiểu thị dân tôi đây mang cũng không ra được loại khí thế như Đào Phong.

Tôi cũng chỉ có thể mang giày thể thao.

Thật là người so với người tức chết người...

Tôi học cách bước đi của bà cụ, than thở lê lét phía sau, mãi đến khi Đào Diên rút cuộc không nhận được quay đầu lại, khinh bỉ liếc tôi xong, lấy ra một cái hộp nhỏ, vài bước đi tới trước mặt chúng tôi.

“Người muốn làm gì, chuẩn bị giết người diệt khẩu?” Tôi nghi hoặc nhìn hộp nhỏ trong tay gã.

Đào Diên lười để ý đến tôi, gã mở hộp, vẩy tất cả bột bên trong dưới chân chúng tôi, sau đó dằn dò nói: “Từ trên này đi tới.”

Nghe vậy, tôi cảm thấy tay Đào Phong đang nắm tôi buộc chặt, nhưng cậu ấy không nói thêm gì, dẫn tôi trực tiếp đạp lên những bột phấn kia.

Đạo Diên nhìn sắc mặt nặng nề của Đạo Phong, cười nhẹ nói: “Ở trước mặt tôi giờ trò cậu còn quá non rồi, nhưng không thể không nói, con mộ thú kia cậu nuôi không tồi.”

Nói xong, Đạo Diên bỏ lại hai chúng tôi, bắt đầu xoay bước đi về phía trước.

Tôi nhìn Đạo Phong, nhỏ giọng nói: “Làm sao vậy?”

Đạo Phong nhìn qua vô cùng lo lắng, cậu ấy nói: “Tôi để lại mộ thú cho Ngô Mưu là để họ có thể đuổi theo, bây giờ xem ra họ phải tự nghĩ biện pháp rồi.”

Tiếp theo cậu ấy nói cho tôi biết những bột phấn trong tay Đạo Diên là một loại phấn bầm thây tổ truyền của Đạo gia, loại bột phấn này chỉ dùng để hủ hóa thi thể, đối với người sống vô dụng, giống như đựng xác chết đeo bám trên người bắt xuống không được, họ mới mạo hiểm dùng loại bột phấn này, tùy tiện hủ hoại thi thể là đại kỵ, họ không được phép đồng thời hủ hóa thi thể, vì có thể khiến mộ thú nảy sinh ảo giác, nặng thì hôn mê bất tỉnh, nhẹ thì thần trí tán loạn.

Nói cách khác, chỉ cần con mèo đen kia của Đạo Phong đuổi đến đây, đựng phải loại bột phấn vô sắc vô vị dính trên băng này căn bản sẽ không nhìn ra, lập tức sẽ mơ mơ màng màng không phân biệt rõ phương hướng. Mèo đen mà choáng, các chú liên không thể nào tìm được chúng tôi, dựa theo điểm trọng yếu trong cổ mộ thường không chỉ có một cửa vào, chúng tôi rất khó chạm mặt nhau.

Xem ra không chỉ các chú, tôi và Đạo Phong cũng phải tự cầu nhiều phúc.

Lại đi khoảng mười phút, chúng tôi rốt cuộc chạm mặt đồng bọn của Đạo Diên, cũng là người quen cũ của chúng tôi, Đường Ninh Đường tiểu thư.

Đường Ninh một tay chống nạnh đứng đó, tóc dài đen thẳng tới sau eo, mắt phượng liếc nhìn chúng tôi, nhàn nhạt nói: “Ồi chào, còn mang theo hai anh bạn trẻ trở về.”

Đạo Diên không thèm nhìn ả, chỉ hỏi: “Đều đã bố trí xong chưa.”

“Đương nhiên.” Đường Ninh khẽ vuốt cằm, dẫn đầu đi phía trước.

Tôi mới đầu còn đang khó hiểu họ nói bố trí là chỉ cái gì, kết quả tôi liền nhìn ra manh mối, ngoại trừ đoạn dây Đường Ninh mang kia, chỗ khác cũng hiện đầy dây thép, loại dây thép này so với cái trước đó ả dùng còn sắc bén hơn nhiều, dùng tay chạm một cái là có thể vạch ra một vết thương, nhìn ra cực kỳ kinh khủng.

Hơn nữa trừ phi dựa theo chính xác con đường đang đi, bằng không góc độ khác rất khó nhận ra sự tồn tại của những dây thép này, nếu các chú không có mèo đen dẫn dắt, đi lung tung đụng phải những dây thép này, hậu quả kia tuyệt đối không thể lường được.

Trong lòng tôi run lên, nghiêng đầu sang phát hiện sắc mặt Đạo Phong cũng thay đổi, trong tròng mắt đen của cậu ấy lóe ra một tia ác liệt, nhúu mày quan sát những dây thép bên cạnh, dường như đang suy nghĩ biện pháp.

Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi, nhìn Đường Ninh thân hình yếu đuối phía trước, thầm nghĩ ả đàn bà này sao có thể độc ác đến mức như vậy, lợi dụng Dao Diên làm mồi dụ kéo dài thời gian, mình ở phía sau bố trí bẫy rập, còn bố trí đến thiên y vô phùng như thế, dù cho chú ở đây phỏng chừng cũng phải cảm thán tâm tư xảo diệu của ả mọt câu.

Còn có Dao Diên, người này cũng là thứ chẳng ra gì, tôi nói gã vì sao khăng khăng chặn chúng tôi giữa đường, hóa ra để cho Đường Ninh có thời gian, cố tình kéo chúng tôi nói những lời vô ích, cuối cùng còn mang Dao Phong đi.

Chỉ tiếc trên người tôi và Dao Phong không có bất kỳ thứ gì có thể làm ám hiệu, dùng dao quá mức rõ ràng, bị Dao Diên phát hiện nhất định sẽ hủy thi diệt tích.

Không chờ chúng tôi nghĩ biện pháp, bước chân Đường Ninh vừa chuyển, mang chúng tôi vào một thạch động tương tự mật thất, thạch động này kẹp trong động quật khổng lồ, vừa khó thấy được vừa không đặc thù, rất dễ lẫn lộn cùng những khu vực khác.

Nhưng chỉ cần đi vào trong thạch động này, có thể cảm giác ngay được sự khác biệt giữa bên trong và bên ngoài. Trong này cơ hồ không hề có tiếng động gì, cường quang mắt sói ở chỗ này cũng trở nên bé tí ti, hoàn toàn nhìn không thấy được xung quanh có vật gì, hoặc nói ở đây căn bản không có gì cả, bốn người đi bên trong tựa như một hạt cát rơi vào sa mạc, hòa lẫn vào, sau đó biến mất.

Dao Phong sợ tôi đi lạc, vẫn luôn theo thật sát bên cạnh tôi, chúng tôi bởi không xác định được Đường Ninh có bày bẫy rập ở chỗ này không, cũng không dám làm xằng, chỉ cẩn thận theo con đường họ qua tiến lên phía trước.

Không biết qua bao lâu, phía trước dần xuất hiện ánh huỳnh quang màu tím nhạt, bước chân Đường Ninh tăng nhanh, cơ hồ là chạy chậm đi tới vật sáng màu tím kia, tiếp đó chỉ vào khối đá to lớn cổ quái kia nói với tôi: “Chính là chỗ này, người Sở gia các cậu, hẳn biết mở ra như thế nào.”

Tôi không thèm đếm xỉa đến ả, ngẩng đầu nhìn khối cự thạch trước mặt này, thấy phía trên mờ mờ hiện ra một lớp ánh tím tương tự ký hiệu hoặc chú văn, ánh tím kia rất giống minh hỏa, lại không giống lắm, khiến người ta đã nhìn rồi thì không muốn rời mắt nữa.

Tôi vươn tay ra, chậm rãi vuốt ve mặt ngoài cự thạch, phát hiện những ánh tím này là một loại lỗ đặc chế khắc bên trong, cự thạch lạnh buốt mà dày nặng, dưới ánh tím chiếu rọi hiện ra một loại cảm giác trang nghiêm và tang thương, viên tròn nho nhỏ cùng vết lõm từ giữa khe hở lướt qua, khiến người ta yêu thích không muốn buông tay.

Tôi hít sâu một hơi, chậm rãi lấy ra bật lửa, vừa vẽ minh hỏa lên tay, vừa hỏi Đường Ninh: “Những tên tùy tùng ngoại quốc kia của cô không cần nữa? Họ còn chạy phía sau đấy.”

Tôi nói như vậy là hy vọng Đường Ninh còn có chút nhân tính, có thể từ bi chờ những gã ngoại quốc tới rồi hãy nói, như vậy chúng tôi cũng có cơ hội đợi các chú.

Nhưng rất rõ ràng, ả đàn bà Đường Ninh này căn bản khinh thường mua sỗ nọ của tôi, ả phát tóc, lạnh lùng nói: “Sống chết của chúng không liên quan đến tôi... Bớt nói nhảm, nhanh chóng mở tảng đá kia ra.”

Nhận thấy Đào Diên đang bắt thiến nhìn tôi chăm chăm, tôi đành phải vứt bỏ chút tâm tư nhỏ khác, đem mình hòa dính vào hai tay đặt trên cự thạch, sau một khắc, tôi liền cảm thấy trên cự thạch nặng nề lạnh buốt nọ có thêm vô số dấu tay màu đen.

Những dấu tay này có lớn có nhỏ, chênh lệch không đồng đều, nhưng đặt lung tung trên cự thạch, lại giống như có tồn tại quy luật thần bí nào đó.

Nhưng trong mắt tôi, chúng tựa như bắc đẩu thất tinh vậy, đắm chìm trong trời sao mênh mông, nhưng liền thành một hình vẽ, hình vẽ này bí hiểm quá đi không nói nên lời, tôi nghiên cứu rất lâu mới nhìn ra được, hình dáng của nó hẳn là một cái lỗ tai.

Theo hình vẽ lỗ tai trong mắt tôi càng ngày càng rõ ràng, toàn thân tôi dần dần rơi vào trong một loại rét lạnh gần như tuyệt vọng, khiến tôi cơ hồ quên mất bên cạnh tôi còn có sự tồn tại của những người khác, quên mất Đào Phong còn chờ bên cạnh tôi...

Sự rét lạnh mãnh liệt kia càng ngày càng nghiêm trọng, đau sớn sâu tận xương tủy khiến tôi thở dốc không ngừng, trong tay không ngừng vang lên tạp âm quỷ quỷ túy túy, xì xì xào xào, dường như ác quỷ đã ấn xuống dấu tay bên ngoài cự thạch kia, lại trở về trước cự thạch, đồng thời vây bên cạnh tôi cãi nhau ồn ào, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Nhưng vô luận những thanh âm kia có tiến hành quấy nhiễu thế nào đi nữa, trước sau vẫn có một luồng sức mạnh kéo lấy tôi, để tôi theo thúc đẩy của sức mạnh này, đem lòng bàn tay mình kê vào trên những dấu tay kia, thông thả mà quy luật, vẽ thành một đồ án hình tai người.

Khi tôi ấn tay trái lên dấu tay cuối cùng, trong tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, tôi chợt mở hai mắt ra, phát hiện cự thạch phía dưới lòng bàn tay đang không ngừng run rẩy, sau đó, hòn đá mang theo ánh tím sặc sỡ này dùng tốc độ cực kỳ chậm rãi nứt về hai hướng.

“Thành công!” Đường Ninh nhìn thấy cự thạch mở ra, lập tức hoan hô.

Tôi cảm thấy mù mịt, vừa thả hai tay xuống, liền cảm thấy một luồng âm khí lạnh thấu tim ghê rợn điện đánh tới, Đào Phong phản ứng rất nhanh, lập tức kéo tôi ra khỏi cự thạch, cũng khẩn cấp thấp giọng nói: “Thế nào, có thấy lạ ở chỗ nào không.”

“Không sao.” Tôi lắc lắc đầu mình, giọng khàn khàn: “Tôi xem như đã hiểu vì sao chỉ có Phong Quý sư mới có thể mở được cơ quan này, giống như nằm mơ vậy, tôi vừa rồi thậm chí cho rằng có rất nhiều ác quỷ đang vây quanh tôi dạy tôi làm sao mở cánh cửa này, mồm năm miệng mười phiền muộn chết.”

Còn nữa, chỉ có Phong Quý sư mới có thể nhìn thấy dấu tay của những con quỷ kia.

Đào Phong đại khái không thể hiểu được tình trạng tôi hình dung, hơi gật đầu liền kéo tôi vào.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra Đào Diên và Đường Ninh đều đã sớm đi mất dạng.

Hai người này sao chẳng ra gì như thế?!

Tôi thầm mắng một tiếng mẹ, cắn răng chịu đựng lạnh lẽo vô hình trong cơ thể, đi theo Đào Phong từng bước tiến về phía trước.

Lối đi sau cự thạch này so với thạch động trước đó càng thêm kỳ quái, đèn pin chiếu trên mặt đất đều là một mảnh đen kịt, nhưng hơi hướng sang bên cạnh đi một chút có thể đụng tới mép ngay, nói đúng ra mặc dù nhìn bằng mắt thường không đến, trong này cũng không phải có thể tùy tiện đi, không cẩn thận sẽ rơi đến chốn nào không biết, ngã chết hay té bị thương hoàn toàn dựa vào vận khí.

Đào Diên và Đường Ninh cũng đã phát hiện sự quỷ dị trong lối đi này, cho nên cố gắng chậm lại tốc độ, mỗi bước đều phải kiểm tra hồi lâu, đặc biệt cẩn thận.

Tôi lau mồ hôi lạnh, chợt phát hiện Tiểu Hải vẫn luôn theo bên người không thấy đâu nữa, cúi xuống nhìn tay trái mình, hoa văn màu đen vốn quán trên ngón tay cũng đã biến mất không còn một mảnh.

Thế này là sao? Trong lòng tôi thầm kêu không tốt, cố gắng nhớ lại đến tốt cùng không thấy chúng khi nào, nhưng dù thế nào cũng không nhớ nổi, dường như Tiểu Hải và tống quý ẩn cứ thế đã biến mất tăm, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu.

Chẳng lẽ có liên quan đến cự thạch màu tím kia? Lần này hay rồi, không có Tiểu Hải bên cạnh, thật sự đụng phải chút phiền toái gì ông đây liền như con tôm khô!

Tôi cau mày suy tính, lòng bàn tay mu bàn tay đều là mồ hôi, sợ sau khi bị Đào Diên phát hiện, gã sẽ ý vào Tiểu Hải không có đây trực tiếp xông vào giết chết tôi, vậy coi như đùa quá trớn rồi.

Đang lơ đãng, tôi bỗng nhiên cảm thấy có gì đó quán vào chân, cúi đầu nhìn xuống, vẫn là một mảnh đen kịt không có gì cả.

Đào Phong thấy tôi sững sốt, vội nắm tay tôi hỏi sao vậy, tôi vừa muốn mở miệng nói rõ, thứ trên chân kia chợt dùng lực, cả người tôi lập tức rơi xuống.

“Mẹ kiếp!” Tôi luống cuống hết to, trong lòng một trận rét run, cho rằng lần này chết chắc, không ngờ Đào Phong luôn không hề buông tay, tay trái cậu ấy gắt gao nắm lấy tay tôi, thời điểm tôi bị lôi xuống cũng cùng rớt xuống, tay phải lại bắt được mép một tảng đá nào đó, tạm thời bảo vệ tính mạng của tôi.

Tôi biết tay phải Đào Phong bị thương nghiêm trọng, tiếp tục thế này khẳng định chống đỡ không được lâu, liền hô to tên Đào Diên, sau đó vung vẩy tay muốn tìm một điểm đặt chân.

Đào Diên nghe được tiếng chúng tôi, vội vã vòng về, nhưng bên trong lối đi không chút ánh sáng, gã tìm kiếm một lúc không ra được phương hướng của chúng tôi, chỉ có thể dùng sức hô: “Các người ở đâu, cẩn thận chút, chớ lộn xộn! Ta lập tức tới ngay!”

Tôi nghe giọng điệu Đào Diên lo lắng không giống giả vờ, biết gã tuy mặt ngoài nhìn qua ác độc, trong lòng vẫn rất lưu tâm đến tiểu bối Đào Phong này, chỉ ít ở loại thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, gã sẽ chạy về cứu người.

Đường Ninh luôn cùng chúng tôi thủy hỏa bất dung sẽ không tốt bụng như vậy, ả thấy Đào Diên nửa đường quay lại tìm người, giậm chân mắng: “Mặc kệ chúng, đi nhanh lên, nơi này không an toàn!”

“Muốn thì cô tự đi!” Đào Diên cũng không quay đầu lại nói, ngồi xổm xuống dựa vào tiếng động chậm rãi tìm kiếm vị trí của Đào Phong.

Đường Ninh trong bóng tối nhìn không thấy được tình huống, trong cơn tức giận nghênh ngang mà đi.

Cánh tay phải của tôi được Đào Phong vững vàng nắm lấy, có thể cảm giác được cậu ấy hơi run rẩy, cùng hơi thở dần nặng nề, tôi biết cậu ấy đã không kiên trì được lâu nữa, nếu Đào Diên còn không kéo chúng tôi lên, tôi và Đào Phong đều sẽ ngã xuống chết.

“Đào Diên! Đại gia ngài nhanh lên chút đi!” Tôi vừa đau lòng cho Đào Phong, vừa lo lắng hậu quả té xuống, tim đập kịch liệt hầu như suýt phá ngực.

Đáng sợ nhất là, thứ kéo tôi xuống kia vậy mà lại quán tới, hơn nữa theo chân tôi bò lên.

Tôi bị dọa đến khê kêu một tiếng, vội vàng vung vẩy tay chân muốn hất nó xuống, lại phát hiện thứ này mềm nhũn này làm sao cũng không vẩy ra được, ngược lại gần như đem Đào Phong kéo xuống, hơn nữa dù có hất nó, nó cũng có thể vượt qua chậm rãi bò lên.

“Mẹ nó...” Tôi khê cắn răng, bất lực để thứ này bò qua người tôi, đi thẳng tới Đào Phong phía trên.

Đào Phong khi vừa bị thứ mềm nhũn đó quán lên cơ thể cứng đờ, lập tức mắng một câu: “Khốn kiếp...”

Đào Diên nghe được tiếng Đào Phong, lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì, vì sao tôi tìm không được các cậu, rốt cuộc ở đâu!”

Tôi cảm thấy thứ mềm nhũn kia vẫn đang bò lên người Đào Phong, trong lòng gấp muốn chết, vừa muốn hô to chúng tôi ở đây, chợt nghe Đào Phong kêu rên một tiếng khó nhin, tay cũng tuột xuống một chút.

“Ừm... Sở Dương...”

Đào Phong lộ ra tiếng rên rỉ khàn khàn tôi nghe mà lòng chấn động, tôi chưa từng nghe cậu ấy phát ra thanh âm yếu ớt như vậy, hoàn toàn nghĩ không ra cậu ấy đến tột cùng đã đau đến mức độ nào mới có thể hô tên của tôi, nhưng tôi có thể đoán được, nhất định là thứ kia đã leo đến tay phải của cậu ấy làm gì đó...

Nghĩ vậy, tôi nảy sinh ác độc nắm lấy thứ mềm nhũn bên hông Đào Phong, dùng sức xé ra, lập tức cảm thấy tay phải Đào Phong buông lỏng, hóa ra thứ này đã thật sự quán đến tay cậu ấy.

Sức lực trượt xuống khiến tim tôi càng nhảy kịch liệt, nhưng tôi một chút cũng không hối hận.

Tôi cố gắng ôm chặt Đào Phong, cố sức ôm chặt cậu ấy vào ngực, cảm thụ thân thể ấm áp của cậu ấy, đau lòng hôn nhẹ cậu ấy.

Bên tai tiếng gió phàn phật không ngừng, chúng tôi giữa thứ mềm nhũn quấn quanh không ngừng rơi xuống, xung quanh vẫn như cũ là bóng tối vô biên.

Trong nháy mắt rơi xuống tôi mất đi ý thức, trong đầu lại mơ hồ nghĩ:

Chết cùng một chỗ như vậy cũng không tồi, dù sao so với để cậu ấy đau một mình tốt hơn.

Chương 73

Lúc tỉnh lại lần nữa, tôi phát hiện tôi đã có thể thấy đồ vật, lúc trước bên trong thông đạo tình trạng đưa tay không thấy được năm ngón, bây giờ nghiễm nhiên đã có thể thấy cơ thể chính mình.

Từ nơi cao như vậy ngã xuống lại không chết, chắc là do hiệu quả mang tính quyết định của thứ mềm nhũn kia.

Tôi xoa đầu phát đau ngồi dậy, tức khắc cảm thấy đau nhức như thủy triều cuộn sạch toàn thân, cả người không chỗ nào không đau, quả thực so với vừa bị ngũ xa phanh thân còn thảm hơn.

“Đào Phong...” Tôi mờ mịt nhìn bốn phía, trong miệng gọi tên người đó, mỗi lần đứng lên đi hai bước sẽ lao đảo ngã một cái, nhưng tôi không thể ngừng, tôi phải mau chóng tìm được cậu ấy, xem cậu ấy bị thương đến mức nào rồi.

Lúc này phía trước bỗng nhiên hiện lên một bóng người, nhìn dáng dấp chính là Đào Phong.

Tôi thâm mừng rỡ, chạy vội qua đó, nhưng sau khi tới trước mặt người nọ, cười khò dừng lại.

Người đàn ông trước mắt này không phải Đào Phong, mặc dù hần và Đào Phong dáng dấp giống nhau như đúc, nhưng hần hoàn toàn khác với Đào Phong, bởi vì Đào Phong chân chính sẽ không lộ ra nụ cười gian trá như thế.

“Anh...” Tôi kinh ngạc há miệng muốn nói, không biết nên nói gì.

Người đàn ông giờ tay lên cắt ngang lời tôi, nói: “Tôi biết cậu muốn hỏi gì, nơi này là đáy của Địa Chi Cực, cũng là nơi có thể thực hiện tất cả nguyện vọng, cậu bây giờ thấy được nghe được, đều là người cậu nhớ nhất bây giờ, tôi chỉ là tạm thời thỏa mãn khát vọng nhất trong lòng cậu mà thôi.

Nghe vậy, tôi nhú mày, dùng ánh mắt nhìn kẻ đàn nhìn người đàn ông kiêu căng rầm thối trước mặt này, bỗng dung cảm giác được phía dưới một bộ phận rất đau.

Người đàn ông dường như có thể nhìn ra tôi đang nghĩ gì, hần không quan tâm cười cười, sau đó phát tay chỉ bên cạnh nói: “Cậu không ngại xem trước nơi này một chút, đợi đến khi cậu có thể nhìn ra sự thật về nơi này, trở lại cùng tôi tán gẫu.”

Tôi theo bản năng quay đầu nhìn bốn phía, phát hiện trong bóng tối sâu không thấy đáy xung quanh đang dần lộ ra chút tia sáng, theo sau là trắng đen tương hỗ giao hòa thông suốt vô tận, cuối cùng hình thành hình dáng của âm dương thái cực.

Mà tôi và người đàn ông kia, đang đứng ở trung tâm thái cực.

Chú từng nói, thiên địa chi đạo, tất cả dùng âm dương nhị khí tạo hóa vạn vật. Thái cực âm dương một đen một trắng, phân biệt rõ ràng, rồi lại trong người có ta, trong ta có người, là vì chung cực của vạn vật.

Hôm nay tôi đứng ở trung tâm của chung cực vạn vật này, không phải là nói tôi đến âm tào địa phủ, có thể chuyển thế đi đầu thai rồi sao?

Song vô luận thế nào tôi cũng không tin chỗ này thật có thể thực hiện tất cả nguyện vọng, ví dụ như...

Suy nghĩ, tôi ngẩng đầu lên hỏi: “Cái gì kia, anh mới nói có thể thực hiện tất cả nguyện vọng?”

Tôi vừa dứt lời, người đàn ông cho rằng tôi đã mắc câu, lập tức gật đầu mỉm cười nói: “Đương nhiên.”

“Vậy tôi thật sự có một nguyện vọng.” Tôi gãi đầu nói: “Tôi có thể làm tình với anh không?”

“Làm...” Người đàn ông khựng một chút, trên khuôn mặt giống Đào Phong như đúc xuất hiện một loại biểu cảm có thể gọi là vắn vẹo.

Sau một lúc lâu, hần bình phục tâm tình, hỏi tiếp: “Tại sao muốn làm tình với tôi.”

“Bởi vì bộ dáng anh và người tôi yêu giống nhau, trước khi chết chưa từng làm với cậu ấy một lần ông đây không cam lòng!” Tôi phát điên nói.

Người đàn ông: “...”

“Cậu chưa chết.” Người đàn ông như đầu xoa thái dương, rốt cuộc nói ra lời thật: “Hơn nữa dù cho tôi có thể thực hiện nguyện vọng của cậu, cậu cũng phải trả giá rất lớn.”

Thấy hần rốt cuộc nói vào chủ đề, tôi háng giọng, nghiêm mặt nói: “Nói đi, nguyện vọng duy nhất của tôi bây giờ chính là mang Đào Phong ra khỏi nơi này, chỉ cần thế tôi phải trả giá đắt thế nào cũng được.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng tôi biết cái giá phải trả tuyệt đối sẽ không đơn giản, nơi này chôn chôn lộ ra một cổ thần bí và quý dị, kể cả người đàn ông này, cũng không giống như thứ có sinh khí, mặc dù hắn đang cười nói trò chuyện cùng tôi, trong mắt tôi vẫn không khác gì người chết, với tư cách phong quý sư, tôi có thể rõ ràng cảm giác được sự âm lãnh và quý khí thấm vào trong xương tủy của nơi này và kẻ kia.

Cái vạn vật chung cực và âm dương thái cực chó má gì, rõ ràng chính là ác quỷ quấy phá, nói đứt khoát một chút, không đúng chính là thứ so với cô độc còn nham hiểm hơn gấp trăm lần.

“Cái giá rất đơn giản.” Người đàn ông đi về phía trước hai bước, hắn mỗi lần di chuyển một phân, thái cực cần khôn bốn phía sẽ theo động tác của hắn biến đổi một phân: “Cậu nên biết không chỉ mình cậu đến đây, trong không gian giống như cậu bây giờ, còn có những người khác cũng đang cùng tôi nói chuyện, các cậu gặp phải sự lựa chọn giống nhau, đó là sống hay chết, cậu có thể chọn một mình tự ra ngoài, cũng có thể chọn để những người khác ra ngoài, chỉ người ra ngoài mới có thể sống sót, còn lại đều phải ở lại đây cùng tôi bầu bạn.”

“Nói như vậy tôi phải chọn tự mình ra ngoài, hay để những người khác chết thay tôi?” Tôi kinh ngạc nói: “Anh ra một đề bài nào tàn nhẫn thế, phần lớn mọi người đều chọn để những người khác đi tìm chết, đây chẳng phải là thành tâm bấy người sao?”

Chiến thuật tâm lý chẳng phải cũng chơi vậy sao?!

Người đàn ông gật đầu: “Cậu muốn nghĩ như vậy cũng được, nếu tất cả các cậu chọn để những người khác ra ngoài, tôi có lẽ sẽ từ bi để các cậu cùng sống sót rời khỏi đây, song trong lòng cậu rõ ràng, việc đó không có khả năng.”

Đương nhiên không có khả năng, dù cho những người khác một lòng hướng thiện lấy giúp người làm niềm vui, chỉ cần có ả đàn bà khốn kiếp Đường Ninh kia tất cả sẽ toi đời. Á tuyệt đối sẽ không chọn để những người khác đi ra.

Chẳng lẽ nói năm đó nhóm người kia cũng bị một câu hỏi nào tàn nhẫn này vây chết ở đây? Sở Văn Thiên họ chính là chọn bản thân rời đi mới được làm người sống sót? Năm mươi chín người khác đều chết ở chỗ này?

Nhưng là như thế căn bản không giải thích được, nếu quả thật là như vậy Đào Diên vì sao nói hai nhà Sở Ngô hại chết người Đào gia, rất rõ ràng bản thân gã không phải người phản bội, mà lại kiên định cho rằng người phản bội là người trong hai nhà khác.

Còn nữa, dưới loại tình huống biết rõ rất có thể bị những người khác phản bội, xuất hiện người phản bội tuyệt đối không chỉ đơn giản hai người như vậy, tôi cũng không tin trong sáu mươi bốn người kia đều là nam tử hán đại nghĩa凛 liệt, nhân số càng nhiều xuất hiện sai số càng nhiều. Khi thực sự đối mặt với cái chết, phần lớn con người nhất định đều chọn sống sót, đây là khát cầu căn bản nhất của nhân loại.

Nghi vấn lớn nhất là, vì sao cũng chỉ có năm người Sở Văn Thiên còn sống, tỷ lệ ra ngoài và ở lại rất cuộc tính thế nào?

“Mặc kệ ra sao, tôi sẽ không để người khác thay tôi chịu oan ức.” Như vậy quá không ra gì, tôi lắc đầu nói: “Tôi đánh cược chú và chị Tuyền cũng sẽ không chọn như vậy, Đào Phong thì càng không, tôi không thể để cậu ấy chết ở chỗ này.”

Nói xong tôi cố sức gõ đầu, chỉ cảm thấy thứ suy nghĩ trong đầu nhiều lắm, tôi đã sắp không nắm bắt được nữa rồi, nếu như có chú ở đây thì tốt quá, cùng ông ấy thương lượng ít nhất có thể đưa ra một suy nghĩ rõ ràng.

Người đàn ông sau khi tôi chọn xong không cho tôi thêm thời gian suy tính, hừ một tiếng nói: “Vậy cậu cứ chết ở chỗ này đi.”

Sau đó, tôi phát hiện tôi lại không nhìn thấy gì nữa.

Thế nhưng sau khi mất đi thị giác, thính lực của tôi lập tức khôi phục, tôi nghe được một thanh âm quen thuộc ở bên cạnh gọi tôi, không nhìn được mừng rỡ đáp lại: “Đào Phong?”

“Sở Dương.” Đào Phong dường như cũng lựa chọn giống tôi, tôi nghe được cậu ấy vừa gọi tên tôi vừa đi về hướng này, cũng nhanh chóng lần mò đi tìm cậu ấy.

Hai chúng tôi cùng trợn to mắt như người mù dò dẫm tìm kiếm đối phương trong thái cực, vừa đi vừa gọi, còn lo sợ đối phương không nghe được mà cố tình phóng to tiếng, tôi chợt phát hiện, hóa ra khi xác định xung quanh không còn ai khác, Đào Phong thường sẽ lộ ra một mặt ngây thơ.

Song bây giờ phát hiện điểm ấy cũng đã muộn, tôi khổ sở nghĩ, chúng tôi đều đã không còn thời gian nữa rồi.

Từ khi người đàn ông kia nói câu đó, tôi đã rõ ràng nhận thấy cơ thể nặng nề và hô hấp tắc nghẽn, giống như một ông lão tuổi già sức yếu, bất cứ khi nào cũng có thể đi đời nhà ma, cảm giác này vô cùng không tốt.

Tôi mù mịt lại mong đợi đưa tay lần mò đi về phía trước, khi tay trái cùng đầu ngón tay lạnh lạnh kia của Đào Phong chạm nhau, cơ thể lập tức dâng lên một luồng điện.

“Đào Phong...” Tôi mừng rỡ kêu lên, cầm tay Đào Phong, dùng chút lực kéo cậu ấy vào lòng.

Đào Phong bất ngờ không kịp đề phòng bị tôi ôm lấy, sau một lúc ngẩn ra, thấp giọng nói: “Chúng ta cùng chết ở đây nhé.”

Thanh âm cậu ấy trầm lắng mà kiên định, tôi nghe mà lòng chua xót, tôi biết cậu ấy nghĩ thế nào, nếu số người đi ra chỉ có một, vậy cậu ấy chắc chắn mong muốn người này là chị Tuyền, chú thậm chí là Đào Diên, bởi vì tôi có thể cùng cậu ấy nói chuyện, đã chứng tỏ tôi đã chọn lưu lại, cậu ấy đại khái cho rằng có thể cùng tôi chết ở đây cũng là lựa chọn tốt.

Người này đối đãi với bạn bè luôn dịu dàng như vậy.

Đối đãi với người yêu, ví dụ như tôi, thì lạnh lùng lại tàn khốc...

Trong lòng tôi mềm nhũn, một tay ôm hông Đào Phong, một tay sờ mặt cậu ấy, sau đó nghiêng đầu hôn lên.

Lúc đầu hôn lên mặt, tôi hơi xê dịch, lại đụng phải cánh môi mềm mại lạnh buốt.

Đào Phong hơi hé miệng, mặc cho tôi luồn lưỡi vào đảo khuấy tán phá bờ bãi, khiến tôi càng không cố kỵ gì.

Tôi càng làm sâu thêm nụ hôn này, nghe Đào Phong ồ ồ thở dốc, hai tay ở thân cậu ấy vuốt lên vuốt xuống, khiến cơ thể hoàn mỹ rắn chắc của cậu ấy cùng tôi chặt chẽ dính vào nhau, sau đó theo xương quai xanh khêu gợi chậm rãi mút xuống dưới, dọc theo đường ngực xinh đẹp hướng vào trong kéo dài...

“Ừm!”

Tiếng rên rỉ của Đào Phong chợt nặng thêm thức tỉnh lý trí của tôi, tôi chợt dừng lại động tác, hốt hoảng trong bóng tối giúp cậu ấy cài lại quần áo, tiếng nói tắc nghẽn lớn tiếng nói: “Không thể tiếp tục, tiếp tục như vậy nữa tôi thực sự không nhận được, Đào Phong...”

“Ừm.” Đào Phong chưa ngừng thở dốc, tựa đầu trên vai tôi, cậu ấy vừa rồi bị tôi hôn hầu như suýt hít thở không thông, cộng thêm sự suy yếu trước khi chết, hiện giờ đã sắp đứng không vững.

Tôi nắm tay phải cậu ấy đặt bên môi hôn một cái, hỏi: “Còn đau phải không.”

Đào Phong khẽ lắc đầu, lần nữa đứng thẳng người, sau đó im lặng không lên tiếng chần chừ hồi lâu.

Trong không khí lạnh lẽo nhưng lan tỏa hơi thở mờ ám, tôi chờ cậu ấy nói tiếp, tôi biết trước ranh giới sống chết này, cậu ấy chắc chắn muốn nói gì đó với tôi, câu nói kia có lẽ là không đau, cũng có lẽ là câu tôi chờ mong đã lâu, tôi yêu anh...

Quả nhiên, Đào Phong bắt đầu dùng một loại giọng điệu đặc biệt ngượng ngùng chậm rãi nói: “Sở Dương, tôi...”

Khi sắp nghe được mấy chữ cuối, sau đầu tôi bỗng nhiên truyền đến một trận đau nhức, trong tai oành một tiếng, bỗng nhiên cái gì cũng không nghe được nữa.

Hóa ra cái chết chính là thế này.

Một khắc ý thức hoàn toàn chìm vào bóng tối kia, tôi hầu như lệ rơi đầy mặt.

Nếu như vậy thật sự có thể coi là chết, vậy thì cái chết kỳ thực cũng không có gì đáng sợ, đơn giản chỉ là đau một chút rồi ngất đi... Nhưng nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thích hợp, một cơn đau cuối cùng trong trí nhớ, cảm giác sao giống người ta dùng gậy đánh vào nhỉ?

Tôi suy nghĩ miên man, ý thức trôi nổi giữa bóng tối mịt mù, thỉnh thoảng có loại kích động muốn tỉnh dậy.

Lúc này bên tai chợt nghe thấy thanh âm của hai người, một người đàn ông trong đó giọng đầy thô ngừ nghe đặc biệt quen thuộc.

“Tên tiểu tạp chủng này sao còn ngủ mãi, trong mấy người sợ rằng cậu ta là tỉnh trẻ nhất đó, mà cô cứ còn chờ cậu ta, chờ cậu ta mất thời giờ!” Người đàn ông kia nói.

Một người khác sau khi hắn nói xong cúi đầu chào một tiếng, cười duyên nói: “Không đợi cậu ấy chúng tôi làm sao về nhà hả, hơn nữa hai chúng tôi ở đây ông cũng đâu mất mát gì, chờ cậu ấy tỉnh chúng tôi sẽ đi ngay.”

Giọng nói này càng quen thuộc hơn nữa, rõ ràng cho thấy chị Tuyền đang kiểm soát qua quýt người đàn ông kia.

Người đàn ông bị chị Tuyền mĩa mai xong dường như có chút xấu hổ, hàm hồ ừ một tiếng rồi mở cửa đi ra.

Tôi chờ đúng thời cơ, nghe răng toét miệng hừ hừ mở mắt, chỉ thấy chị Tuyền mặt ngạc nhiên nhìn tôi, nhỏ giọng nói: “Tỉnh rồi? Thế nào, có thể di chuyển không?”

“Tạm được.” Giọng tôi khàn khàn khô khốc, chống người lên, xoa khớp xương đau nhức nói: “Sao chỉ có mình chị, họ đâu?”

Chị Tuyền đứng dậy rót cho tôi ly nước, giải thích: “Những người khác đều đã đi rồi, tôi không có chỗ nào đi, chỉ có thể đi theo cậu.”

“Đã đi?” Tôi uống nước xong cổ họng dễ chịu hơn nhiều, trả lời lại cho chị Tuyền hỏi: “Đi đâu vậy? Đạo Phong đâu, cũng đi rồi?”

“Đạo Phong bảo Đạo Diên kia đưa đi.” Chị Tuyền gật đầu, nói: “Sau Địa Chi Cực tổng cộng bảy người đi ra, Ngô Mưu không ra được, song ông gọi điện tới, kỳ thực ông là người tỉnh đầu tiên, thể thân của ông căn bản ra không được, đã không thể dùng, ông đã nói sẽ đổi cái mới rồi trở lại tìm chúng ta.”

Tôi ồ một tiếng, hiểu chứ nếu nói “mới”, chính là chỉ thể thân. Xem ra Địa Chi Cực ảnh hưởng không nhỏ tới ông.

Mà Đào Phong, đại khái là vì tìm đại ca cậu ấy, mới đi cùng Đào Diên...

Tôi có chút mất mát, nghĩ đến lần đầu tiên tỉnh lại nhìn thấy không phải Đào Phong, trong lòng liền trống trải khó chịu vô cùng.

Chị Tuyền nhìn ra tâm tư tôi, vỗ vai tôi an ủi: “Yên tâm đi, Đào Phong nói, mấy ngày nữa sẽ đến tìm chúng ta, cậu ấy đi làm chút việc riêng, bảo cậu về thăm nhà trước.”

“Ừ.” Tôi xoa vai đứng lên đuổi người, hỏi: “Chị Tuyền chúng ta làm sao ra ngoài, em nhớ tên kia nói sẽ chết ở bên trong, còn ra đề lựa chọn, mọi người đã chọn gì?”

“Đề lựa chọn gì hả.” Chị Tuyền không kiên nhẫn phát tay: “Đó căn bản là nhảm nhí, cậu nhìn vai mình một chút sẽ biết, nó căn bản không phải muốn mạng chúng ta, mà là cấy vào lời nguyên, Ngô Mưu nói, vô luận chọn cái gì đều sẽ trúng lời nguyên, trừ phi tất cả mọi người chọn ở lại có thể rời đi được, lời nguyên của nó sẽ vô hiệu, nhưng cậu biết đó, việc này hoàn toàn không thể nào.”

“Lời nguyên?” Tôi lấy làm kinh hãi, lập tức cởi quần áo mình, phát hiện trên vai quả thực có một dấu ấn đen kịt, lờ mờ có thể nhìn ra hình dáng lỗ tai.

“Lời nguyên này có hiệu quả gì? Chúng ta sẽ ra sao?” Tôi hỏi.

“Không rõ lắm.” Chị Tuyền nói: “Lúc chị tỉnh lại Đường Ninh và Sở Vấn Thiên đã không có đây, thằng nhóc Hạng Văn kia nói đánh chết cũng không muốn tham dự chuyện chúng ta nữa, trước khi Đào Diên mang Đào Phong đi nói cho chị tốt nhất bảo cậu về thăm nhà, hỏi trưởng bối trong nhà cậu, đại khái có thể biết lời nguyên này là thế nào.”

“Hỏi trưởng bối trong nhà?” Tôi nghi ngờ nói: “Lẽ nào Lão Sở còn có chuyện gạt em.”

“Ai biết.” Chị Tuyền bắt đầu khoanh tay nói: “Tóm lại cậu ăn gì trước đi, sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay, trễ nữa sẽ qua năm mới, đến lúc đó vé máy bay không dễ mua.”

Tôi mờ mịt gật đầu, bị chị Tuyền đẩy đến phòng bên cạnh đánh răng rửa mặt, thuận tiện tắm nước nóng.

Lúc ăn cơm chị Tuyền nói với tôi, ban đầu Lý lão đại sở dĩ muốn phong sơn, là vì Đào Diên và Đường Ninh uy hiếp ông ta không được để người ngoài vào trong, Lý lão đại tuy đã làm theo, nhưng rốt cuộc vẫn thật sự không coi lời họ nói ra gì, mới có thể để chúng tôi vào theo.

Nhưng khi đoàn người chúng tôi đồng thời xuất hiện trong trại, Lý lão đại nhận ra được thân phận của chúng tôi rất có thể là nhóm người trộm mộ phi pháp, ông ta lo lắng chúng tôi sẽ gây chuyện, vì vậy đổ mìn tẩu tai muốn lừa chúng tôi đi.

Chúng tôi vốn cũng vô tình ở lại đây, sáng sớm hôm sau liền ngồi xe chạy tới Côn Minh, lại từ Côn Minh đi máy bay thẳng về Bắc Kinh.

Trên máy bay, chậm rãi hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra gần nửa năm nay, những cuộc mạo hiểm kinh khủng lần lượt hiện lên trong đầu tôi, giống như đang mơ giấc mơ khiến người

ta khó có thể tin được. Song tôi biết những thứ này không phải mơ, chúng chân thật như những đau đớn trên người tôi vậy.

Nhớ tới lần cuối cùng ở Địa Chi Cực, nụ hôn say mê của tôi và Đào Phong trong bóng tối, tuy rằng khi ấy cái gì cũng không nhìn thấy được, nhưng tôi vẫn có thể miêu tả hình dáng của Đào Phong trong lòng, miêu tả ra dáng vẻ mê người khi cậu ấy cúi đầu tựa vào vai tôi thờ dốc, và vẻ mặt đỏ bừng nói với tôi câu gì đó ngược ngùng, còn có thanh âm rên rỉ trầm thấp trong lòng khi được tôi ôm lấy liếm môi...

Lại nhớ tới lần đầu tiên tôi gặp Đào Phong, tôi rút cuộc nhìn không được vui vẻ hẳn lên, chị Tuyền ngồi bên cạnh thấy vẻ mặt ngây ngô của tôi, hung hăng nhéo tôi một cái, mắng: “Thằng nhóc này lại ghen cái hư hỏng gì đấy?”

Tôi vội vàng cầu xin tha thứ khoát tay nói: “Không có không có, em chỉ có chút...Nhớ Đào Phong.”

Nói thật số điện thoại di động của Đào Phong tôi có, từ sau khi ra khỏi quỷ thành tín hiệu cũng đã khôi phục, nhưng tôi không muốn quấy rầy cậu ấy, nếu cậu ấy có rảnh rỗi hoặc nhớ tôi, nhất định sẽ gọi tới, nếu bây giờ tôi chủ động gọi, đó chính là quấy rầy cậu ấy làm việc.

Tôi không muốn để cậu ấy cho rằng tôi không hiểu chuyện, xem tôi như kẻ không có đầu óc, cho nên tôi chịu đựng, tôi chờ cậu ấy tự gọi tới.

Về lần cuối cùng ở Địa Chi Cực rút cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ có thể chờ chú tới tìm chúng tôi rồi bàn lại, ông nhất định đã phân tích ra giải thích hợp lý, không thì sẽ không nói chắc chắn như vậy trong điện thoại.

Bỏ rơi được đám ngoại quốc kia không nói, tám người chúng tôi không hề chết mà còn sống sót xuất hiện trong trại, đây vốn là chuyện không cách nào hiểu nổi, người cuối cùng ở Địa Chi Cực kia rút cuộc là ai, thái cực nơi đó đại biểu cho cái gì, mấy người chúng tôi làm sao ra khỏi đó, những thứ này đều là bí ẩn, bí ẩn nan giải.

Hơn nữa đến tận khi ra khỏi đó, chúng tôi cũng không biết Hoàng Kim quỷ thành đến tận cùng ở đâu, dù cho trở lại thêm lần nữa, e rằng kết quả cũng giống nhau, chúng tôi vẫn sẽ đụng phải người kia, vẫn sẽ dính phải lời nguyền, vẫn sẽ ra ngoài không giải thích được.

Tôi nghĩ người ban đầu thiết kế mộ này, cũng đã dự tính trước không cho bên ngoài biết đến mộ này, hẳn sẽ không để cho bất cứ ai tiết lộ vị trí của quỷ thành, cũng sẽ nghiêm trị tất cả những kẻ tự tiện xông vào quỷ thành, cho nên mới có lời nguyền kia.

Trong lời nguyền này rút cuộc ra sao tôi vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng tôi cho rằng rất có thể loại tình huống như Sở Văn Thiên Đào Diên, vô luận thế nào cũng không chết được cơ thể, thọ mệnh dài đằng đẳng, còn có một ít bí mật khác không muốn ai biết...

Đến Bắc Kinh, tôi bảo chị Tuyền đi mua chút quà với tôi trước, lần này rời nhà hơn nửa tháng, hai ông bà nhà khăng định đều rất nhớ tôi, tôi cũng nhớ họ, cho nên mang ít đồ về hiếu kính cũng là nên.

Nhưng cũng không thể để họ cho rằng hơn nửa tháng nay tôi là ra ngoài chơi không, phải để họ biết tôi thật sự là đi làm việc mới được.

Có chị Tuyền đi cùng, cửa ải của mẹ cũng dễ hơn chút, bây giờ không thể để họ biết quan hệ của tôi và Đào Phong, chưa phải đến giờ phút mấu chốt để xảy ra chuyện, xảy ra chuyện gì các bạn cũng hiểu đó, tôi còn chưa muốn chứng kiến bạo lực gia đình sớm như vậy, huống hồ còn có chuyện quan trọng chờ chúng tôi giải quyết.

“Những thứ này đủ rồi chứ?” Chị Tuyền hiểu chuyện hơn tôi, chị xuống máy bay liền giả vờ thật khôn khéo, bây giờ giờ lên mấy túi mỹ phẩm lớn, nhìn qua giống như nạng dẫu chưa xuất giá vậy.

“Không sai biệt lắm.” Tôi nhìn trái nhìn phải lại tiện tay cầm chai nước hạnh nhân, nói: “Năm ngoái cũng được mua đấy, nhiều như vậy ăn không hết, được rồi đi thôi.”

Tôi vốn cho rằng về nhà chuyến này có thể ăn tết thật vui vẻ, lại không ngờ hai chân vừa bước vào cửa chính, chợt nghe được một tin dữ khiến tôi kinh hãi vô cùng.

Chương 75

“Ông nội con mất rồi.” Ngồi trên ghế salon, Lão Sở cúi đầu hút thuốc, cũng không buồn liếc mắt nhìn tôi nói: “Ngày mai con đi thăm ông nội con, hai ông cháu phút cuối cùng cũng chưa gặp mặt một lần, ôi...”

Tôi cũng cúi đầu, trong tai nghe tiếng thở dài thật dài của Lão Sở, ngực bỗng nhiên trống rỗng, cảm giác như muốn bắt lấy cái gì đó lại bắt không được, khiến tôi cực kỳ điên tiết và hối hận.

Ông nội từ nhỏ đã đặc biệt tốt với tôi, có cái gì ăn cái gì chơi ông chắc chắn sẽ nghĩ đến tôi, dù cho Lão Sở và mẹ không đồng ý, ông cũng trộm lấy bỏ vào tay tôi. Hai ông cháu chúng tôi luôn cùng nhau đi dạo trong thành, khi đó tôi còn nhỏ, trên người trước giờ đều là chỉ cất hai ba đồng thậm chí chỉ có vài xu tiền, ông nội cũng không có bao nhiêu tiền, nhưng chỉ cần hai người vừa lên phố, thì làm gì cũng đều vui sướng. Mua bắp rang ôm vào lòng ăn cũng ngon miệng.

Thời điểm đó bắp rang đều là một ông cụ ngồi bên đường cầm bếp lò đen rang tại chỗ, gạo hoặc bắp tự trồng đều được, tuy rằng rang không thơm bằng những bắp rang hương dâu tây chocolate như hiện giờ, nhưng mùi vị vẫn khác lắm.

Sau này trưởng thành, qua lại với ông nội cũng dần trở nên ít đi, tôi cứ cảm thấy ông không theo kịp thời đại, có lúc bị ông gọi hỏi đôi câu, cũng chỉ đi qua loa có lệ, cảm thấy ông cái gì cũng không hiểu, mình nói cũng phí công.

Nhưng bây giờ ông mất rồi, tôi mới biết cái gì gọi là hối hận, trong lòng không ngừng suy nghĩ, nếu tôi về sớm hơn vài ngày thôi, nếu như tôi không đi Vân Nam, nếu như tôi trước kia không lạnh nhạt ông thì sao?

Ngàn vạn chữ nếu, thực tế cũng không đổi về được ông nội, tôi thậm chí cảm thấy, bóng dáng cuối cùng của ông nội trong trí nhớ cũng bắt đầu trở nên mờ nhạt.

Tôi thì ra không có bao nhiêu hiểu thuận, nhìn mức độ hối hận của tôi bây giờ thì biết.

Ông nội đã già rồi, tôi lại luôn cảm thấy ông sẽ sống mãi, đã quên con người cuối cùng vẫn phải chết, thế nên trước khi ông nội lâm chung cũng không kịp gặp mặt một lần.

“Ông nội ông...Mất khi nào?” Tôi có chút hoảng hốt, khi ngẩng đầu nhìn Lão Sở mắt đã nhòa, giọng cũng khô khốc khàn khàn không giống bình thường.

“Sau khi con đi chưa được vài ngày.” Lão Sở đại khái là hút thuốc đến phìen, thuốc còn chưa hút xong đã ấn tắt trong gạt tàn.

Tôi biết, chuyện này không chỉ đối với tôi, đối với ông ấy đã kích càng lớn hơn.

Dù sao cũng là cha ruột của mình, ông cụ cứ thế đã đi, dù là ai cũng không chịu nổi, huống hồ bây giờ đã sắp hết năm...

Tôi quay đầu nhìn những thực phẩm dinh dưỡng vừa mua đã bị tôi ném đầy đất, bên trong kỳ thực còn chuẩn bị rất nhiều đồ bổ cho người già mua cho ông nội, nhưng hiện giờ đã không cần dùng nữa.

Chị Tuyền cẩn thận ngồi bên cạnh tôi, chị vừa theo tôi về nhà thì gặp phải chuyện này, lúng túng cũng đúng.

Song chị không sa sút như tôi, thu dọn xong những thực phẩm dinh dưỡng kia, chị Tuyền liền vào nhà tìm mẹ tâm sự, loại thời điểm này quả thực cũng nên có người trò chuyện cùng mẹ.

Liếc mắt thấy chị Tuyền đã biến mất ở cửa, vẻ mặt Lão Sở đột nhiên thay đổi, ngoắc tay với tôi nói: “Con đi theo ba.”

Tôi khó hiểu cho nên đi theo Lão Sở ra cửa, đi tới căn phòng của ông nội ngày trước, nhìn bên trong đã quét dọn sạch sẽ, những đồ đạc như bàn ghế và giường trúc đều như cũ vững vàng đặt đó, trong lòng không tránh được lại chua xót và mất mát một trận.

Lão Sở đi tới trước bàn đầu giường ông nội, cầm lên một quyển sổ da dày ó vàng, nói với tôi: “Ông nội con đi đột ngột, trước khi đi ông cũng không kịp dặn dò gì, nhưng khi ba dọn dẹp nhà phát hiện trong sổ tay của ông viết nội dung rất quan trọng, đại khái sớm cảm ứng được mình không xong, sợ không nói nên lời mới viết vào sổ.”

Trong lời Lão Sở nói mang chút buồn bã và hổ thẹn, ông đưa quyển sổ cho tôi, bảo tôi vừa đọc vừa nghe ông nói.

“Trong sổ ông nội con thông báo một chuyện.” Lão Sở nói: “Cũng chính là nguyên nhân con đi lần này, sự kiện bảy mươi năm trước kia kỳ thực vẫn chưa xong, nó vẫn luôn ảnh hưởng tới con cháu ba nhà, cho tới bây giờ...”

Ông nội lúc đi là bảy mươi sáu tuổi, theo Lão Sở nói khuôn mặt coi như bình thường.

Khi sự kiện kia xảy ra, ông vẫn chỉ là một đứa trẻ sáu bảy tuổi.

Khi đó chiến tranh kháng Nhật bùng nổ, người ba nhà bận chạy thoát thân, vì vậy dự định liên thủ làm một chuyến làm ăn cuối cùng nữa, sau đó cùng nhau tìm một nơi heo hút ẩn cư, tránh né chiến loạn tai họa.

Mục tiêu họ chọn trúng ban đầu, chính là Hoàng Kim quý thành của cổ quốc Nam Chiếu, nước Nam Chiếu vật tư giàu có, một tòa thành Hoàng Kim khổng lồ như vậy, cũng đủ cho ba gia đình sống mấy đời, họ chính là nhìn trúng điểm này, mới có thể liều mạng đi chuyến ấy.

Khi đó tổng cộng có 64 người đi, trong đó có hai người không phải người của ba gia đình, mà chỉ là tay lão luyện tiếng tăm trong nghề, một người trong đó là đầu trọc, tay trái thiếu ngón út, người ta gọi là Hải Lão Đại, người còn lại là phụ nữ, hình dáng thế nào ông nội cũng không nhớ rõ nữa.

Nhóm người này sau khi vào Hoàng Kim quý thành thì biến mất, người ba gia đình còn lại đều là phụ nữ trẻ em và người già, đoàn người ở ngoài quý thành đau khổ đợi hơn một tháng, cũng không thấy nhóm người kia đâu, không ai có thể nói rõ được họ tột cùng đã đi đâu, có còn sống chạy trốn tới vùng khác rồi, hay toàn bộ đã chết bên trong.

Về sau nghe nói trong nhóm người này còn có người sống sót trở về, nhưng ai cũng không thực sự thấy mặt, hết thấy chỉ đều là lời đồn đãi.

Nhưng mà sau đó, người của ba gia đình liền trúng một lời nguyên giống nhau, lời nguyên này rất thâm độc, nó có thể khiến người ta sau khi chết hồn phách không rời khỏi cơ thể, đồng thời như cũ có thể cảm nhận được tất cả bên ngoài, nói cách khác cho dù người đã chết, vẫn có thể mất thấy toàn bộ quá trình mình được chôn cất, mà những người khác không hay biết, họ chỉ coi con như thi thể mà xử lý.

Cho nên tới bây giờ, người của ba gia đình đều kiên trì dùng phương thức chôn cất để an táng người thân, bởi vì nếu dùng hỏa táng, vậy hồn phách kia sẽ không cách nào đầu thai chuyển thế, đồng thời còn có thể cảm nhận được đau đớn bị lửa thiêu sống.

An táng thân nhân vào quan tài, bảo tồn thi thể họ đồng thời cũng là bảo lưu hồn phách của họ, tất cả mọi người hy vọng một ngày kia có thể giải trừ lời nguyên chết tiệt này, để vong linh của ba gia đình an ổn đầu thai chuyển thế.

Sau khi đọc xong ghi chép của ông nội, trái tim tôi hoàn toàn trầm xuống, thông qua tự thuật trong quyển sổ của ông nội, lờ mờ có thể đoán được chút manh mối, nhưng bây giờ tôi căn bản không có lòng dạ nào để lý giải những manh mối này, tôi chỉ muốn biết, ông nội bây giờ rốt cuộc ra sao, ông có an tâm rồi đi không, ông có phải thật như trong quyển sổ nói, vẫn còn chịu đau đớn của tử vong.

Đau đớn kịch liệt lan tràn trong ngực, tôi nghiêng răng trả quyển sổ về chỗ cũ, trong đầu đều là nụ cười hòa ái lại có chút giảo hoạt của ông nội khi còn sống, ông cụ cả đời cần cù chăm chỉ,

sau khi gia tộc trải qua trắc trở lớn như vậy vẫn kiên trì nổi, tôi làm sao có thể để ông sau khi chết còn phải chịu đựng giày vò?

Nghĩ vậy, tôi đứng lên muốn ra ngoài, tôi phải đi nhìn xem, ông nội bây giờ rốt cuộc thế nào, nếu ông còn chưa yên tâm rời đi, vậy tôi dù có liều cái mạng này, cũng phải bảo vệ ông kiếp sau an bình, đây là chuyện duy nhất tôi có thể làm với tư cách là cháu ông.

Lão Sở dường như nhìn ra tôi muốn làm gì, ông trầm ngâm chốc lát, thời điểm tôi sắp đẩy cửa đi ra, khẽ nói: “Làm việc lanh lẹ chút, đừng gây ra động tĩnh quá lớn, quấy rầy an sinh của ông nội con... Nhớ dập đầu thêm vài cái, ba tay già chân yếu không được, con nhất định phải nghĩ biện pháp để ông nội con ra đi thanh thản.”

Tôi gật đầu, ra cửa gọi chị Tuyên, mang theo vài túi dinh dưỡng mua cho ông nội, cầm lấy xẻng gọt sắt ở xó nhà, liền bước nhanh về phía rừng cây ngoài thôn.

Nếu như nói trước kia Lão Sở còn không bằng lòng tôi đi theo Đạo Phong hạ đấu lăm, bây giờ đã biết chân tướng sự việc, ông ấy e rằng sẽ không ngăn cản thêm nữa, lời nguyện xúi quẩy này đã truyền ba đời, không biết bao nhiêu người đến giờ còn chưa thể chân chính rời đi, dựa theo tính tình của Lão Sở, khẳng định cũng muốn chuyện này sẽ ngừng lại ở đời của ông.

Bây giờ suy nghĩ một chút, hai nhà Đạo Ngô mấy năm nay khẳng định đều cố gắng vì chuyện này, họ không biết nhóm người năm đó tiến vào loại địa phương quỷ dị như Địa Chi Cực, chỉ cho rằng hơn sáu mươi người không ai ra ngoài là do xảy ra chuyện trong mộ, thậm chí có thể là tự chém giết lẫn nhau, cho nên về sau quan hệ ba nhà càng ngày càng kém, ai nhìn ai cũng không vừa mắt, Sở gia từ lâu đã quyết định rửa tay chậu vàng, không tham dự việc này nữa, lời nguyện chỉ khi trưởng bối rời đi truyền cho đương nhiệm tiếp theo, mục đích là để họ có thể làm gì thì làm, không thể làm cũng không cần dính vào theo nữa, bảo trụ bảy tám chục năm thọ mệnh, an an ổn ổn ra đi là được.

Lão Sở không rõ chân tướng, lại nhìn không vừa mắt Đạo Phong, ban đầu mới có thể dùng lời nói bất hòa, song Ngô Mưu thuyết phục ông, để ông ra sức hỗ trợ, vì vậy nên có tôi tham gia vào.

Sau khi biết chân tướng, dù cho muốn không dính vào cũng không được, tôi và Lão Sở là một loại người, chúng tôi không thể trơ mắt nhìn thân nhân chịu khổ.

Thừa dịp bóng đêm dần buông xuống, tôi dẫn chị Tuyên tới chỗ nhiều mộ nhất trong rừng hoang, chị Tuyên nhìn ra tâm tình tôi không tốt, không hỏi tôi ra ngoài làm gì, cũng không đổ dành tôi, chỉ yên lặng ở bên cạnh.

Tôi rất may mắn có người bạn như chị Tuyên, tránh cho tôi lúng túng bây giờ không muốn nói chuyện. Đương nhiên nếu Đạo Phong ở bên cạnh, tôi có thể sẽ nói rất nhiều với cậu ấy, bởi vì bây giờ tôi thực sự cần có người an ủi hoặc để tôi phát tiết một chút, nhưng những việc này tôi không thể làm với chị Tuyên.

Tôi đi qua giữa những ngôi mộ, cũng không lâu sau liền tìm được vị trí chôn cất ông nội, nhìn hoa quả và tiền âm phủ trước mộ, hẳn cũng thường xuyên có người đến cúng tế.

Tôi đặt thức phẩm dinh dưỡng và xeng một bên, sau đó quỳ gối trước mộ hung hăng đập đầu mấy cái, nói cho ông nội biết đưa cháu bắt tài Sở Dương đến thăm ông, bảo ông cụ đừng tức giận.

Tôi cảm lấy xeng, đào mộ, nhảy xuống cạy quan tài Lão Sở đã tỉ mỉ chọn lựa, liền thấy được hình ảnh đời này tôi không muốn thấy nhất.

Thi thể ông nội đã hơi thối rữa, tôi không dám chạm vào, chỉ có thể đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn, cơ thể không khống chế được run rẩy.

Khi người ta hạ táng nhất định đã trang điểm hoàn chỉnh, cơ thể bình ổn mới có thể cho vào quan tài, mà giờ khắc này trước mắt tôi, đầu ông nội lại hơi lệch sang một bên, mắt và miệng ông hơi hé ra, dường như còn có lời gì muốn nói. Những việc này đủ để chứng minh, ông nội sau khi chết vẫn còn xê dịch thân thể, ông không hề triệt để rời khỏi nhân thế, ông có lẽ đang ở ngay trước mắt tôi.

Thế nhưng tôi không dám châm minh hỏa, không giống với Thi Bạt, bị lời nguyên giam cầm hồn phách thì không thể nào độ hóa, tôi không dám gặp hồn ông nội, tôi sợ ông sẽ oán trách tôi vì sao không tới sớm gặp ông.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất cẩn thận đóng quan tài lại, phủ đất lên trên, sau đó quỳ gối trước mộ phần ông nội liều mạng đập mạnh đầu.

Bên tai truyền đến những tiếng vang trầm đục, trán đau suýt nứt ra, tôi rất muốn tìm một chỗ không người khóc lớn, nhưng tôi biết một khi tôi thực sự đã khóc, sẽ chứng tỏ tôi đã yếu đuối, tôi không thể tỏ ra mềm yếu lúc này, cho nên tôi nén nhịn ngăn lệ trong hốc mắt.

Chị Tuyền thấy tôi thế này, kinh hồn táng đảm dùng sức kéo tôi, ngăn cản tôi tiếp tục tự hại mình, trong miệng không ngừng kêu: “Sở Dương, Sở Dương cậu đừng như vậy!”

Chị Tuyền mặc cho tôi phát rồ giầy vò hồi lâu, lúc này mới dùng sức chín trâu hai hổ kéo tôi đi.

Trước khi đi, tôi đốt hết những thực phẩm dinh dưỡng đã không còn dùng được kia.

Chương 76

Buổi tối khi về đến nhà, tôi trở nên rất u ám, Lão Sở thấy vẻ mặt tôi đại khái có thể đoán được, cho nên cũng không hỏi nhiều, nói khi nào tâm tình tôi tốt lên thì tìm ông tâm sự.

Chị Tuyền vẫn luôn ở cùng tôi, tôi không ăn chị cũng không ăn, hai chúng tôi dạo quanh vườn hoa tới lui mấy vòng, mãi đến khi gió đêm dần lớn, tôi nhìn quần áo phong phanh của chị Tuyền, nói với chị: “Chị Tuyền, chị về trước đi, em muốn gọi điện cho Đào Phong.”

Chị Tuyền lo lắng nhìn tôi, gật đầu nói: “Gọi điện thoại cũng tốt, thằng nhóc cậu chịu kích thích quá lớn, nên để Đào Phong an ủi cậu... Chị về trước đây, cậu cũng nên về sớm.”

“Dạ.” Tôi vẫy tay với chị Tuyền, nhìn bóng dáng yếu điệu của chị từng chút biến mất trong tầm mắt, sau đó lấy điện thoại di động ra, do dự rất cuộc có nên gọi hay không.

Trước đó không muốn quấy nhiễu Đào Phong, không thể để cậu ấy cảm thấy tôi vô dụng, thế nhưng tình hình bây giờ có biến, trong lòng càng trống rỗng tôi lại càng nhớ cậu ấy, nghĩ nếu lúc này có cậu ấy bên cạnh thì tốt biết bao, vậy tôi còn có thể ôm cậu ấy, nghe cậu ấy nói, từ chỗ cậu ấy nhận được chút an ủi.

Nhưng bây giờ, tôi ngay cả chút an ủi này cũng phải tự mình tưởng tượng ra, việc này giống như cùng vợ rõ ràng nằm bên cạnh, bản thân lại phải ra sức nén nhịn.

Tôi hít sâu một hơi, ngón tay khẽ xẹt qua màn hình máy Samsung nào tàn, lập tức chuyển vào hình ảnh chờ kết nối.

Rất cuộc vẫn gọi...

Tôi ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại, trong lòng thấp thỏm như con gái vậy, ngay cả can đảm đưa điện thoại đặt bên tai cũng không có, chỉ sợ nghe được giọng của con nhỏ đáng ghét kia nói với tôi thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy...

Điện thoại chậm chạp không kết nối, tay tôi cầm điện thoại hơi run, nhiều lần muốn ngắt máy, trong lòng lại cứ luyến tiếc, cứ nghĩ chờ một chút đi, vạn nhất cậu ấy nghe máy thì sẽ ra sao...

Tim đập dị thường kịch liệt, thời gian đợi người khác nghe điện thoại rất sốt ruột, nhất là chờ Đào Phong.

Đầu tôi dần dần tê dại, thế nên trong nháy mắt điện thoại được kết nối tôi cũng không nhận ra được thay đổi trên màn hình, mãi đến khi thanh âm sâu lắng từ điện thoại truyền ra, tôi mới luống cuống đặt điện thoại bên tai, tạm thời lại quên mất mình muốn nói gì.

“Sở Dương?” Đào Phong ở bên kia dường như đang hoạt động kịch liệt, cậu ấy hơi thở dốc, bên cạnh truyền đến tiếng đất đá lăn xuống: “Sao vậy, nói đi.”

“Đào, Đào Phong...” Phục hồi lại tinh thần, tôi há miệng thiếu chút nữa cắn trúng lưỡi mình, liên tục nói: “Cậu ở đâu vậy.”

Nói xong tôi liền hỏi hận đến ruột cũng phát xanh, hận không thể tát mình một cái, Đào Phong không hề nói với chị Tuyền cậu ấy đi đâu, làm sao có thể nói cho tôi biết, tôi chẳng phải khi không đi gây sự sao.

Quả nhiên, Đào Phong hơi chần chừ một chút, trả lời: “...Tôi cũng không nói được mình đang ở đâu.”

Không đợi tôi đáp lời, bên đầu kia điện thoại đột nhiên truyền đến giọng một người đàn ông khác, tuy tín hiệu không tốt lắm, tôi vẫn nghe ra người đàn ông kia chính là Đào Diên.

“Là thằng nhóc Sở gia kia?” Đào Diên nói: “Sao trẻ thế này còn gọi điện cho cậu, quan hệ hai người các cậu tốt đến mức này?”

Đạo Phong không để ý tới gã, Đạo Diên lại tiếp tục nói: “Ở đây nghỉ ngơi vài phút, các cậu có nói nhảm gì thì mau nói cho xong.”

Tôi nghe Đạo Diên dường như đã đi xa chút, cẩn thận hỏi: “Hắn đi rồi?”

“Ừ.” Đạo Phong đi tới một chỗ ngồi xuống, từ trong tiếng va chạm tạp nhạp có thể nghe ra trên người cậu ấy mang rất nhiều thứ, tôi thậm chí nghe được cậu ấy ném ba lô xuống đất sau đó nhấc chân đá văng một tảng đá.

Tôi không tìm được đề tài, vì vậy cứ im lặng như vậy, hô hấp của Đạo Phong xen lẫn sóng điện thoại nhỏ vang bên tai, cậu ấy một mực chờ tôi nói chuyện.

Một lát sau, hai chúng tôi rốt cuộc không kiềm chế được, vậy mà trăm miệng một lời nói:

“Đạo Phong.”

“Sở Dương.”

Sau đó lại đồng thanh nói:

“Cậu nói trước đi.”

“Anh nói trước đi.”

Tôi ngẩn người, lập tức lúng túng gãi đầu “hắc” một tiếng, tâm tình không hiểu sao đã khá hơn: “Cậu rốt cuộc đang ở đâu, Đạo Diên dẫn cậu đi làm gì, còn chưa qua năm mới, đừng làm chuyện gì nguy hiểm quá.”

Đạo Phong khẽ ừ, sau đó nói: “Đạo Diên mang tôi vào mộ tổ tiên Đạo gia —— Cũng chính là quần mộ táng, đại khái ở khu vực Hồ Nam, đường khó đi... Chuyện lời nguyền có phải anh đã biết rồi không.”

“Đã biết.” Tôi vẻ mặt buồn bã, nhưng vẫn cố gắng nói: “Tôi đại nghịch bất đạo, đào mộ ông nội ra, thấy kết quả bị lời nguyền... Ông nội, sau khi tôi đi Vân Nam không lâu đã qua đời, tôi ngay cả một lần cuối cũng không gặp được ông.”

Nghe lời tôi nói, Đạo Phong bên kia im lặng thật lâu, dường như không biết phải an ủi tôi thế nào, sau cùng chỉ có thể nói: “Xin lỗi...”

“Đừng xin lỗi.” Tôi vội vàng cắt ngang cậu ấy: “Tôi không có ý trách cậu, chuyện này là tự tôi muốn dính vào, hơn nữa tôi cũng phải dính vào mà đúng không... Tôi chỉ là muốn nghe cậu an ủi tôi, hoặc cậu có thể cho rằng tôi dùng cớ này gọi điện quấy rầy cậu, tôi... Tôi chỉ muốn nghe giọng cậu một chút.”

Có lẽ lời này quá trắng trợn, Đạo Phong ở đầu bên kia lại bắt đầu theo thói quen im lặng, trong lòng tôi sốt ruột, ngoài miệng tùy tiện la lên: “Đạo Phong, Đạo Phong? A Phong, nói chuyện đi, cứ tiếp tục thế này điện thoại tôi sẽ hết sạch tiền mất, gọi điện mà hai người chỉ ngồi thờ cho nhau nghe, cái này là gọi đường dài đó.”

Dưới sự thúc giục của tôi, Dao Phong hàm hồ ừm vài tiếng, tiếp theo thấp giọng nói: “Tôi đã gặp được mộ của đại ca, đại ca thật sự đã mất.”

Nói rồi, Dao Phong kể đại khái những chuyện lớn cậu ấy đã trải qua mấy ngày này, sau đó nói cho tôi biết chuyện liên quan tới Dao Uyên.

Hóa ra vào năm thứ hai Dao Uyên đi thăm dò chuyện này thì biết Dao Diên, Dao Diên ban đầu có chút vô lối, thế nhưng sau khi ở chung lâu ngày, quan hệ hai người bắt đầu tốt đẹp, nhưng Dao Uyên vẫn luôn không biết Dao Diên chính là một trong nhóm người năm đó, chỉ cho rằng gã cũng là vì điều tra chuyện này mới rời khỏi Dao gia, ngay cả hai tấm hình kia cũng là Dao Diên cho, bởi vì Dao Diên khi đó cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ hy vọng có người có thể giúp gã tìm được đầu mối.

Thế nhưng người định không bằng trời định, hai người khi tiến vào cổ mộ thì xảy ra sự cố, Dao Uyên vì cứu Dao Diên mà trúng kịch độc, cũng không lâu sau thì mất, Dao Diên rất ân hận, ân hận bản thân đã không nói bí mật thân bất tử cho anh ta biết.

Nếu lúc đó trúng độc là Dao Diên, Dao Uyên dù thế nào cũng sẽ không chết.

Tôi nghe đến đó đại khái có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc ấy có bao nhiêu hung hiểm, trong cổ mộ có đôi lúc không phải lai lịch cao bản lãnh lớn là có thể miễn được toàn bộ tai họa, trong đó còn có một phần rất lớn nhờ vào may mắn.

“...Cho nên hẳn đã tự mình an táng đại ca ở quần mộ táng Dao gia.” Dao Phong sau khi nói xong thở dài, tôi biết chuyện này trong lòng cậu ấy phỏng chừng cũng đã nhin thật lâu rồi.

Tôi vội vàng an ủi vài câu, lại hỏi: “Vậy cậu có hận hẳn không?”

Tôi vốn tưởng rằng Dao Phong sẽ giống như trong TV hào khí ngất trời đại nghĩa lắm liệt nói không hận, tôi tôn trọng quyết định của đại ca vân vân, lại không ngờ cậu ấy im lặng một lúc sau rồi nói một chữ.

“Hận.”

Tình cảm giữa người và người chung quy bất đồng, Dao Diên làm thế nào đi nữa, cũng không cách nào bù đắp được sai lầm của gã, không cách nào bù đắp được ảnh hưởng của Dao Uyên trong lòng Dao Phong, không cách nào thay đổi được tình cảm của Dao Phong đối với đại ca cậu ấy.

Tục ngữ nói huynh đệ máu mủ tình thâm, những lời này là cách giải thích tốt nhất về Dao Phong và Dao Uyên.

...Thật đáng tiếc nhà chúng tôi chỉ có mình tôi.

... Nhưng mà nếu thật sự có, tôi càng hy vọng là một đứa em gái.

Tôi bắt giác gật đầu, nghĩ thầm Đào Phong người này chỉ cần chuyện không liên quan tới tôi sẽ không nói dối, giống như bây giờ, cậu ấy dám làm trò ngay trước mặt Đào Diên nói hận, tuy rằng Đào Diên có lẽ căn bản không biết chúng tôi đang nói gì...

Thế nhưng tôi nhớ, từ khi quen biết đến giờ Đào Phong đã gạt tôi ba lần rồi, một lần là ở chợ đêm dọa tôi sợ, để tôi đi cùng cậu ấy, gạt tôi nói trúng độc của mèo đen sống không được bao lâu, một lần là sau khi chúng tôi trúng bẫy té xuống, gạt tôi nói tay của cậu ấy không sao, còn có một lần chính là ở dưới Đường Sinh điện, gạt tôi nói cậu ấy biết bùa hộ mệnh mất ở đâu...

Song tôi cũng hiểu, Đào Phong chỉ có lúc thực sự không còn cách nào mới nói dối, mà những lời nói dối nho nhỏ này của cậu ấy, đều là để che giấu sự bối rối hoặc che giấu sự đau đớn của mình.

Cậu đã quen chuyện của mình tự mình giải quyết, không cho những người khác lo lắng giúp mình.

Mỗi lần nghĩ đến điểm này, trong lòng tôi đều mềm nhũn, loại dự vọng muốn bảo vệ cậu ấy càng thêm mãnh liệt.

Cho tới giờ chưa từng nghĩ tới, bản thân vậy mà sẽ có ý muốn bảo hộ điên cuồng như vậy đối với một người đàn ông, đây đại khái chính là cái gì nhỉ... Là tình yêu sao.

Trước đây thấy phim ảnh hay có vài đoạn ngắn, nói tình yêu có đủ loại đủ dạng, chỉ cần ở bên nhau đã hạnh phúc, ở bên nhau sẽ vui sướng từ tận đáy lòng, hoặc chỉ muốn hai người cùng ở bên nhau. Tôi cảm thấy những nữ sinh này thật quá ảo tưởng, khi kết hôn sẽ biết ngay tình yêu trên thực tế ngay cả cái rắm cũng không bằng, củi gạo dầu muối hằng ngày cũng có thể phiền chết bạn rồi.

Song bây giờ tôi ngược lại không cảm thấy vậy nữa, bởi vì tôi thực sự cảm nhận được cái gì gọi là ở bên nhau nhất định hạnh phúc.

Tôi thật sự rất muốn ở bên Đào Phong, mãi mãi...

Vì cậu ấy, tôi đại khái sẽ cam tâm tình nguyện chịu trách nhiệm cho tương lai của hai người, cam tâm tình nguyện tính toán những chuyện vụn vặt trong cuộc sống kia, cam tâm tình nguyện đi mua củi gạo dầu muối...

Ai nói sức mạnh của tình yêu không có tác dụng?

Tôi vội ho một tiếng, tiếp tục hỏi: “Vậy cậu khi nào tới tìm tôi... Tôi nói, cậu trước năm mới có thể về không, hay cậu phải về Đào gia mừng năm mới?”

Tôi đã quên mất cậu ấy đã đồng ý xử lý xong việc riêng của mình sẽ tới Bắc Kinh tìm tôi, à không, là chúng tôi...

“Tôi sẽ đến tìm anh.” Đào Phong nói: “Ngô Mưu hai ngày này hẳn đã đến, tôi sẽ đến sau ông ấy, không mất đến vài ngày.”

“Ừm.” Tôi buồn buồn đáp, nói: “Cậu không còn gì khác muốn nói với tôi à?”

“Cái gì khác?”

“Thí dụ như rất nhớ tôi nè, thật mong mau chóng gặp nhau nè, bên Bắc Kinh có phải đã trở lạnh rồi không, hoặc rất yêu rất yêu tôi các loại...”

“...”

“... Quên đi, biết ngay không thể kỳ vọng quá cao ở cậu mà.”

Nghe được giọng nói rõ ràng ừ ừ của tôi, Đào Phong rút cuộc thỏa hiệp, ừm cả buổi, cuối cùng do dự nhỏ giọng nói: “Sở Dương, tôi...”

“...” Khẽ nói được phân nửa bị cắt ngang, Đào Phong trong im lặng cũng lộ ra xấu hổ, cậu ấy vội vàng tùy tiện đáp một tiếng, nói câu “Gặp mặt rồi nói”, vội vàng cúp điện thoại.

Tôi chậm rãi để điện thoại xuống, mờ mịt nhìn màn hình đen trong tay, ngơ ngác đứng trong gió rét hồi lâu.

Nhớ lại những lời Đào Phong vừa nói, cùng giọng nói dễ nghe thường ngày, trong lòng tôi dần dâng lên một loại tư vị êm ngọt ngào, kèm theo chút đau nhẹ, khiến tôi triệt để tiến vào trạng thái hôn vía lên mây.

Mãi đến khi mơ mơ màng màng trở về nhà, trong đầu tôi còn đang suy nghĩ, hóa ra gọi điện thoại cho vợ cũng là một kỹ năng sống, lần sau nhất định phải hỏi trước “Có nhớ hay không”, rồi mới bàn “chuyện đứng đắn”.

Chương 77

Bởi vì lần trước Đào Phong và chị Tuyền tới nhà tôi để lại chiếc Cayenne chưa lái đi, tôi nhân lúc rảnh rỗi cùng chị Tuyền học lái, cũng vào nhóm thi bằng lái cuối cùng trước năm mới.

Xe kia đậu ở hậu viện nhà tôi quá lâu, trên xe phủ một lớp bụi. Chị Tuyền nói như vậy không thể lái ngay được, phải đến tiệm rửa xe trước mới lái được, hơn nữa mùa đông phương Bắc nhiệt độ thấp, động cơ không dễ đạt đến nhiệt độ bình thường, hiệu quả dầu nhớt giảm, rất dễ tăng gánh nặng cho xe, hao mòn động cơ quá lớn, cho nên trước khi khởi động phải làm nóng xe năm phút.

Là một tay lính mới, tôi vẫn luôn rất nghe lời, mỗi lần trước khi lái đều ngồi trên xe năm sáu phút, rồi mới thành thật lái xe ra khỏi thôn.

Có một sư phụ kỹ thuật hàng đầu như chị Tuyền, tôi đương nhiên cũng học được một thân hàng đầu kỹ thuật, loại kỹ thuật hàng đầu này khiến trong suốt quá trình học lái tôi va quẹt cọ sát một mạch không trở ngại... Thậm chí có một lần không chú ý đụng tét đứt một chiếc Jinbei nhỏ...

Nói thật, không phải tôi khoe khoang mình lái giỏi, chỉ tại chiếc Jinbei kia quá hư thúi, cái này còn may mà tôi không giẫm lên chân ga thật, nếu không chiếc Jinbei chết tiệt kia có thể đã bị tôi đụng ngã lăn ra.

Mà chiếc Cayenne lại không có hư tổn gì lớn, chẳng qua phía trước tróc một mảng sơn lớn, đèn xe cũng nát một cái, nhưng cho dù là vậy, tiền chúng tôi phải lấy ra sửa xe của chúng tôi cũng hơn tiền đèn chiếc Jinbei chết tiệt kia nhiều.

Vì chuyện này, chị Tuyền cả đêm không cho tôi ăn cơm liều mạng quát roi bắt tôi tập xe.

Chú chậm hơn Đào Phong dự tính chừng mấy ngày mới đến, ngày chú đến, tôi đi cùng với chị Tuyền đích thân lái xe đến sân bay thủ đô đón, lần này kỹ thuật đã thành thạo tôi không xảy ra sai lầm nghiêm trọng nữa, chỉ thỉnh thoảng khi de xe còn hơi trúc trắc.

Không thể không nói, đường Bắc Kinh đối với lính mới mà nói quá khó con mẹ nó lái, có mấy lần tôi không cẩn thận chắn giữa đường, để cho mấy tay tài xế già dặn của Bắc Kinh mắng cho cầu huyết lâm đầu, chị Tuyền đôi khi cười làm lạnh với người ta, có khi trực tiếp mắng lại, sau đó lập tức chỉ huy tôi tăng tốc thoát khỏi hiện trường.

Cái này dẫn thẳng đến việc khi tôi đón được người về theo thói quen coi thường tất cả những tiếng mắng chửi, mặt không đổi sắc sửa chữa sai lầm sau đó lái tiếp, chộc cho chú và chị Tuyền ở một bên cười ha ha.

Chú sau khi đến, đi chúc tết Lão Sở và mẹ trước, nói đã quá rầy, liền chui vào phòng ông nội cùng Lão Sở nghiên cứu gì đó.

Tết lần này người tới nhà nhiều, rầu rĩ không vui trước đó của mẹ quét sạch, nhìn qua vô cùng phấn khởi, nói đã nhiều năm rồi chưa từng náo nhiệt như thế, nói xong xắn tay áo cầm chổi đi quét dọn mấy căn phòng trống ở ngoại viện ngay.

Nhà vốn ít người nhiều phòng, mấy người đến đều có chỗ ở, song không có dư chỗ đệm, đành phải do tôi ra phở mua.

Bởi vì là chuyến đi đầu tiên, trong tay tôi bây giờ có rất nhiều tiền của, nhưng mà số tiền này đều do mẹ bảo quản, trước khi tôi cưới vợ bà chắc sẽ không cho phép tôi phung phí.

Ăn xong cơm tối, tôi để Lão Sở xem tivi với mẹ, tôi và chị Tuyền thì lặng lẽ âm thầm vào phòng của chú, chuẩn bị hỏi rõ ràng mọi chuyện, mặc kệ nói thế nào, chú tuyệt đối biết nhiều hơn so với chúng tôi.

“Muốn hỏi gì, hỏi đi.” Chú bắt chéo chân ngồi trên giường, vẻ mặt thông dong phóng khoáng, thể thân của ông lần này dễ nhìn hơn so với hai cái trước không ít, tuổi tác so ra lớn hơn, vừa nhìn chính là một phần tử trí thức.

Tôi tỉ mỉ thưởng thức dáng vẻ đạo mạo này của ông trước, sau đó hỏi: “Chuyện lời nguyên chú đã biết cả chưa?”

Chú gật đầu nói: “Biết rồi, người của ba nhà sau khi chết không vào được luân hồi, là vì năm đó nhóm người kia tiến vào quỷ thành đã trúng lời nguyên giồng chúng ta, sau khi ta trở lại Ngô gia vị tổ tông không lộ mặt kia rồi cuộc triệu kiến ta, ta thấy sau lưng ông ta cũng có đồ án đồng dạng, mà ta thì không có, điều này nói rõ năm đó ông ấy đã đích thân đi vào, vị tổ tiên kia tuy rằng tuổi tác thật sự vượt xa ta, nhưng ngoài mặt nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, tinh thần của ông ta rất không bình thường, có đôi khi ngày thứ hai tỉnh dậy sẽ quên mất mình là ai, ký ức hỗn loạn không chịu nổi, nói chuyện hoàn toàn không cân nhắc được, bệnh trạng so với Sở Vấn Thiên và Đào Diên nghiêm trọng hơn rất nhiều.”

Tôi nói: “Tại sao lại như vậy? Họ năm đó sau khi ra khỏi quỷ thành rồi cuộc đã trải qua những chuyện gì, sao mỗi người đều trở nên kỳ quái như vậy, Đào Diên trong lúc mất đi ký ức, hầu như đã không còn tin tưởng bất cứ ai, cho dù là bạn bè năm đó gã cũng hoài nghi, nếu chỉ là lời nguyên sau cùng trong quỷ thành, cũng không đến mức bị đến nước này, họ sau khi ra ngoài nhất định đã gặp phải cái gì đó.”

“Cậu đoán không sai.” Chú vừa nói vừa lấy trong túi ra một tờ giấy, sau khi mở ra giao cho tôi nói: “Cậu xem cái này, đây là thư Sở Vấn Thiên để lại trước khi rời đi, trên đó nói ông ấy đã nhớ lại rất nhiều chuyện, bây giờ phải đi xác nhận lại trí nhớ của mình có sai lầm không, bảo chúng ta không nên đi tìm ông ấy, đại khái là vì chỗ đó quá nguy hiểm. Ông ấy còn nói nhóm người năm đó sau khi ra khỏi quỷ thành thì có mấy người đã chết, nhưng họ phát hiện mấy người kia sau khi chết hồn phách vẫn không rời khỏi thi thể, lúc đó mấy phong quỷ sư trâu bò nhất Sở gia hợp lực siêu độ cũng không ăn thua, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân nhân mình chịu nỗi khổ hồn phách bị trói buộc. Ngoại trừ những việc này, Sở Vấn Thiên còn nói địa chỉ và tên vài người, ông ta có một số việc vẫn không nhớ nổi, hy vọng chúng ta có thể từ những địa chỉ này tìm được manh mối, tìm được kẻ đã thực sự phản bội họ năm ấy.”

Tôi đọc kỹ nội dung trong thư một lần, kết hợp với giải thích của chú, đại khái hiểu được tiếp theo phải làm gì, sau đó tôi đưa thư cho chị Tuyên, đồng thời nói: “VẬY chờ Đào Phong tới, sang năm có thể dựa theo những địa chỉ này lần lượt tra tìm, bây giờ chúng ta đã là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, vì an bình của người ba nhà, cũng vì chính lời nguyên trên người mình.”

Nói xong tôi nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Sở Vấn Thiên và Đào Diên họ trúng lời nguyên vẫn sống mãi đến bây giờ, đồng thời còn có cơ thể bất tử, chúng ta có phải cũng vậy không? Cũng là thân bất tử?”

Chú lắc đầu, thờ dãi nói: “Nào có đơn giản như vậy, nếu như tôi đoán không lầm, lời nguyên cuối cùng ở quỷ thành kia chẳng qua đơn thuần là lời nguyên về linh hồn, không có hiệu quả không chết như vậy.”

“Nếu nói thế, Đào Diên bọn họ sau đó gặp trúng chuyện gì mới có thân bất tử?” Tôi nghi ngờ nói: “VẬY thái cực cuối cùng của Nam Chiếu quỷ thành đến tận cùng là cái gì, người đàn ông nhìn qua vô cùng quỷ dị kia, không hề giống ác quỷ thông thường.”

Nghe vậy, chú cười cười, nói: “Ta nghĩ tất cả những thứ các cậu thấy được không phải thái cực càn khôn vạn vật chung cực gì, chỉ là ảo giác mà thôi. Hơn nữa thứ ở đó có lẽ là sinh vật chỉ biết công kích không hề có hồn phách, đối với sinh vật có hồn phách, chúng sẽ tạo lời nguyên.”

Ta sau khi tiến vào cánh cửa kia, hầu như cái gì cũng không thấy được, cũng không nhìn thấy được ảo giác các cậu nhìn thấy, càng không nhận đề lựa chọn gì, cho nên ta nghe Kỷ Tuyên kể chuyện đã trải qua trong cánh cửa xong, thì biết đại khái là xảy ra chuyện gì.

“Ảo giác?” Tôi kinh ngạc nói: “Không thể nào, người đàn ông kia phải giải thích sao đây, tôi khẳng định hẳn thật sự tồn tại, hơn nữa không có khả năng tất cả mọi người cùng trúng một loại ảo giác chứ, ảo giác còn có thể đưa ra sàng lọc? Khi tôi gặp Đào Phong, hai chúng tôi đều không nhìn thấy được đối phương, giống như cách một bức tường vô hình, chỉ có thể nhìn được thái cực đồ chung quanh, có thể nghe được giọng Đào Phong, cũng là sau khi trả lời xong vấn đề của người kia.”

“Cái này rất đơn giản.” Chú giải thích: “Các cậu trúng chính là cùng một loại ảo giác, ảo giác sẽ căn cứ tâm lý người khác nhau mà nảy sinh biến hóa, người đàn ông kia có lẽ thật sự tồn tại, hẳn có lẽ là một loại vong linh lưu tại một không gian đặc thù, cũng có lẽ là chủ nhân Bì La Các của quỹ thành Nam Chiếu, cũng có thể là một thầy tế vụ chúc năng lực xuất chúng thủ hạ của Bì La Các, không gian kia có từ trường khác với bên ngoài, người kia, tạm thời gọi là người đi, hẳn chính là lợi dụng từ trường và thuốc tạo ảo giác đặc thù trong không gian, để đạt được mục đích, để người tiến vào không gian đều trúng lời nguyền.”

“Từ trường...” Sao lại không nghĩ tới việc này chứ, tôi giật mình, lại hỏi: “Vậy chúng ta làm sao ra ngoài được? Nếu người kia chỉ đơn thuần là vong linh, hẳn làm sao có thể đưa cả bảy chúng ta ra khỏi quỹ thành, việc này đủ để giải thích từ trường đặc thù bên trong có gì đó thần kỳ, ví dụ như tam giác Bermuda có thể làm cho người ta bỗng dưng biến mất?”

“Phòng chừng không như cậu nghĩ đâu.” Chú lại cười, ông ấy ranh mãnh liếc mắt nhìn tôi, nói: “Sức tưởng tượng quá phong phú có đôi khi cũng không phải chuyện tốt, nói thật, tôi cho rằng bảy người các cậu mặc dù có thể từ quỹ thành đi ra, tất cả đều là dựa vào chính các cậu. Lúc cậu chưa tỉnh tôi đã gọi điện thoại cho Kỷ Tuyên, bảo cô ấy cẩn thận quan sát trên người của các cậu có vết tích đặc biệt gì không, ví dụ như mép giày có dính bùn đất không, hoặc vết thương không có trong trí nhớ các loại, kết quả Kỷ Tuyên nhanh chóng phát hiện, trên chân các cậu đều có dính bùn đất dày, rõ ràng cho thấy sau khi hôn mê lại trải qua đường xá xa xôi, hơn nữa có vết thương va đập mà mình không nhớ ra, Hạng Văn thậm chí phát hiện giày chân trái hẳn rơi bên vũng bùn cách nơi được phát hiện mấy trăm thước.

“Nói vậy là?”

“Nói vậy là các cậu sau khi bị thôi miên mới được đưa ra ngoài, không gian cuối cùng trong quỹ thành kia có thông đạo đi ra, người kia sẽ không để cho người ngoài biết sự tồn tại của lối đi này, cho nên mới phải làm cho toàn bộ các cậu hôn mê, chịu sự khống chế của hắn.”

“Khống chế?” Tôi thoáng sững sốt, hỏi: “Là dùng loại thuốc gây ảo giác đó khống chế?”

“Không phải, là cổ.” Chú khoát tay nói: “Đừng quên người dân Nam Chiếu am hiểu nhất là cái gì, người kia ở trong mỗi cơ thể các cậu đều cấy cổ trùng, thông qua cổ trùng khống chế các cậu trở về chỗ ngoài thôn để bị người phát hiện, nhưng mà không cần lo lắng, cổ trùng kia đã bị Hạng Văn giải quyết rồi, hẳn nói đây là báo đáp các cậu.”

“Hóa ra là thế.” Nghe xong giải thích của chú, tôi dần dần có thể xâu chuỗi toàn bộ sự việc, đồng thời phát hiện lời chú nói căn bản không sai, nếu không trải qua một quãng đường dài nhất định, tôi cũng sẽ không cảm thấy gân cốt bủn rủn uể oải cực điểm, thậm chí thoáng cái đã ngủ đến mấy ngày, nhất là bộ quần áo mặc lúc đó, hoàn toàn biến thành một đồng vải rách.

Chị Tuyền ở bên cạnh nghe xong hồi lâu, lúc này mở miệng nói: “Phòng chừng chính là như vậy không sai, Ngô Mưu giải thích mới là hợp lý nhất với hiện thực.”

“Ừ.” Tôi hơi gật đầu, chợt nhớ tới Đường Ninh, lại hỏi: “Đúng rồi, sau khi chúng tôi đi Đào Diên ở trên đường rắc một loại thuốc, sẽ làm mèo đen không thể hành động, mọi người làm sao theo kịp? Đường Ninh bố trí bẫy rập trên đường, mọi người không bị thương sao?”

Nếu chú bị thương ở bấy dây thép, sẽ không thể nào vào không gian sau cửa được.

“Cậu nhớ trước khi tách ra Hạng Văn vỗ cậu một cái không?” Chú nói: “Thằng nhóc kia nhân cơ hội chôn một con cỏ trên người cậu, sau khi mộ thú của Đào Phong hôn mê, chúng tôi là dựa vào con mẩu cỏ kia tìm đường mà tìm được các cậu.”

“Hắc, thằng nhóc này cũng thông minh.” Tôi rút cuộc yên lòng, cười nói: “Trước đây còn cười hần vô dụng, bây giờ xem ra, tôi cũng phải nói với hần tiếng cảm ơn rồi.”

Sau khi mọi suy nghĩ rõ ràng, trong mấy ngày Đào Phong chưa tới tôi mang chú và chị Tuyền đi dạo khắp nơi, vòng khắp cái thành nhỏ này của chúng tôi một lượt, những món quà vật chưa từng ăn đều mang họ đi ném thử cả.

Về sau mẹ nói mua hàng tết một mình mẹ mang không nổi, chúng tôi liền lái xe chở mẹ một mạch đi tới cửa hàng bách hóa lớn nhất trong thành, chú và chị Tuyền lần đầu tiên vào cửa hàng mua sắm tết, dòng người náo nhiệt khiến hai người họ có chút luống cuống tay chân, nên mua không nên mua đều nhặt một đồng lớn.

Buổi chiều ngày thứ tư, Đào Phong rút cuộc gọi điện thoại tới, nói cậu ấy buổi tối sẽ đến Bắc Kinh, cũng bảo chúng tôi “tùy thích” đi đón cậu ấy.

Tôi cúp điện thoại đứng tại chỗ, cười ngây ngô với không khí một hồi, sau đó quyết định vì thỏa mãn yêu cầu “tùy thích” của Đào Phong, sẽ không mang theo hai con kỳ đà siêu cấp cản mũi là chú và chị Tuyền.

Làm một người đàn ông có trách nhiệm, tôi muốn đích thân lái xe, tự mình đón vợ tương lai về nhà, thuận tiện để cậu ấy chiêm ngưỡng “kỹ thuật” hàng đầu của tôi.

Chương 78

Qua mấy ngày rèn luyện này, kỹ thuật lái xe của tôi đã có tiến bộ nhảy vọt, ngay cả chị Tuyền cũng khen tôi càng ngày càng giống chị...

Cho nên khi tôi một mình lái xe đến sân bay, Đào Phong đứng ở ven đường lập tức lộ ra vẻ mặt khó tin.

Cậu ấy vẫn như cũ một thân trang phục sạch sẽ lưu loát, một tay đút trong túi, một tay kéo rương hành lý, vóc dáng rắn chắc hoàn mỹ cho dù đứng yên thả lỏng cũng thẳng tắp như một cây lao. Mái tóc đen kia bị thổi ngổ ngang trong gió đêm, giày lính dày nặng bước trên mặt đất phát ra tiếng vang trầm đục, mỗi một tiếng đều giống như gõ vào lòng tôi.

Tôi hơi ngẩn ra, vội vàng xuống xe đi tới trước mặt cậu ấy, liền thấy con mèo đen kia từ trong cổ áo để lỏng của cậu ấy chui ra, ngó dáo dác nhìn tôi.

“Biết lái xe rồi.” Đào Phong khẽ nói, khóe miệng cong lên một độ cong xinh đẹp, đôi mắt đen dịu dàng nhìn tôi, cả người nhất thời đẹp trai kinh khủng.

“Hi hi, đều là chị Tuyên tự tay chỉ dạy, có thể không biết sao.” Tôi cười gãi đầu nói: “Không được nữa chị ấy sẽ đánh chết tôi.”

Đào Phong vẫn cười, kéo rương ra sau xe.

Sau khi tôi mở cốp xe ra, đưa tay nói: “Để tôi giúp cậu đặt, cậu lên xe trước đi.”

“Ừ.” Đào Phong thoải mái buông rương ra, hai tay đút túi đứng bên cạnh nhìn tôi, dáng vẻ thong dong bình tĩnh như “Tôi nhìn anh để lên rồi đi”

Tôi thầm nói không đến mức vậy chứ, một cái rương thôi mà, sao cứ không tin tưởng tôi vậy, tôi mặc dù không có sức lớn vô cùng, nhưng cũng không phải con gà chết mà.

Vì vậy tôi vừa một tay nắm quai, một tay đặt tay phải dưới rương, nghẹn hết sức muốn một hơi đặt cái rương lên xe, nào ngờ cái rương này nặng như quả bom, thiếu chút nữa cổ tay tôi trật mất.

Sau khi cố gắng thử hơn mười mấy lần, tôi mệt mỏi thở hồng hộc, cái rương kia cũng chỉ dòi được một góc.

“Mẹ kiếp, cậu bỏ gạch của Vạn Lý Trường Thành trong đó sao? Làm gì mà nặng thế?” Tôi lau mặt, chột dạ nhìn về phía Đào Phong.

Khóe miệng Đào Phong cong lên, đi tới thoát cái đã ném cái rương lên xe, sau đó nhanh nhẹn đóng nắp lại, phui hai tay nói: “Đi thôi.”

Tôi nhìn cậu ấy nhẹ nhàng làm xong những việc này, trong lòng cảm thấy đặc biệt mất mặt, đành phải nhỏ giọng nói: “Tôi là chưa ăn cơm lại lái xe đường dài, nếu ăn cơm no có sức, không chỉ một cái rương, hai cái như vậy tôi cũng mang lên cho cậu.”

Đào Phong hiển nhiên tâm tình rất tốt, cũng không vạch trần tôi, chỉ đi thẳng tới đầu xe, chui vào ngồi ghế phụ.

Tôi đỏ bừng mặt, vội ho một tiếng cũng đi theo ngồi vào xe.

Bởi vì liên quan đến thời gian, chúng tôi trở về với tốc độ rất chậm, cả đường kẹt xe lấp kín cả cao tốc, có lúc hơn mười phút cũng không nhúc nhích được một chút, song tôi không vội, bởi vì Đào Phong đang ngồi bên cạnh tôi.

Tâm tình tôi vui vẻ khẽ gõ tay lái, quay đầu nhìn lại Đào Phong đã tựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Trước đó trời tôi không thấy rõ, bây giờ ở trong xe có đèn sáng mới phát hiện, trên mặt cậu ấy đầy vẻ mệt mỏi, dưới hàng mi dài mà không cong là quầng thâm dày đậm, gò má lạnh lùng khi ngủ lộ ra nét ngây thơ không tương xứng với sự trưởng thành chừng chạc thường ngày, khiến người ta không nhìn được rất muốn bắt nạt cậu ấy.

Người này rốt cuộc đã mấy ngày rồi không ngủ ngon giấc, chẳng lẽ vừa xong chuyện đã lập tức chạy về Bắc Kinh, ngay cả nhà cũng chưa về sao?

Tôi thừa dịp lúc kẹt xe rảnh rỗi, vừa tinh tế quan sát Đào Phong, vừa âm thầm tính toán.

Con mèo đen kia hiển nhiên hoạt bát hơn Đào Phong nhiều, nó thoáng cái từ trong áo Đào Phong nhảy ra, leo lên người tôi kêu hai tiếng, rồi chui ra phía sau gãi lông.

Tôi nhìn dòng xe phía trước vẫn lù lù bất động, trong lòng bỗng nảy ra một ý nghĩ.

Tôi lấy điện thoại di động ra, cẩn thận chỉnh người, cố gắng để mình đến ngay trước mặt Đào Phong.

Đào Phong khẽ nghiêng người, hai tay khoanh trước ngực, đầu hơi nghiêng sang bên, bởi vì động tác vừa rồi của mèo đen, cổ áo cậu ấy mở rộng, loáng thoáng có thể thấy đường cong uyển chuyển từ xương quai xanh kéo dài xuống phía dưới.

Tôi cười xấu xa mở chức năng chụp hình của điện thoại ra, chọn góc độ chuẩn liền chụp một bức “Mỹ nhân ngủ”.

Ai ngờ Đào Phong ngủ không sâu, bị động tác của tôi quấy nhiễu, lập tức tỉnh lại, song cậu ấy thực sự quá mệt mỏi, lúc tỉnh mắt thật lâu không tìm được tiêu cự, mờ mịt nhìn tôi, về mặt kia mê người cực kỳ, tôi vội vàng chụp thêm vài tấm nữa.

“Làm gì đó.” Giọng Đào Phong khàn khàn, dường như có chút tức giận, cậu ấy đưa tay bắt lấy tôi, lại bị tôi cầm ngược lại cổ tay, biến thành dáng vẻ mặc cho người làm thịt, tôi đương nhiên sẽ không bỏ qua loại thời cơ tuyệt vời này.

“Đừng quậy.” Lần này Đào Phong rốt cuộc biết tôi đang làm gì, nhướn mày, một quyền đánh tới.

Tôi a một tiếng chạy về chỗ ngồi, khi cậu ấy giơ tay lên muốn đoạt điện thoại di động, tôi liền mạng che chở cho chiếc máy Samsung nào tào luan bị tôi xem thường kia, mặt dày mày dạn hét lên: “Không được cướp không được cướp, muốn điện thoại di động thì cậu phải giẫm lên xác bố đây!”

Động tác trên tay Dao Phong dừng lại, sau hai giây ngỡ ngác, thuận thế hóa cướp thành đánh cho tôi một cái vào mặt.

“Đã nói không được đánh mặt!” Tôi ngoài miệng tuy tức giận, trong lòng lại ngọt lịm, bởi vì một quyền kia của Dao Phong căn bản không dùng sức, đánh lên mặt tôi cũng chỉ làm màu thôi, một chút cũng không đau.

Tôi nghiêng người không cho cậu ấy thấy, trộm đem bức ảnh “Tức giận mặc cho người xấu xé” kia làm ảnh nền điện thoại, vừa mở lên là có thể thấy đáng đáp khiêu gợi của Dao Phong.

Sau đó tôi lại chụp lén mấy lần nữa, Dao Phong ban đầu còn bảo tôi đừng quấy cậu ấy nữa, về sau hoàn toàn mặc kệ tôi, dứt khoát ngủ luôn.

Tôi tắt đèn trong xe, cố gắng lái xe ổn định nhất, để cậu ấy trước khi về đến nhà có thể ngủ trước một giấc đầy đủ.

Đương nhiên, trong thời gian kẹt xe buồn chán trên đường, tôi tiếp tục dốc hết sức chụp hình, thậm chí đặt đồ chơi trên vai cậu ấy chụp vài tấm hình cực kỳ “Đáng yêu”.

Sau khi có hình chụp của Dao Phong, tôi lần đầu tiên phát ra sự yêu thích thật lòng với cái điện thoại này, mặc dù nó vẫn không ra gì như cũ.

Giăng co hai ba tiếng, chúng tôi rốt cuộc như nguyện trở về.

Khi xe ngừng lại, tôi cố ý không đánh thức Dao Phong.

Dừng xe ở chỗ cách nhà một đoạn, tôi nghiêng đầu khẽ gọi vài tiếng, cậu ấy cũng không tỉnh.

Dao Phong bình thường vẫn rất cảnh giác, đây là thói quen đã nhiều năm của cậu ấy, cho dù ngủ cũng sẽ không cho mình ngủ thật say. Nhưng giờ đây, cậu ấy lại hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, mặc cho bản thân chìm vào giấc ngủ sâu. Tôi biết, đó là vì tôi đang ở bên cạnh cậu ấy, bởi vì cậu ấy tin tưởng tôi.

Cho nên...

Về chuyện tôi muốn làm kế tiếp, tôi cũng có chút xấu hổ và ngượng ngùng...

Tôi nhìn bộ ngực nhẹ nhàng phập phồng của cậu ấy, lại nhìn đôi môi mỏng mềm mại của cậu ấy, rốt cuộc nhịn không được thở người dậy, chậm rãi hôn lên.

Tôi không dám làm ra động tĩnh lớn, chỉ có thể cẩn thận di chuyển người, đồng thời một tay đưa đến dưới ghế ngồi chậm rãi để nằm ngang, sau đó dùng cơ thể mình phủ lên Dao Phong.

Dao Phong dần tỉnh lại, khi tôi từng chút hôn sâu hơn, cậu ấy từ chối vài cái.

“Sở Dương... Anh muốn làm gì...” Dao Phong né nụ hôn của tôi, nhìn qua rất bối rối, dường như đang nghĩ có nên đánh bay tôi không.

Tôi ở thời điểm Đào Phong ngửa đầu về phía sau tránh né cắn một cái lên cẳng cổ ảm áp, hung hăng liếm lên làn da nhạy cảm, miệng còn lừa cậu ấy: “Mấy hôm trước tôi đựng xe trên người còn khâu mấy mũi, cậu muốn đánh thì đánh chết luôn cho rồi, dù sao tôi cũng không đánh lại cậu.”

Hô hấp của Đào Phong càng thêm nặng nề, dùng giọng nói trầm thấp từ tính của cậu ấy hỏi: “Đựng xe... Thật sao?”

“Đương nhiên...” Tôi cởi quần áo hai người, cố gắng ngăn chặn cậu ấy, để cơ thể cậu ấy dính chặt lấy người tôi, ghé vào bên tai cậu ấy hạ xuống nụ hôn dính dáp, sau đó khàn giọng nói: “...Lừa cậu thôi.”

Nghe được lời tôi, cơ thể Đào Phong thoáng cứng đờ, sau đó tròng mắt đen tối xuống, sắc mặt âm u, dùng sức bắt lấy bàn tay đang mưu đồ chui vào quần áo cậu ấy của tôi, sức lớn đến mức tôi thiếu chút nữa hét lên.

Tôi chịu đựng đau nhức, dùng tay kia liềm mạng kéo quần áo cậu ấy xuống, đồng thời không cam lòng quát: “Cậu trẻ như vậy mới tới, đâu biết ông đây nhớ cậu thế nào, nằm mơ cũng mơ thấy cậu thành linh xuất hiện trước mặt tôi, bây giờ thật vất vả mới gặp mặt, tôi hôn cậu mấy cái thì sao!”

Đào Phong bị lời nói của tôi làm chấn động, sức trên tay cũng giảm xuống.

Tôi thấy cậu ấy ngượng ngùng, vội vã rên rỉ khi còn nóng, lần nữa hôn cậu ấy, khẽ dỗ cậu ấy hé miệng, để tôi luồn vào tùy ý liềm láp cạo sát núm lấy đầu lưỡi mềm mại của cậu ấy không tha, hung hăng mút đến mức cậu ấy rên rỉ thành tiếng.

Khoái cảm từ đầu lưỡi lan tràn tới toàn thân, tôi cảm thấy phía dưới có chút cứng rắn, liền cố ý dùng nửa thân dưới đẩy Đào Phong, nhận thấy cậu ấy khẽ run và luống cuống mới đắc ý dùng tay.

Vừa hôn xong, hô hấp của chúng tôi đều trở nên dồn dập, tôi giật áo cậu ấy, gấp gấp cởi ra khuy áo sơ mi cuối cùng, sau khi bộ ngực khêu gợi lộ ra lập tức hôn lên, hoàn toàn không còn tâm tư tiếp tục mở khuy áo nữa.

Đào Phong cố gắng đè nén rên rỉ, cố gắng thoát khỏi hoàn cảnh làm cậu ấy hô hấp rối loạn, cậu ấy thở hổn hển giờ tay lên lăm sau lưng tôi, muốn túm tôi khỏi người cậu ấy.

Tôi nhận thấy ý đồ của cậu ấy, hung hăng liếm lên phần nhạy cảm nổi lên trên ngực cậu ấy, lập tức cảm thấy toàn thân cậu ấy chấn động, tiếng rên khàn cũng theo đó lộ ra.

“Đủ rồi!” Đào Phong không chịu nổi khiêu khích, dùng sức nắm tay tôi đẩy ra, trầm giọng nói: “Xuống.”

Tôi nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Đào Phong, cùng phần ngực mở rộng xóc xếch kia, biết còn tiếp tục như vậy mình tuyệt đối sẽ không khống chế được, đành phải cười khỏ nói: “Xuống cũng được, cậu cho tôi hôn thêm một cái, một cái cuối thôi.”

Đạo Phong thấy thái độ kiên quyết của tôi, nhượng mảy, con người đen tuyền nhìn tôi chăm chăm, cuối cùng cậu ấy bắt đầu thỏa hiệp, chủ động đưa tay ôm cổ tôi, kéo thấp người tôi xuống, hôn lung tung vài cái, sau đó đẩy mạnh tôi ra, không quay đầu lại xuống xe rồi đi.

Cửa xe bị dùng sức đóng sầm đình tai nhức óc, tôi nằm trên ghế xe hãy còn lưu lại nhiệt độ của Đạo Phong hướng không khí đờ ẫn.

Bên trong xe vẫn còn lưu lại không khí mờ ám trước đó, tôi nhớ lại vẻ mặt và âm thanh vừa rồi của Đạo Phong, còn có cơ thể không tôi say đắm không cách nào tự kiềm chế được kia, nhìn không được rút vài tờ khăn giấy, chậm rãi đưa tay đến phía dưới.

Cuối cùng cũng hiểu vì sao nói trạch nam có xu hướng tiêu hao lượng lớn giấy vệ sinh, hóa ra anh em đều thích bắn máy bay.

Mấy phút sau, tôi vội vàng thu dọn hỗn độn trong xe, khóa xe, chậm xe, chậm rãi đi vào sân.

Chị Tuyền đang dọn phòng trống giúp mẹ, Đạo Phong ở một bên lặng lẽ muốn giúp quét dọn, mẹ dùng sức đẩy cậu ấy ra ngoài, miệng nói nào có đạo lý để khách tự mình động thủ.

Chị Tuyền thấy tôi tới, vội vàng ra khỏi phòng túm tôi sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Cậu làm gì mà đi chậm thế giờ mới trở về.”

Tôi liếc nhìn Đạo Phong mặt mũi không vui bị mẹ đẩy ra khỏi phòng, “Ừm” một tiếng, thành thật nói: “Đi bắn máy bay.”

Chương 79

Mấy ngày qua “Hội bốn người” lần nữa tập hợp đông đủ, tôi vẫn luôn thủ vững bên cạnh Đạo Phong, mặt dày mảy dạn kéo cậu ấy đi làm đủ chuyện.

Trước đó không gặp, trong lòng tôi rất nhớ, bây giờ gặp được, trong lòng tôi càng nhớ, lúc ăn cơm mắt không ngừng lia trên người cậu ấy, chỉ sợ vừa không chú ý người sẽ đột nhiên biến mất.

Tôi biết, đây là biểu hiện tôi không tự tin cũng không có cảm giác an toàn.

Thế nhưng tôi không còn cách nào, ai bảo Đạo Phong đã sớm nói chúng tôi chưa tính là đã xác định quan hệ, chỉ nói rõ đã xác thực tâm ý của nhau, cuối cùng có thể bên nhau hay không, còn phải tính sau.

Nhưng thực tế, trong lòng tôi đã sớm dùng dây trói chặt hai chúng tôi lại.

Đạo Phong là của tôi.

Ai cũng đừng hòng cướp!

Khi tôi lộ ra vẻ mặt hung tợn chẳng biết đã đến lần thứ bao nhiêu nhìn về phía Đào Phong, Đào Phong cuối cùng cũng không nhìn được, cậu ấy thừa dịp không ai chú ý tới chợt kéo tôi vào ngực cậu ấy, cánh tay cong một cái, dùng sức siết cổ tôi, không quan tâm tôi kêu thảm thiết, ở bên tai tôi khẽ cảnh cáo nói: “Anh có thể thu bớt chút không, tôi cũng sắp nhìn ra được rồi.”

Quả nhiên, Đào Phong vừa dứt lời, tôi liền thấy chú và chị Tuyền đang xem TV bên cạnh đều nhao nhao nghiêng đầu qua chỗ khác, vẻ mặt tiếc hận thở dài với tôi.

Chị Tuyền thậm chí cố gắng chen đến bên cạnh chú, khẽ nói vào tai chú: “Biết không, mấy hôm trước Sở Dương công Đào Phong bắn máy bay đó...”

Chú nghe xong nhướn mày, giả vờ kinh ngạc liếc nhìn tôi, cũng bắt chước khẽ nói vào tai chị Tuyền: “Thảo nào đói khát như vậy, hóa ra chưa ăn được...”

Tôi: “...”

Một đám người ồn ào chơi đến đêm trừ tịch, cơm chiều do tôi và mẹ tự mình xuống bếp, chị Tuyền phụ trách giúp một tay. Tài nấu nướng của tôi trước giờ không tồi, đêm đó càng phát huy hơn hẳn bình thường, nguyên nhân đương nhiên chỉ có một.

Trên bàn cơm, tôi không ngừng gấp thức ăn cho Đào Phong, vừa hỏi cậu ấy ăn ngon không, vừa nói cậu ấy biết món nào là tôi làm.

Đào Phong thì không có tỏ vẻ gì, chị Tuyền và chú lại nhìn không được, hai bóng đèn siêu cấp này bắt đầu giả vờ thờ ơ dùng đũa cùng tôi tranh giành, về sau dứt khoát khi tôi muốn gấp thức ăn cho Đào Phong thì đưa chén mình tới, trắng trợn để tôi gấp thức ăn cho họ.

Đáng giận hơn là mẹ không hiểu chân tướng, còn cười giục tôi mau bới cơm gấp thức ăn cho mọi người, ngay cả Lão Sở cũng hòa theo quấy rối bắt nạt tôi...

Ăn xong cơm tất niên, mẹ, chú, chị Tuyền và tôi bốn người bày bàn mạt chược, phòng khách mở tivi, bốn chúng tôi ở bên cạnh chơi khí thế ngất trời.

Trên bàn trà bày vài bình Ngũ Lương Dịch, Lão Sở và Đào Phong ngồi trên ghế salon, mỗi người giờ một ly rượu nhỏ cụng ly.

Vì ân oán của Đào gia và Sở gia năm xưa (tuy rằng tôi cũng không biết rốt cuộc không hợp nhau chỗ nào), Lão Sở luôn theo thói quen cùng Đào Phong tử chiến, hai người trò chuyện về rượu trắng, Lão Sở liền trực tiếp lấy rượu và ly, tuyên bố phải đánh gục Đào Phong.

Khuôn mặt Đào Phong thản nhiên như không, Lão Sở bảo cậu ấy uống cậu ấy liền uống, hai người ông một ly tôi một ly so chiêu.

Đợi đến khi đêm xuân mau chóng kết thúc, chúng tôi cũng đã chơi mạt chược thỏa thích, Lão Sở ngồi phịch trong ghế sofa, mắt mở không nổi nữa.

Mẹ hung hăng mắng Lão Sở đã bất tỉnh nhân sự một trận, trách ông lớn như vậy còn cùng thanh niên so rượu, không biết chú ý thân thể, sau đó liền đỡ người về phòng trước.

Tôi nhìn chai trên bàn, cũng không biết họ rót cuộc đã uống bao nhiêu, Lão Sở bình thường không có ai uống cùng, lần này liều mạng uống rượu coi như dốc hết vốn liếng.

Song nhìn dáng vẻ Đào Phong, hai người họ không uống bao nhiêu, bởi vì Lão Sở bị mẹ đỡ vào phòng rồi, Đào Phong như cũ vẻ mặt bình tĩnh ngồi đó, sắc mặt như thường, hoàn toàn không giống người vừa uống Ngũ Lương Dịch nồng độ cao.

Tôi kê sát vào cậu ấy ngủ, hắc, mùi rượu vẫn thật nặng.

Đào Phong nhú mày, đẩy tôi ra.

Thời điểm gần 0 giờ, bên ngoài pháo hoa và pháo dây nổi lên lớp lớp, trong nhà hiệu quả cách âm không tốt, những người này cũng đều quen để cửa mở, làm chúng tôi hầu như không nghe được đối phương nói gì.

Mẹ vừa nghe bắt đầu bắn pháo, vội vàng từ trong phòng đi ra, vén tay áo lên ngưỡng ngừng nói: “Mãi lo đánh mặt chược, vẫn thần còn chưa gói xong.”

Tập quán người phương bắc, đêm trừ tịch nhất định phải gói vằn thắn để sáng mừng một ăn, có thể đạt được ý nghĩa cát tường, cũng có thể là kỳ vọng với một năm mới.

Chị Tuyên vừa thấy mẹ chui vào phòng bếp, cũng chạy qua hỗ trợ, chú là người phương nam tuy rằng thời gian dài trà trộn ở Bắc Kinh, loại việc gói vằn thắn này mãi không học được, chỉ có thể học cán vỏ bánh.

Nhà bếp gia đình lớn vậy mà ba người vào liền đầy.

Tôi thấy thời cơ vừa khéo, liền đưa qua dây pháo đã sớm mua, kéo Đào Phong lên chạy ra ngoài.

Lúc này hàng xóm đều ở cửa nhà đốt pháo, chúng tôi cầm dây pháo ra ngoài góp vui, tất cả mọi người đáng vẻ hí ha hí hửng.

Dây pháo vừa vang lên, tôi vội vàng che tai chạy đến bên cạnh Đào Phong, hai người dưới thấp thoáng pháo hoa và dây pháo im lặng thật lâu.

Chúng tôi đứng đó cho đến khi hàng xóm xung quanh đốt xong dây pháo chui về nhà, Đào Phong vào lúc tôi chuẩn bị trở về phụ làm vằn thắn thì gọi tôi lại, khẽ nói: “Qua bên kia một chút đi.”

Tôi giật mình, lập tức gạt đầu đồng ý: “Được.”

Chúng tôi dọc theo con phố trong thôn chậm rãi bước đi, hai năm qua thành trấn phát triển rất nhanh, con đường trong thôn đều đã được sửa chữa lại, nhìn qua vô cùng ngay ngắn và hiện đại, chỉ có rất ít người không muốn thay đổi nhà cũ của gia đình, vẫn duy trì loại diện mạo riêng biệt mang phong cách cổ xưa này, ngược lại trở thành một loại tuyến phong cảnh khác.

Hiện giờ dù đã đêm khuya, nhưng vì đoàn người đều phải đón giao thừa, căn bản mọi nhà đèn đuốc sáng choang, chúng tôi đi bên ngoài cũng có thể cảm nhận được không khí vui mừng của năm mới.

Đạo Phong rất ít khi gọi tôi cùng cậu ấy đi dạo như vậy, tôi đoán cậu ấy có lời gì muốn nói cùng tôi, có lẽ đơn thuần chỉ muốn tâm sự, cơ hội như vậy với cậu ấy mà nói tuyệt đối ít lại càng ít, đối với tôi cũng thế.

Chúng tôi dạo quanh công viên hai vòng xong, Đạo Phong cuối cùng bắt đầu tùy ý kể chuyện về cậu ấy.

Đạo Phong nói cậu ấy đã rất lâu rồi không ăn tết như vậy, sau khi cậu ấy trưởng thành mỗi năm mới hay không đều không có gì khác biệt, Đạo gia không giống Sở gia, nhà họ quy củ rất nghiêm ngặt, con thứ sau khi thành niên sẽ không cho phép ở nhà chính nữa, phải dọn ra ngoài tự mình sống độc lập. Chỉ có người được nhận định là đương gia sau này mới có thể ở lại nhà chính, đương gia có thể biết toàn bộ bí mật gia tộc, việc này liên quan đến sự tồn vong của Đạo gia, cho nên để tránh xảy ra các loại tình huống nội bộ bất hòa, Đạo Phong sau khi trưởng thành chỉ đành một mình chạy đến Nam kinh sinh sống.

Mà đương gia ban đầu tưởng bồi Đạo gia nhận định, chính là đại ca của Đạo Phong Đạo Uyên.

Đạo gia vốn mấy đời cư trú ở một cổ trấn Hồ Nam, về sau tập thể di chuyển đến ở lại Hàng Châu.

Trước đó tôi từng sống chết quán lấy chú hồi, chú cũng nhẹ nhàng nói cho tôi biết, quan niệm của Đạo gia và Sở gia hoàn toàn bất đồng, Sở gia bởi vì là bộ tộc Phong Quý sư, hiểu rõ luân hồi sống chết và hồn phách của con người như lòng bàn tay, đương nhiên đối với những vật ngoài thân kia không hề có chút niệm tưởng, cho rằng người đã chết có chỗ an táng, có thể an tâm đầu thai chuyển thế là đủ hài lòng rồi. Thế nhưng Đạo gia vẫn kiên trì lý luận ảnh hưởng của mồ mã với hậu thế, cụm mồ mã của họ cực kỳ khổng lồ, đồng thời ẩn giấu ở nơi không ai biết được, nơi đó có đồ cổ trân bảo Đạo gia bảo vệ mấy đời để lại, còn có rất nhiều bí mật người ngoài không cách nào biết đến.

Đạo Phong trước đó chính là được Đạo Diên đưa đến chỗ này, cậu ấy vốn muốn đi gặp đại ca rồi chạy về Bắc Kinh cùng chúng tôi tụ họp, không ngờ lại bị mấy trưởng bối nhà chính bao gồm cha cậu ấy gọi về.

Sau khi trở về mới biết, họ chuẩn bị để cậu ấy thế vị trí của Đạo Uyên, bởi vì sau khi Đạo Uyên mất tích, cậu ấy xuất chúng nhất lại có thực lực nhất trong những người đồng lứa.

Nhận vị trí đương gia cần rất nhiều thủ tục, vô cùng rườm rà, Đạo Phong nghĩ đến hành động kế tiếp của chúng tôi, biết sống chết chưa rõ ràng, cũng không đồng ý, vì vậy trì hoãn chừng mấy ngày, liền tranh thủ lén chạy ra ngoài.

Đạo Diên sau khi đưa Đạo Phong ra ngoài thì đã đi tìm Sở Vấn Thiên ngay, lúc đi bảo Đạo Phong đừng xen vào chuyện này nữa, họ sẽ xử lý thỏa đáng, còn nói đây là nghiệt họ tạo ra, không liên quan gì đến chúng tôi.

Nhưng trên thực tế, chuyện đã đến nước này, làm sao có thể không liên quan đến chúng tôi? Dù cho không vì mình, chúng tôi cũng phải liều mạng một phen, giao tất cả mọi chuyện cho người khác đó là hành vi hèn nhát, cũng là không chịu trách nhiệm với bản thân, “hội bốn người” chúng tôi đương nhiên sẽ không tin lời nói rầm thú của Đào Diên.

Đào Phong hiển nhiên cũng cho là thế, nhưng cậu ấy nói nghe xuôi tai hơn tôi nhiều, cậu ấy nói chúng tôi về tình về lý đều nên đi hỗ trợ, vì sự an bình của con cháu ba nhà.

Lúc chúng tôi trở về, xung quanh đã yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng pháo vang lác đác.

Sau khi về đến nhà mẹ gọi chúng tôi tới ăn mấy cái vằn thắn sau đó đón giao thừa, chị Tuyền sau khi mẹ vào phòng bếp chạy tới chỗ tôi nháy mắt, gian trá hỏi: “Lại đi bắn máy bay?”

Tôi im lặng nhìn chị, lại nhìn Đào Phong đã không thêm đề ý tới tôi nữa, đột nhiên cảm giác được tôi có thể sẽ vì vậy mà bị chị Tuyền chê cười cả đời, thực sự hối hận lúc đầu đã vô tâm nói việc này cho chị Tuyền.

Chú thấy tôi bị bức khổ như vậy, ngâm điếu thuốc lộ ra dáng vẻ bí hiểm.

Ăn xong vằn thắn mẹ liền vào nhà ngủ, trong mắt bà loại chuyện đón giao thừa này là chuyện “những đứa trẻ” chúng tôi mới làm.

Bốn người chúng tôi canh giữ trước tivi, sau một giờ xem tiết mục buồn chán, chú vỗ tay đề nghị: “Chúng ta đánh mặt chược thôi.”

Tôi vừa nhìn vẻ mặt kia của chị Tuyền và chú, biết ngay hai người này tuyệt đối đều là cao thủ trong cao thủ, Đào Phong tuy rằng không chơi, nhưng cũng chẳng quan tâm theo chúng tôi buồn chán, cho nên cậu ấy sáng khoái gật đầu đồng ý.

Bốn chúng tôi xếp bài xong, quyết định chơi xì phé, chị Tuyền dứt khoát dạy Đào Phong một lần, để cậu ấy chơi với chúng tôi trước một ván, bài này rất đơn giản, căn bản làm một lần sẽ biết.

Đào Phong sau khi đã hiểu cách chơi bài, chị Tuyền sau khi chỉ cách chơi thì muốn ra biện pháp trừng phạt, người thắng có thể tại chỗ làm bất cứ chuyện gì, phe thua không được phản kháng.

Tôi vỗ bàn khen lớn cách phạt này hay, sau đó liều mạng nhớ bài, sau khi giành được thắng lợi lập tức ném bài đề nghị Đào Phong điên cuồng hôn cậu ấy.

Trải qua mấy lần giáo huấn thất bại, Đào Phong rốt cuộc nổi giận, cậu ấy lạnh mặt đánh tôi hoa rơi nước chảy, sau đó lấy tư cách trừng phạt đánh tôi cầu huyết lâm đầu.

Chú và chị Tuyền thì giống như đã thương lượng xong, nhát trí chọn dán lên mặt tôi chữ “Con lừa”, dán cả đêm trên mặt tôi đều không nhìn thấy được đồ.

Chơi đến cuối cùng, chúng tôi mơ mơ màng màng ngủ thiếp trên ghế sofa, bốn người ngủ lung tung, cũng không đắp chăn.

Tôi nói dối không còn chỗ trống, cố gắng nhét chung một chỗ với Đào Phong, thừa cơ sờ sảng.

Khi trời sáng, tôi mơ hồ nằm mộng, giấc mộng kia vô cùng quý dị lạ lùng, hầu như không có bất kỳ trình tự logic gì có thể kể, tôi cũng căn bản không nhớ được rốt cuộc mơ thấy gì, chỉ biết trong mộng có một người phụ nữ, cùng vô số tà quỷ ác sát trừu tượng.

Tôi không nói rõ được mình ở trong mộng rốt cuộc đóng vai nhân vật nào, nhưng loại cảm giác mất trọng lượng này nói cho tôi biết tôi đang rơi thẳng xuống, giống như đó là một vực sâu không đáy.

Khi cảm giác mất trọng lượng đạt đến đỉnh điểm, tôi mở bừng hai mắt, xuyên thấu qua đường nhìn mơ hồ dần dần thấy rõ, trước mặt tôi đứng một cô gái duyên dáng tuyệt mỹ, cô ta có mái tóc dài đen tuyền mềm mại, hoa văn màu đen như ẩn như hiện trên trán, một đôi thủy mâu linh động thần nhiên.

Mà giờ khắc này, mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành đang cúi đầu thần thần nhìn tôi.

Chương 80

Sáng sớm, mẹ liền theo mấy người hàng xóm xung quanh cùng đi chúc tết, để lại chúng tôi vẽ mặt âm đạm ngồi trên ghế salon trong phòng khách.

Lão Sở say rượu dữ dội, trong mắt đều là tơ máu, ông nhú mày nhìn Tiểu Hải đứng bên cạnh tôi, thờ dãi nói: “Khi con vừa trở lại ba thấy quý khí trên người con biến mất, còn tưởng rằng con đã giải quyết Túng Quý ẩn rồi, không ngờ...”

Đào Phong họ tuy không nhìn thấy Tiểu Hải, lại có thể trông thấy hoa văn màu đen trên tay tôi, liền biết chuyện không hề đơn giản như vậy.

Tôi bất an vặn vẹo ngón tay, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiểu Hải, nói: “Trở về thì trở về thôi, như vậy cũng tốt lắm, sau này còn phải ra ngoài, không có quý nô bên người ngược lại phiền phức.”

Chú gõ đầu lọc thuốc vào gạt tàn một cái, hỏi: “Túng Quý ẩn của cậu biến mất khi nào, quý nô này sáng sớm hôm nay mới xuất hiện? Trước đó không hề có bất kỳ dấu hiệu nào sao?”

“Tôi cũng không biết.” Tôi ần thái dương nhưc đầu nói: “Tôi từng kể với mọi người trước khi tiến vào không gian đặc biệt đó tôi đã mở một cánh cửa chưa? Đại khái chính là sau lúc đó thì biến mất, cánh cửa kia rất kỳ quái, phía trên nó bám vào rất nhiều dấu tay quý, khi tôi mở nó ra đã được những ác quỷ kia dẫn dắt, song chân chính chỉ dẫn tôi thao tác chính xác chỉ có một, tôi hoài nghi có thể đó chính là Tiểu Hải... Như vậy có thể giải thích được vì sao Đào Diên

muốn tay trái của tôi, bởi vì chỉ có người mang theo quý nô mới có thể vào trong, sau khi tiến vào không bao lâu tôi liền phát hiện Tiểu Hải và Túng Quý ẩn đã biến mất.”

“Sau đó cho tới hôm nay Túng Quý ẩn mới lần nữa xuất hiện?” Chú hỏi.

“Ừm.” Tôi gật đầu: “Tôi nghi ngờ có thể là cánh cửa kia có năng lực đặc biệt gì đó, có thể hoàn toàn giữ chân quý nô lại, nhưng tôi không rõ Tiểu Hải tại sao trở về, tôi và nàng tuy tâm ý tương thông, nhưng loại chuyện như vậy không cách nào biết được, tôi không có khả năng nhìn thấy ký ức của nàng.”

Mọi người đồng thời hiểu ra gật đầu, Lão Sở cuối cùng bất đắc dĩ phát tay nói: “Vậy trước tiên không cần quan tâm đến nó, đối phó chuyện trước mắt đã, chờ sự việc giải quyết rồi lại nghĩ biện pháp tiêu trừ Túng Quý ẩn...”

Tôi đáp một tiếng, nhìn Lão Sở mệt mỏi trở về phòng tiếp tục nghỉ ngơi, nghĩ thầm chuyện Túng Quý ẩn này Sở gia trải qua bao nhiêu đời cũng chưa giải quyết được, rõ ràng không thể gấp, vẫn cần bàn bạc kỹ hơn.

Đao Phong nhìn hoa văn trên ngón tay tôi nhú mảy, dường như vô cùng phản cảm với Túng Quý ẩn này, tôi nghĩ cậu ấy có thể là kiêng kỵ quý nô tiêu hao thọ mệnh của quý chủ, sợ tôi sẽ gặp nguy hiểm.

Tôi cười với cậu ấy, nói cho cậu ấy biết không cần lo lắng, trải qua lần Túng Quý ẩn biến mất này, trong đầu tôi bỗng có một chút gợi ý, biết đâu sau này có thể dựa vào điểm ấy để giải quyết hoặc tìm ra sơ hở của Túng Quý ẩn, đi đến triệt để giải trừ mục đích của kẻ ước.

Ngày mừng một này không thích hợp ra ngoài, chúng tôi nắm trên tay đầu mối Sở Văn Thiên lưu lại, tuy trong lòng gấp gáp, nhưng cũng không vội đi tìm trước.

Mọi người âm ỉ thêm rất nhiều ngày nữa, gần trung tuần tháng hai mới chuẩn bị thỏa đáng.

Vừa qua tết đã ra ngoài, trong lòng mẹ rất không muốn, lại nghĩ đến con trai lớn như vậy không thể giữ mãi ở nhà, ra ngoài làm chút chuyện cũng tốt, liền dặn dò thêm vài câu, bảo chúng tôi dọc đường chú ý an toàn, lúc lái xe cẩn thận chút.

Chúng tôi chuẩn bị đồ đạc cần thiết mang theo, chọn một mục tiêu gần đây, dự định từ nơi này ra tay trước.

Theo lời Sở Văn Thiên nói, năm người họ sau khi trốn ra được thì phân tán đến các nơi, mới đầu là vì ai cũng không tín nhiệm ai, về sau phát hiện trí nhớ này sinh sai lệch thậm chí hỗn loạn, mới bị ép bất đắc dĩ lần nữa liên thủ lại.

Lần đầu tiên hợp tác là không lâu sau sự kiện kia, năm người đều sống riêng một quãng thời gian, dưới sự triệu tập của Hải Lão Đại lại tụ tập gặp nhau, quyết định lần nữa đến chỗ đó, điều tra rõ chân tướng năm ấy.

Khi họ xuất phát tìm một đứa bé địa phương giúp chụp ảnh, cũng chính là bức hình trắng đen giống như chụp lén kia, năm người khi ấy còn cho rằng mình là ông to trong nghề, sẽ không

dựa theo phương pháp chụp của quần chúng đứng chung một chỗ, mà chọn kiểu chụp tự nhiên nhất, đứa bé kia cũng là lần đầu tiên dùng loại máy ảnh kiểu cũ này nên chụp vô cùng không ổn thỏa.

Không thể không nói, càng là nhân vật trâu bò thì cách nghĩ trong đầu càng quý dị, nếu theo lời tôi nói, chính là năm người này đều quá tào lao.

Một trong những manh mối Sở Vấn Thiên để lại cho chú chính là địa chỉ của đứa bé chụp ảnh giúp này, song dựa theo niên đại mà nói, đứa bé này bây giờ e rằng đã là nhân vật có chữ lót là chú hoặc ông rồi, chúng tôi gặp nó cũng phải cung kính gọi một tiếng tiền bối.

Lần đầu tiên hợp tác giữa đường đã bị vội vã vứt bỏ, nguyên nhân là năm người họ không thể đạt thành nhận thức chung, vẫn là câu cách ngôn kia, tình cảm đã có rạn nứt thì không cách nào bù đắp, loại vật tin tưởng này khó qua nổi khảo nghiệm nhất, họ thời điểm sắp đạt được mục đích thì lập tức giải tán, chỗ này lại gián đoạn qua mấy năm.

Lần thứ hai hợp tác niên đại tương đối gần, khi năm người này đều phát hiện trí nhớ của mình không ngừng bị xóa đi thì đã muộn, họ thậm chí ngay cả đi chỗ nào năm ấy cũng không nhớ rõ, song việc này còn chưa phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là sau khi họ trải qua sự kiện năm đó đều không có bất kỳ biến hóa nào, vô luận tuổi tác hay vẻ ngoài.

Thời gian của cơ thể năm người họ dường như hoàn toàn đình chỉ vậy, tự sát cũng vô ích, sau cơn hôn mê ngắn ngủi như cũ hồi tỉnh, biến thành bất lão bất tử trong truyền thuyết.

Trường sinh bất lão trong mắt biết bao người đều tồn tại như mộng ảo, nhưng với họ lại là khởi đầu cơn ác mộng, bởi vì năm người vĩnh viễn thoát khỏi ngoài thời đại, thế giới biến hóa lớn hơn nữa, họ cũng sẽ không thay đổi chút nào, họ không thể dừng lại ở một chỗ lâu dài, thậm chí mai danh ẩn tích cũng làm không được.

Có thể nói, thế giới này đã không có chỗ dung thân cho năm người họ.

Đương nhiên, cũng không cách nào trở lại gia tộc mình, không cách nào đoàn tụ cùng người nhà.

Vì vậy thời điểm hợp tác lần hai họ lần nữa lưu lại ảnh chụp, làm căn cứ xác thực họ bất lão bất tử, hoặc một chút ký ức, phòng ngừa sau này ký ức biến mất lần nữa, khiến họ quên mất bản thân đã từng làm gì.

Song lần hợp tác đó vẫn không có bất kỳ hiệu quả nào, những việc năm người Sở Vấn Thiên đã quên nhiều lắm, trên cơ bản ngay cả mình đã từng ở đâu cũng không cách nào nhớ rõ, họ muốn điều tra chân tướng, nhất định phải sưu tập manh mối từng chút một, bắt đầu lại từ đầu.

Do đó, mới có mấy người chúng tôi gia nhập, cũng chính là khởi đầu của tất cả việc này.

Sở Vấn Thiên cho rằng, họ cần lưu lại chút thông tin ở những nơi mình từng đi qua, hy vọng chúng tôi từ từ tìm kiếm, biết đâu có thể từ đó phát hiện đầu mối. Việc này vốn ông ấy cũng có thể đích thân đi, thế nhưng Sở Vấn Thiên nói ông đã không còn thời gian nữa, ông nhất định

phải giải quyết việc này trước khi lần mất ký ức tiếp theo đến khiến họ biến thành thứ không phải người cũng chẳng phải quỷ.

Tôi nghĩ Đào Diên đại khái cũng cùng ôm ý tưởng này, nên sau khi dặn dò Đào Phong mới tự mình đi tìm Sở Ván Thiên.

Trên xe, chú phân tích từng chút một những nguyên do trong đó, cũng thêm vào cách nhìn cá nhân, ông cho rằng chúng tôi muốn tìm được hành tung của đám người Sở Ván Thiên, hoặc chỗ nằm đó nhóm người kia biến mất, bức ảnh đen trắng gợi ý địa điểm này là manh mối tốt nhất, bởi vì đó là vị trí sau cùng của họ trước khi xuất phát, chỗ đó lưu lại thông tin nhất định là nhiều nhất cũng có thể dùng được nhất.

Song vì lý do an toàn, chúng tôi cần điều tra từng thông tin Sở Ván Thiên lưu lại.

Mục tiêu gần đây ngay ở Thiên Tân, chúng tôi đi xe chưa đến mấy tiếng liền tìm được chỗ đó.

Sở Ván Thiên nói nơi này là chỗ của Hải Lão Đại năm đó, cũng chính là người đàn ông đầu trọc kia từng ở, ở đây ông ta còn bao nuôi một người phụ nữ, người phụ nữ kia tên Lâm Hương, từ 15 tuổi bắt đầu theo ông ta, hiện giờ Hải Lão Đại đã biến mất, Lâm Hương chỉ có một mình kinh doanh quán bar Hải Lão Đại để lại.

Chúng tôi sau khi hỏi thăm được địa chỉ của Lâm Hương, phát hiện vùng này cực kỳ loạn, thường có thể trông thấy côn đồ ôm vai bá cổ trên đường.

Căn nhà Lâm Hương ở cũng khá cũ kỹ, vừa nhìn liền biết đã lâu năm, nơi này hộ gia đình phần lớn là chú bác có tuổi. Chúng tôi xác nhận địa chỉ xong, để chị Tuyền một mình đi dò xét ý trước, nếu gặp mặt mà cả bốn người cùng tiến lên, dễ khiến người ta hiểu lầm.

Chị Tuyền thông minh lanh lợi, hơn nữa loại chuyện này đã làm nhiều, biết gặp ai phải nói cái gì, cho nên giao cho chị chúng tôi đều rất yên tâm.

Không ngờ chỉ chưa tới mười phút, chị Tuyền đã mặt mày cụt hứng trở về, khi chị ngồi vào xe con giận còn chưa tan, lấy nước khoáng qua uống mấy ngụm, mắng: “Con mẹ nó ả kia quá không biết điều, bà đây lần đầu đụng phải người không biết nói lý như vậy.”

Chú vỗ vỗ chị, ra hiệu nói: “Nói xem chuyện gì xảy ra.”

Hóa ra chị Tuyền sau khi gõ cửa đã nói mục đích đến, nói với người phụ nữ kia chị là hậu bối của Hải Lão Đại, tới đây muốn lấy lại thứ Hải Lão Đại dặn dò, hy vọng Lâm Hương có thể đưa chị đến nhà cũ của Hải Lão Đại xem một chút.

Ai ngờ Lâm Hương vừa nghe tên của Hải Lão Đại, đầu tiên là nhú mày quét nhìn chị Tuyền từ đầu đến chân, sau đó giọng điệu mập mờ nói: “Ồi chao, ta nói gã chết bầm kia tại sao không về, hóa ra lại tìm một cô em khác, cô đi nói với hắn, muốn đồ thì tự mình về mà lấy, bà đây ở chỗ này khổ sở đợi hắn nhiều năm như vậy, coi như là giúp hắn trông nhà cũng phải cho ít phí thưởng tốt chút chứ!”

Nói xong, Lâm Hương liền khóa cửa, mặc cho chị Tuyền ở ngoài cửa giải thích thế nào cũng mặc kệ.

Nhưng nếu không phải trong tay chúng tôi chỉ có thông tin mơ hồ, chưa xác định vị trí, phỏng chừng chị Tuyền đã sớm trở mặt.

Chú thấy chị Tuyền tức giận mặt đỏ rần, vội vàng trấn an nói: “Cô cũng không cần tức giận với cô ta, chỉ ít chúng ta đã biết nhà còn trong nguyên trong tay cô ta, hơn nữa nhìn thái độ cô ta, chắc là còn chưa dứt tình với Hải Lão Đại, bây giờ quan trọng nhất là biết nhà của Hải Lão Đại rốt cuộc ở đâu, là căn nhà cô ta đang ở bây giờ, hay ở nơi nào khác, biết vị trí nhà rồi, chúng ta lại tính làm sao vào trong, có thể cầm được chìa khóa trong tay Lâm Hương là tốt nhất, nhưng vậy cần cô ta tự nguyện giao ra mới được, người phụ nữ như vậy, mạnh bạo rất có thể sẽ khiến cô ta ném bình đập vại, phá hỏng chuyện chúng ta.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tôi hỏi: “Chị Tuyền đã không thể ra mặt nữa, kế tiếp nên để ai đi, làm sao tiếp cận cô ta?”

Chú nhìn thư Sở Vấn Thiên lưu lại, cau mày suy nghĩ nói: “Đi ăn cơm trước, tối nay đến quán bar của cô ta xem xét xung quanh, có thể sẽ phát hiện chút thứ hữu dụng.”

Tính toán xong, chúng tôi thu lại tâm trạng, bắt đầu thảo luận đi đâu ăn.

Chị Tuyền đã sớm nghe tiếng bánh bao Chó Không Thèm của Thiên Tân, lập tức gõ tay nói muốn đi ăn bánh bao.

Sau đó chúng tôi lái chiếc Cayenne cực kỳ nổi bật dạo quanh một vòng thành phố, liền thấy gần mười quán bánh bao để bảng hiệu Chó Không Thèm, trong đó thậm chí có một quán tên là “Tiệm Bánh Bao Chó Không Thèm Thiên Tân”...

Chương 81

Bánh bao kia rốt cuộc thế nào, tôi không nói nữa, dù sao tôi cũng cảm thấy chúng tôi đã bị lừa rồi.

Buổi tối đến quán bar Lâm Hương, khi vào cửa liếc nhìn bảng hiệu, chữ lờ lợc phía trên căn bản đọc không hiểu là cái gì. Bên trong quầy rượu trang trí rất bình thường, hoàn toàn không chói mắt như tấm bảng hiệu.

Bốn người chúng tôi sau khi vào tìm một góc ngồi xuống, bên trong quầy rượu ánh đèn mờ tối, ngồi trong góc không dễ bị phát hiện.

Chị Tuyền để tránh bị Lâm Hương phát hiện, cố ý chải tóc đuôi ngựa, thay quần áo.

Khi khách trong quán bar dần đông lên, Lâm Hương rốt cuộc xuất hiện, chị Tuyền lén chỉ cho chúng tôi người phụ nữ ngồi uống rượu trước quầy bar kia chính là Lâm Hương, chú suy nghĩ một chút, quyết định một trong ba người đàn ông chúng tôi sẽ tiếp cận bà ta.

Chúng tôi muốn kỳ thực chính là địa chỉ nhà cụ thể, về phần làm thế nào vào trong chú tự nhiên sẽ nghĩ cách.

Cho nên, ba chúng tôi chơi một trò chơi nhỏ, người thua phải đi tiếp cận Lâm Hương.

Chú gọi phục vụ viên mở cho chúng tôi một chai rượu đỏ, tôi rót chai rượu đỏ kia vào ly, chị Tuyền lấy bút vẽ phía dưới ly một dấu màu đen, quy tắc của trò chơi này chính là ba người cùng uống ly rượu này, ai uống xuống dưới vạch đen, người đó thua.

Kết quả chơi đoán số chú uống trước, tôi thứ hai, Đào Phong cuối cùng, kết quả đã định Đào Phong phải xúi quẩy hơn rồi.

Lúc chú uống vô cùng không phúc hậu, ông ấy đầu tiên là đặc ý nhìn chúng tôi, sau đó một hơi uống mất phân nửa ly rượu kia, khi đến tôi cầm đã gần đến vạch đen rồi.

Tôi cầm ly rượu trong tay cân nhắc cả buổi, lại quan sát dung lượng đại khái của ly rượu kia, cẩn thận uống một ngụm.

Ly rượu kia cuối cùng khi rơi vào tay Đào Phong, rượu đỏ cơ bản đã song song với vạch đen.

Đào Phong biết tôi và chú cố tình chơi cậu ấy, mặt không đổi nhìn chúng tôi, ngấm nghĩa ly rượu trong đó, tiếp đó không chút hứng thú đặt ly trên bàn, dứt khoát đứng dậy xoay người đi.

Tôi và chú nhìn bóng lưng cao ngất của Đào Phong, giao hoát nhìn nhau cười.

Đào Phong đi tới trước quầy bar cũng không bắt chuyện với Lâm Hương, loại đàn ông như cậu ấy, đi đến đâu cũng có người chủ động quyến rũ, cho nên cậu ấy chẳng hề sốt ruột chút nào.

Cậu ấy ngồi ở vị trí cách Lâm Hương một khoảng, bảo người pha rượu rót cho cậu ấy một ly, tiếp theo im lặng uống, lúc này phía sau đã một người phụ nữ đi đến, ăn mặc rất hở hang, cô ta dán vào bên cạnh Đào Phong nói mấy câu, Đào Phong không hề để ý tới cô ta, cô ta thức thời bỏ đi.

Lâm Hương khi Đào Phong vừa xuất hiện đã chú ý tới cậu ấy, bây giờ thấy Đào Phong hờ hững với ả kia, liền hứng thú với Đào Phong.

Khi Lâm Hương rót cuộc không kèm chế được chủ động bung một ly rượu lên đi tới cùng tán gẫu với Đào Phong, tôi và chị Tuyền đã cười gập cả người.

Người phụ nữ Lâm Hương này được cho là có chút tư sắc, chẳng qua tuổi gần bốn mươi, lúc còn trẻ có xinh đẹp mấy hiện giờ cũng chỉ có thể nói là dư âm thướt tha. Phụ nữ tuổi này, có chút tiền đều thích bao mấy chàng trai trẻ. Lâm Hương cũng không ngoại lệ, bằng không bà ta cũng sẽ không hàng ngày chạy đến quán rượu của mình tiêu khiển.

Đào Phong đẹp trai, vóc dáng lại cao, thân hình cũng tốt, rất dễ trở thành mục tiêu của loại phụ nữ này.

Song phàm là ai hơi có chút mắt nhìn đều có thể nhìn ra, toàn thân Đào Phong tuyệt đối không phải người ra đường kiếm lợi, căn bản sẽ không tiêu chút tiền nhỏ kia.

Chú nhìn Lâm Hương cố gắng làm quen Đào Phong, tấm tắc than thở hai tiếng, nháy mắt với chúng tôi, nói: “Mắc câu rồi.”

Đào Phong và Lâm Hương trò chuyện khoảng một tiếng, hai người liền dắt nhau ra khỏi quán rượu.

Còn lại ba chúng tôi tiếp tục uống trong quán, tiện thể còn chơi đầu địa chủ.

Gần 0 giờ, Đào Phong gửi tin nhắn tới bảo chúng tôi đến một khu nhà cũ ngoại ô, trong tin nhắn nói rõ địa chỉ và số nhà, xem chừng cậu ấy đã xác định mục tiêu.

Chỗ kia vô cùng khó tìm, tôi lái xe chở chú và chị Tuyền vòng vo thật lâu, mới tìm được một số nhà tương ứng trong hẻm.

Sau đó chị Tuyền tức giận nói cho tôi biết, tôi lái xe vào ngõ cụt rồi, muốn ra ngoài chỉ có thể de xe. Tôi chột dạ nhìn trong kính chiếu hậu một chút, phát hiện ngõ hẻm này không tính là ngắn, dựa vào kỹ thuật của tôi muốn de ra ngoài, Cayenne lập tức sẽ biến thành Jinbei nát.

Bất đắc dĩ, chị Tuyền đạp tôi sang ghế phó lái, chị ngồi ở chỗ tài xế, cẩn thận lái xe ra, tôi và chú chỉ có thể ở bên cạnh giương mắt éch nhìn.

Ai bảo hẻm này vừa hẹp lại nhỏ, tôi lái xe vào đã dốc toàn lực, đến bên trong ngay cả cửa xe cũng không mở ra được.

Lăn qua lăn lại một phen, chúng tôi tới được bên ngoài căn nhà cũ mà Đào Phong nói, nhà này quanh năm không ai ở, điện và nước đã sớm ngừng, khóa trên cửa phủ lớp bụi thật dày, chị Tuyền không nói lời nào, bước tới một cước đạp bung cửa.

Chúng tôi giơ đèn pin mắt sói, chậm rãi đi vào trong nhà, bởi vì một cước vừa rồi của chị Tuyền, bụi trong nhà tung bay khắp nơi.

Tôi quạt bụi trước mắt, tỉ mỉ quan sát mọi thứ, bày trí sau khi Hải Lão Đại đi căn bản chưa từng bị động qua, ly tách và chén bát tùy ý gác trên bàn, ghế tựa hơi hướng về bên phải, chứng tỏ có người từng ngồi cái ghế này, cho dù người kia hiện giờ đã biến mất.

Nói thật, lần mò lung tung trong một căn nhà cũ, rất có cảm giác hốt hoảng, nhìn bày trí trong nhà còn lưu lại vết tích từng bị người dùng qua, dường như có thể thấy người kia đảo qua trước mặt vậy, vô cùng quỷ dị.

Chú không giống tôi thích lục soát ở những chỗ rõ ràng, ông ấy chạy thẳng tới phòng sách, nghiêm túc lật tìm trên bàn sách.

Khoảng ba bốn giờ sau, Đào Phong rút cuộc lững thững đi tới, cậu ấy vừa vào cửa đã không ngừng xoa trán, tôi giơ đèn pin tiến tới hỏi cậu ấy làm sao vậy, cậu ấy nói cho tôi biết cậu ấy

uống rượu cùng bà Lâm Hương kia cả đêm, thật vất vả mới quật ngã được đối phương, mình cũng sắp không xong.

Về phần làm sao lấy được địa chỉ này, Đào Phong lại không nói nhiều.

Tôi nhìn về mặt ậu ấy mệt mỏi ánh sáng của mắt ảm đạm, vội vàng khuyên: “Hay là cậu về xe nghỉ ngơi trước, chúng tôi tìm xong sẽ nói cho cậu biết.”

Đào Phong miễn cưỡng lên tinh thần, khoát tay nói: “Không sao.”

Tôi đưa Đào Phong đến thư phòng tìm chú, liền thấy ông ấy đang ngồi trên ghế cầm một quyển sổ đọc, ghế dựa đã được ông ấy lau ra một phần sạch sẽ, bên cạnh bàn thì chất tán loạn những đồ vật khác.

Song bởi chỉ có ánh sáng của đèn pin, rất nhiều chỗ không cách nào thấy rõ, dẫn đến tôi chợt thấy một bóng người ngồi đó, còn tưởng rằng yêu ma, kích động thiếu chút nữa gọi Tiểu Hải ra.

“Đọc gì đó?” Tôi vài bước đi tới, đứng bên cạnh chú hỏi: “Không nói tiếng nào thiếu chút nữa hù chết tôi, phát hiện gì rồi?”

Chú ngẩng đầu nhìn thấy Đào Phong tới, liền khẽ gật đầu ra hiệu, sau đó dùng đèn pin chỉ những chữ trong sổ kia nói với tôi: “Ta phát hiện chúng ta vẫn luôn bỏ quên một người.”

“Ai?”

“Người phụ nữ trong tổ năm người kia.”

“Người phụ nữ kia?” Tôi ngạc nhiên nói: “Trong thư Sở Vấn Thiên đưa cho chú không nhắc tới người phụ nữ này sao?”

“Đương nhiên không có.” Chú lắc đầu nói: “Người phụ nữ này thần bí hơn bốn người còn lại nhiều, ta cũng vừa vặn từ trong sổ của Cố Hải đọc về chuyện của cô ta, mới nhớ tới còn có một nhân vật như vậy, Cố Hải hay còn gọi là Hải Lão Đại kia, ông ta dường như sợ bản thân quên mất điểm này, đặc biệt ghi chú rõ trong sổ. Người phụ nữ kia tên là Ôn Văn, đã đi nước ngoài, cô ta cách mỗi mấy tháng sẽ liên lạc với Cố Hải một lần, hai lần hợp tác đó cũng đều là Cố Hải qua ám hiệu của cô ta mới tiến hành.”

“Nói vậy Cố Hải có vài phần cố kỵ với người phụ nữ này?” Tôi hỏi: “Vậy liên quan tới chuyện lần này, Ôn Văn biết bao nhiêu?”

“Không rõ ràng lắm.” Chú nhíu mày: “Song rất rõ ràng, trong những thế lực tham dự chuyện này, đám ngoại quốc kia hẳn là do cô ta phái tới, Đường Ninh không chừng chỉ là một người trợ giúp cô ta mướn mà thôi, hoặc Đường Ninh cũng chính là Ôn Văn cũng không chừng.”

Lời chú nói khiến tôi nhớ tới đối thoại cuối cùng của Đường Ninh và Đào Diên ở quỷ thành, thế nhưng vô luận nhìn thế nào cuộc nói chuyện của hai người kia cũng rất giống nhau, khi ấy cũng không hỏi họ có phải là người quen cũ hay không, bởi vì khi đó tôi đã biết Đào Diên và

Sở Văn Thiên là người sống sót, mà chủ quan cho rằng Đường Ninh và chúng tôi là người cùng một thời đại.

Bây giờ nhìn lại, Đường Ninh cực kỳ có khả năng là Ôn Văn, chẳng thể dựa vào loại tính cách không coi ai ra gì của Đào Diên, sao chịu dễ dàng hợp tác cùng một tiểu bối.

Chú thấy tôi không nói lời nào, lại tiếp tục chỉ vào quyển sổ nói: “Còn có một vài thứ vô cùng kỳ lạ nữa, trong ghi chép của Cố Hải, nửa trước nói Ôn Văn tích cực tìm kiếm manh mối mỗi năm đó, nửa sau lại nói Ôn Văn đột nhiên thay đổi chủ ý, thậm chí tận lực cản trở họ đi thăm dò chân tướng rõ ràng, mà giữa hai phần này có một đoạn thời gian rất dài Cố Hải không liên lạc với Ôn Văn, ông ta không biết Ôn Văn đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói về sau khi liên lạc Ôn Văn đã đi nước ngoài.”

“Chờ một chút.” Tôi cắt ngang chú, nghi ngờ nói: “Không phải nói hai lần hợp tác đó đều có Ôn Văn tham dự sao, cô ta sao lại tiến hành cản trở? Nhất là lần thứ hai, nếu như Ôn Văn không muốn, thì tại sao cô ta lại đi cùng?”

Chú khoát tay nói: “Nói Ôn Văn cố gắng cản trở họ điều tra rõ chân tướng, chẳng qua là suy đoán của Cố Hải thôi, chữ viết trong sổ không nhiều lắm, nhưng có thể thấy được Cố Hải hoài nghi động cơ của Ôn Văn, nhưng mà sau lần hợp tác thứ hai Cố Hải đã không còn nghi ngờ việc này nữa, hoặc nói ông ta căn bản không có cơ hội suy đoán nữa, quyển sổ đến đây cũng không còn, e rằng sau đó đã xảy ra một chuyện, dẫn đến việc ông ta không cách nào trở về tìm Lâm Hương.”

“Nói vậy, nếu chúng ta dựa theo cách nghĩ của Cố Hải, tra một chút về Ôn Văn này, có khả năng sẽ phát hiện nhiều đầu mối hơn?” Tôi gãi đầu, suy tư nói: “Chú xem có khả năng Ôn Văn chính là kẻ phản bội mà họ nói không?”

“Chưa chắc.” Chú thở dài một tiếng, cất quyển sổ xong, vừa ra hiệu chúng tôi rời khỏi đây vừa nói: “Cố Hải, Ôn Văn, Sở Văn Thiên, Đào Diên cộng thêm vị Ngô gia kia, năm người này ai cũng có thể là kẻ phản bội, đừng quên trí nhớ họ hỗn loạn cực kỳ, có khả năng căn bản đã quên mất những chuyện mình từng làm, cũng có thể là một số người trong đó đang cố ý che giấu, nếu họ nhớ rõ ràng lại giả vờ mất trí nhớ, ai có thể biết họ đang nghĩ gì?”

Tôi gật đầu, không thể không thừa nhận chú nói rất đúng.

Tìm được thứ hữu dụng, chúng tôi nhất định phải lập tức rời đi, tránh cho bị người khác phát hiện tưởng là kẻ trộm bắt lại.

Chị Tuyền khi chúng tôi thảo luận về quyển sổ đã chạy đến phòng ngủ, ý chị là loại chỗ như phòng ngủ dễ bộc lộ thói quen và việc riêng tư của người ta nhất, tôi lại kiên trì bởi vì chị ấy suy nghĩ xấu xa, cái này giống như đàn ông bình thường cứ thích rình coi phòng phụ nữ vậy, trong tò mò khó tránh khỏi xen lẫn chút tâm lý hạ lưu.

Đương nhiên, sau đó chị Tuyền hung hăng nhéo tay tôi mấy cái, tôi lập tức đổi giọng.

Chúng tôi đóng kín cửa nhà, ngục trang thành kiểu chưa hề bị mở ra, tuy rằng cánh cửa bị chị Tuyền đạp hư kia khê đầy đã mở tung.

Khi sắp đi tới một ngõ hẻm, thành linh một người phụ nữ đậm sẫm tới, chúng tôi không muốn gây sự chú ý, sớm đã tắt đèn pin, người phụ nữ này vừa xuất hiện, chúng tôi thiếu chút nữa cho rằng đụng phải quỷ.

Thế nhưng rất nhanh người phụ nữ kia liền bỏ đi nghi ngờ của chúng tôi, bởi vì cô ta cách chúng tôi hơn hai mét, cắn răng nghiêng lợi nói một câu:

“Hóa ra là các người là một phe!”

Chương 82

Đao Phong không ngờ Lâm Hương có thể tỉnh dậy nhanh như vậy, đồng thời tìm đến chính xác nơi này, cậu ấy kinh ngạc nhìn đối phương hồi lâu, sau đó thản nhiên nói: “Chúng tôi chỉ đến tìm đồ, không hề muốn quấy rầy cô.”

Lâm Hương khoanh tay trước ngực, trên dưới đánh giá Đao Phong một phen, dường như có cái nhìn mới với cậu ấy.

“Đã nhiều năm như vậy, tôi lần đầu tiên đụng phải người có thể uống như cậu.” Lâm Hương nói: “Ngay cả tên khốn kiếp Cố Hải kia cũng uống không lại tôi, ở vùng này không ai không biết Lâm Hương tôi nổi danh ngàn chén không say, không ngờ hôm nay lại bị thằng nhóc lông tóc chưa đủ này chuốc đến nằm soài.”

Nghe vậy, Đao Phong cũng không giải thích gì, cậu ấy chỉ lẳng lặng nhìn Lâm Hương, muốn biết bà ta hơn nửa đêm chán ở chỗ này muốn làm gì.

Lâm Hương thấy Đao Phong không nói lời nào, trong con ngươi thoáng qua chút âm đạm, tiếp theo khóe miệng nhếch một cái, cười nói: “Các cậu đã quen biết Cố Hải, tôi cũng không có tâm tư tìm các cậu rầy rà nữa, song tôi có một thứ nhờ các cậu chuyển cho ông ta giúp tôi, cứ nói tôi sẽ không giúp ông ta trông coi những cục diện rối rắm này nữa, vật này trả lại cho ông ta rồi tôi sẽ không nợ ông ấy gì nữa, tôi sẽ lập tức rời khỏi Thiên Tân, về sau chân trời góc bể, vĩnh viễn không gặp lại.”

Nghe những lời này của Lâm Hương, chúng tôi đều giật mình, tôi thật sự không nhìn ra người phụ nữ này có vài phần bản lãnh, lời nói vô cùng khí phách, không hề giống loại con gái phóng đảng thật sự được người bao dưỡng, Cố Hải trước đây có lẽ nhìn trúng bà ta điểm này mới nhận bà ta.

Lâm Hương sau khi đưa một cái ban chỉ phi thúy cho Đao Phong, lại quét nhìn bốn chúng tôi thật sâu, liền xoay người rời khỏi ngõ hẻm.

Tôi nghĩ, trước khi rời khỏi Thiên Tân, bà ấy còn rất nhiều chuyện phải chuẩn bị.

Lâm Hương có lẽ chờ ngày này đã lâu, nếu chúng tôi không đến, bà ấy có lẽ sẽ tiếp tục ở đây chờ đợi, mãi đến khi dầu hết đèn tắt hoa tàn nhân lão châu vàng mới thôi, chúng tôi tới tìm nhà

cũ của Cổ Hải, đối với bà ấy mà nói là một loại cơ hội, một cơ hội có thể giúp bà ta giải thoát, một cơ hội đầy trọng trách trên vai bà ấy qua cho chúng tôi, sau đó đến nơi có cuộc sống thuộc về riêng mình.

Bất luận chúng tôi có phải quen biết Cổ Hải thật hay không, đối với bà ấy mà nói không hề quan trọng, bà ấy chỉ cần một lý do, thậm chí là một cái cớ.

Tôi cảm lấy ban chỉ trên tay Đào Phong qua, cảm thấy ban chỉ này nhất định là vật không hề có giá trị thực dụng nhất mà Cổ Hải để lại cho Lâm Hương, vì thứ đồ chơi này tôi đeo vào còn bị tuột đứt nói chi là bàn tay nhỏ như Lâm Hương.

Thế nhưng đối với Lâm Hương mà nói, cái ban chỉ nho nhỏ này có lẽ lưu giữ tất cả ký ức của bà ấy, chẳng thế cũng sẽ không được bà ấy giữ gìn hoàn mỹ như vậy, cảm xúc nhẩn nhạt tình tứ ngay cả tôi cũng nhìn ra được là trân phẩm.

Chú đoạt lấy ban chỉ, nhìn kỹ rồi cười nhẹ nói: “Ồi chào, chính là của Càn Long, lát nữa sẽ tìm người xem qua chút, không chừng có thể bán trên trăm vạn.”

“Mẹ nó, của Càn Long?” Tôi kinh ngạc nhìn bảo bối trên tay chú, hỏi: “Có thực là của Càn Long từng mang, chắc chắn không vượt quá giá này chứ?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi lập tức hối hận xanh ruột, bởi vì tôi nhìn thấy chị Tuyền không rành đồ cổ bên cạnh cũng đang khinh bỉ tôi.

Quả nhiên, liền nghe được Đào Phong khẽ thở dài, vỗ vai tôi lặng lẽ nói cho tôi biết: “Càn Long là chỉ niên đại...”

Tôi đỏ bừng mặt, lúng túng gãi đầu, oán giận nói: “Vậy chú nói thẳng là đồ thời Càn Long cho rồi, còn nói này nói nọ làm gì.”

Chú không để ý tới tôi, rất rõ ràng đã chẳng thèm cùng tôi nhập bọn.

Vật mong muốn đã tới tay, chúng tôi không còn lý do gì ở lại đây nữa, vì vậy quyết định tìm khách sạn ngủ một giấc trước, sau đó lên đường chạy tới địa điểm kế tiếp.

Chúng tôi vội vàng tìm một khách sạn khá sạch sẽ, thuê một hai phòng đơn, Đào Phong không có yêu cầu gì với phòng ở, cho nên tôi kiên quyết kéo cậu ấy ngủ cùng tôi.

Trước khi tách ra, chú và chị Tuyền nhao nhao ném cho tôi ánh mắt bí hiểm, tôi nắm thê từ, lần lượt chỉ vào hai người họ nói: “Bóng đèn số một, bóng đèn số hai.” Sau đó đuổi hai người họ đi trước khi nhào tới đẩy Đào Phong vào phòng.

Đào Phong thật sự đã uống nhiều lắm, cậu ấy nói đây là lần đầu tiên từ khi chào đời tới nay cậu ấy uống rượu đến mức muốn nôn, khiến tôi vô cùng hoài nghi họ rốt cuộc uống bao nhiêu mới có thể khiến ngay cả Đào Phong mà cũng muốn nôn.

Lúc này cách rạng sáng còn một khoảng thời gian, chúng tôi rửa mặt qua loa sau đó cời y phục lên giường.

Đạo Phong chống đỡ lâu như vậy, căn bản là vừa chạm gối liền ngủ, tôi nhìn khuôn mặt ngủ thật say của cậu ấy, trong lòng giống như có bàn chải đang quét qua.

Thời khắc ngàn năm một thuở đó nha, nếu tôi không làm gì thì thật có lỗi với bản thân đúng không?

Tôi cười bí ổi nhảy xuống giường, rón rén chui vào chăn Đạo Phong, mùi rượu trên người cậu ấy vẫn rất nặng, còn có một luồng mùi hương tinh khiết của rượu đỏ nồng, tôi đoán đêm nay cậu ấy tuyệt đối uống không ít rượu ngon ở chỗ Lâm Hương kia, mùi thơm có thể thuần như vậy, trên thế giới này chẳng được mấy thứ.

Đạo Phong ngủ rất sâu, xem chừng thật sự mệt mỏi rồi.

Tôi ôm Đạo Phong vào lòng, tức khắc cảm thấy tim đập bình bịch, vốn định quấy rầy cậu ấy một chút, thấy cậu ấy mệt như vậy lại có chút không đành lòng ra tay, dù sao chúng tôi lần này có thể thuận lợi lấy được đồ, có một nửa là công lao của cậu ấy.

Tôi chỉnh điện thoại di động của hai người thành chế độ im lặng, tiếp theo rục rịch người, để Đạo Phong có thể an ổn tựa trên cánh tay tôi, sau đó nhìn đáng vẻ ngủ yên của cậu ấy, cũng theo đó tiến sâu vào mộng.

Ngủ một mạch đến giữa trưa, tôi hoàn toàn bị cơn đói đánh thức, mở điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, phát hiện có hai cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn ngắn, điện thoại hiển thị là chị Tuyền, tin nhắn là chú gửi, chú hỏi chúng tôi sao còn chưa dậy.

Tôi nhanh chóng bấm trả lời tin nhắn, nói họ biết Đạo Phong còn đang ngủ, bảo họ ăn cơm trước.

Chú hiểu ý tôi, biết lúc này không tiện đánh thức Đạo Phong, liền không trả lời tin nhắn nữa, đoán chừng đã thực sự đưa chị Tuyền đi ăn cơm rồi.

Tôi nhìn Đạo Phong trong lòng, ngọn lửa nhỏ đã chìm xuống trong lòng lại vọt lên, nhin không được dùng ngón tay vuốt ve qua lại trên mặt cậu ấy, ngón tay theo gò má lướt xuống đến khoe môi, xúc cảm mềm mại kia lập tức như dòng điện đâm vào đáy lòng tôi.

Tôi hốt hoảng lấy tay ra, cổ họng cảm thấy khô khốc, mắt nhìn chăm chăm đôi môi mỏng nhàn nhạt kia không dứt, trong lòng lặp đi lặp lại tự nói với mình, dù sao Đạo Phong bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, lén hôn một cái không thành vấn đề, hơn nữa dù cho cậu ấy thực sự tỉnh, cũng sẽ không làm gì tôi...

Nghĩ một chút, tôi vừa quan sát vẻ mặt cậu ấy, vừa chậm rãi xê dịch người, một khắc môi chạm nhau kia, tôi gần như lập tức đắm chìm.

Mắt không tự chủ nhắm lại, tôi dùng môi lưỡi nhắm nháp, miêu tả, thậm chí gờ tay lên đỡ Đạo Phong, khẽ cạy hàm răng cậu ấy, với lưỡi vào thăm dò cảm thụ sự ẩm áp và mềm mại kia.

Tư vị động tình rất mỹ diệu, nhất là loại đánh lén này, có thể khiến người ta cảm thấy một loại vui sướng bí ẩn.

Tôi ôm chặt lấy Đào Phong, theo môi lưỡi giao nhau thâm nhập, sức lực trên tay cũng không ngừng gia tăng.

Khi tôi gần như si mê chà đạp trong miệng Đào Phong, trong tai thỉnh thoảng truyền đến một tiếng rên rỉ nức nẻ, tôi giật mình, đầu óc lập tức tỉnh táo, vội vàng buông Đào Phong ra, liền thấy hai mắt nửa mở của cậu ấy đang khó chịu, trông mắt đen có chút mờ mịt, nhưng vẫn có thể nhìn ra là đang trừng tôi.

“Hôn đủ rồi?” Đào Phong đẩy tôi ra, thanh âm mang theo khăn nhỏ và lẫn lộn vừa tỉnh ngủ.

Tôi hí hửng cười gượng, nhìn cậu ấy ngồi thẳng dậy, buồn bực lấy tay vò mái tóc đen vốn cũng không mấy chỉnh tề của mình.

Sau khi bị tôi đánh thức Đào Phong dường như rất không vui, cậu ấy chau mày, dè dặt dương đồng thời khẽ nói hai chữ: “Nhức đầu.”

Tôi vội vàng xuống giường rót cho cậu ấy ly nước, nói: “Ngủ thêm đi, tối qua cậu uống quá nhiều, chờ cậu ngủ đủ rồi chúng ta sẽ đi ăn cơm.”

Đào Phong cảnh giác nhìn tôi, hừ nhẹ một tiếng nói: “Ngủ tiếp chẳng phải để bị anh đánh thức giống vậy nữa sao.”

Tôi bị cậu ấy làm sặc một câu, hồi lâu không biết trả lời thế nào, đành phải lúng túng xoay người, giả vờ đi lấy quần áo.

Tôi đánh cược, sau này Đào Phong chắc chắn sẽ không muốn ngủ cùng tôi nữa, chỉ ít sắp tới, cậu ấy tuyệt đối sẽ không mắc lừa nữa...

Chờ tôi và Đào Phong thu dọn ổn thỏa, chú và chị Tuyên đã cơm nước xong tìm tới cửa.

Đào Phong vì say rượu, bây giờ không chịu ăn gì, tôi đành phải đến siêu thị mua chút bánh mì hoa quả ném trên xe, để phòng khi cần.

Tôi dựa theo tuyến đường chú dặn, lái một mạch tiến về hướng tây, mục tiêu kế tiếp chính là người chụp bức ảnh đen trắng cho đám người Sở Vấn Thiên năm ấy, đoạn đường này cực kỳ xa, chúng tôi vì không có thời gian, căn bản chỉ dừng lại chốc lát ở trạm xăng.

Lúc tôi lái xe, Đào Phong ngồi ở phó lái ngủ bù, ý của cậu ấy là, trên xe an toàn hơn so với khách sạn nhiều...

Chúng tôi ngựa không ngừng vó chạy hai ngày hai đêm, đi lạc rất nhiều lần mới tìm được chỗ Sở Vấn Thiên nhắc đến trong thư.

Ở đây giao thông bất tiện, cách duy nhất liên lạc với bên ngoài chính là chiếc xe buýt tồi tàn mỗi ngày cố định vài chuyến, muốn ngồi xe lửa phải tự tìm cách đến mấy thôn trấn ngoài thành, tuy nói ngày nay địa phương lạc hậu thế này có rất nhiều, nhưng đây vẫn là lần đầu tôi nhìn thấy.

Khi chúng tôi lái xe vào, tôi thậm chí còn thấy có gia đình vẫn còn dùng vòi nước từ bên ngoài, căn nhà kia đứng ở cửa là có thể thấy xà ngang của nóc nhà, không chỉ tôi, ngay cả chú cũng cảm thấy trăm mối ngồn ngang.

Thật không biết nhóm năm người ban đầu ôm dạng tâm tình gì đi tới đây, cũng có lẽ khi họ đến năm ấy tình hình nơi này coi như tốt, chỉ là trải qua mấy chục năm gió táp mưa sa, hơn nữa tài chính sửa đường không đến nơi, mới dần dần diễn biến thành hình dáng như hiện giờ.

Thảo nào khẩu hiệu năm đó ngoại trừ trồng cây thì sửa đường, giao thông luôn là nan đề mà nhân loại cần khắc phục.

Chúng tôi đánh một vòng quanh địa phương nói thôn không phải thôn nói trấn không ra trấn này mới phát hiện một nhà khách, hoàn cảnh vệ sinh nói thật còn không bằng ở nhà dân nữa.

Chàng trai nằm ngủ trên quây vừa thấy có người đến, vội vàng chào mời chúng tôi vào trong ngồi xuống, hỏi rõ chúng tôi là muốn nghỉ lại xong, lại vội vàng chạy lên lầu thu dọn phòng, hóa ra ở đây chỉ có mình hấn trông coi, ngay cả người giúp cũng không có.

Cayenne trải qua thời gian dài bôn ba thân xe nhuộm đầy bụi đất, nhưng ở chỗ này lại vẫn vô cùng nổi bật, chúng tôi mới vừa vào nhà khách ngồi không lâu, ngoài cửa đã xôn xao vây quanh một đám người, đều là nhân vật cấp bậc chú bác dì mợ, trên tay còn xách thức ăn vừa mua, khiến chúng tôi vô cùng ngượng ngùng.

Chị Tuyên buồn bực nhất, chị ấy vốn ghét hoàn cảnh vệ sinh nơi này, bây giờ lại bị người ta vây xem, hận không thể cầm mảnh vải bọc mình lại.

Nhà khách này lầu một là quán cơm nhỏ, lầu hai mới là phòng cho khách, xem chừng ở đây cũng chỉ có mỗi căn nhà này, mặc kệ có ai tới cũng phải tìm đến nó ngủ trọ.

Thằng nhóc kia đã sớm đoán chắc điểm này, mở miệng liền đòi bốn trăm, chị Tuyên dưới con nóng giận vút cho hấn năm trăm, nói phục vụ tốt sẽ cho hấn thêm tiền, phục vụ không tốt bà đây sẽ không đi, mỗi ngày ở đây chặn miệng họ.

Lúc ăn cơm tối, một cụ già năm mươi tuổi tới nhà khách, cụ già kia dường như quen biết anh chàng trông nhà khách này, chào hỏi một tiếng thì lên lầu.

Chúng tôi nhìn mà chẳng hiểu ra sao, cũng kỳ quái ông cụ này chẳng lẽ cũng là đến tìm chỗ ngủ trọ?

Về sau nhìn thằng nhóc trông tiệm vô tình gọi một câu, chúng tôi mới biết ông cụ kia hóa ra là chủ của căn nhà khách này, họ Hách.

Chú lấy thư Sở Vần Thiên ra nhìn, khước miệng giật hai cái, lẩm bẩm nói: “Con mẹ nó đây chẳng lẽ thực sự đụng phải rồi sao.”

Sau khi biết ông chủ nhà cùng họ với người Sở Văn Thiên nhắc tới trong thư, chúng tôi cũng không nóng lòng tìm cách chứng thực, mà an an ổn ổn cơm nước xong, thu dọn đồ đạc quay về phòng ngủ mình.

Đao Phong lần này quả nhiên kiên quyết không ở chung phòng với tôi, cậu ấy khoanh hai tay, lưng dựa khung cửa ngăn tôi bên ngoài, mặt không thay đổi nhìn tôi, không nói lời nào, cũng không làm động tác gì dư thừa.

Tôi buồn bực suýt phát điên, vỗ ngực cam đoan mình sẽ không quấy rầy cậu ấy nữa, thậm chí lập lời thề độc, nhưng Đao Phong vẫn không chịu thỏa hiệp.

Tôi đành phải bất đắc dĩ rút về phòng mình, trơ mắt nhìn Đao Phong đóng cửa lại, trong lòng có thể nói là một trăm móng vuốt cào tim.

Buổi tối cửa nhà khách vô cùng náo nhiệt, trên cơ bản cách hơn mười phút lại có một hai người đi ngang qua “không cẩn thận” đụng phải xe chúng tôi, hơn nữa bản thân Cayenne lại vô cùng “Mẫn cảm”, một đêm này đèn cảnh báo vang lên không dưới hai mươi lần.

Cuối cùng xem chừng thẳng nhóc nhà khách không chịu nổi, quần chân chạy tới cửa hét lớn: “Mẹ nó có để cho người ta ngủ hay không, chưa thấy xe bao giờ phải không, có gan thì đập báo động lấy xe chạy luôn đi, một đám nhà quê chưa thấy qua cánh đời, ngu như bò!”

Chúng tôi chạy đến phòng chị Tuyền, bấm cửa sổ nhìn xuống, cười gập cả người.

Nói thật chúng tôi không hề lo có người trộm xe, chỗ này cả thầy cũng chỉ lớn chừng đó, hầu như không có chỗ nào có thể hoàn toàn che được thân hình của chiếc Cayenne, muốn trộm xe, trước tiên phải đâm mù mắt tất cả mọi người mới được.

Nhưng so với vấn đề xe cộ, vấn đề ngủ nghỉ còn khó khăn hơn, sau khi tôi về lại căn phòng kia, liền thấy giường nệm có một góc đã nổi mốc, đành phải tìm đồ phủ lên góc kia, sau đó chỉ cởi áo khoác ra ngủ.

Tôi không báo vấn đề này cho chị Tuyền nguyên nhân chủ yếu không phải là tôi sẵn lòng bấm bụng chịu, mà tôi lo chị Tuyền nóng nảy thật sự chạy đi chặn cửa nhà người ta, thẳng nhóc trông nhà nhìn qua không xấu, tội gì làm khó người ta quá.

Tôi ăn đói mặc rét nhìn cả đêm, kết quả sáng sớm hôm sau chú chạy đến nói cho tôi biết, chị Tuyền đã hùng hổ đi chặn cửa nhà người ta rồi.

Nghe nói là vì tôi qua chị ấy ngủ mà nghe thấy chuột chạy dưới giường.

“Chỉ có chút chuyện thế thôi à.” Tôi mặc quần áo tử tế, nói với chú: “Ông đây tôi qua còn không hề đắp mền, ngủ được cũng là cố lắm rồi, may mà chị Tuyền chính là xuất thân sát thủ.”

Chú thấy tôi đem toàn bộ chăn dùng để lót giường, hiểu rõ gật đầu, lại hỏi: “Ai nói cậu cô ấy xuất thân sát thủ?”

“Tôi đoán.” Tôi nhỏ giọng kể tai thì thầm với chú: “Ngàn vạn lần đừng nói cho chị Tuyền.”

“Cậu xem mission impossible quá nhiều rồi.” Chú nghe vậy khinh bỉ liếc tôi, mang theo lá thư xuống lầu.

Tôi ra khỏi phòng mình, rẽ góc ngoặt quẹo vào phòng Đào Phong, thấy cậu ấy đã quần áo chỉnh tề đang chuẩn bị ra ngoài, liền đẩy cửa phía sau, ngấn ở cửa nhìn chăm chăm cậu ấy.

“Sao.” Đào Phong tuyệt không kinh ngạc, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía tôi, cậu ấy đi tới trước mặt tôi, hai chúng tôi chỉ cách một thước.

“Hôm qua cậu thế mà không cho tôi vào cửa.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

Đào Phong quay đầu nhìn về phía bên cạnh, đáp: “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Ai không cho cậu nghỉ ngơi!” Tôi phát điên.

Đào Phong im lặng quay đầu lại, trừng mắt đen nhìn chăm chăm tôi không nói lời nào.

“...” Tôi vội ho một tiếng, nhào qua đề cậu ấy trên tường, hai tay ôm hông cậu ấy, gần như dán vào môi cậu ấy nói: “Vây hôn buổi sáng thế nào cũng phải cho một cái nhé, cậu phải bù đắp tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương của tôi.”

“Trước đây sao không nhìn ra anh là người như vậy.” Đào Phong khẽ thở dài, ôm sau lưng tôi chủ động hôn lên.

“Cái này cũng phải trách cậu.” Tôi vừa làm sâu thêm “nụ hôn buổi sáng” này, vừa tranh thủ lẩm bẩm nói: “Nếu tôi không dính lấy cậu thì cậu căn bản sẽ không để ý tới tôi.”

Đào Phong không nói nữa, đại khái là thầm chấp nhận sự thật này, trên chuyện tình cảm chưa bao giờ chịu chủ động, điểm này phỏng chừng chính cậu ấy cũng rất rõ ràng.

Cho nên tôi chỉ có thể dính người, không dính người tôi sợ tôi sẽ cho rằng chỉ có mình đơn phương, mà tình yêu rõ ràng là chuyện của hai người.

Vừa hôn xong, tôi nghiêng đầu hung hăng hôn thành vết trên cổ cậu ấy, tự an ủi mình đây chính là bằng chứng chúng tôi đang yêu đương.

Đào Phong nhú mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ kéo cổ áo cao hơn chút.

Cậu ấy xoay người muốn mở cửa ra ngoài, tôi chợt nghĩ đến một chuyện, vội vàng ôm lấy cậu ấy từ phía sau để cậu ấy dừng lại.

Đào Phong hơi giãy giụa vài cái, thấy tôi ôm siết thì không tiếp tục nữa, chẳng qua giọng nói có chút mất kiên nhẫn: “Thế nào nữa.”

Tay tôi từ dưới quần áo vói vào, vuốt ve cơ bụng rắn chắc bằng phẳng của Đào Phong, ghé vào tai cậu ấy hạ giọng nói: “Trước đó chẳng phải cậu có chuyện muốn nói với tôi sao, bây giờ vừa vặn không có ai...”

Đào Phong giật mình, bắt lấy bàn tay không thành thật kia của tôi, qua hồi lâu mới miễn cưỡng thấp giọng nói: “Nói cái gì, tôi quên rồi.”

Khóe miệng tôi giật một cái, mặt đen lại đưa tay đến phía trước, vuốt ve ngực cậu ấy uy hiếp nói: “Đùa bốn tôi thú vị không?”

Phần ngực Đào Phong rất mềm cảm, tôi vừa lấy tay sờ đến cậu ấy liền khẽ run lên, thế nhưng cách lớp áo cậu ấy không tiện bắt lấy tôi, chỉ có thể im lặng mặc tôi làm gì cũng không lên tiếng, tôi biết, kỳ thực cậu ấy cũng đoán chắc tôi bắt cậu ấy cũng không còn cách nào.

Tôi miễn cưỡng dừng động tác tay, hai cánh tay buộc chặt gắt gao ôm cậu ấy, đầu đặt trên vai cậu ấy, cọ mặt cậu ấy, khàn giọng nói: “Tôi rất muốn nghe... lời cậu khi đó còn chưa nói ra khỏi miệng, tôi luôn cảm thấy nếu không nghe được sẽ là việc tôi tiếc nuối nhất đời này, A Phong, tôi yêu cậu, còn cậu...”

Tôi khẽ dỗ ngọt, không tiếc chơi xấu nũng nịu, dùng hết kiên trì lớn nhất đời này của tôi, chỉ hy vọng có thể từ miệng cậu ấy nghe được điều tôi muốn nghe nhất.

Đào Phong bị tôi mê hoặc, yên lặng một lát rồi cuộc mở miệng nói: “Tôi...”

Không đợi cậu ấy nói xong, cửa phòng chợt bị người đẩy ra, chị Tuyên hùng hổ xuất hiện ở cửa, trong miệng còn đang mắng: “Hai cậu làm gì vậy, lè mà lè mè...”

“Đúng rồi, chờ các cậu nửa ngày rồi...” Chú đi theo sau chị Tuyên, đợi sau khi thấy tư thế của tôi và Đào Phong, giọng hơi khựng.

Tôi ở phía sau Đào Phong thò đầu ra đối mặt với họ, tay như cũ đặt trong áo Đào Phong, thế nhưng tôi nhạy bén nhận ra, người trong lòng đã đỏ mặt rồi.

Một lát sau, tôi kêu thảm té trên giường Đào Phong liên tục lăn lộn, hờn mát nói: “Mẹ kiếp, hai tên chết tiệt, hai tên siêu cấp bóng đèn... Mẹ kiếp đau chết ông rồi, mẹ kiếp cái thằng nhóc Đào Phong này, thế mà dám dùng sức, đánh trúng thận tôi rồi...”

Chị Tuyên hoàn toàn không quan tâm sự chỉ trích của tôi, bịt tai nói với chú: “Thấy không, vừa nãy Đào Phong mặt đỏ rần, ôi chao đáng yêu dễ sợ...”

Chú gật đầu, nhìn tôi nói: “Sở Dương thận hư rồi...”

Tôi hung tợn trừng chú, liền biết mình ngày trước nói không sai, miệng lão này vĩnh viễn giống Hàn Hàn đáp trả Chu Lập Ba.

Giải quyết xong điểm tâm, chúng tôi tìm được ông chủ họ Hách kia, chú lấy ra thư của Sở Văn Thiên, hỏi ông có biết Hách Phú Thắng được nhắc đến trong thư không.

Ông chủ Hách lúc này cũng vừa ăn xong điểm tâm, đang ngồi ở quầy tiếp khách lật báo, nghe chú nói thì ngẩng đầu quét mắt nhìn chúng tôi, nói: “Tìm ông ta làm gì.”

Chú nói: “Là thế này, mấy năm trước có năm người từng tới đây, họ để lại đây mấy món đồ, họ bây giờ không tới được nữa, nên bảo mấy đứa tiểu bối chúng tôi đến lấy đồ về giúp, nói là chỉ cần tìm được Hách Phú Thắng, ông ta tự nhiên sẽ biết nên làm thế nào.”

Ông chủ Hách đánh giá chú, cẩn thận nói: “Năm người? Tên là gì.”

Chú: “Dẫn đầu tên Cố Hải.”

Sắc mặt ông chủ Hách thay đổi, lại hỏi: “Nói miệng không bằng chứng, có chứng cứ gì có thể cho biết rằng các người quen ông ấy không?”

Chú cười, lấy ra ban chỉ phi thúy kia.

Ông chủ Hách nhìn thấy ban chỉ phi thúy, suy tư một hồi, lúc này mới nhìn thẳng chú, gật đầu nói: “Đúng là cái này, đợi đã nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người đến, tôi còn tưởng rằng trước khi bộ xương già này vào hòm vẫn còn phải giúp họ trông đồ đây, Hách Phú Thắng chụp hình giúp họ năm ấy là anh trai tôi, nhiều năm trước anh ấy mắc bệnh tim, mới vừa qua đời, tôi tên là Hách Phú Quý, các cậu gọi tôi Lão Hách là được.”

Chú chậm chước nói tiếng cảm ơn, chúng tôi liền đi theo Hách Phú Quý tới sân sau nhà khách, nơi này có mấy căn phòng cũ, một phòng trong đó vừa nhìn liền biết đã khóa rất lâu.

Hách Phú Quý cầm cục gạch đập vỡ khóa cũ kia, nói với chúng tôi: “Đã lâu vậy rồi, chìa của cái khóa cũ này tôi cũng đã quăng đâu mất.”

Ông ấy đẩy cửa ra, bị bụi làm sặc ho khan vào tiếng: “Các cậu vào đi, có vấn đề gì thì gọi tôi, tôi ngồi ngay cửa thôi.”

Chú lại khách sáo vài câu rồi dẫn chúng tôi vào phòng.

Bên trong phòng đồ đạc đều phủ một lớp bụi dày, lấy tay sờ căn bản sẽ không nhìn thấy tay đâu nữa.

Chúng tôi đành phải chịu đựng bụi bặm, cố gắng không chạm đến những đồ không cần thiết, dựa vào mắt phân biệt cái nào hữu dụng trước rồi mới cầm lên nhìn kỹ.

Chị Tuyền lấy vại tờ khăn giấy ướt đưa cho chúng tôi, nói: “Thấy thứ hữu dụng thì dùng cái này lau sạch, đừng lấy tay cầm, làm cho khắp nơi đầy bụi, ở đây cũng không có chỗ tắm rửa.”

Chúng tôi ngoan ngoãn cầm lấy khăn giấy ướt, bắt đầu tìm kiếm manh mối khắp nơi.

Chú phát hiện trên bàn có tờ gì đó tương tự bản đồ, vừa muốn dùng tay gạt, nhớ tới lời chị Tuyền lại vội vàng thay khăn giấy ướt, lau sạch bản đồ kia.

Đạo Phong ở bên cạnh chú, cũng phát hiện rất nhiều giấy tờ ghi chép đầu mối quan trọng, hai người sờ mó một trận trước bàn.

Tôi bụm miệng mũi, xoay người đi tới góc phòng, hy vọng có thể phát hiện chút ít thứ khác thường.

Trên đất có thật nhiều cục giấy giống rác, tôi tìm kiếm trong đó thật lâu, lượm vài tờ cho rằng có giá trị cầm trong tay, những cục giấy này phía trên vẽ rất nhiều bản phác thảo viết thẩu, có chút trừu tượng căn bản nhìn không ra là cái gì, có một ít tôi có thể xác định đó là đồ đảng lỗ tai của nước Nam Chiếu.

Căn phòng ngột ngạt này căn bản không thể ở quá lâu, chúng tôi đành phải mau chóng thu gom đầu mối, tìm thêm một chỗ “an toàn” khác nghiên cứu.

Tôi bước nhanh tới cạnh kệ sách, khi cúi đầu kiểm tra lại vô tình nhìn thấy giữa khe hở kệ sách có một thứ màu vàng, hình như là một cái hộp nhỏ, không biết dùng làm gì.

Tôi ngồi xổm xuống, vát vát đưa tay luôn vào, tìm kiếm hồi lâu mới lấy được cái hộp kia.

Hộp này ngã nghiêng trong khe hở kệ sách, mặt trước phủ rất nhiều bụi, hầu như nhìn không ra màu sắc, mặt sườn lại bởi góc độ mà hoàn toàn không đáng ngại, tôi vừa rồi là bị màu vàng của mặt sườn này thu hút mới phát hiện ra nó.

Tôi dùng khăn giấy ướt lau sạch cái hộp này, phát hiện đây là một hộp trang sức nhỏ bằng vàng ròng, mặt trên không hề có hoa văn phức tạp, chỉ trang trí đơn giản một chút, rất cũ kỹ cũng rất nguyên vẹn.

Tôi mở hộp ra, phát hiện bên trong có hai khuyên tai, còn có một khối đá hình dáng cổ quái.

Trong nháy mắt tôi cầm lấy tảng đá kia, đột nhiên cảm giác được tảng đá kia có một loại sức mạnh đặc thù, nó đang không ngừng thu hút tôi, vẫy gọi tôi, khiến tôi cầm nó, hoàn toàn không buông tay được.

Tôi lẳng lặng nhìn khối đá nằm trong lòng bàn tay, nó một mặt nhẵn bóng mượt mà, một mặt khác lại quỷ dị tách ra, giống như bị vật thể nào đó cắt xuống.

Khối đá tản ra âm hàn kỳ dị, như thấm vào xương tủy, khiến tôi căn bản không dời được tầm mắt, loại hàn ý âm trầm này tôi vô cùng quen thuộc, là hơi thở của ác quỷ và tử vong.

Tôi phát hiện tôi càng ngày càng thích khối đá này, chỉ trong phút chốc tôi thậm chí cảm thấy nó nên thuộc về tôi, trừ tôi ra không ai có thể có được nó.

Vì vậy tôi lén lút bỏ khối đá này vào túi bên trong áo, kéo kín lại không để nó rơi ra, quay đầu nhìn một chút, không ai chú ý tới động tác của tôi mới an tâm.

Tôi giả vờ xoay người như không có chuyện gì xảy ra, Tiểu Hải lại thành linh xuất hiện trước mặt tôi, tôi lấy làm kinh hãi, thậm chí tôi rõ ràng không gọi, sao nàng tự chủ trương chạy ra.

Trên khuôn mặt xinh đẹp vô song của Tiểu Hải không hề có chút biểu cảm, nàng dò dẫm nhìn tôi, sau đó vươn tay lần về hướng ngực tôi.

Nơi đó đặt khối đá vừa nhặt được kia.

Tôi giận tái mặt, giơ tay lên hất nàng ra, thấp giọng nói: “Trở về.”

Đạo Phong lúc này rốt cuộc phát hiện được sự khác thường của tôi, cậu ấy nghe giọng tôi bất thường, liền hỏi: “Sao vậy?”

Tôi mặt không chút thay đổi nhìn Tiểu Hải, tay trái chợt truyền đến một trận đau nhức, khi cơn đau nhức trở lại bình thường, tôi xoay người đi về hướng Đạo Phong, nói: “Không sao, tên Tiểu Hải kia lại ra quấy rối.”

Chương 84

Sưu tầm tất cả tư liệu mất cả ngày, chúng tôi đóng cánh cửa phòng cũ, lên tiếng chào hỏi

Lão Hách rồi trở lại phòng lầu hai nghiên cứu.

Bốn người chen chúc trong căn phòng kia, bản ghi chép báo cũ và một đồng giấy vẽ nguyệt xích ngoạc bày ra hết, trải trên cái giường tôi đã lót mền xong.

Chú cầm bút vẽ vẽ gạch gạch lên giấy, thỉnh thoảng hỏi đôi câu, Đạo Phong và chị Tuyền ở một bên hoặc gật đầu hoặc đưa ra nghi vấn, tất cả sự chú ý của mọi người đều bị những tài liệu này hấp dẫn, từng chút phân tích suy đoán tung tích nhóm năm người năm đó.

Tôi thừa dịp bọn họ không chú ý, cúi đầu tra xét hoa văn trên tay trái.

Không ngoài dự liệu của tôi, hoa văn Túng Quý ẩn quả nhiên đã bị ảnh hưởng của viên đá, trong mấy phút ngắn ngủi đã từ ngón tay kéo dài đến lòng bàn tay, tay trái tôi bây giờ đã không còn cách nào nhìn ra, văn sức màu đen vằn vện xoắn xuýt trong lòng bàn tay, nổi bật và bắt mắt, cực kỳ có khí chất nghệ thuật tam lưu.

Nếu tôi đoán không lầm, đây chính là nguyên nhân thực sự khiến Tiểu Hải không gọi mà tự tiện xuất hiện.

Hòn đá kia quả nhiên kỳ dị, nó có thể nảy sinh ảnh hưởng khá lớn với ác quỷ, hoặc cũng có thể là với cả cơ thể người, bởi vì từ khi cầm tảng đá này trong lòng tôi luôn có loại cảm giác quái dị, cảm giác nói không rõ được, như là thứ vô hình trung từng chút vằn vện mà tôi không hề phát giác.

Song rốt cuộc vằn vện cái gì, tôi bây giờ không có lòng dạ nào suy nghĩ.

Hòn đá kia được giấu trong hộp trang sức cũ kỹ, mà trong tổ năm người ban đầu chỉ mình Ôn Văn là phụ nữ, nói cách khác có lẽ tám mươi phần trăm tảng đá kia là thuộc về Ôn Văn. Như

vậy vì sao Ôn Văn lại có được một hòn đá như thế, nó từ đâu tới? Hòn đá kia nảy sinh ảnh hưởng lớn như vậy với tôi, còn với cô ta có gì biến đổi không?

Loại đá này chỉ Ôn Văn mới có, hay trong nhóm năm người mỗi người một viên? Cái này có liên hệ nào với việc năm người họ không chết không già?

Khi Ôn Văn có được hòn đá này, có phải cũng giống tôi bây giờ, trong đầu có rất nhiều thứ bản thân không cách nào hiểu được...

Chú từng nói, Ôn Văn từng có ý cản trở nhóm năm người tiếp tục tìm kiếm manh mối điều tra rõ chân tướng, chân tướng này có phải có liên quan đến cô ta. Nếu đem khối đá quý dị này, Ôn Văn cố gắng cản trở nhóm năm người nóng lòng bắt được kẻ phản bội, và nguyên nhân người ba nhà chết thảm năm đó liên hệ lại với nhau, có thể cho được kết quả gì...

Rất rõ ràng, tôi bây giờ cũng đã bắt đầu hoài nghi người phụ nữ tên là Ôn Văn này.

“Sở Dương.” Chú thấy tôi mãi ngây người, khó hiểu gọi tôi một tiếng, hỏi: “Làm gì ngăn ra thế.”

“Không có gì, chỉ nghĩ vẩn vơ tí thôi.” Tôi nhanh chóng che lại tay trái, giả vờ nghiêm chỉnh tiến tới nói: “Sao rồi, đã tìm được đầu mối hữu dụng?”

Chú tức giận lườm tôi, chọt vào tờ giấy trên giường nói: “Đã biết rõ họ sau khi ra khỏi Hoàng Kim quý thành thì đi đâu, nhưng lại phát hiện hai tử máu chốt.”

“Từ máu chốt?” Tôi ngoài miệng hỏi, trong lòng lại không tự chủ được nghĩ đến hòn đá kia.

“Ừ.” Chú gạt đầu một cái, xếp những tờ giấy kia theo thứ tự, chỉ từng cái cho tôi xem: “Trong Hoàng Kim quý thành dẫn đến hành động của họ thất bại còn bị dính lời nguyền, là không gian đặc thù trong Địa Chi Cực, nhóm người năm ấy sau khi ra khỏi quý thành, không còn mặt mũi về nhà sum họp với vợ con, liền lần nữa tụ tập lại tìm kiếm phương pháp giải trừ lời nguyền, họ cùng chú ý tới vấn đề của Địa Chi Cực, cũng bắt đầu hoài nghi mình làm thế nào ra khỏi quý thành được, cho nên họ đặt cho không gian đặc thù một cái tên rất tục, gọi là Không Gian Chết...”

Có hai mục tiêu là Địa Chi Cực và Không Gian Chết, nhóm người này liền bắt đầu tìm kiếm tư liệu khắp nơi, từ tư liệu lịch sử của từng triều đại thậm chí tìm kiếm trong kỳ văn dị lục như Sơn Hải Kinh thứ tương tự như Địa Chi Cực.

Họ nhiều người sức lớn, cũng đều là tinh anh phương diện này, không lâu sau tìm được tài liệu tương quan, biết được ngoại trừ quốc gia cổ Nam Chiếu ra, ở thời Tây Hán cũng có một quốc gia cất giấu bí mật liên quan tới Địa Chi Cực.

Quốc gia này chính là Vu Điền, một trong những quốc gia cổ Tây Vực, lấy tư cách là vương quốc cổ phồn thịnh nhất Tây Vực khi ấy, Vu Điền ẩn tàng vô số bí mật không muốn người biết, nó là trung tâm của Phật giáo Đại Thừa, cũng là một trong những cội nguồn của Phật giáo Trung Nguyên, sự tồn tại của Địa Nhũ Vương thành lập Vu Điền càng được dân gian miêu tả thành thần linh.

Truyền thuyết kể rằng trung tâm của cổ thành Vu Điền chôn giấu một hố đen sâu nhất nổi thẳng xuống lòng đất, hố đen này chính là nguyên hình của Địa Chi Cực, mà đáy của Địa Chi Cực, lại cất giấu sức mạnh khiến người ta không già không chết.

Trong tin tức đám người Sở Vấn Thiên lưu lại, có thể thấy được họ ban đầu cho rằng Địa Chi Cực của Nam Chiếu quốc sở dĩ khiến người ta mắc lời nguyên, là vì kỹ thuật của Nam Chiếu quốc không thích hợp, muốn nguy tạo một cái Địa Chi Cực, nhưng nhầm lẫn bản chất giữa không già không chết và linh hồn bất diệt, cho nên mới khiến trường sinh bất lão trong truyền thuyết biến thành lời nguyên chết chóc đáng sợ.

Nếu muốn giải trừ lời nguyên này, e rằng phải tìm được Địa Chi Cực chân chính mới được, cho dù không thể trường sinh bất lão, cũng phải biết rõ nguyên lý bên trong, tìm ra phương pháp khắc chế lời nguyên.

Nói cách khác, mục tiêu kế tiếp của chúng tôi cũng giống nhóm năm người năm ấy, tìm được cổ thành Vu Điền đã sớm biến mất giữa đại mạc, tiến vào Địa Chi Cực chân chính để con cháu ba nhà thoát khỏi lời nguyên đáng sợ này.

Nói xong, chú nhú mày vẽ trên Không Gian Chết vài cái, nâng cằm trầm ngâm nói: “Ta chợt nhớ tới một chuyện, trước khi phát hiện Hoàng Kim quỹ thành, cậu và Đào Phong rơi vào sơn cốc, phát hiện thi thể của tiền bối Đào gia, sơn cốc này rất có thể chính là chỗ nối liền Không Gian Chết và bên ngoài, vừa vặn nói rõ vì sao các cậu lại phát hiện xác chết ở đây.”

“Ừm.” Tôi gật đầu: “Quả thực có khả năng này, khi ấy cũng không nói rõ ràng, kỳ thực chúng tôi là phát hiện một thạch động trong sơn cốc, bây giờ nghĩ lại thạch động kia có rất nhiều chỗ để tìm kiếm, còn có gợi ý của lão tiền bối kia, ông ta bắt tôi xuống e rằng chính là muốn nói cho tôi biết cửa nào có thể tiến thẳng vào Địa Chi Cực.”

Đào Phong nghe vậy nhú mày, thấp giọng nói: “Nhưng ông ấy bị người ta chém chết từ phía sau.”

Chú nói: “Đây cũng là một điểm đáng ngờ, còn có một điểm đáng ngờ nữa chính là Ôn Văn, người phụ nữ này vào lần đầu tiên hợp tác thì tích cực tìm kiếm manh mối, điểm này từ trong những tài liệu kia đều có thể thấy được, họ phần lớn lấy từ tay Ôn Văn, rất nhiều thứ đều là do cô ta sưu tầm sửa sang lại, lần thứ hai hợp tác Ôn Văn lại cực lực cản trở, ẩn tình trong này cực kỳ đáng để đi sâu nghiên cứu, ta nghĩ những gì cô ta biết chắc chắn nhiều hơn đám người Cổ Hải, Ôn Văn sở dĩ cản trở, đơn giản có hai điểm khả thi, một là cô ta là kẻ phản bội gây nên cái chết cho mọi người năm ấy, hai là cô ta biết kẻ phản bội là ai, hoặc nói cô ta biết nguyên nhân cái chết của những người đó, vì thế ngăn cản nhóm năm người tiếp tục tìm kiếm, để miễn cho mọi người đều phải chết.”

Tôi nghĩ đến hộp trang sức, hỏi dò: “Vậy chú cho rằng thế nào, loại khả năng nào lớn hơn.”

Chú nheo mắt lại, lắc đầu nói: “Hai loại khả năng đều rất lớn, dù sao ta căn bản không hiểu nhiều về Ôn Văn này.”

Tôi do dự có nên giao hộp trang sức ra không, nghĩ đến sức mạnh quý dị của hòn đá kia, lại bỏ qua.

Vì vậy tôi nói sang chuyện khác: “Vậy bây giờ nên làm gì, lập tức tìm Vu Điền cổ thành, hay tiếp tục đến nơi khác tìm kiếm manh mối?”

Chú liếc mắt nhìn tôi, khoát tay nói: “Không cần đến những nơi khác nữa, chúng ta tốt nhất là lập tức căn cứ vào những bản đồ này tìm được Vu Điền cổ thành, ta đoán Sở Văn Thiên và Dao Diên hiện tại đã sắp tới rồi, Cố Hải và Ôn Văn mặc dù không xuất hiện, nhưng cũng cách không xa, mặc kệ Ôn Văn thực sự đang nghĩ gì, cũng không thể để cô ta tiếp cận Địa Chi Cực, bằng không đầu mối chúng ta cần rất có thể sẽ bị cô ta hủy diệt, cô ta ngăn cản nhóm năm người tiếp tục tìm kiếm, nhưng lại đi cùng họ, mục đích đương nhiên là muốn tìm cơ hội khác chặn đứng manh mối, nếu quả thật để cô ta phá hủy đồ, đến lúc đó nói gì cũng đã muộn.”

Nghe chú nói xong, chúng tôi đều rớt rít gật đầu, bốn người thương lượng một chút, liền quyết định sáng mai xuất phát đến Lòng chảo Tarim, nhưng trước đó, chúng tôi phải đến một trấn nhỏ quanh đó, làm bước chuẩn bị và chỉnh lý cuối cùng, đi sâu vào hoang mạc rộng lớn mênh mông này bất cứ lúc nào đều có nguy cơ mất mạng, đây tuyệt đối không phải trò đùa.

Chú và chị Tuyên đi rồi, tôi tay mắt lạnh lẽo kéo Dao Phong.

Cậu ấy dừng lại quay đầu nhìn tôi, trong ánh mắt mang theo chút nghi hoặc.

Tôi chỉ giương mình với cậu ấy, ý rất rõ ràng, phía trên bị giấy vút lung tung bao phủ, nhuộm rất nhiều bụi, căn bản không cách nào ngủ được.

Dao Phong nhìn những đám giấy vụn đã mất tác dụng kia, bất đắc dĩ gật đầu.

Tôi đi theo Dao Phong tới phòng cậu ấy, phát hiện đây là phòng hai người, Dao Phong chỉ nằm một giường, một giường khác khăn trải vẫn ngay ngắn, trong lòng nhất thời cảm thấy vô cùng khó chịu, nếu là trước đây, tôi có thể cùng Dao Phong cười cợt chọc ghẹo đôi câu, thế nhưng bây giờ tôi lại không tự chủ được nghĩ sang những phương diện khác.

Dao Phong vẫn thờ ơ với tôi, cậu ấy rốt cuộc đang nghĩ gì, cậu ấy có thật sự thích tôi không, hay chỉ nói đùa giỡn với tôi cho vui?

Trong đầu chợt nảy ra loại ý nghĩ này, tôi thoáng sững sốt, nhanh chóng phủ định.

Dao Phong không phải loại người này, cậu ấy nghiêm túc lại dịu dàng, cậu ấy tuyệt đối không trêu chọc tôi ở những chuyện như vậy...

Trong lòng buồn buồn, tôi ngồi trên một cái giường khác, nhìn Dao Phong cởi áo khoác, thân hình rắn chắc điêu luyện kia lập tức lộ ra, khiến tôi không kiềm được bị cậu ấy mê hoặc, trong lòng không nhịn được nghĩ, dù bị cậu ấy đùa bỡn tôi có lẽ cũng cam tâm tình nguyện...

Dao Phong nhận ra được ánh mắt tôi, xoay người nhìn về phía tôi, tôi vội vàng lúng túng cúi đầu cúi y phục, cố tình che hòn đá trong túi áo, sau đó vó quần áo thành cục ném qua một bên.

“Chỗ tồi tàn này ngay cả một cái mắc áo cũng không có.” Tôi thuận miệng nói.

Đao Phong lại nhìn tôi chăm chăm một lát, bỗng nhiên đi tới nói: “Anh rốt cuộc bị sao thế.”

“Cái gì sao thế.” Bị cậu ấy hỏi như vậy, trong lòng tôi không khỏi bắt đầu hoảng sợ.

“Hôm nay anh có chút kỳ lạ.”

“Kỳ lạ chỗ nào.”

Đao Phong lắc đầu, biểu thị cậu ấy cũng không nói rõ được, thế nhưng đôi mắt đen nhánh như cũ nhìn chăm chăm tôi, một lát sau, cậu ấy tiếp tục hỏi: “Anh có chuyện gì muốn nói phải không.”

Tôi đoán Đao Phong có lẽ muốn trực tiếp hỏi tôi có chuyện gì gặt họ không, lo ngại tâm tình tôi cậu ấy mới chọn cách nói uyển chuyển hơn.

Nghĩ đến điểm này, tôi cười cười, đưa tay ôm hông Đao Phong, đầu tựa trên người cậu ấy, dùng trán cọ vào cơ bụng mềm người kia, buồn bực nói: “Làm sao có thể, thật sự có chuyện gì tôi đã sớm nói rồi, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Chương 85

Bởi vì lộ trình quá mức vội vàng, chiều ngày thứ hai khi chúng tôi tới được trấn nhỏ xung quanh kia, trang bị trên xe cũng không đủ để chúng tôi tiến vào hoang mạc. Chúng tôi tìm một quán trọ nhỏ tầm thường, giấu chiếc Cayenne trong sân nhỏ sau quán trọ, yên tâm chờ đợi chủ cửa người trung gian đến.

Gần đây hoang vu, khí hậu khô hanh, khắp nơi là cát vàng cỏ khô, lại là mùa xuân, nhiệt không cao như Bắc Kinh.

Chú cho rằng chúng tôi cần một người am hiểu tuyến đường nơi này để dẫn chúng tôi tiến vào hoang mạc, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Trước khi người trung gian tới, chúng tôi đi dạo quanh trên trấn nhỏ, chúng tôi tìm được một nhà hàng thức ăn tốt, đi vào ăn một “Bữa lớn” thịt dê.

Ngồi dựa cửa nhà hàng là một người đầu trục, người này đầu bóng lưỡng thân hình hơi mập, cao lớn vạm vỡ, khi chúng tôi tiến vào nhà hàng nhìn chúng tôi rất bất thiện, sau đó khá bình thản.

Thế nhưng khi chúng tôi đi ra khỏi nhà hàng, tôi nhận thấy chị Tuyền cố tình thả chậm bước, chị ấy giả vờ tùy ý tới gần gã trục, cũng giao tiếp gã trục một tờ giấy nhỏ.

Động tác hai người họ đều rất nhanh, nếu không phải tôi có phát giác ra trước, căn bản sẽ không chú ý tới điểm này.

Hơn nữa trừ lần đó ra, tôi còn phát hiện, ngón út tay trái của đầu trọc kia vậy mà thiếu một đoạn.

Sự phát hiện này lập tức khiến đầu tôi vang lên tiếng chuông cảnh tỉnh lớn, đầu trọc kia và ngón tay cụt, rất rõ ràng có liên quan tin tức của người chúng tôi tìm kiếm gần đây.

Lẽ nào hẳn chính là Cố Hải? Chị Tuyền và hẳn giao tiếp tin tức gì? Chị Tuyền là gì của hẳn?

Mấy nghi vấn nhanh chóng thoáng qua trong đầu, tôi nhớ rõ trước đó chị Tuyền từng nói, chị là được người ta nhờ vả, mới dính vào chuyện này, như vậy tôi có thể phán định rằng chị Tuyền chính là được Cố Hải thuê để điều tra chân tướng sự thực năm đó không?

Thế nhưng vì sao chị Tuyền không nói cho chúng tôi biết, mà âm thầm lén lút liên lạc với Cố Hải, chị ấy có ẩn tình gì không thể nói rõ với chúng tôi?

Tôi dọc đường ôm nghi vấn này, ánh mắt nhìn về phía chị Tuyền không nhận được sinh ra chút ngờ vực, chị Tuyền ngược lại vẫn như cũ là đáng vẻ tùy tính theo chúng tôi dạo khắp nơi.

Quán trọ nơi này tuy hoàn cảnh cũng không được khá lắm, nhưng cũng may là đầy đủ nước nóng, buổi tối có thể giúp người ta tắm thư thái rồi ngủ. Lần này chúng tôi thuê bốn gian phòng, mỗi người một gian, lúc tối, tôi liền lấy khối đá cổ quái kia ra nghiên cứu, Tiểu Hải thường sẽ thừa cơ chạy đến đứng một bên nhìn tôi.

Tôi biết, nàng cũng muốn tảng đá kia.

Trực giác tôi cho biết khối đá kia có sức mạnh không tầm thường, nó có thể thu hút ác quỷ như Tiểu Hải, cũng có thể thu hút người thường như tôi, hơn nữa tôi rõ ràng cảm giác được, sau khi lấy được khối đá này tâm tính tôi có chút biến hóa phức tạp, biến hóa như thế khiến tôi quan sát nhiều hơn bình thường, càng lưu ý mọi chuyện chung quanh hơn.

Tạm thời không nói đến loại biến hóa này tốt hay xấu, trước khi giải quyết tất cả mọi chuyện, tôi cần sức mạnh của nó.

Chợt nhớ tới trong Hoàng Kim quỹ thành, Sở Vấn Thiên từng nói tâm tính tôi không tốt, đồng thời điểm này có thể thể hiện ra nguyên vẹn trên người quỷ nô.

Tôi nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiểu Hải, phát hiện lệ khí dường như còn dày đặc hơn trước kia, hoa văn trên trán cũng giống trên ngón tay tôi, hướng hai bên khuếch tán ra. Sức mạnh bản thân bởi vì được khối đá này tăng cường, thảo nào nàng lại tự chủ động như thế.

Nhưng không sao cả, chỉ cần Túng Quý ấn còn đó, nàng sẽ vĩnh viễn không thể làm trái ý nguyện của tôi.

Chúng tôi đợi ở trấn nhỏ này hai ngày, người trung gian kia mới mang theo một chàng trai địa phương sang, trong lúc đó tôi từng khắc đều chú ý tới động tĩnh của chị Tuyền, phát hiện chị ấy thường thừa dịp chúng tôi không chú ý lén chạy ra ngoài, không cần nói cũng biết, chị ấy đi liên lạc với tên đầu trọc kia.

Người trung gian là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, chú gọi ông ta là Tứ Lục, chúng tôi cũng gọi là Lục ca, Tứ Lục ngoại trừ mang đến trang bị chúng tôi cần, còn mang theo một chàng trai dẫn đường, ông ta nói có thẳng nhóc này ở đây, chúng tôi sẽ an toàn tiến sâu vào đại mạc.

Hắn ta nói tiếng phổ thông tạm tạm, tốt xấu gì cũng có thể nghe hiểu, hắn nói cho chúng tôi biết hắn tên là A Mộc, nói chỉ cần đưa nhiều tiền, hắn sẽ dẫn chúng tôi vào đồng thời an toàn đưa chúng tôi ra.

Chú cười vỗ vai hắn, nói với hắn chúng tôi dư tiền cực kỳ, tiếp đó dẫn hắn đi xem xe chúng tôi, A Mộc hiển nhiên biết phân biệt hàng, nhìn ra đây là “SUV chạy nhanh nhất”, mới yên tâm gật đầu.

Nhưng khi chú lấy ra bản đồ tuyến đường đã chuẩn bị xong từ sớm, A Mộc bỗng dưng nói sao cũng không chịu đi nữa.

A Mộc thấy rõ địa điểm trên bản đồ chỉ đường, sắc mặt thoáng cái trở nên rất khó coi, hắn quét nhìn mấy người chúng tôi, hỏi: “Các anh rốt cuộc tới đây làm gì, nếu chỉ du lịch thám hiểm, hà tất đến loại địa phương này, mấy địa điểm cuối cùng trên bản đồ này ngay cả tôi cũng chưa từng đến, các anh căn bản không biết nơi ấy nguy hiểm cỡ nào, dù cho chuẩn bị đầy đủ mấy cũng rất dễ mất mạng, người đầu không lại trời, đụng phải bão cát đen thần tiên cũng phải toi mạng.”

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, không biết bão cát đen mà hắn nói là thế nào, nếu như nói bão cát thông thường, vùng Taklaman này rất nhiều, gió lốc cũng coi như dòn dập, bão cát đen thì chưa từng nghe nói qua.

Chú cho rằng A Mộc cảm thấy ít tiền, liền cười nói: “Cậu yên tâm, chúng tôi biết rõ chỗ đến nguy hiểm, như vậy đi, tôi cho cậu trước một nửa tiền đặt cọc, sau khi chuyện thành công sẽ cho cậu gấp ba thù lao.”

Có lẽ do điều kiện chú cho quá mê người, sắc mặt A Mộc biến đổi mấy lần, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Hắn nói: “Quên đi, nếu đã đồng ý với các anh cũng không tiện nuốt lời nữa, vừa vặn các anh tới trong khoảng thời gian này, là mùa hoàng kim để vượt qua Taklaman, xâm nhập vào nội địa hẳn dễ dàng hơn so với bình thường, nhưng mà xe của các anh không dùng được, dù cho Porsche Cayenne đến sa mạc rồi nửa bước cũng khó đi, ngày mai tôi sẽ đi thuê mấy con lạc đà, các anh lái xe đến chỗ này.”

A Mộc chỉ bản đồ: “Tôi sẽ ở đây chờ các anh, các anh dùng xe chở trang bị đến là được.”

Tiền A Mộc đi, chúng tôi bắt đầu dọn trang bị Tứ Lục đưa tới vào thùng xe.

Tứ Lục mang tới rất nhiều trang bị đều là loại dụng cụ cắm trại, lều vải, túi ngủ, dụng cụ bếp còn có đồ hộp, nước và mì sợi, đủ loại cái gì cần đều có.

Tứ Lục nói: “Đừng tưởng rằng những thứ này là quá nhiều, các cậu đi trong sa mạc sẽ rất chậm, nếu lạc đường mấy thứ này chính là cứu tinh của các cậu, đừng xem thường chúng, thực sự tiến vào rồi mỗi một giọt nước đều phải tiết kiệm.”

Chúng tôi hiểu sự dữ dội đó, đều rói rít gật đầu đồng ý.

Buổi tối chú và chị Tuyền thu dọn xong cũng đã ngủ trước, Đào Phong đến sân sau làm kiểm tra sau cùng cho xe, tôi đứng ở đằng xa nhìn cậu ấy.

Đào Phong dường như trong lòng cũng có vấn đề giống tôi, khi cậu ấy kiểm tra rất nghiêm túc, lơ đãng với cảnh vật chung quanh, cho nên mãi vẫn chưa phát hiện ra tôi.

Khi cậu ấy kiểm tra xong xoay người chuẩn bị về phòng, thấy tôi đứng sau cửa sân, giật mình hỏi: “Sao anh còn chưa ngủ.”

“Cậu cũng chưa ngủ mà.” Tôi thuận miệng đáp, đi tới nhìn vào mắt cậu ấy nói: “Bữa hộ mệnh kia, cậu còn mang theo không.”

Đào Phong hơi ngẩn ra, nâng tay phải lên kéo tay áo, để tôi tự nhìn.

Vẫn treo chỗ đó, vẫn là cách buộc cổ quái kia, chỉ có điều giữa sợi dây đã có thêm một nút kết, đó là phần từng bị Đào Diên kéo đứt.

Tôi vuốt ve sợi dây, trong lòng hy vọng lần này nó cũng có thể phù hộ Đào Phong bình an.

Tôi giúp Đào Phong kéo lại tay áo, cười nói: “Mau ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm.”

Đào Phong nhìn tôi chằm chằm một hồi, sau đó gật đầu xoay người đi trở về quán trọ.

Một đêm này tôi bị ác mộng quẩn lầy, mơ thấy rất nhiều người, rất nhiều hình ảnh quý dị, thế nhưng không hề mơ thấy Đào Phong.

Sáng sớm hôm sau trời vừa tờ mờ sáng, Đào Phong tới đánh thức tôi, lần này phương pháp cậu ấy gọi tôi dậy rất “dịu dàng”, chỉ vút chặn xuống sau đó mở cửa sổ ra mà thôi.

Tôi tỉnh dậy giữa gió lạnh gào thét mơ mơ màng màng ngồi dậy, máy móc mặc quần áo tử tế.

Chờ tôi chuẩn bị xong ra khỏi quán trọ, họ đã ngồi trong xe chờ tôi.

Chị Tuyền ngồi ghế lái, nhìn qua tâm tình rất tốt, chị ấy vĩnh viễn đều luôn dồi dào sức sống như vậy, như một “Cô chiến sĩ xinh đẹp” không thể chinh phục.

“Nhanh lên nhanh lên.” Chị Tuyền gõ tay lái hô lên với tôi: “Thời khắc mấu chốt chỉ có cậu là tụt lại, nhanh lên xe.”

Tôi bị gió sớm thổi lạnh cóng, ôm tay chui vào ngồi phía sau, Tứ Lục kia nhìn bộ dáng tôi cười nhạo nói: “Giờ này còn chưa tỉnh ngủ nữa.”

Tôi không để ý tới ông ta, Đào Phong ở bên cạnh tôi sẵn sàng giúp tôi mặc thêm quần áo, sau đó nói với chị Tuyền: “Đi thôi.”

Chị Tuyền dưới sự chỉ huy của Tứ Lục lái xe một mạch vào lòng sông Khoa Nhĩ Nhã bán hoang mạc hóa.

Những lòng sông đã sớm khô cạn này trước đây đều là những nơi sông chảy dồi dào, hai bên lòng sông có thể thấy hồ dương và lau sậy thấp lùn, giữa lòng sông còn có chút thực vật không biết tên. Chúng tôi chạy xe ở chỗ này coi như vui vẻ, chỉ bị mấy vật cứng nhô ra ở đáy sông cản trở đứt quãng.

Chị Tuyền có mấy lần lái không thuận tay, thế mà bị một thứ hình dạng không lớn lắm vướng lấy, bánh sau xe cũng bị chênh lên, bất đắc dĩ chị đành phải hùng hục hỏ hỏ de xe rồi đi vòng qua.

Tứ Lục cười nói cho chúng tôi biết, đó là vì trước kia ở đây là thuyền quan đi, về sau sông thay đổi dòng chảy, mực nước hạ xuống, rất nhiều thuyền va phải đá ngầm ở đây, cuối cùng thuyền hủy nhân vong, đồ đạc và hài cốt trên thuyền chôn vùi dưới đáy sông, cho tới giờ mới dần dần lộ ra.

Ông ta còn nói, rất nhiều di tích cổ trú danh đều bị gió cát thổi bật lên, các nhà khảo cổ có thể phát hiện ra chúng, một nửa là nhờ công lao của cuồng phong nơi đại mạc này.

Chúng tôi vừa rảnh rồi trò chuyện vừa đi tới địa điểm chỉ định, gần đến trưa, trời đột nhiên tối sầm, Tứ Lục liếc nhìn bản đồ, trầm mắng một câu nói: “Sắp tới nơi rồi vậy mà còn đụng phải bão cát, không còn cách nào, chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi, dừng xe ở nơi này không cần phải nghĩ nữa, cậu đừng thấy bão cát uy hiếp không lớn, chỉ trong phút chốc thôi là có thể chôn vùi cả chiếc xe, bốn bánh xe lún vào sẽ không thể nào đi được nữa.”

Chúng tôi đành phải đi về phía trước một đoạn, chợt phát hiện phía trước có một cánh rừng hồ dương, Tứ Lục mừng rỡ chỉ vào cánh rừng hô to: “Qua bên kia, lái xe qua đó, trốn ở đó một lát, chờ bão cát qua đi là được.”

Trong đại mạc bão cát hoàn toàn không hề cùng cấp bậc với ở Bắc Kinh, đó là cát điên cuồng phủ khắp bầu trời, giống như che cả bầu trời vậy, xung quanh thoáng cái tối sầm, tiếng hạt cát gõ trên cửa sổ xe như có người ở bên ngoài dùng đá gõ, thanh âm lớn dọa người.

Chúng tôi dưới sự chỉ huy của Tứ Lục mau chóng trốn vào rừng hồ dương, dừng xe ở một chỗ khá dễ chắn gió, mọi người ngồi trong xe, yên tĩnh nhìn bên ngoài, lặng lẽ chờ đợi cát mãnh liệt lướt qua.

Sau khi bão cát đi qua, chúng tôi quay kính xe xuống nhìn một chút, phát hiện xe đã không thể nào nhìn ra nữa, bản như Jinbei nát, toàn thân dính đầy cát mịn, chị Tuyền xoay sở thật lâu mới lái xe ra khỏi hố cát được.

Chúng tôi thì đã sớm xuống xe, hỗ trợ đẩy thân xe hoặc dọn dẹp xung quanh bánh xe.

Lúc này bão cát vừa ngừng công kích, nhưng sức gió còn sót lại vẫn như cũ thổi đám người nhỏ bé chúng tôi lộn nhào, cũng may chúng tôi vừa cao vừa khỏe, trong bão cát chỉ cần không há miệng nói chuyện sẽ không sợ gì.

Xe lại đi về phía trước một đoạn, tôi xuyên qua cửa sổ xe mờ mịt phát hiện trong rừng hồ dương có vài căn nhà gạch, hơn nữa xem chừng có người ở. Xem ra họ đã sớm quen với cát vàng đầy trời, gió gào thét ngoài mấy mét cũng không nhìn thấy người này.

Dưới sự chỉ huy của Tứ Lục tiếp tục lái thêm ba bốn tiếng nữa, rốt cuộc đi tới nơi nối tiếp với A Mộc, Cayenne đến nơi này căn bản đã không nhúc nhích được nữa, dưới chân đều là cát mềm nhũn.

A Mộc ngồi trong cát, để mấy con lạc đà xếp thành vòng tròn nằm xuống, bao hấn chính giữa, hấn thì dựa lưng vào lạc đà nghỉ ngơi, chờ chúng tôi đến.

Bởi vì chú cho tiền quá nhiều, A Mộc một mạch mua 10 con lạc đà, trong đó năm con dùng để cưỡi, chỉ đeo chút ít trang bị, năm con khác chuyên dùng để chở những vật phẩm chính như nước và thức ăn.

Sau khi chúng tôi xuống xe thì chuyển tất cả trang bị trên xe qua lạc đà, A Mộc trước đó cũng đã chuẩn bị vài thứ, treo trên người mấy con lạc đà đi đầu, thêm cả chúng tôi nữa vừa vịn treo đầy trên những con lạc đà này.

Tứ Lục thấy chúng tôi chuẩn bị vô cùng đầy đủ, lại thông báo vài câu, rồi lái Cayenne trở về, trước khi chúng tôi từ hoang mạc quay về, xe kia giao cho ông ta bảo quản.

Tôi lần đầu tiên cưỡi lạc đà, tục ngữ nói lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, hôm nay thật sự để tôi gặp được vật sống rồi.

A Mộc bảo chúng tôi mỗi người chọn một con cưỡi, những con lạc đà này dưới sự chỉ huy của hấn rất dễ bảo, cũng không hề hấn người ngã như tôi tưởng tượng.

A Mộc chia mười con lạc đà này làm hai tổ, năm con làm một đội, lạc đà của hấn trên người treo một cái lục lạc rất dài, do hấn dẫn đầu đi phía trước, chúng tôi cưỡi lạc đà theo sau, lục lạc bị gió cát thổi leng keng vang dội, giữa biển cát vô biên này lộ vẻ thú vị vô cùng.

Có lạc đà hỗ trợ, hành trình tiếp theo của chúng tôi khá dễ dàng, cộng thêm bây giờ không phải mùa hè, nhiệt độ trong sa mạc rất thấp, ngoại trừ thỉnh thoảng gió mạnh không cách nào thích ứng, những cái khác vẫn rất tốt.

Dọc đường A Mộc nói cho chúng tôi biết Taklaman trong tiếng Uighur (Duy Ngô Nhĩ) nghĩa là “Đi vào rồi, không ra được”, được xưng là “Biển chết”, còn nói ở đây bây giờ nhiệt độ trung bình dưới 0 độ, ban đêm sẽ xuống dưới âm hai mươi độ, cho nên mùa đông mùa xuân băng qua sa mạc, quan trọng nhất là giữ ấm.

Bởi vì nước và thức ăn sung túc, chúng tôi một mạch đi hai ngày đường, tối ngày thứ ba, A Mộc tìm một chỗ có gò cát che chắn, lần đầu tiên bày ra dụng cụ bếp nhóm lửa nấu cơm, trước đó chúng tôi vẫn luôn ăn bánh quy nén và đồ hộp, buổi tối ngủ trong vòng vây của lạc đà, ngay cả lều cũng không dùng, A Mộc nói bây giờ còn chưa tới lúc dùng đến, thừa dịp đường còn tốt mau chóng đi thêm, chớ thật sự vào sâu trong hoang mạc rồi tất cả mới phải từ từ dùng đến.

Chúng tôi dựng lên một lều bạt dã ngoại cỡ trung một đỉnh, dùng để ngăn cản bão cát ban đêm, sau đó chị Tuyền và A Mộc phụ trách mang tới cải trắng, mì sợi, trứng gà vân vân bỏ vào lều bạt, chuẩn bị bữa cơm tối đầu tiên trong ba ngày qua.

Còn lại tôi, Đào Phong và chú, thì phụ trách dựng ba đỉnh lều khác, trong đó đỉnh đầu là lều bạt cá nhân xa hoa của chị Tuyền, hai lều còn lại thì do bốn gã đàn ông chúng tôi chia ra.

Tôi đương nhiên muốn ở cùng Đào Phong, tuy rằng hai ngày này trong lòng nhiều chuyện lắm, ngoài miệng không hề nói ra, thế nhưng không thể phủ nhận, tôi vẫn luôn chú ý Đào Phong, thậm chí thừa dịp mọi người không chú ý còn chụp lén vài tấm hình.

Dáng vẻ Đào Phong cười lạc đà nhìn về biển cát phương xa rất đáng thưởng thức, tôi không biết xuyên qua con người đen bóng kia nhìn thế giới như thế nào, nhưng tôi biết trong mắt tôi cậu ấy là hoàn mỹ.

Thường vào thời điểm này tôi thậm chí sẽ nghĩ, nếu sau này thật sự không thể ở cùng nhau nữa, cứ thế đứng xa xa nhìn cậu ấy thôi cũng tốt rồi.

Nhưng mà tôi lại nhanh chóng hủy bỏ suy nghĩ này, trước mắt không ngừng hiện lên hình ảnh đặt Đào Phong dưới thân vuốt ve hôn môi, trong lòng sinh ra suy nghĩ kỳ dị người đàn ông như vậy phải thuộc về tôi.

Tôi sờ trán, ngăn cản mình suy nghĩ thêm, tôi không biết mấy ngày nay rốt cuộc làm sao, khi suy nghĩ chuyện gì trong đầu sẽ luôn lạ lùng nảy ra một loại đáp án khác, tôi tạm thời đổ thừa cho khối đá cổ quái kia, cho rằng đây là một loại biểu hiện trưởng thành tiến bộ, đơn giản mà nói chính là suy nghĩ nhiều hơn trước.

Đào Phong vẫn như cũ vẻ mặt lạnh lùng, khi tôi nhìn lén cậu ấy luôn có thể nhạy bén nhận ra, sau đó quay đầu lại hỏi tôi sao vậy.

Tôi lắc đầu nói cho cậu ấy biết không sao, cậu ấy lại nói mấy ngày nay ánh mắt tôi nhìn cậu ấy rất kỳ quái.

Ăn xong cơm tối, A Mộc chạy xung quanh quan sát tình hình, sau đó nói ở đây đã gần đến khu vực nguy hiểm nhất đại mạc, buổi tối lần lượt có người canh gác, chỉ dựa vào mấy con lạc đà vẫn chưa an toàn lắm.

“Bên này đều là cồn cát lưu động, địa hình biến hóa rất nhanh, buổi tối không nên đi lung tung, bằng không sẽ không quay về được.” A Mộc nói: “Muốn một người gác hay hai người các anh tự bàn với nhau đi, nếu là tôi thì một người không thành vấn đề.”

Đạo Phong nhìn tôi, dĩ nhiên mở miệng đáp: “Hai người.”

Tìm tôi thích một cái, cảm thấy cậu ấy có lời gì muốn nói lúc không có người, vì vậy cũng gật đầu đồng ý.

Về đêm, sa mạc mênh mông ban ngày thoát nhìn càng vô cùng kinh khủng, A Mộc xua đám lạc đà kia đến xung quanh, để chúng vây quanh lều bạt của chúng tôi nằm, trong sa mạc, lạc đà đáng tin cậy hơn bất kỳ thứ che chắn gì, chúng giống như những ngọn núi nhỏ, có thể che đỡ phần lớn bão cát và giá rét.

Mới đầu, năm người chúng tôi đều ngồi bên cạnh đồng lửa chính giữa, để A Mộc kể chút chuyện trong đại mạc, hoặc nghe chú kể chút chuyện kỳ văn lý thú bên ngoài.

Chị Tuyền ôm một cái ly giữ nhiệt, ngồi chính giữa vừa nói vừa cười, tôi im lặng, thỉnh thoảng chen vào đôi câu, Đạo Phong thì nhiều nhất chỉ cong miệng cười cười.

Chung quanh lạc đà đều khá ngoan ngoãn, cơ bản sẽ không gây ra âm thanh quá lớn, trước khi đi trong bước lạc đà đã chứa đủ năng lượng, có thể kiên trì rất nhiều ngày.

Chúng tôi nói chuyện mãi đến khoảng 10 giờ, liền quyết định luân phiên đi ngủ, tôi và Đạo Phong thủ vòng thứ nhất, vì vậy trời sắp sáng chỉ cần chúng tôi thay phiên một lần nữa là đủ, loại chuyện gác đêm này lúc huấn luyện quân sự đại học chẳng biết đã luyện bao nhiêu lần, trong mắt tôi bình thường chẳng mấy quan trọng.

Tôi và Đạo Phong vây quanh đồng lửa ngồi thật lâu, đợi đến khi những người khác đã ngủ say, Đạo Phong rút cuộc quay đầu nhìn về phía tôi, nói: “Mấy ngày nay trong lòng anh có chuyện.”

Tôi nhìn cậu ấy, sau đó đi tới ngồi bên cạnh cậu ấy, đưa tay ôm chầm lấy hông cậu ấy, hôn một cái lên cánh môi mềm mại, thấp giọng nói: “Không có.”

“...” Đạo Phong im lặng vài giây, đột nhiên chủ động hôn sang, tôi lấy làm kinh hãi, tim đập dị thường kịch liệt, giống như cô gái lần đầu yêu đương mà hưởng thụ sự chủ động của cậu ấy.

“Nói cho tôi biết anh đang nghĩ gì.” Đạo Phong khi tôi bị hôn chưa kịp tỉnh táo thì tiếp tục truy hỏi không tha.

Tôi ngẩn người, thấy cậu ấy nghiêm túc như thế, đành phải miễn cưỡng cười xấu xa nói: “Đương nhiên đang nghĩ về cậu, A Phong...”

Tôi còn muốn tiếp tục, lại bị Đào Phong nhúu mày đẩy ra, cậu ấy nhìn chăm chăm vào mắt tôi giống như không cho phép tôi may mắn nói dối, rồi nói: “Mấy ngày trước tôi nghĩ anh tâm tình không tốt, bây giờ xem ra không phải vậy.”

Tôi nhớ lại tình cảnh mấy ngày trước, thầm nghĩ thảo nào mấy ngày nay dịu dàng săn sóc như vậy, hóa ra là lo cho tôi.

Đào Phong thấy tôi im lặng không lên tiếng, tròn mắt đen tối xuống, quay đầu sang bên không nhìn tôi nữa, giọng trầm thấp từ trong miệng cậu ấy chậm rãi truyền ra: “Tôi không biết anh có gì không thể nói, cũng không biết anh đang giấu giếm điều gì, chỉ cảm thấy anh bây giờ trở nên rất kỳ lạ.”

Đào Phong nói: “Tôi biết chúng ta còn chưa đạt tới loại trình độ đó, chưa nói tới quan hệ thân thiết bao nhiêu, nhưng tôi vẫn mong anh có thể đem tâm sự nói cho tôi biết, chí ít bây giờ, tôi không muốn...”

Đào Phong chợt nói không được nữa, song tôi đã đại khái hiểu được, cậu ấy sợ quan hệ của chúng tôi lại vì chút sự việc cậu ấy không biết mà bất hòa, cậu ấy có thể cho rằng tôi bỗng dưng trở nên trầm lặng là vì cậu ấy...

Trong lòng tôi bắt đầu hối hận, Đào Phong hiếm khi nói nhiều như vậy, lại là vì loại nguyên nhân này, cậu ấy căn bản không biết tôi lấy được thứ gì, cũng chưa từng hoài nghi động cơ của tôi, chỉ đem tất cả trách nhiệm đổ hết lên người mình.

Tôi nhìn đôi mắt sâu của cậu ấy, đáy lòng dâng lên luồng cảm giác kỳ dị, nói thật, tôi thật thích Đào Phong quan tâm tôi như vậy, cũng hy vọng cậu ấy chỉ xoay quanh tôi, tôi hầu như lại muốn nói chuyện khôi đá và hộp trang sức kia cho cậu ấy biết.

“Kỳ thực không có chuyện gì đâu.” Tôi dè xuống cảm giác trong lòng, cầm bàn tay hơi lạnh của cậu ấy, cười một cái nói: “Cậu còn nhớ khi ở quán ăn trong trấn nhỏ, ở cửa có một người đầu trọc ngồi không? Lúc chúng ta rời đi tôi thấy chị Tuyên đưa tờ giấy cho tên trọc kia, mấy ngày nay tôi chính là đang suy nghĩ chuyện này.”

“Chỉ vì chuyện này...” Đào Phong hơi ngẩn ra, vẻ mặt cổ quái nhìn tôi, nói: “Cái đó tôi cũng nhìn thấy, tôi cho rằng người kia là Cố Hải.”

“Cậu cũng thấy?” Lần này đến phiên tôi giật mình, “Vậy sao cậu không nói?”

Đào Phong lắc đầu: “Không có gì để nói, Kỷ Tuyên từng nói chị ấy được người ta nhờ vả, như vậy bất kể người phó thác kia là ai, đều là chuyện của riêng chị ấy.”

“Sao cậu tin chị ấy vậy?” Tôi hỏi.

“Vì sao không tin.” Đào Phong hỏi ngược lại, đáy mắt một mảnh thần nhiên.

Tôi gật đầu, không nói gì nữa, tính cách Đào Phong luôn như vậy, người cậu ấy đã nhận định thì sẽ không hoài nghi nữa, song đó cũng không phải chuyện tôi quan tâm nhất, tôi hiện đang

suy nghĩ, không nói chuyện hộp trang sức kia cho Đào Phong, rốt cuộc có phải lựa chọn chính xác hay không...

Tôi cúi đầu nhìn đồng lửa bên chân, bỗng nhiên có chút sợ hãi, từ sau khi lấy được khối đá kia, hết thảy đều phát triển theo hướng tôi không tưởng được, biến hóa nhanh chóng, ngay cả bản thân tôi cũng đã phát giác ra dị dạng, nhưng tôi không không chế được phản ứng cơ thể, thấy giống như luôn có một người khác đang chỉ huy tôi. Tôi nhìn lều bạt sau lưng, không biết ngày mai thức dậy sẽ biến thành dạng gì, nói không chừng, có một ngày tôi thật sự sẽ làm ra những chuyện khiến Đào Phong thất vọng...

Chương 87

Một đêm này trôi qua khá yên tĩnh, vốn dĩ bốn năm giờ phải thay phiên, không hiểu sao tôi lại ngủ tới hừng sáng.

Khi Đào Phong gọi tôi rời giường, tôi đỡ lấy điện thoại di động nhìn thoáng qua, phát hiện đã hơn bảy giờ, vội hỏi cậu ấy: “Sao đã giờ này rồi, cậu không gọi tôi?”

“Tôi thấy anh ngủ say quá nên không đánh thức anh.” Đào Phong dọn dẹp đồ đạc, đưa áo khoác cho tôi, nói: “Nhanh đi ăn điểm tâm.”

Tôi vừa nghe, trong đầu lập tức thoáng qua vài hình ảnh, biết Đào Phong nhất định là thấy tôi ngủ say nên không đành lòng gọi tôi dậy, sau đó một mình đi thay A Mộc.

Vì vậy tôi không nhận lấy áo khoác, mà nắm cổ tay Đào Phong kéo cậu ấy vào lòng, ôm đầu cậu ấy tựa vào vai cậu ấy, thấp giọng nói: “Sau này phải gọi tôi.”

Đào Phong không nói gì, vỗ lưng tôi để tôi buông cậu ấy ra.

Ăn xong điểm tâm chúng tôi nhanh chóng sửa sang trang bị tiếp tục lên đường, chú sao chép bản đồ thành hai bản, một bản trong tay chú, một bản khác giao cho A Mộc.

Với danh nghĩa người dẫn đường, A Mộc vô cùng đủ tư cách, hẳn nói cho chúng tôi biết rất nhiều chỗ cần chú ý, hơn nữa có thể thông qua độ ẩm của thực vật nhỏ trong cát và đất dưới mặt cát để phân biệt phương hướng.

Loài động vật như lạc đà khả năng sinh tồn tuy dũng mãnh, nhưng tốc độ thực sự quá chậm, chậm đến nỗi tôi ngồi phía trên ngoại trừ sờ trường chụp lên ra thì hoàn toàn không có chuyện gì để làm.

Lạc lạc bị gió cát thổi leng keng, đội buôn chúng tôi cứ thế chậm rãi đi trong biển cát.

Tôi nhìn điện thoại di động còn dư lại hai vạch pin, bất đắc dĩ phải tắt máy bỏ vào túi áo.

A Mộc nghiên cứu xong bản đồ, cùng thảo luận với nhau một phen, quyết định đi tắt cho nhanh, chúng tôi có thể đến sớm hai ngày so với dự tính, như vậy không những tiết kiệm thời gian,

còn giảm bớt hệ số nguy hiểm, A Mộc cho rằng thời gian dừng lại trong sa mạc càng lâu càng dễ xảy ra chuyện.

Chú cũng cảm thấy không cần thiết đi cùng con đường cũ của nhóm người năm đó, chỉ cần có thể tới nơi là được, quá trình thế nào không quan trọng.

Cứ thế, chúng tôi tạm thời thay đổi tuyến đường đi, dưới sự hướng dẫn của A Mộc xuyên qua lớp lớp cồn cát, khoảng hai ba giờ chiều thì đi tới một rừng cây khô.

Đây là một rừng cây từ cây hồ dương chết khô trong sa mạc tạo thành, bởi vì Taklaman quanh năm hạn hán ít mưa, cây hồ dương khô sau khi chết vẫn có thể đứng vững mấy trăm thậm chí hơn ngàn năm giữa đại mạc mênh mông. Những cây hồ dương kia dưới bão cát quật thổi từ từ hình thành một loại dáng dấp khác với bình thường, cành khô trắng kiện của chúng chậm rãi trở nên thiên kỳ bách quái, xa xa nhìn lại như ma quỷ, chỉ còn lại một mảng hình rối loạn đen nghịt.

A Mộc nói, loại rừng cây khô sâu trong đại mạc này được họ gọi là “Rừng ma”, trên cơ bản không ai dám băng qua nơi này, loại rừng ma này không chỉ diện tích lớn, hơn nữa người đi trong đó rất dễ lạc đường, truyền thuyết là vì trong rừng khô này có ma quỷ ăn thịt người, chúng sẽ thừa dịp bạn không chú ý kéo bạn vào trong cát, để đồng đội không tìm được bạn, sau đó từng chút ăn sạch bạn.

“Nhưng mà những thứ đó đều là tin đồn nhảm.” A Mộc nói: “Chỉ cần chúng ta ra ngoài trước khi trời tối thì sẽ không sao cả, nói chung không thể qua đêm ở trong này, không thì chẳng ai biết sẽ xảy ra cái gì đâu.”

Chú nhìn rừng ma trước mắt, thấy những cây khô kia cũng không dày đặc lắm, liền gật đầu nói: “Không có gì đáng sợ, tôi lại cảm thấy trong rừng so với bên ngoài tốt hơn, chỉ ít bão cát không mạnh đến vậy nữa, và lại chúng tôi cái gì cũng đã gặp rồi, đừng nói ma quỷ, Như Lai phạt tổ tôi cũng không ai sợ đâu.”

A Mộc chỉ huy đám lạc đà xếp thành hàng đi vào trong rừng ma, chị Tuyền sợ cát thổi vào mắt vẫn một mực mang kính mát, lúc này vào rừng, chị ấy vội vàng gỡ kính xuống, nói mang kính mát nhìn những cây khô này như nhìn thấy quỷ vậy, cứ khiến chị ấy nhớ tới lần bị khuôn mặt máu kia hù trong quỷ thành.

Tôi nhân cơ hội chế giễu chị ấy một phen, nói chị ấy lần trước kêu lớn tiếng quá chừng, chị Tuyền dưới cơn nóng giận, ném kính mát tới, vừa vịn đập trúng đầu tôi.

Sau đó tôi liền mang kính mát của chị Tuyền một mạch lủi vào rừng ma.

Sau khi vào rừng khô, tôi rõ ràng cảm giác được một luồng khí lạnh, giống như trong đại mạc, không khí trong này âm u hơn nhiều, đánh chết tôi cũng không tin nơi này không có quỷ.

Tôi mang kính mát nhìn chung quanh, chẳng biết lúc nào, bão cát chung quanh thoát cái lớn hơn, phảng phất có thể nghe thấy một loại thanh âm tương tự đã thú gầm rú, thanh âm kia vô cùng mờ ảo, càng làm cho rừng ma thêm âm u kinh khủng.

Chúng tôi nhìn cuồng phong cuộn cuộn nổi lên bốn phía, đều cảm thấy sự tình có chút không ổn, rừng ma này xem chừng còn khó qua hơn so với tưởng tượng.

A Mộc ra hiệu để chúng tôi chú ý xung quanh, nghìn vạn lần chớ bị gió thổi phân tán. Hắn không dám nói lời nào, bằng không chắc chắn sẽ ăn một miếng cát.

Lại đi về phía trước một đoạn, A Mộc bỗng nhiên dừng lại, tôi thấy vẻ mặt hắn kỳ dị, vội hỏi hắn làm sao vậy.

Hắn bắt đầu không trả lời, ngừng một tí lại tiếp tục đi về phía trước, sau đó dường như rút cuộc cảm thấy không ổn, nhảy xuống lạc đà che miệng quát với chúng tôi: “Con bà nó lạc đường rồi!”

Theo những lời này vừa quát xong, rừng ma nháy mắt bị một loại bóng tối đè nén bao phủ, cuồng phong dữ dội như sóng biển cuộn trào ập đến, ùn ùn che mất tất cả.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện không chỉ trong rừng, cả bầu trời đều bị che phủ, một mảnh tối mịt cái gì cũng không nhìn thấy được. Khiến tôi nhớ tới cơn bão cát gặp phải lúc xuất phát, thế nhưng lúc này đây còn nghiêm trọng hơn lần ấy nhiều.

Tôi mang kính mát, cũng không sợ đám gió xoáy này, chỉ là chung quanh tối đen khiến tôi không cách nào thích ứng.

Tiếng động trong tai càng ngày càng quý dị, ngoại trừ những tiếng kêu khóc phát ra bởi địa hình hoặc những nhánh cây kia, tôi dường như còn nghe được tiếng động khác.

A Mộc không quan tâm đến gió cát quát thổi, mạnh mẽ gom đám lạc đà lại với nhau, chúng tôi nhảy xuống hỗ trợ, mọi người dốc hết sức mới ổn định được bọn chúng.

Chú ra hiệu hỏi chuyện gì xảy ra, A Mộc đáp nói trước đây chưa từng xảy ra loại tình huống này, hắn từng đi qua rừng ma hai lần, đều không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoàn toàn không ngờ lần này sẽ lạc đường.

Chú lại hỏi thế này là bão cát gì, A Mộc xua tay cho biết đây là bão cát thường thấy trong đại mạc, chú lúc này mới yên lòng lại.

Mười con lạc đà dưới sự chỉ huy của A Mộc nằm trên đất, chúng tôi ngồi xếp bằng sau lạc đà, dựa vào cơ thể đồ sộ của chúng ngăn cản bão cát tập kích.

Chị Tuyền ngồi vào chỗ bên cạnh tôi, không biết chị ấy nhìn thấy gì, nhú mày dán vào bên tai tôi lớn tiếng nói: “Cậu nghe thấy tiếng động kia không?”

Tôi rất muốn nói tôi nghe được rất nhiều âm thanh, không biết chị ấy hỏi loại nào, đành phải hét lại: “Chị nói là tiếng người khóc hay tiếng dã thú gào?”

Chị Tuyền nghe vậy kinh ngạc liếc nhìn tôi, tiếp tục nói: “Tôi nói là có tiếng người chạy!”

Tôi cảm thấy quá lạ lùng, thậm chí nói thế này thì kém quá xa rồi, là tại chị ấy có vấn đề hay tại tôi có vấn đề, vì vậy tôi chuyển sang bên cạnh, hỏi A Mộc: “Anh có nghe không?”

Về mặt A Mộc có chút bưng bít, trả lời tôi: “Tôi nghĩ ở đây rất kỳ quái, không giống kiểu lần trước tôi tới, chúng ta có lẽ thật sự gặp phải quỷ rồi!”

Tôi thoáng sửng sốt, vội hỏi vì sao, A Mộc chỉ phía trước mặt: “Thời gian bão cát quá dài, hơn nữa anh không phát hiện ra, gió này chỉ thổi quanh chúng ta thôi sao?”

Chị Tuyền ở bên cạnh dường như nghe được tiếng gào của A Mộc, cũng vỗ tôi về mặt khiếp sợ nói: “Không phải bọn quỷ muốn vây chúng ta ở đây, cố tình thổi gió chứ!”

A Mộc nghe chị Tuyền nói, mặt cũng bị dọa trắng bệch, tôi cảm giác được hấn dấn vào người tôi run bần bật. A Mộc mặc dù là người có lá gan khá lớn ở địa phương, nhưng dù sao cũng mê tín nhiều năm, nói hấn không sợ những truyền thuyết cổ xưa kia là không thể.

Tôi vội vàng nghiêng đầu trấn an hấn, nói với hấn: “Đừng sợ, chị ấy có ý hòa dọa anh thôi!”

Nhìn lại chị Tuyền bên cạnh, đã sớm cười gập cả người.

Đội lạc đà của chúng tôi vì vật tư quá nhiều, cho dù tụ chung một chỗ cũng có vẻ rất dài, giữa bão cát che khuất bầu trời đã không nhìn thấy mấy con lạc đà trước mặt, A Mộc có chút bần tâm, hấn sợ những con lạc đà trong lúc hấn không chú ý sẽ chạy mất.

Tôi đứng lên nhìn, thấy cách đó không xa có mấy bóng đen nằm đó, liền ngồi xuống an ủi hấn: “Đừng lo, không chạy đâu, đều nằm đó đấy!”

A Mộc buồn rười rượi nói: “Sớm biết thế không dắt lạc đà vương tới rồi, có nó ở đó mấy con lạc đà sẽ nghe lời, hơn nữa trên người lạc đà vương có lục lạc, dù cho chạy cũng có thể phát hiện.”

Tôi vừa muốn nói lạc đà hiền như thế không sao đâu, chợt nghe được gần đó truyền đến một hồi chuông leng keng, tiếng vang kia hoàn toàn khác lục lạc của A Mộc, rất linh động không chân thực.

Chúng tôi cùng thời khắc này đều nghe được thanh âm đó, nhìn lục lạc trên cổ lạc đà vương bên cạnh một chút, sau đó đưa mắt nhìn nhau.

A Mộc nhảy dựng lên, chạy nhanh về phía mấy con lạc đà trước mặt, giữa cuồng phong gào thét nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Tôi biết hấn đi xem lạc đà còn đó không, trong lòng lại khó tránh có chút bất an, vừa rồi tiếng chuông kia thực sự quá mức lạ thường, cách A Mộc kích động chắc chắn sẽ khiến mình rơi vào nguy hiểm, trong rừng ma có loại cảm giác quỷ dị ngay cả tôi cũng không nói được.

Chúng tôi trong chốc lát phát hiện A Mộc vẫn chưa về, trái lại tiếng chuông kia lại thường xuyên xuất hiện mấy lần.

Đạo Phong cảm thấy cứ chờ như vậy không phải cách hay, liền bảo ba chúng tôi ở đây trông đồ, cậu ấy tìm người về. Tiểu hắc miêu sau khi cậu ấy đứng lên liền chui ra khỏi áo, cơ trí đi phía trước dẫn đường.

Tôi gọi Tiểu Hải ra, quyết định đi cùng Đạo Phong, lại cảm thấy chỉ có hai người trông đồ cũng rất nguy hiểm. Chị Tuyên suy nghĩ một chút, từ trong trang bị lấy súng mình ra, gật đầu với tôi nói: “Không sao, các cậu cứ đi, không có người dẫn đường chúng ta cũng chết ở đây.”

Chú ngồi dưới đất nhìn chúng tôi, phát tay bảo chúng tôi đi nhanh rồi về.

Tôi theo sau Đạo Phong đi về phía mấy con lạc đà ngay trước mặt, dọc đường đi tôi cẩn thận đếm số lượng những con lạc đà này, đến phía trước lại phát hiện không chỉ thiếu một con, A Mộc cũng biến mất tăm.

Tôi và Đạo Phong liếc nhìn nhau, nghĩ thầm lẽ nào thằng nhóc này đã đuổi theo lạc đà, hay trong rừng này thật sự có thứ cổ quái gì đó bắt họ đi rồi?

Đạo Phong nhíu mày nhìn xung quanh một chút, phát hiện bão cát quá mạnh, dấu chân mờ nhạt lẫn lộn, càng đi về phía trước thì chút dấu vết cũng không có. Tiểu hắc miêu quanh quẩn dưới chân Đạo Phong, bỗng nhiên thấp giọng kêu một tiếng chạy về hướng bên trái, Đạo Phong thấy thế ra hiệu, chúng tôi vội vàng đuổi theo.

Tôi chân thấp chân cao chạy, Tiểu Hải khéo léo theo sau tôi, giữa trời đất mịt mù, tôi lại loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông kỳ quái kia...

Chương 88

Bão cát cuồng mãnh đánh vào người, tôi và Đạo Phong theo mèo đen một mạch đi về phía trước, xung quanh vẫn tối tăm mịt mù, hơi cách xa chút sẽ không thấy được bóng người, chúng tôi không biết A Mộc bỏ đi vì nguyên nhân đặc biệt gì, chỉ có thể dốc sức tìm được hãn và con lạc đà chết tiết kia.

Tôi giờ tay cố gắng che kín miệng mũi, kính mắt của chị Tuyên trong loại cuồng phong này phát huy trọn vẹn ưu điểm của nó, giúp tôi có thể mở to hai mắt thấy rõ đường dưới chân.

Khi loại tiếng chuông cổ quái này càng ngày càng gần, tôi phát hiện cát trên mặt đất xuất hiện hai hàng dấu kéo lê khắc sâu, bên cạnh còn có một vài ấn ký hỗn độn khác, chúng còn chưa bị gió cát nuốt chửng, chỉ ra cho chúng tôi một phương hướng rất rõ ràng.

Tôi kéo Đạo Phong, ra hiệu cậu ấy nhìn xuống dưới, sau khi cậu ấy nhìn lướt qua thì gật đầu với tôi, khiến tôi càng chắc chắn dấu vết này cho thấy trừ A Mộc và lạc đà ra, còn có một thứ khác tồn tại.

Đó đến tột cùng là thứ gì? Mới có thể lôi cả một người một đà đi trong cơn cuồng phong này, hoặc có thể đây chỉ là thứ gì đó A Mộc vô tình kéo đến trong quá trình tìm lạc đà về.

Nhưng mặc kệ là gì, nó đều có thể là nguyên nhân khiến A Mộc không cách nào trở về.

Hiểu biết của tôi và Đào Phong về đại mạc cũng không nhiều, hoàn toàn không biết ở đây sẽ có sinh vật gì chờ chúng tôi, có lẽ thật sự như lời A Mộc, trong rừng ma này ẩn giấu ma quỷ ăn thịt người, mà A Mộc chính là bị nó kéo đi.

Tôi giơ tay lên ra hiệu, cùng Đào Phong chậm bước lại, hai người theo dấu vết quỷ dị kia chậm rãi đi về phía trước, không lâu sau liền loáng thoáng nhìn thấy một bóng đen cao lớn đứng lặng trong gió.

Bóng đen kia đầu hơi cao, phía sau lưng hai cái bướu nhô lên, chính là con lạc đà A Mộc mất.

Tôi cẩn thận nhìn, phát hiện ra tư thế của lạc đà cực kỳ quái dị, nó dường như đang cố gắng đi về phía trước, cơ thể lại vẫn không ngừng di chuyển về phía sau, mà dấu vết kéo lê kỳ quái kia đang kéo dài đến dưới chân nó.

Cùng Đào Phong liếc mắt nhìn nhau, tôi ra hiệu cho Tiểu Hải đến phía trước mở đường, tôi và Đào Phong thì theo phía sau, từng chút một tới gần đầu lạc đà kia.

Kỳ lạ là tiếng chuông đến đây thì bỗng chốc biến mất tăm, tôi tập trung nhìn lại, phát hiện trên cổ lạc đà quấn hai cánh tay, nghĩ thầm chẳng lẽ A Mộc muốn kéo lạc đà về? Vậy cũng đâu cần ôm cổ chứ, cứ nắm sợi dây không phải vững vàng hơn sao?

Đào Phong hiển nhiên cũng có nghi ngờ giống vậy, thế nhưng cậu ấy nhìn một lát xong lập tức phát hiện bất thường, nhắc chân liền chạy sang bên kia lạc đà, tôi đuổi sát phía sau, chỉ sợ cậu ấy xảy ra chuyện.

Chờ khi chúng tôi đi tới trước mặt lạc đà, người đang ôm cổ lạc đà nhìn thấy chúng tôi đến, lập tức lộ ra vẻ mặt mừng chảy nước mắt, không để ý đến bão cát mãnh liệt há miệng hét lớn: “Cứu, mau cứu tôi!”

Tôi thoáng sửng sốt, biết mình đã nghĩ đúng rồi, người này không phải ai khác, chính là người dẫn đường chúng tôi khổ sở tìm kiếm A Mộc.

Hắn vừa há miệng liền sặc một họng cát, chỉ kêu một câu rồi bắt đầu cúi xuống ho dữ dội.

Đào Phong thấy hắn có gì đó không đúng, liền đi vòng qua chuẩn bị kéo hắn xuống khỏi lạc đà, không ngờ A Mộc sở dĩ ôm chặt lấy cổ lạc đà không buông, là vì phía sau còn có một thứ đang lôi hắn.

Tôi mang theo Tiểu Hải đi tới bên kia, liền thấy dưới đám cát dày chui ra hai cánh tay người, hai cái tay này lần lượt nắm lấy mắt cá chân của A Mộc, sức lực lớn đến nỗi lạc đà cũng không cách nào nhúc nhích.

Tôi khó tin nhìn một màn quỷ dị này, nghĩ thầm đây là ai mà có thể trốn trong cát, người bình thường tuyệt đối không thể nào có năng lực và sức chịu đựng này.

Đạo Phong không nói hai lời đi lên hỗ trợ A Mộc ổn định cơ thể, có cậu ấy hỗ trợ A Mộc và lạc đà rút cuộc ngừng lại, mà đôi tay kia lại vẫn cứ nắm chặt A Mộc không buông, dường như khẳng khẳng muốn kéo hẳn xuống cát.

Thấy thế, tôi vội vàng chỉ huy Tiểu Hải đẩy cặp tay kia ra, Tiểu Hải hiểu ý, tóc dài đen như mực phân tán vờn bay, sau đó từ từ hội tụ thành hình dáng hai mũi khoan, nhắm ngay đôi tay tái nhợt xám xịt kia ghim xuống.

Động tác Tiểu Hải cực kỳ nhanh nhẹn, đôi tay kia cũng không hề chậm, nó dường như đã sớm nhận thấy sát ý của Tiểu Hải, khoảnh khắc chí mạng khi sợi tóc gần kề tới thì nhanh chóng buông ra, nháy mắt chìm vào lớp cát biến mất dạng.

Tiểu Hải sau khi nó biến mất chậm rãi tiến lên, quanh thân bao phủ sương đen theo động tác của nàng chọt tụ chọt tan, những sợi tóc xinh đẹp kia cũng không lơ là cảnh giác, càng tản mát vây quanh bên cạnh Tiểu Hải, chuẩn bị tùy thời hành động.

Tôi nhân cơ hội đi tới bên cạnh Đạo Phong, giúp cậu ấy đặt A Mộc đã bị hù bễ mặt lên lưng lạc đà, sau đó ra hiệu hỏi hẳn có thể tự mình đi về không.

Nét mặt A Mộc đã gần như si ngốc, nhìn tay tôi chết lặng lắc đầu, triệt để ngồi phịch trên người lạc đà.

Tôi thăm mắng một tiếng, quay đầu tiếp tục nhìn Tiểu Hải, phát hiện tiểu hắc miêu chẳng biết khi nào đã đi tới trước mặt Tiểu Hải, khứu giác nhạy bén của nó giúp đỡ Tiểu Hải tìm được vị trí của đôi tay kia, sau đó hướng Tiểu Hải vỗ móng mèo mềm mại của mình.

Tiểu Hải khi mèo đen nhảy ra cấp tốc vung tóc, mái tóc đen mềm dẻo hữu lực tức khắc xuyên thủng lớp cát, xông thẳng tới sinh vật quỷ dị bên dưới.

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, phía dưới lớp cát truyền đến một trận run rẩy, như có thứ gì chuyển động bên dưới vậy, cát bị đùn lên lại hạ xuống, sau đó, một người toàn thân áo vải đỏ đột nhiên từ giữa cát chui ra, gọi cũng không gọi một tiếng liền nhanh chóng bò vào giữa bão cát, tốc độ bò so với quỷ tiêu nhìn thấy lần đầu trong bạch tháp còn linh hoạt hơn.

Tôi và Đạo Phong đều lấy làm kinh hãi, hoàn toàn không ngờ tới trốn bên dưới cát này lại thật sự là người, chỉ có điều xem thân áo vải dày của nó, dường như là trước giải phóng.

Nén xuống nghi ngờ trong lòng, tôi vẫy tay với Đạo Phong, hai người kéo A Mộc và lạc đà, tăng nhanh bước trở về.

Trên đường về, tôi lơ mơ nhận ra trong bão cát tối tăm bốn phía ẩn giấu vài vệt bóng đen, không biết có phải ngại lệ khí của Tiểu Hải hay không, những bóng đen kia lượn lơ ở gần đó, trước sau không dám tùy tiện tới gần.

Tôi nhú mảy, không quan tâm đến chúng, chỉ dùng sức kéo dây lạc đà, hy vọng nhanh chóng chạy về chỗ chú và chị Tuyền.

Bởi vì trận cuồng phong đột ngột kéo đến này, hành trình của chúng tôi bị trì hoãn, A Mộc tạm thời còn chưa bình tĩnh lại, chỉ có thể co rúc sau lưng lạc đà không nhận được run cầm cập, chỉ sợ không chỉ hấn, nếu là tôi ở loại địa phương này bỗng nhiên bị một người kỳ quái túm lấy kéo đi như vậy, cũng bị dọa đến mất hồn mất vía. A Mộc cho tới giờ chỉ nghe nói, chưa hề thực sự trải qua loại chuyện này, cho nên bị dọa tê liệt.

Chị Tuyên thấy hấn đáng thương, vỗ vai hấn tỏ vẻ an ủi.

Trời thật sự sập tối, trận bão cát khó hiểu kia cuối cùng cũng ngừng, trong rừng ma thoáng chốc trở nên dị thường yên tĩnh, ngoại trừ chúng tôi, hoàn toàn không nghe được những thanh âm khác.

Chúng tôi dựng lều bạt xong, chuẩn bị gắng gượng trải qua một đêm ở chỗ này, bởi vì loại thời điểm này đi lung tung trong rừng dễ lạc đường hơn, chẳng bằng chờ rạng sáng lại bảo A Mộc dẫn đường đưa chúng tôi ra ngoài.

A Mộc lúc này đã có thể đứng lên đi lại, hấn kiểm tra lại một lượt lạc đà và trang bị, thấy không hề mất thứ gì mới yên lòng, sau đó chỉ huy những con lạc đà này xếp thành một vòng.

Chị Tuyên và chú ở trong lều chuẩn bị cơm tối, mấy người chúng tôi ở bên ngoài đốt lửa trại.

Tôi nhìn sắc mặt A Mộc trắng bệch, liền vỗ hấn hỏi: “Thế nào, còn sợ không? Không sao đâu, cậu theo sát chúng tôi đừng chạy lung tung, thứ kia cũng không dám đến chọc cậu.”

A Mộc uất ức nhìn tôi, hấn bây giờ mới hiểu được, đám chúng tôi tài cao mật lớn, chỉ có bên cạnh chúng tôi mới có cơ hội bảo mệnh.

“Tôi sợ lạc đà chạy.” A Mộc nói: “Những con lạc đà này đều là tôi muốn, không phải mua, nếu mất phải bồi thường rất nhiều tiền. Nhưng mà tôi phải cảm ơn ân cứu mạng của các anh, bằng không ma quỷ đã kéo tôi đi mất rồi.”

Nghe vậy, tôi giả vờ kinh ngạc nói: “Tôi vẫn không ngờ tới ma trong truyền thuyết này đáng đáp lại có nét Trung Quốc như vậy, cậu thấy rõ bộ dáng tên kia không?”

A Mộc nhớ tới người túm chân hấn, sợ đến nổi lại van ông nội xin bà nội một tràn, bô bô nói một đồng tiếng tôi nghe không hiểu, sau đó nói: “Thấy rõ, người này không có mặt, đầu là một quả cầu, nhất định là mang mặt nạ, mặt nạ quỷ, áo màu đỏ kia khẳng định cũng là máu người nhuộm đỏ...”

“Vậy cậu cũng nên cẩn thận.” Tôi kẻ sát vào A Mộc, khế nói: “Cậu bị gã túm, buổi tối gã có thể sẽ còn đến tìm cậu lắm.”

A Mộc nghe được câu này, lập tức tỏ vẻ buổi tối hấn không gác đêm nữa.

Đao Phong thấy đáng vẻ hĩ hừng của hấn, khoe miệng cong lên cười lắc đầu.

Cơm tôi như cũ vẫn là những thứ kia, chị Tuyên cố gắng cho thấy sở trường phụ nữ của mình, thử làm mì trứng đặc biệt ngon hơn nữa.

Lúc ăn cơm, A Mộc nói cho chúng tôi biết hắn từng nghe nói một truyền thuyết có liên quan đến rừng ma, truyền thuyết kia vừa vặn khớp với cảnh ngộ hắn gặp hôm nay.

Nghe đầu thuở ấy khi rừng ma còn chưa phải là rừng khô, có một cô gái từ phương xa gả tới đi ngang qua đây, nàng mặc xiêm y đỏ thẫm, đi cùng đội ngũ đón dâu, nhưng giữa đường đột nhiên biến mất, đợi đến khi đội ngũ đón dâu tìm thấy nàng sâu trong rừng, cũng chỉ còn lại một bộ xương trắng bọc quần áo đỏ, có người nói nàng bị ma quỷ trong rừng nhìn trúng, mới bị bắt đi gặm sạch, cũng có người nói nàng chính là con ma kia, họ lấy chẳng qua là một bộ xương mà thôi. Nhưng tình huống thật sự rốt cuộc ra sao, đến nay chưa ai có thể nói rõ được.

Ăn cơm tối xong mọi người tán gẫu một lát rồi quyết định ngủ sớm, vẫn thứ tự gác đêm cũ, chỉ có điều thiếu đi A Mộc, mỗi tổ luân phiên cũng kéo dài một giờ.

Tôi lần này xóc lại một trăm phần trăm tinh thần, nhìn Đào Phong ngủ tôi mới đi ngủ, nghe được chút tiếng động lập tức thức dậy, chỉ sợ Đào Phong lại bỏ tôi một mình đi thay ca.

Hơn nữa tình hình lần này đặc biệt, tôi thực sự lo lắng mình cậu ấy đến lúc đó thật sự xảy ra chuyện tôi tìm ai để khóc đây?

Đào Phong dường như bị tôi trừng đến bực mình, thời điểm trực thứ hai đúng lúc gọi tôi dậy.

Tôi đang cầm ly giữ nhiệt chị Tuyền để lại cho tôi, mặc quần áo tử tế mơ mơ màng màng ngồi bên đống lửa, nhìn Đào Phong dùng cảnh khô thật nhỏ cời lửa.

Không biết qua bao lâu, ngay khi tôi suýt nữa lại ngủ, cách đó không xa thình lình truyền tới một tràn tiếng động thật nhỏ, tiếng động kia giữa rừng cây khô im ắng này đặc biệt chói tai.

Tôi lặng lẽ gọi Tiểu Hải ra, mặt không thay đổi ngồi bất động, sau đó hạ giọng nói với Đào Phong: “Đào Phong, nghe thấy tiếng gì không?”

Đào Phong liếc nhìn tôi, gật đầu nói: “Chắc là tên đụng phải ban ngày.”

“Vậy làm sao đây, có cần đánh thức họ không?” Tôi hỏi.

“Không cần.” Đào Phong dựng thẳng ngón tay làm một động tác suyt, nhẹ giọng nói: “Chờ nó sang đây đã.”

Chương 89

Trong tai tiếng sột soạt càng ngày càng gần, tôi kèm chế cảm giác hưng phấn quỷ dị trong lòng ngồi tại chỗ không nhúc nhích, chỉ sợ dọa tên kia bỏ chạy, Đào Phong dường như cũng nghĩ giống tôi, động tác trong tay cũng ngừng lại, đôi mắt đen lẳng lẳng nhìn chằm chằm vào bóng tối không tha.

Trong bóng tối một con lạc đà phát ra tiếng phì phì, tên kia bị dọa rụt về, thanh âm đột ngột ngừng, tôi ngẩn người, quay đầu nhìn về phía Đào Phong, ra hiệu hỏi cậu ấy có cần lên không, vạn nhất thật sự hù chạy tên kia làm sao bây giờ.

Đào Phong lắc đầu, nói cho tôi biết dù tên kia chạy chúng tôi cũng không thể rời khỏi doanh địa, bởi vì những người khác còn chưa tỉnh.

Vì thế chúng tôi đành ngồi tại chỗ tiếp tục chờ đợi, không lâu sau lại nghe được loại thanh âm dùng chân lê trên đất ấy.

Đối với vị khách đêm khuya này, tôi và Đào Phong không hề cảm thấy bất kỳ sợ hãi nào, ngược lại ôm một loại tâm tính xem trò vui đón tiếp hẳn, tôi nghĩ, đây đại khái là do ban ngày đánh nhau đã đổi mặt, trong lòng chúng tôi đều biết hàng này không hề khó chơi, hoàn toàn không phải đối thủ của chúng tôi, nếu quả thật đánh nhau có thể giết chết nó rất dễ dàng, cho nên không cần thiết thể hiện đáng vẻ lâm đại địch.

Mà vị kia cũng giống như tôi dự đoán, ban ngày ăn thiệt một lần xong, tối khi trở lại thì càng cẩn thận, so với chúng tôi, lá gan của nó nhỏ hơn, sợ chúng tôi cũng nhiều hơn.

Khi mặt quỷ theo lời A Mộc nói kia xuất hiện trong tầm mắt chúng tôi, tôi vẫn bị hết hồn, đó thật là một khuôn mặt không hề có ngũ quan và nếp nhăn nào, giống như A Mộc nói, đầu của nó chính là một quả cầu.

Vẫn mặc bộ đồ đỏ chót kia, người này xuất hiện ban đêm hiệu quả tuyệt đối chấn động hơn ban ngày, hai chân nó kéo lê trên đất, từng chút một di chuyển về hướng tôi và Đào Phong, nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần cái đầu kia, không ai cho rằng nó là người, thế nhưng sau khi cộng thêm tứ chi và quần áo, nó giống như một quái nhân đeo mặt nạ, tôi thậm chí bắt đầu hoài nghi cái này có đúng là một người bị vấn đề về tâm thần hay không, bằng không đêm hôm nó đến tìm chúng tôi với mục đích gì, lẽ nào chỉ để dọa chúng tôi? Có lẽ giống ban ngày, muốn kéo lạc đà của chúng tôi sau đó tìm một chỗ giấu đi?

Tôi và Đào Phong nghi ngờ nhìn chằm chằm quái nhân kia, nhìn nó từ trên xuống dưới, nó dường như cũng đang quan sát chúng tôi, một mực an tĩnh đứng đối diện đồng lửa.

Tôi thấy nó không làm ra bất kỳ động tác thị uy nào, liền lặng lẽ nháy mắt với Đào Phong, hỏi cậu ấy tên này rốt cuộc muốn làm gì, Đào Phong không hề phản ứng, đưa tay cời lửa, không để ý tới tôi.

Bầu không khí càng ngày càng trở nên quỷ dị, tâm tình tôi phức tạp nhìn “anh bạn” trước mặt kia, muốn đánh hay muốn chạy, hy vọng nó chỉ ít cũng biểu hiện một chút xem sao, nó lại hoàn toàn coi tôi như vô hình, cái đầu tròn nhẵn như đá đờ dẫn quay về hướng chúng tôi.

Cuối cùng, nó cách đồng lửa ngồi xuống đối diện chúng tôi, giống như bạn cũ lâu năm không gặp vậy, chỉnh tư thế xong, ngồi xếp bằng, ba người giữa hoang mạc lạnh lẽo này, vây quanh đồng lửa duy nhất có thể sưởi ấm, chỉ còn thiếu tán gẫu nữa thôi...

Nếu không phải thời cơ không hợp, tôi nhất định sẽ lấy điện thoại di động chụp lại cảnh tượng cổ quái mà hoang đường này.

Ai có thể ngờ tới giữa đêm an tĩnh thế này, chúng tôi sẽ cùng một quái nhân đầu tròn ngồi chung, hơn nữa cảnh này thoát nhìn còn khá hòa thuận? Tiểu thuyết kinh dị nhất trên thế giới cũng không quái bằng việc này.

Tôi xoa trán, cúi kính vẫy lui Tiểu Hải, theo tình hình trước mắt đến xem, căn bản không có khả năng đánh nhau. Đừng nói Đào Phong, ngay cả tôi cũng không ra tay được, bởi vì tên đối diện kia thoát nhìn so với kẻ lang thang trên phố còn lẻ loi hiu quạnh hơn, bóng dáng cứng ngắc và cái đầu cổ quái kia dưới ánh lửa trại đầy sa sút và cô đơn.

Chúng tôi cứ thế cùng tên kia ngồi trước đồng lửa hai tiếng, trong lúc đó tôi vô số lần ngủ thiếp đi, chẳng qua thời gian ngủ rất ngắn, mở mắt ra tên kia vẫn như cũ ngồi đó, không chút nhúc nhích giống như lão tăng ngồi thiền, khiến tôi nghi ngờ có phải nó kỳ thực đã chết rồi không, cứ thế bất tri bất giác chết trước mặt chúng tôi.

Đợi đến khi chị Tuyền và chú thay ca, tôi qua đó nói trước cho họ biết để tránh thấy tên bên ngoài thì kinh ngạc, cũng không cần làm ra bất kỳ động tác nào quá lớn.

Chị Tuyền vừa thấy quái nhân kia khẽ kêu “á” một tiếng, xoay người muốn tìm súng của mình, bị tôi tay mắt lanh lẹ ngăn cản xong, mới che miệng thận trọng đi tới ngồi xuống trước đồng lửa.

Chị Tuyền cũng là người to gan lớn mật, chị ấy thấy tên này không phải loại ác ý, liền bắt đầu dùng ánh mắt dò xét đánh giá đối phương, cũng nỗ lực dùng âm lượng cực nhỏ muốn kết nối với nó, hỏi các loại vấn đề nào tàn ví dụ như “Người là ai người từ đâu tới người có ở gần đây không người cởi mặt nạ ra cho chúng ta nhìn chút”.

Tôi và Đào Phong ở bên ngoài hứng gió cả buổi, vừa mệt vừa buồn ngủ, liền giao hết mọi việc cho chú và chị Tuyền rồi trở lại trong lều ngủ.

Trước khi ngủ, tôi từ từ nhắm hai mắt hỏi Đào Phong: “Cậu cảm thấy đó là gì, là người hay quái vật?”

Hồ hập Đào Phong bình ôn, khẽ đáp: “Không giống người... E rằng thật sự là ma quỷ.”

“Hóa ra ma quỷ đáng dấp cũng đáng yêu như vậy.” Tôi đuổi người, lầm bầm: “Quên đi, ngủ một chút...”

Đêm nay trôi qua gió êm sóng lặng, khi tôi và Đào Phong lần nữa đổi ca, quái nhân kia vẫn ngồi đó, chúng tôi coi như nó không tồn tại, nên làm gì thì làm.

Có lúc trò chuyện cùng Đào Phong tôi chỉ muốn động tay động chân, Đào Phong mặt không thay đổi đẩy tôi ra tôi mới ý thức được, đối diện còn có một thứ không được gọi là người đang nhìn, tuy rằng không biết nó rốt cuộc có đang nhìn hay không, thế nhưng có kẻ thứ ba ở đó, Đào Phong tuyệt đối sẽ không để tôi làm ra bất kỳ động tác lớn mật nào.

Dù cho sờ tay cũng không cho.

Khiến tôi không khỏi bắt đầu ghi hận quái nhân kia, hận không thể lập tức gọi Tiểu Hải ra đuổi nó đi.

Khi trời gần sáng, quái nhân kia đột nhiên đứng dậy, động tác nó cứng ngắc nặng nề như cũ, xoay người không quay đầu đi về phía cánh rừng tăm tối, xa xa nhìn lại tựa như biến mất vào không khí vậy.

Tôi nhìn một màn quỷ dị này, rung mình một cái nói: “Nó sẽ không thật sự quá tịch mịch muốn tìm người ở cùng chứ, hay ban ngày chúng ta thả nó một con ngựa, tôi nó về báo ân?”

Đao Phong dọn dẹp đồ, lắc đầu biểu thị mình cũng không rõ ràng lắm, chỉ nói là: “Nghĩ biện pháp rời khỏi đây trước đã rồi nói.”

Tôi suy nghĩ một chút, cũng đúng, chỉ cần tên kia không cản trở chuyện chúng tôi, thế thì vô luận nó làm gì chúng tôi đều có thể mặc kệ.

Vội vàng giải quyết xong điểm tâm, chúng tôi vội vã thu dọn đồ đạc dưới sự hướng dẫn của A Mộc đi về hướng bắc, theo lời A Mộc chỉ cần qua khỏi cánh rừng khô này, lại đi về hướng bắc một đoạn là tới ngay, khi đó cách chỗ chúng tôi muốn đi thật sự không xa nữa.

Nhưng kỳ quái là, A Mộc rõ ràng từng băng qua đây, trong rừng rất nhiều chỗ hẳn đều tỏ ý quen thuộc, lần này lại không giải thích được sao lại không thoát được, giống như bị người ta hạ xuống một cái lồng vậy, vô luận thế nào cũng sẽ quay lại chỗ cũ.

Chị Tuyên cho rằng A Mộc ban ngày bị đụng phải chuyện đáng sợ hòng não rồi, thần trí mờ mịt, để hắn suy nghĩ lại cho kỹ đi.

Chú lại nói chuyện không đơn giản như vậy, ông thận trọng nhớ lại tuyến đường một lần nữa, xác nhận A Mộc là dựa theo trí nhớ của mình để đi, liên tạm thời không để A Mộc dẫn đường nữa, do bốn người chưa bao giờ đến đây như chúng tôi dẫn đường.

Thế nhưng dù cho dựa theo phương pháp của chú, mãi đến khi màn đêm lần nữa buông xuống, chúng tôi vẫn chưa ra khỏi được cánh rừng ma quỷ dị này.

Chúng tôi gần như đã thử toàn bộ phương pháp có thể thử được, ý kiến của mỗi người đều không giống nhau, tuyến đường vạch ra cũng hoàn toàn bất đồng, nhưng kết quả lại đều giống nhau, không ai có thể thành công ra khỏi cánh rừng này.

Chúng tôi giống như một đám người kỳ dị, đi loanh quanh trong khu rừng khô trống trải hoang vắng này, vô tri vô giác, vắt hết óc nghĩ biện pháp cũng không cách nào rời khỏi đó.

Tất cả mọi người không có tâm tình nấu cơm tối nữa, chỉ ăn chút bánh quy nén đơn giản cho xong, A Mộc với tư cách là hướng dẫn viên vì sự vô năng của mình bày tỏ áy náy cực kỳ, hắn nói nếu chúng tôi thật sự không thể nào rời khỏi đây nữa, đó chính là tội nghiệt của mình hắn, hy vọng kiếp sau có thể có cơ hội báo đáp chúng tôi.

Tôi tức giận liếc hẳn, không nói lời nào, nghĩ thầm đời này có kiếp sau hay không, mặc kệ thế nào nhất định phải ra ngoài mới được, ông đây còn có nhiều chuyện chưa làm, làm sao có thể chết tại loại đất cằn sỏi đá hoang tàn vắng vẻ này.

Đến khuya vẫn là tôi và Dao Phong thủ vòng thứ nhất, quái nhân kia giống ngày hôm qua khi tôi và Dao Phong vừa ngồi xuống không lâu thì xuất hiện, nửa chết nửa sống kéo lê bước, ở chỗ cách lửa trại chưa tới một mét ngồi xếp bằng, cả đêm bất động không hề lên tiếng, phảng phất như một người chết vậy.

Song chúng tôi cũng không có tâm tình để ý tới nó nữa, chúng tôi đang vì ngày thứ hai sắp tới mà phát sầu.

Dao Phong cơm chiều không ăn bao nhiêu, cậu ấy thoát nhìn tâm tình rất kém, ngay cả lời cũng không muốn nói nhiều.

Tôi biết áp lực của cậu ấy rất lớn, trọng trách gánh vác trên mình cũng rất nặng, cậu ấy tuyệt đối không thể bị vậy chết ở loại địa phương này.

Nhưng tôi không rõ cậu ấy rút cuộc nghĩ như thế nào, bởi vì không ngờ cậu ấy lại đem miếng bánh nén kia của mình cách đồng lửa ném tới đối diện, chuẩn xác rơi xuống dưới chân tên quái nhân.

Đối với một cái tên có đầu hình cầu, mặc đồ vải đỏ thẫm trước giải phóng, còn chưa biết có phải người hay không kia, Dao Phong thế mà lại dùng tư thế “Thương cho người một đồng” ném một túi bánh bích quy cho đối phương, tạm thời không nói đến chuyện đó, tên kia rút cuộc có thể ăn hay không còn chưa biết, ném bánh cho nó thì có ích gì?

Dù cho trong lòng không tốt cũng không thể đem đồ ăn đùa bỡn nha, ném cho tên kia còn không bằng cho tôi nè.

Tôi im lặng, há hốc miệng ngẩn ngơ nhìn về phía Dao Phong, hy vọng cậu ấy có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý.

Dao Phong bất giác phục hồi lại tinh thần, thấy biểu cảm của tôi xong khuôn mặt tuấn tú chợt ửng đỏ, im lặng hồi lâu vẫn không biết nói gì cho phải, đại khái ngay cả chính cậu ấy cũng cảm thấy động tác kia thật sự quá mức ấu trĩ buồn cười.

Nhưng làm chúng tôi không ngờ tới chính là, quái nhân kia sau khi thấy bánh quy Dao Phong ném cho nó, cơ thể tức khắc run rẩy vài cái, nó nằm sấp người, từ trong cát nhặt bánh quy lên, sau đó yên lặng đứng dậy.

Tôi thấy đáng vẻ kia của nó, lập tức đề cao cảnh giác, cho rằng nó tức giận muốn thành linh xông tới chúng tôi gây rối, Dao Phong cũng nhú chặt mày, đưa tay ra sau thắt lưng cầm con dao găm.

Hồi lâu, quái nhân kia cầm túi bánh, cũng không hề làm gì, mà xoay người đi vào cánh rừng sâu kia.

Sau lần đó, nó không hề xuất hiện nữa.

Sáng hôm sau chúng tôi tiếp tục lên đường, không biết là trùng hợp hay ý trời, lần này chúng tôi thuận lợi ra khỏi khu rừng ma, đường A Mộc dẫn đi là hoàn toàn chính xác, tuy trên đường xảy ra chút bất trắc, chúng tôi vẫn như cũ đến sớm hơn dự tính một ngày.

Chẳng qua khi sắp ra khỏi khu rừng ma, chúng tôi dưới một gốc cây khô cao lớn dị thường, lần nữa nhìn thấy bóng đỏ quen thuộc kia.

Là một bộ xương người khô héo triệt để, bọc toàn thân áo vải đỏ cũ kỹ rách mướp, nó treo lác lư trên cành cây khô, bị gió cát thổi rào rào.

Dưới tàng cây bày rất nhiều té phẩm và bia đá phong hóa đã lâu, cách nhau rất xa, tôi lại mơ hồ thấy trong đó túi bánh nén tôi qua bị quái nhân lấy đi...

Chương 90

Chúng tôi dọc theo con đường đã quyết định tiếp tục đi về phía trước, sau khi ra khỏi khu rừng ma đại mạc vẫn như cũ là cảnh sắc cát vàng phủ khắp bầu trời, đất trời vền vện cách một con đường, cồn cát cao lớn kéo dài tít tắp, bất cứ sinh vật nào ở đây cũng nhỏ bé hơn cả con kiến.

Tôi ngồi trên lạc đà nhìn quanh, trong đầu nhớ lại bóng đỏ cổ quái kia.

Tôi hầu như có thể khẳng định, hai buổi tối trước xuất hiện bên đồng lửa nhất định là tên kia, hơn nữa tôi cũng biết, nó tuyệt đối không phải đơn giản là ma quỷ thông thường. Chẳng qua nếu phải nói tên kia rốt cuộc là cái gì, tôi sợ rằng ngay cả chú cũng không cách nào nói ra được chân tướng xác thực.

Trên người tên áo đỏ kia không hề có mùi của ác quỷ, lại tuyệt đối không phải người sống, chẳng lẽ nó thật sự là ma quỷ trong khu rừng ma đó sao?

Tôi chợt nhớ tới câu chuyện A Mộc từng kể, trong truyền thuyết cô dâu đột ngột biến mất kia cũng mặc áo đỏ, dưới cây kia đặt té phẩm và bia đá, e rằng chính là để dẹp yên oán khí của cô ta. Song từ biểu hiện của cô ta mỗi tối, cô ta chắc hẳn quá tịch mịch, một khu rừng to như thế, chỉ có mình cô ấy, những người trước đây đúng giờ sẽ tế bái cô ta cũng đều bị bão cát đại mạc đuổi đi, cho nên khi chúng tôi xuất hiện cô ta mới chạy tới quấy rầy, gây ra một vài thủ đoạn như quỷ xây tường vây khốn chúng tôi.

Cũng may Đào Phong kịp thời dùng một túi bánh cứu vớt tâm hồn tịch mịch của cô ta, mới giúp chúng tôi thuận lợi chạy thoát. Bằng không tôi đại khái lại phải vận dụng quỷ nhãn lần nữa, lúc này mục đích còn chưa đạt được, lại phải tổn thất không ít thọ mệnh vô ích.

Lần cuối quay đầu lại nhìn, khu rừng ma kia đã sắp biến mất khỏi tầm mắt, hy vọng sau khi chúng tôi đi vẫn sẽ có người đến thăm vị tân nương tử kia, tránh cho cô ấy thỉnh thoảng khuấy lên một trận gió cát tiếp theo chạy đi kéo lạc đà người ta.

Gần giữa trưa, chúng tôi đến một khu di tích chỉ còn lại gạch vỡ tường đổ, A Mộc nói chỉ cần qua một đỉnh núi nữa, là có thể đến chỗ chúng tôi muốn đi, song con đường sau núi này hẳn cũng chưa từng đi qua, đến lúc đó mọi thứ còn phải xem chính chúng tôi, hẳn chỉ có thể cố gắng dẫn đường đến chỗ an toàn.

Mảnh cát dưới chân tuy nói là di tích, kỳ thực chỉ là hang đất cổ từng có người ở mà thôi.

Lúc này lại nổi lên một trận gió nhỏ, chúng tôi liền lừa lạc đà lại cùng nhau, sau đó chui vào trong hang đất tránh, thuận tiện giải quyết bữa trưa.

Kết cấu những hang đất này nhìn qua vô cùng đơn giản, bảo tồn cũng khá hoàn chỉnh, diện tích trong khoảng mười mét vuông. Phía trước hang đất có nơi tương tự sân nhỏ làm từ gỗ đặc, trên vách tường bên trong thì dùng cỏ lau làm trang trí, trần là cây hồ dương khô làm xà nhà, cỏ lau và cành lá khô trộn chung làm nóc nhà.

Nhìn ra được, cuộc sống của người xưa giữa đại mạc rất không dễ dàng, vì tránh bão cát tàn khốc tập kích, chỉ có thể xây nhà dưới đất, bằng không chỉ cần bão hơi mạnh chút thôi qua, thì ngay cả người lẫn nhà đều bị thổi đi.

Sau khi giải quyết xong bữa trưa chúng tôi lại trở lên mặt cát, lúc này bão cát đã nhỏ hơn, nhưng vẫn không cách nào mở miệng nói chuyện.

Chúng tôi theo di tích hang đất đi về hướng bên cạnh, phát hiện gần khu di tích còn có một con rãnh rất sâu, đoán chừng là một loại tương tự đường sông cổ.

Đao Phong phát hiện phía dưới đường sông một ít thực phẩm đóng gói bị vứt đi, xem chừng rất mới, cậu ấy hoài nghi có người đã tới trước chúng tôi.

Thế là chúng tôi không trì hoãn nữa, cưỡi lạc đà tiếp tục đi về phía trước, trên đường đi qua rất nhiều hang đất tương tự, một số trong đó có vết tích hoạt động của con người rõ ràng, hơn nữa còn gần đây.

Tôi nghĩ đến Đao Diên và Sở Ván Thiên, liền nói với Đao Phong: “Cậu xem có phải hai người họ không.”

Đao Phong lắc đầu, chỉ vào những dấu vết còn sót lại nói: “Nhân số không nhỏ, đây rõ ràng cho thấy là một đám người có tổ chức gây nên, số lượng ít nhất gấp đôi chúng ta.”

Tôi gãi đầu, chú kíp thời xen vào nói: “Ta thấy là Đường Ninh.”

Chúng tôi vừa nghe, liền im lặng không nói thêm gì nữa, bởi vì mọi người đều biết rõ, nếu là Đường Ninh tới trước chúng tôi, vậy quãng đường còn lại sẽ khó đi hơn nhiều. Á đàn bà kia hai lần ba bận quấy rầy chúng tôi, không biết mục đích đến tột cùng là gì.

A Mộc nói ngọn núi kia không lớn lắm, chẳng qua đường như khó đi, khi chạng vạng tối chúng tôi khó khăn lắm mới trèo được một nửa, xung quanh đều là từng lớp đá đứt gãy phong hóa, thỉnh thoảng có một hai con rắn mồi bò qua, dọa người ta giật mình.

Chúng tôi dựng lều bạt đốt lửa trại, tối ở đây qua đêm, nhưng tôi luôn cảm thấy nơi này khiến người ta có một loại cảm giác rất không thoải mái, bây giờ còn không bằng trên mặt cát.

Đao Phong cho rằng tôi bị mấy con rắn mồi kia hù dọa, liền rải bốn phía lều một ít bột phấn, bảo tôi không cần lo lắng, những con rắn mồi kia sẽ không tới gần đây.

Đao Phong hiếm khi dịu dàng săn sóc như vậy, cũng làm cho tôi có loại cảm giác được cưng mà sống sờ, tôi gật đầu, thừa dịp không ai chú ý kéo cậu ấy qua hôn một cái.

Con mèo đen đêm nay đặc biệt tăng động, thường thỉnh linh chạy ra ngoài chui vào trong bóng tối, một lát lại như ăn no ưu nhã thông thả bước về, sau đó nằm ngửa phơi bụng bên đồng lửa.

Tôi nhàn rỗi không có gì làm, sẽ dùng cây gỗ chọt cái bụng tròn xoe của nó, trong lòng thầm nghĩ, tên nhóc này chẳng lẽ chạy đi ăn mấy con rắn mồi kia, không sợ ngộ độc thức ăn à? Nhưng mà, bản thân nó đã có kịch độc rồi, e rằng bất cứ độc gì trong mắt nó cũng không coi vào đâu.

Khi mèo đen lần thứ hai lén ra ngoài, tôi cũng đi theo, muốn xem nó rốt cuộc có phải đang bắt rắn mồi không, thế nhưng không ngờ tốc độ chạy của nó nhanh như vậy, chưa đến vài bước tôi đã mất dấu.

Vì vậy tôi lấy đèn pin mang theo người ra, bật sáng tiếp tục đi về phía trước, vùng núi gồ ghề này, đá cuội từng cụm, không để ý dưới chân sẽ bị vấp té.

Tôi dọc theo con đường khá dễ đi chậm rãi lần mò về phía trước, không ngờ đi tới một tảng đá vô cùng nổi trội mà đồ sộ, tôi lo sẽ ngã xuống, liền ngồi xổm bên nham thạch, sau đó nhìn xuống dưới trông về nơi xa.

Khối nham thạch to lớn này nằm ở khoảng cao nhất của núi, khi tôi nhìn xuống phía dưới, phát hiện ở chỗ rất xa có ánh lửa và bóng người rõ ràng, những ánh lửa kia nổi thành một mảnh, trong mắt tôi tuy rằng rất nhỏ, nhưng thực tế chắc hẳn là một doanh địa đóng quân.

Tôi nghĩ đến Đường Ninh và đội ngũ của ả, cảm thấy những ánh lửa và bóng người kia có thể chính là chúng, nhìn như vậy họ cũng không đến sớm hơn chúng tôi bao nhiêu, bây giờ cách chúng tôi cũng không xa lắm, cái này vẫn phải quy công cho lần mạo hiểm băng qua rừng ma của chúng tôi, đã rút ngắn thật nhiều thời gian đi đường.

Sau khi nắm giữ hành động của đối phương, kế tiếp chỉ cần chúng tôi tăng nhanh tốc độ thích hợp sau đó vòng qua trước họ, thì nhất định có thể tiến vào cỏ thành Vu Điền trước Đường Ninh, thậm chí nếu cần, chúng tôi có thể chặn giết chúng ở nửa đường, sau đó cướp đi vật liệu của chúng.

Ngẫm vạch sách lược xong, tôi liền đứng lên chuẩn bị đi trở về, thừa dịp thời gian còn sớm, tôi phải kể chuyện này cho chú, để ông ấy đưa ra biện pháp ổn thỏa nhất.

Tôi cầm đèn pin bước xuống nham thạch, nghĩ mèo đen có phải đã tự về rồi không.

Giữa lúc tôi đang phân tâm, một cái tay đột ngột vòng từ sau lưng lên, bắt lấy cổ tay tôi, dưới sự kinh hãi tôi định gọi Tiểu Hải ra, lại nghe phía sau người nọ nhỏ giọng cười nói: “Trông anh bị dọa kìa!”

Tôi nghe giọng nói vô cùng quen tai, liền xoay người muốn dùng đèn pin soi mặt hắn, người nọ lại đẩy tay tôi ra, mắng: “Con mẹ nó sao cái tật xấu này của anh không bỏ hả, muốn soi mù mắt ông à.”

Tôi thoáng sửng sốt, rốt cuộc biết người trước mắt này chính là cái tên Hạng Văn quen thói đánh lén sau lưng kia, vì vậy cong khoe miệng nói: “Tại sao cậu lại ở đây, theo chân Đường Ninh tới? Lần sau còn dám hù sau lưng ông đây khẳng định sẽ soi mù mắt cậu.”

Hạng Văn hừ một tiếng, nhìn tôi nói: “Tôi cũng là bị buộc bắt đắc dĩ, ai biết sau khi ra khỏi Hoàng Kim quý thành thì bị trúng lời nguyên, đành phải cùng sang đây giúp đỡ. Anh vừa nãy cũng thấy rồi đó, Đường Ninh đóng trại ngay bên dưới, nhân số chúng rất đông, trong đó còn có hai người quen anh không ngờ tới.”

“Ai?”

“Đao Diên và Sở Vấn Thiên.”

“...” Tôi kinh ngạc nhứ mảy, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, bởi vì tôi hoàn toàn không ngờ tới, Sở Vấn Thiên và Đao Diên ấy thế mà lại thông đồng với Đường Ninh, hai người họ thực lực cường đại như vậy, rốt cuộc có nguyên nhân gì có thể khiến họ cam tâm khuất phục người ta? Huống hồ Sở Vấn Thiên và Đao Diên cũng đã nhớ ra chuyện Vu Điền cổ thành năm đó, bây giờ lại xen lẫn trong đội ngũ Đường Ninh, chẳng lẽ họ muốn đi vào Vu Điền cổ thành, mà không nghĩ ra được cách tiến vào sao?

Hạng Văn thấy dáng vẻ kinh ngạc của tôi, đắc ý cười, nói: “Tôi tới tìm anh là để mời các anh gia nhập vào đội ngũ của Đường Ninh, Đường Ninh nói bây giờ mọi người đều là châu chấu trên một sợi dây thừng, chỉ cần giải quyết chuyện lời nguyên xong, cô ta sẽ không so đo hiềm khích lúc trước.”

Tôi hừ một tiếng, mắng: “Hóa ra là chúng tôi có lỗi với ả? Phải là chúng tôi không so đo hiềm khích lúc trước chứ.”

Hạng Văn vội ho một tiếng, gật đầu nói: “Anh muốn hiểu như vậy cũng được, dù sao tôi chỉ tới truyền lời, chúng tôi trước đó phát hiện một ít đồ, mấy ngày nay đang chuẩn bị, anh có muốn tới xem không?”

Tôi suy nghĩ một chút, qua đó nhìn trước một chút cũng tốt, dù sao có Sở Vấn Thiên ở đó, họ không dám hại tôi, xem rồi trở về nói cho Đao Phong họ, như vậy cũng tiện quyết định rốt cuộc nên hợp tác cùng Đường Ninh hay không.

Vì vậy tôi khoát tay nói: “Đi thôi, xem xong tôi còn phải tranh thủ về ngủ.”

Hạng Văn thấy dáng vẻ tôi như lãnh đạo thẩm tra, không hề hạo gì mắng tôi một câu, liền dẫn đường đi trước.

Con mèo đen kia chẳng biết lúc nào đã đuổi theo phía sau, hai cái nhảy lên vai tôi, cứ thế lười biếng nằm ở đó, tôi gãi cằm nó, sau đó cất đèn pin, hai tay dứt túi đi theo sau Hạng Văn.

Đám người Đường Ninh cách lều bạt của chúng tôi không xa, thế nhưng đường xá vô cùng gập ghềnh, tôi và Hạng Văn đi chừng một tiếng mới đến được, đây là dưới tình huống chỉ có hai người chúng tôi, nếu nguyên đội cùng đi, những con lạc đà kia nhất định sẽ làm chậm rất nhiều thời gian.

Tôi đi theo Hạng Văn tới doanh địa của họ rồi, lại là Đào Diên phát hiện ra tôi trước, gã giật mình sững sờ vài giây, sau đó xoay người chui vào một lều bạt, chỉ chốc lát sau liền lòi Sở Văn Thiên ra.

Sở Văn Thiên hiển nhiên vừa định đi ngủ, quần áo còn chưa cột chắc, thấy tôi xong quần áo cũng không cột nữa, bước sang nắm bả vai tôi nói: “Sao cậu lại tới đây, không phải bảo cậu đừng dính vào chuyện này nữa sao?”

Đào Diên ở bên cạnh nhìn tôi từ trên xuống dưới, chợt nhớ tới gì đó, sắc mặt âm trầm hỏi: “Thằng nhóc kia có phải cũng cùng tới không.”

Tôi biết gã chỉ Đào Phong, đành phải bắt đắc dĩ nói: “Bốn người chúng tôi đều tới, cộng thêm một người dẫn đường.”

Đào Diên đang định phát hỏa, bên cạnh lại bước tới một cô gái mặt mũi thanh tú động lòng người, cô ta mặc quần áo dễ thương đơn giản lại cực kỳ chống lạnh, nhìn qua không khác gì các sinh viên thời nay.

Cô ta đi tới trước mặt tôi, không để ý đến sắc mặt của Đào Diên và Sở Văn Thiên, cười nói: “Xin chào, tôi là Đường Vũ, em gái Đường Ninh, chị ấy ở lều bên kia, muốn mời anh qua đó nói vài câu.”

Chương 91

Tôi nhìn Đường Vũ trước mặt, phát hiện con bé này cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, không biết tại sao muốn đi theo Đường Ninh tới hoang mạc, so với nhóm người chúng tôi, cô ta quả thực là một ngoại tộc, bởi vì cô ta nhìn qua rất bình thường, hoàn toàn không giống người có thể đi giữa đại mạc cát cuồng ngợp trời, ngược lại làm cho người ta nghĩ cô ta nên ở trong nhà đọc sách cho đàn ông hoàng.

“Ừ.” Tôi gật đầu, nhìn Đào Diên và Sở Văn Thiên, rồi đi theo Đường Vũ tới một lều bạt phía tây.

Lều bạt này dường như là hai chị em xài chung, sau khi đi vào nhìn thấy Đường Ninh đang cầm một đôi găng tay muốn đi ra ngoài, cô ta thấy tôi đến đầu tiên là thoáng kinh ngạc, lập tức dùng ánh mắt không mang theo cảm xúc gì quét nhìn Đường Vũ, sau đó thu hồi găng tay nói với tôi: “Tối vừa lúc, tôi đang muốn đi tìm cậu, không nói nhiều lời vô ích nữa, chúng tôi đã tìm được phương pháp tiến vào Vu Điện cổ thành, lần này mời cậu sang chính là muốn bàn chuyện hợp tác.”

Nghe vậy, tôi nhìn cặp găng tay trong tay Đường Ninh kia, cơ hồ có thể kết luận, người phụ nữ này đang nói dối.

Từ khi ả phát hiện ra tôi từ đủ loại vẻ mặt động tác đến xem, ả trước đó căn bản không biết tôi đã đến doanh địa, cái nhìn của ả với Đường Vũ kia mặc dù mặt ngoài không hề có ý gì đặc biệt, nhưng càng khiến tôi cảm giác được không đúng, hướng chi, đáng về ả cầm găng rõ ràng chính là muốn ra ngoài làm gì đó.

Tôi đánh cược, Đường Ninh không hề gọi tôi sang nói chuyện, nói cách khác, con bé Đường Vũ kia đang hù tôi, nhưng cô ta tại sao phải làm vậy? Mà Đường Ninh biết rõ Đường Vũ đang tác quái, tại sao không tỏ vẻ gì? Loại đáng về nén giận này quả thực khác một trời một vực với Đường Ninh lãnh huyết trong trí nhớ của tôi.

Chẳng lẽ giữa hai chị em họ có bí mật gì không thể cho ai biết?

Trong đầu tôi nhanh chóng suy xét chuyện trước mắt, ngoài miệng thì cười nói: “Muốn hợp tác cũng được, song cô không biết là hành động của cô trước đó căn bản không cách nào làm chúng tôi tin cô sao?”

Nghe xong lời của tôi, đôi mày thanh tú của Đường Ninh nhíu chặt, ả vén mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa, thờ dãi nói: “Tôi biết trước kia tôi làm việc có chút cực đoan, song khi đó mọi người đều mỗi người một chủ, tôi cũng là bất đắc dĩ mới xuống nặng tay, bây giờ đã không còn quan hệ lợi ích, chỉ là cùng nhau tìm cầu bảo mệnh, tôi đương nhiên sẽ không hại các cậu nữa, điểm ấy cậu không cần lo lắng.”

Nói xong, Đường Ninh thấy tôi vẫn như cũ bảo trì hoài nghi với ả, liền khoát tay nói: “Không bằng cậu theo tôi đến xem tình hình vách núi bên kia trước, rồi quyết định rốt cuộc có muốn hợp tác hay không.”

“Vách núi bên kia?” Tôi nghi hoặc nói: “Có liên quan tới việc tiến vào Vu Điện cổ thành?”

“Đương nhiên.” Đường Ninh gật đầu: “Muốn tiến vào Vu Điện cổ thành phải đi vào từ đó, đây là Đạo Điện và Sở Vấn Thiên nói.”

Tôi thoáng sửng sốt, nghĩ thầm nếu cửa vào là ở dưới vách núi, vậy tại sao trên bản đồ chúng tôi tìm được lại nói là ở phía sau núi, chẳng lẽ ghi chép bản đồ kia không chính xác, nhóm năm người năm đó xác định xong lộ tuyến rồi tiến vào sa mạc, băng qua ngọn núi này mới phát hiện cửa vào không phải như họ đoán, mà giấu dưới vách núi này?

Vậy nếu chúng tôi dựa theo bản đồ xuyên qua ngọn núi này, đến lúc đó chẳng phải là đi một chuyến trắng tay.

Vì vậy tôi lập tức nói: “Ừ, vậy cô dẫn đường trước.”

Đường Vũ sau khi tôi và Đường Ninh bắt đầu nói chuyện thì im lặng hẳn, lúc này cũng một mực yên lặng đi theo sau tôi và Đường Ninh, tôi không chú ý tới vẻ mặt cô ta lắm, nhưng cảm thấy con bé này dường như không đơn giản như tôi tưởng, sự im lặng của cô ta không thể làm người ta cảm thấy ngoan ngoãn, ngược lại khiến tôi cho rằng đây là một loại tính cách thâm sâu.

Song có loại phụ nữ như Đường Ninh đi phía trước, biểu hiện của Đường Vũ có thể lý giải được, dù sao cô ta cũng là một thành viên của Đường gia, suy nghĩ sẽ không thể nào đơn giản được.

Tôi đi theo Đường Ninh xuyên qua doanh địa, đi tới một sườn núi khác, nơi này còn náo nhiệt hơn cả doanh địa, tôi đếm sơ số người Đường Ninh mang đến hẳn đều bận việc ở chỗ này cả rồi.

Họ đang vội vàng dựng dụng cụ leo núi lên, cố định dây thừng, chuẩn bị các biện pháp phòng hộ, xem dáng vẻ là chuẩn bị từ trên vách núi này dùng dây thừng trèo xuống.

Trong những người đó có người Trung Quốc cũng có ngoại quốc, đều là đàn ông cao to cơ thể rắn chắc, trong đó có mấy người nhìn còn có chút quen mắt, không biết có phải từng đụng mặt trong mộ không.

Đường Ninh thấy tôi đứng một bên sững sờ, liền chỉ vách đá nói với tôi: “Cậu đi xuống xem sẽ biết.”

Tôi nửa tin nửa ngờ bước đến cạnh vách núi, nơi này có hai người đang cố định giá đỡ, nhìn thấy tôi đi tới liền bảo tôi đứng bên cạnh nhìn, đừng gây trở ngại cho họ.

Tôi biết điều gạt đầu, hơi ngồi xổm xuống, một tay chống đất, thò đầu xuống dưới nhìn.

Ai ngờ vừa nhìn, tôi nhất thời không rời nổi mắt nữa.

Dưới vách núi nọ không biết mọc những thứ gì, thế mà trong bóng đêm phát ra một loại ánh huỳnh quang màu đỏ nhạt, ánh huỳnh quang này thừa thớt trải rộng cả đáy vực, nhìn qua thật giống như một đám đom đóm biến dị, chiếu rọi cả đáy vực hẹp dài xinh đẹp như dải ngân hà.

Nếu xem nhẹ nơi này nằm ở hoang mạc, cũng không nhìn đến đám đá cuội cỡ đại và tảng đất đứt gãy bên cạnh, đây tuyệt đối là một địa điểm hẹn hò lãng mạn, đáng tiếc bởi vì hoàn cảnh vị trí của nó đã quyết định bầu không khí nơi này chỉ có thể được gọi là quỷ dị, mà không phải loại lãng mạn mà các đôi tình nhân thích được.

Khi tôi đang ngẩn say sưa, Đường Ninh đi tới nói với tôi: “Cậu cũng thấy đấy, muốn tìm được cửa vào phải dựa vào những vật sáng này, chúng bảo tồn bí mật tiến vào Vu Điện cổ thành, mấy thứ này chỉ sáng lên vào buổi tối, ban ngày cũng chỉ giống nham thạch bình thường, cho nên muốn tìm được cửa vào chỉ có thể hành động vào buổi tối.”

Tôi lại nhìn thoáng qua bên dưới, đứng lên trầm ngâm chốc lát, nói: “Phải làm sao mới tìm được cửa vào, Đào Diên không đưa gợi ý sao?”

Đường Ninh lắc đầu nói: “Không có, ký ức của hai người họ cũng không chuẩn xác lắm, có thể xác định là đây vực này đã rất không dễ dàng, còn lại chỉ có thể dựa vào chúng ta chậm rãi tìm tòi.”

Tôi ừ một tiếng, tiếp tục hỏi: “Các cô đây đã là lần thứ mấy đi xuống rồi?”

Đường Ninh trả lời: “Lần thứ hai, tôi qua là lần đầu, vốn không nghĩ tới có thể hợp tác cùng các cậu, nhưng đây vực này có vài thứ khiến người ta đoán không ra, chỉ dựa vào Đào Diên và Sở Văn Thiên tiến triển sẽ rất chậm.”

Việc này tôi hoàn toàn hiểu được ý của Đường Ninh, ả phát giác nhân thủ không đủ, cho rằng nếu có chúng tôi hỗ trợ, có thể chia nhau hành động, tốc độ tìm kiếm cửa vào nhanh hơn.

Mà những thứ ả nói làm người ta đoán không ra, đại khái chính là cơ quan hoặc thứ gì đó như quỷ quái.

Từ điểm này, tôi nói với Đường Ninh: “VẬY các cô tiếp tục trước, tôi trở về thương lượng, ngày mai cho cô câu trả lời thuyết phục, nếu xác định hợp tác, chúng tôi sẽ trực tiếp sang đây.”

Đường Ninh thấy tôi có ý bằng lòng, liền gật đầu ý bảo tôi có thể trở về.

Tiểu Hắc vẫn luôn nằm trên vai tôi giả vờ ngủ, lúc này đột nhiên nhảy xuống đất, một mạch chạy chậm vào lều của Đào Diên, tôi thấy kỳ lạ, nghĩ ngày mai khẳng định còn phải sang đây nên không quan tâm nó nữa.

Tôi chuẩn bị theo Hạng Văn chào hỏi rồi trở về, không ngờ vừa quay người lại thì đụng phải Đường Vũ, hóa ra cô ta vẫn đi theo sau tôi.

Tôi một người đàn ông, thân cao thể tráng, thoáng cái đụng cô ta lão đảo, mắt thấy sẽ ngã sấp xuống đất đá.

Tôi vội vàng đưa tay kéo cô ta, nhỏ giọng nói: “Ngại quá không thấy...”

Đường Vũ sau khi được tôi kéo theo phản xạ bắt được áo ngay ngực tôi, không cẩn thận mò được tảng đá, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái thay đổi.

Về mặt cô ta biến ảo cực nhanh, hơn nữa ngọn đèn chung quanh khá tối, khiến tôi nhất thời không cách nào xác định được có phải mình nhìn lầm rồi không. Nhưng tôi có thể khẳng định rằng, sau khi cô ta mò được tảng đá kia có một lúc lâu không kịp phản ứng, về mặt thậm chí phút chốc cứng đờ.

Tôi thầm kêu một tiếng không xong, nghĩ tảng đá kia đối với tôi có lực hấp dẫn lớn như vậy, có thể cũng truyền nhiễm cho những người khác tới gần nó hay không, nếu con bé Đường Vũ này cũng bị tảng đá cổ quái kia hấp dẫn, không biết sẽ biến thành dạng gì.

“Không sao không sao.” Đường Vũ sau khi đứng vững buông tay ra, vừa cười vừa nói: “Tôi mới phải xấu hổ, cứ đứng thần thờ không thấy được anh muốn đi.”

Tôi nhìn mắt cô ta, cố gắng từ trong đó nhìn ra một tia khác thường, nhưng phát hiện con bé kia vẫn lễ độ như cũ, đành phải nói: “Tôi đi đây, ngày mai gặp.”

Tôi tìm được Hạng Văn, nói vài câu, liền một mình trở về.

Trước đó có thằng nhóc Hạng Văn lỡ tai cực thính dẫn đường, chúng tôi cũng không mất nhiều thời gian, bây giờ còn lại một mình tôi, đi đứng cũng chậm hơn, bởi vì đường xá vô cùng xa lạ, nhiều lần tôi thiếu chút nữa đi lạc, may mà cuối cùng bình yên trở lại chỗ chúng tôi đặt chân.

Đao Phong vẫn ngồi ngoài lều chờ tôi, thấy tôi trở về lập tức đứng lên hỏi: “Anh đã đi đâu, tôi tìm quanh đây thật lâu cũng không thấy anh.”

Tôi sững sốt, vội tính thời gian, phát hiện chuyến đi này ít nhất ba bốn giờ, quả thực có chút chậm. Nếu không phải tiểu hắc miêu cũng không trở về, Đao Phong chắc chắn sẽ nhận định tôi đã mất tích.

Chị Tuyền nghe thấy Đao Phong nói chuyện, từ trong lều chui ra, thấy tôi đầu tiên là mở to hai mắt nhìn, lập tức xoa thắt lưng mắng: “Thằng nhãi ranh nhà cậu đêm hôm chạy lung tung cái gì, không biết chúng tôi đều đang lo cho cậu sao, lần sau còn dám chạy lung tung bà đây trực tiếp cắt chân cậu.”

Chị ấy mắng xong thì nhìn phía sau tôi, lại ngạc nhiên nói: “Tiểu miêu đâu, cũng đi lạc rồi?”

Tôi đưa tay làm một động tác ngừng, tiến vào lều gọi chú, sau đó nói với họ: “Tôi mới từ chỗ Đường Ninh về, là Hạng Văn đưa tôi qua đó, họ đã biết chúng ta ở phía sau rồi.”

Chú nhìn tôi gật đầu, nói: “Tôi cũng đoán có thể là vậy, doanh địa của Đường Ninh chúng ta đều thấy được, nhưng ta không ngờ cậu thật sự sẽ im lặng tự mình qua đó.”

Tôi thấy ánh mắt thăm dò của chú, trong lòng hoảng hốt, lập tức giải thích: “Tôi vốn đi tìm tiểu hắc miêu, không ngờ đụng phải Hạng Văn, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, chưa kịp thông báo mọi người.”

Đao Phong nghe vậy không nói gì, chỉ đưa mắt từ trên người tôi chuyển qua đồng lửa bên cạnh.

Tôi thấy sườn mặt lạnh lùng của Đao Phong, trong lòng bắt đầu có chút hối hận, tôi biết cậu ấy phát hiện tôi mất tích chắc chắn rất sốt ruột, tôi quả thực không nên tự mình hành động cầu thả như vậy, đáng tiếc lúc ấy không biết nghĩ thế nào, cứ thế không lo lắng cho tâm tình của Đao Phong...

Chú vỗ tay hai cái để tôi hoàn hồn, sau đó bất mãn cau mày nói: “Tiếp tục, Đường Ninh đã nói gì với cậu?”

Tôi thở dài, vừa hồi tưởng lời Đường Ninh vừa nói: “À hy vọng có thể hợp tác với chúng ta, họ đã phát hiện thông đạo tiến vào Vu Điền cổ thành, hiện giờ đang suy nghĩ biện pháp vào cửa, Đạo Diên và Sở Vấn Thiên cũng ở đó...”

Chương 92

Kể đầy đủ sự việc đã qua một lượt, chú chỉ suy nghĩ chưa tới 1 phút, liền quyết đoán quyết định hợp tác cùng Đường Ninh.

Ông cho rằng trang bị của chúng tôi hiện giờ không tiện lợi để xuống đáy vực, chỉ dựa vào bốn người muốn vận chuyển cả lạc đà và trang bị xuống rất phiền toái, không bằng nhân cơ hội này gia nhập đội ngũ của Đường Ninh, sau đó mượn tay ả hoàn thành việc này.

Đường Ninh hiện giờ có nhu cầu với chúng tôi, tạm thời sẽ không làm ra hành động gì nguy hiểm, huống chỉ có Đạo Diên và Sở Vấn Thiên ở đó, như vậy ả cũng sẽ thành thật hơn. Vả lại nghe miêu tả của tôi về tình hình phía dưới vách núi không biết sẽ là cái gì, có người của Đường Ninh ở đó vừa vận thêm chút lá chắn, giảm bớt tỷ lệ tử vong cho chúng tôi, những thứ khác đợi khi tìm được Vu Điền cổ thành rồi quyết định tiếp cũng không muộn.

Chúng tôi cơ bản không dị nghị gì với quyết định của chú, chỉ hàn huyên chốc lát thì dứt khoát vào lều ngủ. Bồi thường cho mấy ngày hôm trước, lần này do A Mộc bắt đầu gác đêm.

Đạo Phong sau khi tôi về thì không nói gì cả, tôi lo cậu ấy sẽ tự nghĩ vắn vớ, lại không biết nên giải thích thế nào, đành phải từ sau lưng ôm lấy thắt lưng cậu ấy, chuyển chủ đề tới trên người tiểu hắc miêu: “Tiểu miêu không cùng trở về, nó ở chỗ Đạo Diên, ngày mai qua đó là có thể thấy.”

Đạo Phong yên tĩnh chốc lát, đột nhiên đẩy tôi ra, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Tôi buông tay sững sờ tại chỗ, nhìn Đạo Phong một mình chui vào túi ngủ không thèm để ý đến tôi, biết cậu ấy khẳng định đã nhìn ra tôi đang tìm cớ nói sang chuyện khác, cũng không biết phản ứng như thế là tốt hay xấu.

Tôi sợ cậu ấy sau này vẫn sẽ lạnh nhạt với tôi như vậy, thế chẳng bằng bảo tôi bây giờ đi chết đi.

Ngày thứ hai chúng tôi nhất trí lựa chọn ngủ thêm một lát trong lều, mãi đến giữa trưa mới miễn cưỡng thức dậy, bởi vì ai cũng không muốn đi gặp Đường Ninh sớm, mọi người tình nguyện phí cho hết thời gian, dù sao đến tối mới có thể xuống đáy vực dò đường.

Tôi thừa dịp lúc rảnh rỗi lại thi triển chiến thuật kẹo da trâu, khiến Đạo Phong chịu không được nhìn tôi, đáng vẻ muốn cười nói: “Anh lại làm sao vậy.”

Tôi thấy vẻ mặt cậu ấy như thường, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó ôm chặt cánh tay cậu ấy, nghiêng đầu hôn môi cậu ấy, thấp giọng nói: “Tịch tịch.”

Đạo Phong không nói gì, ôm lấy vai tôi chủ động hôn tôi, tiếp theo xoay người ra khỏi lều, để lại tôi một mình đứng tại chỗ nhớ lại cái hôn này.

Buổi chiều chúng tôi đứng hẹn chạy tới doanh địa của Đường Ninh, cùng ả đàm phán một phen xong, thì xua lạc đà sang một bên, cùng trộn lẫn với đội lạc đà của họ, sau đó ở bên cạnh tự dựng lều của chúng tôi.

Trong đội ngũ của Đường Ninh có mấy người khá thân thiện, thấy chúng tôi mới tới, liền cười hì hì chạy tới hỗ trợ.

Đạo Phong vào lúc đó bị Đạo Diên gọi qua, tôi từ xa nhìn thấy hai người họ đứng trong chỗ tối nói chuyện với nhau, Đạo Diên nhìn qua vô cùng khó chịu, cau mày dường như đang chất vấn Đạo Phong tại sao lại tới.

Tôi có chút không yên lòng, sợ Đạo Diên lại làm ra chuyện gì với Đạo Phong, dựng xong lều thì muốn qua đó xem, lại bị thiên nhãn của Sở Vấn Thiên nhìn thấu suy nghĩ.

Ông ấy nhanh tay nhanh chân kéo tôi, cười nói: “Đó là việc nhà của họ, cậu đừng qua đó xen vào.”

Tôi không lên tiếng, đôi mắt như cũ nhìn chăm chăm hai người kia, trong lòng cảm thấy có chút buồn bực không phải vợ ông, đương nhiên ông không sao cả.

Sở Vấn Thiên thấy vẻ mặt của tôi, thở dài nói: “Ta cũng có lời muốn hỏi cậu, các cậu đã suy nghĩ kỹ muốn cùng Đường Ninh hợp tác?”

Tôi gật đầu, trả lời: “Đã suy nghĩ kỹ, vô luận thế nào bọn con cũng phải tìm được Vu Diên cổ thành.”

Sở Vấn Thiên có vẻ hơi mờ ám, còn nói thêm: “Vậy các cậu phải tự cẩn thận, ta mặc dù không nhớ rõ rất nhiều chuyện, nhưng cũng biết nơi đó rất nguy hiểm, đến lúc đó cho dù là ta cũng có thể không giữ được các cậu...”

“Việc này chú yên tâm, bọn con nếu dám đến cũng đã chuẩn bị đủ tinh thần.” Tôi đưa tay cắt ngang lời ông ấy, nói: “Không cần gì khác, chỉ cần đối phó với lời nguyên này là được.”

Sở Vấn Thiên nghe vậy như có điều suy nghĩ, gật đầu nói: “Trước khi tới đây ta bảo các cậu thăm dò mấy địa chỉ, các cậu đi chưa?”

Tôi nói: “Chỉ đi có hai nơi, tìm được bà bạn của Cố Hải, sau đó ở thôn kia phát hiện đầu mối các chú lưu lại, bọn con nghĩ không thể chậm trễ nữa, liền vội tới đây.”

“Vậy các cậu có điều tra được gì không?” Sở Vấn Thiên lại hỏi.

“Những thứ khác thì không có gì, chỉ phát hiện người phụ nữ tên Ôn Văn kia rất khả nghi.” Tôi do dự một chút, nhìn chăm chăm mắt ông ấy nói: “Bọn con nghi ngờ Đường Ninh chính là Ôn Văn, điểm ấy trong lòng chú và Đạo Diên hẳn đều biết, phản đồ các chú nói rất có thể chính là ả.”

Nghe được lời tôi, sắc mặt Sở Vấn Thiên có chút biến hóa vi diệu, ông ấy nói: “Các cậu nghĩ đúng, Đường Ninh quả thực đã thừa nhận mình là Ôn Văn... Song biến hóa của cô ta thực sự quá lớn, ta cơ hồ không nhận ra cô ta là người cùng chúng ta năm đó, hơn nữa... Ta chung quy cảm thấy lời nói cô ta có điều cổ quái, có lẽ giống như cậu nói, cô ta chính là kẻ phản bội chúng ta.”

Nói tới phản bội, hai chúng tôi đều trầm lặng hẳn, tôi biết họ cho tới nay đều đang cố gắng tìm ra người này, nếu thật xác định Đường Ninh là phản đồ, vậy vô luận là Sở Vấn Thiên hay Đào Diên, đều sẽ không dễ dàng buông tha cho ả, đến lúc đó rất có khả năng lại phải liên can không ít người vô tội, tỷ như “Em gái” hiện giờ của Đường Ninh Đường Vũ.

Nghĩ vậy, tôi liền mở miệng nói: “Đường Vũ kia chú thấy thế nào, cô ta kỳ thật không liên quan đến chuyện này, Đường Ninh bảo cô ta đi theo đến đây, không chừng là muốn lấy cô ta làm lá chắn... Nhưng mà cô nàng này cũng không đơn giản, Đường Ninh dường như có chút kiêng kỵ cô ta.”

Sở Vấn Thiên lắc đầu, nói: “Đâu chỉ không đơn giản, cô ta rất có thể là Đường Ninh mời tới giúp đỡ, nếu cô ta không quá nhiều, chúng ta cũng không làm khó cô ta.”

Đã nói đến nước này, chúng tôi đều hiểu được chuyện kế tiếp sẽ rất phiền toái, nói tóm lại bây giờ chủ yếu nhất chính là tiến vào Vu Điện cổ thành, tìm được Địa Chi Cực và không gian chết chân chính, chỉ có tới đó rồi, mới có cơ hội biết rõ hết thấy chân tướng của sự việc.

Sau khi nói chuyện cùng Sở Vấn Thiên, Đào Phong rút cuộc cũng thoát khỏi truy hỏi của Đào Diên, tôi nhìn thấy vẻ mặt cậu ấy uể oải bước về, liền vội vàng qua đó an ủi cậu ấy.

Đào Phong nói giọng điệu Đào Diên cứng rắn, kiên trì cho rằng chúng tôi là dư thừa, còn đem trọng trách tương lai của Đào gia đặt cả trên người cậu ấy, cố gắng ép buộc cậu ấy quay về ngay.

Chú ở một bên nghe nói thế, lắc đầu than vãn: “Đào Diên người này cố chấp có thừa, uyển chuyển không đủ, may mà còn có một Sở Vấn Thiên có thể nhẫn nhịn hắn, chúng ta cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, việc mình mình làm là được, ai biết sau này có thể có lúc cầu hắn hỗ trợ chúng ta hay không.”

Màu mắt Đào Phong âm trầm, gật đầu đồng ý với cách nói của chú.

Tôi nhìn ra được Đào Phong chắc chắn đang suy nghĩ chuyện Đào gia, nghĩ thầm nói thế nào Đào Diên cũng là thông gia tương lai của tôi, vì vậy hòa giải nói: “Kỳ thật Đào Diên cũng không tệ vậy, nếu không phải Đào Uyên xảy ra chuyện, hắn hẳn sẽ không đến mức như thế.”

Lúc này chị Tuyền đã bận rộn xong vấn đề lều trại và trang bị, lại chạy đến bên vách núi nhìn một chút, sau đó hưng phấn trở về nói với chúng tôi: “Đừng ở đây tán dóc nữa, chúng ta mau qua đó thử xem những trang bị leo núi này, tối sẽ dùng, sớm chuẩn bị trước, đừng để đến lúc đó té xuống.”

Chú biết chị Tuyền kỳ thật là ham chơi, cũng không vạch trần chị, chỉ gật đầu đi theo ra ngoài.

Đạo Phong ngồi trên ghế xếp, một tay vịn trán, nhìn qua rất buồn bực.

Tôi đi ra ngoài tìm Hạng Văn, bảo hắn lấy giúp ly nước nóng, rồi quay lại tiếp tục cùng Đạo Phong.

Buổi tối chúng tôi ăn bữa cơm tập thể đầu tiên sau khi tiến vào hoang mạc, A Mộc và lão Từ dẫn đường trong đội ngũ Đường Ninh tán gẫu rất hăng, lão Từ mặc dù không phải người địa phương, nhưng hằng năm sống ở đây, rất hiểu rõ phong thổ bên này, cho nên A Mộc rất thân thiết với ông ta.

Lần đầu tiên ăn cơm cùng nhiều người như vậy, A Mộc có vẻ rất câu nệ, hơn nữa đội ngũ Đường Ninh hơn phân nửa là người nước ngoài, nghe họ bô bô tiếng phở thông cứng ngắt, ngay cả da đầu tôi cũng có chút ngứa ngáy.

Hạng Văn cảm thấy vô cùng phấn khích vì sự có mặt của chúng tôi, hắn rõ ràng không thích đám ngoại quốc, nghĩ theo chúng tôi hợp hơn, thế nên lúc ăn cơm hắn dứt khoát ngồi bên cạnh Đạo Phong, thỉnh thoảng hỏi cậu ấy một ít vấn đề băng quơ.

Điều này làm tôi cảm thấy khá phiền, tôi nghĩ thằng nhóc này có lẽ cho rằng Đạo Phong là người khá dễ nói chuyện nhất trong bốn chúng tôi.

Bởi vì Đạo Phong căn bản không có nói chuyện.

Cho nên khi ăn xong cơm tôi bắt đầu công việc trèo xuống đáy vực, tôi cố ý ngáng chân Hạng Văn dọc đường, nhìn thằng nhóc kia ai da một tiếng ngã trên đất, tâm tình tôi nhất thời khoan khoái hơn nhiều.

Song sau lần đó, Hạng Văn bắt đầu ghi hận tôi, cố gắng trả đũa tôi từ mọi phương diện.

Bởi vì ban ngày chưa từng tới thử trang bị, tôi và Đạo Phong chỉ có thể học tại chỗ, nhưng Đạo Phong rõ ràng có kinh nghiệm hơn tôi, và lại cậu ấy ở phương diện này có ưu thế trời sinh, chưa tới vài lần đã hiểu cách dùng đai an toàn và thùng bảo hộ này.

Lúc tôi ngơ ngơ ngác ngác kinh hồn táng đảm cài đai an toàn, Đạo Phong đã dễ dàng đi xuống.

Vài người trong đội Đường Ninh là chuyên gia trong phương diện leo núi này, lúc chúng tôi hạ xuống, họ ở ngay đỉnh núi nhìn, thỉnh thoảng chỉ huy chúng tôi nên làm thế nào.

Sơn cốc kia không tính là sâu lắm, nhưng không cạn, tôi chuẩn bị sắp xếp xong thì dưới sự chỉ huy của một gã ngoại quốc tên Dorman chậm rãi hạ xuống.

Toàn thân dựa vào vài sợi dây trên người, trong lòng tôi bồn khoăn, chung quy cảm thấy mình sẽ té xuống, trong tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng gió vù vù, tôi nhìn Hạng Văn và chú cách tôi không xa, vẻ mặt họ đều thận trọng và cảnh giác.

Tôi ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, nghĩ thầm bây giờ hạ xuống còn may, lúc lên khẳng định càng khủng bố, nghe nói leo núi có yêu cầu tố chất tâm lý và tố chất cơ thể rất cao, đến lúc đó làm trò cười cho thiên hạ thì phiền toái lắm.

Sau khi chúng tôi đến đáy vực, Đào Phong và mấy người tới trước đã xem xét xung quanh một vòng, Đào Phong thấy tôi đầu đầy mồ hôi, vừa cười vừa nói: “Cảm giác thế nào.”

Tôi biết cậu ấy muốn trêu chọc tôi, lòng còn sợ hãi nói: “Chân đều mềm nhũn, hay cậu ôm tôi đi đi.”

Chúng tôi lần này xuống hai phần ba người, một phần ba khác A Mộc và Lão Từ phụ trách ở lại doanh địa trông đồ, những người khác đều ở đỉnh núi chờ, chỉ cần chúng tôi phóng pháo sáng, họ sẽ kéo chúng tôi lên.

Tôi nhìn chung quanh, phát hiện ngoại trừ bốn chúng tôi ra, Sở Vấn Thiên, Đào Diên, Hạng Văn, Đường Ninh, Đường Vũ đều tới, còn có mấy tên nước ngoài cơ thể rắn chắc mang theo vũ khí.

Chúng tôi chia làm hai đội, lần lượt lần mò về phía hai đầu khe núi.

Sở Vấn Thiên Đào Diên và Đường Ninh Đường Vũ một tổ, Hạng Văn tự giác chạy sang chỗ chúng tôi, ngoài ra Đường Ninh còn để một gã ngoại quốc đi theo chúng tôi, họ sau khi kiểm trang bị xong thì tiến về hướng bên kia.

Gã ngoại quốc đi theo chúng tôi tên là Rio, có một mái tóc ngắn màu vàng nhạt, là một người da trắng điển hình, vác một cây súng bắn tỉa, trên thắt lưng còn đeo súng, thoạt nhìn chuẩn bị khá đầy đủ.

Chị Tuyên nhìn súng trên lưng gã, bĩu môi nói: “Có tiền tôi cũng phải mua một cây mới.”

Chương 93

Chân chúng tôi giẫm lên những tảng nham thạch phát sáng này, gior đèn pin mắt sói chậm rãi đi về phía trước. Tiểu hắc miêu từ trước khi xuống đã chui vào áo Đào Phong, bây giờ dẫn đầu bước từng bước phía trước. Tôi gọi Tiểu Hải ra đi theo sau nó, những người khác cũng đều chuẩn bị sẵn tư thế, dưới loại tình huống này nếu có thứ gì đột ngột nhảy ra, lập tức sẽ bị hỏa lực của quần chúng đánh gục.

Rio nói họ đã tới đây hai ngày trước, không có gì nguy hiểm, đi thẳng về phía trước là được, đến mặt sau sẽ có tượng đá kỳ quái, nơi đó thì khá quỷ dị.

Tôi không biết quỷ dị với gã mà nói là một khái niệm thế nào, song tôi đoán đại khái cũng chính là mấy loại ác quỷ quấy nhiễu mà thôi, người ngoại quốc thường khá hoảng sợ với những thứ không nhìn thấy được, người Trung Quốc sẽ khá kiên ky.

Tiểu Hải chậm chậm bước bên cạnh tôi, trong khe vực giống như một biển sao này nàng xinh đẹp tựa công chúa, mái tóc dài của nàng kéo trên mặt đất, được những vật sáng này chiếu rọi càng xinh đẹp.

Tôi tán thưởng nhìn nàng, dung nhan tuyệt mỹ nọ quả thực khiến kẻ khác thần hồn điên đảo, có thể lấy một người phụ nữ như vậy về nhà, đối với đàn ông mà nói là tính phúc nhưng chưa chắc là hạnh phúc, hơn nữa nhìn dáng vẻ này của Tiểu Hải, khi còn sống so với chị Tuyên hẳn còn kiều ngạo ương ngạnh hơn.

Nghĩ thế, Đào Phong so với họ khá hơn nhiều, dịu dàng đáng tin lại nhiều tiền, trong xã hội này quả thực chính là đàn ông quốc bảo.

Tôi vừa nghĩ vừa nhìn về phía Đào Phong, sườn mặt lạnh lùng nọ khiến tim tôi loạn nhịp.

Đại khái là nhận thấy ánh mắt của tôi, Đào Phong không dấu vết bước nhanh hơn, tôi vội ho một tiếng lập tức lấy lại tinh thần, trong lòng thầm mắng mình sao có thể ở loại thời điểm này mà phân thần nghĩ những thứ vớ vẩn.

Trong khe vực loạn thạch um tùm, quái thạch lởm chởm, hơn nữa lúc này trời đã tối mịt, bốn phía vừa vắng vừa lặng, vài ánh đèn pin chiếu qua, có vẻ mờ mờ ảo ảo như quỷ như my.

Cũng may mấy người chúng tôi đều là kẻ lớn gan, sớm đã quen với khí âm hàn trong mộ, nhất thời cũng không thấy hoàn cảnh này đáng sợ.

Những vật sáng thừa thớt này càng đi về phía sau từ từ hình thành một loại sắp xếp quy luật, vừa nhìn như là miêu tả đồ hình gì đó, nhìn kỹ lại phát hiện cái gì cũng không có, chỉ là loại khí tức quỷ dị này càng khiến đáy lòng người ta bất ổn.

Nơi chúng tôi trèo xuống kia xem như là địa điểm rộng rãi nhất của khe vực này, càng đi về hai bên lại càng hẹp, tới mặt sau này vật sáng phân bố khi thì rời rạc khi thì dày đặc, thông đạo đáy vực cũng chột hẹp chột rộng.

Hạng Văn đi một lát chợt ngừng lại, đưa tay chỉ về phía trước nói: “Bên trái có tiếng động.”

Mặt chú không hoảng nhìn hẳn, nhàn nhạt hỏi: “Nói cụ thể chút, vị trí nào, dạng âm thanh gì?”

Hạng Văn giơ tay lên chỉ về bên trái thấp giọng nói: “Bên trái thân núi, có tiếng đá vỡ vụn, không giống như thân núi tự bong ra.”

Chú vuốt cằm, quay đầu hỏi Rio: “Trước đó các cậu tới ngoại trừ tượng đá còn gặp phải thứ khác sao?”

“Không có.” Rio gượng gạo đáp: “Chỗ tượng đá không đi qua được, hai lần đều thế.”

Nghe vậy, tôi lấy bật lửa ra, thầm nghĩ đội ngũ Đường Ninh mỗi lần xuống đáy vực đều chia làm hai tổ hướng hai bên tiến hành tìm kiếm, rất rõ ràng đội ngũ bên này đã bị tượng đá mà Rio nói trì hoãn không ít tiến độ, mà đội ngũ Đường Ninh và Sở Văn Thiên e rằng tiến triển không ít, chẳng qua vẫn chưa thể tìm được dấu vết liên quan đến lối vào cửa, cho nên Đường Ninh mới muốn hợp tác với chúng tôi, thứ nhất có thể đẩy nhanh tiến độ bên này, thứ hai sẽ không trì hoãn đám người Sở Văn Thiên. Nếu bên kia còn chưa tìm xong, lại để họ tới giải quyết vấn đề bên này, quả thực có chút được không bù mất.

Thân trong đại mạc, có thể tiết kiệm thời gian chút nào hay chút ấy, ai biết sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì.

Chú trầm ngâm chốc lát, khoát tay ra hiệu chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, vô luận thế nào, phải nhìn thấy tượng đá này trước mới có thể đưa ra định luận.

Bởi vì có những vật sáng này, đáy vực cũng không phải loại tối đen hoàn toàn, những nơi cách không xa đều có thể mơ hồ nhìn ra chút hình dáng, nham thạch bốn phía tản ra hơi lạnh giá, trong nháy mắt đèn pin chiếu tới làm cho người ta cảm thấy có chút quỷ mỵ.

Bất tri bất giác, chúng tôi rốt cuộc đi tới cạnh tượng đá mà Rio nói, phát hiện nơi này kỳ thật là một dãy tượng đá, trong đó có tượng phật, có tượng ác quỷ, cũng có tượng người và súc sinh, đa số đều đã bị gió cát thổi nhìn không ra diện mạo ban đầu nữa, chỗ đầu và tay cũng có rất nhiều hư hao.

Tượng đá này căn bản đều cao hai mét, đặt xiêu vẹo hỗn độn ở đó, giống như mê cung làm cho người ta liếc mắt nhìn không tới đáy. Tượng đá có đứng một mình, có đứng thành đàn nổi thành một mảnh, tượng đá đứt đầu hoặc gãy tay thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tàn chi trên mặt đất, nhưng đa phần đều đã không cánh mà bay, làm người ta không nhận được bắt đầu suy đoán, bộ phận đứt lìa trên người chúng rốt cuộc đã đi đâu?

Rio dường như hết sức kiên kỵ nơi này, gã cầm chắc súng trong tay, ra hiệu với chúng tôi, rồi dẫn đầu đi vào dãy đá.

Tôi vẽ minh họa lên ngón tay, ngẩng đầu nhìn thoáng qua tượng đá bên trái, phát hiện sau lưng tượng ác quỷ kia lén lút lộ ra nửa cái trán, tâm trạng nhất thời sáng tỏ.

Rio họ không phải không đi qua được, mà là bị lừa rồi.

Loại địa phương này xuất hiện những tên kia cũng không kỳ quái, có lẽ chúng đã sớm đóng quân ở đây mấy ngàn năm, thủ hộ một ít bí mật không muốn ai biết.

Con đường trong dãy tượng đá này càng nhỏ hẹp, hơn nữa rắc rối phức tạp, vô cùng khó đi. Chúng tôi chỉ có thể theo sát người phía trước, để ngừa không cẩn thận đi nhầm hoặc lạc đường.

Tôi chú ý tới quá trình chúng tôi đi, sau lưng những tượng đá chung quanh liên tiếp nhảy ra không ít thứ lén lút, chúng nó nam có nữ có, phục sức trên người đều rất đặc biệt, ló đầu nhìn chúng tôi. Tôi mới đầu không quan tâm đến chúng, tưởng rằng bọn chúng nể mặt Tiểu Hải không dám sang đây, về sau tôi phát hiện tôi sai rồi, hơn nữa là sai lầm cực kỳ lớn.

Tiểu Hải sau khi “thăng cấp” trên người có thêm một lớp sương đen dày đặc, sương đen này theo bước đi của nàng luân quần không tan, đó là tượng trưng cho quỷ khí đã tới tầng cao nhất.

Mà đám ác quỷ quanh năm ẩn náu trong dãy tượng đá này, trên người thể mà cũng có loại sương đen ấy, tôi ngay từ đầu cũng nhìn không ra, chỉ tưởng rằng đó là do vấn đề ánh sáng và phục sức, đợi chúng nó diện mục dữ tợn nhảy sang, tôi mới nhìn rõ quỷ khí này đã thay đổi.

Lúc này Rio đi tít đằng trước cách tôi khá xa, chỉ có thể trơ mắt nhìn đám ác quỷ này vươn tay, thúc vai hấn để hấn đôi đường đi, quẹo vào ngã khác.

Tiểu Hải ở phía sau tôi, không có không gian dư thừa cho nàng phát huy, hơn nữa mục tiêu của những tên kia cũng không phải tôi, cho nên Tiểu Hải dọc đường cũng chỉ yên lặng nhìn chúng.

Tôi thở dài, nghĩ thâm đạo lý này giống đĩa tiên bút tiên, người thường khi chơi đĩa tiên bút tiên, chung quy tưởng rằng thật sự có tiên nhân đến, một bên dẫn dắt cho họ, kỳ thật đây chẳng qua là ác quỷ được đưa tới, đùa giỡn dùng tay đẩy đĩa và bút mà thôi.

Trò bịp của ác quỷ chính là đơn giản mà lại hoang đường như thế, chẳng qua người thường nhìn không thấy sự thật, mới có thể làm cho lòng sợ hãi và kiêng kỵ.

Đường trong dãy tượng đá hẹp dị thường, có chỗ thậm chí chỉ có thể nghiêng người lách qua.

Chúng tôi mơ mơ hồ hồ dạo một vòng bên trong, lại trở về cửa vào, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của vài pho tượng đá ngoài cùng, mọi người đều chẳng hiểu ra sao.

“Xảy ra chuyện gì?” Chú nhận thấy không đúng, quyết đoán quay đầu hỏi tôi.

Tôi khom lưng nhặt một nhánh cây không dày không mảnh bên cạnh, gõ trên tượng đá, nhướn mày nói: “Tiểu quỷ quấy phá, không có gì ghê gớm, lần này mọi người theo sát tôi, nếu cảm thấy phía sau có ai túm mình hoặc đẩy mình cũng đừng quay đầu lại nhìn, làm theo lời tôi là được.”

Tiểu hắc miêu sau khi phát hiện đám ác quỷ này thì nhảy lên vai Đào Phong, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng gầm nhẹ với đám quỷ muốn tới gần, những lúc này vẩy giáp đặc thù trên lưng sẽ theo động tác của nó dựng lên.

Rio thấy ngọn lửa màu tím bốc cháy trên tay tôi, đột nhiên lộ ra nụ cười, giơ ngón tay lên nói một câu: “Cao thủ chơi zippo.”

Tôi hắc một tiếng, khoát tay cười nói: “No no, không giống thế đâu.”

Nói xong, tôi thấy mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng lần thứ hai tiến vào, liền ra hiệu, giơ gậy nhỏ dẫn đầu đi vào dãy tượng đá.

Đầu cây gậy nhỏ kia được tôi vẽ lên minh hỏa, nhìn qua giống như cây đuốc, tôi một tay đứt túi một tay giơ nó, giống như nhàn nhã dạo chơi bên trong.

Tượng đá rậm rạp cao lớn bên cạnh, con đường tối tăm nhỏ hẹp trước mắt, tôi để Hạng Văn đi theo sau tôi, thông qua thánh lực cực mạnh của hấn để chỉ ra cho tôi phương hướng đi tới, Tiểu Hải thì làm hộ thuẫn tốt nhất, thản nhiên đi phía trước tôi.

Ác quỷ này khi thân thủ sang cản trở, tôi lập tức dùng gậy châm minh hỏa gõ đứt tay chúng, sau đó dưới sự dẫn dắt của Hạng Văn phía sau tiếp tục đi về phía trước.

Ác quỷ bị tôi gõ đứt tay mới đầu sẽ e ngại mình hỏa trên tay tôi mà chạy mất, sau đó liền vòng về cạy đá cúi đầu muốn đập chết chúng tôi.

Lần này Tiểu Hải liền phát huy trọn vẹn năng lực của nàng, mái tóc dài linh hoạt kia mỗi lần đều có thể nhanh chóng diệt trừ nguy hiểm trước khi giáng xuống. Vì vậy liền xuất hiện một loại hiện tượng cổ quái thế này, đầu những tượng đá sớm phong hóa này đột ngột gãy ra, sau đó đập mạnh về hướng chúng tôi, rồi lại nửa đường không cánh mà bay một cách lạ lùng, từ xa xa chợt nghe được tiếng đá đập trên thứ gì đó khác phát ra tiếng vỡ vụn.

Hạng Văn đối với việc này cảm thấy cực kỳ khó hiểu, kỳ quái nói: “Xảy ra chuyện gì, nơi nơi đều có âm thanh, trong này quả nhiên không ổn.”

Tôi vừa đi vừa tiện tay gõ tượng đá cao lớn bên cạnh, nói với hắn: “Không cần phải xen vào việc này, cậu chú ý nghe thanh âm trong thân núi là được, chúng ta có thể ra ngoài hay không phải dựa vào nó.”

Hạng Văn gật đầu, dùng đèn pin chiếu phía trước, nói: “Bên phải, cũng sắp tới rồi.”

Sau đó một đường tiến tới của chúng tôi vô cùng thuận lợi, đám ác quỷ này càng về sau đã gần như điên cuồng tập kích chúng tôi, mà ngay cả tôi cũng sắp chịu không nổi nữa.

Cũng may ló ra ngay trước mắt, sau khi ra khỏi dãy tượng đá, những vật sáng này kéo dài về phía trước vào trong một khe đá thật nhỏ. Hạng Văn nhìn khe hở hẹp kia gật đầu nói: “Chính là nơi này.”

Chú thấy sự tình tựa hồ đã có manh mối, quay đầu nhìn những nham thạch phát sáng này kéo dài đến hướng khác, nói: “Khe này người vào không được, đi về phía trước một chút, ta phỏng chừng sẽ có thể tìm được cửa vào khác ngay thôi, vật sáng này chính là bảng chỉ đường, chỗ có chúng thì có khả năng phát hiện đầu mối.”

Tôi ừ một tiếng, vô thức nhìn thoáng lại, muốn xem đám ác quỷ này sau khi chúng tôi ra khỏi dãy tượng đá thành công sẽ lộ ra về mặt gì.

Lại không ngờ lần quay đầu này, liền phát hiện phía sau Rio cũng đi theo một con nữ quỷ, mà giờ khắc này, nữ quỷ kia đã vươn hai cánh tay tái nhợt, chậm rãi vòng quanh cổ gã ngoại quốc...

Chương 94

Tình hình trước mắt vạn phần khẩn cấp, tôi nhanh trí không chút suy nghĩ đưa tay ném gãy gỗ ra, vừa vụn chui vào trong mắt nữ quỷ kia, ngọn lửa màu tím thẫm nháy mắt xuyên thấu cơ thể nữ quỷ, từ bên trong bắt đầu từng chút như tằm ăn lên.

Nữ quỷ buồng Rio ra, kêu thảm chạy về phía sau, cơ thể quằn quại muốn bò ra khỏi ngọn lửa nộ, nhưng vô luận thế nào cũng không chạy thoát được ngọn lửa âm ty đang thiêu đốt trong cơ thể nó.

Sau khi nữ quỷ biến mất, những con ác quỷ khác trong dãy tượng đá cũng nhảy tới, chúng cẩn thận đứng ở xa xa quan sát minh hỏa trong tay tôi, có đũa lòng như lửa đốt, trực tiếp giơ vuốt nhọn nhào sang.

Tôi thoáng sửng sốt, lập tức vội vàng khoát tay nói với những người khác: “Đi mau, nơi này không an toàn, những tên kia sắp đuổi tới.”

Đao Phong nghe vậy xoay người đi về phía trước vài bước, phát hiện tôi chưa cùng đi lên, lại dừng hỏi: “Anh thì sao.”

Tôi cười, trấn an cậu ấy nói: “Các cậu đi trước, tôi đối phó chúng đờ phải phiền toái lúc quay về.”

Đao Phong có chút chần chờ nhìn tôi, gật đầu, bước nhanh đuổi kịp chú.

Đội tiếng bước chân mọi người dần đi xa, tôi mới yên tâm quay đầu lại đối mặt với đám hung thần ác sát kia, phát hiện tất cả chúng nó đều là sắc mặt dữ tợn xấu xí, liền hơi cong khoe miệng, lấy ra bật lửa ngắm nghía.

Đám ác quỷ kia thấy tôi thờ ơ như thế, chậm rãi hình thành một vòng tròn, vây tôi chính giữa.

Tiểu Hải che trước người tôi, tóc đen tung bay, mười móng tay nhô ra, rõ ràng tiến vào trạng thái đề phòng.

Tôi thấy thời cơ đã chín muồi, liền thu lại tâm tư, rút tờ giấy trắng xếp lại, đốt tờ giấy trắng rồi kẹp giữa hai ngón tay, sau đó lập tức hướng về phía trước mặt không chút biểu cảm thấp giọng thì thầm: “Túng quỷ ——”

Vừa dứt lời, đám ác quỷ ý đồ xông lên kia nhất thời ngừng tay ngừng chân, chúng đầu tiên là kinh ngạc thoáng nhìn tôi, sau đó không nói hai lời đồng loạt quỳ rạp dưới chân tôi, ngoan ngoãn như đầy tớ trung thành nhất, cảnh tượng vạn quỷ bái lạy kia khiến trong lòng tôi đột nhiên dâng lên khoái cảm.

Còn nhớ lần đầu tiên trong Định Tông mộ sử dụng chiêu này, tôi trả giá không chỉ có máu tươi trong cơ thể, còn có đau nhức và sợ hãi không cách nào hình dung, mà bây giờ chỉ cần tờ giấy nho nhỏ và chút minh hỏa, tôi đã có thể tùy ý thao túng đám ác quỷ này.

Tôi của hôm nay, lực tinh thần sớm đã vượt xa Lăng Đầu Thanh non nớt kia, cho dù là một mạch thao túng nhiều ác quỷ như vậy, cơ thể cũng không cảm thấy chút khác thường nào, chỉ có bàn tay nắm minh hỏa kia, bất tri bất giác biến thành xương khô.

(Lăng Đầu Thanh là từ thường dùng để chỉ ai đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích phán đoán tính chất nội dung thị phi đúng sai của sự việc đã mù quáng hành động, kết quả, bởi vì phương pháp hành động và tình huống phát triển của sự việc

mâu thuẫn, cuối cùng khiến vấn đề nhỏ không đáng để mất biến thành vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

Truyền thuyết: Lăng Đầu Thanh tên đầy đủ là Bách Hương Thiên Trùng, hay còn gọi Thổ Long, là quái vật hiếm gặp trong truyền thuyết bản địa đông bắc, nó như con rết có rất nhiều chân, màu xanh biếc, nhưng vô cùng khổng lồ, đầu bằng đấm tay người trưởng thành. Nhìn thấy gì cũng đều công kích trước, bởi vậy mọi người gọi là Lăng Đầu Thanh, trong truyền thuyết ở nông thôn miêu tả Lăng Đầu Thanh phát triển cực chậm, từ nhỏ tới lúc trưởng thành phải mất mấy trăm năm. Miệng nó đầy răng độc, con người một khi bị cắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng là loại sinh vật thần kỳ bảo bối thật sự hiếm có. Nó ngoại trừ răng độc trên miệng ra, những thứ còn lại trên cơ thể đều là bảo tàng. Lăng Đầu Thanh chết đi, thi thể có thể trăm năm không thối rữa, dùng chân nó để trị bệnh thấp khớp và phong thấp sẽ hiệu quả; Da nó là khắc tinh của bệnh ngoài da; Nội tạng càng kỳ diệu, có thể nói là dùng gì bỏ nấy, hiệu quả dị thường rõ ràng. Song bởi vì màu sắc cơ thể và tập tính gặp người là cắn nên tên tục Lăng Đầu Thanh được ứng dụng rộng rãi trên những người tính khí táo bạo chẳng phân biệt được thị phi.)

Thở sâu, tôi hướng tờ giấy trắng trong tay về phía dãy tượng đá, tâm niệm chột động, đám ác quỷ kia lập tức giương nanh múa vuốt nhào tới, chúng hoặc đẩy hoặc đập bẻ, như phát điên đập nát dãy đồ tượng đá bên cạnh, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã phá hỏng dãy tượng đá như mê cung kia hầu như không còn gì.

Nếu là người thường, lúc này đại khái chỉ có thể nhìn được dãy tượng đá lạ lùng sụp đổ vỡ vụn, biến thành một đồng hỗn độn.

Sau khi trở ngại biến mất, đám ác quỷ này sững sốt chưa tới vài giây, lại đột nhiên bắt đầu điên cuồng tàn sát lẫn nhau, chúng liều mạng dùng răng nanh vuốt nhọn cào cắn bạn mình, không hề cố kỵ xé xác đối phương, cả cảnh tượng đáng sợ giống như địa ngục, khiến người ta rùng mình.

Vứt bỏ mẫu giấy trên tay, chậm chậm thu hồi bật lửa, cuối cùng nhìn thoáng qua dãy tượng đá và ác quỷ đã hoàn toàn biến đổi, mang theo Tiểu Hải không hề quay đầu lại đi về phía trước.

Không biết có phải ảo giác hay không, khi vận dụng chiêu tống quỷ này, tôi chung quy cảm thấy khối đá quỷ dị trước ngực đang nóng lên, tựa như động cơ, cho tôi động lực cuộn cuộn không ngừng.

Có lẽ, chính là quỷ khí dày đặc trên tảng đá, khiến tôi dễ dàng hoàn thành Tống Quỷ lần này.

Song thà tin vào tảng đá, tôi càng nguyện ý tin rằng đó là thực lực của bản thân đưa đến, ít nhất đối với tôi bây giờ mà nói, đây chẳng qua là trò vật.

Tôi cầm một tay vào túi, tay kia cầm đèn pin, chậm rãi đi về phía trước, Tiểu Hải thành thật đi theo sau tôi, có vẻ dị thường an phận.

Chung quanh hoang vu yên ắng, sớm đã không có hơi người, trong lòng tôi không nhận được bất đầu suy đoán, họ đã đi rất xa, hay đã theo vật sáng trên mặt đất, tiến vào trong một hang động nào đó?

Đưa đèn pin chuyển hướng khe đá gần đó, tôi nhìn thấy thân núi nơi này có rất nhiều vết nứt, có vài khe hở nhỏ con người cần bản chui không lọt, nhưng lại có không ít nham thạch phát sáng xâm nhập vào đó, mà những khe hở lớn, thường lại không có vật sáng cùng loại bao trùm.

Tôi thử tiến vào trong một vài khe hở xem xét, phát hiện bên trong không phải đường cùng mà bên trong không gian nhỏ hẹp chật đầy hài cốt khô héo, cả hang động tử khí trầm trầm hoàn toàn không giống như có người đã tới.

Vì vậy tôi đành phải tiếp tục đi về phía trước, vừa cân nhắc hang động chất xác chết này đến tột cùng dùng để làm gì, vừa lưu ý động tĩnh xung quanh, hy vọng sớm hội hợp cùng Đạo Phong họ.

Rốt cuộc khi đi ngang qua một khe núi thấp bé, tôi nhìn thấy một chỗ khá bắt mắt bên khe hở cắm một con dao găm, tâm trạng vui vẻ vội vàng đi qua đó, phát hiện khe hở này chỉ đủ một người chui qua, hơn nữa phải quỳ rạp trên mặt đất mới có thể đi vào.

Tôi do dự một chút, nghĩ thầm chú sao lại chọn một con đường đi như vậy, song nhìn con dao găm này, nhất định là tín hiệu họ để lại không thể nghi ngờ.

Nếu như bên trong gặp nguy hiểm, vậy họ giờ phút này hẳn đã sớm đi ra hoặc để lại thông tin khác, hiện giờ nếu không có bất kỳ dấu vết nào, đã nói lên họ còn bên trong, vậy mặc kệ thế nào, tôi không đi vào không được, bằng không một khi xảy ra sự cố, tôi muốn hối hận cũng không kịp.

Từ điểm này, tôi liền ngồi xổm xuống, di chuyển vào khe hở nhỏ hẹp nọ.

Những vật sáng này sau khi tiến vào khe hở, thì dần dần che kín cả con đường đá, cao thấp hai bên đều là loại ánh huỳnh quang mờ mờ mà mỏng manh này, nhìn lâu sẽ làm người ta sinh ra một loại cảm giác say, cơ hồ quên mất bản thân đang ở đâu.

Ánh đèn pin cộng thêm ánh huỳnh quang, trước mắt nhất thời một mảnh sáng rõ, tôi tăng tốc dùng cả tay chân bò về phía trước, song trong chốc lát liền thấy được cửa ra.

Khi từ đường đá chui ra, tay chân tôi đều có chút tê rần, chỗ đầu gối càng đau đớn khiến tôi nhe răng nhếch miệng, cũng may vài chắc bền, không vì bò sát mà mài thủng.

Trong nháy mắt đứng lên, tôi nhìn thấy trong chùm sáng đèn pin hiện lên một bóng đen, không đợi tôi cẩn thận nhận rõ bóng đen kia đã vội vã chạy về phía trước, trong lòng tôi khó hiểu, dưới chân cũng không chần chừ, vội vàng đi theo.

Có lẽ đã nhận ra tôi đi theo, bóng đen kia càng chạy càng nhanh, vài bước đã không thấy tăm hơi.

Tôi mất đi mục tiêu, bước chân liền chậm lại, Tiểu Hải dường như cũng đã phát hiện gì đó, vẫn luôn theo sát bên cạnh tôi.

Chung quanh trông trải nổi lên một luồng gió lạnh, tôi nhíu mày nghĩ thầm nếu như là quỷ quái thì không có gì đáng sợ, chỉ sợ là loại gì đó tôi ứng phó không được.

Song loại tình cảnh này cũng không duy trì lâu, tôi đi một lát trong hang động này, chợt nghe phía trước có người hô: “Là Sở Dương sao?”

Thanh âm kia rất quen thuộc, có thể cách xa như vậy đã nghe thấy tiếng tôi, chỉ có thể là quái tài Hạng Văn kia.

“Là tôi.” Tôi thở phào nhẹ nhõm, vừa tiếp tục bước đến vừa trả lời: “Mọi người ở đâu?”

“Bên này.” Hạng Văn nâng cao giọng, chỉ rõ lộ tuyến cho tôi, tôi theo chỉ thị của hắn, quẹo hai khúc quanh rồi cuộc thành công trở về đội ngũ.

“Sao cậu trẻ như thế mới sang đây?” Chị Tuyên một tay khiêng súng, một tay chống nạnh, nhíu mày hỏi: “Chúng tôi sợ cậu bị lạc, mãi không dám đi về phía trước.”

Tôi khó xử chà xát tay, nói: “Con đường đá đỏ khó bò quá, quẹt đau cả tay tôi, mọi người không tìm đường đi tốt chút, lối đi nhỏ như vậy...”

Lời này vừa nói xong, những người khác nhất thời im lặng, bầu không khí quỷ dị qua đi, Đào Phong lập tức kéo tay sờ sờ, kỳ quái nói: “Anh thật đã bò vào, thấy dao găm không?”

Tôi gật đầu, trả lời: “Đương nhiên, không thấy dao găm ai dám bò vào chón này, thế nào, mọi người không bò vào à?”

“Chúng tôi là đi vào...” Hạng Văn do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Chúng tôi đều nhìn thấy Đào Phong cầm dao găm ở cửa động, cửa động kia cao ít nhất hai người, chỉ là hơi hẹp, nhưng khẳng định không cần bò.

Nghe vậy trong lòng tôi nhất thời nguội lạnh, không nhịn được khó hiểu tại sao dao găm tôi nhìn thấy cắm bên khe đá thấp bé kia, nhưng không phát hiện cửa động Hạng Văn miêu tả, chẳng lẽ có người trước khi tôi qua đã cố ý đổi vị trí dao găm? Đây đến tột cùng để làm gì? Là không muốn tôi đi vào cửa động kia, hay muốn dẫn dụ tôi, để tôi mất phương hướng?

Tôi đột nhiên nhớ tới bóng đen đã thấy trước đó, tâm nói chẳng lẽ tên kia giờ trở quỷ? Nhưng hắn làm như vậy có lợi gì, nếu chỉ đơn thuần muốn dẫn dụ tôi, vậy cũng không tránh khỏi quá thất bại rồi, bởi vì tôi đã tìm được Đào Phong họ...

Nghĩ vậy, tôi khoát tay không sao cả, nói: “Tôi không đi vào đường của mọi người trước đó, nhưng mà không sao cả, tìm được mọi người là được rồi, những thứ khác sau này hãy nói.”

Đào Phong đại khái đã nghe ra ẩn tình trong lời tôi nói, biết nơi này quả thực không tiện đàm luận, liền thả tay ra thấp giọng nói: “Sau này cẩn thận chút.”

Tôi ừ một tiếng, thừa dịp những người khác không chú ý, lặng lẽ nhéo lòng bàn tay cậu ấy, nói cho cậu ấy biết tôi không sao, không cần lo lắng.

Chú im lặng đứng một bên, dường như đang phân tích nguyên nhân của những sự việc liên tiếp này, song tôi đoán ông bây giờ cũng không nghĩ ra nguyên do, liền nói với ông: “Trước cứ tiếp tục đi thôi, để xem phía trước còn gì nữa.”

Có kinh nghiệm kỳ lạ của tôi, tất cả mọi người chia ra cảnh giác nhiều hơn, chúng tôi tiếp tục cẩn thận đi sâu vào trong hang động, chung quanh yên tĩnh âm trầm, ngoại trừ tiếng bước chân của chúng tôi thì không còn nghe được tiếng vang nào khác.

Chẳng biết đi bao lâu, trong góc bốn phía dần có thể nhìn thấy một ít xương cốt bọc vải đồ nát, những bộ xương này vô cùng phân tán, nhìn qua không hoàn chỉnh, rất nhiều đầu lâu đã không cánh mà bay, tứ chi cũng nằm nghiêng ngả khắp nơi.

Ngay khi lực chú ý của tôi tập trung toàn bộ trên những bộ xương này, Hạng Văn chợt ở bên cạnh thấp giọng nói: “Chờ một chút, có tiếng động.”

Rio nghe vậy lập tức giơ súng lên, nói tiếng phổ thông cứng ngắc: “Ở đâu.”

“Phía trên...” Hạng Văn thoáng sững sốt, lập tức khẽ la lên: “Mẹ kiếp, có gì đó bò ra rồi, ở phía trên, số lượng không ít đâu!”

Chương 95

H

ạng Văn vừa nói xong, chợt nghe một tràn tiếng ván gỗ vỡ vụn vang lên, thanh âm kia

có gần có xa chênh lệch không đều, giữa hang động yên tĩnh này càng lộ vẻ đáng sợ, phẳng phát như vô số quỷ quái phá xác mà ra, mục tiêu chính là chúng tôi bên dưới.

Tôi nghe được tiếng động, vội vàng chiếu đèn pin lên mặt đất, liền thấy từng khối gỗ lớn rơi xuống quanh chúng tôi, rào rào rơi xuống nát vụn.

Chú chỉ nhìn thoáng qua, lập tức nói: “Không ổn, đây là quan tài, chúng ta đừng phải xác sống rồi!”

Giọng Hạng Văn phát run, lo lắng nói: “Đừng nói nữa mau đi thôi, số lượng mấy thứ kia ít nhất cũng gấp ba chúng ta, chờ chúng xuống tới sẽ không chạy được nữa đâu.”

Tôi dùng đèn pin chiếu đỉnh đầu, phát hiện khoảng cách thật sự quá xa, một mảnh đen nghịt cái gì cũng không nhìn thấy, tâm trạng nhất thời cũng có chút bối rối, đành phải thầm mắng một tiếng nói: “Chỉ có thể chạy, ở loại địa phương này bị chúng vây công không tốt cho ai cả, phía trên này không biết cao bao nhiêu, quan tài này bị treo trên vách đá, vạn nhất rơi trúng người cho dù không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.”

Trong bóng tối tiếng ván gỗ rơi xuống vẫn không dứt bên tai, mọi người thấy rõ tình thế trước mắt, lúc này không trì hoãn nữa, chú dẫn đầu nói “Chạy!”, chúng tôi liền liều mạng ba chân bốn cẳng chạy về phía trước.

Trên mặt đất những vật sáng này khi dứt khi liền, uốn lượn kéo dài về phía trước, nhanh chóng dẫn chúng tôi vào sâu trong hang động.

Đường nơi này coi như dễ đi, cho dù dưới tình huống vô cùng tối tăm, cũng không cần quá để ý dưới chân.

Tôi vừa chạy vừa tự hỏi tình huống vừa rồi, chung quy cảm thấy chúng tôi đã tiến vào một cái bẫy, những quan tài này treo ở nơi người thường căn bản sẽ không chú ý tới, chỉ cần có người đi qua bẫy sẽ khởi động, rõ ràng đang cố gắng ngăn cản người ngoài đặt chân đến đây, chứng tỏ sâu bên trong hang động này nhất định che giấu thứ gì đó rồi, hơn nữa rất có khả năng chính là cửa vào chúng tôi đang tìm.

Nghĩ vậy, tôi nhin không được lại bắt đầu đoán, bóng đen nhìn thấy trước đó rốt cuộc là cái gì, nếu như là người, vậy mục đích hẳn dẫn dụ chúng tôi đến tận cùng để làm gì, nếu như là quỷ, chúng tôi bây giờ cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, có phải đang đúng theo ý muốn của nó không?

Song mặc kệ bóng đen kia tới cùng là người hay quỷ, chúng tôi đều phải đi về phía trước xem sao, vô luận bên trong hang động này che giấu là cửa vào hay cơ quan bẫy rập, nó đều là mục đích chúng tôi tới đây đêm nay.

“Tới rồi!” Một tiếng nhắc nhở gấp gáp, kéo tôi từ trong suy tư quay về, không đợi tôi kịp phản ứng, chị Tuyên và Rio đều xoay người về phía sau bắn quét, súng máy điên cuồng khắc tia lửa, thanh âm viên đạn lao ra khỏi nòng súng đinh tai nhức óc.

Trong lúc sáng tối chớp chờn đó, mơ hồ có thể nhìn thấy hơn mười bóng hình sinh vật động tác nhanh nhẹn đan dệt lúi tán loạn dưới lửa đạn.

Những tên kia trên người mặc một lớp giáp mỏng, giống như dũng sĩ tử trận thời cổ xưa, chẳng qua phần mắt lộ ra hai tia sáng xanh quý dị, khiến chúng thoát nhìn càng giống một đám sói hoang khát máu.

Áo giáp trên người dễ dàng bị đạn xuyên thấu, những tên kia sau khi ngã xuống đất lập tức đứng lên lại, chen lấn nhằm về phía chúng tôi, trong cái miệng há lớn lộ ra một loạt răng nanh hình răng cưa, ý đồ cắn đấm chúng tôi.

Chúng tôi vừa bắn vừa lùi, dần phát hiện đường phía sau càng ngày càng hẹp, vách đá hai bên càng dựa càng gần, cuối cùng hình hành thông đạo nhỏ hẹp chỉ chứa hai người song song đi qua.

Song cứ thế, chỉ cần chị Tuyên và Rio nhìn thấy, những thứ hành tung quý dị gì đó sẽ không cách nào tới gần.

Nhưng số lượng đạn có hạn, chúng tôi vẫn không có khả năng tiếp tục kéo dài với chúng nữa, phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp thoát khỏi loại khốn cảnh này, hoặc là tất cả cùng chạy bỏ xa chúng, hoặc tiếp tục ở đây giết chết chúng.

Chú chẳng biết khi nào đã thừa dịp rối loạn chạy tới trước xem xét, thở hồng hộc chạy về nói với chúng tôi: “Mau, phía trước có cơ quan, có thể ngăn mấy thứ này, chúng ta đi vào trước tránh một lát rồi nói.”

Chúng tôi nghe vậy lập tức bước nhanh hơn, Tiểu Hải nghe lệnh tôi hỗ trợ ngăn cản mấy thứ kia tới gần.

Cuối thông đạo là một cánh cửa đá hể mở, chúng tôi theo thứ tự lần lượt tiến vào trong cửa đá, đợi sau khi Rio cũng tiến vào, chú liền ở bên cạnh đóng cửa đá.

Cự thạch dày nặng rơi xuống đất, trái tim đập kịch liệt của chúng tôi cũng dần bình tĩnh lại, Tiểu Hải yểm hộ mãi đến sau cùng đều một mực ở lại ngoài cửa, nhưng quý nô chỉ có thể cùng quý chủ ở trong cùng không gian, cho nên tôi phải một lần nữa triệu hồi năng đến.

Cơ quan cửa đá vô cùng cổ xưa, nguyên lý cũng rất đơn giản, là kiểu tay cầm lên xuống cổ đại thường dùng, chú vì đã xác định cơ quan này khép mở vô cùng thuận tiện, sẽ không xuất hiện tình huống chỉ có thể đóng không thể mở, mới quyết định bảo chúng tôi tiến vào cửa đá tránh.

Chẳng qua niên đại của cơ quan này quá mức cổ xưa, trên cửa đá nửa phần đã kẹt cứng, vô luận lay thế nào cũng chỉ có thể mở ra một nửa, dẫn đến khi chúng tôi tiến vào có chút phiền phức.

Thanh âm bên ngoài bị cửa đá ngăn cách, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng ma sát sột soạt, chứng minh đám kia vẫn chưa từ bỏ, còn đang cố thủ ở cửa.

Hạng Văn lo lắng gõ cửa đá kia, thấy cự thạch vững chắc ổn định, không bị nguy hiểm đột phá, mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Thế này thì hay rồi, có chúng canh giữ ở cửa chúng ta làm sao trở về?”

Chú lấy đèn pin chiếu xung quanh, khoát tay nói: “Khi trở về hãy tính, chúng ta vào trong xem trước, không chừng có thể phát hiện đường ra khác... Mấy thứ kia tốt nhất đừng chống chọi với chúng, có thể tránh cứ tránh, dù sao chúng ta chỉ đến trộm mộ, không phải đến cứu vớt thế giới.”

Câu cuối của chú là buột miệng nói ra, nhưng vẫn thành công khiến Hạng Văn ghen chết khiếp, kéo theo không khí căng thẳng cũng hòa tan không ít.

Chị Tuyên phì cười, ôm súng đi sang bên cạnh.

Chúng tôi thấy thế cũng tản ra, khắp nơi tìm kiếm “đường ra khác” mà chú nói.

Đạo Phong là người đầu tiên phát hiện sự kỳ quái trong động này, cậu ấy nhìn thấy trên mặt đất có một lỗ thủng đường kính một mét, liền to gan nhìn xuống, chốc lát sau lại đi tới nói cho

chúng tôi biết, phía dưới quả thực có đường, hơn nữa là rất nhiều ngã rẽ, bảo chúng tôi sau khi xuống đừng đi lung tung, phòng ngừa bị lạc.

Tôi không có thân thủ nhanh nhẹn như Đào Phong, khi xuống mất chút sức lực, bởi vì trong động quá mức nhỏ hẹp, tôi liền gọi Tiểu Hải về, cùng những người khác đi theo sau Đào Phong.

Ngã rẽ nơi này quả thực rất nhiều, vật sáng càng thêm dày đặc hơn trước, Đào Phong chính là dựa theo biển báo chỉ dẫn này mà đi.

Chẳng biết qua bao lâu, trước mắt đột nhiên sáng bừng lên, vật sáng dày đặc kia cơ hồ chiếu sáng cả hang động.

Chúng tôi nhìn quanh bốn phía, phát hiện đã tiến vào hang đá thiên nhiên cực lớn, bên trong hang đá có một nửa dấu vết do con người điều tạc, một nửa khác thì là sản phẩm tự nhiên tinh khiết hoàn toàn, những vật sáng này qua năm này tháng nọ, che những phần do con người điều tạc chỉ còn những góc cạnh, khiến hang đá này thoát nhìn càng tựa như ảo mộng.

Ngay khi chúng tôi hoàn toàn đắm chìm trong cánh sắc hiem thấy gần đầy ánh huỳnh quang này, Đào Phong mắt sắc phát hiện khác thường, cậu ấy đầu tiên là thoáng kinh ngạc ngẩn đầu nhìn, lập tức chỉ vào phía trên nói với chúng tôi: “Xem ra cửa vào muốn tìm ở ngay đây rồi.”

Chúng tôi nghe vậy theo hướng cậu ấy chỉ nhìn lại, lúc đầu còn chưa cảm thấy có gì khác biệt, chỉ tưởng rằng những vật sáng này đang tập trung nhiều hơn ở chỗ Đào Phong nói mà thôi, nhưng rất nhanh, chúng tôi liền phát hiện những vật sáng này kỳ thật đã gần liền thành một bức vẽ. Bức vẽ khổng lồ dị thường, vĩ đại mà lại dũng mãnh, nếu không phải có khoảng cách, e rằng chúng tôi căn bản nhìn đoán không ra.

Tôi thở sâu, cẩn thận quan sát phát hiện đây kỳ thật là một bức tượng Phật, hai tay trái phải của Phật tổ lần lượt đặt ngang bên người, dường như đang nâng vật gì đó. Mà trong cả hang đá, cũng chỉ có phía trên hai tay Phật tổ là không có chút vật sáng nào tồn tại.

Chúng tôi đến gần hơn, dùng đèn pin chiếu hai tay Phật tổ, chị Tuyền còn hướng chỗ nào đó nã một phát súng, một súng này khiến chúng tôi xác định trên hai tay kia quả thực có gì đó, hơn nữa là hai cửa động hình dạng kích cỡ hoàn toàn giống nhau.

“Xem ra phải lên đó xem.” Chú nói xong từ trong ba lô lấy ra dây thừng, hỏi: “Ai lên?”

Đào Phong không chút do dự nhận lấy một sợi dây thừng, mặt không chút thay đổi buộc sợi dây bên hông, sau đó trèo lên vách đá. Công việc này với cậu ấy mà nói giống như ăn cơm bữa, trong đám chúng tôi không ai thích hợp hơn cậu ấy, song cửa động có hai cái, còn cần một người nữa mới được.

Chị Tuyền vốn Mao Toại tự tiến chuẩn bị lên xem, lại bị Rio bên cạnh ngăn lại, tên nước ngoài to con gượng gạo nói: “Đề tôi đi, cô là phụ nữ, ở đây.”

(Tiêu: Mao Toại tự tiến là Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân

nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn)

Nói xong, trong khi chị Tuyền sắp phát hỏa, nhanh chóng buộc dây đi tới trước vách đá, hai ba cái đã bò lên.

Chú thấy chị Tuyền vẫn là đáng vẻ cáu kỉnh, liền an ủi chị nói: “Thật vất vả có người chịu nhìn nhận cô là phụ nữ, cô còn phát hỏa cái gì, tôi thấy hấn cũng tốt bụng, sợ lên đó gặp nguy hiểm gì, mới bảo cô ở đây, cô cẩn thận đừng có dọa người ta chạy đó.”

Nghe chú nói, chị Tuyền ngán người, nhỏ giọng “ừm” một tiếng, rồi không nói gì nữa, phỏng chừng chú đã chột trúng điểm yếu của chị.

Nhờ bức tranh da người ở quý thành, chị Tuyền từng gặp ảo giác thiếu chút nữa lỡ tay bóp chết chú, chúng tôi đến nay cũng không biết chị ấy đến tột cùng đã nhìn thấy gì, chị Tuyền cũng chưa bao giờ nhắc tới, nhưng tôi vẫn cảm thấy ở phương diện tình cảm chị đã trải qua suy sụp nào đó, mới có thể vì một hồi ảo giác mà ủ rũ không vui.

Chị Tuyền là phụ nữ, còn là phụ nữ vừa xinh đẹp vừa cường thế, chị có hơi quá mạnh mẽ, lại có thể không than mệt than khổ lẫn lộn cùng chúng tôi, chỉ những việc này cũng có thể chứng minh ý chí ngoan cường của chị. Song người phụ nữ có xinh đẹp tài giỏi nhường nào chung quy cũng cần người bảo vệ, điểm ấy từ sự phiền muộn khó hiểu thỉnh thoảng chị Tuyền lộ ra cũng có thể thấy được, chị không phải không muốn có người bảo vệ chị, chẳng qua sợ hãi và khiếp đảm, phải giả vờ cường hãn vô địch.

Tôi nhìn chị Tuyền cúi đầu không biết đang nghĩ gì, thở dài, liền chuyển mắt sang Đào Phong.

Thân thủ Đào Phong vẫn nhanh nhẹn nhẹ nhàng như vậy, đó là thứ cả đời tôi cũng không bắt kịp được, ở cùng cậu ấy, nhiều lúc đều là cậu ấy bảo vệ tôi... Và chúng tôi. Tôi ở phương diện này không sánh bằng cậu ấy, chỉ có thể dựa vào các phương diện khác để đền bù, tỷ như sau này thật sự sống chung, thức ăn và nội trợ trong nhà hằng định tôi đều phải làm, tôi đánh cược Đào Phong không làm được những thứ này, cậu ấy nhiều lắm chỉ chỉnh đốn cho mình thỏa đáng, từ tính cách này của cậu ấy có thể nhìn ra.

Nghĩ thế, khóe miệng tôi bất giác nở nụ cười, ánh mắt theo sát bóng dáng Đào Phong mà lên.

Chị Tuyền lúc này đã phục hồi lại tinh thần, chị vô thức liếc theo Rio phía trên, nhất thời hoảng sợ khẽ gọi: “Mau nhìn chỗ đó, đó là gì!”

Tôi và chú bị chị làm giật mình, vội vàng nhìn về vị trí của Rio, phát hiện ngay trong cửa động Rio sắp tới, xuất hiện một khu vực tối tăm hơn các khu vực khác, chú cẩn thận quan sát, lập tức kết luận: “Là bóng người!”

Giữa hang đá nơi đây vực này, làm sao có thể đột ngột xuất hiện một bóng người, nơi này ngoại trừ chúng tôi, căn bản không có khả năng có người sống khác tồn tại.

Lòng tôi chìm xuống, nghĩ chẳng lẽ là thứ ngoài cửa đá kia đã tới? Hay thật sự có những người khác ở đây, hơn nữa đã phát hiện chúng tôi?

Chú ra hiệu, ý bảo chúng tôi đừng bứt dây động rừng, đồng thời bảo chị Tuyền chuẩn bị tốt, hơi chút không đúng lập tức nổ súng.

“Thật là một người...” Chị Tuyền từ ống ngắm nhìn thoáng qua, vẻ mặt khó coi thấp giọng nói: “Nơi này sao lại có người, hẳn rồi cuộc muốn làm gì?”

Chú lắc đầu, nhìn chằm chằm động tác của Rio, lúc này chỉ có thể xem phản ứng của đối phương như thế nào, chúng tôi cách quá xa, căn bản không thể chú ý được, nếu người đó muốn hại chết Rio, chị Tuyền sẽ nổ súng bức lui hẳn, nếu Rio tới nơi an toàn, vậy không tới lượt chúng tôi hỗ trợ, dựa vào thân thủ của gã nước ngoài to con này, ứng phó một hai người dễ như trở bàn tay.

Hiện giờ lên tiếng nhắc nhở gã, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến người ẩn náu trong động, làm không tốt dưới tình thế cấp bách sẽ làm ra chuyện vô pháp văn hồi.

Chị Tuyền hiểu ý của chú, cũng dần dần bình tĩnh lại, chỉ là tay cầm súng vẫn đang âm thầm dùng sức.

Ánh sáng bên trong động quá mức tối, rất nhiều chỗ không nhìn rõ được, nhám thạch này góc cạnh gồ ghề rất dễ khiến người ta sản sinh ngã rẽ khác, tôi nhìn Rio dùng cả tay lẫn chân bò lên, càng ngày càng gần đến bóng người cổ quái kia, trong lòng lại lo cho Đào Phong, không biết bên cậu ấy có thể cũng xuất hiện một người kỳ quái vậy không.

Đào Phong giờ phút này đã bò vào hang động trên tay tượng phật, tốc độ của cậu ấy nhanh gấp đôi Rio, hơn nữa tiến lên cũng không ra ngay, chứng tỏ nơi đó có chút sâu, ít nhất không phải một động lỗm trang trí không.

Ngay khi tôi đoán hướng đi đại khái của Đào Phong, Hạng Văn này giờ vẫn im lặng đột nhiên “A” một tiếng, nói: “Mọi người nhìn xem, người đó có phải đã đi rồi không.”

Chú vẫn luôn chú ý nơi đó, nghe vậy hơi vuốt cằm nói: “Quả thực đã đi rồi, song vẫn chưa thể xác định hẳn thật sự rời đi hay nấp bên trong tùy thời mai phục, tốt nhất nghĩ biện pháp nhắc nhở Rio, để gã cẩn thận chút.”

Chị Tuyền gật đầu, đưa tay hướng mép cửa động nổ một phát súng, Rio nghe tiếng quay đầu nhìn về phía chúng tôi, chị Tuyền lập tức ra hiệu, ám chỉ gã trong động có người, bảo gã cẩn thận đề phòng.

Rio nhìn hiểu ám chỉ của chị Tuyền, thận trọng trở tay phản hồi một cái “OK”, sau đó mở đèn pin ở ngực đến mức sáng nhất, giờ súng cẩn thận đi vào.

Sau khi bóng dáng Rio biến mất, qua khoảng 10 phút, Đào Phong liền từ cửa động kia đi ra, cậu ấy dứt khoát lưu loát theo dây thừng bò xuống, đi tới nói với chúng tôi: “Bên trong là đường cụt, hơn nữa có rất nhiều cơ quan, đi không thông.”

Chú sờ cằm, ngẩng đầu nhìn cửa động kia của Rio, nói: “Xem ra chỉ có chờ Rio báo cáo lại tình hình thôi.”

Tôi thấy Đào Phong không xảy ra nguy hiểm gì, yên tâm đồng thời đột nhiên ý thức được, trước khi tôi vào đây tìm được họ, cũng từng nhìn thấy một người động tác nhanh nhẹn, người đó nhoáng qua trước mắt tôi, từ thân hình đến xem cảm giác không kém bóng đen trong động kia là bao.

Chẳng lẽ nói chúng kỳ thật là một người? Vậy hẳn năm lần bảy lượt dùng phương thức này xuất hiện để làm gì? Là để chỉ dẫn chúng tôi hay để dẫn dụ chúng tôi vào bẫy rập?

Hơn nữa quan trọng hơn, hẳn đến tột cùng là địch hay bạn, là người chết hay người sống?

“Sao còn chưa ra.” Hạng Văn cau mày, mắt nhìn cửa động nọ, nói: “Gã đã chạy tới chỗ tôi không nghe được âm thanh nữa, tiếp tục như vậy không chắc sẽ xảy ra ngoài ý muốn...”

Tôi hiểu ý của Hạng Văn, nếu bây giờ Rio xảy ra chuyện gì nguy hiểm, chúng tôi căn bản không cách nào biết được, chỉ có thể đứng đây chờ, vì vậy tôi quay đầu nói với họ: “Không bằng chúng ta đuổi theo xem sao, dù gì hiện giờ chỉ còn lại một con đường này có thể đi.”

Chú cúi kính phát tay, nói: “Lên thôi, không thể đợi thêm nữa, ta thấy tám chín phần mười chính là con đường Rio đi rồi, nếu có người thật muốn ra tay, bây giờ Rio sợ đã xảy ra nguy hiểm, chúng ta chạy tới sớm một chút, còn có thể kịp cứu lại.”

Đào Phong sớm đã có ý đó, cậu ấy biết tôi và Hạng Văn leo núi không rành lắm, liền bảo chúng tôi chờ bên dưới, cậu ấy trèo lên sau đó ném dây thừng xuống, chúng tôi nhờ sức dây thừng leo lên.

Sau một phen giầy vò mấy người chúng tôi rốt cuộc đi tới được phía trên bàn tay đặt ngang của tượng phật, tôi gọi Tiểu Hải ra, bảo nàng đi theo bên cạnh tôi, sau đó nhìn kỹ bên trong cửa động, phát hiện không gian nơi này cũng không tính là nhỏ hẹp, ít nhất có thể chứa hai người đi sóng đôi, song vì đảm bảo, chúng tôi căn bản vẫn là kiêu đi một trước một sau.

Vật sáng đến nơi này đã hoàn toàn biến mất, đã không còn vật chất tỏa sáng đặc thù này nữa, cả sơn động nhìn qua bình thường không có gì lạ, so với những nơi đã đi qua trước đó còn đơn sơ hơn, và lại nơi này tựa hồ chỉ có một con đường, chúng tôi đi thật lâu cũng không hề nhìn thấy bất kỳ ngã rẽ nào.

Việc này không khỏi làm tôi bắt đầu hoài nghi, Rio đến tột cùng đã gặp phải nguy hiểm, hay phát hiện thứ gì khác. Bởi vì ở loại địa phương này, dựa vào thân thủ của gã ít có khả năng bị

ché ngự, trừ phi gã là trái hồng mềm khờ khạo, không có một thân cơ bắp đẹp mắt, hoặc súng trong tay bị cướp cò ngoài ý muốn, tự văng trúng đầu mình.

Bất tri bất giác lại đi thêm mười phút nữa, cách chỗ chúng tôi phát hiện tượng phật đã sớm qua mười vạn tám ngàn dặm, Hạng Văn vẫn luôn nghe ngóng động tĩnh trong động, lúc này thở phào nhẹ nhõm nói cho chúng tôi biết, Rio hẳn ở ngay phía trước không xa.

Khi chúng tôi tìm được Rio, gã đang cẩn thận chậm rãi đi trở về, thậm chí thiếu chút nữa đem chúng tôi trở thành đối tượng bắn chết.

Sau khi xác nhận là người mình, Rio lập tức dùng giọng nói tiếng Trung giọng gạo kê đơn giản tình hình nơi này.

Gã nói phía sau còn có con đường rất dài, không biết thông đến nơi nào, song từ không khí lưu thông bên trong động đến xem, nơi này đích thực là một cửa ra, cho nên gã quyết định về báo trước cho chúng tôi biết, mọi người lại cùng nhau hành động.

Mà đối với bóng người cô quái kia, câu trả lời của Rio là sau khi gã tiến vào thì không nhìn thấy bất kỳ ai khác, đi lâu như vậy cũng chỉ có mình gã, hơn nữa không gặp được lối rẽ.

Nghe xong lời kể của Rio, mấy chúng tôi nhìn nhau, quyết định tạm gác lại chuyện này, bây giờ làm thế nào ra ngoài mới là quan trọng nhất.

“Tôi còn nghĩ tên đó có vấn đề.” Hạng Văn vừa đi vừa sợ hãi nói: “Nếu không phải vì cản trở chúng ta, vậy hẳn đứng đó rồi cuộc là nhìn cái gì, tôi đánh cược hẳn biết chúng ta đang tìm lối vào Vu Điện cổ thành, lúc ấy không ra tay rất có thể là muốn một lưới bắt hết chúng ta.”

“Quả thực có khả năng này.” Chú cau mày, hiển nhiên đã cân nhắc vấn đề này: “Nhưng ta phỏng chừng có 60% là vì một tầng nguyên nhân sâu xa hơn, nếu không dựa vào góc độ hẳn đứng khi ấy, cho dù không thể đánh tới Đào Phong, nhưng muốn giết chết chúng ta cũng rất đơn giản.”

Nói xong, chú chỉ chị Tuyền, ý là dùng bắn tĩa có thể trực tiếp bí mật giết chết chúng ta, trừ phi trên tay người nọ ngay cả dạng như súng cũng không có.

Hạng Văn suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Đúng vậy, hướng chi trước khi phát hiện bóng dáng hẳn, tôi ngay cả tiếng động cũng không hề nghe thấy, người này nhất định không đơn giản.

Chú và Hạng Văn nói rất có kỹ xảo, vừa đề cao kẻ địch đồng thời cũng gián tiếp khích lệ bản thân, mà ngay lúc họ đang bàn luận ba hoa, trong thông đạo rốt cuộc đã xuất hiện biến hóa.

“Được rồi đừng tán dóc nữa.” Tôi thở dài, cắt ngang lời họ, nhìn phía trước đột nhiên thêm ra mấy ngã rẽ, nói: “Mau nghĩ xem bây giờ phải làm sao.”

Chú sau khi tôi nghiêng người qua thì hơi thoáng liếc nhìn, kinh ngạc nói: “Ta vừa định nói hẳn phải ra điểm không giống nhau nữa, không ngờ thật đúng là ra rồi.”

Ngã rẽ này từng cái lồng từng cái, hoặc mấy điểm nối tiếp nhau, thoát nhìn rồi rầm phức tạp, chú trầm ngâm một lát nói: “Trong này hẳn có rất nhiều đường cụt, hoặc kỳ thật đều xâu chuỗi với nhau, đến bước này mới cho ra nan đề, chứng tỏ chúng ta đã cách cửa ra không xa, tùy tiện đi cái nào cũng được, ta phỏng chừng có thể ra ngoài ngay thôi.”

Sự thật chứng minh, chúng tôi phân tích lòng người cổ đại vô cùng đúng, chúng tôi chọn con đường trong cùng bên trái, chỉ đi chưa được mấy chốc, đã tới một không gian khá lớn.

Cửa ải khó khăn cuối cùng xuất hiện trước mặt chúng tôi, là một cánh cửa sắt cao lớn dày nặng.

Cửa sắt đã bị ăn mòn nhìn không ra diện mạo ban đầu nữa, hoa văn phía trên cũng mờ nhạt không chịu nổi, chỉ có hai cái rãnh lõm trái phải khá rõ ràng.

Chính giữa cửa sắt lộ ra một khe hở chỉ chứa được một người lách mình đi qua, nói vậy trước khi chúng tôi đến, sớm đã có người mở nó, hơn nữa người này rất có thể chính là thằng cha trốn trong bóng tối trước đó.

Song việc đã đến nước này mà lại lùi bước thì không còn là đàn ông nữa, tôi nhìn những người còn lại, phát tay ra hiệu cho Tiểu Hải đi trước, sau đó theo sát chui ra ngoài.

Phía sau cánh cửa sắt này là một đường cầu thang thật dài, hơn nữa vẫn không có bất kỳ cơ quan bẫy rập nào, tạm phỏng đoán, lần này chúng tôi đi ít nhất nửa giờ.

Cầu thang không ngừng nghiêng về phía trước, chỗ cuối có cửa đá đóng lại, Đào Phong mang gắng tay, thoáng dùng lực đẩy cửa đá kia ra.

Chúng tôi giơ đèn pin và súng, cẩn thận bước ra khỏi cầu thang dài dằng dặc này.

Dưới chân giẫm lên lớp đất cát xộp, chúng tôi nghi hoặc dùng đèn pin bắn quét chung quanh, lát sau kinh ngạc phát hiện, nơi này không ngờ là phế tích của một tòa cổ thành.

“Đây...” Hạng Văn nhìn kiến trúc di tích sụp thành một mảnh, bị gió cát mài mòn nhìn không ra nguyên dạng, không dám tin thấp giọng nói: “Nơi này không phải là Vu Điền cổ thành đó chứ?”

Chị Tuyền ngửa đầu nhìn trời, lại nhìn di tích đen ngịt bốn phía, bán tín bán nghi gật đầu nói: “Không chừng bị cậu nói trúng rồi... Không ngờ có thể tìm được Vu Điền cổ thành đơn giản như vậy, một chút cảm giác chân thật cũng không có, nhưng mà, chúng ta bây giờ rốt cuộc đang ở vị trí nào, hang đá không thể đi nữa, chúng ta làm sao trở về? Làm sao liên lạc với Đường Ninh.

Chú dường như đã tìm thấy thứ gì đó như đồ đằng ở bên cạnh, ông ngồi xổm xuống lấy tay phủi lớp đất cát trên đồ đằng ra, sau đó xác định nói: “Nơi này quả thực chính là Vu Điền cổ thành, chúng ta có thể tìm tới đây cũng không phải đơn giản vì may mắn, ta nghĩ kẻ trước đó cố ý đưa chúng ta đến đây, nếu ta đoán không lầm, trong hang đá phía dưới e rằng không chỉ có một thông đạo, hoặc nói, không chỉ có một cánh cửa sắt loại này... Nhưng vấn đề chúng ta cần lo lắng bây giờ chỉ có một, là đi thẳng vào cổ thành làm cho xong những việc cần làm, hay trở về đây vực tìm những người khác nói rõ ràng tình huống.”

Chú nói đơn giản mà trực tiếp, chúng tôi lại phải thận trọng cân nhắc, nếu chỉ có bốn chúng tôi vậy thì tốt rồi, mang đủ trang bị đi tới đâu cũng được, nhưng bây giờ bên cạnh chúng tôi ngoại trừ Hạng Văn chưa rõ phe nào ra, còn đi theo một tên nước ngoài thủ hạ của Đường Ninh.

Đối với thân phận đặc thù của Rio trong lòng mọi người đều hiểu rõ, gã mặt ngoài là Đường Ninh phái tới giúp chúng tôi, kỳ thật là để giám sát hành động của chúng tôi, nếu chúng tôi hành động vượt khỏi dự liệu của Đường Ninh, 80% Rio sẽ tiến hành phá rối, thậm chí có khả năng chĩa mũi súng lại bắn quân ta, kết quả đó vô luận thế nào cũng là một loại tổn thất đối với chúng tôi bây giờ.

Tôi nhìn Hạng Văn, thấy hắn giả vờ vô tội nhìn lại tôi, trong lòng nhất thời hiểu được hắn bây giờ ít nhất sẽ không làm trái ý nguyện của chúng tôi, vậy cũng chỉ còn lại vấn đề khó khăn về Rio.

Trên vấn đề tiến tới hay lui về, tôi đoán suy nghĩ của bốn chúng tôi giống nhau, bây giờ cổ thành Vu Điền đã ở ngay trước mắt, không lẽ nào lại quay về, sự chuẩn bị của chúng tôi cũng đủ ứng phó với tình hình trong cổ thành, chỉ cần thành công tiến vào Địa Chi Cực giải trừ lời nguyền, tất cả sẽ không thành vấn đề với chúng tôi nữa.

Ân ân oán oán này đều là vấn đề của đám người Sở Vấn Thiên, là chuyện của kiếp trước, họ muốn chết hay muốn sống chúng tôi không có quyền cũng không cách nào can dự vào. Hướng chỉ nếu cùng họ tiến vào cổ thành, tuyệt đối sẽ gọi ra nhiều phiền toái hơn, chẳng bằng chúng tôi vào giải quyết lời nguyền trước.

Sau khi cân nhắc xong, bốn chúng tôi liếc nhìn nhau, sau đó cùng quay đầu về hướng Rio.

Gã ngoại quốc to con này không phải thẳng ngực, chỉ nhìn vẻ mặt chúng tôi đã hiểu được có ý gì, gã nhíu mày do dự chốc lát, tiếp theo có chút sáng khoái gật đầu nói: “Muốn đi thì đi, tôi đã nhận nhiệm vụ chỉ cần tùy mọi người.”

Nói xong, Rio đỡ khẩu súng trên vai, vẻ mặt “mọi người yên tâm”.

Chúng tôi đương nhiên không có khả năng khinh địch tin tưởng gã, chú chẳng biết từ đâu lấy ra điều thuốc, sau khi đốt thì đa mưu túc trí nhìn Rio, nói: “Có yêu cầu gì?”

Rio cũng không muốn giấu giếm, lớn tiếng nói trắng ra: “Đồ cổ tôi muốn một nửa.”

Tôi nghe vậy kinh ngạc nhìn gã, thậm chí nói thẳng oắt này thật là không khách khí, trước bất luận trong Vu Điền cổ thành có bao nhiêu đồ vàng mã đáng giá, gã một mình muốn lấy phân nửa, kiếp sau cơ bản sẽ không lo ăn mặc, song điều này cũng phù hợp với tâm lý của người nước ngoài, vốn chính là vì tiền mà thay Đường Ninh bán mạng, bây giờ đã có con đường đến tiền tài quá tốt, đương nhiên không cần cố kỵ yêu cầu của cổ chủ nữa.

Cũng may chúng tôi không chỉ vì đồ vàng mã mà đến, không để ý lắm với thứ này, chia gã một nửa cũng không sao.

Nhưng thế sự vô thường, chúng tôi vẫn cần cẩn thận, ngay cả như vậy cũng không thể hoàn toàn yên tâm về Rio, vẫn phải từng thời khắc đề phòng gã, tránh xảy ra ngoài ý muốn.

Chú nửa thật nửa giả chân chờ chốc lát, sau đó nói: “Một nửa thì một nửa, nếu tìm được mộ táng của Địa Nhữ Vương trước họ, đồ vàng mã bên trong đều là của chúng ta... Chia cho nhiều người như vậy, không bằng chúng ta tự nuốt riêng, chia tiền xong thì tự mỗi người tiêu dao, mọi người nghĩ thế nào?”

Chú quay đầu giả vờ hỏi ý chúng tôi, đợi chúng tôi gật đầu đồng ý xong, mới nhìn sắc trời một chút nói: “Qua hai ba giờ nữa thì trời sáng, chúng ta tốt nhất tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, chờ sau hừng đông sẽ cẩn thận xem xét lại cơ quan mật đạo trong cổ thành, mau chóng tìm được quan tài của Địa Nhữ Vương.”

Quyết định xong hướng đi, mọi người dưới sự chỉ dẫn của chú một lần nữa trở lại địa đạo trước đó, rồi khép kín cửa đá.

Trong địa đạo này không có bất kỳ cơ quan ám khí gì, lại cho chúng tôi biết, so với cổ thành bên ngoài chưa từng dò xét đến cùng thì an toàn hơn nhiều.

Chúng tôi ngồi trong địa đạo dựa lưng vào vách đá nhắm mắt nghỉ ngơi, thỉnh thoảng luân phiên canh gác, rất nhanh đã qua hơn hai giờ.

Sắc trời dần sáng tỏ, bên ngoài đột nhiên vang lên âm thanh cổ quái, bởi vì cách cửa đá nghe cũng không rõ ràng, tôi và Dao Phong liền quyết định ra xem, những người khác thì đóng giữ trong địa đạo.

Cửa đá vừa mở ra, một trận gió mãnh liệt kéo tới, tôi và Dao Phong hoàn toàn không chuẩn bị, cơ hồ bị gió lớn thổi tung.

Lúc này mặt trời vừa mọc, chung quanh tất cả tối tăm mờ mịt, hoàn toàn bao phủ trong ánh nắng mập mờ, thanh âm cổ quái nghe thấy trong địa đạo, chính là đồng phế tích trước mắt này bị gió cát thổi va đập phát ra.

Tôi và Dao Phong đứng ở lối vào địa đạo, nhìn tường thành ngói vụn bốn phía đá lở chồm mà dựng thành, nghe tiếng gió nức nở như tiếng gào khóc thảm thiết, nhất thời lại bị tàn cảnh cổ thành khó gặp này rung động, quang cảnh đồ nát thê lương ngàn năm trước đã từng sống ở đây hiện ra khổng lồ mà trang nghiêm, làm cho người nhìn không khỏi kinh hãi.

Vị trí chúng tôi đứng hiện giờ đại khái là giữa con đường của một góc cổ thành, từ phương hướng sắp xếp của kiến trúc trước mắt này, cung điện Địa Nhữ Vương ở khi còn sống hẳn ở chỗ sâu hơn.

Chú từng nói, Địa Chi Cực chân chính nằm ở phía dưới Vu Điền cổ thành, dựa theo bối cảnh văn hóa lúc đó, chỉ có người quyền cao chức trọng như Địa Nhữ Vương mới có khả năng nắm

giữ hoàn toàn bí mật của Địa Chi Cực, cho nên muốn đi vào cung điện của Địa Nhũ Vương, không sợ không tìm được thứ chúng tôi cần.

Từ điểm này, tôi và Dao Phong liếc mắt nhìn nhau, tôi gật đầu với cậu ấy, hai người liền xoay người chui về địa đạo.

Đợi cuồng phong hoàn toàn dừng lại, chúng tôi mới thu dọn trang bị ổn thỏa ra khỏi địa đạo, lúc này mặt trời đã mọc, chung quanh nhiệt độ tuy thấp, lại có thể hoàn toàn thấy rõ hình dáng cổ thành, nhà cửa bị tầng tầng cát dày nuốt chửng đa số đã sụp đổ tan hoang, chỉ còn lại vài bức tường sứt mẻ vẫn đứng đó.

Chúng tôi vừa đi vừa xem xét cảnh sát chung quanh, thân ở bên trong cổ thành, phảng phất như bản thân cũng đã cảm nhận được hơi thở lịch sử trải qua ngàn năm lắng đọng lại kia.

Chị Tuyền thường lấy tay chạm vài cái vào tường đất dày chắc, lập tức tấm tắc thở dài nói: “Có thể đến đây dạo một vòng, chị đời này xem như không uổng phí.”

Giọng chị Tuyền cũng không to lắm, trong cổ thành vĩ đại này lại có vẻ vô cùng cao vút, cả tòa thành tựa như một ngôi mộ cực đại, im ắng mà nặng nề, khi không còn bão cát thì an tĩnh khiến người ta lạnh tim.

Tiểu hắc miêu nằm trên vai Dao Phong, sau khi nghe chị Tuyền nói hơi hé mắt, phe phẩy tai, rồi thu mắt về giả vờ ngủ.

Nhìn thấy bộ dáng của nó, tôi bỗng nghĩ đến nếu giải quyết xong chuyện này, tôi và Dao Phong có lẽ sẽ ở cùng nhau, khi đó nó có còn đi theo Dao Phong không, mà Tiểu Hải giống nó, không chừng cũng sẽ vẫn đi theo tôi, dù sao đến giờ vẫn chưa ai có thể giải trừ Túng Quỷ ẩn.

Tôi nhìn Tiểu Hải đi theo bên cạnh, nghĩ thầm nếu Túng Quỷ ẩn không giải trừ được, thọ mệnh của tôi ắt phải không ngừng giảm bớt, vậy không cách nào cùng Dao Phong đi tới tận cùng, đến lúc đó tôi phải làm sao đây? Tôi không có khả năng bỏ mặc Dao Phong ở cùng người khác, cũng không muốn để Dao Phong sống một mình, tôi muốn vĩnh viễn ở cùng cậu ấy... Nhưng mà, muốn cho tôi thật sự bỏ đi Túng Quỷ ẩn, đối với tôi bây giờ mà nói là không có khả năng, một khi không còn Tiểu Hải, rất nhiều chuyện sẽ trở nên phiền toái.

Đại khái là nhận thấy được ánh mắt của tôi, Dao Phong hơi quay đầu nghi hoặc nhìn về phía tôi, tôi thấy con ngươi đen tuyền của cậu ấy, lắc đầu tỏ vẻ không có gì.

Dọc theo đường nét mờ hồ của cổ thành đi sâu vào bên trong, chúng tôi dần nhìn thấy tòa cung điện thật lớn chưa hoàn toàn bị tổn hại kia.

Bên trái cung điện đã đổ sụp, cổng chính bị tảng đá to đè nặng, chỉ có thể mở một nửa, vì cân nhắc an toàn, chúng tôi đành phải tiến vào từ cửa nhỏ bên phải.

Ánh sáng trong đại điện khá tối, chúng tôi mở đèn pin mắt sói, tìm kiếm bốn phía trong điện, cố gắng không tới gần phía trái nguy hiểm, cũng không đụng vào bất cứ thứ gì có khả năng gây sạt lở.

Khi đang tìm cửa vào địa cung, tôi phát hiện nơi này có rất nhiều góc phủ mạng nhện thật dày, những mạng nhện này lớn dọa người, trên tường dưới đất nơi nơi đều có, dùng chân đạp cũng không đạp đứt được, vô cùng cứng, không biết con nhện lớn cỡ nào, nếu đem về Bắc Kinh không chừng có thể bán làm đồ cổ.

Chú hiền nhiên cũng chú ý tới vấn đề này, ông ngồi xổm trên đất nghiên cứu mạng nhện kia, sau đó bảo tôi đừng chạm vào chúng, tránh cho gọi đến thứ gì đó khó chọc.

Tôi thầm nói có khó chọc mấy cũng chỉ là con nhện mà thôi, liền không quan tâm nữa, ngược lại đi thăm dò những góc khác.

Trong điện một vài trang sức được bảo tồn vô cùng hoàn hảo, chẳng qua bị tro bụi che giấu nhìn không ra dáng vẻ ban đầu, chúng tôi nóng lòng tìm được cửa vào địa cung, không có nhiều tâm tư nghịch mấy thứ kia.

Hạng Văn ở ghế ngọc chính giữa đại điện phát hiện một chút manh mối, lập tức gọi chúng tôi qua.

Mọi người thử phân tích một phen, phán định ghế ngọc này mặt dưới có cơ quan chống đỡ, dẫn đến ghế ngọc sau khi di chuyển sang bên cạnh nửa phần thì bị kẹt lại, vô luận thế cũng không thể mở hoàn toàn, nhưng từ trong khe hở có thể thấy được, dưới ghế ngọc đúng là có không gian, hơn nữa rất có khả năng chính là cửa vào địa cung chúng tôi đang tìm.

“Làm sao đây?” Chị Tuyền đưa tay gõ ghế ngọc kia, nhíu mày hỏi.

“Cơ quan hẳn ngay gần đây, chia nhau đi tìm.” Chú phát tay, nói: “Nếu cửa vào được Địa Nhũ Vương xây ngay dưới ghế ngọc của mình, vậy cơ quan chắc chắn sẽ không cách quá xa, quân vương cổ đại thường đều thiết lập cơ quan mật đạo ẩn khuất ngay tại những nơi mình thuận tiện động thủ.”

Nghe lời chú nói, mắt tôi đột nhiên lia đến một cây cột đá gần đó, thấy phía trên điêu khắc vân sức có một chỗ màu sắc hơi sẫm hơn những phần khác, tim không khỏi nhảy lên, lập tức qua đó đẩy mạnh vân sức hai cái.

Quả nhiên, chợt nghe một tiếng cơ quan di chuyển nặng nề, ghế ngọc dưới bàn tay đánh bậy đánh bạ của tôi bắt đầu chậm rãi di chuyển về bên trái, dần dần lộ ra một cầu thang kéo dài xuống phía dưới.

Dưới cầu thang một mảnh đen kịt, không khí lạnh lẽo không ngừng cuộn ra ngoài, chúng tôi nhìn cửa vào rõ ràng thông xuống lòng đất kia, đều lộ ra nụ cười kinh hi.

“Hắc, nhóc con cuối cùng cũng học giỏi rồi...” Chú đi tới vỗ vai tôi, vừa muốn khoe thêm vài câu nữa đã bị Hạng Văn bên cạnh đột ngột lên tiếng cắt ngang.

“Không ổn, cơ quan này là bẫy!” Hạng Văn không biết nghe được thanh âm gì, sắc mặt đại biến nói: “Chúng ta bị bao vây rồi!”

Tôi khó hiểu nhìn hần, vừa muốn mở miệng hỏi, chợt nghe một loạt tiếng bò sát sột soạt vang lên bốn phương tám hướng, thanh âm kia càng ngày càng gần, phảng phất như vô số côn trùng cực nhỏ chen chúc dày đặc, tôi nghe mà da đầu tê dại, mí mắt giật lên.

Những người khác lúc này cũng nghe được tiếng động ấy, chú nhìn mạng nhện trong góc, dường như nghĩ đến gì đó, lâu bầu thấp giọng nói: “Hần không phải là...”

Chương 98

“Hần không phải là cái gì?” Tôi vuốt mặt, giả vờ trấn định nói: “Thứ kia số lượng nhiều như vậy, là cái gì cũng không tránh được một trận ác chiến.”

Chú lắc đầu, vừa thở dài vừa lui về phía sau: “Cái này chỉ sợ không phải bấy, chỉ là cơ quan đã mở, nơi này nhiều mạng nhện như vậy, các cậu chẳng lẽ còn chưa nghĩ ra sao?”

“Là nhện?” Được chú thức tỉnh, tôi lập tức nghĩ đến tơ nhện dị thường kiên cố xung quanh, không khỏi cảm thấy lạnh người.

“Là nhện.” Hạng Văn khẳng định gật đầu, lại hỏi chú: “Nhưng chú làm sao xác định đây không phải bấy?”

“Đây không phải là chuyện rõ ràng sao.” Chú nói: “Nơi này là cung điện của Nhữ Vương, cửa vào địa cung ngay dưới ghế ngọc, quốc vương các thời đại sau này, e rằng cũng đều dùng cơ quan như vậy, họ làm sao có thể thiết trí loại bấy nhện này ở chỗ mình thường xuyên sử dụng, mạng nhện này vừa nhìn là biết sau khi Vu Điện cổ quốc bị diệt mới dần sinh ra, theo ta thấy, chúng hẳn là bị thứ gì đó dưới lòng đất hấp dẫn đến đây, sau đó ở cung điện không ngừng sinh sôi, mới có thể biến thành như bây giờ.”

Tôi có chút buồn bực, mắt nhìn cửa vào âm trầm đen ngịt, nói: “Theo lời chú nói, là chúng ta vừa rồi khi mở cơ quan gây động tĩnh đánh thức chúng, cho nên chúng bây giờ muốn tới chia một chén canh, cũng muốn chui vào trong này?”

“Có thể nói như vậy.” Chú khoát tay ý bảo Đao Phong chuẩn bị sẵn sàng, chúng tôi trong tiếng bò sát của vô số nhện chỉ chút nhanh chóng chuẩn bị hết thảy, ấn theo trình tự chui vào cửa địa đạo.

Chú khi tiến vào địa đạo nói với chúng tôi: “Từ mạng nhện này đến xem, tính công kích của nhện nơi này hẳn rất mạnh, phải nghĩ cách đóng cửa cơ quan này, nếu không chờ chúng đuổi theo, chúng ta song quyền khó địch tứ thủ, đến lúc đó muốn được toàn thân cũng khó.”

Cách nói của chú khiến trong đầu tôi lập tức hiện ra hình ảnh một đám đĩa châu Phi hút khô máu người, thậm chí nhện chứ không phải đĩa, chắc chưa đến nỗi khủng bố vậy đâu, song ngẫm lại số lượng mạng nhện quái dị, những nhện này tính thực chiến không chừng còn đáng sợ hơn cả đĩa.

Do vị trí, tôi và Rio theo sau cùng của đội ngũ, tôi vừa đi vừa quay đầu lại dùng đèn pin chiếu trong thông đạo, liền phát hiện những con nhện này động tác nhanh nhẹn, đã có một phần quân tiên phong đuổi kịp chúng tôi. Dưới cường quang của đèn pin, những tên kia hình thể dị thường lớn, không tính tám cái chân lông lá dài nhỏ kia, chỉ cơ thể thôi đã to bằng bàn tay tôi rồi.

Nếu để chúng đuổi kịp, kết cục của chúng tôi e rằng so với người bị đĩa hút máu còn thảm thiết hơn.

Nghĩ thế da đầu tôi căng thẳng, vội vàng nhanh bước vượt qua người phía trước.

Thông đạo bên dưới ghề ngọc xây dựng từ rất sớm, còn hơn cả hoàng lăng trước đó chúng tôi từng đi, nơi này quả thực có thể dùng đơn sơ để hình dung.

Phóng mắt nhìn lại, bốn phía đều là đường đá hoàn chỉnh do những khối đá lớn sửa chữa thành, trên vách tường hai bên đường đá không có bất kỳ trang sức gì, cơ bản ngay cả một chút hang lớn hơn tí cũng không có, Đào Phong dẫn đầu, mỗi khi chú hỏi cậu ấy có cơ quan nào không, cậu ấy đều kiên định lắc đầu nói: “Không có.”

Tôi dùng đèn pin gõ vách đá bên cạnh, nghĩ thầm ở đây có cơ quan mới kỳ quái đấy, vách đá dày nặng rắn chắc như vậy, nếu có cơ quan phủ mặt ngoài một tầng kia, dựa vào Đào Phong không có khả năng phát hiện được, mà nếu cơ quan ở sâu trong vách đá, vậy tác dụng đối với bên ngoài cơ hồ bằng không rồi.

Trừ phi cơ quan kia có thể làm cho cả mặt vách đá vận chuyển để chúng tôi thành nhân thịt, song từ cự thạch chung quanh không có bất kỳ đường nối nào đến xem, thông đạo này tuyệt đối an toàn, mà Địa Nhũ Vương ban đầu xây thông đạo này e rằng cũng không nghĩ nhiều như vậy, thông đạo này càng có khả năng là ông ta sai người từ trên đào xuống, chứ không phải từng chút một sửa chữa lên.

Điều này làm tôi không nhận được nghĩ, Địa Nhũ Vương dốc hết tài lực nhân lực cả nước che giấu bí mật Địa Chi Cực, chẳng lẽ chỉ vì muốn làm cho con cháu mình được hưởng bí quyết trường sinh bất tử? Vậy không gian thần bí phía dưới Địa Chi Cực, thật sự chỉ đơn giản khiến người ta trường sinh bất lão thôi sao? Nhưng nếu thật sự đã trường sinh bất lão, sau đó vì sao Địa Nhũ Vương lại xuất hiện nhiều kẻ thay thế như vậy.

Đang nghĩ ngợi, phía trước dường như đã phát hiện gì đó, Đào Phong và chú đều ngừng lại, chúng tôi phải đứng nguyên chờ đợi.

Chú nói, Địa Nhũ Vương hẳn sẽ không xây dựng cơ quan nơi này thành quỷ thần khó lường, bởi vì trong bối cảnh thời ấy, địa vị của ông ta là chí cao vô thượng, cơ bản không có kẻ trộm nào đến quấy nhiễu ông ta, ông ta sợ rằng cũng không nghĩ đến thế hệ chúng ta đây. Mà mỗi lần ông ta tiến vào địa đạo này, ắt phải cài cơ quan đóng cửa từ bên trong, nếu không người ngoài rất dễ nhìn thấy sơ hở, nhiều lần như vậy, bí mật này của ông ta cũng không giữ được nữa.

Bởi vậy có thể suy đoán, chốt mở cơ quan bên trong cũng có thể ở ngay chỗ dễ dàng đặt tay.

Nhưng tới bên trong chúng ta phát hiện, sự việc không đơn giản như vậy, dù sao thời gian đã qua lâu, địa cung ban đầu Địa Nhũ Vương xây dựng đã sớm qua đời sau cải tiến, hơn nữa khi Vu Điền cổ thành bị diệt, nơi này có vẻ đã từng bị phá hủy.

Tôi nghĩ đại khái là đời vua cuối cùng thủ hộ tòa thành này gây nên.

Chú nói cho chúng tôi biết, quốc dân của cổ quốc Vu Điền từng đòi đòi quy mô lớn, trước đó, Vu Điền có một thành trấn cổ nguyên thủy nhất chỉ trải qua ba đời, đó chính là tòa phế tích dưới chân chúng tôi bây giờ, quốc vương từng chương quản nó lần lượt là: Địa Nhũ Vương, Diệp Hộ La và Uất Trì Tán Bạt Bà, về sau quốc dân Vu Điền đòi đòi, Vu Điền có thành trấn mới, cũng ngày càng phồn thịnh hơn, quốc vương khi đó đã không còn thần bí như những thế hệ trước, có lẽ ngay cả Uất Trì cũng không biết bí mật luôn được che giấu này.

Cho nên thông đạo đi đến Địa Chi Cực có khả năng nhất là bị đời Uất Trì Tán Bạt Bà hủy đi rồi, một khắc cuối cùng khi cổ thành bị diệt hẳn đã phá hủy thông đạo này, chỉ vì để bảo vệ bí mật cổ xưa nhất của Vu Điền.

Đao Phong nhìn thông đạo bị phá hủy kia, phát hiện chỉ có vài chỗ cự thạch đứt gãy, hình thành một rãnh sâu, liền nói: “Không thành vấn đề, có thể đi qua.”

Nói xong cậu ấy cầm dây thừng quấn trên cổ tay, hai tay bắt lấy mấy hòn đá nhô ra phía trên, cơ thể hơi dùng sức, cả người liền treo ngược lên, sau đưa lưng về phía chúng tôi chậm rãi bò về phía trước, mức độ nguy hiểm của động tác kia khiến tôi toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm thế này phải dùng bao nhiêu lực chứ? Nếu không chú ý té xuống, không chết cũng tàn phế.

Về sau tôi phát hiện trên cánh tay và chân Đao Phong đều có dụng cụ leo núi chuyên nghiệp, hơn nữa bản thân cậu ấy sức lực rất lớn, khoảng cách ngắn vẫn có thể kiên trì qua đó được.

Đáy rãnh sâu một mảnh đen ngịt, thỉnh thoảng còn truyền đến vài tiếng động quỷ dị, cho nên chúng tôi chỉ có thể đi qua từ phía trên, không có khả năng mạo hiểm nghĩ biện pháp sang đối diện nữa.

Cũng may khoảng cách này không dài lắm, có dây thừng chúng tôi có thể leo qua.

Lúc này nhện đã gần đến trước mặt chúng tôi, chúng nó vì thân hình thật lớn, tốc độ bò có hạn, cũng không thể giống chó điên cuồng vọt tới chân chúng tôi, cũng miễn được vài phần nguy hiểm, cung cấp cho chúng tôi lượng lớn thời gian chạy trốn.

Chị Tuyền trong lúc chờ Đao Phong sắp xếp dây thừng, xoay người lại cho đám nhện kia vài súng, chậm lại tốc độ của chúng.

Đao Phong sau khi tới đối diện thành công, cầm dây thừng cố định trên vách đá, như vậy chúng tôi có thể thông qua dây trời treo qua đó, mà không cần làm ra động tác kỹ thuật cao như cậu ấy.

Đó thật sự hơi làm khó người ta quá, nhất là tôi và Hạng Văn có thể đều không qua được.

Vất vả tốn sức vượt qua rãnh sâu, cả người tôi mệt đến kiệt sức, liều mạng mới từ trên sợi dây sang được đây, khi ở giữa cơ thể treo lơ lửng có mấy lần tôi đều cho rằng mình sắp té xuống, cánh tay tê gần như không bắt được thứ gì.

Đao Phong giữa thạch động phía sau rãnh sâu tìm được cơ quan chốt mở, là một tay nắm cửa kiểu kéo dây vô cùng nguyên thủy. Song chốt mở kia bây giờ bị cự thạch sụp xuống chông lên, tôi thử một chút, căn bản kéo không nhúc nhích.

Những con nhện ở sau chúng tôi tụ tập bên mép rãnh sâu, có mấy con trong quá trình chen chúc vô ý rơi xuống, không leo lên được nữa, những con nhện còn lại không dám vọng động, đứng bên bờ lúc nhúc sột soạt.

Tôi bất đắc dĩ tránh chỗ, Đao Phong liếc nhìn tôi, đi qua đưa tay luôn vào chỗ nắm cửa tôi vừa sờ, sau đó mặt không biến sắc dùng sức túm chốt mở đó ra từ trong đồng đá vụn.

Trong tiếng ầm ầm của cơ quan khép kín, tôi nhìn thấy trên tay cậu ấy nổi gân xanh, biết cậu ấy cũng dùng sức rất nhiều, trong lòng không khỏi dễ chịu hơn, việc này chứng tỏ cơ quan không phải người thường kéo được, đã luyện đến loại trình độ như Đao Phong mà phải dùng thêm vài phần sức nữa mới được, những người còn lại cũng chỉ có thể đứng nhìn thôi.

Vốn tưởng rằng cơ quan đối phó chúng tôi xem như đã qua một kiếp, ai ngờ bọn nhện vào ghé ngọc vượt xa suy đoán của chúng tôi.

Bọn nhện không đơn giản chỉ có vóc dáng to lớn, chúng như trước không lùi bước tại rãnh sâu trước mặt.

Rãnh sâu tung hoành trong con đường đá, tựa như một ngã tư đường, nhưng ngã tư đường này bây giờ là đèn đỏ, muốn sang đây chỉ có thể nhảy, nhảy không qua thì phải leo dây giống chúng tôi.

Nhện không có khả năng nhảy sang đây, vì vậy chúng dùng phương pháp chồng người quần vào nhau, tầng tầng chồng chất đến chỗ cao nhất, hình thành một quái ảnh màu đen cực lớn, sau đó liền nhìn thấy quái ảnh kia bỏ nhào về phía trước, ngã xuống một đoạn khác ở rãnh sâu, trở thành một cây cầu nhện, những con nhện phía sau lợi dụng cây cầu này đi qua rãnh sâu, lại dùng tốc độ nguyên định bò về vị trí của chúng tôi.

Chúng tôi kinh ngạc sững sờ tại chỗ, trong vài phút ngắn ngủi chứng kiến cảnh này cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, tôi thậm chí nói những con nhện này có thể qua được trùng kích lớn như vậy, nhất định sức lực lớn hơn nhiều so với chúng tôi, càng trâu bò chính là khi chúng làm ra loại động tác này không hề có con nhện nào rơi xuống.

“Còn suy nghĩ gì nữa, không thể để chúng sang đây.” Chị Tuyền sau khi kinh ngạc lập tức nói: “Nổ súng, bắn sạch chúng!”

Rio được chị Tuyền nhắc nhở, lập tức giơ súng lên, nhắm ngay phần giữa cây cầu nhện, một phát bắn bọn nhện đổ nhào.

Đám nhện đã không còn cầu, lập tức bắt đầu tụ lại lần nữa, lại bị Rio tiêu diệt, sau vài lần như thế, số nhện rơi xuống rãnh sâu cũng không ít, mà có mấy con may mắn bò tới được, cũng bị chị Tuyền nổ súng giải quyết.

Tiểu Hải khi đi qua rãnh sâu đã được tôi triệu hồi, lúc này cũng không có chỗ cho nàng phát huy, tôi sẽ không triệu hoán lại. Chỉ là thời gian hơi ngây người này, tôi cảm thấy nhiệt độ chung quanh chợt giảm xuống, đó tựa hồ là một loại cảm giác áp bức khá cường đại, khiến tôi hít mạnh một hơi lạnh.

“Có quỷ.” Trong đầu tôi nhất thời trôi lên một ấn tượng mơ hồ, không tự chủ được nói nhỏ: “Là từ dưới rãnh đi lên.”

Tôi vừa dứt lời, liền nhìn thấy những con nhện chị Tuyền và Rio dùng súng cũng không bức lùi được trong nháy mắt ngừng động tác.

Sau đó, tất cả nhện như đã ước định với nhau, đều run rẩy xoay người, tám chân hướng lên trời cuộn tròn vào nhau.

Chương 99

“Đây là tình huống gì, có quỷ xuất hiện?” Chú nhìn thấy động tác quỷ dị của đám nhện, trán toát mồ hôi lạnh, dường như cũng đã nhận ra không khí khác thường, không nhận được hơi kinh hoàng thấp giọng nói: “Chết cả rồi?”

Tôi gật đầu, sau đó lùi một bước, phán đoán sơ bộ thực lực của đối phương, sau đó khoát tay nói: “Đi, đi mau, thứ đang tới rất lợi hại, tôi chưa chắc có khả năng.”

Nói rồi, tôi thấy họ đều xoay đầu sang kinh ngạc nhìn về phía tôi, liền vội nói: “Đám nhện này đều là chịu âm khí xâm nhập chết bất đắc kỳ tử, tôi có thể cảm giác được thứ kia đã qua tới, mọi người đi trước, tôi bọc hậu, nếu có gì ngoài ý muốn mọi người đừng quay đầu lại, chỉ chú ý đi về phía trước thôi.”

Tôi ngoài miệng nói trấn định, trong lòng kỳ thật không hề nắm chắc, từ sức mạnh vừa rồi khiến lũ nhện đồng loạt chết bất đắc kỳ tử đến xem, thứ lần này xuất hiện thực lực rất có khả năng vượt xa tôi, âm khí đột ngột toát ra kia quá mức mãnh liệt, chỉ sợ người thường sau khi tiếp cận căn bản không sống quá ba giây.

Nếu chỉ có mình tôi, tôi còn có thể lựa chọn cứng đối cứng dò xét hư thật về đối phương, nhưng bây giờ mang theo một đám người như vậy, lựa chọn duy nhất chính là đánh du kích, chú nói rất đúng, chúng tôi là tới trộm mộ, không phải đến cứu vớt thế giới, đụng phải thứ gì nguy hiểm tránh được thì cứ tránh, phiền toái không nên dây vào ai cũng không muốn rước lấy.

Đại khái là cảm giác nguy cơ mãnh liệt đã nhắc nhở mọi người, Đào Phong nhìn tôi hai giây, sau đó quyết đoán dẫn đầu tiếp tục tiến về phía trước, những người còn lại nhìn tôi một chút, lập tức chạy theo sát Đào Phong.

Tôi đi sau cùng, nhìn vài ánh đèn sáng cách tôi càng ngày càng xa, không khỏi thở sâu, gọi Tiểu Hải ra, sau đó từ bên hông rút con dao xếp, động tác nhanh chóng cắt một đường máu trên cánh tay.

Máu người sống đối với ác quỷ mà nói là vũ khí lực sát thương cực mạnh, hơn nữa bị kích là chưa từng ăn nằm cùng phụ nữ như tôi, máu chảy ra thuộc máu thuần dương, vừa vận khắc chế âm khí của ác quỷ, hơn nữa thuật pháp của quỷ sư, tiêu diệt một con quỷ không thành vấn đề.

Nhưng đó là dưới tình huống bình thường, Phong Quỷ thuật phối hợp máu thuần dương có thể phát huy hiệu quả lớn nhất, mà chiếu theo tình huống trước mắt đến xem, Phong Quỷ thuật của tôi rất có khả năng không tạo thành thương tổn được cho ác quỷ, bởi vì nơi này là địa cung của Địa Nhũ Vương, Địa Chi Cực che giấu bí ẩn trường sinh bất tử rất có thể ngay dưới chân chúng tôi, ác quỷ bò lên từ rãnh sâu đã ở đây chẳng biết bao nhiêu năm, sợ rằng đã sớm lây nhiễm sức mạnh của Địa Chi Cực, nếu không làm sao có âm khí mạnh mẽ như thế.

Song chỉ cần có thể trì hoãn đối phương, để chú họ an toàn rời khỏi khu vực này, tôi chắc chắn sẽ đuổi kịp họ. Muốn vào Địa Chi Cực, đầu tiên phải cam đoan toàn bộ chúng tôi còn sống.

Rưới máu tươi trên tay vào dưới chân, đại khái hình thành một trận đồ, tôi lấy ra một tờ giấy trắng, châm minh hỏa, sau đó đặt tờ giấy kia ở trung tâm trận đồ, nhìn giấy trắng nọ biến thành hình dạng người nhỏ, lơ lửng bốc cháy trên huyết trận.

Tiểu Hải dường như cũng đã cảm nhận được âm khí mãnh liệt tràn ngập chung quanh, vẻ mặt cẩn thận đứng bên cạnh tôi, mơ hồ có thể thấy móng tay dài mảnh vọt ra vài phần.

Sau khi làm công tác chuẩn bị sẵn sàng, tôi lui về phía sau vài bước, mang Tiểu Hải đứng ở chỗ cách trận người giấy vài mét, chờ đối phương hiện thân.

Trong độ oán thuật pháp khá cao, mục đích của trận người giấy chính là để thu hút sự chú ý của ác quỷ, khiến mục tiêu của nó chuyển dời đến cơ thể người giấy, sau đó, tôi sẽ có thể tiến hành chuyển dời trận người giấy này, biến thành một loại thuật pháp khác trong Phong Quỷ thuật, Phong Quỷ thuật —— Niệm.

Mục đích của Niệm cũng không phải khiến ác quỷ hồn phi phách tán, mà là giam cầm, có người giấy khéo léo này, ác quỷ kia vĩnh viễn sẽ không ra được vòng tròn tôi thiết hạ, tôi hoàn toàn có thể giam nó trong thông đạo này, để nó xoay quanh tại chỗ không tìm được phương hướng.

Nếu như tiêu diệt một con ác quỷ cấp khá cao cần hao phí lượng lớn thọ mệnh và tinh lực, vậy vậy khốn nó thì chỉ cần một phần mười, hiện giờ mới vừa vào địa cung, để đảm bảo về sau, tôi không thể hao phí nhiều ở đây, sau này đường còn dài, Túng Quỷ ẩn một ngày chưa được giải trừ, tôi nhất định phải tính toán cẩn thận mọi bề.

Đang nghĩ ngợi, huyết trận phía trước rốt cuộc đã xuất hiện biến hóa.

Trong thông đạo này tối tăm âm trầm, sau khi có ánh sáng của minh hỏa thì càng mờ mờ tỏ tỏ, thay đổi khó dò. Thứ bò lên từ rãnh sâu thân hình thấp bé, như nằm rạp trên mặt đất, nó dừng động tác trước huyết trận, sau đó chậm rãi đứng thẳng người, cách vòng lửa màu tím thẫm cùng tôi nhìn nhau.

Xuyên qua ánh sáng mơ hồ, tôi nhìn ra cái bóng kia đại khái là một người đàn ông, nó vừa tiếp xúc với mép huyết trận, nhiệt độ chung quanh nháy mắt giảm xuống. Việc này khiến tôi phải âm thầm kinh hãi, nghĩ nếu nó cường đại đến mức coi thường minh hỏa và người giấy đi thẳng sang đây mưu sát tôi, tôi nên quay đầu bỏ chạy hay gọi Tiểu Hải ra liều mạng người chết ta sống với nó?

Tiểu Hải làm quỷ nô của tôi, lúc này cũng nhận thấy được đối thủ rất mạnh, cơ bản có thể giết chết chủ nhân nàng, vì vậy nàng nhẹ nhàng đi về phía trước một bước, mười móng tay không còn giữ lại mà vọt ra, tóc dài đen như mực bay múa vờn quanh, hỗn hợp quỷ khí dày đặc quấn quanh người.

Tôi nhìn nàng, lại quay đầu tiếp tục nhìn chòng chọc người đàn ông kia, liền nhìn thấy đối phương chân chừ trước huyết trận một lát, động tác trì trệ bước lên tiến về phía tôi. Khi nó đi vào vị trí người giấy đứng ở huyết trận, tôi mới chợt thấy rõ, tên kia toàn thân cao thấp đều bị sương mù màu đen dày đặc bao phủ, cơ hồ nhìn không rõ được hình dạng thật, chứng tỏ đạo hạnh của nó không chỉ đơn giản cao hơn tôi và Tiểu Hải, nó căn bản đã vượt khỏi phạm trù quỷ quái.

Tôi sững sờ tại chỗ, nhìn đám sương đen kia bao vây lấy một cái bóng quỷ, vô thức mắng một câu mẹ kiếp, thầm nói đây rốt cuộc là thứ gì, sao nó lại ở chốn này? Bình thường mà nói thứ trâu bò này sẽ chỉ xuất hiện phút cuối, nhưng thứ này rõ ràng chỉ dùng để thủ vệ, vậy nó đã tồn tại trước khi Vu Điện cổ thành bị diệt, hay là sau khi bị diệt bị người ta xếp đặt ở đây?

Theo lý thuyết, một con quỷ chỉ cần tập hợp lệ khí, oán khí, sát khí vào người, cơ bản có thể tới cấp bậc của Tiểu Hải, mà tên trước mặt này, chẳng biết khi còn sống đến tột cùng có bao nhiêu oan khuất, bị bao nhiêu ngược đãi, mới có quỷ khí nghịch thiên như thế.

Bị hơi thở rét lạnh phả vào mặt làm cho khiếp sợ, tôi căng thẳng siết chặt tay, chỉ hy vọng trận người giấy sẽ không bị đánh bại dễ dàng, như vậy tôi còn có đường cứu vãn.

Có lẽ ông trời có mắt, ngay khi tôi một thân mồ hôi lạnh chuẩn bị sẵn sàng quay đầu chạy trốn, tôi phát hiện đám sương đen kia lại cứ do dự quanh người giấy, dường như không rõ người giấy kia rốt cuộc là thứ gì. Điều này làm tôi không nhận được bắt đầu đoán, có phải thứ càng trâu bò trí tuệ càng thấp? Hay nói người này vì quá mức nghịch thiên, ý thức bản thân đã mờ mịt không chịu nổi, chỉ còn giữ lại tính công kích trong người?

Từ điểm này, trong đầu tôi đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nếu tên này thật có thể bị trận người giấy đơn giản lừa gạt, đã nói lên ý thức phân biệt của nó cũng không mạnh, vậy chỉ cần tôi bắt nó vào trong vòng tròn, lại dùng Niệm phong trụ phạm vi hoạt động của nó, có thể hoàn toàn vây nó ở đây, đến lúc đó nếu không có ngoại lực nào khác can dự vào, lộ trình sau đó của chúng tôi sẽ không cần lo phải đụng tới nó nữa, cũng sẽ không xảy ra tình huống chết bất đắc kỳ tử như đàn nhện.

Tính toán xong hết thảy, tôi rút tờ giấy vẽ đầy phù chú ra, kéo minh hỏa lên, quay về phía đám sương đen lăm nhăm một tiếng Tham Lang, nhất thời, bốn con ác quỷ hình dáng khác nhau xuất hiện bên cạnh Tiểu Hải.

Tôi phát tay, bảo bốn con ác quỷ đi thu hút sự chú ý của sương đen, sau đó mang theo Tiểu Hải đi về phía trước, vừa đi vừa cố ý nhớ kỹ địa hình nơi này, cân nhắc nên xây dựng huyết trận ở nơi nào thế nào mới có thể hình thành bầy không gì phá nổi.

Bốn con ác quỷ đi thu hút sự chú ý kia dưới lời dẫn của tôi một mực duy trì khoảng cách nhất định với sương đen, chúng tôi cứ thế mang theo con ác quỷ gần như nghịch thiên kia, luẩn quẩn thành vòng trong thông đạo này.

Dùng câu không phúc hậu mà nói, đơn giản giống như đất chó đi dạo vậy.

Ước chừng khoảng mười lăm phút, tôi đã nghiên cứu kết cấu bên này thấu đáo, phần sau của thông đạo này, mấy ngã rẽ hình thành một tuần hoàn, hơi không chú ý sẽ lạc đường.

Tôi để bốn con ác quỷ dẫn sương đen vào đó, còn mình thì từ bên ngoài bọc đánh, chuẩn bị dùng trận người giấy lấp kín cửa ra, vĩnh viễn giam con ác quỷ nghịch thiên này ở đây.

Ai ngờ ngay khi tôi vừa mới lập xuống trận người giấy thứ ba, đột nhiên cảm thấy hai mắt trận bày phía trước xuất hiện biến hóa, biến hóa kia cực kỳ quỷ dị, cảm giác giống như có người lấy xuống người giấy tôi vừa đặt xong vậy.

Lòng tôi trầm xuống, cắn răng bắt đầu chạy về như điên, tôi phải đối phó trận pháp này trước khi bốn con ác quỷ bị sương đen kia tiêu diệt, nếu không chờ bốn con ác quỷ biến mất, mục tiêu kế tiếp của thứ kia sẽ là tôi. Mà trận người giấy này chỉ dùng để đối phó quỷ quái, các sinh vật khác hoàn toàn không có tác dụng, nếu có động vật tương tự như nhện làm roi, vậy hậu quả không thể lường được.

Vội vàng chạy tới trận người giấy đã bày trước đó, tôi kinh ngạc phát hiện giấy trắng vốn lập trên huyết trận giờ phút này đã bị vo thành một cục ném bên cạnh, từ hình dạng cục giấy đó đến xem, muốn phá hỏng tuyệt đối không phải động vật bình thường, đó phải là con người, còn là một người sống muốn đẩy tôi vào chỗ chết.

Đáy lòng dâng lên một cảm giác tàn nhẫn, tôi nhanh chóng nắm siết tay nhìn quanh bốn phía, muốn tìm dấu vết người nợ lưu lại, may ra giết chết đối phương trước khi bị gây trở ngại. Nhưng chung quanh đen ngịt, hoàn toàn không nhìn ra sự tồn tại của ai khác, khiến tôi không khỏi nghi hoặc, làm ra chuyện này rốt cuộc là ai? Chú và Dao Phong họ đã sớm đi trước, không có khả năng còn ở đây, huống hồ tôi rất hiểu họ, hiểu họ căn bản không thể làm ra loại chuyện này được.

Một lần nữa bố trí lại trận người giấy, tôi vừa mang Tiểu Hải bước nhanh về phía trước, vừa suy tư, chẳng lẽ Rio thừa dịp đám Dao Phong không chú ý, chuồn về ám toán tôi? Trong tiểu đội này của chúng tôi, chỉ có gã là nhân tố nguy hiểm nhất. Song cũng có khả năng là thằng oắt Hạng Văn kia, dù sao mục đích thật sự của hắn chúng tôi đến giờ vẫn chưa rõ ràng lắm.

Tôi nhanh chóng tự hỏi trong đầu, nhớ lại địa điểm đặt người giấy đầu tiên, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt.

“Mẹ nó.” Tôi dừng bước, thềm mắng một tiếng, mắt nhìn Tiểu Hải bên cạnh, sau đó xoay người chạy về con đường đã đến.

Khi ở gần trận người giấy thứ hai, tôi quả nhiên nhìn thấy một bóng người bên huyết trận mình hỏa, người nọ dáng vóc yếu điệu, rõ ràng là một cô gái, bởi vì lực chú ý dồn trên người giấy, giờ phút này cô ta không hề thấy tôi.

Tôi thấy cô ta đã đưa tay đến trên người giấy muốn phá hư mắt tận, vội vàng chạy tới bắt lấy cổ tay cô ta.

Cô gái kia bị tôi đột ngột bắt lấy, cơ thể run lên, tiếp theo xoay đầu sang, một đôi thủy mâu lạnh lùng nhìn tôi.

“Không ngờ là cô...” Nhìn thấy mặt cô ta, tôi thoáng sửng sốt, lập tức kịp phản ứng, càng cần thận nắm chặt cổ tay cô ta, hạ giọng nói: “Cô rốt cuộc là ai.”

Chương 100

Cô gái trước mặt một thân trang phục sinh viên đại học đương thời, tóc dài nhu thuận chải sau đầu, chính là Đường Vũ em gái Đường Ninh không thể nghi ngờ, chỉ là ngoại trừ việc này ra, cô ta hiện giờ cả người nhìn không ra chút khí chất nhẹ nhàng khoan khoái mà một sinh viên nên có, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm tôi tràn ngập ác ý và oán độc, phảng phất như người trước đó ở doanh địa là ai khác.

Sở Vãn Thiên từng nghi ngờ, Đường Vũ này có lẽ là Đường Ninh mời tới giúp, hiện giờ xem ra quả thực là ban đầu tôi đã nghĩ sai rồi, thân phận cô ta tuyệt đối không đơn giản như vậy, nếu cô ta thật là em gái Đường Ninh, lúc đầu sẽ không khiến Đường Ninh thể hiện vài phần kiêng kỵ, cũng sẽ không đánh lén đồng bọn đang hợp tác vào thời điểm sinh tử chị gái mình chưa rõ ràng.

Rất hiển nhiên, trong mắt cô ta tầm quan trọng của việc đẩy tôi vào chỗ chết cao hơn sống chết của Đường Ninh.

Vậy cô ta rốt cuộc là ai, một phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp xen lẫn trong đội ngũ bụng dạ nham hiểm của Đường Ninh, nhìn như bị Đường Ninh dẫn đầu áp chế, thực tế lại không chế ngược lại đối phương, hơn nữa còn theo sau đội ngũ chúng tôi, tùy thời chuẩn bị xuống tay ám toán, cô ta rốt cuộc có mục đích gì? Tôi chết đối với cô ta có chỗ nào tốt?

Tôi nhú mày, nhìn thấy ánh mắt cô ta lóe lên, biết cô ta nhất định đang nghĩ cách thoát khỏi tôi, bởi vì dưới tình huống đã xé xuống mặt nạ này, cô ta không còn khả năng dùng diện mạo ban đầu ứng đối nữa.

Nhưng ngay lập tức tôi phát hiện mình nghĩ sai rồi, cô gái nhìn như nho nhã yếu ớt này còn ác độc hơn Đường Ninh trăm ngàn lần, cô ta dưới tình huống tôi hoàn toàn không chuẩn bị đột ngột móc ra dao găm hướng ngực tôi đâm tới, động tác nọ cực nhanh, trong nháy mắt dao găm sắc bén đã cắm vào tim tôi, khí thế hung mãnh tàn nhẫn ngay cả Tiểu Hải cũng không nhận thấy được.

Tôi kêu lên một tiếng đau đớn, trước mắt cơ hồ tối sầm, chỉ biết trợn to mắt nhìn Đường Vũ, phát hiện khoe môi trắng mịn của cô ta nhếch lên đắc ý, trong lòng không nhin được dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

“Cô...” Đau đớn kịch liệt xâm nhập thần kinh tôi, tôi cắn chặt răng, càng dùng sức nắm chặt tay cô ta.

Đường Vũ chẳng chút đứng yên, tay nắm dao găm như cũ âm thầm dùng sức, dường như muốn móc tim tôi ra vậy, đồng thời ngón út mảnh khảnh vuốt nhẹ ngực tôi, mãi đến khi mò tới tảng đá được tôi nhét trong túi.

Một loạt động tác này chưa đến vài giây, Tiểu Hải khi Đường Vũ mò tới tảng đá đột ngột tỉnh ngộ, hoa văn màu đen trên trán nháy mắt khuếch tán ra, con mắt huyết hồng cũng chuyển biến thành u đen sâu không thấy đáy, quý khí cả người bành trướng, vuốt sắc mở ra đánh tới Đường Vũ.

Tôi nghĩ, nàng đại khái đã thật sự cho rằng tôi sắp chết, mới dùng loại đấu pháp liều mạng này.

Đường Vũ tựa hồ không ngờ tới quỷ nô của tôi lợi hại như vậy, thoáng sững sốt rồi nghiêng người tránh thoát quý khí rợp trời kia, tiếp theo cả người lui về phía sau, cẩn thận nhìn chăm chăm tôi phía trước.

“Bảo quỷ nô của ngươi đứng đó đừng nhúc nhích.” Đường Vũ rút cuộc mở miệng nói, ánh mắt lại như cũ cẩn thận nhìn chăm chú bốn phía, lúc cảm thấy Tiểu Hải lại muốn xông về phía cô ta mới tiếp tục nói: “Yên tâm đi Sở Dương, ngươi không chết được, đưa tảng đá trong túi ngươi cho ta, ta sẽ rời khỏi đây ngay, sẽ không trở lại quấy nhiễu các ngươi.”

Tôi chịu đựng đau nhức thấu xương rút dao găm trên ngực, máu tươi ồ ạt trào ra, nghe lời Đường Vũ nói, tôi cười giễu cợt, giọng khàn khàn nói: “Cho ngươi... Cho ngươi càng có lý do giết ta diệt khẩu sao?”

Không biết có phải cảm giác tử vong quá mức mãnh liệt không, tôi che ngực, cả người run rẩy chậm rãi tựa trên vách đá, nhìn người đàn bà cách đó không xa, đáy lòng đột nhiên nảy lên sát ý nồng đậm.

Đường Vũ thấy tôi không có ý từ bỏ tảng đá, đôi mày thanh tú nhíu lại, phá lệ mở miệng giải thích: “Ngươi đã cùng là một loại người với bọn ta, Sở Dương, tảng đá đó đối với ngươi đã không còn bất cứ tác dụng gì nữa, trả nó lại cho ta.”

“Cùng một loại người với các ngươi?” Tôi nghe mà hồ đồ, đau nhức ở ngực khiến tôi hoàn toàn không có sức lực chống đỡ nữa, đành phải dứt khoát ngồi xuống đất, hỏi: “Nói rõ ràng chút, cái gì gọi là cùng một loại người với các ngươi.”

“Chẳng lẽ ngươi còn chưa rõ sao.” Đường Vũ hất mái tóc dài, cúi kính nói: “Khi ngươi lấy được tảng đá kia thời gian của ngươi cũng đã đình chỉ, ngươi bây giờ sẽ không chết không già, sẽ vĩnh viễn sống, cho dù là Túng Quý ẩn cũng không ảnh hưởng gì đến ngươi, mà tảng đá kia trên tay ngươi, là ta làm mất đã lâu, trả nó lại cho ta, ta sẽ không làm khó các ngươi nữa, ta sẽ lập tức rời khỏi đây, ta căn bản không muốn nán lại chỗ này thêm một giây nào nữa!”

Nói xong lời cuối cùng, vẻ mặt Đường Vũ đã gần như dữ tợn, hai mắt cô ta đỏ ngầu nhìn lồng ngực không ngừng đổ máu của tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không thể không có tảng đá kia, họ sau khi tiến vào Địa Chi Cực nhất định sẽ hủy vật kia, nhưng chỉ cần ta có tảng đá ấy, ta sẽ không giống họ trở nên già thậm chí chết đi, ta muốn trường sinh bất lão, rõ chưa!”

Tiếng gầm gừ chói tai của cô ả xông vào đầu, tôi bị những lời không rõ ràng của Đường Vũ làm cho đau đầu, nghĩ đến câu không già không chết kia, tâm tạng trầm xuống, hỏi: “Ý người là nói, tình hình hiện giờ của ta giống người... Còn giống Sở Vấn Thiên, Đào Diên, trường sinh bất lão?”

Thấy Đường Vũ gật đầu, tôi cười tự giễu, lại nói: “Thì ra là thế, khó trách lúc lấy được tảng đá kia cảm giác kỳ quái vậy... Nhưng mà, thế thì ta cũng biết được người là ai rồi, người bảo Đường Ninh giả mạo người lừa sự tin tưởng của Sở Vấn Thiên và Đào Diên, tới cùng muốn làm gì, Ôn Văn?”

Sự kiện bảy mươi năm trước chỉ có năm người sống sót, năm người này bất lão bất tử mãi đến hôm nay, trừ bỏ Sở Vấn Thiên, Đào Diên, còn có trưởng bối vẫn luôn ẩn núp ở Ngô gia, còn lại cũng chỉ có Cố Hải và Ôn Văn, mà Cố Hải trước khi tiến vào sa mạc đã hiện thân liên lạc cùng chị Tuyên, vậy không cần phải nói, Ôn Văn nữ giới duy nhất trong tổ năm người này, nhất định chính là cô gái trước mắt không thể nghi ngờ.

Từ những lời Đường Vũ nói vừa rồi, điểm này đã hoàn toàn bại lộ, cô ta tựa hồ đã hoàn toàn bỏ qua tôi, nghĩ chỉ cần lấy được tảng đá nhất định có thể lấy mạng tôi, từ một dao không hề bắn khoăn trước đó đến xem, cô ta sợ rằng sẽ trực tiếp cắt đầu tôi, bởi vì người bất lão bất tử nhược điểm chỉ có thể là đầu.

Bị tôi vạch trần thân phận, Ôn Văn không còn cố kỵ, hung quang trong mắt lóe qua rồi biến mất, lập tức giả vờ dịu dàng nói: “Người thành thật đưa tảng đá cho ta, ta tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người, ta vốn cũng đã đi nước ngoài, nếu không vì Sở Vấn Thiên và Đào Diên một mực điều tra sự tình này, ta căn bản không có khả năng trở về, ta lấy được tảng đá sẽ rời đi, người có thể lập tức đuổi theo đám bạn người.”

Nói xong, Ôn Văn thấy tôi vẫn không muốn giao tảng đá cho cô ta, sắc mặt đột ngột biến đổi, thấp giọng nói: “Đừng quên, người còn chưa giải quyết tên trong kia, nếu tiếp tục ở đây lè mề với ta, nó sớm muộn cũng sẽ đuổi theo đám bạn người, đến lúc đó năm người kia không chịu được âm khí xâm nhập, sẽ mất mạng ngay.”

Biết Ôn Văn nói rất đúng về ác quỷ có quỷ khí nghịch thiên kia, tôi nhịn xuống đau đớn trong cơ thể, ép buộc bản thân điều chỉnh lại tâm trạng hỗn loạn, sau đó nói: “Không đâu, nó sẽ tìm ta trước.”

Tôi vừa dứt lời, liền cảm thấy nhiệt độ xung quanh chợt giảm mạnh, một luồng khí âm hàn phi nhân loại phả vào mặt, khiến vết thương trước ngực tôi càng thêm đau nhức, mắt cũng bắt đầu mờ đi.

Sắc mặt Ôn Văn trở nên khó coi, chần chừ chốc lát, cười gằn nói: “Người nói đúng, song trạng thái của người bây giờ, làm sao có thể chống chọi với nó, bây giờ chỉ ta có thể cứu người, người phải hiểu.”

Tôi nhìn khuôn mặt Ôn Văn trở nên mờ nhạt trong bóng tối, lắc đầu không nói gì.

Nhớ kỹ lúc đầu Đào Diên bị Tiểu Hải đâm trúng tim, cũng giống như tôi bây giờ xụi lơ ngồi dưới đất, hắt còn sống, đã nói lên tôi cũng sẽ không xảy ra chuyện, muốn đứng lên chỉ là vấn đề thời gian.

Khí âm hàn càng ngày càng gần, Ôn Văn kiêng kỵ sức mạnh của Tiểu Hải không dám hành động thiếu suy nghĩ, cuối cùng cong khỏe miệng cười nói: “Người đã kiên trì muốn giữ lại tảng đá kia, ta đành phải đi tìm đám bạn người, chúng đều không biết ta là ai.”

Nghe ra ý uy hiếp trong lời cô ta nói, tôi siết chặt tay phải, nghĩ đến Đào Phong họ bây giờ không biết ở đâu, trong lòng liền sinh ra chút bối rối.

Nhìn Ôn Văn bước nhanh biến mất trong bóng đêm, tôi rút ra lá bùa vẽ đầy sợi tơ huyết hồng, bôi máu trên ngực mình lên, sau đó bảo Tiểu Hải vươn tay, dán phù chú nhuộm đầy máu tươi của tôi trong lòng bàn tay nàng, khàn giọng nói: “Đuổi theo cô ta, đừng để cô ta tìm được Đào Phong, nhanh lên.”

Tiểu Hải do dự nhìn tôi, nàng biết tên kia đã cách tôi rất gần, lo lắng tôi sẽ bị nó giết chết, nắm phù chú không dám vọng động.

Tôi cắn răng, dùng hết sức mình gằn nhẹ nói: “Đừng để ta nói lần hai, nhanh lên!”

Phù chú nọ là dùng huyết chú để không chế quỷ nô, có nó, quỷ nô có thể không bị hạn chế của Túng Quỷ ấn, một mình hành động trong thời gian ngắn, chẳng qua loại cấm thuật này cực kỳ hao tổn thọ mệnh và huyết khí, cho nên bình thường không ai dùng. Nhưng bây giờ tình hình khẩn cấp, à Ôn Văn kia ra tay tàn nhẫn, tôi lại biết tác dụng của tảng đá kia, đương nhiên sẽ không lo hao tổn thọ mệnh nữa.

Dưới sự thúc giục của tôi, Tiểu Hải rút cuộc bước nhanh về hướng Ôn Văn biến mất chạy đi, tôi thở dài, vô lực tựa trên vách đá, thầm nghĩ quỷ nô này có ý thức riêng càng ngày càng khó khống chế, có lẽ một ngày Tiểu Hải sẽ phá vỡ mệnh lệnh của tôi, làm ra một vài hành động kẻ khác không tưởng được.

Tôi nhắm lại hai mắt, gian nan thở hổn hển, cảm thấy đau nhức khiến suy nghĩ của tôi càng ngày càng trì độn.

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lời Ôn Văn vừa nói, tôi từng chút sắp xếp lại suy nghĩ.

Hiện giờ xem ra, Ôn Văn hẳn là kẻ phản bội năm đó, cô ta muốn trường sinh bất lão, cho nên dùng mọi thủ đoạn ngăn cản đám người Sở Vấn Thiên hành động, chẳng qua không biết tảng đá kia đến tột cùng có những loại tác dụng nào, mà “vật kia” trong lời Ôn Văn là cái gì, tại sao Ôn Văn nói “vật kia” bị hủy họ sẽ trở nên già thậm chí chết đi, lưu lại tảng đá này sẽ không có việc gì.

Còn nữa, Ôn Văn rõ ràng là khi đụng phải tôi ở doanh địa mới phát hiện tôi có tảng đá kia, vậy trước khi đụng phải tôi, mục đích cô ta đi theo đám Đường Ninh đến đó là gì?

Nếu như nói cô ta vẫn luôn đuổi theo sau chúng tôi tùy thời mai phục, vậy người gặp được trong hang đá trước đó là sao, nếu như Ôn Văn chính là kẻ đó, tại sao khi ấy cô ta không ra tay giết chết chúng tôi, ngược lại kéo dài đến bây giờ?

Ngoại trừ Ôn Văn, mục đích của Đào Diên và Sở Vấn Thiên cũng rất mơ hồ, Cố Hải lén liên lạc với chị Tuyền kia càng khiến người ta chẳng hiểu ra sao, những người này đều có suy nghĩ riêng của họ, trước khi chân tướng rõ ràng, ai cũng không thể chắc họ tiến vào Địa Chi Cực rốt cuộc để làm gì.

Song bây giờ với tôi mà nói, khiến tôi nghi ngờ chính là tảng đá cổ quái trong tay này, tại sao nó có thể làm cho con người sở hữu năng lực trường sinh bất tử, tại sao Ôn Văn một lòng muốn tìm nó về, mà tôi, bây giờ nên dùng nó để làm những gì?

Nếu sở hữu nó có thể không có kỵ Túng Quỷ Án, có thể trường sinh bất lão, có thể tha hồ dùng cấm thuật, vậy tôi có nên giữ mãi nó bên người, như vậy tôi có thể vĩnh viễn ở cùng Đào Phong, mà không cần thời thời khắc khắc lo lắng thọ mệnh sớm kết thúc...

Nghĩ vậy, tôi miễn cưỡng kéo khoe miệng, thương tổn chí mạng khiến tôi toàn thân vô lực.

Trong dự liệu âm hàn thấu xương đột ngột kéo tới, tôi chậm rãi mở mắt, liền nhìn thấy sương mù dày đặc đen như mực đang đứng trước mắt.

Sương đen vây lấy thân hình sừng sững của nó, nó như tìm kiếm càng tiến càng gần, cuối cùng dừng lại ở chỗ cách tôi chưa đến mười centimet, da trên mặt tôi cũng có thể cảm nhận được hàn ý áp lực mà âm trầm nọ.

Trong đám sương đen dày đặc, tôi dần nhìn thấy thứ hoàn toàn không thể gọi là khuôn mặt.

Chương 101

Tôi toàn thân vô lực xụi lơ trên mặt đất, đối mặt với thứ quỷ thần khó lường trước mắt, trong lòng lại không hề mảy may e ngại, không biết tại sao, dưới loại tiếp xúc gần gũi này, trên thân kẻ này phát ra luồng quỷ khí khiến tôi cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Vốn là hang đá vô cùng lạnh lẽo bởi vì đám sương đen này đến càng lộ vẻ âm trầm, tôi yên lặng nhìn nó, phát hiện hô hấp của mình càng trở nên khó khăn.

Khuôn mặt dữ tợn tàn tạ tựa hồ cảm thấy hài lòng với sự an tĩnh của tôi, ấy thế mà lại chậm rãi nhếch khoe môi, làm ra một vẻ mặt cực kỳ quý dị vụn vặt, sau đó, nó lặng lẽ vươn đôi tay đen thui không trọn vẹn kia, dưới tình huống tôi hoàn toàn không kịp phản kháng bóp lấy cổ tôi.

Cảm giác ngạt thở mạnh mẽ trộn lẫn với buốt giá kinh người nháy mắt kéo tới, tôi ngay cả âm thanh cũng không thể phát ra, chỉ có thể trộn to mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc nọ, nhất thời cảm thấy cả người như tưới đầy chì nặng nề cứng ngắc, muốn giơ tay lên ngăn cản sự hung tàn của đối phương, nhưng vô luận thế nào cũng không làm ra được chút sức lực.

Tôi cắn chặt răng, dựa vào chút ý chí chống cự cuối cùng nhìn từng đợt bóng tối trước mắt, chỉ hy vọng cơ thể mình mau chóng khôi phục lại, như vậy tôi còn có cơ hội vật lộn cùng tên này.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, chậm chậm khép lại hai mắt, cảm thấy tay chân sắp mất đi tri giác, tư duy lại dị thường thông thuận rõ ràng, không nhận được cười khổ nghĩ thầm đây chẳng lẽ chính là hồi quang phản chiếu?

Khi sương đen quanh thân tên kia hoàn toàn bao phủ lấy tôi bên trong, tôi giật mình, mở bừng mắt, dùng hết sức lực toàn thân bắt lấy tay đối phương, liền phát hiện cơ thể không phải vì thương tổn chí mạng kia mới không cách nào phản ứng, mà vì quý khí vô cùng dày đặc này.

Tôi nhìn thấy dưới sự xâm nhập của sương đen hai cánh tay tôi đều đã hóa thành xương khô, tựa hồ chỉ cần nó hơi dùng chút sức nữa, bộ xương yếu ớt của tôi sẽ tan thành cặn bã.

Không thể chết ở chỗ này.

Tôi dùng sức nắm chặt đối phương, trong lòng thầm nói nếu mình chết ở chỗ này, vậy thì sẽ không được gì cả, mục đích tôi đi tới sa mạc chính là để sống sót, để tổ tiên đã qua đời và con cháu về sau của ba nhà có thể an tâm, tôi có mong muốn của tôi, có tư tâm và mục tiêu của mình, làm sao có thể vì một ác quỷ đạo hạnh hơi cao chút mà ngụp được?

Huống chi hiện giờ có tảng đá này trợ giúp, tôi đã không cần e ngại Túng Quý ẩn nữa, tôi có thể không cần cố kỵ sử dụng Phong Quý thuật, có thể nắm giữ sức mạnh như vậy để theo bên cạnh Đạo Phong, để bảo vệ bất kỳ ai tôi nghĩ cần bảo vệ.

Tôi sao có thể chết.

Trong đầu không ngừng bảo mình tập trung tinh lực, tôi cảm thấy ngực dần dần truyền đến một luồng âm hàn cực độ, tứ chi cũng không mềm nhũn vô lực như vừa nãy nữa, vì vậy tôi mạnh mẽ chống dậy, buông cánh tay ác quỷ kia, ngược lại chụp vào cổ nó, sau đó dùng sức đè nó về phía sau.

Tôi biết giờ phút này diện mạo của tôi nhất định vô cùng dữ tợn, bởi vì tôi bây giờ hoàn toàn đang dùng tay không đối kháng với con ác quỷ này, tôi bắt nó đặt dưới người, giống như đối phó người thường mà dùng sức bóp cổ nó, hận không thể dùng hai tay này cho nó trực tiếp hôn bay phách diệt.

Tay nó cũng không vì động tác của tôi mà ngừng lại, chỉ là khuôn mặt vô cùng xấu xí kia hiện ra biểu cảm kỳ lạ hơn, tựa như kinh ngạc cũng tựa như phẫn nộ.

Thấy thế tôi thầm mắng một tiếng nghĩ mày con mẹ nó còn dám phẫn nộ, ông đây thiếu chút nữa chết trong tay mày, hôm nay thế nào cũng phải bóp chết thằng tạp chủng mày.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi không có khả năng thật sự liều mạng cậy mạnh đánh đến cùng với một con quỷ, tôi không có tư chất đó, chỉ cần đợi lát nữa, quỷ khí nghịch thiên của thứ này sẽ khiến tôi chết không toàn thây.

Cho nên tôi thừa dịp ác quỷ tạm thời bị tôi làm giật mình, lén lấy ra bật lửa nhét trong tay, sau đó chịu đựng đau nhức buốt giá trên cổ, thoáng cái cầm bàn tay khô nắm bật lửa kia vào ngực ác quỷ.

Ác quỷ khiếp sợ động tác của tôi, cả khuôn mặt nhất thời trở nên càng đáng ghét, nó giương nanh múa vuốt muốn đẩy tôi khỏi người nó, lại bị tôi cầm chết lấy cổ không tha, cuối cùng chỉ có thể trừng đôi mắt đỏ tươi rống giận với tôi, từng đợt sương đen mang mùi xác thối xộc ra từ miệng nó, quỷ khí mãnh liệt khiến tôi gần như chết ngạt tại chỗ.

Không chỉ nó, tôi lúc này cũng là tư thế liều mạng.

Tôi cố ý làm cho máu ở ngực mình rơi vào trong cơ thể nó, tiếp theo châm bật lửa, lẩm nhẩm một câu: “Phong Quỷ thuật... Diệt.”

Khoảnh khắc máu tươi và minh hỏa kết hợp, ngực ác quỷ đột nhiên thoát ra một ngọn lửa màu tím, ngọn lửa kia càng cháy càng rực, ùn ùn quần lấy toàn thân ác quỷ, ngấn ngùi vài giây đã đốt con ác quỷ hung tàn vô đạo kia kêu rên không ngừng, khuôn mặt xấu xí dưới minh hỏa chiếu rọi càng làm người ta buồn nôn.

Mà sương đen xoay quanh bốn phía này, cũng theo ánh lửa tím thiêu đốt mà biến mất tăm mất tích.

Mãi đến khi ác quỷ trước mắt tôi hoàn toàn hóa thành một bãi tro đen, tôi mới chậm rãi dừng lại động tác, nghĩ loại quỷ sát thiên địa khó chứa này nhất định không cách nào chuyển thể đầu thai, hôm nay tan thành tro bụi mới là kết cục nên có của nó.

Minh hỏa chung quanh còn sót lại vài đám lửa, sau khi tôi xác định ác quỷ đã hoàn toàn bị diệt trừ, thở phào nhẹ nhõm thoáng cái ngồi bệt xuống đất.

Thần kinh căng thẳng được thả lỏng, đau nhức bị quên mất trước đó lập tức như thủy triều phủ lấy tôi.

Tôi vừa thở hổn hển vừa cúi đầu nhìn cánh tay mình, thấy hai cánh tay đều đã khôi phục nguyên dạng hoàn hảo không hao tổn gì, lúc này mới chính thức an tâm.

Nhớ tới Ôn Văn đã chạy mất trước đó và Tiểu Hải vội vã đuổi theo, tôi vuốt mặt, nhìn khắp nơi vài lần, thấy đã không còn uy hiếp nào khác, liền chống tay đứng dậy, bùm ngực từng bước đi về phía trước.

Vết thương chí mạng nọ trải qua trận đánh vừa rồi lạ lùng kết thành sẹo, không biết là sức mạnh của tảng đá hay các nhân tố khác, song bây giờ tôi cũng không rảnh đi suy xét việc này, chỉ cảm thấy không chết là được.

Đi một mình trong đường đá yên tĩnh âm lãnh, những cảnh tượng trước đây chưa từng nghĩ tới không ngừng tuôn ra.

Tôi đi vài bước liền tựa trên vách đá nghỉ ngơi, cảm thấy chỗ ngực bị thương mặc dù đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn đau đớn từng hồi.

Điều này làm tôi không nhận được bắt đầu đoán, trường sinh bất tử mà Ôn Văn nói đến rốt cùng có thể tới mức độ nào, tảng đá quý dị này, tại sao có thể làm cho người tiếp xúc nó đình chỉ thời gian, nó rốt cuộc là thứ gì?

Tôi vuốt vết sẹo vừa kết trước ngực, hoàn toàn không thể tin rằng mình thiếu chút nữa đã là người chết, ngay khi Ôn Văn cầm dao găm vào ngực tôi, tôi cơ hồ vô thức nghĩ đã xong đời.

Tôi căn bản không ngờ rằng mình lại sẽ biến thành thân bất tử giống Đạo Diên, lại nói việc này thật sự quá tào lao, cho dù bây giờ bảo tôi dùng dao tự đâm mình, tôi cũng tuyệt đối không hạ thủ.

Tôi sợ chết, trước khi đi xong con đường tôi phải đi, hoàn thành những chuyện tôi phải hoàn thành, cho dù kéo dài hơi tàn tôi cũng phải sống sót.

Chỉ cần trong lòng có mục tiêu, không ai lại nghĩ xem sẽ chết thế nào.

Tựa như Chu Lập Ba nói, những kẻ đứng trên mái nhà ồn ào nói tôi muốn nhảy lầu kỳ thật đều sợ chết, kẻ chân chính muốn chết sẽ không để cho ai khác biết.

Mà tạm gác vấn đề sinh tử không chân thật này, hiện chuyện duy nhất tôi có thể nghĩ đến chính là bắt được Ôn Văn.

Con ả chết tiệt kia thiếu chút nữa làm tôi mất mạng, tôi không có khả năng buông tha cho ả.

Cẩn rằng, tôi chậm rãi đi giữa đường đá uốn lượn, đèn pin trong lúc vật lộn khi nãy đã bị đập một cái, không thể nào chiếu sáng.

Lúc này bên cạnh không có Đạo Phong cũng không có Tiểu Hải, nói thật trong lòng tôi không nắm chắc lắm, nếu lại xảy ra nguy hiểm gì, dựa vào tình huống của tôi bây giờ, phỏng chừng chỉ có thể nằm trên mặt đất làm một con lợn chết không sợ nước sôi thôi.

Chẳng biết đi bao lâu, chân tôi đã mỏi nhừ, đang nghĩ có phải đã lạc đường rồi không, chợt nghe phía trước truyền đến tiếng đánh nhau thật nhỏ.

Tiếng đánh nhau kia mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe ra là một cô gái kêu rên.

Tôi thoáng sửng sốt, thầm nghĩ chẳng lẽ Tiểu Hải đã chế ngự được Ôn Văn? Trước đó tôi bảo Tiểu Hải đuổi theo Ôn Văn, mà Tiểu Hải thì không có khả năng phát ra loại tiếng động này, vậy cũng chỉ có thể là Ôn Văn.

Trong lòng nảy ra một tia vui sướng và đắc ý, tôi ba bước thành hai đi về phía trước, cách tiếng đánh nhau này càng gần, càng có thể nhận thấy được một luồng quý khí quen thuộc.

Đích thật là Tiểu Hải.

Tôi cong khoe miệng, nắm chắc đèn pin tăng nhanh bước.

Song khi tôi chiếu đèn pin về phía phát ra tiếng động, cảnh tượng trước mắt lại khiến tôi giật mình.

Tiểu Hải đúng là ở đây, nhưng nàng chỉ đứng đó mà thôi, cũng không hề tiến lên quán lấy Ôn Văn, có người khác đang đánh nhau với Ôn Văn.

“Ừm!” Một tiếng than nhẹ, người nọ bị Ôn Văn giơ chân đá vào bụng, cả người lăn ngược ra ngoài.

Ôn Văn sau khi đá người ngã lăn, nhận thấy được tôi đến, lập tức lui ra sau vài bước, cẩn thận nhìn chằm chằm tôi.

“Sao cô lại ở đây...” Tôi kinh ngạc nhìn người đang nằm trên mặt đất muốn đứng dậy tái chiến, nhất thời không biết đến tột cùng nên giúp ai.

“Đừng để cô ta đi, cô ta sẽ giết mọi người.” Người nọ lau khoe miệng, ho vài tiếng xong thì ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt quen thuộc.

Là Đường Ninh.

Tôi nhú mày, nghe được lời Đường Ninh nhưng không hành động thiếu suy nghĩ, đối mặt với hai người phụ nữ này, tôi biết tôi phải bảo trì cảnh giác cao độ.

Vô luận Ôn Văn hay Đường Ninh đều là cao thủ nguy trang, họ rất hay gạt người, hơn nữa lòng dạ hiểm độc, nếu Đường Ninh phối hợp với Ôn Văn đùa giỡn tôi, tôi bây giờ qua đó hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Có vết xe đổ, khó bảo toàn Ôn Văn lần này sẽ không trực tiếp cắt rơi đầu tôi, cô ta bây giờ cũng hận tôi tựa như tôi hận cô ta.

Dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng tôi, sắc mặt Đường Ninh biến ảo mấy phần, cuối cùng khinh thường hừ nhẹ một tiếng, kéo cơ thể đầy thương tích bò lên, nói với Ôn Văn: “Cho dù bây giờ hẳn không giúp tôi, cũng sẽ không cho cô đi tìm mấy người kia, chết tâm này đi.”

Sắc mặt Ôn Văn cũng không tốt lắm, cô ta biết Tiểu Hải đang bên cạnh, cơ thể luôn căng thẳng từng giờ từng phút đều chuẩn bị phương hướng chạy trốn có lợi.

“Các ngươi đều cùng một loại.” Ôn Văn nhìn Đường Ninh, mặt không chút thay đổi thấp giọng nói: “Sớm biết ngươi dám lén nhắc nhở Sở Dương sau lưng ta, trước khi tiến vào khe núi ta đã giết ngươi rồi.”

Nói xong, Ôn Văn liếc mắt nhìn tôi, cong khoe môi cười lạnh nói: “Song cho dù ngươi vì người khác làm nhiều như vậy, cũng không ai cho rằng ngươi là người tốt, Đường Ninh, ngươi là một con rắn, mặc kệ có độc hay không cũng sẽ không ai nguyện ý tin tưởng ngươi, hiểu chưa?”

Lời Ôn Văn nói như sấm sét giữa trời quang, nhất thời khiến tôi sững sờ tại chỗ, mà Đường Ninh tựa hồ cũng không ngờ cô ta sẽ nói vậy, lộ ra vẻ mặt càng thêm kinh hoảng, chỉ là vẻ mặt đó chỉ chợt lướt qua, rất nhanh cô ta đã cắn răng lần thứ hai đánh tới Ôn Văn.

Tiểu Hải lúc này yên lặng lui về sau hai bước, tiến đến trước mặt tôi, hất lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt luân, dường như đang hỏi tôi bây giờ phải làm sao đây.

Chương 102

Tôi đưa tay làm một động tác yên lặng, ý bảo Tiểu Hải đừng hành động thiếu suy nghĩ, loại tình huống trước mắt này, tôi nghĩ tôi chỉ có thể tọa sơn quan hổ đấu, còn lại chính là chờ hai người họ phân cao thấp rồi nói.

Ôn Văn nói Đường Ninh từng lén nhắc nhở tôi, vậy vô luận những lời này của cô ta là thật hay giả, những điểm đáng nghi trước đó đều có thể giải thích rõ rồi.

Bóng đen chỉ dẫn tôi tìm được Đào Phong và mọi người trong sơn động kia, cùng tên rình rập bên trong tượng phật do vật sáng hình thành, hẳn chính là Đường Ninh không thể nghi ngờ.

Mặc dù không rõ cô ta tại sao phải giúp chúng tôi, cũng không rõ cô ta sao lại phản kháng Ôn Văn, nhưng với lịch sử bất lương trước kia mà nói, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng cô ta.

Ôn Văn và Đường Ninh hai người phụ nữ này, ai tôi cũng không giúp, hai người họ tự giết lẫn nhau, với chúng tôi mà nói không chừng là chuyện tốt.

Từ điểm này, tôi lạnh nhạt nhìn về hai bóng người còn đang kịch liệt đánh nhau, chuẩn bị chờ một người trong số họ chiến bại rồi sẽ để Tiểu Hải đối phó người kia, cứ thế hành động sau đó của chúng tôi sẽ không lo có người ám toán nữa.

Mà sự việc cũng đang như tôi sở liệu, Đường Ninh hoàn toàn không phải đối thủ của Ôn Văn, cô ta một thân công phu quyền cước bá đạo nhưng trước mặt Ôn Văn chỉ như trò trẻ con, dây thép cực nhỏ cực dẻo kia mỗi lần đều bị Ôn Văn nhẹ nhàng dùng dao găm ngăn chặn, không mấy may gần được vào người, có lúc thậm chí trong quá trình đánh nhau bị chém đứt, điều này làm tôi không nhận được suy đoán, dao găm tinh xảo khéo léo trong tay Ôn Văn kia hẳn cũng có địa vị nhất định, nếu không sẽ không có uy lực lớn như vậy.

Đường Ninh chịu thiệt dưới tay Ôn Văn, nhưng không có ý cầu cứu tôi, tốc độ công kích của cô ta rất nhanh, mỗi một lần hạ xuống đều như công về phía tử huyệt của Ôn Văn, chẳng qua lại bị Ôn Văn trở tay đẩy ra ngay, sau đó một cước đá té trên mặt đất.

Không thể không nói, à Ôn Văn này mới thật sự đáng sợ, vị trí công kích của cô ta vĩnh viễn đều là mấy chỗ yếu ớt nhất của phụ nữ, đấu pháp hoàn toàn không lưu tình, nhiều lần tôi thấy Đường Ninh cuộn tròn trên đất gần như bò dậy không nổi.

Xem ra, Ôn Văn chuẩn bị giết Đường Ninh thật, nếu tôi không ngăn cản cô ta, vậy giây tiếp theo nếu Đường Ninh không phòng bị, trong động quật âm lãnh này sẽ lại có thêm một con ác quỷ oán khí ngút trời.

Có nên lên hỗ trợ không?

Trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ như vậy, nhưng nhanh chóng bị tôi bác bỏ, trong lòng không ngừng nói với mình, hai người này đều không phải thứ tốt, ai cũng không thể giúp, càng không thể dễ dàng tin họ, nếu không chết rất có thể là tôi, dựa vào tâm cơ của Ôn Văn và Đường Ninh mà nói, kết hội diễn một vở khổ nhục kế tranh thủ sự đồng tình của tôi cũng có khả năng rất lớn.

Đang lúc tôi rối rắm vấn đề giúp hay không giúp, Ôn Văn đột ngột làm ra một động tác kỳ quái, cô ta cũng bỏ cơ hội lập tức có thể giết chết Đường Ninh, nghiêng người lăn sang một bên, tựa hồ đang tránh né thứ gì đó tập kích.

Đợi Ôn Văn một lần nữa đứng lên lui về phía sau, tôi mới nhìn thấy, vị trí vừa rồi của cô ta, tiểu hắc miêu của Dao Phong đang giương nanh múa vuốt đứng đó, giáp cứng cổ quái sau lưng nó dựng thẳng toàn bộ, hướng mặt phía Ôn Văn lộ ra răng nanh, đáng vẻ kia hiển nhiên là đang bảo vệ Đường Ninh.

Ôn Văn lúc này cũng thấy rõ đánh lên mình chính là con mồi thú, dao găm trong tay xoay ngược lại, trên mặt lộ vẻ âm độc, nhắc chân muốn tiến lên giết sạch cả người lẫn thú.

Chẳng qua cô ta thật không ngờ, dao găm trong tay mình vừa giơ lên, đã bị người phía sau cầm cổ tay.

“Đủ rồi.” Giọng nói trầm thấp của Dao Phong từ trong bóng tối truyền đến, cho dù ánh sáng tối mờ nhìn không rõ mặt cậu ấy, tôi cũng có thể từ trong giọng nói đoán được, tâm trạng cậu ấy bây giờ vô cùng khó chịu.

Ôn Văn nghe vậy xoay người nhìn về phía Dao Phong, tay bị dùng sức cầm chặt dần thả lỏng, dao găm sắc bén kia thoáng rơi xuống đất.

“Hóa ra là cô...” Dao Phong thấy rõ mặt mũi người trước mắt, có chút kinh ngạc, lập tức nhận ra mấu chốt của vấn đề, nhíu mày hỏi: “Cô rốt cuộc là ai.”

Hiển nhiên Dao Phong cũng ý thức được thân phận giả của “Đường Vũ” này, nếu là chị em thật sự không có khả năng xuống tay ác như vậy, càng không thể đuổi tận giết tuyệt chị ruột của mình, ngay cả một chút chần chừ cũng không có.

“Cô ta là Ôn Văn.” Tôi thở dài, biết Đường Ninh này không chết được nữa, nể mặt mũi Dao Phong, tôi cũng sẽ không để Ôn Văn dễ dàng giết cô ta, bởi vì Dao Phong rõ ràng không muốn Đường Ninh chết ở đây.

Lời tôi vừa ra khỏi miệng, Dao Phong lập tức chuyển mắt sang tôi, không đợi cậu ấy mở miệng hỏi, Ôn Văn đột ngột nhắc chân đá dao găm trên mặt đất về hướng tôi, sau đó thừa dịp Dao Phong phân tâm ra sức xoay người chạy cực nhanh vào sâu trong hang động.

Một loạt động tác này của Ôn Văn làm tôi và Dao Phong đều bất ngờ, mắt thấy Ôn Văn chỉ chốc nữa liền biến mất tăm, hai chúng tôi chỉ nhìn dao găm bị Tiểu Hải ngăn lại, quyết đoán không truy tìm nữa.

“Sao anh chậm trễ lâu như vậy.” Giọng Dao Phong hàm chứa lo lắng khiến tôi rất hưởng thụ, tôi biết cậu ấy nhất định thấy tôi chậm chạp không vượt qua đoàn người, mới một mình trở về tìm tôi.

“Đã xảy ra ít vấn đề.” Tôi cười cười, che lại chỗ ngực bị dao găm đâm vào, sau đó đi tới trước mặt Dao Phong, cầm tay cậu ấy nói: “Tôi cũng không ngờ sẽ đụng phải Ôn Văn.”

Ánh sáng trong thạch động dù tối, nhưng dưới cường quang mắt sói, cự ly gần chỉ có thể thấy rõ mặt người.

Dao Phong sau khi bị tôi nắm tay, lập tức kinh ngạc trừng to mắt, nhìn chăm chăm mặt tôi, vội la lên: “Mặt của anh, xảy ra chuyện gì?”

“Sao?” Tôi có chút khó hiểu, cảm thấy Dao Phong dùng sức cầm ngược lại cổ tay tôi, sức lớn như vậy như muốn nắm gãy xương tay tôi.

Ánh mắt Dao Phong thâm trầm chậm chạp không chịu dời khỏi mặt tôi, trong thanh âm mang theo sát ruột và lo âu: “Anh dùng Phong Quỷ thuật, nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Nghe câu này, tôi mới ý thức được đại khái trước đó khi giết con quỷ kia dùng Diệt, hiện giờ trên mặt tôi e rằng đã bò đầy hoa văn màu đen xấu xí, cũng khó trách Dao Phong nhìn thấy tôi lại lo lắng thế này.

Nếu như là trước kia, tôi có lẽ còn vì thọ mệnh của mình mà thờ dài, sau đó mượn cơ hội để Dao Phong an ủi tôi, nhưng bây giờ đã khác, bị đâm trúng tim còn không chết được, Túng Quỷ ẩn nho nhỏ có thể làm khó dễ gì được tôi, chẳng qua là dùng Phong Quỷ thuật thôi, căn bản không cần kinh ngạc.

Nghĩ thế, tôi liền nhẹ nhàng tránh tay Dao Phong, nói khẽ với cậu ấy: “Không sao đâu, chẳng qua vừa giải quyết thứ kia mất chút sức.”

Dao Phong vào lúc tôi buông tay ra thì giật mình, tiếp theo “ừ” một tiếng nghe không ra tâm tình gì, xoay người vươn tay trái với tiểu hắc miêu, vật nhỏ lập tức nghe lời nhảy lên tay cậu ấy.

Sợi tóc nhỏ che mắt Dao Phong, tôi nhìn không rõ vẻ mặt cậu ấy, chỉ nhìn thấy đôi môi mỏng hoàn mỹ kia mím lại.

Xem ra cậu ấy biết tôi đang qua loa lấy lệ với cậu ấy.

Trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái, tôi biết tôi không nên giấu giếm Dao Phong nhiều như vậy, nhưng bây giờ còn chưa thể cho cậu ấy biết tôi đã bắt lão bất tử, lúc này nói ra, không biết có hậu quả gì không.

Quá nhiều chuyện không có cách giải quyết, tôi không muốn phức tạp thêm, càng không muốn để cho tảng đá đó bị Dao Phong hoặc những người khác biết.

Đang lúc tôi tự hỏi làm thế nào phá tan khó xử trước mắt, Đường Ninh đột nhiên ho khan vài tiếng, tôi và Dao Phong sững sốt, đều quay đầu nhìn về phía cô ta.

Đường Ninh bị hai chúng tôi nhìn, sắc mặt tái nhợt thấp giọng nói: “Các cậu để cô ta chạy mất, cẩn thận cô ta đi giết người của các cậu.”

Dao Phong nghe vậy nhú mày, nói: “Vậy còn cô, có đi cùng chúng tôi không?”

Tôi có chút kinh ngạc, thầm nghĩ sao Dao Phong đối tốt với cô ta vậy, chẳng lẽ đã quên những chuyện cô ta từng làm.

Đường Ninh dường như cũng không ngờ tới phản ứng của Dao Phong lại khác tôi hoàn toàn, thật sự đối xử với cô ta như đồng bọn hợp tác tạm thời, vì vậy cô ta cười khỏ, lắc đầu nói: “Cậu không sợ tôi âm toán các cậu sao?”

“Cô sẽ không làm vậy.” Dao Phong không để ý đến Đường Ninh tự giễu, đi qua đó đỡ cô ta lên, nhàn nhạt nói: “Ở đây âm toán chúng tôi không có gì tốt cho cô.”

“Cậu thật đúng là hiểu rõ tôi.” Đường Ninh liếc nhìn Dao Phong, lại cúi đầu, bùm bùm mình nói: “Nhưng tôi đã bị thương, mang tôi đi chỉ liên lụy các cậu, bây giờ phải mau chóng tìm được Ôn Văn, không thể để cô ta tiến vào Địa Chi Cực...”

Hóa ra, trước đó trong khe núi Ôn Văn từng bố trí bẫy rập muốn giết chết tôi, cô ta đòi dao găm Dao Phong cầm ở cửa động tới nơi khác, ý đồ dẫn tôi đến một chỗ khác giết chết, nhưng cuối cùng bị Đường Ninh quấy nhiễu.

Lúc tôi bò ra khe nứt nhìn thấy bóng người kia, đích xác là Đường Ninh, cô ta đưa tôi tìm được Dao Phong họ, lại ở trong phật tượng phát sáng dẫn dắt chúng tôi đến Vu Điện cổ thành.

Đường Ninh làm nhiều như vậy không phải đã phóng hạ đồ đao lập địa thành phật, cô ta cũng có nguyên nhân riêng của cô ta.

Đường Ninh ban đầu khi giúp Ôn Văn làm việc, cũng không nghĩ tới mình sẽ trúng lời nguyên kia, cô ta thu tiền thay người bán mạng, đương nhiên phải diệt trừ người quấy nhiễu cô ta, trong tặc nhãn của đám trộm mộ họ là chuyện thường, có thể nói, đổi lại người khác ở vị trí Đường Ninh, e rằng cũng phải làm thế.

Mà thủ đoạn này của cô ta, lại có liên quan đến bụng dạ thâm hiểm trời sinh của cô ta.

Sau khi trúng lời nguyên, Đường Ninh biết mình đã hại mọi người Đường gia, cũng biết Ôn Văn muốn phá hồng thứ có thể giải trừ lời nguyên, liền âm thầm vạch một sách lược, chuẩn bị mặt ngoài biểu hiện dưới sự uy hiếp của Ôn Văn tiếp tục làm việc, kỳ thực mượn tay chúng tôi giải trừ lời nguyên.

Không cho Ôn Văn giết chết chúng tôi, chính là một trong những thủ đoạn phản kháng của Đường Ninh. Có thể nói, cô ta trợ giúp chúng tôi cũng là bị buộc bất đắc dĩ.

Đường Ninh mặc dù bụng dạ thâm hiểm, nhưng khi liên quan đến vấn đề nhất mạch Đường gia, cô ta đương nhiên đã lựa chọn gia tộc.

Trong loại chuyện này, vô luận Đường Ninh, Đào Phong hay tôi, trong lòng đều nghĩ giống nhau.

Không gì có thể quan trọng hơn sự an bình của thân nhân.

Cho nên Đường Ninh một đường truy tìm tới đây, ở đây sau bị Ôn Văn phát hiện, hai người liền xé bỏ mặt nạ đánh nhau.

Cuộc sống vốn mang tính hí kịch như vậy, rất nhiều chuyện đều không cách nào dự liệu, hơn nữa thứ như lòng người, tùy thời tùy chỗ đều sẽ biến hóa.

Tôi cúi đầu, nhìn tay Đường Ninh, phát hiện bụng cô ta đã trúng một dao, liền nói: “Cô băng bó trước đi, chảy máu nhiều như vậy rất dễ sốc.”

Nghe lời tôi, Đường Ninh chần chờ một chút, sau đó gật đầu ngồi bệt dưới đất, mái tóc đen dài kia rơi tăn mát trên đầu vai, khiến cho dáng vẻ cô ta giờ phút này vô cùng chật vật.

Tôi nhìn cô ta cởi áo không chút cố kỵ băng bó cho mình, vẻ mặt giống như chị Tuyền lúc đầu vậy.

“Đúng rồi.” tôi đột nhiên nhớ ra, vội hỏi: “Đao Diên và Sở Vân Thiên đâu, sao không đi cùng các người.”

Đường Ninh nghe vậy nheo mắt nhớ lại nói: “Không biết, họ đột nhiên biến mất tăm, nếu không phải tôi trông chừng Ôn Văn, chỉ sợ cả cô ta làm sao sang đây được cũng không rõ ràng lắm.”

Chương 103

“Đột nhiên biến mất tăm? Có ý gì?” Tôi thoáng sững sốt, lập tức nhíu mày hỏi: “Hai người đang sống sao có thể đột nhiên biến mất, có phải bị Ôn Văn...”

Đường Ninh nghe vậy cắt ngang suy đoán của tôi, khoát tay nói: “Ôn Văn còn chưa có bản lĩnh có thể đồng thời giết chết hai người kia đâu, tôi nói không thấy này chính là nghĩa đen, hai người kia là biến mất vào không khí đó.”

Căn cứ vào cách nói của Đường Ninh, họ khi ấy phát hiện một nơi khá quỷ dị, bốn phía toàn bộ là đá trong suốt như thủy tinh, xuyên qua đá có thể thấy phía trước có cánh cửa sắt thật lớn, nhưng quái là quái ở chỗ vô luận dùng phương pháp gì cũng không tới được cánh cửa sắt kia.

Đá trong suốt bốn phía giống như vật sống, chung quy có thể khiến họ cùng cánh cửa sắt bảo trì khoảng cách nhất định, mà càng đi vào trong đá kia, suy nghĩ của mọi người lại càng hỗn loạn, bốn phương tám hướng đều có thể thấy bóng mình phản chiếu trong đá, hơi chút lơ là sẽ bị nhảm ngay.

Càng về sau, cơ hồ tất cả mọi người đều xuất hiện trạng thái ảo giác cùng loại, thậm chí có người nhìn thấy mình trong đá trong suốt lộ ra nụ cười quái dị khác hoàn toàn khi bình thường, nụ cười kia xấu xí dữ tợn, phảng phất như đang cười nhạo những kẻ ngu ngơ họ.

Vừa lúc đó, Sở Vấn Thiên đột nhiên đưa ra đề nghị chia nhau hành động, Đường Ninh đương nhiên không đồng ý, người cô ta mang theo đều chưa quen thuộc nơi này, lúc này chia nhau đi chắc chắn là đưa họ đi tìm chết.

Đường Ninh không đồng ý, Sở Vấn Thiên cũng không nói gì thêm, bởi vì ông ta cho rằng Đường Ninh là Ôn Văn, luôn để cho cô ta vài phần mặt mũi.

Ai ngờ sau đó lại xảy ra những tình huống càng không cách nào dùng lời lẽ bình thường nói rõ được, khi họ còn đang phiền não làm sao tới được cánh cửa sắt kia, trong đá trong suốt chung quanh lại không hề phản chiếu bóng họ nữa, mà xuất hiện một nhóm người quần áo kỳ dị khác.

Trong nhóm người nọ nam nữ già trẻ đều có, nhưng toàn bộ là dáng vẻ không chút biểu cảm, không có bất kỳ động tác và thanh âm nào, chỉ cứ thế lẳng lặng trừng mắt nhìn họ.

Việc này không chỉ có thủ hạ của Đường Ninh, ngay cả chính cô ta cũng có chút kinh hoàng, trộm mộ nhiều năm như vậy, cô ta chưa từng thấy qua cảnh tượng quái dị như thế, đám người kia cách họ gần như vậy, nhìn qua không giống người sống, phảng phất sẽ lập tức tới trước mặt họ lộ ra nanh ác.

Sau khi hốt hoảng lo sợ một hồi, thủ hạ của Đường Ninh đều tỏ ý muốn đập vỡ những tảng đá này, để xem bên trong rốt cuộc là thứ gì, nếu đám người quần áo kỳ lạ này còn sống thì dứt khoát giết chết ngay, cuối cùng để lại một kẻ biết rõ nội tình dẫn đường là được.

Cứ thế, ngay cả cánh cửa sắt ban đầu họ nhìn thấy cũng có thể là ảo giác, thật sự muốn chạy khỏi chỗ này, vậy sẽ không thể bị thứ trước mắt mê hoặc.

Càng nghĩ, cuối cùng Đường Ninh quyết định tắt toàn bộ đèn trong tay mọi người, chỉ dùng một cây pháo lạnh dẫn đường, chỉ cần không có đèn sáng, mọi người sẽ không phải nhìn thứ trong đá nữa, cũng sẽ giảm bớt khả năng bị mê hoặc.

“Vậy về sau thế nào.” Tôi nghe mê mẩn, không nhịn được buột miệng hỏi: “Họ đột ngột biến mất như thế nào?”

Đường Ninh liếc mắt nhìn tôi, thần sắc u ám nói: “Họ ở phía trước dẫn đường, chỉ có một cây pháo lạnh trong tay tôi chiếu sáng, độ sáng cực nhỏ, chúng tôi đi không bao lâu, có người nói cho tôi biết trong đội giảm đi vài người, tôi quay đầu lại đếm, liền phát hiện quả nhiên có mấy người không thấy đâu nữa, chỉ trong vài giây này, Đào Diên và Sở Vấn Thiên đã đột ngột biến mất, khi đó thế nào cũng tìm không được họ, tôi lập tức ý thức được sự tình có chỗ không đúng, vì vậy luôn theo dõi chặt chẽ Ôn Văn, đi theo cô ta thật lâu, mãi đến sau một khối đá.”

Nói xong, Đường Ninh dừng một chút, dường như đang hồi tưởng tình cảnh khi đó, sau đó tiếp tục nói: “Khi ấy tôi đã không dám xem thường nữa, cả đội ngũ cũng chỉ còn lại tôi và Ôn Văn hai người, tôi nghĩ họ đang nghĩ cách cắt đuôi chúng tôi, Đào Diên và Sở Vấn Thiên, hai người kia khi phát hiện những tảng đá này về mặt có chút là lạ, tôi đoán họ đã nhớ ra vài thứ, nhưng không muốn nói cho tôi biết, hoặc rất có khả năng họ khi đó đã hoài nghi thân phận của tôi.”

Tôi gật đầu, nói: “Việc này rất bình thường, hai người kia đều không đơn giản, không có khả năng thời gian dài như vậy còn chưa nhìn ra cô không phải Ôn Văn... Nhưng mà, ý cô nói, người trong đội cô cũng đã chẳng biết đi đâu, đến nơi này có thể chỉ có Đào Diên, Sở Vấn Thiên, Ôn Văn và cô?”

“Đúng vậy, Ôn Văn cũng nhớ rõ nơi đó nên đi thế nào, tôi chính là theo cô ta tới được đây.” Đường Ninh băng bó xong vết thương, lần nữa mặc áo vào nói: “Trong đá này quả nhiên có cổ quái, Ôn Văn không biết làm gì ở đó, trực tiếp đi vào trong nham thạch, độ sáng của pháo lạnh quá nhỏ, tôi không kịp thấy rõ ràng liền đi theo cô ta qua đó, về sau phát hiện cô ta cắt đuôi tôi muốn đi giết các cậu, đành phải đuổi theo trước cô ta dẫn đường cho các cậu. Đúng rồi, chỗ chúng ta ra tới chính là tượng phật kia, tôi không ngờ trong núi này có huyền cơ lớn như vậy, thậm chí có ám đạo nối liền cả thân núi, hai bên hoàn toàn liên kết, vô luận đi bên nào cũng có thể tới cổ thành...”

“Phải đi thôi, nếu không vĩnh viễn cũng không qua được.” Tôi tiếp lời, gật đầu hỏi Đường Ninh có thể đứng lên không: “Thời gian không còn nhiều, chúng ta mau chóng tìm được chú, tôi phỏng chừng Ôn Văn muốn xuống tay rồi, cô ta ở chỗ này ăn thiệt, nhất định phải ở nơi khác đòi lại.”

Đường Ninh thấy dáng vẻ lo lắng của tôi, khẽ cắn môi đứng lên, Đào Phong đứng lúc giúp cô ta, chúng tôi liền cố nhanh hết sức chạy về phía trước.

Cả quá trình này, chúng tôi và Đường Ninh đều đạt thành một loại ăn ý, ai cũng không nhắc lại chuyện trước kia, chỉ dùng việc bắt được Ôn Văn làm mục đích, về phần Đào Diên và Sở Vấn Thiên, thì chỉ nghe theo mệnh trời, nếu hai người kia không tự muốn xuất hiện, e rằng chúng tôi có nổ tung cả ngọn núi này cũng không làm nên chuyện gì.

Chuyện trước mắt quan trọng hơn, ân oán cá nhân đều không đáng nhắc tới, tôi nghĩ cho dù là Đường Ninh, hiện giờ trong lòng khẳng định cũng hy vọng sớm giải quyết những việc này, sau đó bình an trở về.

Một đường về sau, ba chúng tôi cũng không mở miệng nói chuyện nữa, tiêu hắc miêu nằm trên vai Đào Phong, đôi tròng mắt kia dưới ánh đèn pin hiện ra vẻ sáng bóng yêu dị, mà Đào Phong thì một mực yên lặng đi về phía trước, lạnh lùng khác với bình thường khiến tôi hoàn toàn không cách nào thích ứng.

Tôi biết cậu ấy vẫn để ý tới chuyện tôi trước đó chưa kể cho cậu ấy, nhưng con người chính là như vậy, một khi vấn đề xảy ra trên người mình, sẽ không muốn đi nói khắp nơi cho người khác, loại chuyện bắt lão bắt tử hoang đường vô lý này, tôi thật sự không muốn nói cho Đào Phong, tôi không biết cậu ấy sẽ nhìn tôi thế nào, càng không biết mình bây giờ nên cư xử với bản thân ra sao.

Nói trắng ra là, tôi bây giờ căn bản không giống một người bình thường, tôi trải qua tất cả những chuyện này, cũng không phải chuyện gì về vang, hơn nữa dưới tình huống như vậy, tôi phải làm sao kể cho cậu ấy biết tôi đã bắt lão bắt tử? Chẳng lẽ phải nắm tay cậu ấy khóc kể “Ông đây biến thành quái vật không chết được rồi, không tin cậu đâm tôi một dao thử xem?”

Loại chuyện này tôi căn bản làm không được, tôi càng tình nguyện sau khi giải quyết tất cả chuyện này trở về Bắc Kinh, dưới tình huống an toàn chậm rãi nói cho cậu ấy biết tất cả.

Cho nên bây giờ còn chưa đến lúc đó, cho dù Đào Phong có không vui, tôi cũng giải quyết đại sự liên quan đến an bình của mấy nhà trước, huống chi, nếu lời Ôn Văn nói đều là sự thật, vậy giải quyết xong việc này, trạng thái bắt lão bắt tử của tôi cũng sẽ bị giải trừ, loại thêm chuyện phiền, tôi không muốn làm.

Từ điểm này, tôi liền quay đầu nhìn Đào Phong đi bên cạnh, vừa định mở miệng nói vài câu giảm bớt bầu không khí, lại đột nhiên bị cậu ấy cầm cổ tay.

“Chờ một chút.” Đào Phong không thèm nhìn tới tôi, hạ giọng nói: “Trước đừng qua đó, phía trước có điểm là lạ.”

Chương 104

Trong lòng tôi đang rối rắm về Đào Phong và việc bắt lão bắt tử, hoàn toàn không chú ý tới tình hình phía trước, lúc này nghe Đào Phong nhắc nhở, không khỏi yên lặng lắng nghe, quả nhiên nghe được phía trước truyền đến một tràn âm thanh cự thạch trượt đi, tựa hồ cơ quan nào đó trong cỗ mộ này đang vận chuyển.

Tôi một mặt tiếp tục quan sát tình hình phía trước, một mặt gật đầu nói: “Quả thực có chuyện, nhưng đừng ở đây cũng không phải biện pháp, cứ đi về phía trước thôi.”

Đào Phong “ừ” một tiếng, dìu Đường Ninh tiếp tục đi, tôi nhìn cậu ấy, đột nhiên túm lấy cánh tay cậu ấy, ra dấu, sau đó thay đổi vị trí với cậu ấy, mình nắm đèn pin đi trước dẫn đường.

Đào Phong có chút kinh ngạc, nhưng cũng không ngăn cản tôi, dưới loại tình huống này, cậu ấy mang theo Đường Ninh quả thật rất bất tiện.

Đi khoảng hai phút sau, tôi phát hiện không gian trong thạch động này càng lúc càng lớn, loại thanh âm đinh tai nhức óc này cũng càng ngày càng rõ ràng, ngoại trừ nó ra, trên vách đá hai bên còn có vài bệ đá nhô ra, trên mỗi bệ đá đều đặt thứ gì đó như quan tài.

Những quan tài này nhìn không ra chất liệu gì, đen tuyền một khối, xa chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ một cái bóng, gần đưa tay là có thể đến, không biết dùng làm gì. Song chúng tôi bây giờ không có thời gian nghiên cứu thứ này, chỉ có thể vội vã lướt qua, lúc này sớm tìm được các chú là tốt nhất.

Trong tai thanh âm âm vang càng thêm dồn dập, tim chúng tôi cũng thót lên, bước chân ba người đều tự giác nhanh hơn, chỉ hy vọng trước khi sự việc thật sự phát sinh sẽ tìm được những người khác, còn có Ôn Văn tùy thời có khả năng làm chuyện xấu kia.

Trong lòng tôi lo lắng, dưới chân liền không tránh được mất đi chừng mực, không chú ý tới bức tường đồ phía trước, suýt nữa ngã cắm đầu.

Đao Phong kịp thời kéo tôi lại, tôi nửa ngồi dưới đất lau mồ hôi lạnh, một chân còn mắc bên mép bức tường đồ.

“Xảy ra chuyện gì.” Tôi thở phà phò, chiếu đèn pin xuống dưới, hỏi: “Sao không có đường nữa?”

Đường Ninh thấy thế bảo tôi sang một bên, mình thì ngồi xổm bên mép nhìn xuống, sau đó chỉ vào mấy bậc thang bên dưới nói: “Nơi này có thêm đá, có thể đi xuống được, chúng ta tốt nhất xuống xem một chút, tiếng động kia chỉ sợ cũng ở phía dưới.”

Tôi theo hướng cô ta chỉ nhìn một chút, xác định cô ta nói đúng, lấy ra dây thừng tiện lợi nói: “Vây dùng trì hoãn nữa, tôi xuống trước, nếu không thành vấn đề sẽ gọi mọi người.”

Trong thạch động này đá lởm chởm quá thạch đông đúc, tôi tùy tiện tìm một khối đá lớn chắc chắn cầm dây thừng cố định xong, sau đó cầm lấy sợi dây trượt xuống dưới.

Có thêm đá khiếm khuyết này hỗ trợ, đi xuống cũng không phải việc khó, chỉ chốc lát chân tôi đã đạp tới mặt đất.

Sau khi đứng vững tôi không vội gọi Đao Phong và Đường Ninh xuống, mà đi vòng chung quanh, sau khi xác định an toàn mới vẫy đèn pin lên phía trên.

Đao Phong và Đường Ninh mau chóng theo dây thừng đi xuống, hai người vừa tiếp đất cũng theo thói quen quan sát động tĩnh bốn phía, thấy không có chuyện gì mới thả lỏng, Đường Ninh nhân tiện nói: “Tại sao tôi cảm thấy thanh âm cơ quan ở đây nhỏ hơn nhiều so với phía trên?”

Đao Phong gật đầu nói: “Chính xác, xem chừng tới đây không phải vị trí thực sự của cơ quan, song Ngô Mưu họ hắc cũng đã xuống, cứ tìm xem sao.”

Tình trạng trước mắt chúng tôi không cách nào chia nhau tìm kiếm, đành phải ba người đi cùng nhau chậm rãi tiến về phía trước.

Sau khi từ dây thừng leo xuống, hoàn cảnh chung quanh trở nên nặng nề hơn nhiều, chúng tôi tựa như bị dí trong một cái hang lớn, tiếng cơ quan nghe được đều mờ mờ lung lung, phân không rõ tới cùng ở nơi nào, cảm giác khoảng cách cũng mờ đi không ít, không thể nói được đã đi bao lâu.

“Phía trước không thấy được ngã rẽ, phỏng chừng Ôn Văn cũng đã xuống, không biết chúng ta đụng phải cô ta trước hay tìm được chú trước.” Tôi vừa dứt lời, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, tựa hồ là một đám người đang vội vàng chạy sang đây.

Tôi thoáng sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Đào Phong, nói: “Tiếng này... Có thể nào thật bị tôi nói trúng rồi...”

Đào Phong hơi nheo mắt lại, hiển nhiên cũng vô cùng nghi ngờ.

Song tiếng động kia lộn xộn và cảm giác bối rối dồn dập rõ ràng thuộc về người sống, hoàn toàn không cần lo là thứ cổ quái gì khác, hơn nữa bây giờ thủ hạ của Đường Ninh sớm đã tản mát, chỉ còn chúng tôi, cho nên phía trước rất có khả năng là các chú.

Nghĩ thế, tôi liền thử hô một tiếng, lập tức cảm thấy những người phía trước ngừng lại, tiếp theo chợt nghe một giọng nói quen thuộc hỏi: “Là Sở Dương sao?”

Tôi vui vẻ, mau chóng nói phải, chú liền mang người chạy về phía chúng tôi. Khi bốn bóng người chập vọt xuất hiện trước mắt, còn chưa chờ tôi đặt câu hỏi, chú liền mắng xối xả: “Hai đứa chết tiệt kia vậy mà cũng xuống rồi à! Vốn chỉ hy vọng vào hai đứa, không ngờ... Ài...”

“Sao?” Tôi nghi hoặc nhìn chị Tuyền, lại quét mắt sang Hạng Văn và Rio, như cũ không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Trong này là một cái bẫy.” Chú thờ dãi, lau mồ hôi trên mặt nói: “Cơ quan nơi này không phải dưới đất, mà ở trên, ta phỏng chừng ngay từ đầu chúng ta đã đi lầm đường, sau khi đi vào muốn nghe tiếng động phân biệt vị trí cơ quan đã không có khả năng, bởi vì cơ quan nơi này không ngừng biến hóa vị trí, không tin có thể trở về chỗ các cậu vừa xuống nhìn xem, vô luận các cậu xuống thế nào, đều không thể từ đó trở lên, nếu có người bên ngoài còn có hi vọng phá giải, hiện giờ... Chúng ta chỉ đành nghe theo mệnh trời.”

Nghe chú nói xong, tôi và Đào Phong theo phản xạ quay đầu lại liếc nhìn, tôi biết chú nói chắc chắn không sai, liền hỏi: “Sao có thể như vậy, khi tới rõ ràng chỉ có một con đường này có thể đi, có phải phía này có cơ quan ám đạo gì mọi người chưa phát hiện không?”

Chú lắc đầu, nói: “Ám đạo có lẽ có, có lẽ không, nhưng bẫy rập ở đây rất lợi hại, sợ rằng trước khi tìm được đường ra, chúng ta đã toi mạng rồi...”

Tôi có chút kinh ngạc: “Nói thế là sao?”

“Bọn ta vừa rồi thử đẩy vài cơ quan, ra tới đều là thứ tương tự quỷ tiêu, rất khó đối phó, mà chỗ xuống trước đó đã biến mất tăm, không phải bị cơ quan che đậy, thì chính là đã bị dờn hoa nổi cây rồi.” Chú nói: “Cho nên ta mới thử muốn liên lạc với các cậu, trong ứng ngoài hợp, có lẽ còn có thể ra khỏi đây, ra ngoài sẽ tìm đường khác cũng không phải việc khó.”

(Tiêu: Dờn hoa nổi cây là câu thành ngữ Trung Quốc “Di Hoa Tiếp Mộc” lấy một loại hoa gắn vào 1 cây khác, hình dung hành động dùng thủ đoạn đánh tráo người hoặc vật để lừa người khác mưu lợi riêng)

Nói xong, chú ra dấu, ý bảo chúng tôi quay về chỗ vừa xuống xem, tôi và Đào Phong gật đầu, liền đưa mọi người về chỗ đã đến.

Lần này lộ trình đi xa hơn lúc chúng tôi tới, trong lòng tôi biết có chỗ kỳ lạ, rồi lại nói không được sai chỗ nào, mãi đến khi đụng tới bên vách đá dốc đứng, chúng tôi mới dừng lại, chợt nghe Đường Ninh nói: “Cảm giác phương hướng của tôi luôn rất chuẩn, hẳn chính là nơi này, nhưng...”

Tôi hiểu Đường Ninh muốn nói gì, bởi vì vách đá trước mặt chúng tôi đã hoàn toàn không phải dáng vẻ từng thấy trước đó, những thềm đá hư hao kia dường như chưa từng tồn tại, mà ngay cả dây thừng treo bên mép vách đá chẳng biết đã đi đâu, thậm chí khiến tôi bắt đầu hoài nghi có người sau khi chúng tôi xuống lén mang dây thừng đi hay không.

Chú đối với sự xuất hiện của Đường Ninh dường như đã sớm ngờ tới, cũng không kinh ngạc lắm, lúc này cũng nghiêm trang nói tiếp: “Cơ quan nơi này cực kỳ lớn, hơn nữa ngay bốn phía chúng ta, nghe thanh âm thì biết nó đang không ngừng vận chuyển, chẳng qua thời gian cấp bách, không cách nào tìm ra được quy luật vận chuyển của nó, không thì mất thêm một hai ngày, biết đâu có thể an nhiên đi ra.”

Sau khi chú nói xong biết đó là tự an ủi thôi, liền thở dài nói: “Đi, đưa các cậu đến phía trước nhìn xem, song đều phải cẩn thận đó, đừng tùy tiện chạm bậy, không thì chạm trúng phải thứ gì nhảy ra đó.”

Chúng tôi đi theo chú, tôi dần cảm giác được không gian nơi này ít nhất cỡ bằng một sân bóng đá, chẳng qua trong đó cột đá san sát cao ngất khá nhiều, vô tình chia cắt nơi này thành vài khoảnh.

Chúng tôi vừa đi, Đào Phong vừa kể những chuyện xảy ra sau khi tìm được tôi cho chú, chú cũng nghĩ giống chúng tôi, cho rằng Ôn Văn cũng đã vào đây, chẳng qua còn chưa lộ diện, song loại phụ nữ tâm cơ như cô ta, hiện giờ có lẽ đang trốn ở đâu đó quan sát chúng tôi, chuẩn bị thỉnh linh cho chúng tôi một dao.

Càng đi sâu vào trong, trên đường có thể thấy được mảnh xác càng nhiều, chú nói đó đều là thứ họ đã giải quyết trước đó, tôi gật đầu nhìn về phía chị Tuyền, chị giận trừng mắt liếc tôi, buông lỏng nói: “Nếu không bọn chị sao lại chặt vật như vậy.”

Sau khi rẽ qua hai cột đá, chú đưa chúng tôi tới một nơi hai mặt vách đá điêu khắc đồ án giống thái cực, song nói là thái cực, nhưng lại có chỗ khác biệt rõ ràng, đó không phải là hai con rồng nọc tiêu chuẩn, cũng không có hai chấm chính giữa, chẳng bằng nói nó là cái này bọc lấy cái kia càng thỏa đáng hơn.

Trên mặt đất bằng chính giữa đặt đỉnh đồng đen cực lớn, loại đồ đỉnh này, ba chân bốn chân đều có, nhưng cái trước mắt này làm cho người ta có cảm giác vô cùng quái dị, bởi vì nó thậm chí có tám chân, giống như con nhện xếp hàng hai bên thân đỉnh, hơn nữa dưới đáy đỉnh cực kỳ gần mặt đất, có thể nói quả thực đã đụng vào mặt đất rồi.

Kích cỡ đỉnh cũng đủ chứa mười người trưởng thành, muốn bò lên đó chắc chắn khó khăn, Hạng Văn sau khi nhìn cái đỉnh kia, câu nói đầu tiên chính là: “Mỗi lần nhìn thấy thứ này đều cảm thấy lạnh buốt, chúng tôi nên rời khỏi đây thôi, tôi nghĩ cho dù có đường ra cũng không thể nào là nơi này, không chừng còn có thứ gì đó ghê tởm hơn bò từ trong đỉnh ra đó.”

Rio dùng tiếng Trung Quốc gượng gạo nói: “Điềm xấu.”

Chú phát tay, thấp giọng nói: “Cảm giác của ta cũng giống mọi người, loại đồ vật này nếu là thường ngày có thể không chạm tuyệt sẽ không chạm, nhưng bây giờ chúng ta đã không còn đường nào để đi, chỉ có thể thử một lần, cái gọi là quân đến tướng chặn nước đến đất ngăn, mọi người gặp chiêu nào phá chiêu đó, ta có loại dự cảm, muốn ra ngoài phải dựa vào nó đây.”

Đường Ninh đi một vòng quanh đỉnh, hỏi: “Mọi người đã xem qua chưa, trong đỉnh có gì?”

Rio ra hiệu nói: “Xem rồi, trống không... Nhưng có một cái đáy kỳ quái.”

“Đáy kỳ quái?” Tôi giật mình hỏi: “Có dạng gì?”

“Giống quan tài.” Rio đáp.

Đao Phong suy nghĩ một chút, nói: “Lên đó xem kỹ rồi nói.”

Tôi gật đầu, rồi mang gang tay theo sau Đao Phong treo lên mép thân đỉnh bò tới.

Sau khi đi lên mới phát hiện, dung lượng bên trong thân đỉnh còn muốn lớn hơn so với bên ngoài, bên trong tối như mực, dùng đèn pin chiếu đều không nhìn rõ được toàn cảnh, chỉ mơ hồ nhìn thấy dưới đáy quả thật có một thứ cùng loại quan tài, thứ kia giống như đúc thứ chúng tôi từng thấy dọc đường. Tôi thầm nghĩ khó trách trước đó các chú không dám đi xuống mở quan tài này, thứ này vừa nhìn là biết bẫy, không phải bẫy thì cũng không phải thứ gì tốt.

Nhưng dưới loại tình huống này, vô luận chúng tôi đụng phải thứ gì cũng đều phải thử xem, như chú đã nói, phải thấy chiêu phá chiêu.

Vì vậy tôi ra hiệu với Rio, ý bảo gã sang đây bắn quan tài này một phát.

Rio cực kỳ nghe lời bò lên, dưới sự chỉ huy của tôi giờ tay lên một chút, bắn toác một góc quan tài kia, lập tức giống như cơ quan, quan tài “lộp bộp” một tiếng chìm xuống dưới nửa đoạn.

Chúng tôi đều im lặng duy trì tư thế bất động, chờ xem kế tiếp sẽ xuất hiện cái gì.

Tiếng cơ quan bốn phía âm âm vận chuyển càng lúc càng lớn, trong lòng chúng tôi cũng càng ngày càng cuống cuống, không biết qua bao lâu, chú đột nhiên giật mình, thấp giọng hỏi: “Các cậu ngủ xem, đây là mùi gì?”

Chị Tuyên ôm súng cẩn thận nhìn chăm chăm bốn phía, nghe vậy nhú mày nói: “Hình như là... mùi tanh?”

Hạng Văn che miệng lại, thì thầm nói: “Có chút buồn nôn...”

Đao Phong cầm đèn pin chiếu quanh bốn phía, lẳng lặng quan sát chốc lát đột nhiên vội la lên: “Mọi người nhìn trên mặt đất xem.”

Chú nghe được Đào Phong nói vội vàng nhìn sang bên cạnh, liền phát hiện rất nhiều chất lỏng sền sệt chẳng biết từ đâu tuôn ra, đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được lan tràn về phía chúng tôi.

Trong lòng tôi cảm thấy không ổn trực tiếp nhảy dựng lên, ma xui quỷ khiến từ trong túi lấy ra một cây pháo lạnh ném về hướng chất lỏng này, liền thấy pháo lạnh vừa rơi xuống đất đã bị vây lấy, nháy mắt hòa tan giữa chất lỏng.

Một luồng khí lạnh dâng lên sau lưng, tôi chợt nhìn về phía đám chú vẫn đang đứng bên cạnh quái đỉnh.

Chú ngẩng đầu nhìn vị trí của ba chúng tôi, thầm mắng một tiếng mẹ, nhanh chóng phát tay nói: “Mau, nhanh leo lên! Chất lỏng này không thể đụng vào!”

Hạng Văn là người cuối cùng bị tóm lên, chúng tôi bị vây ngồi bên mép đỉnh, suy tư nên làm gì tiếp đây.

Chị Tuyên trừng mắt nhìn chất lỏng phía dưới càng chảy càng nhiều, không biết đang nghĩ gì, khi tôi chuẩn bị vút thêm một thứ kiên cố hơn xuống xem sao, chị đột nhiên vỗ tay nói: “Tôi nhớ ra rồi! Mùi này... Đây là huyết thủy đó!”

Chương 105

“Huyết thủy?” Tôi nhú mày, thấp giọng nói: “Chất lỏng có sức ăn mòn mạnh như vậy, sợ rằng không chỉ đơn giản là huyết thủy, song mặc kệ nó rốt cuộc là thủy gì, chúng ta cũng không thể ở đây lâu.”

“Đúng vậy, chúng ta bây giờ đã bị vây ở đây, nếu muốn thoát thân...” Chú nói rồi cúi đầu nhìn về phía quan tài nhỏ quý dị trong đỉnh kia, thờ dài nói: “Xem ra chỉ có thể ra tay từ quan tài này.”

Sau khi chú nói xong Đào Phong đảo mắt nhìn bốn phía, thấy huyết thủy này đã vây quanh tám chân của cái đỉnh cổ quái này, hơn nữa có xu hướng dần dần dâng lên, liền không hề do dự, nhảy vào trong đỉnh, vũng vàng rơi bên cạnh quan tài nọ.

Sau khi Đào Phong hành động tôi cũng nhảy theo xuống, chú và mọi người ở trên giơ đèn pin chiếu sáng cho chúng tôi, nhìn hai chúng tôi chậm rãi đẩy nắp quan tài thể tích không lớn lại dị thường nặng nề ra.

Trong khoảnh khắc nắp quan tài mở ra, trong đầu tôi hiện lên một ít hình ảnh mơ hồ, có bóng người, cũng có cảnh tượng tương tự trước mắt.

Tôi thoáng sửng sốt, lập tức lắc đầu, nhận đèn pin chị Tuyên đưa qua, cẩn thận nhìn vào quan tài, lúc này mới nhìn ra trong quan tài không ngờ là một đứa bé, song nói là đứa bé, thực tế

cũng chỉ còn lại một bộ xương khô, mà khiến tôi cảm thấy kinh ngạc chính là, hai bên bộ xương của đứa trẻ này ấy vậy mà có tám cái xương tay.

“Đây...” tôi dùng mu bàn tay chà mặt, chần chừ nói: “Đây là người sao... Thấy thế nào cũng giống như côn trùng vậy.”

Đao Phong liếc nhìn tôi, lại ngồi xổm xuống kiểm tra bộ hài cốt hình dạng đáng sợ kia.

Những người khác sau khi chúng tôi đẩy nắp quan tài thì lục tục đi xuống, lúc này nhìn thấy bộ xương trẻ em kia, cũng đều tỏ vẻ kinh thán.

Chú im lặng mang găng tay, bắt đầu cẩn thận cầm xem chỗ xương kỳ quái kia, chị Tuyền ở bên cạnh nhìn lòng thắm sợ hãi gật đầu nói: “Quả thật giống như côn trùng, làm sao có thể có người lớn lên thành như vậy, không biết còn tưởng là đột biến gen.”

Không phải tôi và chị Tuyền không tôn trọng người chết, mà là bộ xương này thật sự quá kỳ lạ, tám cánh tay dài nhỏ u tối khớp xương nhô ra, tản mát hai bên cơ thể trẻ em, nhìn qua tựa như một con rết cứng đờ, nhưng cái loại chỉ có xương này, ngược lại rất không xứng với quái đản tám chân kia, làm cho người ta khi không sinh ra một loại cảm giác buồn nôn.

“Loại dị dạng này nếu ở cổ đại không bị dâng tặng làm thần minh thì cũng bị coi là quái vật, dùng làm tế phẩm cũng là bình thường.” Chú tựa hồ đã phát hiện gì đó, vừa nói vừa lấy ngón tay bốc lên một đoạn xương tay, thấp giọng nói: “Tế phẩm như vậy bình thường cũng có oán khí rất sâu, bởi vì chúng khi còn sống chắc chắn đều chịu đối xử khác người, chết đi còn phải thay kẻ khác thủ mộ... Song với hình dáng này, cho dù không có oán khí cũng có thể hù chết rất nhiều người rồi.”

Xương tay nhỏ nhắn lạnh lẽo dưới không chế của chú chậm rãi di chuyển, tôi nhìn chằm chằm tay chú, liền phát hiện dưới xương tay của đứa bé kia có vài dấu vết cực nhỏ, cẩn thận phân biệt là có thể nhìn ra đó là do vật thể kéo động hình thành. Thế thì, khung xương của đứa bé này sợ rằng đã sớm bị xê dịch vị trí, mà chú làm bây giờ, chính là muốn đặt nó về chỗ cũ.

Chúng tôi đều nín thở tập trung, yên lặng nhìn động tác của chú, ai cũng không nói thêm gì nữa, bởi vì chúng tôi đều biết, có thể thoát khỏi vây khốn của đám huyết thủy kia không, còn phải xem mấy động tác này của chú.

Xương tay sau khi trở về chỗ cũ, quan tài nặng nề chậm rãi có tiếng vang, quan tài nhìn không ra chất liệu gì đỡ hài cốt giống côn trùng kia chậm rãi chìm xuống, lộ ra một ám đạo chỉ đủ một người thông qua.

Mùi mục nát dày đặc từ bên trong phát ra, chúng tôi liếc nhìn nhau, rồi không hề chậm trễ nữa, lần lượt theo thứ tự động tác nhanh chóng tiến vào, huyết thủy bên ngoài không biết đã tăng bao nhiêu, nhưng tình huống rõ ràng không cho phép chúng tôi trì hoãn thêm nữa.

Ám đạo phía dưới quan tài rất hẹp, có chút ẩm ướt, tứ phía đều là nham thạch chưa từng được tu sửa, hỗn hợp rêu và bụi tích tụ nhiều năm có mùi mục nát đặc thù.

Chú cong lưng đi phía trước tôi, chợt nghe chú vừa đi vừa cân nhắc nói, nơi này từng có người đến, hơn nữa không chỉ một nhóm người. Trước khi chúng tôi tới, cơ quan kia đã bị người mở ra, nhưng bản lĩnh của người trước hiển nhiên cao hơn chúng tôi nhiều, bởi vì họ không hề kích khởi bất huyết thủy.

Về phần những người đó là ai, tự nhiên không cần nói rõ.

Tôi âm thầm suy tính, nghĩ thầm dù sao cũng là người đã tới hai lần, vô luận Đào Diên Sở Văn Thiên, hay Ôn Văn tàn nhẫn dị thường kia, đối với nơi này đều có ký ức sâu sắc.

Vô thức sờ tảng đá trước ngực, tôi thở nhẹ một hơi, chung quy cảm thấy trong lòng có một loại áp lực nặng nề. Song ở loại địa phương này, áp lực mấy cũng là bình thường.

Ám đạo mặc dù nhỏ hẹp, cũng dài dằng dặc, chúng tôi đi bên trong thật lâu, mới đầu còn có thể nói vài câu, càng về sau ai cũng không còn muốn mở miệng nữa, chỉ im lặng bước đi.

Không biết đi như vậy bao lâu, phía trước mơ hồ truyền đến tiếng vang khác, Đào Phong lập tức làm một động tác yên lặng với chúng tôi, chúng tôi liền thở chậm lại, nhẹ chân nhẹ tay ngồi xổm người xuống, chờ Đào Phong đưa ra chỉ thị kế tiếp.

Đào Phong sau khi nghe xong, đưa tay ra hiệu chúng tôi tiếp tục đi tới, nhưng đừng phát ra tiếng động gì.

Mấy người chúng tôi thì không thành vấn đề, nhưng khổ cho Đường Ninh một thân thương tích, trong thạch đạo âm u này cong lưng đi, thỉnh thoảng còn phải dùng cả tay chân trèo lên, tôi nhiều lần muốn giúp cô ta một tay, nhưng cô ta lại sớm nhìn ra ý của tôi, lắc đầu tỏ vẻ không cần.

Tôi chợt phát hiện, Đường Ninh không chỉ tàn nhẫn với người khác, đối với chính cô ta cũng như thế, đó là một người phụ nữ mạnh mẽ chân chính, không cho phép bản thân được may mắn yếu đuối, cô ta trước đó chịu để Đào Phong đỡ đi, chẳng qua là sợ chậm trễ thời gian của chúng tôi.

Nếu không phải trên chuyện này có đụng chạm đến lợi ích, cô ta hẳn sẽ là một đồng bọn hợp tác rất đáng tin cậy.

Khi tới gần lối ra ám đạo, tôi nghe được phía trước có tiếng nước nhỏ tí tách, tiếng cự thạch ma sát, sau đó là tiếng một phụ nữ nói chuyện, giọng kia rất quen tai, quen tai đến mức khiến cả người tôi rét run.

Là Ôn Văn, cô ta quả nhiên đã chạy trước chúng tôi.

Chẳng qua cô ta bây giờ rốt cuộc đang nói chuyện với ai?

Đào Phong nhìn tôi, đột nhiên chỉ bên phải, tôi hiểu ý, lập tức gật đầu đi theo sau cậu ấy.

Chúng tôi lặng lẽ di chuyển ra sau một tượng đá gương nanh múa vuốt, để quan sát Ôn Văn rõ ràng hơn.

Tượng đá này vốn phải che trước lối ra, lúc này lại bị người ta dùng sức mạnh đẩy sang một bên, cả thân đều đã chuyển hướng. Nó có một đôi cánh thật to, bốn móng vuốt trắng kiêu vưng vàng bầu trên mặt đất, phần mặt lại rớt một khối lớn, khuôn mặt còn lại non nửa dữ tợn, cũng đã vì khí ẩm trong mộ mà bị rêu và bùn đất phủ dày, chỉ ngờ ngợ có thể nhìn ra hình dáng đại khái.

Song chúng tôi chỉ cần dựa vào nó để che thân, không để ý những thứ khác nữa.

Ở cùng Ôn Văn hấn là một người đàn ông, tôi nghe được tiếng hít thở của hấn nặng nề lại bị cực lực ức chế, giống như vừa vận động kịch liệt, điều này làm tôi nghĩ tới tiếng vang nặng nề của cự thạch ma sát kia.

“... Các người đã đoán được tôi chính là Ôn Văn, tôi đây cũng không giấu giếm nữa.” Ôn Văn tựa hồ thoáng nở nụ cười, tiếp tục nói: “Trước đó chưa nói rõ cho các người biết, là lo phần đồ trong chúng ta... Các người biết đó, trước khi thực sự bắt được hấn, tôi đều không tin tưởng bất kỳ ai.”

“Ừ.” Người đàn ông trước mặt Ôn Văn gật đầu, tỏ vẻ có thể hiểu.

Tôi hít mắt nhìn kỹ, cảm thấy thân hình người đàn ông kia vô cùng quen mắt, song ánh đèn trong tay họ thật sự quá yếu, ngoại trừ có thể xác định Ôn Văn ra, căn bản nhìn không rõ diện mạo của người đàn ông.

Song làm tôi cảm thấy nghi hoặc chính là, Ôn Văn tại sao phải nói “Các người”?

Nhận thấy được nghi ngờ của tôi, Đào Phong nhẹ nhàng ra dấu, sau đó chỉ vào một góc đối diện bảo tôi nhìn.

Nhìn thoáng qua, góc đó tựa hồ không hề có gì, tôi nghiêm túc nhìn hồi lâu, mới đột ngột tỉnh ngộ phát hiện nơi đó cũng đứng một người.

Người nọ khoanh hai tay dựa nghiêng trên vách đá, ẩn náu vô cùng tốt, cũng không hề phát ra tiếng động dư thừa, nếu không chú ý cơ hồ không thể nhận ra, nhưng Đào Phong lại phát hiện được.

Điều này làm tôi nhin không được bắt đầu đoán, hai người kia chẳng lẽ là...

“Năm người năm đó lần này chỉ tới ba, tôi nghĩ không cần phải tiếp tục rối rắm vì chuyện phản đồ nữa, chỉ cần hủy diệt thứ trong Địa Chi Cự kia, chúng ta có thể chấm dứt loại cuộc sống như cái xác không hồn này.” Người đàn ông kia mở miệng, tôi liền chắc chắn phán đoán của mình, Sở Văn Thiên và Đào Diên, xem chừng hai người này đã tới đây một thời gian rồi.

“Đúng vậy.” Người vẫn luôn ẩn náu kia rốt cuộc có động tác, hấn chậm rãi đi tới cạnh Ôn Văn, thấp giọng nói: “Chúng tôi sống đã không còn ý nghĩa, giải quyết chuyện này sớm một chút, sớm đi tìm những huynh đệ đã chết tạ tội.”

Bóng Đào Diên giữa ánh sáng mỏng manh vẫn lộ vẻ cao ngất, chẳng qua những lời nói ra lại làm cho người ta không đành lòng.

Ôn Văn cười, gật đầu, nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, thế đừng chậm trễ nữa, tốc chiến tốc thắng đi.”

Nghe Ôn Văn nói, Sở Ván Thiên liền xoay người sang chỗ khác tiếp tục động tác trước đó.

Chị Tuyền chẳng biết khi nào đã lần sang đây, lần lượt kéo tôi và Đào Phong, thấy Ôn Văn cười ngoan ngoãn như thế, đầu tiên là nhẹ giọng hừ một cái, lập tức khản trương nhỏ giọng nói: “Không ôn, con ả kia sẽ ra tay với Đào Diên và Sở Ván Thiên.”

Nghe vậy, tôi kinh ngạc nhìn chị, lại nghe chị hạ giọng nói: “Loại phụ nữ này cười càng dịu dàng, trong lòng càng không nghĩ chuyện gì tốt, các cậu xem tay trái cô ta.”

Tôi và Đào Phong theo hướng ngón tay chị Tuyền nhìn lại, chỉ thấy Ôn Văn mặc dù toàn thân đều duy trì tư thế thả lỏng, tay trái bắt tri bắt giác đã lần về hướng túi, tôi bị cô ta đâm một dao vẫn còn nhớ kỹ, nơi đó quả thực từng giấu một con dao găm tinh xảo khéo léo.

Mà lúc này Đào Diên đang đi tới bên cạnh Sở Ván Thiên chuẩn bị hỗ trợ, hai người ai cũng không phát hiện sự bất thường phía sau, việc này cũng không trách họ sơ ý được, nếu không phải trốn sau Ôn Văn, lại có chị Tuyền nhắc nhở, chỉ sợ tôi và Đào Phong cũng sẽ không chú ý tới sự kỳ lạ của ả.

“Tình hình thế nào? Có thể mở không?” Ôn Văn vừa nói vừa giả vờ quan tâm tới gần hai người, động tác tay trái lại càng thêm rõ ràng.

“Tạm tạm.” Sở Ván Thiên gật đầu nói: “Cơ quan không bị kẹt cứng, mở cái này ra là có thể đi qua.”

Tôi nhìn bóng lưng Ôn Văn, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, Đào Phong cũng rất lo lắng, cơ hồ sẽ đứng dậy tiến lên ngay.

Tôi bắt lấy cánh tay cậu ấy, đang muốn nói chuyện, thì nhìn thấy một bóng người vô cùng cường tráng đột ngột lóe qua bên cạnh, không chút do dự nhằm về phía Ôn Văn, nhanh chóng chế trụ tay trái chuẩn bị rút dao của cô ta.

“Không ngờ là...” Sau khi thấy rõ bóng người cường tráng kia, tôi thấp giọng lẩm bẩm nhìn về phía Đào Phong, lại nhìn chị Tuyền, đột nhiên nghĩ chúng tôi không tùy tiện hiện thân là lựa chọn chính xác, nếu chúng tôi sớm hơn người nọ một bước, sợ rằng sẽ bỏ qua rất nhiều chuyện...

Chương 106

Ôn Văn sau khi bị người nọ chế trụ lập tức kịp phản ứng, giãy giụa cánh tay, cũng nhân cơ hội sơ hở công kích đối phương, khắp nơi đều lộ ra sự hung độc.

Người nọ đã sớm ngờ tới đối phương sẽ như thế, vũng vàng tiếp được mỗi một lần công kích, cũng dùng sức để Ôn Văn dừng lại, động tác của ông ta mặc dù không thể nói là nhanh nhất

tàn nhẫn nhất, nhưng lại vô cùng ôn trọng, cho dù mỗi lần công kích đều bị đỡ được, cũng có thể dựa vào sức lực khiến đối thủ khuất phục.

Chẳng lẽ đây là thực lực của Lão Đại năm đó?

Tôi vừa nghĩ vừa nhìn về phía Sở Văn Thiên, phát hiện ông ấy đã đứng lên và giữ một khoảng cách, cảnh giác nhìn hai người đang đánh nhau kia, cách hồi lâu, mới cúi đầu mở miệng hỏi: “... Hải Lão Đại, không ngờ anh cũng tới.”

Người đàn ông được gọi là “Hải Lão Đại” này rõ ràng chính là người dẫn đầu ba nhà năm đó Cổ Hải, vóc dáng ông ta cường tráng rắn chắc, hơi có chút phát phì, cái đầu bóng lưỡng một cọng tóc cũng không có cho dù trong bóng đêm cũng rất chói mắt.

Cổ Hải nghe Sở Văn Thiên nói, dường như có chút khó xử quay đầu đi, tiếp theo lại nhớ đến trong ngực còn có một người phụ nữ, thuận tay lấy ra dây thừng trói chặt Ôn Văn lại, sau đó cầm lấy hai cổ tay Ôn Văn bị trói sau người nói: “Đúng vậy, tôi cũng tới rồi... Tiểu Sở, Tiểu Dao, mấy năm nay... Mấy năm nay là tôi có lỗi với các cậu, chuyện năm đó tôi có trách nhiệm rất lớn, không kịp thời phát hiện con tiện nhân này là tai họa, cũng là sơ suất của tôi...”

Giọng Cổ Hải nghe rất tục tũn, rồi lại làm người ta cảm thấy tin cậy khó hiểu, nhưng lời ông ta nói khiến chúng tôi đều sinh ra nghi vấn, mà ngay cả chú ở phía sau cũng nhin không được đã chạy tới cùng nghe lén.

Những người này năm đó rõ ràng là cùng nhau trốn ra, lại cùng nhau bước trên hành trình tìm ra chân tướng, tại sao Cổ Hải bây giờ lại nói những việc này là lỗi của ông ta? Trong mấy năm vô tri vô giác này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không thể để người biết? Hơn nữa Cổ Hải nói Ôn Văn là tai họa, chẳng lẽ ông ta đã có chứng cứ chứng minh Ôn Văn chính là đầu sỏ gây họa kẻ phản bội mọi người năm đó?

Khi tôi đang do dự bất định, Dao Diên đột nhiên mở miệng nói: “Ý anh là... Người năm đó phản bội chúng ta, chính là Ôn Văn?”

Cổ Hải nghe vậy chân chừ vài giây, gật đầu lại lắc đầu nói: “Năm đó ở quý thành Nam Chiếu, là tự chúng ta đã phản bội chính mình... Nhưng sau khi tới Vu Điền, thì là ả đàn bà hư hỏng này âm thầm cản trở khắp nơi, cô ả đã hại chết những người còn lại, hơn nữa chẳng biết hối cải, một lòng muốn trường sinh bất lão, như một quái vật sống vĩnh viễn... Thậm chí muốn mạng của chúng ta.”

Dao Diên nghe có chút mơ hồ, nheo mắt nhìn người phụ nữ lúc này có vẻ khá chật vật kia, hỏi: “Anh nói rõ xem, cái gì gọi là tự phản bội mình, cô ta làm sao hại chết các huynh đệ khác?”

Nghiêm túc nhìn Dao Diên chốc lát, Cổ Hải hơi xoay đầu trao đổi mắt với Sở Văn Thiên, sau đó như đã ra quyết định nói: “Đáy Địa Chi Cực của quý thành Nam Chiếu, có từ trường đặc thù có thể khiến con người sinh ra ảo giác, tôi là một kẻ quê mùa, không hiểu nhiều về thứ này, tôi chỉ biết tất cả mọi người đi vào đều đã trúng cổ thuật Vu Độc, hơn nữa cảnh tượng nhìn thấy trong ảo giác đã làm tâm trí mỗi người mất phương hướng... Cậu còn nhớ rõ cậu có một người chú tên Dao Khải Hành không?”

“Nhớ.” Đào Diên thận trọng gật đầu nói: “Sau quỷ thành Nam Chiếu thì chưa từng gặp ông ấy nữa, cũng không biết đã chết bên trong hay đã đi đâu khác...”

Phất tay, Cổ Hải nhìn chăm chăm mắt Đào Diên nói rõ từng chữ: “Chú Đào Khải Hành kia của cậu, chính là bị cậu giết chết.” Nói xong, một tay Cổ Hải mô phỏng một chiều dài, tiếp tục nói: “Một dao từ phía sau lưng, đại khái chém toạc một đường dài như vậy, ông ấy không chịu nổi, chết ngay, trong một thạch động, chết trước mặt tôi.”

Nghe xong những lời này của Cổ Hải, không chỉ Đào Diên, ngay cả chúng tôi cũng khiếp sợ nhất thời không cách nào mở miệng.

Tôi thoáng run lên, vội quay đầu nhìn Đào Phong, chỉ thấy trong con ngươi đen nhánh của cậu ấy lộ ra mê mang và sa sút hiem thấy, rõ ràng đã tâm hoảng ý loạn, nhưng vẫn cứng rắn nhìn về phía Đào Diên, nghe Cổ Hải tiếp tục tàn nhẫn nói ra chân tướng năm đó.

Là người của thời đại ấy, Đào Diên rõ ràng có một sự cứng cỏi khác với người thường, hẳn mặc dù cũng kinh hãi, nhưng không hoảng, mà siết chặt nắm tay, cổ nén cơ thể run rẩy, thấp giọng nói: “Tại sao là tôi giết, anh làm sao biết chuyện này... Đào Khải Hành bị tôi chém một đao chết trong thạch động? Tôi làm sao có thể làm ra loại chuyện này, tôi căn bản không có lý do...”

“Bởi vì cậu khi ấy căn bản không biết mình đang làm gì.” Cổ Hải cắt ngang lời hắn, hàm chứa áy náy và trấn an nhìn hắn nói: “Tôi khi đó mặc dù cũng trùng cổ thuật giống mọi người, nhưng chỉ là cơ thể bị hạn chế, thần trí sau khi ra khỏi Địa Chi Cực vẫn tỉnh táo... Ảnh hưởng không gian kia mang đến e rằng không chỉ đơn giản là lời nguyền và hôn mê, nó còn khiến một bộ phận trong nhóm chúng ta làm ra chuyện bình thường sẽ không bao giờ làm... Những huynh đệ đã chết và mất tích này, có một nửa là bị chính chúng ta hại chết.”

“Nói vậy, thật là tôi...” Đào Diên nheo hai mắt, khuôn mặt luôn lãnh khốc lộ ra vài phần yếu ớt, cơ thể cao lớn kia vậy mà vì hối hận và luống cuống mà nhẹ run rẩy.

Tôi nghĩ, sau khi biết chân tướng này, tâm Đào Diên có kiên cường mấy cũng sẽ bị đá kích không gượng dậy nổi, dù sao với hắn mà nói, thân nhân những huynh đệ đã chết này là ác mộng cả đời của hắn.

Sở Vấn Thiên thấy Đào Diên đau khổ như thế, liền bước qua an ủi vỗ vai hắn, lại dùng thanh âm nhỏ nhất nói đôi câu, nhưng đối với Đào Diên mà nói, bất cứ lời an ủi nào cũng không còn mấy tác dụng nữa rồi.

Cổ Hải thở dài, dưới ra hiệu của Sở Vấn Thiên tiếp tục nói: “Người ba nhà để tôi dẫn đầu, chính là đã giao mạng cho tôi, nhưng tôi lại phụ sự chờ mong của các cậu, tôi là một đại ca đáng chết nhất, nhiều năm trôi qua như vậy, tôi mỗi ngày đều mơ thấy họ, mơ thấy họ đứng trước mặt tôi gọi tôi một tiếng 'Hải Lão Đại', nếu có cơ hội, tôi thật muốn theo chân họ nói một tiếng xin lỗi...”

Đầy Ôn Văn cũng có chút thất hồn lạc phách vào góc tường ngồi xong, Cổ Hải móc ra một điều thuốc đốt, tôi nhìn tay ông ấy có chút run rẩy, đốt vài lần mới thành công, sau đó nói: “Từ

quỷ thành Nam Chiếu đi ra, tập thể chúng ta đi tới Vu Điền, tôi nghĩ việc này e rằng các cậu cũng đã quên cả rồi nhỉ... Tôi cũng đã quên vài lần, nhưng bây giờ đã nhớ ra toàn bộ rồi... Sau khối nham thạch này, chính là nơi táng thân của họ, đồng dạng cũng là đáy của Địa Chi Cực, nơi này còn kinh khủng hơn quỷ thành Nam Chiếu, nếu năm đó cẩn thận hơn, xem xét nhiều chỗ hơn, có lẽ họ sẽ không phải chết...”

“Nói thế là sao.” Vẫn gắng giữ tỉnh táo Sở Văn Thiên an ủi Đào Diên xong, không chút hoang mang hỏi: “Anh nói Ôn Văn hại mọi người, có chứng cứ gì không.”

“Cô ta vừa rồi muốn thừa dịp các cậu mở cơ quan thì ra tay, tôi nghĩ các cậu sẽ không hề cảnh giác.” Cổ Hải nhú mày liếc nhìn Ôn Văn, nói: “Từ sau khi ra khỏi quỷ thành Nam chiếu cũng đã hiểu được đại khái tình huống, các huynh đệ đều đã nắm được ý, trước khi tiến vào Vu Điền mọi người đã hiểu được gặp phải tình huống tương tự phải đưa ra lựa chọn gì, nhưng có một người, cô ta sau khi tiến vào Không Gian Chết thì không hề làm theo những gì đã nói ban đầu, mà cố ý đưa lựa chọn trái ngược, khiến mấy mươi người chết tươi bên trong... Ôn Văn, sau khi năm chúng ta trốn ra cực lực muốn trở về nơi này, cũng là muốn nhân cơ hội giết chúng ta, như vậy bí mật bất lão bất tử của cô ta sẽ vĩnh viễn không ai biết đến, mà cản trở sau đó, là để không cho chúng ta phá hủy thứ trong Không Gian Chết kia...”

“Ha ha, nhân cơ hội giết các người?” Một tiếng cười khan tràn ra từ miệng Ôn Văn, ả tự biết sự việc đã bại lộ, đã hoàn toàn không còn đáng vẻ trước đó, mà phá bình ném vại thẳng thắn nói: “Lúc đó ta căn bản không nghĩ tới việc giết các người, ta còn tồn tại chút lương tâm... Chẳng qua, loại lương tâm này, thời gian càng dài, càng biến mất sạch... Các người căn bản không biết, ta đã phát hiện thứ gì phía sau nham thạch này, đó chính là căn nguyên lời nguyên của mọi người, nhưng cũng có thể làm cho người ta trường sinh bất lão, ta vốn lấy được một khối nhỏ, lại không cẩn thận làm mất, nếu không ta sẽ không ngăn cản các người tiến vào nơi này nữa, chỉ cần có khối nhỏ đó, ta có thể sống vĩnh viễn.”

Nói xong, Ôn Văn đột nhiên liếc mắt về phía chỗ chúng tôi ẩn nấp, tôi thầm kinh hãi, tưởng rằng cô ta muốn nói cho đám người Sở Văn Thiên biết chuyện tảng đá nhỏ trong tay tôi, lại không ngờ cô ta chỉ dừng lại một chút, rồi không nói ra khỏi miệng.

Nhìn đáng vẻ muốn nói lại thôi của cô ta, trong lòng tôi chẳng biết là vui hay buồn, chỉ đại khái hiểu được cô ta đã nhận ra chúng tôi, lại sợ những người khác biết đồ đang trong tay tôi, sẽ làm tôi giao ra sau đó hủy diệt, lúc này nguyên thạch trong Không Gian Chết giữ không được, tôi chính là hy vọng còn lại của cô ta.

“Cô chỉ vì có thể trường sinh bất lão, liền làm ra loại chuyện thất tín bội nghĩa này?” Sở Văn Thiên có chút không dám tin sự thật trước mắt, ông ta chậm rãi hít một hơi, than: “Tôi nhớ cô trước kia vốn không phải người như thế, cô chưa bao giờ sợ chết, cũng sẽ không thương tổn huynh đệ bạn bè mình, Ôn Văn, cô vốn là người phụ nữ tốt như vậy...”

“Đúng vậy...” Ôn Văn chán nản cúi đầu, hoảng hốt nói nhỏ: “Tôi là phụ nữ, tôi cũng thích cái đẹp, tôi muốn vĩnh viễn xinh đẹp như vậy, thế thì có gì sai...”

Cố Hải nhìn Ôn Văn, dường như lại nhớ tới năm đó, ông ta thở dài một tiếng, nói: “Tôi nghĩ thứ cô lấy được không chỉ có thể cho cô trường sinh bất lão, dù sao cũng là thứ mang ra từ nơi này, nó có khả năng còn mê hoặc tâm trí cô, giống như những người năm đó.”

Nói xong, Cố Hải chỉ Sở Văn Thiên cự thạch chắn đường: “Đến đi, mở cơ quan này, chúng ta lại đi vào xem lần nữa, để xem cái thứ khiến người ba nhà phải bỏ mạng rốt cuộc là thứ gì.” Đồng thời quay về phía chúng tôi đang trốn vẫy tay, nói: “Các cậu cũng đừng trốn nữa, ra đây giúp một tay, cơ quan này đã sớm không thể di chuyển, phải mất chút sức mới có thể mở.”

Nghe vậy, Dao Phong, chú, chị Tuyên và tôi nhìn nhau, sau đó gật đầu, cùng nhau ra khỏi phía sau tượng đá.

Tôi đi cuối cùng, nhìn bóng lưng Dao Phong và chú, đột nhiên nghĩ năm đó chân tướng này đơn giản mà lại đáng sợ như thế, Cố Hải bảo đi vào xem lần nữa, có lẽ chỉ là muốn lấy cơ giúp mình, ông ta giống Sở Văn Thiên Dao Diên, trở về đây e rằng không chỉ vì tìm kiếm chân tướng, họ... Có lẽ chỉ là vì một sự kết thúc hoàn toàn.

Chương 107

Cự thạch chắn đường quả thật nặng đáng sợ, song chúng tôi có Dao Diên và Dao Phong, còn có Cố Hải đến giờ tôi vẫn chưa hiểu rõ nỗi, cự thạch này sẽ không khó đối phó vậy nữa.

Âm thanh nham thạch ma sát đỉnh tai nhức óc, tôi cắn răng cùng mọi người dùng sức, cố hết sức đẩy, chỉ chốc lát, nham thạch kia đã từ vị trí ban đầu dời sang bên phải chừng nửa thước.

Chúng tôi dừng lại nghỉ ngơi, đều không nói lời nào, chỉ nhìn khe hở chỉ chứa đủ một người lách qua kia. Sau khi im lặng một lát, Cố Hải rút cuộc mở miệng nói: “Như vậy cũng không sai biệt lắm rồi, đem đồ đến đây sắp xếp chút, chuẩn bị tâm lý thật tốt, vào thôi.”

Chị Tuyên là nữ giới duy nhất của tổ bốn người chúng tôi, giống Đường Ninh bị trọng thương, đều không tham gia đẩy cự thạch, mà ở bên cạnh trông chừng Ôn Văn, giờ phút này sau khi nghe Cố Hải nói, chị liền kéo Ôn Văn đứng lên, sau đó đẩy Ôn Văn về phía trước, người thứ hai theo vào.

Chúng tôi lần lượt trườn qua khe hở kia vào, lập tức bị đông lạnh run rẩy.

Hang động phía sau nham thạch này không chỉ tối tăm dị thường, hơn nữa tràn ngập hơi lạnh của tử vong, làm cho người ta rét lạnh từ trong tim, phảng phất như mỗi một bước đều đang giẫm lên người chết, mỗi một hơi không khí hít vào đều tràn ngập mùi thối rửa.

Đèn pin mất sồi ở chỗ này đã mất tác dụng, ánh sáng nhỏ như đom đóm vậy, tôi có mấy lần nhin không được muốn lấy đèn pha hoặc pháo sáng ra, đều bị chú tay mất lạnh lẽo cản lại.

“Đề về sau đi, đừng gấp thế.” Chú đề lại tay tôi, tỉnh táo nói.

Tôi gật đầu, kiểm chế chọn rộn khó hiểu trong lòng, tâm phiền ý loạn liếc khắp nơi.

Nhưng kỳ thật, căn bản không hề nhìn thấy gì.

Nếu như là người thường, ở loại địa phương này tâm lý nảy lên đầu tiên có thể là sợ hãi, sau đó cẩn thận đi theo sau người mình cho rằng an toàn nhất, sợ hãi lo lắng trong bóng tối sẽ có thứ gì dọa người nhảy ra. Nhưng đối với tôi mà nói, thứ có dọa người mấy đều đã từng thấy qua, bây giờ có thể dọa được tôi, e rằng chỉ có chuyện Đào Phong có thể đột ngột biến mất hay không.

Người quanh năm tiếp xúc cùng quỷ quái, đối với bóng tối sớm đã có cảm giác chết lặng sâu sắc, thậm chí, còn có thể có cảm giác ỷ lại mơ hồ.

Cho tới khi tất cả mọi người mệt rũ rời đi trong bóng đêm, tôi vẫn như đi vào cõi thần tiên.

Tương tự Địa Chi Cực của quỷ thành Nam Chiếu, đường nơi này cũng dài đến khó tin, đi tới cùng chúng tôi cơ hồ đã mất cảm giác phương hướng, hoàn toàn không biết có phải đi mãi về phía trước không, có góc ngoặt hoặc đi vào ngõ rẽ nào không.

“Chắc gần đến rồi.” Sở Vấn Thiên tính toán thời gian, quay đầu lại nói với chúng tôi: “Phải cẩn thận, đừng bị những thứ kia mê hoặc, nếu nghe hoặc nhìn thấy cái gì không đúng, thì lập tức nói cho mọi người.”

Chúng tôi được giọng nói của Sở Vấn Thiên kéo tâm tình về, đều qua loa gạt đầu.

Tôi tâm không yên nhìn hai bên, chung quy cảm thấy càng đi vào trong càng có loại cảm giác quen thuộc, hình như có thứ gì đó đi theo quanh chúng tôi, chỉ trong nháy mắt, chúng đã biến mất tăm.

Tôi giật mình, nghĩ thầm chẳng lẽ là quỷ hồn tiền bối ba nhà như cũ vẫn ở lại đây không tiêu tán chăng? Mặc dù khác với quỷ quái bình thường, nhưng cảm giác này quả thật vô cùng giống, song họ đi theo quanh chúng tôi, là muốn biểu đạt gì đây, hay chỉ đơn thuần vậy xem, xem chúng tôi có bị rơi vào kết cục như họ không?

Trong quyển sách 《Phong Quý Cổ Thuật》 kia có nói, vô luận là dạng quỷ hồn gì, bản chất của người đã mất về sau đều sẽ sinh ra ác ý nhất định, nếu họ ra tay với chúng tôi thì sao đây? Nghĩ vậy, tôi nhú mày, đưa tay gọi Tiểu Hải đồng thời kéo ra một ngọn lửa tím ở đầu ngón tay, Sở Vấn Thiên chú ý tới động tác này của tôi, đầu tiên là bất an cau mày, sau đó lặng lẽ khoát tay với tôi.

Tôi biết ông ấy nhất định cũng cảm giác được sự tồn tại của những tên kia, chỉ là không muốn ra tay, cũng không đồng ý tôi ra tay mà thôi.

Cũng may tôi có Tiểu Hải, cho dù thực sự xảy ra vấn đề cũng không cần quá lo lắng.

Hơn nữa, bây giờ hấp dẫn sự chú ý của tôi nhất, không phải là mấy 'tiền bối' âm hồn bất tán này, mà là thứ tồn tại ở đây Địa Chi Cực, sở hữu sức mạnh cường đại kia.

“Sở Dương.” Chú đột nhiên mở miệng cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi, ông ra hiệu với tôi, ý bảo tôi có thể lấy đèn pha và pháo sáng ra rồi, trước đó không cho tôi dùng, cũng là để tiết kiệm tài nguyên, ngửa thật sự khi xuất hiện tình huống nguy cơ ngược lại không có mà dùng.

Tôi ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của chú, từ ba lô lấy ra đèn pha và pháo sáng phát cho những người khác, kể từ đó, tầm mắt chúng tôi nhất thời mở rộng không ít, chỉ là khoảng không tối tăm hư vô và hơi lạnh khác với bình thường kia, như cũ gắt gao vây quanh chúng tôi.

Bóng ma của sự kiện bảy mươi năm trước càng nhuộm đậm bầu không khí quỷ dị nơi này, khiến trạng thái tinh thần của mọi người trở nên cực kỳ kém, con đường phẳng phát như vĩnh viễn đi không tới đích kia không ngừng hành hạ thần kinh của chúng tôi.

Mãi đến khi Đào Diên đi phía trước phát ra một tiếng hô nhỏ, chúng tôi mới bừng tỉnh quay đầu nhìn về phía hân.

Cổ Hải và Sở Vấn Thiên ổn định lại trước, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Chú ở bên cạnh tôi hít mắt quan sát chốc lát, liền gật đầu ý bảo chúng tôi có thể cùng lên nhìn xem. Cho dù vào lúc này, ông vẫn ưu tiên cho sự an toàn của chúng tôi.

Tôi và Đào Phong trước sau đi tới, dưới vài ngọn đèn chiếu sáng, tôi nhìn thấy một khúc tay cụt khô quắt cằm ngang trong bùn đất, rõ ràng là của nhóm người bảy mươi năm trước lưu lại.

Chẳng qua làm người ta cảm thấy kỳ lạ là, trên cánh tay cụt này như cũ vẫn còn mặc vật liệu áo không trơn vụn, trên xương lòi ra cũng lưu lại cặn thịt ghê tởm, càng gần đến chỗ bùn đất càng nhiều, làm tôi không nhận được bắt đầu suy đoán, chủ nhân cánh tay này có phải ngay trong bùn đất không, nếu tôi túm lấy cánh tay cụt này, có thể kéo hân ra từ trong đất không?

Hân, là người trong nhóm người năm đó? Sao lại chết ở vị trí này, lại kỳ lạ bảo lưu lại cơ thể nhiều như vậy mà không hoàn toàn hóa thành một bộ xương khô?

Tôi nhú mày suy nghĩ, không nhận được mang theo đèn pha lùi về sau mấy bước, chỉ trong lúc hoảng thần, đột nhiên cảm thấy bên tai có người thở dài, loại hơi thở này rất nhỏ lại cực kỳ gần sát, khiến da đầu tôi nhất thời tê dại, phản xạ có điều kiện dùng đèn chiếu về phía sau, lập tức bị thứ xuất hiện phía sau dọa đến kêu thành tiếng.

Chương 108

Đối mặt với tử thi số lượng đông đảo lại hình thù kỳ quái này, tôi chỉ cảm thấy một loại thể nghiệm chưa từng có, đáng sợ và hàn ý cơ hồ xâm nhập cốt tủy. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, liền cảm thấy thiên toàn địa chuyển, trong mắt đều là bóng chồng của những thi thể quỷ dị này.

Kích thích quá mức mãnh liệt khiến đầu tôi đau muốn nứt ra, phải nhắm mắt lại bắt buộc mình hít thở sâu, nếu không sẽ có càng nhiều suy nghĩ điên cuồng tràn ngập trong đầu.

“Đây... Đây là...” Cố Hải ngửa đầu nhìn người chết vô số ở bốn phía, sợ hãi trừng lớn hai mắt, lão đảo lui hai bước, lẩm bẩm nói: “Tại sao... Tại sao lại biến thành như vậy...”

“Họ đều ở đây...” Không khác gì Cố Hải, Đào Diên luôn lãnh khốc khẽ run lên nói: “Đều ở đây...”

Tôi quét mắt nhìn họ, đáy lòng lạnh lẽo khó hiểu, mấy ông chú bình thường nghĩa chính ngôn từ vì huynh đệ không tiếc mạng sống này, bây giờ đều đang sợ hãi. Nếu nói họ năm đó thật sự chưa từng làm gì, đánh chết tôi cũng không tin, nếu không tại sao lại chỉ có năm bọn họ còn sống?

Thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo, không làm chuyện thẹn với lòng không sợ quỷ gõ cửa, phản ứng của họ cũng đủ chứng minh trong lòng họ có quỷ, mà những người chết bị chôn trong đất bùn này, chính là bóng ma sâu trong lòng họ.

Tôi cười lạnh, quay đầu nhìn Ôn Văn, nhưng phát hiện người phụ nữ này hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ duy trì tư thế bị chị Tuyên bắt lấy, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm mặt đất.

Song cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, người phụ nữ này kỳ thật đang sợ hãi, bả vai cô ta không ngừng run rẩy mức độ nhỏ, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn những xác chết treo trên vách động kia.

Những người này, kể cả Sở Vấn Thiên, căn bản không một ai đáng tin.

Họ đều đang sợ hãi, bởi vì họ năm đó đã làm chuyện có lỗi với các huynh đệ khác.

Về phần rốt cuộc là gì, e rằng chỉ có họ hiểu.

Chú bên cạnh lặng lẽ thở dài, ra hiệu với chúng tôi, ý bảo tiếp tục đi tới, nhìn vẻ mặt của chú, phỏng chừng cũng nghĩ không khác gì tôi. Dựa vào tâm tư nhanh nhẹn của chú, có lẽ đã sớm đoán được những chuyện này từ trước, cho nên mới khắp nơi lo lắng an nguy của chúng tôi.

Tôi vừa đi vừa tiếp tục quan sát chung quanh thỉnh thoảng xuất hiện khối xác, cho dù pháo sáng đã sớm tắt, cảm giác tồn tại của chúng vẫn mãnh liệt như trước.

Tôi càng ngày càng hoài nghi, chúng tôi lần này hao tổn khí lực thậm chí không tiếc sinh mệnh chạy tới đây, đến tột cùng là đúng hay sai.

Những người đó, có thật sự đáng để chúng tôi trả giá không.

Nếu chúng tôi chết ở đây, thì có ai biết được?

Chúng tôi còn trẻ như vậy, còn có nhiều chuyện ý nghĩa hơn phải làm...

Có lẽ, tôi căn bản không nên đến đây...

Khuôn mặt của ông nội đột nhiên xuất hiện trong đầu, tôi chợt như tỉnh ngộ dừng bước, trong lúc nhất thời mờ mịt luống cuống.

Cúi đầu nhìn bàn tay cứng đờ của mình, hàn ý trong lòng tôi càng thêm mãnh liệt, tiếng nói chuyện của Đào Phong và chú gần trong gang tấc, tôi lại cảm thấy họ cách xa tôi cả chân trời, mà ngay cả những xác chết treo trên tường, phảng phất như cũng phát ra tiếng cười trào phúng với tôi.

Ngực đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn, tôi nhìn thấy một cánh tay mảnh khảnh trắng ngần duỗi về phía tôi, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên là cô gái đẹp như tiên nhân kia.

Khuôn mặt đờ đẫn của Tiểu Hải vẫn xinh đẹp như trước, đôi mắt đỏ linh động dường như có thể nhỏ máu, một tay nàng thò về phía ngực tôi, đồng thời mắt nhìn chăm chăm tôi, hoa văn trên mặt đang không ngừng sinh trưởng lan tràn.

Tôi không nói gì cũng không có động tác gì, chỉ im lặng đối diện với nàng, tôi biết không có mệnh lệnh của tôi nàng không thể tiến hành động tác tiếp theo nữa, cho dù nàng còn muốn có được tảng đá kỳ lạ kia hơn cả tôi.

“Sở Dương.” Thanh âm trầm thấp của Đào Phong đánh thức tôi, hơi quay đầu, liền phát hiện cậu ấy đang vẻ mặt nghiêm trọng nhìn tôi.

Cùng lúc đó, tay Tiểu Hải duỗi về phía tôi cũng bị Sở Văn Thiên cản lại, năng lực của trường bối Sở gia kia mạnh hơn tôi gấp trăm lần, dùng một loại vẻ mặt kinh ngạc không dám tin, hít một hơi nói với tôi: “Cậu thiếu chút nữa bị phản phệ, tại sao có thể như vậy, Sở Dương, cậu rốt cuộc đang nghĩ gì?”

“Cái gì phản phệ.” Tôi gượng gạo nhếch khóe miệng, tiếng cười khô khan: “Tôi không hề nghĩ gì cả.”

Nghe được lời tôi, Sở Văn Thiên lại nhìn chăm chăm mặt tôi chốc lát, lập tức lắc đầu, không tranh cãi với tôi nữa, xoay người đi về phía trước.

Môi mỏng của Đào Phong khẽ mím, đột ngột dùng sức bắt được cổ tay tôi, dùng một loại thái độ cường ngạnh túm tôi đuối kịp những người khác.

Nhìn sườn mặt thâm trầm mà sầu lo của cậu ấy, tôi không thể không bắt đầu đoán rằng, tôi vừa rồi rốt cuộc đã làm gì, tại sao họ lại lộ ra loại vẻ mặt này... Nhưng tôi rõ ràng không hề làm gì mà.

Không khí tối tăm lạnh lẽo một mực vây quanh chúng tôi, tôi có thể cảm giác được chúng tôi cách chỗ muốn đến càng ngày càng gần, có thứ gì đó đang không ngừng hấp dẫn tôi, hoặc nói, đang hấp dẫn tảng đá ở ngực tôi.

Khi tiếng vang vù vù âm trầm nào đó dội vào óc, Ôn Văn vẫn im lặng đột nhiên trở nên điên cuồng, cô ta như hóa điên dùng sức giãy khỏi chị Tuyên, hai tay ôm đầu mình, không ngừng hét lớn: “Tôi không đi nữa! Tôi không đi nữa! Tôi phải rời khỏi đây!”

Tất cả mọi người bị hành động của Ôn Văn dọa sợ, chị Tuyền càng hoảng hốt muốn đi kéo cô ta lại, nhưng bị Ôn Văn hung ác hất ra.

“Họ còn sống! Là tôi đã hại chết họ!” Ôn Văn một bên nói năng lung tung, một bên phát cuồng chạy về phía trước, trong miệng không ngừng kêu to: “Tôi không muốn chết! Tôi không muốn chết!”

Tiếng kêu đột ngột phá tan sự yên tĩnh vốn có, khiến loại cân bằng quanh quẩn giữa chúng tôi hoàn toàn phá vỡ, tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, vài người cũng điên cuồng chạy về phía Ôn Văn, không biết đang lo lắng cho cô ta, hay muốn giết chết cô ta.

Dây đàn căng chặt đã đứt, sẽ không cách nào vãn hồi.

Cố Hải vừa chạy vừa kêu: “Trở lại cho tôi! Đây là người làm hại! Con tiện nhân này!”

“Đạo Diên!” Sở Văn Thiên cũng vẻ mặt lo lắng và kinh hoàng, giờ đèn pha chiếu bốn phía, trong miệng gọi người đàn ông chẳng biết đã biến mất từ khi nào kia.

Tôi đau đầu sắp hít thở không thông, chỉ có thể thụ động mặc cho Đạo Phong kéo, trong đầu rối loạn hiện lên vô số hình ảnh, làm thế nào cũng không dừng được, tiếng vù vù ầm ỹ khiến trước mắt tôi hiện ra màu đỏ rực quỷ dị.

Khi tất cả đã tới cực hạn, tôi rốt cuộc không còn nghe thanh âm khủng bố này nữa, ngay cả Đạo Phong đang nắm tay tôi cũng biến mất.

Tôi yên lặng đứng tại chỗ, nhìn bóng tối vô hạn trước mắt, đột nhiên cảm thấy an tĩnh.

Kỳ thật khi tôi nhìn thấy những thi thể tử trạng thê thảm trong bùn, tôi đã nghĩ sự việc sớm muộn cũng sẽ biến thành thế này, nỗi sợ hãi kia đã chôn vào trong lòng mỗi chúng tôi, mà tiếng vù vù xuất hiện khó hiểu kia, chẳng qua làm nó càng thêm mãnh liệt mà thôi.

Tôi thở sâu, một lần nữa mở hai mắt, một đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo mềm mại từ trong bóng đêm kéo lại tôi, tôi biết nàng vẫn bên cạnh tôi, liền thuận theo cảm giác cơ thể, cất bước theo nàng chậm rãi đi về phía trước.

Một loại rét lạnh thấu xương còn hơn cả lúc trước truyền khắp toàn thân tôi, tôi lại vì vậy mà dần có thể nhìn thấy thứ trong bóng tối, không cần nghĩ cũng biết, là Tiểu Hải cho tôi mượn quỹ nhãn.

Tôi đi theo Tiểu Hải, từ từ đến trước một pho tượng thật lớn, pho tượng kia là một cô gái quần áo đơn giản, hình dáng bình thường, hai tay nàng bắt chéo trước người, hai mắt rũ xuống, khoe miệng khẽ cong, dường như đang nhìn xuống chúng sinh, lại giống như đang cười nhạo người trần, chỉ là một pho tượng bình thường như thế, lại làm tôi cảm thấy vô cùng âm hàn và khủng bố.

Khi tôi dần tới gần nó, dưới chân cũng sinh ra cảm giác mấp máy kỳ quái, tôi cúi đầu nhìn, rồi lại không nhìn thấy gì cả.

Tiểu Hải như cũ kéo tôi, phảng phất như không hề hay biết tất cả những việc này, tôi lại càng phát hiện rõ ràng, chỗ gần tượng đá kia, thực sự có thứ gì đó đang di chuyển.

Tôi càng tới gần tượng đá, dưới nhân nhúc nhích càng dữ dội, dường như tôi đang giẫm lên cơ thể của vô số người, dưới vòng vây của họ, từng bước di chuyển về hướng tượng đá...

Ý nghĩ như vậy khiến sau lưng tôi phát lạnh, tôi toát mồ hôi lạnh nhưng không cách nào ngừng lại, chỉ có thể tùy ý Tiểu Hải dắt đi tới trước tượng đá, sau đó lấy ra tảng đá cất trong ngực kia, run rẩy vươn tay đặt nó trên lỗ hổng phía dưới tượng đá.

Khoảnh khắc khi tượng đá đã hoàn chỉnh, tôi cơ hồ đã không đứng thẳng nổi nữa, tôi nghe có thanh âm hỏi tôi, có muốn rời khỏi đây, có muốn buông tất cả không, chỉ cần để tất cả người khác ở lại, có thể thỏa mãn tôi.

Tiềm thức tôi tự hỏi ý “Tất cả người khác” bao hàm những ai, cơ thể lại không nghe chỉ thị làm ra phản ứng.

Ngay khi hai tay tôi muốn chạm vào thân tượng đá, một đôi tay ấm áp mạnh mẽ đột ngột bắt chặt lấy tôi.

“Đi!” Giọng nói trầm thấp quen thuộc kề bên tai, tôi kinh ngạc mở to hai mắt, dần thấy rõ mấy bóng người mờ ảo chung quanh, thanh âm ầm ỉ ban đầu, cũng vào chính lúc này lần nữa hiện lên.

Mặt đất vẫn nhúc nhích quỷ dị như cũ, tôi lại miễn cảm phát giác, đây không chỉ có mặt đất di chuyển, mà cả hang động chỗ chúng tôi tựa như một con sâu cực lớn không ngừng ngo ngoáy cơ thể mình.

Theo rung động kịch liệt bốn phía, thi thể chôn trong đất bùn này không ngừng lặn xuống, hơn nữa từ từ có thi thể cổ xưa hơn từ bên trong văng ra, những thi thể này vụn vỡ dữ tợn, sớm đã bị địa phương quỷ dị này khiến cho thay đổi toàn diện, rồi lại vì rung động kia mà như sống dậy, từng khối từng khối, phân thành mảnh nhỏ, dường như đang hướng đến gần chúng tôi.

Dưới bầu không khí hoang đường mà khủng bố này, tôi chỉ có thể đi theo Đạo Phong liều mạng chạy về phía trước, tôi biết, cậu ấy nhất định có thể đưa tôi rời khỏi đây.

Trong tai đủ loại thanh âm kỳ quái trộn lẫn vào nhau, tôi nghe được Ôn Văn tuyệt vọng kêu to: “Đừng sang đây đừng sang đây”, nghe được Cố Hải khóc hô: “Là tôi có lỗi với các cậu”, thậm chí nghe Đạo Diên như thần kinh thì thầm: “Tiểu Thất... Tiểu Lục... Các cậu đều ở đây.”

Khi cơ quan cự thạch chắn đường ầm ầm hạ xuống, hai mắt tôi gắt gao nhìn chăm chăm pho tượng đá kia, tôi nhìn thấy mấy người kia dần dần bị thi thể bao phủ, nhìn thấy vách tường mặt đất giống như vật sống ngo ngoáy đuổi theo chúng tôi, chỉ có bức tượng đá kia, từ đầu đến cuối vẫn không hề mấy may di chuyển.

Nó như cũ đứng sững nơi đó, mỉm cười thương xót hết thảy.

Tôi mờ mịt nhìn cơ quan cự thạch trước mặt, nó ở nguy cơ trước mắt đã cứu chúng tôi một mạng, nhưng cũng càng thêm củng cố suy nghĩ trong lòng tôi...

Tôi không muốn chết.

Chương 109

“Chật không ngờ sẽ biến thành dạng này...” Giọng chú vang lên sau người, tôi quay đầu lại, nhìn thấy chị Tuyền, Hạng Văn, Đường Ninh và Rio cũng đã chạy ra, mọi người đang ngồi dưới đất thở chật vật không chịu nổi.

“Có lẽ lần trước họ tới đây không hề xảy ra việc này, nhưng lúc này đây, có vài thứ đã khác rồi...” Chú vừa nói vừa đi về phía tôi và Đào Phong, đôi tròng mắt đen hơi đục ngầu kia nhìn chằm chằm tôi, dường như đang nói tôi chính là biến số đáng sợ kia.

Song tôi nghĩ chú quả thực đã đoán trúng, nếu không có tôi, không có tảng đá đặc thù trên người tôi, Sở Vấn Thiên Đào Diên họ tuyệt đối sẽ không tâm trí rối loạn mà rơi vào kết cục này.

Ngay trước khi cơ quan cự thạch hạ xuống, tôi vẫn có thể cảm thấy được mối liên hệ tồn tại giữa tôi, Tiểu Hải và tảng đá kia, chúng dùng bức tượng đá làm trung tâm, từ từ tản ra ngoài một loại sức mạnh đủ để khống chế mọi người, đó là khí tức giống ác quỷ, đen tối lại rửa nát.

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng đối mặt với chú, từ trong mắt chú tôi nhìn thấy sự hoài nghi và ngờ vực trước giờ chưa từng có, việc này khiến tôi đột nhiên hiểu được phản bội năm đó là chuyện gì xảy ra.

Mà lần này, là tôi thiếu chút nữa đã hại chết mọi người.

Chú thấy tôi im lặng không nói, liền lắc đầu che bấp tay trái, uể oải xoay người gọi chị Tuyền và mọi người đứng dậy, cũng thấp giọng nói: “Lần này ta có lẽ thật sự không có cách nào bảo vệ toàn bộ mọi người bình yên rời đi, song chỉ cần cơ thể này của ta còn có thể chống đỡ được, ta sẽ mang mọi người đi tới cùng, còn lại, phải xem bản thân các cậu.”

Nghe chú nói, tôi mới chú ý tới cánh tay trái của ông dường như bị trọng thương, nếu vậy, chú e rằng không lâu nữa sẽ biến mất bên cạnh chúng tôi, mà cơ thể ông mượn này vĩnh viễn sẽ ở lại đây.

Thầm cười một tiếng, tôi nghĩ sự việc đều đang phát triển theo ý của tôi.

Chỉ cần không có chú, vậy tất cả dễ lo liệu hơn rồi.

Chị Tuyền và Đào Phong sau khi nhìn thấy tình trạng của chú đều lộ ra chút bất an, song hai người họ tài cao mật lớn, đối với việc này chỉ nhún mày, vẫn như cũ sở hữu sự tự tin có thể đối phó với tất cả.

Nhưng trái lại Hạng Văn và Rio nghe vậy tưởng rằng mệnh chú không còn lâu nữa, không nhận được than thở không thôi.

Chị Tuyên khi chú dẫn đầu đi về phía trước vô tình đến gần tôi, sau khi nhìn rõ mặt tôi nhất thời kinh ngạc sững sờ tại chỗ, mãi đến khi chú mở miệng gọi chị, mới nặng nề theo sát tiến lên.

Tôi mặt không chút thay đổi nhìn bóng lưng hai người họ, nghĩ thầm thông minh như chị Tuyên, có lẽ cũng đã phát hiện ra gì đó.

Chúng tôi theo chú đi trong mật đạo tối tăm, cơ thể chú càng ngày càng suy yếu, về sau phải để chị Tuyên dìu ông ấy.

Tôi không yên tâm quan sát hoàn cảnh chung quanh, thậm chí đây chính là ám đạo mà Cố Hải nói, cách duy nhất có thể cho chúng tôi an toàn rời khỏi đây.

Song khi đi tới cuối ám đạo, chúng tôi phát hiện nơi này không phải một cửa ra, ngược lại từ thềm đá xuống phía dưới nối liền tới một gian thạch thất khác.

Không có đường lui chúng tôi đành phải dọc theo thềm đá này chậm rãi đi xuống, mãi đến khi hai chân bị cát dày nặng chôn vùi.

Vết thương trên người Đường Ninh nhiều lắm, không cách nào đi lại giữa đám cát này, Rio thấy thế không nói hai lời công cô ta lên, mọi người lần nữa thu xếp hành trang tiếp tục đi sâu vào trong biển cát.

Cho dù có thể cảm thấy cát này quý giá, không ai trong chúng tôi mở miệng than phiền, bởi vì trong lòng mọi người đều rất hiểu, năm người năm đó là từ nơi này chạy thoát, cho nên vô luận đường về sau khó đi cỡ nào, chúng tôi cũng không thể dừng lại.

Đi chưa đến vài phút, liền nhìn thấy phía trước mơ hồ lộ ra một tấm bia đá cao chừng hai người, chú thấy trước mắt sáng ngời, nhưng vẫn không để ý cơ thể suy yếu của mình, một mực muốn nhanh chóng qua đó thăm dò.

Chúng tôi đi theo sau, cẩn thận đề phòng trong những đám cát này có thể xuất hiện quỷ quái, đồng thời đã quan sát tấm bia đá hơi xiêu vẹo, non nửa bộ phận chôn trong cát này.

Tôi nhìn tự thể trên tấm bia đá cổ quái khó phân biệt, vả lại vì niên đại xa xưa, rất nhiều chỗ đã mờ nhạt không rõ, thậm chí thiếu góc này góc kia, nhất thời mất hứng thú quan sát.

Chú lại nhìn chằm chằm tấm bia đá kia say sưa, ngay cả Đường Ninh bên cạnh cũng bị thứ khắc trên bia đá hấp dẫn, hai người nhìn mãi đến phần vùi vào trong cát, sắc mặt cũng theo đó trở nên khó coi.

Chúng tôi tưởng rằng có biến cố gì, vội vàng ba chân bốn cẳng quét sạch cát dưới đáy bia đá, để hai người kia có thể nhìn rõ hoàn toàn. Trong đám chúng tôi, chỉ sợ cũng chỉ có hai vị này có thể đọc hiểu loại văn tự cổ ấy.

Ước chừng đã xem xong, chú và Đường Ninh sắc mặt đều không tốt rơi vào trạng thái trầm tư, Hạng Văn đối với loại tình huống này cảm thấy chút cấu kình, liền mở miệng hỏi: “Thế nào rồi, phía trên đó viết gì? Chúng ta nên từ đâu ra ngoài?”

Chú quét mắt nhìn hấn, lại nhìn cát mặt sau tấm bia đá, nói: “Trên này nói, nếu muốn rời khỏi đây, chỉ cần tiếp tục đi về phía trước, ra khỏi vùng cát này là được.”

Hạng Văn nghe ra hàm ý khác trong lời chú nói, há miệng nhưng không hỏi ra gì cả.

Đao Phong trầm ngâm một chút, thấp giọng nói: “Nếu không muốn rời khỏi đây thì sao... Chúng ta còn chưa tìm được biện pháp giải trừ lời nguyền.”

Nghe Đao Phong nói, Đường Ninh một mực yên lặng không lên tiếng chợt mở miệng nói: “Nếu muốn giải trừ lời nguyền, thì cứ đi tiếp, huyết động trước đó chúng ta tiến vào kia, bên trong có một khối cự thạch, được xưng là đá trường sinh, là một loại đồ vật có sức trói buộc cường đại, mọi người chạm vào nó sẽ bị nguyền rủa, người huyết mạch thân cận chết đi, linh hồn không cách nào rời khỏi thể xác, người còn sống... Thời gian vĩnh viễn đình chỉ, biến thành quái vật bất lão bất tử, dùng một loại cách nói khác, chính là nô lệ bị khối đá trường sinh kia trói buộc linh hồn.”

Nói xong, Đường Ninh ngẩng đầu quét mắt nhìn chúng tôi, hỏi: “Trong mọi người có ai nhìn thấy đá trường sinh chưa.”

Nghe vậy, trong đầu tôi lập tức hiện lên pho tượng nữ trần ngập tà khí kia, lúc này mới hiểu được, hóa ra ngoại trừ tôi những người khác không ai thấy pho tượng nọ.

Thấy chúng tôi đều không lên tiếng, chú liền gật đầu, tiếp lời Đường Ninh nói: “Mà dưới lớp cát này, cất giấu một khối cự thạch khác, tên là Di La Thiên, hai khối cự thạch này tương sinh tương khắc, chỉ cần hiến tế máu tươi của người sống cho Di La Thiên, oan hồn bị đá trường sinh trói buộc sẽ được giải thoát toàn bộ. Chẳng qua nhìn tình hình này, đến nay vẫn chưa có ai tiến vào được hang động có Di La Thiên để hiến tế, nếu không tấm bia đá này sẽ không còn sừng sững nơi đây.”

Tôi nhìn tấm bia đá xiêu vẹo kia, nghĩ thầm e rằng trước chúng tôi quả thực có người muốn giải trừ lời nguyền, cuối cùng vì chút nguyên nhân không thể thành công, thế nên tấm bia đá che giấu cửa vào chỉ xiêu vẹo nửa người, mà không hoàn toàn xê dịch.

Tôi đang âm thầm suy tính, chú đột nhiên đưa tay đỡ tấm bia đá, sau đó cả người vô lực ngã vào tấm bia đá, run rẩy hít sâu hai hơi, nhất thời hiện rõ thái độ suy nhược.

“Thời gian ta không còn nhiều lắm.” Chú suy yếu khàn khàn nói: “Nhưng vô luận thế nào... Xin nhờ các cậu... Nhất định phải tìm được Di La Thiên, giải trừ lời nguyền chết tiệt này... Không thể để người ba nhà thừa nhận thống khổ không thể luân hồi nữa...”

Nói rồi, chú kéo Đao Phong và tôi, hai mắt đục ngầu nhìn chằm chằm tôi, lại yên tâm nhìn Đao Phong, nói: “Tôi tin tưởng các cậu, các cậu nhất định sẽ không khiến tôi thất vọng, cơn ác mộng nhiều năm như vậy, không thể kéo dài nữa... Tôi đợi tin tốt của các cậu, nhớ lấy, nhất

định phải hoàn toàn giải trừ lời nguyền, đừng quên mục đích của chúng ta ở đây... Cho dù là chết, cũng phải để cho mọi người được giải thoát...”

Đao Phong nhíu mày, mím môi mỏng kiên định gặt đầu, từ trong con ngươi tối tăm kia, tôi nhìn ra được cậu ấy đã chuẩn bị đối mặt với tử vong.

Đao Phong chính là như vậy, cậu ấy chưa bao giờ sợ chết vì người mình yêu, lại càng không sợ những nguy hiểm đủ để chí mạng này, bởi vì cậu ấy có một trái tim ấm áp và mạnh mẽ.

Nhưng mà...

Tôi không muốn chết...

Tôi có thể cảm giác được bên dưới này có sát khí mãnh liệt khiến tôi vô cùng e ngại, loại sức mạnh gần như có thể hủy diệt hết thảy này, khiến tôi hoàn toàn không muốn bước dù chỉ một bước.

Tôi đoán Tiểu Hải cũng nghĩ thế, nếu không nàng sẽ không nhẹ nhàng túm lấy tay tôi phía sau khi tôi định gặt đầu với chú.

Nàng đang ngăn cản tôi, ngăn cản tôi tiến vào nơi đáng sợ đó.

Chú không có cơ hội ép tôi đồng ý nữa, cơ thể ông đã không chịu được, sau khi ý thức tan rã, cả cơ thể liền dừng tốc độ mất thường có thể thấy được nhanh chóng thối rữa.

Tôi nhìn cơ thể thối rữa co quắp trên mặt đất kia, khóe miệng chậm rãi cong lên một mặt ý cười.

Thở dài, chị Tuyên phát tay, gọi mấy tên đang thất thần về, nói: “Nếu Ngô Mưu đã nói vậy, chúng ta hãy mau dời tấm bia đá này ra, cửa vào hẳn ở ngay đây. Đại nạn không chết tất có phúc mai sau, tôi tin chúng ta không sao đâu, chắc chắn có thể giải quyết được vấn đề, an toàn rời đi.”

Lời chị Tuyên đã thành công trấn an mọi người, đang xoa tay định chuẩn bị hợp lực đẩy tấm bia đá, tôi vừa lấy ra giấy trắng có in phù chú kẹp giữa hai ngón tay, vừa cười vừa thấp giọng nói: “... Chờ một chút.”

Có lẽ giọng tôi nói khác hẳn thường ngày, mọi người đều có chút kinh ngạc ngừng lại.

Ngọn lửa tím thẫm dán đầu ngón tay thiêu đốt, tôi đặt ngang giấy trắng trước mắt, nhất thời để những người khác thấy rõ khuôn mặt tôi vẫn dấu kín trong bóng đêm.

“Sở Dương... Anh, sao anh biến thành như vậy...” Hạng Văn hơi lui về sau một bước, chỉ vào mặt tôi nói: “Mắt của anh...”

Phản ứng của Đường Ninh kịch liệt nhất, cô ta thấy vẻ mặt tôi lập tức hiểu được tất cả, giọng the thé nói: “... Hóa ra là ngươi, là ngươi đã phản bội bọn ta! Phong quý sư của Sở gia chỉ có mất tâm mới có thể biến thành bộ dáng của ác quỷ!”

Đại khái đã sớm phát hiện tình huống của tôi, Dao Phong và chị Tuyền cũng không phản ứng quá lớn, mà bình tĩnh nhìn tôi, dường như đang đợi động tác kế tiếp của tôi.

Ngao mạn thu lại nụ cười, cùng Dao Phong nhìn nhau hai giây, cảm tình khắc sâu trong con ngươi đen kia khiến tôi nhin không được nhắm mắt lại, lúc ngọn lửa màu tím trong tay bốc cháy dữ dội nhất, thấp giọng nói: “Túng quỷ —— tham lang.”

Theo ngọn lửa đột ngột phụt cao, chung quanh chúng tôi nháy mắt đã xuất hiện hơn mười con ác quỷ hình dạng khác nhau, mà ngay cả Tiểu Hải, dưới sương đen dày đặc bao bọc cũng dần hiện ra trước mặt mọi người.

Nơi này quỷ khí ngút trời đã đủ cho ác quỷ hiện hình trước mặt người thường, cho nên ở chỗ này, không ai là đối thủ của tôi.

Đám ác quỷ xấu xí không chịu nổi trùng đôi mắt đỏ tươi, cung kính phủ phục bốn phía.

Tôi không nhìn tới vẻ mặt Dao Phong, giơ tay lên chỉ vào lớp cát mênh mông phía sau tấm bia đá, mặt không chút thay đổi nói với những người khác: “Tôi không muốn chết, cho nên, các người bây giờ phải cùng ra khỏi đây với tôi, thứ dưới tấm bia đá này... Ai cũng không được chạm vào.”

Chương 110

Dường như bị hành động đột ngột của tôi dọa sợ, sắc mặt mọi người đều có chút khó coi, vẻ mặt khó tin trừng tôi, nhưng không dám vọng động. Bởi vì họ chỉ cần hơi động đậy người, sẽ có mấy ác quỷ sương đen bao phủ quanh thân dựng người lên, cảnh giác áp sát sang.

Đối mặt với số lượng ác quỷ cao cơ đông đảo như thế, cho dù họ thân thủ cường hãn đi nữa, cũng khó tránh khỏi có chút sợ hãi.

Xác định những người trước mặt này tạm thời không cách nào phản kháng, tôi gật đầu với Tiểu Hải tản ra quỷ khí mãnh liệt bên cạnh, sau đó nói: “Đi thôi.”

Tiểu Hải dưới chỉ thị của tôi bước nhẹ nhàng, mái tóc đen dài xoay quanh bên chân, yên tĩnh dẫn đầu đi về phía trước. Những ác quỷ khác thì như hành hương đi theo hai bên, theo bước tiến của Tiểu Hải chậm rãi di chuyển về hướng cửa ra.

Hai tay tôi tùy ý cắm trong túi, được đám quỷ vây quanh đi phía trước, trong lòng cuối cùng đã hơi bình tĩnh lại.

Chỉ cần rời khỏi đây, tôi sẽ không cần lo lắng có nguy hiểm tính mạng nữa hay không, tất cả đã phát sinh ở đá trường sinh trước đó, giống như ác mộng đáng sợ nhất vĩnh viễn quanh quẩn trong đầu tôi, tôi không muốn giống những người đó chết thảm ở chỗ này, tôi phải còn sống ra ngoài, đi làm chuyện tôi muốn làm.

Hơn nữa, tôi bây giờ là thân bất tử, chỉ cần Di La Thiên không bị phát hiện, tôi có thể sống vĩnh viễn...

Bất tử thật sự có sức hấp dẫn bất cứ ai cũng không thể cự tuyệt.

“Sở Dương!” Chị Tuyền rút cuộc nhìn không được nữa, chị dừng bước, kháng cự nhìn tôi, nói: “Cậu đã quên lời Ngô Mưu dặn dò sao, cậu đã quên mục đích chúng ta tới đây sao, sao cậu có thể... Có thể nào dưới tình huống như vậy phản bội chúng tôi?”

Tôi xoay người nhìn về phía chị, lại quét mắt nhìn những người khác, tôi biết lời chị Tuyền đã đại biểu cho tâm tình của mọi người, trên mặt họ đều viết không đồng ý với tôi. Chỉ tiếc, đối với tôi bây giờ mà nói, suy nghĩ của họ không đáng một đồng.

Chỉ có một người... Là tôi vẫn khá đề ý, nhưng sau khi xảy ra những việc này, tôi đã không còn dám nhìn cậu ấy nữa, tôi sợ sẽ nhìn thấy thất vọng và căm thù trên mặt cậu ấy.

Im lặng chốc lát, tôi không nói gì, chỉ vung tay lên, ra hiệu đám quỷ tiếp tục đi trước.

Song lúc này đây, chân tôi nhấc lên còn chưa rơi xuống, cổ tay đã bị người phía sau gắt gao túm lấy, nhiệt độ quen thuộc kia khiến trong lòng tôi giật mình, vội vàng vẫy lui đám ác quỷ muốn tiến lên.

“Sở Dương.” Hai tròng mắt đen nhánh của Đào Phong dừng ở tôi, nhàn nhạt mở miệng nói: “Để họ đi trước, tôi có lời muốn nói riêng với anh.”

Tôi quay đầu lại đối mặt với Đào Phong, sau khi xác định cậu ấy không có ác ý, liền bảo Tiểu Hải đưa mọi người và đám quỷ đi trước.

Tôi không sợ Đào Phong sẽ ra tay với tôi, vì cậu ấy không có khả năng mặc kệ chị Tuyền và mọi người, sự dịu dàng của cậu ấy cũng đồng thời là nhược điểm của cậu ấy.

Đợi xác định chung quanh không còn mùi của những người khác nữa, Đào Phong do dự chốc lát, thấp giọng nói: “Kỳ thật trước khi tiến vào sa mạc tôi đã phát hiện anh có chút không đúng, chẳng qua không ngờ sẽ đột ngột thay đổi nhiều như vậy... Sở Dương, có thể nói cho tôi biết, khi đó anh rút cuộc đã gặp chuyện gì, khiến anh dưới tình huống tôi và Ngô Mưu cũng không phát hiện được mà biến thành như vậy...”

Tôi giật mình, nhìn đôi mắt thâm trầm của Đào Phong, thờ dãi, đáp: “Đá trường sinh... Trong nhà khách Sở Văn Thiên họ từng ở, tôi tìm được một mảnh nhỏ của đá trường sinh Ôn Văn để lại, tôi vẫn chưa nói cho mọi người biết, tôi đã giống năm người kia, có thể bất lão bất tử... Mà Ôn Văn, chính vì bị mất mảnh nhỏ đó, mới gia nhập hành động lần này, cô ấy giống tôi, đều không muốn chết.”

Nói xong, tôi đưa tay chỉ ngực từng bị thương của mình, tiếp tục nói: “Nơi này, từng bị Ôn Văn đâm một dao, nếu không có đá trường sinh, tôi đã sớm chết rồi... Đào Phong, cậu chưa từng chết, không thể hiểu được loại đau đớn và sợ hãi này.”

Tôi cười khổ lắc đầu: “Tôi thật sự không muốn ném thứ loại cảm giác này nữa...”

Tôi không nhắc lại, tôi nghĩ Đào Phong cũng có thể cảm giác được, không gian che giấu dưới tấm bia đá âm hàn cỡ nào, muốn gặp được Di La Thiên nguy hiểm tuyệt đối không ít hơn đá trường sinh, những thi thể vụn vẹo thối rữa này chính là cảnh cáo tốt nhất.

Không chỉ có tôi và Đào Phong, mà ngay cả chú đã biến mất cũng hiểu sâu sắc điểm này, nhưng ông vẫn kiên trì muốn chúng tôi đi, điều này làm tôi càng không cách nào hiểu nổi.

Chẳng lẽ sinh mệnh chúng tôi không trân quý sao, tại sao chúng tôi nhất định phải đi chịu chết? Người ba nhà cùng mang lời nguyện, tại sao nhất định phải do chúng tôi đến nơi tận cùng? Dùng máu tươi người sống hiến tế, rõ ràng chính là chỉ người vào không có khả năng trốn ra được nữa.

“Anh thật sự sợ như vậy, sợ sẽ chết ở đây.” Đào Phong nhìn chăm chăm vào mắt tôi, nhẹ giọng nói.

Ngay khi tôi tưởng rằng cậu ấy sẽ châm chọc hoặc bức bách tôi, thì thấy cậu ấy như đã quyết định gật đầu, nói: “Tôi hiểu.”

Tôi thấy vẻ mặt quyết đoán của cậu ấy, trong lòng chợt cảm thấy bối rối vô cùng, tôi không biết cậu ấy muốn làm gì, chỉ có thể bắt lấy tay cậu ấy, dùng giọng nói khàn nhỏ, nói rõ từng chữ: “Đào Phong, theo tôi đi... Chúng ta đi đến chỗ họ không tìm được... Tôi sẽ yêu cậu cả đời, tôi không muốn chết, càng không muốn xa cậu, chết rồi thì sẽ không còn gì nữa, Đào Phong...”

Có lẽ bị lời tôi nói cảm động, Đào Phong một tay cầm ngược lại tay tôi, một tay kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng hôn tôi, sau đó vuốt ve gương mặt lạnh lẽo của tôi nói: “Tôi sẽ không để cho anh chết, Sở Dương, vô luận anh biến thành dạng gì, tôi đều...”

Ba chữ cuối cùng nhỏ tiếng nhất, tôi lại nghe rõ ràng, không khỏi sững sờ nhìn Đào Phong, có chút hoài nghi có phải mình sinh ra ảo giác không.

Dù sao, người trước mắt này là Đào Phong, là Đào Phong vĩnh viễn thẹn thùng thụ động trên mặt tình cảm kia, cậu ấy làm sao có thể... Thật sự nói ra với tôi...

Tôi nhìn Đào Phong thật lâu, trong con ngươi dịu dàng của cậu ấy, tôi nhìn thấy khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi bị hoa văn màu đen bao phủ của mình, khuôn mặt không có chút khí tức người sống, cùng đôi mắt hoàn toàn đen hóa, không để lại chút trắng trẻo kia.

Căn bản, ngay cả ác quỷ cũng không bằng...

Đào Phong đột nhiên ôm chặt lấy tôi, theo đó mà đến chính là nhức nhối sau gáy, trước mắt tôi tối sầm, tâm hoàn toàn nguội lạnh...

Đào Phong, muốn làm gì... Tại sao...

Tôi cũng không mê man lâu lắm, tôi có thể cảm giác được.

Khi tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại, Đào Phong đã chẳng thấy bóng dáng, bốn phía cũng không thấy ai khác, càng không nghe được bất kỳ tiếng động gì.

Việc này làm tôi bất giác trở nên bối rối, tôi nghĩ cho dù tôi hôn mê không lâu lắm, trong lúc đó cũng đủ để Đào Phong đi làm chút việc rồi.

Cậu ấy có thể ném tôi lại một mình ở đây, mang nhưng người khác rời đi không? Hay đã cứu được chị Tuyên và mọi người từ tay Tiểu Hải và đám quỷ, sau đó đi tìm Di La Thiên rồi?

Song mặc kệ thế nào, cậu ấy đã từ bỏ tôi, điểm ấy là sự thực không cách nào thay đổi được.

Cười khò một tiếng, vẻ mặt tôi hoảng hốt từ trên mặt đất bò dậy, tâm thần quá mức bối rối cùng cảm giác bất an mơ hồ khiến tôi chân tay luống cuống, cả người đều uể oải.

Tôi chưa từ bỏ ý định bước nhanh về, muốn xem họ có thật đã tiến vào dưới lớp cát không.

Mất đi đèn pin chiếu sáng và hơi thở của người sống, một mình tôi giữa hang động tối tăm này tập tễnh đi về phía trước, cát dưới chân rào rạc, như quỷ mỵ.

Không khí lạnh lẽo bám vào da, khiến tôi cảm thấy càng thêm chết lặng và uể oải.

Khoảng cách vốn không xa lắm bởi vì sự nôn nóng của tôi mà trở nên dài đằng đẳng, khi tôi mơ hồ nhìn thấy tấm bia đá đã rõ ràng thay đổi nguyên trạng, hơi thở âm lãnh mãnh liệt sớm thấm thấu toàn thân.

Tôi cứng ngắc cơ thể chạy tới, tay chống lên ngã vào một bên tấm bia đá nhìn xuống phía dưới, phát hiện phía dưới tấm bia đá này là một hắc động thật lớn, từng đợt gió lạnh lẽo âm hàn quỷ dị kia vọt về phía trước, quả thực khiến người ta hít thở không thông.

Tinh thần tôi đại loạn, đang định nhảy xuống, lại bị hơi lạnh phía sau đột ngột tập kích, không khỏi nhanh chóng xoay người về.

“... Tiểu Hải?” Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp như tiên kia, tôi nhất thời bình tĩnh lại, mới phát hiện mình đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Tôi lau mặt, hỏi nàng những người khác đâu, nhưng phát hiện quỷ nô luôn tâm linh tương thông với tôi, giờ phút này lại không cách nào truyền lại cho tôi bất kỳ thông tin gì.

Tôi hoài nghi nhìn Tiểu Hải trong chốc lát, trong đầu đột nhiên nảy lên một suy nghĩ. Vì vậy tôi vội vàng nằm sấp xuống dò xét, quả nhiên bên tấm bia đá sụp ngã không nhìn được tung tích ai khác ngoài tôi ra.

Thủ pháp trầm ổn và dấu vết gọn gàng như thế, rõ ràng chính là Đào Phong làm ra, hơn nữa trong đám chúng tôi, cũng chỉ có cậu ấy có thể một mình đẩy tấm bia đá này.

Huống chi, quý nô không nghe mệnh lệnh từ quý chủ tự tiện trở về, chỉ có thể vì khoảng cách vượt quá khỏi phạm vi hạn chế của thuật pháp, mà tấm bia đá này rõ ràng là đang trong phạm vi đó.

Cho nên dựa theo tình huống trước mắt đến xem, chị Tuyền và mọi người hẳn đã sớm từ chốn chết chóc này an nhiên chạy ra, giờ phút này sợ rằng đã trở lại mặt đất, chỉ còn lại tôi và Đào Phong như cũ ở tại chỗ này.

Càng nghĩ trong lòng càng bất an, tôi đột nhiên nhớ tới câu nói trước đó của Đào Phong “Tôi sẽ không để anh chết”, lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ: Cậu ấy là vì tôi, muốn một mình đi giải quyết tất cả.

Thậm chí có thể nói, cậu ấy là vì mọi người, mới quyết định một mình đi gánh chịu toàn bộ trách nhiệm.

Tên chết tiệt này!

Ngực đột nhiên dâng lên đau nhức khiến trước mắt tôi biến thành màu đen, phải còng người dựa trên tấm bia đá, tiếng thở dốc ồ ồ vô cùng rõ ràng trong bóng đêm, nhưng tôi làm thế nào cũng không thể dừng lại. Chỉ cần vừa nghĩ tới Đào Phong giờ phút này có thể đã nguy hiểm tới tính mạng, đau đớn kia càng thêm nghiêm trọng, cơ hồ làm tôi ngất đi.

Nhắm mắt thở chậm lại, tôi cứng đờ lau mồ hôi lạnh trên mặt, mạnh mẽ chống đỡ cơ thể.

Hố đen không đáy trước mắt kia đáng sợ như miệng máu của quái vật, bất tri bất giác lại diễn sinh ra vô số bóng chông.

Tôi cắn răng, lắc đầu vẩy rơi những suy nghĩ càng ngày càng kinh khủng trong đầu, thở sâu, cúi xuống chống bên mép động, quyết định lập tức xuống dưới tìm Đào Phong.

Cát sỏi bên mép động vì động tác của tôi không ngừng trượt xuống dưới, phảng phất như đang cười nhạo sự hèn yếu của tôi trước đó.

Tôi khổ sở cong khoe miệng, sự sợ hãi cực độ từng trói buộc lấy tôi bây giờ lại mờ nhạt không chịu nổi.

Nếu như không có Đào Phong, cho dù có thể trường sinh bất lão thì có là gì đâu, không có cậu ấy, tất cả những việc tôi làm còn có ý nghĩa gì.

Tôi là một kẻ cực kỳ ích kỷ, tương lai của người ba nhà với tôi mà nói giống như trứng thối, tôi chỉ hy vọng mình sống vui vẻ. Đáng tiếc, vui vẻ này nếu thiếu Đào Phong, chẳng qua cũng chỉ là một câu nói suông.

Nếu cùng với Đào Phong, chết, cũng không còn đáng sợ nữa...

Không chậm trễ thời gian nữa, tôi cắn chặt răng thả người nhảy xuống dưới, sau đó theo vách động không mấy bằng phẳng kia một mạch trượt xuống.

Không quan tâm đau đớn truyền quanh thân, mắt tôi gắt gao nhìn chăm chăm phía dưới, nhờ sức mạnh của quỹ nhãn chăm chú quan sát động tĩnh trong động.

Khi hai chân lại vững vàng bước trên mặt đất, tôi không thể tưởng nổi nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này cái gì cũng không có, không có hố bẫy gai độc trong dự đoán, ngay cả một bóng quỷ cũng không phát hiện được, chỉ có cảm giác âm hàn kia càng thêm dày đặc.

Chậm chậm thả người dậy, vừa phỏng đoán vừa đi về phía trước, Tiểu Hải đi theo sau tôi, trước sau duy trì khoảng cách không gần không xa.

Chẳng biết đi bao lâu như vậy, tôi phát hiện cảnh tượng trước mắt càng ngày càng u ám mờ ảo, Tiểu Hải vào lúc này đột ngột kéo cổ tay tôi, ngăn cản tôi tiếp tục đi tới.

Tôi quay đầu lại, nghi hoặc nhìn về phía nàng, đã thấy vẻ mặt nàng kiên quyết lắc đầu, cho thấy đường về sau không thể đi tiếp.

Tôi nhú mào, trong lòng vì phản kháng của quỹ nô mà có chút bức mình, nhưng nghĩ đến Đào Phong còn ở bên trong chờ tôi, liền không có thời gian dây dưa với Tiểu Hải nữa, chỉ thô lỗ gạt nàng ra, sau đó không hề quay đầu lại đi về phía trước.

Đi vài bước, tôi phát hiện Tiểu Hải thật không đuổi theo nữa, không khỏi tức giận xoay người nhìn, liền thấy nàng vẫn còn đứng ở vị trí dừng lại vừa rồi, dùng đôi mắt linh động mang chút đau thương kia nhìn tôi.

Tôi không rõ tại sao nàng làm như vậy, theo lý quỹ nô không thể nào phản kháng mệnh lệnh của quỹ chủ, nhưng hiện giờ nàng thế mà lại không chút do dự biểu hiện kháng cự mình, điều này làm tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc và khó hiểu.

Cảm thấy có lẽ quỹ khí nơi này quá nặng, làm cho nàng có ý thức và chủ kiến của riêng mình, tôi không quan tâm nàng nữa, chỉ lo việc của mình.

Dần dần, trước mắt tôi đã nhìn không thấy bất kỳ đồ vật gì, chỉ còn lại một mảnh đen ngịt. Biết là vì thiếu Tiểu Hải, không cách nào tiếp tục duy trì quỹ nhãn, tôi không khỏi thăm thò dài, đưa tay muốn dùng minh hỏa chiếu sáng cho mình, nhưng lại phát hiện vô luận dùng biện pháp gì, tôi cũng không thể châm minh hỏa trong tay, mà ngay cả bật lửa sắp bị tôi quên mất cũng mất đi hiệu lực.

Không có minh hỏa, tôi không thể nào sử dụng phong quỹ thuật, càng miễn bàn đến triệu hoán ác quỷ đến trợ uy, khiến tôi cảm thấy bất lực và bối rối trước nay chưa từng có.

Nghĩ đến vẻ mặt muốn nói lại thôi của Tiểu Hải ban nãy, chẳng lẽ nàng không tiếp tục đi theo tôi, là vì phong quỹ thuật ở đây sẽ mất đi tác dụng?

Vậy là... Nơi này có từ trường có thể bóp chết năng lực ác quỷ, khiến năng lực có mệnh cách mấy ở đây cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, bất cứ ai đến đây chẳng qua đều chỉ là một người bình thường mà thôi...

Trong đầu tôi miên man suy nghĩ cân nhắc, vừa nghĩ vừa từ trong ba lô tìm ra đèn pin mắt sói cơ hồ đã không còn năng lực chiếu sáng, sau khi thuận tay bật lên, nương theo chút ánh sáng yếu ớt ấy tiếp tục xâm nhập vào sâu trong động.

Trong hoảng hốt nghe được tiếng rú dài của dã thú, tôi thoáng sửng sốt, nhanh chân chạy như điên về hướng phát ra tiếng, nếu nhớ không lầm, thanh âm quen thuộc đó hẳn là xuất phát từ tiểu hắc miêu của Đào Phong, chẳng qua không biết họ đã gặp cái gì, mà có thể khiến tiểu hắc miêu phát ra tiếng kêu làm người ta sợ hãi như thế.

Đèn pin mắt sói trong lúc chạy kịch liệt từ từ trở nên vờn vờn, khiến tôi vội vàng vứt bỏ nó, đổi thành mấy cây pháo lạnh thuận tiện.

Bị mấy thứ khó hiểu nổi lên trên mặt đất vấp ngã vài lần, tôi như cũ không màng để ý chỉ lo truy tìm thanh âm vừa nghe được, mãi đến khi trước mắt đột nhiên xuất hiện vô số dây leo cỡ bằng cánh tay, tôi mới ngừng lại, cẩn thận quan sát.

Hình dáng của những cây leo này vô cùng cổ quái, nhìn qua như gai sắt, lại như xương sống của con người, chẳng qua từ mức độ đóng đưa đến xem, chúng tuyệt đối không chỉ đơn giản là xương.

“Đào Phong?” Tôi thử nhẹ giọng gọi tên Đào Phong, nhưng không nghe được cậu ấy đáp lại, lúc này hạ quyết tâm, từ trong túi rút ra dao găm quân dụng nắm ngược trong tay, lấy dũng khí bước vào trong tầng tầng dây leo kia.

Tiếng gầm gừ của tiểu hắc miêu như có như không vang lên bên tai, khiến tôi càng thêm vội vàng, vung tay lên liền chém đứt hai cây mây gai vướng víu, đồng thời trong lòng thầm nói, thần quỷ sợ ác nhân, cho dù thứ có đáng sợ mấy nhảy ra, ông đây cũng chém sạch nó.

Ngay khi tôi không ngừng tăng thêm can đảm cho mình, một cây leo như gai sắt đột ngột quán lên tay tôi, không đợi tôi kịp phản ứng, liền kéo mạnh tôi vào trong. Tôi kinh hãi nhảy dựng, dọc đường vì tư thế không đúng, trên người bị mấy cây leo khác quệt chảy máu, đau đến mức tôi không ngừng chửi má nó, nhưng vẫn không thoát khỏi sức mạnh của cây leo kia.

Như con chó chết bị cây leo kia túm cả đường, tôi dần phát hiện tiếng kêu của tiểu hắc miêu cách tôi càng ngày càng gần, mừng rỡ xoay người ngẩng đầu nhìn lại, bỗng chốc phát hiện Đào Phong ngay cách tôi chưa tới ba thước.

“Đào Phong!” Tôi mừng rỡ gọi to thành tiếng, đồng thời dùng sức tránh thoát cây gai phiền toái bên người, dùng cả tay lẫn chân bò về phía Đào Phong.

Nhưng khi sắp đến gần cậu ấy mới nhìn rõ, có hai cái đầu lâu khô che kín gai ngược đang gắt gao bò trên người cậu ấy, gai xương như kim sắt kia đã xuyên thấu cơ thể cậu ấy, máu đỏ tươi dọc theo bộ xương của đầu lâu khô chậm rãi nhỏ xuống, thấm đẫm áo Đào Phong, rồi dần dần hội tụ khi đến giữa một bệ đá lớn hình con mắt.

Mà khuôn mặt anh tuấn của Đào Phong giờ phút này lại xám ngoét như người chết, môi tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, ngay cả ngực cũng phập phồng khi có khi không.

Tên chết tiệt này quả nhiên muốn hy sinh bản thân để bảo vệ mọi người...

“Mẹ nó cút hết!” Tôi nổi giận gầm một tiếng, rốt cuộc không khống chế được bị phần và đau đớn trong lòng, không để ý dây gai và đầu lâu khô xoay quanh mà đến có làm bị thương mình hay không, chỉ dùng sức đá văng hai bộ đầu lâu khô đang lao đến, ra sức kéo Đào Phong vào lòng.

Cơ thể vẫn còn nhiệt độ khiến tôi kích động suýt khóc, tôi biết Đào Phong còn sống, cũng biết nếu không mau chóng đưa cậu ấy ra ngoài, chúng tôi sẽ không còn sau đó nữa.

Bệ đá giống con mắt kia sau khi hấp thu máu của Đào Phong, chậm rãi chuyển động, con người chính giữa thành linh mở ra, vô số cánh tay khô tái nhợt từ trong vượn ra, giương nanh múa vuốt chộp về hướng chúng tôi.

“Mẹ kiếp!” Tôi quát to một tiếng, ôm Đào Phong đã rơi vào hôn mê dùng sức bò về phía trước, nhưng bị những cánh tay khô và dây leo kia siết lấy hai chân, không làm sao tiến lên trước được.

Xương như gai sắt kia đâm xuyên chân trái tôi, toàn thân tôi run lên, liền bị mấy thứ kia lôi về sau nửa thước.

Ngay khi tôi và Đào Phong sắp bị đẩy vào trung tâm bệ đá, tiểu hắc miêu đột nhiên chui ra, cả người nó đều nhuộm đỏ máu, thoạt nhìn không kém Đào Phong là bao.

Thấy tôi và Đào Phong đã cách cái chết không xa, tiểu hắc miêu trừng đôi mắt đỏ ngầu, gầm một tiếng điên cuồng, cơ thể vốn nhỏ nhắn bỗng nhiên phồng lớn lên một vòng, giống như một con chó ngao Tây Tạng đen tuyền, sau đó nhào về phía trung tâm bệ đá.

Bất chấp cơ thể mình đã bị cuốn lấy không buông, tiểu hắc miêu hung hăng vừa cào vừa cắn, mãi đến khi cắn đứt hết tay khô và dây leo cuốn lấy tôi và Đào Phong, mới gào thét giãy giụa.

Nhưng tất cả đều đã muộn, tay khô giữa bệ đá kia bắt được một con vật sống to lớn như thế, lập tức rút cơ quan dưới con người về.

“Tiểu hắc miêu!” Tôi hoảng sợ nhào qua, muốn xoay chuyển lại không thể níu giữ được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn một vật màu đen kia triệt để biến mất.

Con người chính giữa bệ đá dần khép lại, cơ quan lại khôi phục hình dáng lúc trước, chẳng qua không đợi tôi kịp phản ứng, bốn phía đột ngột chấn động kịch liệt.

Tôi vội vàng bò lại ôm lấy Đào Phong, hoảng hốt trừng to mắt, lúc này mới ý thức được, ở đây e rằng sắp sụp rồi.

Giống một cơ quan nối liền đồng nhất, một khi Di La Thiên đã hấp thu đủ máu, sẽ khởi động hệ thống tự hủy, khiến cho tất cả nơi này đều cát bụi trở về với cát bụi, đồng thời giải thích vì

sao Di La Thiên hiển tế máu tươi người sống mới có thể giải trừ được những oan hồn bị đá trường sinh trói buộc.

Mà người cổ đại luôn mê tín, “Máu người sống” loại từ ngữ diễn đạt này với họ mà nói rất có sức ràng buộc và đe dọa, cũng sẽ không có khả năng tìm những phương pháp khác, tỷ như hiển tế máu động vật.

Phương pháp của tiểu hắc miêu, vừa vận dụng phải điểm mù trong thiết kế của đá trường sinh và Di La Thiên.

Từ điểm này, tôi cố nén đau khổ trong lòng, vững vàng ôm chặt Đào Phong, khắp khễnh dùng hết toàn lực phóng ra ngoài.

Chấn động dưới chân khiến người ta hoảng sợ, đau đớn trên người khiến tôi đầu vầng mắt hoa, phải sửa ôm thành cồng.

Tôi đã còn biết rõ mình đã dùng nghị lực ra sao vọt tới lối vào, thấy Tiểu Hải vẫn đứng đó chờ tôi, tôi bỗng nhiên cảm động, nàng vẫn không vứt bỏ tôi, nàng vẫn luôn đợi tôi như một chủ chân, cho dù... Nàng chỉ là một ác quỷ mất đi tình cảm loài người.

Có sự trợ giúp và dẫn dắt của Tiểu Hải, tôi dần dần về lại đường chính xác, cũng tìm được chỗ chị Tuyền và mọi người rời đi trước đó.

Cuối vùng đất cát là một cửa động thông xuống phía dưới, tôi ôm Đào Phong nhảy xuống, lại rơi vào trong một ao nước lạnh buốt.

Tôi giật mình, ngửa đầu nhìn, thầm nghĩ thảo nào chị Tuyền và mọi người không hề quay lại tìm, hóa ra chỗ này chỉ cần đi ra căn bản sẽ không thể quay về.

Bóng dáng mảnh khảnh của Tiểu Hải trong nước càng lộ vẻ mờ nhạt, nhưng nàng không chán chờ nín tôi lại cố bơi về phía trước.

Tôi cắn răng ôm chặt Đào Phong, sợ cậu ấy sẽ bị hơi nước lạnh lẽo này đông lạnh, cũng sợ cậu ấy giữa nước ao lạnh giá sẽ ngủ mãi không tỉnh nữa...

Khi tôi cuối cùng cũng kéo được Đào Phong lên bờ, bên tai lập tức vang lên tiếng bước chân lộn xộn, sau đó liền bị ôm vào một lồng ngực ấm áp.

“Thằng nhóc chết tiết nhà cậu!” Chị Tuyền khóc đến giọng cũng nghẹn lại, nhưng không chịu buông chút nào, chị dùng cơ thể xinh xắn của mình vững vàng ôm lấy tôi và Đào Phong, không ngừng kêu khóc nói: “Các cậu cuối cùng cũng ra rồi, cuối cùng cũng ra rồi...”

Đầu tôi có chút mơ hồ, nhưng sau khi nghe rõ ràng những tiếng kêu khóc này, vành mắt không khỏi nóng lên, run rẩy giơ tay lên ôm lấy họ.

Tôi dùng giọng nói khàn khàn khó nghe bảo chị Tuyền mau xem vết thương của Đào Phong, sau đó thì ngất đi.

Khi ý thức mơ hồ, trong đầu tôi chỉ còn lại một suy nghĩ, Đào Phong tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, chúng tôi còn phải tiếp tục sống thật tốt...

Chương 112

Ngoài trên ghế dài ngoài phòng bệnh, mười ngón tôi đan nhau chống trán, nhắm mắt lại hồi tưởng mọi thứ mấy ngày qua.

Lúc tôi đưa Đào Phong ra khỏi Vu Điền cổ thành, thật sự thiếu chút nữa cho rằng sẽ mất đi cậu ấy, thời điểm đó mặt mũi Đào Phong đã tái nhợt cơ thể lạnh giá, hô hấp cũng như có như không, khiến tôi suýt nữa thì sụp đổ.

May mắn chị Tuyên và Đường Ninh có lý trí, Hạng Văn và Rio cũng không bị thương tích gì, mọi người vẫn còn nhiều sức lực.

Chúng tôi mang Đào Phong trở lại doanh địa đóng quân trước, Đường Ninh để bác sĩ nước ngoài đi theo sơ cứu cho Đào Phong, sau đó đoàn người vội vã thu dọn mọi thứ, dùng tốc độ hành quân cấp tốc, chẳng phân biệt ngày đêm chạy tới bệnh viện trấn cách đó gần nhất.

Bệnh viện này không chỉ quy mô rất nhỏ, thiết bị cũng vô cùng thô sơ, từ những mảng sơn bong tróc trên tường, tuổi tác đã không ít. Cũng may bác sĩ và y tá vẫn vô cùng chuyên nghiệp, đối xử với bệnh nhân rất nghiêm túc, lúc này mới lời Đào Phong từ trước quỷ môn quan trở về.

Khi thấy đèn đỏ của phòng cấp cứu đổi xanh, tôi phảng phất như lại trở về hơn nửa năm trước, ba chúng tôi chập vạt từ núi sâu bò ra.

Khi đó tôi cũng thế này, lo lắng chờ bên ngoài, mong mỗi Đào Phong có thể bình an.

Mà có chút khôi hài, chú lần nào cũng đều không có mặt, bởi vì lần nào ông cũng vì chúng tôi mà vất kiệt sức.

Ở đây một mạch hơn nửa tháng, bây giờ Đào Phong đã an toàn, chẳng qua vì thương thế quá nặng, vẫn hôn mê như cũ, song có thể tiếp xúc gần gũi với cậu ấy, nhìn cậu ấy, tôi cũng đã cảm thấy thỏa mãn.

Đám ngoại quốc kia sau khi bị Đường Ninh tổng cổ thì rời đi, Hạng Văn thấy không còn chuyện gì nữa cũng chạy về nhà, Đường Ninh vì thương tích khá nặng, cũng ở lại đây điều trị, mà tôi và chị Tuyên vết thương không nghiêm trọng lắm thì ở đây chăm sóc họ.

Chị Tuyên lúc nhàm chán sẽ vỗ tôi nói, may mà chị phúc lớn mạng lớn, mỗi lần xảy ra chuyện đều không phải chị, nếu không một khi chị cũng trọng thương hôn mê, biết lấy ai đến chăm sóc.

Tôi biết chị đang khinh bỉ tôi chân tay vụng về, nhưng cũng chỉ cười mà không phản bác.

Khi chúng tôi đang bận trong bận ngoài thì chú gọi điện thoại tới hỏi thăm, từ giọng của chú tôi có thể nghe ra, trong khoảng thời gian này ông vì chúng tôi chỉ sợ cũng lo lắng không ít, giọng nói khàn khàn kia phảng phất lại già nua hơn nhiều.

Chú nói bóng nói gió hỏi tôi, sau khi tiến vào Vu Điền có cảm thấy là lạ chỗ nào không, có đoạn ký ức nào mơ hồ hoặc căn bản không nhớ rõ không.

Tôi biết ông ám chỉ cái gì, liền thẳng thắn kể chuyện tảng đá cho ông, cũng nói rõ rằng mình nhớ kỹ toàn bộ sự việc, giải thích chuyện này đều là mình tự đưa ra quyết định.

Sau đó chú liền im lặng, cách thật lâu mới nói một câu: “Tôi hiểu, cậu trở về là tốt rồi.”

Tôi càng thêm cảm động, tôi biết tảng đá đó ảnh hưởng rất lớn tới tôi, nó tựa như một khối nam châm, mở rộng mắt đen tối vô hạn trong lòng tôi hút ra toàn bộ, cho nên mới khiến tôi có suy nghĩ tiêu cực này, mới có thể để suy nghĩ trốn chạy này chiếm cứ toàn bộ não bộ tôi, thế nên thiếu chút nữa hỏng việc.

Mà Ôn Văn năm đó e rằng cũng như thế, cô ta sau khi phản bội mọi người, lại muốn bù đắp sai lầm, hơn nữa có tảng đá trong người, không sợ chết, liền cực lực muốn trở về Vu Điền, nhưng về sau bị sức mạnh của tảng đá hấp dẫn, mắt đen tối trong lòng mở rộng, tảng đá lại bị mất, mới hạ quyết tâm giết sạch những người khác.

Cho nên nói, con người không ai hoàn mỹ, ích kỷ là thiên tính của nhân loại, tảng đá đó cũng không đáng sợ, đáng sợ thật sự chính là lòng mình.

“Sở Dương!” Tiếng gọi đột ngột của chị Tuyền khiến tôi thoáng tỉnh táo lại từ trong ký ức.

“Sao vậy?” Tôi buông tay ngồi thẳng người, lẳng lặng nhìn về phía chị.

“Đạo Phong tỉnh rồi!” Chị Tuyền không giấu được ý cười nơi khóe miệng, đôi tay mảnh khảnh nhin không được túm tôi đến: “Cậu còn không mau vào thăm!”

“Tỉnh rồi?!” Tôi lập tức đứng lên, mừng rỡ chẳng biết nên làm sao cho phải, trong miệng lẩm bẩm: “Được, được, em vào xem sao.”

Vội vàng vọt vào phòng bệnh, liền thấy Đạo Phong dưới sự diu đỡ của y tá đã ngồi dậy, dựa nghiêng vào trên gối mềm mại, sau khi tôi vào cửa, đôi tròng mắt đen thâm thúy kia trực tiếp chuyển hướng về phía tôi.

“... Đạo Phong.” Tôi hơi khàn trương, gạt đầu với y tá đi ra cửa, sau đó đóng cửa lại, chậm rãi từ từ đến ngồi trước giường bệnh.

“Cảm thấy thế nào?” Tôi thấp giọng hỏi, cẩn thận quan sát sắc mặt cậu ấy: “Còn chỗ nào khó chịu không?”

Cho dù sắc mặt do đau yếu mà hơi tái nhợt, nhưng Đạo Phong nhìn qua vẫn lạnh lùng đẹp trai như cũ, cậu ấy khẽ lắc đầu, nhìn chằm chằm tôi chốc lát, thấp giọng nói: “Lần này anh không đi.”

Tôi thoáng sửng sốt, tim lập tức bắt đầu đau đớn, tôi biết, lần nửa năm trước đó là tôi không tốt, không nên vội vã rời đi khi cậu ấy còn chưa tỉnh.

Đao Phong này dù không giỏi biểu đạt, nhưng chắc chắn vẫn luôn để ý.

“Tôi không đi nữa.” Tôi dùng sức cầm bàn tay hơi lạnh của cậu ấy, cúi người hôn cánh môi cậu ấy, khàn giọng nói: “Chỉ cần cậu khỏe, tôi sẽ không bao giờ đi nữa, đời này cũng sẽ không rời khỏi cậu.”

Đao Phong vì nụ hôn của tôi mà mặt hơi đỏ, lập tức gật đầu, “ừ” một tiếng.

Tôi cười cười, nhìn Đao Phong rõ ràng then thùng lại cố gắng muốn làm mặt nghiêm túc lại hôn cậu ấy một cái, sau đó nói: “Đao Phong, tôi yêu cậu, tôi muốn vĩnh viễn sống cùng cậu, cậu thì sao?”

Đao Phong hơi kinh ngạc nhìn tôi, lập tức cúi đầu, mím đôi môi mỏng, bàn tay nắm lấy tay tôi vì khản trương mà dùng sức.

Hồi lâu, cậu ấy rút cuộc ngẩng đầu, trong con ngươi đen bóng tràn đầy dịu dàng, giọng cũng trầm thấp dễ nghe: “Tôi cũng vậy... Sở Dương, tôi yêu anh.”

Ba năm sau.

Ném hết đồ đạc cũ không dùng nữa ra ngoài cửa, tôi xoa bả vai, chỉ cảm thấy cả người đau nhức.

Quét dọn suốt một ngày, mới thu dọn ổn thỏa mọi thứ trong nhà, nhìn cái bàn gia cụ sạch sẽ kia, tôi cảm thấy thỏa mãn ngồi phịch trên sofa.

Sống cùng Đao Phong đã hai năm, chuyện tôi thích Đao Phong cũng đã sớm bị ba mẹ biết được, mặc dù còn chưa nhận được sự thông cảm của hai ông bà, nhưng tình thế hiển nhiên đã sớm không còn căng thẳng như lúc đầu, ít nhất bây giờ khi tôi và Đao Phong về thăm họ, còn có thể nói chuyện vài câu.

Đao Phong sáng sớm đã phải ra cửa hàng, chú gọi điện nói có chuyện gấp tìm cậu ấy.

Tôi thấy hôm nay là hai ngày cuối tuần, tôi lại rảnh rỗi, tâm huyết quét dọn liền dâng trào.

Ba năm trước sống sót trở về từ hoang mạc, chú kéo tôi và Đao Phong đến cửa hàng mặt tiền của ông ở Bắc Kinh, nói là muốn giao sản nghiệp ở Bắc Kinh cho chúng tôi xử lý, việc do ông nhận, tiền chúng tôi chia.

Bởi vì cho dù có là kẻ trộm mộ trâu bò đến mấy, cũng cần một sản nghiệp cố định để dưỡng già, ông bây giờ bắt đầu dạy chúng tôi việc buôn bán, miễn cho chân tay chúng tôi không tốt nữa muốn kiếm tiền sẽ khó khăn.

Là ý tốt của chú, chúng tôi đương nhiên không mấy may mắn nhận lấy.

Chẳng qua hai năm đầu có chút gian nan, tôi ở nhà chờ lâu không việc làm, lần đầu cùng những thương nhân già dặn này tiếp xúc chung quy sẽ bị xem thường, không muốn nhận vụ của tôi, thậm chí ném mùi thất bại khắp nơi.

Cũng may tôi không dốt, học xong một chuyện, đã sáng ra, cũng hiểu được làm thế nào giao tiếp làm thế nào làm ăn, chậm rãi đã có lý lẽ và phương pháp của mình.

Đao Phong luôn hơn hẳn tôi, vì cậu ấy trời sinh là đáng về trầm ổn, mặc dù tuổi tác thật hơi nhỏ.

Khi tôi vươn vai giơ chân lên vô tình đá trúng thứ gì đó, vội vàng cúi xuống nhìn, phát hiện là cuốn 《Phong Quy Cổ Thuật》 cha giao cho tôi.

Cẩn thận lau sạch sạch sẽ, đặt trên bàn trà tiện tay lật vài tờ, lại làm tôi nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia.

Tiểu Hải lúc này thay ly nước đưa cho tôi, nàng cũng càng khéo léo xinh đẹp hơn.

Lời nguyện ác mộng quấn quanh người ba nhà sau khi giải trừ, tôi càng thêm quý trọng mạng mình hơn trước, cũng càng quý trọng tất cả bên người, tôi biết những điều này đều không dễ có được.

Từng trở về quỳ lạy trước mộ ông nội, tôi không còn nhìn thấy bóng dáng của ông nữa, nói vậy ông đã an tâm đi đâu thai rồi.

Vượt ve Túng Quý ẩn ở ngón trở tay trái, tôi nhin không được có chút lo lắng, hoa văn màu đen này càng ngày càng nhiều, khiến tôi thật sự có chút sợ hãi, sợ sống không tới 50 tuổi sẽ phải nói tạm biệt với Đao Phong.

Nhưng nếu không có nó, không có Tiểu Hải, tôi làm sao có thể bảo vệ Đao Phong, dù sao thân phận hiện giờ của chúng tôi là kẻ trộm mộ, chuyện trong cổ mộ từ đầu đến cuối luôn không nói trước được.

Đao Phong cũng rất để ý chuyện này, cậu ấy cố ý muốn tôi giải trừ Túng Quý ẩn, đều bị tôi tìm có khác từ chối.

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, tôi thoáng sửng sốt, lập tức cười đi ra mở cửa.

Đao Phong đi vào hành lang, vừa cởi giày vừa nhú mồm hỏi: “Sao anh cười vui vẻ thế.”

Tôi kéo cậu ấy vào lòng, cười bí ồi hôn cậu ấy một cái, nói: “Thấy cậu về thì vui vẻ thôi, đêm nay muốn ăn gì? Hay là... Tắm rửa trước?”

Đao Phong mặt không chút biểu cảm đẩy tôi ra, không hề nghĩ ngợi đáp: “Ăn cơm trước.”

“Ài.” Tôi cố ý bày ra vẻ rầu rĩ, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Hữu tình cuối cùng bị vô tình làm tổn thương mà ~”

Vừa nói, tôi vừa chạy đến phòng bếp đeo tạp dề vào, khi trở lại phòng khách, thấy Đào Phong đang nhíu mày nhìn sách tôi đặt trên bàn trà.

“Làm sao vậy?” Tôi xắn tay áo, nhìn về mặt Đào Phong nghiêm túc, không nhìn được hỏi: “Nhìn gì đấy, muốn nghiên cứu tuyệt học Sở gia tôi à?”

Đào Phong dừng một chút, đột nhiên chỉ vào nhóm chữ trên sách nói: “Trước kia sao không biết, Phong Quý Thuật cũng bắt nguồn từ Quý Cốc?”

Tôi giật mình, vội vàng cúi đầu nhìn, phát hiện ở đoạn thoại nào đó trên sách quả nhiên in bốn chữ nhỏ “Quý Cốc tiên sinh”, chẳng qua tôi thường coi trọng cảm thuật khó giải, rất ít xem những văn tự đoạn chính tỉ mỉ, cho nên bỏ sót điểm này.

Quý Cốc Tử còn được gọi là Vương Thiện lão tổ, là một trong những người thần bí nhất lịch sử Trung Quốc, truyền thuyết nói ông ta thông hiểu thiên địa, biết được vạn vật, biện giải âm dương, hiểu thuật số, là thiên cổ kỳ tài hiếm có, Tôn Tẫn, Bàng Quyên, Tô Tàn, Trương Nghi bốn kỳ nhân danh tiếng trong lịch sử này đều là đồ đệ của ông ta.

Một vị kỳ nhân như vậy lại có liên hệ sâu xa với Phong Quý Thuật của Sở gia tôi, việc này vô luận thế nào tôi cũng không ngờ tới được.

Song, Đào Phong lại coi trọng điểm này, sợ rằng chỉ đơn thuần tưởng rằng tìm được phương pháp có thể giải trừ Túng Quý ẩn trên người tôi.

Thở dài, tôi đưa tay khép quyển sách lại, cười nhẹ nói: “Đừng nghĩ nữa, xem tivi đi, tôi đi nấu cơm.”

Đào Phong nhìn tôi một lát, hồi lâu, từ bỏ gật đầu.

Tôi vào phòng bếp, nhìn thấy Tiểu Hải đang lấy thức ăn tôi mua về lúc trước bỏ vào bồn rửa sạch, trong lòng đột nhiên nghĩ, có lẽ như vậy cũng đã tốt lắm rồi.

Cho dù thọ mệnh có hạn, nhưng chỉ cần có thể an ổn trải qua hết đời này, tôi đã thỏa mãn.

Dù sao, chúng tôi còn sống, tất cả rồi sẽ càng ngày càng tốt thôi.

Hết